

Thăm Yêu

Contents

Thăm Yêu	5
1. Chương 01 : Herman Gmeiner	6
2. Chương 01 : Herman Gmeiner	10
3. Chương 02 : Bước Đầu Tiên	13
4. Chương 02 : Bước Đầu Tiên	16
5. Chương 03 : Chạm Mặt	19
6. Chương 03 : Chạm Mặt	22
7. Chương 04 : Cơ Hội Không Rõ Ràng	25
8. Chương 04 : Cơ Hội Không Rõ Ràng	27
9. Chương 05 : Mất Tích	28
10. Chương 05 : Mất Tích	31
11. Chương 06 : Chủ Nhật Định Mệnh	34
12. Chương 06 : Chủ Nhật Định Mệnh	36
13. Chương 07 : Có Phải Hẹn Hò	38
14. Chương 07 : Có Phải Hẹn Hò	41
15. Chương 08 : Có Phải Hẹn Hò (p2)	45
16. Chương 08 : Có Phải Hẹn Hò (p2)	47
17. Chương 09 : Uyển Nhi	49
18. Chương 09 : Uyển Nhi	51
19. Chương 10 : Áo Trắng	52
20. Chương 10 : Áo Trắng	54
21. Chương 11 : Bị Bệnh	55
22. Chương 11 : Bị Bệnh	58
23. Chương 12 : Nắng Cuối Mùa	61
24. Chương 12 : Nắng Cuối Mùa	65
25. Chương 13 : Nụ Cười Của Anh	68
26. Chương 13 : Nụ Cười Của Anh	71
27. Chương 14 : Bạn Học	73
28. Chương 14 : Bạn Học	77
29. Chương 15 : Minh Anh , Cô Ở Đâu ?	80
30. Chương 15 : Minh Anh , Cô Ở Đâu ?	83
31. Chương 16 : Bất Ngờ Lớn	86
32. Chương 16 : Bất Ngờ Lớn	89
33. Chương 17 : Biển Cỏ	93
34. Chương 17 : Biển Cỏ	97
35. Chương 18 : Nước Mắt	101
36. Chương 18 : Nước Mắt	104
37. Chương 18.2 : Nước Mắt (Tiếp Theo)	107
38. Chương 18.2 : Nước Mắt (Tiếp Theo)	113
39. Chương 19 : Chuyển Nhà	118
40. Chương 19 : Chuyển Nhà	121
41. Chương 20 : Nhà Mới	125

42. Chương 20 : Nhà Mới	131
43. Chương 21 : Nguy Hiêm Rình Rập	137
44. Chương 21 : Nguy Hiêm Rình Rập	143
45. Chương 22 : Anh Hùng Cứu Lọ Lem	149
46. Chương 22 : Anh Hùng Cứu Lọ Lem	156
47. Chương 23 : Chuyện Về Mưa	162
48. Chương 23 : Chuyện Về Mưa	169
49. Chương Lời Cảm Ơn !	175
50. Chương 24: Cô Chỉ Giỏi Làm Người Khác Lo Lắng	175
51. Chương 24: Cô Chỉ Giỏi Làm Người Khác Lo Lắng	181
52. Chương 25 : Anh ... Té Rồi !!!	186
53. Chương 25 : Anh ... Té Rồi !!!	193
54. Chương 26 : Cố Tình Hay Vô Tình ?	199
55. Chương 26 : Cố Tình Hay Vô Tình ?	209
56. Chương 27 : Fist Kiss ???	214
57. Chương 27 : Fist Kiss ???	218
58. Chương 28 : Sự Xuất Hiện Của Đăng Khôi	223
59. Chương 28 : Sự Xuất Hiện Của Đăng Khôi	229
60. Chương 29 : Nỗi Khổ Của Playboy Thế Hiển	235
61. Chương 29 : Nỗi Khổ Của Playboy Thế Hiển	240
62. Chương 30 : Bánh Tiramisu	245
63. Chương 30 : Bánh Tiramisu	251
64. Chương 31 : Gia Sư Cho Minh Anh !	257
65. Chương 31 : Gia Sư Cho Minh Anh !	262
66. Chương 32 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 1)	267
67. Chương 32 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 1)	272
68. Chương 33 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 2)	277
69. Chương 33 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 2)	281
70. Chương 34 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 3)	285
71. Chương 34 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiêm (Phần 3)	288
72. Chương 35 : Sinh Nhật Thế Hiển	293
73. Chương 35 : Sinh Nhật Thế Hiển	297
74. Chương 36 : Quyết Định Trở Về	302
75. Chương 36 : Quyết Định Trở Về	307
76. Chương 37 : Kế Hoạch Cưa Gái	312
77. Chương 37 : Kế Hoạch Cưa Gái	316
78. Chương 38 : Tác Thành	321
79. Chương 38 : Tác Thành	323
80. Chương 39 : Thành Đôi	328
81. Chương 39 : Thành Đôi	331
82. Chương 40 : Xếp Hạng 41	337
83. Chương 40 : Xếp Hạng 41	342
84. Chương 41 : Chiến Tranh Bùng Nổ	346
85. Chương 41 : Chiến Tranh Bùng Nổ	351
86. Chương 42 : Đi Bụi	355
87. Chương 42 : Đi Bụi	360
88. Chương 43 : Em Hờn Dối Anh Ừ ?	364
89. Chương 43 : Em Hờn Dối Anh Ừ ?	369
90. Chương 44 : Đột Nhập	373
91. Chương 44 : Đột Nhập	379
92. Chương 45 : Chỉ Vì Đó Là Nghĩa Vụ	384
93. Chương 45 : Chỉ Vì Đó Là Nghĩa Vụ	388
94. Chương 46 : Cường Hôn	393
95. Chương 46 : Cường Hôn	397

96. Chương 47 : Chạm Mặt Uyển Nhi	401
97. Chương 47 : Chạm Mặt Uyển Nhi	406
98. Chương 48 : Người Một Nhà	411
99. Chương 48 : Người Một Nhà	415
100. Chương 49 : Bữa Cơm Gia Đình !	419
101. Chương 49 : Bữa Cơm Gia Đình !	423
102. Chương 50 : Scandal !	428
103. Chương 50 : Scandal !	431
104. Chương 51 : Sự Xuất Hiện Của Zen	434
105. Chương 51 : Sự Xuất Hiện Của Zen	439
106. Chương 52 : Hót Boy Đến Lớp !	443
107. Chương 52 : Hót Boy Đến Lớp !	447
108. Chương 53 : Gặp Lại (Phần 1)	452
109. Chương 53 : Gặp Lại (Phần 1)	457
110. Chương 54 : Gặp Lại (Phần 2)	462
111. Chương 54 : Gặp Lại (Phần 2)	466
112. Chương 55 : Họ Là Couple	471
113. Chương 55 : Họ Là Couple	475
114. Chương 56 : Cô Chỉ Là Kẻ Nói Dối !!!	480
115. Chương 56 : Cô Chỉ Là Kẻ Nói Dối !!!	485
116. Chương 57 : Em Thật Ngang Bướng !	490
117. Chương 57 : Em Thật Ngang Bướng !	494
118. Chương 58 : Bất Tỉnh !	498
119. Chương 58 : Bất Tỉnh !	503
120. Chương 59 : Đau Đau Đau !!!	508
121. Chương 59 : Đau Đau Đau !!!	511
122. Chương 60 : Đi Trại	516
123. Chương 60 : Đi Trại	521
124. Chương 61 : Lửa Trại	525
125. Chương 61 : Lửa Trại	531
126. Chương 62 : Bộ Mặt Thật !	536
127. Chương 62 : Bộ Mặt Thật !	541
128. Chương 63 : Người Nguy Hiểm Nhất Em Đó !	546
129. Chương 63 : Người Nguy Hiểm Nhất Em Đó !	551
130. Chương 64 : Chia Tay Và Bắt Đầu	555
131. Chương 64 : Chia Tay Và Bắt Đầu	560
132. Chương 65 : Lại Dở Trò !	565
133. Chương 65 : Lại Dở Trò !	570
134. Chương 66 : Món Quà Bất Ngờ	575
135. Chương 66 : Món Quà Bất Ngờ	580
136. Chương 67 : Cô! Hết Cơ Hội Rồi	585
137. Chương 67 : Cô! Hết Cơ Hội Rồi	590
138. Chương 68 : Ân Oán Đời Trước ?	595
139. Chương 68 : Ân Oán Đời Trước ?	601
140. Chương 69 : Chạm Mặt	607
141. Chương 69 : Chạm Mặt	612
142. Chương 70 : Vô Tình Trở Thành Nạn Nhân !	618
143. Chương 70 : Vô Tình Trở Thành Nạn Nhân !	623
144. Chương 71 : Nụ Hôn Lúc Say ???	629
145. Chương 71 : Nụ Hôn Lúc Say ???	634
146. Chương 72 : Tình Cảm Mập Mờ	640
147. Chương 72 : Tình Cảm Mập Mờ	646
148. Chương 73 : Tiệc Thịt Nướng	652
149. Chương 73 : Tiệc Thịt Nướng	658

150. Chương 74 : Có Những Lời Nói Vô Tình Làm Tồn Thương Nhau.	664
151. Chương 74 : Có Những Lời Nói Vô Tình Làm Tồn Thương Nhau.	669
152. Chương 75 : Không Có Chỗ Cho Kẻ Yếu !	675
153. Chương 75 : Không Có Chỗ Cho Kẻ Yếu !	681
154. Chương 76 : Không Là Gì Cả !	686
155. Chương 76 : Không Là Gì Cả !	693
156. Chương 77 : Hành Trình Cho Một Tình Yêu Xa	699
157. Chương 77 : Hành Trình Cho Một Tình Yêu Xa	705
158. Chương 78: Party Ngoài Ý Muốn	712
159. Chương 78: Party Ngoài Ý Muốn	718
160. Chương 79 : Hợp Tác Âm Mưu	724
161. Chương 79 : Hợp Tác Âm Mưu	730
162. Chương 80 : Đi Trốn	737
163. Chương 80 : Đi Trốn	744
164. Chương 81 : Đi Trốn (Phần 2)	751
165. Chương 81 : Đi Trốn (Phần 2)	760
166. Chương 82 : Đi Trốn (Phần 3)	768
167. Chương 82 : Đi Trốn (Phần 3)	778
168. Chương 83 : Con Bé Xấu Xa ! Ở Xóm	788
169. Chương 83 : Con Bé Xấu Xa ! Ở Xóm	795
170. Chương 84 : Hàng Sale?	802
171. Chương 84 : Hàng Sale?	810
172. Chương 84 : Em Có Baby Rồi !	818
173. Chương 84 : Em Có Baby Rồi !	826
174. Chương 86 : Đêm Xuân Đôi Lúa.	834
175. Chương 86 : Đêm Xuân Đôi Lúa.	841
176. Chương 87: Giao Dịch & Lễ Tốt Nghiệp.	849
177. Chương 87: Giao Dịch & Lễ Tốt Nghiệp.	857
178. Chương 88 : Nhiều Người Vui, Chỉ Một Người Buồn.	866
179. Chương 88 : Nhiều Người Vui, Chỉ Một Người Buồn.	876
180. Chương 89: Yêu Trong Đau Khổ.	886
181. Chương 89: Yêu Trong Đau Khổ.	895
182. Chương 90: Âm Mưu Đen Tối.	904
183. Chương 90: Âm Mưu Đen Tối.	914
184. Chương 91 : Welcome, Uk	923
185. Chương 91 : Welcome, Uk	932
186. Chương 92 : Lướt Qua Nhau Như Hai Người Lạ.	941
187. Chương 92 : Lướt Qua Nhau Như Hai Người Lạ.	950
188. Chương 93: Bà Nội !	959
189. Chương 93: Bà Nội !	967
190. Chương 94 : Tài Năng Kinh Doanh	974
191. Chương 94 : Tài Năng Kinh Doanh	980
192. Chương 95 : Đi Tìm Trợ Lý	986
193. Chương 95 : Đi Tìm Trợ Lý	993
194. Chương 96 : Cùng Đàm Trà !	999
195. Chương 96 : Cùng Đàm Trà !	1007
196. Chương 97: Hai Chiều Yêu Thương.	1015
197. Chương 97: Hai Chiều Yêu Thương.	1024
198. Chương 98: Ân Nhân Cuộc Đời.	1032
199. Chương 98: Ân Nhân Cuộc Đời.	1040
200. Chương 99 : Tương Phùng !	1047
201. Chương 99 : Tương Phùng !	1056
202. Chương 100 : Come Back Home	1065
203. Chương 100 : Come Back Home	1074

204. Chương 101 : Đùa Cùng Sói !	1082
205. Chương 101 : Đùa Cùng Sói !	1091
206. Chương 102	1100
207. Chương 102	1109
208. Chương 103	1118
209. Chương 103	1124
210. Chương 104 : Hận Anh, Anh Cũng Không Buông !	1131
211. Chương 104 : Hận Anh, Anh Cũng Không Buông !	1136
212. Chương 105: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (2)	1141
213. Chương 105: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (2)	1147
214. Chương 106: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (3)	1153
215. Chương 106: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (3)	1159
216. Chương 107: Gương Vỡ Lại Lành !	1165
217. Chương 107: Gương Vỡ Lại Lành !	1171
218. Chương 108 : Đà Lạt Tình Yêu	1177
219. Chương 108 : Đà Lạt Tình Yêu	1181
220. Chương 109 : Hoa Bất Tử	1185
221. Chương 109 : Hoa Bất Tử	1190
222. Chương 110 : Thử Thách Cuối Cùng.	1196
223. Chương 110 : Thử Thách Cuối Cùng.	1201
224. Chương 111: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 2)	1207
225. Chương 111: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 2)	1218
226. Chương 112: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 3)	1229
227. Chương 112: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 3)	1236
228. Chương 113: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 4)	1242
229. Chương 113: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 4)	1249
230. Chương 114: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 5)	1255
231. Chương 114: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 5)	1263
232. Chương 115: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 6)	1271
233. Chương 115: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 6)	1279
234. Chương 116: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 7)	1287
235. Chương 116: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 7)	1297
236. Chương 117: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 8)	1308
237. Chương 117: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 8)	1317
238. Chương 118 : Bi Thương Và Hạnh Phúc.	1325
239. Chương 118 : Bi Thương Và Hạnh Phúc.	1330
240. Chương 119 : Sóng Gió Đi Qua, An Yên Đã Đến !	1335
241. Chương 119 : Sóng Gió Đi Qua, An Yên Đã Đến !	1341
242. Chương 120 Mỗi Người Sẽ Có Một Hạnh Phúc Riêng ... (The End)	1347

Thâm Yêu

Giới thiệu

Hoàng Long : hót boy số 1 Hermann Gmeiner chỉ số IQ 150/200 con trai của ông chủ tập đoàn đá qu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu>

1. Chương 01 : Herman Gmeiner

A...a....A..... aaaa tiếng hét chói tai của nó bỗng vang lên giữa không gian đang yên tĩnh

Con nhỏ bỗng dừng trợn mắt nhìn vào gần sát màn hình máy tính rồi đập bộp bộp vào mặt của nó

- Gì gì Nguyễn MINH ANH toán 15 , Văn 20 , Anh 20 Tổng điểm : 55 đạt

- Gì cơ sát nút :O mình đậu rồi đậu rồi ư Minh Anh ơi ! mày giỏi quá , giỏi quá !

Con nhỏ cứ thế lờn vờn bay nhảy từ trên giường xuống đất rồi lẩn qua lẩn lại cười ngây dại để ý mẹ của nó đang nhìn , nó nằm lấm bầm một mình . Nó thi đỗ rồi sao , Minh Anh à mày sinh ra là một thiên tài mà , cuối cùng thì cũng vào HERMANN mẹ ơiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii

Bà cười nhẹ nhàng nồng thắm nhưng thật tâm trong lòng bà đang cảm thấy rất hạnh phúc , chắc lưỡi khẽ nói :

- Phải mua đồng phục Hermann cho con bé rồi

M.Anh cứ vậy ngủ thiếp đi khi nào không hay trời đã tối

Nó cũng vô tư chìm sau vào giấc ngủ mà không biết chính nơi đây sẽ thay đổi một đứa con gái ngờ nghệch như nó

Bên cạnh đó tại 1 gia đình khác

- 2 à em đậu rồi nhé ! cô gái nheo mắt trái một cách tinh nghịch

- Anh biết thừa mà , không có tin nào mới à

Tay lướt ipad k thèm ngó người con gái cái chỉ khẽ nói môi hơi cong nhếch lên

- thế h nha 2 , giờ được học chung trường với 2 rồi nha

- công nhận Ny này giỏi phết 30 30 30 này

cô bé vừa vỗ ngực vừa tự khen thành tích mình vừa nhận đc

chàng trai khẽ đứng dậy đi đến chỗ Ny xoa đầu nói khẽ

- lúc anh 2 thi được 100 cơ mà

để lại một nụ cười rồi bước nhẹ lên lầu

để lại nhi ngồi đó thần thờ suy nghĩ vài dòng vu vơ

a 2 đẹp trai phết tại sao đến bh vẫn ế ta ??

- cổng 2 , phía bên kia bước tường

Một gương mặt rất đẹp zai với sống mũi thẳng và cao , gương mặt lạnh như băng nhưng rất nhu mì , đôi môi mỏng khép chặt , k một chút cảm xúc tỏ ra trên khuôn mặt hoàn hảo kia , tai đeo phone tay cầm ipod mắt nhắm nghiền như thể a đang tận hưởng c.sống của riêng chính mình

Bịch , cái ba lô kia ở đâu từ phía bên kia rơi thật mạnh vào vai của Long

- á – khuôn mặt điềm tĩnh bỗng nhăn lại vì đau , a khẽ mở mắt ngược nhìn lên trên , chưa kịp bàng hoàng vì sự cố bang nãy một lần nữa a bị nguyên một thân thể bé con ngã vào

kết quả cả 2 không kịp phản ứng nên ôm nhau té lộn nhào trên sân cỏ sau trường , choáng váng Hoàng Long đứng dậy , vẽ mặt rõ tức giận , a cuộn tròn các ngón tay định chọi thẳng vào mặt đối thủ . Bớt chột Hoàng Long Dừng lại đột ngột !

- tôi xin lỗi !! tôi xin lỗi !! tôi không cố ý , tôi không biết có người ở đây , tôi không cố Ý ngã nhào xún a , mà a là ai sao a lại ở chỗ này , tôi là Minh Anh học lớp 10/3 năm nhất , xin lỗi a , có gì a bỏ qua ... bla bla

Minh Anh vội vàng chấp 2 tay , miệng cứ xin lỗi liên tục , nói một mạch không ngừng nghỉ đến khi Hoàng Long phải dùng ngón tay của mình bịt miệng Minh Anh lại .

- cô sợ người khác xéo lười mình à ?

- cô sợ người khác tưởng cô câm à , đụng trúng rồi xin lỗi là xong à

không một chút cảm xúc Hoàng Long khẽ nhép môi trả lời

bây giờ Minh Anh mới Khẽ ngược mặt lên nhìn Hoàng Long

(- trời đất ơi trên đời lại có 1 người giống Như Kim Tan ộp pa zậy sao , trời không tuyệt đường sống mà , mắt nè , môi nè , mũi nè , da nè chẳng phải Kim Tan của mình đây sao – chỉ là trong suy nghĩ nhưng con nhỏ thấy mình xúc động gần khóc không ngừng cảm ơn ông trời)

- này cô nhìn đủ chưa ?

- chưa thấy trai đẹp b.giờ hã ?

cầu nói của Hoàng Long làm nhỏ bưng tỉnh

- ờ bây giờ mới thấy – nhỏ trả lời tỉnh bơ

Hoàng Long lần đầu tiên cảm thấy một người con gái lại k biết xấu hổ như Minh Anh

Khẽ cong môi nói

- nhìn đủ rồi thì tôi đi đây – Hoàng Long quay lưng bỏ lại một người nhỏ bé phía sau

Minh Anh dường như không chịu thua , ba chân bốn cẳng dùng hết tốc lực đuổi theo , dang hai tay như muốn chặn Hoàng Long lại , con nhỏ rú rít cướp lời :

- Anh Tên gì ?

- Sao tôi phải trả lời cho cô – Hoàng Long bắt đầu cảm thấy bị phiền

- Tôi làm anh ngã mà tôi muốn xin lỗi – Minh Anh cuối đầu giả vờ tội nghiệp

- Không cần ! – buông lời nói Hoàng Long tiếp tục bước không q.tâm đến Minh Anh

- Kệ anh , a không cần như tôi cần , a không cho tôi biết tôi sẽ theo a về lớp

Đến lúc này Hoàng Long phải chịu thua nhỏ Minh Anh , anh chau mày rồi khàn giọng nói

- Hoàng Long 11/5 – rồi bỏ đi để lại Minh Anh với muôn ngàn dòng suy nghĩ

Nhỏ cứ đứng cười mà k hay Hoàng Long đã đi từ lúc nào , quay trở lại lấy ba lô tìm đường về lớp nhưng khổ cái trường rộng lớn quá , Minh Anh cứ đi đến khu A Khu B rồi khu D đến khu C vẫn chưa biết cái lớp A10/3 nó nằm chỗ nào , cũng chẳng biết khu A , B , C, D mình đã đi qua khu nào ...

Đi mãi Minh Anh bỗng thấy bóng dáng một người con trai cao cao đang tiến về phía mình

Không đợi chờ là hạnh phúc nữa Minh Anh chạy đến ngay và cầm tay người ta hỏi một mạch :

- chào bạn , mình là Minh Anh 10/3 , hôm nay là bữa đến trường đầu tiên nhưng mình tìm mãi không biết được phòng mình là ở chỗ nào , bạn có thể chỉ khu A ỉnh ở đâu không

Người con trai đứng đơ như tượng , lần đầu tiên trong đời có 1 nhỏ dám cầm tay a , dám nói chuyện với a một mạch và rất gần như thế , tiện thể a chợt suy nghĩ phải trêu mới đc

- ừ chào bạn , tôi là Đăng khôi tôi học bên khu B để tôi chỉ bạn , đi hướng đó , quẹo hướng đó rồi đi thẳng

- đơn giản vậy ớ hở – Minh Anh nhanh nhẩu trả lời

- ừ ! – Đăng khôi ừ xã giao

Bất chợt Minh Anh khẽ thổ lên vai Đăng Khôi

- Đăng khôi dễ thương thật , rất tiếc Minh Anh đã có đối tượng ỉnh , thôi nếu có duyên Minh Anh sẽ tìm Đăng Khôi

· bộp bộp * nhỏ đánh lên vai Đăng Khôi 2 cái rồi bỏ đi tỉnh bơ

Đăng Khôi này giờ đứng trơ ra như tượng , anh không hiểu nổi , một ng' con gái với chiều cao 3 mét bẻ đôi như thế lại tự tin như vậy lúc anh vào trường đến h chưa có 1 nữ sinh nào dám nó sẽ k chú ý đến a , bỏ qua một người đẹp trai như a vậy mà con bé này , a lắc đầu khẽ cười . E thú vị quá , a sẽ theo dõi e bé con .

Sau nữa tiếng đồng hồ cuối cùng Minh Anh cũng tìm ra lớp của mình

- A10/3 đây rồi ! Minh Anh rít lên

Đi thẳng vào lớp đứng trên bục giảng la to

- XIN CHÀO MỌI NGƯỜI TÔI LÀ NGUYỄN MINH ANH , NGÀY ĐẦU TIÊN ĐẾN LỚP XIN CHÀO CÁC BẠN – Minh Anh cười tươi đến nỗi mắt nhắm tít lại

Bỗng cả lớp cười trào lên , Minh Anh Ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì xảy ra

- đã đi học trễ còn nhốn nháo cả lên – NS 1

- Sợ mình xấu không ai biết đến à – Ns 2

Một vài học sinh thì nhìn Minh Anh bằng con mắt hình viên đạn không thiện cảm

- xin chào Minh anh mình là ...

- xin chào bạn mình là ...

một vài người hưởng ứng theo Minh Anh chào hỏi nhau , Minh Anh không nghĩ ngợi nhiều nữa xách cặp chạy xún bàn thứ 4 dãy ngoài cửa sổ

- chào bạn mình làm quen nha

- ừ – khẽ một tiếng !

mắt tròn xoe nhìn bạn ngồi cạnh , M.Anh mỉm cười cũng chẳng nói gì thêm

chuông reo lên tiết học thứ hai , bốn tiết học đối Minh Anh dài đằng đẵng như ngàn thu , người thì tay lướt điện thoại , một số người thì khẽ ngủ , kẻ thì ngồi treo đầu . Riêng nhỏ thì cứ ngồi chăm chú lấy nge tay thì viết k ngừng , đôi khi lại dừng lại suy nghĩ gì đó rồi ngồi cười ngây ngô chẳng ai hiểu

à tg xin giới thiệu bạn học ngồi bên cạnh Minh Anh , Trần Thy Thy hot girl khối 10 ... còn về tính tình các bạn sẽ thấy sau ^^

reng... reng... reng...Tiếng chuông reo lên kết thúc ngày đi học đầu tiên đầy thú vị và bất ngờ của Minh Anh

2. Chương 01 : Herman Gmeiner

“A...a.... A..... a” tiếng hét chói tai của nó bỗng vang lên giữa không gian đang yên tĩnh.

Minh Anh bỗng đứng trợn mắt nhìn vào gần sát màn hình máy tính rồi đập bộp bộp vào mặt của nó

” Gì gì Nguyễn MINH ANH toán 15, Văn 20, Anh 20 Tổng điểm : 55 đạt”

” Gì cơ sát nút, mình đậu rồi đậu rồi ư Minh Anh ơi! mày giỏi quá, giỏi quá ” Minh Anh cứ thế lờn vờn bay nhảy từ trên giường xuống đất rồi lẩn qua lẩn lại cười ngây dại không để ý mẹ của mình đang nhìn, nằm lấm bầm một mình. Nó thi đỗ rồi sao ” Minh Anh à mày sinh ra là một thiên tài mà, cuối cùng thì cũng vào HERMANN mẹ ơi”

Bà cười nhẹ nhàng nồng thắm, thật tâm trong lòng bà đang cảm thấy rất hạnh phúc, chắc lưỡi khẽ nói: “Phải mua đồng phục Hermann cho con bé rồi”

Minh Anh cứ vậy ngủ thiếp đi khi nào không hay trời đã tối. Nó cũng vô tư chìm sau vào giấc ngủ mà không biết chính nơi đây sẽ thay đổi một đứa con gái ngớ ngếch như nó.

Bên cạnh đó tại 1 gia đình khác

“ Hai à em đậu rồi nhé!” cô gái nheo mắt trái một cách tinh nghịch

“Anh biết thừa mà, không có tin nào mới à?” Tay lướt ipad không thèm ngó người em gái lấy một cái, môi hơi cong nhếch lên.

“thế giờ nha hai, giờ được học chung trường với hai rồi nha.” Cô cười mỉm nói thêm:

“công nhận Ni này giỏi phết 30-30-30 này!” cô bé vừa vỗ ngực vừa tự khen thành tích mình vừa nhận đc chàng trai đứng dậy đi đến chỗ Ni xoa đầu nói : “anh 100 điểm”.

để lại một nụ cười rồi bước nhẹ lên lầu, Hoàng Nhi ngồi đó thần thờ suy nghĩ vài dòng vu vơ. “ anh hai đẹp trai phết tại sao đến bây giờ vẫn ế ta?? , chắc anh vẫn chưa quên chị ấy hai năm rồi còn gì.”

Miệng lẩm bầm vài câu: “ ngốc anh hai ngốc à, thôi kệ tuần tới nhập học rồi không biết có gì đặt biệt không nhĩ hìhì.”

tít... tít.. tít ... tít

“ ồn ào quá đi” * choảng * tiếng chuông báo thức làm Minh Anh bực dọc cau mày .

Thật cái tình k biết đây là cái đồng hồ thứ N bị nó ném đi, đã 6h30 mà bộ dạng một người con gái nằm lằn lóc trên giường lẳng qà lẳng lại, tóc tai rũ rượi, còn chảy cả kê. Mà không quan tâm đến hôm nay là ngày nhập học đầu tiên ...haiz da !

Mắt trợn ngược, đôi đồng tử mở ra thật to, bật dậy bộ dạng hoảng hốt không thể tả “ oh shit!” có rít lên: “ mới đó mà 6 giờ 30 rồi ư, dậy thôi phải là một học sinh gương mẫu của HERMANN mới được”

công nhận một điều là Minh Anh khác với những cô gái khác chỉ cần chưa đến 10 phút là đã Vệ sinh cá nhân tươm tất, theo dự đoán thì nó vẫn đi trễ buổi chào cờ đầu tiên của năm học, chẳng biết số phận sáng hôm nay sẽ đưa cô bé về đâu .

“ ấy da 7 giờ kém 15 rồi, không được Minh Anh à mày không thể trễ buổi chào cờ đầu tiên được.” Minh Anh đứng trước gương vừa lấy tay bọ má mình vừa đã đồ khốc lóc tội nghiệp

“ biết trễ rồi còn đứng đó soi gương, lẹ đi con” Mẹ nó gọi giục .

“ ấy! mẹ không nhắc là con lại tự kỉ rồi.”Minh Anh cười hì hì , rồi chạy một mạch....

Một mét, hai mét, ba mét, bốn mét, năm mét. Thời gian đếm ngược từ mười đến một giây “ kít!” – tiếng thắng xe chói hết cả tai của mình Anh gây ra, ngồi trên xe chiếc xe đạp màu hồng xinh xắn Minh Anh thở dốc một cách mệt nhọc .

Nhưng không có chút biểu hiện nhăn nhó trên khuôn mặt bầu bĩnh kia, Minh Anh cười thầm rồi nghĩ: “ Minh Anh là một siêu nhân mà, trèo đèo lội suối đến trường đúng 7 giờ nè hahahahaa”

Minh Anh đứng cười ngậy ra mà không cần bận tâm đến mọi thứ xung quanh, dường như đôi với nó chỉ thức ăn và cười nhiều là một cuộc sống vui vẻ hoàn hảo.

Bình tĩnh với những suy nghĩ dù có nhanh cỡ nào thì cánh cổng HERMANN bây giờ cũng đã đóng chặt không thể vào .

Theo đuổi những suy nghĩ linh tinh bây giờ nó mới để ý đến ngôi trường này nổi tiếng này .

Cổng trường thiết kế sang trọng với hai trụ cột to lớn sơn bởi hai màu phối với nhau trắng và vàng nhẹ tạo nên một nét sang trọng, bên trên là mái kiểu vòm qà nhô cao một cách sang chảnh, mắt Minh Anh nheo lại rồi liếc qua bên kia .

HERMANN GMEINER tấm bảng hiệu danh giá nhất thành phố nó đang ở, tuy không phải trường học danh giá nhất của đất nước Việt Nam, tấm bảng hiệu được đúc bằng những khối inox bóng loáng sáng hết cả mắt, Minh Anh nhìn qua phù hiệu của mình rồi mỉm cười.

“đúng HERMANN GMEINER, Nguyễn Minh Anh. Ấy da bây giờ tình hình có vẻ không ổn rồi, chắc phải tìm nơi nào gửi xe rồi leo rào vào thôi, khổ nỗi đang mang váy nữa huhu” Minh Anh thầm nghĩ trong đầu .

cứ thế Minh Anh lại tiếp tục đạp xe lòng vòng quanh trường mong có một nơi nào đó có thể gửi gắm chiến mã của mình một ngày, chỉ một ngày thôi. sau gần 5 phút đi điều tra thông tin xung quanh trường Minh Anh cũng đã cho ngựa chiến của mình vào một nơi an toàn có thể gửi gắm .

việc tiếp theo là tìm cổng sau và leo vào đó ...

Cổng 2, phía bên kia bức tường .

Một gương mặt rất điển trai với sống mũi thẳng và cao, gương mặt lạnh như băng nhưng rất nhu mì, đôi môi mỏng khép chặt, không một chút cảm xúc tỏ ra trên khuôn mặt hoàn hảo kia, tai đeo phone tay cầm ipod mắt nhắm nghiền như thể anh đang tận hưởng cuộc sống của riêng chính mình.

” Bạch ” ba lô kia ở đâu từ phía bên kia rơi thật mạnh vào vai của anh.

“ á”Anh kêu lên một tiếng,khuôn mặt điềm tĩnh bỗng nhăn lại vì đau, khẽ mở mắt ngược nhìn lênh chệnh , chưa kịp bàng hoàng vì sự cố ban nãy một lần nữa anh bị nguyên một thân thể bé con ngã vào người .

kết quả cả hai không kịp phản ứng nên ôm nhau té lộn nhào trên sân cỏ sau trường, choáng váng anh đứng dậy, vẻ mặt rõ tức giận, anh cuộn tròn các ngón tay định chọi thẳng vào mặt đối thủ. Bất chợt anh Dừng lại đột ngột, hàng mày chau lại .

“tôi xin lỗi!! tôi xin lỗi!! tôi không cố ý, tôi không biết có người ở đây, tôi không cố Ý ngã vào anh đâu, mà anh là ai sao anh lại ở chỗ này, tôi là Minh Anh học lớp 10/3 năm nhất, xin lỗi anh, có gì anh bỏ qua ... bla bla” Minh Anh vội vàng chấp hai tay, miệng cứ xin lỗi liên tục, nói một mạch không ngừng nghỉ đến khi Hoàng Long phải dùng ngón tay của mình bịt miệng Minh Anh lại .

“ cô sợ người khác xéo lười mình à? cô sợ người khác tưởng cô câm à, đụng trúng rồi xin lỗi là xong?” tiếng nói ồn ào, làm anh khó chịu. Không một chút cảm xúc Anh nhếch môiđáp .

Bây giờ Minh Anh mới mở to mắt ngược mặt lên nhìn Hoàng Long ” trời đất ơi trên đời lại có 1 người giống Như Kim Tan ộp pa vậy sao, trời không tuyệt đường sống mà, mắt nè, môi nè, mũi nè, da nè chẳng phải Kim Tan của mình đây sao” chỉ là trong suy nghĩ nhưng nó thấy mình xúc động gần khóc không ngừng cảm ơn ông trời .

“ này cô nhìn đủ chưa? chưa thấy trai đẹp bao giờ hã ?

câu nói của Hoàng Long làm nó bình tĩnh

“ờ bây giờ mới thấy” Minh Anh trả lời tỉnh bơ

Hoàng Long lần đầu tiên cảm thấy một người con gái lại không biết xấu hổ như cô gái đứng trước mình đây cong môi nói: “ nhìn đủ rồi thì tôi đi đây” .

Anh quay lưng bỏ lại một người nhỏ bé phía sau. Minh Anh dường như không chịu thua, ba chân bốn cẳng dùng hết tốc lực đuổi theo, dang hai tay như muốn chặn Hoàng Long lại ,Minh Anh ríu rít cướp lời :“Anh Tên gì?” .

“ Sao tôi phải trả lời cho cô” Anh bắt đầu cảm thấy bị phiền .

“ Tôi làm anh ngã mà tôi muốn xin lỗi” Minh Anh cuối đầu già vờ tội nghiệp.

“ Không cần!” buông lời nói, Anh tiếp tục bước không quan tâm đến nó .

“ Kệ anh, anh không cần như tôi cần, anh không cho tôi biết tôi sẽ theo anh về lớp” Đang vẽ Minh Anh cho thấy câu nói vừa thốt ra là không hề nói chơi .

Đến lúc này anh phải chịu thua cô gái đứng trước mặt mình, chau mày rồi khàn giọng nói: “ Hoàng Long 11/5” .

Vội vàng bỏ đi để lại Minh Anh với muôn ngàn dòng suy nghĩ. Minh Anh cứ đứng cười, mà không hay Hoàng Long đã đi từ lúc nào, quay trở lại lấy ba lô tìm đường về lớp nhưng khổ nỗi trường rộng lớn quá, Minh Anh cứ đi đến khu A Khu B rồi khu D đến khu C vẫn chưa biết lớp A10/3 nằm nơi nào, cũng chẳng biết khu A, B, C, D mình đã đi qua khu nào ...

Đi mãi bỗng thấy bóng dáng một người con trai cao cao đang tiến về phía mình. Không đợi chờ là hạnh phúc nữa nó chạy đến ngay và cầm tay người ta hỏi một mạch :

“ chào bạn, mình là Minh Anh 10/3, hôm nay là bữa đến trường đầu tiên nhưng mình tìm mãi không biết được phòng mình là ở chỗ nào, bạn có thể chỉ khu A cho mình ở đâu không?” .

Người con trai đứng đơ như tượng, lần đầu tiên trong đời có một con nhỏ dám cầm tay anh, dám nói chuyện với anh một mạch và rất gần như thế, tiện thể anh chợt suy nghĩ phải trêu một chút mới được :

“ ừ chào bạn, tôi là Đăng khôi tôi học bên khu B để tôi chỉ bạn, đi hướng đó, quẹo hướng đó rồi đi thẳng ...”

“ đơn giản vậy hả” nó nhanh nhẩu đáp lại.

“ ừ ” Đăng khôi ừ xã giao .

Bất chợt nó đập nhẹ lên dây Đăng Khôi cười duyên “ Đăng khôi dễ thương thật, rất tiếc Minh Anh đã có đối tượng cho mình, nếu có duyên Minh Anh sẽ tìm Đăng Khôi.” . * bộp bộp * Nó đánh lên dây Đăng Khôi hai cái rồi bỏ đi tỉnh bơ .

Đăng Khôi này giờ đứng trơ ra như tượng, anh không hiểu nổi, một người con gái với chiều cao ba mét bề đôi như thế, lại tự tin như vậy lúc anh vào trường đến giờ chưa có một nữ sinh nào dám nói sẽ không chú ý đến anh, bỏ qua một người đẹp trai như anh vậy mà con bé này ... , Đăng Khôi lắc đầu cười nghĩ ngợi “Em thật thú vị quá, anh sẽ theo dõi em bé con” .

Sau nữa tiếng đồng hồ cuối cùng Minh Anh cũng tìm ra lớp của mình

“ A10/3 đây rồi”Minh Anh rít lên.

Đi thẳng vào lớp đứng trên bục giảng la to :

“ XIN CHÀO MỌI NGƯỜI TÔI LÀ NGUYỄN MINH ANH, NGÀY ĐẦU TIÊN ĐẾN LỚP XIN CHÀO CÁC BẠN” .

Minh Anh cười tươi đến nỗi mắt nhắm tít lại che khuất bầu trời. Cả lớp cười trào lên, nó ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì xảy ra .

“ đã đi học trễ còn nhốn nháo cả lên” một nữ sinh chỉ trích nó .

“ Sợ mình xấu không ai biết đến à” lại thêm một người khác châm lửa .

Một vài học sinh thì nhìn Minh Anh bằng con mắt hình viên đạn không thiện cảm

“xin chào Minh anh mình là ...”

“ xin chào bạn mình là ...”

một vài người hưởng ứng theo nó chào hỏi nhau, nó không nghĩ ngợi nhiều nữa xách cặp chạy xuống bàn thứ tư dãy ngoài cửa sổ .

“ chào bạn mình làm quen nha” Minh Anh dùng thái độ thân thiện chào hỏi

“ ừ” bạn cùng lớp ngồi cạnh đứng đứng trả lời qua loa đáp lại .

Mắt tròn xoe nhìn bạn ngồi cạnh, nó mỉm cười cũng chẳng nói gì thêm

chuông reo lên kết thúc tiết học.

Bốn tiết học đối với Minh Anh dài đằng đẵng như ngàn thu, người thì tay lướt điện thoại, một số người thì nằm ngủ, kẻ thì ngồi trêu đùa tấu tếu với nhau. Riêng Minh Anh thì cứ ngồi chăm chú nghe bài tay viết không ngừng, đôi khi lại dừng lại suy nghĩ gì đó rồi ngồi cười ngây ngô chẳng ai hiểu .

à tác giả xin giới thiệu bạn học ngồi bên cạnh Minh Anh, Trần Thi Thi hot girl khối 10 ... còn về tính tình các bạn sẽ thấy sau ^^

“ ren... ren... ren...” Tiếng chuông reo lên kết thúc ngày đi học đầu tiên đầy thú vị và bất ngờ của Minh Anh .

3. Chương 02 : Bước Đầu Tiên

- chào mẹ , con về rồi

buông câu nói xong chạy thẳng một mạch lên phòng , buông cặp xún nó nằm ngay và chiếc nệm hồng kitty xinh xắn theo đuổi những dòng suy nghĩ của mình

“ Hoàng Long à , anh học 11/5 phải không , đợi e nha , e sẽ làm ánh mắt a nhìn về em” nó bông cười hì vùi mặt vào gối , nụ cười tỏa nắng của nó dường như đã mún tuyên bố cho cả thế giới này biết dường như tìm nó đang lỗi nhịp vì ai đó rồi .

Môi nó khẽ nhấp theo giai điệu bài hát until you

Baby life was good to me

But you just made it better

I love the way you stand by me

Through any kind of weather

I don't wanna run away

Just wanna make your day

When you feel the world is on your shoulders

Don't wanna make it worse

Just wanna make us work

Baby tell me i will do whatever

It feels like nobody ever knew me until you knew me

Feels like nobody ever loved me until you loved me

Feels like nobody ever touched me until you touched me

Baby nobody, nobody,until you

Baby it just took one hit of you now I'm addicted

You never know what's missing

Till you get everything you need,yeah

I don't wanna run away

Just wanna make your day

When you feel the world is on your shoulders

- ăn cơm con ơi ! – tiếng mẹ nó vang

Minh Anh thoát ra khỏi suy nghĩ những việc xảy ra ở trường , nó cùng ba mẹ ăn bữa tối đầy ắp cúng , mọi người vừa ăn vừa nói chuyện hàn huyên với nhau thật hạnh phúc nó biết bao , với nó trước giờ gia đình vẫn luôn điều tuyệt vời , một người cha với chức vụ nhỏ , nhưng về nhà cha nó là một trụ cột , một nơi ấm áp nhất ẹ và nó , mẹ nó một người phụ nữ chủ quán ăn nhỏ nhưng luôn yêu thương chồng con hết mực , đặt biệt rất hiểu tâm tư của nó

F3 Club

Bộp * cú vỗ vai làm Hoàng Long giật mình

- Suy nghĩ gì đêm chiêu vậy

- Mày đến rồi à – lấy lại phong độ Hoàng Long đáp trả

- Đi không rữ còn hỏi nữa

- Lí do gì tao phải rữ mày , k rữ mày cũng tự lết xác đến đó thôi – Hoàng Long khẽ nhếch môi mở lời , thái độ vẫn điềm tĩnh

- Ok ok tao không nói lại mày ! à để tao kể cái này ày nghe khá là đặc biệt với tao ngày hôm nay !

Đặng khôi tay cầm ly rượu vừa lắc nhẹ môi mỉm cười , mặt kệ khuôn mặt khả ái lạnh lùng kia

- hôm nay tao gặp 1 con bé , dường như nó bị hoang tưởng lắm , nó bảo tao nếu nó k có ý trung nhân thì nó sẽ cho tao cơ hội rồi .

nói đến đây bỗng dừng Đặng Khôi cười lớn , ngán ngẫm lắc đầu.

Hoàng Long đang nhấp rượu bỗng dừng khựng lại trong vài tích rồi , thể như a không quan tâm , thật ra tại sao nói đến đây a lại nghĩ đến cô gái lúc đụng a , vờ không quan tâm a đáp

- Đặng khôi , theo như tao biết mày đâu có thiếu gái . Chắc cũng là hạn tâm thường

- K hề , để đó rồi xem ! – Đặng khôi bỗng cười nham nhở

- Tao sẽ xem – thản nhiên Hoàng Long nói

Từ lời kể của Đặng Khôi đã làm đầu đó trong suy nghĩ của Hoàng Long bỗng chợt nhớ lại sự cố khi sáng , môi a khẽ cong nhẹ mà ngay bản thân cũng k hề hay biết , phải chăng bóng dáng ai đó sẽ là người lấp đi giá băng trong anh .

Ánh nắng chói chang rọi thẳng vài gương mặt bầu bình kia , cũng bắt đầu ọi ngày mới . Mọi thứ với nó dường như chỉ mới bắt đầu mà thôi

Khẽ mình nó thức dậy vẫn như mọi khi nó mở cửa sổ hướng ra bên ngoài phở đón luồng gió se lạnh và tia nắng ấm áp từ nơi nó đang sống , không hiểu sao cứ mỗi lần như vậy nó thấy bình yên đến lạ “ Hoàng Long “ miệng nó khẽ gọi tên ai kia . Thôi suy nghĩ vẩn vơ nó vội VSCN và đi đến trường

Hôm nay bước vào trường bằng cổng chính nó mới chiêm ngưỡng được vẻ đẹp hoàn hảo này , toàn bộ lan can trường đều là inox cao cấp bóng loáng , không những thế còn có cả than máy cho học sinh và giáo viên nữa , mắt nó cứ tròn xoe sáng rực . Không nhìn nữa nó chợt nhớ về dự định ngày hôm nay phải làm được .

- À đúng rồi , hôm nay phải tìm ra lớp của a ấy mới được

Nó tự vỗ lên trán mình hai cái rồi đi tiếp về lớp . Vút cặp xún đó nó ngồi chán chường thở dài , 2 tay chống lên mặt đối má phúng phính lắc qua lắc lại , cứ nằm xuống lại ngẩng đầu lên nhiều lần , đầu đó có chút ngồ ngồ một cô gái ở phía xa tiếng tới ngồi cạnh

- e hèm , bạn là Minh Anh phải không ? – Cô gái nhỏ nhẹ nói

Minh Anh giật mình quay đầu sang gục liên tiếp

- à quên giới thiệu mình là Hoàng Nhi , hôm qua thấy bạn ngồ ngồ , hôm nay cũng vậy – H.Nhi khẽ cười mỉm

- À à mình nhớ rồi bạn xinh thật đó he he , ngồi đây với mình luôn đi , được hơm được hơm

Mới bắt chuyện với nhau thôi nhưng đầu đó trong suy nghĩ Minh Anh thấy rất thân thiết với Hoàng Nhi ...

- ừa zậy cũng được hì – Hoàng Nhi đáp

- ủa mà sao Minh Anh ngồi thừ ra vậy ?? – Hoàng Nhi chu miệng ngồ nghĩnh hỏi k kém

- ừ chuyện là vậy nè &^!@\$^%&^%\$!&^*%^!^%^^^

- như vậy đó h M.Anh muốn tìm lớp người ta lắm mà trường mình rộng nè , đi một mình cũng sợ – Khuôn mặt rõ buồn đáp lời Hoàng Nhi

- Ai cờ HOÀNG LONG Á ! mắt Hoàng Nhi mở to hết cỡ

- Ủm !

- Trời ơi , Hoàng Long là hót boy số 1 trường mình đó nha , Minh Anh à cậu thật là biết cách chọn người

- Gì cơ hót boy số 1 trường mình á , phải không vậy .

Tay chống cằm Minh anh nói thì thào

- thật sự hôm qua vô tình gặp thôi , chẳng cần biết số nào cả chỉ biết là k thể nào xóa khỏi trong đầu mình được , hơn nữa mình cảm nhận đc từ sâu đôi mắt đen láy ấy đang chứa một sự cô đơn sâu thâm thẳm

- thôi đừng đừng , như chuyện cổ tích vậy đó – Hoàng Nhi xua tay liên tục

- Ấy cậu này , mình nói thật đó .

- Thôi đừng bí xị nữa , muốn mình giúp không ?

Mặt nó buồn xo bỗng dưng như vừa nhặt được vàng * rầm * tiếng đập bàn chói tay vang lên

- Thật hông , Thật hông , đi luôn nhé , tớ yêu cậu quá chừng luôn!!!

Nó hét to như thể giới là của nó , nắm tay nhảy qua nhảy lại tỉnh bơ

Hoàng Nhi thấy vậy cũng chịu thua , ôm bụng cười không ngớt ...

Chẳng hiểu vì một lí do nào đó Hoàng Nhi lại muốn làm bà mai cho Minh Anh và anh2 của mình , chỉ là Minh Anh ngây ngô rất trông sáng ...

Reng ... reng....reng...

- ra chơi rồi đi thôi Hoàng Nhi

- ơ đi đâu từ từ nào

Minh anh vội vả kéo Hoàng Nhi đi không kịp cho Hoàng Nhi đóng tập nữa .

- đi tìm lớp Hoàng Long chứ sao ka ka

- từ từ nào Minh Anh có biết đường không ?

- á tí thì qên cậu dẫn đường đi hì hì

- cậu ấy cứ hấp tấp vậy rồi chẳng چرا đỡ nữa ng' ta đau haha

Minh Anh thúc nhẹ Hoàng Nhi một cái , rồi đưa cùng nhau đi qua những dãy nhà lớn , khá xa với lớp của nó , nhưng đối với nó bây giờ đường từ lớp nó đến lớp nó là con đường tình yêu

Tầng 5 khu B

- đó kìa phòng cuối của hành lang là lớp 11/5 đó Minh Anh
- thật hã ! mình tới đó luôn đi
- ủa làm gì vậy ? Hoàng Nhi thờ mặt nhìn nó
- Thì làm quen chứ làm gì , đi nào

Lại kéo Hoàng Nhi đi tập 2 , từ lúc nó và Hoàng Nhi bước vào Khu B này , đã biết bao nhiêu con mắt tò mò dõi theo , ai cũng lấy làm lạ một người con gái bt lại dám đi vào phạm khu B , trước h chưa có học sinh năm nhất nào dám làm điều đó ở ngôi trường này , tất nhiên mọi người thấy Hoàng Nhi thì điều nghĩ bt , nhưng đối với Minh Anh là một hiện tượng lạ ...Nhưng hai bọn nó không để ý đến , tâm tư của Minh Anh bây giờ chỉ muốn đến thật nhanh lớp đó thôi .

Một lúc sau hai người con gái cũng dừng lại , đầu ngược lên trên , Minh Anh tròn xoe mắt nhìn B11/5 .!!!

4. Chương 02 : Bước Đầu Tiên

“Chào mẹ, con về rồi.” Nói xong chạy thẳng một mạch lên phòng, buông cặp xuốngMinh Anh nằm ngayra chiếc nệm hồng kitty xinh xắn theo đuổi những dòng suy nghĩ của mình .

“ Hoàng Long à, anh học 11/5 phải không, đợi em nha, em sẽ làm ánh mắt anh nhìn về em” . Minh Anh bỗng cười ngơ ngác vùi mặt vào gối, nụ cười tỏa nắng của Minh Anh dường như đã muốn tuyên bố cho cả thế giới này biết, dường như tìm nó đang lỗi nhịp vì ai đó rồi .

Mỗi Minh Anh khẽ nhấp theo giai điệu bài hát until you :

Baby life was good to me
But you just made it better
I love the way you stand by me
Through any kind of weather
I don't wanna run away
Just wanna make your day
When you feel the world is on your shoulders
Don't wanna make it worse
Just wanna make us work
Baby tell me i will do whatever
It feels like nobody ever knew me until you knew me
Feels like nobody ever loved me until you loved me
Feels like nobody ever touched me until you touched me
Baby nobody, nobody,until you
Baby it just took one hit of you now I'm addicted
You never know what's missing

Till you get everything you need,yeah
I don't wanna run away
Just wanna make your day
When you feel the world is on your shoulders

“ ăn cơm con ơi” tiếng mẹ vang dưới nhà .

Thoát ra khỏi suy nghĩ những việc xảy ra ở trường lật đật chạy xuống,Minh Anh cùng ba mẹ dùng bữa tối đầy ấm cúng , mọi người vừa ăn vừa nói chuyện hàn huyên với nhau thật hạnh phúc biết bao.Với Minh Anh trước giờ gia đình vẫn luôn điều tuyệt vời , một người cha với chức vụ nhỏ , nhưng về nhà cha nó là một trụ cột , một nơi ấm áp nhất cho mẹ và nó , mẹ nó một người phụ nữ chỉ làm chủ quán ăn nhỏ nhưng luôn yêu thương chồng con hết mực , đặc biệt rất hiểu tâm tư của con gái .

F3 Club

*Bộp * cú vỗ vai làm Hoàng Long giật mình.

“ Suy nghĩ gì đêm chiêu vậy” Đăng Khôi cười nói .

“ Mày đến rồi à” lấy lại phong độ Hoàng Long đáp trả .

“ Đi không mời lại còn hỏi” Đăng Khôi giọng trách móc .

“ Lí do gì tao phải mời mày?Không mời mày cũng tự lết xác đến đó thôi” Hoàng Long nhếch môi mở lời , thái độ vẫn điềm tĩnh .

“ Ok ok tao không nói lại mày ! à để tao kể cái này cho mày nghe khá là đặc biệt với tao ngày hôm nay” Đăng khôi tay cầm ly rượu vừa lắc nhẹ, môi mỉm cười , mặc kệ khuôn mặt khả ái lạnh lùng của tên ngồi cạnh .

“ hôm nay tao gặp một con bé , dường như nó bị hoang tưởng lắm , nó bảo tao nếu nó không có ý trung nhân thì nó sẽ cho tao cơ hội rồi” nói đến đây bỗng dưng Đăng Khôi cười lớn , ngán ngẩm lắc đầu.

Anh đang nhấp rượu bỗng dưng khựng lại trong vài tích tắc rồi thể như không quan tâm , thật ra tại sao nói đến đây anh lại nghĩ đến cô gái lúc đụng anh , vờ không quan tâm anh đáp: “ Đăng khôi , theo như tao biết mày đâu có thiếu gái . Chắc cũng là hạng tầm thường .”

“ Không hề , để đó rồi xem !” Đăng khôi bỗng cười nham nhở.

“ Tao sẽ xem” thản nhiên Hoàng Long đáp lại .

Từ lời kể của Đăng Khôi đã làm đầu đó trong suy nghĩ của Hoàng Long bỗng chợt nhớ lại sự cố khi sáng , môi anh cong nhẹ mà ngay bản thân cũng không hề hay biết , phải chăng bóng dáng ai đó sẽ là người lấp đi giá băng trong anh . Lại nói người đó nhìn mãi anh thấy rất quen .

Ánh nắng chói chang rọi thẳng vài gương mặt bầu bình kia , cũng bắt đầu cho mọi ngày mới . Mọi thứ với Minh Anh dường như chỉ mới bắt đầu mà thôi.

Khẽ lay mình Minh Anh thức dậy , vẫn như mọi khi nó mở cửa sổ hướng ra bên ngoài phớt đón luồng gió se lạnh và tia nắng ấm áp từ nơi nó đang sống , không hiểu sao cứ mỗi lần như vậy nó thấy bình yên đến lạ “ Hoàng Long” miệng nó đọc thầm tên ai kia . Thôi suy nghĩ vớ vẩn vợ nó với VSCN và đi đến trường

Hôm nay bước vào trường bằng cổng chính Minh mới chiêm ngưỡng được vẻ đẹp hoàn hảo này , toàn bộ lan can trường đều là inox cao cấp bóng loáng , không những thế còn có cả than máy cho học sinh và giáo viên nữa , mắt cứ tròn xoe sáng rực . Không nhìn nữa , chợt nhớ về dự định của mình , ngày hôm nay phải làm được .

“ À đúng rồi , hôm nay phải tìm ra lớp của anh ấy mới được” .

Nó tự vỗ lên trán mình hai cái rồi đi tiếp về lớp . Vứt cặp xuống đó , Minh Anh ngồi chán chường thở dài , hai tay chống lên mặt đôi má phúng phính lắc qua lắc lại , cứ nằm xuống lại ngẩng đầu lên nhiều lần , đầu đó có chút ngồ ngồ một cô gái ở phía xa tiếng tới ngồi cạnh .

“ e hèm , bạn là Minh Anh phải không ?” Hoàng Nhi nhỏ nhẹ nói

Nó giật mình quay đầu sang gục đầu liên tiếp.

“ à quên giới thiệu mình là Hoàng Nhi , hôm qua thấy bạn ngồ ngồ , hôm nay cũng vậy” Hoàng Nhi cười mỉm.

“ À à mình nhớ rồi bạn xinh thật đó he he , ngồi đây với mình luôn đi , được hơn được hơn”

Mới bắt chuyện với nhau thôi nhưng đầu đó trong suy nghĩ Minh Anh thấy rất thân thiết với Hoàng Nhi ...

“ ừa vậy cũng được hì” Hoàng Nhi đáp.

“ ủa mà sao Minh Anh ngồi thừ ra vậy ??” Hoàng Nhi chu miệng ngồ ngĩnh .

“ ừ chuyện là vậy nè &^!@\$%^!&^%\$!&*%^!^%^^^, như vậy đó giờ Minh Anh muốn tìm lớp người ta lắm mà trường mình rộng nè , đi một mình cũng sợ” Khuôn mặt rõ thuật lại câu chuyện hôm qua cho Hoàng Nhi nghe .

“ Ai cơ HOÀNG LONG Á !” mắt Hoàng Nhi mở to hết cỡ .

“ Ủm !” Minh Anh lại thở dài , gật đầu .

“ Trời ơi , Hoàng Long là hót boy số một trường mình đó nha , Minh Anh à ! cậu thật là biết cách chọn người”.

“ Gì cơ hót boy số một trường mình á , phải không vậy?” Tay chống cằm nó nói thì thào .

“ thật sự hôm qua vô tình gặp thôi , chẳng cần biết số nào cả chỉ biết là không thể nào xóa khỏi trong đầu mình được , hơn nữa mình cảm nhận đc từ sâu đôi mắt đen láy ấy đang chứa một sự cô đơn sâu thâm thẳm” .

“ thôi đừng đừng , như chuyện cổ tích vậy đó” Hoàng Nhi xua tay liên tục .

“ Ấy cậu này , mình nói thật đó” .

“ Thôi đừng bí xị nữa , muốn mình giúp không ?”

Mặt nó buồn so bỗng dưng như vừa nhạt được vàng * rầm * tiếng đập bàn chói tai vang lên :

“ Thật hông , Thật hông , đi luôn nhé , tớ yêu cậu quá chừng luôn!!!”.

Minh Anh hét to như thể giới là của mình, nắm tay nhãy qua nhãy lại tỉnh bơ Hoàng Nhi thấy vậy cũng chịu thua , ôm bụng cười không ngớt ...

Chẳng hiểu vì một lí do nào đó, Hoàng Nhi lại muốn làm bà mai cho Minh Anh và anh trai của mình , chỉ là Minh Anh ngây ngô rất trông sáng ...

“ Reng ... reng....reng...” tiếng chuông kết thúc tiết học lại vang lên .

“ ra chơi rồi đi thôi Hoàng Nhi” Minh Anh hối hả nắm tay Hoàng Nhi .

“ ơ đi đâu, từ từ nào”

Minh Anh vội vã kéo Hoàng Nhi đi không kịp cho Hoàng Nhi đóng tập .

“ đi tìm lớp Hoàng Long chứ sao” nó cười ranh mãnh trả lời .

“ từ từ nào Minh Anh có biết đường không ?” .

“ á tí thì qên cậu dẫn đường đi hì hì”

“ cậu ấy cứ hấp tấp vậy rồi chẳng چرا đỡ người ta đâu haha”

Minh Anh thúc nhẹ Hoàng Nhi một cái , rồi hai người cùng nhau đi qua những dãy nhà lớn , khá xa với lớp của hai người , nhưng đối với Minh Anh bây giờ đường từ lớp nó đến lớp Hoàng Long chính là con đường tình yêu .

Tầng 5 khu B

“ đó kìa phòng cuối của hành lang là lớp 11/5 đó Minh Anh” Hoàng Nhi chỉ về phía trước .

“ thật hã ! mình tới đó luôn đi” Minh Anh nhướn người lên dò xét rồi quay sang đề nghị .

“ ủa làm gì vậy ?” Hoàng Nhi thờ mặt nhìn Minh Anh khó hiểu .

“ Thì làm quen chứ làm gì , đi nào”

Lại kéo Hoàng Nhi đi tập hai , từ lúc Minh Anh và Hoàng Nhi bước vào Khu B này , đã biết bao nhiêu con mắt tò mò dõi theo , ai cũng lấy làm lạ một người con gái bình thường lại dám đi vào phạm khu B , trước giờ chưa có học sinh năm nhất nào dám làm điều đó ở ngôi trường này , tất nhiên mọi người thấy Hoàng Nhi thì đều nghĩ bình thường , nhưng đối với Minh Anh là một hiện tượng lạ ...

Nhưng hai người không mấy để ý đến , tâm tư của Minh Anh bây giờ chỉ muốn đến thật nhanh lớp đó thôi .

Một lúc sau hai người con gái dừng lại , đầu ngược lên trên , Minh Anh tròn xoe mắt nhìn B11/5 .!!!

5. Chương 03 : Chạm Mặt

- Ê đối không ?

Hoàng Long ngược mặt nhìn Đăng Khôi dò ý

- ừ , cũng đối

- vậy xún căn tin

Đăng khôi nói rồi dơ tay ra hiệu gọi luôn Quốc Huy đến cả ba rời bàn bước đi Hoàng Long đi trước bỏ lại Đăng Khôi và Quốc Huy đi sau . Ngang nhiên bước đi đến cửa thì ...

- Ấu

Đầu của Minh Anh đụng vào tấm ngực của Hoàng Long , mặt Hoàng Long nhăn lại rồi lấy diêm tĩn như không có chuyện gì , ánh mắt vô cảm nhìn Minh Anh , Minh Anh đụng phải người khác cũng không biết đụng phải anh , chỉ cuối mặt luôn miệng xin lỗi

- e xin lỗi , xin lỗi , xin lỗi , e k chú ý

sau một tràng của nó tuôn ra nó mới nhìn thấy thân hình cao ráo đang đứng trước mặt mình thật là quen cộng thêm cái mùi hương nhẹ nhàng nhưng rất nam tính kia nữa , nó bất chợt cười (cười rất nham hiểm) lùi về sau vài bước nhỏ nó ngược nhìn

- hi hi là anh , e là Minh Anh nè , a nhớ không ? sau trường đó ...

mặt Minh Anh lúc này đứng cười tươi ngây ngô , và ngập tràng niềm vui , hớn hỏ . Mặt kẻ ai đang nói , Hoàng Long không một chút lướt ngang qua Minh Anh cứ bước đi như không hề thấy nó ở đó .

- sao em lại ...- Hoàng Long mở miệng định nói rồi thấy hành động lắc đầu của ai kia anh dừng lại đứng thờ ra nghi ngờ

Cũng lúc đó Đăng Khôi và Quốc Huy đi tới , nhìn thấy nó Đăng Khôi nhận ra ngay là cô bé hôm trước mình chỉ đường , Đăng Khôi vỗ nhẹ ta

- Ủa ! Minh Anh phải không ?

Minh Anh ngờ nghệch suy nghĩ cười đó rồi cười hi

- Đúng rồi ! A khôì phải hông ! – mắt nó sáng rực như mình vừa tìm ra được một định luật bảo toàn nào đó cho đời

- Anh học lớp này hã ?

- Ủ ! sao e lại đến lớp này , e cũng gan đó

- Gì mà gang anh , trường là của chung , có chân thì e đi

Minh Anh vừa nói dứt câu , toàn bộ hàng ngàn con mắt của khối 11 đổ xô vào cô , đặc biệt là những con mắt dành chanh chua của hội nữ sinh lớp 11/5

- chài chài , e ngốc thật còn đứng cả đây tuyên bố trình trọng như vậy nữ

- Thật mà , bộ không được lên hã ? – Minh Anh hỏi xong rồi quay lại nhìn Hoàng Nhi

Hoàng Nhi lúc ấy cũng chỉ mỉm cười và gục đầu

- Ô Hoàng Nhi em... Khôì vừa lên tiếng thì Hoàng Nhi cũng khẽ đáp như muốn trối miệng Đăng Khôi lại

- Đúng rồi Minh Anh theo luật học sinh thì chúng ta k được lên khối 11 , thôi đi thôi – nói xong H.Nhi vội kéo tay M.Anh đi

- Vậy lần sau e lại tìm anh nha Đăng Khôi , Hoàng Long chiều e đợi a ở cổng trường

Hoàng Long lúc bấy giờ mới chợt tỉnh , “ con nhỏ này ...”

- con nhỏ này sao ? – Đăng Khôi hỏi rất ranh mãnh

- không sao , nó là ai mà bảo như thế , thôi vào lớp – Hoàng Long bực dọc bỏ vào lớp

- Thằng này khéo tao đói ! – Quốc Huy than vãn

Tại lớp 10/3

- sao lúc nãy Nhi không nói cho M.Anh biết – Mặt nó bí xị

- Có cơ hội nói đâu – Hoàng Nhi chu miệng nói

- Thôi kệ , để mình nói cho biết nhá , có anh Khôi kia kìa mình quen ảnh , chắc rồi ảnh sẽ là quân sư tình yêu ình đó ka ka – mặt nó lúc này rất là nham nhở

Hoàng Nhi nhìn nó như một vật thể lạ , nhìn mặt nó H.Nhi có thể thấy được sắc mùi nguy hiểm xung quanh M.Anh chắc nó đang có ý đồ gì đây

Renng Reng... tiếng chuông vang lên cắt đứt câu chuyện đang tám dang dở của hai đứa nó

- Thưa cô em hơi mệt , e xin phép xuống phòng y tế

Hoàng Long đứng dậy lễ phép nói , đáp lại lời của Hoàng Long , ông thầy chỉ khẽ gục đầu , chỉ chờ có thể Hoàng Long bước ra khỏi lớp và đi thẳng lên sân thượng chứ k xuống phòng y tế như lời nói của mình .

Chăm điều thuốc , Hoàng Long hít một hơi thật dài rồi phả vào không trung , khói thuốc lan tỏa vào không trung cũng như biết bao cảm xúc dần dần được hé lộ ra ...

- tại sao em lại bỏ đi không một lời nói ...

- tại sao em nhấn tâm vút bỏ tình cảm tôi ...

- tại sao em bỏ lại những kỉ niệm của hai chúng ta ????

hàng ngàn câu hỏi tại sao đang được đặt ra trong suy nghĩ , khẽ nhắm suy tư

- E là Minh Anh 10/3

- Kệ anh , a không cần như tôi cần , a không cho tôi biết tôi sẽ theo a về lớp

- Em chờ Anh ở cổng trường

Khuôn mặt ngây ngô tròn trĩnh , với chiều cao 1m5 ở đâu suốt hiện , Hoàng Long giật mình , đôi môi khẽ cười , rồi miêng mang không hiểu rõ bản thân mình , vì sao hình ảnh của nó lại bất chợt đến trong suy nghĩ của anh , nghĩ về nó tim anh có phần đập mạnh hơn bình thường

- Minh Anh 10/3 e có gì đặc biệt ??? Hoàng Long đập điều thuốc trên tay miệng lẩm bẩm

Sau 5 tiết học đầy vật vả ở ngồi trường cần tư duy thật cao , Minh Anh vương dài tay bắt lấy cặp và chạy thật nhanh . Hoàng Nhi vợ người lên định nói gì đó nhưng không kịp

- ngốc thật mà có khi nào anh hai đi trước cổng đầu mà chạy lẹ vậy chứ haizz

nó vội vã vác con xe màu hồng xì tin dấu của mình nhanh nhẹn rồi đứng một góc bên hông cổng trường mắt nhìn liếc từng đợt học sinh đi ra , mà nhìn mãi chẳng thấy người nó cần .

- Long , mày tính đi về như mọi khi à

- Chứ sao ?

- Có người chờ mày mà !

- Có rất nhiều ng' con gái đợi chờ tao !

Đặng Khôi nhún vai không nói gì thêm , cùng lúc đó Hoàng Nhi đứng trước lớp 11/5 chờ sẵn , Quốc Huy ra hiệu rồi cả ba người tiến đến chỗ Hoàng Nhi vẽ mặt ai cũng đầy nghi ngờ .Hoàng Nhi đáp lại bằng khuôn mặt ma mẫn

- Tối các anh qua nhà em sẽ nói tất tần tậ à ngheeee, zậy nha zậy nha

- Khuôn mặt xinh xắn cộng theo nụ cười trên đôi môi khiến cả ba người chỉ cười trừ rồi cho qua

Lúc bốn người đang rôm rã bàn tán buôn chuyện với nhau trên dãy hành lang , Hoàng Nhi nhìn ra xa thấy nó vẫn đứng đợi , thúc hông anh hai nó một phát

- anh hai người ta còn chờ hai kìa

- ba đứa muốn đi xe hay đi bộ về

Quốc Huy nhanh tay bịt miệng Hoàng Nhi lại , mắng yêu Hoàng Nhi

- Em đừng chơi đại

Hoàng Nhi cười khể và cứ như thế cả bốn người mặt kệ nó đứng đó chờ quay lưng đi cổng sau , trước khi bước lên chiếc BMW màu đen bóng loáng Hoàng Nhi còn cố gắng hỏi lại một lần cuối

- Anh Hai ! đi thật sao ?

- Ủ – buông lời k suy nghĩ gì hơn , nhấn ga đi chuyển

Chiếc xe cứ thế lẳng bánh từ cổng sau chạy lên cổng trước đi ngang qua mặt Minh Anh , Hoàng Long nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhoi vẫn đứng đó hơi nhúu mày , rồi từ từ dần dần ra .

Gió chiều thổi mạnh , làm nó cũng hơi se lạnh , chợt nghĩ ừa vào mùa rồi mà bây giờ là tháng 9 rồi

“ sao mãi mà vẫn chưa ra vậy ta , tan trường lâu rồi mà “ nó cứ đứng đó đợi mãi cho đến khi bác bảo vệ ra đón cổng nó nhanh chân chạy đến hỏi

- Bác ơi ! học sinh về hết rồi ạ

- Ủ giờ này mà còn ai nữa đâu mà chờ , về đi

Mặt nó xụi lơ quay lưng đi , nổi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt nó , miệng lẩm bẩm

“ Lại thất bại “

Nó leo lên con xe lủi thủi đạp xe lẳng bánh

-Nhi , e vào nhà trước đi anh hai có việc

- vậy e vào nhà trước nha hai

Trông ngóng bóng dáng nhỏ em gái đi vào nhà Hoàng Long vội vả rút điện thoại bấm số ai đó ra lệnh

- Ông hãy chạy ra nói với cô gái đứng bên hông cổng trường về đi , hãy nhớ đừng nói tôi bảo cô ta về

- Vâng thưa thiếu gia !

Cúp máy cho vào túi quần Hoàng Long đánh xe vào gara , trong lòng có khó chịu đối chút .

Trải mình trên giường anh suy nghĩ mệt mỏi nhắm mắt ngủ thiếp đi

Minh Anh bước vào nhà khuôn mặt ảm đạm , chào ba mẹ như không , nó bước vào nhà đôi chân lê từng bước nặng trĩu lên từng bậc cầu thang , nó thấy sao mà buồn dữ dội rớt rớt âm thanh nghe sao thân quen , nó lấy tay đánh vào bụng mình cái bụng này lúc này là lúc nào mà còn đói . Nó thôi không suy nghĩ nữa chạy lên phòng cởi bỏ bộ đồng phục ra , thay vào bộ đồ màu hồng kitty xinh xắn rồi chạy ngay xuống nhà . Việc nó làm bây giờ là phải ăn ăn để nuốt cái nỗi buồn dờ hơi kia đi

Nó điên mất thôi nếu cứ suy nghĩ về anh .

6. Chương 03 : Chạm Mặt

“ Ê đói không ?” tiếng một người bạn gọi to .

Hoàng Long ngược mặt nhìn Đăng Khôi dò ý trả lời : “ ừ , cũng đói ” .

“ vậy xuống căn tin” Đăng Khôi nói rồi dơ tay ra hiệu gọi luôn Quốc Huy đến .

Cả ba rời bàn bước đi , Hoàng Long đi trước bỏ lại Đăng Khôi và Quốc Huy theo sau . Ngang nhiên bước đi đến cửa thì ...

“ Ấu” – Minh Anh rít lên một tiếng , tay trán .

Đầu của Minh Anh đụng vào tấm ngực của anh , mặt anh nhăn lại , ánh mắt vô cảm nhìn cô gái kia . Minh Anh không biết rằng mình đụng phải anh , chỉ cuối mặt luôn miệng xin lỗi .

“ em xin lỗi , xin lỗi , xin lỗi , là em không chú ý” Thái độ rất thành khẩn.

sau một tràng của nó tuôn ra , mới nhìn thấy thân hình cao ráo đang đứng trước mặt mình thật là quen cộng thêm cái mùi hương nhẹ nhàng nhưng rất nam tính kia nữa , bất chợt cười (cười rất nham hiểm) lùi về sau vài bước nhỏ, nó ngược nhìn :

“ hi hi là anh , em là Minh Anh nè , anh nhớ không ? sau trường đó ...”

Mặt Minh Anh lúc này đứng cười tươi ngây ngô , và ngập tràng niềm vui , hớn hờ . Mặc kệ ai đang nói , anh không một cảm xúc lướt ngang qua Minh Anh cứ bước đi như không hề thấy nó ở đó .

“ sao em lại ...” Hoàng Long định mở miệng định nói gì đó , rồi thấy hành động lắc đầu của Hoàng Nhi , dừng lại đứng thừ ra nghĩ ngợi .

Cũng lúc đó Đăng Khôi và Quốc Huy đi tới , nhìn thấy nó Đăng Khôi nhận ra ngay là cô bé hôm trước mình chỉ đường , Đăng Khôi vỗ nhẹ vai : “ Ủa ! Minh Anh phải không ? ” .

Minh Anh ngờ nghệch suy nghĩ rồi cười trả lời :

“ Đúng rồi ! Anh khôi phải hông !” Mặt nó sáng rực như mình vừa tìm ra được một định luật bảo toàn nào đó cho đời , hỏi tiếp : “ Anh học lớp này hả ? ” .

“ Ừ ! sao em lại đến lớp này , em cũng gan đó” Đăng Khôi đáp lời nó , với điệu bộ đang khen ngợi .

“ Gì mà gang anh , trường là của chung , có chân thì em đi”

Minh Anh vừa nói dứt câu , toàn bộ hàng ngàn con mắt của khối 11 đổ xô vào , đặc biệt là những con mắt đầy chanh chua của hội nữ sinh lớp 11/5.

“ à há , em ngốc thật còn đứng cả đây tuyên bố trình trọng như vậy nữa. ”

“ Thật mà , bộ không được lên hả ? ” Minh Anh hỏi xong rồi quay lại nhìn Hoàng Nhi .

Hoàng Nhi lúc ấy cũng chỉ mỉm cười và gật đầu .

“ Ở Hoàng Nhi em...” Khôi vừa lên tiếng thì Hoàng Nhi cũng khẽ đáp như muốn trối miệng Đăng Khôi lại .

“ Đúng rồi Minh Anh , theo luật học sinh thì chúng ta không được lên khối 11 , thôi đi thôi” Nói xong Hoàng Nhi vội kéo tay cô bạn mình đi .

“ Vậy lần sau em lại tìm anh nha Đăng Khôi , Hoàng Long chiều em đợi anh ở cổng trường ” .

Hoàng Long lúc bấy giờ mới chợt tỉnh , “ con nhỏ này”

“ con nhỏ này sao ?” Đăng Khôi hỏi rất ranh mãnh .

“ không sao , nó là ai mà bảo như thế , thôi vào lớp” Hoàng Long bực dọc bỏ vào lớp .

“ Thằng này khéo tao dói !” Quốc Huy than vãn .

Tại lớp 10/3 .

“ sao lúc này Nhi không nói cho Minh Anh biết” Mặt nó bí xị trầm ngâm .

“ Có cơ hội nói đâu” Hoàng Nhi chu miệng trả lời .

“ Thôi kệ , để mình nói cho biết nhá , có anh Khôi kia kia mình quen ảnh , chắc rồi ảnh sẽ là quân sư tình yêu cho mình đó ka ka” mặt nó lúc này nham nhở , đáp lại .

Hoàng Nhi nhìn cô bạn mình như một vật thể lạ , nhìn mặt Minh Anh , Hoàng Nhi có thể thấy được sắc mùi nguy hiểm xung quanh. Minh Anh chắc đang có ý đồ gì đây .

“ Renng Reng...” Tiếng chuông vang lên cắt đứt câu chuyện đang tám dang dở của hai người .

“ Thưa Thầy ! em hơi mệt , em xin phép xuống phòng y tế” . Hoàng Long đứng dậy lễ phép nói .

Đáp lại lời của anh , ông thầy gật đầu .Chỉ chờ có thế anh bước ra khỏi lớp và đi thẳng lên sân thượng chứ không xuống phòng y tế như lời nói của mình .

Châm điều thuốc , Hoàng Long rít một hơi thật dài rồi phả vào không trung , khói thuốc lan tỏa cũng như biết bao cảm xúc dần dần được hé ra ...

“ tại sao em lại bỏ đi không một lời nói ...”

“ tại sao em nhẫn tâm vứt bỏ tình cảm tôi ...”

“ tại sao em bỏ lại những kỉ niệm của hai chúng ta ???? và tại sao lại phản bội tình cảm của tôi một cách nhẫn tâm đến vậy” .

Hàng ngàn câu hỏi tại sao đang được đặt ra trong suy nghĩ , nhắm mắt suy tư , giọng nói kì lạ lại vang lên trong tâm trí của anh :

“ Em là Minh Anh 10/3” .

“ Kệ anh , anh không cần như tôi cần , anh không cho tôi biết tôi sẽ theo anh về lớp” .

“ Em chờ Anh ở cổng trường! ” .

Khuôn mặt ngây ngô tròn trĩnh , với chiều cao một mét năm ở đâu xuất hiện , khiến Hoàng Long giật mình , đôi môi cong lên , rồi miên man không hiểu được bản thân mình , vì sao hình ảnh của người con gái xa lạ kia lại bất chợt đến trong suy nghĩ của anh , tìm anh có phần gấp mạnh hơn bình thường .

“ Minh Anh 10/3 cô có gì đặt biệt ???” Hoàng Long dập đầu thuốc trên tay miệng lẩm bẩm .

Sau năm tiết học đầy vất vả ở ngôi trường cần tư duy thật cao , Minh Anh vươn dài tay bắt lấy cặp và chạy thật nhanh . Hoàng Nhi vợ người lên định nói gì đó nhưng không kịp .

“ ngốc thật mà có khi nào anh hai đi trước cổng đầu mà chạy lẹ vậy chứ haizz”

Minh Anh vội vã vác con xe màu hồng xì tin dẫu của mình nhanh nhẹn rồi đứng một góc bên hông cổng trường , mắt nhìn liếc từng đợt học sinh đi ra , mà nhìn mãi chẳng thấy người mình cần .

“ Long , mày tính đi về như mọi khi à”

“ Chứ sao ? ”

“ Có người chờ mày mà ! ”

“ Có rất nhiều người con gái đợi chờ tao !”

Đặng Khôi nhún vai không nói gì thêm , cùng lúc đó Hoàng Nhi đứng trước lớp 11/5 chờ sẵn , Quốc Huy ra hiệu rồi cả ba người tiến đến chỗ Hoàng Nhi vẽ mặt ai cũng đầy nghi ngờ .Hoàng Nhi đáp lại bằng khuôn mặt ma mẫn .

“ Tối các anh qua nhà em sẽ nói tất tần tật cho mà nghe, vậy nha, vậy nha”. Khuôn mặt xinh xắn cộng theo nụ cười trên đôi môi khiến cả ba người chỉ cười trừ rồi cho qua .

Lúc bốn người đang rôm rã bàn tán buông chuyện với nhau trên dãy hành lang , Hoàng Nhi nhìn ra xa thấy nó vẫn đứng đợi , thúc hông anh hai của mình một phát .

“ anh hai người ta còn chờ hai kìa” Hoàng Nhi đưa tay chỉ về phía cổng .

“ ba đứa muốn đi xe hay đi bộ về” Hoàng Long lạnh lùng nói thái độ không hề quan tâm đến người con gái xa lạ kia .

Quốc Huy nhanh tay bịt miệng Hoàng Nhi lại , mắng yêu Hoàng Nhi : “ Em đừng chơi đại” .

Hoàng Nhi cười nịnh và cứ như thế cả bốn người mặc kệ Minh Anh đứng đó chờ. Quay lưng đi cổng sau , trước khi bước lên chiếc BMW màu đen bóng loáng Hoàng Nhi còn cố gắng hỏi lại một lần cuối : “ Anh Hai ! đi thật sao ? ”.

“ Ủ” Buông lời không suy nghĩ gì hơn , nhấn ga di chuyển

Chiếc xe cứ thế lẳng bánh từ cổng sau chạy lên cổng trước đi ngang qua mặt Minh Anh , Hoàng Long nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhoi vẫn đứng đó hơi nhú mày , rồi từ từ dần dần ra .

Gió chiều thổi mạnh , làm Minh Anh cũng hơi se lạnh , chợt nghĩ: “ vừa vào mùa rồi mà, bây giờ đã là tháng 9 rồi” .

“ sao mãi mà vẫn chưa ra vậy ta , tan trường lâu rồi mà”

Minh Anh cứ đứng đó đợi mãi cho đến khi bác bảo vệ ra đón cổng nó nhanh chân chạy đến hỏi .

“ Bác ơi ! học sinh về hết rồi ạ? ” .

“ Ủ giờ này mà còn ai nữa đâu mà chờ , về đi.”

Mặt Minh Anh xụi lơ quay lưng đi , nổi thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt nó , miệng lẩm bẩm : “ Lại thất bại ” .

Minh ANh leo lên con xe lủi thủi đạp lẳng bánh ...

“ Nhi , em vào nhà trước đi anh hai có việc” .

“ vậy em vào nhà trước nha hai”

Trông ngóng bóng dáng nhỏ em gái đi vào nhà anh vội vã rút điện thoại bấm số ai đó ra lệnh : “ Ông hãy chạy ra nói với cô gái đứng bên hông cổng trường về đi , hãy nhớ đừng nói tôi bảo cô ta về ”.

“ Vâng thưa thiếu gia ! ”

Cúp máy cho vào túi quần , đánh xe vào gara , trong lòng có khó chịu đôi chút .

Trải mình trên giường Hoàng Long suy nghĩ mệt mỏi , ngủ thiếp đi...

Minh Anh bước vào nhà khuôn mặt ảm đạm , chào ba mẹ như không , lê từng bước nặng trĩu lên từng bậc cầu thang , nó thấy sao mà buồn dữ dội .

“rọt rọt ”

âm thanh nghe sao thân quen , Minh Anh lấy tay đánh vào bụng mình vài cái bụng lúc này là lúc nào mà còn đói . Nó thôi không suy nghĩ nữa chạy lên phòng cởi bỏ bộ đồng phục ra , thay vào bộ đồ màu hồng kitty xinh xắn rồi chạy ngay xuống nhà . Việc nó làm bây giờ là phải ăn, ăn để nuốt cái nỗi buồn dờ hời kia đi .

Minh Anh điên mất thôi nếu cứ suy nghĩ về anh ...

7. Chương 04 : Cơ Hội Không Rõ Ràng

Cạch ...

Tiếng mở cửa vang lên , Hoàng Nhi thò đầu vào một không gian tối mù mịt mà không có tia sáng nào có thể lọt vào thế giới đầy u ám kia , Hoàng Nhi khẽ gọi nhẹ

- Anh hai ơi , hai ngủ rồi hả ?

- Chưa – có đôi chút âm thanh ngái ngủ nhưng cũng rất điềm tĩnh như chưa từng ngủ

- Còn nghiêm túc nữa , hai dậy lẹ xuống ăn cơm với em , ba mẹ lại đi nữa rồi

!

– nói đến đây giọng nói thanh thoát của Hoàng Nhi nhỏ lại nhưng ứ nghẹn

- E xún trước đi , hai xuống bây giờ

Hoàng Nhi đóng nhẹ cửa rồi nhún vai trĩu mặt một cái không biết đang phiền lòng điều gì , lắc đầu rồi bước xuống nhà nhanh chóng cùng với bà giúp việc dọn cơm đợi Hoàng Long xuống ăn , đang ngồi chăm chú lấy lửa đun chọt hạt cơm , giọng nói trầm ấm của Hoàng Long vang lên xé đi bầu không khí yên ắng trong ngôi nhà lớn

- Cơm nó không có tội đâu Ny !

- Hai này trên e , lẹ qua ăn nè , Ny đói quá rồi – Hoàng Nhi nhí nhảnh đáp trả

- Mà sao hôm nay lại gọi tên cún cơm của e ra thế hả ?

Hoàng Long vừa gấp đũa cơm lên miệng , rồi gấp cho Hoàng Nhi lát thịt hun khói đáp lại

- Nói chuyện con bé hồi sáng là sao ?

Hoàng Nhi nhanh tay gấp lại cho Long một đũa rau rồi nói

- Đây hai ăn đi , cho có thêm chút chất xám , con gái nhà người ta lên tận lớp , chào tận mặt , mà còn hỏi là sao

Hoàng Nhi dừng chén trợn mắt phồng má nhìn thẳng vào mặt Hoàng Long một cách rất đáng yêu , mặt Hoàng Long lúc này cũng nhũn mày không kém trườn mình lên sát mặt Hoàng Nhi đáp

- Nếu hai nhớ không lầm thì , ai đó bám hai suốt một tuần để được tôi kèm cho học đó hả – nói rồi sảng có thìa Hoàng Long cốc yêu vào đầu Hoàng Nhi

- Ừ hai được lắm , nhưng mà Ny nói cho hai nghe , Minh Anh tốt mà lần này hai chạy không thoát đâu

- Không thoát á ?

- ừm , Ny tìm hiểu rồi Minh Anh là một con người khá trong sáng , tuy bề ngoài k xinh như e gái hai

- e xinh nhờ giống a mà – Hoàng Long trêu cười

Hoàng Nhi nhăn nhó đáng yêu

- im để Ny nói à nghe , chuyện là thế này ^%&@%\$%^!&^\$%&!^%\$^\$HGF\$&^@%G@&^&^@G%&^%

- đó nên tuy Minh Anh k có cao , không phải là hót girl như bao cô quanh hai nhưng đảm bảo với hai , một cô gái trong sáng như Minh Anh thì khó ai có lắm

- Hoàng Nhi dơ dừa chỉ thẳng ra phía trước neho mắt tinh nghịch , như khẳng định chắc nịch ý kiến của mình

- Vậy tức là e đen tối à ?

- Hứ không nói chuyện với hai nữa

Hoàng Nhi lúc này như bị đứng họng , rất ức chế vì bị treo mặt đỏ bừng như mặt trời , anh khoái chí ngồi cười thoải mái , bà giúp việc đứng sau bếp cũng thấy thế cười theo lắc đầu nhẹ thâm nghĩ , chỉ có tiểu thư mới hay làm thiếu gia cười và nói nhiều đến như vậy . Hoàng Nhi chấy đen xì cứ lấy dừa chọt hết món này quá món nọ , anh thì ngồi cười khoái chí tay thì cứ gấp món ăn cho Hoàng Nhi , sực nhớ gì đó Hoàng Nhi lên tiếng

- A hôm qua , Uyển Nhi gọi cho e nhưng...

Từng ra rưng rưng tá rưng rưng ... Từng ra rưng rưng tá rưng rưng – tiếng chuông ip đổ , Hoàng Long đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng , cắt ngang câu nói của Hoàng Nhi

- Alo

- ừm tôi qua ngay

Hoàng Long cúp máy , rồi đứng dậy khuôn mặt khẩn trương , bỏ dở bát cơm đang ăn lập tức chạy lên phòng không nói gì thêm

- Hai sao lại bỏ nữa rồi

- Ny ăn đi anh hai phải lên công ty – vừa đi trên cầu thang vừa nói xuống

- Haizz lúc nào cũng zậy , gì cũng anh hai giải quyết , ba ma cứ vậy hoài – Hoàng Nhi mặt mày ỉu xìu đành ăn cơm một mình .

Không đầy 15p sau Hoàng Long bước xuống nhà với bộ ple đen rất là bánh kèm theo trên cavat là chiếc kẹp vàng sáng chói , trông Hoàng Long lúc này không phải một nam sinh nữa , mà là người đàn ông trưởng thành thực thụ

- Hai còn chuyện lúc nãy ...

- Sẽ có cơ hội – Hoàng Long vừa đi vừa nói một cách vội vã , để lại Hoàng Nhi ngồi đó bần thần

- « ơ hay ! cơ hội gì chứ đang nói tới Uyển Nhi mà ... cơ hội gì vậy nè »

- Hoàng Nhi nhún vai một cái

Cũng lúc đó tiếng gầm xe vang lên Hoàng Long phóng đi nhanh chớp mắt không còn thấy đâu nữa

8. Chương 04 : Cơ Hội Không Rõ Ràng

“ Cạch ...” Tiếng mở cửa vang lên.

Hoàng Nhi thò đầu vào một không gian tối mù mịt mà không có tia sáng nào có thể lọt vào thế giới đầy u ám kia , Hoàng Nhi khẽ gọi nhẹ :

“ Anh hai ơi , hai ngủ rồi hả ? ”.

“ Chưa ” Có đôi chút âm thanh ngáy ngủ nhưng cũng rất điềm tĩnh như chưa từng ngủ .

“ Còn nghiêm túc nữa , hai dậy lệ xuống ăn cơm với em , ba ma lại đi nữa rồi

!” Nói đến đây giọng nói thanh thoát của Hoàng Nhi nhỏ lại nhưng ứ nghẹn

“ Em xuống trước đi , anh xuống bây giờ ” .

Hoàng Nhi đóng nhẹ cửa rồi nhún vai trĩu mặt một cái không biết đang phiền lòng điều gì , lắc đầu rồi bước xuống nhà nhanh chóng cùng với bà giúp việc dọn cơm đợi Hoàng Long xuống ăn , đang ngồi chăm chú lấy đũa đâm chọt hạt cơm , giọng nói trầm ấm của Hoàng Long vang lên xé đi bầu không khí yên ắng trong ngôi nhà lớn .

“ Cơm nó không có tội! ” . Anh thản nhiên nói .

“ Hai này trêu em , lệ qua ăn nè , Ny đói quá rồi ” Hoàng Nhi nhí nhảnh đáp trả.

Hoàng Long vừa gấp đũa cơm lên miệng , rồi gấp cho Hoàng Nhi lát thịt hun khói đáp lại : “ Nói chuyện con bé hồi sáng là sao ? ” .

Hoàng Nhi nhanh tay gấp lại cho Long một đũa rau rồi nói : “ Đây hai ăn đi , cho có thêm chút chất xám , con gái nhà người ta lên tận lớp , chào tận mặt , mà còn hỏi là sao”.

Hoàng Nhi dừng chén trợn mắt phồng má nhìn thẳng vào mặt Hoàng Long một cách rất đáng yêu , Hoàng Long lúc này cũng nhíu mày không kém trườn mình lên sát mặt Hoàng Nhi đáp : “ Nếu hai nhớ không lầm thì , ai đó bám anh mình suốt một tuần để được tôi kèm cho học đó hả ” .

Nói rồi sảng có thừa, Hoàng Long cốc yêu vào đầu Hoàng Nhi .

“ Ừ hai được lắm , nhưng mà Ny nói cho hai nghe , Minh Anh tốt mà lần này hai chạy không thoát đâu” . Hoàng Nhi tự tin khẳng định chắc nịch.

“ Không thoát á ?” anh dừng dừng đáp .

“ ừm , Ny tìm hiểu rồi Minh Anh là một con người khá trong sáng , tuy bề ngoài không xinh như e gái hai”

“ em xinh nhờ giống anh mà” Hoàng Long trêu cười .

Hoàng Nhi nhăn nhó đáng yêu , thuật lại toàn bộ sự việc tỉ mỉ :

“ im để Ny nói cho mà nghe , chuyện là thế này. ^% ^&@%\$^% !& ^\$%&! ^%\$^\$HGF\$& ^@%G@& ^& ^@G%& ^% ”

“ đó nên tuy Minh Anh không có cao , không phải là hot girl như bao cô quanh hai nhưng đảm bảo với hai , một cô gái trong sáng như Minh Anh thì khó ai có lắm”. Hoàng Nhi dơ đũa chỉ thẳng ra phía trước nheo mắt tinh nghịch , như khẳng định chắc nịch ý kiến của mình .

“ Vậy tức là e đen tối à ?” tay Hoàng Long vẫn thưởng món ăn , miệng vẫn đáp lại trêu em gái mình .

“ Hứ không nói chuyện với hai nữa” Hoàng Nhi lúc này như bị đứng họng , rất ảm ức.

vì bị trêu mặt đỏ bừng như mặt trời , anh khoái chí ngồi cười thoải mái , bà giúp việc đứng sau bếp cũng thấy thế cười theo lắc đầu nhẹ thâm nghĩ , chỉ có tiểu thư mới hay làm thiếu gia cười và nói nhiều đến như vậy .

Hoàng Nhi chấy đen xì cứ lấy đũa chọt hết món này quá món nọ , anh cứ gấp món ăn cho Hoàng Nhi , sực nhớ gì đó Hoàng Nhi lên tiếng: “ Anh hôm qua , Uyển Nhi gọi cho em nhưng...”

“ một điệu âm không lời vang lên ” – tiếng chuông ip đồ , anh đưa ngón tay lên miệng ra dấu im lặng , cắt ngang câu nói của Hoàng Nhi .

“ Alo”

“ ừm tôi qua ngay”

Cúp máy , rồi đứng dậy khuôn mặt khẩn trương , bỏ dở bát cơm đang ăn lập tức chạy lên phòng không nói gì thêm .

“ Hai sao lại bỏ bữa rồi” Hoàng Nhi chau mày khi thấy anh lại vì công việc mà bỏ bữa .

“ Ny ăn đi anh hai phải lên công ty” tiếng anh vừa đi trên cầu thang vừa nói xuống.

“ Haizz lúc nào cũng vậy , gì cũng anh hai giải quyết , ba ma cứ vậy hoài” Hoàng Nhi mặt mày ỉu xiu đành ăn cơm một mình .

Không đầy 15 phút sau Hoàng Long bước xuống nhà với bộ comple đen rất là bảnh kèm theo trên cavat là chiếc kẹp vàng sáng chói , trông anh lúc này không phải một nam sinh nữa , mà là người đàn ông trưởng thành thực thụ .

“ Hai còn chuyện lúc nãy ...” Hoàng Nhi nói với lại bị cắt ngang một lần nữa .

“ Sẽ có cơ hội” . Hoàng Long vừa đi vừa nói một cách vội vã , để lại Hoàng Nhi ngồi đó bần thần .

“ ơ hay ! cơ hội gì chứ đang nói tới Uyển Nhi mà ... cơ hội gì vậy nè ” Hoàng Nhi nhún vai một cái khó hiểu .

Cũng lúc đó tiếng gầm xe vang lên Hoàng Long phóng đi nhanh, chớp mắt không còn thấy đâu nữa

9. Chương 05 : Mất Tích

“ Vẫn là ánh mắt lạnh đậm đó , nhìn nó mà sao vô hồn , chỉ là được thấy Hoàng Long một chốc lát thôi mà sao mình cảm thấy lạnh giá , lạnh giá quá , lạnh quá , làm cách nào để có thể đi vào trái tim anh ấy , liệu rằng sự đường đột của mình có làm a ấy phiền không , mà thôi mới thôi mà gì mà phiền “

Nó cứ ngồi suy nghĩ vẩn vơ , nghĩ về anh nghĩ về nó , rồi lại cắn bút , vùi tóc đủ các thể , mà k thêm chú ý trước mắt nó biết bao nhiêu là bài tập chờ nó giải quyết , nói giải quyết vậy thôi chứ mình nó giải quyết hết đống này thì qua thêm mùa xuân có lẽ vẫn còn đang dở...sau phút chốc suy nghĩ , nó nằm ngủ gục trên bàn lúc nào cũng không hay .

- Hoàng Long – trong giấc ngủ nó khẽ gọi tên ai kia

Dựa trên chiếc ghế sofa to lớn kia , Hoàng Long lật từng trang hợp đồng xem tỉ mỉ , chăm chú dò thật kĩ từng chi tiết nhỏ nhoi , khuôn mặt tập trung cao độ .

Tác giả xin giới thiệu đôi chút , từ khi lên năm lớp 10 Hoàng Long bắt đầu vào công ty nắm giữ chức Giám Đốc kinh doanh GMEINER sau 2 năm tập đoàn GMEINER phát triển một cách nhanh chóng và lan tỏa trên khắp các châu lục cũng nhờ vào góp ý của và hợp do chính Hoàng Long tạo nên , 1 năm trở lại gần đây ba của Hoàng Long trở bệnh và lo tập đoàn bên mỹ nên mọi chuyện ở Việt Nam đều do Hoàng Long xử lí

- Mọi chuyện như thế nào rồi

- Thừa thiếu giá cổ phần đã tăng dần đến bên giờ là 5, 75% , thị trường đá quý của Gmeiner bên trụ sở Mỹ cũng đang tăng dần

- Lỗ hổng thì sao ?

- Là mưu kế của Chủ tịch Sang , thật may mắn vì thiếu gia đã kịp thời đóng lỗ hổng – lời trợ lí Trần vừa dứt cũng là lúc Hoàng Long buông lỏng tệp hồ sơ xuống bàn nhẹ nhàng thả lỏng dựa vào ghế

- Được rồi , anh có thể đi – Hoàng Long khàn giọng nói rồi nhắm thả tự do

Từ tối hôm ăn cơm nhà với Hoàng Nhi cũng tức là gần một tuần nay Hoàng Long chỉ vùi đầu mình vào công việc để chữa lỗ hổng sơ hở kia mà không đến trường

Một tuần bận rộn với công việc , Hoàng Long dường như rơi vào trạng thái kiệt sức , về tới căn phòng lạnh băng của mình , anh vội vàng tháo cái cavat vứt đó thả lỏng hết sức có thể xún tắm nệm êm ái kia

- Thoải mái – anh nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say

Hôm nay là giờ chủ nhiệm nhưng lại sinh hoạt không giáo viên , nên h này toàn bộ học sinh khối 10 được tự sinh hoạt lấy , đầu đó tại lớp 10/3 một bóng dáng mũm mĩm vẫn cứ ngồi nhìn ra cửa sổ về mặt thất thần , buồn hiu cứ dăm ba phút lại thở dài một cái

- Minh Anh , Nhi thấy cả tuần nay Minh Anh không tập trung rồi đó , không những thế lại còn vào lớp trễ nữa

- Hi , không có gì không có gì – nó cười trừ đáp lời Hoàng Nhi

Hoàng Nhi chỉ khẽ lắc đầu tiếp tục công việc riêng của mình , có lẽ trong lòng k thể nhịn hơn nữa Minh Anh quay lấy tay đẩy nhẹ Hoàng Nhi một , bất ngờ Hoàng Nhi quay lại

- Sao có chuyện gì mà khiến cô bồn chồn thờ ra thờ vào thế kia

- Ờ thì ..

- Nói đi , lạ nào

- Là Hoàng Long , mấy ngày nay tới đi trễ về sớm là tại phải chạy qua khu B đợi anh ấy đi học , những rõ chẳng thấy người ta đâu

Hoàng Nhi lúc này mặt lộ rõ nét ngạc nhiên , mắt Hoàng Nhi tròn xoe nhìn Minh Anh

- không phải chứ cậu chưa từ bỏ ý định theo đuổi tiền bối hả

- tất nhiên bỏ sao mà bỏ được tớ nghiêm mà – Minh Anh thở dài nói

” Minh Anh à thật khâm phục ý chí của cậu , anh hai tớ hôm trước cho cậu leo cây như vậy mà vẫn còn kiên trì lắm , Hoàng Nhi suy nghĩ trong đầu rồi mỉm cười thầm ”

- có lẽ anh ấy bị ốm hay gì đó sao sao cậu không đi tìm hiểu thử

- muốn lắm chứ nhưng mà tớ đâu có số hay địa chỉ đâu , hix hix

- cậu nói cậu quen Đăng Khôi mà đúng không ?

Như vừa được thông tư duy , Minh Anh vội vã đứng dậy xách cặp chạy thật nhanh , nói theo

“ tớ có việc đi trước nhé Hoàng Nhi “

Hoàng Nhi thấy điệu bộ của Minh Anh lúc này không nhịn được cười vẩy tay chào cô bạn của mình

Tại sảnh khu B Minh Anh cứ thấp thoáng nhướng lên nhướng xuống đợi một ai kia , cứ năm phút nó lại nhìn đồng hồ , thật may mắn sự chờ đợi của nó cuối cùng cũng được hồi đáp , từ phía xa xa kia xuất hiện bóng dáng Đăng Khôi đang đi tới , thấy anh nó vội vã chạy đến vẩy tay chào riu rít

- Minh Anh sao em lại ở đây

Nó vừa lấy tay phủi phủi mái tóc vừa trả lời

- Đợi anh đó

- Sao đợi anh ? – hai tay Đăng Khôi bắt chéo nhau đầy nghi ngờ với Minh Anh

- À thì chúng ta tìm nơi nào nói đi được không - Minh Anh tỉnh nghịch đưa ra đề nghị

- Được thôi ! đi theo anh

Minh Anh nhanh chân đi theo Đăng Khôi , Anh đi rất nhanh để cô lại phía sau , dù tăng tốc cỡ nào thì đôi chân ngắn kia của cô cứ bị anh bỏ rơi một khoảng cách khá xa , thấy thế được cơ hội Đăng Khôi bỗng đứng lại khiến Minh Anh đụng mạnh vào tấm lưng của Đăng Khôi

- Ấy da ! – Minh Anh xoa đầu

- Haha

- Đăng khôì a đi chậm thôi , đã vậy còn cười e – Minh Anh hơi cau có trả lời

- Anh đùa tí thôi , đi tiếp thôi sắp đến rồi

Đi khoảng chừng 10p cả hai đều đang đứng trên sân thượng khu B

- Ấy da ở trường có một nơi yên tĩnh như vậy sao e không biết ta

- E mới vào sao biết được , rõ ngốc – Hai tay để vào túi quần , Đăng khôì tươi cười nói với Minh Anh

- Ủ đúng rồi ha

- Vậy e đến tìm anh có việc gì ??

- À Đăng Khôi à , anh có thể cho em biết đôi chút về Hoàng Long không ?

- Sao e muốn biết về cậu ấy , chẳng lẽ e thích Long

Không nói gì thêm Minh Anh khẽ gục đầu , cười mỉm

- Thế giới của Hoàng Long khác anh lắm , anh không thể giúp được việc này ^^

- Ấy ấy , không phải e nói a làm bà mai cho e đâu – Minh Anh xua tay trả lời

- Anh cho em số anh ấy được chứ ??

- Minh Anh em đang làm khó anh sao , e không biết Hoàng Long là đại ma vương trường chúng ta à , e không sợ sao – ánh mắt trập trung vào khuôn mặt Minh Anh , hai tay anh đặt lên vai Minh Anh , lưng khòm xuống (vì Minh Anh lùn =))) trảng nhú lại , rất nghiêm túc

- Không !

Minh Anh không nghĩ ngợi gì cả , thản nhiên đáp , thấy thế Đăng Khôi cũng bật cười vì không thể nhịn nổi được thái độ tỉnh bơ của nó

- Ok ok a chúc e may mắn , nhưng em tự lấy đi , em không sợ nhưng anh sợ

Bị từ chối giúp đỡ , Minh Anh đã bộ lấy tay nịt vạt áo đăng khôì , bộ mặt hết sức thảm thương thì “ rột ... rột “ một lần nữa cái bụng yêu quý lại phản bội nó

Một lần nữa , nó cúi xuống nhìn bụng tay bóp lại , nhưng lại phản tác dụng , âm thanh đó cứ vang một cái tự do , làm nó xấu hổ hết mực

Thấy điệu bộ nó như vậy , Đăng Khôi khẽ cười rồi khàn giọng nói

- Anh đói quá , đi ...

- Đi lẻ nào – không cần phải đợi Đăng Khôi nói hết câu , nó đã tranh lấy quyền được nói đã vậy còn kéo Đăng Khôi đi

Thoáng phút chốc Đăng Khôi thấy , đã bấy lâu nay anh chưa cười một cách thoải mái như vậy , Minh Anh hơi vội vã như cô gái này thật sự rất ngây ngô và trong sáng , làm anh có cảm giác ấm áp lạ thường .

- Hay chúng ta ăn gà rán nhé anh chịu không ?

Chỉ chờ Đăng Khôi gục đầu , nó kéo vào lotte ngay lập tức

- Chị ơi cho em một phần này , phần này , rồi thêm hai pepsi như vậy nha

Đăng Khôi ngồi đó hai tay đan xen vào nhau , nhìn tròng tròng vào mặt Minh Anh

- Sao vậy mặt em nó dính gì hã

- Minh Anh ơi , hai chúng ta ăn chừng hết tất cả đó à

- Ủ

Đặng Khôi lại chết đứng với thái độ tỉnh bơ tập 2 của Minh Anh , anh chỉ biết ngán ngẫm lắc đầu , cười sảng khoái , cứ thế suốt cả buổi tối hai người ngồi nói chuyện với nhau rôm rã cùng nhau ăn tối , cười đùa rất vui vẻ

- Khi chiều em chờ anh lâu không ?
- Không ! chiều nào em cũng chờ mà
- Thích anh sao ?
- Không hề ! em đợi Hoàng Long
- Sao lại đợi
- Mục đích chiều nay em đổi hướng đợi anh là vì thế đó hí hí
- Em ba lơ lửng nhé –Đặng Khôi cốc nhẹ đầu nó
- Sao e thích Hoàng Long
- Ừ thì thế này %@%!\$%!&\$*!&^*&^!%*&^&%^&%
- Cậu ấy (**(\$\$*&\$
- Ha ha ha thật chứ
- Không ! Anh đùa đó ha ha

một tuần học vất vả và sự lo lan lắng của nó trong tối hôm nay dường như tan biến ...

10. Chương 05 : Mất Tích

Vẫn là ánh mắt lãnh đạm ấy , nhìn Minh Anh mà sao vô hồn , chỉ là được thấy Hoàng Long một chốc lát thôi.Mà sao mình cảm thấy lạnh giá , lạnh giá quá , lạnh quá , làm cách nào để có thể đi vào trái tim anh ấy , liệu rằng sự đường đột của mình có làm anh ấy thấy phiền không , mà thôi mới bắt đầu có gì mà phiền.

Minh Anh cứ ngồi suy nghĩ vẩn vơ , nghĩ về Hoàng Long nghĩ về bản thân , rồi lại cắn bút , vùi tóc đủ các tư thế , mà không thêm chú ý trước mắt mình biết bao nhiêu là bài tập chờ được giải quyết , nói giải quyết vậy thôi chứ mình nó giải quyết hết đống này thì qua thêm mùa xuân có lẽ vẫn còn dang dở...sau phút chốc suy nghĩ , Minh Anh nằm ngủ gục trên bàn lúc nào cũng không hay .

“ Hoàng Long” trong giấc ngủ nó khẽ gọi tên ai kia .

Dựa trên chiếc ghế sofa to lớn , Hoàng Long lật từng trang hợp đồng xem tỉ mỉ , chăm chú dò thật kĩ từng chi tiết nhỏ nhoi , khuôn mặt tập trung cao độ .

“ Mọi chuyện như thế nào rồi” có chút mệt mỏi hiện trên gương mặt Hoàng Long .

“ Thừa thiếu gia giá cổ phần đã tăng dần đến bên giờ là 5, 75% , thị trường đá quý của Gmeiner bên trụ sở Mỹ cũng đang tăng dần”

“ Lỡ hỏng thì sao ?” Hoàng Long điềm nhiên hỏi thêm .

“ Là mưu kế của Chủ tịch Sang , thật may mắn vì thiếu gia đã kịp thời đóng lỗ hỏng” lời trợ lí Trương vừa dứt cũng là lúc Hoàng Long buông lỏng tệp hồ sơ xuống bàn nhẹ nhàng thả lỏng cơ thể dựa vào ghế .

“ Được rồi , Bác có thể đi ” Hoàng Long khàn giọng nói rồi nhắm, thả tự do bản thân .

Từ tối hôm ăn cơm nhà với Hoàng Nhi cũng tức là gần một tuần nay Hoàng Long chỉ vùi đầu mình vào công việc để chữa lỗ hỏng sơ hở kia mà không đến trường .

Một tuần bận rộn với công việc , dường như rơi vào trạng thái kiệt sức , về tới căn phòng lạnh băng của mình , anh vội vàng tháo cái cavat vứt đó tự do hết sức có thể nằm xuống tấm nệm êm ái kia .

“ Thoải mái” Hoàng Long nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say

Hôm nay là giờ chủ nhiệm nhưng lại sinh hoạt không giáo viên , nên giờ này toàn bộ học sinh khối 10 được tự sinh hoạt lấy , đầu đó tại lớp 10/3 một bóng dáng mủm mủm vẫn cứ ngồi nhìn ra cửa sổ vẻ mặt thất thần , buồn hiu cứ dăm ba phút lại thở dài một cái .

“ Minh Anh , Nhi thấy cả tuần nay Minh Anh không tập trung rồi đó , không những thế lại còn vào lớp trễ nữa” Hoàng Nhi quan tâm có chút lo lắng liền hỏi .

“ Hi , không có gì không có gì” Minh Anh cười trừ đáp lời Hoàng Nhi.

Hoàng Nhi chỉ khẽ lắc đầu tiếp tục công việc riêng của mình , có lẽ trong lòng không thể nhịn hơn nữa nó quay qua lấy tay đẩy nhẹ Hoàng Nhi một cái, bất ngờ Hoàng Nhi quay lại.

“ Sao có chuyện gì mà khiến cô bồn chồn thờ ra thờ vào thế kia” lời Hoàng Nhi nói nửa đùa , nửa quan tâm .

“ Ờ thì ..” Minh Anh ấp úng , khó nói .

“ Nói đi , lẹ nào” Hoàng Nhi giục bạn .

“ Là Hoàng Long , mấy ngày nay tới đi trễ về sớm là tại phải chạy qua khu B đợi anh ấy đi học , nhưng rõ chẳng thấy người ta đâu” Nói đến đây Minh Anh lại thở dài , nằm chường xuống bàn .

Hoàng Nhi lúc này mặt lộ rõ nét ngạc nhiên , mắt Hoàng Nhi tròn xoe nhìn Minh Anh, liền hỏi : “ không phải chứ cậu chưa từ bỏ ý định theo đuổi tiền bối hả? ”.

“ tất nhiên, bỏ sao mà bỏ được tớ nghiêm mà” Minh Anh thở dài đáp .

” Minh Anh à thật khâm phục ý chí của cậu , anh hai tớ hôm trước cho cậu leo cây như vậy mà vẫn còn kiên trì lắm , Hoàng Nhi suy nghĩ trong đầu rồi mỉm cười thầm ”

“ có lẽ anh ấy bị ốm hay gì đó sao sao cậu không đi tìm hiểu thử” Hoàng Nhi cố tình vạch lá tìm sâu nảy ý cho cô bạn gốc gác của mình .

“ muốn lắm chứ nhưng mà tớ đâu có số hay địa chỉ đâu , hix hix”

“ cậu nói cậu quen Đăng Khôi mà đúng không ?”

Như vừa được thông tư duy , Minh Anh vội vã đứng dậy xách cặp chạy thật nhanh , nói theo: “ tớ có việc đi trước nhé Hoàng Nhi ” .

Hoàng Nhi thấy điệu bộ của nó lúc này không nhịn được cười vẫy tay chào cô bạn của mình .

Tại sảnh khu B nó cứ thấp thoáng nhướng lên nhướng xuống đợi một ai kia , cứ năm phút nó lại nhìn đồng hồ , thật may mắn sự chờ đợi của nó cuối cùng cũng được hồi đáp , từ phía xa xa kia xuất hiện bóng dáng Đăng Khôi đang đi tới , thấy anh nó vội vã chạy đến vẫy tay chào ríu rít .

“ Minh Anh sao em lại ở đây” Đăng Khôi cười tươi , chào đón nó .

Minh Anh vừa lấy tay phủi phủi mái tóc vừa trả lời: “ Đợi anh đó ”.

“ đợi anh ? ” hai tay Đăng Khôi bắt chéo nhau đầy nghi ngờ với nó .

“ À thì chúng ta tìm nơi nào nói đi được không” Minh Anh tinh nghịch đưa ra đề nghị .

“ Được thôi ! đi theo anh”

Minh Anh nhanh chân đi theo Đăng Khôi , Anh đi rất nhanh để cô lại phía sau , dù tăng tốc cỡ nào thì đôi chân ngắn kia của cô cứ bị anh bỏ rơi một khoảng cách khá xa , thấy thế được cơ hội Đăng Khôi bỗng đứng lại khiến nó đụng mạnh vào tấm lưng của Đăng Khôi .

“ Ấy da !” Minh Anh xoa đầu .

“ Haha”

“ Đấng khôi anh đi chậm thôi , đã vậy còn cười e” nó hơi cau có đáp lại .

“ Anh đùa tí thôi , đi tiếp sắp đến rồi”

Đi khoảng chừng 10 phút cả hai đều đang đứng trên sân thượng khu B

“ Ấy da ở trường có một nơi yên tĩnh như vậy sao em không biết ta” Minh Anh dang hai đón gió , nó lớn .

“ Em mới vào sao biết được , rõ ngốc” Hai tay để vào túi quần , Đấng khôi tươi cười nói với Minh Anh

“ Ủ đúng rồi ha” Minh Anh lại cười .

“ Vậy e đến tìm anh có việc gì ??” Đấng Khôi lên tiếng vào thẳng vấn đề .

“ À Đấng Khôi à , anh có thể cho em biết đôi chút về Hoàng Long không ?”

“ Sao e muốn biết về cậu ấy , chẳng lẽ em thích Long”.

Không nói gì thêm Minh Anh khẽ gục đầu , cười mỉm.

“ Thế giới của Hoàng Long khác anh lắm , anh không thể giúp được việc này” ^^

“ Ấy ấy , không phải em nói a làm bà mai cho e đâu” Minh Anh xua tay phân bua giải thích .

“ Anh cho em số anh ấy được chứ ??”

“ Minh Anh em đang làm khó anh sao , em không biết Hoàng Long là đại ma vương trường chúng ta à , em không sợ sao” ánh mắt trập trung vào khuôn mặt Minh Anh , hai tay anh đặt lên vai Minh Anh , lưng khom xuống (vì Minh Anh lùn =))) trảng nhịu lại , rất nghiêm túc .

“ Không !” Minh Anh đáp lại không nghĩ ngợi gì cả , thản nhiên mà nói . thấy thế Đấng Khôi cũng bật cười vì không thể nhìn nổi được thái độ tỉnh bơ đó nữa .

“ Ok ok anh chúc em may mắn , nhưng em tự lấy đi , em không sợ nhưng anh sợ”

Bị từ chối giúp đỡ , nó đã vờ lấy tay níu vạt áo đấng khôi , bộ mặt hết sức thảm thương thì...

“ rột ... rột” một lần nữa cái bụng yêu quý lại phản bội Minh Anh .

Một lần nữa , Minh Anh cúi xuống nhìn bụng, tay bóp lại , nhưng lại phản tác dụng , âm thanh đó cứ vang một cái tự do , làm nó xấu hổ hết mực.

Thấy điệu bộ nó như vậy , Đấng Khôi khẽ cười rồi khàn giọng nói: “ Anh đói quá , đi ...”

“ Đi lệ nào” không cần phải đợi Đấng Khôi nói hết câu , nó đã tranh lấy quyền được nói đã vậy còn kéo Đấng Khôi đi .

Thoáng phút chốc Đấng Khôi thấy , đã bấy lâu nay anh chưa cười một cách thoải mái như vậy ,Minh Anh hơi vội vã nhưng cô gái này thật sự rất ngây ngô và trong sáng , làm anh có cảm giác ấm áp lạ thường .

“ Hay chúng ta ăn gà rán nhé anh chịu không ?”

Chỉ chờ Đấng Khôi gật đầu , nó kéo vào lotte ngay lập tức.

“ Chị ơi cho em một phần này , phần này , rồi thêm hai pepsi như vậy nha” tựa tay lựa chọn món ăn , kêu một mạch .

Đấng Khôi ngồi đó hai tay đan xen vào nhau , nhìn trừng trừng vào mặt Minh Anh

“ Sao vậy mặt em nó dính gì hả”

“ Minh Anh ơi , hai chúng ta ăn chừng hết tất cả đó à”

“ Ủ” Minh Anh trả lời bằng thái độ thản nhiên không nghĩ suy nhiều .

Đấng Khôi lại chết đứng với thái độ tỉnh bơ tập hai của Minh Anh , anh chỉ biết ngán ngẫm lắc đầu , cười sảng khoái , cứ thế suốt cả buổi tối hai người ngồi nói chuyện với nhau rôm rã cùng nhau ăn tối , cười đùa rất vui vẻ.

“ Khi chiều em chờ anh lâu không ?”

“ Không ! chiều nào em cũng chờ mà”

“ Thích anh sao ?”

“ Không hề ! em đợi Hoàng Long”

“ Sao lại đợi”

“ Mục đích chiều nay em đổi hướng đợi anh là vì thế đó hí hí”

“ Em ba lơ lửng nhé” Đăng Khôi cốc nhẹ đầu nó.

“ Sao em thích Hoàng Long”

“ Ủ thì thế này %@\$%!*&^%&^!%*&^%&^%”

“ Cậu ấy (**(\$*&\$”

“ Ha ha ha thật chứ”

“ Không ! Anh đùa đó ha ha”

một tuần học vất vả và sự lo lắng của nó trong tối hôm nay dường như tan biến ...

11. Chương 06 : Chủ Nhật Định Mệnh

Hôm nay là chủ nhật tiệm mì nhà nó rất đông khách nó phải thức dậy từ lúc sáng sớm để phụ mẹ dọn quán và đón khách . cộng thêm việc dù là cuối tuần như nó không thể chạy thoát trách nhiệm đi học cao cả của mình .

Phải nói là đến giờ phút này đây tâm thân của nó đã mất đi sáu mươi phần trăm sức mạnh cơ thể mất rồi , kết thúc giờ học thêm toán nó reo mừng như thoát khỏi cảnh ngục tù không còn gì sung sướng bằng .

- Chẳng nhẹ một ngày cuối tuần lại kết thúc nhạt toẹt vậy ư

Mình Anh vừa đạp xe trên đường vừa suy nghĩ , phải chăng nó đã chăm chú suy nghĩ riêng tư đến nỗi sắp có sự cố xảy ra nó cũng không nhận thức được

Rầm ...

Nó ngã nhào xuống đất , mới tỉnh ra rằng mình đang đạp xe trên đường

- Ui da !

Nó cảm thấy rất rất nơi đầu gối , vì đau nên nó dùng sức cổ đẩy chiếc xe đạp ra .

- Ai lại để xe giữ đường xá vậy trời !

Bực dọc thêm vết trầy nó cau có hét lớn

- Tôi mới là người hỏi cô câu đó

Đang ngồi trong xe suy nghĩ điều gì , bỗng từ phía sau một cái húc mạnh thành tiếng đập tan suy nghĩ của Hoàng Long , anh điềm tĩnh xuống xe thì câu đầu tiên anh nhận được là sự la hét của nó , a mới khàn giọng đáp lại nó

- Gì chứ , đường xá không đi là đổ xe như vậy , không xin lỗi lại còn đứng đấy quát mắng người khác

Bực bội thái độ hống hách kia nó ngược mặt lên nhìn , thấy anh bây giờ nó muốn cười cũng không thể cười nổi nữa . Nó ngơ ngác nhìn quên cả sự đau rất .

- Cô nhìn xem chỗ này là nơi đổ xe hay là đường đi

- Anh , anh ...

Đến lúc này nó mới nhìn thấy biển hiệu màu xanh kia , thầm khóc trong lòng tại “ tại sao lại bắt nó gặp anh trông hoàng cảnh mất mặt như thế này “

- Hì – nó cười trừ

- Mà này thấy người khác gặp nạn anh cũng phải giúp chứ !

- Anh có phải con trai không vậy – giọng nói của nó có vẻ nặng hơn

- Lí do ? – Hoàng Long dừng dừng nói

- Đây là tôi bị xe anh gay ra tai nạn này đó –

-Nhớ không lầm là cô tự đâm vào , hơn nữa vết trầy này tự tôi có thể gay ra sao , cô tính sao với vết xước này

- Anh.. Anh ...- đến đây không hiểu lí do vì sao mắt Minh Anh rưng rưng

Hoàng Long quay lưng đi vô cảm để lại Minh Anh ngồi nơi lề đường , mở cửa xe anh ngồi vào vô lăng , lạng người đi

“ Nhỏ vừa khóc phải không ??? “ tại sao lại có cảm giác khó chịu thế này

Ánh mắt lạnh đậm , Hoàng Long nhìn xa xăm hồi tưởng kí ức mà anh muốn quên

“ đau lắm , làm người ta té rồi bỏ đi vậy à huhu “

- thật là phiền ! – Hoàng Long nhíu mày nói

Chấm dứt với những kí ức Hoàng Long quay trở lại chỗ nó đang ngồi khoảng cách không xa với nó anh thấy được giọt nước mắt đang lã lã dài trên đôi má của nó . thân hình bé nhỏ kia đang dắt xe

- có sao không ?

- hông sao ! tôi có thể tự đi được

- lên xe

- đạp sao được nữa vành xe cong rồi

nó nói tay thì chỉ vào chiếc xe đạp của nó , phải chăng nó ngốc quá hay là nó đang muốn chọc điên Hoàng Long

Hoàng Long không nói gì thêm chỉ chỉ tay vào xe của mình .

- Sao , lên xe đó ư

Hoàng Long gục đầu

- Nhưng xe tôi thì sao , vứt đây à

- Bây giờ cô có đi không ?

Nói xong rồi Hoàng Long quay lưng bước đi , không suy nghĩ gì thêm , nó đành phải bỏ xe lại nơi lề đường , chân khập khiễng đi theo Hoàng Long .

Ngồi bên trong xe nó vừa thấy vui , vừa cảm thấy ngại ngùng thêm một chút lo lắng , nó chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày chủ nhật như vậy , cứ ngỡ rằng cuối tuần của nó sẽ kết thúc nhàm chán , nhưng không hiện tại nó đang ngồi trên cùng với người nó thích .

Hoàng Long rút điện thoại gọi cho ai đó nó chỉ ngơ ngác nhìn Hoàng Long

- Trợ lí Trần anh đến đường số 5 **&\$\$()*(&\$)&#&^&%\$#

-Nói rồi Hoàng Long cúp máy , quay sang phía Minh Anh trầm giọng hỏi

- cô ở đâu tôi đưa cô về !

Câu nói của Hoàng Long vừa dứt thì cũng chính là lúc cái bụng phản chủ của Minh Anh lên ngôi

Rột rột ...

- tại sao lúc nào mày cũng muốn làm tao mất mặt vậy hả cái bụng kia ??? – suy nghĩ trong đầu Minh Anh
Minh Anh méo mó thăm thưng nhìn anh , đôi môi Hoàng Long khẽ cong nhẹ lên .

Không cần chờ Minh Anh trả lời nữa , Hoàng Long nhún ga , xa bắt đầu di chuyển suốt chặn đường chỉ có Minh Anh cứ dăm ba phút lại quay sang nhìn Hoàng Long rồi cười một mình .

Minh Anh suy nghĩ ra điều gì đó , cười mỉm rồi quay sang Hoàng Long

- à à chuyện này , anh có thể giúp tôi không

Minh Anh tươi cười nói , đáp lại lời nói của Minh Anh Hoàng Long chỉ lạnh lùng nói ngắn gọn một câu.

- Chuyện gì ?

- Anh có thể cho tôi mượn điện thoại gọi được không ?

Hoàng Long không nói lời nào , đưa tay vào túi quần rút chiếc đũa thoại cho Minh Anh mà không thèm ngoái đầu nhìn một lần

12. Chương 06 : Chủ Nhật Định Mệnh

Hôm nay là chủ nhật tiệm mì nhà Minh Anh rất đông khách .Minh Anh phải thức dậy từ lúc sáng sớm để phụ mẹ dọn quán và đón khách . cộng thêm việc dù là cuối tuần như nó không thể chạy thoát trách nhiệm đi học cao cả của mình .

Phải nói là đến giờ phút này đây tấm thân của Minh Anh đã mất đi sáu mươi phần trăm sức mạnh cơ thể mất rồi , kết thúc giờ học thêm toán Minh Anh reo mừng như thoát khỏi cảnh ngục tù, không còn gì sung sướng bằng .

“ Không lẽ, một ngày cuối tuần lại kết thúc nhạt toẹt vậy ư” vừa đạp xe trên đường vừa suy nghĩ , phải chăng mình Anh đã chăm chú suy nghĩ riêng tư đến nỗi sắp có sự cố xảy ra nó cũng không nhận thức được.

“Rầm ...” Minh Anh ngã nhào xuống đất , mới tỉnh ra rằng mình đang đạp xe trên đường .

“ Ui da” cảm thấy rát rát nơi đầu gối rít lên một tiếng , vì đau nên Minh Anh dùng sức cố đẩy chiếc xe đạp ra .

“ Ai lại để xe giữ đường xá vậy trời !” Bực dọc thêm vết trầy nó cau có hét lớn .

“ Tôi mới là người hỏi cô câu đó” giọng nói lạnh lùng quen thuộc , lại vang vẳng bên tai .

Đang ngồi trong xe suy nghĩ điều gì , bỗng từ phía sau một cái húc mạnh thành tiếng đập tan suy nghĩ của Hoàng Long , anh điềm tĩnh xuống xe thì câu đầu tiên anh nhận được là sự la hét của nó , anh mới khàn giọng đáp lại nó .

“ Gì chứ , đường xá không đi là đổ xe như vậy , không xin lỗi lại còn đứng đấy quát mắng người khác” Bực bội thái độ hống hách kia Minh Anh ngược mặt lên nhìn , thấy Hoàng Long nó muốn cười cũng không thể cười nổi nữa . Minh Anh ngơ ngác nhìn quên cả sự đau rất .

“ Cô nhìn xem chỗ này là nơi đổ xe hay là đường đi” Hoàng Long chỉ tay về phía bảng hiệu đổ xe.

“ Anh , anh ...”

Đến lúc này nó mới nhìn thấy biển hiệu màu xanh kia , thầm khóc trong lòng tại “ tại sao lại bắt nó gặp anh trong hoàn cảnh mất mặt như thế này”

“ Hi” Minh Anh cười trừ qua loa .

“ Mà này thấy người khác gặp nạn anh cũng phải giúp chứ ! Anh có phải con trai không vậy?” giọng nói của Minh Anh có vẻ nặng hơn.

“ Lí do ?” Hoàng Long dừng dừng đáp .

“ Đây là tôi bị xe anh gay ra tai nạn này đó”

“Nhớ không lầm là cô tự đâm vào , hơn nữa vết trầy này tự tôi có thể gây ra sao , cô tính sao với vết xước này?”

“ Anh.. Anh ...” đến đây không hiểu lý do vì sao mắt Minh Anh rơm rớm.

Hoàng Long quay lưng đi vô cảm để lại Minh Anh ngồi nơi lề đường , mở cửa xe anh ngồi vào vô lăng , lẳng người đi

“ Nhỏ vừa khóc phải không ??? tại sao lại có cảm giác khó chịu thế này” Ánh mắt lạnh nhạt , Hoàng Long nhìn xa xăm hồi tưởng kí ức mà anh muốn quên .

“ đau lắm , làm người ta té rồi bỏ đi vậy à huhu” câu nói này , cứ liên tục vang lên trong não bộ của anh .

“ thật là phiền !” Hoàng Long nhíu mày nói .

Chấm dứt với những kí ức Hoàng Long quay trở lại chỗ Minh Anh đang ngồi khoảng cách không xa với nó. Anh thấy giọt nước mắt đang lã lã dài trên đôi má của nó . thân hình bé nhỏ kia đang dắt xe khó khăn .

“ có sao không ?”

“ hông sao ! tôi có thể tự đi được” Giọng nói có chút giận dỗi.

“lên xe” nói như ra lệnh.

“ đạp sao được nữa vành xe cong rồi” Minh Anh tay chỉ vào chiếc xe đạp đáp lại .

Phải chăng Minh Anh ngốc quá hay là đang muốn chọc điên anh lên. Hoàng Long không nói gì thêm chỉ chỉ tay vào xe của mình .

“ Sao , lên xe đó ư” ánh mắt Minh Anh nghi hoặc , liền tò mò hỏi lại .

Hoàng Long gật đầu , thay cho câu trả lời dài dòng .

“ Nhưng xe tôi thì sao , vứt đây à”

“Bây giờ cô có đi không ?” Nói rồi Hoàng Long quay lưng bước đi.

Minh Anh đành phải bỏ xe lại nơi lề đường , chân khập khiễng đi theo Hoàng Long. Ngồi bên trong xe nó vừa thấy vui , vừa cảm thấy ngại ngần thêm một chút lo lắng , nó chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày chủ nhật như vậy , cứ ngỡ cuối tuần của sẽ kết thúc nhàm chán , nhưng không! hiện tại nó đang ngồi trên cùng với người nó thích .

Hoàng Long rút điện thoại gọi cho ai đó , Minh Anh ngơ ngác nhìn Anh không chớp mắt.

“ Trợ lí Trần anh đến đường số 5 **&\$\$()*(&\$)&#&^&%\$#” Nói rồi Hoàng Long cúp máy , quay sang phía Minh Anh trầm giọng hỏi : “ cô ở đâu tôi đưa cô về !”

Câu nói của Hoàng Long vừa dứt thì cũng chính là lúc cái bụng phản chủ của Minh Anh lên ngôi

“Rột rột ...”

“ tại sao lúc nào mà cũng muốn làm tao mất mặt vậy hả cái bụng kia ???” suy nghĩ trong đầu Minh Anh

Minh Anh méo mó thâm thương nhìn anh , đôi môi Hoàng Long khẽ cong nhẹ lên . Không cần chờ Minh Anh trả lời nữa , Hoàng Long nhún ga , xe bắt đầu di chuyển suốt chặn đường chỉ có Minh Anh cứ dậm ba phút lại quay sang nhìn Hoàng Long rồi cười một mình .

Minh Anh suy nghĩ ra điều gì đó , cười mỉm rồi quay sang Hoàng Long: “ à à chuyện này , anh có thể giúp tôi không”

Minh Anh tươi cười nói , đáp lại lời nói của Minh Anh Hoàng Long chỉ lạnh lùng nói ngắn gọn một câu.: “ Chuyện gì ?”

“ Anh có thể cho tôi mượn điện thoại gọi được không ?”

Hoàng Long không nói lời nào , đưa tay vào túi quần rút chiếc đưa thoại cho Minh Anh mà không thèm ngoái đầu nhìn một lần .

13. Chương 07 : Có Phải Hẹn Hò

Chiếc xe của Hoàng Long dừng lại trước một nhà hàng sang trọng , vẫn như củ Hoàng Long đi trước vì đau chân nên Minh Anh là người bị bỏ lại phía sau lưng , bước vào trong nhà hàng nó ngược nhìn , tuy nó chưa vào những nơi như thế này nhưng nhìn sơ qua nó cũng thấy được nhà hàng này rất sang trọng theo phong cách châu âu cổ điển .

- Nhìn như vậy đủ rồi đó

Lời nói của Hoàng Long đã cắt đi mọi suy nghĩ của nó , nó mỉm cười như Hoàng Long .

Một nhân viên bồi bàn đến trước mặt đưa cho nó một lish menu các món ăn , nó cứ nhìn đến nhìn lui không xác định , Hoàng Long ngồi phía đối diện thấy nó lung túng anh hơi nhíu mày

- Cho tôi hai phần bittet bourguignon và một suop Bouillabaise .

- Vâng ! thưa cậu ch...

Anh nhân viên nhìn Hoàng Long chau mày lập tức dừng lại câu nói của mình nhanh chóng

- Vâng thưa quý khách

Nãy giờ có chuyện gì xảy ra nó không hề hay biết , mắt nó cứ chăm chú nhìn vào lish menu mà nhìn tới nhìn lui

“ Minh Anh tui khó lắm mới học được kha khá tiếng anh , nhưng sao lại cho tui gặp phải tiếng pháp như thế này , trời ơi “

Nó gào thét cho suy nghĩ , bất chợt Hoàng Long giật lấy tờ menu của nó bất ngờ

- Ô tôi chưa gọi món mà ??

- Có chắc là cô gọi được không

- Được sao không .

- Ừ , vậy cô gọi thử đi

Nó nhìn anh nhân viên ú ớ như đang trân trời , thật là thâm bại thâm bại mà Minh Anh

- Anh cứ làm như tôi gọi

Anh nhân viên cuối chào hai người quay lưng đi

- Tôi chưa có gọi mà

- Có cho cô cả ngày cô cũng chỉ nhìn đến nhìn lui

- Tôi chưa nghĩ ra nên ăn gì thôi ! – nó nói chắc nịch

- Thật chứ , vậy bây giờ tôi gọi anh ta đến cho cô gọi lại được không ?>

- Ấy ấy phiền anh quá , anh cũng có lòng gọi rồi mà thế thì tôi ăn thôi – nó vội vã xua tay trả lời

- Mà khi nãy anh gọi gì vậy

- bittet bourguignon và suop Bouillabaise . – khàng giọng Hoàng Long đáp

- là gì ?

Không đáp trả Minh Anh , Hoàng Long nhú mồm nhìn rồi trở lại như bình thường . Cũng lúc đó nhân viên mang thức ăn thơm ngức bày ra trước mặt , với nó được ăn là niềm vui rồi càng thích hơn khi nó thấy món súp món nó yêu thích nhất trên đời

- cho tôi hỏi súp này là súp gì được không

- thưa tiểu đây là súp cá nấu kiểu pháp ạ – anh bồi bàn lịch thiệp đáp

- hã súp cá hã ?

- có vắng đề gì k thưa tiểu thư

- à à không sao , không sao - nó xua tay mỉm cười nói

Thật ra là có sao quá ấy chứ nó bị dị ứng đồ hải sản mà , nhớ khi còn nhỏ nó ăn phải cua dẫn đến việc khó thở suýt mất cả mạng phải nằm bệnh viện suốt một tuần , nụ cười của nó tắt ngúm đi .

“ chắc là không sao đâu dù gì cũng là anh ấy gọi món ình mà , ăn bittet cũng được mà “

Ở phía bên kia Hoàng Long đang chăm chút cắt từng lát thịt bò chậm rãi không thèm nhìn lấy nó . Nó cũng thế cũng bắt chước Hoàng Long ngồi cắt nhưng lại chẳng vào đâu , việc đó dường như khó so với nó

“ sao anh ta lại làm nhẹ nhàng thế nhỉ “ – nó suy nghĩ vu vơ

Hoàng Long đẩy đĩa của mình sang cho nó rồi kéo đĩa của nó về phía mình , nó trở mắt ngạc nhiên

- đợi cô cắt xong tôi đã đứng lên đi về rồi ! – Hoàng Long tay cầm nĩa và dao vừa nói vừa cắt .

- cảm ơn !

- ăn đi , tôi không có thói quen đang ăn mà nói chuyện

- kệ anh , tôi cứ nói

Cứ thế nó ngồi vừa ăn vừa nói chuyện với Hoàng Long ,cũng không phải nói chuyện nữa chỉ có mỗi nó độc thoại thôi .Tự nói rồi tự trả lời , lâu lâu Hoàng Long lại khẽ gục đầu với nó .

- À dù sao hôm nay cũng là chủ nhật mà , ăn xong chúng ta đi xem phim nhé .

- Chúng ta ?

- Ừm , tôi và anh , hôm nay GCV ra phim mới hay lắm đi nhé nhé

- Tôi không nhớ tôi và cô thân nhau đến vậy .

- Trước lạ sau quen vậy nhé .

- Vì sao phải quen cô ?

- Vì tôi thích anh .

- Cô có phải là con gái không vậy ?

- Không phải gái sao thích anh được – nó cười nham nhở

Đến lúc này Hoàng Long thật sự hết kiên nhẫn với nó

- Đây cô ăn xong rồi chúng ta đi

Nó nhìn chén suop do chính anh lấy cho nó vừa thấy ầm ập , vừa ngơ ngác đến đây nó thật sự không nói nên lời nữa

- Sao không thích à ?

- Đau có , ăn hết cái này là đi phải không ?

Nó nhướng mình sát Hoàng Long nghiêm nghị hỏi .

Hoàng Long lấy ngón tay đặt lên trán nó đẩy đầu nó ra xa

- Ủ - khàn giọng anh đáp

- Oke , nhanh thôi 5phút thôi . Anh hứa rồi đó nha

Hoàng Long gục nhẹ một cái .

Nó biết có thể sau khi ăn hết chén súp này nó sẽ có chuyện , nhưng thôi kệ cuối tuần mà đi ăn đi chơi cùng Hoàng Long như thế này thì ngoài hai từ hạnh phúc nó không biết nói gì hơn. Không suy nghĩ nữa nó tập trung ăn nốt chén súp trước mặt .

Lotte

- Anh thích xem phim gì ?

- Gì cũng được !

- Bây giờ là 8 giờ chỉ còn phim Để Mai Tính và chàng trai năm ấy thôi phim nào ?

- Tùy cô .

Thấy mặt nó xịu xuống anh quơ tay chỉ đại vào tấm post tờ màu hồng .

- Ồ đợi lát nhé.- Minh Anh nói rồi quay lưng chạy đi

Thật ra không phải anh không để ý đến nó hỏi anh coi phim gì , mà thật ra từ lúc ở trong nhà hàng đến đây anh thấy trên khuôn mặt hay từ cổ đến tay , làn da trắng hồng của nó dường như đang thay đổi ửng hồng dần dần lên

“ Nhỏ đó bị gì vậy ? “ Là điều Hoàng Long thắc mắc nãy giờ

- Đây nè , anh uống đi ?

Hoàng Long Nhìn ly nước ánh mắt thăm dò

- SOCOLA đá xay đó uống đi ngon lắm

- Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cô ốm như vậy rồi

Thật ra anh định hỏi nó sao nó biết anh thích uống loại này , nhưng thứ gì đó đã biến lời nói của anh thành ra như thế .

- Anh ... thôi không mập cũng được như tôi xinh mà đúng không

Nó tự khen mình rồi cười nham nhở

- À thôi đừng nói nữa vào thôi , tôi mua vé rồi nè .

Nói rồi nó đẩy nhẹ Hoàng Long về phía trước , cả hai người cùng nhau bước vào rạp .

- Á .

- Đi đứng cẩn thận hơn đi

Nó tưởng chừng mình sẽ lộn nhào nhưng một vòng tay vững chắc đã đỡ nó lại , ôm nó vào trong lòng , nó cảm thấy ấm áp đến lạ thường .

- Có thể thả tôi ra rồi đó !

- À à cảm ơn anh

- Ngồi vào đi phim chiếu rồi kìa

- Ủ vào thôi

Phim bắt đầu phát mọi ánh sáng trong rạp đều trở về màu đen chỉ ánh sáng từ màn hình phát ra . suốt cả buổi Minh Anh ngồi cười không ngớt , Hoàng Long dù có lạnh lùng đến đâu cũng không vô cảm trước bộ phim đang xem được , tiếng cười thoải mái hòa nguyện vào không khí nơi đây .

Ngay cả bản thân Hoàng Long cũng không biết anh đang xem phim với người con gái khác , anh đang cười và cười rất thoải mái .

Bộ phim kết thúc Hoàng Long trở lại với trạng thái ban đầu , mặt kệ Minh Anh này giờ cứ nói luyên thuyên bên cạnh . Cau mày Hoàng Long quay định bảo cô im lặng thì ..

- Sắc mặt cô sao thế kia

- À k sao chắc tại cười nhiều quá thôi .

Chẳng lẽ tại món suop cá , bây giờ cơ thể của Minh Anh đang nóng dần lên , nhưng nó thà chịu đựng chứ không muốn anh biết tình trạng bây giờ

- Ủ , khuya rồi tôi chở cô về

- Ừm , mà khoang quay lại chỗ cũ ...

Đến đây thật sự anh không hiểu tại sao trên đời lại có một người con gái ngốc nghếch như cô chứ . anh thở hắt hơi rồi

- Tôi nói với cô lần cuối bây giờ cô muốn về hay ở đây

- Về thì im lặng và đi theo tôi , không được nói thêm lời nào nữa

Minh Anh chỉ gục đầu , không nói gì nữa đi theo Hoàng Long , trên đường về cũng vậy 2 người cứ im lặng không nói vs nhau câu nào . Minh Anh vì đang có dấu hiệu dị ứng nên muốn ngồi im nghĩ ngơi , còn Hoàng Long thì đang theo đuổi những suy nghĩ trong đầu của Minh .

- Cảm ơn anh đã đưa tôi về

- Xe của cô ở trường mai đi học xuống nhà xe lấy

Nói rồi Hoàng Long đóng cửa xe chạy thẳng đi mất hút . không thấy bóng chiếc xe của Hoàng Long đâu nữa , Minh Anh cũng đi vào nhà .

14. Chương 07 : Có Phải Hẹn Hò

Chiếc xe của Hoàng Long dừng lại trước một nhà hàng sang trọng , vẫn như cũ anh đi trước .Vì đau chân nên Minh Anh là người bị bỏ lại phía sau lưng , bước vào trong nhà hàng nó ngược nhìn xung quanh , tuy nó chưa vào những nơi như thế này nhưng nhìn sơ qua nó cũng thấy được nhà hàng này rất sang trọng theo phong cách châu âu cổ điển .

“ Nhìn như vậy đủ rồi đó”

Lời nói của anh đã cắt đi mọi suy nghĩ của Minh Anh .

Một nhân viên bồi bàn đến trước mặt đưa cho Minh Anh một lish menu các món ăn , Minh Anh cứ nhìn đến nhìn lui không xác định , Hoàng Long ngồi phía đối diện thấy Minh Anh lúng túng anh hơi nhíu mày.

“ Cho tôi hai phần bittet bourguignon và một suop Bouillabaise .” Hoàng Long , gọi tên món ăn , anh đọc một cách rất lưu loát .

“ Vâng ! thưa cậu ch...” Anh nhân viên nhìn Hoàng Long chau mày lập tức dừng lại câu nói của mình nhanh chóng .

“ Vâng thưa quý khách” thay đổi xưng hô lịch sự .

Nãy giờ có chuyện gì xảy ra Minh Anh không hề hay biết , mắt nó cứ chăm chú nhìn vào lish menu mà nhìn tới nhìn lui.

“ Minh Anh tui khó lắm mới học được kha khá tiếng anh , nhưng sao lại cho tui gặp phải tiếng pháp như thế này , trời ơi” Minh Anh gào thét trong suy nghĩ , bất chợt Hoàng Long giật lấy tờ menu của nó bất ngờ .

“ Ô tôi chưa gọi món mà ??” Minh Anh rít lên bối rối .

“ Có chắc là cô gọi được không” Giọng nói của Hoàng Long có chút chế giễu .

“ Được sao không .” Minh Anh mặt dù không rõ tiếng pháp , nhưng vẫn cao ngạo trả lời để không mất mặt.

“ Ủ , vậy cô gọi thử đi” Hoàng Long nhún vai , nhếch môi đưa lại lish menu cho Minh Anh .

Minh Anh nhìn anh nhân viên ú ớ như đang trân trối ánh mắt hăng lên tiếng nói thầm của mình “ thật là thảm bại thảm bại mà Minh Anh”.

“ Anh cứ làm như tôi gọi” Hoàng Long , vẫy tay ra hiệu .

Anh nhân viên cuối chào hai người quay lưng đi.

“ Tôi chưa có gọi mà” Minh Anh che miệng nói lí nhí .

“ Có cho cô cả ngày cô cũng chỉ nhìn đến nhìn lui”

“ Tôi chưa nghĩ ra nên ăn gì thôi !” Minh Anh cố phản kháng nói chắc nịch.

“ Thật chứ , vậy bây giờ tôi gọi anh ta đến cho cô gọi lại được không ?”

“ Ấy ấy phiền anh quá , anh cũng có lòng gọi rồi mà thế thì tôi ăn thôi” Minh Anh vội vã xua tay trả lời.

“ Mà khi nãy anh gọi gì vậy

“ bittet bourguignon và suop Bouillabaise .” khàng giọng anh đáp

“ là gì ?”

Không đáp trả nó , nhíu mày nhìn rồi trở lại như bình thường . Cũng lúc đó nhân viên mang thức ăn thơm ngốc bày ra trước mặt , với Minh Anh được ăn là niềm vui rồi càng thích hơn khi nó thấy món súp món nó yêu thích nhất trên đời .

“ cho tôi hỏi súp này là súp gì được không

“ thưa tiểu đây là súp cá nấu kiểu pháp ạ” anh bồi bàn lịch thiệp đáp.

“ hã súp cá hã ?” Mặt Minh Anh đơ ra .

“ có vắng đề gì không ,thưa tiểu thư?”

“ à à không sao , không sao” Minh Anh xua tay mỉm cười nói

Thật ra là có sao quá ấy chứ Minh Anh từ nhỏ đã bị dị ứng đồ hải sản mà , nhớ khi còn nhỏ nó ăn phải cua dẫn đến việc khó thở suýt mất cả mạng phải nằm bệnh viện suốt một tuần , nụ cười của nó tắt ngấm đi .

“ chắc là không sao đâu dù gì cũng là anh ấy gọi món cho mình mà , ăn bittet cũng được mà”

Ở phía bên kia anh đang chăm chút cắt từng lát thịt bò chậm rãi không thèm nhìn lấy nó . Minh Anh cũng thế cũng bắt chước ngồi cắt nhưng lại chẳng vào đâu , việc đó dường như khó so với nó .

“ sao anh ta lại làm nhẹ nhàng thế nhỉ” Minh Anh suy nghĩ vu vơ.

Đẩy đĩa của mình sang cho Minh Anh rồi kéo đĩa của nó về phía anh , nó trở mắt ngạc nhiên.

“ đợi cô cắt xong tôi đã đứng lên đi về rồi !” Hoàng Long tay cầm nĩa và dao vừa nói vừa cắt .

“ cảm ơn !”

“ ăn đi , tôi không có thói quen đang ăn mà nói chuyện”

“kệ anh , tôi cứ nói”

Cứ thế Minh Anh ngồi vừa ăn vừa nói chuyện với anh ,cũng không phải nói chuyện nữa chỉ có mỗi nó độc thoại thôi .Tự nói rồi tự trả lời , lâu lâu anh lại gật đầu với nó .

“ À dù sao hôm nay cũng là chủ nhật mà , ăn xong chúng ta đi xem phim nhé .”

“ Chúng ta ?”

“ Ừm , tôi và anh , hôm nay GCV ra phim mới hay lắm đi nhé nhé”

“ Tôi không nhớ tôi và cô thân nhau đến vậy .”

“ Trước lạ sau quen vậy nhé .”

“ Vì sao phải quen cô ?”

“ Vì tôi thích anh .”

“ Cô có phải là con gái không vậy ?”

“ Không phải gái sao thích anh được” Minh Anh cười nham nhở.

Đến lúc này Hoàng Long thật sự hết kiên nhẫn với Minh Anh .

“ Đây cô ăn xong rồi chúng ta đi”

Minh Anh nhìn chén suop do chính anh lấy cho nó vừa thấy ầm ập , vừa ngơ ngác.Đến đây nó thật sự không nói nên lời nữa.

“ Sao không thích à ?”

“ Đâu có , ăn hết cái này là đi phải không ?” Minh Anh nhướn mình quan sát Hoàng Long , nghiêm nghị hỏi .

Hoàng Long lấy ngón tay đặt lên trán đẩy đầu nó ra xa, khàn giọng anh đáp : “ ừ ”

“ Oke , nhanh thôi 5phút thôi . Anh hứa rồi đó nha”

Hoàng Long gật nhẹ một cái thay cho câu trả lời .

Minh Anh biết có thể sau khi ăn hết chén súp này nó sẽ có chuyện , nhưng thôi kệ cuối tuần mà đi ăn đi chơi cùng Hoàng Long như thế này thì ngoài hai từ hạnh phúc nó không biết nói gì hơn. Không suy nghĩ nữa nó tập trung ăn nốt chén súp trước mặt. .

Lotte

“ Anh thích xem phim gì ?” Minh Anh rất hào hứng.

“ Gì cũng được !”

“ Bây giờ là 8 giờ chỉ còn phim Để Mai Tính và chàng trai năm ấy thôi phim nào ?”

“ Tùy cô .” Hoàng Long trả lời như không có chút hứng thú với việc này .

Thấy mặt nó xịu xuống anh quơ tay chỉ đại vào tấm post tờ màu hồng .

“Ồ đợi lát nhé.” Minh Anh nói rồi quay lưng chạy đi.

Thật ra không phải anh không để ý đến nó hỏi anh coi phim gì , vì từ lúc ở trong nhà hàng đến đây anh thấy trên khuôn mặt hay từ cổ đến tay , làn da trắng hồng của nó dường như đang thay đổi ửng hồng dần dần lên

“ Nhỏ đó bị gì vậy ?” Là điều anh thắc mắc này giờ.

“ Đây nè , anh uống đi ?”

Nhìn ly nước ánh mắt thăm dò

“SOCOLA đá xay đó uống đi ngon lắm”

“Bây giờ thì tôi hiểu vì sao cô ốm như vậy rồi”

Thật ra Hoàng Long định hỏi nó “sao cô biết tôi thích uống loại này”, nhưng thứ gì đó đã biến lời nói của anh thành ra như thế.

“Anh ... thôi không mập cũng được như tôi xinh mà đúng không” Minh Anh tự khen mình rồi cười nham nhở.

“À thôi đừng nói nữa vào thôi, tôi mua vé rồi nè.”

Nói rồi Minh Anh đẩy nhẹ Hoàng Long về phía trước, cả hai người cùng nhau bước vào rạp.

“Á.”

“Đi đứng cẩn thận hơn đi”

Minh Anh tưởng chừng mình sẽ lộn nhào nhưng một vòng tay vững chắc đã đỡ nó lại, ôm nó vào trong lòng, nó cảm thấy ấm áp đến lạ thường.

“Có thể thả tôi ra rồi đó!”

“À à cảm ơn anh”

“Ngồi vào đi phim chiếu rồi kìa”

“Ừ vào thôi”

Phim bắt đầu phát mọi ánh sáng trong rạp đều trở về màu đen chỉ ánh sáng từ màn hình phát ra. suốt cả buổi Minh Anh ngồi cười không ngớt, Hoàng Long dù có lạnh lùng đến đâu cũng không vô cảm trước bộ phim đang xem được, tiếng cười thoải mái hòa nguyện vào không khí nơi đây.

Ngay cả bản thân anh cũng không biết anh đang xem phim với người con gái khác, anh đang cười và cười rất thoải mái.

Bộ phim kết thúc Hoàng Long trở lại với trạng thái ban đầu, mặt kệ Minh Anh này giờ cứ nói luyên thuyên bên cạnh. Cau mày Hoàng Long quay định bảo cô im lặng thì: “Sắc mặt cô sao thế kia”

“À không sao chắc tại cười nhiều quá thôi.”

Chẳng lẽ tại món suop cá, bây giờ cơ thể của Minh Anh đang nóng dần lên, nhưng nó thà chịu đựng chứ không muốn anh biết tình trạng bây giờ.

“Ừ, khuya rồi tôi chở cô về”

“Ừm, mà khoang quay lại chỗ cũ ...”

Đến đây thật sự Hoàng Long không hiểu tại sao trên đời lại có một người con gái ngốc nghếch như cô chứ. anh thở hắt hơi rồi nói: “Tôi nói với cô lần cuối bây giờ cô muốn về hay ở đây. Về thì im lặng và đi theo tôi, không được nói thêm lời nào nữa”

Minh Anh gật đầu, không nói gì nữa đi theo anh, trên đường về cũng vậy hai người cứ im lặng không nói với nhau câu nào. vì đang có dấu hiệu dị ứng nên muốn ngồi im nghĩ ngơi, còn anh thì đang theo đuổi những suy nghĩ trong đầu của mình.

“Cảm ơn anh đã đưa tôi về.”

“Xe của cô ở trường mai đi học xuống nhà xe lấy”

Nói rồi Hoàng Long đóng cửa xe chạy thẳng đi mất hút. không thấy bóng chiếc xe đâu nữa, nó cũng đi vào nhà.

15. Chương 08 : Có Phải Hẹn Hò (p2)

F3 club

Tiếng nhạc sập sinh cùng với những điệu nhảy múa điêu luyện của các vũ nữ , nơi cuộc sống xua hoa về đêm của các cô chiêu cậu ấm đều tụ tập ở đây .Hoàng Long từ phía xa tiếng lại bàn của nhóm Đăng Khôi đang ngồi .

- Đi đâu cả ngày tao gọi mày không bắt máy ?

- Tao bận

- Công ty ?

Đăng Khôi nhìn Hoàng Long với ánh mắt đầy nghi ngờ vừa cười như đang do thám điều gì đó . Hoàng Long không quan tâm đến câu hỏi của Đăng Khôi anh nhìn về một phía

- Ngọc Quỳnh , e cũng đến à !

- Hoàng Long chào anh , bọn em đợi anh cả buổi tối đó .

Cô gái mái tóc thẳng dài màu nâu làn da trắng tuyết , khuôn nhỏ nhắn xinh cùng đôi mắt bồ câu dịu dàng đôi môi trắng tim ứng hồng tựa như một thiên thần , nhìn hoàng Long cười nhẹ nhàng trả lời .

- Có phải nó dụ dỗ e vào đây không

Hoàng Long vừa nói vừa liếc xéo Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh khẽ lấy tay che miệng cười mỉm . Đăng Khôi thấy thế đâm nhẹ vào bụng Hoàng Long một phát . Hoàng Long cũng hưởng ứng đùa theo ôm bụng dả vờ như bị đánh rất đau . Ngọc Quỳnh ngồi trông thấy hai người kia cứ như con nít , cô cười ngán ngẫm lắc đầu .

Ngọc Quỳnh là một người con gái dịu dàng và đằm thắm . Tuy sinh ra trong một gia đình giàu có và là người mẫu nổi tiếng nhưng cô không chảnh chọe hay tranh dành với bất kì ai , cô và Hoàng Long , Quốc Huy , Đăng khôi là bộ bốn chơi với nhau rất thân ... cũng vì một ai đó cô đã từ bỏ việc đi du học để được ở lại học chung với người đó

- thôi thôi tao thua .

- tốt nhất là mày nên như vậy – Hoàng Long buông tay tự do đẩy Đăng Khôi về phía trước .

- người đó sao vậy – Hoàng Long nhướn mày về phía đối diện .

- à chẳng phải là tại đứa em gái bé bỏng của mày hay sao ?

Đăng khôi vác tay lên vai Hoàng Long trả lời .

- Hoàng Nhi lại làm gì nó rồi ?

- Không phải em ấy mà là nó .

Đăng khôi nhướn mày nhìn sang phía Quốc Huy , tay nâng ly rượu mời Hoàng Long kể lại chuyện lúc tối .

- khi này tao cùng Ngọc Quỳnh và nó rủ nhau đi ăn tối , thì có nhỏ nào bên trường royal đến gạ gẫm nó , nó thấy thế cũng hưởng ứng trên ghẹo cô ta

King Restaurant

Một người con gái đáng đi ổng ẹo , mái tóc màu đỏ tía hơi xoăn , trang điểm lòe loẹt với đôi môi đỏ , trang phục cô ta đang mang không khác một người thiếu vải , chiếc áo cúp ngực khiến vòng một lộ ra khá lộ liễu , chiếc quần đùi ngắn củn khoe đôi chân dài thẳng tắp , phải nói cô ta khá xinh .

Đứng ở nơi cách không xa bàn ăn của ba người họ , cô ta đưa tay lên vẫy như gặp được thần tượng của mình .

- Quốc Huy thì ra anh ở đây ?

Quá bất ngờ Quốc Huy giật mình , Đẳng khôi và Ngọc Quỳnh chỉ nhìn cô ta rồi quay sang nhìn nhau nhún vai .

- Quốc Huy cô ta là ai vậy ? – Ngọc Quỳnh nhìn Quốc Huy hỏi

-À tôi là Kim Ánh , hot girl royal – không cần Quốc Huy giới thiệu cô ta nhanh miệng trả lời .

Ngọc Quỳnh chỉ cười không nói gì thêm , cũng lúc đó Quốc Huy mới sực nhớ ra cô gái đứng trước mặt mình là ai , sẵn tiện đang chán Quốc Huy muốn bày trò trên chộc cô ả .

- đúng rồi , em đến đây để đợi anh sao – Quốc Huy cười nửa miệng nói

- Anh đẩy hư lắm nha , từ hôm đó đến em gọi điện thoại mà không bắt máy .

Cô ta vừa nói vừa cố tình ghé sát vào người Quốc Huy , tay thì vuốt ve gương mặt điển trai của Anh .

- Ủ anh bận công việc thôi !

Quốc Huy cười nửa miệng tay đưa lên nâng cằm cô ta , trông Quốc Huy lúc này rất ma mị . Anh chỉ định chọc cô ta một chút nào ngờ mọi chuyện lại không như dự định ban đầu, ở phía trước mắt anh một cô gái từ ánh mắt trong sáng đang dần chuyển sang màu buồn , khóe mắt có đôi chút đọng nước xuất hiện .

Người con gái trước mặt Quốc Huy bây giờ không quyến rũ , không son phấn tỉ mỉ như cô gái ngồi cạnh anh , chỉ mang một chiếc váy với màu hồng phấn nhưng tôn được các đường nét duyên dáng và rất xinh .

- Chủ nhật rữ e ra ngoài để xem bấy nhiêu thôi đây hã .

Giọng nói của Hoàng Nhi có phần oán trách , có phần chẳng như quan tâm . giọng nói có phần đang ghen lại .

- Nhi à , không phải không phải như em nghĩ đâu ...

- Thì có sao đâu , đó là quyền của anh mà

- Nhi ..Nhi... à , cô ta vs anh không phải như em nghĩ đâu .

Quốc Huy lúng túng cứ nói ấp a ấp úng không rõ . Thấy khuôn mặt mịn màng của Hoàng Nhi từ trắng bây giờ đang ửng đỏ cả lên , đôi mắt ấy nhìn anh một xa xăm không cảm xúc , thật ra anh muốn giải thích cho Hoàng Nhi hiểu rõ sự tình nhưng không hiểu vì sao miệng Quốc huy lại cứng lại như vậy.

- Ba anh chị ngồi chơi , em nhớ ra còn có chút chuyện . Em đi trước nha .

Hoàng Nhi nói rồi cúi đầu chào Ngọc Quỳnh , Đẳng Khôi và Quốc Huy quay lưng bước đi. Bước đi nặng nhọc Hoàng Nhi cảm thấy lòng ngực mình nhói buốt .

“ Hoàng Nhi à , mày không là gì của người ta cả . ngốc ! “

Người con trai ngồi đó nhìn bóng Hoàng Nhi khuất dần , mà lòng Quốc Huy nặng trĩu đâu đó nơi sâu thẳm trong lòng anh cũng thấy đau không kém .

- Cô ta là ai vậy anh , thật mất hứng với con nhỏ đó .

- Cô là ai mà dám nói cô ấy là con nhỏ .

Ánh mắt Quốc Huy nhìn cô ta tức giận

- Để tôi nói cho cô nghe loại con gái như cô không bao giờ so bì được với cô ấy nghe rõ chưa .

Quốc Huy nắm lấy hai vai cô ta nhấn mạnh từng chữ , cô ta nhìn Quốc Huy với ánh mắt sợ hãi không dám nói gì thêm .

- Bình tĩnh đi Huy ! – Ngọc Quỳnh lên tiếng nói

- Biến đi , đừng để tôi thấy mặt cô lần nào nữa – nói rồi Quốc Huy buông mạnh đẩy cô ta ra .

Thoát khỏi ánh mắt đáng sợ kia , cô ả đi nhanh không dám ngoái đầu lại nhìn .

- đây chuyện lại là như vậy đó – Đẳng khôi nhún vai kết thúc thuật lại chuyện khi tới

Hoàng Long nghe xong nhếch môi cười nhẹ , đi đến ngồi bên cạnh Quốc Huy .

ly rượu cầm trên tay chạm vào ly của người đối diện

- cheer !

- cheer !

Quốc Huy lúc này chỉ ngồi thần thờ suy nghĩ , ánh mắt thì trầm lắng đi , tiếng cụng ly đã làm Quốc Huy thức tỉnh .

- tao không cố ý , mày hiểu tao mà .

- Hoàng Nhi nó còn con nít , dỗi hai ba hôm lại hết yên tâm .

- tao hơi mệt , tao về trước .

Quốc Huy không nói gì thêm chỉ gục đầu đồng ý , Hoàng Long thở nhẹ vào vai Quốc Huy vài rồi bước đi .

- Anh Long , Uyển Nhi cậu ấy ...

Ngọc Quỳnh gọi Hoàng Long , nhưng chưa kịp nói hết câu thì bàn tay của cô đã bị Đặng Khôi nắm lại , nhủu mày lắc đầu anh nhìn Ngọc Quỳnh . Thấy vậy Ngọc Quỳnh gục đầu không nói gì thêm , bóng dáng Hoàng Long khuất dần trong đám đông không thấy đâu nữa .

- Ngọc Quỳnh để anh đưa em về – Đặng Khôi nói

- Ủ , Quốc Huy anh về luôn không . !

- Hai người về trước đi , tôi ở lại chơi .

- Ủ vậy hai bọn tao về trước .

Đặng Khôi dấn vào vai Quốc Huy một cái rõ đau rồi bước đi , Ngọc Quỳnh cũng theo sau .

16. Chương 08 : Có Phải Hẹn Hò (p2)

F3 club

Tiếng nhạc sập sinh cùng với những điệu nhảy múa điêu luyện của các vũ nữ , nơi cuộc sống xa hoa về đêm của các cô chiêu cậu ấm đều tụ tập ở đây .anh từ phía xa tiếng lại bàn của nhóm Đặng Khôi đang ngồi .

“ Đi đâu cả ngày tao gọi mày không bắt máy ?” Đặng Khôi lên tiếng chào hỏi , khi thấy Hoàng Long đến .

“ Tao bận”

“ Công ty ? ”

Đặng Khôi nhìn Hoàng Long với ánh mắt đầy nghi ngờ vừa cười như đang do thám điều gì đó . Hoàng Long không quan tâm đến câu hỏi của Đặng Khôi nhìn về một phía .

“ Ngọc Quỳnh , e cũng đến à !”

“ Hoàng Long chào anh , bọn em đợi anh cả buổi tối đó .”

Cô gái mái tóc thẳng dài màu nâu làn da trắng tuyết , khuôn nhỏ nhắn xinh cùng đôi mắt bồ câu dịu dàng đôi môi trắng tím ứng hồng tựa như một thiên thần , nhìn hoàng Long cười nhẹ nhàng trả lời .

“ Có phải nó dụ dỗ em vào đây không”

Hoàng Long vừa nói vừa liếc xéo Đặng Khôi , Ngọc Quỳnh khẽ lấy tay che miệng cười mỉm . Đặng Khôi thấy thế dấn nhẹ vào bụng anh một phát . hưởng ứng đùa theo ôm bụng giả vờ như bị đánh rất đau . Ngọc Quỳnh ngồi trông thấy hai người kia cứ như con nít , cô cười ngán ngẩm lắc đầu .

Ngọc Quỳnh là một người con gái dịu dàng và đằm thắm . Tuy sinh ra trong một gia đình giàu có và là người mẫu nổi tiếng nhưng cô không chảnh chọe hay tranh dành với bất kì ai , cô và Hoàng Long , Quốc Huy , Đăng khôi là bộ bốn chơi với nhau rất thân ... cũng vì một ai đó cô đã từ bỏ việc đi du học để được ở lại học chung với người đó

“ thôi thôi tao thua .” Đăng Khôi đưa hai đầu hàng .

“ tốt nhất là mày nên như vậy” Hoàng Long buông tay tự do đẩy Đăng Khôi về phía trước .

“ người đó sao vậy” Hoàng Long nhướn mày về phía đối diện .

“ à chẳng phải là tại đứa em gái bé bỏng của mày hay sao ?” Đăng khôi vác tay lên vai Anh trả lời thay .

“ Hoàng Nhi lại làm gì nó rồi ?”

“ Không phải em ấy mà là nó .” Đăng khôi nhướn mày nhìn sang phía Quốc Huy , tay nâng ly rượu mời Hoàng Long kể lại chuyện lúc tối : “ khi nãy tao cùng Ngọc Quỳnh và nó rủ nhau đi ăn tối , thì có nhỏ nào bên trường royal đến gạ gẫm nó , nó thấy thế cũng hưởng ứng trêu ghẹo cô ta ”

King Restaurant

Một người con gái đáng đi ổng ẹo , mái tóc màu đỏ tía hơi xoăn , trang điểm lòe loẹt với đôi môi đỏ , trang phục cô ta đang mang không khác một người thiếu nữ , chiếc áo cúp ngực khiến vòng một lộ ra khá lộ liễu , chiếc quần đùi ngắn củn khoe đôi chân dài thẳng tắp , phải nói cô ta khá xinh .

Đứng ở nơi cách không xa bàn ăn của ba người họ , cô ta đưa tay lên vẫy như gặp được thần tượng của mình gọi lớn : “| Quốc Huy thì ra anh ở đây ?”

Quá bất ngờ Quốc Huy giật mình , Đăng khôi và Ngọc Quỳnh chỉ nhìn cô ta rồi quay sang nhìn nhau nhún vai .

“ Quốc Huy cô ta là ai vậy ?” Ngọc Quỳnh nhìn Quốc Huy hỏi .

“ À tôi là Kim Ánh , hot girl royal” không cần Quốc Huy giới thiệu cô ta nhanh miệng trả lời .

Ngọc Quỳnh chỉ cười không nói gì thêm , cũng lúc đó Quốc Huy mới sực nhớ ra cô gái đứng trước mặt mình là ai , sẵn tiện đang chán Quốc Huy muốn bày trò trêu chọc cô ả .

“ đúng rồi , em đến đây để đợi anh sao” Quốc Huy cười nửa miệng mê hoặc nói .

“ Anh đẩy hư lắm nha , từ hôm đó đến em gọi điện thoại mà không bắt máy .” Cô ta vừa nói vừa cố tình ghé sát vào người Quốc Huy , tay thì vuốt ve gương mặt điển trai của Anh .

“ Ủ anh bận công việc thôi !” Quốc Huy cười nửa miệng tay đưa lên nâng cằm cô ta , trông Quốc Huy lúc này rất ma mị . Anh chỉ định chọc cô ta một chút nào ngờ mọi chuyện lại không như dự định ban đầu , ở phía trước mắt anh một cô gái từ ánh mắt trong sáng đang dần chuyển sang màu buồn , khóe mắt có đôi chút đọng nước xuất hiện .

Người con gái trước mặt Quốc Huy bây giờ không quyến rũ , không son phấn tỉ mỉ như cô gái ngồi cạnh anh , chỉ mang một chiếc váy với màu hồng phấn nhưng tôn được các đường nét duyên dáng và rất xinh .

“ Chủ nhật rủ em ra ngoài để xem bấy nhiêu thôi đây hả .” Giọng nói của Hoàng Nhi có phần oán trách , có phần chẳng mấy quan tâm lại có phần đang ghen lại .

“ Nhi à , không phải không phải như em nghĩ đâu ...”

“ Thì có sao đâu , đó là quyền của anh mà”

“ Nhi ..Nhi... à , cô ta với anh không phải như em nghĩ đâu .” Quốc Huy lúng túng cứ nói ấp a ấp úng không rõ . Thấy khuôn mặt mịm màng của Hoàng Nhi từ trắng bây giờ đang ửng đỏ cả lên , đôi mắt ấy nhìn anh một xa xăm không cảm xúc , thật ra anh muốn giải thích cho Hoàng Nhi hiểu rõ sự tình nhưng không hiểu vì sao miệng Quốc huy lại cứng lại như vậy.

“ Ba anh chị ngồi chơi , em nhớ ra còn có chút chuyện . Em đi trước nha .” Hoàng Nhi nói rồi cúi đầu chào Ngọc Quỳnh , Đăng Khôi và Quốc Huy quay lưng bước đi. Bước đi nặng nhọc Hoàng Nhi cảm thấy lòng ngực mình nhói buốt .

“ Hoàng Nhi à , mày không là gì của người ta cả . ngốc !”

Người con trai ngồi đó nhìn bóng Hoàng Nhi khuất dần , mà lòng Quốc Huy nặng trĩu đầu đó nơi sâu thẳm trong lòng anh cũng thấy đau không kém .

“ Cô ta là ai vậy anh , thật mất hứng với con nhỏ đó .”

“ Cô là ai mà dám nói cô ấy là con nhỏ .” Ánh mắt Quốc Huy nhìn cô ta tức giận gằng giọng bực dọc nói tiếp : “ Để tôi nói cho cô nghe loại con gái như cô không bao giờ so bì được với cô ấy nghe rõ chưa .” Quốc Huy nắm lấy hai vai cô ta nhấn mạnh từng chữ , cô ta nhìn Quốc Huy với ánh mắt sợ hãi không dám nói gì thêm .

“ Bình tĩnh đi Huy !” Ngọc Quỳnh lên tiếng nói

“ Biến đi , đừng để tôi thấy mặt cô lần nào nữa” nói rồi Quốc Huy buông mạnh đẩy cô ta ra .

Thoát khỏi ánh mắt đáng sợ kia , cô ả đi nhanh không dám ngoái đầu lại nhìn .

“ đấy chuyện lại là như vậy đó” Đăng Khôi nhún vai kết thúc thuật lại chuyện khi tối

Hoàng Long nghe xong nhếch môi cười nhẹ , đi đến ngồi bên cạnh Quốc Huy .

ly rượu cầm trên tay chạm vào ly của người đối diện .

“ cheer !”

“ cheer !”

Quốc Huy lúc này chỉ ngồi thẩn thờ suy nghĩ , ánh mắt thì trầm lắng đi , tiếng cụng ly đã làm Quốc Huy thức tỉnh .

“ tao không cố ý , mày hiểu tao mà .”

“ Hoàng Nhi nó còn con nít , dối hai ba hôm lại hết yên tâm .”

“ tao hơi mệt , tao về trước .”

Quốc Huy không nói gì thêm gật đầu đồng ý , Anh vỗ nhẹ vào vai Quốc Huy vài cái rồi bước đi .

“ Anh Long , Uyển Nhi cậu ấy ...” Ngọc Quỳnh gọi Hoàng Long , nhưng chưa kịp nói hết câu thì bàn tay của cô đã bị Đăng Khôi nắm lại , nhướn mày lắc đầu nhìn Ngọc Quỳnh .

Thấy vậy Ngọc Quỳnh gật đầu không nói gì thêm , bóng dáng Hoàng Long khuất dần trong đám đông không thấy đâu nữa .

“ Ngọc Quỳnh để anh đưa em về” Đăng Khôi nói

“ Ừ , Quốc Huy anh về luôn không . !”

“ Hai người về trước đi , tôi ở lại chơi .”

“ Ừ vậy hai bọn tao về trước .” Đăng Khôi đâm vào vai Quốc Huy một cái rồi bước đi , Ngọc Quỳnh cũng theo sau .

17. Chương 09 : Uyển Nhi

- Em lạnh không khoát áo vào đi .

Đăng Khôi vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo vest trắng trên người khoát vào cho Ngọc Quỳnh . Ngọc Quỳnh không nói gì nhiều chỉ gục đầu mỉm cười thay cho câu hỏi của anh .

- Em vào xe đi trời lạnh rồi , anh chở em về – nói rồi Đăng Khôi mở cửa xe cho

Ngọc Quỳnh .

Về đêm dường như là lúc mọi cảm xúc từ trong suy nghĩ nó đang chạy lòng vòng tâm trí của mọi người , hai người ngồi chung một chiếc xe như chỉ là sự lặng im , trong tâm họ chắc chắn có điều muốn nói với đối phương nhưng có lẽ lí trí đã cản chân chẳng ?

- Khi này em nhắc đến Uyển Nhi ?

Đặng Khôi lên tiếng hỏi Ngọc Quỳnh phá tan bầu không khí im lặng của hai người .

- ừ cô ấy sắp về rồi , em mới nhận được điện thoại hôm trước .

- mục đích ?

- Đặng Khôi à , anh đừng nghĩ Uyển Nhi như vậy !

- Em vẫn tin cô ta ?

- Em...

- Khi nào cô ta về ?

- Có lẽ tháng 1 .

Đặng Khôi im lặng không nói gì thêm hai người lại theo đuổi những dòng suy nghĩ riêng của mình .

New york

- Tôi nói cho cô biết 2 năm cô qua đây là cô ở nhà tôi , học cũng là tôi .

- Thì sao ?

- Bây giờ nhà chúng tôi xa cơ , là cô xách va li đi à .

- Gia Phong tôi nói cho anh biết , anh đừng lầm tưởng là anh làm những gì sau lưng tôi mà tôi không biết

- Một người mẫu có tiếng tăm như tôi thì không cần phải ở chung với loại người sở Khanh như a

- A nói cái gì mà tôi ăn của anh , nếu không có con Uyển Nhi này thì tập đoàn nhà các người trụ đến bây giờ à .

Người con gái dáng vóc thon thả , mái tóc màu đỏ tía thẳng dài hơi xoắn nhẹ ở đuôi tóc thả thướt tha . cô đang mang trên mình một chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể làm đường cong trên mình thêm phần quyến rũ , thật tôn quý thật đẹp .

Uyển Nhi khoanh tay trước ngực khinh khỉnh nhìn Gia Phong mà đáp lại những lời nói của anh ta .

Người đàn ông kia bị những lời nói của Uyển Nhi đá xoáy , dường như anh ta đã bất lực , không còn cách nào khác Gia Phong đột ngột quỳ xuống trước mặt Uyển Nhi

- Uyển Nhi à , em hãy giúp anh lần này đi , coi như vì tình cảm của hai chúng ta .

- Anh sai rồi anh xin lỗi , lần này nữa thôi nhất định anh sẽ không như vậy nữa , anh sẽ nghe e , chuyện gì em nói anh đều nghe .

Gia Phong vừa cầm tay Uyển Nhi vừa nói tha thiết

- được rồi tình nghĩa ư ? đây là 100 Triệu USA tôi và anh từ nay coi như không quen biết .

- từ nay trở đi chuyện của anh không còn liên quan đến Hoàng Uyển Nhi này nữa . 2 tháng nữa tôi sẽ trở về Việt Nam .

Nói rồi Uyển Nhi hất mạnh tay Gia Phong ra khỏi người mình , không ngoáy nhìn Gia Phong đang ngồi thừ ra đó một cách thảm bại .

Đóng cửa thật mạnh hơi cầu vồng vì chuyện vừa xảy ra . cô ta nằm nhắm mắt suy nghĩ về điều gì đó .

“ Uyển Nhi em phải như thế này , nằm trong vòng tay anh như thế này , không được đi đâu cả .

Một đôi nam nữ thanh tú đang cười nói , họ nằm trong vòng của nhau thật hạnh phúc trên thảm cỏ xanh mượt , dưới bầu trời trong xanh đầy nắng , gió thổi nhẹ luồn qua từng khe tóc của cả hai người , trong họ nhưng một cặp tiên đồng ngọc nữ “

Nghĩ đến đó thôi từ sâu khóm mắt của Uyển Nhi đọng lại một giọt nước nhỏ lãnh trên gương mặt cô

“ Liệu bây giờ em quay về anh còn muốn ôm lấy em nữa không ? Hoàng Long ... “

18. Chương 09 : Uyển Nhi

“ Em lạnh không khoát áo vào đi” . Đăng Khôi vừa nói vừa cởi bỏ chiếc áo vest trắng trên người khoát vào cho Ngọc Quỳnh . Ngọc Quỳnh không nói gì nhiều gật đầu mỉm cười thay cho câu hỏi của anh .

“ Em vào xe đi trời lạnh rồi , anh chở em về” nói rồi Đăng Khôi mở cửa xe cho Ngọc Quỳnh .

Về đêm đường như là lúc mọi cảm xúc từ trong suy nghĩ nó đang chạy lòng vòng tâm trí của mọi người , hai người ngồi chung một chiếc xe như chỉ là sự lặng im , trong tâm họ chắc chắn có điều muốn nói với đối phương nhưng có lẽ lí trí đã cản chân chẳng ?

“ Khi này em nhắc đến Uyển Nhi ?” Đăng Khôi lên tiếng hỏi Ngọc Quỳnh phá tan bầu không khí im lặng của hai người .

“ ừ cô ấy sắp về rồi , em mới nhận được điện thoại hôm trước” .

“ mục đích ?”

“ Đăng Khôi à , anh đừng nghĩ Uyển Nhi như vậy !”

“ Em vẫn tin cô ta ?”

“ Em...”

“ Khi nào cô ta về”

“ Có lẽ tháng 1 .”

Đăng Khôi im lặng không nói gì thêm hai người lại theo đuổi những dòng suy nghĩ riêng của mình .

New york

“ Tôi nói cho cô biết 2 năm cô qua đây là cô ở nhà tôi , học cũng là tôi .”

“ Thì sao ?”

“ Bây giờ nhà chúng tôi xa cơ , là cô xách va li đi à .”

“ Gia Phong tôi nói cho anh biết , anh đừng lầm tưởng là anh làm những gì sau lưng tôi mà tôi không biết”

“ Một người mẫu có tiếng tăm như tôi thì không cần phải ở chung với loại người sở khanh như anh”

“ Anh nói cái gì mà tôi ăn của anh , nếu không có con Uyển Nhi này thì tập đoàn nhà các người trụ đến bây giờ à .”

Người con gái dáng vóc thon thả , mái tóc màu đỏ tía thẳng dài hơi xoắn nhẹ ở đuôi tóc thả thướt tha . cô đang mang trên mình một chiếc váy ngắn ôm sát cơ thể làm đường cong trên mình thêm phần quyến rũ , thật tôn quý thật đẹp .

Uyển Nhi khoanh tay trước ngực khinh khỉnh nhìn Gia Phong mà đáp lại những lời nói của anh ta .

Người đàn ông kia bị những lời nói của Uyển Nhi đá xoáy , dường như anh ta đã bắt lực , không còn cách nào khác Gia Phong đột ngột quỳ xuống trước mặt Uyển Nhi giọng nài nỉ : “ Uyển Nhi à , em hãy giúp anh lần này đi , coi như vì tình cảm của hai chúng ta” .

“ Anh sai rồi anh xin lỗi , lần này nữa thôi nhất định anh sẽ không như vậy nữa , anh sẽ nghe e , chuyện gì em nói anh đều nghe” . Gia Phong vừa cầm tay Uyển Nhi vừa nói tha thiết .

“ được rồi tình nghĩa ư ? đây là 100 Triệu USA tôi và anh từ nay coi như không quen biết .”

“ từ nay trở đi chuyện của anh không còn liên quan đến Hoàng Uyển Nhi này nữa . 2 tháng nữa tôi sẽ trở về Việt Nam .” Nói rồi Uyển Nhi hất mạnh tay Gia Phong ra khỏi người mình , không ngoáy nhìn Gia Phong đang ngồi thừ ra đó một cách thảm bại .

Đóng cửa thật mạnh hơi cầu vồng vì chuyện vừa xảy ra . cô ta nằm nhắm mắt suy nghĩ về điều gì đó .

“ Uyển Nhi em phải như thế này , nằm trong vòng tay anh như thế này , không được đi đâu cả .

Một đôi nam nữ thanh tú đang cười nói , họ nằm trong vòng của nhau thật hạnh phúc trên thảm cỏ xanh mượt , dưới bầu trời trong xanh đầy nắng , gió thổi nhẹ luồn qua từng khe tóc của cả hai người , trong họ nhưng một cặp tiên đồng ngọc nữ ”

Nghĩ đến đó thôi từ sâu khóe mắt của Uyển Nhi đọng lại một giọt nước nhỏ lãnh trên gương mặt cô “ Liệu bây giờ em quay về anh còn muốn ôm lấy em nữa không ? Hoàng Long ...”

19. Chương 10 : Ảo Tưởng

Biệt thự Gmeiner

Vừa bước vào nhà Hoàng Long cởi bỏ chiếc áo vest khoát của mình , anh đang có thái độ hơi ngạc nhiên rồi khuôn mặt cũng trở lại điềm tĩnh như không có gì .

- Anh hai , về rồi hả !

- Con trai về rồi à , qua đây mẹ có điều cần nói với con .

Hoàng Long tay xoay đầu Hoàng Nhi rồi đến ghé sofa gục nhẹ chào ba mẹ . Khàn giọng nói .

- việc gì ạ ?

- dạo này sức khỏe ba đang dần yếu đi , nên mẹ sang bên đó không về đây thường xuyên được .

- hmm

- nên con hãy chăm sóc cho Hoàng Nhi thay mẹ , và công ty bên này con hãy điều hành thay ba con .

- ... - Hoàng Long vẫn giữ thái độ im lặng lắng nghe .

- À sắp đến chắc nhà mình sẽ có thêm một thành viên mới .

- Thành viên mới

- Thành viên mới

Hoàng Long và Hoàng Nhi đồng thanh nói .

- ừ đúng vậy .

- bà quản gia nhà chúng ta cũng có tuổi rồi nên mẹ sẽ kiếm thêm một người nữa phụ giúp cho nhà chúng ta .

- cô bé bằng tuổi con đó út cưng à .

- hả , thật hả ma ma

- chứ sao từ nay đừng nói ma ma không quan tâm con gái của ma ma nghe hông

Người mẹ vừa nói vừa cưng nựng đôi má cô con gái của mình . bà nhìn sang phía Hoàng Long hơn nhúu mày , nhưng nét đôi môi trên khuôn mặt hiền từ kia vẫn cong nhẹ một đường .

Hoàng Long vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như mọi khi , anh chỉ gục đầu .

- mẹ và em ngồi nói chuyện , con một con lên nghĩ trước .

nói rồi Hoàng Long quay lưng bước đi , nói theo một câu chắc nịch

- mẹ cứ lo cho ba , yên tâm ở đây

Nói rồi bóng dáng cao lạnh lùng ấy cũng khuất dần sau lan can tầng 2 .

Tín ...tin

“ hế lô , my husband “

Tay lướt màn hình Hoàng Long đọc tin nhắn vừa đến , a khẽ nhíu mày nghi ngờ , vì trước mắt anh màn hình điện thoại là “ Vợ Yêu “ . Chưa hết bản thần thì điện thoại tiếp tục rung lên .

“ lại không nhắn tin lại à “

“ Anh ngủ ngon nhé , hôm nay thật sự vui lắm “

Cứ hai ba phút điện thoại của anh lại có tiếng tin nhắn đến vang lên , bực dọc Hoàng Long vút điện thoại sang một bên , không hiểu chuyện gì đang xảy ra ..

Tín .. . tin

Ở phía đằng xa nơi góc giường có ánh sáng từ màn hình phát ra , Hoàng Long vợ tay chớp lấy lại số điện thoại đó , nhíu mày anh vuốt màn hình reply lại tin nhắn từ số “ vợ yêu “ kia .

“ Minh Anh ? “

“ chứ này giờ không biết hã >” < “=””>

“ vì sao phải biết “

“ vì sẽ là vk a đó =)) “

” ai cho cô lưu tên danh bạ như thế này ? ”

” lưu trước về sau khỏi lưu ”

“ cô biết xấu hổ không “

“ không ! “

Nó trả lời đến đây dường như Hoàng Long đang từ trạng thái bình thường chuyển sang nóng rang khó chịu trong người ,

Nhưng song hành với bức bối đó , từ lúc nào không hay trên môi anh đang khẽ cười ngậy cả bản thân anh cũng không biết rằng mình đang cười .

Cũng theo quán tính hay là một thứ suy nghĩ gì đó Hoàng Long đưa tay lướt phím

“ hăm , ngủ đi “ .

Reply xong tin nhắn cũng là lúc Hoàng Long chìm vào giấc ngủ . Có lẽ hôm nay Minh Anh đã đánh dấu được tên của mình trong trái tim anh chẳng ? . Đã bao lâu rồi anh không thấy phiền , không thấy mệt mỏi , không một chút áp lực , vì sao khi bị Minh Anh chiếm hết một ngày cuối tuần nhưng lại làm anh thoải mái đến thế . Cảm giác này bao lâu rồi anh chưa cảm nhận được

Nhật kí

Ngày 15/9

Mọi chuyện như vậy có nhanh quá không , liệu mình làm vậy có khiến anh ấy khó chịu không , hôm nay được cùng anh ăn chung bữa tối , cùng anh đi xem phim , cảm giác vẫn thế à không cảm giác quan tâm đến một người quan tâm đến anh ngày qua ngày nó lại càng nhiều hơn , em xin lỗi vì phải dùng kế để lấy số điện thoại anh , anh ngủ ngon nhé . Em sẽ vẫn phiền anh dài dài .

- haizz chắc Hoàng Long ngủ rồi !

- bắt đầu từ ngày mai phải tấn công mạnh thêm mới được .

- chồng à , anh ngủ ngon , em ngủ đây !

Minh Anh nằm vừa nói vừa cười một mình rồi cũng lăn ra ngủ không biết trời trăng mây gió nữa .

20. Chương 10 : Ảo Tưởng

Biệt thự Gmeiner

Vừa bước vào nhà Anh cởi bỏ chiếc áo vest của mình , đang có thái độ hơi ngạc nhiên rồi khuôn mặt cũng trở lại điềm tĩnh như không có gì .

“ Anh hai , về rồi hả !”

“ Con trai về rồi à , qua đây mẹ có điều cần nói với con .”

Anh tay xoay đầu Hoàng Nhi rồi đến ghế sofa gục nhẹ chào ba mẹ . Khàn giọng nói : “ việc gì ạ ? ”

“ dạo này sức khỏe ba đang dần yếu đi , nên mẹ sang bên đó không về đây thường xuyên được .”

“ hmm”

“ nên con hãy chăm sóc cho Hoàng Nhi thay mẹ , và công ty bên này con hãy điều hành thay ba con .”

“ ...” Hoàng Long vẫn giữ thái độ im lặng lắng nghe .

“ À sắp đến chắc nhà mình sẽ có thêm một thành viên mới” .

“ Thành viên mới”

“ Thành viên mới”

Hoàng Long và Hoàng Nhi đồng thanh nói .

Mẹ anh cười nói tiếp : “ ừ đúng vậy. bà quản gia nhà chúng ta cũng có tuổi rồi nên mẹ sẽ kiếm thêm một người nữa phụ giúp cho nhà chúng ta . cô bé bằng tuổi con đó út cưng à” . bà quay sang nhìn đứa con gái của mình .

“ hả , thật hả ma ma” Hoàng Nhi vui mừng , một tiểu thư như cô kiếm một người bạn rất khó .

“ chứ sao từ nay đừng nói ma ma không quan tâm con gái của ma ma nghe hông” Người mẹ vừa nói vừa cưng nựng đôi má cô con gái của mình . bà nhìn sang phía Anh hơi nhúu mày , nhưng nét đôi môi trên khuôn mặt hiền từ kia vẫn cong nhẹ một đường .

vẫn giữ thái độ điềm tĩnh như mọi khi , anh gật đầu thay cho câu trả lời .

“ mẹ và em ngồi nói chuyện , con mệt con lên nghỉ trước” . Nói rồi Anh quay lưng bước đi , nói theo một câu chắc nịch : “ mẹ cứ lo cho ba , yên tâm ở đây” bóng dáng cao lạnh lùng ấy cũng khuất dần sau lan can tầng 2 .

“ Tín ...tín” tiếng chuông điện thoại làm ăn giật mình , đó giờ dùng điện thoại không bao giờ có tin nhắn , thoáng chốc anh nghĩ đó là tin rác .

“ hé lô , my husband”

Tay lướt màn hình Hoàng Long đọc tin nhắn vừa đến , anh khẽ nhúu mày nghi ngờ , vì trước mắt anh màn hình điện thoại là “ Vợ Yêu “ . Chưa hết bản thân thì điện thoại tiếp tục rung lên .

“ lại không nhắn tin lại à”

“ Anh ngủ ngon nhé , hôm nay thật sự vui lắm”

Cứ hai ba phút điện thoại của anh lại có tiếng tin nhắn đến vang lên , bực dọc Hoàng Long vứt điện thoại sang một bên , không hiểu chuyện gì đang xảy ra ...

“Tin .. . tin”

Ở phía đằng xa nơi góc giường có ánh sáng từ màn hình phát ra ,anh vợ tay chớp lấy lại số điện thoại đó , nhúu mày anh vuốt màn hình replly lại tin nhắn từ số “ vợ yêu “ kia .

“ Minh Anh ?”

“ chứ nãy giờ không biết hã >”

21. Chương 11 : Bị Bệnh

Một tuần mới nữa lại đến cũng đồng nghĩa là sẽ có đầu tuần tức là thứ 2

Minh Anh thức dậy nhưng không còn tràn đầy năng lực như mọi hôm nữa , cơ thể của nó mềm nhũn cả ra , da vẻ của nó lại ửng hồng hơn hôm qua , nó thấy hơi khó thở một chút , nhưng rồi chắc lưỡi cho qua “ chắc tại mới ngủ dậy “ . VSCN xong nó ăn mặt chính tề rồi chải gọn gần mái tóc hoàn tất , Minh Anh lê từng bước chân nặng nhọc xuống nhà .

- Minh Anh không sao chứ con , lại đây ăn sáng này !

- Dạ không sao , chắc tại hôm qua con đi học trời nắng nên hôm nay mệt chút .

- Tí cầm thêm hộp sữa uống nhé con gái !

- Dạ con biết rồi , con lên trường sẽ ăn sau nhé mẹ , bây giờ sắp trễ rồi .

- Ày con bé này !

- Thưa mẹ con đi học !

Nói rồi Minh Anh sách cặp bước ra khỏi nhà , trong người nó bây giờ vẫn còn chút khó chịu , đầu óc thì hơi choáng một chút , Minh Anh lấy mu bàn tay của mình vỗ ” phập phập ” lên má rồi tự nhủ .

- “ wakup wakup nào Minh Anh “ .

Từ đằng xa có một người ngồi trong xe ngán ngẫm lắc đầu – “ mới sáng đã rõ hăm “

Anh nhún gạ chạy đến chỗ Minh Anh .

“ bíp bíp “

Từ phía sau tiếng còi in ỏi vang lên thoáng chốc làm Minh Anh giật mình , xoay lại Minh Anh vừa vui mừng vừa có chút tò mò . Nhưng đối với nó thấy người đó thì không cần phải suy nghĩ nhiều , Minh Anh xua tan mọi suy nghĩ .

- Gút mô nin mr.Long hehe

Vừa nói nó vừa dùng hai ngón tay dơ lên . Người con trai ngồi trong xe không phản ứng gì , gương cửa từ từ hạ xuống .

- Lên xe !

Hoàng Long nói như ra lệnh mặt mũi lạnh tanh .

Không suy nghĩ nhiều còn việc gì vui hơn là đi học cùng người mình thích , lại hơn thế là được ngồi cùng một chiếc xe nữa chứ , mỉm cười Minh Anh mở cửa xe ngồi vào trong .

- Thôi nha không muốn chở thì nói tiếng nha , không anh đóng mặt lạnh vs tui à nha >”<>

- Cười một cái thôi , một cái thôi .

Người ngồi bên cạnh nó , bất chợt xoay đầu về phía nó , Hoàng Long nở một nụ cười tươi rói , mặt dầu biết là anh chỉ đã đồ cười , nhưng thực sự thực sự nụ cười của anh đã làm cho ai đó ngẩn ngơ mất rồi .

- Cô thôi ngay cái trò nhìn chăm chăm vào mặt người khác đi !

” vì sao mình phải làm cái hành động ngu ngốc này theo lời cô ta nhỉ > < >

Lời nói của anh đã làm nó tỉnh dậy , nó hơi chút ngượng ngùng vì vẻ mặt thần thờ của nó bị anh bắt gặp .

- Ấy đi thôi trẻ học đó .

Hoàng Long không nói gì thêm anh vẫn giữ nét cool boy cho riêng mình , trên suốt quãng đường hai người bọn họ vẫn như người xa lạ , Minh Anh thì chỉ liếc nhìn lên Hoàng Long và cả hai chẳng mở miệng nói với nhau câu nào .

- Cảm ơn Anh .

Minh Anh cười nhẹ rồi bước xuống xe .

“ Không biết nhỏ có làm sao không , sao da mặt và tay chân lại ửng hồng lên thế kia “

Hoàng Long rút điện thoại từ trong túi rồi bấm số gọi cho ai đó ...

- Hoàng Nhi

- Em nghe hai

- Nhỏ bạn em ...

- Nhỏ nào hả hai ?

- Cô ta hình như không ổn em chú ý cô ta !

Nói rồi Hoàng Long cúp máy không kịp cho người đầu dây bên kia nói được gì nữa .

- Alo alo là ai hả hai ... hai ... ???

- Người gì đầu tánh kì , lúc nào cũng vậy , em mình chứ ai mà tiết kiệm lời nói .

- Bực quá hà

Hoàng Nhi bực dọc nói vào điện thoại .

“ Hầy mệt vào lớp đã hôm qua đến giờ không có gì sưng sỏ tốt đẹp cả , nhờ người ta mà cũng k nói rõ ra là ai nữa người gì đầu tánh kì .”

- Minh Anh , Minh Anh đợi mình với .

Hoàng Nhi thấy bóng dáng Minh Anh từ đằng trước nhanh miệng gọi vội .

- À Hoàng Nhi , good morning girl he he

- Chà sớm nay đi học sớm à !

- Hi hi thì có người đèo mà .

- Ai á ? bật mí đi

- Bí mật bí mật đi .

Minh Anh vừa dứt câu thì người ngã sang một bên , Hoàng Nhi thấy vậy liền đỡ lấy nó .

- Cậu sao vậy ?

- À không chắc tại mình bị say nắng thôi .

- Hừm tỉnh lại nào , bọn mình vào lớp thôi .

- Ừ vào nào .

Tiếng chuông vang lên cũng là lúc tiết học bắt đầu , sắc mặt Minh Anh mỗi lúc lại càng thêm đi , mình mẩy của nó ửng hồng rõ từng mảng , trán toát đầy mồ hôi . cứ ba phút Minh Anh lại lắc đầu mạnh . Nó cảm thấy choáng váng và khó thở cơ thể khó chịu đến tột độ .

Nhưng vẫn cặm cụi ngồi ghi chép bài giáo viên đang giảng , dường như không thở nổi Minh Anh gục xuống bàn . Gây ra tiếng động nhẹ Hoàng Nhi ngồi cạnh bấy giờ mới nhìn qua để ý đến Minh Anh .

- Minh Anh cậu sao thế ?

- Không sao không sao ...- Minh Anh thở hắt ra

- Như vậy rồi mà bảo không sao nữa .

- Mình thấy khó thở quá .

- Cậu không sao chứ Minh Anh , mình dìu cậu xún phòng ý tể nha .

- Không cần đâu để mình tự đi cũng được ngủ giấc là khỏe

- Hoàng Nhi đừng lo nhé

- Ừm cậu đi đi .

Nói rồi Minh Anh xin phép giáo viên phòng ý tể , nó lê từng bước nặng nhọc ra khỏi lớp , càng lúc cơ thể nó nhưng không chút sức lực nào cả , đôi mắt nó lúc này đang dần mờ đi không nhìn rõ phía trước , mồ hôi cứ thế tuông ra trên trán làm ước đi một phần mái tóc dài của nó .

Các dãy hàng lang , các khối lớp học bấy giờ đều vào tiết nên vắng tanh không còn bóng ai ngoài hình dáng nhỏ nhoi của nó .

“- biết vậy nhờ Hoàng Nhi rồi híc , mệt quá à “

Giọt nước mắt nóng hổi lăn trên đôi má của Minh Anh , nó cố gắng cứ cố gắng bước từng tay thì vịn vào lan can , thực sự lúc này nó chỉ muốn nằm xuống , hơi thở của Minh Anh càng lúc càng dồn dập cơ thể yếu dần đi nhưng đường đến phòng vẫn còn xa lắm .. Minh Anh dường như không chịu được nữa mắt nó bắt đầu nhắm lịm lại cơ thể như rã rời .

“ mệt rồi Minh Anh à nghĩ thôi “ vừa dứt dòng suy nghĩ Minh Anh đồng thời ngã ra đằng sau.

Một cánh vừng chắc nào đó đã đón lấy tấm lưng đang ngã xuống của Minh Anh , mắt lim dim và mờ ảo Minh Anh chỉ biết đó là một người con trai , nằm trong vòng tay ấy Minh Anh thấy có một cảm giác an toàn đến lạ , đôi mắt Minh Anh cũng khép lại .

- Nhỏ hăm , cô có làm sao không ?

Bé nhỏ lên người con trai đó vội vàng bước thật vội đến nơi phòng y tể .

- Em chào cô !

Người phụ nữ đang khoát chiếc áo blu trắng tuổi đôi ba mươi quay lại nhìn Hoàng Long rồi gục nhẹ một cái . Hoàng Long đặt nhẹ Minh Anh lên giường rồi quay sang nhìn cô ý tể với ánh mắt đang vội vã điều gì .

- Hình như cô ấy bị dị ứng !

- Để cô kiểm tra thử xem sao .

.....

- Hừm ! cô bé bị dị ứng thật rồi

- Vậy bây giờ ổn chưa ạ ?

- Ừm dị ứng với đồ hải sản , thật may là em đã đưa cô bé đến sơ cứu kịp lúc

- Nếu để lâu chút nữa sẽ không ổn , cô đã tiêm cho cô ấy mũi thuốc , ngủ một lúc dậy sẽ không sao !

- Ừm .

Nói rồi cô y tế cười nhẹ quay lưng đi khuất sau tấm màn trắng . Hoàng Long bước đến ngồi bên cạnh nơi Minh Anh đang ngồi bàn tay khẽ đưa lên hất vãi sợi tóc trên mắt Minh Anh sang một bên .

- “ Hoàng Nhi , hình như cô ta k ổn em để ý đến cô ta ! “

Tắt điện thoại , Hoàng Long nhắm mắt trầm tư suy nghĩ gì đó rồi vội vàng xuống xe . Bản thân anh cũng không hiểu rõ vì sao mình phải lén lút đi phía sau lưng nhỏ kia , mặt dù cách nhau khoảng cách khá xa , như thân hình mũm mĩm của nhỏ không thoát khỏi tầm mắt của anh .

Cứ thế người đi trước kẻ chỉ âm thầm nhìn từ đằng xa ...

Cho dù đến lúc thấy Hoàng Nhi đi bên cạnh Minh Anh , cho đến lúc nhìn thấy cả hai bước vào lớp một ý nghĩ nào đó không thể khiến Hoàng Long quay trở về anh vẫn đứng góc cầu thang quan sát

- Hầy Cô thật biết cách làm người khác đứng ngồi không yên!!!!

Bàn tay Minh Anh bỗng nắm chặt lấy Hoàng Long không muốn buông phải chăng trong vô thức Minh Anh đang cần lắm bàn tay ai kia giữ lấy mình

Hoàng Long vuốt nhẹ gò má Minh Anh im lặng không gian thời gian như ngưng đọng lại ở đây , cảm giác bình yên đó Hoàng Long đã lâu không cảm nhận được , cũng không nỡ buông bàn tay đang nắm chặt kia .

- Minh Anh – Hoàng Long khẽ gọi tên nhỏ .

22. Chương 11 : Bị Bệnh

Một tuần mới nữa lại đến cũng đồng nghĩa là sẽ có đầu tuần tức là thứ 2

Nó thức dậy nhưng không còn tràn đầy năng lượng như mọi hôm nữa , cơ thể của nó mềm nhũn cả ra , da vẻ của nó lại ửng hồng hơn hôm qua , nó thấy hơi khó thở một chút , nhưng rồi chặc lưỡi cho qua “ chắc tại mới ngủ dậy “ . VSCN xong nó ăn mặt chính tề chải gọn gàng mái tóc hoàn tất , Minh Anh lê từng bước chân nặng nhọc xuống nhà .

“ Minh Anh không sao chứ con , lại đây ăn sáng này !”

“ Dạ không sao , chắc tại hôm qua con đi học trời nắng nên hôm nay mệt chút .”

“ Tí cầm thêm hộp sữa uống nhé con gái”

“ Dạ con biết rồi , con lên trường sẽ ăn sau nhé mẹ , bây giờ sắp trễ rồi” .

“ Ấy con bé này” !

“ Thưa mẹ con đi học” !

Nó sách cặp bước ra khỏi nhà , trong người nó bây giờ vẫn còn chút khó chịu , đầu óc thì hơi choáng một chút , Minh Anh lấy mu bàn tay của mình vỗ ” phập phập ” lên má rồi tự nhủ “ wakeup wakeup nào Minh Anh” .

Từ đằng xa có một người ngồi trong xe ngán ngẩm lắc đầu : “ mới sáng đã rõ hằm . Anh nhún ga chạy đến chỗ Minh Anh .

“ bíp bíp “

Từ phía sau tiếng còi in ỏi vang lên thoảng chốc làm Minh Anh giật mình , xoay lại Minh Anh vừa vui mừng vừa có chút tò mò . Nhưng đối với nó thấy người đó thì không cần phải suy nghĩ nhiều , Minh Anh xua tan mọi suy nghĩ

“ Gút mô nin mr.Long hehe”Vừa nói nó vừa dùng hai ngón tay dơ lên .

Người con trai ngồi trong xe không phản ứng gì , gương cửa từ từ hạ xuống : “Lên xe !”Hoàng Long nói như ra lệnh mặt mũi lạnh tanh .

Không suy nghĩ nhiều còn việc gì vui hơn là đi học cùng người mình thích , lại hơn thế là được ngồi cùng một chiếc xe nữa chứ , mỉm cười nó mở cửa xe ngồi vào trong .

“ Thôi nha không muốn chở thì nói tiếng nha , không anh đóng mặt lạnh vs tui à nha” Sáng sớm anh đã làm mặt trận với nó rồi , nó liền tươi cười bày trò : “Cười một cái thôi , một cái thôi” .

Người ngồi bên cạnh nó , bất chợt xoay đầu về phía nó , Hoàng Long nở một nụ cười tươi rõ , mặt dầu biết là anh chỉ đã đồ cười , nhưng thực sự thực sự nụ cười của anh đã làm cho ai đó ngẩn ngơ mất rồi .

“ Cô thôi ngay cái trò nhìn chăm chăm vào mặt người khác đi !”

” vì sao mình phải làm cái hành động ngu ngốc này theo lời cô ta nhỉ >”<>

Lời nói của anh đã làm nó tỉnh dậy , nó hơi chút ngượng ngùng vì vẻ mặt thần thờ của nó bị anh bắt gặp .
Liền lên tiếng chữa ngượng :“ Ày đi thôi trẻ học đồ” .

Hoàng Long không nói gì thêm anh vẫn giữ nét cool boy cho riêng mình , trên suốt quãng đường hai người bọn họ vẫn như người xa lạ , Minh Anh thì chỉ liếc nhìn lên Hoàng Long và cả hai chẳng mở miệng nói với nhau câu nào .

“ Cảm ơn Anh” Minh Anh vẫy tay cười nhẹ rồi bước xuống xe .

“ Không biết nhỏ có làm sao không , sao da mặt và tay chân lại ửng hồng lên thế kia” Hoàng Long thấy người bồn chồn, Anh rút điện thoại từ trong túi rồi bấm số gọi cho ai đó ...

“ Hoàng Nhi”

“ Em nghe hai”

“ Nhỏ bạn em ...”

“ Nhỏ nào hả hai ?”

“ Cô ta hình như không ổn em chú ý cô ta !” Anh cúp máy không kịp cho người đầu dây bên kia nói được gì nữa .

“ Alo alo là ai hã hai ... hai ... ???”

“ Người gì đầu tánh kì , lúc nào cũng vậy , em mình chứ ai mà tiết kiệm lời nói . Bực quá hà” Hoàng Nhi bực dọc nói vào điện thoại . Cầu nhàu thêm : “ Hầy mệt vào lớp đã hôm qua đến giờ không có gì suông sẻ tốt đẹp cả , nhờ người ta mà cũng không nói rõ ra là ai nữa người gì đầu tánh kì .”

“ Minh Anh , Minh Anh đợi mình với” .Hoàng Nhi thấy bóng dáng Minh Anh từ đằng trước nhanh miệng gọi vội .

“ À Hoàng Nhi , good morning girl he he”

“ Chà sớm nay đi học sớm à”

“ Hi hi thì có người đèo mà” .

“ Ai á ? bật mí đi”

“ Bí mật bí mật đi” . vừa dứt câu thì người ngã sang một bên , Hoàng Nhi thấy vậy liền đỡ lấy nó .

“ Cậu sao vậy ?”

“ À không chắc tại mình bị say nắng thôi” .

“ Hừm tỉnh lại nào , bọn mình vào lớp thôi” .

“ Ủ vào nào” .

Tiếng chuông vang lên cũng là lúc tiết học bắt đầu , sắc mặt nó mỗi lúc lại càng tệ thêm đi , mình mảy của nó ửng hồng rõ từng mảng , trán toát đầy mồ hôi . cứ ba phút Minh Anh lại lắc đầu mạnh . Nó cảm thấy choáng váng và khó thở cơ thể khó chịu đến tận độ .

Nhưng vẫn cặm cụi ngồi ghi chép bài giáo viên đang giảng , dường như không thở nổi nó gục xuống bàn . Gây ra tiếng động nhẹ Hoàng Nhi ngồi cạnh bấy giờ mới nhìn qua để ý đến Minh Anh lo lắng hỏi : “ Minh Anh cậu sao thế ?”

“ Không sao không sao ...” Minh Anh thở hắt ra , mỗi lúc mệt nhọc thêm .

“ Như vậy rồi mà bảo không sao nữa” .

“ Mình thấy khó thở quá” .

“ Cậu không sao chứ Minh Anh , mình dìu cậu xún phòng ý tể nha” .

“ không cần đâu để mình tự đi cũng được ngủ giấc là khỏe”

“ Hoàng Nhi đừng lo nhé”

“ Ủm cậu đi đi” .

Minh Anh xin phép giáo viên phòng ý tể , lê từng bước nặng nhọc ra khỏi lớp , càng lúc cơ thể nó nhưng không chút sức lực nào cả , đôi mắt nó lúc này đang dần mờ đi không nhìn rõ phía trước , mồ hôi cứ thế tuông ra trên trán làm ước đi một phần mái tóc dài của nó .

Các dãy hàng lang , các khối lớp học bấy giờ đều vào tiết nên vắng tanh không còn bóng ai ngoài hình dáng nhỏ nhoi của nó .“ biết vậy nhờ Hoàng Nhi rồi híc , mệt quá à “

Giọt nước mắt nóng hổi lăn trên đôi má , Minh Anh cố gắng cứ cố gắng bước từng tay thì vịn vào lan can , thực sự lúc này nó chỉ muốn nằm xuống , hơi thở càng lúc càng dồn dập cơ thể yếu dần đi nhưng đường đến phòng vẫn còn xa lắm .. dường như không chịu được nữa mắt nó bắt đầu nhắm lịm lại cơ thể như tan rã .

“ mệt rồi Minh Anh à nghĩ thôi” vừa dứt dòng suy nghĩ Minh Anh đồng thời ngã ra đằng sau.

Một cánh vừng chắc nào đó đã đón lấy tấm lưng đang ngã xuống của Minh Anh , mắt lim dim và mờ ảo Minh Anh chỉ biết đó là một người con trai , nằm trong vòng tay ấy Minh Anh thấy có một cảm giác an toàn đến lạ , đôi mắt Minh Anh cũng khép lại .

“ Nhỏ hăm , cô có làm sao không ?” giọng nói trở nên trầm lại rất ân cần .Bé nhỏ lên người con trai đó vội vàng bước thật vội đến nơi phòng y tể .

“ Em chào cô !”

Người phụ nữ đang khoát chiếc áo blu trắng tuổi đôi ba mươi quay lại nhìn Hoàng Long rồi gục nhẹ một cái . Hoàng Long đặt nhẹ Minh Anh lên giường rồi quay sang nhìn cô ý tể với ánh mắt đang vội vã điều gì .

“ Hình như cô ấy bị dị ứng !”

“ Để cô kiểm tra thử xem sao” .

.....

“ Hừm ! cô bé bị dị ứng thật rồi” cô ý tá quay lại trầm ngâm đôi chút” .

“ Vậy bây giờ ổn chưa ạ ?”

“ Ủm dị ứng với đồ hải sản , thật may là em đã đưa cô bé đến sơ cứu kịp lúc”

“ Nếu để lâu chút nữa sẽ không ổn , cô đã tiêm cho cô ấy mũi thuốc , ngủ một lúc dậy sẽ không sao !”

“ Ủm” .

Nói rồi cô ý tể cười nhẹ quay lưng đi khuất sau tấm màn trắng . Hoàng Long bước đến ngồi bên cạnh nơi Minh Anh đang ngồi bàn tay khẽ đưa lên hất vài sợi tóc trên mắt Minh Anh sang một bên .

“ Hoàng Nhi , hình như cô ta k ổn em để ý đến cô ta !”Tắt điện thoại , Anh nhắm mắt trầm tư suy nghĩ gì đó rồi vội vàng xuống xe . Bản thân anh cũng không hiểu vì sao mình phải lén lút đi phía sau lưng nhỏ kia , mặt dù cách nhau khoảng cách khá xa , như thân hình mũm mĩm của nhỏ không thoát khỏi tầm mắt của anh .

Cứ thế người đi trước kẻ chỉ âm thầm nhìn từ đằng xa ...Cho dù đến lúc thấy Hoàng Nhi đi bên cạnh Minh Anh , cho đến lúc nhìn thấy cả hai bước vào lớp một ý nghĩ nào đó không thể khiến Hoàng Long quay trở về anh vẫn đứng góc cầu thang quan sát

“ Hầy Cô thật biết cách làm người khác đứng ngồi không yên!!!!”

Bàn tay nó bỗng nắm chặt anh không muốn buông phải chăng trong vô thức đang cần nắm bàn tay ai kia giữ lấy mình

vuốt nhẹ gò má nó ,im lặng không gian thời gian như ngưng đọng lại ở đây , cảm giác bình yên đó đã lâu anh không cảm nhận được , cũng không nỡ buông bàn tay đang nắm chặt kia .

“ Minh Anh” Hoàng Long khẽ gọi tên nó .

23. Chương 12 : Nắng Cuối Mùa

Nghे tiếng bước chân có người vào phòng , Hoàng Long buông tay Minh Anh đứng dậy núp sau màn rèm trắng phía kia .

“ Cách “

tiếng mở cửa vang lên bóng dáng Hoàng Nhi đang bước vào , đến ngồi cạnh Minh Anh , thấy Minh Anh nằm đấy từ khuôn mặt đến tay chân đều ửng hồng đỏ từng mảng , mắt nhỏ cũng rơm rớm nước mắt .

- Sáng giờ cậu bị vậy mà mình không để ý , xin lỗi Minh Anh !

- Ngốc mình không sao .

- Minh Anh cậu tỉnh rồi à .

- Ừm , ây da hơi choáng tí .

- Cậu làm mình lo chết đi được . chỉ mong hết tiết

Hoàng Nhi vừa nói vừa ôm Minh Anh thút thít

- Hi hi , ủa mà không phải cậu đưa mình đến phòng y tế hả ?

- Đâu có !

- Người ấy là ai nhĩ ?

- Người ấy ??

- Ừm trước Minh Anh ngất đi , Minh Anh có nhớ một người nào đó mang áo khóa đen , mà lúc ấy mình mệt quá muốn ngủ thôi .

- Cậu đúng là heo mà , mà dù ai đi nữa thì cũng thật cảm ơn vì cứu cậu kịp lúc

Hoàng Nhi vừa nói vừa bẹo má Minh Anh .

- Cậu bị dị ứng gì vậy hả Minh Anh .

- Chắc tại hôm qua mình ăn suop cá – Minh Anh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán

- Cậu bị dị ứng đồ hải sản hả .

Phía bên bức rèm : - là tại món soup cá hôm qua ?

- Ừ đúng rồi – Minh anh cười nhẹ

- Vậy sao còn ăn ??
- Vì tình ... à mình kể cho cậu nghe chuyện này – Minh Anh cười hì
- Kể lẹ nào tò mò quá à – Hoàng Nhi chớp mắt hớn hỏ lắng nghe
- Hôm qua mình đi chơi với anh ấy á

Nhìn khuôn mặt của Minh Anh lúc này vừa thẹn thùng vừa có chút cảm giác đang ngập tràn trong hạnh phúc .

- Anh ấy ?
- Ủm Hoàng Long đó !

Nói đến đây Hoàng Nhi thật sự bất ngờ , nhỏ chỉ trố mắt thật to nhìn thẳng vào Minh Anh , vừa thấy vui vừa nghi ngờ và nhiều dòng suy nghĩ đang chạy trong đầu nhưng chỉ im lặng để lắng nghe Minh Anh nói tiếp

- Thật ra chắc mình ăn ở tốt hay sao ấy hihi hôm qua có một ngày chủ nhật với anh ấy á , lúc ăn tối vì sợ Hoàng Long mất hứng nên mình không nói gì thêm với lại mình nghĩ chỉ một chén nhỏ này không sao đâu nên cố .

Bên kia bức rèm : - con nhỏ này chẳng lẽ chuyện gì cũng nói với nhỏ Hoàng Nhi

- Nhưng mà hôm qua mình thấy vui lắm vui cực luôn ý Hoàng Nhi à !

Minh Anh vừa nắm tay Hoàng Nhi vừa nói nhấn mạnh mình đang rất vui quên đi luôn cái dị ứng trên cơ thể lúc này , quên cả sự mệt nhọc .

Bên kia bức rèm : - cô cảm thấy vui khi ở bên tôi ???

- Axx cậu nằm mơ phải không Minh Anh ?
- Chứ Hoàng Long anh ta làm gì thân thiện đến mức đó ?
- Thật mà , sáng nay còn chở mình đi học nữa đó !!

Nói đến đây sắc mặt Hoàng Nhi bỗng chuyển sang đỏ , lúc này Hoàng Nhi mới hiểu thấu ra mọi chuyện cô ước rằng nếu bây giờ được giết anh trai của mình cô sẵn sàng chém một nhát , song với suy nghĩ ấy cô cảm thấy vui cho anh trai của mình .

Nét mặt nghiêm nghị Hoàng Nhi đặt 2 tay lên vai của Minh Anh , ánh mắt sắc lại , đôi lông mày cũng chau lại nhìn Minh Anh một cách chắc chắn .

- Cố lên Minh Anh , mình ủng hộ cậu cha yo

Minh Anh thấy thế cũng hưởng ứng theo , vo tròn các ngón tay của mình lại thành nắm đấm thể hiện quyết tâm

- Chaiyo !

Bên kia bức rèm : - hmmm... đừng đến gần một kẻ như tôi

Hai tay bỏ vào túi quần , đầu ngửa ra sau mắt nhìn lên trời , đôi mắt khép lại để những suy nghĩ chạy dài trong anh . phải chăng Hoàng Long đang bị lỗi nhịp , thở hắt ra một cái anh thầm thì “ thật phiền “

- Mà bữa sau cậu không ăn được gì nhớ nói người ta , chứ chịu đựng có ngày nghẹt thở chết bây giờ .
- Minh Anh mình sao dai lắm để gì uồi ui ha ha
- Ha ha
- Thôi về lớp sáng giờ bỏ mất ba tiết rồi
- À Minh Anh...à thôi chúng ta về lớp thôi .

Đợi đến khi bóng dáng hai người con gái đó khuất xa , Hoàng Long từ bức rèm mới bước ra , vẫn như cũ Hoàng Long vẫn âm thầm đi theo từ phía xa , anh luôn giữ khoảng cách nhưng khoảng cách bao xa thì bóng dáng vẫn ở trong tầm nhìn của anh rất xa nhưng cũng rất gần .

Chẳng biết vì ai hay lí do nào không thể giải thích được , con tim luôn thắng lí trí nó điều khiển cơ thể anh , điều khiển luôn tất cả cảm xúc của anh

Tiếng chuông kết thúc giờ học cuối cùng cũng vang lên , theo thời khóa biểu thì hôm nay lớp nó có 2 tiết học thể dục buổi chiều , nên nó sẽ ở lại luôn trưa . Các ban đồ trên người cũng bắt đầu đi .

- Nhi à mình đi thay đồ nhé , cậu về nhà hay ở lại trường vậy ?
- Ở đợi mình tí chúng ta đi luôn nhé
- Ô tô kê – nó cười hì

Từ phía cửa sổ của lớp học Quốc huy đứng đó dơ tay vẫy chào , Minh Anh ngơ ngác không rõ anh chàng kia đang tìm ai , nhưng phải công nhận nếu không có Hoàng Long thì anh ta cũng là hót boy của trường này rồi

(thì người ta top 3 của trường mà cô)

Minh Anh chưa kịp quay đầu lại gọi Hoàng Nhi thì đã thấy Hoàng Nhi chạy ra đứng cạnh người đó , nhưng mà anh chàng này cũng quen thật hình như đã gặp ở đâu đó , nó đang cố gắng lục lại từng ngăn của bộ óc nhưng chẳng đc thông tin nào cả .

- Minh Anh muốn đi ăn trưa với bọn mình không ?

Hoàng Nhi đứng từ cửa sổ nói rõ to hỏi Minh Anh .

- À không cậu đi đi lát chiều gặp lại , mình sẽ ăn cơm ở trường
- Ô kê vậy mình đi nhé , nhớ uống thuốc lúc này cô y tế đưa nha
- Ừm mình biết rồi bye bye

Nói rồi Hoàng nhi cùng Anh chàng kia rời khỏi tầm mắt của Minh Anh .

Haizz zzz – cung đúng thôi dễ thương xinh đẹp như Hoàng Nhi thì thiếu gì anh đẹp trai tán tỉnh . Nó cũng sách cặp rồi ra khỏi lớp .

- Xong tất cả rồi bây giờ là kiếm chỗ ăn trưa lí tưởng !
- Nên ăn ở đâu đây nhỉ , à đúng rồi .

Minh Anh búng tay một cái “ tạch “

Những tia nắng mặt trời lúc 12g trưa rọi xún đang xen qua những hàng cây , gió nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho nơi này xào xạc một âm thanh dịu nhẹ . Thỉnh thoảng đâu đó trên bãi cỏ xanh mượt này , một cánh chim nhỏ bay vút lên . từng ngọn gió dịu nhẹ nhưng đủ đang xen qua từng lọn tóc của Minh Anh .

Nơi đây thật yên bình , yên lặng cho khoảng không một mình nó thích nơi này , nó xem nơi này là thiên đường của nó , và cũng tại nơi này tình yêu của nó chớm nở .

- Ở người đó !

Minh Anh xuất xoa kêu lên . Nhỏ thấy ai đang nằm trên đồi cỏ kia rất quen , rất giống người đó , Minh Anh vội vàng bước đến .

Đúng như Minh Anh nghĩ , đó là Hoàng Long cô đang cảm thấy thật may mắn vì ông trời luôn tạo điều kiện cho cô đến gần Hoàng Long nhiều như vậy . Ngồi xún bên cạnh Hoàng Long nó chỉ dám thở thở không dám gay ra tiếng động vì nó thấy Hoàng Long dường như đang ngủ .

Bây giờ nó mới được nhìn thật kỹ khuôn mặt thanh tú đó , sống mũi dài và thẳng mũi thật cao Minh Anh lấy tay vẽ theo từng nét trên khuôn mặt anh vào không gian , hàng lông mày rập và đen nhánh , đôi không dày cũng không mỏng không một cảm xúc hiện lên nhưng lại có sức hút đến lạ lùng . Hàng lông mi dài và

cong Minh Anh tự nhủ rằng “ Thật ra anh ta là gái hay trai vậy ?? ? “ nghĩ rồi Minh Anh lấy tay xua đi cái suy nghĩ đầy ý biến thái của chính mình .

Rột rột

- Ax thật là mất hứng cái bụng chết tiệt này ><>

<>

<>- Grr ôi mà cũng 12h30 rồi ăn trưa thôi , có nên gọi anh ấy dậy cùng ăn không .

<>Minh Anh vừa xoay người qua định gọi ...

<>

<>- Anh...

<>

<>- Tốt nhất cô im lặng ăn xong rồi đi hoạt là tôi sẽ đi ngay bây giờ để cô yên tĩnh ?

<>

<>-

<>

<>“ – cái gì vậy nè , anh này giờ không ngủ chỉ nằm đó thôi sao “

<>

<>“ – chắc tôi chết “

<>

<>Minh Anh cười nhẹ lấy hộp cơm của mẹ chuẩn bị từ sớm cho nó , nó mở nắp hộp mùi của gà bay ngút nó đưa đưa trước mũi của Hoàng Long không biết nó tính làm gì.

<>

<>- Tôi nói anh nghe , món gà chiên mắm này là có một không hai đó , do chính ma ma tôi nấu , không ăn sẽ hối hận đó

<>

<>Hoàng Long cau mày mở mắt nhìn Minh Anh . Ánh Mắt sắc bén nhìn Minh Anh có vẻ khó chịu .

<>

<>Minh Anh giật mình bặm chặt môi lấy hai ngón tay bắt chéo trước môi như báo hiệu rằng một điều “ Tôi hiểu rồi tôi sẽ im lặng “ . Tiếp tục trở về như ban đầu khép đôi mi lại , Minh Anh vẫn mỉm cười, không sao cả đối với cô ngay bây giờ là thế giới của riêng cô .

<>

<>Ánh nắng cuối mùa sáng chói như muốn tỏa hết sức nắng của mình để chuẩn bị đón khúc giao mùa đông lạnh sắp đến , ánh nắng rọi thẳng vào khuôn mặt người đó , Minh Anh di chuyển sang ngồi bên phải của Hoàng Long trên môi hé nở nụ cười , khẽ thâm thì .

<>

<>“ em sẽ bên anh như thế này “ .

<>

<>Thật ra anh chỉ nằm đó và suy nghĩ , nó làm gì anh đều biết tất cả nhưng không hiểu sao khi mở miệng anh chỉ là cầu gắt nó , lúc tan học a cũng ghé sang khu A nơi nó học phải nói là anh đang đợi nó tan học , đi theo nó một lúc thấy nó đi vào khu C .

<>

<>Hoàng Long đã biết rằng chắc nó đang tìm lối ra sau trường , nên đã tìm lối đi trước nó .

<>

<>Sự việc Hoàng Long có mặt ở đây mục đích chính là đợi nó , nhưng mục đích đó cũng chỉ có Hoàng Long biết ... mà thôi .

<>

<>“- cô ta thật ngốc , tại sao mình vẫn cứ muốn như thế này “

<>

<>“- cảm giác này là như thế nào ? “

<>

<>“- tại sao chỉ muốn ngưng đọng thời gian giây phút này ? “

<>

<>“- tại sao có cảm giác ấm áp như thế này ? “

<>

<>“- Minh Anh ...”

<>

<>

<>Hàng vạn suy nghĩ đang chạy trong đầu óc của Hoàng Long , không gian yên ắng chỉ có vài tiếng chim còn riu rít vang lên , tiếng gió xào xạc thổi qua , như bản tình ca dành riêng cho hai người , họ cứ thế im lặng mà thôi ... không ai nói chỉ có cảm xúc đang bao vây ...

24. Chương 12 : Nắng Cuối Mùa

Nghे tiếng bước chân có người vào phòng , Hoàng Long buông tay Minh Anh đứng dậy núp sau màn rèm trắng phía kia .

“ Cạch” tiếng mở cửa vang lên bóng dáng Hoàng Nhi đang bước vào , đến ngồi cạnh Minh Anh , thấy Minh Anh nằm đấy từ khuôn mặt đến tay chân đều ửng hồng đỏ từng mảng , mắt nhỏ cũng rơm rớm nước mắt .

“ Sáng giờ cậu bị vậy mà mình không để ý , xin lỗi Minh Anh !” Hoàng Nhi thút thít lo lắng .

“ Ngốc mình không sao” . Minh Anh tỉnh tuy mệt , nhưng vẫn cố gắng cười để cô bạn mình bớt lo lắng .

“ Minh Anh cậu tỉnh rồi à” . Hoàng Nhi vui mừng nắm tay Minh Anh .

“ Ừm , ây da hơi choáng tí” .

“ Cậu làm mình lo chết đi được . chỉ mong hết tiết” Hoàng Nhi vừa nói vừa ôm Minh Anh thút thít.

“ Hi hi , ủa mà không phải cậu đưa mình đến phòng y tế hả ?”

“ Đâu có !”

“ Người ấy là ai nhỉ ?”

“ Người ấy ??”

“ Ừm trước khi Minh Anh ngất đi , Minh Anh có nhớ một người nào đó mang áo khoác đen , mà lúc ấy mình mệt quá muốn ngủ thôi” .

“ Cậu đúng là heo mà , mà dù ai đi nữa thì cũng thật cảm ơn vì cứu cậu kịp lúc” Hoàng Nhi vừa nói vừa bẹo má Minh Anh .

“ Cậu bị dị ứng gì vậy hả Minh Anh” .

“ Chắc tại hôm qua mình ăn suop cá” Minh Anh đưa tay lên lau mồ hôi trên trán

“ Cậu bị dị ứng đồ hải sản hả” .

Phía bên bức rèm : “ là tại món soup cá hôm qua ?”

“ Ừ đúng rồi” Minh anh cười nhẹ.

“ Vậy sao còn ăn ??”

“ Vì tình ... à mình kể cho cậu nghe chuyện này” Minh Anh cười hì.

“ Kể lẹ nào tò mò quà à” Hoàng Nhi chớp mắt hờ hững lắng nghe.

“ Hôm qua mình đi chơi với anh ấy á”. Nhìn khuôn mặt của Minh Anh lúc này vừa thẹn thùng vừa có chút cảm giác đang ngập tràn trong hạnh phúc .

“ Anh ấy ?”

“ Ừm Hoàng Long đó !”

Nói đến đây Hoàng Nhi thật sự bất ngờ , nhỏ chỉ trố mắt thật to nhìn thẳng vào Minh Anh , vừa thấy vui vừa nghi ngờ và nhiều dòng suy nghĩ đang chạy trong đầu nhưng chỉ im lặng để lắng nghe Minh Anh nói tiếp .

“ Thật ra chắc mình ăn ở tốt hay sao ấy hihi hôm qua có một ngày chủ nhật với anh ấy á , lúc ăn tối vì sợ Hoàng Long mất hứng nên mình không nói gì thêm với lại mình nghĩ chỉ một chén nhỏ này không sao đâu nên cố” .

Bên kia bức rèm : “ con nhỏ này chẳng lẽ chuyện gì cũng nói với nhỏ Hoàng Nhi”

“ Nhưng mà hôm qua mình thấy vui lắm vui cực luôn ý Hoàng Nhi à !” Minh Anh vừa nắm tay Hoàng Nhi vừa nói nhấn mạnh mình đang rất vui quên đi luôn cái dị ứng trên cơ thể lúc này , quên cả sự mệt nhọc .

Bên kia bức rèm : “ cô cảm thấy vui khi ở bên tôi ???”

“ Axx cậu nằm mơ phải không Minh Anh ? Chứ Hoàng Long anh ta làm gì thân thiện đến mức đó ? Hoàng Nhi hỏi lại với ánh mắt nghi hoặc.

“ Thật mà , sáng nay còn chở mình đi học nữa đó !!”

Nói đến đây sắc mặt Hoàng Nhi bỗng chuyển sang đỏ , lúc này Hoàng Nhi mới hiểu thấu ra mọi chuyện cô ước rằng nếu bây giờ được giết anh trai của mình cô sẵn sàng chém một nhát , song với suy nghĩ ấy cô cảm thấy vui cho anh trai của mình .

Nét mặt nghiêm nghị Hoàng Nhi đặt hai tay lên vai của Minh Anh , ánh mắt sắc lại , đôi lông mày cũng chau lại nhìn Minh Anh một cách chắc chắn : “ Cố lên Minh Anh , mình ủng hộ cậu cha yo”

Minh Anh thấy thế cũng hưởng ứng theo , vo tròn các ngon tay của mình lại thành nắm đấm thể hiện quyết tâm: “ Chaiyo !”

Bên kia bức rèm : “ hmmm... đừng đến gần một kẻ như tôi”

Hai tay bỏ vào túi quần , đầu ngửa ra sau mặt nhìn lên trời , đôi mắt khép lại để những suy nghĩ chạy dài trong anh . phải chăng Hoàng Long đang bị lỗi nhịp , thở hắt ra một cái anh thầm thì “ thật phiền”

“ Mà bữa sau cậu không ăn được gì nhớ nói người ta , chứ chịu đựng có ngày nghệt thở chết bây giờ” .

“ Minh Anh mình sao dai lắm dễ gì, uôi ui ha ha”.

“ Ha ha”

“ Thôi về lớp sáng giờ bỏ mắt ba tiết rồi”

“ À Minh Anh...à thôi chúng ta về lớp thôi” .

Đợi đến khi bóng dáng hai người con gái đó khuất xa , Hoàng Long từ bức rèm mới bước ra , vẫn như cũ Hoàng Long vẫn âm thầm đi theo từ phía xa , anh luôn giữ khoảng cách nhưng khoảng cách bao xa thì bóng dáng vẫn ở trong tầm nhìn của anh rất xa nhưng cũng rất gần .

Chẳng biết vì ai hay lí do nào không thể giải thích được , con tim luôn thắng lí trí nó điều khiển cơ thể anh , điều khiển luôn tất cả cảm xúc của anh

Tiếng chuông kết thúc giờ học cuối cùng cũng vang lên , theo thời khóa biểu thì hôm nay lớp nó có 2 tiết học thể dục buổi chiều , nên nó sẽ ở lại luôn trưa . Các ban đồ trên người cũng bớt dần đi .

“ Nhi à mình đi thay đồ nhé , cậu về nhà hay ở lại trường vậy ?”

“ Ở đợi mình tí chúng ta đi luôn nhé”

“ Ô tô kê” nó cười hì.

Từ phía cửa sổ của lớp học Quốc huy đứng đó dơ tay vẫy chào , Minh Anh ngơ ngác không rõ anh chàng kia đang tìm ai , nhưng phải công nhận nếu không có Hoàng Long thì anh ta cũng là hót boy của trường này rồi.

(thì người ta top 3 của trường mà cô)

Minh Anh chưa kịp quay đầu lại gọi Hoàng Nhi thì đã thấy Hoàng Nhi chạy ra đứng cạnh người đó , nhưng mà anh chàng này cũng quen thật hình như đã gặp ở đâu đó , nó đang cô gắng lực lợi từng ngăn của bộ óc nhưng chẳng đc thông tin nào cả .

“ Minh Anh muốn đi ăn trưa với bọn mình không ?” Hoàng Nhi đứng từ cửa sổ nói rõ to hỏi Minh Anh .

“ À không cậu đi đi lát chiều gặp lại , mình sẽ ăn cơm ở trường”.

“ Ô kê vậy mình đi nhé , nhớ uống thuốc lúc này cô y tế đưa nha”

“ Ừm mình biết rồi bye bye”

Nói rồi Hoàng nhi cùng Anh chàng kia rời khỏi tầm mắt của Minh Anh .

“ Haizz zzz” cung đúng thôi dễ thương xinh đẹp như Hoàng Nhi thì thiếu gì anh đẹp trai tán tỉnh . Nó cũng sách cặp rồi ra khỏi lớp .

“ Xong tất cả rồi bây giờ là kiếm chỗ ăn trưa lí tưởng !”

“ Nên ăn ở đâu đây nhỉ , à đúng rồi”. Minh Anh búng tay một cái “ tạch “

Những tia nắng mặt trời lúc 12g trưa rọi xún đang xen qua những hàng cây , gió nhẹ nhàng nhưng cũng đủ làm cho nơi này xào xạc một âm thanh dịu nhẹ . Thỉnh thoảng đâu đó trên bãi cỏ xanh mượt này , một cánh chim nhỏ bay vút lên . từng ngọn gió dịu nhẹ nhưng đủ đang xen qua từng lọn tóc của Minh Anh .

Nơi đây thật yên bình , yên lặng cho khoảng không một mình nó thích nơi này , nó xem nơi này là thiên đường của nó , và cũng tại nơi này tình yêu của nó chớm nở .

“ O người đó !” Minh Anh xuýt xoa kêu lên . Nó thấy ai đang nằm trên đồi cỏ kia rất quen , rất giống người đó , Minh Anh vội vàng bước đến .

Đúng như Minh Anh nghĩ , đó là Hoàng Long cô đang cảm thấy thật may mắn vì ông trời luôn tạo điều kiện cho cô đến gần Hoàng Long nhiều như vậy . Ngồi xún bên cạnh Hoàng Long nó chỉ dám thổ thê không dám gay ra tiếng động vì nó thấy Hoàng Long dường như đang ngủ .

Bây giờ Minh Anh mới được nhìn thật kỹ khuôn mặt thanh tú đó , sống mũi dài và thẳng mũi thật cao Minh Anh lấy tay vẽ theo từng nét trên khuôn mặt anh vào không gian , hàng lông mày rập và đen nhánh , đôi không dày cũng không mỏng không một cảm xúc hiện lên nhưng lại có sức hút đến lạ lùng . Hàng lông

mi dài và cong Minh Anh tự nhủ rằng “ Thật ra anh ta là gái hay trai vậy ?? ? “ nghĩ rồi Minh Anh lấy tay xua đi cái suy nghĩ đầy ý biến thái của chính mình .

“Rột rột”

“ Ax thật là mất hứng cái bụng chết tiệt này, Grr ôi mà cũng 12h30 rồi ăn trưa thôi , có nên gọi anh ấy dậy cùng ăn không” . Minh Anh vừa xoay người qua định gọi ...:

“ Anh...”

“ Tốt nhất cô im lặng ăn xong rồi đi hoặc là tôi sẽ đi ngay bây giờ để cô yên tĩnh ?”

“ cái gì vậy nè , anh này giờ không ngủ chỉ nằm đó thôi sao. chắc tôi chết” Minh Anh cười nhẹ lấy hộp cơm của mẹ chuẩn bị từ sớm cho nó , nó mở nắp hộp mùi của gà bay ngút nó đưa đưa trước mũi của Hoàng Long không biết nó tính làm gì.

“ Tôi nói anh nghe , món gà chiên mắm này là có một không hai đó , do chính ma ma tôi nấu , không ăn sẽ hối hận đó”

Hoàng Long cau mày mở mắt nhìn Minh Anh . Ánh Mắt sắc bén nhìn Minh Anh có vẻ khó chịu .

Minh Anh giật mình bấm chặt môi lấy hai ngón tay bắt chéo trước môi như báo hiệu rằng một điều “ Tôi hiểu rồi tôi sẽ im lặng” . Tiếp tục trở về như ban đầu khép đôi mi lại , Minh Anh vẫn mỉm cười, không sao cả đối với cô ngay bây giờ là thế giới của riêng cô .

Ánh nắng cuối mùa sáng chói như muốn tỏa hết sức nắng của mình để chuẩn bị đón khúc giao mùa đông lạnh sắp đến , ánh nắng rọi thẳng vào khuôn mặt người đó , Minh Anh di chuyển sang ngồi bên phải của Hoàng Long trên môi hé nở nụ cười , khẽ thăm thì : “ em sẽ bên anh như thế này” .

Thật ra Hoàng Long chỉ nằm đó và suy nghĩ , Minh Anh làm gì anh đều biết tất cả nhưng không hiểu sao khi mở miệng anh chỉ là câu gắt nó , lúc tan học anh cũng ghé sang khu A nơi nó học phải nói là anh đang đợi nó tan học , đi theo nó một lúc thấy nó đi vào khu C .

Hoàng Long đã biết rằng chắc nó đang tìm lối ra sau trường , nên đã tìm lối đi trước nó .Sự việc Hoàng Long có mặt ở đây mục đích chính là đợi nó , nhưng mục đích đó cũng chỉ có Hoàng Long biết ... mà thôi .

“ cô ta thật ngốc , tại sao mình vẫn cứ muốn như thế này, cảm giác này là như thế nào, tại sao chỉ muốn ngưng đọng thời gian ngay lúc này ?”

“ tại sao có cảm giác ám áp như thế này ?”

“ Minh Anh ...” Hàng vạn suy nghĩ đang chạy trong đầu óc của Hoàng Long , không gian yên ắng chỉ có vài tiếng chim còn riu rít vang lên , tiếng gió xào xạc thổi qua , như bản tình ca dành riêng cho hai người , họ cứ thế im lặng mà thôi ... không ai nói chỉ có cảm xúc đang bao vây ...

25. Chương 13 : Nụ Cười Của Anh

Anh không biết thứ cảm giác này là gì , bên trong anh dù mạnh mẽ đến đâu cũng một hoạt vài lần cảm thấy lạc lõng , chênh vênh không điểm tựa , lúc mệt mỏi muốn buông thả một chút , yêu mềm một chút , dường như cuộc sống tẻ nhạt ấy anh chỉ cần một mình . Nhưng giờ đây anh chỉ muốn bên người con gái này , một cảm xúc phiến phứt , anh không thể dùng ngôn từ nào để đặt tên cho nó nhưng chính anh giờ đây cũng chẳng muốn dứt ra khỏi vòng tay này ...

- cô có sao không ?

- hửm ...

Minh Anh dừng đùa , mắt tròn xoe ngoắc đầu lại nhìn .

- sao là sao , không phải anh ngủ rồi à ?

- tôi thấy cô đi từ phòng y tế !

- à à không sao hì hì

- đúng rồi thân hình cô như vậy , có sao sao được .

Mặt Minh Anh ngó ra , cảm giác thật là xấu hổ , phải nói Hoàng Long thật biết cách làm người khác mất mặt .

- Anh ... anh...an...h .

-Ồ dzậy đi , anh có biết biết bao nhiêu người ốm muốn được như tôi không ?

Minh Anh hắc mặt lên đáp trả .

- Không , vì tôi biết chắc là không một người con gái nào muốn có thân hình tròn quay như cô cả .

Nói đến đây thực sự Minh Anh đã cứng họng , lúc này nếu có một ước mơ thì Minh Anh sẽ ước gì có thể cẩu xé tên đang nằm bên cạnh mình ra thành trăm hàng ngàn mảnh , xấu hổ Minh Anh ngoảnh mặt về phía khác.

Hoàng Long ngồi xồm dậy khi thấy Minh Anh bơ mình . Một cảnh tượng xảy ra mà anh thật không ngờ tới , cứ ngỡ rằng một người con gái bị anh chọc quê thì sẽ ngồi im lặng hoặc bực tức nhưng mà Minh Anh không hề như vậy , Hoàng Long cười lớn

- Haha !

Minh Anh chau mày vừa nhai cơm vừa nhìn sang Hoàng Long .

- Gì anh cười gì hả , chưa thấy con gái ăn bao giờ à .

- Tôi tưởng tôi chọc cô là cô sẽ bực tức hoặc nổi nóng , nhưng thật không ngờ cô ngồi ăn ngon lành đến vậy . ha ha

- Cơm mẹ nấu mà , giận thì giận chứ ngu gì mà tôi phải bỏ bữa vì anh . Áo tưởng sức mạnh không hà .

Minh Anh vừa cười vừa bĩu môi liếc xéo Hoàng Long

- Cô biết cô giống gì không hả Minh Anh

- Giống gì ?

- Cô biết doremon không

-Ồ , rồi sao .

- Cô y chang nó vậy đó ha ha

Hoàng Long ngồi ôm bụng cười ngặt nghẽo , Minh Anh mặt từ hồng hào đã chuyển sang đỏ chót như vừa ăn trứng miếng ớt cay xè .

Minh Anh không biết làm gì càng nghĩ tới càng ầm ỨC nó gấp vội một lát sushi nhét vào miệng Hoàng Long làm anh không kịp phản ứng gì . Hoàng Long bất ngờ vì hạnh động đó anh trợn mắt lên nhìn Minh Anh không chớp lấy . Một hồi lâu thì mới định hình về vị trí ban đầu , hồn cũng về với xác .

- ăn đi , ăn đi không được chọc tôi nữa .

- cô – miếng sushi làm anh ứ ớ không nói được gì

- đói thì phải nói tôi chứ , muốn ăn cùng lại còn ngại , hại bao tử lắm đó .

- thật ra Minh Anh tôi cũng thoáng mà có sao đâu , còn nhiều lắm ha ha .

đường như trả thù được Hoàng Long là một niềm vui sướng khôn siết đối với nó cười tùm tùm , ban đầu Hoàng Long hơi cau nhưng rồi nét mặt cũng từ từ dần ra , anh ăn hết lát này nó lại gấp cho anh lát khác , anh không từ chối ngược lại còn ăn chậm rãi rất vui vẻ .

- tôi và anh chơi trò này nhé , ví dụ bây giờ tôi sẽ đưa anh một câu hoặc anh đưa tôi một câu 5 chữ bằng 5 ngón tay. hai chúng ta phải ghi nhớ câu đó và đọc theo ai đọc k được thì người đó thua oke hông ?

- vì sao tôi phải chơi trò đó với cô ?

- vì anh phải trả tiền thức ăn trưa cho tôi ! – Minh Anh nói chắc nịch

- này giờ tôi trước hen , e hèm “ i go to school “ nhớ hen

cả 2 người bla bla từng ngón tay một lúc Minh Anh đưa ngón kế ngón trỏ chỉ vào

- thế từ này tôi k tin anh nhớ đâu !

- từ “ GO “ - Hoàng Long trả lời một cách tự tin .

Minh Anh cứ thế chỉ vào ngón GO nhiều lần và tất nhiên khiến cho Hoàng Long cũng lặp lại nhiều lần . Đến giờ Hoàng Long mới chợt nhận ra mình bị lừa một cú thật đậm , Minh Anh thì được đà ngồi ôm bụng cười không ngớt .

Ấm ức Hoàng Long vo tròn ngón tay dơ lên , Minh Anh nghĩ mình sắp ăn trọn cú đầm kia thật không ngờ Hoàng Long lại béo má nó béo cả hai bên má nó . Anh cười một cách tự mãn .

- Hoàng Long ! lúc anh cười trông đẹp trai hơn nhiều đó .

Câu nói của Minh Anh đã làm anh ngừng lại , Hoàng Long thật sự không biết này giờ anh đang ngồi ăn trưa cùng một cô gái , anh ngồi nói chuyện cười đùa với một cô gái “ Lạ , nhưng cũng rất thân quen ” . Anh nhận ra và trở lại với trạng thái cool boy của mình .

- Minh Anh , cô yêu bao giờ chưa , và người đó cô nghĩ không bao giờ quên đi ?

Minh Anh trở mắt nhìn Hoàng Long .

- Nè nè đừng nói anh yêu tôi rồi nha nha nha kì nha

- Ngại quá đi à , thế sao không nói sớm .

” Gì vậy nhỏ này có bệnh ảo tưởng sức mạnh khá cao – Hoàng Long nghĩ ”

- Bệnh

- Hihi đùa chút thôi , thật ra tôi cũng không biết nhưng tôi biết có một người là động lực giúp tôi thi vào cái trường này nè .

Minh Anh vừa nói vừa chớp mắt long lanh nhìn Hoàng Long .

- Anh chàng nào mà số vậy ?

- Là anh đó , ha ha – Minh Anh cười rõ tươi

- Minh Anh , cô có biết xấu hổ không !

Mặt Hoàng Long lúc này thì chả khác gì Minh Anh lúc này như ăn phải ớt cay xè .

- Tất nhiên là KHÔNG .- Minh Anh hớn hở đáp không một chút e ngại

Hoàng Long ghen lời bực dọc đứng dậy quay người bỏ đi , Minh Anh không thấy buồn nhỏ còn đứng cười tủm tỉm mặt kệ Hoàng Long đã rời đi , nó đang thu dọn bữa trưa thì từ đằng sau bóng dáng người con trai đó đang khoát lên người nó chiếc áo .

- Trời lạnh rồi .- nói rồi Hoàng Long quay lưng định rời khỏi...

Tất cả mọi thứ đứng lại ngay lúc này , Minh Anh đang dùng bàn tay nhỏ của mình nắm thật chặt bàn tay anh , như nhỏ biết rằng nếu để tuột mất nhỏ sẽ đánh rơi thứ gì đó thật quý báu của mình , cái se lạnh của mùa đông đang tới thổi từng cơn gió hiu hắt đang xen giữ hai người tưởng chừng như lạnh lắm , rét buốt lắm nhưng trái ngược lại , hai con người hai trái tim của họ đang ấm dần lên .

- Hoàng Long , có thể tôi không hiểu nhiều về tình yêu nhưng mà tiếc nuối trên đời này không phải là không đến được với nhau , cũng không phải là không được ở bên nhau trọn đời mà là khi anh nhìn thấy người anh yêu hạnh phúc , là khi anh thấy họ còn ở trên đời này .

- đau thì sẽ tự khắc buông ,ai rồi cũng phải học cách cố quên đi một người như một cánh cửa mở ra thế giới khác lạ về những chiêm nghiệm sâu sắc và thú vị , những ngẫu hứng hay bất cứ điều gì anh gặp trong cuộc sống .

Hoàng Long lại một lần nữa đứng chết trân trước mặt Minh Anh , cảm xúc hành động của anh đã bị chi phối quá nhiều bởi một người con gái khác . không phải là người con gái ấy nữa . khuôn mặt anh vẫn vậy một nét lạnh lùng , lạnh như mùa đông , không nụ cười , không một chút hiện lên cảm xúc .

Hoàng Long gật nhẹ một cái rồi quay lưng bước đi

“ phải rồi mùa đông rất lạnh , lạnh như vẻ bề ngoài của anh ” – Minh Anh đứng nhìn theo bóng dáng Hoàng Long khuất xa dần .

- Hoàng Long , có em ở đây rồi - Minh Anh tự lẩm bẩm nói .

Mùa Đông lạnh nhưng lòng người vẫn còn chưa nguội lạnh...

26. Chương 13 : Nụ Cười Của Anh

Hoàng Long không biết thứ cảm giác này là gì , bên trong anh dù mạnh mẽ đến đâu cũng một hoặc vài lần cảm thấy lạc lõng , chênh vênh không điểm tựa , lúc một mỗi muốn buông thả một chút , yếu mềm một chút , dường như cuộc sống tẻ nhạt ấy anh chỉ cần một mình . Nhưng giờ đây anh chỉ muốn bên người con gái này , một cảm xúc phiền phức , anh không thể dùng ngôn từ nào để đặt tên cho nó nhưng chính anh giờ đây cũng chẳng muốn dứt ra khỏi chuyện này ...

“ cô có sao không ?”

“ hửm ..” Minh Anh dừng đũa , mắt tròn xoe ngoác đầu lại nhìn . Có chút ngạc nhiên : “ sao là sao , không phải anh ngủ rồi à ?”

“ tôi thấy cô đi từ phòng y tế !”

“ à à không sao hì hì” Minh Anh lắc đầu dẩu giếm.

“ đúng rồi thân hình cô như vậy , có sao, sao được .”

Mặt Minh Anh ngổ ra , cảm giác thật là xấu hổ , phải nói Hoàng Long thật biết cách làm người khác mất mặt .

“ Anh ... anh...an...h . Ồ vậy đi , anh có biết biết bao nhiêu người ốm muốn được như tôi không ?” Minh Anh hắc mắt lên đáp trả .

“ Không , vì tôi biết chắc là không một người con gái nào muốn có thân hình tròn quay như cô cả” .

Nói đến đây thật sự Minh Anh đã cứng họng , lúc này nếu có một ước mơ thì Minh Anh sẽ ước gì có thể cạo xé tên đang nằm bên cạnh mình ra thành trăm hàng ngàn mảnh , xấu hổ Minh Anh ngoảnh mặt về phía khác.

Hoàng Long ngồi xỏm dậy khi thấy Minh Anh bơ mình . Một cảnh tượng xảy ra mà anh thật không ngờ tới , cứ ngỡ rằng một người con gái bị anh chọc quê thì sẽ ngồi im lặng hoặc bực tức nhưng mà Minh Anh không hề như vậy , Hoàng Long cười lớn: “ Haha !”

Minh Anh chau mày vừa nhai cơm vừa nhìn sang Hoàng Long : “ Gì anh cười gì hả , chưa thấy con gái ăn bao giờ à” .

“ Tôi tưởng tôi chọc cô là cô sẽ bực tức hoặc nổi nóng , nhưng thật không ngờ cô ngồi ăn ngon lành đến vậy . ha ha”

“ Cơm mẹ nấu mà , giận thì giận chứ ngu gì mà tôi phải bỏ bữa vì anh . Ảo tưởng sức mạnh không hà” .Minh Anh vừa cười vừa bĩu môi liếc xéo Hoàng Long

“ Cô biết cô giống gì không hả Minh Anh”.

“ Giống gì ?”

“ Cô biết doremon không?”

“ Ồ , rồi sao” .

“ Cô y chang nó vậy đó ha ha” Hoàng Long ngồi ôm bụng cười ngặt nghẽo , Minh Anh mặt từ hồng hào đã chuyển sang đỏ chót như vừa ăn trứng miếng ớt cay xè .

Minh Anh không biết làm gì càng nghĩ tới càng ầm ỨC nó gấp vội một lát sushi nhét vào miệng Hoàng Long làm anh không kịp phản ứng gì . Hoàng Long bất ngờ vì hạnh động đó anh trợn mắt lên nhìn Minh Anh không chớp lấy . Một hồi lâu thì mới định hình về vị trí ban đầu , hồn cũng về với xác .

“ ăn đi , ăn đi không được chọc tôi nữa” .

“ cô” miếng sushi làm anh Ứ Ớ không nói được gì.

“ đói thì phải nói tôi chứ , muốn ăn cùng lại còn ngại , hại bao tử lắm đó .Thật ra Minh Anh tôi cũng thoáng mà có sao đâu , còn nhiều lắm ha ha” .

đường như trả thù được Hoàng Long là một niềm vui sướng khôn siết đối với nó cười tùm tùm , ban đầu Hoàng Long hơi cáu nhưng rồi nét mặt cũng từ từ dần ra , anh ăn hết lát này nó lại gấp cho anh lát khác , anh không từ chối ngược lại còn ăn chậm rãi rất vui vẻ .

“ tôi và anh chơi trò này nhé , ví dụ bây giờ tôi sẽ đưa anh một câu hoặc anh đưa tôi một câu 5 chữ bằng 5 ngón tay. hai chúng ta phải ghi nhớ câu đó và đọc theo ai đọc không được thì người đó thua oke hông ?”

“vì sao tôi phải chơi trò đó với cô ?”

“ vì anh phải trả tiền thức ăn trưa cho tôi !” Minh Anh nói chắc nịch.

“ này giờ tôi trước hen , e hèm “ i go to school “ nhớ hen.

cả 2 người bla bla từng ngón tay một lúc Minh Anh đưa ngón kế ngón trỏ chỉ vào: “ thế từ này tôi k tin anh nhớ đâu !”

“ từ “ GO “ Hoàng Long trả lời một cách tự tin .

Minh Anh cứ thế chỉ vào ngón GO nhiều lần và tất nhiên khiến cho Hoàng Long cũng lập lại nhiều lần . Đến giờ Hoàng Long mới chợt nhận ra mình bị lừa một cú thật đậm , Minh Anh thì được đà ngồi ôm bụng cười không ngớt .

Ầm ỨC Hoàng Long vo tròn ngón tay dơ lên , Minh Anh nghĩ mình sắp ăn trọn cú đấm kia thật không ngờ Hoàng Long lại béo má nó béo cả hai bên má nó . Anh cười một cách tự mãn .

“ Hoàng Long ! lúc anh cười trông đẹp trai hơn nhiều đó” .

Câu nói của Minh Anh đã làm anh ngừng lại , Hoàng Long thật sự không biết này giờ anh đang ngồi ăn trưa cùng một cô gái , anh ngồi nói chuyện cười đùa với một cô gái ” Lạ , nhưng cũng rất thân quen ” . Anh nhận ra và trở lại với trạng thái cool boy của mình .

“ Minh Anh , cô yêu bao giờ chưa , và người đó cô nghĩ không bao giờ quên đi ?”

Minh Anh trố mắt nhìn Hoàng Long :“ Nè nè đừng nói anh yêu tôi rồi nha nha nha kì nha . Ngại quá đi à , thế sao không nói sớm” .

” Gì vậy nhỏ này có bệnh ảo tưởng sức mạnh khá cao – Hoàng Long nghĩ ”

“ Bệnh”

“ Hihi đùa chút thôi , thật ra tôi cũng không biết nhưng tôi biết có một người là động lực giúp tôi thi vào cái trường này nè” . Minh Anh vừa nói vừa chớp mắt long lanh nhìn Hoàng Long .

“ Anh chàng nào mà số vậy ?”

“ Là anh đó , ha ha” Minh Anh cười rõ tươi .

“ Minh Anh , cô có biết xấu hổ không !” Mặt Hoàng Long lúc này thì chẳng khác gì Minh Anh lúc này như ăn phải ớt cay xè .

“ Tất nhiên là KHÔNG” . Minh Anh hớn hử đáp không một chút e ngại

Hoàng Long ghen lời bực dọc đứng dậy quay người bỏ đi , Minh Anh không thấy buồn nhỏ còn đứng cười tủm tỉm mặt kệ Hoàng Long đã rời đi , nó đang thu dọn bữa trưa thì từ đằng sau bóng dáng người con trai đó đang khoát lên người nó chiếc áo :“ Trời lạnh rồi” . Nói rồi Hoàng Long quay lưng định rời khỏi...

Tất cả mọi thứ dừng lại ngay lúc này , Minh Anh đang dùng bàn tay nhỏ của mình nắm thật chặt bàn tay anh , như nhỏ biết rằng nếu để tuột mất nhỏ sẽ đánh rơi thứ gì đó thật quý báu của mình , cái se lạnh của mùa đông đang tới thổi từng cơn gió hiu hắt đang xen giữa hai người tưởng chừng như lạnh lắm , rét buốt lắm nhưng trái ngược lại , hai con người hai trái tim của họ đang ấm dần lên .

“ Hoàng Long , có thể tôi không hiểu nhiều về tình yêu nhưng mà tiếc nuối trên đời này không phải là không đến được với nhau , cũng không phải là không được ở bên nhau trọn đời mà là khi anh nhìn thấy người anh yêu hạnh phúc , là khi anh thấy họ còn ở trên đời này .

“ đau thì sẽ tự khắc buông ,ai rồi cũng phải học cách cố quên đi một người như một cánh cửa mở ra thế giới khác lạ về những chiêm nghiệm sâu sắc và thú vị , những ngẫu hứng hay bất cứ điều gì anh gặp trong cuộc sống” .

Hoàng Long lại một lần nữa đứng chết trân trước mặt Minh Anh , cảm xúc hành động của anh đã bị chi phối quá nhiều bởi một người con gái khác . không phải là người con gái ấy nữa . khuôn mặt anh vẫn vậy một nét lạnh lùng , lạnh như mùa đông , không nụ cười , không một chút hiện lên cảm xúc .

Hoàng Long gật nhẹ một cái rồi quay lưng bước đi ...

“ phải rồi mùa đông rất lạnh , lạnh như vẻ bề ngoài của anh” Minh Anh đứng nhìn theo bóng dáng Hoàng Long khuất xa dần .

“ Hoàng Long , có em ở đây rồi” Minh Anh tự lẩm bẩm nói .

Mùa Đông lạnh nhưng lòng người vẫn còn chưa nguội lạnh...

27. Chương 14 : Bạn Học

Tại quán mì Tứ Hải .

- Hoàng Nhi chuyện hôm qua không như em nghĩ đâu

Đã vờ tạo khuôn mặt đáng thương Quốc Huy rơm rớm nước mắt bộ dạng như sắp khóc hướng về Hoàng Nhi một cách thành khẩn .

- Vì sao phải giải thích cơ chứ ?- Hoàng Nhi ngó lơ đáp

- Thật tình mà hôm qua cô anh chỉ ghẹo cô ta một chút thôi chứ chẳng có gì cả ...

- Vậy bây giờ đi ăn mì hay là đi chất vấn nhau vậy hả ?

- À à ăn mì chớ ăn mì chớ – Quốc Huy thở phào nhẹ nhõm .

Thật ra trong lòng cậu ta bồn chồn đứng ngồi không yên , từ hôm qua đến giờ , tuy chưa ngỏ một lời nào với Hoàng Nhi nhưng sự thật Hoàng Nhi luôn ở trong tâm trí cậu ấy không lúc nào nghĩ ngơi , vui chơi khắp chốn dù phong độ đến đâu thì chỉ khi ở bên Hoàng Nhi , Quốc Huy mới chính là Quốc Huy .

- Thật ra em phải cảm ơn anh rất nhiều mới phải ?- Hoàng Nhi nghiêm nghị nói

- Cảm ơn ? –khuôn mặt đối nét nghi ngờ Quốc Huy nhìn Hoàng Nhi .
- Ủm , đó đến giờ anh luôn bên cạnh em mà bảo vệ em mặt dù em chẳng là gì của anh hết – nói hết câu Hoàng Nhi cười gượng .
- Hoàng Nhi thực ra ... !
- Dạ đây là mì của quý khách , chúc quý khách ngon miệng !
- Lời nói mời dùng bữa của anh nhân viên đã vô tình cắt ngang lời nói của Quốc Huy .
- Ủm cảm ơn – Hoàng Nhi đáp trả lịch sự
- Ủa anh định nói gì đấy ?
- Khuôn mặt nghi ngờ liếc xéo Quốc Huy
- Thì có gì đâu , Hoàng Nhi thực ra mì quán này ngon nhất mà , điều đó em biết phải không – ha ha
- Gì cơ , anh thật là tào lao
- Thôi ăn đi nhóc tí vào học thể dục chiều nữa
- Ủm !
- Cùng tại quán ăn , một bàn ăn ngồi kế bên bàn ăn của hai người ở giữa mà bình phong ngăn cách .
- Chị Ngọc Huyền à , em có thể nhờ chị giúp không ?
- (tác giả xin giới thiệu đôi nét về Ngọc Huyền , Ngọc Huyền nữ sinh Gmeiner học sinh lớp 11/8 , là con gái của một gia đình hiệu vàng có tiếng ở thành phố , 2 năm liên tiếp lọt vào top nữ sinh thanh lịch của trường , được xếp trong dàn hot girl của trường Gmeiner thành tích học tập khá tốt , bên cạnh những ưu điểm Ngọc Huyền là một đàn chị trong trường dù chỉ lớp 11 tính tình già tạo chảnh chòe , luôn thích đi người khác nâng cao giá trị bản thân)
- Em cứ nói đi Thy Thy
- Lớp em có một con nhỏ em đang rất là ghét nó chị có thể dẫn mặt nó giúp em được không ?
- Nhỏ nào ? chị đã từng gặp nó chưa Thy ?
- Chị có nhớ con nhỏ hôm trước dám chạy vào khu B không ?
- À chị đang tìm nó để xử , một con ranh xấc xược ? Ngọc Huyền nhếch mép nói
- Đến đây Thy Thy như đang được đà vì chắc chắn đang có rất nhiều đàn chị về phía của cô ta . nước đang xuôi dòng cô ta đắc ý chế biến thêm cho câu chuyện được hấp dẫn .
- Đúng rồi đó chị Huyền , nó còn dám đưa ra mục tiêu là anh Hoàng Long đó chị !
- Thy Thy chăm chú đến từng nét mặt đang đầy phần nộ trên gương mặt thanh tú kia mà vui mừng trong lòng , tiếp tục thêm dầu vào lửa thì chắc chắn nhỏ kia sẽ ăn một trận nhớ đời .
- Cái gì , cả Hoàng Long nữa cơ á , nó nghĩ nó là ai đấy mà đòi đeo chân hạt à nực cười
- Ngọc Huyền cười lớn với giọng điệu chua chát đầy khinh bỉ , các ngón tay vo tròn ánh mắt sắc xảo như muốn ăn tươi nuốt sống . thấy Ngọc Huyền như vậy Thy Thy biết mình đã đạt được mục đích mượn gió bẻ măng .
- Chiều nay lớp em có 2giờ thể dục đó chị tại nhà đa năng
- Vậy sao – khuôn mặt hớn hờ Ngọc Huyền nói
- Đúng là trời giúp mà , chiều nay lớp chị cũng có thể dục nhỏ đó thật may mắn .
- Vậy nha , bữa trưa nay để em mời chị nha .
- Ủm oke em

Hai người cười nói với nhau tiếp tục nhưng câu chuyện bla bla bla mà không hay biết toàn bộ cuộc nói chuyện đã bị Hoàng Nhi và Quốc Huy nghe hết .

- Haizz thật là không biết nhỏ nào lại xuôi xẻo chọc chúng mấy người kia !

Hoàng Nhi thở hắt ra nói thầm thì

- Hoàng Nhi em đừng bận tâm , kệ đi dù sao cũng không phải là em , khi nào bọn chúng đụng đến em thì sẽ không yên với anh .

- Thôi ăn đi coi quay lại trường anh có tiết đầu giờ chiều .

- Dạ !

Lời nói kèm theo cử chỉ xoa đầu , Hoàng Nhi cười mỉm .

Sân sau nhà đa nắng lúc 14giờ20

“ ngày gọi tia nắng ấm áp theo làn mưa , kìa nụ cười em tươi xinh trông nắng ú u ù ...”

Minh Anh vừa đi vừa hát theo lời nhạc trong máy mp3 nhỏ đang nghe, bất ngờ từ đằng sau lưng có một lực đẩy mạnh khiến Minh Anh ngã nhào về phía trước .

“ phịch “

- Á – Minh Anh rít lên

Ngước nhìn lên trên Minh Anh trông thấy một đám nữ sinh thanh tú ai nấy trông rất xinh đẹp dáng vóc cao ráo nhưng tất cả ánh mắt của bọn họ đều hướng về khuôn mặt Minh Anh đằm đằm sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống .

“ chẳng lẽ mình mập nên bị đe dọa “ Minh Anh nghĩ thầm trong đầu . Đứng dậy phải tay Minh Anh lịch sự nói .

- Sao mấy chị lại đẩy em vậy ?

Ngọc Huyền bước lên trước khoanh tay trước ngực ra dáng chị đại , chau mày lớn tiếng nói

- Làm mày ngã ư , bây giờ tao chưa đánh mày là hên lắm rồi .

- Lí do vì sao ạ ? – Minh Anh lạnh tanh trả lời

- Còn dám hỏi vì sao mày là cái thá gì mà dám đi vào khu B trường này hả .

Ngọc Huyền vừa nói vừa lấy ngón tay chỉ mạnh liên tiếp vào bờ vai của Minh Anh .

Đến lúc này Minh Anh thấy những người con gái đứng trước mặt mình thật vô lí và hết sức vô duyên , không một chút sợ hãi Minh Anh hất tay Ngọc Huyền ra , thái độ như không quan tâm đáp lời .

- Đây là trường Gmeiner và tôi là học sinh của trường này và trường là nơi của tất cả học sinh giáo viên của trường này nên có thể đi đến bất cứ đâu trừ khi tôi thấy biển cấm đi vào .

- Á mày còn dám lớn tiếng trả treo với bọn tao .

Vừa dứt lời một cái tát đáng xuồng má trái của Minh Anh thật mạnh mà nhỏ không kịp thời né tránh được . Minh Anh mắt đả lại ngã xún một lần nữa , cái tát khá đau làm khóe môi của Minh Anh rướm rướm vết máu đang rỉ ra .

- Lại còn dám thái độ với bọn chị hả cưng , muốn sống trong cái trường này thì phải biết luật trường này !

Minh Anh nhoen miệng cười bộ dạng của nhỏ lúc này vừa rất đáng thương vừa rất kiêu hãnh

- 50 nội qui của trường này thì tôi đã đọc hết còn bộ luật của các chị thì có vẻ tôi không có hứng thú .

- Mày mà..y d...á.m !

Ngọc huyền bẻ các đốt ngón tay thành tiến xoa xoa đôi bàn tay của mình , khinh khỉnh nhìn Minh Anh

- Được rồi , hôm nay bọn chị sẽ cho em biết luật ha !

- Đánh nó !

Minh Anh biết chắc lúc này mình chẳng thể làm gì hơn ngoài xác định hôm nay sẽ bị một trận trời bời , lấy tay ôm đầu Minh Anh cuối mình . miệng thầm thì

” Hoàng Long , cứu tôi , Hoàng ... Long...”

- Dừng lại !

“ Anh ấy nghe thấy mình nói ư ? ” - Minh Anh lẩm bẩm

- Các cô làm cái quái gì thế .

Đăng Khôi từ đằng xa chạy tới quát lớn và đầy uy nghiêm , nghe tiếng nói vọng từ xa Minh Anh bỏ tay xuống quay đầu về phía sau trông thấy Đăng Khôi nhỏ mùng thắm .

“ thiên thần hộ mệnh mà , đúng rồi T.T ” .

- Minh Anh em có làm sao không ? – Đăng Khôi đỡ Minh Anh đứng dậy

Minh Anh k đáp chỉ lắc đầu mặt chau lại vì cảm thấy đau ở khoe môi và gót chân .

- Đăng Khôi , sao chuyện của tôi cậu lại xen vào ?

- Đoàn Ngọc Huyền trước giờ chuyện của cô tôi không quan tâm đến , nhưng bạn của tôi thì tốt nhất cô đừng động đến.

Ánh mắt lãnh đạm , chau mày Đăng khôi nói với giọng đầy uy nghiêm , khiến đám nữ sinh đứng sau Ngọc Huyền thụt lùi về phía sau .

Giọng nói của Đăng Khôi dường như đã trấn áp được sự kiêu căng của Ngọc Huyền cô ta hạ giọng .

- Coi như lần này cô may mắn , đi thôi !

Nói rồi cả bọn quay lưng bỏ đi .

- Đăng Khôi cảm ơn anh ! – ánh mắt đầy xúc động nhìn Đăng Khôi

- Sao em lại bị Ngọc Huyền điểm danh ?

- Vì hôm trước em qua khu B , em chỉ nghe chị ta nói vậy thôi .

- Thật là quá đáng !

- Ủm , em cũng thấy quá đáng 50 qui định chưa đủ hay sao mà học sinh lại còn ra thêm cái luật vớ vẩn này nữa .

- Haha – bỗng dưng Đăng Khôi cười lớn

- Sao anh lại cười .

- Cái gì cũng sẽ có lí do của nó hết em đừng vội vàng kết án như vậy

- Em chỉ thấy một chuỗi phiền phức .

- Từ từ rồi em sẽ biết trường này có nhiều điều lắm và em cũng rất thú vị đó Minh Anh

- Ấy anh cứ ... nói đúng sự thật em hấp dẫn mà em biết điều đó

Với cái sự tự tin không dưng của Minh Anh từ lúc gặp nhau ở buổi khai giảng cho đến bây giờ không luôn làm cho Đăng Khôi cảm thấy thân thiết và vui vẻ . Anh cười không ngớt .

- Ui da ! – Minh Anh rít lên

- Sao thế

- Hình như chân em trật rồi nó hơi đau một chút .

- Hừm cũng còn 20p nữa mới vào tiết để anh đưa em vào lớp .
- Hi cảm ơn anh .
- Khùng quá ! haha

Từ đằng xa có một người đứng đó ánh mắt dõi theo Minh Anh , khi thấy nhỏ an toàn các cơ mặt , bàn tay mới co giãn ra . Mọi chuyện xảy ra anh đều trông thấy hết , lúc thấy nhỏ bị xô ngã anh định chạy đến , nhưng trông thấy Đăng Khôi đã trước mình một bước Hoàng Long thở phào nhẹ nhõm , nhưng rồi cũng cảm thấy bức dọc khi Minh Anh cười nói thái quá với Đăng Khôi , Hoàng Long quay lưng đi chán nản , tại sao con nhỏ khùng kia lại cứ khiến anh phải quan tâm cơ chứ !

28. Chương 14 : Bạn Học

Tại quán mì Tứ Hải .

“ Hoàng Nhi chuyện hôm qua không như em nghĩ đâu”. Dã vờ tạo khuôn mặt đáng thương Quốc Huy rơm rớm nước mắt bộ dạng như sắp khóc hướng về Hoàng Nhi một cách thành khẩn .

“ Vì sao phải giải thích cơ chứ ?” Hoàng Nhi ngó lơ đáp.

“ Thật tình mà hôm qua cô anh chỉ ghẹo cô ta một chút thôi chứ chẳng có gì cả ...”

“ Vậy bây giờ đi ăn mì hay là đi chất vấn nhau vậy hả ?”

“ À à ăn mì chớ ăn mì chớ” Quốc Huy thở phào nhẹ nhõm .

Thật ra trong lòng cậu ta bồn chồn đứng ngồi không yên , từ hôm qua đến giờ , tuy chưa ngỏ một lời nào với Hoàng Nhi nhưng sự thật Hoàng Nhi luôn ở trong tâm trí cậu ấy không lúc nào nghĩ ngơi , vui chơi khắp chốn dù phong độ đến đâu thì chỉ khi ở bên Hoàng Nhi , Quốc Huy mới chính là Quốc Huy .

“ Thật ra em phải cảm ơn anh rất nhiều mới phải ? Hoàng Nhi nghiêm nghị nói.

“ Cảm ơn ?” khuôn mặt đổi nét nghi ngờ Quốc Huy nhìn Hoàng Nhi .

“ Ừm , đó đến giờ anh luôn bên cạnh em mà bảo vệ em mặt dù em chẳng là gì của anh hết” nói hết câu Hoàng Nhi cười gượng .

“ Hoàng Nhi thực ra ... !”

“ Dạ đây là mì của quý khách , chúc quý khách ngon miệng !” Lời nói mời dùng bữa của anh nhân viên đã vô tình cắt ngang lời nói của Quốc Huy .

“ Ừm cảm ơn” Hoàng Nhi đáp trả lịch sự.

“ Ừa anh định nói gì đấy ?” Khuôn mặt nghi ngờ liếc xéo Quốc Huy.

“ Thì có gì đâu , Hoàng Nhi thực ra mì quán này ngon nhất mà , điều đó em biết phải không” ha ha.

“ Gì cơ , anh thật là tào lao”.

“Thôi ăn đi nhóc tí vào học thể dục chiều nữa”

“ Ừm !”

Cùng tại quán ăn , một bàn ăn ngồi kế bên bàn ăn của hai người ở giữa là bình phong ngăn cách .

“ Chị Ngọc Huyền à , em có thể nhờ chị giúp không ?”

(tác giả xin giới thiệu đôi nét về Ngọc Huyền , Ngọc Huyền nữ sinh Gmeiner học sinh lớp 11/8 , là con gái của một gia đình hiệu vàng có tiếng ở thành phố , 2 năm liên tiếp lọt vào top nữ sinh thanh lịch của trường , được xếp trong dàn hot girl của trường Gmeiner thành tích học tập khá tốt , bên cạnh những ưu điểm

Ngọc Huyền là một đàn chị trong trường dù chỉ lớp 11 tính tình già tạo chảnh chòe , luôn thích đi người khác nâng cao giá trị bản thân)

“ Em cứ nói đi Thy Thy”

“ Lớp em có một con nhỏ em đang rất là ghét nó chị có thể dẫn mặt nó giúp em được không ?”

“ Nhỏ nào ? chị đã từng gặp nó chưa Thy ?”

“ Chị có nhớ con nhỏ hôm trước dám chạy vào khu B không ?”

“ À chị đang tìm nó để xử , một con ranh xấu sượng ?” Ngọc Huyền nhếch mép nói .

Đến đây Thy Thy như đang được đà vì chắc chắn đang có rất nhiều đàn chị về phía của cô ta . nước đang xuôi dòng cô ta đắc ý chế biến thêm cho câu chuyện được hấp dẫn : “ Đúng rồi đó chị Huyền , nó còn dám đưa ra mục tiêu là anh Hoàng Long đó chị !”

Thy Thy chăm chú đến từng nét mặt đang đầy phần nộ trên gương mặt thanh tú kia mà vui mừng trong lòng , tiếp tục thêm dầu vào lửa thì chắc chắn nhỏ kia sẽ ăn một trận nhớ đời .

“ Cái gì , cả Hoàng Long nữa cơ á , nó nghĩ nó là ai đấy mà đòi đeo chân hạt à nực cười” Ngọc Huyền cười lớn với giọng điệu chua chất đầy khinh bỉ , các ngón tay vo tròn ánh mắt sắc xảo như muốn ăn tươi nuốt sống . thấy Ngọc Huyền như vậy Thy Thy biết mình đã đạt được mục đích mượn gió bẻ măng .

“ Chiều nay lớp em có 2 giờ thể dục đó chị tại nhà đa năng” .

“ Vậy sao” khuôn mặt hớn hử Ngọc Huyền nói: “ Đúng là trời giúp mà , chiều nay lớp chị cũng có thể dục nhỏ đó thật may mắn” .

“ Vậy nha , bữa trưa nay để em mời chị nha” .

“ Ừm oke em”

Hai người cười nói với nhau tiếp tục nhưng câu chuyện bla bla bla mà không hay biết toàn bộ cuộc nói chuyện đã bị Hoàng Nhi và Quốc Huy nghe hết .

“ Haizz thật là không biết nhỏ nào lại xuôi xèo chọc chúng mấy người kia !” Hoàng Nhi thở hắt ra nói thầm thì.

“ Hoàng Nhi em đừng bận tâm , kệ đi dù sao cũng không phải là em , khi nào bọn chúng đụng đến em thì sẽ không yên với anh” .

“ Thôi ăn đi coi quay lại trường. anh có tiết đầu giờ chiều” .

“ Dạ !”

Lời nói kèm theo cử chỉ xoa đầu , Hoàng Nhi cười mỉm .

Sân sau nhà đa năng lúc 14giờ20

“ ngày gọi tia nắng ầm áp theo làn mưa , kìa nụ cười em tươi xinh trông nắng ú u ù” Minh Anh vừa đi vừa hát theo lời nhạc trong máy mp3 đang nghe, bất ngờ từ đằng sau lưng có một lực đẩy mạnh khiến Minh Anh ngã nhào về phía trước .

“ phịch “

“ Á” Minh Anh rít lên . Ngược nhìn lên trên Minh Anh trông thấy một đám nữ sinh thanh tú ai nấy trông rất xinh đẹp dáng vóc cao ráo nhưng tất cả ánh mắt của bọn họ đều hướng về khuôn mặt Minh Anh đang đơng sất khí như muốn ăn tươi nuốt sống .

“ chẳng lẽ mình mập nên bị đe dọa” Minh Anh nghĩ thầm trong đầu . Đứng dậy phải tay Minh Anh lịch sự nói: “ Sao mấy chị lại đẩy em vậy ?”

Ngọc Huyền bước lên trước khoanh tay trước ngực ra dáng chị đại , chau mày lớn tiếng nói : “ Làm mày ngã ư , bây giờ tao chưa đánh mày là hên lắm rồi” .

“ Lí do vì sao ạ ?” Minh Anh lạnh tanh trả lời.

“ Còn dám hỏi vì sao mà là cái thá gì mà dám đi vào khu B trường này hả” .Ngọc Huyền vừa nói vừa lấy ngón tay chỉ mạnh liên tiếp vào bờ vai của Minh Anh .

Đến lúc này Minh Anh thấy những người con gái đứng trước mặt mình thật vô lí và hết sức vô duyên , không một chút sợ hãi Minh Anh hất tay Ngọc Huyền ra , thái độ như không quan tâm đáp lời : “ Đây là trường Gmeiner và tôi là học sinh của trường này và trường là nơi của tất cả học sinh giáo viên của trường này nên có thể đi đến bất cứ đâu trừ khi tôi thấy biển cấm đi vào”.

“ Á mà còn dám lớn tiếng trả treo với bọn tao” . Vừa dứt lời một cái tát dánh xuống má trái của Minh Anh thật mạnh mà nhỏ không kịp thời né tránh được . Minh Anh mắt đà lại ngã xún một lần nữa , cái tát khá đau làm khoe môi của Minh Anh rướm rướm vết máu đang rỉ ra .

“ Lại còn dám thái độ với bọn chị hả cưng , muốn sống trong cái trường này thì phải biết luật trường này !”

Minh Anh nhoeo miệng cười bộ dạng của nhỏ lúc này vừa rất đáng thương vừa rất kiêu hãnh: “ 50 nội qui của trường này thì tôi đã đọc hết còn bộ luật của các chị thì có vẻ tôi không có hứng thú” .

“ Mà mà..y d...ám !” Ngọc huyền bẻ các đốt ngón tay thành tiếng xoa xoa đôi bàn tay của mình , khinh khỉnh nhìn Minh Anh: “ Được rồi , hôm nay bọn chị sẽ cho em biết luật ha, Đánh nó !”

Minh Anh biết chắc lúc này mình chẳng thể làm gì hơn ngoài xác định hôm nay sẽ bị một trận trời bời , lấy tay ôm đầu Minh Anh cuối mình . miệng thầm thì : ” Hoàng Long , cứu tôi , Hoàng ... Long...”

“ Dừng lại !”

“ Anh ấy nghe thấy mình nói ư ? ” Minh Anh lẩm bẩm .

“ Các cô làm cái quái gì thế” . Đăng Khôi từ đằng xa chạy tới quát lớn và đầy uy nghiêm , nghe tiếng nói vọng từ xa Minh Anh bỏ tay xuống quay đầu về phía sau trông thấy Đăng Khôi nhỏ mừng thầm .

“ thiên thần hộ mệnh mà , đúng rồi T.T” .

“ Minh Anh em có làm sao không ?” Đăng Khôi đỡ Minh Anh đứng dậy.

Minh Anh không đáp chỉ lắc đầu mặt chau lại vì cảm thấy đau ở khoe môi và gót chân .

“ Đăng Khôi , sao chuyện của tôi cậu lại xen vào ?”

“ Đoàn Ngọc Huyền trước giờ chuyện của cô tôi không quan tâm đến , nhưng bạn của tôi thì tốt nhất cô đừng động đến”.

Ánh mắt lãnh đạm , chau mày Đăng khôi nói với giọng đầy uy nghiêm , khiến đám nữ sinh đứng sau Ngọc Huyền thụt lùi về phía sau .

Giọng nói của Đăng Khôi dường như đã trấn áp được sự kiêu căng của Ngọc Huyền cô ta hạ giọng : “ Coi như lần này cô may mắn , đi thôi !”

Nói rồi cả bọn quay lưng bỏ đi .

“ Đăng Khôi cảm ơn anh !” ánh mắt đầy xúc động nhìn Đăng Khôi.

“ Sao em lại bị Ngọc Huyền điểm danh ?”

“ Vì hôm trước em qua khu B , em chỉ nghe chị ta nói vậy thôi” .

“ Thật là quá đáng !”

“ Ừm , em cũng thấy quá đáng 50 qui định chưa đủ hay sao mà học sinh lại còn ra thêm cái luật vớ vẩn này nữa” .

“ Haha” bỗng dưng Đăng Khôi cười lớn

“ Sao anh lại cười” .

“ Cái gì cũng sẽ có lí do của nó hết em đừng vội vàng kết án như vậy”

“ Em chỉ thấy một chuỗi phiền phức” .

“ Từ từ rồi em sẽ biết trường này có nhiều điều lắm và em cũng rất thú vị đó Minh Anh”

“ Ấy anh cứ ... nói đúng sự thật em hấp dẫn mà em biết điều đó” Với cái sự tự tin không dưng của Minh Anh từ lúc gặp nhau ở buổi khai giảng cho đến bây giờ không luôn làm cho Đăng Khôi cảm thấy thân thiết và vui vẻ . Anh cười không ngớt .

“ Ui da !” Minh Anh rít lên .

“ Sao thế”

“ Hình như chân em trật rồi nó hơi đau một chút” .

“ Hừm cũng còn 20 phút nữa mới vào tiết để anh đưa em vào lớp” .

“ Hi cảm ơn anh” .

“ Khùng quá ! haha”

Từ đằng xa có một người đứng đó ánh mắt dõi theo Minh Anh , khi thấy nhỏ an toàn các cơ mặt , bàn tay mới co giãn ra . Mọi chuyện xảy ra anh đều trông thấy hết , lúc thấy nhỏ bị xô ngã anh định chạy đến , nhưng trông thấy Đăng Khôi đã trước mình một bước Hoàng Long thở phào nhẹ nhõm , nhưng rồi cũng cảm thấy bức dọc khi Minh Anh cười nói thái quá với Đăng Khôi , Hoàng Long quay lưng đi chán nản , tại sao con nhỏ khùng kia lại cứ khiến anh phải quan tâm cơ chứ !

29. Chương 15 : Minh Anh , Cô Ở Đâu ?

- Đến rồi , em tự vào lớp được chứ ?

- Hầy ya , em vào được mà cảm ơn anh Đăng Khôi nha . – Minh Anh cười nhẹ nói

- Ủ vậy anh lên lớp đây , chào em .

- Đăng Khôi , Đăng Khôi đợi em tí !!!

Đăng Khôi vừa quay lưng đi , Minh Anh cà nhắc lê lét đuổi theo gọi to . Anh xoay người lại mỉm cười .

- Chuyện gì nữa cô gái ?

- À à . – Minh Anh vừa gỡ đầu vừa nói tiếp

- Anh học chung với Anh Long phải không . – Minh Anh then thùng hỏi

- Ủm , cùng lớp bạn thân anh luôn đấy .

- Dạ , anh về lớp đi .

- Chỉ vậy thôi hã

- Vâng ! bye anh .

Nói rồi Minh Anh lại lê lét vào lớp , để lại Đăng Khôi (đứng thừ người ra ghen ứ trong họng , không biết phải diễn tả làm sao) .

(tg : kiểu như quê :)))

Trông thấy Minh Anh đang đi cà nhắc , Hoàng Nhi vội vã chạy đến đỡ lấy bạn , nét mặt lo lắng .

- Minh Anh , cậu sao thế ?

- Hầy hông có gì – Minh Anh cười tươi trả lời

- Hông có gì , hông có gì lúc nào cũng câu ấy .

Khuôn mặt hơi bức tức vì lo lắng cho bạn , Hoàng Nhi mắng yêu Minh Anh .

- Thật mà mình khỏe như voi mà hì hì
- Cậu đó , hôm nay bị gì mà thương tích đầy mình thế .
- Chắc mình sắp có gặp may mắn .
- Liên quan ? – Hoàng Nhi trở mắt nhìn Minh Anh
- Thì vậy nè sướng trước khổ sau đúng hông , giờ mình đang chịu khổ với bệnh tật nhưng biết đâu được mai mình gặp may mắn sao hả ?
- Biết đâu ngày mai Hoàng Long nói thích mình sao ha ha

Minh Anh vừa nói vừa tưởng tượng rồi cười thừ ra như mọi điều nó dự đoán sẽ xảy ra , Hoàng Nhi trông nhỏ bạn mình thật ngổ lòng tự ngẫm , không ngờ anh trai của mình lại có một fan cuồng đến vậy , Minh Anh thật ngây thơ dù chuyện gì xảy ra cũng cười được .

“ mình mong cậu sẽ là người đốt cháy trái tim anh ấy thêm một lần nữa . ” – Hoàng Nhi nghĩ thầm .

- À này , mình nghi cậu lắm nghe – ánh mắt Minh Anh gian xảo nhìn Hoàng Nhi đảo đảo .
- Hả gì cơ , cậu nghi cái gì ? – Hoàng Nhi phồng má hỏi ngược lại .
- Này nhé , lần đầu tiên là lúc cậu lên khu B với tớ , hình như lúc đó Hoàng Long nhìn cậu như nhận ra gì đó , thứ hai là trưa nay cậu đi chung với người đó , người con trai đó hôm trước lên khu B tớ thấy đi chung với Hoàng Long .

Minh Anh khoanh tay trước ngực giọng nói trầm xuống tao ra âm thanh rùng rợn , môi cười gian manh , nhìn khuôn mặt Minh Anh lúc này hết sức ma mãnh .

- No no , không phải như cậu nghĩ đâu – Hoàng Nhi xua tay lắc đầu lia lịa giải thích .
- Nè thì mình mới vào trường mà phải biết đôi chút nà , với lại tớ xinh thế này lại thân thiện nên anh đó muốn của cũng là chuyện bình thường mà phải hông .
- Ủm nói như cậu cũng đúng ha ha .

Cùng thời gian không gian đó , đầu đó không xa trong lớp cách không xa hai người bọn họ là người con gái với ánh mắt rực lửa khi thấy Minh Anh vẫn bình yên cười nói . Cô ta không can tâm , kể hoàn hảo như vậy mà bị phá hoại

“ Minh Anh cứ coi như là cô may mắn lần sau đừng hòng thoát khỏi tay Thy Thy này ”

Trở lại lớp 11/5 khu B

- Hê ! – Đăng Khôi vào lớp thấy Hoàng Long đang ngồi suy nghĩ mông lung anh khẽ gọi .
- Sao mà ngồi thừ ra vậy ? đang suy nghĩ gì ư ?
- Không có gì .- Hoàng Long trả lời một cách vô hồn .
- Này ta mới gặp girl friend của mày đó – Đăng Khôi nhếch môi cười đều
- Gì mà bạn gái của tao ? – thái độ vẫn bình thản như vậy
- Thôi tao thấy hết rồi , khi này thấy cô ấy bị bắt nạt sao mày không chạy vào ?
- Tao chỉ vô tình đi ngang qua đó ! – nói đến đây khuôn mặt Hoàng Long bắt đầu có trạng thái
- Vs tao mà mày còn dối lòng à Long ? hay là mày thích nhỏ đó rồi – Đăng Khôi vừa gắp mẩu cho Hoàng Long vừa ôm bụng cười khì như là đã đánh trúng tim đen của Hoàng Long .
- Vớ vẩn !

Hoàng Long chau mày rồi đứng dậy mang sách cặp bỏ đi để Đăng Khôi ngồi đó cười theo không ngớt .

- Long , thế mày cúp tiết chiều nay à Long ? – Đăng Khôi vừa cười vừa gọi theo.

Nhà Đa Năng .

- Hoàng Nhi , Hoàng Nhi .- Nó gọi khê

- Hả ?

- Tớ cảm thấy không khỏe , tớ cúp về trước nhé .

- Để tớ đi với cậu .

- Thôi thôi không cần đâu tớ đi được mà .

- Ủ bye Minh Anh yêu dấu về tới nhà nhắn tin cho tớ biết nhé .

- Ô kê bậy bề ! – Nói rồi Minh Anh ôm Hoàng Nhi một cái rồi mới chịu lên ra ngoài

Thật may cho nó giờ thể dục hôm nay là giờ tự tập bóng nên thầy không quản lí , để lớp tự quản .

Khi bóng dáng Minh Anh khuất dần , Hoàng Nhi rút điện thoại từ trong túi mình ra gửi tin nhắn

- Để xem nào . – Hoàng Nhi thì thầm tự nói .

Tay cầm điện thoại lướt bấm bấm Hoàng Nhi đang gửi tin nhắn cho ai đó .

Tín ... tín

Đang ngồi trong vô lăng xe đâm chiêu suy nghĩ Hoàng Long nghe thấy tiếng chuông đổ hơi giật mình

“ Hoàng Nhi sms “

“ ‘ 2 ơi 2 à girl friend của 2 đang đi về một mình với đôi chân thương tật ,coi như là em gái này đang năn nỉ 2 có thể giúp em đưa cậu ấy về nhà an toàn được không ? ‘ ”

- Thật phiền phức ! – Hoàng Long chau mày nói

Miệng thì nói vậy , nhưng không rõ vì động lực nào khi nhận tin nhắn , anh lập tức xuống xe trở vào lại trường học , đôi chân bước đi vội vã . không suy nghĩ được gì nhiều chỉ biết mục tiêu bây giờ là anh phải nhìn thấy nhỏ .

Anh tìm nó hết khu A đến khuôn viên nhà đa năng , mà không thấy nhỏ đâu . Hơi mệt anh tựa lưng vào lan can .

“ – nhỏ này đi chỗ nào rồi ” – bực dọc Hoàng Long nói có vẻ hơi cáu gắt .

Nhắm mắt lại nghĩ một lúc , rồi anh chạy hối hả thật nhanh “ đúng rồi , còn sân cỏ là nơi cô ta hay đến nhất “

Nhưng lại một lần nữa Hoàng Long cảm thấy bất lực , cảm giác này làm anh nhớ lại kí ức xa xưa , anh thấy mình thật vô dụng , chỉ là cần phải chạy đến , chạy đi tìm người con gái đó thôi mà anh từng một lần đánh mất .

“ Minh Anh , cô ở đâu ? “

Hoàng Long dẹp bỏ tất cả ám ảnh quá khứ , anh lại hí hục tìm kiếm , tìm kiếm khắp nơi . ..

- Cái trường này sao lại lớn quá vậy kìaaaaa .

Minh Anh tay vịn lan can , lê lét từng bước chân , than vãn . Nhỏ đi này giờ cũng hơn một giờ rồi mà vẫn không thể tìm thấy được đi ra nhà xe . Chân đau , khoe môi rớm máu đau rát , mồ hôi nhễ nhãi , làm Minh Anh mệt thêm mệt .

Đi từ lớp ra nhà xe luôn thì quá dễ so với nó , nhưng đi từ khu nhà đa năng ra lại nhà xe thì thật lòng vòng . Càng đi nó càng thắm mệt , khung cảnh trước mặt nó đang mờ dần đi , đầu nó choáng váng .

“ đừng nói tái phát như khi sáng nha , bây giờ không phải lúc đâu híc “ – Minh Anh lăm bằm trong miệng đôi chân vẫn cố gượng từng bước .

Trong lúc gần như kiệt sức nó thấy hình ảnh của ai đang loay hoay phía trước , thân hình cao ráo hơi , khuôn mặt bánh trai kia , y chang như người mà nó mong nó thích .

Nó cố gượng từng bước , mỗi lúc càng mệt nhọc hơn ...

“ trời không bắt công với Minh Anh mà , trong lúc sắp chết em còn được thấy hình ảnh anh xuất hiện híc híc “

- Hoàng Long , Hoàng Long ...- Minh Anh thều thào gọi đủ lớn cho người đang đứng trước nghe được . Cũng là lúc nhỏ ngã quỵ xuống

Hoàng Long nghe thấy người gọi mình lại giọng giống nhỏ mà anh đang tìm kiếm anh chạy vội một cách nhanh chóng đỡ lấy Minh Anh .

Minh Anh nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Hoàng Long mà cứ ngỡ là mình chỉ đang mơ thôi , còn chút sức lực nhỏ đưa tay lên má Hoàng Long .

- Cô có sao không ...? – Hoàng Long đỡ lấy Minh Anh trong lòng mà đầy lo lắng hỏi .

- Đây là giấc mơ phải không , nếu là mơ tôi không muốn thức dậy nữa đâu ...

Nói rồi Minh Anh ngất lịm đi....

30. Chương 15 : Minh Anh , Cô Ở Đâu ?

“ Đến rồi , em tự vào lớp được chứ ?”

“ Hầy ya , em vào được mà cảm ơn anh Đăng Khôi nha” . Minh Anh cười nhẹ nói.

“ Ủ vậy anh lên lớp đây , chào em” .

“ Đăng Khôi , Đăng Khôi đợi em tí !!!”

Đăng Khôi vừa quay lưng đi , Minh Anh cà nhắc lê lét đuổi theo gọi to . Anh xoay người lại mỉm cười .

“ Chuyện gì nữa cô gái ?”

“ À à . – Minh Anh vừa gỡ đầu vừa nói tiếp : “ Anh học chung với Anh Long phải không?” . Minh Anh then thùng hỏi

“ Ừm , cùng lớp bạn thân anh luôn đấy” .

“ Dạ , anh về lớp đi” .

“ Chỉ vậy thôi hả”

“ Vâng ! bye anh” . Nói rồi Minh Anh lại lê lét vào lớp , để lại Đăng Khôi (đứng thừ người ra ghen ứ trong họng , không biết phải diễn tả làm sao) .

(tg : kiểu như quê :))

Trông thấy Minh Anh đang đi cà nhắc , Hoàng Nhi vội vã chạy đến đỡ lấy bạn , nét mặt lo lắng : “ Minh Anh , cậu sao thế ?

“ Hầy hông có gì” Minh Anh cười tươi trả lời.

“ Hông có gì , hông có gì lúc nào cũng câu ấy” . Khuôn mặt hơi bực tức vì lo lắng cho bạn , Hoàng Nhi mắng yêu Minh Anh .

“ Thật mà mình khỏe như voi mà hì hì”

“ Cậu đó , hôm nay bị gì mà thương tích đầy mình thế” .

“ Chắc mình sắp có gặp may mắn” .

“ Liên quan ?” Hoàng Nhi trố mắt nhìn Minh Anh.

“ Thì vậy nè sướng trước khổ sau đúng hông , giờ mình đang chịu khổ với bệnh tật nhưng biết đâu được mai mình gặp may mắn sao hả ? Biết đâu ngày mai Hoàng Long nói thích mình sao ha ha” Minh Anh vừa nói vừa tưởng tượng rồi cười thừ ra như mọi điều nó dự đoán sẽ xảy ra , Hoàng Nhi trông nhỏ bạn mình thật ngổ lòng tự ngẫm , không ngờ anh trai của mình lại có một fan cuồng đến vậy , Minh Anh thật ngây thơ dù chuyện gì xảy ra cũng cười được .

“ mình mong cậu sẽ là người đốt cháy trái tim anh ấy thêm một lần nữa” . Hoàng Nhi nghĩ thầm .

“ À này , mình nghi cậu lắm nghe” ánh mắt Minh Anh gian xảo nhìn Hoàng Nhi đảo đảo .

“ Hả gì cơ, cậu nghi cái gì ?” Hoàng Nhi phồng má hỏi ngược lại .

“ Này nhé , lần đầu tiên là lúc cậu lên khu B với tớ , hình như lúc đó Hoàng Long nhìn cậu như nhận ra gì đó , thứ hai là trưa nay cậu đi chung với người đó , người con trai đó hôm trước lên khu B tớ thấy đi chung với Hoàng Long” . Minh Anh khoanh tay trước ngực giọng nói trầm xuống tao ra âm thanh rùng rợn , môi cười gian manh , nhìn khuôn mặt Minh Anh lúc này hết sức ma mẫn .

“ No no , không phải như cậu nghĩ đâu” Hoàng Nhi xua tay lắc đầu lia lịa giải thích : “ Nè thì mình mới vào trường mà phải biết đôi chút nà , với lại tớ xinh thế này lại thân thiện nên anh đó muốn cua cũng là chuyện bình thường mà phải hông” .

“ Ủm nói như cậu cũng đúng ha ha” .

Cùng thời gian không gian đó , đâu đó không xa trong lớp cách không xa hai người bọn họ là người con gái với ánh mắt rực lửa khi thấy Minh Anh vẫn bình yên cười nói . Cô ta không can tâm , kể hoàn hảo như vậy mà bị phá hoại.

“ Minh Anh cứ coi như là cô may mắn lần sau đừng hòng thoát khỏi tay Thy Thy này”

Trở lại lớp 11/5 khu B

“ Hêy !” Đăng Khôi vào lớp thấy Hoàng Long đang ngồi suy nghĩ mông lung anh khẽ gọi : “ Sao mày ngồi thừ ra vậy ? đang suy nghĩ gì ư ?”

“ Không có gì” . Hoàng Long trả lời một cách vô hồn .

“ Này ta mới gặp girl friend của mày đó” Đăng Khôi nhếch môi cười đều .

“ Gì mà bạn gái của tao ?” thái độ vẫn bình thản như vậy .

“ Thôi tao thấy hết rồi , khi nãy thấy cô ấy bị bắt nạt sao mày không chạy vào ?”

“ Tao chỉ vô tình đi ngang qua đó !” nói đến đây khuôn mặt Hoàng Long bắt đầu có trạng thái .

“ Với tao mà mày còn dối lòng à Long ? hay là mày thích nhỏ đó rồi” Đăng Khôi vừa gắp mẩu cho Hoàng Long vừa ôm bụng cười khì như là đã đánh trúng tim đen của Hoàng Long .

“ Vớ vẩn !” Hoàng Long chau mày rồi đứng dậy mang sách cặp bỏ đi để Đăng Khôi ngồi đó cười theo không ngớt .

“ Long , thế mày cúp tiết chiều nay à Long ?” Đăng Khôi vừa cười vừa gọi theo.

Nhà Đa Năng .

“ Hoàng Nhi , Hoàng Nhi” . Nó gọi khê

“ Hả ?”

“ Tớ cảm thấy không khỏe , tớ cúp về trước nhé .”

“ Để tớ đi với cậu” .

“ Thôi thôi không cần đâu tớ đi được mà” .

“ Ừ bye Minh Anh yêu dấu về tới nhà nhắn tin cho tớ biết nhé” .

“ Ô kê bẫy bè !” Nói rồi Minh Anh ôm Hoàng Nhi một cái rồi mới chịu lên ra ngoài .

Thật may cho nó giờ thể dục hôm nay là giờ tự tập bóng nên thầy không quản lí , để lớp tự quản .

Khi bóng dáng Minh Anh khuất dần , Hoàng Nhi rút điện thoại từ trong túi mình ra gửi tin nhắn

“ Để xem nào” . Hoàng Nhi thì thầm tự nói .

Tay cầm điện thoại lướt bấm bấm Hoàng Nhi đang gửi tin nhắn cho ai đó .

“Tín ... tín” Đang ngồi trong vô lăng xe đêm chiều suy nghĩ Hoàng Long nghe thấy tiếng chuông đổ hơi giật mình.

“ Hoàng Nhi sms “

“ 2 ơi 2 à girl friend của 2 đang đi về một mình với đôi chân thương tật ,coi như là em gái này đang năn nỉ 2 có thể giúp em đưa cậu ấy về nhà an toàn được không ?”

“ Thật phiền phức !” Hoàng Long chau mày , miệng thì nói vậy , nhưng không rõ vì động lực nào khi nhận tin nhắn , anh lập tức xuống xe trở vào lại trường học , đôi chân bước đi vội vã . không suy nghĩ được gì nhiều chỉ biết mục tiêu bây giờ là anh phải nhìn thấy nhỏ .

Anh tìm nó hết khu A đến khuôn viên nhà đa năng , mà không thấy nhỏ đâu . Hơi mệt anh tựa lưng vào lan can : “ nhỏ này đi chỗ nào rồi” bực dọc Hoàng Long nói có vẻ hơi cáu gắt .

Nhắm mắt lại nghĩ một lúc , rồi anh chạy hối hả thật nhanh “ đúng rồi , còn sân cỏ là nơi cô ta hay đến nhất”. Nhưng lại một lần nữa Hoàng Long cảm thấy bất lực , cảm giác này làm anh nhớ lại kí ức xa xưa , anh thấy mình thật vô dụng , chỉ là cần phải chạy đến , chạy đi tìm người con gái đó thôi mà anh từng một lần đánh mất .

“ Minh Anh , cô ở đâu ?” Hoàng Long dẹp bỏ tất cả âm ảnh quá khứ , anh lại hì hục tìm kiếm , tìm kiếm khắp nơi . ..

“ Cái trường này sao lại lớn quá vậy kìaaaaa” .

Minh Anh tay vịn lan can , lê lét từng bước chân , than vãn . Nhỏ đi này giờ cũng hơn một giờ rồi mà vẫn không thể tìm thấy được đi ra nhà xe . Chân đau , khoe môi rớm máu đau rát , mồ hôi nhễ nhãi , làm Minh Anh mệt thêm mệt .

Đi từ lớp ra nhà xe luôn thì quá dễ so với nó , nhưng đi từ khu nhà đa năng ra lại nhà xe thì thật lòng vòng . Càng đi nó càng thấm mệt , khung cảnh trước mặt nó đang mờ dần đi , đầu nó choáng váng .

“ đừng nói tái phát như khi sáng nha , bây giờ không phải lúc đâu híc” Minh Anh lẩm bẩm trong miệng đôi chân vẫn cố gượng từng bước .

Trong lúc gần như kiệt sức nó thấy hình ảnh của ai đang loay hoay phía trước , thân hình cao ráo hơi , khuôn mặt bánh trai kia , y chang như người mà nó mong nó thích . cố gượng từng bước , mỗi lúc càng mệt nhọc hơn ...

“ trời không bắt công với Minh Anh mà , trong lúc sắp chết em còn được thấy hình ảnh anh xuất hiện híc híc” .

“ Hoàng Long , Hoàng Long ...” Minh Anh thều thào gọi đủ lớn cho người đang đứng trước nghe được . Cũng là lúc nhỏ ngã quỵ xuống

Hoàng Long nghe thấy người gọi mình lại giọng giống nhỏ mà anh đang tìm kiếm anh chạy vội một cách nhanh chóng đỡ lấy Minh Anh .

Minh Anh nằm gọn trong vòng tay ấm áp của Hoàng Long mà cứ ngỡ là mình chỉ đang mơ thôi , còn chút sức lực nhỏ đưa tay lên má Hoàng Long .

“ Cô có sao không ...?” Hoàng Long đỡ lấy Minh Anh trong lòng mà đầy lo lắng hỏi .

“ Đây là giấc mơ phải không , nếu là mơ tôi không muốn thức dậy nữa đâu ...” Nói rồi Minh Anh ngất lịm đi...

31. Chương 16 : Bất Ngờ Lớn

Ánh mặt trời sắp tắt đi, cái lạnh của mùa đông đang đến dần qua từng đợt gió hòa thổi rít , Hoàng Long cởi áo khoác của mình khoác lên người Minh Anh . Chính anh cũng đang thấy lạnh tê , bế Minh Anh trên tay vội vã anh chạy ra xe để đưa Minh Anh về .

Biệt thự Gmeiner .

- Cậu chủ cô bé này là ai ? – Bà quản gia trùu mền hỏi

- Bạn cháu thôi bà .- Hoàng Long trả lời ngắn gọn rồi bế nó lên trên phòng mình .

Để lại bà quản gia với một ánh mắt đang rất tò mò dõi theo bóng dáng Hoàng Long .

- Lần đầu tiên từ lúc Uyển Nhi đi mới thấy cậu chủ dắt bạn gái về nhà – Bà quản gia mỉm cười hiền hậu

Đặt nó xuống tấm đệm nhẹ nhàng , anh thở phào nhẹ nhõm

“ Minh Anh cô đúng là heo “ – Anh vừa nghĩ trên tay vừa cầm điện thoại gọi cho ai đó

- Alo bác sĩ Hùng ?

- Hoàng Long cần Bác giúp gì ư ? – đầu dây bên kia trả lời .

- Bác có thể đến nhà cháu khám bệnh giúp một người được không ạ , cháu sẽ gọi tài xế qua đón Bác – Hoàng Long trả lời một cách tao nhã lịch thiệp .

- Sao , ba cháu lại phát bệnh à , Bác sẽ đến ngày không cần đón – Người đàn ông bên kia đầu dây hấp tấp trả lời.

- Dạ không , Bác cứ đến đây rồi sẽ biết .

- Được rồi Bác đến ngay .

Không nói gì thêm Hoàng Long cúp máy , anh đến bên cạnh giường bật đèn ngủ lên , ánh sáng tỏa ra làm hiện rõ khuôn mặt dường như đang mất hết sức sống của Minh Anh . Anh lấy tay vuốt mái tóc của nó một cách dịu dàng , ánh mắt trùu mền đến lạ .

Vốn dĩ căn phòng của anh là nơi u tối nhất trong căn nhà lớn này , nhưng chẳng hiểu sao có Minh Anh nơi này , anh lo sợ điều gì đó chỉ muốn có chút ánh sáng để Minh Anh cảm nhận được một chút ấm áp .

“ Cốc .. Cốc “

Tiếng gõ cửa vang lên , xóa đi bầu không khí suy tư của Hoàng Long , anh đứng dậy đi ra mở cửa .

- Chào bác Hùng . – Hoàng Long cúi đầu chào người đang đứng đối diện

- Ừm cháu cháu . – ông cười hiền nhìn Hoàng Long

Cả hai tiếng vào trong nơi nó đang nằm .

- Là người này – Bác sĩ Hùng ánh mắt tò mò hỏi Hoàng Long .

Anh không nói gì nhiều chỉ gục đầu . Bác sĩ Hùng cũng không hỏi gì thêm lấy dụng cụ ra khám cho nó , sau một hồi lâu khám xong rồi kéo chăn đắp cho nó , Bác sĩ hùng đứng dậy và đi ra ngoài Hoàng Long cũng đi theo sau .

- Cô ấy có sao không ạ ? – Hoàng Long có chút lo lắng hỏi

- Không sao đâu , cô bé chỉ vì kiệt sức vì bị dị ứng , đây là toa thuốc cháu hãy đưa cho cô ấy uống đúng như chỉ dẫn , còn đây kem bôi vết thương ở chân , tạm thời cháu nhớ dặn cô bé không được gãi ra va chạm mạnh ở chân nữa . Và nhớ đừng cho cô ấy ăn đồ hải sản .

- Vâng cháu cảm ơn Bác – Hoàng Long cầm toa thuốc trên tay nói .
- Vậy Bác về .
- Vâng

Hai người bắt tay nhau , chào một cách lịch sự , Hoàng Long đi theo tiễn Bác sĩ ra về .

- Bà à có thể nấu giúp cháu nồi cháo ? – Hoàng Long nhìn bà quản gia nói
- Được sẽ có ngay cậu chủ . – Bà quản gia mỉm cười nói .

Nói rồi Hoàng Long để bà quản gia ở đó với muôn ngàn câu hỏi , muôn ngàn thắc mắc , anh quay trở lại trên phòng , ngồi kế bên nó anh cứ nhìn khuôn mặt đó một cảm giác thật lạ kì , một cảm giác quen thuộc cứ như vậy ngủ quên lúc nào cũng không hay .

“ ưm ưm ”

Minh Anh trở mình cựa quậy thức giấc . Nhỏ nhìn xung quanh một bầu trời tối mịt mù chỉ có ánh sáng từ đèn ngủ hắt ra , một nơi lạ lẫm nhỏ hơn bằng hoàng rồi nhìn người đang nằm ngủ bên cạnh mình.

- Ủa đó là Hoàng Long . – nhỏ trợn rõ to đôi đồng tử của mình nhìn Anh .
- Sao mình lại ở đây , còn anh ta sao anh ta lại ở đâyyyyyyyyyy
- Aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – Minh Anh hét to
- Cô làm cái quái gì vậy ? – Hoàng Long tỉnh giấc bực mình cau có .
- Sao sao tôi lại ở đây , đây là ở đâu ?? – nhỏ hỏi hỏ hỏ anh
- Nhà tôi – Hoàng Long lạnh tanh trả lời
- Nhà anh – Minh Anh lấy lại bình tĩnh và ngồi nghĩ lại chuyện xảy ra .
- Ủa vậy là không phải mơ à , hí hí – nhỏ cười một cách ma mãnh
- Thế là anh đi tìm tôi hả quan tâm tôi dữ vậy hả , ha ha – nói xong câu này nó cười lớn hơn nữa .
- Tưởng bỏ – Hoàng khoanh tay trước mặt cau mày nói (thật ra thì sự thật như lời nhỏ đó nói mà)
- Chỉ là tôi xuống bàn giao xe trả cô thôi .
- Thôi thôi mà cứ đôi lòng quài hà .
- ... - Hoàng Long không thèm trả lời nó chỉ im lặng .
- Tôi đói – Minh Anh nói lí nhí
- Hì hì – nhe răng cười chữa ngượng .
- Thật Minh Anh , nhiều khi tôi nghĩ cô có phải là heo không đó !
- Hừm , vậy tôi hỏi anh có con heo nào dễ thương như Minh Anh tôi không .

Nó ngồi gượng dậy áp sát khuôn mặt của nó và Hoàng Long , Ánh mắt tra hỏi . Hoàng Long bất ngờ hành động của nó nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh . lật ngược tình thế anh đè nó xuống nệm khuôn mặt điển trai của anh áp sát mặt nó , ánh mắt đầy ma lực , môi khẽ nhẹ sang bên trái .

- trông cô cũng hấp dẫn và dễ thương thật tại sao đến bây giờ tôi mới biết nhỉ .
- này này anh muốn làm gì tôi – Minh Anh đang nằm vị trí ở dưới khuôn mặt lo lắng .
- đúng... đúng là tôi thích anh thật nhưng không được không được – Minh Anh càng lúc càng nói lớn giọng .

khuôn mặt của Hoàng Long thì càng lúc càng áp sát khuôn mặt của nhỏ , không thể cựa quậy nhỏ nhắm tịt mắt . thấy thái độ của Minh Anh Hoàng Long không thể nào nhịn cười được nữa , anh cúi sát bên tai của Minh Anh nói

- nếu trên thế gian này còn sót duy nhất mình cô , thì cũng chẳng bao giờ tôi muốn ném thử đầu Minh Anh à . ha ha

nói đến đó anh buông Minh Anh ra rồi ngồi cười khoái chí , Minh Anh vì bị chọc quê nên mặt mày đỏ rần không dám nói gì hơn .

“ rột rột ”

Mặt đang đỏ vì chuyện quên lúc này chưa thôi thì tới cái bụng phản chủ làm ặt của nó càng ngày càng đỏ hơn .

Hoàng Long đang cười nghe âm thanh kêu gọi thức ăn của nó càng làm anh cười lớn hơn , bây giờ nó chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đó để chui xuống quách cho xong .

Tính đến bây giờ cũng đã 7 giờ tối rồi , Minh Anh lấy tay xoa bụng ánh mắt long lanh nhìn Hoàng Long làm ánh lắc đầu ngán ngẫm với độ trẻ con của nó .

- Đi theo tôi và chuyện hôm nay cấm cô nói với ai . – Hoàng Long lên tiếng nói

- Ồ , tôi biết rồi .- Minh Anh bước chân xuống nhấc từng bước đi theo sau Hoàng Long .

Anh ngoái đầu lại nhìn nhấc từng bước khó khăn , khuôn mặt vì đau nên cau mày , anh quay lại bế nó trên tay một cách bất ngờ , khiến nó không kịp phản ứng , chỉ biết là bây giờ nó thấy rất vui , nó choàng tay qua cổ ôm lấy anh , miệng cũng không nói gì hơn . Còn anh cảm giác của anh như thế nào vui hay ảm áp anh đều để nét mặt lạnh lùng như vô cảm .

- Á – Nhỏ rít lên vì bị thả tự do xún đất .

Hoàng Long vừa bế nó đến bàn ăn thì một cảnh tượng thật không ngờ tới , mẹ anh , mẹ nhỏ và cả Hoàng Nhi đều ngồi ở đó , thật là một chuyện mà không bao giờ Minh Anh lại nghĩ sẽ gặp trường hợp như thế này , Hoàng Long không biết phải phản ứng như thế nào trước trường hợp này , anh đành thả nó một cách tự do .

Hoàng Nhi thấy vậy vội chạy đến đỡ Minh Anh đứng dậy .

- Minh Anh sao cậu lại ở đây ? – Hoàng Nhi tò mò hỏi

- À mình mình – Minh Anh gãi đầu lúng túng chưa kịp trả lời hết câu

- Minh Anh sao con lại ở nơi này ? – Người phụ nữ mái tóc thả ngang vai hơi xoắn lên tiếng hỏi Minh

“ – gì nữa đây sao có tiếng ma ma ở đây ??? ” mắt nhỏ tròn xoe nghĩ thầm rồi nghiêng sang bên trái nhìn thẳng mới tá hỏa là chính xác mẹ của nó đang ngồi nơi đó .

“ trời ơi nếu đây là mơ thì cho con xin được mơ tiếp đi ” – Minh Anh khóc ròng trong bụng .

- Co..n co..n – Minh Anh ấp úng

Thật sự nhỏ không biết phải giải thích ra làm sao với mẹ của nó , còn Hoàng Nhi sao Hoàng Nhi cũng ở đây sao lại đầy đủ như vậy , còn người phụ nữ tao nhã thanh lịch vô cùng đẹp kia là ai , đẹp hơn cả mẹ nó là ai ? vô vàng câu hỏi xuất hiện mà không có lấy một câu trả lời . Minh Anh đứng đơ như một bức tượng

- Ôi Phụng Lai đó là con gái cậu hả ? – người phụ nữ cất giọng xóa tan không khí căng thẳng

- Ừm đó là Minh Anh con gái mình , mình chưa hiểu vì sao nó lại ở đây – mẹ Minh Anh giới thiệu .

- Hoàng Nhi con đưa bạn đến đây đi sao cứ đứng thừ ra đó , Hoàng Long nữa con lại đây ăn tối luôn đi thật trùng hợp vì tối nay con ở nhà . – mẹ anh chậm rãi nói .

- Cháu chào bác , cháu là Minh Anh – Minh Anh lễ phép chào .

- Cháu chào bác – Hoàng Long cũng lễ phép chào mẹ Minh Anh

Suốt cả buổi cơm tối mọi người nói chuyện vui vẻ giới thiệu với nhau . rồi Minh Anh cũng từ từ giải thích chuyện xuất hiện ở nhà Hoàng Long , mọi vấn đề Minh Anh thắc mắc cũng được Hoàng Nhi làm sáng tỏ .

Mẹ Minh Anh và mẹ Hoàng Long vốn dĩ là bạn thân lúc còn đi học cho đến bây giờ , khi ấy lập gia đình ở gần nhà nhau cách đây 10 năm gia đình nhà Hoàng Long làm ăn khá khá nên chuyển nhà sang bên khu đảo xanh này , và gia đình nhà Minh Anh cũng tìm được mặt bằng lí tưởng để kinh doanh . Nên bọn nhỏ lúc ấy cũng chia cách bây giờ ngồi nghe người lớn nói chuyện mới lần lượt nhớ ra .

- Trời Minh Anh cháu không nhớ gì cả , lúc nhỏ cháu toàn ăn hiếp Hoàng Long cứ chiều chiều đều về mách cô là cháu ăn hiếp nó đó . – Mẹ Hoàng Long ngồi nhắc lại những chuyện thuở bé của hai nhà .

- Ha ha thật vậy hả Bác – Minh Anh chớp mắt lia lịa hỏi .

- Ừm đúng rồi Minh Anh ! có lần con bị đám nhóc trong xóm ăn hiếp chính Hoàng Long đứng ra chịu trận giúp con về nhà mình mấy bầm tím cả lên – Mẹ Minh Anh cũng theo chân kể lại chuyện xưa .

- Đến khi mẹ hỏi thì bảo là trên đời này “ không được ai ăn hiếp Minh Anh ngoài con ” – Mẹ Minh Anh mỉm cười hiền hậu cười nói

- Mẹ À – Minh Anh nghe đến đây thì cười thẹn thùng xấu hổ

- Ấy chà chà hai ơi hai em không ngờ cục đá như hai cũng biết sến dzậy đó nha – Hoàng Nhi cười lớn.

- Hoàng Nhi ! – Hoàng Long chau mày nhìn gọi tên em gái .

- Con trai mình nó ngại ngừng đó cậu và cháu đừng để bụng – Mẹ Hoàng Long lên tiếng phân trần

- Không sao đâu – Mẹ Minh Anh cười nhẹ nói

Cứ thế cả buổi cả bốn người ngồi ăn tối và nói chuyện xôn xao chỉ có duy nhất Hoàng Long vẫn luôn giữ thái độ bình thản như không có gì .

Sự thật không phải như vậy , anh ngồi lắng nghe những chuyện trước kia mà mọi người ngồi nói , thái độ bình thản nhưng trong tâm trí anh có cảm giác bữa cơm gia đình ấm áp và đầy tiếng cười mà đã lâu nay anh chưa cảm nhận được , từ khi Minh Anh xuất hiện anh thấy mình bận rộn hơn và sự cô đơn trống trải đang ngày dần tan biến ...

Ăn tối xong mọi người cùng nhau ra phòng khách trò chuyện thêm một lúc , rồi mẹ Minh Anh và Minh Anh mới về . Còn riêng Hoàng Long xong bữa tối vì có cuộc gọi phải giải quyết ở công ty nên anh đã vội thay đồ đi gấp khi này .

- Chào bác cháu về – Minh Anh cuối chào lễ phép .

- Ừm chào cháu , cứ rảnh thì qua nhà Bác chơi nhé . À mà không bao lâu nữa – Mẹ Hoàng Long đáp lời.

- Ủa là sao hả Bà...c

- À Thanh Lam chuyện đó mình sẽ trả lời cho cậu sau , bây giờ trễ rồi mình về nhà trước kéo ba nó lại chờ – Mẹ Minh Anh lên tiếng cắt ngang câu hỏi của Minh Anh .

Mẹ Hoàng Long không nói gì thêm chỉ mỉm cười chào hai mẹ con , gọi tài xế chở hai mẹ con Minh Anh .

32. Chương 16 : Bất Ngờ Lớn

Ánh mặt trời sắp tắt đi, cái lạnh của mùa đông đang đến dần qua từng đợt gió hòa thổi rít , Hoàng Long cởi áo khoác của mình khoác lên người Minh Anh . Chính anh cũng đang thấy lạnh tê , bế Minh Anh trên tay vội vã anh chạy ra xe để đưa Minh Anh về .

Biệt thự Gmeiner .

“ Cậu chủ cô bé này là ai ?” Bà quản gia trêu mếu hỏi.

“ Bạn cháu thôi bà” . Hoàng Long trả lời ngắn gọn rồi bế nó lên trên phòng mình .

Để lại bà quần gia với một ánh mắt đang rất tò mò dõi theo bóng dáng Hoàng Long : “ Lần đầu tiên từ lúc Uyển Nhi đi mới thấy cậu chủ dắt bạn gái về nhà” . Bà quần gia mỉm cười hiền hậu.

Đặt nó xuống tấm đệm nhẹ nhàng , anh thở phào nhẹ nhõm

“ Minh Anh cô đúng là heo” Anh vừa nghĩ , trên tay vừa cầm điện thoại gọi cho ai đó : “ Alo bác sĩ Hùng ?” .

“ Hoàng Long cần Bác giúp gì ư ?” đầu dây bên kia trả lời .

“ Bác có thể đến nhà cháu khám bệnh giúp một người được không ạ , cháu sẽ gọi tài xế qua đón Bác”. Hoàng Long trả lời một cách tao nhã lịch thiệp .

“ Sao , ba cháu lại phát bệnh à , Bác sẽ đến ngày không cần đón” . Người đàn ông bên kia đầu dây hấp tấp trả lời.

“ Dạ không , Bác cứ đến đây rồi sẽ biết” .

“ Được rồi Bác đến ngay” .

Không nói gì thêm Hoàng Long cúp máy , anh đến bên cạnh giường bật đèn ngủ lên , ánh sáng tỏa ra làm hiện rõ khuôn mặt trắng bệch dường như đang mất hết sức sống của Minh Anh . Anh lấy tay vuốt mái tóc của nó một cách dịu dàng , ánh mắt trĩu mến đến lạ .

Vốn dĩ căn phòng của anh là nơi u tối nhất trong căn nhà lớn này , nhưng chẳng hiểu sao có Minh Anh nơi này , anh lo sợ điều gì đó chỉ muốn có chút ánh sáng để Minh Anh cảm nhận được một chút ấm áp .

“ Cốc .. Cốc” Tiếng gõ cửa vang lên , xóa đi bầu không khí suy tư của Hoàng Long , anh đứng dậy đi ra mở cửa .

“ Chào bác Hùng” . Hoàng Long cúi đầu chào người đang đứng đối diện .

“ Ừm cháu cháu” . ông cười hiền nhìn Hoàng Long .

Cả hai tiếng vào trong nơi nó đang nằm .

“ Là người này” Bác sĩ Hùng ánh mắt tò mò hỏi Hoàng Long .

Anh không nói gì nhiều gật đầu . Bác sĩ Hùng cũng không hỏi gì thêm lấy dụng cụ ra khám cho nó , sau một hồi lâu khám xong rồi kéo chăn đắp cho nó , Bác sĩ Hùng đứng dậy và đi ra ngoài Hoàng Long cũng đi theo sau .

“ Cô ấy có sao không ạ ?”. Hoàng Long có chút lo lắng hỏi .

“ Không sao đâu , cô bé chỉ kiệt sức vì bị dị ứng , đây là toa thuốc cháu hãy đưa cho cô ấy uống đúng như chỉ dẫn , còn đây kem bôi vết thương ở chân , tạm thời cháu nhớ dặn cô bé không được gãi ra va chạm mạnh ở chân nữa . Và nhớ đừng cho cô ấy ăn đồ hải sản” .

“ Vâng cháu cảm ơn Bác” . Hoàng Long cầm toa thuốc trên tay nói .

“ Vậy Bác về” .

“ Vâng”

Hai người bắt tay nhau , chào một cách lịch sự , Hoàng Long đi theo tiễn Bác sĩ ra về .

“ Bà à có thể nấu giúp cháu nồi cháo” . Hoàng Long nhìn bà quần gia nói .

“ Được sẽ có ngay cậu chủ” . Bà quần gia mỉm cười nói .

Nói rồi Hoàng Long để bà quần gia ở đó với muôn ngàn câu hỏi , muôn ngàn thắc mắc , anh quay trở lại trên phòng , ngồi kể bên nó anh cứ nhìn khuôn mặt đó một cảm giác thật lạ kì , một cảm giác quen thuộc cứ như vậy ngủ quên lúc nào cũng không hay .

“ ưm ưm” Minh Anh trở mình cựa quậy thức giấc . Nó nhìn xung quanh một bầu trời tối mịt mù chỉ có ánh sáng từ đèn ngủ hắt ra , một nơi lạ lẫm nhỏ hơn bàn hoàng rồi nhìn người đang nằm ngủ bên cạnh mình.

“Ủa đó là Hoàng Long”. Minh Anh trợn rõ to đôi đồng tử của mình nhìn Anh .

“Sao mình lại ở đây , còn anh ta sao anh ta lại ở đây”

“A”. Minh Anh hét to .

“Cô làm cái quái gì vậy ?” . Hoàng Long tỉnh giấc bực mình cau có .

“Sao sao tôi lại ở đây , đây là ở đâu ??” . Minh Anh hỏi hử hử anh .

“Nhà tôi” Hoàng Long lạnh tanh trả lời.

“Nhà anh” . Minh Anh lấy lại bình tĩnh và ngồi nghĩ lại chuyện xảy ra .

“Ủa vậy là không phải mơ à , hí hí” . Minh Anh cười một cách ma mĩnh . Chậm rãi hỏi thêm một câu , giải bày thắc mắc đáng vướng trong lòng: “ Thế là anh đi tìm tôi hả, quan tâm tôi dữ vậy hả” . Minh Anh cười toét , bộ dạng nó lúc này có vẻ đang rất sung sướng .

“ Tưởng bỏ ”. Hoàng Long khoanh tay trước mặt cau mày nói phân bua , để trách đối phương mắc bệnh hoang tưởng . Dù sự thật có ra sao thì anh vẫn sẽ cho đối phương một đòn chí mạng : “ Chỉ là tôi xuống bàn giao xe trả cô thôi” .

“ Thôi thôi mà cứ dối lòng quài hà” . Là nó đoán bừa , hay là có giác quan thứ sáu thì bây giờ nhìn vẻ mặt của anh , đứa ngốc nghếch như nó cũng dễ dàng đọc được tâm tư của anh .

Hoàng Long không phản bác , anh là vậy . Chỉ nói một lần dù Minh Anh muốn nói gì , nghĩ gì thì cứ là như thế . Có giải thích thêm liệu rằng có tác dụng? tất nhiên là không và bản năng của anh chính là không làm như việc dư thừa . Anh dùng thái độ im lặng .

“ Tôi đói”. Đau chân , dị ứng có thể chịu đựng tất , nhưng để đói hành hạ thì nó sẽ chịu thua, muốn vượt qua cơn đau trước tiên không nên bụng đói . Nó cũng chẳng ngần ngại cười nịch yêu cầu một bữa ăn .

Trông bộ dạng Minh Anh lúc này, thật giống một con mèo lười, vùi mình trong chiếc chăn , điệu bộ khiến người ta chỉ muốn nựng muốn cưng : “ Minh Anh , nhiều khi tôi nghĩ cô có phải là heo không đó !”

“ Hừm , vậy tôi hỏi anh.Có con heo nào dễ thương như Minh Anh tôi không ?” . Minh Anh phồng mang trợn mắt , phân bua . Chỉ là một bữa ăn thôi mà , muốn có sức khỏe muốn rời khỏi đây thì ít nhất phải được nó cái bụng . Yêu cầu này quá đáng chỗ nào cơ chứ .

Minh Anh ngồi gượng dậy áp sát khuôn mặt của nó vào Hoàng Long , Ánh mắt tra hỏi . Hoàng Long bất ngờ hành động của nó nhưng vẫn giữ thái độ bình tĩnh . lật ngược tình thế anh đè nó xuống nệm khuôn mặt điển trai của anh áp sát mặt nó , ánh mắt đầy ma lực , môi khẽ nhẹ sang bên trái .

“ trông cô cũng hấp dẫn và dễ thương thật tại sao đến bây giờ tôi mới biết nhĩ . Làm ăn thì phải có trao đổi đúng chứ?” .

“ này này anh muốn làm gì tôi” . Minh Anh đang nằm vị trí ở dưới , khuôn mặt lo lắng chỉ vì muốn ăn cơm thôi mà phải chịu thiệt đến vậy sao , há chẳng phải đất nước này không còn pháp luật , cổ trăn tĩnh : “ đúng... đúng là tôi thích anh thật, nhưng không được, không được” Minh Anh càng lúc càng nói lớn giọng .

khuôn mặt của Hoàng Long thì càng lúc càng áp sát khuôn mặt của Minh Anh , không thể cự quạ nó nhắm tịt mắt . thấy thái độ của Minh Anh Hoàng Long không thể nào nhịn cười được nữa , anh cúi sát bên tai của Minh Anh nói : “ nếu trên thế gian này còn sót duy nhất mình cô , thì cũng chẳng bao giờ tôi muốn nếm thử đầu Minh Anh à” . Anh khẽ môi khẽ miệt .

nói đến đó anh buông Minh Anh ra rồi ngồi cười khoái chí , Minh Anh vì bị chọc quê nên mặt mày đỏ rần không dám nói gì hơn .

“rột rột” . Mặt đang đỏ vì chuyện quên lúc này chưa thôi thì tới cái bụng phản chủ làm cho mặt của nó càng ngày càng đỏ hơn .

Hoàng Long đang cười nghe âm thanh kêu gọi thức ăn của nó càng làm anh cười lớn hơn , bây giờ nó chỉ muốn kiếm cái lỗ nào đó để chui xuống quách cho xong .

Tính đến bây giờ cũng đã 7 giờ tối rồi , Minh Anh lấy tay xoa bụng ánh mắt long lanh nhìn Hoàng Long làm anh lắc đầu ngán ngẫm với độ trẻ con của nó, trầm giọng nói : “ Đi theo tôi và chuyện hôm nay cấm cô nói với ai” . Câu nói nhẹ nhàng lại có sức ảnh hưởng rất lớn , làm người nghe phải điêu đứng ngoài tuân mệnh ra thì còn cách nào dám làm trái .

“ Ồ , tôi biết rồi” . Minh Anh bước chân xuống nhắc từng bước đi theo sau Hoàng Long .

Anh ngoái đầu lại nhìn Minh Anh nhắc từng bước khó khăn , khuôn mặt vì đau nên cau mày , anh quay lại bế nó trên tay một cách bất ngờ , khiến nó không kịp phản ứng , chỉ biết là bây giờ nó thấy rất vui , nó choàng tay qua cổ ôm lấy anh , miệng cũng không nói gì hơn . Còn anh cảm giác của anh như thế nào vui hay ám áp anh đều để nét mặt lạnh lùng như vô cảm .

“ Á” . Minh Anh rít lên vì bị thả tự do xún đất .

Hoàng Long vừa bế nó đến bàn ăn thì một cảnh tượng thật không ngờ tới , mẹ anh , một người phụ nữ khác và cả Hoàng Nhi đều ngồi ở đó , thật là một chuyện mà không bao giờ Minh Anh lại nghĩ sẽ gặp trường hợp như thế này , Hoàng Long không biết phải phản ứng như thế nào trước trường hợp này , anh đành thả nó một cách tự do .

Hoàng Nhi thấy vậy vội chạy đến đỡ Minh Anh đứng dậy .

“ Minh Anh sao cậu lại ở đây ?” . Hoàng Nhi tò mò hỏi

“ À mình mình” . Minh Anh gãi đầu lúng túng chưa kịp trả lời hết câu lại có tiếng nói khác hỏi tấp đến .

“ Minh Anh sao con lại ở nơi này ?” . Người phụ nữ mái tóc thả ngang vai hơi xoắn lên tiếng hỏi Minh Anh.

“ gì nữa đây sao có tiếng ma ma ở đây ???” đầu óc nó bắt đầu làm việc phân tích mắt nhỏ tròn xoe nghĩ thầm rồi nghiêng sang bên trái nhìn thẳng mới tá hỏa là chính xác mẹ của nó đang ngồi nơi đó .

“ trời ơi nếu đây là mơ thì cho con xin được mơ tiếp đi” . Minh Anh khóc ròng trong thâm tâm của mình .

“ Co..n co..n” . Minh Anh ấp úng . Thật sự bây giờ không biết phải giải thích ra làm sao với mẹ của nó , còn Hoàng Nhi sao Hoàng Nhi cũng ở đây sao lại đầy đủ như vậy , còn người phụ nữ tao nhã thanh lịch vô cùng đẹp kia là ai , đẹp hơn cả mẹ nó là ai ? vô vàng câu hỏi xuất hiện mà không có lấy một câu trả lời . Minh Anh đứng đơ như một bức tượng .

“ Ôi Phụng Lai đó là con gái cậu hả ?” . người phụ nữ cất giọng xóa tan không khí căng thẳng.

“ Ừm đó là Minh Anh con gái mình , mình chưa hiểu vì sao nó lại ở đây” . Mẹ nó giới thiệu , ánh mắt hiếu kì nhìn nó khó hiểu .

“ Hoàng Nhi con đưa bạn đến đây đi sao cứ đứng thừ ra đó , Hoàng Long nữa con lại đây ăn tối luôn đi thật trùng hợp vì tối nay con ở nhà” . mẹ anh chậm rãi nói .

“ Cháu chào bác , cháu là Minh Anh” . Minh Anh lễ phép chào .

“ Cháu chào bác” . Hoàng Long cũng lễ phép chào mẹ Minh Anh.

Người ngoài nếu nhìn cảnh tượng này , có lẽ lại đây là bữa tiệc ra mắt hai bên gia đình lắm đây .

Suốt cả buổi cơm tối mọi người nói chuyện vui vẻ giới thiệu với nhau . rồi Minh Anh cũng từ từ giải thích chuyện xuất hiện ở nhà Hoàng Long , mọi vấn đề Minh Anh thắc mắc cũng được Hoàng Nhi làm sáng tỏ .

Mẹ Minh Anh và mẹ Hoàng Long vốn dĩ là bạn thân lúc còn đi học cho đến bây giờ , khi ấy lập gia đình ở gần nhà nhau cách đây 10 năm gia đình nhà Hoàng Long làm ăn khá khá nên chuyển nhà sang bên khu đảo xanh này , và gia đình nhà Minh Anh cũng tìm được mặt bằng lí tưởng để kinh doanh . Nên bọn nhỏ lúc ấy cũng chia cách bây giờ ngồi nghe người lớn nói chuyện mới lần lượt nhớ ra .

“ Trời Minh Anh cháu không nhớ gì hả , lúc nhỏ cháu toàn ăn hiếp Hoàng Long cứ chiều chiều đều về mách cô là cháu ăn hiếp nó đó” . Mẹ Hoàng Long ngồi nhắc lại những chuyện thuở bé của hai nhà .

“ Ha ha thật vậy hả Bác” . Minh Anh chớp mắt lia lịa hỏi, chuyện này rắc thu hút nó, nếu biết nhau từ nhỏ chẳng phải anh và nó là thanh mai trúc mã hay sao .

“ Ừm đúng rồi Minh Anh ! có lần con bị đám nhóc trong xóm ăn hiếp chính Hoàng Long đứng ra chịu trận giúp con về nhà mình mấy hôm cả lên” . Mẹ Minh Anh cũng theo chân kể lại chuyện xưa .

“ Đến khi mẹ hỏi thì bảo là trên đời này, không được ai ăn hiếp Minh Anh ngoài con” . Mẹ Minh Anh mỉm cười hiền hậu cười nói .

“ Mẹ À” . Minh Anh nghe đến đây thì cười thẹn thùng xấu hổ.

“ Ấy chà chà hai ới hai em không ngờ cục đá như hai cũng biết sến vậy đó nha” . Hoàng Nhi cười lớn.

“ Hoàng Nhi !” . Hoàng Long chau mày nhìn gọi tên em gái .

“ Con trai mình nó ngại ngừng đó cậu và cháu đừng để bụng” . Mẹ Hoàng Long lên tiếng phân trần.

“ Không sao đâu” . Mẹ Minh Anh cười nhẹ nói.

Cứ thế cả buổi cả bốn người ngồi ăn tối và nói chuyện xôn xao chỉ có duy nhất Hoàng Long vẫn luôn giữ thái độ bình thản như không có gì .

Sự thật không phải như vậy , anh ngồi lắng nghe những chuyện trước kia mà mọi người ngồi nói , thái độ bình thản nhưng trong tâm trí anh có cảm giác bữa cơm gia đình ấm áp và đầy tiếng cười mà đã lâu nay anh chưa cảm nhận được , từ khi Minh Anh xuất hiện anh thấy mình bận rộn hơn và sự cô đơn trống trải đang ngày dần tan biến ...

Ăn tối xong mọi người cùng nhau ra phòng khách trò chuyện thêm một lúc , rồi mẹ Minh Anh và Minh Anh mới về . Còn riêng Hoàng Long xong bữa tối vì có cuộc gọi phải giải quyết ở công ty nên anh đã vội thay đồ đi gấp khi này .

“ Chào bác cháu về”. Minh Anh cuối chào lễ phép .

“ Ừm chào cháu , cứ rảnh thì qua nhà Bác chơi nhé . À mà không bao lâu nữa” . Mẹ Hoàng Long đáp lời.

“ Ừa là sao hả Bá..c”

“ À Thanh Lam chuyện đó mình sẽ trả lời cho cậu sau , bây giờ trễ rồi mình về nhà trước kẻo ba nó lại chờ” . Mẹ Minh Anh lên tiếng cắt ngang câu hỏi của Minh Anh .

Mẹ Hoàng Long không nói gì thêm chỉ mỉm cười chào hai mẹ con , gọi tài xế chở hai mẹ con Minh Anh về nhà .

33. Chương 17 : Biến Cố

Minh Anh và Mẹ vừa về đến nhà , trông thấy pa pa nó lễ phép chào rồi xin phép lên phòng vì nó cảm thấy còn mệt cần phải nghỉ ngơi .

- Minh Anh con lại đây .

Pa pa nó bỏ tờ báo xuống bàn , tay vỗ lên tấm đệm ghế bảo nó đến đây .

- Dạ sao ba ? – nó vẫn ngơ ngác không biết gì.

- Ba mẹ muốn nói với con chuyện này .- papa nó trầm giọng nói .

- Dạ .

- Con có muốn sang Úc sống với ông bà và em trai không ?

- Ôi ba cứ đùa hoài , đúng là con cũng nhớ em nhưng không cần nhiệt tình như vậy đâu hì hì – nó xua tay lia lịa mỉm cười

- Minh Anh à ba con đang nói thật đó – mẹ cầm tay nó từ tốn nói .

- Chuyện là sao mẹ sao con không hiểu gì hết – Minh Anh bối rối

- Minh Anh nghe mẹ nói nè , ba con bị đồng nghiệp trong công ty hãm hại , nên lỡ kí sai hợp đồng với đối tác làm công ty bị thất thu một số tiền lớn , bây giờ gia đình ta phải đền hợp đồng đó và chịu toàn bộ trách nhiệm .

Đôi mắt mẹ Minh Anh trở nên u buồn khi nhắc đến chuyện này .

- Bây giờ mẹ tính sang quán ột người quen , và bán căn nhà này đi để đền hợp đồng và gia đình chúng ta sẽ chuyển sang úc ở với nội của con và em trai .

Ngồi lắng nghe mẹ nó kể lại chuyện xảy ra với ba nó nước mắt nó cứ thi nhau chảy xuống lúc nào không hay . Ba nó là một người đàn ông luôn có trách nhiệm với gia đình lẫn công việc ông luôn chân thành giúp đỡ mọi người xung quanh mà không ngừng nghỉ , còn mẹ nó một người phụ nữ vô cùng chu đáo chịu thương chịu khó thức khuya dậy sớm để chuẩn bị cho cửa hàng và tất tần tật việc gia đình .

Giờ đây nghe ba nó gặp khó khăn nó chỉ biết ngồi khóc chứ không thể nào phụ giúp ba mẹ gánh vác số tiền lớn như vậy .

Vậy giờ sao hã mẹ ? – nó thút thít nói

Con không muốn đi sang Úc đâu , mẹ biết bà nội không thích con mà , vì không thích con nên bà mới sang Úc mà – nó lấy tay lau đi những dòng nước mắt đang lăn trên đôi má .

mẹ nó buồn rầu rồi nói tiếp .

Nhưng nếu con ở đây thì con sẽ ở đâu ? ai chăm sóc cho con ? con còn phải đi học mà ? - Mẹ không muốn con phải cực khổ đâu MA à - Mẹ Minh Anh rướm nước mắt

- Anh nghĩ em nên nhận lời giúp đỡ của Thanh Lam – Ba nó ậm ịm nói

Chúng ta sẽ gửi con bé sang đó ít nhất chúng ta có thể yên tâm khi Minh Anh sống bên đó , đợi khi Minh Anh học xong cấp trung học rồi tính tiếp .

Sang nhà Hoàng Long ?

Ừm con gái , nhà cô Thanh Lam và gia đình chúng ta rất thân nhau nên mẹ sẽ yên tâm hơn nếu giao con và lại Thanh Lam cũng tâm sự với mẹ là gia đình cô ấy đang cần một người phụ giúp chuyện nhà cửa .

Mẹ nó vừa nắm tay nó vừa lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài nó cứ thút thít và gục đầu nghe theo sự sắp xếp .

- Thôi quyết định vậy đi – papa thở dài nói

- Con lên phòng nghỉ ngơi đi Minh Anh , con chưa khỏe lắm đâu nhớ ngủ sớm nghe con – ma ma nhìn nó nói

Lết than tàn mà đại lên phòng . Nó thả tự do cả thân hình xuống giường .

Mặc dù rất mệt nhưng nó không tài nào ngủ được . Nó trần trọc về chuyện gia đình . về Hoàng Long , về quyết định ở lại của nó .. Cứ miên man suy nghĩ nó ngủ quên lúc nào không hay .

Đến Công ty Hoàng Long nhìn sắp tài liệu được đặt sẵn trên bàn mà thấy đau đầu , anh lấy tay xoa nhẹ vầng thái dương .

Ngồi xuống bàn làm việc anh cầm tập hồ sơ trên tay chăm chú đọc về những điều khoản hợp đồng nhưng không hiểu sao hình ảnh Minh Anh đang cười nói cứ hiện hình lên trước mặt anh , rồi anh nghĩ về những câu chuyện lúc nhỏ mà khi này nghe mẹ anh và mẹ nó kể lại .

Anh lục lại trí nhớ ngày xưa của mình , nhớ về lúc bé anh có ấn tượng với một cô bé thân hình tròn quay rất đáng yêu và luôn ăn hiếp anh , không thể ngờ được đó là Minh Anh

- Thế giới này thật tròn , đúng hơn là Đà Nẵng này thật bé .- Hoàng Long nói một mình

Nghĩ đến đây thôi anh phì cười vì những cử chỉ hành động lời nói thật trẻ con của nó .

Một ngày mới lại bắt đầu .

nó thức dậy VSCN xong rồi xuống nhà chào ba mẹ rồi đi học luôn , nó không có tâm trạng nào để ngồi ăn cùng gia đình và ba mẹ nó cũng vậy không khí trong nhà bây giờ thật ảm đạm , nó muốn ra ngoài sớm để hô hấp hơn .

Suốt đêm không ngủ được ngon giấc , đôi mắt nó bị thâm quầng như con gấu trúc , chân nó bị trật nên vẫn có đi cà nhắc , xe đạp thì nó để ở trường còn chưa lấy về .

Bước đi mà lòng nó nặng trĩu , đầu cúi xuống mặt đường không thềm ngó phía trước , nó không biết từ sáng sớm Hoàng Long đã đợi nó trước nhà .

Anh bíp còi in ỏi một hồi lâu mới thấy nó quay đầu lại nhìn anh , bắt giắc theo phản xạ tự nhiên nó bước đến xe mở cửa ngồi vào trong , như người vô hồn nó cứ cúi đầu xuống chân .

- Tôi đã bảo cô vào xe đâu – Hoàng Long lên tiếng

- Ồ vậy tôi xuống – nó trả lời cộc lốc

Quay người nhóm lên định đi ra khỏi thì anh cầm tay nó kéo lại .

- Tôi có cho phép cô xún đâu – Hoàng Long hơi cau có khi bị nó ngó lơ

- Ồm . – mặt nó vẫn cúi xuống chân .

“ cái con nhỏ khùng này , hôm nay cô ta bị sao vậy ? ” Hoàng Long nghĩ ngợi mông lung rồi cho xe đi chuyển , suốt quãng đường đến trường nó không nói với anh một lời nào cả , cũng không thềm nói chuyện với anh , làm anh cảm thấy khó chịu vô cùng , anh để ý mắt nó thấy thâm đen như con gấu trúc , mặt mũi buồn so cứ liên tiếp thở dài , nhìn một kẻ vô hồn .

- Đến trường rồi , xuống xe – anh lạnh lùng trả lời .

- Ồ !

Nó bước xuống xe không thềm nói gì hơn với Hoàng Long , khiến ánh mắt của anh trở nên rục rĩ , anh không hiểu vì sao nó lại như thế , vừa cảm thấy lo cho nó vừa bực tức vì nó dám lơ anh .

- Minh Anh ! – anh gọi nó

- Gì cơ ! – giọng íu ớt nó nói

- Cô đi đâu đó ?

- Vào lớp

- Vào lớp đi đường đó à . – anh khoanh tay trước ngực nhìn nó

Đến bây giờ nó mới chịu ngược mặt lên nhìn phía trước rồi quay sang nhìn anh , anh bị giắt mình trước cái vẻ bề ngoài của nó , mặt mày rử rượ , đôi mắt sưng húp . Mới qua có một đêm thôi nhưng anh không thể nhận ra Minh Anh nhí nhảnh của ngày hôm qua còn chạy lăn xăn xung quanh anh .

Không biết vì một ý nghĩ nào đó anh chạy đến ôm nó vào lòng , không nghĩ được gì không cảm xúc nào ngoài cái buồn mà nó đang mang trên mình gục mặt vào thân hình của anh nó khóc vỡ òa nhưng đứa bé , anh càng siết nó vào lòng chặt thêm chút nữa .

Một lúc sau nó nín khóc xô nhẹ anh ra rồi quay lưng đi không nói lời nào , lòng nó nặng trĩu nhưng khi được nép trong anh nó bớt đi được phần nào nhưng bây giờ nó không có tâm trạng nói chuyện với anh . Anh đứng đó trông theo bóng nó đi dần xa

“ gửi : Hoàng Nhi

Minh Anh buồn ! “

Anh lấy điện thoại từ trong túi ra bấm dòng tin nhắn rồi mới bước vào trường .

Trôi qua 2 tiết học mà nó cứ nằm thừ ra bàn , đôi mắt vẫn nhắm nghiền theo đuổi những suy nghĩ . Nó thấy như mình đang chỉ có một mình mặt dù Hoàng Nhi đang ngồi cạnh nói gì nó cũng chừ à ừ cho qua chuyện .

Reng ... reng...

Tiếng chuông kết thúc tiệc học vang lên , thấy nó cứ vậy Hoàng Nhi rủ nó xuống căn tin , Hoàng Nhi đứng dậy nắm tay Minh Anh kéo nó đi .

Xuống căn tin vô tình Hoàng Nhi cũng thấy bọn anh trai mình đang ngồi bên góc phía bên kia , rồi vội vang kéo Minh Anh theo .

Trông thấy Hoàng Long , Đăng Khôi nó cười mỉm thay cho lời chào , thái độ của nó bây giờ đã đỡ hơn khi sáng lúc nãy . Hoàng Nhi đã bị Quốc Huy kéo vào căn tin mua đồ để nó ngồi đó chỉ im lặng . nghe cả ba người kia nói chuyện ,thật ra chỉ có người con gái kia và Đăng Khôi nói mà thôi , Hoàng Long lâu lâu mới trả lời lại .

Một lúc sau Quốc Huy cùng Hoàng Nhi quay lại với nhiều điểm tâm khác nhau .

- Minh Anh tắt cả cho cậu nè – Hoàng Nhi chỉ vào chỗ thức ăn nói
- Trời sao mình ăn hết được – Minh Anh tròn xoe mắt trả lời
- Minh Anh em mà cũng từ chối thức ăn hã – Đăng Khôi mở lời ghẹo Minh Anh
- Cô ấy là ai vậy Khôi ? – Ngọc Quỳnh ngồi cạnh thắc mắc hỏi
- À giới thiệu với em đây là Minh Anh bạn cùng lớp với Hoàng Nhi – Đăng Khôi vừa giới thiệu vừa nhìn Minh Anh mỉm cười
- Giới thiệu với Minh Anh đây Ngọc Quỳnh , còn đây là Quốc Huy người yêu của Hoàng Nhi đó – Đăng Khôi vừa nói vừa chọc Hoàng Nhi
- Gì gì chứ , em giết anh bây giờ – Hoàng Nhi cuộn tròn tay đỡ nắm đấm lên .
- Bọn anh chơi với nhau từ lúc cấp 2 cho đến bây giờ đó – Đăng Khôi giới thiệu thêm về bọn họ
- Chào hai anh chị – Minh Anh mỉm cười chào cả hai

Ngọc Quỳnh trông thấy lúc Đăng Khôi nhìn Minh Anh thật triu mến và ánh mắt vô cùng ấm áp cô cảm thấy bị nhói nơi lồng ngực .

“ anh thích cô ấy sao ” - Ngọc Quỳnh thăm nghĩ

Minh Anh để ý Ngọc Quỳnh rất lâu từ lúc xuống căn tin cho đến bây giờ , nó cảm giác rất thân quen khi nhìn vào khuôn mặt thanh tú đó dường như đã gặp ở đâu đó và lại còn rất là thân quen . Minh Anh lên tiếng hỏi để giải đáp thắc mắc của mình :

- Ngọc Quỳnh , có phải trước kia chị ở khu Phi Trường , Xuân Hà Đông không ?

Khi nghe Minh Anh hỏi , Ngọc Quỳnh có chút ngạc nhiên vì nơi ở cũ của cô chỉ có Đăng Khôi , Quốc Huy , Hoàng Nhi và Hoàng Long mới biết thôi , tại sao lại có một người xa lạ biết .

- Ủm đúng rồi sao em biết vậy Minh Anh .
- Chị có phải là Min không ? – nó hỏi

Nói đến đây Minh Anh và Cả 3 người kia cũng ngạc nhiên theo , sao Minh Anh lại biết rõ về thông tin cá nhân của Ngọc Quỳnh đến thế .

- Min không nhớ mình sao ? Minh Anh nắm tay Ngọc Quỳnh nhìn thẳng vào mắt cô

Ngọc Quỳnh ngỡ ngàng

- em là ai sao biết chị ? còn biết cả địa chỉ nhà lúc trước và cả biệt danh nữa ? chị chưa giới thiệu mà . – Ngọc Quỳnh nhanh chóng hỏi để giải quyết cái đồng thắc mắc trong đầu mình
- Trời ! còn nhớ lúc 6 tuổi hai chúng ta đi chung mẫu giáo Hoa Mai đó , cậu luôn nhường đồ ăn ình thậm chí mình hay ăn luôn phần của cậu mà cậu lúc nào cũng chỉ cười .

- Rồi còn nữa nha , lúc chúng ta đi học về chiều không ai đón cậu với mình đùa giỡn bị rớt xuống bờ ruộng nhà bà ba hại cậu bị đĩa cắn nhớ hông ?

Minh Anh hớn hờ nhắc lại chuyện xưa , khi ngồi nghe Minh Anh nói Ngọc Quỳnh mới nhớ lại những chuyện hồi bé cô mỉm cười .

- À à mình nhớ ra rồi , thì ra là cậu hi hi

- Ủa ủa vậy là cậu ở cùng chỗ với bọn mình hả sao mình không biết - Hoàng Nhi hỏi

- Lúc bé em ở bên ngoại mà Nhi – Hoàng Long lên tiếng giải thích .

Cứ thế cả bàn ngồi ăn điểm tâm sáng cùng nhau trò chuyện vui vẻ Minh Anh cũng Hoàng Nhi kể lại chuyện lúc nhỏ ọi người cũng nghe , Minh Anh cũng đã cười trở lại , ánh mắt của Hoàng Long từ đầu đến giờ vẫn luôn theo dõi Minh Anh nhưng điều đó chỉ mỗi anh mới biết được .

Người ta nói “ người hay cười là người luôn chất chứa những nỗi buồn ” anh không muốn thấy Minh Anh buồn đó là cảm nhận hiện tại của anh .

Thy Thy đứng từ đằng xa trông thấy nó đang ngồi cùng bàn với Hoàng Long và mọi người lại càng thêm ghét hận nó nhiều thêm .

“ - cô đúng là hồ ly tinh , lấy vẻ ngây thơ mà dụ dỗ người . ” – Thy Thy đứng nhìn nó miệng chữi thầm .

- Bắt đầu từ ngày hôm nay cô đừng mong sống yên ổn ở cái trường này .

Tâm trạng của Thy thy lúc này là nỗi uất hận và đầy rẫy sự hờn ghen đang quay quanh cô ta giận dữ xoay người bỏ đi .

34. Chương 17 : Biến Cố

Minh Anh và Mẹ vừa về đến nhà , trông thấy pa pa nó lễ phép chào rồi xin phép lên phòng vì nó cảm thấy còn mệt cần phải nghỉ ngơi .

“ Minh Anh con lại đây ” .Pa pa nó bỏ tờ báo xuống bàn , tay vỗ lên tấm đệm ghế bảo nó đến đây .

“ Dạ sao ba ? ” . Minh Anh vẫn ngơ ngác không biết gì.

Ba Minh Anh day hai mắt mệt mỏi , thở hắt ra . Giọng nói trầm hằng ngày nay lại pha thêm chút buồn bã: “ Ba mẹ muốn nói với con chuyện này”

Minh Anh đáp lại một tiếng :“ Dạ” . Rồi chăm chú lắng nghe .

Ba Minh Anh có chút cau mày , khó xử khi đưa ra lời đề nghị này : “ Con có muốn sang Úc sống với ông bà và em trai không ?”

“ Ôi ba cứ đùa hoài , đúng là con cũng nhớ em nhưng không cần nhiệt tình như vậy đâu hi hi” . nó xua tay lia lịa cười bông đùa , không tin nổi những gì vừa lọt vào tai .

“ Minh Anh à ba con đang nói thật đó” . mẹ cầm tay nó từ tốn nói , khóe mắt của mẹ cũng ngấn lại chút lệ đọng lại .

“ Chuyện là sao mẹ sao con không hiểu gì hết” . Minh Anh bối rối , có chút tâm trạng hoảng loạn .

“ Minh Anh nghe mẹ nói nè , ba con bị đồng nghiệp trong công ty hãm hại , nên lỡ ký sai hợp đồng với đối tác làm công ty bị thất thu một số tiền lớn , bây giờ gia đình ta phải đền hợp đồng đó và chịu toàn bộ trách nhiệm” . Giọng nói trở nên nghẹn tại cổ họng ,đôi mắt mẹ Minh Anh trở nên u buồn khi nhắc đến chuyện này .

“ Bây giờ mẹ tính sang quán cho một người quen , và bán căn nhà này đi để đền hợp đồng và gia đình chúng ta sẽ chuyển sang ở với nội của con và em trai” .

Ngồi lắng nghe mẹ nó kể lại chuyện xảy ra với ba nó nước mắt nó cứ thi nhau chảy xuống lúc nào không hay . Ba nó là một người đàn ông luôn có trách nhiệm với gia đình lẫn công việc ông luôn chân thành giúp đỡ mọi người xung quanh mà không ngừng nghỉ , còn mẹ nó một người phụ nữ vô cùng chu đáo chịu thương chịu khó dậy sớm để chuẩn bị cho cửa hàng và tất tần tật việc gia đình .

Giờ đây nghe ba nó gặp khó khăn nó chỉ biết ngồi khóc chứ không thể nào phụ giúp ba mẹ gánh vác số tiền lớn như vậy .

“Vậy giờ sao hả mẹ ?” . Minh Anh cố thu hết cảm xúc vào trong thút thít hỏi.

“ Con không muốn đi sang Úc đâu , mẹ biết bà nội không thích con mà , vì không thích con nên bà mới sang Úc mà” . Minh Anh lấy tay lau đi những dòng nước mắt đang lăn trên đôi má .

Mẹ Minh Anh tuy buồn rầu , nhưng cố tỏ ra nhưng không có gì trấn an đứa con gái : “ Nhưng nếu con ở đây thì con sẽ ở đâu ? ai chăm sóc cho con ? con còn phải đi học mà ? , Mẹ không muốn con phải cực khổ đâu Minh Anh à” . Mẹ Minh Anh rướm nước mắt.

“ Anh nghĩ em nên nhận lời giúp đỡ của Thanh Lam” . Ba nó ậm ị nói , ông nhú mày suy nghĩ dứt khoát đưa ra quyết định này : “ Chúng ta sẽ gửi con bé sang đó ít nhất chúng ta có thể yên tâm khi Minh Anh sống bên đó , đợi khi Minh Anh học xong cấp trung học rồi tính tiếp” .

“ Sang nhà Hoàng Long ?” . Minh Anh có chút khó hiểu hỏi.

“ Ừm con gái , nhà cô Thanh Lam và gia đình chúng ta rất thân nhau nên mẹ sẽ yên tâm hơn nếu giao con và lại Thanh Lam cũng tâm sự với mẹ là gia đình cô ấy đang cần một người phụ giúp chuyện nhà cửa” . Mẹ nó vừa nắm tay nó vừa lau đi những giọt nước mắt đang chảy dài nó cứ thút thít và gục đầu nghe theo sự sắp xếp .

“ Thôi quyết định vậy đi” . papa thở dài nói

“ Con lên phòng nghỉ ngơi đi Minh Anh , con chưa khỏe lắm đâu nhớ ngủ sớm nghe con” . ma ma nhìn nó nói

Léch than tàn mà đại lên phòng . Nó thả tự do cả thân hình xuống giường .

Mặc dù rất mệt nhưng nó không tài nào ngủ được . Nó trần trọc về chuyện gia đình . về Hoàng Long , về quyết định ở lại của nó . Cứ miên man suy nghĩ nó ngủ quên lúc nào không hay .

Đến Công ty Hoàng Long nhìn sắp tài liệu được đặt sẵn trên bàn mà thấy đau đầu , anh lấy tay xoa nhẹ vầng thái dương .

Ngồi xuống bàn làm việc anh cầm tập hồ sơ trên tay chăm chú đọc về những điều khoản hợp đồng nhưng không hiểu sao hình ảnh Minh Anh đang cười nói cứ hiện hình lên trước mặt anh , rồi anh nghĩ về những câu chuyện lúc nhỏ mà khi này nghe mẹ anh và mẹ nó kể lại .

Anh lục lại trí nhớ ngày xưa của mình , nhớ về lúc bé anh có ấn tượng với một cô bé thân hình tròn quay rất đáng yêu và luôn ăn hiếp anh , không thể ngờ được đó là Minh Anh

“ Thế giới này thật tròn , đúng hơn là Đà Nẵng này thật bé” . Hoàng Long nói một mình . Nghĩ đến đây thôi anh phì cười vì những cử chỉ hành động lời nói thật trẻ con của nó .

Một ngày mới lại bắt đầu .

Minh Anh thức dậy VSCN xong rồi xuống nhà chào ba mẹ rồi đi học luôn , nó không có tâm trạng nào để ngồi ăn cùng gia đình và ba mẹ nó cũng vậy không khí trong nhà bây giờ thật ảm đạm , nó muốn ra ngoài sớm để dễ hít thở hơn .

Suốt đêm không ngủ được ngon giấc , đôi mắt nó bị thâm quầng như con gấu trúc , chân nó bị trệt nên vẫn có đi cà nhắc , xe đạp thì nó để ở trường còn chưa lấy về . Bước đi mà lòng nó nặng trĩu , đầu cúi xuống mặt đường không thêm ngó phía trước , nó không biết từ sáng sớm Hoàng Long đã đợi nó trước nhà .

Anh bíp còi in ỏi một hồi lâu mới thấy nó quay đầu lại nhìn anh , bắt giác theo phản xạ tự nhiên nó bước đến xe mở cửa ngồi vào trong , như người vô hồn nó cứ cuối đầu xuống chân .

“ Tôi đã bảo cô vào xe đâu ” . Hoàng Long lên tiếng

“ Ồ vậy tôi xuống ” . Minh Anh trả lời cộc lốc.

Quay người nhóm lên định đi ra khỏi thì anh cầm tay nó kéo lại : “ Tôi có cho phép cô xuống đâu?”. Hoàng Long hơi cúi có khi bị nó ngó lơ .

“ Ồm ” . Mặt nó vẫn cúi xuống chân , không chút thái độ .

“ cái con khùng này , hôm nay cô ta bị sao vậy ? ”. Hoàng Long nghĩ ngợi mông lung rồi cho xe di chuyển , suốt quãng đường đến trường nó không nói với anh một lời nào cả , cũng không thêm nói chuyện với anh , làm anh cảm thấy khó chịu vô cùng , anh để ý mắt nó thấy thâm đen như con gấu trúc , mặt mũi buồn so cứ liên tiếp thở dài , nhìn một kẻ vô hồn .

“ Đến trường rồi , xuống xe ” . Hoàng Long đuổi thẳng .

“ Ồ ! ” .

Nó bước xuống xe không thêm nói gì hơn với Hoàng Long , khiến ánh mắt của anh trở nên rục rĩ , anh không hiểu vì sao nó lại như thế , vừa cảm thấy lo cho nó vừa bực tức vì nó dám lơ anh .

“ Minh Anh ! ” . Hoàng Long cúi gắt gọi nó .

“ Gì cơ ! ” . giọng íu ớt Minh Anh lười đáp lại .

“ Cô đi đâu đó ? ”

“ Vào lớp ”

“ Vào lớp đi đường đó à ” . Hoàng Long khoanh tay trước ngực nhìn nó , sắp hết kiên nhẫn .

Đến bây giờ nó mới chịu ngược mặt lên nhìn phía trước rồi quay sang nhìn anh , anh bị giật mình trước cái vẻ bề ngoài của nó , mặt mày rũ rượi , đôi mắt sưng húp . Mới qua có một đêm thôi nhưng anh không thể nhận ra Minh Anh nhí nhảnh của ngày hôm qua còn chạy lăn xăn xung quanh anh .

Không biết vì một ý nghĩ nào đó anh chạy đến ôm nó vào lòng , không nghĩ được gì không cảm xúc nào ngoài cái buồn mà nó đang mang trên mình gục mặt vào thân hình của anh nó khóc vỡ òa nhưng đứa bé , anh càng siết nó vào lòng chặt thêm chút nữa .

Một lúc sau Minh Anh nín khóc xô nhẹ anh ra rồi quay lưng đi không nói lời nào , lòng nó nặng trĩu nhưng khi được nép trong anh nó bớt đi được phần nào nhưng bây giờ nó không có tâm trạng nói chuyện với anh . Anh đứng đó trông theo bóng nó đi dần xa

“ gửi : Hoàng Nhi

Minh Anh buồn ! ”

Hoàng Long lấy điện thoại từ trong túi ra bấm dòng tin nhắn rồi mới bước vào trường .

Trôi qua 2 tiết học mà nó cứ nằm thừ ra bàn , đôi mắt vẫn nhắm nghiền theo đuổi những suy nghĩ . Minh Anh thấy mình như đang có một mình mặc dù Hoàng Nhi đang ngồi cạnh nói gì nó cũng chừ à ừ cho qua chuyện .

“ Reng ... reng...”

Tiếng chuông kết thúc tiết học vang lên , thấy nó cứ vậy Hoàng Nhi rủ nó xuống căn tin , Hoàng Nhi đứng dậy nắm tay Minh Anh kéo nó đi .

Xuống căn tin vô tình Hoàng Nhi cũng thấy bọn anh trai mình đang ngồi bên góc phía bên kia , rồi vội vàng kéo Minh Anh theo .

Trông thấy Hoàng Long , Đăng Khôi nó cười mỉm thay cho lời chào , thái độ của nó bây giờ đã đỡ hơn khi sáng lúc nãy . Hoàng Nhi đã bị Quốc Huy kéo vào căn tin mua đồ để nó ngồi đó chỉ im lặng . nghe cả ba

người kia nói chuyện ,thật ra chỉ có người con gái kia và Đăng Khôi nói mà thôi , Hoàng Long lâu lâu mới trả lời lại .

Một lúc sau Quốc Huy cùng Hoàng Nhi quay lại với nhiều điểm tâm khác nhau .

“ Minh Anh tắt cả cho cậu nè” . Hoàng Nhi chỉ vào chỗ thức ăn nói

“ Trời sao mình ăn hết được” . Minh Anh tròn xoe mắt trả lời.

“ Minh Anh em mà cũng từ chối thức ăn hả” . Đăng Khôi mở lời ghẹo Minh Anh .

“ Cô ấy là ai vậy Khôi ?” . Ngọc Quỳnh ngồi cạnh thắc mắc hỏi.

“ À giới thiệu với em đây là Minh Anh bạn cùng lớp với Hoàng Nhi” . Đăng Khôi vừa giới thiệu vừa nhìn Minh Anh mỉm cười.

“ Giới thiệu với Minh Anh đây Ngọc Quỳnh , còn đây là Quốc Huy người yêu của Hoàng Nhi đó” . Đăng Khôi vừa nói vừa chọc Hoàng Nhi.

“ Gì gì chứ , em giết anh bây giờ” . Hoàng Nhi cuộn tròn tay đưa nắm đấm lên .

“ Bọn anh chơi với nhau từ lúc cấp 2 cho đến bây giờ đó” . Đăng Khôi giới thiệu thêm về bọn họ.

“ Chào hai anh chị”. Minh Anh mỉm cười chào cả hai.

Ngọc Quỳnh trông thấy lúc Đăng Khôi nhìn Minh Anh thật trù mến và ánh mắt vô cùng ấm áp cô cảm thấy bị nhói nơi lồng ngực .

“ anh thích cô ấy sao” - Ngọc Quỳnh thăm nghĩ

Minh Anh để ý Ngọc Quỳnh rất lâu từ lúc xuống căn tin cho đến bây giờ , nó cảm giác rất thân quen khi nhìn vào khuôn mặt thanh tú đó dường như đã gặp ở đâu đó và lại còn rất là thân quen . Minh Anh lên tiếng hỏi để giải đáp thắc mắc của mình :

“ Ngọc Quỳnh , có phải trước kia chị ở khu Phi Trường , Xuân Hà Đông không ?”

Khi nghe Minh Anh hỏi , Ngọc Quỳnh có chút ngạc nhiên vì nơi ở cũ của cô chỉ có Đăng Khôi , Quốc Huy , Hoàng Nhi và Hoàng Long mới biết thôi , tại sao lại có một người xa lạ biết .

“ Ủm đúng rồi sao em biết vậy Minh Anh” .

“ Chị có phải là Min không ?” . Minh Anh hỏi thêm .

Nói đến đây Minh Anh và Cả 3 người kia cũng ngạc nhiên theo , sao Minh Anh lại biết rõ về thông tin cá nhân của Ngọc Quỳnh đến thế .

“ Min không nhớ mình sao ?”. Minh Anh nắm tay Ngọc Quỳnh nhìn thẳng vào mắt cô . Ngọc Quỳnh ngỡ ngàng .

“ em là ai sao biết chị ? còn biết cả địa chỉ nhà lúc trước và cả biệt danh nữa ? chị chưa giới thiệu mà” . Ngọc Quỳnh nhanh chóng hỏi để giải quyết cái đồng thắc mắc trong đầu mình .

“ Trời ! còn nhớ lúc 6 tuổi hai chúng ta đi chung mẫu giáo Hoa Mai đó , cậu luôn nhường đồ ăn cho mình thậm chí mình hay ăn luôn phần của cậu mà cậu lúc nào cũng chỉ cười” .

“ Rồi còn nữa nha , lúc chúng ta đi học về chiều không ai đón cậu với mình đùa giỡn bị rớt xuống bờ ruộng nhà bà ba hại cậu bị đĩa cắn nhớ hông ?”. Minh Anh hớn hờ nhắc lại chuyện xưa , khi ngồi nghe Minh Anh nói Ngọc Quỳnh mới nhớ lại những chuyện hồi bé cô mỉm cười .

“ À à mình nhớ ra rồi , thì ra là cậu hi hi”

“ Ủa ủa vậy là cậu ở cùng chỗ với bọn mình hả, sao mình không biết” . Hoàng Nhi hỏi

“ Lúc bé em ở bên ngoại mà Nhi” . Hoàng Long lên tiếng giải thích .

Cứ thế cả bàn ngồi ăn điểm tâm sáng cùng nhau trò chuyện vui vẻ Minh Anh cũng Hoàng Nhi kể lại chuyện lúc nhỏ cho mọi người cũng nghe , Minh Anh cũng đã cười trở lại , ánh mắt của Hoàng Long từ đầu đến giờ vẫn luôn theo dõi Minh Anh nhưng điều đó chỉ mỗi anh mới biết được .

Người ta nói “ người hay cười là người luôn chất chứa những nỗi buồn ” anh không muốn thấy Minh Anh buồn đó là cảm nhận hiện tại của anh .

Thy Thy đứng từ đằng xa trông thấy nó đang ngồi cùng bàn với Hoàng Long và mọi người lại càng thêm ghét hận nó nhiều thêm .

“ cô đúng là hồ ly tinh , lấy vẻ ngây thơ mà dụ dỗ người” . Thy Thy đứng nhìn nó miệng chữi thầm .

“ Bắt đầu từ ngày hôm nay cô đừng mong sống yên ổn ở cái trường này” . Tâm trạng của Thy thy lúc này là nổi uất hận và đầy rẫy sự hờn ghen đang quay quanh cô ta giận dữ xoay người bỏ đi .

35. Chương 18 : Nước Mắt

Tiếng chuông reo in ỏi báo hiệu kết thúc giờ giải lao , căn tin vắng dần học sinh , bàn tụi nó cũng đã dùng xong bữa mọi người chào nhau để tiếp tục việc học , nó lên tiếng :

- Hoàng Nhi cậu lên lớp đi mình cúp tiệc này nhé .
- Cậu thấy không khỏe sao ? – Hoàng Nhi đưa tay lên trán nó hỏi thăm .
- Không sao , không sao mình làm biếng một chút á mà .- nó cười hì .
- Ừm vậy bọn anh lên lớp trước nhé – Đăng Khôi nói .

Cả bọn nhìn Minh Anh cười vẫy tay rồi cùng nhau trở về lớp . Minh Anh thở dài , rồi cũng rời đi khỏi căn tin .

Hoàng Long đang đi cùng với bọn họ nhưng anh luôn nghĩ đến Minh Anh , quen biết Minh Anh hồi đó đến giờ có thể Minh Anh không ham học nhưng chưa đến nỗi Minh Anh dám cúp học tự tiện như vậy . Anh cảm thấy lo lắng , anh dừng lại nói :

- À mình còn chút việc ở văn phòng đoàn các cậu lên lớp trước đi .
- Nói rồi Hoàng Long quay lưng bỏ đi , bỏ lại bọn họ .
- Ê mày đoán coi nó đi đâu – Quốc Huy thúc nhẹ vai Đăng Khôi hỏi .
 - ý mày giống ý tao đó – Đăng Khôi nhìn về phía Hoàng Long đang đi mỉm cười .
 - Chỉ tao và mày hiểu nó – Quốc Huy cười ranh mãnh .

Ngọc Quỳnh cùng Hoàng Nhi đứng đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra , hai người kia đang nói gì .

- Nè bộ hai người nói gì mà bọn này không hiểu vậy nè – Hoàng Nhi khoanh tay trước mặt hỏi .
- Không có gì đi thôi – Quốc Huy lấy tay choàng qua vai Hoàng Nhi giục mọi người đi .

Hoàng Nhi có chút ngượng ngùng vì hành động vô tư của Quốc Huy nhưng rồi cũng mỉm cười cho qua rồi cả bốn người cũng nhau về lớp .

Hoàng Long chạy xuống căn tin để tìm Minh Anh nhưng không thấy nó đâu . Sắc mặt anh có chút thất vọng , chợt nhớ ra điều gì anh vội chạy thật nhanh .

Nó đứng đó nhìn xa xăm ra phía hồ nước , mái tóc thả dài đang bay phơ phất trước gió , những dòng suy nghĩ của nó rất nhiều , nó lo lắng cho ba mẹ , nó rất buồn vì sắp phải xa mọi người , nó buồn vì phải sắp chia tay căn nhà ấm áp đầy tình thương suốt 10 năm qua . Nghĩ đến đó người mắt nó lại rơi xuống đôi gò má .

- Sao lại ra đây hã con heo kia ?

Hoàng Long từ phía sau đi đến chỗ nó , hai tay cho vào túi quần , trầm giọng nói .

Nghe thấy tiếng Hoàng Long , tay vội lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau rơi lã chã , quay lại nhìn Hoàng Long cười một cái rõ tươi :

- Hi , mới đó mà nhớ tôi rồi sao – giọng nó còn nghẹn nói
- Gượng cười như vậy cô thấy ổn hơn sao .
- Tôi ... tôi..i – lần này giọng ấp ứng không nói lên lời
- Hãy khóc khi còn có thể đừng như tôi . – Hoàng Long thở hắt ra nói

Minh Anh ngược nhìn thân hình cao lớn trước mặt mình sắc thái của nó cũng thay đổi theo , mặt nó đỏ bừng

- hu hu , Hoàng Long anh thật là xấu xa , huhu – nó khóc vỡ òa thành tiếng

Hoàng Long hơi giật mình vì nó khóc lớn lên nhưng một đứa trẻ bị cướp mất đi que kem đang cầm trên tay , anh thầm cười trong bụng trước hình ảnh ngây thơ của nó . Anh đứng im lắng nghe nó khóc , chịu nghe những lời la mắng mặt dù anh chẳng làm gì nó .

Nước mắt cứ thi nhau rơi xuống không ngớt , ước dầm cả khuôn mặt tròn trĩnh kia . Đường như không kiềm lòng được nữa , anh bước tới ôm chầm lấy nó .

- Hoàng Lon...g , a..n..h – nó nói trong tiếng khóc .

Dù đang khóc nhưng nó cảm nhận được hơi ấm cơ thể anh , bất ngờ hơn nữa chính là anh đang ôm nó , có nằm mơ nó cũng không nghĩ anh sẽ ôm nó như lúc này , mắt nó cứ mờ to .

- Hoàng... L..o..ngggg anh đang ôm tôi đó sao ? – nó ngừng khóc hỏi .

Hoàng Long bị phát giác anh đẩy nhẹ nó ra , bối rối gãi đầu , đưa tay nhìn đồng hồ , láp bắp giải thích .

- Tôi tôi là tại vì cô , là vì tôi .
- Rốt cuộc là vì sao? – nó được đà liếc xéo Hoàng Long hỏi tiếp .
- Đây cô đang tra hỏi Hoàng Long này sao ? – Anh lạnh lùng nói .

Thấy Hoàng Long nghiêm nghị nó sợ anh cẩu nó nên hạ giọng , cười trừ nói :

- Hi Hi , có đâu .
- Chỉ là có anh ở đây tôi cảm thấy tốt quá .
- Chuyện – Hoàng Long vẫn giữ thái độ nghiêm túc nói .

Cả hai ngồi xuống bãi cỏ như mọi khi .

- Hoàng Long nè ? – nó quay sang hỏi anh

Hoàng Long không nói gì chỉ nhìn nó .

- Anh sẽ như thế nào , nếu phải rời xa những người mình yêu thương trong một thời gian dài ?
- Xa ? – Hoàng Long hỏi nó
- Ừm , xa một nơi anh sống từ bé , xa người thân , chỉ còn một mình anh ở lại .

Nỗi đau này anh cũng từng trải qua , người đó bỏ anh đi không mời chia tay , không một lời từ biệt . vẫn để anh đợi chờ nuôi một thứ gọi là hi vọng để cố bắt nhịp từng hơi thở mỗi ngày .

- Nó đau lắm . – ánh mắt buồn anh nói
- Nhưng cũng nhờ những nỗi đau mới giúp ối chúng ta mạnh mẽ hơn . Khi họ bỏ cô lại một mình cũng là lúc họ giúp cô trưởng thành hơn .

Minh Anh nghe những lời Hoàng Long nói cô cảm thấy nhẹ dạ đi một phần , có lẽ anh nói đúng , hãy cứ vô tư như mọi người mới chính là một Minh Anh , cứ tự một mình sống khi không có ba mẹ bên cạnh biết đau cô sẽ trưởng thành hơn .

Minh Anh lấy tay béo má Hoàng Long phụng phịu nhanh chóng rồi thu tay về quá bất ngờ với hành động của nó anh không kịp né tránh gì cả , anh chau mày nhìn nó .

- Minh Anh cô dám .- giọng câu gắt anh nói

Minh Anh bỏ chạy , anh đứng dậy rượt đuổi theo nó , cứ thế hai người bọn họ cứ đùa giỡn , nói chuyện với nhau suốt .

Một buổi học cuối cùng cũng kết thúc

Quốc Huy vương vai ưỡn ngực lớn tiếng nói .

- haizz cuối cùng cũng xong , tao xuống đón Hoàng Nhi đây . Mày phụ trách Ngọc Quỳnh nhé

Nháy mắt một cái rồi Quốc Huy vội vã xách cặp chạy đi , Đăng Khôi ngồi đó ngán ngẫm lắc đầu chậm rãi sắp xếp mọi thứ rồi mới ra khỏi lớp qua đón Ngọc Quỳnh .

Ngọc Quỳnh đứng trước lớp cứ nhòm sang lớp 11/5 , Thấy Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh then thùng cười mỉm .

- Đi thôi – Đăng Khôi nói

Ngọc Quỳnh mỉm cười bước theo .

- Khôi nè , cậu thấy Minh Anh sao .- Ngọc Quỳnh cười mỉm hỏi

- Minh Anh à , nhỏ đó dễ thương lại còn rất thú vị nữa – Đăng Khôi vừa nói vừa mỉm cười .

Ngọc Quỳnh lớn lên bên cạnh Đăng Khôi thân với Đăng Khôi nhất , nhưng cũng chưa bao giờ anh lại cười khi nhắc đến một người con gái , kể cả là cô .

- cậu không thích Minh Anh à ? – Đăng Khôi nhú mày dò hỏi

- không không , Minh anh là bạn hồi bé đã thân rồi sao không thích cho được .

Ngọc Quỳnh vẫn giữ thái độ điềm tĩnh cùng nét dịu dàng cười tươi đáp mặt dù trong lòng cô đang cảm thấy nhói một chút .

- hôm nay phim Quỷ Quyết 2 ra rạp đó đi xem hông . – Đăng Khôi quay sang hỏi Ngọc Quỳnh

- Để mình coi tối nay có show không đã , chờ một lát – Ngọc Quỳnh vừa nói vừa lấy điện thoại xem lịch diễn .

- Ừm oke tối nay cậu qua đón mình nhé – Ngọc Quỳnh nháy mắt nhìn Đăng Khôi

- Hình như tan trường rồi – Minh Anh nhìn Hoàng Long nói

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ đã 11 giờ 15 , hơi cau mày một chút rồi co giãn ra .

- ừm chúng ta về thôi ! – anh điềm tĩnh nói

- Chúng ta ? – Khuôn mặt nó ngơ ngác hỏi

- Sao ? không thích à ? – anh lờm nó dò hỏi

- Không không , tại tôi phải lấy xe về nữa để nó ở trường mấy hôm rồi – nó xua tay phần trần

- Ừm , vậy đi thôi – anh hỏi giục nó

- Ừa đi đâu , anh để xe bên này mà .- nó lại ngơ ngác không hiểu

- Minh Anh – anh trầm giọng nói

Nó nghe thấy vậy sợ sẽ làm anh giận , cách tốt nhất là nghe theo , trong lúc nó suy nghĩ anh đã đi được một đoạn , nó ba chân bốn cẳng đuổi theo .

- Hình như là Hoàng Long kìa – Ngọc Quỳnh đưa tay chỉ về phía nhà xe

- Ừm có cả Minh Anh nữa – Đăng Khôi tươi cười khi nhắc đến nó .

Đăng Khôi chạy lẹ đến chỗ bọn họ ,không như Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh chậm rãi bước theo sau .

- Hai người chưa về sao ? – Đăng Khôi nhìn nó cười nói

- Chưa em đi lấy xe đạp tự về – nó cười tít mắt .

- Tối nay tao định đi coi Quỷ Nguyệt nè hai người đi không – Đăng Khôi nói

Hai người đồng thanh cùng lúc trả lời Đăng Khôi .

- Đi – nó hào hứng trả lời

- Không – anh nói một cách không quan tâm

Minh Anh quay sang trợn mắt nhìn Hoàng Long thăm dò rồi bất chợt nhủ mày .

- Cũng đúng Hoàng Long nhìn đẹp trai nhưng chắc yếu vía lắm ha ha – Nó vừa nói vừa nhe răng cười châm chọc anh .

- Đi thì đi đâu sao tối nay cũng không bận gì - Nghe nó cười chọc mình , anh đổi ý ngay lập tức .

không thể nào để một đứa con gái như nó xem thường anh được.Nhưng anh đâu biết được là mình đã bị mắc bẫy của nó . không thể tin nổi một Hoàng Long lạnh lùng , quyết đoán trong công việc lại dễ dàng sập bẫy của cô nhóc Minh Anh như vậy.

Nó cười đắc chí , không ngờ tuyệt chiêu khích tướng của cô lại hiệu quả như vậy , Đăng khôi phì cười vì cái độ tinh nghịch của Minh Anh .

Ngọc Quỳnh đứng sau khuôn mặt biến sắc chuyển sang hơi tái đi một chút , bước chân nặng trĩu , cô cảm thấy thất vọng cứ nghĩ hôm nay Đăng Khôi có ý muốn hẹn với cô .

Kết thúc cuộc nói chuyện cả ba chờ Minh Anh khuất dần trên chiếc xe đạp rồi mới đi về ...

36. Chương 18 : Nước Mắt

Tiếng chuông reo in ỏi báo hiệu kết thúc giờ giải lao , căn tin vắng dần học sinh , bàn tiệc nó cũng đã dùng xong bữa mọi người chào nhau để tiếp tục việc học , nó lên tiếng :

“ Hoàng Nhi cậu lên lớp đi mình cúp tiệc này nhé” .

“ Cậu thấy không khỏe sao ?” . Hoàng Nhi đưa tay lên trán Minh Anh hỏi thăm .

“ Không sao , không sao mình làm biếng một chút á mà” . Minh Anh cười trấn an .

“ Ừm vậy bọn anh lên lớp trước nhé” . Đăng Khôi nói .

Cả bọn nhìn Minh Anh cười vẫy tay rồi cùng nhau trở về lớp . Minh Anh thở dài , rồi cũng rời đi khỏi căn tin .

Hoàng Long đang đi cùng với bọn họ nhưng anh luôn nghĩ đến Minh Anh , quen biết Minh Anh hồi đó đến giờ có thể Minh Anh không ham học nhưng chưa đến nỗi Minh Anh dám cúp học tự tiện như vậy . Anh cảm thấy lo lắng , anh dừng lại nói :

“ À mình còn chút việc ở văn phòng đoàn các cậu lên lớp trước đi” . Nói rồi Hoàng Long quay lưng bỏ đi , bỏ lại bọn họ .

“ Ê mày đoán coi nó đi đâu” . Quốc Huy thúc nhẹ vai Đăng Khôi hỏi .

“ ý mày giống ý tao đó” . Đăng Khôi nhìn về phía Hoàng Long đang đi cười khoái .

“ Chỉ tao và mày hiểu nó” . Quốc Huy cười ranh mãnh .

Ngọc Quỳnh cùng Hoàng Nhi đứng đó, không hiểu chuyện gì đang xảy ra , hai người kia đang nói gì .

“ Nè bộ hai người nói gì mà bọn này không hiểu vậy nè” . Hoàng Nhi khoanh tay trước mặt hỏi .

“ Không có gì đi thôi” . Quốc Huy lấy tay choàng qua vai Hoàng Nhi giục mọi người đi .

Hoàng Nhi có chút ngượng ngùng vì hành động vô tư của Quốc Huy nhưng rồi cũng mỉm cười cho qua, cả bốn người cùng nhau về lớp .

Hoàng Long chạy xuống căn tin để tìm Minh Anh nhưng không thấy nó đâu . Sắc mặt anh có chút thất vọng , chợt nhớ ra điều gì anh vội chạy thật nhanh .

Minh Anh đứng đó nhìn xa xăm ra phía hồ nước , mái tóc thả dài đang bay phới phới trước gió , những dòng suy nghĩ của nó rất nhiều , nó lo lắng cho ba mẹ , nó rất buồn vì sắp phải xa mọi người , nó buồn vì phải sắp chia tay căn nhà ấm áp đầy tình thương suốt 10 năm qua . Nghĩ đến đó người mất nó lại rơi xuống đôi gò má .

“ Sao lại ra đây hã con heo kia ?” . Hoàng Long từ phía sau đi đến chỗ nó , hai tay cho vào túi quần , trầm giọng nói .

Nghe thấy tiếng Hoàng Long , tay vội lau đi những giọt nước mắt đang thi nhau rơi lã chã , quay lại nhìn Hoàng Long cười một cái rõ tươi : “Hi , mới đó mà nhớ tôi rồi sao” giọng nó còn nghẹn đáp lại.

“ Gượng cười như vậy cô thấy ổn hơn sao” .

“ Tôi ... tôi...” . Lần này giọng ấp úng không nói lên lời , nói thêm nữa nó sẽ không kìm được mà khóc trước mặt anh mất .

“ Hãy khóc khi còn có thể dừng như tôi” . Hoàng Long thở hắt ra , lúc này tâm trạng anh thoáng một chút buồn hiện lên .

Minh Anh ngược nhìn thân hình cao lớn trước mặt mình, sắc thái của nó cũng thay đổi theo , mặt nó đỏ bừng :“ hu hu , Hoàng Long anh thật là xấu xa , huhu” Minh khóc vỡ òa thành tiếng gục trong lòng anh , tự do khóc .

Hoàng Long hơi giật mình vì nó khóc lớn lên nhưng một đứa trẻ bị cướp mất đi que kem đang cầm trên tay , anh thầm cười trong bụng trước hình ảnh ngây thơ của nó . Anh đứng im lắng nghe nó khóc , chịu nghe những lời la mắng mặt dù anh chẳng làm gì nó .

Nước mắt cứ thi nhau rơi xuống không ngớt , ước dầm cả khuôn mặt tròn trĩnh kia . Đường như không kiềm lòng được nữa , hai tay vòng anh ôm chầm lấy nó .

“ Hoàng Lon...g , a..n..h” . Minh Anh nói trong tiếng khóc .Dù đang khóc nhưng nó cảm nhận được hơi ấm cơ thể anh , bất ngờ hơn nữa chính là anh đang ôm nó , có nằm mơ nó cũng không nghĩ anh sẽ ôm nó như lúc này , mất nó cứ mở to .

“ Hoàng... L...o...ngggg anh đang ôm tôi đó sao ?” . Minh Anh ngừng khóc hỏi .

Hoàng Long bị phát giác anh đẩy nhẹ nó ra , bối rối gỡ đầu , đưa tay nhìn đồng hồ , láp bắp giải thích :

“ Tôi tôi là tại vì cô , là vì tôi” .

“ Rốt cuộc là vì sao?” Minh Anh được đà liếc xéo Hoàng Long hỏi tiếp .

“ Đây cô đang tra hỏi Hoàng Long này sao” Hoàng Long lạnh lùng nói .

Thấy Hoàng Long nghiêm nghị nó sợ anh câu nó nên hạ giọng , cười trừ nói : “ Hi Hi , có đâu . Chỉ là có anh ở đây tôi cảm thấy tốt quá” .

“ Chuyện” Hoàng Long vẫn giữ thái độ nghiêm túc nói , dáng vẻ kiêu ngạo của anh không lúc nào mà thuyên giảm được .

Cả hai ngồi xuống bãi cỏ như mọi khi .

“ Hoàng Long nè ?” Minh Anh quay sang hỏi anh

Hoàng Long không nói gì chỉ nhìn nó .

“ Anh sẽ như thế nào , nếu phải rời xa những người mình yêu thương trong một thời gian dài ?”

“ Xa ?” Hoàng Long nhún lại .

“ Ừm , xa một nơi anh sống từ bé , xa người thân , chỉ còn một mình anh ở lại” .

Nỗi đau này anh cũng từng trải qua , người đó bỏ anh đi không lời chia tay , không một lời từ biệt . vẫn để anh đợi chờ nuôi một thứ gọi là hi vọng để cố bắt nhịp từng hơi thở mỗi ngày .

“ Nó đau lắm” . ánh mắt buồn Hoàng Long đáp giọng nói trầm lại . Thở dài ra rồi tiếp tục :

“ Nhưng cũng nhờ những nỗi đau mới giúp cho mỗi chúng ta mạnh mẽ hơn . Khi họ bỏ cô lại một mình cũng là lúc họ giúp cô trưởng thành hơn” .

Minh Anh nghe những lời Hoàng Long nói cô cảm thấy nhẹ dạ đi một phần , có lẽ anh nói đúng , hãy cứ vô tư như mọi người mới chính là một Minh Anh , cứ tự một mình sống khi không có ba mẹ bên cạnh biết đau cô sẽ trưởng thành hơn .

Minh Anh lấy tay béo má Hoàng Long phụng phịu nhanh chóng rồi thu tay về quá bất ngờ với hành động của nó anh không kịp né tránh gì cả , anh chau mày nhìn nó .

“ Minh Anh cô dám” giọng câu gắt Hoàng Long rít lên .

Minh Anh bỏ chạy , anh đứng dậy rượt đuổi theo nó , cứ thế hai người bọn họ cứ đùa giỡn , nói chuyện với nhau suốt .

Một buổi học cuối cùng cũng kết thúc

Quốc Huy vương vai ưỡn ngực lớn tiếng nói : “ haizz cuối cùng cũng xong , tao xuống đón Hoàng Nhi đây . Mày phụ trách Ngọc Quỳnh nhé ”.

Nháy mắt một cái rồi Quốc Huy vội vã xách cặp chạy đi , Đăng Khôi ngồi đó ngán ngẫm lắc đầu chậm rãi sắp xếp mọi thứ rồi mới ra khỏi lớp qua đón Ngọc Quỳnh .

Ngọc Quỳnh đứng trước lớp cứ nhòm sang lớp 11/5 , Thấy Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh then thùng cười mỉm .

“ Đi thôi” . Đăng Khôi nói

Ngọc Quỳnh mỉm cười bước theo .

“ Khôi nè , cậu thấy Minh Anh sao” Ngọc Quỳnh dò hỏi.

“ Minh Anh à , nhỏ đó dễ thương lại còn rất thú vị nữa” Đăng Khôi vừa nói vừa cười .

Ngọc Quỳnh lớn lên bên cạnh Đăng Khôi thân với Đăng Khôi nhất , nhưng cũng chưa bao giờ anh lại cười khi nhắc đến một người con gái , kể cả là cô .

“ cậu không thích Minh Anh à ?” . Đăng Khôi nhún mày dò hỏi

“ không không , Minh anh là bạn hồi bé đã thân rồi sao không thích cho được” Ngọc Quỳnh vẫn giữ thái độ điềm tĩnh cùng nét dịu dàng cười tươi đáp mặt dù trong lòng cô đang cảm thấy nhói một chút .

“ hôm nay phim Quỷ Quyết 2 ra rạp đó đi xem hông” Đăng Khôi quay sang hỏi Ngọc Quỳnh .

“ Để mình coi tối nay có show không đã , chờ một lát” Ngọc Quỳnh vừa nói vừa lấy điện thoại xem lịch diễn .

“ Ừm oke tối nay cậu qua đón mình nhé” Ngọc Quỳnh nháy mắt nhìn Đăng Khôi.

“ Hình như tan trường rồi” . Minh Anh nhìn Hoàng Long nói.

Anh đưa tay lên nhìn đồng hồ đã 11 giờ 15 , hơi cau mày một chút rồi co giãn ra .

“ ừm chúng ta về thôi !” Hoàng Long điềm tĩnh nói chậm rãi .

“ Chúng ta ?” Khuôn mặt Minh Anh ngơ ngác hỏi.

“ Sao ? không thích à ?” Hoàng Long lườm nó dò hỏi .

“ Không không , tại tôi phải lấy xe về nữa để nó ở trường mấy hôm rồi” Minh Anh xua tay phần trần

“ Ừm , vậy đi thôi” Hoàng Long hối giục .

“ Ừa đi đâu , anh để xe bên này mà” Minh Anh lại ngu ngơ không hiểu.

“Minh Anh” Hoàng Long trầm giọng nói .

Minh Anh nghe thấy vậy, sợ sẽ làm anh giận , cách tốt nhất là nghe theo , trong lúc nó suy nghĩ anh đã đi được một đoạn , nó ba chân bốn cẳng đuổi theo .

“ Hình như là Hoàng Long kìa” Ngọc Quỳnh đưa tay chỉ về phía nhà xe.

“ Ừm có cả Minh Anh nữa” Đăng Khôi tươi cười khi nhắc đến nó .

Đăng Khôi chạy lẹ đến chỗ bọn họ ,không như Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh chậm rãi bước theo sau .

“ Hai người chưa về sao ?” Đăng Khôi nhìn nó cười nói

“ Chưa em đi lấy xe đạp, tự về” Minh Anh cười tít mắt .

“ Tối nay tao định đi coi Quỷ Nguyệt nè hai người đi không” Đăng Khôi giọng nói vui vẻ mời mọc .

Hai người đồng thanh cùng lúc trả lời Đăng Khôi .

“ Đi” Minh Anh hào hứng trả lời .

“ Không” Hoàng nói một cách dứt khoát .

Minh Anh quay sang trợn mắt nhìn Hoàng Long thăm dò rồi bất chợt nhú mày .

“ Cũng đúng Hoàng Long nhìn đẹp trai nhưng chắc yếu vía lắm ha ha” Minh Anh vừa nói vừa nhe răng cười châm chọc anh .

“ Đi thì đi đâu sao tối nay cũng không bận gì” Nghe Minh Anh cười chọc mình , anh đổi ý ngay lập tức . Không thể nào để một đứa con gái như nó xem thường anh được.

Nhưng anh đâu biết được là mình đã bị mắc bẫy của nó . không thể tin nổi một Hoàng Long lạnh lùng , quyết đoán trong công việc lại dễ dàng sập bẫy của cô nhóc Minh Anh.

Minh Anh cười đắc chí , không ngờ tuyệt chiêu khích tướng của cô lại hiệu quả như vậy , Đăng khôi phì cười vì cái độ tình nghịch của Minh Anh .

Ngọc Quỳnh đứng sau khuôn mặt biến sắc chuyển sang hơi tái đi một chút , bước chân nặng trĩu , cô cảm thấy thất vọng cứ nghĩ hôm nay Đăng Khôi có ý muốn hẹn với cô .

Kết thúc cuộc nói chuyện cả ba chờ Minh Anh khuất dần trên chiếc xe đạp rồi mới đi về ...

37. Chương 18.2 : Nước Mắt (Tiếp Theo)

Nó háo hức với buổi hẹn tối nay , mặc dù đang xảy ra nhiều chuyện cho gia đình , nhưng với nó nụ cười là trên hết , khi con người thoải mái vui vẻ thì việc gì cũng sẽ vượt qua .

Chọn lựa hết bộ này quá bộ khác , lục tung cả tủ đồ lên . Ướm thử từng chiếc váy để sang một bên ít khi nào đụng đến .

Thử tới, thử lui, thử xui, thử ngược vẫn lắc đầu không vừa ý , chợt một bóng đèn rớt tung xuống đầu, nó búng tay “ tách” .

- Hì hì – nó đứng trước gương cười một mình

Mang trên mình một chiếc áo pull trơn màu trắng , kết hợp với chiếc quần jean đen ôm . Tóc buộc cao lên theo kiểu đuôi ngựa . trông nó thật cá tính .

- Ok rồi , quá đẹp – nó tự khen bản thân .

Ngước nhìn đồng hồ đã điểm 6 giờ rồi nhìn sang điện thoại nhưng vẫn im lìm chưa có một cuộc gọi nhỏ hay một tin nhắn , cầm điện thoại trên tay mà thở hắt ra .

- Anh cho tôi leo cây à Hoàng Long – nó nhìn vào màn hình điện thoại thở dài nói .

Như là có một sự linh thiêng không hề nhẹ ở đây , vừa mới nhắc thì đã xuất hiện , màn hình điện thoại sáng lên ba chữ “Người Tui Yêu”

- Alo ? – nó nói

- Xuống nhà – anh từ bên đầu dây kia nói như ra lệnh .

- Yesir .

Cuống cuống mang đôi giày thể thao chưa kịp buộc dây mà chạy một mạch xuống nhà hấp tấp .

- Minh Anh đi đâu mà gấp thế con – thấy nó hối hả chạy mẹ nó gọi với theo .

- Con có hẹn ạ - nó chạy vội mà không thèm nhìn mẹ mình một cái .

Ra đến trước nhà căng mắt nhìn một hồi lâu mới thấy Anh ngồi trong chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng . vẫy tay mà chạy đến .

- Áaaaaaa – nó hét lên

Tưởng chừng là mình sẽ ăn muối mè (đắt) chắc rồi nào ngờ đầu cách tay của anh đã đỡ lấy nó kịp lúc . Mở mắt ra nhìn thấy anh , cười trừ để bớt ngượng, cái tính hậu đậu từ nhỏ đến lớn không bỏ được

- Lần sau hoàn tất cho bản thân rồi làm việc khác – Anh đang cúi xuống buộc dây giày cho nó vừa nói .

Thấy hành động của anh, gương mặt phúng phính của nó phút chốc ửng hồng lên .

Chiếc nơ nhỏ được hoàn thành . Anh đứng lên đi thẳng về phía xe, không thấy động tĩnh gì sau lưng , quay lại thấy nó vẫn đứng thừ ra đó . Anh hỏi :

- Cô còn đứng ngay ở đó hả ?

Nghe tiếng gọi lắc đầu xóa đi những gì đang hiện hữu trong đầu , chạy đến mở cửa ngồi vào trong .

- Cảm ơn – nó mỉm cười nhìn anh

Anh nhả ga cho xe chạy , suốt đường đi nó nói với anh luyên thuyên đủ mọi thứ , đôi khi anh quay qua cầu mày nhìn , nhưng cũng không bắt nó phải im lặng .

CGV Cinemas .

Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi đang đứng ở quầy vé . Nó đưa tay vẫy chào , rồi nắm tay anh kéo theo .

Khi nó bất ngờ cầm tay mình, anh cảm thấy lúng túng đôi chút nhưng sắc mặt vẫn lạnh tanh không biểu cảm . nghĩ thầm “ Minh Anh cô càng ngày càng to gan ” .

- Ngọc Quỳnh , hai người đợi lâu chưa – nó cầm tay Ngọc Quỳnh nói .

- Bọn anh cũng vừa mới đến . – Đăng Khôi nhìn nó mỉm cười trả lời .

Ngọc Quỳnh không nói gì cũng chỉ cười nhẹ nhìn nó .

- Quốc Huy đâu ? – anh trầm giọng hỏi

- Hôm nay nhà cậu ấy có dạ tiệc nên cùng Hoàng Nhi tham dự rồi – Ngọc Quỳnh trả lời .

- Thôi trễ giờ rồi chúng ta vào rạp thôi – Đăng Khôi lên tiếng cắt ngang màn chào hỏi .

Trong rạp đã chiếu được vài phút của bộ phim , tất cả đèn đều tắt đi chỉ có ánh sáng từ màn hình chiếu hắt ra .

Mắt nó bị cận nhẹ nên không đeo kính nên vấp bậc thang may mắn anh luôn đi bên cạnh nó

- Cẩn thận – anh đỡ lấy nó

vì vào trễ nên dãy ghế hàng bốn chỉ còn hai chỗ Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh đã ngồi chỉ còn ghế đôi bên cạnh , anh đành ngồi đó với nó .

Suốt buổi xem phim với nhiều đoạn kinh dị bất ngờ xuất hiện, Ngọc Quỳnh là người con gái yếu đuối chỉ thích xem thể loại hài hước và tình cảm lãng mạn, nhưng vì Đăng Khôi nên Ngọc Quỳnh mới xem thể loại này, run sợ Ngọc Quỳnh nhiều lần lấy tay che mắt ngồi nép về phía Đăng Khôi .

Còn với nó thể loại kinh dị là thể loại nó cực kì cảm thấy khoái, nó ngồi chăm chú vào màn hình không bỏ dở một chi tiết nào cả , mặt dù trong lòng nó cũng có đôi chút sợ sệt .

Tuy là đáng nam nhi nhưng trước bộ phim này, đôi khi anh còn giật mình đến nhắm tít cả mắt . Còn Đăng Khôi thì mặt tỉnh bơ thảnh thơi liếc nhìn sang nó .

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa – tiếng la hét thất thanh vang dội cả rạp phim .

Vừa trải qua một đoạn phim hết sức ghê tởm, khiến cho bao cô gái ngồi tron này đều thét to lên , Ngọc Quỳnh cũng vậy quá hoảng hốt cô ôm choàng lấy Đăng Khôi bắt ngờ .

Nó cũng không kém mặt dù không hét lên nhưng bàn tay đã nắm chặt tay anh không buông , mồ hôi tuông ra , khiến anh có thể cảm nhận được độ ướt ở đôi bàn tay nhỏ nhắn ấy

90 phút của bộ phim cuối cùng cũng kết thúc Ngọc Quỳnh chạy thật lẹ ra khỏi rạp hít thở lấy lại bình tĩnh .

Nó vẫn còn nắm tay anh đi ra khỏi rạp , phải chăng chính anh cũng không muốn buông .

- E hèm , hai người thân nhau bao giờ vậy – Đăng Khôi chỉ vào hai bàn tay đang xen vào nhau nói .

Đến bây giờ anh mới để ý buông nhẹ bàn tay nó ra . Hơi thất vọng một chút nhưng dù sao cũng thấy vui . Còn anh thì quay đi chỗ khác để tránh ánh mắt Đăng Khôi nhìn mình .

- A chị có phải là người mẫu teen Ngọc Quỳnh không ạ – một nhóm các cô gái nhận ra Ngọc Quỳnh hớn hở chào .

- ừ đúng rồi – Ngọc Quỳnh thân thiện trả lời

- chị có thể chụp chung với bọn em một tấm được không , bọn em là fan hâm mộ của chị đó.

- ừ được chứ .

Ngọc Quỳnh cùng fan của mình đứng chụp vài kiểu ảnh , có một fan nhí trông thấy Đăng Khôi luôn đứng cạnh Ngọc Quỳnh liền nhanh miệng hỏi .

- Anh đây có phải người yêu của chị không vậy ?

- Anh ấy là...

Ngọc Quỳnh nghe vậy miệng cười tươi định trả lời thì Đăng Khôi bất chợt lên tiếng cắt ngang .

- À không đâu cô bé , anh chỉ là một người anh trai .

Nụ cười của Ngọc Quỳnh tắt hẳn, cô nở một nụ cười gượng gạo .

- ồ tiếc ghê trông hai người thật đẹp đôi . – fan thứ nhất nói

- như một đôi tiên đồng ngọc nữ - fan thứ hai nói

xì xầm các lời khen ngợi và thấy làm tiết khi hai người không phải một đôi . Ngọc Quỳnh vẫy tay chào và mọi người tản ra hết dần .

- chúng ta đi ăn tối thôi – Đăng Khôi nói

- ừm đúng rồi , đi thôi – nó hí hửng trả lời

- có khi nào tôi thấy cô từ chối đâu Minh Anh – Anh lên tiếng trêu ghẹo nó .

- mọi người đi ăn đi , mình cảm thấy không được khỏe nên về trước nhé – Ngọc Quỳnh nói khẽ .

Đăng Khôi xoay người nhìn Ngọc Quỳnh đôi chút lo lắng ánh mắt trêu mếu , rồi nhìn về phía nó và anh .

- để mình đưa Ngọc Quỳnh về , cậu đưa Minh Anh đi ăn rồi về được chứ ? – Đăng Khôi nhìn anh hỏi .

Anh nhìn Đăng Khôi gục nhẹ không nói gì thêm . nó vẫy tay chào Quỳnh tạm biệt, rồi quay qua anh.

- hai bọn họ đi rồi chúng ta cũng nên đi thôi – nó nhí nhảnh nói

- đi đâu – Ánh mắt thăm dò anh hỏi

- cứ đi theo tôi .

anh chở nó đi theo con đường nó chỉ , vào một quán ăn lề đường , lụp sụp nhưng lại rất đông đây là lần đầu anh thấy quán ăn như thế này .

- cô ơi cho cháu hai tô bánh canh , thêm một tô hành và cá nữa nhé – nó gọi rõ to

không nói gì anh ngồi nhìn những người xung quanh các tầng lớp trong xã hội dường như tập trung đông đủ ở nơi đây , từ những người công nhân cho đến những người làm công sở anh thấy có chút thú vị và lạ .

Nó xua tay trước mặt anh mới thôi nhìn tiếp .

- anh nhìn gì vậy – nó hỏi

- không có gì ?- anh trả lời cộc lốc .

Đợi một hồi lâu mới thấy người phục vụ mang ra hai tô bánh canh , trắng và sặc sỡ có thêm chút hành phi và vài lát chả chiên thái mỏng , không giống như bánh canh mà bà quản gia hay nấu hoặc những tiệm bánh canh nổi tiếng trong thành phố này .

- thứ này là bánh canh ? – anh nhìn hỏi nó

- ừ ngon lắm anh ăn thử đi – nó vừa trả lời tay vừa bỏ thêm hành phi và cá vào cho anh .

Anh thử một muỗng rồi đến muỗng thứ hai cứ thế món ăn kì lạ kia hấp dẫn từ lúc nào không hay

Từ lúc ở CGV ra Ngọc Quỳnh không nói tiếng nào cả , khuôn mặt hơi ảm đạm , Đăng Khôi nhìn thấy nhưng không nói câu nào cả chỉ nghĩ là chắc do Ngọc Quỳnh mệt . Đăng Khôi cười nhẹ lên tiếng nói để xóa đi không khí im lặng này :

- Ngọc Quỳnh em thấy buồn cười không khi fan em bảo anh là người yêu của anh .

-- Ngọc Quỳnh im lặng

- Từ lúc nhỏ chúng ta đã anh em tốt của nhau rồi đúng không – Đăng Khôi vô tư hỏi .

- ừm – Ngọc Quỳnh nói như không .

Cô xoay mặt về phía cửa sổ nhắm mắt lại , giọt nước khẽ rơi xuống nơi gò má đang đến nhịp tim , sao bao nhiêu năm Đăng Khôi vẫn chỉ xem cô là một đứa em gái ư .

Đăng Khôi cũng im lặng không nói gì thêm , Đăng Khôi biết rằng Ngọc Quỳnh có tình cảm với mình nhưng năm lần bảy lượt anh đều tìm cách né tránh .

Mùa hè 2008

- Đăng Khôi , mình thích cậu – Ngọc Quỳnh thẹn thùng nói

- Đây đừng giỡn như vậy mình thừa biết mà – Đăng Khôi xoa đầu Ngọc Quỳnh nói

- Không, mình.... mình nói thật mà – Ngọc Quỳnh cuối mặt

- Thôi hôm nay không phải ngày cá tháng tư không cần lừa mình .

Vừa dứt câu nói cũng là lúc phía sau lưng Đăng Khôi có một người con gái tên là Tổ Nga đi tới ôm lấy cánh tay Đăng Khôi mà kéo đi . Đăng Khôi xoay người bỏ đi để lại Ngọc Quỳnh đứng đó dòng lệ tuông rơi .

Đăng Khôi hiểu rõ Ngọc Quỳnh là một cô gái yếu đuối nếu anh dùng cách nói thẳng thì sẽ phá vỡ đi mối quan hệ bạn bè lâu năm này , việc đó anh không làm được .

“ Ngọc Quỳnh , Anh xin lỗi ” – Đăng Khôi trầm suy tư .

Chiếc xe dừng lại trước cổng biệt thự Ngọc Quỳnh , mãi mê theo đuổi những suy nghĩ Ngọc Quỳnh ngủ quên lúc không hay rằng đã đến nhà. Đăng Khôi không nỡ gọi cô dậy , nhẹ nhàng bế cô vào trong nhà .

Đi ngang qua sảnh gác nhẹ chào ba Ngọc Quỳnh đang ngồi xem báo rồi bế Ngọc Quỳnh lên phòng , đặt cô xuống giường , anh vuốt những lọn tóc đang che đi khuôn mặt cô một cách nhẹ nhàng trầm nói :

- “ Đừng yêu một người như anh “ .

Bước ra khỏi phòng , anh đóng cửa thật nhẹ để không phát ra tiếng ồn làm mất ngủ Ngọc Quỳnh .

Cũng là lúc nước mắt Ngọc Quỳnh thay phiên nhau chảy ròng xuống ướt đi một mảng ga gối .

- Ầy da no quá – nó lấy tay xoa xoa lấy bụng mà nói

- ngon , tôi muốn ăn thêm – anh điềm tĩnh nói

Nó cười lớn trước thái độ “ đã thích lại còn ngại “ của anh . Để anh ngồi đó , khoảng chừng 5 phút sau mới quay lại , trên tay là bưng thêm một tô bánh canh nữa .

- Đợi thì lâu lắm , đây anh ăn đi – nó đặt tô bánh canh xuống trước mặt anh và nói .

Anh không nói gì hết chỉ cầm cuội ăn tiếp , mặt kệ nó đang chống cằm nhìn anh say xưa lắc lư cái đầu ngộ nghĩnh ...

Ăn cũng đã ăn xong , bụng cũng đủ no , anh không ngờ tại một quán ăn lề đường bé tí như vậy lại có món bánh canh ngon đến thế .

Anh gọi người phục vụ tuổi cỡ trung niên tứ ngũ lục tuần .

- Cho cháu xin hóa đơn ạ - anh lịch sự nói

Khi vừa nghe anh xin hóa đơn nó bụm miệng cười tủm tỉm , anh ngơ ngác không hiểu chuyện gì mà lại cười tập hai như thế này .

- Quán tôi không tính hóa đơn cậu à , của cậu hết ba mươi ngàn . – người phục vụ giọng trầm nói

Lại thêm một lần ngạc nhiên nữa , tại sao anh và nó ăn bấy nhiêu đó chỉ tốn có ba mươi ngàn chỉ mới bằng một góc một món ăn anh thường ngày . Thầm nghĩ người phục vụ kia chắc đã tính nhầm nên hỏi lại .

- Bàn này 3 tô và một hành phi một cá ạ - Anh nhíu mày hỏi

- ừ cậu mỗi tô sáu ngàn nên năm tô là ba mươi ngàn mà cậu .

Đưa tay ra sau túi quần anh mới hay rằng mình đã để quên ví , mặt ngây ra nhìn nó , thấy anh sờ tới sờ lui sau lưng nó cũng hiểu ý mà mở bóp mình ra đưa cho ông phục vụ tờ năm mươi ngàn .

- cháu gửi ạ - nó mỉm cười hai tay đưa .

Cuối xuống nhìn mặt bàn anh ngại . Đường đường là một thiếu gia của Gmeiner mà giờ đây chỉ vì quên bóp mà giờ đây anh phải để ột đứa con gái trả giúp . Quê chết đi được .

“ từng từng từng ...từng “

Tiếng chuông điện thoại vang lên như một lá bùa hộ mệnh cứu anh lúc này , vội vã nghe máy để chữa ngượng

- tôi nghe

- Xây ra chuyện lớn rồi thiếu gia cậu vào công ty gấp - trợ lý Trần giọng nói hấp tấp .

- Tôi sẽ đến ngay

Tắt máy anh quay vào trong cầm tay nó kéo đi thật nhanh . Tuy không hiểu chuyện gì chỉ mỉm cười và đi theo anh . sắc mặt anh có vẻ như không được tốt lại lái xe rất nhanh .

Chiếc xe dừng lại trước một công ty lớn , tuy trời tối nhưng vẫn thấy được nơi đây là một tòa nhà khá cao rất nhiều tầng .

Vừa vào sảnh lớn một người đàn ông tuổi trung niên mang bộ ple đen lịch lãm , mắt đeo kính nhưng không che đi được phần nào các nếp chân chiêm trên khuôn mặt .

- Thiếu gia cậu đến rồi – Quản lý Trần hồi hởi nói

- Là chuyện gì – Anh

- Chủ tịch Sang lần này ông ta đã tung ra sản phẩm mới được làm bằng đá Jadeite. – Trợ lý Trần phân tích.

- Jadeite ? – khuôn mặt có chút lo lắng

- Vàng thừa thiếu gia , lần trước chúng ta đã nhập loại này hiện tại vẫn còn cất dấu tại két sắt nhưng không hiểu sao lại xuất hiện .- Trợ lý Trần

- Còn phía bên Mỹ như thế nào – Anh

- Bên đó phu nhân vừa kí hợp đồng thu mua được một số đá Hồng Lựu , sẽ ra mắt sản phẩm mới vào tháng 1 , tình hình cổ phiếu công ty chúng ta đang rất tốt rất nhanh – Quản lý Trần lo lắng lắc đầu .

- Ông hãy chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông gấp cho tôi . – Anh điềm tĩnh nói

Quản lý Trần cuối chào rồi quay lưng đi . Anh thở phào rồi mới để ý thấy nó đang đứng nhìn bằng con mắt đầy ngưỡng mộ trước sự lãnh đạo mà cười như người vô hồn .

- cô nhìn đủ chưa theo tôi – Anh nói làm nó thoáng giật mình .

- à ừ .

Đây là lần đầu tiên nó được bước chân vào một tập đoàn lớn và rất sang chảnh như vậy lại là tập đoàn đá quý Gmeiner nữa . không thể nào mà chớp mắt được . Những viên kim cương sáng chói đang hiện hữu ngay trước mắt qua lớp kính cho đến những chiếc nhẫn với thiết kế độc đáo nếu được thì nó sẽ ước mình gom hết về nhà .

- cô ngồi đó đợi tôi – Anh dơ ngón tay chỉ về ghế sofa

- ừm .

Anh ngồi cặm cuội nói chuyện với ai đó qua chiếc laptop được đặt trên bàn , lúc thì cười lúc thì cau mày trông có vẻ rất căng thẳng , nói gì về đá này đá nọ nó chẳng quan tâm .

Đang loay hoay ngắm nhìn những thứ xung quanh từ phía sau có tiếng anh vang lên :

- về thôi !

- ủa anh xong rồi đó hả – nó chớp mắt nhìn anh

- ừ để tôi đưa cô về , giờ này chắc ba mẹ cô lo lắm – anh

- chẳng lẽ để tôi đi bộ về . – nó trả treo

- Minh Anh ... cô – Anh ghen hòng nói .

Chọc anh không nói được gì , nó thăm cười trong bụng vì sau những ngày vất vả đuổi theo anh cuối cùng cũng có cơ hội trả đũa . Cười tươi rồi bước đi trước .

- Tới nơi rồi tôi vào nhà – nó mỉm cười

- Chẳng lẽ đợi tôi đuổi . – không một cảm xúc anh nói

- Anh...xấu xa hừ – nó liếc anh rồi đi thẳng vào nhà .

Ngồi trong xe anh nhìn theo nó rồi tự cười lắc đầu .

- Minh Anh cô trẻ con vừa thôi – anh nói thầm

Rồi lái xe đi mất hút , nó chạy lẹ vào nhà rồi lại xoay ra lối cửa đi thấy xe anh đã đi rồi mới lên chạy lên phòng .

một ngày nữa lại kết thúc theo đó là nhiều niềm vui, nó thầm nghĩ – “ Hoàng Long trước sau gì anh cũng là của tôi thôi hí hí ” .

38. Chương 18.2 : Nước Mắt (Tiếp Theo)

Minh Anh háo hức với buổi hẹn tối nay , mặc dù đang xảy ra nhiều chuyện cho gia đình , nhưng với nó nụ cười là trên hết , khi con người thoải mái vui vẻ thì việc gì cũng sẽ vượt qua .

Chọn lựa hết bộ này quá bộ khác , lục tung cả tủ đồ lên . Ướm thử từng chiếc váy để sang một bên ít khi nào đụng đến .

Thử tới, thử lui, thử xui, thử ngược vẫn lắc đầu không vừa ý , chợt một bóng đèn rớt tung xuống đầu, nó búng tay “ tách ” .

“ Hì hì ” Minh Anh đứng trước gương cười một mình .

Mang trên mình một chiếc áo pull trơn màu trắng , kết hợp với chiếc quần jean đen ôm . Tóc buộc cao lên theo kiểu đuôi ngựa , trông nó thật cá tính .

“ Ok rồi , quá đẹp ” Minh Anh tự khen bản thân .

Ngước nhìn đồng hồ đã điểm 6 giờ rồi nhìn sang điện thoại nhưng vẫn im lìm chưa có một cuộc gọi nhờ hay một tin nhắn , cầm điện thoại trên tay mà thở hắt ra .

“ Anh cho tôi leo cây à Hoàng Long ” Minh Anh nhìn vào màn hình điện thoại thờ dài nói . Như là có một sự linh thiêng không hề nhẹ ở đây , vừa mới nhắc thì đã xuất hiện , màn hình điện thoại sáng lên ba chữ “Người Tui Yêu”

“ Alo ? ” Minh Anh nghe máy .

“ Xuống nhà ” Hoàng Long từ bên đầu dây kia nói như ra lệnh .

“ Yesir ” .

Cuống cuống mang đôi giày thể thao chưa kịp buộc dây mà chạy một mạch xuống nhà hấp tấp .

“ Minh Anh đi đâu mà gấp thế con ” thấy nó hối hả chạy mẹ Minh Anh gọi với theo .

“ Con có hẹn ạ ” Minh Anh chạy vội mà không thèm nhìn mẹ mình một cái .

Ra đến trước nhà căng mắt nhìn một hồi lâu mới thấy Anh ngồi trong chiếc xe ô tô màu đen bóng loáng . vẫy tay mà chạy đến .

“ Á ” Minh Anh thét lên .

Tưởng chừng là mình sẽ ăn muối mè (đắt) chắc rồi nào ngờ đầu cách tay của anh đã đỡ lấy nó kịp lúc . Mở mắt ra nhìn thấy anh , cười trừ để bớt ngượng, cái tính hậu đậu từ nhỏ đến lớn không bỏ được .

“ Lần sau hoàn tất cho bản thân rồi làm việc khác ” Hoàng Long đang cúi xuống buộc dây giày cho nó nhắc nhở .

Thấy hành động của anh, gương mặt phúng phính của nó phút chốc ửng hồng lên . Chiếc nơ nhỏ được hoàn thành , Hoàng Long đứng lên đi thẳng về phía xe, không thấy động tĩnh gì sau lưng , quay lại thấy nó vẫn đứng thừ ra đó . Anh hỏi :

“ Cô còn đứng ngay ở đó hả ?”

Nghe tiếng gọi lắc đầu xóa đi những gì đang hiện hữu trong đầu , chạy đến mở cửa ngồi vào trong .

“ Cảm ơn” Minh Anh mỉm cười nhìn anh

Hoàng Long nhấn ga cho xe chạy , suốt đường đi nó nói với anh luyên thuyên đủ mọi thứ , đôi khi anh quay qua cầu mây nhìn , nhưng cũng không bắt nó phải im lặng .

CGV Cinemas .

Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi đang đứng ở quầy vé . Minh Anh đưa tay vẫy chào , rồi nắm tay Hoàng Long kéo theo .

Khi nó bất ngờ cầm tay mình, Hoàng Long cảm thấy lúng túng đôi chút nhưng sắc mặt vẫn vậy không để lộ biểu cảm . nghĩ thầm “ Minh Anh cô càng ngày càng to gan” .

“ Ngọc Quỳnh , hai người đợi lâu chưa” Minh Anh cầm tay Ngọc Quỳnh nói .

“ Bọn anh cũng vừa mới đến” Đăng Khôi nhìn nó cười trả lời .

Ngọc Quỳnh không nói gì cũng chỉ cười nhẹ nhìn nó .

“ Quốc Huy đâu ?” Hoàng Long trầm giọng hỏi .

“ Hôm nay nhà cậu ấy có dạ tiệc nên cùng Hoàng Nhi tham dự rồi” Ngọc Quỳnh trả lời .

“ Thôi trễ giờ rồi chúng ta vào rạp thôi” Đăng Khôi lên tiếng cắt ngang màn chào hỏi .

Trong rạp đã chiếu được vài phút của bộ phim , tất cả đèn đều tắt đi chỉ có ánh sáng từ màn hình chiếu hắt ra . Mắt Minh Anh bị cận nhẹ nên không đều kính vấp bậc thang , may mắn anh luôn đi bên cạnh .

“ Cần thận” Hoàng Long đỡ lấy Minh Anh .

vì vào trễ nên dãy ghế hàng bốn chỉ còn hai chỗ Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh đã ngồi chỉ còn ghế đôi bên cạnh , anh đành ngồi đó với nó .

Suốt buổi xem phim với nhiều đoạn kinh dị bất ngờ xuất hiện, Ngọc Quỳnh là người con gái yếu đuối chỉ thích xem thể loại hài hước và tình cảm lãng mạn, nhưng vì Đăng Khôi nên Ngọc Quỳnh mới xem thể loại này, run sợ Ngọc Quỳnh nhiều lần lấy tay che mắt ngồi nép về phía Đăng Khôi .

Còn với Minh Anh thể loại kinh dị là thể loại nó cực kì cảm thấy khoái, Minh Anh ngồi chăm chú vào màn hình không bỏ dở một chi tiết nào cả , mặt dù trong lòng nó cũng có đôi chút sợ sệt .

Tuy là đáng nam nhi nhưng trước bộ phim này, đôi khi anh còn giật mình đến nhắm tít cả mắt . Còn Đăng Khôi thì mặt tỉnh bơ thảnh thơi liếc nhìn sang nó .

“Á” tiếng la hét thất thanh vang dội cả rạp phim .

Vừa trải qua một đoạn phim hết sức ghê tởm, khiến cho bao cô gái ngồi tron này đều thét to lên , Ngọc Quỳnh cũng vậy quá hoảng hốt cô ôm choàng lấy Đăng Khôi bất ngờ .

Minh Anh cũng không kém mặc dù không hét lên nhưng bàn tay đã nắm chặt tay anh không buông , mồ hôi tuông ra , khiến anh có thể cảm nhận được độ ướt ở đôi bàn tay nhỏ nhắn ấy . 90 phút của bộ phim cuối cùng cũng kết thúc Ngọc Quỳnh chạy thật lẹ ra khỏi rạp hít thở lấy lại bình tĩnh .

Minh Anh vẫn còn nắm tay anh đi ra khỏi rạp , phải chăng chính anh cũng không muốn buông .

“ E hèm , hai người thân nhau bao giờ vậy” Đăng Khôi chỉ vào hai bàn tay đang xen vào nhau nói .

Đến bây giờ Hoàng Long mới để ý buông nhẹ bàn tay nó ra . Hơi thất vọng một chút nhưng dù sao cũng thấy vui . Còn anh thì quay đi chỗ khác để tránh ánh mắt Đăng Khôi nhìn mình .

“ A chị có phải là người mẫu teen Ngọc Quỳnh không ạ” một nhóm các cô gái nhận ra Ngọc Quỳnh hớn hỏ chào .

“ ừ đúng rồi” Ngọc Quỳnh thân thiện trả lời

“ chị có thể chụp chung với bọn em một tấm được không , bọn em là fan hâm mộ của chị đó”.

“ ừ được chứ” . Ngọc Quỳnh cùng fan của mình đứng chụp vài kiểu ảnh , có một fan nhí trông thấy Đăng Khôi luôn đứng cạnh Ngọc Quỳnh liền nhanh miệng hỏi .

“ Anh đây có phải người yêu của chị không vậy ?”

“ Anh ấy là...” Ngọc Quỳnh nghe vậy miệng cười tươi định trả lời thì Đăng Khôi bất chợt lên tiếng cắt ngang .

“ À không đâu cô bé , anh chỉ là một người anh trai” .

Nụ cười của Ngọc Quỳnh tắt hẳn, cô nở một nụ cười gượng gạo .

“ ồ tiếc ghê trông hai người thật đẹp đôi” fan thứ nhất nói

“ như một đôi tiên đồng ngọc nữ” fan thứ hai nói

xì xầm các lời khen ngợi và thấy làm tiết khi hai người không phải một đôi . Ngọc Quỳnh vẫy tay chào và mọi người tản ra hết dần .

“ chúng ta đi ăn tối thôi” Đăng Khôi nói

“ ừm đúng rồi , đi thôi” Minh Anh hí hửng trả lời

“ có khi nào tôi thấy cô từ chối đâu Minh Anh” Hoàng Long lên tiếng trêu ghẹo nó .

“mọi người đi ăn đi , mình cảm thấy không được khỏe nên về trước nhé” – Ngọc Quỳnh nói khẽ .

Đăng Khôi xoay người nhìn Ngọc Quỳnh đôi chút lo lắng ánh mắt trù mến , rồi nhìn về phía nó và anh .

“ để mình đưa Ngọc Quỳnh về , cậu đưa Minh Anh đi ăn rồi về được chứ ?” Đăng Khôi nhìn anh hỏi .

Hoàng Long nhìn Đăng Khôi gật nhẹ không nói gì thêm . Minh Anh vẫy tay chào Quỳnh tạm biệt, rồi quay qua anh.

“ hai bọn họ đi rồi chúng ta cũng nên đi thôi” Minh Anh nhí nhảnh nói .

“ đi đâu” Ánh mắt thăm dò anh hỏi

“ cứ đi theo tôi” .

Hoàng Long chở nó đi theo con đường nó chỉ , vào một quán ăn lề đường , lụp sụp nhưng lại rất đông đây là lần đầu anh thấy quán ăn như thế này .

“ cô ơi cho cháu hai tô bánh canh , thêm một tô hành và cá nữa nhé” Minh Anh gọi rõ to

không nói gì anh ngồi nhìn những người xung quanh các tầng lớp trong xã hội dường như tập trung đông đủ ở nơi đây , từ những người công nhân cho đến những người làm công sở anh thấy có chút thú vị và lạ .

Minh Anh xua tay trước mặt anh mới thôi nhìn tiếp .

“ anh nhìn gì vậy” Minh Anh tò mò hỏi

“ không có gì ?” Hoàng Long trả lời cộc lốc .

Đợi một hồi lâu mới thấy người phục vụ mang ra hai tô bánh canh , trắng và sặc sặc có thêm chút hành phi và vài lát chả chiên thái mỏng , không giống như bánh canh mà bà quản gia hay nấu hoặc những tiệm bánh canh nổi tiếng trong thành phố này .

“ thứ này là bánh canh ?” Hoàng Long nhìn hỏi nó

“ ừ ngon lắm anh ăn thử đi” Minh Anh vừa trả lời tay vừa bỏ thêm hành phi và cá vào cho anh .

Hoàng Long thử một miếng rồi đến miếng thứ hai cứ thế món ăn kì lạ kia hấp dẫn từ lúc nào không hay

Từ lúc ở CGV ra Ngọc Quỳnh không nói tiếng nào cả , khuôn mặt hơi ảm đạm , Đăng Khôi nhìn thấy nhưng không nói câu nào cả chỉ nghĩ là chắc do Ngọc Quỳnh mệt . Đăng Khôi cười nhẹ lên tiếng nói để xóa đi không khí im lặng này :

“ Ngọc Quỳnh em thấy buồn cười không khi fan em bảo anh là người yêu của anh .

Ngọc Quỳnh im lặng

“ Từ lúc nhỏ chúng ta đã anh em tốt của nhau rồi đúng không” Đăng Khôi vô tư hỏi .

“ ừm” Ngọc Quỳnh nói như không .

Cô xoay mặt về phía cửa sổ nhắm mắt lại , giọt nước khẽ rơi xuống nơi gò má đang đến nhịp tim , sao bao nhiêu năm Đăng Khôi vẫn chỉ xem cô là một đứa em gái ư .

Đăng Khôi cũng im lặng không nói gì thêm , Đăng Khôi biết rằng Ngọc Quỳnh có tình cảm với mình nhưng năm lần bảy lượt anh đều tìm cách né tránh .

Mùa hè 2008

“ Đăng Khôi , mình thích cậu” Ngọc Quỳnh then thừng nói

“ Nay đừng giỡn như vậy mình thừa biết mà” Đăng Khôi xoa đầu Ngọc Quỳnh nói

“ Không, mình.... mình nói thật mà” Ngọc Quỳnh cuối mặt

“ Thôi hôm nay không phải ngày cá tháng tư không cần lừa mình” .

Vừa dứt câu nói cũng là lúc phía sau lưng Đăng Khôi có một người con gái tên là Tố Nga đi tới ôm lấy cánh tay Đăng Khôi mà kéo đi . Đăng Khôi xoay người bỏ đi để lại Ngọc Quỳnh đứng đó dòng lệ tuông rơi .

Đăng Khôi hiểu rõ Ngọc Quỳnh là một cô gái yếu đuối nếu anh dùng cách nói thẳng thì sẽ phá vỡ đi mối quan hệ bạn bè lâu năm này , việc đó anh không làm được .

“Ngọc Quỳnh , Anh xin lỗi” Đăng Khôi trầm suy tư .

Chiếc xe dừng lại trước cổng biệt thự Ngọc Quỳnh , mãi mê theo đuổi những suy nghĩ Ngọc Quỳnh ngủ quên lúc không hay rằng đã đến nhà. Đăng Khôi không nỡ gọi cô dậy , nhẹ nhàng bế cô vào trong nhà .

Đi ngang qua sảnh gác nhẹ chào ba Ngọc Quỳnh đang ngồi xem báo rồi bế Ngọc Quỳnh lên phòng , đặt cô xuống giường , anh vuốt những lọn tóc đang che đi khuôn mặt cô một cách nhẹ nhàng thầm nói :

“ Đừng yêu một người như anh”

Bước ra khỏi phòng , anh đóng cửa thật nhẹ để không phát ra tiếng ồn làm mất ngủ Ngọc Quỳnh . Cũng là lúc nước mắt Ngọc Quỳnh thay phiên nhau chảy ròng xuống ướt đi một mảng ga gối .

“ Ấy da no quá” Minh Anh lấy tay xoa xoa lấy bụng mà nói .

“ ngon , tôi muốn ăn thêm” Hoàng Long điềm tĩnh nói

Minh Anh cười lớn trước thái độ “ đã thích lại còn ngại” của anh . Để anh ngồi đó , khoảng chừng 5 phút sau mới quay lại , trên tay là bưng thêm một tô bánh canh nữa .

“ Đợi thì lâu lắm , đây anh ăn đi” Minh Anh đặt tô bánh canh xuống trước mặt anh và nói .

Hoàng Long không nói gì hết chỉ cầm cuội ăn tiếp , mặc kệ nó đang chống cằm nhìn anh say sưa lắc lư cái đầu ngộ nghĩnh ...Ăn cũng đã ăn xong , bụng cũng đủ no , anh không ngờ tại một quán ăn lề đường bé tí như vậy lại có món bánh canh ngon đến thế .

Hoàng Long gọi người phục vụ tuổi cỡ trung niên tứ ngũ lục tuần .

“ Cho cháu xin hóa đơn ạ” Hoàng Long lịch sự yêu cầu .

Khi vừa nghe Hoàng Long xin hóa đơn Minh Anh bụm miệng cười tủm tỉm , anh ngơ ngác không hiểu chuyện gì mà lại cười tập hai như thế này .

“ Quán tôi không tính hóa đơn cậu à , của cậu hết ba mươi ngàn” người phục vụ giọng trầm nói

Lại thêm một lần ngạc nhiên nữa , tại sao anh và nó ăn bấy nhiêu đó chỉ còn con có ba mươi ngàn chỉ mới bằng một góc một món ăn anh thường ngày . Thầm nghĩ người phục vụ kia chắc đã tính nhầm nên hỏi lại .

“ Bàn này ba tô và một hành phi một cá ạ” Hoàng Long nhú mồm hỏi lại .

“ ừ cậu mỗi tô sáu ngàn nên năm tô là ba mươi ngàn mà cậu” .

Đưa tay ra sau túi quần anh mới hay rằng mình đã để quên ví , mặt ngây ra nhìn nó , thấy anh sờ tới sờ lui sau lưng nó cũng hiểu ý mà mở bóp mình ra đưa cho ông phục vụ tờ năm mươi ngàn .

“ cháu gửi ạ” - nó mỉm cười hai tay đưa .

Cuối xuống nhìn mặt bàn anh ngại . Đường đường là một thiếu gia của Gmeiner mà giờ đây chỉ vì quên bóp mà giờ đây anh phải để cho một đứa con gái trả giúp . Quê chết đi được .

Tiếng chuông điện thoại vang lên như một lá bùa hộ mệnh cứu anh lúc này , vội vã nghe máy để chữa ngượng
“ tôi nghe”

“ Xảy ra chuyện lớn rồi thiếu gia cậu vào công ty gấp” trợ lý Trương giọng nói hấp tấp .

“ Tôi sẽ đến ngay” Tắt máy anh quay vào trong cầm tay Minh Anh kéo đi thật nhanh . Tuy không hiểu chuyện gì chỉ mỉm cười và đi theo anh . sắc mặt anh có vẻ như không được tốt lại lái xe rất nhanh .

Chiếc xe dừng lại trước một công ty lớn , tuy trời tối nhưng vẫn thấy được nơi đây là một tòa nhà khá cao rất nhiều tầng .

Vừa vào sảnh lớn một người đàn ông tuổi trung niên mang bộ comple đen lịch lãm , mắt đeo kính nhưng không che đi được phần nào các nếp chân chim trên khuôn mặt .

“ Thiếu gia cậu đến rồi” Quản lý Trương hỏi hỏ nói

“ Là chuyện gì”

“ Chủ tịch Sang lần này ông ta đã tung ra sản phẩm mới được làm bằng đá Jadeite.” Trợ lý Trương phân tích.

“ Jadeite ?” khuôn mặt có chút lo lắng

“ Vâng thưa thiếu gia , lần trước chúng ta đã nhập loại này hiện tại vẫn còn cất dấu tại két sắt nhưng không hiểu sao lại xuất hiện .”

“ Còn phía bên Mỹ như thế nào”

“ Bên đó phu nhân vừa ký hợp đồng thu mua được một số đá Hồng Lựu , sẽ ra mắt sản phẩm mới vào tháng 1 , tình hình cổ phiếu công ty chúng ta đang rất rất nhanh” Quản lý Trương lo lắng lắc đầu .

“ Ông hãy chuẩn bị cho cuộc họp cổ đông gấp cho tôi” . Hoàng Long rất bình thản xử lý .

Quản lý Trương cuối chào rồi quay lưng đi . Hoàng Long thở phào rồi mới để ý thấy nó đang đứng nhìn bằng con mắt đầy ngưỡng mộ trước sự lãnh đạo mà cười như người vô hồn .

“ cô nhìn đủ chưa theo tôi” Hoàng Long lên tiếng làm nó thoáng giật mình .

“ à ừ” .

Đây là lần đầu tiên nó được bước chân vào một tập đoàn lớn và rất sang chảnh như vậy lại là tập đoàn đá quý Gmeiner nữa . Không thể nào mà chớp mắt được . Những viên kim cương sáng chói đang hiện hữu ngay trước mắt qua lớp kính cho đến những chiếc nhẫn với thiết kế độc đáo nếu được thì nó sẽ ước mình gom hết về nhà .

“ cô ngồi đó đợi tôi” Hoàng Long dơ ngón tay chỉ về ghế sofa

“ ừm” .

Hoàng Long ngồi cầm cuội nói chuyện với ai đó qua chiếc laptop được đặt trên bàn , lúc thì cười lúc thì cau mày trông có vẻ rất căng thẳng , nói gì về đá này đá nọ nó chẳng quan tâm .

Đang loay hoay ngắm nhìn những thứ xung quanh từ phía sau có tiếng anh vang lên :

“ về thôi !”

“ ủa anh xong rồi đó hả” Minh Anh chớp mắt nhìn.

“ ừ để tôi đưa cô về , giờ này chắc ba mẹ cô lo lắm”

“ chẳng lẽ để tôi đi bộ về” Minh Anh trả treo

“ Minh Anh ... cô” Hoàng Long ghen hòng .

Chọc anh không nói được gì , nó thầm cười trong bụng vì sau những ngày vất vả đuổi theo anh cuối cùng cũng có cơ hội trả đũa . Cười tươi rồi bước đi trước .

“ Tới nơi rồi tôi vào nhà” Minh Anh cười chào .

“ Chẳng lẽ đợi tôi đuổi” không một cảm xúc anh nói

“ Anh...xấu xa hử” Minh Anh liếc rồi đi thẳng vào nhà .

Ngồi trong xe anh nhìn theo nó rồi tự cười lắc đầu .

“ Minh Anh cô trẻ con vừa thôi” anh nói thầm .

Rồi lái xe đi mất hút , nó chạy lẹ vào nhà rồi lại xoay ra lối cửa đi thấy xe anh đã đi rồi mới lên chạy lên phòng .

Một ngày nữa lại kết thúc theo đó là nhiều niềm vui, nó thầm nghĩ “ Hoàng Long trước sau gì anh cũng là của tôi thôi hí hí ” .

39. Chương 19 : Chuyển Nhà

“ Mới đó thôi mà thêm một tuần nữa trôi qua rồi, nhanh thật “ – nó ngồi nghĩ ngợi mong lung .

- Minh Anh à , lại đây mẹ bảo – mẹ nó gọi .

Đang chán chường vì không biết làm gì cho hết ngày thứ bảy và chủ nhật này , nghe tiếng gọi của mẹ nó chạy lại ngồi xuống đối diện mẹ nó

- Sao hả mẹ .

- Tối nay bác Thanh Lam sẽ sang đón con về bên kia , ba mẹ sắp xếp hết rồi thứ hai ba mẹ sẽ bay sang úc rồi . căn nhà này... - lời mẹ nói có chút xót xa tiếc nuối .

- Mẹ à , sao lại sớm vậy , con không muốn không muốn xa ba mẹ đâu mà hu hu – nó ôm mẹ khóc mà thút thút nói

- Coi cô kìa bao nhiêu rồi mà còn làm nũng với mẹ thế này – mẹ ôm nó xoa đầu vỗ về .

- Mẹ tin gia đình bên đó sẽ đối xử tốt với con , nhớ nhé ở nhà tôi nuôi chiều cô nhưng mà sang bên đó phải là một nữ công gia chánh biết chưa – mẹ nó mỉm cười .

- Con biết rồi con sẽ cố gắng học tốt để kiếm tiền giúp bố mẹ lấy lại căn nhà .

- Đây là số tiền mẹ dành dụm cho con – mẹ đưa cho nó một phong bì dày

- Không cần đâu mẹ à , con sẽ đi làm thêm - nó đẩy lại ẹ

- Con cứ cầm đi , hằng tháng mẹ sẽ gửi vào tài khoản cho con

- Bây giờ thì con lên phòng chuẩn bị những vật dụng cần thiết sách, vở, quần áo của mình đi . – mẹ nó căn dặn

- Mẹ...- nó không nói gì nữa khẽ ôm lấy mẹ

Chỉ còn một ngày nữa thôi là nó phải xa nơi này , xa vòng tay ấm áp của mẹ , những lời giảng dạy chỉ đạo của ba . xa quán mì mà sáng thứ bảy và chủ nhật không có được một ngày nghỉ , trong lòng có đôi chút gì đó xót xa và đầy tiếc nuối .

- Alo , trợ lí Trần – giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng

- Dạ tôi nghe thưa phu nhân .

- Căn nhà số 339 Hoàng Diệu ông đã hoàn thành giấy tờ cho tôi hết chưa ?

- Thưa phu nhân vì sao bà lại mua căn nhà đó với giá cao như vậy , tôi thấy không thỏa đáng một chút .- giọng có đôi chút lo lắng trợ lí Trần hỏi .

- Đó là chuyện của tôi, công việc tôi nhờ ông chỉ cần hoàn thành tốt là được rồi – giọng nói đầy nghiêm nghị

- vâng tôi sẽ hoàn tất mọi thủ tục thưa phu nhân .

- tốt lắm , à sang tên cho tôi người sở hữu là Nguyễn Minh Anh .

- vâng tôi sẽ làm ngay .

- tốt lắm .

Mẹ anh cúp máy mỉm cười dịu dàng xen lẫn chút tinh nghịch như tuổi chỉ vừa đôi mươi . Anh ngồi cạnh, tuy mắt và tay vẫn dán trên cái ipad nhưng những gì mẹ anh nói khi nãy anh đều chú ý .

- sao mẹ lại giúp gia đình họ – thái độ thờ ơ

- khi nhà ta chưa được như hôm nay tất cả là nhờ gia đình cậu ấy , không có Phụng Lai thì chắc mẹ không sinh con được – mẹ anh vừa nói vừa ngẫm nghĩ lại chuyện xưa .

- căn nhà đó ? – anh hỏi cộc lốc

- về căn nhà đó là một kỉ niệm với gia đình họ nên mẹ muốn để lại cho Minh Anh , mẹ khá thích con bé .

- con cũng vậy mà – bà quay sang nhìn anh với ánh mắt nghi ngờ .

- không có – anh thờ ơ nói .

- lại còn không , con là do mẹ sinh ra đó Hoàng Long – bà chống tay lên cằm

- mẹ coi thường con mắt của con quá – anh cười nửa miệng tay vẫn lướt màn hình như không quan tâm .

- đời nào mà con lại ngồi nói nhiều với một đứa con gái như vậy , con đừng dẫu mẹ nữa bật mí bí mật đi nào .

- mẹ à , cô ta phiền chết đi được , yêu sao nổi – anh đặt ipad xuống quay sang nhìn mẹ mình .

- phiền gì con bé ngộ nghĩnh đáng yêu quá trời , mẹ thấy có đứa con dâu như vậy thì tuyệt – mẹ anh mỉm cười rồi kết hợp với hành động vỗ tay .

- thà ế chứ nhất quyết không phải cô ta .

Anh dứt câu nói rồi quay lưng bỏ đi lên phòng , để lại mẹ mình ngồi cười tùm tùm không hiểu đang tính toán cái gì . Hoàng Nhi từ trên lầu đi xuống gặp anh trai đang đi lên thái độ có chút bức mình mặt thì đỏ như cà chua bước đi vội vã không thèm ngó ngang gì đến Hoàng Nhi .

- mẹ à – Hoàng Nhi lay mẹ mình .

- ôi cục cưng của tôi – bà ôm lấy Hoàng Nhi mi nhẹ .

- con học chung lớp với Minh Anh phải không – bà chớp mắt hỏi

- dạ có gì không mẹ.

- Nào kể mẹ nghe , ở trường Minh Anh làm gì Anh hai con mà khi nào mẹ hỏi đến lại lúng túng thế kia .
Như bắt trúng chủ đề , Hoàng Nhi hớn hờ lấy một lát táo gọt sẵn trên bàn rồi nói tiếp .

- Trời ơi, mẹ không biết đâu, nếu mà nói về nữ nhi con thích Minh Anh cực luôn . – Hoàng Nhi vừa ăn vừa nói .

- Thật hả – bà hớn hờ hỏi

- Đúng rồi đó ma ma , để con kể cho nghe nà . từ lúc mà đi học luôn á , một ngày ít nhất cậu ấy chạy qua khu B là 2 lần , nếu mà không gặp được anh hai thì chờ sau trường nà .

- Còn nữa ha , có mấy lần anh hai cố tình trốn đó mà trốn có được đâu cậu ấy tìm được hết . có lần này nữa nà- Hoàng Nhi nhớ lại

- Hoàng Long tui thích anh – nó chống tay lên hông nói rõ

- Kệ cô – anh không quan tâm

- Ủi kệ tôi cũng được mà tôi không kệ anh . – nó cười hớn hờ

- Minh Anh ... cô .. cô – anh ghen hòng .

Hoàng Nhi ngồi thuật lại những chiếc tích của Minh Anh theo đuổi anh hai mình ẹ nghe .Tiếng hai mẹ con dưới nhà ngồi cười lớn vang cả ngôi biệt thự . anh đứng trên núp sau nghe thấy hết có đôi chút mất mặt nhưng cũng thấy vui khi bị Minh Anh suốt ngày làm phiền như vậy .

- À đúng rồi mẹ quên mất con chạy lên gọi anh hai xuống – bà ngừng cười bảo Hoàng Nhi .

- Dạ ma ma con đi liền – Hoàng Nhi đáp .

Nghe vậy anh liền nhanh chân trở vào phòng ngồi đọc sách như chưa nghe hay thấy gì . Khoảng chừng 5p sau Hoàng Nhi khoát tay anh đi xuống lại chỗ mẹ mình .

- Hoàng Long con tối nay đi cùng với mẹ sang đón Minh Anh .

- đón ? – có hơi chút ngạc nhiên anh hỏi

- ừm hôm nay con bé sang đây đó – bà nhu mì nói

- thật hả mẹ , cậu ấy sang đây hả – Hoàng Nhi nhí nhảnh xen vào nói.

- À con bé ở phòng con nhé Nhi .

- O mẹ tuy con thích Minh Anh nhưng tính con mẹ biết đó – Hoàng Nhi bĩu môi .

- Thế phải sắp xếp phòng nào đây ta ? – bà ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ mất thì liếc sang anh .

Như đã thấu hiểu tâm tư của bà mẹ xì tin của mình anh thở hắt ra mà nói .

- Coi như số con đen đui , phòng bên cạnh phòng con trống đó để cô ta ở đó đi .

Mẹ anh cười thâm hiểm , thật quả là con trai bà có thể hiểu được ý bà mà không cần nói nhiều lời .

- Màu hồng chắc con bé sẽ thích – bà chống cằm suy tư

- Màu xanh dán dờmemon vào .

Anh nói xong đứng dậy đi thẳng một hơi , để lại mẹ anh và Hoàng Nhi nhìn theo mà cười khúc khích .

- Hoàng Nhi việc này giao cho con , đến giờ mẹ đi làm đẹp để tối đi rước con dâu rồi . –bà nhí nhảnh nói với Hoàng Nhi

- Oke ma ma – Hoàng Nhi toe toét cười, nói .

Hì hục thu dọn hết đồ đạc này sang đó khác , đến bây giờ nó mới biết quần áo nó nhiều như thế, chưa kể thêm cả kệ giày sao mà mua nhiều đến vậy .

Sắp xếp đủ mọi thứ mà mất cả ngày , nhìn đồng hồ mới thấy đã 4 giờ chiều rồi . Tối nay nó sẽ sang ngôi nhà mới . Nằm thả mình xuống giường nhìn cảnh vật xung quanh trong căn phòng mà thở dài ra .

“ ta sẽ nhớ mày lắm phòng yêu dấu ơi ” .

- Minh Anh tắm rửa rồi chuẩn bị đi con . –tiếng mẹ dưới nhà vọng lên

Nó đứng dậy lột cái thân tàn ma dại vào nhà vệ sinh .

Cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến

- Chào bác – anh cuối chào lịch sự

- Hai mẹ con đến rồi đó hả – mẹ nó mỉm cười gục nhẹ mời hai mẹ con anh vào nhà .

- Thanh Lam cậu đợi một lát con bé nó hậu đậu lắm . chiều tối đến giờ ở trên đó làm gì chưa xong . – mẹ nó cười hiền hậu .

- Cậu cứ để con bé tự nhiên có gì đâu phải vội . – mẹ anh mỉm cười nói .

“ - cứ nói xấu con hoài nha mẹ ” – nó vừa chạy xuống cầu thang vừa nói .

- Áaaaaaaaaaaaa

Cả nhà ai cũng trở mắt nhìn nó mọi người được một phen hoảng hốt .

- Cô kia ! – anh nhăn nhó gọi nó

Giờ mới hết bàn hoàng ngược lên nhìn . Nó đang nằm trong vòng tay của anh , anh đúng là thần hộ mệnh mà khi nào nguy hiểm anh cũng có mặt. Nó giật mình đẩy anh ra

- O ơ tôi tôi xin lỗi . – nó gãi đầu bối rối .

- Con đó cứ hấp ta hấp tấp hậu đậu – mẹ nó mắng yêu .

Trông thấy mẹ anh nó cuối đầu chào lễ phép rồi quay sang nhìn anh cười tinh nghịch . hai bên ngồi nói chuyện với nhau một hồi lâu rồi cả nhà ôm nhau , mẹ nó dặn dò đủ điều . Nó chỉ gục đầu không nói gì thêm nếu nó nói nữa chắc sẽ khóc trước mặt anh mất thôi điều đó quá là xấu hổ .

- Con đi nha mẹ , mai con sẽ ra sân bay tiễn – mặt nó ỉu xiu .

- Con gái ngoan không cần đâu . Khi ba mẹ sang đó sẽ gọi cho con ngay mà – mẹ nó xoa đầu .

Nó im lặng không nói gì thêm , mẹ anh và anh chào ba mẹ nó rồi xin phép ra về .

- Dạ đồ của cháu – nó chỉ lên trên .

- Hì cháu để đó có người mang về – mẹ anh cười .

Ra đến xe vẫn đứng chờ người ngậy ra , nó muốn nhìn ngôi nhà lần cuối gắng bó với nó suốt mười năm nay , mẹ anh vỗ nhẹ vai nó cầm tay đưa nó vào xe .

40. Chương 19 : Chuyển Nhà

“ Mới đó thôi mà thêm một tuần nữa trôi qua rồi, nhanh thật” Minh Anh thẫn thờ ngồi nghĩ ngợi mông lung .

“ Minh Anh à , lại đây mẹ bảo” Tiếng mẹ phía dưới nhà gọi to truyền đến .

Đang chán chường vì không biết làm gì cho hết ngày thứ bảy và chủ nhật này , nghe tiếng gọi của mẹ nó chạy lại ngồi xuống đối diện mẹ nó

“ Sao hả mẹ” Minh Anh đáp .

“ Tới nay bác Thanh Lam sẽ sang đón con về bên kia , ba mẹ sắp xếp hết rồi thứ hai ba mẹ sẽ bay sang úc rồi . căn nhà này...” lời mẹ nói có chút xót xa tiếc nuối .

“ Mẹ à , sao lại sớm vậy , con không muốn không muốn xa ba mẹ đâu mà hu hu” Minh Anh ôm mẹ khóc mà thút thít nghẹn ngào.

“ Coi cô kìa, bao nhiêu rồi mà còn làm nũng với mẹ thế này” mẹ ôm nó xoa đầu vỗ về : “ Mẹ tin gia đình bên đó sẽ đối xử tốt với con , nhớ nhé ở nhà tôi nuông chiều cô nhưng mà sang bên đó phải là một nữ công gia chánh biết chưa” mẹ cười mỉm dặn dò con gái như thể sắp đi lấy chồng .

“ Con biết rồi con sẽ cố gắng học tốt để kiếm tiền giúp bố mẹ lấy lại căn nhà” Minh Anh gật đầu đáp lại dùng thái độ vui nhất, để mẹ có thể an tâm khỏi lo lắng.

“ Đây là số tiền mẹ dành dụm cho con” mẹ đưa cho Minh Anh một phong bì dày.

“ Không cần đâu mẹ à , con sẽ đi làm thêm” Minh Anh đẩy lại phong bì cho mẹ mình .

“ Con cứ cầm đi , hằng tháng mẹ sẽ gửi vào tài khoản cho con. Bây giờ thì con lên phòng chuẩn bị những vật dụng cần thiết sách, vở, quần áo của mình đi” Mẹ lại nhắc nhở thêm một lần nữa , bà biết con gái mình có tính hậu đậu , nói trước lại quên sau cho nên cứ nói nhiều thêm một tí thì lại tốt hơn .

“ Mẹ...” Minh Anh không biết nói gì hơn nữa cuộc chia ly này , biết đến bao giờ lại gặp dang tay khê ôm chăm lấy mẹ mình .

Chỉ còn một ngày nữa thôi là nó phải xa nơi này , xa vòng tay ấm áp của mẹ , những lời giảng dạy chỉ đạo của ba, xa quán mì mà sáng thứ bảy và chủ nhật không có được một ngày nghỉ , trong lòng có đôi chút gì đó xót xa và đầy tiếc nuối .

“ Alo , trợ lí Trương” giọng nói nhẹ nhàng dịu dàng của mẹ Hoàng Long vang qua điện thoại .

“ Dạ tôi nghe thưa phu nhân” Người đàn ông kính cẩn trả lời .

“ Căn nhà số 339 Hoàng Diệu ông đã hoàn thành giấy tờ cho tôi hết chưa ?”

“ Thưa phu nhân vì sao bà lại mua căn nhà đó với gia cao như vậy , tôi thấy không thỏa đáng một chút” giọng có đôi chút lo lắng trợ lí Trương tò mò hỏi .

“ Đó là chuyện của tôi, công việc tôi nhờ ông chỉ cần hoàn thành tốt là được rồi” Mẹ anh nghiêm nghị nói với người dưới .

“ vâng tôi sẽ hoàn tất mọi thủ tục thưa phu nhân” .

“ tốt lắm , à sang tên cho tôi người sở hữu là Nguyễn Minh Anh” .

“ vâng tôi sẽ làm ngay” .

“ tốt lắm” .

Mẹ anh cúp máy mỉm cười dịu dàng xen lẫn chút tinh nghịch như tuổi chỉ vừa đôi mươi . Hoàng Long ngồi cạnh, tuy mắt và tay vẫn dán trên cái ipad nhưng những gì mẹ anh nói khi nãy anh đều chú ý .

“ sao mẹ lại giúp gia đình họ” thái độ thờ ơ Hoàng Long hỏi như không .

“ khi nhà ta chưa được như hôm nay tất cả là nhờ gia đình cậu ấy , không có Phụng Lai thì chắc mẹ không sinh con được” mẹ anh vừa nói vừa ngẫm nghĩ lại chuyện xưa .

“ căn nhà đó ?” Hoàng Long lại hỏi cộc lốc.

“ về căn nhà đó là một kỉ niệm với gia đình họ nên mẹ muốn để lại cho Minh Anh , mẹ khá thích con bé” Mẹ anh cười khá hài lòng rồi lại quay sang anh trên người : “ con cũng vậy mà” ánh mắt của mẹ anh có chút phỏng đoán .

“ không có ” Hoàng Long trả lời ngắn gọn .

“ lại còn không , con là do mẹ sinh ra đó Hoàng Long” bà chống tay lên cằm

“ mẹ coi thường con mắt của con quá” Hoàng Long cười nửa miệng tay vẫn lướt màn hình như không quan tâm .

“ đời nào mà con lại ngồi nói nhiều với một đứa con gái như vậy , con đừng dẫu mẹ nữa bật mí bí mật đi nào” .

“ mẹ à , cô ta phiền chết đi được , yêu sao nổi” Hoàng Long đặt ipad xuống quay sang nhìn mẹ mình cau mày .

“ phiền gì con bé ngộ nghĩnh đáng yêu quá trời , mẹ thấy có đứa con dâu như vậy thì tuyệt” mẹ anh mỉm cười rồi kết hợp với hành động vỗ tay .

“ thà ế chứ nhất quyết không phải cô ta” Hoàng Long dứt khoát câu nói rồi quay lưng bỏ đi lên phòng , để lại mẹ mình ngồi cười tủm tỉm không hiểu đang tính toán cái gì .

Hoàng Nhi từ trên lầu đi xuống gặp anh trai đang đi lên thái độ có chút bực mình mặt thì đỏ như cà chua bước đi vội vã không thèm ngó ngang gì đến Hoàng Nhi .

“ mẹ à” Hoàng Nhi lay mẹ mình .

“ ôi cục cưng của tôi” bà ôm lấy Hoàng Nhi mi mi nhẹ .

“ con học chung lớp với Minh Anh phải không” bà chớp mắt hỏi .

“ dạ có gì không mẹ”.

“ Nào kể mẹ nghe , ở trường Minh Anh làm gì Anh hai con mà khi nào mẹ hỏi đến lại lúng túng thế kia” .

Như bắt trúng chủ đề , Hoàng Nhi hớn hử lấy một lát táo gọt sẵn trên bàn rồi nói tiếp : “ Trời ơi, mẹ không biết đâu, nếu mà nói về nữ nhi con thích Minh Anh cực luôn” miệng vẫn nhai nhóp nhép thái độ rất vui khi nhắc đến bạn mình .

“ Thật hả” bà hớn hử hỏi .

“ Đúng rồi đó ma ma , để con kể cho nghe nà . từ lúc mà đi học luôn á , một ngày ít nhất cậu ấy chạy qua khu B là 2 lần , nếu mà không gặp được anh hai thì chờ sau trường nà” .

“ Còn nữa ha , có mấy lần anh hai cố tình trốn đó mà trốn có được đâu cậu ấy tìm được hết . có lần này nữa nà” Hoàng Nhi nhớ lại

“ Hoàng Long tui thích anh” Minh Anh chống tay lên hông nói rõ.

“Kệ cô” Hoàng Long không mấy may quan tâm .

“ Ủ kệ tôi cũng được mà tôi không kệ anh” Minh cười hớn hử , thể hiện rõ ý kiến của mình .

“ Minh Anh ... cô .. cô” Hoàng Long tức nghẹn họng .

Hoàng Nhi ngồi thuật lại những chiếc tích của Minh Anh theo đuổi anh hai mình cho mẹ nghe .Tiếng hai mẹ con dưới nhà ngồi cười lớn vang cả ngôi biệt thự . anh đứng trên núp sau nghe thấy hết có đôi chút mất mặt nhưng cũng thấy vui khi bị Minh Anh suốt ngày làm phiền như vậy .

“ À đúng rồi mẹ quên mất con chạy lên gọi anh hai xuống” người mẹ ngừng cười bảo Hoàng Nhi .

“ Dạ ma ma con đi liền” Hoàng Nhi đáp .

Nghe vậy anh liền nhanh chân trở vào phòng ngồi đọc sách như chưa nghe hay thấy gì . Khoảng chừng 5 phút sau Hoàng Nhi khoát tay anh đi xuống lại chỗ mẹ mình .

“ Hoàng Long con tối nay đi cùng với mẹ sang đón Minh Anh” .

“ đón ?” có hơi chút ngạc nhiên anh hỏi.

“ ừm hôm nay con bé sang đây đó” mẹ anh nhu mì nói .

“ thật hả mẹ , cậu ấy sang đây hả” Hoàng Nhi nhí nhảnh xen vào nói.

“ À con bé ở phòng con nhé Nhi” .

“ Ô mẹ tuy con thích Minh Anh nhưng tính con mẹ biết đó” Hoàng Nhi bĩu môi .

“ Thế phải sắp xếp phòng nào đây ta ?” người mẹ ra vẻ dăm chiêu suy nghĩ mắt thì liếc sang anh .

Như đã thấu hiểu tâm tư của bà mẹ xì tin của mình anh thở hắt ra mà nói : “Coi như số con đen đui , phòng bên cạnh phòng con trống đó để cô ta ở đó đi” .

Mẹ anh cười thâm hiểm , thật quả là con trai bà có thể hiểu được ý bà mà không cần nói nhiều lời .

“ Màu hồng chắc con bé sẽ thích” bà chống cằm suy tư.

“ Màu xanh dán dôrêmon vào” Hoàng Long nói xong đứng dậy đi thẳng một hơi , để lại mẹ anh và Hoàng Nhi nhìn theo mà cười khúc khích .

“ Hoàng Nhi việc này giao cho con , đến giờ mẹ đi làm đẹp để tối đi rước con dâu rồi” bà nhí nha nhí nhảnh nói với Hoàng Nhi .

“ Oke ma ma” Hoàng Nhi toe toét cười, nói .

Hì hục thu dọn hết đồ đạc này sang đó khác , đến bây giờ nó mới biết quần áo nó nhiều như thế, chưa kể thêm cả kệ giày sao mà mua nhiều đến vậy .

Sắp xếp đủ mọi thứ mà mất cả ngày , nhìn đồng hồ mới thấy đã 4 giờ chiều rồi . Tối nay nó sẽ sang ngôi nhà mới . Nằm thả mình xuống giường nhìn cảnh vật xung quanh trong căn phòng mà thở dài ra “ ta sẽ nhớ lắm lắm phòng yêu dấu ơi” .

“ Minh Anh tắm rửa rồi chuẩn bị đi con” tiếng mẹ dưới nhà vọng lên .

Minh Anh đứng dậy lột cái thân tàn ma dại vào nhà vệ sinh .

Cuối cùng chuyện gì đến cũng sẽ đến .

“ Chào bác” Hoàng Long cuối chào lịch sự .

“ Hai mẹ con đến rồi đó hả” mẹ Minh Anh mỉm cười gật nhẹ mời hai mẹ con Hoàng Long vào nhà .

“ Thanh Lam cậu đợi một lát con bé nó hậu đậu lắm . chiều tối đến giờ ở trên đó làm gì chưa xong” mẹ Minh Anh cười hiền hậu .

“ Cậu cứ để con bé tự nhiên có gì đâu phải vội” mẹ anh cười thoải mái đáp .

“ cứ nói xấu con hoài nha mẹ” Minh Anh vừa chạy xuống cầu thang vừa nói .

“ Á”

Cả nhà ai cũng trở mắt nhìn nó mọi người được một phen hoảng hốt .

“ Cô kia !” Hoàng Long nhăn nhó gắt nó .

Giờ mới hết bàn hoàng ngược lên nhìn . Minh Anh đang nằm trong vòng tay của Hoàng Long , anh đúng là thần hộ mệnh mà khi nào nguy hiểm anh cũng có mặt. Nó giật mình đẩy anh ra.

“ Ô ơ tôi xin lỗi” Minh Anh gãi đầu bối rối .

“ Con đó cứ hấp ta hấp tấp hậu đậu” mẹ nó mắng yêu .

Trông thấy mẹ anh Minh Anh cuối đầu chào lễ phép rồi quay sang nhìn anh cười tinh nghịch, hai bên ngồi nói chuyện với nhau một hồi lâu rồi cả nhà ôm nhau , mẹ nó dặn dò đủ điều . Minh Anh chỉ gục đầu không nói gì thêm nếu nó nói nữa chắc sẽ khóc trước mặt anh mất thôi điều đó quá là xấu hổ .

“ Con đi nha mẹ , mai con sẽ ra sân bay tiễn” mặt nó ỉu xiu .

“ Con gái ngoan không cần đâu . Khi ba mẹ sang đó sẽ gọi cho con ngay mà” mẹ nó xoa đầu .

Minh Anh im lặng không nói gì thêm , mẹ anh và anh chào ba mẹ nó rồi xin phép ra về .

“Dạ đồ của cháu” Minh Anh chỉ lên trên .

“ Hì cháu để đó có người mang về” mẹ anh cười, nắm tay nó dắt đi .

Ra đến xe vẫn đứng chờ người ngậy ra , Minh Anh muốn nhìn ngôi nhà lần cuối gắng bó với nó suốt mười năm nay , mẹ anh vỗ nhẹ vai nó cầm tay đưa nó vào xe .

41. Chương 20 : Nhà Mới

Bước vào căn nhà à không biệt thự mới đúng , giờ nó mới thấy được kiến trúc trong ngôi nhà này , lần trước ghé vì bất ngờ quá nên nó không để ý lắm , nhìn sơ qua cũng biết được rằng nhà anh ở một khuôn viên rất rộng . Cách sử dụng cột trụ lớn màu trắng được bao bọc bởi chiếc cầu thang uốn cong theo vòng tròn nổi tầng hai với tầng trệt, ban công được thiết kế với sắt uốn sơn đen và những khung cửa sổ mái vòm. Tôn lên một phong cách Châu Âu cổ điển chưa kể đến nội thất bên trong nữa .Từ những đồ nội thất lớn đến nhỏ như giường, bộ bàn ghế ở phòng khách, bàn trang điểm hay thậm chí là rèm cửa sổ đều được thiết kế rất tỉ mỉ và lựa chọn màu sắc hài hòa. Đặc biệt những nội thất bằng đồng trạm những hoa văn tinh tế mang nét cổ điển , đèn chùm chính là những điểm nhấn thú vị của ngôi nhà này, độc đáo hơn nữa là nó được kết hợp với những chi tiết trang trí như: tranh treo tường hoa cổ, tủ trà màu sắc rực rỡ để thêm phần sinh động và cũng không kém hài hòa

nhìn thì như cung điện thời xưa nhưng vẫn mang nét hiện đại . Nhà nó thấp đèn trắng dân dụng, thì nhà anh lại thấp sáng bằng các đèn vàng ấm cúng .

nó thôi ngẩng nhìn vì mẹ anh kéo nó đi lên trên , anh thì từ lúc về tới nhà đã lái xe đi đâu mất tiêu .

- Phòng con nè – mẹ anh mở cửa phòng

- “ trời ơi là trời , một màu xanh xanh , lại thêm cả ticker doremon mà nó yêu dấu . Nếu là mơ nó xin đừng bao giờ thức giấc . gối nè , chăn nè , ga nệm nè toàn là doremon của nó thôi , à mà thêm sự kết hợp của màu trắng nữa .” – nó thảm nghĩ .

Cuối cùng ước nguyện của từ bé của nó cũng thành hiện thật nó vui khôn siết . Nó muốn ôm chầm lấy mẹ anh một cái thật lâu .

- Cô à , cô dẫn con lên nhăm phòng hả – nó mừng thắm trong bụng nhưng vẫn giả vờ hỏi .

- Là phòng cậu đó – Hoàng Nhi từ phía sau bước đến tươi cười với nó .

- Thật là ngại quá hí hí , sao biết mình thích doremon – nó thẹn thùng cười

- Là anh hai nói đó – Hoàng nhi nói

- Hả – mặt nó ngậy ra

- Thích lắm phải không – mẹ anh thúc nhẹ sang người nó .

- Hì hì – nó cười

- Được rồi hai đứa ở nhà chơi với nhau bây giờ mẹ phải sang bên đó – mẹ anh nói rồi cũng quay lưng đi mất hút .

- Minh Anh cậu vào nghỉ ngơi đi , sáng mai chúng ta cùng nhau đến trường bây giờ tớ có chút việc phải đi rồi không ở nhà với cậu đc – Hoàng nhi cười nhẹ

- Ừ không sao mình hơi mệt nên chắc sẽ ngủ một lát .

Hoàng Nhi tạm biệt nó rồi chạy về phòng ,riêng nó thì kéo vali vào phòng của mình , cái mùi hương hoài hoa nhài thoang thoảng thật dễ chịu nó đi dạo quanh phòng , cái giường thật lớn gấp đôi cái ở nhà thiết kế kiểu công chúa có đèn chùm phía trên màu trắng , bàn học và bàn trang điểm màu trắng , tủ quần áo cũng vậy mọi tiện nghi đầy đủ toilet thôi cũng sang chảnh rồi , chặc lưỡi nó nói :

- Nhà giàu có khác ! .

Nó treo áo quần vào tủ lấy một bộ pijama có hình đôrêmon thay thế bộ đồ trên giường , làm một vài thao tác cá nhân rồi nhìn đồng hồ cũng đã khá trễ . Nó nằm suy nghĩ mong lung , căn nhà tuy lớn nhưng cũng lạnh lẽo không kém , nhớ về nhà mình tuy bé bé nhưng luôn ngập tràn hạnh phúc .

- Thôi không nghĩ nữa ngủ thôi ! – tay đưa sang tắt đèn nó chìm vào giấc ngủ .

Một ngày mới nắng lên em đang tay chào đón tà tà đã...đang du dương theo điệu nhạc nó đứng nơi ban công mà hát đủ để người khác nghe thấy .

-Ồn ào quá – anh cầm tách cà phê trên tay sang nó

- Oops !! – nó có chút ngạc nhiên rồi cười nham hiểm

“ thì ra phòng anh ta bên cạnh ”- nó nghĩ

- Sáng nào cô cũng làm mấy trò trẻ con đó hả ? – anh trêu nó

-Ờ rồi sao , yêu hông ! – nó bước đến gần ban công bên anh

- Đồ khùng – anh

- Và em đã biết mình yêu đã đã đã đi đã đã đi đã – anh càng nói nó còn cười tươi càng hát to hơn .

Mới sáng mà anh đã bị nó chọc giận tím tái , anh bỏ vào trong mặt kệ nó nhón như hò reo ngoài kia .

Chọc anh bỏ đi nó đứng cười rồi vào phòng VSCN thay bộ đồng phục sách cặp xuống nhà , đi ngang qua phòng bếp thấy anh và Hoàng Nhi ngồi đó nó chỉ cười .

- Minh Anh qua đây – Hoàng Nhi hoắc tay gọi nó lại

- Sao mình còn đến trường . – nó

- Chưa ăn uống gì mà đi đâu với lại đi bằng gì ? – Hoàng Nhi

- Xe đạp .- nó

- Hâm ngồi đây ăn sáng với anh em mình rồi cùng đi luôn – Hoàng Nhi

- Thật hả – mặt nó hớn hở

Nó không nghĩ sẽ ăn sáng cùng , đi học cùng vì nó chỉ là một đứa ở nhờ tư cách gì mà ngồi ăn với chủ nhà .

- Ăn lệ đi còn thù đó – anh giục mà mặt lạnh tanh

- Ừm – nó cười thầm nghĩ chắc còn quê khi này nên bơ nó

Điểm tâm sáng cũng đã dùng xong nó đi theo hai người ra đến xe định ngồi vào trong .

- Cô đi đâu vậy – anh nói

- Đi học – nó

- Phương tiện gì ? – anh

- Nè – nó chỉ vào xe ô tô

- Mơ à . Bên kia – anh chỉ vào phía góc vườn .

Nó trở mặt mà thầm nguyên rửa anh “ anh là một kẻ xấu xa , lấy chuyện chung trả thù chuyện cá nhân để tiện để tiệnnnnnnnnnnn ”. Tức lắm mà không thể làm được gì , thời gian bây giờ cũng đã trễ chỉ còn 15p sao mà kịp nó mếu máo .

- Hứ đạp thì đạp ai cần – nó cáu anh

Trở vào trong dắt chiếc xe đạp ra cười thật nhanh , anh đứng sau nhìn nó mà cười sảng khoái .

- Ha ha

- Anh hai đi được chưa – Hoàng Nhi hỏi

- Ừm – anh lấy lại nét mặt bình thường
- Quá đáng sao lại để cậu ấy đi xe đạp chứ – Hoàng Nhi mắng yêu
- Nói nữa em đi bộ. – anh
- Thôi, thôi đi đi mà – Hoàng Nhi .

Trường Gmeiner

- Anh là cái đồ xấu xa , chết bầm đội đó .
 - Hoàng Long, Hoàng Long tui hận
- Nó vừa trèo tường vừa nghiêng răng nghiêng lợi rửa anh .

Lớp 11/6

“ dạo này sao cứ ngứa ngứa lỗ tai nhĩ ” – tay ngoáy lỗ tai anh nghĩ

- Phù mệt quá – nó thở mạnh phui tay .
- Nói bé thôi cô thật là ồn ào .

Từ phía sau lưng nó giọng của một nam sinh vang lên , nó quay lại nhìn , trông có vẻ cũng thuộc loại du côn thôi , quần áo sộc sộc , tóc cạo hai bên chỉ để ở giữa chãi ngược ra sau , mặt áo thì không chỉnh tề mặt mày gian xảo .

- Kệ tôi – nó lên giọng
 - Há , lại còn dám trả treo với thiếu gia – hần cười khinh miệt.
 - Thiếu gia thiếu què gì, đây không quan tâm – nó phui phui trên vai áo, mà nói .
 - Con nhỏ này lần này tôi không cho cô một trận thì cô không biết thế nào là lễ độ – hần dơ nắm đấm lên xoa xoa
 - Hết người hù, đi hù chị hả cưng ! – giọng nó đầy thách thức
 - Thôi đùa bao nhiêu đó được rồi chụy phải đi học không rảnh mà đôi co với chú – nó nói rồi hất mặt bỏ đi
- Hần đứng chết trân như Từ Hải nhìn theo . Từ trước đến nay chưa có một con nhỏ mà dám đứng trước mặt hần lại sắc sảo như thế, càng nghĩ hần càng tức .
- Aysiii – hần bực tức đá mạnh lên vách tường .

Đang còn tức tối nó, thì từ phía sau có một người con gái lảng lờ tiến đến phía hần , liếc mắt đưa tình không ai khác đó chính là Thy Thy.

- Sang Thế Hiển , mới sáng mà ai chọc anh như thế này rồi – bàn tay Thy Thy vuốt ve khuôn mặt khá điển trai kia

Sang Thế Hiển: con trai của chủ tịch Sang tập đoàn đá quý ENJOY sau Gmeiner .

Tính tình hống hách , ỷ lại vào gia thế không xem ai ra gì lạnh lùng và tàn nhẫn . khá thông minh trong xử lý công việc lười biếng trong học tập . rất đào hoa .lớp 11/8 đối thủ của hần ta là anh “ Hoàng Long “

Nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thy Thy, hần dùng ánh mắt ma mị nhìn làm cô ta mất đi lý trí , đôi môi chạm mạnh vào nhau , hần hôn một cách ngẫu nhiên làm đối phương có thể chết vì ngộp . Càng lúc càng hăng say càng mãnh liệt bàn tay hần từ từ di chuyển đưa lên ngực cô ta cởi bỏ chiếc cúc áo đầu . Giật mình Thy Thy đẩy mạnh hần ra .

- Thế Hiển , không được ...- Thy Thy lấy tay che ngực ngại ngùng nói .
- Sao em chẳng thể cho tôi được sao – hần cười nhếch môi .

Đang đi thì sờ túi để lấy chiếc điện thoại thì không thấy đâu . Nó nghĩ chắc đánh rơi lúc trèo tường vào nên quay lại chỗ cũ .

Từ đang xa trông thấy bóng hai bóng người chính là tên du côn lúc nãy bên cạnh là người con gái áo sộc sộc tay bắt trước ngực nhận ra hình như là bạn cùng lớp nó chạy thật nhanh đến .

“ BỐP ” – nó giáng xuống mặt hắn một cái tát .

- Đồ hạ lưu – nó liếc nhìn có nữa con mắt rồi mắng hắn, tay thì kéo Thy Thy về phía mình .

- Cô – bị tát bất ngờ hắn như rục lửa trừng mắt nhìn nó .

- Minh Anh, cô ...- Thy Thy thốt lên sững sờ khi thấy nó tát hắn .

- Cậu không cần phải sợ chúng ta về lớp thôi .

Kéo Thy Thy đi để lại hắn ta đứng sững đó người nổi lực ánh mắt vô cùng căm phẫn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương nhưng chưa kịp làm gì được nó hết . Hắn vo tròn các ngón tay thành nắm đấm .

- Con ranh tốt nhất cô đừng để tôi bắt được – hắn cười khinh miệt nói .

Đi được một đoạn khá xa nói ngoái đầu coi thử hắn có đuổi theo không , nói gì thì nói chứ nó cũng hơi sợ vì đánh một thằng con trai như vậy . Thy Thy vùng vằng hất tay nó ra .

- Chuyện của tôi , tại sao cô xen vào – Thy Thy nói lớn .

- Là mình thấy cậu bị sàm sỡ nên cứu – nó lo lắng nói.

- Cảm ơn nhưng tôi không cần , tốt nhất lần sau cô tự lo cho bản thân mình trước đi, đừng lo chuyện bao đồng nữa . – Thy Thy khoanh tay trước ngực, miệng cười đều nhắc nhở nó .

Không nói gì nó chỉ im lặng, uất ức nghĩ “đã liều mình cứu cô ấy mà còn bị mắng là lo chuyện bao đồng, đúng là làm ơn mất oán hù” , Thy Thy đã bỏ đi xa nó cũng quay về lớp mà quên mất chiếc điện thoại còn đang ở nơi xa xôi nào đó không biết .

Hắn lấy tay xoa xoa bên má bị nó tát , định về lớp học thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ bụi cỏ vang lên .

“ some times you wonder , what if you could rewrite the moment , some times you figure out there’s another luck in imperfection.... ”

Nhặt chiếc điện thoại lên hắn thấy trên màn hình có cuộc gọi đến “ Người tui yêu ” cộng thêm một cái icon mặt người cau có . tính vứt đi không nghe nhưng nghĩ lại sự việc lúc nãy hắn mập mờ đoán được là điện thoại của nó nghe máy mục đích phá nó .

- Alo – hắn

-

“ Sao giọng nói này nghe quen vậy ta ” – anh suy nghĩ .

- Alo – hắn nói lại một lần nữa giọng hơi bực .

- Minh Anh đâu – phía bên đầu dây, anh nhú mồm .

Giọng nói vang trong điện thoại , hắn cũng thấy khá quen nhưng phút chốc chưa đoán ra được nên thuận theo tự nhiên hắn bày trò .

- À cô ta , Minh Anh đúng rồi Minh Anh cô ấy bận chút việc . Tôi là bạn trai cô ấy có gì không tôi sẽ nhắn lại . – hắn cười đều .

“ bạn trai ? ” anh ngạc nhiên cúp máy không nói gì , ánh mắt trở nên sắc lạnh vô hồn . Sở dĩ về việc ba mẹ nó sẽ chuyển chuyển bay sớm sang Úc anh tính gọi để chờ nó đi bù lại chuyện khi sáng nhưng không ngờ lại như thế này .

Hắn ta đứng đó cười đắc ý vì nghĩ rằng đã phá hỏng chuyện tình cảm của nó rồi .

- Cô ta tên là Minh Anh ! – hắn bỏ chiếc điện thoại vào cặp rồi bỏ đi .

Tiết học đã kết thúc nó lén vào lớp thật nhanh tránh ánh mắt của giáo viên . Nhìn sang bàn Thy Thy thấy cô ta cũng ngồi đó nó cũng yên tâm .

- Minh Anh sao cậu không rép tin nhắn của tớ - Hoàng Nhi chau mày .

- À tớ leo rào vào nên rơi điện thoại , giờ không biết nó nằm ở đâu nữa – Minh Anh ừ sùu nói .

- Thôi bỏ đi , hôm nay ba mẹ cậu sẽ bay lúc 9 giờ đó , cậu nghĩ đi để xin phép cho . – Hoàng Nhi quay sang nhìn nó .

- Hả , sao sao lại đổi chuyến bay – nó hấp tấp

- Anh hai mới nhắn tin cho tớ khi nãy , cậu đi tìm anh hai nhờ anh chở ra sân bay cho nhanh – Hoàng Nhi Nó vẫn bần thần .

- Lẹ đi – Hoàng Nhi giục

- ừ ừ tớ đi đây – nó đứng dậy đeo balo chạy đi .

chạy thật nhanh qua khu B đến lớp 11/5 trông thấy ánh mắt anh đang nhìn nó rồi quay sang nơi khác . Nó đứng đó đưa tay vầy vầy mà anh không thèm để ý . bây giờ không phải lúc để chờ đợi nữa, có chút ẩm ướt nước mắt nó khẽ rơi, vô tình anh cũng nhìn thấy .

“ thôi đi taxi ” – nó nghĩ rồi quay lưng chạy đi

Đang gấp gấp vì giờ đã 8 giờ 15 phút rồi đường ra sân bay thì xa , nó vội vã chạy đến cầu thang thì chỉ thêm một tí nữa thôi là ngã nhào, ngờ đâu hần từ phía dưới đi lên, phản xạ tự nhiên nó vớ đại một thứ gì đó để không bị chụp ếch, nhưng xui thay thứ nó vớ được là hần. Và hiện tại nó và hần va mạnh vào phía tường trong tư thế không thể lảng mạn hơn được nữa .

Không hiểu vì sao trông thấy nó bỏ đi anh cũng đứng dậy không một lời xin phép chạy ra khỏi lớp đuổi theo .

Anh từ phía sau chạy đến trông thấy thoáng chốc hiểu ra được điều gì đó .

“ - như nhau cả ” – anh nghĩ trong đầu rồi bỏ đi quay về lớp .

- cô cô – tiếp đất không một chút an toàn còn bị một người con gái ôm làm hần có chút bực tức .hần đẩy nó ra

- hức hức – nó khóc

trông thấy là cô gái khi nãy , lại còn nước mắt rưng rưng hần ta có chút mềm lòng .

- cô sao lại khóc – hần hỏi một cách trù mến .

- anh có xe máy không , có thể chở tôi ra sân bay được không ? - nó vừa thút thít vừa nói .

hần chỉ gục đầu nhẹ rồi kéo nó đi . bây giờ nó không quan tâm là ai bên cạnh chỉ cần là người đó giúp ra sân bay gặp ba mẹ lần cuối . hần đưa cho nó cái mũ bảo hiểm rồi ngồi lên xe phóng nhưng tàu lượn siêu tốc , quá nhanh nên nó đành phải ôm lấy hần . sau 20 phút cuối cũng tới nơi bỏ hần ở đó nó chạy thật nhanh vào .

- BA , MẸ - nó gọi to

Từng phía trong nơi quây làm thủ tục ba mẹ nó trông thấy nó chạy ra .

- Minh Anh – mẹ nó ôm vào lòng

- Không phải giờ này con đang lên lớp sao – ba nó vuốt tóc nó nói .

- Sao ba mẹ không nói gì với con ngoài học hành hết vậy – nó không nhéo .

Hần cất xe xong cũng đuổi theo nó chạy vào sân bay . Thấy nó đứng bên kia hần chạy lại .

- Cô nhanh chân thật – hần thở hì hục .

- Người này – ba nó chỉ hần hỏi .

Giờ nó mới để ý là tên ác ma kia theo nó nãy giờ .

- À bạn học của con đó ba – nó cười

- Được rồi cũng đến giờ rồi , Minh Anh con nhớ những gì ba mẹ dặn đó – mẹ nó xoa đầu trìu mến .

- Nhớ là cô gắng học để vào trường Đại Học Kinh Tế - ba nó nghiêm mặt nói .

- Vâng con nhớ rồi con sẽ làm tốt – nó ôm cả hai người vào lòng .

Loa thông báo vang lên cũng là lúc ba mẹ nó phải đi rồi , hai người cứ quay đầu nó lại tiếc nuối , có ba mẹ nào lại muốn bỏ rơi con cái của mình bao giờ nhưng vì hoàn cảnh mà thôi . Nó đưa tay vẫy chào cho đến khi bóng dáng ba mẹ nó khuất sau phòng chờ .

- Đi được chưa ? – hần gằng giọng nói .

Hần ghét những cuộc chia ly suốt mười nhưng thế này . nó lau những giọt nước mắt quay lại gừm hần .

- Đồ máu lạnh .

- Cô ... cô dám – hần chỉ vào mặt nó .

- Dẫu sao cũng cảm ơn .

Hần khoanh tay trước ngực đắc ý . Nó trông thấy điệu bộ của hần đúng là kẻ khó ưa vô cùng mà .

- Đi thôi – nó giục .

Thấy nó vậy chắc cũng không còn tâm trạng nào mà học hành , hần ta chở nó đến con sông thành phố , gió thổi man mát không khí dễ chịu đúng là một nơi để giải tỏa hết các phiền muộn .

- Nè, nè đừng có đùa nha – ánh mắt nghi ngờ nó nói .

- Gì ? – hần ta hăng giọng .

- Anh chở tôi đến đây mục đích ném tôi xuống sông trả thù khi sáng phải không ? – nó chỉ tay về hướng sông nói .

- Tâm thần , cái đầu cô bớt tượng tượng đi . – hần mắng như tát nước vào mặt nó .

Hần đúng là đang ghét mà , chỉ tiếc là nơi này chỉ có nó và hần nên phải nhịn. Nó hận vì không thể lột da hần ra cho hả giận được. Nó quay sang hướng khác không thèm ngó ngang đến hần.

Hần thấy vậy liền rút từ trong cặp ra chiếc điện thoại màu trắng kèm theo dây treo hình con lợn mà quơ qua quơ lại trước mặt nó , nhận ra em để yêu của mình nó quay lại chớp lấy nhưng đã hụt mất, hần thừa biết nó sẽ giành lấy nên đã nhanh tay hơn đứa chiếc điện thoại lên cao .

- Trả đây – nó chống tay lên hông nói như ra lệnh .

- Không – hần cười bốn cợt .

- Lại còn lưu là người tui yêu sến súa – hần cười khinh

- Có lưu gì thì cũng kệ tôi – nó cáu .

- Chắc là một kẻ thất bại mới chịu yêu một con nhỏ như cô – hần cười đều mà nói

Hần ta đúng là sinh ra để chọc tức nó mà , vì sao lại có một người vô lại , hạ lưu như hần ta cơ chứ , tại sao lại để nó mang ơn hần cơ chứ , mặt kệ hần là ai là cảnh sát hay ăn cướp nó cũng mặt kệ , đám sĩ nhục Hoàng Long của nó thì không yên ổn rồi .

- Gì chứ , riêng anh không có cửa để so sánh với anh ấy ? – nó khoanh tay trước ngực tự tin mà nói .

- Vậy sao , tôi chỉ trông thấy một kẻ thấp hèn – hần ta ôm bụng cười .

- Hừ , anh biết Hoàng Long chứ nếu anh mà so với anh ấy thì chả là cái đinh gì – nó cười to gừm liếc hần.

Nghe nói nhắc tới Hoàng Long sắc mặt hắn ta liền lạnh tanh , đôi mắt như rực lửa , hắn ta đá cái lon bên cạnh mà chửi thề :

- Chết tiệt , lại là thằng khốn đó –giọng nói đầy căm phẫn .

Hắn trèo lên xe phóng đi như tia chớp không cho nó cơ hội lấy lại điện thoại của mình , nó đứng đó chửi theo

- Anh đúng là đồ vô lại mà sao lại bỏ tôi ở đây , đồ chết tiệt không có nghĩa khí giang hồ . – nó giẫm đạp lên bụi cỏ để trút cái mối căm thù .

- Aaaaaaaa ngày gì mà đen đủi vậy nè . – nó tức giận .

đi được một quãng đường khá rồi rồi hắn lại quay lại , nhưng nó đã đi mất rồi . hắn chửi thề

“ - đồ con nhỏ không biết điều ” rút điện thoại ra gọi cho ai đó .

- Điều tra một người tên Minh Anh, học lớp 10 trường tôi . – hắn ra lệnh

- Bao nhiêu người tên Minh Anh, cũng phải đầy đủ hồ sơ cho tôi – hắn nói rồi phóng xe đi về .

42. Chương 20 : Nhà Mới

Bước vào căn nhà à không biệt thự mới đúng , giờ nó mới thấy được kiến trúc trong ngôi nhà này , lần trước ghé vì bất ngờ quá nên nó không để ý lắm , nhìn sơ qua cũng biết được rằng nhà anh ở một khuôn viên rất rộng . Cách sử dụng cột trụ lớn màu trắng được bao bọc bởi chiếc cầu thang uốn cong theo vòng tròn nổi tầng hai với tầng trệt, ban công được thiết kế với sắt uốn sơn đen và những khung cửa sổ mái vòm. Tôn lên một phong cách Châu Âu cổ điển chưa kể đến nội thất bên trong nữa .Từ những đồ nội thất lớn đến nhỏ như giường, bộ bàn ghế ở phòng khách, bàn trang điểm hay thậm chí là rèm cửa sổ đều được thiết kế rất tỉ mỉ và lựa chọn màu sắc hài hòa.

Đặc biệt những nội thất bằng đồng trạm những hoa văn tinh tế mang nét cổ điển , đèn chùm chính là những điểm nhấn thú vị của ngôi nhà này, độc đáo hơn nữa là nó được kết hợp với những chi tiết trang trí như: tranh treo tường hoa cổ, tủ trà màu sắc rực rỡ để thêm phần sinh động và cũng không kém hài hòa

nhìn thì như cung điện thời xưa nhưng vẫn mang nét hiện đại . Nhà nó thấp đèn trắng dân dụng, thì nhà anh lại thấp sáng bằng các đèn vàng ấm cúng .

Minh Anh thôi ngắm nhìn, vì mẹ anh kéo mình đi lên trên , Hoàng Long từ lúc về tới nhà đã lái xe đi đâu mất dạng .

“ Phòng con nè” mẹ anh mở cửa phòng giới thiệu .

“ trời ơi là trời” câu đầu tiên nó thốt lên khi thấy một màu xanh xanh , lại thêm cả ticker doremon mà nó yêu. Nếu là mơ nó xin đừng bao giờ thức giấc, gối nè , chăn nè , ga nệm nè toàn là doremon của nó thôi , à mà thêm sự kết hợp của màu trắng nữa .

Cuối cùng ước nguyện của từ bé của nó cũng thành hiện thật nó vui khôn siết . Nó muốn ôm chầm lấy mẹ anh một cái thật lâu .

“ Cô à , cô dẫn con lên nhằm phòng hả” Minh Anh theo phép tò mò hỏi lại một lần nữa , mừng thầm trong bụng nhưng vẫn giả vờ .

“ Là phòng cậu đó” Hoàng Nhi từ phía sau bước đến tươi cười với nó .

“ Thật là ngại quá hí hí , sao biết mình thích doremon” Minh Anh then thùng cười hạnh phúc.

“ Là anh hai nói đó” Hoàng nhi mím môi đáp .

“ Hả” mặt Minh Anh ngây ra.

“ Thích lắm phải không” mẹ anh thúc nhẹ sang người nó .

“ Hì hì” Minh Anh cười .

“ Được rồi hai đứa ở nhà chơi với nhau bây giờ mẹ phải sang bên đó” mẹ anh nói rồi cũng quay lưng đi mất hút .

“ Minh Anh cậu vào nghỉ ngơi đi , sáng mai chúng ta cùng nhau đến trường bây giờ tớ có chút việc phải đi rồi không ở nhà với cậu được” Hoàng Nhi cười nhẹ .

“ Ừ không sao mình hơi mệt nên chắc sẽ ngủ một lát” .

Hoàng Nhi tạm biệt nó rồi chạy về phòng ,riêng nó thì kéo vali vào phòng của mình , cái mùi hương hoài hoa nhài thoang thoảng thật dễ chịu nó đi dạo quanh phòng , cái giường thật lớn gấp đôi cái ở nhà thiết kế kiểu công chúa có đèn chùm phía trên màu trắng , bàn học và bàn trang điểm màu trắng , tủ quần áo cũng vậy mọi tiện nghi đầy đủ toilet thôi cũng sang chảnh rồi , chắc lười nó nói :

“ Nhà giàu có khác !” .

Minh Anh treo áo quần vào tủ lấy một bộ pijama có hình doremon thay thế bộ đồ trên người , làm một vài thao tác cá nhân rồi nhìn đồng hồ cũng đã khá trễ . nằm suy nghĩ mông lung , căn nhà tuy lớn nhưng cũng lạnh lẽo không kém , nhớ về nhà mình tuy bé nhưng luôn ngập tràn hạnh phúc .

“ Thôi không nghĩ nữa ngủ thôi !” tay đưa sang tắt đèn nó chìm vào giấc ngủ .

—

Một ngày mới nắng lên em đang tay chào đón tà tà tá đa....đang du dương theo điệu nhạc nó đứng nơi ban công mà hát đủ để người khác nghe thấy .

“Ồn ào quá” Hoàng Long cầm tách cà phê trên tay nhìn sang nó .

“ Oops !!” Minh Anh có chút ngạc nhiên rồi cười nham hiểm. “thì ra phòng anh ta bên cạnh” liếc nhìn rồi nghĩ thầm .

“ Sáng nào cô cũng làm mấy trò trẻ con đó hả ?” Hoàng Long nhếch môi treo nó.

“ Ờ rồi sao , yêu hông !” nó bước đến gần ban công bên anh , chống tay lên hỏi.

“ Đồ khùng”

“ Và em đã biết mình yêu đa đa đa dĩ đa đa dĩ đa” Minh Anh lại hát , anh càng nói nó còn cười tươi càng hát to hơn .

Mới sáng mà Hoàng Long đã bị nó chọc giận tím tái , anh bỏ vào trong mặt kệ nó nhõn nhõn hờ reo ngoài kia .

Chọc anh bỏ đi nó đứng cười rồi vào phòng VSCN thay bộ đồng phục sách cặp xuống nhà , đi ngang qua phòng bếp thấy anh và Hoàng Nhi ngồi đó nó chỉ cười .

“ Minh Anh qua đây” Hoàng Nhi hoắc tay gọi nó lại

“ Sao mình còn đến trường” Minh Anh thắc mắc hỏi .

“ Chưa ăn uống gì mà đi đâu với lại đi bằng gì ? Hoàng Nhi tra hỏi .

“ Xe đạp” Minh Anh trả lời bằng quơ .

“ Hâm ngồi đây ăn sáng với anh em mình rồi cùng đi luôn” Hoàng Nhi mắng yêu .

“ Thật hả” mặt Minh Anh đỏ hỏn hỏ .

Minh Anh không nghĩ sẽ ăn sáng cùng , đi học cùng vì nó chỉ là một đứa ở nhờ tư cách gì mà ngồi ăn với chủ nhà .

“ Ăn lẹ đi còn thù đó” Hoàng Long lại càu nhàu mặt lạnh tanh .

“ Ừm” Minh Anh cười thầm , chắc anh vẫn còn quê khi này nên bơ nó .

Điểm tâm sáng cũng đã dùng xong nó đi theo hai người ra đến xe định ngồi vào trong .

“ Cô đi đâu vậy” Hoàng Long lạnh lùng hỏi , khi thấy nó chuẩn bị bước vào xe .

“ Đi học ” Minh Anh đáp .

“ Phương tiện gì ”

“ Nè” Minh Anh chỉ vào xe ô tô

“ Mơ à . Bên kia” Hoàng Long đổi hướng chỉ vào phía góc vườn .

Minh Anh trở mắt mà thầm nguyên rửa, hóa ra người này chẳng tốt đẹp bao nhiêu miệng lắm bầm : “ anh là một kẻ xấu xa , lấy chuyện chung trả thù chuyện cá nhân dê tiện dê tiện .

Tức lắm mà không thể làm được gì , thời gian bây giờ cũng đã trễ chỉ còn 15 phút sao mà kịp nó mếu máo : “ Hứ đạp thì đạp ai cần “

Trở vào trong dắt chiếc xe đạp ra cười thật nhanh , Hoàng Long đứng sau nhìn nó mà cười sáng khoái .

“ Ha ha”

“ Anh hai đi được chưa” Hoàng Nhi hỏi.

“ Ừm” Hoàng Long lấy lại nét mặt bình thường.

“ Quá đáng sao lại để cậu ấy đi xe đạp chứ” Hoàng Nhi cảm thấy bất bình lên tiếng .

“ Nói nữa em đi bộ” Hoàng Long đe dọa .

“ Thôi, thôi đi đi mà” Hoàng Nhi mặc dù muốn bênh vực nhưng đành chịu .

Trường Gmeiner

“ Anh là cái đồ xấu xa , chết bầm đời đó . Hoàng Long, Hoàng Long tui hận” Minh Anh vừa trèo tường vừa nghiêng răng nghiêng lợi rửa anh .

Lớp 11/6

“ dạo này sao cứ ngứa ngứa lỗ tai nhĩ” tay ngoáy lỗ tai Hoàng Long chau mày nghĩ.

“ Phù mệt quá” Minh Anh thở mạnh phui tay .

“ Nói bé thôi cô thật là ồn ào” .

Từ phía sau lưng Minh Anh giọng của một nam sinh vang lên , Minh Anh quay lại nhìn , trông có vẻ cũng thuộc loại du côn thôi , quần áo sộc sộc , tóc cạo hai bên chỉ để ở giữa chãi ngược ra sau , mặt áo thì không chỉnh tề mặt mày gian xảo .

“ Kệ tôi” Minh Anh khó chịu khi phải giao tiếp với tên này .

“ Há , lại còn dám trả treo với thiếu gia” hắn cười khinh miệt.

“ Thiếu gia thiếu què gì, đây không quan tâm” Minh Anh phui phui trên vai áo, mà nói .

“ Con nhỏ này lần này tôi không cho cô một trận thì cô không biết thế nào là lễ độ”hắn dơ nắm đấm lên xoa xoa.

“ Hết người hù, đi hù chị hả cưng !” giọng Minh Anh đầy thách thức .

“ Thôi đùa bao nhiêu đó được rồi chụy phải đi học không rảnh mà đôi co với chú”Minh Anh nói rồi hất mặt bỏ đi .

Hắn đứng chết trân như Từ Hải nhìn theo . Từ trước đến nay chưa có một con nhỏ mà dám đứng trước mặt hắn lại sắc sảo như thế, càng nghĩ hắn càng tức .

“ Aysiii” hắn bực tức đá mạnh lên vách tường .

Đang còn tức tối nó, thì từ phía sau có một người con gái lảng lơ tiến đến phía hắn, liếc mắt đưa tình không ai khác đó chính là Thy Thy.

“ Sang Thế Hiển , mới sáng mà ai chọc anh như thế này rồi” bàn tay Thy Thy vuốt ve khuôn mặt khá điển trai kia .

Sang Thế Hiển: con trai của chủ tịch Sang tập đoàn đá quý ENJOY sau Gmeiner .Tính tình hống hách , ỷ lại vào gia thế không xem ai ra gì lạnh lùng và tàn nhẫn , khá thông minh trong xử lý công việc, lười biếng trong học tập . rất đào hoa , lớp 11/8 đối thủ của hắn ta là anh “ Hoàng Long “

Nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Thy Thy, hắn dùng ánh mắt ma mị nhìn làm cô ta mất đi lí trí , đôi môi chạm mạnh vào nhau , hắn hôn một cách ngẫu nhiên làm đối phương có thể chết vì ngộp . Càng lúc càng hăng say càng mãnh liệt bàn tay hắn từ từ di chuyển đưa lên ngực cô ta cởi bỏ chiếc cúc áo đầu . Giật mình Thy Thy đẩy mạnh hắn ra .

“ Thế Hiển , không được ..” Thy Thy lấy tay che ngực ngại ngùng nói .

“ Sao em chẳng thể cho tôi được sao” hắn cười nhếch môi .

Đang đi thì sờ túi để lấy chiếc điện thoại thì không thấy đâu . Minh Anh nghĩ chắc đánh rơi lúc trèo tường vào nên quay lại chỗ cũ .

Từ đang xa trông thấy bóng hai bóng người chính là tên du côn lúc nãy bên cạnh là người con gái áo sọc sặc sỡ tay bắt trước ngực nhận ra hình như là bạn cùng lớp nó chạy thật nhanh đến .

“ BỐP” Minh Anh thẳng giáng xuống mặt hắn một cái tát .

“ Đồ hạ lưu” Minh Anh liếc nhìn có nữa con mắt rồi mắng hắn, tay thì kéo Thy Thy về phía mình .

“ Cô” bị tát bất ngờ hắn như rục rủa trừng mắt nhìn nó .

“ Minh Anh, cô ...” Thy Thy thốt lên sững sờ khi thấy Minh Anh tát hắn .

“ Cậu không cần phải sợ chúng ta về lớp thôi” .

Kéo Thy Thy đi để lại hắn ta đứng sững đó người nổi lực ánh mắt vô cùng căm phẫn như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương nhưng chưa kịp làm gì được nó hết, hắn vo tròn các ngón tay thành nắm đấm .

“ Con ranh tốt nhất cô đừng để tôi bắt được” hắn cười khinh miệt nói .

Đi được một đoạn khá xa nói ngoài đầu coi thử hắn có đuổi theo không , nói gì thì nói chứ nó cũng hơi sợ vì đánh một thằng con trai như vậy .

Thy Thy vùng vằng hất tay nó ra “ Chuyện của tôi , tại sao cô xen vào”giọng nói lớn .

“ Là mình thấy cậu bị sàm sỡ nên cứu” Minh Anh lo lắng giải thích .

“ Cảm ơn nhưng tôi không cần , tốt nhất lần sau cô tự lo cho bản thân mình trước đi, đừng lo chuyện bao đồng nữa” Thy Thy khoanh tay trước ngực, miệng cười đều nhắc nhở nó .

Không nói gì nó chỉ im lặng, uất ức nghĩ “đã liều mình cứu cô ấy mà còn bị mắng là lo chuyện bao đồng, đúng là làm ơn mất oán hù” , Thy Thy đã bỏ đi xa Minh Anh cũng quay về lớp mà quên mất chiếc điện thoại còn đang ở nơi xa xôi nào đó không biết .

Hắn lấy tay xoa xoa bên má bị Minh Anh tát , định về lớp học thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại từ bụi cỏ vang lên .

“ some times you wonder , what if you could rewrite the moment , some times you figure out there’s another luck in imperfection.... “

Nhặt chiếc điện thoại lên hắn thấy trên màn hình có cuộc gọi đến “Người tui yêu” cộng thêm một cái icon mặt người cau có, tính vút đi không nghe nhưng nghĩ lại sự việc lúc nãy hắn mập mờ đoán được là điện thoại của nó nghe máy mục đích phá nó .

“ Alo” hắn

“ Sao giọng nói này nghe quen vậy ta” Hoàng Long nhú mày suy nghĩ .

“ Alo” hần nói lại một lần nữa giọng hơi bực .

“ Minh Anh đâu” phía bên đầu dây, anh hỏi như tra tội phạm .

Giọng nói vang trong điện thoại , hần cũng thấy khá quen nhưng phút chốc chưa đoán ra được nên thuận theo tự nhiên hần bày trò .

“ À cô ta , Minh Anh đúng rồi Minh Anh cô ấy bận chút việc . Tôi là bạn trai cô ấy có gì không tôi sẽ nhắn lại” hần cười nhếch môi , cuối cùng cũng có lý do chơi cô ta một vỏ .

“ bạn trai ?” Hoàng Long ngạc nhiên cúp máy không nói gì , ánh mắt trở nên sắc lạnh vô hồn . Sở dĩ về việc ba mẹ nó sẽ chuyển chuyển bay sớm sang úc anh tính gọi để chở nó đi bù lại chuyện khi sáng nhưng không ngờ lại như thế này .

Hần ta đứng đó cười đắc ý vì nghĩ rằng đã phá hỏng chuyện tình cảm của nó rồi “ Cô ta tên là Minh Anh !” bỏ chiếc điện thoại vào cặp rồi bỏ đi .

Tiết học đã kết thúc Minh Anh lén vào lớp thật nhanh tránh ánh mắt của giáo viên . Nhìn sang bàn Thy Thy thấy cô ta cũng ngồi đó nó cũng yên tâm .

“ Minh Anh sao cậu không rép tin nhắn của tớ” Hoàng Nhi chau mày .

“ À tớ leo rào vào nên rơi điện thoại , giờ không biết nó nằm ở đâu nữa” Minh Anh ù sùi nói .

“ Thôi bỏ đi , hôm nay ba mẹ cậu sẽ bay lúc 9 giờ đó , cậu nghĩ đi để xin phép cho” Hoàng Nhi quay sang nhìn nó .

“ Hả , sao sao lại đổi chuyến bay” Minh Anh hấp tấp .

“ Anh hai mới nhắn tin cho tớ khi nãy , cậu đi tìm anh hai nhờ anh chở ra sân bay cho nhanh” Hoàng Nhi gọi phương tiện cho nó .

Minh Anh vẫn bần thần , tâm trạng không ổn định .

“ Lẹ đi” Hoàng Nhi giục

“ ừ ừ tớ đi đây” Minh Anh đứng dậy đeo balo chạy đi .

chạy thật nhanh qua khu B đến lớp 11/5 trông thấy ánh mắt Hoàng Long đang nhìn nó rồi quay sang nơi khác . Minh Anh đứng đó đưa tay vẫy vẫy mà anh không thèm để ý . bây giờ không phải lúc để chờ đợi nữa, có chút ẩm ướt nước mắt nó khề rơi, vô tình anh cũng nhìn thấy .

“ thôi đi taxi” Minh Anh bặm môi nghĩ rồi quay lưng chạy đi .

Đang gấp gáp vì giờ đã 8 giờ 15 phút rồi đường ra sân bay thì xa , vội vã chạy đến cầu thang thì chỉ thêm một tí nữa thôi là ngã nhào, ngờ đâu hần từ phía dưới đi lên, phản xạ tự nhiên nó vớ đại một thứ gì đó để không bị chụp ếch, nhưng xui thay thứ nó vớ được là hần. Và hiện tại nó và hần va mạnh vào phía tường trong tư thế không thể lạng mạn hơn được nữa .

Không hiểu vì sao trông thấy nó bỏ đi Hoàng Long cũng đứng dậy không một lời xin phép chạy ra khỏi lớp đuổi theo . Anh từ phía sau chạy đến trông thấy thoáng chốc hiểu ra được điều gì đó .

“ như nhau cả” Hoàng Long nghĩ trong đầu rồi bỏ đi quay về lớp .

“ cô cô” tiếp đất không một chút an toàn còn bị một người con gái ôm làm hần có chút bực tức .hần đẩy nó ra

“ hức hức” tiếng khóc nức lên .

Trước mắt là cô gái khi nãy đã đánh hần , lại còn nước mắt rưng rưng hần ta có chút mềm lòng : “cô sao lại khóc” giọng nói trở nên một cách trù mến .

“ anh có xe máy không , có thể chở tôi ra sân bay được không ?” Minh Anh vừa thút thít vừa nói .

Thế Hiển chỉ gạt đầu nhẹ rồi kéo Minh Anh đi, bây giờ Minh Anh không quan tâm là ai bên cạnh chỉ cần là người đó giúp ra sân bay gặp ba mẹ lần cuối . Thế Hiển đưa cho nó cái mũ bảo hiểm ngồi lên xe phóng như tàu lượn siêu tốc , quá nhanh nên nó đành phải ôm lấy hần . sau 20 phút cuối cũng tới nơi bỏ hần ở đó nó chạy thật nhanh vào .

“ BA , ME”Minh Anh gọi to

Từng phía trong nơi quây làm thủ tục ba mẹ nó trông thấy nó chạy ra .

“ Minh Anh” mẹ nó ôm vào lòng.

“ Không phải giờ này con đang lên lớp sao” ba nó vuốt tóc nó nói .

“ Sao ba mẹ không nói gì với con ngoài học hành hết vậy” Minh Anh nhõng nhẽo .

Thế Hiển cất xe xong cũng đuổi theo nó chạy vào sân bay . Thấy nó đứng bên kia hần chạy lại .

“ Cô nhanh chân thật” hần thở hì hục .

“ Người này” ba nó chỉ hần hỏi .

Giờ nó mới để ý là tên ác ma kia theo nó nãy giờ .

“ À bạn học của con đó ba” Minh Anh lau nước mắt giới thiệu.

“ Được rồi cũng đến giờ rồi , Minh Anh con nhớ những gì ba mẹ dặn đó” mẹ nó xoa đầu trầu mền .

“ Nhớ là cô gắng học để vào trường Đại Học Kinh Tế” ba nó nghiêm mặt nói .

“ Vâng con nhớ rồi con sẽ làm tốt” Minh Anh ôm cả hai người vào lòng .

Loa thông báo vang lên cũng là lúc ba mẹ nó phải đi rồi , hai người cứ quay đầu nó lại tiếc nuối , có ba mẹ nào lại muốn bỏ rơi con cái của mình bao giờ nhưng vì hoàn cảnh mà thôi . Minh ANh đưa tay vẫy chào cho đến khi bóng dáng ba mẹ nó khuất sau phòng chờ .

“Đi được chưa ?” hần gằng giọng nói .

Hần ghét những cuộc chia ly sụt sướt nhưng thế này . Minh Anh lau những giọt nước mắt quay lại lườm Thế Hiển .

“ Đồ máu lạnh” .

“ Cô ... cô dám” hần chỉ vào mặt nó .

“ Dẫu sao cũng cảm ơn” .

Hần khoanh tay trước ngực đắc ý . Minh Anh trông thấy điệu bộ của hần đúng là kẻ khó ưa vô cùng mà :
“ Đi thôi” .

Thấy Minh Anh vậy chắc cũng không còn tâm trạng nào mà học hành , hần ta chở nó đến con sông thành phố , gió thổi man mát không khí dễ chịu đúng là một nơi để giải tỏa hết các phiền muộn .

“ Nè, nè đừng có đùa nha” ánh mắt nghi ngờ Minh Anh trề môi nói .

“ Gì ?” hần ta hăng giọng .

“ Anh chở tôi đến đây mục đích ném tôi xuống sông trả thù khi sáng phải không ?” Minh Anh chỉ tay về hướng sông nói .

“ Tâm thần , cái đầu cô bớt tượng tượng đi” hần mắng như tát nước vào mặt nó .

Thế Hiển đúng là đang ghét mà , chỉ tiếc là nơi này chỉ có nó và hần nên phải nhịn. Minh Anh hận vì không thể lột da hần ra cho hả giận được, quay sang hướng khác không thèm ngó ngang đến hần.

Thế Hiển thấy vậy liền rút từ trong cặp ra chiếc điện thoại màu trắng kèm theo dây treo hình con lợn mà quơ qua quơ lại trước mặt nó , nhận ra em yêu của mình Minh Anh quay lại chớp lấy nhưng đã hụt mất, hần thừa biết nó sẽ giành lấy nên đã nhanh tay hơn đưa chiếc điện thoại lên cao .

“ Trả đây” Minh Anh chống tay lên hông nói như ra lệnh .

“ Không” hần cười bốn cợt .

“ Lại còn lưu là người tui yêu sến súa” hần cười khinh.

“ Có lưu gì thì cũng kệ tôi” Minh Anh cau gắt .

“ Chắc là một kẻ thất bại mới chịu yêu một con nhỏ như cô” hần cười đều mà nói

Thế Hiển đúng là sinh ra để chọc tức nó mà , vì sao lại có một người vô lại , hạ lưu như hần ta cơ chứ , tại sao lại để nó mang ơn hần cơ chứ , mặt kệ hần là ai là cảnh sát hay ăn cướp nó cũng mặt kệ , dám sĩ nhục Hoàng Long của nó thì không yên ổn rồi : “ Gì chứ , riêng anh không có cửa để so sánh với anh ấy ?” lúc này Minh Anh khoanh tay trước ngực tự tin .

“ Vậy sao , tôi chỉ trông thấy một kẻ thấp hèn” hần ta ôm bụng cười .

“ Hừ , anh biết Hoàng Long chứ nếu anh mà so với anh ấy thì chả là cái đinh gì” Minh Anh cười to lườm liếc hần.

Nghe nói nhắc tới Hoàng Long sắc mặt Thế Hiển liền lạnh tanh , đôi mắt như rực lửa , hần ta đá cái lon bên cạnh mà chửi thề : “ Chết tiệt , lại là thằng khốn đó” giọng nói đầy căm phẫn .

Thế Hiển trèo lên xe phóng đi như tia chớp không cho nó cơ hội lấy lại điện thoại của mình , nó đứng đó chửi theo: “ Anh đúng là đồ vô lại mà sao lại bỏ tôi ở đây , đồ chết tiệt không có nghĩa khí giang hồ” giẫm đạp lên bụi cỏ để trút cái mối căm thù .

“ A” ngày gì mà đen đủi vậy nè” lúc này Minh Anh quả tức giận .

đi được một quãng đường khá xa rồi Thế Hiển lại quay lại , nhưng nó đã đi mất rồi , hần chửi thảm: “ đồ con nhỏ không biết điều”

Rút điện thoại ra gọi cho ai đó, ra lệnh: “ Điều tra một người tên Minh Anh, học lớp 10 trường tôi”.

“ Bao nhiêu người tên Minh Anh, cũng phải đầy đủ hồ sơ cho tôi” Thế Hiển nói rồi phóng xe đi...

43. Chương 21 : Nguy Hiểm Rình Rập

Chương 21 : Nguy hiểm rình rập

“ con nhỏ chết tiệt tôi sẽ không để cô yên “ – Đôi mắt rực lửa , miệng không ngừng thảm rửa nó .Trông hết sức đáng sợ .

Thy Thy ngồi nhớ lại chuyện ban nãy , đang lúc đi vào lớp lại thấy ngay cảnh tượng nó ôm hần .

Ngồi suy nghĩ hồi lâu cô ta lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó .

“ Chị à , nó lại cưa cẩm thêm cả Thế Hiển đó chị “

0905xxx : what ?

“ sending picture “ – Thy Thy gửi qua số điện thoại kia một bức ảnh nó đang ôm Thế Hiển .

0905xxx : gặp nhau trên sân thượng !

Chỉ chờ có thế Thy Thy cười nửa miệng đầy tính toán , tiết học cuối cũng kết thúc Thy Thy ra khỏi lớp thì chạy nhanh lên sân thượng.

Khi thấy bóng của Thy Thy, Ngọc Huyền đã vào thẳng vấn đề không cần hỏi han gì thêm nữa

- Kế hoạch là gì ? - Ngọc Huyền khoanh tay hỏi .

- Nói mới nhớ hình như Thế Hiển đang qua lại với chị cơ mà – ánh mắt Thy Thy dò hỏi .

- Chị với hần đã chia tay , chị thừa biết là hần ta đã có người con gái khác , nhưng thật không ngờ là con nhỏ Minh Anh kia . – Ngọc Huyền có chút căm phẫn

“ đúng là thứ ngu xuẩn ” – cô ta thầm chửi trong bụng .

- Cô ta thật quá trơ trẽn , chị là một tiểu thư để một con ranh như nó phổng tay như vậy em thấy thương chị lắm – Thy Thy ra vẻ cảm thông .

Nghe những lời đó của Thy Thy càng làm cho Ngọc Huyền thêm tức giận , hận đến thấu xương . Nếu bây giờ Ngọc Huyền mà biết chính Thy Thy là người con đang qua lại với Thế Hiển chắc sẽ bị xé tan xác .

- Thy Thy em giúp chị , chị không bạc đãi em đâu – nắm tay Thy Thy Ngọc Huyền nói .

- em xem chị như chị ruột em mà , có khó khăn gì chị cứ nói ra , nếu giúp được em luôn sẵn sàng mới nói cho chị biết thôi – Thy Thy nói giọng nhẹ nhàng nhưng trong mắt vẫn ánh lên nét tinh ranh .

- Được rồi , chủ động nhắn tin cho chị chắc em đã có kế hoạch .? – Ngọc Huyền .

- Tầm hình em gửi chị đó , chị phát tán ra cho cả trường biết , chị biết Thế Hiển ghét nhất điều gì mà – Thy Thy cười rồi nói tiếp

- Khi đó chắc chắn , Hoàng Long sẽ càng ghét cô ta hơn , chúng ta sẽ có cơ hội cho con nhỏ đó một trận – Thy Thy nói tiếp .

- Ok lần này chị nhất định không bỏ qua – Ngọc Huyền

Ngọc Huyền đã đi khuất để lại Thy Thy đứng đó với nụ cười hết sức nham hiểm và bao nhiêu tính toán đã đặt sẵn chỉ chờ Minh Anh tự đâm đầu vào mà thôi .

Nó vừa về tới nhà chưa kịp cất cặp thay quần áo đã thấy bà quản gia đang hối hả làm gì đó trông thấy nó bà vui mừng chạy đến .

- Minh Anh cháu về rồi – nét mặt vui vẻ bà quản gia nói

- Thưa bà cháu đi học về – Minh Anh lễ phép chào .

- Ủ , bây giờ bà phải về quên gấp , mọi chuyện bà đành nhờ cháu , thức ăn và mọi thứ bà đã ướp sẵn cả rồi , cháu nấu gì thì cứ lấy trong tủ lạnh mà chế biến thôi . – giọng nói hơi vội

- O ơ cháu , à bà yên tâm cứ để cháu hì hì – nó vui vẻ đáp .

Bà quản gia nghe vậy cũng đã yên tâm liền xách vali ra đón xe cho kịp giờ , căn nhà giờ chỉ còn mình nó . hì hục vào bếp lấy nguyên liệu ra bắt tay nấu nấu , xào xào , chiên chiên .

Người đàn ông mặc vest đen đưa cho Thế Hiển một sấp hồ sơ

- Thiếu gia đây là toàn bộ về hồ sơ các nữ sinh tên Minh Anh .

Nhận lấy tập hồ sơ hần coi sơ qua rồi dừng lại một hồ sơ Nguyễn Minh Anh . Hần Nhếch môi cười .

- À há cô ta đây rồi – tay xoa xoa cằm mà cười .

- Được rồi đi đi – hần ra lệnh.

Người đàn ông cuối đầu chào rồi đi ra khỏi phòng để lại mình hần ở đó . Mắt hần lướt qua từng trang giấy ghi rõ về nó , từ gia đình đến thành tích học tập .

- Con nhỏ này học hành cũng không tốt bao nhiêu – hần ngán ngẫm nói .

Đang lướt mắt hần dừng lại ở nơi địa chỉ nó đang sống chỉ ghi đơn giản dòng chữ “ Khu Biệt Thự Đảo Xanh ” mà suy nghĩ có điều gì không đúng cho lắm

- Nhà con nhỏ này mới phải trả 4 tỉ , sao lại ở khu đó được ? – hần ngồi tự lẩm bẫm .

Nó hì hục suốt cả buổi cuối cùng cũng hoàn thành xong các món ăn , cởi bỏ tạp dề nó mỉm cười tự hào .

- Đợi hai người kia về thôi là có thể ăn được rồi !

Nó tự nói rồi chạy lên trên thay đồ . Hoàng Nhi và Hoàng Long trở về nhà đã thấy nó ngồi ở bàn chờ sẵn , anh không nói gì lạnh lùng đi thẳng một mạch lên trên , nó giận anh nên cũng không thêm bận tâm .

- Chà chà Minh Anh giỏi ghê biết nấu ăn luôn , đợi mình một lát đi thay đồ đã – Hoàng Nhi béo má nó .

5 phút sau

- Ăn cơm thôi – Hoàng Nhi hớn hở

Cả ba người chung một bàn ăn mà đã hết hai người có tâm trạng rồi . sất mặt anh lạnh lùng không nói gì , nó cũng thấy ghét ngó lơ , Hoàng Nhi gấp lát chả trứng cho vào chén Hoàng Long .

Anh không nói gì cho thức ăn vào miệng chỉ mới vừa cắn miếng đầu tiên anh bỗng dừng lại mặt có chút thay đổi rồi bỏ đĩa xuống .Hoàng Nhi cũng vừa nhai nguyên miếng chả trứng bự chà bá

- Minh Anh sao mà mặt thế này – Hoàng Nhi nhăn mặt vì mặt

- Ồ mình nêm rồi mà – nó bối rối

- Cô coi thử đi ngay cả cơm cũng sống nữa , thật tình cô có biết nấu không – anh gằng giọng nói .

- Tui tui ...- nó gãi đầu .

- Thôi đồ hết đi , giúp tôi bắt lại nồi cơm – anh nói như ra lệnh

- Nhưng ... - nó nhìn bàn thức ăn của mình chuẩn bị mà đầy tiếc nuối .

- Giờ sao ? – anh dò hỏi nó

- Thì đồ thì đồ chứ sao trăng gì – nó ỉu xiu nói .

Anh tiến đến tủ lạnh lấy vài thứ rồi mang tạp dề đứng nấu chăm chú tầm 20 phút sau trên bàn bày ngút mùi thơm từ các món ăn , chỉ nghĩ thôi là đã mê rồi .

- Anh hai nấu ăn là số một – Hoàng Nhi đưa ngón trỏ lên

- Thật là hấp dẫn đó – mắt nó sáng lên .

- Anh không nói gì im lặng thưởng thức bữa cơm , còn nó và Hoàng Nhi cứ ngồi nói chuyện trên trời dưới đất không ngớt . sở dĩ nó không thềm quan tâm anh như mọi hôm là vì chuyện hồi sáng nó còn giận anh lắm .

- Bà đâu ? – anh hỏi cộc lốc

Tuy nghe thấy anh hỏi mà mắt không thềm nhìn , miệng không nói được chữ ngữ vị ngữ nào nó đã lơ luôn không trả lời .

Nó nghe thấy hết chứ nhưng không thềm trả lời

Đến lúc này nó thật sự đã làm anh cáu giận lên , đặt đĩa xún ra thành tiếng . Anh bỏ đi lên phòng

“ rầm “ tiếng cửa vang ở tầng hai rõ to .

Nó đã bực anh chuyện lúc sáng bây giờ thềm chuyện này càng bực hơn, không làm gì được đành trút giận lên đồ ăn, nó ăn tới tấp, ăn cho xả đi hết nỗi bực dọc trong người..

“ anh ta quả là quá đáng mà không một câu xin lỗi lại còn thái độ với mình “ .

“ cô ta thật khiến cho con người ta tức chết “ – Anh nói lẩm bẩm một mình .

Bước đến bàn làm việc nghĩ lại chuyện khi sáng , đôi mắt trở nên vô hồn hơn khi thấy nó đi cùng hấn .

“ - một Uyên Nhi chưa đủ hay sao Thế Hiển “ – anh nhếch môi cười .

Nó nhốt mình suốt trong phòng cơm tối cũng thềm đếm xỉa , lúc ra khỏi phòng thì căn nhà lại trống rỗng không có ai cả , tự nhiên buồn vô cùng nỗi nhớ lại ùa về trong tâm trí , khôn nạn hơn là cái bụng của nó kêu réo in ỏi .

Hết đọc truyện rồi nó mở tivi xem, chán chường lại muốn đi dạo tham quan nhà, từ cái hôm chuyển nhà đến nó chỉ biết mỗi phòng nó, phòng khách với cái phòng ăn thôi . nó liếc lên phòng anh mà cười nham nhỡ.

“ cạnh “ tiếng mở cửa .

- Hì hì anh ấy không khóa , nhưng sao tối thế này .

Nó lơ mọ đi tìm công tắc đèn một hồi nhưng không thấy đâu chỉ thấy ánh sáng từ bàn làm việc đó hắt ra , cuối cùng cũng đến nó thấy trên bàn có khung ảnh bên trong có hình một đôi nam nữ , trông rất xứng đôi người con gái ấy nụ cười như mê hoặc chưa kể đến người đó lại rất xinh .

“ tách “ tiếng con tắt vang lên .

Nó đảo mắt ra sau giật mình đang trông thấy anh nhìn nó với ánh mắt giết người . tay run run quên rằng luôn mình đang cầm khung ảnh mà làm rơi xuống sàn .

“ choảng “ tiếng gương vụn vỡ – nó hoảng hốt đứng thừ ra .

Sau khi hoảng hồn nó vội vàng cúi xuống nhặt những mảnh vỡ của thủy tinh

Anh từ phía sau tiến tới , ánh mắt trở nên vô hồn sắc bén , cả khuôn mặt lạnh như băng , nó chưa bao giờ thấy anh trở nên như lúc này .

- Cút – anh la to , tay chỉ về hướng cửa

Nó giật mình , mắt rưng rưng đổ lệ . mặc kệ nó tiếp tục thu gom mảnh vỡ thủy tinh .

- Đi ra khỏi phòng tôi ngay . – anh gầm lên từng chữ .

Nước mắt thi nhau chảy xún đôi má , nó cuối mặt cố không phát ra thành tiếng , nó biết là nó sai khi tự tiện vào phòng của anh , nhưng đâu có hay biết sẽ vô tình làm vỡ khung ảnh kia , tim đau thắt lại giờ đây anh như một con người hoàn toàn khác .

Chạy về phòng ngồi khóc nức nở , cảm thấy thật ảm ức , ban sáng đi học đã không nói gì , đến trường có việc gấp lại lơ luôn , trưa về ăn cơm tuy dở nhưng không cần phải quát mắng nó như vậy đến bây giờ chỉ vì vô tình vào phòng thôi mà nỗi đối xử với nó như vậy nó không can tâm . .

Sức chịu đựng của con người có hạn, tuy nó mạnh mẽ nhưng chỉ trong một ngày mà nó phải hứng trọn ánh mắt lạnh như băng của anh, còn bị anh mắng,.....Thì ra bấy lâu nay tấm chân tình nó dành cho anh , anh chỉ xem là rác rưởi. Nước mắt nó cứ trào ra làm ướt nhem cả gương mặt ..

Lúc nó vừa rời khỏi phòng cũng là lúc anh cảm thấy đau vô cùng khi thấy nước mắt trên khuôn mặt kia rơi xuống , tay vo tròn thành nắm đấm anh đập xuống mặt bàn thật mạnh . Cuối xuống nhìn những mảnh vỡ thủy tinh , có vài vết máu dưới sàn .

“ - con heo này “ – anh nhíu mày .

Đứng dậy vội vã chạy sang phòng nó , đưa tay định gõ cửa nghe thấy tiếng khóc bên kia vọng ra anh dừng lại xoay lưng dựa vào cửa thở dài .

- Tôi xin lỗi – ánh mắt nhắm lại anh nói thầm .

F3 Club

Rút điều thuốc một hơi thật dài hần thở khói thuốc phả vào mặt Thy Thy , bình thường đi học trong bộ đồng phục Thy Thy dường như đã đẹp rồi hôm nay còn diện trên mình bộ váy ôm ngấn ánh kim màu vàng đồng cổ áo xẻ rộng rất gợi cảm , mái tóc đen xòa dài uốn lượn sóng càng làm tăng thêm sức quyến rũ .

Hần cũng bảnh bao không kém đơn giản chỉ là quần jean và chiếc áo sơ mi màu đỏ đô nhưng trông hần đầy phong độ . đặt Thy Thy vào lòng mà môn trớn

- Minh Anh học lớp em – hần phả khói thuốc nói .

Có chút ghen ghét khi nhắc đến Minh Anh nhưng Thy Thy vẫn cố gắng cười tươi nói .

- Ủ cậu ấy học lớp em , sao anh hỏi chi dạ .

- Cô ta là người yêu của tên Long ư ? – hần nâng cằm xinh xắn Thy Thy lên

- Không hề , là cô ta đeo bám – Thy Thy cười đều .
- Là vậy sao ? hãy chú ý cô ta giúp anh – hấn vuốt nhẹ mái tóc Thy Thy .
- Vì sao ? anh tính đổi người yêu à ? – ánh mắt nghi ngờ Thy Thy dõi .
- Đừng xem thường đôi mắt của Thế Hiển này .

Nói rồi hấn kéo cô ta vào đặt lên đôi môi gọi cảm đó nụ hôn nồng cháy , vừa thắm thì bên tai Thy Thy môi nhếch lên .

- Ngon và ngoan như thế này thì việc gì phải cần một lát thịt heo ?
- Hôn chán chê hấn ngừng lại gọi bồi bàn tính tiền , rồi kéo Thy Thy đi mất hút .

“ cạnh “ – anh mở cửa .

bước vào thấy nó ngồi cạnh cửa mà ngủ ngon lành , đầu ngón tay bên vẫn còn máu chấy rướm rướm vì vết cắt thủy tinh . Anh cảm thấy có lỗi , vuốt nhẹ mái tóc anh bế nó lên giường nằm . rồi chạy xuống nhà tìm thứ gì đó .

cầm tay nó lên anh mở hộp y tế , làm vài thao tác sát trùng và lau vết máu kia bằng lại cẩn thận . Nhìn nó ngủ say sưa mà anh cảm thấy một chút áy náy, đưa tay vút má một hành động anh không bao giờ nghĩ nó sẽ diễn ra , nhưng ngờ đâu ...

mắt nhắm lại anh đặt lên đôi môi ửng hồng kia một nụ hôn thật khẽ .

Trong giấc ngủ say nó mơ thấy anh đang hôn nó ở một vườn hoa anh đào nhạt bản rất lãng mạn , khiến nó ngại ngừng nhắm mắt mà đáp lại.

đôi môi nó tựa quây như mỉm cười khiến anh giật mình có chút lúng túng đắp chăn cho nó , tắt đèn đóng cửa cẩn thận trở về phòng đôi môi hé nụ cười .

reng...reng...reng...

tiếng chuông báo thức vang lên nó tựa quây thức dậy sau giấc ngủ mệt mỏi , lấy tay sờ nhẹ môi mình nó mỉm cười lắc đầu vì ý nghĩ biến thái đang lơ lửng trong đầu .

- Làm sao mà anh ấy hôn mình cơ chứ ? - nó vui mặt vào gối .
- Ax ax xem tí là trễ – ngược nhìn đồng hồ nó hoảng hốt rồi chạy vào nhà vệ sinh .

Đứng trước gương nó nhìn mình lại một lần nữa rồi lấy tay vỗ mặt cho tỉnh táo

- Quên chuyện hôm qua đi , tươi tỉnh lên nào.

Cười một cái rồi tươi nó xách chiếc balo trên bàn ra ngoài , giờ này con sớm nên hai người kia chắc chưa dậy , như thế càng tốt nó rón rén đi học trước cũng vì nó sợ khi nhìn vào ánh mặt lạnh như băng của anh .

- Hoàng Nhi .

anh đang làm bánh sandwich trông thấy Hoàng nhi từ trên đi xuống gọi nhẹ .

- Nghe hai – Hoàng Nhi lấy tay dụi mắt .
- Gọi cô ta dậy đi , chắc lại ngủ quên – anh
- Dạ – Hoàng Nhi trả lời rồi chạy một mạch lên phòng Minh Anh .
- Hai ơi , Minh Anh không có trong phòng – tiếng Hoàng Nhi từ trên vọng xuống .
- Ừ xuống ăn đi rồi đi học – anh nó rỏ to
- “ lại tính bày trò gì nữa “ – anh có chút lo lắng .

Nó bước vào trường với một tâm trạng khá tốt , nhưng đi bước nào thì lại nghe tiếng xầm xì to nhỏ đến đó , học sinh trong trường ai ai cũng nhìn nó rồi quay qua nói gì đó một cách khó hiểu .

Từ cổng trường cho đến hành lang vào lớp ai gặp nó cũng nhìn bằng ánh mắt ghê sợ kẻ thì liếc , kẻ thì khinh khi . Nó lắc đầu bỏ đi không quan tâm cái trường này là vậy mà toàn một đám nhà giàu ỷ lại .

Để cặp xuống ghế mới hay rằng trên bàn mình đây lời nói sỉ vả ghi bằng phấn lẫn bút xóa trên mặt bàn .

“ đồ trơ trẽn “

“ thứ dơ dáy “

“ loại con gái vô liêm sỉ “

“ mau cút ra khỏi nơi này “

“ đã xấu lại còn dành chồng của người khác “

“ thấy sang là cứ bu tới đấy đưa “ .

“ bla bla bla bla chửi bới nó thậm tệ “

Khuôn mặt không một chút cảm xúc , ánh mắt của nó chưa bao giờ lãnh đạm hơn lúc này , càng lúc nó càng thấy ngôi trường này toàn một bọn ở không và vô học .

Im lặng và bình thản nó lên lấy khăn lau bảng chùi hết nhưng thứ dơ bẩn trên bàn . một đám nữ sinh bu đến lại gần nhếch môi cười khinh nó .

- Loại như nó , cũng như cái giẻ kia .

Nó nhận ra nữ sinh vừa mới nói kia là Phương Uyên cùng lớp với nó , điệu bộ giễu cợt .

- Đúng rồi , Hoàng khó nhai quá mà , nuốt sao nổi đổi hướng thôi – Nữ sinh thứ hai cũng đứng sau nói thêm .

- Vào tay Thế Hiển thì cũng là loại không ra gì rồi – Nữ sinh thứ ba xen vào nói .

- Há há , chắc ba mẹ nó cũng không ra gì nên mới sinh ra loại như nó – Nữ sinh đang đứng đối diện bên cạnh nó nói .

“ BỐP “ – Nó tát rõ mạnh vào khuôn mặt kia

- Sỉ nhục Minh Anh này bao nhiêu cũng được , nhưng tuyệt đối cấm cô sỉ nhục ba mẹ tôi – Minh Anh nắm lấy cổ áo cô nữ sinh trừng mắt .

- Loại như tôi , tôi làm gì mà các người ở đây phán xét , trước khi nói người khác , các người coi lại bản thân mình nhỡ nhục tới chừng nào , toàn những kẻ mang gương mặt xinh đẹp ăn mặt đảng hoàng nhưng khi mở miệng thì như một đứa không hề có não .

Nó xô nữ sinh đó vào đám người đứng đó , thấy nó vậy đám con gái kia cũng không dám làm gì , sợ sẽ đắc tội với Thế Hiển . Đứng trên không dám hó hé mà nhìn nó đi ra khỏi lớp .

- Bọn người vô duyên, thần kinh không được ổn định, còn Thế Hiển là tên điên nào vậy trời ??... Aishhh – nó vừa đi vừa chửi ..

Đối phó với đám nhà giàu này giờ nó cũng cảm thấy cái dạ dày đang réo gọi nên thẳng một đường chạy xuống canteen mà giải khát .

Đang ăn ngấu nghiến chiếc sandwich một cách ngon lành , từ đâu một người nữa lại đập bàn của nó làm rơi khay thức ăn của nó xuống đất . Hết trong lớp rồi đến bữa ăn thân thiện mà cũng không để nó yên , như núi lửa phun trào nó đứng dậy ngược mặt đứng đây .

- Bộ máy người rảnh quá hả – nó la rỏ to

- Mà đang lớn tiếng với ai hả con kia ? – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh

“ lại là cô ta chắc chẳng tốt đẹp gì . “ nó nghĩ ngợi .

- Tôi hỏi , tôi làm gì mà máy người lại làm phiền tôi từ sáng giờ .

Đám học sinh trông thấy liền bu tới xem đông đúc tạo thành một trong mà ngay cả con kiến cũng không thể chui qua được .

- Ha ha ha nó không biết nó làm gì kìa – Ngọc Huyền đưa tay che miệng cười .

- Mà đúng là mặt dày nhất mà tao từng thấy đó – Bích Tuyền đứng cạnh Ngọc Huyền nói .

Thêm một người con gái nữa đứng phía bên trái của Ngọc Huyền ném vào mặt nó một sấp hình ảnh , nó không hiểu trời trăng mây gió gì cả cảm bức ảnh lên nó sững sờ , đây là lúc nó bị ngã hôm qua cơ mà sao lại như thế này .

Nó ngơ ngác đón nhận nhưng có mắt đang khinh bỉ nhìn mình .

- Nực cười ! – nó cảm tấm ảnh xé đi nở nụ cười .

- Mà cười cái gì ? “ Bóp “ – Ngọc Huyền tát vào mặt nó .

Khóe môi rướm rướm vết máu , nó liếc nhìn người con gái vừa mới tát nó đầy thách thức .

- Vì mà mà Thế Hiển đã thay đổi với tao – Ngọc Huyền hét vào mặt nó

- Giờ thì tôi cũng hiểu loại con gái như cô bị người đá – nó lau vết máu cười khinh mà trả lời .

Vừa dứt câu trả lời , Bích Tuyền cùng Bảo Nhi người ném ảnh khi nãy bước đến đổ nguyên hai ly nước ngọt lên người nó .

- Lại còn dám trả treo với đàn chị – Bích Tuyền

- Mau cút khỏi trường này đi – Bảo Nhi

Từ nhỏ đến giờ nó được ba mẹ cưng như trứng bảo bọc yêu thương , dù khó khăn như thế nào cũng chưa bao giờ để người khác ăn hiếp nó như vậy , nó tự nhủ sẽ không khóc , không được yếu đuối trước những kẻ kia .

Nhanh tay nó đẩy Bích Tuyền đồng thời dùng chân đạp Bảo Nhi ra khiến cả hai đều ngã nhào xuống đất . Mọi học sinh đứng chứng kiến như chết trân , trông thấy nó dám đánh lại hội Ngọc Huyền thì là “ lạnh ít dữ nhiều “ rồi ai nấy đều nín thở tiếp tục xem diễn biến .

- Mà mà dám

Ngọc Huyền tức giận cầm khay thức ăn đang đang dở trên bàn.Cầm lên hất thật mạnh vào người nó

44. Chương 21 : Nguy Hiểm Rình Rập

Chương 21 : Nguy hiểm rình rập

“ con nhỏ chết tiệt tôi sẽ không để cô yên” Đôi mắt rực lửa , miệng không ngừng thầm rủa nó, trông hết sức đáng sợ . Thy Thy ngồi nhớ lại chuyện ban nãy , đang lúc đi vào lớp lại thấy ngay cảnh tượng nó ôm hân .

Ngồi suy nghĩ hồi lâu cô ta lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó .

“ Chị à , nó lại cưa cẩm thêm cả Thế Hiển đó chị”

0905xxx : what ?

“ sending picture” Thy Thy gửi qua số điện thoại kia một bức ảnh nó đang ôm Thế Hiển .

0905xxx : gặp nhau trên sân thượng !

Chỉ chờ có thế Thy Thy cười nửa miệng đầy tính toán , tiết học cuối cũng kết thúc Thy Thy ra khỏi lớp thì chạy nhanh lên sân thượng.

Khi thấy bóng của Thy Thy, Ngọc Huyền đã vào thẳng vấn đề không cần hỏi han gì thêm nữa

“ Kế hoạch là gì ?” Ngọc Huyền khoanh tay hỏi .

“ Nói mới nhớ hình như Thế Hiển đang qua lại với chị cơ mà” ánh mắt Thy Thy dò hỏi .

“ Chị với hần đã chia tay , chị thừa biết là hần ta đã có người con gái khác , nhưng thật không ngờ là con nhỏ Minh Anh kia” Ngọc Huyền có chút cảm phần

“ đúng là thứ ngu xuẩn” Thy Thy thâm chử trong bụng .

“ Cô ta thật quá trơ trẽn , chị là một tiểu thư để một con ranh như nó phổng tay trên như vậy em thấy thương chị lắm” Thy Thy ra vẻ cảm thông .

Nghe những lời đó của Thy Thy càng làm cho Ngọc Huyền thêm tức giận , hận đến thấu xương . Nếu bây giờ Ngọc Huyền mà biết chính Thy Thy là người con đang qua lại với Thế Hiển chắc sẽ bị xé tan xác .

“ Thy Thy em giúp chị , chị không bạc đãi em đâu” nắm tay Thy Thy Ngọc Huyền nói .

“ em xem chị như chị ruột em mà , có khó khăn gì chị cứ nói ra , nếu giúp được em luôn sẵn sàng” Thy Thy nói giọng nhẹ nhàng nhưng trong mắt vẫn ánh lên nét tinh ranh .

“ Được rồi , chủ động nhắn tin cho chị chắc em đã có kế hoạch .? – Ngọc Huyền .

“ Tầm hình em gửi chị đó , chị phát tán ra cho cả trường biết , chị biết Thế Hiển ghét nhất điều gì mà” Thy Thy cười rồi nói tiếp

“ Khi đó chắc chắn , Hoàng Long sẽ càng ghét cô ta hơn , chúng ta sẽ có cơ hội cho con nhỏ đó một trận” Thy Thy nói tiếp .

“ Ok lần này chị nhất định không bỏ qua” Ngọc Huyền ánh mắt rõ sự tâm kế.

Ngọc Huyền đã đi khuất để lại Thy Thy đứng đó với nụ cười hết sức nham hiểm và bao nhiêu tính toán đã đặt sẵn chỉ chờ Minh Anh tự đâm đầu vào mà thôi .

Minh Anh vừa về tới nhà chưa kịp cất cặp thay quần áo đã thấy bà quản gia đang hối hả làm gì đó trông thấy nó bà vui mừng chạy đến .

“ Minh Anh cháu về rồi” nét mặt vui vẻ bà quản gia nói

“ Thưa bà cháu đi học về” Minh Anh lễ phép chào .

“ Ủ , bây giờ bà phải về quên gấp , mọi chuyện bà đành nhờ cháu , thức ăn và mọi thứ bà đã ướp sẵn cả rồi , cháu nấu gì thì cứ lấy trong tủ lạnh mà chế biến thôi” giọng nói hơi vội của bà quản gia .

“ Ô ơ cháu , à bà yên tâm cứ để cháu hì hì” Minh Anh vui vẻ đáp .

Bà quản gia nghe vậy cũng đã yên tâm liền xách vali ra đón xe cho kịp giờ , căn nhà giờ chỉ còn mình nó . hì hục vào bếp lấy nguyên liệu ra bắt tay nấu nướng , xào xào , chiên chiên .

Người đàn ông mặc vest đen đưa cho Thế Hiển một sấp hồ sơ : “ Thiếu gia đây là toàn bộ về hồ sơ các nữ sinh tên Minh Anh” .

Nhận lấy tập hồ sơ hần coi sơ qua rồi dừng lại một hồ sơ Nguyễn Minh Anh . Hần Nhếch môi cười .

“ À há cô ta đây rồi” tay xoa xoa cằm mà cười .

“ Được rồi đi đi” hần ra lệnh.

Người đàn ông cuối đầu chào rồi đi ra khỏi phòng để lại mình hần ở đó . Mắt Thế Hiển lướt qua từng trang giấy ghi rõ về nó , từ gia đình đến thành tích học tập .

“ Con nhỏ này học hành cũng không tốt bao nhiêu” Thế Hiển ngán ngẫm nói .

Đang lướt mắt hần dừng lại ở nơi địa chỉ nó đang sống chỉ ghi đơn giản dòng chữ “ Khu Biệt Thự Đảo Xanh
“ mà suy nghĩ có điều gì không đúng cho lắm

“ Nhà con nhỏ này mới phải trả 4 tỉ , sao lại ở khu đó được ?” Thế Hiển ngồi tự lẩm bầm .

Minh Anh hì hục suốt cả buổi cuối cùng cũng hoàn thành xong các món ăn , cởi bỏ tạp dề nó mỉm cười tự hào .

“ Đợi hai người kia về thôi là có thể ăn được rồi !” Minh Anh tự nói rồi chạy lên trên thay đồ .

Hoàng Nhi và Hoàng Long trở về nhà đã thấy nó ngồi ở bàn chờ sẵn , anh không nói gì lạnh lùng đi thẳng một mạch lên trên , nó giận anh nên cũng không thêm bận tâm .

“ Chà chà Minh Anh giỏi ghê biết nấu ăn luôn , đợi mình một lát đi thay đồ đã” Hoàng Nhi béo má nó .

5 phút sau

“ Ăn cơm thôi” Hoàng Nhi hớn hờ.

Cả ba người chung một bàn ăn mà đã hết hai người có tâm trạng rồi . sất mặt Hoàng Long lạnh lùng không nói gì , nó cũng thấy ghét ngó lơ , Hoàng Nhi gấp lát chĩa trứng cho vào chén Hoàng Long .

Hoàng Long không nói gì cho thức ăn vào miệng chỉ mới vừa cắn miếng đầu tiên anh bỗng dừng lại mặt có chút thay đổi rồi bỏ đĩa xuống .Hoàng Nhi cũng vừa nhai nguyên miếng chĩa trứng bực chà bá

“ Minh Anh sao mà mặn thế này” Hoàng Nhi nhăn mặt vì mặn .

“ Ô mình nêm rồi mà” Minh Anh bối rối.

“ Cô coi thử đi ngay cả cơm cũng sống nữa , thật tình cô có biết nấu không” Hoàng Long gằng giọng nói .

“ Tui tui ...” Minh Anh gãi đầu .

“ Thôi đổ hết đi , giúp tôi bắt lại nồi cơm” Hoàng long chỉ đạo ra lệnh .

“ Nhưng ...” Minh Anh nhìn bàn thức ăn của mình chuẩn bị mà đầy tiếc nuối .

“ Giờ sao ?” Hoàng Long dò hỏi nó.

“ Thì đổ thì đổ chớ sao trắng gì” Minh Anh ỉu xiu nói .

Hoàng Long tiến đến tủ lạnh lấy vài thứ rồi mang tạp dề đứng nấu chăm chú tầm 20 phút sau trên bàn bay ngút mùi thơm từ các món ăn , chỉ nghĩ thôi là đã mê rồi .

“ Anh hai nấu ăn là số một” Hoàng Nhi đưa ngón trỏ lên

“ Thật là hấp dẫn đó” mắt Minh Anh sáng lên .

Hoàng Long không nói gì im lặng thưởng thức bữa cơm , còn nó và Hoàng Nhi cứ ngồi nói chuyện trên trời dưới đất không ngớt . sỡ dĩ nó không thêm quan tâm anh như mọi hôm là vì chuyện hồi sáng nó còn giận anh lắm .

“ Bà đâu ?” Hoàng Long hỏi cộc lốc

Tuy nghe thấy anh hỏi mà mắt không thêm nhìn , miệng không nói được chữ ngữ vị ngữ nào nó đã lơ luôn không trả lời .Đến lúc này Minh Anh thật sự đã làm anh cáu giận lên , đặt đĩa xuống bàn thành tiếng . Anh bỏ đi lên phòng.

“rầm” tiếng cửa vang ở tầng hai rõ to .

Minh Anh đã bực anh chuyện lúc sáng bây giờ thêm chuyện này càng bực hơn, không làm gì được đành trút giận lên đồ ăn, nó ăn tới tấp, ăn cho xả đi hết nỗi bực dọc trong người..

“ anh ta quả là quá đáng mà không một câu xin lỗi lại còn thái độ với mình ”.

“ cô ta thật khiến cho con người ta tức chết” Hoàng Long nói lẩm bầm một mình .

Bước đến bàn làm việc nghĩ lại chuyện khi sáng , đôi mắt trở nên vô hồn hơn khi thấy nó đi cùng hấn : “ một Uyên Nhi chưa đủ hay sao Thế Hiển” anh nhếch môi cười .

Minh Anh nhốt mình suốt trong phòng cơm tối cũng thêm đêm nữa , lúc ra khỏi phòng thì căn nhà lại trống rỗng không có ai cả , tự nhiên buồn vô cùng nỗi nhớ lại ùa về trong tâm trí , khổ nạn hơn là cái bụng của nó kêu réo in ỏi .

Hết đọc truyện rồi nó mở tivi xem, chán chường lại muốn đi dạo tham quan nhà, từ cái hôm chuyển nhà đến nó chỉ biết mỗi phòng nó, phòng khách với cái phòng ăn thôi . nó liếc lên phòng anh mà cười nham nhở.

“ cạch” tiếng mở cửa .

“ Hi hi anh ấy không khóa , nhưng sao tối thế này” .

Minh Anh lọ mọ đi tìm công tắc đèn một hồi nhưng không thấy đâu chỉ thấy ánh sáng từ bàn làm việc đó hắt ra , cuối cùng cũng đến nó thấy trên bàn có khung ảnh bên trong có hình một đôi nam nữ , trông rất xứng đôi người con gái ấy nụ cười như mê hoặc chưa kể đến người đó lại rất xinh .

“ tách” tiếng con tắc vang lên .

Minh Anh đảo mắt ra sau giật mình đang trông thấy anh nhìn nó với ánh mắt giết người . Tay run run quên rằng luôn mình đang cầm khung ảnh mà làm rơi xuống sàn .

“ choảng” tiếng gương vụn vỡ , Minh Anh hoảng hốt đứng thừ ra .

Sau khi hoảng hồn nó vội vàng cúi xuống nhặt những mảnh vỡ của thủy tinh

Hoàng Long từ phía sau tiến tới , ánh mắt trở nên vô hồn sắc bén , cả khuôn mặt lạnh như băng , Minh Anh chưa bao giờ thấy anh trở nên như lúc này .

“ Cút” Hoàng Long quát lớn , tay chỉ về hướng cửa

Minh Anh giật mình , mắt rưng rưng đổ lệ, mặc kệ nó tiếp tục thu gom mảnh vỡ thủy tinh .

“ Đi ra khỏi phòng tôi ngay” Hoàng Long gầm lên từng chữ, phẫn nộ .

Nước mắt thi nhau chảy xún đôi má , Minh Anh cuối mặt cố không phát ra thành tiếng , nó biết là nó sai khi tự tiện vào phòng của anh , nhưng đâu có hay biết sẽ vô tình làm vỡ khung ảnh kia , tim đau thắt lại giờ đây anh như một con người hoàn toàn khác .

Chạy về phòng ngồi khóc nức nở , cảm thấy thật ảm ức , ban sáng đi học đã không nói gì , đến trường có việc gấp lại lơ luôn , trưa về ăn cơm tuy dở nhưng không cần phải quát mắng nó như vậy đến bây giờ chỉ vì vô tình vào phòng thôi mà nỗi đối xử với nó như vậy nó không can tâm . .

Sức chịu đựng của con người có hạn, tuy nó mạnh mẽ nhưng chỉ trong một ngày mà nó phải hứng trọn ánh mắt lạnh như băng của anh, còn bị anh mắng.....Thì ra bấy lâu nay tấm chân tình nó dành cho anh , anh chỉ xem là rác rưởi. Nước mắt nó cứ trào ra làm ướt nhem cả gương mặt ..

Lúc Minh Anh vừa rời khỏi phòng cũng là lúc Hoàng Long cảm thấy khó chịu nơi lồng ngực vô cùng khi thấy nước mắt trên khuôn mặt kia rơi xuống , tay vo tròn thành nắm đấm anh đập xuống mặt bàn thật mạnh . Cuối xuống nhìn những mảnh vỡ thủy tinh , có vài vết máu dưới sàn .

“ con heo này” Hoàng Long nhứ mảy .

Đứng dậy vội vã chạy sang phòng nó , đưa tay định gõ cửa nghe thấy tiếng khóc bên kia vọng ra anh dừng lại xoay lưng dựa vào cửa thở dài .

“ Tôi xin lỗi” ánh mắt nhắm lại anh nói thầm .

F3 Club

Rút điều thuốc một hơi thật dài hần thở khói thuốc phả vào mặt Thy Thy , bình thường đi học trong bộ đồng phục Thy Thy dường như đã đẹp rồi hôm nay còn diện trên mình bộ váy ôm ngấn ánh kim màu vàng đồng cổ áo xẻ rộng rất gợi cảm , mái tóc đen xòa dài uốn lượn sóng càng làm tăng thêm sức quyến rũ .

Hần cũng bảnh bao không kém đơn giản chỉ là quần jean và chiếc áo sơ mi màu đỏ đô nhưng trông hần đầy phong độ . đặt Thy Thy vào lòng mà mơn trớn

“ Minh Anh học lớp em” Thế Hiển phả khói thuốc nói .

Có chút ghen ghét khi nhắc đến Minh Anh nhưng Thy Thy vẫn cố gắng cười tươi nói : “ Ừ cậu ấy học lớp em , sao anh hỏi chi dạ” .

“ Cô ta là người yêu của tên Long ư ?” Thế Hiển nâng cằm xinh xắn Thy Thy lên

“ Không hề , là cô ta đeo bám” Thy Thy cười đều .

“ Là vậy sao ? hãy chú ý cô ta giúp anh” hần vuốt nhẹ mái tóc Thy Thy .

“ Vì sao ? anh tính đổi người yêu à ?” ánh mắt nghi ngờ Thy Thy đổi .

“ Đừng xem thường đôi mắt của Thế Hiển này” .

Nói rồi Thế Hiển kéo cô ta vào đặt lên đôi môi gợi cảm đó nụ hôn nồng cháy , vừa thắm thì bên tai Thy Thy môi nhếch lên : “ Ngon và ngoan như thế này thì việc gì phải cần một lát thịt heo ?”

Hôn chán chê hần ngừng lại gọi bồi bàn tính tiền , rồi kéo Thy Thy đi mất hút .

“ ạch” Hoàng Long đẩy mở cửa ra .

bước vào thấy nó ngồi cạnh cửa mà ngủ ngon lành , đầu ngón tay bên vẫn còn máu chấy rướm rướm vì vết cắt thủy tinh . Anh cảm thấy có lỗi , vuốt nhẹ mái tóc anh bế nó lên giường nằm . rồi chạy xuống nhà tìm thứ gì đó .

cầm tay nó lên anh mở hộp y tế , làm vài thao tác sát trùng và lau vết máu kia bằng lại cẩn thận . Nhìn nó ngủ say sưa mà anh cảm thấy một chút áy náy, đưa tay vút má một hành động anh không bao giờ nghĩ nó sẽ diễn ra , nhưng ngờ đâu ...

mắt nhắm lại anh đặt lên đôi môi ửng hồng kia một nụ hôn thật khẽ .

Trong giấc ngủ say nó mơ thấy anh đang hôn nó ở một vườn hoa anh đào nhạt bản rất lãng mạn , khiến nó ngại ngủ nhắm mắt mà đáp lại.

đôi môi nó tựa quây như mím cười khiến anh giật mình có chút lúng túng đắp chăn cho nó , tắt đèn đóng cửa cẩn thận trở về phòng đôi môi hé nụ cười .

“reng...reng...reng...” tiếng chuông báo thức vang lên nó tựa quây thức dậy sau giấc ngủ mệt mỏi , lấy tay sờ nhẹ môi mình nó mím cười lắc đầu vì ý nghĩ biến thái đang lơ lửng trong đầu .

“ Làm sao mà anh ấy hôn mình cơ chứ ?” Minh Anh vùi mặt vào gối .

“ Ax ax xem tí là trễ” ngược nhìn đồng hồ nó hoảng hốt rồi chạy vào nhà vệ sinh .

Đứng trước gương nó nhìn mình lại một lần nữa rồi lấy tay vỗ mặt cho tỉnh táo

“ Quên chuyện hôm qua đi , tươi tỉnh lên nào”.

Cười một cái rỏ tươi nó xách chiếc balo trên bàn ra ngoài , giờ này con sớm nên hai người kia chắc chưa dậy , như thế càng tốt nó rón rén đi học trước cũng vì nó sợ khi nhìn vào ánh mặt lạnh như băng của anh .

“ Hoàng Nhi” anh đang làm bánh sandwich trông thấy Hoàng nhi từ trên đi xuống gọi nhẹ .

“ Nghe hai” Hoàng Nhi lấy tay dụi mắt .

“ Gọi cô ta dậy đi , chắc lại ngủ quên”

“ Dạ” Hoàng Nhi trả lời rồi chạy một mạch lên phòng Minh Anh .

“ Hai ơi , Minh Anh không có trong phòng” tiếng Hoàng Nhi từ trên vọng xuống .

“ Ừ xuống ăn đi rồi đi học” – anh nó rỏ to.

“ lại tính bày trò gì nữa” – anh có chút lo lắng .

Minh Anh bước vào trường với một tâm trạng khá tốt , nhưng đi bước nào thì lại nghe tiếng xầm xì to nhỏ đến đó , học sinh trong trường ai ai cũng nhìn nó rồi quay qua nói gì đó một cách khó hiểu .

Từ cổng trường cho đến hành lang vào lớp ai gặp Minh Anh cũng nhìn bằng ánh mắt ghê sợ kẻ thì liếc , kẻ thì khinh khi . Minh Anh lắc đầu bỏ đi không quan tâm cái trường này là vậy mà toàn một đám nhà giàu ỷ lại .

Để cặp xuống ghế mới hay rằng trên bàn mình đây lời nói sỉ vả ghi bằng phấn lẫn bút xóa trên mặt bàn .

“ đồ tro trên “

“ thứ dơ dáy “

“ loại con gái vô liêm sỉ “

“ mau cút ra khỏi nơi này “

“ đã xấu lại còn dành chồng của người khác “

“ thấy sang là cứ bu tới đẩy đưa “ .

“ bla bla bla bla chửi bới nó thậm tệ “

Khuôn mặt không một chút cảm xúc , ánh mắt của Minh Anh chưa lúc nào lãnh đạm hơn lúc này , càng lúc nó càng thấy ngôi trường này toàn một bọn ở không và vô học . Im lặng và bình thản lên lấy khăn lau bảng chùi hết những thứ dơ bẩn trên bàn .

một đám nữ sinh bu đến lại gần nhếch môi cười khinh nó:“ Loại như nó , cũng như cái giẻ kia” .

Minh Anh nhận ra nữ sinh vừa mới nói kia là Phương Uyên cùng lớp với , điệu bộ giễu cợt .

“ Đúng rồi , Hoàng khó nhai quá mà , nuốt sao nổi đổi hướng thôi” Nữ sinh thứ hai cũng đứng sau nói thêm .

“ Vào tay Thế Hiển thì cũng là loại không ra gì rồi” Nữ sinh thứ ba xen vào nói .

“ Há há , chắc ba mẹ nó cũng không ra gì nên mới sinh ra loại như nó” Nữ sinh đang đứng đối diện bên cạnh nó nói .

“ BỐP” Minh Anh tát rõ mạnh vào khuôn mặt kia.

“ Sỉ nhục Minh Anh này bao nhiêu cũng được , nhưng tuyệt đối cấm cô sỉ nhục ba mẹ tôi” Minh Anh nắm lấy cổ áo cô nữ sinh trừng mắt .

“ Loại như tôi , tôi làm gì mà các người ở đây phán xét , trước khi nói người khác , các người coi lại bản thân mình nhơ nhục tới chừng nào , toàn những kẻ mang gương mặt xinh đẹp ăn mặt đảng hoàng nhưng khi mở miệng thì như một đứa không hề có não” nghiêng răng cắn phần , lúc này sự tức giận lên đến đỉnh điểm.

Minh Anh xô nữ sinh đó vào đám người đứng đó , thấy nó vậy đám con gái kia cũng không dám làm gì , sợ sẽ đắc tội với Thế Hiển . Đứng trân không dám hó hé mà nhìn nó đi ra khỏi lớp .

“ Bọn người vô duyên, thần kinh không được ổn định, còn Thế Hiển là tên điên nào vậy trời ??... Aishhh” Minh Anh vừa đi vừa chửi ..

Đối phó với đám nhà giàu này giờ nó cũng cảm thấy cái dạ dày đang réo gọi nên thẳng một đường chạy xuống canteen mà giải khát .

Đang ăn ngấu nghiến chiếc sandwich một cách ngon lành , từ đâu một người nữa lại đập bàn của nó làm rơi khay thức ăn của nó xuống đất . Hết trong lớp rồi đến bữa ăn thân thiện mà cũng không để nó yên , như núi lửa phun trào nó đứng dạy ngược mặt đứng đây .

“ Bộ mấy người rảnh quá hả” Minh Anh la to vào mặt đối phương.

“ Mày đang lớn tiếng với ai hả con kia ?” Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh.

“ lại là cô ta chắc chẳng tốt đẹp gì . “ nó nghĩ ngợi , Minh Anh thở hắt , giọng bực bội : “ Tôi hỏi , tôi làm gì mà mấy người lại làm phiền tôi từ sáng giờ” .

Đám học sinh trông thấy liền bu tới xem đông đúc tạo thành một trong mà ngay cả con kiến cũng không thể chui qua được .

“ Ha ha ha nó không biết nó làm gì kìa” Ngọc Huyền đưa tay che miệng cười .

“ Mà đúng là mặt dày nhất mà tao từng thấy đó” Bích Tuyền đứng cạnh Ngọc Huyền nói .

Thêm một người con gái nữa đứng phía bên trái của Ngọc Huyền ném vào mặt Minh Anh một sấp hình ảnh , nó không hiểu trời trăng mây gió gì cả cầm bức ảnh lên nó sửng sốt , đây là lúc nó bị ngã hôm qua cơ mà sao lại như thế này .

Minh Anh ngơ ngác đón nhận nhưng có mắt đang khinh bỉ nhìn mình .

“ Nực cười !” Minh Anh cầm tấm ảnh xé đi nở nụ cười .

“ Mà cười cái gì ? “ Bốp” Ngọc Huyền tát vào mặt nó .

Khóe môi rướm rướm vết máu , nó liếc nhìn người con gái vừa mới tát nó đầy thách thức .

“ Vì mày mà Thế Hiển đã thay đổi với tao” Ngọc Huyền hét vào mặt nó .

“ Giờ thì tôi cũng hiểu loại con gái như cô bị người đá” Minh Anh lau vết máu cười khinh mà đáp lại .

Vừa dứt câu trả lời , Bích Tuyền cùng Bảo Nhi người ném ảnh khi nãy bước đến đổ nguyên hai ly nước ngọt lên người nó .

“ Lại còn dám trả treo với đàn chị” Bích Tuyền héch mặt.

“ Mau cút khỏi trường này đi” Bảo Nhi a dua .

Từ nhỏ đến giờ nó được ba mẹ cưng như trứng bảo bọc yêu thương , dù khó khăn như thế nào cũng chưa bao giờ để người khác ăn hiếp mình như vậy , Minh Anh tự nhủ sẽ không khóc , không được yếu đuối trước những kẻ kia .

Nhanh tay Minh Anh đẩy Bích Tuyền đồng thời dùng chân đạp Bảo Nhi ra khiến cả hai đều ngã nhào xuống đất . Mọi học sinh đứng chứng kiến như chết trân , trông thấy nó dám đánh lại hội Ngọc Huyền thì là “ lành ít dữ nhiều” ai nấy đều nín thở tiếp tục xem diễn biến .

“ Mà mà dám” Ngọc Huyền tức giận cầm khay thức ăn đang dang dở trên bàn, cầm lên hất thật mạnh vào người nó

45. Chương 22 : Anh Hùng Cứu Lọ Lem

Tíng... tong

- Hình như Quốc Huy đến đây, em ra mở cửa đi – Anh nhìn Hoàng Nhi nói .

- Chỉ giới sai vật em út thôi hà – Hoàng Nhi nhõng nhẽo

Chạy ra mở cửa trông thấy Quốc Huy , Hoàng Nhi thấy vui trong lòng .

- Ủa sao hôm nay rảnh rỗi qua đây dạ ? – Hoàng Nhi cười nhẹ hỏi

- Qua chỗ cún cưng đi học , ha ha – Quốc Huy trêu .

- Anh vào đi , chắc chưa ăn sáng nhỉ, ăn cùng em và anh hai luôn nè – Hoàng Nhi nắm tay Quốc Huy kéo vào nhà .

Vừa trông thấy anh Quốc Huy giả vờ dạ thưa .

- Em chào anh hai – Quốc Huy vòng hai tay trước ngực, cuối đầu chào .

- Sao lại qua đây, muốn ăn nhờ ở đậu gì đây?? – anh nói cộc lốc .

- Quốc Huy tôi nghèo vậy sao? – Quốc Huy cười .

- Anh hai gì chứ ? – Hoàng Nhi đặt xuống một đĩa sandwich cho Quốc Huy .

- Em không chịu sao – Quốc Huy nháy mắt nói .

Cả ba đang trò chuyện vui vẻ thì Quốc Huy có cuộc gọi đến , nhìn màn hình điện thoại là đàn em gọi Quốc Huy bắt máy .

- Anh Huy trong trường có đánh nhau .

- Hôm nay mấy cái chuyện vớ vẩn đó mà cũng gọi cho tôi à ? – Quốc Huy giọng hơi càu.

- Dạ không anh , lần này là người quen của anh Long thì phải , mà em không có số anh Long nên phải gọi cho anh .

- Người quen ?? – Quốc Huy quay sang nhìn anh rồi nói tiếp

- Là ai ? – Quốc Huy

- Dạ là con bé khối 10, cái bé hay tò tò sau lưng anh Long còn cả gan lên khu B tìm anh Long đó anh nó bị đám Ngọc Huyền bắt lại ở canteen đây nè .

Nghe xong Quốc Huy mập mờ đoán ra được đó là ai rồi , quay sang nhìn Hoàng Long thuật lại giọng nói có chút bồn chồn vì nghĩ rằng anh sẽ không quan tâm đến .

- Bọn thằng Chương gọi điện thoại báo gấu của mày đang bị đám Ngọc Huyền bắt kia .

- Gấu ? – anh nhìn Quốc Huy dò hỏi .

- Ủ , nhỏ Minh Anh đó . – Quốc Huy cười nhếch môi .

Xác nhận rõ thông tin anh lập tức đứng dậy lấy chiếc áo khoác mặt vào vội vàng đi thật nhanh , Hoàng Nhi nghe thấy vậy cũng chạy đi lấy balo đuổi theo Hoàng Long để lại Quốc Huy ngồi đó trơ mắt nhìn không hiểu gì cả rồi mới đứng dậy chạy theo .

” Ngọc Huyền tức giận, thấy khay thức ăn đang dang dở trên bàn.Cầm lên hất thật mạnh vào người nó ”

Ngờ đâu một thân hình to lớn chạy đến kịp lúc ôm lấy che chắn cho nó . Tấm lưng của hắn đã hưởng hết những chất bày nhầy đặt sệch của món mỳ spaghetti mà Ngọc Huyền hất vào .tất cả học sinh đứng đó đều được một phen kinh ngạc .

Ngọc Huyền bủn rủn chân tay lo sợ , còn nó thì mở mắt thật to mà nhìn hắn không chớp mắt . Hắn quay lại nắm lấy cổ áo Ngọc Huyền ánh mắt hung rợn .

- Ngọc Huyền cô to gan lắm . – hắn gằn giọng nói

- Thế Hiển em... em... - Ngọc Huyền lắp bắp nói .

- Người của tôi mà cô cũng dám đụng đến sao ? – hắn .

Ánh mắt hắn nhìn cô ta hết sức giận dữ , ngoài run rẩy ra Ngọc Huyền không dám nói lời nào . Hắn đẩy cô ta ra đi đến lấy ly nước rồi đổ lên người Ngọc Huyền .

Hắn lấy tay choàng qua vai nó kéo sát lại người mình .

Anh từ phía sau đám đông xuất hiện mồ hôi tuôn ra nhễ nhãi trên khuôn mặt , anh hơi nhíu mày khi trông thấy hắn đang ôm nó. Sợ dĩ anh chạy thật nhanh để cứu nó nhưng không ngờ lại chậm hơn hắn một bước .

Đang cựa quậy để thoát ra vòng tay của hắn nó nhìn sang thấy anh , ánh mắt đó lại làm nó thêm bối rối nhưng hắn ôm nó chặt quá , không thể nào mà thoát ra được .

Anh thấy vậy chạy lại đẩy hắn ra , kéo nó về phía anh .

- Người của tôi mà cô cũng dám đụng đến sao ? – hắn .

” - gì cơ , cái tên điên này cái gì mà người của hắn ” - nó nghĩ thầm trong đầu .

Hắn có chút bất ngờ rồi dùng bộ danh khinh khỉnh mà nói .

- Mày làm gì mà phải phản ứng mạnh như thế . – hấn .

- Loại như mày đừng đụng đến cô ấy – anh gằng giọng nói .

- Cô ta là của tao , việc gì không được đụng đến ? – hấn nói rồi kéo nó về phía hấn .

Cả bọn Ngọc Huyền lẫn các học sinh đang được chiêm ngưỡng cuộc tình tay ba hấp dẫn , thấy hai anh đại của trường lại vì một nữ sinh mà tranh nhau thật hấp dẫn .

- Mày đừng quá tự tin như thế , bản thân mày tự biết cô ta thuộc về ai – anh nhép môi cười .

Không chịu thua hấn lại kéo nó về phía mình hay cách tay mỗi bên bị một người cầm lấy kéo qua kéo về , nó vùng vằng để thoát thân .

- Đủ chưa , tôi là món hàng à – nó la to nhăn nhó

Hai người xoay qua nhìn nó .

- Minh Anh – hấn nói nhẹ

- Minh Anh qua đây – Anh nói nhu ra lệnh

Nó không một chút do dự nào cả , cho luôn hấn chiếc điện thoại cũng được nhưng hấn là một tên vô duyên tự cao tự đại không thể nào mà đi về phía hấn được . nó bước về phía Anh , như nắm phần thắng trong tay , anh nhìn về phía hấn cười đều một cái .

- Cẩm tuyệt đối các người đừng vào người của Hoàng Long này – Giọng đầy uy quyền anh gằng từ chữ chậm rãi .

Cởi áo khoát lên cho nó rồi anh kéo đi mất hút ra khỏi đám đông . Hấn tức giận đá văng cái bàn rồi bỏ đi , không quên quay lại giùm Ngọc Huyền một cái . kịch cũng đã xong mọi người đã tản ra bớt chỉ còn vài người vẫn còn đứng đó mà bàn tán .

Ngọc huyền bị sỉ nhục trước bao nhiêu con người ở đây , lại trở nên càng lúc càng căm ghét Minh Anh nhiều hơn .

Quá bẽ mặt Ngọc Huyền dậm mạnh chân rồi bỏ đi , Bích Tuyền cùng Bảo Nhi cũng chạy theo .

Ở cuối hành lang tầng 2 Thy Thy nhìn xuống chứng kiến tất cả mọi sự việc ánh mắt thêm phần phần nộ không kém , tay nắm chặt lang can , chầu mày có chút thất vọng vì kế hoạch lần này lại thất bại ê chề như thế .

Tưởng chừng Thế Hiển sẽ ghét cô ta vì làm hấn bẽ mặt trước bao nhiêu học sinh với tin đồn nào ngờ đâu hấn lại còn đứng ra đỡ đạn cho nó .

cả Hoàng Long cũng tuyên bố không được đụng đến nó .

- Minh Anh để tôi chống mắt lên xem cô còn gặp may mắn được bao lâu – Thy Thy nghiêng răng nói rồi quay về lớp .

Thấy Hoàng Nhi cùng Quốc Huy đang đi tới , anh buông vội nó ra .

- Minh Anh cậu không sao chứ – Hoàng Nhi giọng lo lắng .

Nó chỉ lắc đầu không nói gì . Cẩm thấy cơ thể có chút mệt mỏi .

- ngó bọn họ làm gì cậu nè , má đỏ ửng môi thì nức có máu rồi nè híc – Hoàng Nhi xoa má nó nhẹ nhàng .

- không sao đâu mà chút vết thương nhỏ . – nó mỉm cười đáp

- Em đưa Minh Anh đi thay đồ đi , Quốc Huy lên lớp thôi – Anh trầm giọng nói .

Cả hai người đã đi được một đoạn xa nó vẫn nhìn theo tấm lưng ấy , có chút hụt hẫng .

“ lúc này còn tình cảm lắm mà , sao giờ như băng lại rồi ” – nó nghĩ .

- cậu nghĩ gì vậy ? – Hoàng Nhi thúc nhẹ người nó .

- anh trai cậu thật khó hiểu – nó nhìn Hoàng nhi nói .
- là vì anh ấy đang bối rối đó – Hoàng Nhi cười tủm tỉm đáp .
- đi thôi , đứng chờ ra đây bao giờ mới vào đến lớp – Nó

Nói rồi Hoàng Nhi cũng hưởng ứng kéo nó đi

- Quốc Huy chuyện khi nãy nhờ cậu – anh
 - được rồi , thật không ngờ Minh Anh có sức ảnh hưởng với cậu và tên kia như vậy , mình đã xem thường nhỏ đó rồi – Quốc Huy cười trêu anh .
 - cậu đừng đoán bừa – anh chau mày .
 - có thấy Đăng Khôi không – anh hỏi .
 - không , mình gọi cho cậu ta nhưng không được – Quốc Huy
- không nói gì nữa cả hai cùng nhau thông thả đi về lớp .

“ hắc xì “ – Đăng Khôi nhảy mũi .

- ầy da xong rồi – anh vương vai thở dài .

Suốt tuần vừa qua Đăng Khôi bị bố già cao cả bắt cóc vào công ty để xử lý cấp quan bị đứt tại philipin . Đã mấy đêm không ngủ và làm việc liên tục đôi mắt có chút thâm quầng nhưng vẫn đẹp trai như ngày bình thường . Đăng Khôi vớ lấy điện thoại kiểm tra .

Tin nhắn và Cuộc gọi nhiều vô kể .

- Ngọc Quỳnh SMS :

“ đang làm gì đấy , sao không thấy cậu đến trường “

“ lại bị bác trai bắt đến công ty hả “

“ sao không reply sms của mình “

“ đã ăn gì chưa , nhớ chăm sóc sức khỏe đấy “

“ đọc được tin nhắn nhớ trả lời “

- Quốc Huy SMS

“ nhậu đi “

“ center park “

“ helio không thẳng kia “

“ chảnh nhĩ lại không trả lời “

“ Hội trưởng à (Hội trưởng hội học sinh của trường đó mấy bạn) , Minh Anh gấu của Hoàng Long nhà mình mới bị đám Ngọc Huyền chăm sóc ở canteen mai bạn lên xử lý việc này đi nhé “

đọc xong tin nhắn cuối của Quốc Huy , Đăng Khôi thu dọn mọi thứ vội vàng chạy về nhà thật nhanh , rồi bỏ bộ vest đen trên người nhanh chóng đổi bộ đồng phục thường ngày ra xe phóng thật nhanh .

nó cùng Hoàng Nhi đi vào nhà Đa Năng để thay đồ đến nơi nó xoay qua nhìn Hoàng Nhi .

- cậu về lớp học đi mình tự lo được mà .
- cậu ổn chứ , anh hai sẽ lấy lại công bằng cho cậu thôi - Hoàng Nhi đưa cho nó bộ đồ thể dục .
- không sao mình không quan tâm đến bọn họ – nó nhận lấy bộ đồ thể dục .
- vậy mình về lớp trước – Hoàng Nhi nói rồi chào tạm biệt . bước đi .

cậm cũi sau vài phút thay đồ và sửa soạn lại tất cả nó trở ra chỗ ghế khán đài ngồi suy nghĩ mong lung .

- thì ra hần là Thế Hiển , không có gì tốt đẹp từ khi gặp hần .

- còn Hoàng Long , anh ta nói mình là người của ảnh chẳng , đúng không , sao có thể cơ chứ , chắc mình lại nằm mơ – nó vừa nghĩ vừa nói rồi tự cười xua tay .

hần từ đầu xuất hiện từ phía sau cốc nhẹ đầu nó một cái .

- ui da – nó xoa xoa

Quay lại lườm hần chưa kịp chửi hần , hần đã chen vào nói trước .

- cô có tâm thần không , lại ngồi cười một mình . – hần giễu cợt nó .

Không gặp thì thôi , chứ mà cứ thấy hần nó như núi lửa phun trào . muốn nhào lại mà cắn mà cấu rồi xé ra trăm mảnh .

- đồ oan hồn – nó liếc .

- cô nói ai đó hả – hần gằng giọng

- nói phong long trúng ai đó trúng , mà anh theo dõi tôi à – nó nghi ngờ hỏi hần .

- bây giờ cô thích theo dõi không - hần áp sát lại người nó .

- anh ... anh ... làm gì đó – nó lắp bắp .

- làm điều cần phải làm – hần tiếng gần lại hơn mặt nó .

Lúng túng không biết phải làm sao , nó đứng dậy hất hần ra mà chạy đi . hần vẫn chưa tha nhảy thật nhanh xuống trước mặt nó , theo đà đẩy nó xát vào bờ tường lấy hai tay của mình khóa tay nó lại trên thành tường . mặt hết sức gian xảo .

- nói gì thì tôi cũng cứu cô hai lần rồi , cũng phải trả ơn chứ – hần cười nhếch môi .

- tên hạ lưu mau tránh ra – nó cựa quậy .

- tránh môi hay má , chắc là má rồi , vậy tôi sẽ dùng môi . – hần .

- anh mà đụng vào có làm ma tôi cũng không tha – nó lườm hần gằng giọng nói .

Thật sự bây giờ nó ghét nó ghét vô vàng cái tên đang đứng trước mặt nó , có chết nó cũng chẳng muốn loại như hần đụng chạm vào người nó , nhưng làm sao bây giờ nó chỉ là một đứa con gái yếu đuối .

- phải thử mới được – hần áp sát rồi nhoén miệng cười .

- Hoàng Long cứu tôi – giọt nước mắt nó chảy ra , miệng lí nhí nói .

Sau 30 phút ngắn ngủi từ công ty về nhà rồi đến trường Đăng Khôi đi như tốc độ ánh sáng , Đăng khôi tính chạy sang phòng y tế chắc nó vì nghĩ chắc nó đang ở, nào ngờ đâu khi ngang qua nhà Đa Năng thấy nó , có chút vui Đăng khôi chạy đến định gọi nhưng trông thấy hần đang ở cùng với nó lại còn trông rất tình tứ liền quay lưng bỏ đi trong lòng có chút khó chịu .

Hần thấy vậy liền buông nó ra , càng bức tức hơn là khi nó luôn nhắc về anh , quay lại nhìn nó mà gằng giọng .

- cầm lấy – hần quăng điện thoại vào nó .

-- nó im lặng .

- nợ thì phải trả , từ nay làm osin cho tôi trong vòng một năm .

- thà gì mà phải nghe theo anh – nó lớn tiếng nói .

- thì ra cô là kẻ vong ơn bội nghĩa – hần khiêu khích .

- được thôi , chỉ là một năm thôi mà . – nó

- tốt lắm . – hần cười đắc chí .

Nó bực bội bỏ điện thoại vào túi bước đi để lại hằn đứng đó mà cười thỏa mãn .

“ trò chơi chỉ mới bắt đầu ” – hằn nhìn theo nó mà nghĩ .

Trở về lớp nó cũng thừa biết là sẽ không được bình yên mà , bây giờ là tiết tự học nhưng ngờ đâu , giáo viên chủ nhiệm lại có mặt ở đây báo hiệu một điều gì đó không lành sắp xảy ra .

- thưa cô em vào lớp – nó cúi chào lễ phép .

Giáo viên không nói gì chỉ nhìn nó , rồi tiếp tục việc đang dang dở .

- chuyện khi sáng là như thế nào . – cô giáo nghiêm nghị hỏi .

- thưa cô , em bị bạn Minh Anh đánh ạ – Cẩm Tú chỉ về phía nó .

Nó nhìn theo phía cánh tay đang chỉ vào nó , mập mờ nhớ lại bạn học kia là nữ sinh khi sáng bị nó tát vì xúc phạm ba mẹ mình , vẫn giữ thái độ im lặng không nói gì .

- đúng vậy thưa cô , khi sáng chúng em chỉ trêu đùa vài câu xã giao Minh Anh đã nổi giận mà đánh nhau ạ – Phương Uyên đứng lên nói thêm .

- cô không tin có thể hỏi tất cả mọi người ạ , ai cũng chứng kiến – học sinh khác thêm vào .

Nhìn xung quanh không một ai dám đứng lên nói sự thật cả , nó cũng hiểu ra được . Đành chấp nhận bị vu oan mà thôi vì giờ có nói cũng chẳng ai tin nó cả .

- cô à , Minh Anh cậu ấy không phải người thích gây chuyện như vậy – Hoàng Nhi đứng lên nói giúp .

- biết mặt khó biết lòng , cô chỉ tin vào chứng cứ , có cả ảnh ở đây, sắp thi học kì không chú tâm học mà lại yêu đương , còn gây gỗ đánh nhau , cô không phạt thì không được . – cô giáo lắc đầu ngán ngẩm .

Cả bọn nữ sinh cùng hội với Phương Uyên đắc chí nháy mắt nhìn nhau , còn nó thừa biết mọi chuyện sẽ như thế này , một thân một mình thôi thì cam chịu vậy .

- Minh anh – cô giáo gọi tên nó

- dạ , thưa cô – nó

- em vi phạm qua nhiều lỗi cô không thể bỏ qua được nên em sẽ phải ở lại trường sau giờ học dọn vệ sinh . – cô giáo

- vâng ạ – nó ỉu xiu nói .

Thy Thy ngồi bên cạnh liếc sang , trong thâm tâm thì một rối mù mô đang được đặt ra, nhếch môi cười nhẹ .

Hoàng Nhi xoay qua nhìn Minh Anh cười an ủi .

Trên đường về lớp đi ngang qua bảng thông báo thấy hình nó và hằn dán đầy mặt băng sũng sờ mà nhìn đầy hoài nghi .

- sao lại là tên Thế Hiển – Đăng Khôi nói .

- chẳng phải em thích Hoàng Long sao ? – Đăng Khôi thở dài .

Đưa tay gỡ bỏ những tấm hình kia xuống vứt vào thùng rác rồi lên lớp .

- nó kìa , thật linh thiêng – Quốc Huy thúc nhẹ anh .

Anh quay sang nhìn Đăng Khôi bước vào không nói gì . Đăng Khôi cúi đầu lên vào khi thầy giáo không để ý .

- gấu mày đang hẹn hò với tên Hiển sao ? – Đăng Khôi nhìn anh nói .

- quen ai là tự do của cô ta – mặt như không quan tâm anh đáp .

- vô cảm đến vậy sao – Đăng Khôi nhướn miệng cười .

- uầy mày không biết gì cả để tí tao kể cho nghe – Quốc Huy nháy mắt .

- mày cũng ít nhiều chuyện lắm – anh trêu Quốc Huy .

Giờ giải lao cả ba đều ngồi trong lớp , Quốc huy ngồi thuật lại tất cả chuyện khi sáng cho Đăng khôi nghe anh mới hiểu dần ra mọi chuyện nhìn lên bàn Ngọc Huyền .

Trông thấy ánh mắt đang nhìn mình cô ta trốn tránh ra khỏi lớp .

- vậy sự việc lúc này là như thế nào ? – Đăng Khôi nói .

- sự việc – anh nhìn Đăng Khôi .

- ừ khi này tao vào trường có thấy tên Hiến đang ở cùng với Minh Anh trong nhà đa năng . – Đăng Khôi thuật lại .

sắc mặt trở nên có chút khó chịu , anh đứng dậy bước đi vội .

điện thoại rung báo hiệu tin nhắn nó lấy ra xem .

“ 0935xxx ”

bánh mì , bò húc mang lên 11/8 , 10 phút .

tin nhắn vốn vẹn chỉ có vậy , đọc tin nhắn thôi cũng đủ chủ nhân số điện thoại là ai , đúng là tên hách dịch . Giờ giải lao cũng không được yên thân .

Anh đến nhà đa năng nhưng không thấy nó , tính chạy lên lớp nó ngờ đâu đang đi trông thấy nó từ hướng cantin đi ra trên tay xách thêm đồ ăn .

- Minh Anh –anh gọi to .

“ là tiếng Hoàng Long “ đang chạy vội nó nghe tiếng gọi giật mình đứng lại nhìn sang thì thấy anh . liền chạy sang chỗ anh .

- Hoàng Long , anh tìm tôi hả – nó thở dốc nói

- tí về ra xe đợi tôi . – anh nói như ra lệnh.

- không không được rồi , anh với Hoàng Nhi cứ về trước đi – nó xua tay phân trần .

- thôi tôi đi đây .

Nói rồi là lại tiếp tục chạy về hướng đường qua khu B , anh có ngạc nhiên vì hành động của , đây chính là lần đầu tiên nó dám bơ anh như thế này . cảm giác khó chịu gợn dậy đá chân vào thành tường một cái làm đầu các ngón chân đau ngút , mà nhăn nhó .

Khu B

Nó đảo mắt nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui. Nhìn xuôi nhìn ngược nhưng không thấy lớp 11/8 nên lấy điện thoại gọi lại cho hấn .

- anh đùa tôi chắc 11/8 ở đâu ra – nó gằng giọng .

- ở sau lưng cô .

Nó quay lại thấy hấn đứng sừng sững ở đó lại còn bắt máy , đúng là không một giây nào hấn cho tâm tư nó được bình yên mà .

- rảnh quá ha , đứng đó mà còn bắt máy – nó lườm.

- không được sao ô sin – hấn cười bỡn cợt .

- lắm trò – nó đưa bịch đồ ăn cho hấn .

- không thích nữa – hấn khoanh tay trước ngực .

- không thích thì nhịn đi – nó móc bịch thức ăn vào tay hấn .

Anh từ phía dưới đi lên , vô tình chạm phải hấn và nó lại còn thấy nó đang nắm tay hấn kèm theo bịch đồ ăn mới hiểu ra được lí do bơ anh .

Hấn trông thấy anh liền giả vờ như không thấy giọng nói thay đổi 360 độ .

- EM thật là chu đáo Minh Anh à – tay xoa đầu nó .

Hó không hiểu mô tê gì hết , tại sao hấn lại biến thái tột cùng như thế cơ chứ . Mặt kệ nó tính quay lại đi xuống thì anh đứng phía sau .

- Ơ Hoàng Long – nó trở mắt ngạc nhiên .

46. Chương 22 : Anh Hùng Cứu Lọ Lem

“Tíng... tong”

“ Hình như Quốc Huy đến đây, em ra mở cửa đi” Anh nhìn Hoàng Nhi nói .

“ Chỉ giỏi sai vặt em út thôi hà” Hoàng Nhi nhõng nhẽo .

Chạy ra mở cửa trông thấy Quốc Huy , Hoàng Nhi thấy vui trong lòng .

“ Ủa sao hôm nay rảnh rỗi qua đây dạ ?” Hoàng Nhi cười nhẹ hỏi.

“ Qua chỗ cún cưng đi học , ha ha” Quốc Huy trêu .

“ Anh vào đi , chắc chưa ăn sáng nhỉ, ăn cùng em và anh hai luôn nè” Hoàng Nhi nắm tay Quốc Huy kéo vào nhà .

Vừa trông thấy anh Quốc Huy giả vờ dạ thưa: “Em chào anh hai” Quốc Huy vòng hai tay trước ngực, cuối đầu chào .

“ Sao lại qua đây, muốn ăn nhờ ở đậu gì đây??” Hoàng Long bông đùa với thái độ bình thản .

“ Quốc Huy tôi nghèo vậy sao?” Quốc Huy trề môi nhăn mặt .

“ Anh hai gì chứ ?” Hoàng Nhi đặt xuống một đĩa sandwich cho Quốc Huy .

“ Em không chịu sao” Quốc Huy nháy mắt hỏi lại .

Cả ba đang trò chuyện vui vẻ thì Quốc Huy có cuộc gọi đến , nhìn màn hình điện thoại là đàn em gọi Quốc Huy bắt máy .

“ Anh Huy trong trường có đánh nhau” giọng nói khẩn trương bên điện thoại .

“ Hôm nay mấy cái chuyện vớ vẩn đó mà cũng gọi cho tôi à ?” Quốc Huy giọng hơi cau.

“ Dạ không anh , lần này là người quen của anh Long thì phải , mà em không có số anh Long nên phải gọi cho anh .

“ Người quen ??” Quốc Huy quay sang nhìn anh rồi nói tiếp : “ Là ai ?”

“ Dạ là con bé khối 10, cái bé hay tò tò sau lưng anh Long còn cả gan lên khu B tìm anh Long đó anh nó bị đám Ngọc Huyền bắt lại ở canteen đây nè” .

Nghe xong Quốc Huy mập mờ đoán ra được đó là ai rồi , quay sang nhìn Hoàng Long thuật lại giọng nói có chút bồn chồn vì nghĩ rằng anh sẽ không quan tâm đến : “ Bọn thằng Chương gọi điện thoại bảo gấu của mày đang bị đám Ngọc Huyền bắt kia” .

“ Gấu ?” Hoàng Long nhìn Quốc Huy dò hỏi .

“ Ừ , nhỏ Minh Anh đó” Quốc Huy cười nhếch môi .

Xác nhận rõ thông tin anh lập tức đứng dậy lấy chiếc áo khoát mặt vào vội vàng đi thật nhanh , Hoàng Nhi nghe thấy vậy cũng chạy đi lấy balo đuổi theo Hoàng Long để lại Quốc Huy ngồi đó trơ mắt nhìn không hiểu gì cả rồi mới đứng dậy chạy theo .

” Ngọc Huyền tức giận, thấy khay thức ăn đang dang dở trên bàn.Cầm lên hất thật mạnh vào người nó ”

Ngờ đâu một thân hình to lớn chạy đến kịp lúc ôm lấy che chắn cho Minh Anh . Tấm lưng của Thế Hiển đã hưởng hết những chất bày nhày đặt sặc của món mỳ spaghetti mà Ngọc Huyền hất vào , tất cả học sinh đứng đó đều được một phen kinh ngạc .

Ngọc Huyền bủn rủn chân tay lo sợ , còn Minh Anh thì mở mắt thật to mà nhìn Thế Hiển không chớp mắt . Hắn quay lại nắm lấy cổ áo Ngọc Huyền ánh mắt hung rợn .

“ Ngọc Huyền cô to gan lắm” hắn gầm giọng nói , phẫn nộ .

“ Thế Hiển em... em...” Ngọc Huyền lắp bắp nói tay run run sợ sệt .

“ Người của tôi mà cô cũng dám đụng đến sao ?” hắn lờm ụy nguy .

” gì cơ , cái tên điên này cái gì mà người của hắn ” Minh Anh nghĩ thầm trong đầu

Ánh mắt Thế Hiển nhìn cô ta hết sức giận dữ , ngoài run rẩy ra Ngọc Huyền không dám nói lời nào . Hắn đẩy cô ta ra đi đến lấy ly nước rồi đổ lên người Ngọc Huyền .

Thế Hiển lấy tay choàng qua vai Minh Anh kéo xát lại người mình . Hoàng Long từ phía sau đám đông xuất hiện mồ hôi tuôn ra nhễ nhãi trên khuôn mặt , anh hơi nhũn mỳ khi trông thấy Thế Hiển đang ôm nó. Sở dĩ anh chạy thật nhanh để cứu nó nhưng không ngờ lại chậm hơn hắn một bước .

Đang cựa quậy để thoát ra vòng tay của Thế Hiển , Minh Anh nhìn sang lại thấy anh , ánh mắt đó lại làm nó thêm bối rối nhưng Thế Hiển ôm nó chặt quá , không thể nào mà thoát ra được .

Hoàng Long bước đến lại đẩy hắn ra , kéo nó về phía anh . Lần này không phải vì bảo vệ nguyên nhân chỉ có một là đối đầu với Thế Hiển , người của anh anh còn chưa cho phép thì nhất định không kẻ nào được đụng đến .

Thế Hiển có chút bất ngờ rồi dùng bộ danh khinh khỉnh mà nói . Thái độ hắn giãn ra hơn , có vẻ như không bận tâm nhưng đồng thời nhắc nhở hắn đang khiêu chiến với Hoàng Long .

“ Mày làm gì mà phải phản ứng mạnh như thế” hắn cười nửa miệng.

“ Người là của tôi , muốn làm gì là việc của tôi” Hoàng Long tự tin nhấn từng chữ .

“ Cô ta là người của mày , việc gì không được đụng đến ?” hắn nói rồi kéo nó về phía hắn . Giọng điệu bốn cọt “ chẳng phải bạn gái tao , cũng là bạn gái mày hay sao , Hoàng Long không phải mày nhanh quên vậy chứ” .

Cả bọn Ngọc Huyền lẫn các học sinh đang được chiêm ngưỡng cuộc tình tay ba hấp dẫn , thấy hai anh đại của trường lại vì một nữ sinh mà tranh nhau thật hấp dẫn .

“ Hoàng Long tôi chưa bao giờ xem người phụ nữ là món hàng giống như cậu, đừng đem suy nghĩ của cậu mà áp đặt lên tôi” Hoàng Long cười lắc đầu , thái độ giễu cợt đối phương .

Không chịu thua Thế Hiển lại kéo Minh Anh về phía mình hai cách tay mỗi bên bị một người cầm lấy kéo qua kéo về , Minh Anh vùng vằng để thoát thân .

“ Đủ chưa , tôi là món hàng à” Minh Anh bực dọc quát lên nhăn nhó .

Hai người xoay qua nhìn nó .

“ Minh Anh” hắn đổi giọng nói nhẹ

“ Minh Anh qua đây” anh vẫn vậy , giọng không đổi tuy nhẹ nhàng nhưng lại lệnh không được phép chống đối dù muốn hay không .

Minh Anh không một chút do dự nào cả , cho luôn Thế Hiển chiếc điện thoại cũng được, trong mắt nó Thế Hiển là một tên vô duyên tự cao tự đại không thể nào mà đi về phía hắn được . Minh Anh rảo bước về phía Hoàng Long , như nắm phần thắng trong tay , anh nhìn về phía hắn cười chế giễu một cái .

“ Cầm tuyệt đối các người đừng vào người của Hoàng Long này” Giọng đầy uy quyền anh gắng từ chữ chậm rãi .

Cởi áo khoát lên cho Minh Anh rồi anh kéo đi mất hút ra khỏi đám đông . Thế Hiển tức giận đá văng cái bàn rồi bỏ đi , không quên quay lại lườm cảnh cáo Ngọc Huyền . kịch cũng đã xong mọi người đã tản ra bớt chỉ còn vài người vẫn còn đứng đó mà bàn tán .

Ngọc huyền bị sỉ nhục trước bao nhiêu con người ở đây , lại trở nên càng lúc càng căm ghét Minh Anh nhiều hơn .

Quá bẽ mặt Ngọc Huyền dậm mạnh chân rồi bỏ đi , Bích Tuyền cùng Bảo Nhi cũng chạy theo .

Ở cuối hành lang tầng 2 Thy Thy nhìn xuống chứng kiến tất cả mọi sự việc ánh mắt thêm phần phần nộ không kềm , tay nắm chặt lang can , chau mày có chút thất vọng vì kế hoạch lần này lại thất bại ê chề như thế .

Tưởng chừng Thế Hiển sẽ ghét cô ta vì làm hắn bẽ mặt trước bao nhiêu học sinh với tin đồn nào ngờ đầu hắn lại còn đứng ra đỡ đạn cho nó .

Cả Hoàng Long cũng tuyên bố không được đụng đến nó, mọi việc lại càng thêm khó.

“ Minh Anh để tôi chống mắt lên xem cô còn gặp may mắn được bao lâu” Thy Thy nghiêng rằng nói rồi quay về lớp .

Thấy Hoàng Nhi cùng Quốc Huy đang đi tới , anh buông vội nó ra .

“ Minh Anh cậu không sao chứ” Hoàng Nhi giọng lo lắng .

Minh Anh chỉ lắc đầu không nói gì . Cảm thấy cơ thể có chút mệt mỏi .

“ ngó bọn họ làm gì cậu nè , má đỏ ửng môi thì nức có máu rồi nè híc” Hoàng Nhi xoa má nó nhẹ nhàng .

“ không sao đâu mà chút vết thương nhỏ” nó mỉm cười đáp trấn an .

“ Em đưa Minh Anh đi thay đồ đi , Quốc Huy lên lớp thôi” Anh trầm giọng nói .

Cả hai người đã đi được một đoạn xa Minh Anh vẫn nhìn theo tấm lưng ấy , có chút hụt hẫng .

“ lúc này còn tình cảm lắm mà , sao giờ như băng lại rồi” Minh Anh thở dài .

“ cậu nghĩ gì vậy ?” Hoàng Nhi thúc nhẹ người nó .

“ anh trai cậu thật khó hiểu” nó nhìn Hoàng nhi đáp .

“ là vì anh ấy đang bối rối đó” Hoàng Nhi cười tủm tỉm đáp .

“ đi thôi , đứng chờ ra đây bao giờ mới vào đến lớp” nó lấy lại tâm trạng bình thản , giục Hoàng Nhi .

Nói rồi Hoàng Nhi cũng hưởng ứng kéo Minh Anh đi

“ Quốc Huy chuyện khi này nhờ cậu” Hoàng Long thở hắt ra nhờ vả .

“ được rồi , thật không ngờ Minh Anh có sức ảnh hưởng với cậu và tên kia như vậy , mình đã xem thường nhỏ đó rồi” Quốc Huy cười trêu anh .

“ cậu đừng đoán bừa” Hoàng Long chau mày, khó chịu khi bị phát giác.

“ có thấy Đăng Khôi không” anh hỏi .

“ không , mình gọi cho cậu ta nhưng không được” Quốc Huy

không nói gì nữa cả hai cùng nhau thông thả đi về lớp .

“ hắc xì” Đăng Khôi nhảy mũi .

“ ây da xong rồi” Đăng Khôi vương vai thở dài uể oải .

Suốt tuần vừa qua Đăng Khôi bị bố già cao cả bắt cóc vào công ty để xử lí cấp quan bị đứt tại philipin .
Đã mấy đêm không ngủ và làm việc liên tục đôi mắt có chút thâm quầng nhưng vẫn đẹp trai như ngày bình thường . Đăng Khôi vớ lấy điện thoại kiểm tra .

Tin nhắn và Cuộc gọi nhiều vô kể .

“ Ngọc Quỳnh SMS :

‘ đang làm gì đấy , sao không thấy cậu đến trường ‘

‘ lại bị bác trai bắt đến công ty hả ‘

‘ sao không reply sms của mình ‘

‘ đã ăn gì chưa , nhớ chăm sóc sức khỏe đấy ‘

‘ đọc được tin nhắn nhớ trả lời ‘

“ Quốc Huy SMS :

‘ nhậu đi ‘

‘ center park ‘

‘ helio không thẳng kia ‘

‘ chảnh nhỉ lại không trả lời ‘

‘ Hội trưởng à (Hội trưởng hội học sinh của trường đó mấy bạn) , Minh Anh gấu của Hoàng Long nhà mình mới bị đám Ngọc Huyền chăm sóc ở canteen mai bạn lên xử lí việc này đi nhé ‘

đọc xong tin nhắn cuối của Quốc Huy , Đăng Khôi thu dọn mọi thứ vội vàng chạy về nhà thật nhanh , rồi bỏ bộ vest đen trên người nhanh chóng đổi bộ đồng phục thường ngày ra xe phóng thật nhanh .

Minh Anh cùng Hoàng Nhi đi vào nhà Đa Năng để thay đồ đến nơi nó xoay qua nhìn Hoàng Nhi .

“ cậu về lớp học đi mình tự lo được mà” .

“ cậu ổn chứ , anh hai sẽ lấy lại công bằng cho cậu thôi , khi nãy anh ấy đã tuyên bố như vậy thì không ai dám động đến cậu nữa đâu ” Hoàng Nhi đưa cho Minh Anh bộ đồ thể dục .

“ không sao mình không quan tâm đến bọn họ” Minh Anh nhận lấy bộ đồ thể dục .

“ vậy mình về lớp trước” Hoàng Nhi nói rồi chào tạm biệt , bước đi .

cắm củi sau vài phút thay đồ và sửa soạn lại tất cả nó trở ra chỗ ghế khán đài ngồi suy nghĩ mong lung “ thì ra hần là Thế Hiển , không có gì tốt đẹp từ khi gặp hần . Còn Hoàng Long , anh ta nói mình là người của ảnh chẳng , đúng không , sao có thể cơ chứ , chắc mình lại nằm mơ ” .

hần từ đâu xuất hiện từ phía sau cốc nhẹ đầu nó một cái .

“ ui da” Minh Anh xoa đầu , rít lên .

Quay lại lườn Thế Hiển chưa kịp chửi hần , hần đã chen vào nói trước .

“ cô có tâm thần không , lại ngồi cười một mình” hần giễu cợt Minh Anh .

Không gặp thì thôi , chứ mà cứ thấy Thế Hiển Minh Anh như núi lửa phun trào, muốn nhào lại mà cắn mà cắn rồi xé ra trăm mảnh .

“ đồ oan hồn” nó liếc .

“ cô nói ai đó hả” hần gằng giọng .

“ nói phong long trúng ai đó trúng , mà anh theo dõi tôi à” nó nghi ngờ hỏi Thế Hiển.

“ bây giờ cô thích theo dõi không ?” hần áp sát lại người Minh Anh .

“ anh ... anh ... làm gì đó” nó lắp bắp .

“ làm điều cần phải làm” hắn tiếng gần lại hơn mặt Minh Anh .

Lúng túng không biết phải làm sao , Minh Anh đứng dậy đẩy Thế Hiển ra mà chạy đi . Thế Hiển vẫn chưa tha nhảy thật nhanh xuống trước mặt nó , theo đà đẩy nó sát vào bờ tường lấy hai tay của mình khóa tay nó lại trên thành tường . mặt hết sức gian xảo .

“ nói gì thì tôi cũng cứu cô hai lần rồi , cũng phải trả ơn chứ” hắn cười nhếch môi .

“ tên hạ lưu mau tránh ra” nó cự quạ .

“ tránh môi hay má , chắc là má rồi , vậy tôi sẽ dùng môi” hắn trắng trợn nói .

“ anh mà đụng vào có làm ma tôi cũng không tha” nó lườm Thế Hiển gằn giọng .

Thật sự bây giờ Minh Anh ghét Thế Hiển vô cùng, cái tên đang đứng trước mặt, có chết Minh Anh cũng chẳng muốn loại như hắn đụng chạm vào người, nhưng làm sao bây giờ nó chỉ là một đứa con gái yếu đuối .

“ phải thử mới được” hắn áp sát rồi nhoẻn miệng cười .

“ Hoàng Long cứu tôi” giọt nước mắt nó chảy ra , miệng lí nhí nói .

Sau 30 phút ngắn ngủi từ công ty về nhà rồi đến trường Đăng Khôi đi như tốc độ ánh sáng , Đăng khôi tính chạy sang phòng y tế vì nghĩ chắc Minh Anh đang ở, nào ngờ đầu khi ngang qua nhà Đa Năng có chút vui khi thấy Minh Anh ở đó . Đăng khôi chạy đến định gọi nhưng trông thấy Thế Hiển đang ở cùng với nó lại còn trông rất tỉnh tứ liền quay lưng bỏ đi trong lòng có chút khó chịu .

Thế Hiển thấy vậy liền buông Minh Anh ra , càng bức tức hơn là khi nó luôn nhắc về Hoàng Long , quay lại nhìn nó mà gằn giọng bức tức : “ cầm lấy” hắn quăng điện thoại vào người Minh Anh .

Minh Anh im lặng , tay nắm chặt chiếc điện thoại .

“ nợ thì phải trả , từ nay làm đầy tớ cho tôi trong vòng một năm” .

“ thà gì mà phải nghe theo anh” cảm thấy bất bình , nó lớn tiếng hỏi .

“ thì ra cô là kẻ vong ơn bội nghĩa, tôi làm ăn không bao giờ để chịu thiệt thòi” hắn khiêu khích điệu bộ ngạo mạn .

“ được thôi , chỉ là một năm thôi mà” thay vì trốn tránh , bản tính lại chẳng muốn nợ ai , nó chấp nhận đối đầu.

“ tốt lắm” hắn cười đắc chí .

Minh Anh bức bối bỏ điện thoại vào túi bước đi để lại Thế Hiếndứng đó mà cười thỏa mãn “ trò chơi chỉ mới bắt đầu” .

Trở về lớp Minh Anh cũng thừa biết là sẽ không được bình yên mà , bây giờ là tiết tự học nhưng ngờ đâu , giáo viên chủ nhiệm lại có mặt ở đây báo hiệu một điều gì đó không lành sắp xảy ra .

“ thưa cô em vào lớp” nó cuối chào lễ phép .

Giáo viên không nói gì chỉ nhìn nó , rồi tiếp tục việc đang dang dở .

“ chuyện khi sáng là như thế nào” cô giáo nghiêm nghị hỏi .

“ thưa cô , em bị bạn Minh Anh đánh ạ” Cẩm Tú chỉ về phía nó .

Minh Anh nhìn theo phía cánh tay đang chỉ vào mình , mập mờ nhớ lại bạn học kia là nữ sinh khi sáng bị nó tát vì xúc phạm ba mẹ mình , vẫn giữ thái độ im lặng không nói gì .

“ đúng vậy thưa cô , khi sáng chúng em chỉ trêu đùa vài câu xã giao Minh Anh đã nổi giận mà đánh nhau ạ” Phương Uyên đứng lên nói thêm .

“ cô không tin có thể hỏi tất cả mọi người ạ , ai cũng chứng kiến” học sinh khác thêm vào .

Nhìn xung quanh không một ai dám đứng lên nói sự thật cả , Minh Anh cũng tự hiểu ra được . Đành chấp nhận bị vu oan mà thôi vì giờ có nói cũng chẳng ai tin cả .

“ cô à , Minh Anh cậu ấy không phải người thích gây chuyện như vậy” Hoàng Nhi đứng lên nói giúp .

“ biết mặt khó biết lòng , cô chỉ tin vào chứng cứ , có cả ảnh ở đây, sắp thi học kì không chú tâm học mà lại yêu đương , còn gây gỗ đánh nhau , cô không phạt thì không được” cô giáo lắc đầu ngán ngẫm .

Cả bọn nữ sinh cùng hội với Phương Uyên đắc chí nháy mắt nhìn nhau , còn Minh Anh thừa biết mọi chuyện sẽ như thế này , một thân một mình thôi thì cam chịu vậy .

“ Minh anh” cô giáo gọi tên nó

“ da , thưa cô” vẻ mặt không khuất phục , nó đáp.

“ em vi phạm qua nhiều lỗi cô không thể bỏ qua được nên em sẽ phải ở lại trường sau giờ học dọn vệ sinh” cô giáo đưa ra hình phạt .

“ vâng ạ” nó ỉu xiu chấp nhận .

Thy Thy ngồi bên cạnh liếc sang , trong thâm tâm thì một rổ mưu mô đang được đặt ra, nhếch môi cười nhẹ .

Hoàng Nhi xoay qua nhìn Minh Anh cười an ủi .

Trên đường về lớp đi ngang qua bảng thông báo thấy hình Minh Anh và Thế Hiển dán đầy mặt bảng sừng sờ nhìn đầy hoài nghi .

“ sao lại là tên Thế Hiển” Đăng Khôi nói .

“ chẳng phải em thích Hoàng Long sao ?” Đăng Khôi thở dài .

Đưa tay gỡ bỏ những tấm hình kia xuống vứt vào thùng rác rồi lên lớp .

“ nó kìa , thật linh thiêng” Quốc Huy thúc nhẹ bên vai Hoàng Long .

Hoàng Long quay sang nhìn Đăng Khôi bước vào không nói gì . Đăng Khôi cuối đầu lên vào khi thầy giáo không để ý .

“ gấu mày đang hẹn hò với tên Hiển sao ?” Đăng Khôi nhìn anh hỏi .

“ quen ai là tự do của cô ta” mặt như không quan tâm anh đáp .

“ vô cảm đến vậy sao” Đăng Khôi nhoẻn miệng cười .

“ uầy mày không biết gì cả để tí tao kể cho nghe” Quốc Huy nháy mắt .

“ mày cũng ít nhiều chuyện lắm” anh trêu Quốc Huy .

Giờ giải lao cả ba đều ngồi trong lớp , Quốc huy ngồi thuật lại tất cả chuyện khi sáng cho Đăng khôi nghe anh mới hiểu dần ra mọi chuyện nhìn lên bàn Ngọc Huyền .

Trông thấy ánh mắt đang nhìn mình cô ta trốn tránh ra khỏi lớp .

“ vậy sự việc lúc nãy là như thế nào ?” Đăng Khôi thở hắt , đôi mày nhíu lại buông khuâng nghĩ ngợi .

“ sự việc” anh nhìn Đăng Khôi .

“ ừ khi nãy tao vào trường có thấy tên Hiển đang ở cùng với Minh Anh trong nhà đa năng” Đăng Khôi thuật lại .

sắc mặt trở nên có chút khó chịu , Hoàng Long đứng dậy bước đi vội .

điện thoại rung báo hiệu tin nhắn nó lấy ra xem .

“ 0935xxx”

“bánh mì , bò húc mang lên 11/8 , 10 phút” .

tin nhắn vồn vồn chỉ có vậy , đọc tin nhắn thôi cũng đủ chủ nhân số điện thoại là ai , đúng là tên hách dịch . Giờ giải lao cũng không được yên thân .

Hoàng Long đến nhà đa năng nhưng không thấy người mình cần tìm , tính chạy qua khu A ngờ đâu đang đi trông thấy Minh Anh từ hướng cantin đi ra trên tay xách thêm đồ ăn .

“ Minh Anh”anh gọi to .

“ là tiếng Hoàng Lon” đang chạy vội Minh Anh nghe tiếng gọi giật mình đứng lại nhìn sang thì thấy anh, liền chạy đến chỗ anh .

“ Hoàng Long , anh tìm tôi hả” nó thở dốc hỏi .

“ tí về ra xe đợi tôi” lời nói của anh nhẹ nhàng lại khiến người nghe biết rõ đó là mệnh lệnh . Lúc nào cũng vậy càng nhẹ nhàng lại càng chứng tỏ uy lực phát ra.

“ không không được rồi , anh với Hoàng Nhi cứ về trước đi” nó xua tay phân trần . Mặc dù là muốn , nhưng không thể đành đành đành làm trái thánh chỉ .

“ thôi tôi đi đây” cách duy nhất sau khi kháng chỉ , là kẻ sách bỏ chạy bảo toàn tính mạng.

Dứt câu Minh Anh chạy về hướng đường qua khu B , Hoàng Long có ngạc nhiên vì hành động này , đây chính là lần đầu tiên một đứa con gái dám nói không với anh như thế này . cảm giác khó chịu dồn dập đá chân vào thành tường một cái làm đầu các ngón chân đau ngút , mà nhăn nhó .

Khu B

Minh Anh đảo mắt nhìn qua nhìn lại, nhìn tới nhìn lui. Nhìn xuôi nhìn ngược nhưng không thấy lớp 11/8 nên lấy điện thoại gọi lại cho Thế Hiển .

“ anh đùa tôi chắc 11/8 ở đâu ra” nó gặng giọng hằm hực .

“ở sau lưng cô” .

Minh Anh quay lại thấy hắn đứng sừng sững ở đó lại còn bắt máy , đúng là không một giây nào hắn cho tâm tư nó được bình yên mà , lại tốn 300 đồng vô duyên.

“ rảnh quá ha , đứng đó mà còn bắt máy” nó lườm.

“ không được sao ô sin” hắn cười bốn cợt .

“ lắm trò” nó đưa bịch đồ ăn cho hắn .

“ không thích nữa” hắn khoanh tay trước ngực .

“ không thích thì nhịn đi” nó móc bịch thức ăn vào tay hắn .

Hoàng Long từ phía dưới đi lên , vô tình chạm phải Thế Hiển và Minh Anh lại còn thấy nó đang nắm tay hắn kèm theo bịch đồ ăn mới hiểu ra được lí do bơ mình .

Thế Hiển thấy anh liền giả vờ như không thấy giọng nói thay đổi 360 độ .

“EMthật là chu đáo Minh Anh à” tay xoa đầu nó , giọng nói đổi hẳn dịu dàng cười mỉm trêu mếu giết ruồi.

Minh Anh không hiểu mô tê gì hết , tại sao hắn lại biến thái tốt cùng như thế cơ chứ . Mặc kệ nó tính quay lại đi xuống lập đứng hình ảnh Hoàng Long đứng phía sau đập vào mắt .

“ ơ Hoàng Long” nó trở mặt ngạc nhiên .

47. Chương 23 : Chuyện Về Mưa

- Ở Hoàng Long – nó trở mặt ngạc nhiên .

Anh bây giờ trở về y chang như hôm qua lạnh lẽo , giá buốt như tảng băng , nhìn nó rồi đi lướt qua không nói gì .

Hắn cười nhép môi khi anh đi ngang qua , còn anh khuôn mặt lạnh thản nhiên bước vào lớp như không quan tâm tới hai người sau lưng.

- Anh cố tình phải không?? – nó gắt lên .

- Thì sao ? – hắn đắc ý .

- Đồ vô lại – nó chửi rồi bỏ đi không quên trông theo Hoàng Long .

“ Hoàng Long , có vẻ cô ta quan trọng với mày “ – hắn cắn miếng bánh, vừa nhai vừa cười.

Kyn's COFFE .

Ngọc Huyền vừa tan học liền ghé quán cà phê quen thuộc, lạ là hôm nay cô ngồi chờ một ai đó nữa, bên cạnh có cả Thy Thy .

- Chị à chúng ta đến đây gặp ai sao ? – Thy Thy

- Người quen của chị – Ngọc Huyền nhếch môi .

- Chị có kế hoạch gì sao ? – Thy Thy giả vờ ngây ngô hỏi .

- Từ từ rồi em sẽ biết – Ngọc Huyền .

- Em xin lỗi chuyện khi sáng , không giúp được gì còn hại chị mất mặt như thế – giọng nhẹ nhàng Thy Thy nói .

- Không sao , không phải lỗi của em ,chỉ tại Minh Anh là một con cáo gian xảo – ánh mắt phẫn nộ khi nhắc lại tên nó .

Từ phía cửa có một tên con trai bước vào , tóc tai nhuộm lai bù xù , tai thì đeo khuyên nhìn thoáng thì đó là một thằng ăn chơi thứ thiệt . Ngọc Huyền vẫy tay ra hiệu . Tên đó bước đến .

- Ấy chà , hôm nay tiểu thư cao quý tìm đến tôi có việc gì không nhỉ ? – tên đó xoa xoa chiếc cằm .

- Có việc cho cậu làm đây – Ngọc Huyền nhú mồm .

- Chà, việc gì Ngọc Huyền cứ nói , tôi thề hi sinh cả tính mạng mà hoàn thành – tên đó nắm tay Ngọc Huyền .

- Bớt nhảm đi – Ngọc Huyền hất tay tên đó ra .

mở túi xách lấy ra một bức ảnh chìa đến trước mặt tên đó .

- Xử lí con nhỏ này , và số tiền này tôi đưa trước cho cậu – Ngọc Huyền vừa nói vừa lấy ra một phong bì .

- Muốn làm gì đây đại tiểu thư – tên đó cầm phong bì lên đếm .

- Cho cô ta một trận là đủ rồi – Ngọc Huyền .

- Khi nào thì ra tay ? – tên đó

- Thời gian tôi sẽ nhắn tin cho cậu sao – Ngọc Huyền .

- Oke tôi sẽ đợi – tên đó đưa tay lên đầu ngoắc tay chào .

“ Thy Thy ngồi ngoài chăm chú lắng nghe nãy giờ , thềm cười trong bụng có lẽ bây giờ không cần đến Thy Thy giật dây từ phía sau thì cũng có người ra tay hộ ”

- “Ngọc Huyền , cô đúng là kẻ ngốc haizz” – Thy Thy nghĩ trong đầu miệng mỉm cười .

Thấy Thy Thy cười , Ngọc Huyền xoay sang hỏi .

- Em cười gì thế?? – Ngọc Huyền .

- Không chỉ là em thật khâm phục chị, có thể nghĩ ra cách này – Thy Thy cười nhẹ .

- Bình thường thôi – Ngọc Huyền héch mặt tự tin .

Đặng Khôi , Quốc Huy , Hoàng Nhi , Ngọc Quỳnh đang đứng nói chuyện với nhau rôm rả ở phía sau trường nơi gửi xe . Trông thấy anh khuôn mặt lạnh như tảng băng di động đi tới ai nấy đều nín bật .

- Mày bị gì thế ?? – Quốc Huy choàng vai .
- Chắc là Gấu Minh Anh chọc điên rồi – Đặng Khôi chen vào .
- Tiệc tùng đi – anh nói cộc lốc .
- Được đó lâu rồi chúng ta không được uống. – Ngọc Quỳnh mỉm cười .
- Ở đâu đây GONDEN nhá – Hoàng Nhi nhí nhảnh gợi ý
- Tại nhà – anh nói rồi mở cửa xe ngồi vào .

Cả bọn thấy thế cũng nhanh chóng lên xe phóng đi .

Tan học đã lâu mà nó vẫn phải ở trường tay thì xách chổi tay thì cầm cái sọt rác , ngậm ngùi dọn dẹp vệ sinh lớp học và cả nhà đa năng . Thân hình bé nhỏ nó lết qua từng góc mà phòng , giọt nước mắt tự dưng lại rơi xuống .

Nó đang khóc , nó cảm thấy ảm ức với tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay . Nó không làm gì sai cả , từ việc nó bị đổ oan cho đến vương vãi tình cảm với hân . Chưa khi nào nó bị ức hiếp như vậy cả .

Ngay cả người nó thương nhất cũng không có ở đây mà vô về nó nữa . Còn anh sao lại nhìn nó bằng ánh mắt như vậy chứ ? .

Lấy tay lau đi giọt nước mắt kia , khá là mệt nhọc nó đến ngồi một góc cuối mặt ngắm nghĩ rút điện thoại tìm danh bạ định gọi ẹ nhưng rồi lại thôi .

- Ba mẹ đã tới nơi chưa? Đã gặp Win chưa? – nó thầm nghĩ .

South AUSTRALIA

Vừa đến Úc ba mẹ nó có chút bận thu xếp hành lý và nghỉ mệt sau chuyến đi dài nên cũng quên gọi điện thoại cho nó . Cả đại gia đình đang tụ họp rất ấm cúng quanh bàn ăn .

- À hôm qua đến giờ em quên gọi điện cho con bé - mẹ nó cầm điện thoại lên .
- Bà Nội nhìn sang khi nghe mẹ nó nhắc đến con bé mà lườm liếc , mẹ nó đành phải buông xuống .
- Để sau đi bây giờ bên Việt Nam cũng 9 10 giờ biết đâu đang học bài hay ngủ sớm rồi , em đừng làm phiền
 - Ba nó trầm giọng đáp .

Thấy mẹ chồng như vậy mẹ nó cũng không dám nói thêm điều gì . Win từ trên lầu chạy xuống cuối chào ba mẹ có chút ngại ngùng xa lạ . Bởi lẽ Win sang đây từ khi chỉ được một tuổi hai ba năm thì ba mẹ nó mới sang thăm win vài lần , không ở cạnh ba mẹ giờ có đôi phần không thân quen .

- Win con đã lớn như thế này sao – ba nó cười to tiếng .
- Qua đây nào con trai – mẹ nó vẫy tay ra hiệu .

Win chạy sang kéo ghế định ngồi , nào ngờ đâu bắt gặp ánh mắt khó chịu của bà nội nên kéo ghế sang ngồi cạnh bà .

- Không phải giờ qua đây là dành cháu cưng của ta chứ?. – bà nét mặt nghiêm nghị có chút gì đó không vui .
- Bà à , thì cháu vẫn ở đây mà – win làm nét phụng phịu mà không nhéo .
- thẳng này lớn thế này rồi vẫn thế – bà nở nụ cười mà nói .
- Cuối cùng hai anh chị cũng chịu qua đây , ta biết là khó khăn khi bỏ con bé ở lại , ta có nghe nói nó ở nhà của Thanh Lam ta tin bọn họ không dám bạc đãi nó đâu và mọi chuyện ở đó ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi .
- bà nói chậm rãi từng lời đầy uy quyền .
- Vâng , chúng con nghe theo lời mẹ . – ba nó nói .

Mẹ nó mặt dù thương con gái nhưng chỉ trách ông trời lại cho nó sinh ra đúng vào thời điểm ông nội nó sa cơ sặc nghiệp đến mức phải lên cơn đau tim mà qua đời , từ đó mọi nỗi uất hận bà nội dồn hết tất cả vào nó , cho nó là ngôi sao chổi của gia đình . Từ lúc nó sinh ra bà chưa nhìn hay bế nó dù chỉ một lần , nó chỉ được xem ảnh của bà mà thôi , cũng vì sợ Win sẽ xuôi xẻo khi ở cùng với nó mà bà đành mang Win đi khi Win mới một tuổi .

mẹ nó là phận dâu con cũng chỉ biết cam chịu , không thể nào làm gì hơn ngoài việc hết lòng yêu thương con cái .

Nó lết cái thân tàn ma dại sau khi đi bộ từ trường về tới nhà chân như rả rời , đến cổng thấy không khóa nên đi thẳng vào khỏi bấm chuông, nào hay biết khi vừa mở cửa chính ra nó có một phen kinh ngạc , tỉnh hăng ra . Ai nấy đều có mặt đông đủ .

Đang cười nói chém gió rôm rả thấy nó mở cửa bước vào tất cả trở mắt nhìn vào nó một cách khó hiểu .

Hoàng Nhi quay sang anh bối rối . Anh cũng lúng túng theo không biết phải như thế nào .

Nó cũng như hiểu ý khi thấy anh và Hoàng Nhi đang lúng túng bối rối như thế .

- À chào mọi người sao đông đủ thế kìa hi hi – nó cười lớn .

- Minh Anh sao em vào đây được – Đăng Khôi nhìn nó .

Nó gãi đầu lúng túng .

- Thì thì cửa không khóa mà – nó nhanh trí tay chỉ ra hướng cửa .

- Sao em biết nơi này vậy Minh Anh – Quốc Huy nghi ngờ cũng lên tiếng hỏi .

- Trời sao mấy người như điều tra nhân khẩu em vậy , đây là nhà ai cơ chứ nhà Hoàng Long mà , có cần em nói luôn chi tiết không .

- Hoàng Long mình không ngờ cậu có fan cuồng đến thế – Quốc Huy choàng vai anh chọc .

- Mày nhắm vừa thôi . – anh nhúu mày rồi đưa lon bia lên miệng làm một hơi .

- À Minh Anh cậu sang trả tập cho tớ hả, sáng mai trả tớ cũng được việc gì phải đến vào giờ này – Hoàng Nhi chạy đến nháy mắt với nó .

- À , ha ha đúng rồi mình sang trả3 vở , đúng rồi là trả vở – nó đứng cười ngây ngô .

Giờ thì ai nấy cũng tin rồi nên không ai tra hỏi nó nữa , nó và Hoàng Nhi thở phào nhẹ nhõm .

- À đây thôi mình về nhà đây , tạm biệt mọi người – nó vẫy tay chào .

- Đến rồi thì vào luôn đi – Đăng Khôi gọi nó lại .

- Thôi , bây giờ trễ rồi , em lại không uống được bia .

- Để anh đưa em về – Đăng Khôi rời bàn đi đến gần nó

- Không được , không được ba em khó lắm , với lại em đi xe đến mà – giọng nó nói to .

- Ủ vậy thôi cậu về cẩn thận – Ngọc Quỳnh nhu mì nói .

từ này giờ thấy nó xuất hiện đôi chút thấy bất ngờ rồi chuyển sang khó chịu vì sự xuất hiện của nó làm Đăng Khôi trở nên vội vã đầy lo lắng ánh mắt nhìn nó thì trù mến .

- Ủ mình đi đây bye bye – nó cười rồi chạy thật nhanh ra ngoài .

nói nó ngốc quả thật không sai mà , giờ này trời đã tối mù mịt , người ta mời thì cứ ở lại đi còn né tránh mà để che dấu . Ngồi uống lai rai với bọn Quốc Huy, Đăng Khôi , mà lòng anh cứ bồn chồn lo lắng .

Từ lúc nó đi Ngọc Quỳnh quan sát thấy rõ sự thay đổi trên gương mặt anh lẫn Hoàng Nhi . hai người cứ lâu lâu lại nhìn ra phía cửa tìm gì đó .

“ Đùng “ – Tiếng sấm đánh vang vọng trên bầu trời .

- Á – nó giật mình theo phản xạ tự nhiên nó lấy hai tay bịt chặt tai lại .

Toàn thân mệt rã rời , nó đi dạo loanh quanh khu biệt thự đảo xanh , bụng đói meo nhưng giờ mà phải lết bộ ra hàng ăn thì càng mệt thêm , ngấm lại từ sáng cho đến giờ ngoài ăn đòn ra nó chẳng có cái gì tử tế cho dạ dày cả .

- Cũng tại cái tên điên đó thôi – nó nhăn nhó ngồi xuống ghế đá .

- Ngày gì mà xuôi xẻo – nó ngược mặt lên bầu trời .

Đúng là vận đen không tha cho nó lúc nào . “ ào ào “ mưa đổ xuống như trút nước chứ không phải nhẹ nhàng từng hạt nữa .

- What the hell ? – nó càu lèn .

Loay hoay đi tìm nơi trú mưa , nhưng khu biệt thự này tới cái mái hiên để trú còn không có, nó chạy đến núp dưới một cây to , sấm chớp thì cứ đùng đùng , nó bắt đầu run lên cầm cập vì lạnh vòng tay ôm lấy người mình , áo quần giờ đây đã ướt sũng , quả thật từ khi gặp hấn nó chưa hên được lúc nào , đen đủi đen đủi đến thế là cùng .

- Ồ mưa rồi – Quốc Huy

- Chắc Minh Anh mắc mưa rồi , để Quỳnh chạy theo – Ngọc Quỳnh lo lắng nhìn ra đường .

- Để mình đi cho – Đăng Khôi dành

- Giờ cũng trễ , cũng hết bia rồi , tan tiệc thôi , Khôi chở mình về rồi đưa áo mưa cho Minh Anh luôn chắc cậu ấy chưa đi xa .- Ngọc Quỳnh

- Ừ , lệ đi hai người đi trước cho kịp kẻo Minh Anh mắc mưa á – Hoàng Nhi nhanh miệng đuối khéo , mắt liếc sang anh nháy một cái .

Đăng Khôi cùng Ngọc Quỳnh vội vã ra xe , chạy đi mất hút .

- Ô sao không về đi – Hoàng Nhi nhìn sang Quốc Huy .

- Hôm nay em kì lắm nghe – Quốc Huy nghi ngờ .

- Lắm chuyện , mày về đi trời tối đi đường nguy hiểm – anh lên tiếng .

- Ấy , đó thấy chưa cả hai anh em luôn, cứ sao sao ý – Quốc Huy .

- Giờ có về hông hay để em xách chổi ra quét – Hoàng Nhi nói rồi đẩy đẩy Quốc Huy đi .

Người cần đi cuối cùng cũng xử lí xong , hai anh em nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm .

- Á xem tí là quên đi tìm Minh Anh , chắc cậu ấy quanh quẩn ngoài kia .

Nãy giờ có chút choáng váng vì bia đã thấm vào người mém tí là anh quên luôn cả nó , vội vã tìm cái ô rồi chạy đi tìm nó , Hoàng Nhi cũng chạy theo cả hai chia nhau ra đi tìm xung quanh .

Mưa ào ào nước mưa tung tóe cả một góc trời, cảnh vật dường như mờ hấn đi qua tầm nhìn của nó bị che phủ bởi cơn mưa phía trước. Và phía trước chỉ toàn nước và nước thôi...Mưa đẹp nhưng buồn, mưa nhiều làm cho tâm hồn ta dâng lên nhiều cảm xúc .

Mưa làm nó ướt sũng , nhưng nó không ghét mưa nó yêu mưa đến lạ , đưa tay ra hứng nước đang trút xuống . môi nó cong lên khẽ cười .

- Minh Anh không thích hợp với những nỗi buồn , Minh Anh chỉ đẹp khi cười . – nó nói thầm .

Anh chạy đi tìm nó ở xung quanh khu biệt thự , nhưng mãi không thấy đâu , gọi cũng to cũng chỉ có không gian mờ ảo chỉ nghe thấy tiếng tí tách của mưa đáp lại . tay cầm ô nhưng áo quần cũng đã ướt đẫm .

- Minh Anh cô ở đâu – tiếng anh gọi

Anh cứ chạy đi chạy lại vòng vòng xung quanh khu biệt thự mà chẳng thấy nó , có chút thất vọng nhưng không từ bỏ , chạy ngang qua khuôn viên nhỏ của biệt thự họ Hoàng anh thấy một dáng người nhỏ bé , đang ngồi dưới tán cây to kia .

- Ủa tạnh mưa rồi hả . – không thấy mưa nhỏ xuống nữa nó nói .

Ngước lên nhìn thì đã thấy anh đứng sừng sững ngay trước mặt , chẳng hiểu vì sao MƯA từ trong khóe mắt nó lại đổ xuống .

Phải chăng chính cơn mưa kia đã đem đến cảm xúc trời dậy trong anh hay là vì men bia trong người đã làm trái tim lẫn óc lí trí . Kéo nó đứng lên, anh vòng tay ôm nó vào lòng

- Có anh ở đây rồi . – giọng nói đầy trù mến

“ ĐỪNG “ – Song cùng với câu nói anh vừa thốt ra, tiếng sấm cũng vừa lúc lẫn óc mất đi câu nói làm nó không nghe rõ được anh nói gì . Chỉ biết rằng giờ đây nó đang dựa vào lòng anh , mùi thơm từ cơ thể , hơi ấm của anh đang tỏa ra làm cho lòng nó ấm áp lắm . Cứ thế mất nó từ từ nhắm lại lúc nào không hay , phải chăng nó đã ngủ .

- Minh Anh , Minh Anh – thấy nó bất tỉnh anh gọi .

Lấy tay sờ lên trán nó thấy nóng hơn nhiệt độ bình thường, chắc là sốt do dầm mưa nãy giờ rồi , Hoàng Nhi vừa đến cũng là lúc anh bế nó lên .

- Anh hai , Minh Anh cậu ấy sao vậy – Hoàng Nhi hoảng hốt .

- Cô ấy ngất rồi , về thôi – anh bế nó lên trên tay .

- Ủm – Hoàng Nhi cầm ô che đi theo .

Bế nó lên phòng, cả anh cũng đã ướt nhem hết rồi nhưng không quan tâm đến mình , đặt nó xuống định tay định gỡ cúc áo rồi mới chợt nhớ quay sang gọi Hoàng Nhi đến .

- À em thay đồ cho cô ấy đi – khuôn mặt anh có chút ửng hồng .

- Anh hai cũng về phòng thay đồ đi , anh ướt hết rồi kìa coi chừng mưa ngấm lại đau đó – Hoàng Nhi nhìn anh trai lo lắng .

Không nói gì thêm anh nhìn sang nó rồi trở về phòng thay đồ .

Ngọc Quỳnh cùng Đăng Khôi nãy giờ đi lòng vòng tìm kiếm Minh Anh nhưng không thấy đâu , Ngọc Quỳnh cũng lo lắng nhưng có lẽ không bằng Đăng Khôi , ngồi quan sát nét Đăng Khôi, Ngọc Quỳnh đã phần nhận ra được Đăng Khôi quan tâm đến nó nhiều hơn so với chữ bạn .

Tín... tín... - tiếng chuông điện thoại từ Ngọc Quỳnh .

“ Hoàng Nhi SMS “ : Minh Anh vừa nhắn tin cho em bảo về tới nhà , anh chị về cẩn thận nha .

- Khôi à , Minh Anh đến nhà rồi , chúng ta về thôi . – Ngọc Quỳnh quay mặt nhìn Đăng Khôi .

- Sao mà nhanh thế được – mắt vẫn hướng về phía ngoài đường .

- Mình mới nhận được tin nhắn đây – giọng nói thoáng trầm .

- Ờ về rồi thì tốt , chúng ta về thôi . – Đăng Khôi .

- Cậu thích Minh Anh ?

Đăng Khôi lúng túng trước câu hỏi tay cầm vô lăng loạn choạng xem chút nữa là đâm vào đuôi xe đằng trước .

- Cẩn thận – Ngọc Quỳnh la lên .

Bình tĩnh trở lại Đăng Khôi tấp xe lại bên đường

- Khôi xin lỗi – Đăng Khôi cúi mặt vào vô lăng .

- Cậu say rồi để mình đưa về – Đăng Khôi .
- Không , mình không say , mình đang rất là tỉnh táo – Ngọc Quỳnh nhìn thẳng vào Đăng Khôi.
- Nói ỉnh biết cậu thích Minh Anh phải không – Đôi mắt Ngọc Quỳnh trông chờ câu trả lời .
- Không – Đăng Khôi trả lời cộc lốc .
- Đăng Khôi à , mình yêu cậu – Ngọc Quỳnh lấy hết can đảm để thốt lên ba chữ đó .
- Cậu say rồi Ngọc Quỳnh – Đăng Khôi có chút bối rối trong lòng .
- Không , mình đang rất tỉnh táo , cậu thừa biết mình luôn hướng mắt về cậu mà phải không ?
- Tại sao không một lần cậu đối diện với mình , tại sao không một đáp trả ỉnh .
- Tại sao cơ chứ , tại sao cậu luôn chọn cách trốn tránh vậy Đăng khôi .

Ngọc Quỳnh liên tiếp hỏi Đăng Khôi , nhưng chỉ nhận được sự im lặng , thật sự Đăng khôi không biết phải làm gì . Từ chối cũng không được , mà chấp nhận thì cũng không xong .

Bất ngờ Ngọc Quỳnh chồm người qua , đặt lên môi Đăng Khôi một nụ hôn nhẹ , mắt nhắm lại đồng thời giọt nước mắt cũng chảy ra đọng lại trên đôi mi .

Đăng Khôi đẩy nhẹ Ngọc Quỳnh ra .

- Hãy ỉnh thời gian – Đăng Khôi nhẹ giọng nói .

Ngọc Quỳnh cong môi cười ẩn sâu trong lòng là một sự hụt hẫng, một nỗi buồn vô tận, một nỗi đau day dứt, cô biết thế nào cũng sẽ là thời gian , gần ấy năm thời gian chưa đủ hay sao . Hay cho cái gọi là thời gian đang giết chết cô trong đợi chờ từng ngày .

Ngọc Quỳnh lấy túi xách mở cửa xe bước ra , Đăng Khôi cầm tay nín lại .

- Là mình say rồi , để mình yên đi – tay lau những giọt nước trên mặt Ngọc Quỳnh nói .

Ngoài trời bây giờ mưa vẫn đổ ào ào như hiệu thấu nỗi lòng của cô .

Buông tay Ngọc Quỳnh , Đăng Khôi hiểu rõ được dù có ngăn cô ấy vào lúc này cũng là vô nghĩa , Ngọc Quỳnh tuy yếu đuối nữ tính nhưng tính tình cũng rất cứng rắn.

Trông thấy Ngọc Quỳnh đưa tay đón taxi rồi mới quay đầu xe đi về . Bước lên taxi mà lòng trống rỗng , giờ đây cô như một người vô hồn trạng thái như đang bay lơ lửng trong không gian mà không thể vớ tay nắm vào đâu được cả , nước mắt cứ thế tuông rơi , con tim cô bỗng đau thêm ngàn lần .

Nếu Anh lấp lánh hoàn hảo như mặt trời

Thì em chỉ xin đc là mặt trăng, im lặng soi sáng cho anh ở một nơi xa vời

Những khi cuộc sống của anh rơi vào nơi tăm tối

Sẽ luôn có ánh sáng là em dẫn lối dõi theo bước anh đi

Cuộc sống đôi khi hay nghịch lý

Người càng lạnh nhạt càng vô tình thì ỉnh yêu quên cả lý trí quên cả bản thân

Còn người luôn cạnh bên quan tâm chăm sóc từng li thì chẳng nhận được cái gì

Buông cũng không thể mà giữ thì càng đau

Vẫn biết là ngu là dại mà cứ cố chấp đâm đầu lún sâu

Say trong cơn say biết bao nước mắt cho ai đây

Tim em loay hoay muốn nói hết ra nỗi lòng này

Đặt dòng suy nghĩ “ Chờ Anh Cho Đến Bao giờ ... “

48. Chương 23 : Chuyện Về Mưa

“ Ó Hoàng Long” nó trở mắt ngạc nhiên .

Hoàng Long bây giờ trở về y chang như hôm qua lạnh lẽo , giá buốt như tảng băng , nhìn nó rồi đi lướt qua không chút biểu cảm .

Thế Hiển cười nhếch môi khi trả lại cho anh một cú khi sáng , còn anh khuôn mặt thản nhiên bước vào lớp như không quan tâm tới hai người sau lưng thứ gì không hứng thú thì cũng trở nên vô dụng .

“ Anh cố tình phải không??” nó gắt lên .

“ Thì sao ?” hấn đắc ý , thừa nhận ý đồ.

“ Đồ vô lại” nó chửi , quay lưng bỏ đi . Nhìn theo tấm lưng Hoàng Long .

“ Hoàng Long , có vẻ cô ta quan trọng với mày” hấn cắn miếng bánh, vừa nhai vừa cười.

Kyn's COFFE .

Ngọc Huyền vừa tan học liền ghé quán cà phê quen thuộc, lạ là hôm nay cô ngồi chờ một ai đó nữa, bên cạnh có cả Thy Thy .

“ Chị à chúng ta đến đây gặp ai sao ?” Thy Thy nhướn mắt tò mò hỏi.

“ Người quen của chị” Ngọc Huyền nhếch môi đáp .

“ Chị có kế hoạch gì sao ?” Thy Thy giả vờ ngây ngô hỏi .

“ Từ từ rồi em sẽ biết” Ngọc Huyền ung dung thú vị với tâm kế của mình .

“ Em xin lỗi chuyện khi sáng , không giúp được gì còn hại chị mất mặt như thế” giọng nhẹ nhàng Thy Thy toát ra sự thương hại .

“ Không sao , không phải lỗi của em ,chỉ tại Minh Anh là một con cáo gian xảo” ánh mắt phẫn nộ khi nhắc lại tên nó .

Từ phía cửa có một tên con trai bước vào , tóc tai nhuộm lai bù xù , tai thì đeo khuyên nhìn thoáng thì đó là một thằng ăn chơi thứ thiệt . Ngọc Huyền vẫy tay ra hiệu . Tên đó bước đến .

“ Ấy chà , hôm nay tiểu thư cao quý tìm đến tôi có việc gì không nhỉ ?” tên đó xoa xoa chiếc cằm .

“ Có việc cho cậu làm đây” Ngọc Huyền nhíu mày .

“ Chà, việc gì Ngọc Huyền cứ nói , tôi thề hi sinh cả tính mạng mà hoàn thành” tên đó nắm tay Ngọc Huyền .

“ Bớt nhảm đi” Ngọc Huyền hất tay tên đó ra , mở túi xách lấy một bức ảnh chìa đến trước mặt tên đó .

“ Xử lí con nhỏ này , và số tiền này tôi đưa trước cho cậu” Ngọc Huyền vừa nói vừa lấy ra một phong bì .

“ Muốn làm gì đây đại tiểu thư” tên đó cầm phong bì lên đếm .

“Cho cô ta một trận là đủ rồi” ánh mắt Ngọc Huyền đầy sự giận dữ .

“ Khi nào thì ra tay ?”

“ Thời gian tôi sẽ nhắn tin cho cậu sau” .

“ Oke tôi sẽ đợi” tên đó đưa tay lên đầu ngoắc tay chào .

“ Thy Thy ngồi ngoài chăm chú lắng nghe nãy giờ , thảm cười trong bụng có lẽ bây giờ không cần đến Thy Thy giật dây từ phía sau thì cũng có người ra tay hộ , Ngọc Huyền , cô đúng là kẻ ngốc haizz ” Thy Thy nghĩ trong đầu miệng mỉm cười .

Thấy Thy Thy cười , Ngọc Huyền xoay sang hỏi : “ Em cười gì thế ?? ”

“ Không, chỉ là em thật khâm phục chị, có thể nghĩ ra cách này” Thy Thy cười nhẹ .

“ Bình thường thôi” Ngọc Huyền hếch mặt tự tin .

Đặng Khôi , Quốc Huy , Hoàng Nhi , Ngọc Quỳnh đang đứng nói chuyện với nhau rôm rả ở phía sau trường nơi gửi xe . Trông thấy anh khuôn mặt lạnh như tảng băng di động đi tới ai nấy đều nín bật .

“ Mà bị gì thế ??” Quốc Huy choàng vai .

“ Chắc là Gấu Minh Anh chọc điên rồi” Đặng Khôi chen vào .

“ Tiệc tùng đi” anh nói cộc lốc .

“ Được đó lâu rồi chúng ta không được uống.” Ngọc Quỳnh mỉm cười .

“ Ở đâu đây GONDEN nhá” Hoàng Nhi nhí nhảnh gợi ý

“ Tại nhà” anh nói rồi mở cửa xe ngồi vào .

Cả bọn thấy thế cũng nhanh chóng lên xe phóng đi .

Tan học đã lâu mà Minh Anh vẫn phải ở trường tay thì xách chổi tay thì cầm cái sọt rác , ngậm ngùi dọn dẹp vệ sinh lớp học và cả nhà đa năng . Thân hình bé nhỏ nó lết qua từng góc mà phòng , giọt nước mắt tự dưng lại rơi xuống .

Minh Anh đang khóc , nó cảm thấy ảm ức với tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay . Nó không làm gì sai cả , từ việc bản thân bị đổ oan cho đến vướng víu tình cảm với Thế Hiển, chưa khi nào bị ức hiếp như vậy cả .

Ngay cả người mà mình thương nhất cũng không có ở đây vỗ về nữa . Còn Hoàng Long sao lại nhìn nó bằng ánh mắt như vậy chứ . Lấy tay lau đi giọt nước mắt kia , khá là mệt nhọc nó đến ngồi một góc cuối mặt ngắm nghĩ rút điện thoại tìm danh bạ định gọi cho mẹ nhưng rồi lại thôi .

“ Ba mẹ đã tới nơi chưa? Đã gặp Win chưa?” nó thở dài nghĩ ngợi nhớ nhung .

South AUSTRALIA

Vừa đến Úc ba mẹ nó có chút bận thu xếp hành lý và nghỉ mệt sau chuyến đi dài nên cũng quên gọi điện thoại cho nó . Cả đại gia đình đang tụ họp rất ấm cúng quanh bàn ăn .

“ À hôm qua đến giờ em quên gọi điện cho con bé” mẹ nó cầm điện thoại lên .

Bà Nội nhìn sang khi nghe mẹ nó nhắc đến con bé mà lườm liếc , mẹ nó đành phải buông xuống .

“ Để sau đi bây giờ bên Việt Nam cũng 9 10 giờ biết đâu đang học bài hay ngủ sớm rồi , em đừng làm phiền” Ba nó trầm giọng trấn an người vợ .

Thấy mẹ chồng như vậy mẹ nó cũng không dám nói thêm điều gì . Win từ trên lầu chạy xuống cuối chào ba mẹ có chút ngại ngùng xa lạ . Bởi lẽ Win sang đây từ khi chỉ được một tuổi, hai ba năm thì ba mẹ nó mới sang thăm win vài lần , không ở cạnh ba mẹ giờ có đôi phần không thân quen .

“ Win con đã lớn như thế này sao” ba nó cười to tiếng .

“ Qua đây nào con trai” mẹ nó vẫy tay ra hiệu .

Win chạy sang kéo ghế định ngồi , nào ngờ đầu bắt gặp ánh mắt khó chịu của bà nội nên kéo ghế sang ngồi cạnh bà .

“ Không phải giờ qua đây là dành cháu cưng của ta chứ?” lão phu nét mặt nghiêm nghị có chút gì đó không vui .

“ Bà à , thì cháu vẫn ở đây mà” win làm nét phụng phịu mà không nhẽo .

“thằng này lớn thế này rồi vẫn thế” bà nở nụ cười mà nói .

“ Cuối cùng hai anh chị cũng chịu qua đây , ta biết là khó khăn khi bỏ con bé ở lại , ta có nghe nói nó ở nhà của Thanh Lam ta tin bọn họ không dám bạc đãi nó đâu và mọi chuyện ở đó ta đã sắp xếp ổn thỏa cả rồi” lão phu nhân nói chậm rãi từng lời đầy uy quyền .

“Vâng , chúng con nghe theo lời mẹ” ba nó nói .

Mẹ nó mặt dù thương con gái nhưng chỉ trách ông trời lại cho nó sinh ra đúng vào thời điểm ông nội nó sa cơ sặc nghiệp đến mức phải lên cơn đau tim mà qua đời , từ đó mọi nỗi uất hận bà nội dồn hết tất cả vào nó , cho nó là ngôi sao chổi của gia đình . Từ lúc nó sinh ra bà chưa nhìn hay bế nó dù chỉ một lần , nó chỉ được xem ảnh của bà mà thôi , cũng vì sợ Win sẽ xuôi xẻo khi ở cùng với nó mà bà đành mang Win đi khi Win mới một tuổi .

mẹ nó là phận dâu con cũng chỉ biết cam chịu , không thể nào làm gì hơn ngoài việc hết lòng yêu thương con cái .

Minh ANh lết cái thân tàn ma dại sau khi đi bộ từ trường về tới nhà chân như rả rời , đến cổng thấy không khóa nên đi thẳng vào khỏi bấm chuông, nào hay biết khi vừa mở cửa chính ra nó có một phen kinh ngạc , tỉnh hăng ra . Ai nấy đều có mặt đông đủ .

Đang cười nói chém gió rôm rả thấy Minh Anh mở cửa bước vào, tất cả trở mắt nhìn vào Minh Anh một cách khó hiểu . Hoàng Nhi quay sang anh bối rối , Anh cũng lúng túng theo không biết phải như thế nào .

Minh Anh cũng như hiểu ý khi thấy anh và Hoàng Nhi đang lúng túng bối rối.

“ À chào mọi người sao đông đủ thế kìa hi hi” nó cười lớn .

“ Minh Anh sao em vào đây được” Đăng Khôi nhìn nó .

Minh Anh gãi đầu lúng túng , nó nhanh trí tay chỉ ra hướng cửa : “ Thì thì cửa không khóa mà” .

“ Sao em biết nơi này vậy Minh Anh” Quốc Huy nghi ngờ cũng lên tiếng hỏi .

“ Trời sao mấy người như điều tra nhân khẩu em vậy , đây là nhà ai cơ chứ nhà Hoàng Long mà , có cần em nói luôn chi tiết không” . Minh Anh bậm môi nãy ra ý tưởng lấy cớ đang theo đuổi anh để làm lý do biện minh.

“ Hoàng Long mình không ngờ cậu có fan cuồng đến thế” Quốc Huy choàng vai anh chọc .

“ Mày nhắm vừa thôi” anh nhứ mày rồi đưa lon bia lên miệng làm một hơi .

“ À Minh Anh cậu sang trả tập cho tớ hử, sáng mai trả tớ cũng được việc gì phải đến vào giờ này” Hoàng Nhi chạy đến nháy mắt với nó phối hợp diễn một màn .

“ À , ha ha đúng rồi mình sang trả vở , đúng rồi là trả vở” nó đứng cười ngây ngô .

Giờ thì ai nấy cũng tin rồi nên không ai tra hỏi nó nữa , nó và Hoàng Nhi thở phào nhẹ nhõm coi như qua cửa một cách thuận lợi .

“ À đây, thôi mình về nhà đây , tạm biệt mọi người” nó vẫy tay chào .

“ Đến rồi thì vào luôn đi” Đăng Khôi gọi nó lại .

“ Thôi , bây giờ trễ rồi , em lại không uống được bia” Minh Anh viện cớ từ chối , chỉ sợ đụng vào bia thì mọi người đưa không kịp với nó.

“ Để anh đưa em về” Đăng Khôi rời bàn đi đến gần nó .

“ Không được , không được ba em khó lắm , với lại em đi xe đến mà” nó lập tức nói lớn từ chối .

“ Ủ vậy thôi cậu về cẩn thận” Ngọc Quỳnh nhu mì nói .

từ nãy giờ thấy Minh Anh đôi chút thấy bất ngờ rồi chuyển sang khó chịu vì sự xuất hiện của nó làm Đăng Khôi trở nên vội vã đầy lo lắng ánh mắt nhìn nó thì trĩu mền .

“ Ủ mình đi đây bye bye” nó cười rồi đánh bài chuồn chạy thật nhanh .

nói Minh Anh ngốc quả thật không sai mà , giờ này trời đã tối mù mịt , người ta mời thì cứ ở lại đi còn né tránh mà để che dấu . Ngồi uống lai rai với bọn Quốc Huy, Đăng khôi , mà lòng Hoàng Long cứ bồn chồn lo lắng .

Từ lúc Minh Anh đi, Ngọc Quỳnh quan sát thấy rõ sự thay đổi trên gương mặt anh lẫn Hoàng Nhi . hai người cứ lâu lâu lại nhìn ra phía cửa tìm gì đó .

“ Đùng” Tiếng sấm đánh vang vọng trên bầu trời .

“ Á” nó giật mình theo phản xạ tự nhiên nó lấy hai tay bịt chặt tai lại .

Toàn thân mệt rã rời , Minh Anh đi dạo loanh quanh khu biệt thự đảo xanh , bụng đói meo nhưng giờ mà phải lết bộ ra hàng ăn thì càng mệt thêm , ngấm lại từ sáng cho đến giờ ngoài ăn đòn ra nó chẳng có cái gì tử tế cho dạ dày cả .

“ Cũng tại cái tên điên đó thôi” nó nhăn nhó ngồi xuống ghế đá .

“ Ngày gì mà xuôi xẻo” nó ngược mặt lên bầu trời .

Đúng là vận đen không tha cho nó lúc nào . “ ào ào “ mưa đổ xuống như trút nước chứ không phải nhẹ nhàng từng hạt nữa .

“ What the hell ?” nó cáu lên .

Loay hoay đi tìm nơi trú mưa , nhưng khu biệt thự này tới cái mái hiên để trú còn không có, nó chạy đến núp dưới một cây to , sấm chớp thì cứ đùng đùng , Minh Anh bắt đầu run lên cầm cập vì lạnh vòng tay ôm lấy người mình , áo quần giờ đây đã ướt sũng , quả thật từ khi gặp hần nó chưa hên được lúc nào , đen đủi đen đủi đến thế là cùng .

“ Ổ mưa rồi” Quốc Huy lên tiếng.

“ Chắc Minh Anh mắc mưa rồi , để Quỳnh chạy theo” Ngọc Quỳnh lo lắng nhìn ra đường .

“ Để mình đi cho” Đăng Khôi dành .

“ Giờ cũng trễ , cũng hết bia rồi , tan tiệc thôi , Khôi chở mình về rồi đưa áo mưa cho Minh Anh luôn chắc cậu ấy chưa đi xa” Ngọc Quỳnh dịu dàng ý kiến.

“ Ủ , lẹ đi hai người đi trước cho kịp kẻo Minh Anh mắc mưa á” Hoàng Nhi nhanh miệng đuối khéo , mắt liếc sang anh nháy một cái .

Đăng Khôi cùng Ngọc Quỳnh vội vã ra xe , chạy đi mất hút .

“ Ô sao không về đi” Hoàng Nhi nhìn sang Quốc Huy .

“ Hôm nay em kì lắm nghe” Quốc Huy nghi ngờ .

“ Lắm chuyện , mày về đi trời tối đi đường nguy hiểm” anh lên tiếng .

“ Ấy , đó thấy chưa cả hai anh em luôn, cứ sao sao ý” Quốc Huy sờ cằm nghi hoặc .

“ Giờ có về hông hay để em xách chổi ra quét” Hoàng Nhi nói rồi đẩy đẩy Quốc Huy đi .

Người cần đi cuối cùng cũng xử lí xong , hai anh em nhìn nhau thở phào nhẹ nhõm .

“ Á xem tí là quên đi tìm Minh Anh , chắc cậu ấy quanh quẩn ngoài kia” .

Nãy giờ có chút choáng váng vì bia đã thấm vào người mém tí là anh quên luôn cả Minh Anh , vội vã tìm cái ô rồi chạy đi tìm, Hoàng Nhi cũng chạy theo cả hai chia nhau ra đi tìm xung quanh .

Mưa ào ào nước mưa tung tóe cả một góc trời, cảnh vật dường như mờ hẫ đi qua tầm nhìn của nó bị che phủ bởi cơn mưa phía trước. Và phía trước chỉ toàn nước và nước thôi...Mưa đẹp nhưng buồn, mưa nhiều làm cho tâm hồn ta dâng lên nhiều cảm xúc .

Mưa làm Minh Anh ướt sũng , nhưng không ghét mưa lại yêu mưa đến lạ , đưa tay ra hứng nước đang trút xuống, môi cong lên khẽ cười .

“ Minh Anh không thích hợp với những nỗi buồn , Minh Anh chỉ đẹp khi cười” nó nói thầm .

Hoàng Long chạy đi tìm ở xung quanh khu biệt thự , nhưng mãi không thấy đâu , gọi cũng to cũng chỉ có không gian mờ ảo chỉ nghe thấy tiếng tí tách của mưa đáp lại , tay cầm ô nhưng áo quần cũng đã ướt đầm .

“ Minh Anh cô ở đâu” tiếng anh gọi lớn sợ lo lắng.

Hoàng Long cứ chạy đi chạy lại vòng vòng xung quanh khu biệt thự mà chẳng thấy ai , có chút thất vọng nhưng không từ bỏ , chạy ngang qua khuôn viên nhỏ của biệt thự họ Hoàng anh thấy một dáng người nhỏ bé , đang ngồi dưới tán cây to kia .

“ Ưa tạnh mưa rồi hả” không thấy mưa nhỏ xuống nữa liền reo lên .

Ngước lên nhìn thì đã thấy anh đứng sừng sững ngay trước mặt , chẳng hiểu vì sao MƯA từ trong khóe mắt nó lại đổ xuống .

Phải chăng chính cơn mưa kia đã đem đến cảm xúc trỗi dậy trong Hoàng Long hay là vì men bia trong người đã làm trái tim lẫn óc lí trí . Kéo Minh Anh đứng lên, anh vòng tay ôm nó vào lòng : “Có anh ở đây rồi”

“ĐỪNG” Song cùng với câu nói anh vừa thốt ra, tiếng sấm cũng vừa lúc lẫn óc mất đi câu nói làm nó không nghe rõ được anh nói gì . Chỉ biết rằng giờ đây nó đang dựa vào lòng anh , mùi thơm từ cơ thể , hơi ấm của anh đang tỏa ra làm cho lòng nó ấm áp lắm . Cứ thế mất nó từ từ nhắm lại lúc nào không hay , phải chăng nó đã ngủ .

“ Minh Anh , Minh Anh” thấy nó bất tỉnh anh gọi .

Lấy tay sờ lên trán nó thấy nóng hơn nhiệt độ bình thường, chắc là sốt do dầm mưa nãy giờ rồi , Hoàng Nhi vừa đến cũng là lúc anh bế nó lên .

“ Anh hai , Minh Anh cậu ấy sao vậy” Hoàng Nhi hoảng hốt .

“ Cô ấy ngất rồi , về thôi” anh bế nó lên trên tay .

“ Ừm” Hoàng Nhi cầm ô che đi theo .

Bế nó lên phòng, cả anh cũng đã ướt nhem hết rồi nhưng không quan tâm đến mình , đặt nó xuống định tay định gỡ cúc áo rồi mới chợt nhớ quay sang gọi Hoàng Nhi đến .

“ À em thay đồ cho cô ấy đi” khuôn mặt anh có chút ửng hồng .

“ Anh hai cũng về phòng thay đồ đi , anh ướt hết rồi kìa coi chừng mưa ngấm lại đau đó” Hoàng Nhi nhìn anh trai lo lắng .

Không nói gì thêm anh nhìn sang nó rồi trở về phòng thay đồ .

Ngọc Quỳnh cùng Đăng Khôi nãy giờ đi lòng vòng tìm kiếm Minh Anh nhưng không thấy đâu , Ngọc Quỳnh cũng lo lắng nhưng có lẽ không bằng Đăng Khôi , ngồi quan sát nét Đăng Khôi, Ngọc Quỳnh đa phần nhận ra được Đăng Khôi quan tâm đến nó nhiều hơn so với chữ bạn .

“Tín... tín...” tiếng chuông điện thoại từ Ngọc Quỳnh .

“ Hoàng Nhi SMS” : Minh Anh vừa nhắn tin cho em bảo về tới nhà , anh chị về cẩn thận nha .

“ Khôi à , Minh Anh đến nhà rồi , chúng ta về thôi” Ngọc Quỳnh quay mặt nhìn Đăng Khôi .

“ Sao mà nhanh thế được” mắt vẫn hướng về phía ngoài đường .

“ Mình mới nhận được tin nhắn đây” giọng nói thoáng trầm .

“ Ờ về rồi thì tốt , chúng ta về thôi” .

“ Cậu thích Minh Anh ?”

Đăng Khôi lúng túng trước câu hỏi tay cầm vô lăng loạn choạng xem chút nữa là đâm vào đuôi xe đằng trước .

“ Cẩn thận” Ngọc Quỳnh la lên .

Bình tĩnh trở lại Đăng Khôi tắt xe lại bên đường “ Khôi xin lỗi” anh cúi mặt vào vô lăng .

“ Cậu say rồi để mình đưa về”

“ Không , mình không say , mình đang rất là tỉnh táo” Ngọc Quỳnh nhìn thẳng vào Đăng Khôi.

“ Nói cho mình biết cậu thích Minh Anh phải không” Đôi mắt Ngọc Quỳnh trông chờ câu trả lời .

“ Không” Đăng Khôi trả lời cộc lốc .

“ Đăng Khôi à , mình yêu cậu” –Ngọc Quỳnh lấy hết can đảm để thốt lên ba chữ đó .

“ Cậu say rồi Ngọc Quỳnh” Đăng Khôi có chút bối rối trong lòng .

“ Không , mình đang rất tỉnh táo , cậu thừa biết mình luôn hướng mắt về cậu mà phải không ?. Tại sao không một lần cậu đối diện với mình , tại sao không một đáp trả cho mình . Tại sao cơ chứ , tại sao cậu luôn chọn cách trốn tránh vậy Đăng khôi ? ” Ngọc Quỳnh liên tiếp hỏi Đăng Khôi

Nhưng chỉ nhận được sự im lặng , thật sự Đăng khôi không biết phải làm gì . Từ chối cũng không được , mà chấp nhận thì cũng không xong .

Bất ngờ Ngọc Quỳnh chồm người qua, đặt lên môi Đăng Khôi một nụ hôn nhẹ , mắt nhắm lại đồng thời giọt nước mắt cũng chảy ra đọng lại trên đôi mi .

Đăng Khôi đẩy nhẹ Ngọc Quỳnh ra : “Hãy cho mình thời gian”

Ngọc Quỳnh cong môi cười ẩn sâu trong lòng là một sự hụt hẫng, một nỗi buồn vô tận, một nỗi đau day dứt, cô biết thế nào cũng sẽ là thời gian , gần ấy năm thời gian chưa đủ hay sao . Hay cho cái gọi là thời gian đang giết chết cô trong đợi chờ từng ngày .

Ngọc Quỳnh lấy túi xách mở cửa xe bước ra , Đăng Khôi cầm tay nín lại .

“ Là mình say rồi , để mình yên đi” tay lau những giọt nước trên mặt Ngọc Quỳnh nói .

Ngoài trời bây giờ mưa vẫn đổ ào ào như hiểu thấu nỗi lòng của cô . Buông tay Ngọc Quỳnh , Đăng Khôi hiểu rõ được dù có ngăn cô ấy vào lúc này cũng là vô nghĩa , Ngọc Quỳnh tuy yếu đuối nữ tính nhưng tính tình cũng rất cứng rắn.

Trông thấy Ngọc Quỳnh đưa tay đón taxi rồi mới quay đầu xe đi về . Bước lên taxi mà lòng trống rỗng , giờ đây cô như một người vô hồn trạng thái như đang bay lơ lửng trong không gian mà không thể vớ tay nắm vào đâu được cả , nước mắt cứ thế tuông rơi , con tim cô bỗng đau thêm ngàn lần .

Nếu Anh lấp lánh hoàn hảo như mặt trời

Thì em chỉ xin đc là mặt trăng, im lặng soi sáng cho anh ở một nơi xa vời

Những khi cuộc sống của anh rơi vào nơi tăm tối

Sẽ luôn có ánh sáng là em dẫn lối dõi theo bước anh đi

Cuộc sống đôi khi hay nghịch lý

Người càng lạnh nhạt càng vô tình thì làm cho mình yêu quên cả lý trí quên cả bản thân

Còn người luôn cạnh bên quan tâm chăm sóc từng li thì chẳng nhận được cái gì

Buông cũng không thể mà giữ thì càng đau

Vẫn biết là ngu là dại mà cứ cố chấp đâm đầu lún sâu

Say trong cơn say biết bao nước mắt cho ai đây

Tim em loay hoay muốn nói hết ra nỗi lòng này

Đặt dòng suy nghĩ “ Chờ Anh Cho Đến Bao giờ ...”

=====

Tác giả : Mình vừa lập page các bạn nhấn like để theo dõi ủng hộ mình nhé ^^

s://.facebook.com/bubu.author

49. Chương Lời Cảm Ơn !

Trước hết mình xin cảm ơn các bạn đọc giả đang ủng hộ và theo dõi truyện đầu tay của mình .

Cảm ơn Sàn Truyện giúp thực hiện ước mơ lúc xưa .

Có một vài điều mình muốn gửi gắm đến tất cả mọi người và các trang truyện .

Lỗi thứ nhất là về phần Tên tác giả .

lúc mới tham gia mình còn chưa thuần việc đặt tên nên lấy tên FB sơ sài nay mình chính thức lấy tên Bự Bự làm tên tác giả chính thức .

Lỗi thứ 2 là về chính tả .

các chương đầu của truyện mình còn sơ sài sai lỗi chính tả nhiều , nhưng vẫn được ủng hộ mình xin chân thành cảm ơn , và khắc phục các lỗi đó.

và mình mong các web truyện khác sẽ cập nhập đủ thông tin và nội dung của truyện gửi đến đọc giả .

- Chân thành cảm ơn em Bí Ngô là người hỗ trợ Edit cho tác phẩm .

” Cảm Ơn Em Rất Nhiều ”

- Điều cuối cùng mình muốn nói với tất cả mọi người , truyện THÂM YÊU bản full và hoàn chỉnh nhất chỉ có ở nhé ^^ . Mong mọi người ủng hộ cho và tiếp tục theo dõi truyện của Mình

Bự Nguyễn .

50. Chương 24: Cô Chỉ Giải Làm Người Khác Lo Lắng

Sau khi tắm rửa xong, anh đi nhanh chóng qua phòng nó như có cái gì đó hồi thúc anh phải vào xem con lợn kia như thế nào .

Cùng lúc ấy Hoàng Nhi cũng ra khỏi phòng nó, thấy anh đi tới dặn dò :“ Hai ơi ! hai đắp khăn lạnh cho Minh Anh giảm sốt nhé, em xuống nấu chút cháo cho cậu ấy”

“ Ừ” đôi mày hơi nhíu lại vì lo lắng, Hoàng Long đi thẳng đến chỗ nó nằm xem xét .Nhìn gương mặt của nó xanh xao, tim anh chợt nhói lên, chưa khi nào anh thấy một Minh Anh thiếu sức sống như vậy .

“ Mau khỏe đi con lợn, tôi không thích nhìn cô như thế này đâu ” anh vuốt nhẹ mái tóc nó .

10 phút sau ,trên tay Hoàng Nhi là tô cháo thịt nghi ngút khói

Nói cho hoa mỹ vậy thôi chứ thực ra là cháo ăn liền có sẵn ở trong tủ , Hoàng Nhi chỉ việc thêm chút thịt bò mà thôi .

“ Minh Anh ơi ! cậu dậy ăn chút cháo rồi uống thuốc cho nhanh khỏe lại nè” Hoàng Nhi đặt tô cháo sang bên cạnh lay người nó dậy .

“ Ừ...ừm” Nghe thấy tiếng Hoàng Nhi nó khẽ cựa mình, mở đôi mắt mệt mỏi ra nhìn

Anh tiến lại đỡ nó ngồi tựa lưng vào thành giường rồi cầm lấy tô cháo nói : “ Em cũng mệt rồi, về nghỉ đi mai còn đi học”

Sau khi Hoàng Nhi ra khỏi phòng, anh cũng quay lại nhìn nó rồi múc từng muỗng nhỏ .

“Phù... phù” anh thổi cháo cho nguội rồi đưa về phía nó

“ Ăn chút đi” anh nhỏ nhẹ nói

Há miệng đón nhận muỗng cháo còn ấm ấm, Minh Anh cứ ngồi im như vậy nhìn từng hành động của Hoàng Long cười mím môi, tuy đói nhưng miệng đắng ngắt, ăn chưa được nửa tô đã lắc đầu không ăn nữa .

Biết ý nên Hoàng Long cũng không dứt nữa, vớ lấy bịch thuốc với ly nước ấm trên bàn đưa cho nó : “ Uống thuốc đi cho nhanh khỏe”

Minh Anh chỉ gật nhẹ thay cho câu trả lời, rồi nhận thuốc với nước từ tay anh cho vào miệng một lượt . Đường như đã kiệt cạn sức lực nó uống thuốc xong liền nằm xuống mà mệt mỏi ngủ thiếp đi .

Dần chìm vào giấc ngủ, trong lúc mê man nó thấy như Hoàng hôn nhẹ lên trán mình , đang mơ chẳng ?.

Kéo nhẹ chiếc chăn mỏng lên người, rồi đi thay cái khăn chườm khác cho nó , đôi chút suy nghĩ vương trong tâm trí : “Cô chỉ giỏi làm cho người khác lo lắng”

Ngồi chăm sóc Minh Anh cả đêm, lâu lâu lại đưa tay lên trán xem đã bớt sốt chưa... Cứ hai ba lần lặp lại như vậy , vì khi tối có cùng mọi uống vài lon men bia đọng lại trong cơ thể làm ngủ thiếp đi lúc nào không biết ..

Hoàng Nhi đã dậy từ sớm chuẩn bị cháo cho Minh Anh, bây giờ cũng còn khá sớm Hoàng Nhi tính lên thăm một chút mở cửa nhẹ nhàng sợ làm Minh Anh thức giấc . Nhưng mà ngờ đâu một cảnh tượng hết sức lãng mạn như những bộ phim hàn quốc mà cô hay xem đang hiện diện trước mắt .

Một nam một nữ đang ôm nhau say giấc ngủ ,cô gái nằm tựa đầu lên cánh tay chàng trai khoảng cách là áp sát lẫn nhau, nhìn họ cứ như một đôi vợ chồng son.

“Ghé quá chời hà, hại mắt con nít chết được” Hoàng Nhi nở nụ cười gian không thể tả lấy điện thoại chụp cái tách , rồi nhẹ nhàng khép cửa lại .

Ánh sáng chiếu qua khe cửa sổ làm nó tỉnh giấc, khẽ cựa mình vì vẫn còn mệt mỏi, nhưng sao thấy có gì đó không đúng cho lắm.

“Sao bữa nay gôi ôm của mình nó ấm vậy ta” nó nghĩ thầm. Quay mặt về phía cái được gọi là gôi ôm bắt đắ dĩ của nó, giật mình nhưng nó đã kìm lại được chứ không là nó hét lên um sùm rồi , hé môi cười gian xảo .

Vẫn chưa định hình được tư thế của mình với anh, nó cứ mãi nằm ngấm anh như thế .

“Bình thường đã đẹp rồi, sao ngủ cũng như thiên thần vậy nè” nó lấy ngón tay vút sóng mũi anh .

Chợt Hoàng Long mở mắt ra nhìn nó chăm chăm hỏi : “Nhìn đủ chưa”

Giọng nói của Hoàng Long như làm nó thoát ra khỏi thiên đường, nơi đó có một người là anh đang nằm ngủ, như ý thức được điều gì đó nó ngồi bật dậy nhưng không được vì cái tay của anh còn nằm gọn trên eo nó

Lần này thì vỡ òa thiệt rồi, nó hét lên

“ Á á á á, sao anh lại ôm tôi, tại sao anh lại ở đây” la làng lên rồi nó nhìn xuống cơ thể của mình xem có mất mát gì không .

Anh lấy tay che miệng nó lại .

“ Xin lỗi chứ, cô không phải gu của tôi. Nhưng cô chẳng phải ở nhà tôi sao , muốn làm gì thì làm cô cần được tôi sao hay lại dám phản kháng , nói xem?” anh nhếch môi cười nhẹ lại dùng ngón cái bấm lên mũi cô , đầy sự ngạo mạn.

“ Anh ... ối cái đầu của tôi” Nó ôm lấy đầu nhăn nhó .

“ Minh Anh , Minh Anh , cô có làm sao không” Anh hốt hoảng xit đến gần luống cuốn chân tay sờ đầu nó

“ Ôi tôi đau đầu quá” được đà nó áp sát đầu mình vào ngực anh mà nở nụ cười gian xảo .

Đường như đã đoán ra được mưu đồ của nó , trong lòng có chút vui không muốn buông ra , muốn nó nằm trong lòng của anh như thế này mãi thôi , chỉ tại anh là người lòng nghĩ một nơi nhưng hành động là đi một nẻo .

“ Cô đùa tôi à” anh kìm nén cảm xúc ,kiêu căng hỏi .

“ Ô bị phát hiện rồi à hì hì” nó ngược đầu lên nhìn anh .

“ Còn chưa chịu buông ra” anh nói như ra lệnh .

Minh Anh nhích xa ra một chút , miệng vẫn mỉm cười , gì đâu mà xấu hổ chỉ cần có một chút cơ hội gần gũi anh như vậy cũng đủ ấm lòng rồi . Minh Anh cứ nhìn anh mà cười như vậy , anh cũng không nói gì mặt cũng chẳng có thái độ gì nhân lúc nó không để ý đến chuyện vì sao anh ở phòng nó , nhanh chân anh đứng dậy đi về phòng trong khi nó vẫn còn ngồi đó cười khúc khích .

Trường Gmeiner .

“ Con nhỏ này to gan thật , lại không reply tin nhắn của mình” hần cầm điều thuốc trên tay rít một hơi .

Từ sáng sớm Thế Hiển đã đứng đợi nó ở cổng trường , liên tục gọi nhiều cuộc nhưng vẫn im thinh thít , chẳng biết điều gì sai khiến hần phải chạy đi quanh trường để tìm kiếm Minh Anh . Càng bức dọc hơn khi nó chẳng thèm nghe máy hay reply tin nhắn, thay vì hần sẽ lên lớp mình thì hần lại lật đật chạy sang khu A và dĩ nhiên là đến lớp của nó đảo mắt nhìn xung quanh định bỏ đi ngờ đâu Thy Thy đi tới bắt gặp hần .

“ Anh sao lại xuống đây” Thy Thy có chút ngạc nhiên rồi cười e thẹn .

Vì bản thân Thy Thy nghĩ hần xuống đây để tìm mình . Khi đến với với Thế Hiển cho đến bây giờ Thy Thy luôn có cảm giác bất an ,tuy rằng không dành hết tình cảm thật lòng cho Thế Hiển như dù sao Thế Hiển bây giờ là của mình , nếu để bạn trai mình mà hướng về nơi khác thì thà phá chứ không để yên .

“ Tất nhiên là tìm người đẹp” hần cong môi cười .

“ Hi hi” Thy Thy cười e thẹn

“ Vậy có việc gì không anh” Thy Thy .

“ Như cũ , tối anh sẽ đón em” hần áp sát bên tai Thy Thy mà nói , tay đưa lên trước bầu ngực cô nắn một cái tinh nghịch.

Thy Thy chỉ gạt nhẹ đầu cười tươi nhìn hần có chút e thẹn đỏ mặt , hần cũng bước đi không nán lại lâu sợ sẽ để Thy Thy nắm bắt được suy nghĩ của mình .

Trở vào lớp mà Thy Thy cứ cười mãi không ngớt đám Phương Uyên Thấy thế chạy đến hỏi : “ Chuyện gì mà cậu cười vui quá vậy”

“ Không có gì” Thy Thy cười tươi đáp .

Cả đám Phương Uyên cũng cười đáp , không biết lí do nào nhưng đám nữ sinh này rất muốn thân với Thy Thy .

“ Ê bà có tính nên làm cho con nhỏ Minh Anh một trận không ?” Kim Hiếu hỏi

“ừ được đó , tôi cũng thấy ghét nhỏ đó vô cùng” Phương Uyên hớn hử .

“ Đúng rồi , vừa lùn vừa xấu , đợt bài kiểm tra đầu năm đó đứng thứ 47 của lớp , tệ hơn là không được nằm trong bảng xếp hạng của khối 10 nữa” Thảo Tâm ôm bụng cười .

“ Thy Thy bà tham gia không” Phương Uyên Khoanh tay trước ngực quay lưng lại hỏi .

“ Không” Thy Thy đáp ngắn gọn .

Thái độ của Thy Thy như vậy khiến Phương Uyên hơi có cảm giác bị bề mặt , trề môi ra rồi quay lên tám tiếp với những người khác .

“ Tôi thấy được đó , nhưng mà làm sao xử được trong khi chuyện ở canteen đó” Phương Uyên có chút lo lắng .

Cả đám ngồi nhìn như suy tư , bỗng có tiếng nói vang lên từng đàng sau : “ Cũng dễ thôi mà , hiện tại cô ta đang bị phạt cứ canh lúc cô ta ở lại trường thì làm gì lại không được” .

Vẫn chăm chú cuối đầu viết bài nhưng đồng thời khai sáng đường đi lối rẽ cho đám người của Phương Uyên .

Cả đám ngồi nhìn nhau cười nhếch môi đầy âm mưu .

Cách không xa KHU BIỆT THỰ ĐẢO XANH

Căn biệt thự khá lớn so với nhà Hoàng Long thì ướn tính cũng ngang bằng nhau .Thiết kế theo kiểu village sang trọng và tinh tế .

Người phụ nữ vóc dáng nhỏ con tuổi tác nhìn như chỉ vừa trải qua ba mươi mùa xuân mà thôi , trên khuôn mặt cũng có vài chần chiêm nho nhỏ , nhìn rất sang trọng và quý phái thanh cao , chân bắt chéo , cầm lấy điện thoại gọi cho ai đó .

“ Alo , con nghe nè mẹ” giọng người con trai .

“ Con đang ở đâu vậy” giọng người phụ nữ nhỏ nhẹ .

“ Đang giữa giờ lên lớp , có gì không ạ mẹ nói luôn đi” giọng người con trai .

“ Hôm nay xin về sớm đi con trai , mẹ có việc cần bàn với con không thể nói qua điện thoại được” người phụ nữ nói chậm rãi nhưng cũng như đang ra lệnh

“ Dạ con biết rồi , hai mươi phút nữa sẽ có mặt tại nhà” Người con trai.

Đặt điện thoại xuống bàn , người phụ nữ khẽ cười rồi suy nghĩ về những dự định sắp đến .

Quốc Huy cho điện thoại vào cặp , đứng dậy xin phép giáo viên được về nhà sớm , thầy giáo cũng không gây khó khăn gì chỉ gật đầu đồng ý , Quốc Huy nhanh chân ra về không quên căn dặn Đăng Khôi trưa đèo Hoàng Nhi về .

Anh bước vào căn nhà đã thấy mẹ mình ngồi chờ sẵn .

“ Tôi xin chào Thu Trang phu nhân người xinh đẹp nhất quả đất” Quốc Huy cuối chào lễ phép .

“ Ranh con , anh còn dám chọc tôi” mẹ Quốc Huy mắng yêu .

“ Nhờ phu nhân , mà con đẹp trai như vậy” Quốc Huy vừa nói vừa tiến đến bên cạnh mẹ .

“ Anh đó , thật biết làm người khác vui lòng mà” Ngón tay chỉ nhẹ vào đầu Quốc Huy .

“ Gọi con về gấp có việc gì không mẹ” Quốc Huy thôi đùa giỡn mà hỏi nghiêm túc .

“ Con nhớ Sally cháu gái của chủ tịch Triệu không” Mẹ Quốc Huy .

“ Sally à , Sally để con nhớ thử xem” Quốc Huy xoa cằm nghĩ ngợi .

“ Ý mẹ là cái cô Triệu Phi Yến , hôm bữa con gặp trong tiệc nhà mình đó hả” Quốc Huy nhấn mạnh nói .

“ Ừm” Mẹ Quốc Huy gật đầu .

“ Rồi sao hả mama” Quốc Huy nhú mày .Bản thân cảm thấy có một dự cảm không tốt trước những lời mà mẹ mình sắp nói ra đây , lâu rồi mới thấy mẹ mình nghiêm túc đến vậy .

—

Thoát ra khỏi phòng , sau khi đã đi khuất ra khỏi tầm nhìn của Minh Anh, anh dường như mất đi hết sức lực thở mạnh ra , tay phải vịn lan can mà cố đi về phòng mình .

Một bước , hai bước rồi ba bước chỉ còn chút xíu nữa thôi là đã đến chiếc giường nhưng ngờ đâu anh tự nhiên ngã xuống .

“ Té rồi” tay anh đưa lên để về phía ngực trái .

“ Cảm giác này , sao lại đập nhanh như thế này” người anh nóng bừng mặt đỏ như trái cà chua chín mọng .

Nhìn xung quanh tìm kiếm điện thoại , anh bấm số gọi cho Hoàng Nhi .

“ Em nghe nè hai” giọng Hoàng Nhi trong trẻo nói .

“Hoàng Nhi...” Anh lắp bắp .

“ Sao á , Minh Anh làm sao hả” Hoàng Nhi hỏi hã .

“ Anh Hai ... té rồi” lắp bắp từng chữ anh nói .

Hoàng Nhi ở đầu dây kia vẫn đang ngu ngơ chưa hiểu gì , rồi mới chợt nhớ lại chuyện ban sáng rồi cười khúc khích, chỉ khi anh trai của đang phải lòng ai đó thì mới có biểu hiện lạ lùng như vậy mà thôi .

Vào nằm anh học lớp 9 cũng vậy lần đầu tiên khi Uyển Nhi hôn nhẹ lên trên má , vậy mà người anh như cạn kiệt sức lực mà té xuống cái “ pịch “ thế là cả bọn có một phen cười khoái chí , mỗi khi nhắc lại ai này đều cười .

“ Trời ơi anh hai của tui ha ha” Hoàng Nhi cười khúc khích qua điện thoại “ Anh trai lãnh đạm , lạnh lùng thường ngày của tôi đâu rồi” .

“ Alo alo , hai ơi còn nghe mấy không dạ” Hoàng Nhi vừa cười vừa nói .

Anh không còn nghe thấy tiếng gì xung quanh cả , chỉ nghe rõ được tiếng tim mình đập mà thôi , tay vẫn còn đang sờ ngay trước ngực .

“ ôi đầu của mình” nó đưa tay xoa xoa .

“ Tại sao Hoàng Long lại đây nhỉ ? . Chắc tại hôm qua say nên mới đi qua đây thôi mà , đúng vậy” nó lắc lắc cái đầu tự hỏi rồi tự trả lời .

Thôi nghĩ vu vơ , nó làm vài thao tác VSCN xong tắt tắt nhìn lên chiếc đồng hồ đặt cạnh giường của đã chín giờ rồi , tay xoa xoa lấy bụng .

Đang loay hoay lụm khum dưới bếp , tính hâm lại cháo mà Hoàng Nhi chuẩn bị sẵn cho nóng để cứu vãn cái bụng đói meo . Ngờ đâu ...

“ choảng” tiếng tô vỡ .

“ Á” giật mình la lên vì tô cháo nóng .

Hoàng Long từ phòng mình nghe tiếng tô vỡ cũng lật đật chạy xuống , giọng cáu gắt : “ Rảnh quá không có gì làm , đập tô đập chén chơi à”

Bị anh mắng nó phụng phịu cuối xuống thu dọn bãi chiến trường , miệng vẫn lầm bầm nói lại anh cho bằng được .

“ Có cái tô làm thấy ghê , người ta đang bệnh hoạn mà ăn hiếp quài” – tay nhặt từng mảnh vỡ dưới nền nhà , nó biết anh không phải là người khó tính nhưng sao lúc nào cũng tỏ ra khó chịu , khiến người khác khó gần .

“ Lầm bầm gì đó ?” anh nhìn nó , tra hỏi

Thật tình con nhỏ này làm rối loạn cảm xúc của rất là nhiều , khi này nghe tiếng vỡ dưới nhà anh sợ nó lại lên cơn sốt là bất tỉnh , hay bất cần làm vỡ tô . Nên lật đật chạy xuống cầu đầu tiên muốn nói là : “ em có sao không ?”

Con tim thì bảo anh phải nói như vậy nhưng lý trí lại ngăn cản không cho . Anh lấy tay đập vào má mình một cái nhẹ .

“ Qua bên kia” tay anh chỉ về hướng bàn ăn .

“ Để dọn cái này đã” nó vẫn đang nhặt các mảnh vỡ .

“ Đừng để tôi nói lần hai” giọng đầy uy quyền anh lại phát lên .

Rùng mình một chút Minh Anh ngược lên nhìn anh trông thấy khuôn mặt đó , cách tốt nhất là nghe lệnh và làm theo thôi khỏi nên tuyên chiến hay phản kháng là biện pháp tốt nhất . Nó bước từ lại ghế ngồi chống cằm nhìn anh đang dọn dẹp bãi chiến trường mà nó gây ra .

Sau đó anh đứng trong bếp nấu món cháo mà bây ngun ngút ra ngoài .

“ Con trai gì mà đảm đang quá hà” nó ngồi ngoài nói .

“ Cô đó” anh chỉ vào mặt nó mà lườm .

Không nên nói thêm gì nữa , ngồi đợi chờ món ăn là hạnh phúc . Minh Anh và Hoàng Long bây giờ chẳng khác gì cặp đôi trong phim ngôi nhà hạnh phúc , ngồi đó tự tưởng tượng rồi cười khúc khích , anh ở bên trong bếp cũng thấy oải vì hành động ngây ngô của nó .

“ Ăn đi” anh đặt tô cháo trước mặt nó .

“ Xong rồi hả” nó đưa mũi lại gần mà ngửi hương vị

“ Chà ngon quá , oppa à” nó khen lấy khen để .

“ Tôi chưa bao giờ thấy cô chê bất cứ thứ gì về tôi cả” anh khoanh tay trước ngực kiêu ngạo .

“ Xì , tự tin thấy ớn” nó trề môi lườm anh .

Cả hai cùng nhau ăn điểm tâm sáng , trêu chọc nhau vui vẻ , mà người bị xì khói nhiều nhất thì chỉ có thể là Minh Anh mà thôi .

Quốc Huy cứ nhìn mẹ mình mãi , ánh mắt vô cùng tò mò chẳng biết mẹ mình đang tính toán gì nữa , không để Quốc Huy nóng ruột, bà lên giọng nói từ tốn .

“ Chủ tịch Triệu mới bàn với mẹ về hôn ước của hai tụi con” .

“ Cái gì ? HÔN ƯỚC sao?” Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ .

“ Thì là con với Sally” Mẹ Quốc Huy mỉm cười nói .

“ Không , con không bao giờ đồng ý” Quốc Huy gắt lên .

“ Tại sao chứ , cuộc hôn nhân này sẽ có lợi cho cả đôi bên” mẹ Quốc Huy phân trần .

“ Vậy cuộc hôn nhân của con trai mẹ là : cuộc hôn nhân thương mại ?” Quốc Huy gay gắt nói .

“ Không phải , không phải con trai à , sao lại là thương mại , mẹ thấy con bé quá hoàn hảo dành cho con mà , con không nghĩ cho mình thì cũng phải nghĩ cho tập đoàn , cho gần một ngàn nhân viên của tập đoàn chúng ta nữa chứ” mẹ Quốc Huy nhịu mày .

“ Con không đồng ý , mẹ cũng thừa biết người trong lòng con là ai mà” . Quốc Huy quay sang nhìn mẹ mình .

Nói đến đây mẹ Quốc Huy càng gay gắt và bắt đầu nổi nóng .

“Nếu là Hoàng Nhi thì lại càng không thể , mẹ quyết định rồi ở nhà đến chịu ra sân bay đón Sally về đây” Mẹ Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ rồi đứng dậy bỏ đi .

“ Mẹ , tại sao lại vô lí như vậy” Quốc Huy cố gọi .

Chau mày bực mình , Quốc Huy đập tay thật mạnh xuống bàn . Cầm thấy núi lửa như sắp tuôn trào ra đến nơi . Hàng ngàn câu hỏi chạy trong đầu ngay lúc này . “Tại sao lại lấy hôn nhân của mình ra làm ăn thương mại ? Hoàng Nhi , cô ấy làm gì sai mà mẹ phải phản ứng mạnh đến như vậy ?”

Thu Trang phụ nhân trở vào trong phòng cầm ly trà trên tay , khuôn mặt đã co giãn thư thả đi rất nhiều , bà biết con trai bà yêu Hoàng Nhi nhưng những năm qua những buồn vui của Quốc Huy bà đều biết tất cả , gia thế lẫn dung mạo Hoàng Nhi không thua kém Sally nhưng bà luôn định kiến rằng Hoàng Nhi không hài lòng với Quốc Huy nên dù bao năm trôi qua cũng không một lần đồng ý hẹn hò .

Những điều này là vì tình yêu của một người mẹ hết mực thương yêu và lo lắng con trai của mình , bà lo sợ cho Quốc Huy cứ mãi theo đuổi thứ không thuộc về mình .

“ Con trai tất cả là vì con mà thôi” nhấp ngụm trà mẹ Quốc huy thở dài trầm tư .

51. Chương 24: Cô Chỉ Giỏi Làm Người Khác Lo Lắng

Sau khi tắm rửa xong, anh đi nhanh chóng qua phòng nó như có cái gì đó hồi thúc anh phải vào xem con lợn kia như thế nào .

Cùng lúc ấy Hoàng Nhi cũng ra khỏi phòng nó, thấy anh đi tới liền nói

- Hai ơi ! hai đắp khăn lạnh cho Minh Anh giảm sốt nhé, em xuống nấu chút cháo cho cậu ấy – giọng buồn buồn

- Ủ- đôi mày hơi nhíu lại vì lo lắng, anh đi thẳng đến chỗ nó nằm xem xét

Nhìn gương mặt của nó xanh xao, tim anh chợt nhói lên, chưa bao giờ anh thấy một Minh Anh thiếu sức sống như vậy

“ Mau khỏe đi con lợn, tôi không thích nhìn cô như thế này đâu ”- anh vuốt nhẹ mái tóc nó .

10 phút sau

Trên tay Hoàng Nhi là tô cháo thịt nghi ngút khói

Nói cho hoa mỹ vậy thôi chứ thực ra là cháo ăn liền có sẵn ở trong tủ , Hoàng Nhi chỉ việc thêm chút thịt bò mà thôi .

- Minh Anh ơi ! cậu dậy ăn chút cháo rồi uống thuốc cho nhanh khỏe lại nè – Hoàng Nhi đặt tô cháo sang bên cạnh lay người nó dậy .

- Ủ...ừm – Nghe thấy tiếng Hoàng Nhi nó khẽ cựa mình, mở đôi mắt mệt mỏi ra nhìn

Anh tiến lại đỡ nó ngồi tựa lưng vào thành giường rồi cầm lấy tô cháo nói

- Em cũng mệt rồi, về nghỉ đi mai còn đi học – anh ân cần lên tiếng .

Sau khi Hoàng Nhi ra khỏi phòng, anh cũng quay lại nhìn nó rồi múc từng muỗng nhỏ

“Phù... phù”- anh thổi cháo cho nguội rồi đưa về phía nó

- Ăn chút đi – anh nhỏ nhẹ nói

Há miệng đón nhận muỗng cháo còn âm ấm, nó cứ ngồi im như vậy nhìn từng hành động của anh rồi mỉm cười nhẹ, tuy đói nhưng miệng đắng ngắt, nó ăn chưa được nửa tô đã lắc đầu không ăn nữa .

Biết ý nên anh cũng không đút nữa, vớ lấy bịch thuốc với ly nước ấm trên bàn đưa cho nó

- Uống thuốc đi cho nhanh khỏe – anh nhìn nó

Nó chỉ gục nhẹ đầu thay cho câu trả lời, rồi nhận thuốc với nước từ tay anh cho vào miệng một lượt .

Dường như đã kiệt cạn sức lực nó uống thuốc xong liền nằm xuống mà mệt mỏi ngủ thiếp đi .

Dần chìm vào giấc ngủ, trong lúc mê man nó thấy như anh hôn nhẹ lên trán nó. Nó đang mơ chẳng

Kéo nhẹ chiếc chăn mỏng lên người, rồi đi thay cái khăn chườm khác cho nó

“Cô chỉ giỏi làm cho người khác lo lắng”- anh nghĩ thầm

Ngồi chăm sóc nó cả đêm, lâu lâu lại đưa tay lên trán xem nó đã bớt sốt chưa.... Cứ hai ba lần như vậy rồi vì khi tối có cùng mọi uống vài lon men bia động lại trong cơ thể làm ngủ thiếp đi lúc nào không biết ..

Hoàng Nhi đã dậy từ sớm chuẩn bị cháo cho nó, bây giờ cũng còn khá sớm Hoàng Nhi tính lên thăm nó một chút mở cửa nhẹ nhẹ sợ làm Minh Anh thức giấc . Nhưng mà ngờ đâu một cảnh tượng hết sức lãng mạn như những bộ phim hàn quốc mà cô hay xem đang hiện diện trước mặt .

Một nam một nữ đang ôm nhau say giấc ngủ ,cô gái nằm tựa đầu lên cánh tay chàng trai khoảng cách là áp sát lẫn nhau, nhìn họ cứ như một đôi vợ chồng son .

“Ghé quá chời hà, hại mắt con nít chết được” – Hoàng Nhi nở nụ cười gian không thể tả lấy điện thoại chụp cái tách , rồi nhẹ nhàng khép cửa lại .

Ánh sáng chiếu qua khe cửa sổ làm nó tỉnh giấc, khê cựa mình vì vẫn còn mệt mỏi, nhưng sao thấy có gì đó không đúng cho lắm

“Sao bữa nay gôi ôm của mình nó ấm vậy ta”- nó nghĩ thầm

Quay mặt về phía cái được gọi là gối ôm bắt đắ dĩ của nó, giật mình nhưng nó đã kìm lại được chứ không là nó hét lên um sùm rồi , hé môi cười gian xảo

.

Vẫn chưa định hình được tư thế của mình với anh, nó cứ mãi nằm ngấm anh như thế .

“Bình thường đã đẹp rồi, sao ngủ cũng như thiên thần vậy nè” – nó lấy ngón tay vút sóng mũi anh .

Chợt anh mở mắt ra nhìn nó chằm chằm hỏi

- Nhìn đủ chưa ? – anh hỏi lạnh tanh .

Giọng nói của anh như làm nó thoát ra khỏi thiên đường, nơi đó có một người là anh đang nằm ngủ, như ý thức được điều gì đó nó ngồi bật dậy nhưng không được vì cái tay của anh còn nằm gọn trên eo nó

Lần này thì vỡ òa thiệt rồi, nó hét lên

- Á á á á, sao anh lại ôm tôi, tại sao anh lại ở đây – la làng lên rồi nó nhìn xuống cơ thể của mình xem có mất mát gì không .

Anh lấy tay che miệng nó lại .

- Xin lỗi chứ, cô không phải gu của tôi – anh nhếch môi cười nhẹ .

- Anh ... ối cái đầu của tôi – Nó ôm lấy đầu nhăn nhó .

- Minh Anh , Minh Anh , cô có làm sao không – Anh hốt hoảng xít đến gần luống cuốn chân tay sờ đầu nó

- Ôi tôi đau đầu quá – được ã nó áp sát đầu mình vào ngực anh mà nở nụ cười gian xảo .

Dường như đã đoán ra được mưu đồ của nó , trong lòng có chút vui không muốn buông ra , muốn nó nằm trong lòng của anh như thế này mãi thôi , chỉ tại anh là người lòng nghĩ một nơi nhưng hành động là đi một nẻo .

- Cô đùa tôi à – anh kìm nén cảm xúc , mặt tỉnh bơ hỏi .

- O bị phát hiện rồi à hì hì – nó hếch mắt lên nhìn anh .

- Còn chưa chịu buông ra . – anh nói như ra lệnh

Nó nhích xa ra một chút , miệng vẫn mỉm cười , gì đâu mà xấu hổ chỉ cần có một chút cơ hội gần gũi anh như vậy cũng đủ ấm lòng rồi . Nó cứ nhìn anh mà cười như vậy , anh cũng không nói gì mặt cũng chẳng có thái độ gì nhân lúc nó k để ý đến chuyện vì sao anh ở phòng nó , nhanh chân anh đứng dậy đi về phòng trong khi nó vẫn còn ngồi đó cười khúc khích .

Trường Gmeiner .

- Con nhỏ này to gan thật , lại không reply tin nhắn của mình – hấn cầm điều thuốc trên tay rít một hơi .

Từ sáng sớm hấn đã đứng đợi nó ở cổng trường , liên tục gọi nhiều cuộc nhưng vẫn im thinh thít , chẳng biết điều gì sai khiến hấn phải chạy đi quanh trường để tìm kiếm nó . Càng bức dọc hơn khi nó chẳng thèm

nghe máy hay reply tin nhắn thay vì hẳn sẽ lên lớp mình thì hẳn lại lật đật chạy sang khu A và dĩ nhiên là đến lớp của nó đảo mắt nhìn xung quanh định bỏ đi ngờ đâu Thy Thy đi tới bắt gặp hẳn .

- Anh sao lại xuống đây – Thy Thy có chút ngạc nhiên rồi cười e thẹn .

Vì bản thân Thy Thy nghĩ hẳn xuống đây để tìm mình . Khi đến với với Thế Hiển cho đến bây giờ Thy Thy luôn có cảm giác bất an ,tuy rằng không dành hết tình cảm thật lòng cho Thế Hiển như dù sao Thế Hiển bây giờ là của mình , nếu để bạn trai mình mà hướng về nơi khác thì thà phá chứ không để yên .

- Tất nhiên là tìm người đẹp – hẳn cong môi cười .

- Hi hi – Thy Thy cười e thẹn

- Vậy có việc gì không anh – Thy Thy .

- Như củ , tối anh sẽ đón em – hẳn áp sát bên tai Thy Thy mà nói .

Thy Thy chỉ gục nhẹ đầu cười tươi nhìn hẳn , hẳn cũng bước đi không nán lại lâu sợ sẽ để Thy Thy nắm bắt được suy nghĩ của mình .

Trở vào lớp mà Thy Thy cứ cười mãi không ngớt đám Phương Uyên Thấy thế chạy đến hỏi .

- Chuyện gì mà cậu cười vui quá vậy – Phương Uyên .

- Không có gì – Thy Thy cười tươi đáp .

Cả đám Phương Uyên cũng cười đáp , không biết lí do nào nhưng đám nữ sinh này rất muốn thân với Thy Thy .

- Ê bà có tính nên làm cho con nhỏ Minh Anh một trận không ? – Kim Hiếu hỏi

- ừ được đó , tôi cũng thấy ghét nhỏ đó vô cùng – Phương Uyên hớn hờ .

- Đúng rồi , vừa lùn vừa xấu , đợt bài kiểm tra đầu năm đó đứng thứ 47 của lớp , tệ hơn là không được nằm trong bảng xếp hạng của khối 10 nữa – Thảo Tâm ôm bụng cười .

- Thy Thy bà tham gia không – Phương Uyên Khoanh tay trước ngực quay lưng lại hỏi .

- Không – Thy Thy đáp ngắn gọn .

Thái độ của Thy Thy như vậy khiến Phương Uyên hơi có cảm giác bị bề mặt , trề môi ra rồi quay lên tám tiếp với những người khác .

- Tôi thấy được đó , nhưng mà làm sao xử được trong khi chuyện ở canteen đó – Phương Uyên có chút lo lắng .

Cả đám ngồi nhìn như suy tư , bỗng có tiếng nói vang lên từng đằng sau .

- Cũng dễ thôi mà , hiện tại cô ta đang bị phạt cứ canh lúc cô ta ở lại trường thì làm gì lại không được .

Vẫn chăm chú cuối đầu viết bài nhưng đồng thời khai sáng đường đi lối rẽ cho đám người của Phương Uyên .

Cả đám ngồi nhìn nhau cười nhếch môi đầy âm mưu .

Cách không xa KHU BIỆT THỰ ĐẢO XANH

Căn biệt thự khá lớn so với nhà Hoàng Long thì ướn tính cũng ngang bằng nhau .Thiết kế theo kiểu village sang trọng và tinh tế .

Người phụ nữ vóc dáng nhỏ con tuổi tác nhìn như chỉ vừa trải qua ba mươi mùa xuân mà thôi , trên khuôn mặt cũng có vài chần chiêm nho nhỏ , nhìn rất sang trọng và quý phái thanh cao , chân bắt chéo , cầm lấy điện thoại gọi cho ai đó .

- Alo , con nghe nè mẹ – giọng người con trai .

- Con đang ở đâu vậy – giọng người phụ nữ nhỏ nhẹ .

- Đang giữa giờ lên lớp , có gì không ạ mẹ nói luôn đi – giọng người con trai .
- Hôm nay xin về sớm đi con trai , mẹ có việc cần bàn với con không thể nói qua điện thoại được – người phụ nữ nói chậm rãi nhưng cũng như đang ra lệnh
- Dạ con biết rồi , hai mươi phút nữa sẽ có mặt tại nhà – Người con trai.

Đặt điện thoại xuống bàn , người phụ nữ khẽ cười rồi suy nghĩ về những dự định sắp đến .

Quốc Huy cho điện thoại vào cặp , đứng dậy xin phép giáo viên được về nhà sớm , thầy giáo cũng không gây khó khăn gì chỉ gục đầu đồng ý , Quốc Huy nhanh chân ra về không quên căn dặn Đăng Khôi trưa đèo Hoàng Nhi .

Anh bước vào căn nhà đã thấy mẹ mình ngồi chờ sẵn .

- Tôi xin chào Thu Trang phu nhân người xinh đẹp nhất quả đất – Quốc Huy cuối chào lễ phép .
- Ranh con , anh còn dám chọc tôi – mẹ Quốc Huy mắng yêu .
- Nhờ phu nhân , mà con đẹp trai như vậy – Quốc Huy vừa nói vừa tiến đến bên cạnh mẹ .
- Anh đó , thật biết làm người khác vui lòng mà – Ngón tay chỉ nhẹ vào đầu Quốc Huy .
- Gọi con về gấp có việc gì không mẹ . – Quốc Huy thôi đùa giỡn mà hỏi nghiêm túc .
- Con nhớ Sally cháu gái của chủ tịch Triệu không – Mẹ Quốc Huy .
- Sally à , Sally để con nhớ thử xem – Quốc Huy xoa cằm nghĩ ngợi .
- Ý mẹ là cái cô Triệu Phi Yến , hôm bữa con gặp trong tiệc nhà mình đó hã – Quốc Huy nhấn mạnh nói .
- Ừm – Mẹ Quốc Huy gục đầu .
- Rồi sao hả mama – Quốc Huy nhú mày .

Quốc Huy có một dự cảm không tốt trước những lời mà mẹ mình sắp nói ra đây , chưa bao giờ Quốc Huy thấy mẹ mình nghiêm túc đến vậy .

Thoát ra khỏi phòng , sau khi đã đi khuất ra khỏi tầm nhìn của nó, người anh dường như mất đi hết sức lực thở mạnh ra , tay phải vịn lan can mà cố đi về phòng mình .

Một bước , hai bước rồi ba bước chỉ còn chút xíu nữa thôi là đã đến chiếc giường nhưng ngờ đâu anh tự nhiên ngã xuống .

- Té rồi – tay anh đưa lên để về phía ngực trái .
 - Cảm giác này , sao lại đập nhanh như thế này – người anh nóng bừng mặt đỏ như trái cà chua chín mọng .
- Nhìn xung quanh tìm kiếm điện thoại , anh bấm số gọi cho Hoàng Nhi .
- Em nghe nè hai – giọng Hoàng Nhi trong trẻo nói .
 - Hoàng Nhi... - Anh lắp bắp .
 - Sao á , Minh Anh làm sao hả - Hoàng Nhi hỏi hã .
 - Anh Hai ... té rồi – lắp bắp từng chữ anh nói .

Hoàng Nhi ở đầu dây kia vẫn đang ngu ngơ chưa hiểu gì , rồi mới chợt nhớ lại chuyện ban sáng rồi cười khúc khích, chỉ khi anh trai của đang phải lòng ai đó thì mới có biểu hiện lạ lùng như vậy mà thôi .

Vào năm anh học lớp 9 cũng vậy lần đầu tiên khi Uyển Nhi hôn nhẹ lên trên má , vậy mà người anh như cạn kiệt sức lực mà té xuống cái “ pịch “ thế là cả bọn có một phen cười khoái chí , mỗi khi nhắc lại ai nấy đều cười .

- Trời ơi anh hai của tui ha ha . – Hoàng Nhi cười khúc khích qua điện thoại
- Anh trai lãnh đạm , lạnh lùng thường ngày của tôi đâu rồi .

- Alo alo , hai ơi còn nghe mấy không dạ - Hoàng Nhi vừa cười vừa nói .

Anh không còn nghe thấy tiếng gì xung quanh cả , chỉ nghe rõ được tiếng tim mình đập mà thôi , tay vẫn còn đang sờ ngay trước ngực .

- Ôi đầu của mình – nó đưa tay xoa xoa .

- Tại sao Hoàng Long lại đây nhỉ ? .

- Chắc tại hôm qua say nên mơ đi qua đây thôi mà , đúng vậy – nó lắc lắc cái đầu tự hỏi rồi tự trả lời .

Thôi nghĩ vu vơ , nó làm vài thao tác VSCN xong tắt tắt nhìn lên chiếc đồng hồ đặt cạnh giường của đã chín giờ rồi , tay xoa xoa lấy bụng .

Đang loay hoay lùm khum dưới bếp , tính hâm lại cháo mà Hoàng Nhi chuẩn bị sẵn cho nóng để cứu vãn cái bụng đói meo . Ngờ đâu ...

“ choảng “ – tiếng tô vỡ .

- Á – giật mình la lên vì tô cháo nóng .

Annh từ phòng mình nghe tiếng tô vỡ cũng lật đật chạy xuống .

- Rảnh quá không có gì làm , đập tô đập chén chơi à – anh gắt lên .

Bị anh mắng nó phụng phịu cuối xuống thu dọn bãi chiến trường , miệng vẫn lầm bầm nói lại anh cho bằng được .

- Có cái tô làm thấy ghê , người ta đang bình hoạn mà ăn hiếp quài . – tay nhặt từng mảnh vỡ dưới nền nhà

- Lầm bầm gì đó ? – anh nhìn nó .

- – nó im lặng .

Thật tình con nhỏ này làm rối loạn cảm xúc của rất là nhiều , khi này nghe tiếng vỡ dưới nhà anh sợ nó lại lên cơn sốt là bất tỉnh , hay bất cẩn làm vỡ tô . Nên lật đật chạy xuống cầu đầu tiên muốn nói là :

“ em có sao không ? “

Con tim thì bảo anh phải nói như vậy nhưng lý trí lại ngăn cản không cho . Anh lấy tay đập vào má mình một cái nhẹ .

- Qua bên kia – tay anh chỉ về hướng bàn ăn .

- Để dọn cái này đã – nó vẫn đang nhặt các mảnh vỡ .

- Đừng để tôi nói lần hai – giọng đầy uy quyền anh nói .

Rùng mình một chút nó ngược lên nhìn anh trông thấy khuôn mặt đó , cách tốt nhất là nghe lệnh và làm theo thôi khỏi nên tuyên chiến hay phản kháng là biện pháp tốt nhất . Nó bước từ lại ghế ngồi chống cằm nhìn anh đang dọn dẹp bãi chiến trường mà nó gây ra .

Sau đó anh đứng trong bếp nấu món cháo mà bấy ngun ngút ra ngoài .

- Con trai gì mà đảm đang quá hà – nó ngồi ngoài nói .

- Cô đó – anh chỉ vào mặt nó mà lườm .

Không nên nói thêm gì nữa , ngồi đợi chờ món ăn là hạnh phúc . Nó và anh bây giờ chẳng khác gì cặp đôi trong phim ngôi nhà hạnh phúc , ngồi đó tự tưởng tượng rồi cười khúc khích , anh ở bên trong bếp bếp cũng thấy oải vì hành động ngây ngô của nó .

- Ăn đi – anh đặt tô cháo trước mặt nó .

- Xong rồi hả – nó đưa mũi lại gần mà ngửi hương vị

- Chà ngon quá , oppa à – nó khen lấy khen để .

- Tôi chưa bao giờ thấy cô chê bất cứ thứ gì về tôi cả – anh khoanh tay trước ngực tự tin trả lời .

- Xì , tự tin thấy ớn . – nó trẻ môi lườm anh .

Cả hai cùng nhau ăn điểm tâm sáng , trêu chọc nhau vui vẻ , mà người bị xì khói nhiều nhất thì chỉ có thể là Minh Anh mà thôi .

Quốc Huy cứ nhìn mẹ mình mãi , ánh mắt vô cùng tò mò chẳng biết mẹ mình đang tính toán gì nữa , không để Quốc Huy nóng ruột nữa bà lên giọng nói từ tốn .

- Chủ tịch Triệu mới bàn với mẹ về hôn ước của hai tụi con .

- Cái gì ? HÔN ƯỚC sao? – Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ .

- Thì là con với Sally – Mẹ Quốc Huy mỉm cười nói .

- Không , con không bao giờ đồng ý – Quốc Huy gắt lên .

- Tại sao chứ , cuộc hôn nhân này sẽ có lợi cho cả đôi bên – mẹ Quốc Huy phần trần .

- Vậy cuộc hôn nhân của con trai mẹ là “ cuộc hôn nhân thương mại ? “ – Quốc Huy gay gắt nói .

- Không phải , không phải con trai à , sao lại là thương mại , mẹ thấy con bé quá hoàn hảo dành cho con mà , con không nghĩ ỉn thì cũng phải nghĩ cho tập đoàn , cho gần một ngàn nhân viên của tập đoàn chúng ta nữa chứ – mẹ Quốc Huy nhún mày .

- Con không đồng ý , mẹ cũng thừa biết người trong lòng con là ai mà . – Quốc Huy quay sang nhìn mẹ mình .

Nói đến đây mẹ Quốc Huy càng gay gắt và bắt đầu nổi nóng .

- Nếu là Hoàng Nhi thì lại càng không thể , mẹ quyết định rồi ở nhà đến chiều ra sân bay đón Sally về đây – Mẹ Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ rồi đứng dậy bỏ đi .

- Mẹ , tại sao lại vô lí như vậy – Quốc Huy cố gọi .

Chau mày bực mình , Quốc Huy đập tay thật mạnh xuống bàn . Cảm thấy núi lửa như sắp tuôn trào ra đến nơi . Hàng ngàn câu hỏi chạy trong đầu ngay lúc này .

- Tại sao lại lấy hôn nhân của mình ra làm ăn thương mại ?

- Hoàng Nhi , cô ấy làm gì sai mà mẹ phải phản ứng mạnh đến như vậy ?

Thu Trang phụ nhân trở vào trong phòng cầm ly trà trên tay , khuôn mặt đã co giãn thư thả đi rất nhiều , bà biết con trai bà yêu Hoàng Nhi nhưng những năm qua những buồn vui của Quốc Huy bà đều biết tất cả , gia thế lẫn dung mạo Hoàng Nhi không thua kém Sally nhưng bà luôn định kiến rằng Hoàng Nhi không hài lòng với Quốc Huy nên dù bao năm trôi qua cũng không một lần đồng ý hẹn hò .

Những điều này là vì tình yêu của một người mẹ hết mực thương yêu và lo lắng con trai của mình , bà lo sợ cho Quốc Huy cứ mãi theo đuổi thứ không thuộc về mình .

- Con trai tất cả là vì con mà thôi – nhấp ngụm trà mẹ Quốc Huy nói khẽ .

52. Chương 25 : Anh ... Té Rồi !!!

Quốc Huy bực bội thả người nằm ngửa ra ghế . Tiếng chuông từ trong túi quần reo lên , cầm điện thoại trên tay anh nhìn màn hình “ Em Yêu “ môi khẽ nhếch lên một đường cong . Quốc Huy bắt máy .

- Sao anh không đón em dạ ? – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Anh xin lỗi , có chút chuyện với mẹ . – Quốc Huy giải thích .

- Ồm , vậy tối nay anh có đi Cinema với em không ? – giọng buồn Hoàng Nhi hỏi .

- Có chứ , có chứ . Anh sẽ qua chở em đúng giờ mà .

- Ủ vậy nha , bye anh – Hoàng Nhi thở dài rồi cúp máy .

Buông điện thoại xuống , Quốc Huy nhắm mắt ngẫm nghĩ về Hoàng Nhi .

“ anh à , đeo cái này cho em “ – Quốc Huy về lúc đi mua dây chuyền với Hoàng Nhi .

“ bé con sao ngồi một mình vậy ? “ rồi chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Hoàng Nhi .

Một cô bé nhỏ nhỏ xinh xắn bảy tuổi đang ôm gấu bông trong tay ngồi xích đu khóc thút thít .

- Ba mẹ không cần Nhi , ba mẹ bỏ Nhi rồi hu hu – cô bé ẩy dụi mắt khóc .

- À là ba mẹ của bé , đi mua đồ chơi cho bé thôi sẽ về mà – cậu bé chạy đến lau những giọt nước mắt chảy ròng kia .

- Thật hả – cô bé ẩy ngược lên nhìn .

Cậu bé kia chỉ cười tỏ nằng không nói gì thêm .

- Wow ! anh thật giống hoàng tử đó – cô bé chạm đôi tay lên má cậu bé .

- Còn bé rất giống công chúa trong truyện – cậu bé xoa đầu .

- Vậy hoàng tử phải bảo vệ công chúa đó nha – cô bé cười tươi nói .

- Ừm , sẽ bảo vệ . – cậu bé khẳng định chắc nịch .

Cô bé đưa ngón tay út của mình ra móc ngón với cậu bé , tình yêu mang theo trong tim Quốc Huy cũng từ lúc đó , Quốc Huy biết còn nợ Hoàng Nhi một lời yêu chưa nói , nhưng trước tiên luôn đặt ra cho mình mục tiêu , muốn mình trở thành một người đàn ông bản lĩnh và có thể bảo vệ chăm sóc cho người con gái mà Quốc yêu thương .

Biệt thự Gmeiner .

Ban sáng nó dùng điểm tâm với anh xong , chính anh cũng là người ra lệnh bảo nó lên phòng nằm nghỉ ngơi , còn anh thì hôm nay vì nó đã nghỉ học trên trường để ở nhà chăm sóc cho nó , hơn thế nữa là anh lại dành hết mọi công việc nhà . nó cần gì thì chỉ cần gọi

- Hoàng Long , tôi muốn ăn bánh . – vừa xem ti vi vừa gọi anh .

Ngay lập tức một gói bánh poca đã có ngay trước mặt nó .

- Buồn lắm – mặt nó xịu xuống

- Sao buồn – anh nhẹ nhàng nói .

- Coi phim mình sao vui – nó nhìn sang anh , ánh mắt rưng rưng ,

- Được rồi , tôi xem với cô – anh ngồi xuống bên cạnh nó .

Đến đoạn giữa phim nó ngồi khóc thút thít nước mắt chảy lưng ròng

“ - em hãy quên tất cả đi , em hãy quên tất cả đi , quên tất cả “

“ - làm sao có thể như vậy được , làm sao có thể quên được , hức hức “

“ - em thật sự là con ngốc sao , ở đâu ra lời vô trách nhiệm như vậy chứ , hức hức “

“ - oh , do min jo see hãy trả lời đi , hức hức “ .

Nhạc phim vang lên ...

You are my dentisny , you are my dentisny geudaen , You're my everything . geudaeman bomyeonseo , geudaereul hyanghan naui sarangibnida , You're the one my love geudaen You're the one my love geudaen You're my delight of all .

Nó vừa xem đoạn đối thoại trong phim vừa khóc vừa nói theo .

- Do min jô si , ô tô kê , hức hức ô tô kê hu hu

anh quay sang trở mắt nhìn nó , quả thật con nhỏ này theo suy nghĩ của anh thì thật hâm hết sức coi phim mà cũng khóc được , lại nước mắt nước mũi chèm lem ra .

cùng lúc đó nó tựa đầu vào vai anh , môi cong lên cười mỉm cùng nó xem tiếp .

- Cảm động qua đi hà , ô tô kê hức hức – nó nói rồi quay sang khịt mũi vào áo anh .

- Đây cô kia – anh quát lên . Đẩy nhẹ nó ra

- Hả – giờ nó mới giật mình để ý đến .

- Dơ vừa thôi – anh chau mày rồi bỏ lên lầu .

Còn nó vẫn cười khúc khích mà xem tiếp .

- Hoàng Long ơi , muốn uống nước cam . – nó gọi như bà hoàng .

- Đợi tí – anh luống cuống vào bếp

5 phút sau

- Đây – anh đặt xuống bàn cho nó một ly nước cam ngon ngọt .

Nó đưa tay nhận lấy , chưa lúc nào nó thấy bị bệnh lại có ích như lúc nào , nếu mà anh cứ cứng chiều như thế này thì bệnh cả đời cũng được , cứ ngầy mặt ra cười nhìn theo anh không chớp mắt .

- Tôi đi nấu bữa trưa đây – nó xịu mặt nói .

- Thôi , được rồi cô mà nấu thì trưa nay lại phải nhịn ngồi đó xem phim đi .

Anh thừa biết là nó chỉ đang giả vờ nhưng vẫn chiều theo rồi đi thẳng vào bếp nấu nướng .

Coi phim xong chán chê , nó nhìn lại không thấy anh đâu liền đứng dậy đi quanh tìm kiếm . vòng trong nhà nhiều vòng không thấy anh đâu nhìn ra trước nhà cũng không thấy nên đi tăng bộ ra phía sau cũng coi như đi tham quan cho hết căn biệt thự này .

- Thì ra ở đây à – nó rón rén từ phía sau .

- Trời lạnh sao ra đây ? – anh đang tưới cây hỏi .

- Không sao mà – nó cười tươi

- Đưa đây làm cho – nó giật lấy cái vòi tưới .

- Được không đó – anh hỏi nghi ngờ .

- Thì nè .

Vừa chụp được vòi tưới nó xịt thẳng nước bắn tung tóe vào người anh .

- Minh Anh lần này cô chết chắc rồi – anh gất lên .

Cả hai đùa giỡn với nhau tranh giành vòi nước nước bắn tung tóe ai nấy đều ướt nhẹp như chuột lột .

- Ha ha tới đây mà bắt tôi nè lêu lêu – nó thè lưỡi treo rồi chạy tiếp .

Nào ai biết trước sự sự tình , cái bằng tính hậu đậu là nguồn gốc của con người nó mà , đang chạy chạy nhảy nhảy không nhìn phía dưới nó vấp dây tưới cây ngã ngửa ra phía sau .

Nhanh tay phản ứng anh chạy đến đỡ kịp nó , tư thế của hai người lúc này như đang trong vũ điệu sampan , tim anh đập dồn dập , hơi thở của nó thì vội vàng hai ánh mắt trong veo nhìn nhau , mọi thứ xung quanh như chìm hết đi vũ trụ bây giờ chỉ còn lại anh và nó .

Khoảng cách giữa hai khuôn mặt càng lúc càng áp sát lại gần nhau chỉ còn một milimet nữa mà thôi ...

Tíng...tong

Tiếng chuông cửa vang lên phá tan không khí lặng mặng của người , giật mình anh bối rối xoay qua xoay lại rồi ngó lên trời .

Nó thì cười tủm tỉm e thẹn mặt đỏ lên như trái cà chua , nó lên tiếng chữa ngượng .

- Chắc Hoàng Nhi về tôi ra mở cửa .

- Để tôi – anh nói .

- Ủm – nó cười mỉm .

- Cô lên trên thay quần áo đi – anh cố gắng điềm tĩnh nói .

- Ủm – nó gục nhẹ rồi chạy mất hút .

Anh chạy ra phía trước mở cửa , Hoàng Nhi thấy anh chỉ gục nhẹ rồi đi thẳng vào một hơi vào nhà . Đóng cửa rồi anh cũng chậm rãi theo sau .

- Cậu về rồi à – nó tươi cười nói khi gặp mặt nhau ở cầu thang .

- Ừ hì – Hoàng Nhi cười gượng .

- Thay đồ rồi xuống ăn cơm luôn nha – nó

- Ừ cậu đỡ chưa đó – Hoàng Nhi quan tâm .

- Đỡ rồi đi đi – nó đẩy Hoàng Nhi đi lên .

Không nói gì thêm Hoàng Nhi đi lên phòng , nó mỉm cười từ từ bước xuống nhà thì bắt gặp anh từ ngoài đi vào mặt đối mặt , nó ngượng ngùng tắt nụ cười cuối mặt rồi chạy thẳng vào bếp .

- Cho cô 5 phút dọn cơm – anh đi lên quay đầu xuống ra lệnh .

- Biết rồi – nó cũng nói to đáp trả .

Giờ cơm trưa cũng đã đến mọi cả ba ngồi vào bàn ăn , hai người có chung tâm trạng còn một người thì đang khó chịu trong lòng . Nó vẫn còn ngại ngùng cái vụ sau vườn lúc nãy cứ cuối mặt chăm chú vào chén cơm mà gấp từng hạt . Anh vẫn điềm tĩnh không tỏ rõ thái độ ra bên ngoài .

Hoàng Nhi có chút lo lắng cho Quốc Huy , tuy cuộc điện thoại khi nãy giọng Quốc Huy có cười nói rất tự nhiên nhưng Quốc Huy thế nào thì Hoàng Nhi hiểu rất rõ .

Hoàng Nhi thở dài rồi lắc đầu .

- Cậu sao thế – nó lên tiếng hỏi .

- Mình không sao – Hoàng Nhi lắc đầu đáp .

- Bữa nay học theo mình cái chữ “ Không sao đâu “ rồi đấy hả . – Nó treo

- Hì hì , thôi ăn đi nè – Hoàng Nhi gấp sang nó một lát thịt .

Anh cũng gấp cho Hoàng Nhi một lát , nhỏ nhẹ nó .

- Quốc Huy lại làm gì em rồi .

Nó trở mặt nhìn anh , rồi cắn đũa suy nghĩ gì đó .

- Làm gì đâu em thấy lo lắng cho anh ấy chút thôi . – Hoàng Nhi bị xị trả lời.

- Ủm – anh đáp rồi nhìn nó .

- Còn cô ăn đi rồi uống thuốc nhìn gì – anh nói cộc lốc .

- Biết rồi , căng nhằn quài – nó lí nhí nói .

- Em buồn ngủ quá , lên ngủ trước nha hai . Cậu dọn dẹp giúp mình nha Minh Anh .

Hoàng Nhi nói xong rồi buông đũa , đi một mạch lên trên . Nó gục nhẹ đầu trông theo Hoàng Nhi .

“ chắc cậu ấy đang buồn ” – nó nghĩ .

- Ăn đi – anh giục .

- Nhát ăn quá – nó nhăn mặt lại nũng nịu .

- Sao Minh Anh mà cũng nhát ăn à – anh cười nói .

- Anh ... hứ – nó lườm anh .

Quá ghét trước lời nói treo chọc của anh nó gấp thức ăn lia lịa cho vào miệng mà nhai ngáo nghiêng . Anh trông thấy vậy liền cười thầm trong bụng .

“ treo chọc mới chịu ăn sao . ”

Mấy hôm nay trời cứ mưa liên tục không ngớt kèm theo những sấm chớp đùng đùng , kéo theo tâm trạng của con người cũng buồn theo mùa . Nằm trong phòng mà Hoàng Nhi cứ thở ngắn thở dài , nhắn tin mà chẳng thấy người ta reply , gọi điện thoại cho Ngọc Quỳnh thì cũng chẳng có người cầm máy , muốn sang nói chuyện với nó thì sợ nó mệt vì có bệnh trong người sẽ làm phiền . Nhắm mắt để ngủ nhưng cứ lặn qua lặn lại .

“ cốc... cốc ” – tiếng cửa vang lên .

- Hoàng Nhi cậu ngủ chưa – Nó kêu khe khẽ bên ngoài .

Nghe tiếng cửa , mệt mỏi Hoàng Nhi đứng dậy ra mở .

- Vào đi Minh Anh . – Hoàng Nhi nói nhẹ .

Bước vào phòng , mùi hương dầu thơm thoang thoang , một màu hồng phấn nhẹ nhàng dành cho căn phòng tiểu thư đài cát , giường ngủ lãn bọc nệm là hình mèo kitty mà bất kì người con gái nào cũng thích , rèm cửa thì hồng đậm hơn chút . So với phòng nó thì căn phòng màu hồng này của Hoàng Nhi nổi bật hơn hẳn .

- Phòng cậu đẹp quá . – nó tròn xoe mắt ngắm ngía mà khen .

- Hi hi , bình thường thôi mà – Hoàng Nhi cười mỉm .

- Trông cậu không vui . – nó ngồi xuống nệm hỏi .

- Ừm – Hoàng Nhi đáp .

- Tâm sự với mình đi , đảm bảo không nhiều chuyện với ai – nó đưa tay lên hứa .

- Kể cả anh mình sao – Hoàng Nhi lườm

- Cái đó hên xui – nó cười hì hì .

- Biết ngay mà . – Hoàng Nhi đẩy nhẹ đầu nó .

- Nói mình nghe nào Quốc Huy đó – ánh mắt nó tò mò .

- À ừm như thế này &*^@*&^*^@*&^#&@^\$^*^&^^^#%U()(#&())* - Hoàng Nhi thuật lại câu chuyện về mình và Quốc Huy .

- Vậy là cũng có tình cảm với anh ấy , nhưng chưa một lần nào hai người chính thức hò hẹn sao – nó .

- Ừ , mình cũng không hiểu vì sao , cũng không biết rõ thật tâm anh ấy có tình cảm với mình không, hay chỉ xem mình là em gái . – Hoàng Nhi thở dài .

- Sao cậu không thử tỏ tình – nó nảy ý kiến cho Hoàng Nhi .

- Đâu phải ai cũng có gang như cậu đâu – Hoàng Nhi nhún vai .

- Ờ ha – nó gục đầu cười .

Cứ thế nó với Hoàng Nhi ngồi tâm sự suốt cả buổi trưa đến chiều , mà chẳng hay đến anh đang ở nơi khác mà cau có bực dọc . Cầm sắp hồ sơ công ty để xử lí mà trong đầu anh lẫn trong tim là một mớ lộn xộn hình ảnh của nó mà không tập trung được .

Từ sáng đến giờ Quốc Huy cứ bị mẹ mình hối thúc chuẩn bị phòng tất tần mọi việc để chiều nay đón Triệu Phi Yến . Ngay đến cả điện thoại cũng bị tịch thu , bực dọc nhưng không thể làm gì ngoài việc tuân lệnh .

- Thu Trang phu nhân à , trả điện thoại cho con đi – Quốc Huy làm nũng với mẹ .
- Không , chiều cứ đi đón Sally về rồi mẹ sẽ trả – tỏ vẻ không quan tâm , mẹ Quốc Huy vẫn thờ ơ nhàn rỗi mà cắm hoa .
- Chẳng lẽ mẹ muốn con trai mẹ đau khổ như thế này ư – Quốc Huy giả vờ ôm ngực .
- Anh đừng có bày trò tôi biết hết rồi – tay vẫn cắm hoa Mẹ Quốc Huy cười nhẹ .
- Mẹ à ! thật là bực mình mà – nhẹ nhàng cũng không xong , Quốc Huy bực dọc nhăn nhó .
- Dù có ép buộc cũng thì lựa chọn duy nhất vẫn là HOÀNG NHI – Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ .
- Để đó rồi xem . – Mẹ Quốc Huy nhoeo miệng cười .

Quốc Huy tỏ rõ thái độ, đi lên phòng đóng cửa thật mạnh , đứng bên ngoài mà đưa tay xoa xoa vầng thái dương . Không phải vì sợ sự uy hiếp của mẹ mà Quốc Huy chịu trận, chỉ là vì Quốc Huy thương bà ấy rất nhiều .

Hai chữ “ Gia Đình “ trong anh nó không hề tồn tại hoàn hảo như cái vỏ bọc bên ngoài , ba Quốc Huy là một người đầy tính toán và bất chấp thủ đoạn của riêng ông . Đối với ông ta chỉ có sự nghiệp địa vị là trên hết . Từ lúc sinh ra đến nay mẹ Quốc Huy đã chịu biết bao nhiêu trận đòn từ ông ta nhưng vẫn cam chịu vì Quốc Huy .

Mang danh là phu nhân của một chủ tịch tập đoàn nhưng sự tình chỉ là một người vợ hờ không hơn không kém , còn với Quốc Huy là cậu ấm là con trai của ông ta nhưng một năm gặp mặt ăn uống chung với ông là một điều hiếm khi xảy ra .

Đó cũng chính là một trong những lí do Quốc Huy không thể mở lời yêu thương với Hoàng Nhi được . Điều anh lo sợ nó đã xảy ra là một ngày Thu Trang phu nhân của anh sẽ ép hôn .

- Hoàng Nhi bây giờ em đang làm gì ? – Quốc Huy thở dài .
- Bây giờ cũng sắp đến giờ hẹn , không có gì để liên lạc được với Hoàng Nhi , Quốc Huy bồn chồn trong lòng , đứng ngồi không yên . Ở trong phòng mà cứ đến đi lui tình thế bắt buộc càng làm anh nóng như nãy lửa, cả buổi trưa cho đến chiều , hai cô gái cứ ngồi tâm sự với nhau rôm rã đủ điều mà quên bèn đi thời gian . Phần nào nhờ vậy mà tâm trạng của Hoàng Nhi cũng đỡ bớt đi một phần .
- Á chết quên nữa – Hoàng Nhi hoảng hốt ngồi bật dậy .
 - Sao thế – nó ngơ ngơ ngác ngác .
 - Mình có hẹn với Quốc Huy mà nằm nói chuyện quên mất tiêu luôn – Hoàng Nhi luống cuống lựa quần áo .
 - Ồm vậy thôi cậu sửa soạn đi mình xuống nhà .
- Rời khỏi phòng nó cười mỉm lắc đầu , nó thích Hoàng Nhi như thế lúc nào cũng nhí nhảnh chứ không phải u sầu , đang đi giữa cầu thang thì thấy anh chạy xuống có vẻ gấp gáp .
- Cần thận – nó nói .
 - Ở nhà cấm đi đâu , đói thì ăn cơm trước uống thuốc đi đó – anh nói như ra lệnh rồi chạy đi mất khỏi tầm nhìn của nó .
- Thở dài , nó ngán ngẫm nhìn xung quanh thấy vắng hoe nên cũng thấy chán chường quay về phòng để nằm nghỉ .

Cơn đau đầu lại ập đến nó nằm xuống nệm chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay , mà không để ý đến cái dễ yêu của mình từ sáng giờ có bao nhiêu cuộc gọi nhỡ và tin nhắn .

Sân Bay Đà Nẵng

Quốc Huy cùng với mẹ mình đang đứng bên ngoài chờ đợi Sally nhưng đã trôi qua hơn một giờ rồi mà vẫn không thấy cô ta ở đâu , anh lại càng nóng ruột hơn vì đã trễ giờ hẹn với Hoàng Nhi .

- Mẹ à , con nghĩ cô ta cho mẹ leo cây rồi đó . – Quốc Huy cầu gắt .

- Chắc tại con bé trễ chuyến bay , cứ đợi tí xem sao – mẹ Quốc Huy cứ đưa hướng mắt phía cửa ra vào.

Hoàng Nhi đã đến rạp trước đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy . Liên tục bấm gọi những vẫn “ ò í e “

Giờ đây trên mặt hàng lên một sự thất vọng như vẫn đứng ở đó trông chờ Quốc Huy sẽ đến .

- Mẹ à , trễ lắm rồi đó . – Quốc Huy luống cuống nói .

- Có chuyện gì mà con nóng vội vậy – mẹ Quốc Huy nhăn mặt .

- Giờ là mấy giờ rồi , nếu mà đến cũng đến rồi . – Quốc Huy gần giọng .

Quốc Huy định bỏ đi thì đụng phải một cô gái xinh xắn. À Không ! phải đúng hơn là đẹp , đôi mắt màu xanh biếc trong veo , dáng vóc thì khỏi chê nằm trong tầm mắt của Quốc Huy thì được xếp vào loại 90 60 90 khá là chuẩn .

Gu thời trang thì khỏi phải chê nữa , chiếc quần bò màu trắng ôm sát càng làm tôn lên đôi chân dài kia và một chiếc áo pull không quá cầu kì nhưng nhìn rất bắt mắt , mái tóc xoăn dài màu nâu tạo thêm nét quyến rũ .

- I'm sorry , you are ok ? – cô gái .

- Nothing – Quốc Huy lấy lại phong độ trả lời .

Vừa hay lúc đó mẹ Quốc Huy bước đến .

- Cháu là Sally – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

Cô gái mở mắt to tròn , rồi ngẫm nghĩ một hồi mới cuối đầu lễ phép đáp lại .

- Là phu nhân ạ .

- Đúng rồi – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

- Sao cháu lại đến trễ vậy – ân cần mẹ Quốc Huy hỏi .

- Dạ chuyến bay bị delay cháu phải làm thủ tục nên hơi lâu , xin lỗi để bác chờ lâu . – Sally trả lời lễ phép .

- Thôi không sao tới là được rồi .

- Nào chúng ta về nhà thôi – mẹ Quốc Huy nắm tay Sally thân mật cùng nhau bước ra xe .

Sau màn chào hỏi , Quốc Huy có chút rung động trước vẻ đẹp của Sally nhưng rất tiếc trái tim anh chỉ thuộc về Hoàng Nhi mà thôi . Bây giờ anh chỉ muốn thu xếp thật nhanh mà chạy đến Hoàng Nhi thôi .

Ngồi trên xe mà lòng Quốc Huy nóng như lửa đốt , khuôn mặt lo lắng nên cứ chau mày lại . Sally nhìn theo gương chiếu hậu , trong đầu cũng đang suy tính gì đó .

- Bác à , con nghe nói trong phố có quán cơm niêu nổi tiếng lắm phải không ạ – Sally nhẹ nhàng nói .

- Ủ , là quán Tài Ký – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

- Vậy xin phép bác tối nay cháu có thể dùng bữa tại đó không ạ ? – Sally cười mỉm .

- KHÔNG ĐƯỢC – Quốc Huy quay xuống phản đối rõ to .

53. Chương 25 : Anh ... Té Rồi !!!

Quốc Huy bực bội thả người nằm ngửa ra ghế . Tiếng chuông từ trong túi quần reo lên , cầm điện thoại trên tay anh nhìn màn hình “ Em Yêu “ môi khẽ nhếch lên một đường cong . Quốc Huy bắt máy .

- Sao anh không đón em dạ ? – Hoàng Nhi phụng phịu .
- Anh xin lỗi , có chút chuyện với mẹ . – Quốc Huy giải thích .
- Ồm , vậy tối nay anh có đi Cinema với em không ? – giọng buồn Hoàng Nhi hỏi .
- Có chứ , có chứ . Anh sẽ qua chở em đúng giờ mà .
- Ừ vậy nha , bye anh – Hoàng Nhi thở dài rồi cúp máy .

Buông điện thoại xuống , Quốc Huy nhắm mắt ngẫm nghĩ về Hoàng Nhi .

“ anh à , đeo cái này cho em “ – Quốc Huy về lúc đi mua dây chuyền với Hoàng Nhi .

“ bé con sao ngồi một mình vậy ? “ rồi chợt nhớ về lần đầu tiên gặp Hoàng Nhi .

Một cô bé nhỏ nhỏ xinh xắn bảy tuổi đang ôm gấu bông trong tay ngồi xích đu khóc thút thít .

- Ba mẹ không cần Nhi , ba mẹ bỏ Nhi rồi hu hu – cô bé ấy dụi mắt khóc .
- À là ba mẹ của bé , đi mua đồ chơi cho bé thôi sẽ về mà – cậu bé chạy đến lau những giọt nước mắt chảy ròng kia .
- Thật hả – cô bé ấy ngược lên nhìn .
- Cậu bé kia chỉ cười tỏa nắng không nói gì thêm .
- Wow ! anh thật giống hoàng tử đó – cô bé chạm đôi tay lên má cậu bé .
- Còn bé rất giống công chúa trong truyện – cậu bé xoa đầu .
- Vậy hoàng tử phải bảo vệ công chúa đó nha – cô bé cười tươi nói .
- Ừm , sẽ bảo vệ . – cậu bé khẳng định chắc nịch .

Cô bé đưa ngon tay út của mình ra móc nghéo với cậu bé , tình yêu mang theo trong tim Quốc Huy cũng từ lúc đó , Quốc Huy biết còn nợ Hoàng Nhi một lời yêu chưa nói , nhưng trước tiên luôn đặt ra ỉnh mục tiêu , muốn mình trở thành một người đàn ông bản lĩnh và có thể bảo vệ chăm sóc cho người con gái mà Quốc yêu thương .

Biệt thự Gmeiner .

Ban sáng nó dùng điểm tâm với anh xong , chính anh cũng là người ra lệnh bảo nó lên phòng nằm nghỉ ngơi , còn anh thì hôm nay vì nó đã nghỉ học trên trường để ở nhà chăm sóc cho nó , hơn thế nữa là anh lại dành hết mọi công việc nhà . nó cần gì thì chỉ cần gọi

- Hoàng Long , tôi muốn ăn bánh . – vừa xem ti vi vừa gọi anh .

Ngay lập tức một gói bánh poca đã có ngay trước mặt nó .

- Buồn lắm – mặt nó xịu xuống
- Sao buồn – anh nhẹ nhàng nói .
- Coi phim mình sao vui – nó nhìn sang anh , ánh mắt rưng rưng ,
- Được rồi , tôi xem với cô – anh ngồi xuống bên cạnh nó .

Đến đoạn giữa phim nó ngồi khóc thút thít nước mắt chảy lưng ròng

“ - em hãy quên tất cả đi , em hãy quên tất cả đi , quên tất cả “

“ - làm sao có thể như vậy được , làm sao có thể quên được , hức hức “

“ - em thật sự là con ngốc sao , ở đâu ra lời vô trách nhiệm như vậy chứ , hức hức “

“ - oh , do min jo see hãy trả lời đi , hức hức “ .

Nhạc phim vang lên ...

You are my everything , you are my everything geudaen , You're my everything . geudaeman bomyeonseo , geudaereul hyanghan naui sarangibnida , You're the one my love geudaen You're the one my love geudaen You're my delight of all .

Nó vừa xem đoạn đối thoại trong phim vừa khóc vừa nói theo .

- Do min jo si , ô tô kê , hức hức ô tô kê hu hu

anh quay sang trở mắt nhìn nó , quả thật con nhỏ này theo suy nghĩ của anh thì thật hâm hết sức coi phim mà cũng khóc được , lại nước mắt nước mũi chèm lem ra .

cùng lúc đó nó tựa đầu vào vai anh , môi cong lên cười mĩm cùng nó xem tiếp .

- Cảm động quá đi hà , ô tô kê hức hức – nó nói rồi quay sang khịt mũi vào áo anh .

- Đây cô kia – anh quát lên . Đẩy nhẹ nó ra

- Hả – giờ nó mới giật mình để ý đến .

- Dơ vừa thôi – anh chau mày rồi bỏ lên lầu .

Còn nó vẫn cười khúc khích mà xem tiếp .

- Hoàng Long ơi , muốn uống nước cam . – nó gọi như bà hoàng .

- Đợi tí – anh luống cuống vào bếp

5 phút sau

- Đây – anh đặt xuống bàn cho nó một ly nước cam ngon ngọt .

Nó đưa tay nhận lấy , chưa lúc nào nó thấy bị bệnh lại có ích như lúc nào , nếu mà anh cứ cứng chiều như thế này thì bệnh cả đời cũng được , cứ ngầy mặt ra cười nhìn theo anh không chớp mắt .

- Tôi đi nấu bữa trưa đây – nó xịu mặt nói .

- Thôi , được rồi cô mà nấu thì trưa nay lại phải nhịn ngồi đó xem phim đi .

Anh thừa biết là nó chỉ đang giả vờ nhưng vẫn chiều theo rồi đi thẳng vào bếp nấu nướng .

Coi phim xong chán chê , nó nhìn lại không thấy anh đâu liền đứng dậy đi quanh tìm kiếm . vòng trong nhà nhiều vòng không thấy anh đâu nhìn ra trước nhà cũng không thấy nên đi tầng bộ ra phía sau cũng coi như đi tham quan cho hết căn biệt thự này .

- Thì ra ở đây à – nó rón rén từ phía sau .

- Trời lạnh sao ra đây ? – anh đang tưới cây hỏi .

- Không sao mà – nó cười tươi

- Đưa đây làm cho – nó giật lấy cái vòi tưới .

- Được không đó – anh hỏi nghi ngờ .

- Thì nè .

Vừa chớp được vòi tưới nó xịt thẳng nước bắn tung tóe vào người anh .

- Minh Anh lần này cô chết chắc rồi – anh gắt lên .

Cả hai đùa giỡn với nhau tranh giành vòi nước nước bắn tung tóe ai nấy đều ướt nhẹp như chuột lột .

- Ha ha tới đây mà bắt tôi nè lêu lêu – nó thè lưỡi treo rồi chạy tiếp .

Nào ai biết trước sự sự tình , cái bằng tính hậu đậu là nguồn gốc của con người nó mà , đang chạy chạy nhảy nhảy không nhìn phía dưới nó vấp dây tưới cây ngã ngửa ra phía sau .

Nhanh tay phản ứng anh chạy đến đỡ kịp nó , tư thế của hai người lúc này như đang trong vũ điệu sampan , tìm anh đập dồn dập , hơi thở của nó thì vội vàng hai ánh mắt trong veo nhìn nhau , mọi thứ xung quanh như chìm hết đi vũ trụ bây giờ chỉ còn lại anh và nó .

Khoảng cách giữa hai khuôn mặt càng lúc càng áp sát lại gần nhau chỉ còn một milimet nữa mà thôi ...

Tíng...tong

Tiếng chuông cửa vang lên phá tan không khí lãng mạn của người , giật mình anh bối rối xoay qua xoay lại rồi ngó lên trời .

Nó thì cười tủm tỉm e thẹn mặt đỏ lên như trái cà chua , nó lên tiếng chữa ngượng .

- Chắc Hoàng Nhi về thôi ra mở cửa .
- Để tôi – anh nói .
- Ừm – nó cười mỉm .
- Cô lên trên thay quần áo đi – anh cố gắng điềm tĩnh nói .
- Ừm – nó gục nhẹ rồi chạy mất hút .

Anh chạy ra phía trước mở cửa , Hoàng Nhi thấy anh chỉ gục nhẹ rồi đi thẳng vào một hơi vào nhà . Đóng cửa rồi anh cũng chậm rãi theo sau .

- Cậu về rồi à – nó tươi cười nói khi gặp mặt nhau ở cầu thang .
- Ừ hi – Hoàng Nhi cười gượng .
- Thay đồ rồi xuống ăn cơm luôn nha – nó
- Ừ cậu đỡ chưa đó – Hoàng Nhi quan tâm .
- Đỡ rồi đi đi – nó đẩy Hoàng Nhi đi lên .

Không nói gì thêm Hoàng Nhi đi lên phòng , nó mỉm cười từ từ bước xuống nhà thì bắt gặp anh từ ngoài đi vào mặt đối mặt , nó ngượng ngùng tắt nụ cười cuối mặt rồi chạy thẳng vào bếp .

- Cho cô 5 phút dọn cơm – anh đi lên quay đầu xuống ra lệnh .
- Biết rồi – nó cũng nói to đáp trả .

Giờ cơm trưa cũng đã đến mọi cả ba ngồi vào bàn ăn , hai người có chung tâm trạng còn một người thì đang khó chịu trong lòng . Nó vẫn còn ngại ngùng cái vụ sau vườn lúc nãy cứ cuối mặt chăm chú vào chén cơm mà gắp từng hạt . Anh vẫn điềm tĩnh không tỏ rõ thái độ ra bên ngoài .

Hoàng Nhi có chút lo lắng cho Quốc Huy , tuy cuộc điện thoại khi nãy giọng Quốc Huy có cười nói rất tự nhiên nhưng Quốc Huy thế nào thì Hoàng Nhi hiểu rất rõ .

Hoàng Nhi thở dài rồi lắc đầu .

- Cậu sao thế – nó lên tiếng hỏi .
- Mình không sao – Hoàng Nhi lắc đầu đáp .
- Bữa nay học theo mình cái chữ “ Không sao đâu “ rồi đấy hả . – Nó treo
- Hi hi , thôi ăn đi nè – Hoàng Nhi gắp sang nó một lát thịt .

Anh cũng gắp cho Hoàng Nhi một lát , nhỏ nhẹ nó .

- Quốc Huy lại làm gì em rồi .

Nó trở mặt nhìn anh , rồi cắn đũa suy nghĩ gì đó .

- Làm gì đâu em thấy lo lắng cho anh ấy chút thôi . – Hoàng Nhi bị xì trã lời.

- Ủm – anh đáp rồi nhìn nó .

- Còn cô ăn đi rồi uống thuốc nhìn gì – anh nói cộc lốc .

- Biết rồi , căng nhằn quài – nó lí nhí nói .

- Em buồn ngủ quá , lên ngủ trước nha hai . Cậu dọn dẹp giúp mình nha Minh Anh .

Hoàng Nhi nói xong rồi buông đũa , đi một mạch lên trên . Nó gục nhẹ đầu trông theo Hoàng Nhi .

“ chắc cậu ấy đang buồn ” – nó nghĩ .

- Ăn đi – anh giục .

- Nhát ăn quá – nó nhăn mặt lại nũng nịu .

- Sao Minh Anh mà cũng nhát ăn à – anh cười nói .

- Anh ... hứ – nó lườm anh .

Quá ghét trước lời nói treo chọc của anh nó gấp thức ăn lia lịa cho vào miệng mà nhai ngáo nghiêng . Anh trông thấy vậy liền cười thầm trong bụng .

“ treo chọc mới chịu ăn sao . ”

Mấy hôm nay trời cứ mưa liên tục không ngớt kèm theo những sấm chớp đùng đùng , kéo theo tâm trạng của con người cũng buồn theo mùa . Nằm trong phòng mà Hoàng Nhi cứ thở ngắn thở dài , nhắn tin mà chẳng thấy người ta reply , gọi điện thoại cho Ngọc Quỳnh thì cũng chẳng có người cầm máy , muốn sang nói chuyện với nó thì sợ nó mệt vì có bệnh trong người sẽ làm phiền . Nhắm mắt để ngủ nhưng cứ lẩn qua lẩn lại .

“ cốc... cốc ” – tiếng cửa vang lên .

- Hoàng Nhi cậu ngủ chưa – Nó kêu khe khẽ bên ngoài .

Nghe tiếng cửa , mệt mỏi Hoàng Nhi đứng dậy ra mở .

- Vào đi Minh Anh . – Hoàng Nhi nói nhẹ .

Bước vào phòng , mùi hương dầu thơm thoang thoảng , một màu hồng phấn nhẹ nhàng dành cho căn phòng tiểu thư đài cát , giường ngủ lãn bọc nệm là hình mèo kitty mà bất kì người con gái nào cũng thích , rèm cửa thì hồng đậm hơn chút . So với phòng nó thì căn phòng màu hồng này của Hoàng Nhi nổi bật hơn hẳn .

- Phòng cậu đẹp quá . – nó tròn xoe mắt ngắm ngía mà khen .

- Hi hi , bình thường thôi mà – Hoàng Nhi cười mỉm .

- Trông cậu không vui . – nó ngồi xuống nệm hỏi .

- Ủm – Hoàng Nhi đáp .

- Tâm sự với mình đi , đảm bảo không nhiều chuyện với ai – nó đưa tay lên hứa .

- Kể cả anh mình sao – Hoàng Nhi lườm

- Cái đó hên xui – nó cười hì hì .

- Biết ngay mà . – Hoàng Nhi đẩy nhẹ đầu nó .

- Nói mình nghe nào Quốc Huy đó – ánh mắt nó tò mò .

- À ừm như thế này &^@*&^@*&^#*&@^\$^&^^#%U()(#&())* - Hoàng Nhi thuật lại câu chuyện về mình và Quốc Huy .

- Vậy là cũng có tình cảm với anh ấy , nhưng chưa một lần nào hai người chính thức hò hẹn sao – nó .

- Ừ , mình cũng không hiểu vì sao , cũng không biết rõ thật tâm anh ấy có tình cảm với mình không, hay chỉ xem mình là em gái . – Hoàng Nhi thở dài .

- Sao cậu không thử tỏ tình – nó nảy ý kiến cho Hoàng Nhi .

- Đầu phải ai cũng có gang như cậu đầu – Hoàng Nhi nhún vai .

- Ồ ha – nó gục đầu cười .

Cứ thế nó với Hoàng Nhi ngồi tâm sự suốt cả buổi trưa đến chiều , mà chẳng hay đến anh đang ở nơi khác mà cau có bực dọc . Cầm sắp hồ sơ công ty để xử lí mà trong đầu anh lẫn trong tim là một mớ lộn xộn hình ảnh của nó mà không tập trung được .

Từ sáng đến giờ Quốc Huy cứ bị mẹ mình hối thúc chuẩn bị phòng tất tần mọi việc để chiều nay đón Triệu Phi Yến . Ngay đến cả điện thoại cũng bị tịch thu , bực dọc nhưng không thể làm gì ngoài việc tuân lệnh .

- Thu Trang phu nhân à , trả điện thoại cho con đi – Quốc Huy làm nũng với mẹ .

- Không , chiều cứ đi đón Sally về rồi mẹ sẽ trả – tỏ vẻ không quan tâm , mẹ Quốc Huy vẫn thờ ơ nhàn rỗi mà cắm hoa .

- Chẳng lẽ mẹ muốn con trai mẹ đau khổ như thế này ư – Quốc Huy giả vờ ôm ngực .

- Anh đừng có bày trò tôi biết hết rồi – tay vẫn cắm hoa Mẹ Quốc Huy cười nhẹ .

- Mẹ à ! thật là bực mình mà – nhẹ nhàng cũng không xong , Quốc Huy bực dọc nhăn nhó .

- Dù có ép buộc cũng thì lựa chọn duy nhất vẫn là HOÀNG NHI – Quốc Huy nhấn mạnh từng chữ .

- Để đó rồi xem . – Mẹ Quốc Huy nhoen miệng cười .

Quốc Huy tỏ rõ thái độ, đi lên phòng đóng cửa thật mạnh , đứng bên ngoài mà đưa tay xoa xoa vầng thái dương . Không phải vì sợ sự uy hiếp của mẹ mà Quốc Huy chịu trận, chỉ là vì Quốc Huy thương bà ấy rất nhiều .

Hai chữ “ Gia Đình “ trong anh nó không hề tồn tại hoàn hảo như cái vỏ bọc bên ngoài , ba Quốc Huy là một người đầy tính toán và bất chấp thủ đoạn của riêng ông . Đối với ông ta chỉ có sự nghiệp địa vị là trên hết . Từ lúc sinh ra đến nay mẹ Quốc Huy đã chịu biết bao nhiêu trận đòn từ ông ta nhưng vẫn cam chịu vì Quốc Huy .

Mang danh là phu nhân của một chủ tịch tập đoàn nhưng sự tình chỉ là một người vợ hờ không hơn không kém , còn với Quốc Huy là cậu ấm là con trai của ông ta nhưng một năm gặp mặt ăn uống chung với ông là một điều hiếm khi xảy ra .

Đó cũng chính là một trong những lí do Quốc Huy không thể mở lời yêu thương với Hoàng Nhi được . Điều anh lo sợ nó đã xảy ra là một ngày Thu Trang phu nhân của anh sẽ ép hôn .

- Hoàng Nhi bây giờ em đang làm gì ? – Quốc Huy thở dài .

Bây giờ cũng sắp đến giờ hẹn , không có gì để liên lạc được với Hoàng Nhi , Quốc Huy bồn chồn trong lòng , đứng ngồi không yên . Ở trong phòng mà cứ đến đi lui tình thế bất buộc càng làm anh nóng như nãy lửa, cả buổi trưa cho đến chiều , hai cô gái cứ ngồi tâm sự với nhau rôm rã đủ điều mà quên bèn đi thời gian . Phần nào nhờ vậy mà tâm trạng của Hoàng Nhi cũng đỡ bớt đi một phần .

- Á chết quên nữa – Hoàng Nhi hoảng hốt ngồi bật dậy .

- Sao thế – nó ngơ ngơ ngác ngác .

- Mình có hẹn với Quốc Huy mà nằm nói chuyện quên mất tiêu luôn – Hoàng Nhi luống cuống lựa quần áo .

- Ồm vậy thôi cậu sửa soạn đi mình xuống nhà .

Rời khỏi phòng nó cười mỉm lắc đầu , nó thích Hoàng Nhi như thế lúc nào cũng nhí nhảnh chứ không phải u sầu , đang đi giữa cầu thang thì thấy anh chạy xuống có vẻ gấp gáp .

- Cần thận – nó nói .

- Ở nhà cấm đi đâu , đói thì ăn cơm trước uống thuốc đi đó – anh nói như ra lệnh rồi chạy đi mất khỏi tầm nhìn của nó .

Thở dài , nó ngán ngẫm nhìn xung quanh thấy vắng hoe nên cũng thấy chán chường quay về phòng để nằm nghỉ .

Cơn đau đầu lại ập đến nó nằm xuống nệm chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay , mà không để ý đến cái đề yêu của mình từ sáng giờ có bao nhiêu cuộc gọi nhỡ và tin nhắn .

Sân Bay Đà Nẵng

Quốc Huy cùng với mẹ mình đang đứng bên ngoài chờ đợi Sally nhưng đã trôi qua hơn một giờ rồi mà vẫn không thấy cô ta ở đâu , anh lại càng nóng ruột hơn vì đã trễ giờ hẹn với Hoàng Nhi .

- Mẹ à , con nghĩ cô ta ẹ leo cây rồi đó . – Quốc Huy cầu gắt .

- Chắc tại con bé trễ chuyến bay , cứ đợi tí xem sao – mẹ Quốc Huy cứ đưa hướng mắt phía cửa ra vào.

Hoàng Nhi đã đến rạp trước đợi hơn một tiếng đồng hồ rồi mà vẫn không thấy . Liên tục bấm gọi những vẫn “ ò í e “

Giờ đây trên mặt hàng lên một sự thất vọng như vẫn đứng ở đó trông chờ Quốc Huy sẽ đến .

- Mẹ à , trễ lắm rồi đó . – Quốc Huy luống cuống nói .

- Có chuyện gì mà con nóng vội vậy – mẹ Quốc Huy nhăn mặt .

- Giờ là mấy giờ rồi , nếu mà đến cũng đến rồi . – Quốc Huy gần giọng .

Quốc Huy định bỏ đi thì đụng phải một cô gái xinh xắn. À Không ! phải đúng hơn là đẹp , đôi mắt màu xanh biếc trong veo , dáng vóc thì khỏi chê nằm trong tầm mắt của Quốc Huy thì được xếp vào loại 90 60 90 khá là chuẩn .

Gu thời trang thì khỏi phải chê nữa , chiếc quần bò màu trắng ôm sát càng làm tôn lên đôi chân dài kia và một chiếc áo pull không quá cầu kì nhưng nhìn rất bắt mắt , mái tóc xoăn dài màu nâu tạo thêm nét quyến rũ .

- I'm sorry , you are ok ? – cô gái .

- Nothing – Quốc Huy lấy lại phong độ trả lời .

Vừa hay lúc đó mẹ Quốc Huy bước đến .

- Cháu là Sally – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

Cô gái mở mắt to tròn , rồi ngẫm nghĩ một hồi mới cuối đầu lễ phép đáp lại .

- Là phu nhân ạ .

- Đúng rồi – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

- Sao cháu lại đến trễ vậy – ân cần mẹ Quốc Huy hỏi .

- Dạ chuyến bay bị delay cháu phải làm thủ tục nên hơi lâu , xin lỗi để bác chờ lâu . – Sally trả lời lễ phép .

- Thôi không sao tới là được rồi .

- Nào chúng ta về nhà thôi – mẹ Quốc Huy nắm tay Sally thân mật cùng nhau bước ra xe .

Sau màn chào hỏi , Quốc Huy có chút rung động trước vẻ đẹp của Sally nhưng rất tiếc trái tim anh chỉ thuộc về Hoàng Nhi mà thôi . Bây giờ anh chỉ muốn thu xếp thật nhanh mà chạy đến Hoàng Nhi thôi .

Ngồi trên xe mà lòng Quốc Huy nóng như lửa đốt , khuôn mặt lo lắng nên cứ chau mày lại . Sally nhìn theo gương chiếu hậu , trong đầu cũng đang suy tính gì đó .

- Bác à , con nghe nói trong phố có quán cơm niêu nổi tiếng lắm phải không ạ – Sally nhẹ nhàng nói .

- Ừ , là quán Tài Ký – mẹ Quốc Huy mỉm cười .

- Vậy xin phép bác tối nay cháu có thể dùng bữa tại đó không ạ ? – Sally cười mỉm .
- KHÔNG ĐƯỢC – Quốc Huy quay xuống phản đối rõ to .

54. Chương 26 : Cố Tình Hay Vô Tình ?

“ - KHÔNG ĐƯỢC – Quốc Huy quay xuống phản đối rõ to “

-

Quốc Huy ,

con bận gì sao – Mẹ Quốc Huy nhìn anh nói nhẹ nhàng , môi nở nụ cười nhắc khéo .

-

Tối nay

con có hẹn với Hoàng Long và Đăng

Khôi rồi mẹ à – Quốc Huy gắt lên .

-

Vậy thì

càng hay con đi cùng với Sally để

giới thiệu luôn thể – Mẹ Quốc Huy quay sang nhìn Sally mỉm cười .

-

Sao có

thể chứ – Quốc Huy .

-

Quốc Huy ,

vậy để mẹ giúp con hủy hẹn . – Nói rồi mẹ Quốc Huy rút điện thoại

từ trong bóp ra .

-

Được rồi

, tôi sẽ chở cô đi – Quốc Huy nhăn mày trả lời .

Sally cười

thầm trong bụng vì đạt được mục đích của mình . Chỉ mỉm cười không nói gì thêm ...

Nhận được cuộc gọi từ Đăng Khôi , anh vội vã chạy đi mà cứ

tưởng mình đã chuẩn bị mọi thứ cho nó rồi , đang đi trên đường anh

mới sực nhớ . Những vì công việc

gấp không thể nào quay về nhà được .

- Hoàng Long mày đến rồi à – Đăng Khôi
mừng khi thấy anh xuất hiện .

- Chuyện gì nữa vậy ? - anh nghiêm túc hỏi .

- Mày coi đi , toàn bộ thông tin và sản phẩm của công ty đã bị hố đen này mở ra – Đăng Khôi chỉ vào màn hình .

- Trợ lí Trần chuyện này là sao . –
Anh xoay qua hỏi .

- Thừa thiếu gia , tôi cũng không rõ sự việc khi mọi người đang lên bản thiết kế cho sản phẩm mới thì có virus tràn ngập vào hệ thống – Trợ lí Trần phân tích .

- Thật may cậu Đăng Khôi đang kịp khóa nguồn ở máy chủ .

- Tình hình bây giờ sao rồi ? – Anh hỏi
cộc lốc .

- Cổ phiếu cũng như người mua hàng đặt hàng đang bối rối , và hủy đơn . – Trợ lí Trần .

- Ông đi
thông báo với phòng marketing ba mươi phút nữa có mặt tại phòng họp . – Anh ra lệnh .

- Vâng thưa thiếu gia – Trợ lí Trần
cuối chào rồi đi vội .

- Chuyện này nhờ vào cậu – anh vỗ nhẹ
vai Đăng khôi .

Không bàn nhiều nữa , Đăng khôi ngồi vào bàn tập trung cùng anh phân tích và đóng các lỗ hổng .

Tập đoàn ENJOY .

Thế Hiển , ngồi xoay vòng
trên ghế nhếch môi cười đắc thắng vì chiến tích mình mới gây ra .

Sang Thế Hào cũng cảm thấy hài lòng với kết quả như thế này .

- Tốt lắm con trai – Sang Thế Hào cười
sản khoái .

- Chuyện nhỏ , tôi đã ra tay thì nắm
chắc phần thắng – hấn nhếch môi .

- Con không thể nói chuyện với ta đằng
hoàng hơn được sao . – Sang Thế Hào trầm giọng.

- Ông lo mà quần các cô thứ kí chân

dài đừng để họ gọi điện thoại làm phiền mẹ của tôi . – hấn gần giọng .

- Làm phiền ? – Sang Thế Hào nghiêm mặt .

Hấn im lặng không nói gì mắt chỉ tập trung vào laptop . Sang Thế Hào đến điện thoại bàn bấm nút gọi cho thư kí của mình .

- Ảnh Hoa cô vào phòng tôi .

Chỉ 5 phút sau một cô gái chân dài , mái tóc màu vàng chóa búi gọn , mắt kẻ đen đôi môi tô son đỏ rực cùng tông với chiếc váy ôm cô ta mang trên người , đang ỏng ẹo tiếng vào , hấn ngược mắt lên nhìn nhếch môi cười rồi lại tiếp tục công việc .

“ chất “

Sang Thế Hào giáng xuống mặt cô ta một cái tát rõ đau .

- Chủ tịch sao ngài lại đánh tôi – cô ta ôm mặt hỏi lí do .

- Ai cho phép cô gọi cho bà ấy – Sang

Thế Hào nhìn cô ta bằng ánh mắt giết người .

- Chủ tịch à , em chỉ là vì anh thôi

mà . – dòng nước mắt chảy ra nhòe cùng với mắt macara làm vùng mắt cô ta lem ra chèm nhem .

“ chất “

Một cái tát thứ hai nữa thẳng vào mặt .

- Cô nên nhớ , cô chỉ là đồ chơi của ta

đừng mơ mộng hảo huyền – Sang Thế Hào - túm tóc cô ta giật ngược ra sau .

- Chủ tịch tôi biết lỗi rồi , xin ngài

, xin ngài tha lỗi – cô ta khóc lớn thành lời . Tay cô ta nắm lấy Sang

Thế Hào nước mắt thì nhau rơi lã chã mà cầu xin .

Tuy mắt chăm chú hướng vào màn hình như hấn cũng thừa hiểu mình đang được ba mình diễn kịch mà ngồi xem .

- Nhảm chán quá rồi . – hấn nói .

- Thật là làm ông hao tâm Chủ tịch Sang

à – hấn lướt ngang qua người cô thư kí rồi bỏ đi .

Vừa khuất bóng dáng của hấn Sang Thế Hào liền bế cô thư kí

lên , đẩy hết mọi thứ trên bàn rơi xuống đất tạo ra một khoảng trống

. Mạnh tay xé toạt phần vải voan mỏng phần trên chiếc váy ôm người cô thư kí , hôn tới tấp , đôi tay điều luyện đi đến từng vùng đất một cách rất thô bạo .

Về đến

biệt thự , chỉ chờ Sally và mẹ đi khỏi tầm mắt Quốc Huy liền đi tìm điện thoại .

Gọi suốt

máy cuộc nhưng chẳng thấy Hoàng Nhi cầm máy . Lòng anh nóng rang , buộc miệng mà chửi thề .

-

**** !

chết tiệt , nếu không tại hôn thê nhâm nhí gì đó thì đâu như thế này

.

-

Tại sao em

không bắt máy – tay cầm điện thoại , mắt nhìn đồng hồ Quốc Huy luôn cuốn .

Điện

thoại suốt mà không thấy Hoàng Nhi bắt máy, Quốc Huy đành lòng phải gọi cho Đăng Khôi .

-

Alo – Đăng

Khôi từ bên kia trả lời .

-

Mây đang

ở đâu đó – giọng vội vã Quốc Huy nói .

-

Phòng làm

việc – Đăng Khôi .

-

Bao giờ

mày xong vậy ?

-

Sắp rồi ,

có gì không , tao đang ở cùng Hoàng Long đây .

-

Mây đến

đón Hoàng Nhi được không ?

-

Trã công

không ? – Đăng Khôi cười nửa miệng .

-

Mày ! tao

không có thời gian nói được dài đâu

, Lotte Cinema . Cô ấy đang ở đó nhớ bảo tao xin lỗi ...

Tút... tut...

tút ... Quốc Huy vội tắt máy .

-

Chúng ta

đi được chưa ? – Sally từ đằng sau bước đến .

Giật mình

Quốc Huy tắt máy vội vàng , không kịp giải thích . Nhìn Sally bây giờ
đã thay trang phục khác , dễ mê lòng người Quốc Huy đứng sững người ra

.

-

Chúng ta

đi được chưa – Sally gọi lại một lần nữa .

Hồn về

với xác Quốc Huy hơi lúng túng rồi rồi làm mặt lạnh . Gục nhẹ đầu
tỏ vẻ đồng ý rồi hai người đi ăn tối với nhau .

Đăng Khôi

quay lại thì không thấy anh đâu cả , định nói cùng anh cùng đi đón
Hoàng Nhi rồi cùng ăn tối luôn nào
ngờ ...

-

Thằng này

lẹ chân thật .

Đăng Khôi

lấy điện gửi tin nhắn với nội dung ngắn gọn :

“ đợi anh

đến đón nhé Nhi , Quốc Huy nó bận chuyện công ty chút “ .

Rồi tiếp

tục cặm cụi vào máy tính làm nốt công việc còn lại .

Hoàn tất

xong cuộc họp . Anh rời công ty nhìn đồng hồ cũng còn thấy sớm nên chạy lòng vòng tìm kiếm gì đó , vô tình lại chạy ngang qua quán ăn khi trước anh cùng với nó dùng bữa mỗi công lên mỉm cười . Suy nghĩ gì đó không rõ nhưng anh đã quay đầu xe trở lại quán bánh canh ấy .

-

Cho cháu

hai phần mang về – anh mỉm cười .

Trong lúc

chờ phần bánh canh của mình , anh ngắm nhìn lại thật kỹ nơi này , môi cười mỉm . Đưa mắt sang phía bàn đồ góc tường hình ảnh nó và anh chợt hiện ra , trong lòng bỗng xuất hiện lên một cảm giác mà người ta gọi đó là “ nhớ “ .

Chắc hẳn

là nhớ , tiếng gọi của cô gái bán hàng làm anh trở về thực tại .

Nhận lấy gói thức ăn anh lắc đầu tự cười vì sự ngớ ngẩn của chính mình , rời khỏi quán mau chóng về nhà với nó .

-

Hoàng Long

mày càng ngày càng không ra gì – ngồi trong vô lăng anh tự nói .

Nó mở

mắt tỉnh dậy lắc lắc cái đầu vì cảm thấy hơi choáng , xung quanh toàn một màu đen u tối , cái cảm giác lạnh lẽo mà nó ghét nhất , lộ mọ đứng dậy . Nó đi bật đèn từng nơi trong ngôi nhà , một mình cũng được nhưng nhất định phải có ánh sáng .

Có ánh sáng

mới có sự ấm cúng , cùng như những hi vọng , từ khi về đây nó hay có thói quen ngồi ở giữa cầu thang đơn giản vì nơi đây cao nó thể thấy được bên ngoài lẫn bên trong căn biệt thự . nói đúng hơn thói quen này hình thành bởi việc nó chờ anh về .

Không gian

yên tĩnh cùng với sự giá buốt lạnh rét lại làm cho nó thêm một phần tâm trạng . Nó đi xuống bếp kiểm chút gì lót bụng nhưng hóa lại không có gì , sự mệt mỏi của cơ thể cũng khiến nó lười biếng ăn . Đi lang thang trong sảnh nó vô tình đưa mắt đến nơi kệ sách , vô vàng cuốn sách dày trang chọn đại một cuốn tiểu thuyết có tên “ Bên Nhau trọn đời “ mà đọc giết thời

gian .

Tiếng xe

chạy vào sân , ánh đèn rọi vào ô cửa sổ nó quay sang nhìn thì biết chắc anh đã về . liền đứng dậy đứng nấp ngay cửa ra vào .

Anh vừa

bước vào nhà trên tay cầm thêm bịch bánh canh , thì nó nhảy bổ ra trước mặt . Thoáng chốc anh có giật mình rồi trở về khuôn mặt điềm tĩnh . nó đứng trước mặt anh ánh mắt long lanh trù mền , chứa chan tình cảm rất nghiêm túc .

-

Nguyễn

Hoàng Long à , anh có biết không ?

Mặt anh

ngơ ngác ra chẳng hiểu chuyện gì “ con nhỏ uống nhầm thuốc à “ – Anh nghĩ trong đầu .

-

Sau này

anh sẽ hiểu , ở một nơi nào đó trên thế giới này có anh xuất hiện .

-

Thì từ

khi đó những người con trai khác sẽ chỉ là tạm bợ .

-

Nhưng mà

tôi thì không muốn tạm bợ . Tôi chỉ muốn Anh !

Nó vừa

dứt câu nói thì cũng là chính lúc anh hiểu ra mọi sự việc lúc này , anh đưa tay lên trán mình mà lắc đầu với sự ngốc nghếch của nó .

“ thì ra

cô ta thích đùa như thế này được thôi ” . Anh trầm nghĩ rồi nét mặt tỏ ra vô cùng là thân thiết , đưa tay lên vuốt mái tóc nó , đôi môi cong lên thành một đường tỏ sự quan tâm yêu thương không kém.

-

Mình Anh ,

tôi đã suy nghĩ rồi .

-

Dù gì em

sau này cũng sẽ trở thành bạn gái của tôi .

-

Vậy sao

tôi không sử dụng quyền lợi này với em sớm chứ ?

Nghe những

lời anh vừa nói , nó như đang đổ sụp trước trái tim đập mạnh lên ,
làm rơi cuốn tiểu thuyết xuống nền nhà cũng quên rằng trong cuốn ngôn
tình nó đang đọc có đoạn hội thoại ấy , chính nó treo anh nhưng giờ
đây lại sụp trong cái bối cảnh của anh như thế .

-

Hoàng Long

à – nó gọi nhẹ , trong lòng đang đầy xao xuyến tưởng bỏ .

Anh không

nói gì lấy tay kéo nó ôm sát người mình từ từ nghiêng đầu xuống
phía mặt nó từ từ chậm rãi , càng lúc càng áp sát . tình thế bây
giờ thật giống lúc sáng nó đang chìm trong mị tình mắt nhắm lại .

Thấy nó

lúc này anh không thể nào nhịn cười được hơn nữa , nhoẽn miệng cười
rồi nói thầm bên tai nó :

-

Tốt hơn

hết cô nên thôi việc đọc ngôn tình . ha ha .

Lời nói

kia như đánh thức nó sau cơn mê , gì đây thì ra này giờ là anh chọc
nó rõ ràng là anh đã biết lời này trong cuốn sách vậy mà treo nó ,
mặt nó giờ đây vừa đỏ , vừa thấy
giận dữ xấu hổ khôn siết . không biết làm sao nó chạy một mạch ra
ghế sofa lấy gối tựa mà che mặt .

-

Hoàng Long

tôi giết anh , tôi giết anh – nó nghiêng răng nói lí nhí .

Anh được

một được một phen khoái chí mà ôm bụng cười lớn

Đặng Khôi

vừa hoàn thành xong công việc , liền lấy xe chạy đến lotte . Vừa đến
nơi đã thấy bóng dáng nhỏ bé Hoàng Nhi ngồi ngay đó cứ liên tục thở

dài , ánh mắt buồn rười rượi .

-

Hoàng Nhi

– Đăng Khôi vẫy tay gọi .

-

Anh Khôi ,

sao anh đến đây vậy – Hoàng Nhi mỉm cười đáp .

-

Thằng Huy

nó bận chút rồi , để anh đưa về .

-

Vậy à –

ánh mắt Hoàng Nhi rỏ buồn .

-

Ủm . Em

đã ăn gì chưa , hai anh em mình đi ăn luôn rồi về . – Đăng Khôi ngỏ lời mời .

-

Dạ –

Hoàng Nhi gục đầu nhẹ .

Cả hai

rời khỏi lotte , cùng nhau đi trên đường Đăng Khôi có hỏi vài câu khi thấy Hoàng Nhi có chút buồn , nhưng cũng à ừ cho qua .

-

Em muốn ăn

gì ? – Đăng Khôi hỏi .

-

Cơm Tài

Ký được không anh – Hoàng Nhi .

-

Được chứ

cũng đang tiện đường gần đến rồi nè .

Hoàng Nhi

không nói gì thêm

Đăng Khôi

và Hoàng Nhi bước vào quán cơm , kéo ghế galang mời Sally ngồi . Từ đầu

đến cuối Sally không nói gì , dường như rất tiết kiệm lời nói . nhìn xung quanh một lượt rồi chọn món ăn trong menu trước mặt .

-

Cho tôi

phần cơm niêu thịt bò này . – Sally

-

Tôi cũng

như cô ấy , lấy cho tôi canh bí . – Quốc Huy nhìn bồi bàn nói .

-

Vâng . Cảm

ơn quý khách – Anh nhân viên order xong cuối đầu chào lịch sự .

-

Có vẻ như

anh không thích tôi – Sally chau mày hỏi .

-

À không ,

tiểu thư Sally - Quốc Huy cố gượng

cười trả lời .

-

Gọi tôi

là Sally được rồi , gượng cười như anh có vẻ không ổn – Sally cười mỉm .

-

Gượng

cười ? – Quốc Huy .

-

Chẳng lẽ

thái độ như vậy là vui vẻ sao . Sally đôi đáp .

Quốc Huy

có chút khó chịu với cô gái trước mặt , ban đầu đã không ưa gì rồi giờ đây còn bị cô ta phát hiện suy nghĩ của mình , Quốc Huy đành im lặng không trả lời là cách tốt nhất

Anh nhân

viên mang ra hai phần cơm , mùi hương bay lên tỏa ra ngun ngút đặt nhẹ lên bàn , với sự lịch thiệp ga lang Quốc Huy lau đĩa rồi đưa cho Sally . Vui vẻ nhận lấy Sally cười nhẹ làm xao xuyến biết bao con người đang

có mặt tại đây .

Sally cuối

thấp xuống niêu cơm ngửi hương vị làm lộ dính lên mũi , Quốc Huy thấy thể liền đưa lấy chùi nhẹ , ngờ đâu đúng lúc Hoàng Nhi bước vào trông thấy . Như vết cứa cứa vào trong tim , Hoàng Nhi chùng chân loạng choạng đứng không vững .

- Hoàng Nhi

, em không sao chứ – đỡ lấy Hoàng Nhi Đăng Khôi ân cần hỏi .

- Em không

sao về thôi anh , em thấy không ngon nữa rồi . – vờ mặt Hoàng Nhi bần thần .

Đăng Khôi chưa hiểu chuyện gì vừa

ngẩn đầu nhìn thẳng phía trước thì bất gặp ngay ánh mắt của Quốc

Huy .

- O sao mà !!

– Đăng Khôi ngạc nhiên khi gặp Quốc Huy ở đây .

Quốc Huy chỉ biết trở mắt nhìn

, trạng thái cũng hoảng loạn không kém khi thấy Hoàng Nhi đứng đó . Hoàng

Nhi rưng rưng nước mắt vì không thể chịu hơn nữa vội chạy ra khỏi

quán ăn , lòng nóng như lửa Quốc Huy đẩy ghế định chạy theo ...

55. Chương 26 : Cố Tình Hay Vô Tình ?

“ - KHÔNG ĐƯỢC – Quốc Huy quay xuống phản đối rõ to“

- Quốc Huy , con bận gì sao – Mẹ Quốc Huy nhìn anh nói nhẹ nhàng , môi nở nụ cười nhắc khéo .

- Tối nay con có hẹn với Hoàng Long và Đăng Khôi rồi mẹ à – Quốc Huy gắt lên .

- Vậy thì càng hay con đi cùng với Sally để giới thiệu luôn thể – Mẹ Quốc Huy quay sang nhìn Sally mỉm cười .

- Sao có thể chứ – Quốc Huy .

- Quốc Huy , vậy để mẹ giúp con hủy hẹn . – Nói rồi mẹ Quốc Huy rút điện thoại từ trong bóp ra .

- Được rồi , tôi sẽ chở cô đi – Quốc Huy nhăn mày trả lời .

Sally cười thầm trong bụng vì đạt được mục đích của mình . Chỉ mỉm cười không nói gì thêm ...

Nhận được cuộc gọi từ Đăng Khôi , anh vội vã chạy đi mà cứ tưởng mình đã chuẩn bị mọi thứ cho nó rồi , đang đi trên đường anh mới nhớ . Những vì công việc gấp không thể nào quay về nhà được .

- Hoàng Long mà đến rồi à – Đăng Khôi mừng khi thấy anh xuất hiện .

- Chuyện gì nữa vậy ? - anh nghiêm túc hỏi .

- Mà coi đi , toàn bộ thông tin và sản phẩm của công ty đã bị hố đen này mở ra – Đăng Khôi chỉ vào màn hình .

- Trợ lí Trần chuyện này là sao . – Anh xoay qua hỏi .
- Thừa thiếu gia , tôi cũng không rõ sự việc khi mọi người đang lên bản thiết kế cho sản phẩm mới thì có virus tràn ngập vào hệ thống – Trợ lí Trần phân tích .
- Thật may cậu Đăng Khôi đang kịp khóa nguồn ở máy chủ .
- Tình hình bây giờ sao rồi ? – Anh hỏi cộc lốc .
- Cổ phiếu cũng như người mua hàng đặt hàng đang bối rối , và hủy đơn . – Trợ lí Trần .
- Ông đi thông báo với phòng maketting ba mươi phút nữa có mặt tại phòng họp . – Anh ra lệnh .
- Vâng thưa thiếu gia – Trợ lí Trần cuối chào rồi đi vội .
- Chuyện này nhờ vào cậu – anh vỗ nhẹ vai Đăng khôi .

Không bàn nhiều nữa , Đăng khôi ngồi vào bàn tập trung cùng anh phân tích và đóng các lỗ hổng .

Tập đoàn ENJOY .

Thế Hiển , ngồi xoay vòng trên ghế nhếch môi cười đắc thắng vì chiến tích mình mới gây ra . Sang Thế Hào cũng cảm thấy hài lòng với kết quả như thế này .

- Tốt lắm con trai – Sang Thế Hào cười sản khoái .
- Chuyện nhỏ , tôi đã ra tay thì nắm chắc phần thắng – hần nhếch môi .
- Con không thể nói chuyện với ta đằng hoàng hơn được sao . – Sang Thế Hào trầm giọng.
- Ông lo mà quản các cô thứ kí chân dài đờng để họ gọi điện thoại làm phiền mẹ của tôi . – hần gằn giọng .
- Làm phiền ? – Sang Thế Hào nghiêm mặt .

Hần im lặng không nói gì mắt chỉ tập trung vào laptop . Sang Thế Hùng đến điện thoại bàn bấm nút gọi cho thư kí của mình .

- Ảnh Hoa cô vào phòng tôi .

Chỉ 5 phút sau một cô gái chân dài , mái tóc màu vàng chóa búi gọn , mắt kẻ đen đôi môi tô son đỏ rực cùng tông với chiếc váy ôm cô ta mang trên người , đang ỏng ẹo tiếng vào , hần ngược mắt lên nhìn nhếch môi cười rồi lại tiếp tục công việc .

“ chát “

Sang Thế Hào giáng xuống mặt cô ta một cái tát rõ đau .

- Chủ tịch sao ngài lại đánh tôi – cô ta ôm mặt hỏi lí do .
- Ai cho phép cô gọi cho bà ấy – Sang Thế Hào nhìn cô ta bằng ánh mắt giết người .
- Chủ tịch à , em chỉ là vì anh thôi mà . – dòng nước mắt chảy ra nhòe cùng với mắt macara làm vùng mắt cô ta lem ra chèm nhem .

“ chát “

Một cái tát thứ hai nữa thẳng vào mặt .

- Cô nên nhớ , cô chỉ là đồ chơi của ta đừng mơ mộng hão huyền – Sang Thế Hào - túm tóc cô ta giật ngược ra sao .
- Chủ tịch tôi biết lỗi rồi , xin ngài , xin ngài tha lỗi – cô ta khóc lớn thành lời . Tay cô ta nắm lấy Sang Thế Hào nước mắt thi nhau rơi lã chã mà cầu xin .

Tuy mắt chăm chú hướng vào màn hình như hần cũng thừa hiểu mình đang được ba mình diễn kịch mà ngồi xem .

- Nhảm chán quá rồi . – hần nói .

- Thật là làm ông hao tâm Chủ tịch Sang à – hần lướt ngang qua người cô thư kí rồi bỏ đi .

Vừa khuất bóng dáng của hần Sang Thế Hào liền bế cô thư kí lên , đẩy hết mọi thứ trên bàn rơi xuống đất tạo ra một khoảng trống . Mạnh tay xé toạt phần vải voan mỏng phần trên chiếc váy ôm người cô thư kí , hôn tới tấp , đôi tay điêu luyện đi đến từng vùng đất một cách rất thô bạo .

Về đến biệt thự , chỉ chờ Sally và mẹ đi khỏi tầm mắt Quốc Huy liền đi tìm điện thoại .

Gọi suốt mấy cuộc nhưng chẳng thấy Hoàng Nhi cầm máy . Lòng anh nóng rang , buộc miệng mà chửi thề .

- **** ! chết tiệt , nếu không tại hôn thê nhảm nhí gì đó thì đâu như thế này .

- Tại sao em không bắt máy – tay cầm điện thoại , mắt nhìn đồng hồ Quốc Huy luôn cuốn .

Điện thoại suốt mà không thấy Hoàng Nhi bắt máy, Quốc Huy đành lòng phải gọi cho Đăng Khôi .

- Alo – Đăng Khôi từ bên kia trả lời .

- Mà đang ở đâu đó – giọng vội vã Quốc Huy nói .

- Phòng làm việc – Đăng Khôi .

- Bao giờ mà xong vậy ?

- Sắp rồi , có gì không , tao đang ở cùng Hoàng Long đây .

- Mà đến đón Hoàng Nhi được không ?

- Trả công không ? – Đăng Khôi cười nửa miệng .

- Mà ! tao không có thời gian nói được dài đâu , Lotte Cinema . Cô ấy đang ở đó nhớ bảo tao xin lỗi ...

Tút... tut... tut ... Quốc Huy vội tắt máy .

- Chúng ta đi được chưa ? – Sally từ đằng sau bước đến .

Giật mình Quốc Huy tắt máy vội vàng , không kịp giải thích . Nhìn Sally bây giờ đã thay trang phục khác , dễ mê lòng người Quốc Huy đứng sững người ra .

- Chúng ta đi được chưa – Sally gọi lại một lần nữa .

Hồn về với xác Quốc Huy hơi lúng túng rồi rồi làm mặt lạnh . Gục nhẹ đầu tỏ vẻ đồng ý rồi hai người đi ăn tối với nhau .

Đăng Khôi quay lại thì không thấy anh đâu cả , định nói cùng anh cùng đi đón Hoàng Nhi rồi cùng ăn tối luôn nào ngờ ...

- Thằng này lẹ chân thật .

Đăng Khôi lấy điện gửi tin nhắn với nội dung ngắn gọn :

“ đợi anh đến đón nhé Nhi , Quốc Huy nó bận chuyện công ty chút “ .

Rồi tiếp tục cắm cúi vào máy tính làm nốt công việc còn lại .

Hoàn tất xong cuộc họp . Anh rời công ty nhìn đồng hồ cũng còn thấy sớm nên chạy lòng vòng tìm kiếm gì đó , vô tình lại chạy ngang qua quán ăn khi trước anh cùng với nó dùng bữa mỗi công lên mỉm cười . Suy nghĩ gì đó không rõ nhưng anh đã quay đầu xe trở lại quán bánh canh ấy .

- Cho cháu hai phần mang về – anh mỉm môi cười .

Trong lúc chờ phần bánh canh của mình , anh ngẩng nhìn lại thật kỹ nơi này , môi cười mỉm . Đưa mắt sang phía bàn đồ góc tường hình ảnh nó và anh chợt hiện ra , trong lòng bỗng xuất hiện lên một cảm giác mà người ta gọi đó là “ nhớ “ .

Chắc hẳn là nhớ , tiếng gọi của cô gái bán hàng làm anh trở về thực tại . Nhận lấy gói thức ăn anh lắc đầu tự cười vì sự ngớ ngẩn của chính mình , rời khỏi quán mau chóng về nhà với nó .

- Hoàng Long mày càng ngày càng không ra gì – ngồi trong vô lăng anh tự nói .

Nó mở mắt tỉnh dậy lắc lắc cái đầu vì cảm thấy hơi choáng , xung quanh toàn một màu đen u tối , cái cảm giác lạnh lẽo mà nó ghét nhất , lọ mọ đứng dậy . Nó đi bật đèn từng nơi trong ngôi nhà , một mình cũng được nhưng nhất định phải có ánh sáng .

Có ánh sáng mới có sự ấm cúng , cùng như những hi vọng , từ khi về đây nó hay có thói quen ngồi ở giữa cầu thang đơn giản vì nơi đây cao nó thể thấy được bên ngoài lẫn bên trong căn biệt thự . nói đúng hơn thói quen này hình thành bởi việc nó chờ anh về .

Không gian yên tĩnh cùng với sự giá buốt lạnh rét lại làm cho nó thêm một phần tâm trạng . Nó đi xuống bếp kiểm chút gì lót bụng nhưng hóa lại không có gì , sự mệt mỏi của cơ thể cũng khiến nó lười biếng ăn . Đi lang thang trong sảnh nó vô tình đưa mắt đến nơi kệ sách , vô vàng cuốn sách dày trang chọn đại một cuốn tiểu thuyết có tên “ Bên Nhau trọn đời “ mà đọc giết thời gian .

Tiếng xe chạy vào sân , ánh đèn rọi vào ô cửa sổ nó quay sang nhìn thì biết chắc anh đã về . liền đứng dậy đứng nắp ngay cửa ra vào .

Anh vừa bước vào nhà trên tay cầm thêm bạch bánh canh , thì nó nhảy bổ ra trước mặt . Thoáng chốc anh có giật mình rồi trở về khuôn mặt điềm tĩnh . nó đứng trước mặt anh ánh mắt long lanh trêu mếu , chứa chan tình cảm rất nghiêm túc .

- Nguyễn Hoàng Long à , anh có biết không ?

Mặt anh ngơ ngác ra chẳng hiểu chuyện gì “ con nhỏ uống nhầm thuốc à “ – Anh nghĩ trong đầu .

- Sau này anh sẽ hiểu , ở một nơi nào đó trên thế giới này có anh xuất hiện .

- Thì từ khi đó những người con trai khác sẽ chỉ là tạm bợ .

- Nhưng mà tôi thì không muốn tạm bợ . Tôi chỉ muốn Anh !

Nó vừa dứt câu nói thì cũng là chính lúc anh hiểu ra mọi sự việc lúc này , anh đưa tay lên trán mình mà lắc đầu với sự ngốc nghếch của nó .

“ thì ra cô ta thích đùa như thế này được thôi “ . Anh trầm nghĩ rồi nét mặt tỏ ra vô cùng là thân thiết , đưa tay lên vuốt mái tóc nó , đôi môi cong lên thành một đường tỏ sự quan tâm yêu thương không kém.

- Minh Anh , tôi đã suy nghĩ rồi .

- Dù gì em sau này cũng sẽ trở thành bạn gái của tôi .

- Vậy sao tôi không sử dụng quyền lợi này với em sớm chứ ?

Nghe những lời anh vừa nói , nó như đang đổ sụp trước trái tim đập mạnh lên , làm rơi cuốn tiểu thuyết xuống nền nhà cũng quên rằng trong cuốn ngôn tình nó đang đọc có đoạn hội thoại ấy , chính nó treo anh nhưng giờ đây lại sập trong cái bẫy tình của anh như thế .

- Hoàng Long à – nó gọi nhẹ , trong lòng đang đầy xao xuyến tưởng bở .

Anh không nói gì lấy tay kéo nó ôm sát người mình từ từ nghiêng đầu xuống phía mặt nó từ từ chậm rãi , càng lúc càng áp sát . tình thế bây giờ thật giống lúc sáng nó đang chìm trong mị tình mắt nhắm lại .

Thấy nó lúc này anh không thể nào nhịn cười được hơn nữa , nhồm miệng cười rồi nói thầm bên tai nó :

- Tốt hơn hết cô nên thôi việc đọc ngôn tình . ha ha .

Lời nói kia như đánh thức nó sau cơn mê , gì đây thì ra này giờ là anh chọc nó rõ ràng là anh đã biết lời này trong cuốn sách vậy mà treo nó , mặt nó giờ đây vừa đỏ , vừa thấy giận dữ xấu hổ khôn siết . không biết làm sao nó chạy một mạch ra ghế sofa lấy gối tựa mà che mặt .

- Hoàng Long tôi giết anh , tôi giết anh – nó nghiêng răng nói lí nhí .

Anh được một được một phen khoái chí mà ôm bụng cười lớn

Đăng Khôi vừa hoàn thành xong công việc , liền lấy xe chạy đến lotte . Vừa đến nơi đã thấy bóng dáng nhỏ bé Hoàng Nhi ngồi ngay đó cứ liên tục thở dài , ánh mắt buồn rười rượi .

- Hoàng Nhi – Đăng Khôi vẫy tay gọi .
- Anh Khôi , sao anh đến đây vậy – Hoàng Nhi mỉm cười đáp .
- Thăng Huy nó bận chút rồi , để anh đưa về .
- Vậy à – ánh mắt Hoàng Nhi rỏ buồn .
- Ừm . Em đã ăn gì chưa , hai anh em mình đi ăn luôn rồi về . – Đăng Khôi ngỏ lời mời .
- Dạ – Hoàng Nhi gục đầu nhẹ .

Cả hai rời khỏi lotte , cùng nhau đi trên đường Đăng Khôi có hỏi vài câu khi thấy Hoàng Nhi có chút buồn , nhưng cũng à ừ cho qua .

- Em muốn ăn gì ? – Đăng Khôi hỏi .
- Cơm Tàì Ký được không anh – Hoàng Nhi .
- Được chứ cũng đang tiện đường gần đến rồi nè .

Hoàng Nhi không nói gì thêm

Đăng Khôi và Sally bước vào quán cơm , kéo ghế galang mời Sally ngồi . Từ đầu đến cuối Sally không nói gì , dường như rất tiết kiệm lời nói . nhìn xung quanh một lượt rồi chọn món ăn trong menu trước mặt .

- Cho tôi phần cơm niêu thịt bò này . – Sally
- Tôi cũng như cô ấy , lấy cho tôi canh bí . – Quốc Huy nhìn bồi bàn nói .
- Vâng . Cảm ơn quý khách – Anh nhân viên oder xong cuối đầu chào lịch sự .
- Có vẻ như anh không thích tôi – Sally chau mày hỏi .
- À không , tiểu thư Sally - Quốc Huy cố gượng cười trả lời .
- Gọi tôi là Sally được rồi , gượng cười như anh có vẻ không ổn – Sally cười mỉm .
- Gượng cười ? – Quốc Huy .
- Chẳng lẽ thái độ như vậy là vui vẻ sao . Sally đôi đáp .

Quốc Huy có chút khó chịu với cô gái trước mặt , ban đầu đã không ưa gì rồi giờ đây còn bị cô ta phát hiện suy nghĩ của mình , Quốc Huy đành im lặng không trả lời là cách tốt nhất

Anh nhân viên mang ra hai phần cơm , mùi hương bay lên tỏa ra ngun ngút đặt nhẹ lên bàn , với sự lịch thiệp ga lang Quốc Huy lau đĩa rồi đưa cho Sally . Vui vẻ nhận lấy Sally cười nhẹ làm xao xuyến biết bao con người đang có mặt tại đây .

Sally cuối thấp xuống niêu cơm ngửi hương vị làm lộ dính lên mũi , Quốc Huy thấy thế liền đưa lấy chùi nhẹ , ngờ đâu đúng lúc Hoàng Nhi bước vào trông thấy . Như vết cứa cứa vào trong tim , Hoàng Nhi chùng chân loạng choạng đứng không vững .

- Hoàng Nhi , em không sao chứ – đỡ lấy Hoàng Nhi Đăng Khôi ân cần hỏi .
- Em không sao về thôi anh , em thấy không ngon nữa rồi . – vẻ mặt Hoàng Nhi bần thần .

Đăng Khôi chưa hiểu chuyện gì vừa ngẩn đầu nhìn thẳng phía trước thì bất gặp ngay ánh mắt của Quốc Huy .

- O sao mày !! – Đăng Khôi ngạc nhiên khi gặp Quốc Huy ở đây .

Quốc Huy chỉ biết trở mắt nhìn , trạng thái cũng hoảng loạn không kém khi thấy Hoàng Nhi đứng đó . Hoàng Nhi rưng rưng nước mắt vì không thể chịu nổi nữa vội chạy ra khỏi quán ăn , lòng nóng như lửa Quốc Huy đẩy ghế định chạy theo ...

56. Chương 27 : Fist Kiss ???

Bàn tay Sally giữ lấy Quốc Huy .

- Đừng đi – Sally giọng nhẹ nói .
- Buông tôi ra – Quốc Huy gằng lên .
- Giờ anh đuổi theo chỉ làm cô ấy thêm rối trí tức giận , anh nghĩ cô ấy sẽ nghe anh giải thích sao ? – Sally giải thích .

Trông thấy Đăng Khôi đã đuổi theo Hoàng Nhi , Quốc Huy ngồi phịch xuống , tay vo thành nắm đấm đập nhẹ xuống bàn , có một nỗi buồn man mác đang chạy qua người anh , ngoài trời lại mưa lúc này mọi thứ thật rối bời , biết làm sao giải thích cho Hoàng Nhi đây .

Quan sát mọi chuyện từ chiều cho đến giờ Sally hầu hết đã hiểu ra được mọi sự tình vì sao Quốc Huy không hề vui vẻ khi cô xuất hiện . Nhoèn miệng cười rồi tiếp tục dùng bữa .

- Anh không dùng sao ? – Sally .
- Cô nghĩ tôi có tâm trạng để ăn ? – Quốc Huy đáp .
- À ừ – Sally trả lời qua loa rồi tiếp tục dùng bữa .
- Cô vẫn có thể ngồi ăn ngon lành thế sao ?
- Người rối bời là anh , chẳng phải tôi vì sao phải tự hành hạ bản thân mình . – Sally đối đáp .
- Cô ...- Quốc Huy ghen hòng .
- Anh cũng dùng đi , xong rồi đến cà phê chúng ta nói chuyện – Sally yêu cầu .

Quốc Huy không nói gì thêm , chỉ thấy bức tức tại sao Sally lại xuất hiện để rồi cuộc sống bình yên này bị đảo lộn hết lên như thế này cơ chứ .

Hoàng Nhi chạy ra khỏi quán đến gần đến xe thì ngã quỵ xuống , nước mắt lưng ròng hòa nguyện với mưa .

- Đồ xấu xa , tại sao lại nói dối tôi chứ , hức hức – Hoàng Nhi ôm ngực khóc .
- Chắc là hiểu lầm thôi Nhi à – Đăng Khôi giải thích hộ .
- Hức , anh không cần giải thích hộ anh ấy , Quốc Huy trước giờ là một kẻ đào hoa như vậy mà – Hoàng Nhi hờn trách .
- Đăng Khôi đỡ Hoàng Nhi đứng dậy lau đi những giọt nước mắt kia vỗ về đứa em gái của mình .
- Em phải tin Quốc Huy chứ , có nhiều sự việc không thể chỉ nhìn bằng mắt mà phải cảm nhận ở trái tim nữa .
- Nhưng Quốc Huy không phải lần đầu ? – Hoàng Nhi ngấn nước mắt nói .
- Vậy đây cũng như em thấy mọi lần , đơn giản là xả giao – Đăng Khôi nói .

Hoàng Nhi bình tĩnh trở lại , nghe những lời của Đăng Khôi cũng có lí , bao lần rồi cũng chỉ là Hoàng Nhi nghi ngờ và hiểu lầm Quốc Huy , ngẫm lại cảm thấy mình chưa làm được gì cho Quốc Huy bấy giờ đến cả việc tin tưởng mà không làm được thì đúng là người đáng trách , Hoàng Nhi nín khóc .

- Chúng ta về thôi anh Khôi , trời mưa càng lúc càng lớn rồi . – Hoàng Nhi mở cửa lên xe .
- Ừm .

Cafe Memori

- Cô uống gì gọi đi – Quốc Huy nói cộc lốc .

- Đây là thái độ tiếp đón hôn thê của mình – Sally đáp trả .
- Tôi không rảnh đôi co với cô – Quốc Huy không thèm nhìn .
- Đây không phải đôi co .

Thôi đùa giỡn với Quốc Huy nữa , Sally lấy lại thần thái nói chuyện một cách nghiêm túc .

- Tôi cần anh giúp tôi ? và tôi biết anh đang cần tôi giúp .
- Gì ? tôi cần cô giúp , lí do nào cô lại nghĩ như thế – Quốc Huy nhếch môi .
- Anh chắc chứ ? – Sally thể hiện rõ thái độ tự tin của mình .

Theo con mắt quan sát của mình Quốc Huy , cũng có chút tin tưởng vào lời nói của Sally . Đơn giản vì bây giờ chỉ có Sally mới giải thích được chuyện khi này .

- Được rồi nói nghe thử đi . – Quốc Huy tỏ thái độ hợp tác .
- Ừm , vậy tôi vào thẳng vấn đề , tôi cũng không ưa gì cái việc ép hôn thương mại như thế này .

Quốc Huy khoanh tay trước mặt lắng nghe tiếp .

- Đơn giản là Ông lấy bệnh tình để ép tôi , nên bây giờ tôi cần anh phối hợp .
- Tôi được gì – Quốc Huy hếch mặt .
- Anh được người anh yêu – Sally cũng mỉm môi .
- Lí do đâu mà cô nghĩ như thế ? – Quốc Huy chau mày nhìn .
- Nếu tôi đoán không lầm thì anh rất thích cô bé khi này . Nếu như khi này anh bỏ hết tất cả để chạy theo cô ấy thì tôi tin rằng cô ấy đã là của anh , mà hình như tình hình không phải như thế !
- Tại vì cô núm kéo – Quốc Huy ngụy biện .
- Điều đó anh biết rõ nhất , tôi cũng có người mình yêu rồi . Anh yên tâm chỉ cần Ông tôi chịu phẫu thuật đến lúc đó tôi sẽ có cách đối phó .

Nhấp ly cà phê Sally nói tiếp .

- Còn về cô gái lúc này , anh hãy xem như là thời gian này thử thách tình cảm của hai người , biết đâu được qua chuyện này là happy endding ? – Sally cười tươi .

Quốc Huy trầm tư suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý , ý kiến của Sally này cũng không phải tồi , trước giờ Quốc Huy vẫn là người chủ động chạy theo tình cảm của Hoàng Nhi mà chưa hề có xác định nào rõ ràng , có lẽ đây là cơ hội .

- Được rồi tôi đồng ý .
- Vậy hợp tác vui vẻ – Sally đưa tay ra .

Quốc Huy cũng đưa tay bắt lấy vui vẻ đồng ý hợp tác , cả hai cùng nhau nhắm nhĩ cà phê nói về chuyện cuộc sống và chuyện ép hôn ...

Anh lên phòng thay đồ rồi đi xuống nhà bếp làm gì đó một hồi gọi nó vào bàn ăn .

- Con heo – Anh gọi

Vì khi này què một vố trước mặt của anh bây giờ nó dù có nghe cũng chẳng dám mà mặt đối mặt với anh nữa .

- Lại đây nhanh – anh ra lệnh .

Nó bỏ chiếc đệm lưng xuống mặt bị xị đi tới , ngồi xuống như miêng cương . tay chóng cảm lơ anh . Nhìn mặt nó bây giờ anh vẫn chưa hết buồn cười chuyện khi này , cố gắng nín cười đẩy tô bánh canh về phía mặt nó .

- Nè ăn đi .
- Không ăn – nó trả lời không suy nghĩ , mắt cũng ngó xuống tô bánh canh trước mặt .
- Không ăn thật chứ . ? – anh hỏi lại thêm một lần .
- Ừ không ăn . – nó gằng giọng nói .
- Vậy tôi ăn hết , không ngờ Minh Anh của chúng ta hôm nay lại lãng phí món banh canh năm ngàn này haizz – Anh giả vờ lắc đầu .
“ hử gì cơ bánh canh năm ngàn ư “ – nó nghĩ thầm trong đầu .

Hoàng Long , anh ta quả là tên xấu xa mà , còn lại đem thức ăn ra mê hoặc nó nữa chứ , quả thật là hành hạ cơ thể yếu đuối của nó mà . Anh quan sát điệu bộ của nó cũng ngầm hiểu là nó đang đói mà cứ phải cố gắng ngăn chặn .

- Ăn đi , đó là lệnh – anh nói nghiêm túc .
- là anh ép tôi nên tôi mới ăn đó – được cơ hội nó nắm bắt ngay .
- ăn đi
- vậy tôi không khách sáo ha – nó cầm thìa lên cười rỏ tươi .

Khoảnh khắc này anh không hiểu tại sao , nó bất chợt nhìn anh mà cười như thế khoang ngực tim anh đập lên liên hồi , tất cả mọi thứ mọi thứ đọng lại ngay từ giây phút này , anh cảm nhận được hình ảnh nó lúc này rất dễ thương , nụ cười của nó như ánh nắng sưởi ấm con tim trong mùa đông rét buốt .

Ngẩn ngơ anh ngẩn nhìn mà không hay biết trái tim đã bao lần lỗi nhịp vì nó , không phải là anh say nắng mà chính xác anh đã thầm thích nó tự bao giờ không hay biết .

- nè ! bộ mặt tôi dính gì sao nhìn dữ vậy? – nói đặt muống xuống, xua tay trước mặt anh .

Bị nó trấn tĩnh bao nhiêu cảm xúc dâng trào đã bị nó đưa về thực tại , anh không nói gì cuối mặt xuống nhìn tô bánh canh trước mặt mà nó không hay biết rằng khuôn mặt anh lúc này như thế nào ngoài hai từ “ ngại ngùng “ . Có lẽ là dành riêng cho anh lúc này .

- rõ ràng mà ! – nó vừa ăn vừa nói .

vừa chưa được bao lâu mà nó đã muốn chọc anh đây mà . Anh trở về thực tại lấy phong độ , chau mày nhìn nó đáp .

- giờ muốn ăn hay là nghỉ ?

- xấu xa – nó nói lí nhí .

- Hoàng Long – nó gọi nhỏ .

- Gì ? – anh trả lời cộc lốc .

- Lúc ở trường đó ...- nó nói ngập ngừng .

- Sao ? – anh nhú mày .

- Thì anh bảo , không ai được đụng vào người của tôi đó ... tức là chấp nhận tôi rồi phải không . ? - tay quậy quậy tô cháo có thẹn thùng nó nói .

Đang thưởng thức món ăn , bỗng dưng nó nhấn lại chuyện ở trường làm anh sặc mà ho liên hồi .

Phụt ! khụ khụ khụ khụ

- Hoàng Long , anh sao thế !

Nó chạy qua vỗ nhẹ vào lưng anh , tay anh chỉ về hướng ly nước ở phía bếp nó luống cuống chạy tới lấy nước đưa cho anh .

- Xin lỗi , xin lỗi tôi sẽ không giỡn như thế nữa – nó hối hả xin lỗi .

Anh không nói gì , chỉ dùng im lặng mà đáp trả nó . Trở lại bình thường anh không ăn nữa đi thẳng một hơi lên lầu , nếu cứ tiếp tục ở e rằng anh sẽ lộ hết mọi cảm xúc với nó mà thôi .

Nó nhìn theo anh mà thở dài , sao hôm nay anh có chút kì lạ không phải như thường ngày nữa .Nó lắc đầu rồi đứng dậy thu dọn .

“ cách “

Mở cửa phòng anh bước vào mà không để ý tới mọi thứ xung quanh , lòng bây giờ ngoài nghĩ về nó ra không thể nhồi nhét thêm gì vào đó nữa .

“ thật ra nó là gì với anh “

“ thật ra cảm giác anh dành cho nó là sao “ .

hàng ngàn câu hỏi đang chạy lòng vòng trong đầu anh , có chút bối rối chạm vào cơ thể anh mất rồi ngã mình xuống , anh nhắm mắt suy nghĩ , có một chút mùi hương hoa nhài đầu đó bây thoang thoảng trước mũi anh dễ chịu vô cùng .

Đang suy nghĩ cùng với mớ cảm xúc mà chưa thể nào đặt tên , tiếng điện thoại rung bên cạnh làm anh thoát ra khỏi dòng suy nghĩ .

Đến bây giờ anh mới để ý , thì ra là vào nhầm phòng của nó rồi tự cười cho sự ngớ ngẩn của chính mình cầm điện thoại trên tay “ Hạ Lưu “ . định đặt xuống không nghe nghe đầu tin nhắn lại đến .

“ nói cho cô biết đừng giận mặt Thế Hiển này “

- Là hấn ta ? – anh nhú mày .

Cuộc gọi lại đến anh vuốt màn hình .

- Alo ? – anh gằng giọng ..

- Sao mày lại bắt máy – hấn quát vào điện thoại .

- Thì sao – anh vẫn thản nhiên .

- Mày ! – hấn nghiêng

- Có vẻ mày thích làm phiền bạn gái người khác nhỉ – anh nhếch môi cười đều .

- Có vẻ mày đã quên mất UYỄN NHI rồi , tao rất mừng vì điều ấy , ha ha – hấn cười đáp trả rồi cúp máy .

Hấn đá văng chiếc ghế sang một bên, tay đập mạnh vào bàn gương , ánh mắt tà ác gằng lên sự bức tức trong người . Hấn hận người con gái ấy , càng hận hơn chính là anh , một đối thủ mà dù hấn bỏ ra bao tâm huyết cũng vẫn thua . Hấn ngồi bệt xuống sàn đặt điều thuốc lên môi chăm lửa nhớ về một quá khứ mà bao lần hấn muốn xóa bỏ đi .

- Thế Hiển , anh dừng tay lại đi mà – người con gái khóc lóc kéo tay hấn .

- Vì sao em đối xử với tôi như vậy – mắt hấn đỏ hoe , nhìn người con gái kia mà gằng lên từng chữ tay vẫn không buông cổ áo anh .

- Thế Hiển à , lỗi không phải Hoàng Long mà . Anh nghe em đi – người con gái cứ khóc không ngừng .

- Mày ! tốt nhất đừng tổn thương cô ấy . – hấn nghiêng rằng , mạnh tay đẩy anh ngã xuống .

Quay lưng bước đi với một màu đen u tối bao quanh , tâm trí hấn cũng chẳng còn nghĩ đến ai được nữa , hấn chỉ sống với sự cô độc vây quanh , hấn hận người con gái mà hấn yêu thương , hận cả hai con người đã sinh ra hấn . nên chọn cách sống buông thả hành hạ chính bản thân mình vào chốn xa hoa .

Rút điều thuốc phả vào không trung mà ánh mắt của hấn cô đơn buồn rười rượi từ ngày Uyển Nhi bỏ đi chỉ có thuốc là bạn với hấn những lúc như thế này .

Nó loay hoay dưới bếp rửa tô xong, thì nảy ra một ý định để trả thù anh , nở nụ cười hết sức nham hiểm .

Rón rén nó đi tìm cầu dao của biệt thự .

“ Búp ”

Toàn bộ căn nhà bây giờ chỉ chìm vào một màu đen thâm thẳm chỉ có một chút ánh sáng từ đèn đường và ánh trắng chói lọi chút qua không gian hết sức ma mị , nó cười gian manh tiếp tục công việc thứ hai .

Đứng trước phòng anh nó đổ loại nước gì xuống nên bây giờ chưa thể tiếc lộ được , búng tay một cái * tách *

- Chắc Hoàng Long đang ngủ giờ gọi anh ta dậy là xong ha ha , khự khự – nó cười một cách biến thái .

“ Cạnh ”

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !!!!!!!!

Một bóng trắng từ đâu trong phòng nó bước ra , gió thổi đập cửa liên hồi .

nó la lên hết sức có thể , chân bước lùi về phía sau .

- Áaaaaaaaaaa , á á á á á ...

Mình nó ngửa ra đằng sau bởi dầu ăn mà nó vung ra sàn khi nãy, chỉ vài giây nữa thôi là nó sẽ được an tọa tại sàn gỗ đầu cái người mà nói gọi là hồn ma nhưng mình kéo nó lại nhưng lại bị phản tác dụng, do bất ngờ vì có cái gì đó níu lại nên nó nắm thật chặt. hậu quả là nó ngã và kéo cái bóng trắng đó ngã theo .

- Ủ.. ừm...

Cảnh bây giờ là môi chạm môi nếu có chút ánh sáng rọi vào mặt anh thì nó sẽ như núi lửa muốn phun trào ra , lòng ngực anh lúc này không thể đập chậm lại một chút nào cả , gì đây ? chính xác là anh đang hôn nó ư .

“ ôi nụ hôn đầu của mình , kể nào đây kể nào lại cướp nụ hôn của tôi ” – nó la hét trong suy nghĩ .

“ - sao lại ngọt ngào như thế này ? fist kiss của mình ” – nó nghĩ thầm , cơ thể đột nhiên cũng chẳng cử động được chẳng dám nhúc nhích cự quạ mà thoát được nó như chết lặng .

“ nếu được, anh mong nó đừng dứt nhanh chóng...”

“ nếu được, nó mong hồn ma đó là Hoàng Long ”.....

Thời gian , không gian , gió lạnh tiếng mưa tất cả dường như dừng lại ở thời điểm này anh và nó tuy hai cơ thể như vị ngọt từ đôi môi kia cả hai đều có thể cảm nhận được , hơi thở hòa nguyên vào nhau . ..

57. Chương 27 : Fist Kiss ???

Bàn tay Sally giữ lấy Quốc Huy .

- Đừng đi – Sally giọng nhẹ nói .

- Buông tôi ra – Quốc Huy gằng lên .

- Giờ anh đuổi theo chỉ làm cô ấy thêm rối trí tức giận , anh nghĩ cô ấy sẽ nghe anh giải thích sao ? – Sally giải thích .

Trông thấy Đăng Khôi đã đuổi theo Hoàng Nhi , Quốc Huy ngồi phịch xuống , tay vo thành nắm đấm đập nhẹ xuống bàn , có một nỗi buồn man mác đang chạy qua người anh , ngoài trời lại mưa lúc này mọi thứ thật rối bời , biết làm sao giải thích cho Hoàng Nhi đây .

Quan sát mọi chuyện từ chiều cho đến giờ Sally hầu hết đã hiểu ra được mọi sự tình vì sao Quốc Huy không hề vui vẻ khi cô xuất hiện . Nhoèn miệng cười rồi tiếp tục dùng bữa .

- Anh không dùng sao ? – Sally .

- Cô nghĩ tôi có tâm trạng để ăn ? – Quốc Huy đáp .

- À ừ – Sally trả lời qua loa rồi tiếp tục dùng bữa .

- Cô vẫn có thể ngồi ăn ngon lành thế sao ?
- Người rồi bởi là anh , chẳng phải tôi vì sao phải tự hành hạ bản thân mình . – Sally đối đáp .
- Cô ...- Quốc Huy ghen hòng .
- Anh cũng đừng đi , xong rồi đến cà phê chúng ta nói chuyện – Sally yêu cầu .

Quốc Huy không nói gì thêm , chỉ thấy bức tức tại sao Sally lại xuất hiện để rồi cuộc sống bình yên này bị đảo lộn hết lên như thế này cơ chứ .

Hoàng Nhi chạy ra khỏi quán đến gần đến xe thì ngã quỵ xuống , nước mắt lưng ròng hòa nguyện với mưa .

- Đồ xấu xa , tại sao lại nói dối tôi chứ , hức hức – Hoàng Nhi ôm ngực khóc .
- Chắc là hiểu lầm thôi Nhi à – Đăng Khôi giải thích hộ .
- Hức , anh không cần giải thích hộ anh ấy , Quốc Huy trước giờ là một kẻ đào hoa như vậy mà – Hoàng Nhi hờn trách .

Đăng Khôi đỡ Hoàng Nhi đứng dậy lau đi những giọt nước mắt kia vỗ về đứa em gái của mình .

- Em phải tin Quốc Huy chứ , có nhiều sự việc không thể chỉ nhìn bằng mắt mà phải cảm nhận ở trái tim nữa .
- Nhưng Quốc Huy không phải lần đầu ? – Hoàng Nhi ngấn nước mắt nói .
- Vậy đây cũng như em thấy mọi lần , đơn giản là xả giao – Đăng Khôi nói .

Hoàng Nhi bình tĩnh trở lại , nghe những lời của Đăng Khôi cũng có lí , bao lần rồi cũng chỉ là Hoàng Nhi nghi ngờ và hiểu lầm Quốc Huy , giấu lại cảm thấy mình chưa làm được gì cho Quốc Huy bây giờ đến cả việc tin tưởng mà không làm được thì đúng là người đáng trách , Hoàng Nhi nín khóc .

- Chúng ta về thôi anh Khôi , trời mưa càng lúc càng lớn rồi . – Hoàng Nhi mở cửa lên xe .
- Ừm .

Cafe Memori

- Cô uống gì gọi đi – Quốc Huy nói cộc lốc .
- Đây là thái độ tiếp đón hôn thê của mình – Sally đáp trả .
- Tôi không rảnh đôi co với cô – Quốc Huy không thèm nhìn .
- Đây không phải đôi co .

Thôi đùa giỡn với Quốc Huy nữa , Sally lấy lại thần thái nói chuyện một cách nghiêm túc .

- Tôi cần anh giúp tôi ? và tôi biết anh đang cần tôi giúp .
- Gì ? tôi cần cô giúp , lí do nào cô lại nghĩ như thế – Quốc Huy nhếch môi .
- Anh chắc chứ ? – Sally thể hiện rõ thái độ tự tin của mình .

Theo con mắt quan sát của mình Quốc Huy , cũng có chút tin tưởng vào lời nói của Sally . Đơn giản vì bây giờ chỉ có Sally mới giải thích được chuyện khi này .

- Được rồi nói nghe thử đi . – Quốc Huy tỏ thái độ hợp tác .
- Ừm , vậy tôi vào thẳng vấn đề , tôi cũng không ưa gì cái việc ép hôn thương mại như thế này .

Quốc Huy khoanh tay trước mặt lắng nghe tiếp .

- Đơn giản là Ông lấy bệnh tình để ép tôi , nên bây giờ tôi cần anh phối hợp .
- Tôi được gì – Quốc Huy hếch mặt .
- Anh được người anh yêu – Sally cũng mỉm môi .

- Lí do đâu mà cô nghĩ như thế ? – Quốc Huy chau mày nhìn .

- Nếu tôi đoán không lầm thì anh rất thích cô bé khi nãy . Nếu như khi nãy anh bỏ hết tất cả để chạy theo cô ấy thì tôi tin rằng cô ấy đã là của anh , mà hình như tình hình không phải như thế !

- Tại vì cô nín kéo – Quốc Huy ngụy biện .

- Điều đó anh biết rõ nhất , tôi cũng có người mình yêu rồi . Anh yên tâm chỉ cần Ông tôi chịu phẫu thuật đến lúc đó tôi sẽ có cách đối phó .

Nhấp ly cà phê Sally nói tiếp .

- Còn về cô gái lúc nãy , anh hãy xem như là thời gian này thử thách tình cảm của hai người , biết đâu được qua chuyện này là happy ending ? – Sally cười tươi .

Quốc Huy trầm tư suy nghĩ một hồi rồi gật đầu đồng ý , ý kiến của Sally này cũng không phải tồi , trước giờ Quốc Huy vẫn là người chủ động chạy theo tình cảm của Hoàng Nhi mà chưa hề có xác định nào rõ ràng , có lẽ đây là cơ hội .

- Được rồi tôi đồng ý .

- Vậy hợp tác vui vẻ – Sally đưa tay ra .

Quốc Huy cũng đưa tay bắt lấy vui vẻ đồng ý hợp tác , cả hai cùng nhau nhắm nhĩ cà phê nói về chuyện cuộc sống và chuyện ép hôn ...

Anh lên phòng thay đồ rồi đi xuống nhà bếp làm gì đó một hồi gọi nó vào bàn ăn .

- Con heo – Anh gọi

Vì khi nãy què một vố trước mặt của anh bây giờ nó dù có nghe cũng chẳng dám mà mặt đối mặt với anh nữa .

- Lại đây nhanh – anh ra lệnh .

Nó bỏ chiếc đệm lưng xuống mặt bị xị đi tới , ngồi xuống như miếng cứng . tay chống cằm lơ anh . Nhìn mặt nó bây giờ anh vẫn chưa hết buồn cười chuyện khi nãy , cố gắng nín cười đẩy tô bánh canh về phía mặt nó .

- Nè ăn đi .

- Không ăn – nó trả lời không suy nghĩ , mắt cũng ngó xuống tô bánh canh trước mặt .

- Không ăn thật chứ . ? – anh hỏi lại thêm một lần .

- Ừ không ăn . – nó gằng giọng nói .

- Vậy tôi ăn hết , không ngờ Minh Anh của chúng ta hôm nay lại lãng phí món bánh canh năm ngàn này haizz – Anh giả vờ lắc đầu .

“ hử gì cơ bánh canh năm ngàn ư “ – nó nghĩ thầm trong đầu .

Hoàng Long , anh ta quả là tên xấu xa mà , còn lại đem thức ăn ra mê hoặc nó nữa chứ , quả thật là hành hạ cơ thể yếu đuối của nó mà . Anh quan sát điệu bộ của nó cũng ngầm hiểu là nó đang đói mà cứ phải cố gắng ngăn chặn .

- Ăn đi , đó là lệnh – anh nói nghiêm túc .

- là anh ép tôi nên tôi mới ăn đó – được cơ hội nó nắm bắt ngay .

- ăn đi

- vậy tôi không khách sáo ha – nó cầm thìa lên cười rõ tươi .

Khoảnh khắc này anh không hiểu tại sao , nó bất chợt nhìn anh mà cười như thế khoanh ngực tim anh đập lên liên hồi , tất cả mọi thứ mọi thứ đọng lại ngay từ giây phút này , anh cảm nhận được hình ảnh nó lúc này rất dễ thương , nụ cười của nó như ánh nắng sưởi ấm con tim trong mùa đông rét buốt .

Ngẩn ngơ anh ngẩn nhìn mà không hay biết trái tim đã bao lần lồi nhịp vì nó , không phải là anh say nắng mà chính xác anh đã thâm thích nó tự bao giờ không hay biết .

- nè ! bộ mặt tôi dính gì sao nhìn dữ vậy? – nói đặt xuống, xua tay trước mặt anh .

Bị nó trấn tĩnh bao nhiêu cảm xúc dâng trào đã bị nó đưa về thực tại , anh không nói gì cuối mặt xuống nhìn tô bánh canh trước mặt mà nó không hay biết rằng khuôn mặt anh lúc này như thế nào ngoài hai từ “ ngại ngần “ . có lẽ là dành riêng cho anh lúc này .

- rõ ràng mà ! – nó vừa ăn vừa nói .

vừa chưa được bao lâu mà nó đã muốn chọc anh đây mà . Anh trở về thực tại lấy phong độ , chau mày nhìn nó đáp .

- giờ muốn ăn hay là nghỉ ?

- xấu xa – nó nói lí nhí .

- Hoàng Long – nó gọi nhỏ .

- Gì ? – anh trả lời cộc lốc .

- Lúc ở trường đó ...- nó nói ngập ngừng .

- Sao ? – anh nhú mày .

- Thì anh bảo , không ai được đụng vào người của tôi đó ... tức là chấp nhận tôi rồi phải không . ? - tay quậy quậy tô cháo có thẹn thùng nó nói .

Đang thưởng thức món ăn , bỗng dưng nó nhấn lại chuyện ở trường làm anh sặc mà ho liên hồi .

Phụt ! khụ khụ khụ khụ

- Hoàng Long , anh sao thế !

Nó chạy qua vỗ nhẹ vào lưng anh , tay anh chỉ về hướng ly nước ở phía bếp nó luống cuống chạy tới lấy nước đưa cho anh .

- Xin lỗi , xin lỗi tôi sẽ không giỡn như thế nữa – nó hối hả xin lỗi .

Anh không nói gì , chỉ dùng im lặng mà đáp trả nó . Trở lại bình thường anh không ăn nữa đi thẳng một hơi lên lầu , nếu cứ tiếp tục ở e rằng anh sẽ lộ hết mọi cảm xúc với nó mà thôi .

Nó nhìn theo anh mà thở dài , sao hôm nay anh có chút kì lạ không phải như thường ngày nữa .Nó lắc đầu rồi đứng dậy thu dọn .

“ cạch “

Mở cửa phòng anh bước vào mà không để ý tới mọi thứ xung quanh , lòng bây giờ ngoài nghĩ về nó ra không thể nhồi nhét thêm gì vào đó nữa .

“ thật ra nó là gì với anh “

“ thật ra cảm giác anh dành cho nó là sao “ .

hàng ngàn câu hỏi đang chạy lòng vòng trong đầu anh , có chút bối rối chạm vào cơ thể anh mất rồi ngã mình xuống , anh nhắm mắt suy nghĩ , có một chút mùi hương hoa nhài đầu đó bay thoang thoảng trước mũi anh dễ chịu vô cùng .

Đang suy nghĩ cùng với mớ cảm xúc mà chưa thể nào đặt tên , tiếng điện thoại rung bên cạnh làm anh thoát ra khỏi dòng suy nghĩ .

Đến bây giờ anh mới để ý , thì ra là vào nhầm phòng của nó rồi tự cười cho sự ngớ ngẩn của chính mình cầm điện thoại trên tay “ Hạ Lưu “ . định đặt xuống không nghe nghe đầu tin nhấn lại đến .

“ nói cho cô biết đừng giỡn mặt Thế Hiển này “

- Là hấn ta ? – anh nhú mảy .

Cuộc gọi lại đến anh vuốt màn hình .

- Alo ? – anh gằng giọng ..

- Sao mảy lại bắt máy – hấn quát vào điện thoại .

- Thì sao – anh vẫn thản nhiên .

- Mảy ! – hấn nghiêng

- Có vẻ mảy thích làm phiền bạn gái người khác nhỉ – anh nhếch môi cười đều .

- Có vẻ mảy đã quên mất UYỄN NHI rồi , tao rất mừng vì điều ấy , ha ha – hấn cười đáp trả rồi cúp máy .

Hấn đá văng chiếc ghế sang một bên, tay đập mạnh vào bàn gương , ánh mắt tà ác gằng lên sự bức tức trong người . Hấn hận người con gái ấy , càng hận hơn chính là anh , một đối thủ mà dù hấn bỏ ra bao tâm huyết cũng vẫn thua . Hấn ngồi bệt xuống sàn đặt điều thuốc lên môi chăm lửa nhớ về một quá khứ mà bao lần hấn muốn xóa bỏ đi .

- Thế Hiển , anh dừng tay lại đi mà – người con gái khóc lóc kéo tay hấn .

- Vì sao em đối xử với tôi như vậy – mắt hấn đỏ hoe , nhìn người con gái kia mà gằng lên từng chữ tay vẫn không buông cổ áo anh .

- Thế Hiển à , lỗi không phải Hoàng Long mà . Anh nghe em đi – người con gái cứ khóc không ngừng .

- Mảy ! tốt nhất đừng tổn thương cô ấy . – hấn nghiêng rằng , mạnh tay đẩy anh ngã xuống .

Quay lưng bước đi với một màu đen u tối bao quanh , tâm trí hấn cũng chẳng còn nghĩ đến ai được nữa , hấn chỉ sống với sự cô độc vây quanh , hấn hận người con gái mà hấn yêu thương , hận cả hai con người đã sinh ra hấn . nên chọn cách sống buông thả hành hạ chính bản thân mình vào chốn xa hoa .

Rút điều thuốc phả vào không trung mà ánh mắt của hấn cô đơn buồn rười rượi từ ngày Uyển Nhi bỏ đi chỉ có thuốc là bạn với hấn những lúc như thế này .

Nó loay hoay dưới bếp rửa tô xong, thì nảy ra một ý định để trả thù anh , nở nụ cười hết sức nham hiểm .

Rón rén nó đi tìm cầu dao của biệt thự .

“ Bụp ”

Toàn bộ căn nhà bây giờ chỉ chìm vào một màu đen thâm thẳm chỉ có một chút ánh sáng từ đèn đường và ánh trăng chót lọt chút qua không gian hết sức ma mị , nó cười gian manh tiếp tục công việc thứ hai .

Đứng trước phòng anh nó đổ loại nước gì xuống nên bây giờ chưa thể tiết lộ được , búng tay một cái * tách * .

- Chắc Hoàng Long đang ngủ giờ gọi anh ta dậy là xong ha ha , khự khự – nó cười một cách biến thái .

“ Cạnh ”

- Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !!!!!!!!

Một bóng trắng từ đâu trong phòng nó bước ra , gió thổi đập cửa liên hồi .

nó la lên hết sức có thể , chân bước lùi về phía sau .

- Áaaaaaaaaaa , á á á á á ...

Mình nó ngửa ra đằng sau bởi dầu ăn mà nó vung ra sàn khi nẩy, chỉ vài giây nữa thôi là nó sẽ được an tọa tại sàn nhờ đầu cái người mà nói gọi là hồn ma nhướng mình kéo nó lại nhưng lại bị phản tác dụng, do bất ngờ vì có cái gì đó níu lại nên nó nắm thật chặt. hậu quả là nó ngã và kéo cái bóng trắng đó ngã theo .

- Ủ.. ừm...

Cảnh bây giờ là môi chạm môi nếu có chút ánh sáng rọi vào mặt anh thì nó sẽ như núi lửa muốn phun trào ra , lồng ngực anh lúc này không thể đập chậm lại một chút nào cả , gì đây ? chính xác là anh đang hôn nó ư .

“ ôi nụ hôn đầu của mình , kể nào đây kể nào lại cướp nụ hôn của tôi ” – nó la hét trong suy nghĩ .

“ - sao lại ngọt ngào như thế này ? fist kiss của mình ” – nó nghĩ thầm , cơ thể đột nhiên cũng chẳng cử động được chẳng dám nhúc nhích cự quây mà thoát được nó như chết lặng .

“ nếu được, anh mong nó dừng dứt nhanh chóng...”

“ nếu được, nó mong hôn ma đó là Hoàng Long ”.....

Thời gian , không gian , gió lạnh tiếng mưa tất cả dường như dừng lại ở thời điểm này anh và nó tuy hai cơ thể như vị ngọt từ đôi môi kia cả hai đều có thể cảm nhận được , hơi thở hòa nguyên vào nhau . ..

58. Chương 28 : Sự Xuất Hiện Của Đăng Khôi

Trời mưa càng lúc càng to sấm chớp ùng ùng , hai người cứ bất động như vậy , chìm đắm trong men say tình yêu đầu đời . Mùa đông có lẽ là mùa nó sẽ yêu thương hơn bao giờ hết .

“ tách “

- Ai lại chơi tắt cầu dao thế này ? – Đăng Khôi bật công tắc nói

- Anh đợi em chút , em lên thay đồ , lấy khăn cho anh lau nha ! – Hoàng Nhi đáp

Ánh sáng khắp ngõ ngách từ trong căn nhà rọi lên . Mắt nó tròn xoe trở lên mà nhìn vào gương mặt của anh .

“ - hơ , là Hoàng Long môi...môi “ – trong tâm trí nó cũng biểu đạt lên sự ngại ngùng bây giờ.

- Ừm.. ừm...a..nh..anh .

Tiếng nói của Đăng Khôi cũng làm anh thoát ra khỏi màu hồng hạnh phúc , giật mình anh thoát ra khỏi người nó , đầu nhìn xuống dưới lúng túng vì sự xuất hiện của Đăng Khôi .

- Gì ...ây... au..ỏ...ay..a (gì vậy mau bỏ tay ra)

Anh lấy tay bịt miệng nó lại , chỉ tay xuống dưới , nó nhướn đầu ra nhìn xuống dưới rồi cũng luông cuống khi thấy Đăng Khôi . anh đỡ nó ngồi dậy rồi đẩy nó vào phòng . Hoàng Nhi vừa lên tới nơi cũng trông thấy nó đang lò bò .

- Anh hai , hai người ... – ánh mắt Hoàng Nhi đầy tò mò .

- Suyt... – Anh đưa tay chỉ xuống dưới .

Nghe thấy tiếng Hoàng Long , Đăng Khôi cũng chạy lên theo .

- Ừa sao mà ngồi đó !

- À, tao bị té ... – anh ấp úng giải thích .

- Thằng này , bữa nay kì đi làm về sớm , tưởng mà làm gì thì ra ở nhà đổ dầu ăn xuống sàn ngồi vọc vậy hả . – Đăng Khôi phàn nàn .

- Thôi cho tao mượn cái áo coi , đi mưa ướt hết rồi !

Nói rồi Đăng Khôi tiếng tới cửa phòng anh . Nó đứng bên trong hốt hoảng khóa trái cửa lại .

- Trời ơi ! sao Đăng Khôi lại đến vào giờ này làm gì chứ .

- Làm sao đây , làm sao . – nó luống cuống , đứng chặn trước cửa phòng .

Thấy Đăng Khôi định mở cửa phòng anh lập tức đứng dậy chạy đến ngăn .

- Không được !

- Không được !

Cả hai anh em đồng thanh nói rõ to đến nỗi khiến Đăng Khôi giật mình . trở mắt nghi ngờ nhìn hai anh em .

- Hai người sao vậy ?

- À không, phòng tao đang bẩn , để tao vào lấy cho mày xuống nhà đợi tao đi – anh xua đuổi Đăng Khôi xuống dưới .

- Đúng , đúng rồi anh Khôi anh xuống dưới đi .

- Nhi , mọi khi anh đi đâu trong nhà này cũng được mà , hôm nay sao hai anh em kì thế ? – Đăng Khôi nhú mày .

- Em không biết đâu , em về phòng đây .

Nói rồi Hoàng Nhi một mạch về phòng mình , cách tốt nhất là chuồng để cho ông anh xử lí thì có lẽ tốt hơn .

- Còn mày , mày giấu gái ở nhà phải không – Đăng Khôi liếc xéo .

- Làm gì có , mày tào lao .

- Thế xê ra , bổ vào !

Đăng Khôi nhanh tay đẩy Hoàng Long ra khỏi cửa , anh đã không kịp để ngăn lại nữa ngờ đâu cánh cửa dường như không hợp tác, làm cho sự nghi ngờ trong lòng Đăng Khôi tăng lên .

- Đừng nói với tao , mày tự khóa trái cửa phòng mày chứ .

- Ủ ! – anh trả lời chống chế .

Đăng Khôi nhìn sang anh cười nham nhở , đang mang theo dòng suy nghĩ anh dấu gái trong này .

- Vậy giờ nhất quyết không mở à ?

- Tao không có chìa khóa , lúc nãy gió đập khóa trái cửa rồi – anh nhún vai trả lời .

- Thế để tao giúp – Đăng Khôi nhoeo miệng cười .

Chạy xuống bếp lục đục tìm gì đó chạy lên phòng của anh lấy ra một thanh thép nhỏ ngoái ngoái một hồi thì ...

“ cạch “ – tiếng cửa mở ra .

Đăng Khôi bước vào trong , anh đứng ngoài mà tim đập thành thịch , để Đăng Khôi mà thấy nó đang ở phòng anh như thế này thì coi như xong .

- Mày không vào à ? – Đăng Khôi ngoái đầu lại gọi anh .

- À ừ vào chứ !

- Sao lúc nào cũng để phòng tối đen như mực vậy mày – Đăng Khôi đến bật công tắc đèn nói .

- Tao thích thế .

Vẫn còn nghi ngờ , Đăng Khôi đi một vòng dò xét đồng thời mở tủ anh lấy cái pull mà thay vào .

- Thằng quỷ phòng thì đen thui , có cái quái gì đâu mà dấu dấu giếm giếm .

- Cái đó mày nghĩ chứ phòng bị khóa trái cửa do gió mà – anh nhún vai trả lời .

- Ừm . thế mà mày cứ làm tao nghi ngờ

Trở lại 15 phút trước .

Nó cứ đi tới đi lui lòng lo lắng, hết đụng ghế rồi đụng giường ngã nhào mấy lần hên sao đây là phòng cách âm,nên toàn bộ âm thanh trong phòng không thoát ra ngoài được . Nó nhảy vào tủ ngồi tính núp ở đó

- Không được ! lỗ mở cửa tủ là chết .

Rồi nó chui ra trốn vào toilet

- Đây cũng không ổn , lỗ như Đấng Khôi xin đi vệ sinh thì gay to .

Thế là nó hương ra phía ban công , nhìn sấm chớp mưa gió đùng đùng mà gào thét trong lòng . nhưng ngoài con đường này ra thì chẳng con đường nào cả .

- Liệu thôi ! – nó nhú mày quyết tâm rồi tiến ra ban công .

Mặt kệ giờ có sốt lại hay đau ốm thêm vài tuần nó cũng phải dùng cách này trèo qua phòng mình mà thôi . Mưa dội xối xả vào nơi ban công nó đứng mình mẩy như con chuột lột , ông trời còn thương nó là khoảng cánh giữa hai ban công không xa chỉ cần bước rộng trèo qua là xong xuôi .

Nó thầm cảm ơn vì còn chút may mắn mà thoát thân , nhưng tất cả không như nó tưởng tượng .

- Ôi trời ! mình khóa cửa ở trong rồi – nó lấy tay đánh lên trên đầu vì sự ngốc nghếch của mình .

- Thôi đành chịu trận , đợi Đấng Khôi về thôi .

Nó cứ đứng đó mặt cho mưa gió của tạt vào mình liên hồi không ngừng nghỉ , thay vì mua đông có tuyết rơi thì Đà Nẵng này chỉ có mưa liên miên , mưa không ngừng nghỉ .

Đấng Khôi và anh ngồi trò chuyện với nhau về vấn đề khi chiều ở công ty và vài chuyện phím mưa cứ rơi suốt không ngừng mới đó cũng đã hơn 9 giờ tối rồi . Anh cứ bồn chồn trong lòng không biết nó núp đâu mà kĩ thế .

- Uầy hơn 9 giờ rồi thôi chắc tao phải về – hướng mắt vào đồng hồ Đấng Khôi nói .

- Trời còn mưa to mà .

- Không sao , cho tao mượn cái dù ra xe là đủ rồi – Đấng Khôi cười .

- Ừm oke đi thôi .

Cuối cùng thì Đấng Khôi cũng đã ra về , anh chạy khắp phòng tìm nó nhưng chẳng thấy đâu , lòng như đổ lửa vì nghĩ nó núp quá kĩ gọi lại không thềm trả , mà nào hay nó đang ngồi run cầm cập .

“ cộc ... cộc “

Hoàng Nhi gõ cửa phòng anh vừa hay anh cũng đang định đi tìm .

- Em thấy con heo đó không ?

- Anh thấy Minh Anh không ?

Cả hai anh em nhìn nhau ngờ nghệch .

- Ủa cậu ấy lúc nãy trốn trong phòng hai mà ?

- Tìm nãy giờ không có thấy .

- Trời ơi , híc híc anh hai tìm hết trong phòng chưa .

Hoàng Nhi luống cuống lên thút thít làm anh thêm phần lo lắng . Hai người lục tung cả phòng lên nhưng chẳng thấy nó đâu .

Trong giấc ngủ nó nghe tiếng anh gọi nó Hoàng Nhi gọi nó ...

- Hoàng Long , Hoàng Long... – nó thở thều thào nói .

Hoàng Nhi thấy cửa mở hờ nơi ban công chạy lại đóng kéo mưa tạt vào ,ánh đèn đường hắt vào Hoàng Nhi thấy một bóng đen nào đó bên ban công bên cạnh hét lên ..

- Hai ơi , Minh Anh ở đây nè .

Tay thì vẫy vẫy kêu gọi ,Hoàng Nhi hét lên đầy lo lắng . nghe tiếng gọi, anh chạy ra xem chút nữa là té vì nước mưa .

Nhảy qua ban công bên kia bết thân hình nhỏ bé của nó trên tay giữa trời lạnh mưa buốt giá như thế này mà toàn thân nó thì nóng như lửa .

- Là Minh Anh , em chạy qua mở cửa phòng đi .

- Ừm .

Hoàng Nhi chạy lẹ qua phòng nó mở cửa ban công , người nó và người anh đã ướt hết anh đặt nó nhẹ nhàng xuống nệm . nó thở thều thào khó nhọc toàn thân nóng ran .

- Anh hai ra ngoài đi để em thay đồ cho Minh Anh . Nấu giúp em tô cháo nữa .

- Ừm .

Anh ra khỏi phòng mà vẫn còn lo lắng quay đầu lại nhìn nó . Tất bật cả một đêm để lo cho nó anh và Hoàng Nhi ai nấy đều mệt dần đi . Hoàng Nhi cũng đi mưa về nên đã ngủ thiếp đi anh bế em gái về phòng rồi quay lại chăm sóc cho nó .

Nó sốt mấy hôm nay , anh và Hoàng Nhi cứ thay phiên chăm sóc nó , nó được cuộc sống như công chúa thời gian này được anh chiều hết mức có thể , đôi khi vì sự hậu đậu của mình mà nó bị anh mắng té tát , nhưng không sao không có rủi ro thì không phải là Minh Anh rồi .

Quốc Huy mấy hôm nay lại chẳng giải thích hay gọi điện thoại nhắn tin . gặp nhau thì cười rồi cũng vội vàng vàng mà đi như tránh né , nó hay tâm sự với Hoàng Nhi nhưng chẳng biết nói gì để Hoàng Nhi thôi buồn nữa , chỉ sợ càng nói Hoàng Nhi càng buồn thêm mà thôi .

Nghĩ suốt nó cũng đâm ra chán , sáng sớm hôm nay đã dậy thật sớm chuẩn bị quần áo thơm tất , tóc tai gọn gàng. Đeo ba lô lên rồi đi xuống nhà

“ lá là một ngày mới nắng lên em đưa tay chào đón ” – nó vừa đi vừa hát, lướt ngang qua Hoàng Nhi và anh .

- Cô đi đâu thế ? – anh kéo balo làm nó dừng lại .

- Đi học !

- Cậu còn chưa khỏe mà học hành gì , trời thì mưa mà nắng đâu ra hả - Hoàng Nhi bắt bẻ nó .

- ừ thì ... mà nói chung là đi học mình cũng khỏe rồi mà .

- ở nhà – anh ra lệnh .

- đi học ! – nó nhếch mặt lên nói .

- giờ tôi nói lần cuối ở nhà – a gặng gọng

- còn tuần nữa thi học kì rồi mà ...- nó nói lí nhí .

trông thấy tình hình căng thẳng , Hoàng Nhi chạy lại chỗ nó thì thầm nói gì đó cả hai cười một cách gian manh . Anh đứng đó nhứ mày vì hai người kia lên tiếng hối .

- đi thôi Hoàng Nhi .

- vậy nha ! cậu ở nhà ngoan nhé Minh Anh .

- ừm mình biết rồi . – nó cười vẫy tay chào Hoàng Nhi .

anh bước đi rồi bất ngờ quay lại nhìn nó nghi ngờ . nó thấy vậy cũng cười “ hì hì “ vẫy tay chào anh .

- khi này em nói gì với nhỏ Minh Anh đó vậy . – anh vừa lái xe vừa nói .
- em kêu tối nay em có hẹn , chỉ có anh hai ở nhà thôi , còn muốn điếm cao học kì thì tốt nhất nên nhờ hai . hì hì .
- từ bao giờ em biết bán đứng anh trai mình vậy ?
- hai cũng thích mà đúng không . – Hoàng Nhi nhìn anh nghi ngờ .
- tào lao .

anh cong môi cười nhẹ , Hoàng Nhi giờ cũng hiểu hết tâm tư của anh trai mình vấn đề là chỉ là thời gian . Rồi nghĩ lại chuyện mình thấy buồn man mác .

Sáng hôm nay vừa hay Sally đòi đến trường với Quốc Huy , cô nghĩ ở nhà đi ra đi vào mãi cũng chán nên lẻo đẻo theo Quốc Huy đến trường .

- cô buông ra coi – Quốc Huy nhăn nhó vì bị Sally chọc .
- nắm như thế này mới giống hai vợ chồng trẻ - Sally hất tóc nói .

đang đi thì chạm mặt Hoàng Nhi , trông thấy Quốc Huy tay trong tay với người con gái khác Hoàng Nhi cuối mặt đi lướt ngang qua không nói gì . Quốc Huy nhìn theo nhưng đành phải theo kế hoạch .

Sally thúc nhẹ hông nhắc Quốc Huy .

- sao anh không giới thiệu bạn anh . – Sally
- à đây là Hoàng Long cùng lớp với tôi .
- à , thế là cùng lớp với em luôn phải không . – Sally
- chào Long , tôi tên Triệu Phi Yến cứ gọi là Sally – Sally đưa tay ra .

anh không nói gì chỉ bắt tay lịch sự rồi cả bọn cùng nhau lên lớp , ai cũng thấy Sally tay trong tay với Quốc Huy liền đặt dấu hỏi to đùng lên trên đầu , đây có lẽ sẽ sự kiện xôn xao cho sáng hôm nay .

sau màn chào hỏi với các thành viên , Sally không cần chọn chỗ ngồi mà đi thẳng đến bàn của Quốc Huy mà ngồi .

Đặng Khôi không còn xa lạ với Sally nữa chỉ thiếu một màn chào hỏi mà thôi nên cũng thuận ý mà nhường chỗ cho Sally xuống ngồi với anh .

- chào cậu – Sally nở nụ cười như thiên thần .
- à ừ , tôi là Đặng Khôi .
- gọi tôi là Sally , các người thật giống nhau – Sally cười lắc đầu .

Đặng Khôi chẳng hiểu gì mà Sally lại nói như vậy . rồi cũng im lặng khònh nói gì thêm .

Biệt thự họ Sang

Hắn thức dậy trong trang phục mà ngày hôm qua hắn mang còn chưa thay ra , cũng không nhớ hắn đã về nhà bằng cách , người nào đã đưa hắn về . Hắn lắc lắc cái đầu cho tỉnh . điện thoại có tin nhắn hắn cầm lên xem

- anh uống hơi nhiều , sáng nhớ uống trà gừng giải rượu – Thy Thy SMS

đọc xong hắn quăng điện thoại vào một góc rồi phòng tắm xả nước vào thân hình sáu múi lực lưỡng , hắn nhắm mắt mà tận hưởng .

“ đồ oan hồn , đồ hạ lưu , không thích thì nhịn đi ”

- con nhỏ ngổ ngáo này sao lại ở đây – hắn dấm vào tường .

“ mấy hôm nay nhỏ không đi học là sao , gọi điện thoại thì sao tên đáng ghét kia lại bắt mầy . ”

Hắn tắm xong rồi xuống dưới nhà dùng bữa , cha hắn Sang Thế Hào đang ngồi đọc báo hắn cũng chẳng buồn mà chào hỏi một câu .

- con trai , tỉnh giấc rồi sao .

- từ khi nào mà ông biết quan tâm con trai vậy – hắn cười nhếch môi .

cha hắn thấy vậy cũng lắc đầu ngán ngẩm , vứt mạnh tờ báo xuống bàn rồi bỏ đi .

- thiếu gia , người đừng nói cha mình như vậy chứ . – bà giúp việc lên tiếng .

- món bún cá thu này ngon lắm – hắn cười mĩm nhìn bà giúp việc .

dùng xong bữa sáng hắn đi loanh quaoanh trong nhà hoài cũng thấy ngán , đầu sao hôm nay hắn cũng đã cúp học thì ngại gì bỏ thời gian đi tìm nhà nó , hắn cũng chẳng hiểu lí do vì sao hắn lại làm chuyện vớ vẩn này . ..

Nghe những lời khi sáng của Hoàng Nhi nói nó cảm thấy hào hứng tính nấu bữa ăn cho Hoàng Long , lon ton chạy xuống bếp thì thức ăn trong tủ cũng đã hết nên đi siêu thị mua vài thứ sẵn tiện hít thở không khí một chút .

- này nhỏ kia !

hắn đứng đợi ở đầu đường ra vào khu biệt thự vừa thấy nó đạp xe ra hắn gọi ngay . Nó hướng mắt về phía trước thêm phần hắn gọi “ Nhỏ ” nó cũng chẳng biết gọi ai mà phải dừng lại .

hắn thấy vậy máu điên trong người nổi dậy phóng xe chạy lên chặn đường nó làm nó đâm nhẹ vào hắn mà ngã xuống đất .

- là tên điên nào – nó bực tức .

- là bốn thiếu gia . – hắn khoanh tay hếch mặt .

- thiếu gia cái đầu khỉ nhà người . – nó dựng xe rồi ngược mặt lên nhìn .

“ ôi mẹ ôi là hắn ” – nó * hoảng hốt *

- cô mới nói gì đó .

- gì đâu , mê sảng nói nhảm . – nó trả lời chống chế (Bí:chế MA trả lời bá đạo vãi)

- mà anh đi theo dõi tôi sao , sao biết tôi ở đây ? – nó lườm hắn .

hắn đi mà quên chuẩn bị trước trường hợp này . lúng túng hắn nhìn lên trên trời trả lời .

- ôsin mà thiếu gia gọi lại không bắt máy .

- đồ điên – nó càu nhàu rồi đạp xe đi .

hắn nhấn số chạy chậm chậm bên cạnh nó , chọc nó đủ thứ nó cũng không phải dạng vừa cũng làm hắn tức không kém .

hắn bảo nó là con heo nó lại trả hắn là con khỉ .

hắn bảo nó là đồ khùng nó lại trả hắn là thằng điên .

hắn bảo nó là con ngốc nó lại trả hắn là tên vô lại .

hôm nay trời nắng , nó khỏi bệnh nên đầy đủ năng lượng, cũng lâu rồi mồm mép nó chẳng cãi nhau với ai , còn hắn cũng lâu rồi hắn không gây sự với đứa con gái nào mồm mép như nó . Nhưng lại làm hắn thấy vui hơn cuộc sống có chút màu hơn .

nó dắt xe vào nhà xe một siêu thị mini cũng gần nhà , thấy thế hắn cũng leo đèo đi vào phía sau . Sự có mặt của hắn làm cho nó khó chịu

- sao mà cứ theo quài vậy . – nó cáu .

- ủa bộ siêu thị mình cô đi được à . – hắn nhớn miệng cười .

- anh ... ờ được lắm .

“ giờ mà mình cãi nhau với hấn thì chẳng biết bao giờ mới có cơm cho anh ấy ăn nữa , mặt kệ đi đúng là oan hồn ” – nó nghĩ

Suốt cả hai tiếng đồng hồ nó chọn đủ thứ cho vào còn hấn thì cứ đi theo sau chọc phát không ngừng .

- ê ôsin tôi đói rồi – hấn gọi

- kệ anh !

- trời đất ơi ngó xuống mà coi , cô ta không phải là người nữa , một kẻ vong ơn bội nghĩa mà .

“ cái tên điên này , lại muốn dở trò gì nữa đây cơ chứ , ngày nào gặp hấn ta là ngày đó u ám à . bực bội hết sức ” – nó nhăn nhó lườm liếc .

- được rồi ăn gì – nó móc bóp nhìn vào .

- thứ này – hấn chỉ vào vào cốc mì ly đặt trên kệ rồi bỏ đi ra ngoài .

nó đứng đó mà ầm ỨC hăng học . bốc lên mà đi chế biến cho hấn vô tình mắt nó liếc sang lọ tương ớt .

“ lần này thì anh chết chắc rồi ” nó nở nụ cười gian, mắt nhìn qua nhìn lại nhìn tới nhìn lui tay thì không ngừng trút lấy trút để vào ly mì của hấn mà cười nham nhở .

59. Chương 28 : Sự Xuất Hiện Của Đăng Khôi

Trời mưa càng lúc càng to sấm chớp ùng ùng , hai người cứ bất động như vậy , chìm đắm trong men say tình yêu đầu đời . Mùa đông có lẽ là mùa nó sẽ yêu thương hơn bao giờ hết .

“ tách ”

- Ai lại chơi tắt cầu dao thế này ? – Đăng Khôi bật công tắc nói

- Anh đợi em chút , em lên thay đồ , lấy khăn cho anh lau nha ! – Hoàng Nhi đáp

Ánh sáng khắp ngõ ngách từ trong căn nhà rọi lên . Mắt nó tròn xoe trở lên mà nhìn vào gương mặt của anh .

“ - hơ , là Hoàng Long môi...môi ” – trong tâm trí nó cũng biểu đạt lên sự ngại ngùng bây giờ.

- Ủm.. ừm...a..nh..anh .

Tiếng nói của Đăng Khôi cũng làm anh thoát ra khỏi màu hồng hạnh phúc , giật mình anh thoát ra khỏi người nó , đầu nhìn xuống dưới lúng túng vì sự xuất hiện của Đăng Khôi .

- Gì ...ây... au..ỏ...ay..a (gì vậy mau bỏ tay ra)

Anh lấy tay bịt miệng nó lại , chỉ tay xuống dưới , nó nhướng đầu ra nhìn xuống dưới rồi cũng luông cuống khi thấy Đăng Khôi . anh đỡ nó ngồi dậy rồi đẩy nó vào phòng . Hoàng Nhi vừa lên tới nơi cũng trông thấy nó đang lò bò .

- Anh hai , hai người ... – ánh mắt Hoàng Nhi đầy tò mò .

- Suyt... – Anh đưa tay chỉ xuống dưới .

Nghe thấy tiếng Hoàng Long , Đăng Khôi cũng chạy lên theo .

- Ủa sao mày ngồi đó !

- À, tao bị té ... – anh ấp úng giải thích .

- Thằng này , bữa nay kì đi làm về sớm , tưởng mày làm gì thì ra ở nhà đổ dầu ăn xuống sàn ngồi vọc vậy hả . – Đăng Khôi phản nản .

- Thôi cho tao mượn cái áo coi , đi mưa ướt hết rồi !

Nói rồi Đăng Khôi tiếng tới cửa phòng anh . Nó đứng bên trong hốt hoảng khóa trái cửa lại .

- Trời ơi ! sao Đăng Khôi lại đến vào giờ này làm gì chứ .

- Làm sao đây , làm sao . – nó luống cuống , đứng chặn trước cửa phòng .

Thấy Đăng Khôi định mở cửa phòng anh lập tức đứng dậy chạy đến ngăn .

- Không được !

- Không được !

Cả hai anh em đồng thanh nói rõ to đến nỗi khiến Đăng Khôi giật mình . trở mắt nghi ngờ nhìn hai anh em .

- Hai người sao vậy ?

- À không, phòng tao đang bẩn , để tao vào lấy ày xuống nhà đợi tao đi – anh xua đuổi Đăng Khôi xuống dưới .

- Đúng , đúng rồi anh Khôi anh xuống dưới đi .

- Nhi , mọi khi anh đi đâu trong nhà này cũng được mà , hôm nay sao hai anh em kì thế ? – Đăng Khôi nhú mày .

- Em không biết đâu , em về phòng đây .

Nói rồi Hoàng Nhi một mạch về phòng mình , cách tốt nhất là chuồng để cho ông anh xử lí thì có lẽ tốt hơn .

- Còn mày , mày giấu gái ở nhà phải không – Đăng Khôi liếc xéo .

- Làm gì có , mày tào lao .

- Thế xê ra , bổ vào !

Đăng Khôi nhanh tay đẩy Hoàng Long ra khỏi cửa , anh đã không kịp để ngăn lại nữa ngờ đâu cánh cửa dường như không hợp tác, làm cho sự nghi ngờ trong lòng Đăng Khôi tăng lên .

- Đừng nói với tao , mày tự khóa trái cửa phòng mày chứ .

- Ủ ! – anh trả lời chống chế .

Đăng Khôi nhìn sang anh cười nham nhở , đang mang theo dòng suy nghĩ anh dấu gái trong này .

- Vậy giờ nhất quyết không mở à ?

- Tao không có chìa khóa , lúc nãy gió đập khóa trái cửa rồi – anh nhún vai trả lời .

- Thế để tao giúp – Đăng Khôi nhoẻn miệng cười .

Chạy xuống bếp lục đục tìm gì đó chạy lên phòng của anh lấy ra một thanh thép nhỏ ngoái ngoái một hồi thì ...

“ cạch “ – tiếng cửa mở ra .

Đăng Khôi bước vào trong , anh đứng ngoài mà tim đập thành thịch , để Đăng Khôi mà thấy nó đang ở phòng anh như thế này thì coi như xong .

- Mày không vào à ? – Đăng Khôi ngoái đầu lại gọi anh .

- À ừ vào chứ !

- Sao lúc nào cũng để phòng tối đen như mực vậy mày – Đăng Khôi đến bật công tắc đèn nói .

- Tao thích thế .

Vẫn còn nghi ngờ , Đăng Khôi đi một vòng dò xét đồng thời mở tủ anh lấy cái pull mà thay vào .

- Thằng quỷ phòng thì đen thui , có cái quái gì đâu mà dấu dấu giếm giếm .
- Cái đó mày nghĩ chứ phòng bị khóa trái cửa do gió mà – anh nhún vai trả lời .
- Ừm . thế mà mày cứ làm tao nghi ngờ

Trở lại 15 phút trước .

Nó cứ đi tới đi lui lòng lo lắng, hết đụng ghế rồi đụng giường ngã nhào mấy lần hên sao đây là phòng cách âm,nên toàn bộ âm thanh trong phòng không thoát ra ngoài được . Nó nhảy vào tủ ngồi tính núp ở đó

- Không được ! lỗ mở cửa tủ là chết .

Rồi nó chui ra trốn vào toilet

- Đây cũng không ổn , lỗ như Đấng Khôi xin đi vệ sinh thì gay to .

Thế là nó hướng ra phía ban công , nhìn sầm chớp mưa gió ùng ùng mà gào thét trong lòng . nhưng ngoài con đường này ra thì chẳng con đường nào cả .

- Liều thôi ! – nó nhú mày quyết tâm rồi tiến ra ban công .

Mặt kệ giờ có sốt lại hay đau ốm thêm vài tuần nó cũng phải dùng cách này trèo qua phòng mình mà thôi . Mưa dội xối xả vào nơi ban công nó đứng mình mẩy như con chuột lột , ông trời còn thương nó là khoảng cánh giữa hai ban công không xa chỉ cần bước rộng trèo qua là xong xuôi .

Nó thầm cảm ơn vì còn chút may mắn mà thoát thân , nhưng tất cả không như nó tưởng tượng .

- Ôi trời ! mình khóa cửa ở trong rồi – nó lấy tay đánh lên trên đầu vì sự ngốc nghếch của mình .
- Thôi đành chịu trận , đợi Đấng Khôi về thôi .

Nó cứ đứng đó mặt ứa gió của tạt vào mình liên hồi không ngừng nghỉ , thay vì mưa đông có tuyết rơi thì Đà Nẵng này chỉ có mưa liên miên , mưa không ngừng nghỉ .

Đấng Khôi và anh ngồi trò chuyện với nhau về vấn đề khi chiều ở công ty và vài chuyện phím mưa cứ rơi suốt không ngưng mới đó cũng đã hơn 9 giờ tối rồi . Anh cứ bồn chồn trong lòng không biết nó núp đâu mà kĩ thế .

- Uầy hơn 9 giờ rồi thôi chắc tao phải về – hướng mắt vào đồng hồ Đấng Khôi nói .
- Trời còn mưa to mà .
- Không sao , cho tao mượn cái dù ra xe là đủ rồi – Đấng Khôi cười .
- Ừm oke đi thôi .

Cuối cùng thì Đấng Khôi cũng đã ra về , anh chạy khắp phòng tìm nó nhưng chẳng thấy đâu , lòng như đổ lửa vì nghĩ nó núp quá kĩ gọi lại không thềm trả , mà nào hay nó đang ngồi run cầm cập .

“ cộc ... cộc “

Hoàng Nhi gõ cửa phòng anh vừa hay anh cũng đang định đi tìm .

- Em thấy con heo đó không ?
- Anh thấy Minh Anh không ?

Cả hai anh em nhìn nhau ngờ nghệch .

- Ủa cậu ấy lúc này trốn trong phòng hai mà ?
- Tìm này giờ không có thấy .
- Trời ơi , híc híc anh hai tìm hết trong phòng chưa .

Hoàng Nhi luống cuống lên thút thít làm anh thêm phần lo lắng . Hai người lục tung cả phòng lên nhưng chẳng thấy nó đâu .

Trong giấc ngủ nó nghe tiếng anh gọi nó Hoàng Nhi gọi nó ...

- Hoàng Long , Hoàng Long... – nó thở thều thào nói .

Hoàng Nhi thấy cửa mở hờ nơi ban công chạy lại đóng kéo mưa tạt vào ,ánh đèn đường hắt vào Hoàng Nhi thấy một bóng đen nào đó bên ban công bên cạnh hét lên ..

- Hai ơi , Minh Anh ở đây nè .

Tay thì vẫy vẫy kêu gọi ,Hoàng Nhi hét lên đầy lo lắng . nghe tiếng gọi, anh chạy ra xem chút nữa là té vì nước mưa .

Nhảy qua ban công bên kia bề thân hình nhỏ bé của nó trên tay giữa trời lạnh mưa buốt giá như thế này mà toàn thân nó thì nóng như lửa .

- Là Minh Anh , em chạy qua mở cửa phòng đi .

- Ừm .

Hoàng Nhi chạy lẹ qua phòng nó mở cửa ban công , người nó và người anh đã ướt hết anh đặt nó nhẹ nhàng xuống nệm . nó thở thều thào khó nhọc toàn thân nóng ran .

- Anh hai ra ngoài đi để em thay đồ cho Minh Anh . Nấu giúp em tô cháo nữa .

- Ừm .

Anh ra khỏi phòng mà vẫn còn lo lắng quay đầu lại nhìn nó . Tất bật cả một đêm để lo cho nó anh và Hoàng Nhi ai nấy đều mệt dần đi . Hoàng Nhi cũng đi mưa về nên đã ngủ thiếp đi anh bế em gái về phòng rồi quay lại chăm sóc cho nó .

Nó sốt mấy hôm nay , anh và Hoàng Nhi cứ thay phiên chăm sóc nó , nó được cuộc sống như công chúa thời gian này được anh chiều hết mức có thể , đôi khi vì sự hậu đậu của mình mà nó bị anh mắng té tát , nhưng không sao không có rủi ro thì không phải là Minh Anh rồi .

Quốc Huy mấy hôm nay lại chẳng giải thích hay gọi điện thoại nhắn tin . gặp nhau thì cười rồi cũng vội vàng vàng mà đi như tránh né , nó hay tâm sự với Hoàng Nhi nhưng chẳng biết nói gì để Hoàng Nhi thôi buồn nữa , chỉ sợ càng nói Hoàng Nhi càng buồn thêm mà thôi .

Nghĩ suốt nó cũng đâm ra chán , sáng sớm hôm nay đã dậy thật sớm chuẩn bị quần áo thơm tất , tóc tai gọn gàng. Đeo ba lô lên rồi đi xuống nhà

“ lá là một ngày mới nắng lên em đưa tay chào đón ” – nó vừa đi vừa hát, lướt ngang qua Hoàng Nhi và anh .

- Cô đi đâu thế ? – anh kéo balo làm nó dừng lại .

- Đi học !

- Cậu còn chưa khỏe mà học hành gì , trời thì mưa mà nắng đâu ra hử - Hoàng Nhi bắt bẻ nó .

- ừ thì ... mà nói chung là đi học mình cũng khỏe rồi mà .

- ở nhà – anh ra lệnh .

- đi học ! – nó nhếch mặt lên nói .

- giờ tôi nói lần cuối ở nhà – a gắng giọng

- còn tuần nữa thi học kì rồi mà ...- nó nói lí nhí .

trông thấy tình hình căng thẳng , Hoàng Nhi chạy lại chỗ nó thì thầm nói gì đó cả hai cười một cách gian manh . Anh đứng đó nhứ mày vì hai người kia lên tiếng hối .

- đi thôi Hoàng Nhi .

- vậy nha ! cậu ở nhà ngoan nhé Minh Anh .

- ừm mình biết rồi . – nó cười vẫy tay chào Hoàng Nhi .

anh bước đi rồi bất ngờ quay lại nhìn nó nghi ngờ . nó thấy vậy cũng cười “ hì hì “ vẫy tay chào anh .

- khi này em nói gì với nhỏ Minh Anh đó vậy . – anh vừa lái xe vừa nói .

- em kêu tối nay em có hẹn , chỉ có anh hai ở nhà thôi , còn muốn điếm cao học kì thì tốt nhất nên nhờ hai . hì hì .

- từ bao giờ em biết bán đứng anh trai mình vậy ?

- hai cũng thích mà đúng không . – Hoàng Nhi nhìn anh nghi ngờ .

- tào lao .

anh cong môi cười nhẹ , Hoàng Nhi giờ cũng hiểu hết tâm tư của anh trai mình vấn đề là chỉ là thời gian . Rồi nghĩ lại chuyện mình thấy buồn man mác .

Sáng hôm nay vừa hay Sally đòi đến trường với Quốc Huy , cô nghĩ ở nhà đi ra đi vào mãi cũng chán nên leo đèo theo Quốc Huy đến trường .

- cô buông ra coi – Quốc Huy nhăn nhó vì bị Sally chọc .

- nắm như thế này mới giống hai vợ chồng trẻ - Sally hất tóc nói .

đang đi thì chạm mặt Hoàng Nhi , trông thấy Quốc Huy tay trong tay với người con gái khác Hoàng Nhi cuối mặt đi lướt ngang qua không nói gì . Quốc Huy nhìn theo nhưng đành phải theo kế hoạch .

Sally thúc nhẹ hông nhắc Quốc Huy .

- sao anh không giới thiệu bạn anh . – Sally

- à đây là Hoàng Long cùng lớp với tôi .

- à , thế là cùng lớp với em luôn phải không . – Sally

- chào Long , tôi tên Triệu Phi Yến cứ gọi là Sally – Sally đưa tay ra .

anh không nói gì chỉ bắt tay lịch sự rồi cả bọn cùng nhau lên lớp , ai cũng thấy Sally tay trong tay với Quốc Huy liền đặt dấu hỏi to đùng lên trên đầu , đây có lẽ sẽ sự kiện xôn xao cho sáng hôm nay .

sau màn chào hỏi với các thành viên , Sally không cần chọn chỗ ngồi mà đi thẳng đến bàn của Quốc Huy mà ngồi .

Đặng Khôi không còn xa lạ với Sally nữa chỉ thiếu một màn chào hỏi mà thôi nên cũng thuận ý mà nhường chỗ cho Sally xuống ngồi với anh .

- chào cậu – Sally nở nụ cười như thiên thần .

- à ừ , tôi là Đặng Khôi .

- gọi tôi là Sally , các người thật giống nhau – Sally cười lắc đầu .

Đặng Khôi chẳng hiểu gì mà Sally lại nói như vậy . rồi cũng im lặng không nói gì thêm .

Biệt thự họ Sang

Hắn thức dậy trong trang phục mà ngày hôm qua hắn mang còn chưa thay ra , cũng không nhớ hắn đã về nhà bằng cách , người nào đã đưa hắn về . Hắn lắc lắc cái đầu cho tỉnh . điện thoại có tin nhắn hắn cầm lên xem

- anh uống hơi nhiều , sáng nhớ uống trà gừng giải rượu – Thy Thy SMS

đọc xong hắn quăng điện thoại vào một góc rồi phòng tắm xả nước vào thân hình sáu múi lực lưỡng , hắn nhắm mắt mà tận hưởng .

“ đồ oan hồn , đồ hạ lưu , không thích thì nhin đi “

- con nhỏ ngổ ngáo này sao lại ở đây – hấn đâm vào tường .

“ mấy hôm nay nhỏ không đi học là sao , gọi điện thoại thì sao tên đáng ghét kia lại bắt máy . ”

Hấn tắm xong rồi xuống dưới nhà dùng bữa , cha hấn Sang Thế Hào đang ngồi đọc báo hấn cũng chẳng buồn mà chào hỏi một câu .

- con trai , tỉnh giấc rồi sao .

- từ khi nào mà ông biết quan tâm con trai vậy – hấn cười nhếch môi .

cha hấn thấy vậy cũng lắc đầu ngán ngẩm , vứt mạnh tờ báo xuống bàn rồi bỏ đi .

- thiếu gia , người đừng nói cha mình như vậy chứ . – bà giúp việc lên tiếng .

- món bún cá thu này ngon lắm – hấn cười mỉm nhìn bà giúp việc .

dùng xong bữa sáng hấn đi loanh quaoanh trong nhà hoài cũng thấy ngán , đầu sao hôm nay hấn cũng đã cúp học thì ngại gì bỏ thời gian đi tìm nhà nó , hấn cũng chẳng hiểu lí do vì sao hấn lại làm chuyện vớ vẩn này . ..

Nghe những lời khi sáng của Hoàng Nhi nói nó cảm thấy hào hứng tính nấu bữa ăn cho Hoàng Long , lon ton chạy xuống bếp thì thức ăn trong tủ cũng đã hết nên đi siêu thị mua vài thứ sẵn tiện hít thở không khí một chút .

- này nhỏ kia !

hấn đứng đợi ở đầu đường ra vào khu biệt thự vừa thấy nó đạp xe ra hấn gọi ngay . Nó hướng mắt về phía trước thêm phần hấn gọi “ Nhỏ ” nó cũng chẳng biết gọi ai mà phải dừng lại .

hấn thấy vậy máu điên trong người nổi dậy phóng xe chạy lên chặn đường nó làm nó đâm nhẹ vào hấn mà ngã xuống đất .

- là tên điên nào – nó bực tức .

- là bốn thiếu gia . – hấn khoanh tay hếch mặt .

- thiếu gia cái đầu khỉ nhà người . – nó dựng xe rồi ngược mặt lên nhìn .

“ ôi mẹ ôi là hấn ” – nó * hoảng hốt *

- cô mới nói gì đó .

- gì đâu , mê sảng nói nhảm . – nó trả lời chống chế (Bí:chế MA trả lời bá đạo vãi)

- mà anh đi theo dõi tôi sao , sao biết tôi ở đây ? – nó lườm hấn .

hấn đi mà quên chuẩn bị trước trường hợp này . lúng túng hấn nhìn lên trời trả lời .

- ôsin mà thiếu gia gọi lại không bắt máy .

- đồ điên – nó càu nhàu rồi đạp xe đi .

hấn nhấn số chạy chậm chậm bên cạnh nó , chọc nó đủ thứ nó cũng không phải dạng vừa cũng làm hấn tức không kém .

hấn bảo nó là con heo nó lại trả hấn là con khỉ .

hấn bảo nó là đồ khủng nó lại trả hấn là thằng điên .

hấn bảo nó là con ngốc nó lại trả hấn là tên vô lại .

hôm nay trời nắng , nó khỏi bệnh nên đầy đủ năng lượng, cũng lâu rồi mồm mép nó chẳng cãi nhau với ai , còn hấn cũng lâu rồi hấn không gây sự với đứa con gái nào mồm mép như nó . Nhưng lại làm hấn thấy vui hơn cuộc sống có chút màu hơn .

nó dắt xe vào nhà xe một siêu thị mini cũng gần nhà , thấy thế hấn cũng lẻo đẻo đi vào phía sau . Sự có mặt của hấn làm cho nó khó chịu

- sao mà cứ theo quai vậy . – nó cáu .

- ủa bộ siêu thị mình cô đi được à . – hấn nhoẽn miệng cười .

- anh ... ờ được lắm .

“ giờ mà mình cãi nhau với hấn thì chẳng biết bao giờ mới có cơm cho anh ấy ăn nữa , mặt kệ đi đúng là oan hồn ” – nó nghĩ

Suốt cả hai tiếng đồng hồ nó chọn đủ thứ cho vào còn hấn thì cứ đi theo sau chọc phát không ngừng .

- ê ôsin tôi đói rồi – hấn gọi

- kệ anh !

- trời đất ơi ngó xuống mà coi , cô ta không phải là người nữa , một kẻ vong ơn bội nghĩa mà .

“ cái tên điên này , lại muốn dở trò gì nữa đây cơ chứ , ngày nào gặp hấn ta là ngày đó u ám à . bực bội hết sức ” – nó nhăn nhó lườm liếc .

- được rồi ăn gì – nó móc bóp nhìn vào .

- thứ này – hấn chỉ vào vào cốc mì ly đặt trên kệ rồi bỏ đi ra ngoài .

nó đứng đó mà ầm ục hằng học . bốc lên mà đi chế biến cho hấn vô tình mắt nó liếc sang lọ tương ớt .

“ lần này thì anh chết chắc rồi ” nó nở nụ cười gian, mắt nhìn qua nhìn lại nhìn tới nhìn lui tay thì không ngừng trút lấy trút để vào ly mì của hấn mà cười nham nhở .

60. Chương 29 : Nỗi Khổ Của Playboy Thế Hiển

- Mì nè , ăn đi – nó mỉm cười mời hấn .

- Gì đây , có độc không đó – hấn nhìn vào ly mì trề môi .

- Không ăn thì tôi đổ .

- Được rồi đưa đây . hấn cầm lấy ly mì .

Tay gỡ bỏ lớp ni lông của đôi đũa, hấn cho vào ly mì ngoáy ngoáy trộn cho đều , gấp một đũa định cho vào miệng thì nhìn sang nó đang chăm chú nhìn hấn .

- Gì nữa – hấn hỏi .

Nó đang nhìn ly mì cười một cách nham hiểm thì bị hấn gọi làm giật mình một chút .

- Gì đâu , ăn đi lệ lên , tôi còn về nhà nấu cơm nữa !

Hấn tiếp tục gấp một đũa mì đưa lên miệng chỉ còn chút xíu nữa thôi là vào vậy mà chẳng biết buồn tình sao hấn lại bỏ xuống đẩy ly mì qua cho nó . Khóc , lúc này nó muốn khóc mà thôi vì sao gần đến miệng rồi mà hấn không nhai , không nuốt luôn lại đẩy qua nó làm gì cơ chứ . nó có đói đâu .

Nhìn ly mì mà nó xanh mặt , giờ mà hấn hạ lệnh một phát là nó coi như tiêu .

“ Minh Anh trời không chừa đường lui cho mày rồi ” – nó gào thét trong tim .

- Ăn đi – hấn nhếch mắt sang nó .

- Không đói ! – nó tỉnh bơ .

- Ăn không ? .

- Không thích ăn .

- Tôi bảo cô ăn , không ăn hết thì đừng hòng về .
- Anh... tôi không thích ăn mì mà .
- Không lẽ , mì này có vấn đề như khi nãy tôi nói – hẳn khoanh tay lườm lườm nó .
- Diên à ! ăn thì ăn – nó phản ứng mạnh kéo ly mì về phía mình .

Lần này thì đi tông luôn , có lẽ sẽ không bao giờ nó chơi khăm người khác nữa , cứ như bị cái chòm sao quả tạ ám vậy không chơi khăm ai được mà còn bị gậy ông đập lưng ông , khóc rùng trong lòng cũng chẳng ai giúp nó được, nhìn ly mì đỏ kè màu của tương ớt mà ngán ngẫm nuốt nước bọt , hẳn thì cứ giục . thôi chấp nhận số phận nó gấp từng đũa cho vào miệng mà không ngừng gào thét .

Nước mắt nước mũi thay nhau mà chảy ra , thật mất mặt , mất mặt cho một Minh Anh .

“ con nhỏ này kì nhỉ chắc galang nhường nó ăn mì nên nhỏ mới cảm động như vậy ” – hẳn tự tưởng ra trong suy nghĩ .

- Giấy đây , cô lau đi chèm nhem thấy gớm – hẳn đưa cho nó một bịch giấy .
- Hức hức , ô tô kê hức hức – nó vừa ăn vừa khóc .
- Chẳng lẽ cô cảm động đến mức đó hả Minh Anh . – hẳn xoa xoa cái cằm mà nói .
- Cầm cái đầu khỉ nhà anh , hức hức .
- Thế sao khóc dữ vậy .

“ chẳng lẽ bây giờ tôi nói với anh tôi trút ớt cho anh , mà anh lại hại ngược tui hả , tên khốn , tên mất nhân tính , hận vì tôi không thể giết anh được . ” – nó lườm hẳn , nước mắt vẫn chảy ròng ròng .

- Anh im đi , biết gì mà nói hức hức .
- – hẳn vẫn ngây ngô như mình vô tội .
- Ô tô kê làm sao đây , hức hức .
- Cô ... cô... không sao chứ ? – hẳn có chút bối rối khi thấy con gái khóc .
- Không...tôi nhớ ba mẹ hức hức hức

Cứ thế nó vừa ăn vừa khóc , gấp từng đũa càng ăn mồ hôi càng ra nhiều nước mắt nước mũi càng chảy cho đến lúc hết ly mì . chắc nó sẽ nhớ suốt đời cái ngày hôm nay .

- Xong rồi hức hức – nó thút thít nói .
- Chưa bao giờ thấy ai ăn mì mà nhớ ba mẹ như cô .
- Im được chưa – nó thôi thút thít gằng giọng mà nói hẳn .
- ... - hẳn nhún vai không nói gì thêm.

Nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ trưa nó cuống cuống xách giỏ thức ăn ra quầy tính tiền .

- Thanh toán cho em chị ơi . – nó đặt giỏ lên quầy tính .
- Cô nhân viên kiểm tra bấm máy từng thứ vào hóa đơn rồi đưa cho nó , nó rút ví trả tiền nhưng bị từ chối .
- Có người trả cho em rồi .
- ủa ai vậy chị - nó ngó người ra .
- là người đó – cô nhân viên hướng mắt chỉ tay ra phía hẳn mỉm cười nhẹ .
- của em tổng cộng hết 435.000 ngàn , anh ấy đưa chị 500.000 bảo khỏi thối .
- bạn trai của em thật galang đó còn đẹp trai nữa .

“ gì chứ hẳn ta từ khi nào mà thành bạn trai của nó chứ , never dứt khoát là never ”

- à không phải đâu thật ra hấn ta là osin của em thôi hì – nó giải thích .

- ồ - cô nhân viên ngạc nhiên .

- chị không cần phải ngạc nhiên đâu , tại trên này của hấn có chút vấn đề ý , nên mới như vậy ... - nó chỉ tay lên đầu xoay vòng vòng .

nghe theo lời nó nói cô nhân viên cũng lắc đầu cảm thông , rồi đưa số tiền còn dư cho nó . Nó cũng vui vẻ mà nhận lấy , làm gì có loại nào mà chê tiền như hấn chứ , có dư cũng phải biết tiết kiệm chứ .

- cảm ơn !

nó chạy đến chỗ hấn cúi 65.000 vào túi áo hấn , do bất ngờ hấn không kịp phản ứng gì rồi chạy theo nó ra lấy xe .

- sao muốn đi theo về tới nhà à – nó hếch mặt .

- ờ - hấn trả lời tỉnh bơ .

cái loại hấn mà thật không biết vô liêm sỉ , cứ bám quài bám dai như đĩa cũng hết cách nó thở dài rồi đưa hết các bịch thức ăn mà treo lên cửa hấn .

mặt xác hấn muốn làm gì , dù gì cũng có người xách đồ hộ đỡ mệt , đỡ lao động . hấn cũng không bức tức gì vui vẻ mà đi theo nó .

- á cha ! đến rồi , đưa túi đây – nó dừng xe lại nhìn hấn .

- cô ở đây á ? - hấn nhìn cái tên Gmeiner mà có chút bức dọc ..

- ời rồi sao , muốn vào nhà à , mơ đi – nó trợn mắt nhìn hấn .

- ...

Hấn không nói gì , nổi nóng rồ ga làm tiếng nổ thật lớn rồi phóng đi như tên lửa .

- O ...cái đồ điên này .

Nó dậm chân vài cái rồi cuội xuống cầm mấy túi thức ăn lên , định mở cửa đi vào thì Anh đã đứng đó chờ sẵn .

- Ôi má ơi – nó giật mình .

- Đi đâu chừ mới về . – anh nhăn nhó .

- Đi này nè – nó dơ hai túi lớn thức ăn lên .

- Ai mượn , tôi đã cho cô đi đâu .

- O tôi ... tôi – nó bối rối .

Anh không nói gì đi đến giật lấy hai túi thức ăn rồi đi thẳng một hơi vào nhà .khi này anh trở về nhà gọi hoài mà không thấy , tìm thì không ra , điện thoại thì không bắt máy làm anh thêm bức bối , nghe tiếng xe nổ vang trời kia liền chạy ra thì thấy nó đứng đó . mặt mũi thì đỏ bừng nón cũng chẳng thêm đội .

Rồi coi như toi , lần này nó lại làm anh thêm ghét nó rồi . thấy anh lại lạnh lùng như trước nó lại thấy buồn buồn ước gì mình xiu ngay bây giờ để mà được anh quan tâm . nó thở dài rồi dắt xe vào trong .

- Lần sau không ai bảo thì không cần làm mấy việc vớ vẩn này đâu !

- ờ biết rồi . – nó trả lời lí nhí .

- ăn gì chưa ? – anh hỏi

giờ mà nói ăn rồi chắc anh sẽ truy tới rồi chẳng thêm quan tâm nó nữa , nó suy nghĩ đắn đo không nói thì anh lại nghĩ nó đói liền mang tạp dề vào rồi xào xào , nấu nấu .

- ủa Hoàng Nhi không về hử ? – nó chu môi hỏi

- cái này cô biết rõ chứ ! – anh chống tay vào thành chỗ nơi nấu ăn đáp .

anh nói đến đây làm nó sức nhớ lại chuyện khi sáng Hoàng Nhi giao kèo với nó , đúng ! hôm nay chỉ có nó với anh ở nhà khuya khuya . Nó cười gian manh rồi đứng dậy đi soạn chén đĩa dọn cơm ...

Biệt thự họ Sang .

Người giúp việc lớn tuổi bước nhẹ nhàng không dám phát ra thành tiếng , rón rén đứng trước cửa phòng cây cảnh nhìn ba hấn Sang Thế Hào mà ngập ngừng không dám nói .

- Thím Ngô bà cứ vào đây đi ! – Sang Thế Hào vừa cầm kéo tỉa tỉa vừa ra lệnh .

- Chủ tịch ...

- Sao , bà cứ nói không cần ấp a ấp úng . – mắt vẫn chăm chú vào cây cảnh .

- Thưa Chủ Tịch một là sinh nhật cậu chủ ạ . – bà giúp việc cung kính trả lời .

- ừm , hỏi nó thích gì cứ quẹt thử . Và tổ chức tiệc ngoài trời cho nó . – Sang Thế Hùng trả lời lạnh tanh .

- cái này ... dạ vâng thưa Chủ Tịch – bà giúp việc cuối đầu chào cung kính rồi ra ngoài .

Sang Thế Hùng lại tiếp tục công việc của mình , hấn về nhà đi ngang qua nhìn ba mình cười đều một cái rồi cũng biến đi khuất mắt ông ta .

Hấn quay về phòng chăm điều thuốc hít một hơi thật sâu rồi đôi mắt xa xăm nhớ về kí ức thời thơ bé .

“ mẹ à , hôm nay là sinh nhật con núp vào đây cho ba bất ngờ nhé ”

Cậu con trai đang nằm trong vòng tay mẹ mình mà nũng nịu tươi cười dù hai răng cửa không có .

“ ừm , Thế Hiển ngoan mẹ sẽ giữ bí mật cho con nhé ”

“ dạ , suýt mẹ không được chỉ cho ba biết nhé . Để con tự ra nhé ”

Tíng... Tong...

“ lệ đi , con vào đi chắc ba con về đó ... ”

Người phụ nữ đó đẩy đẩy người con trai vào tủ quần áo rồi ra mở cửa .

“ chết ” – một bạt tai rõ đau giáng xuống khuôn mặt thiên thần của mẹ hấn .

- con đàn bà vô dụng , cô cút ra khỏi mắt tôi .

là ba của hấn đánh mẹ hấn , bên cạnh còn có thêm một người phụ nữ trẻ trung váy ngắn đứng bên cạnh mà ông ọ .

- Thế Hào à , em xin anh đừng đối xử với mẹ con em như vậy .

Mẹ hấn quỳ xuống hai tay chắp lại mà cầu xin nước mắt lưng rùng mà chảy xuống , đây không phải lần đầu mà hấn thấy mẹ mình khóc như vậy . Nhưng mà thật sự hấn chưa bao giờ thấy mẹ hấn lại bị ba hấn hành hung như thế này .

- Thế Hào , hôm nay là sinh nhật của Thế Hiển anh đừng dắt cô ta vào nhà , em xin anh !

- Giám đốc à , vợ anh làm em tổn thương rồi đấy – cô gái kia không nhéo nói .

- Còn không mau cút đi , đừng làm tôi mất hứng , còn nữa ai biết nó có phải con tôi không chứ .

- Sao anh lại nói như vậy chứ , nó là cốt nhục của anh mà .

“ chết ”

Thêm một cái tát nữa đánh vào mặt mẹ hấn . rồi ba hấn nắm tóc mà lôi mẹ hấn ra khỏi phòng .

“ rầm ” ba hấn đóng chặt cửa thành tiếng .

Đẩy cô gái xuống giường lột quần áo một nói đúng hơn là đang xé ra , hôn tới tấp các động tác cũng nhanh như chớp một cách thô bạo .

Một thằng nhóc bảy tuổi đang phải núp trong tủ mà chứng kiến mẹ mình bị ba mình hành hung như ngoài khóc ra chẳng dám làm gì hơn . Giờ đây hắn lại phải cắn răng chịu đựng mà nhìn ba hắn đang làm tình với người phụ nữ khác hắn cảm giận uất hận , mắt hắn đỏ kè .

Rùng...rùng

Tiếng điện thoại từ trong túi vang lên làm hắn trở về với thực tại . Hắn đưa tay vào túi quần rút điện thoại .

“alizabeth angela baby momy ” vuốt màn hình rồi đưa lên tai .

- Tôi nghe thừa phụ nhân .

- Thằng này ! – bà cười nhẹ .

- Phụ nhân gọi cho con có gì không ạ - giọng hắn trù mến .

- Tiểu tử thôi , một là sinh nhật anh muốn mẹ tặng gì nào .

- Chỉ sợ tiểu tử thôi này muốn mà mẹ không làm được mà thôi .

- Thôi nào nói mẹ nghe thử đi.

- Về Việt Nam ăn sinh nhật ! – hắn đáp lạnh tanh .

- Thế Hiển mẹ xin lỗi – giọng bà có chút buồn mà nói .

- Uầy alizabeth angela baby momy , tôi đùa với phụ nhân thôi ! – hắn cười tươi .

- Thằng này .

- Vậy phụ nhân cứ gửi cho tôi một cô người mẫu chân dài trong công ty phụ nhân là được rồi !

- Ha ha , vậy bộ veston Hugo Boss , bộ sưu tập mới nhất đó nhé ? – bà cười

- Ok ok ! – hắn tươi cười đáp

- Vậy mẹ cúp đây , mẹ có cuộc họp ! – bà có chút ngập ngừng

- ừm , chào mẹ . – hắn chào rồi cúp máy .

tiếp tục nhìn về xa xăm mà rít điều đang dần ngấm vào trong tim , cứ càng gần đến sinh nhật hắn lại càng thấy cô đơn hơn .

“ cốc ... cốc ” tiếng cửa phòng vang lên , hắn dụi điều thuốc còn dở xuống bàn .

Lên tiếng .

- ai ?

- là tôi – bà giúp việc nhỏ nhẹ .

- có gì không bà .

- ăn cơm thôi thiếu gia .

- được rồi , tôi xuống ngay .

hắn đến bàn ăn kéo ghế ngồi vào vẫn giữ thái độ như chạm trán đối thủ với ba mình . Sang Thế Hào nghiêm nghị nhìn thằng con trai ngỗ ngược của mình mà ngán ngấm .

- tao mới nhận điện thoại của hiệu trưởng , mày là đánh nhau .

- mấy việc công con này ông cứ việc quảng cho bọn nó cục tiền là xong mà .

- mày nghĩ tiền làm bằng giấy ? – Sang Thế Hào nghiêng răng .

- tiền ông có được không phải một tay Thế Hiển này giúp ông sao ?

Đường như bí ý , ông ta đành im lặng nhìn một nước , nhẹ nhàng cười nói tiếp .

- sinh nhật con ta đã cho người sắp xếp , còn con muốn quà gì cứ nói .

- ông đáp ứng hết ? – hẳn nhếch mắt

- tất nhiên quí tử của ta .

- tôi muốn ăn tối với mẹ có cả ông ba người – hẳn nhoẻn miệng cười đều

Nghे đến điều này , Sang Thế Hào liền để mạnh chén cơm xuống vung cả đũa . Ông ta ghét nhất là sự có mặt của mẹ hẳn .

- còn không thì cứ đưa đại người phụ nữ của ông cho tôi , ha ha – hẳn cười to hơn .

Sang Thế Hùng tím tái vì bị thằng con trai ngỗ ngược của mình đá xoáy liền nổi cơn thịnh nộ .

- tốt nhất mày im đi , lo làm thiếu gia của mày bằng không mày chả có gì .

Ông ta gắng giọng nói xong rồi đồng thời quay lưng tức giận bỏ đi , để lại hẳn ngồi đó nhờn nhơ tiếp tục dùng bữa . Miệng không ngừng cười , bà giúp việc đứng đó chứng kiến cũng lắc đầu .

Bà ta nuôi nấng ở bên cạnh khi hẳn còn rất bé cho đến bây giờ , trong cái căn nhà lạnh lẽo này thì duy nhất có hẳn làm bà vui và yên bình , bà giúp việc hiểu rõ hẳn hơn ai hết kể cả mẹ hẳn cũng không hiểu hẳn bằng bà giúp việc .

Tuy hẳn bề ngoài thì ngang tàn bá đạo nhưng song trong tim hẳn bản chất của hẳn là một người tốt và rất ấm áp . Biết quan tâm đến người khác .

=====

Đăng bù 2 chương liên tiếp cho lễ nhể xin lỗi đọc giả vì sự chậm trễ hí hí umoazzzzzzz :* :*

61. Chương 29 : Nỗi Khổ Của Playboy Thế Hiển

- Mì nè , ăn đi – nó mỉm cười mời hẳn .

- Gì đây , có độc không đó – hẳn nhìn vào ly mì trề môi .

- Không ăn thì tôi đổ .

- Được rồi đưa đây . hẳn cầm lấy ly mì .

Tay gỡ bỏ lớp ni lông của đôi đũa, hẳn cho vào ly mì ngoáy ngoáy trộn cho đều , gấp một đũa định cho vào miệng thì nhìn sang nó đang chăm chú nhìn hẳn .

- Gì nữa – hẳn hỏi .

Nó đang nhìn ly mì cười một cách nham hiểm thì bị hẳn gọi làm giật mình một chút .

- Gì đâu , ăn đi lệ lên , tôi còn về nhà nấu cơm nữa !

Hẳn tiếp tục gấp một đũa mì đưa lên miệng chỉ còn chút xíu nữa thôi là vào vậy mà chẳng biết buồn tình sao hẳn lại bỏ xuống đẩy ly mì qua cho nó . Khóc , lúc này nó muốn khóc mà thôi vì sao gần đến miệng rồi mà hẳn không nhai , không nuốt luôn lại đẩy qua nó làm gì cơ chứ . nó có đói đâu .

Nhìn ly mì mà nó xanh mặt , giờ mà hẳn hạ lệnh một phát là nó coi như tiêu .

“ Minh Anh trời không chừa đường lui ày rồi ” – nó gào thét trong tim .

- Ăn đi – hẳn nhếch mắt sang nó .

- Không đói ! – nó tỉnh bơ .

- Ăn không ? .

- Không thích ăn .
- Tôi bảo cô ăn , không ăn hết thì đừng hòng về .
- Anh... tôi không thích ăn mì mà .
- Không lẽ , mì này có vấn đề như khi nãy tôi nói – hẳn khoanh tay lườm lườm nó .
- Diên à ! ăn thì ăn – nó phản ứng mạnh kéo ly mì về phía mình .

Lần này thì đi tông luôn , có lẽ sẽ không bao giờ nó chơi khăm người khác nữa , cứ như bị cái chòm sao quỷ tà ám vậy không chơi khăm ai được mà còn bị gậy ông đập lưng ông , khóc ròng trong lòng cũng chẳng ai giúp nó được, nhìn ly mì đỏ kè màu của tương ớt mà ngán ngẫm nuốt nước bọt , hẳn thì cứ giục . thôi chấp nhận số phận nó gấp từng đũa cho vào miệng mà không ngừng gào thét .

Nước mắt nước mũi thay nhau mà chảy ra , thật mất mặt , mất mặt ột Minh Anh .

“ con nhỏ này kì nhỉ chắc galang nhường nó ăn mì nên nhỏ mới cảm động như vậy ” – hẳn tự tưởng ra trong suy nghĩ .

- Giấy đây , cô lau đi chèm nhem thấy gớm – hẳn đưa cho nó một bịch giấy .
- Hức hức , ô tô kê hức hức – nó vừa ăn vừa khóc .
- Chẳng lẽ cô cảm động đến mức đó hả Minh Anh . – hẳn xoa xoa cái cằm mà nói .
- Cằm cái đầu khỉ nhà anh , hức hức .
- Thế sao khóc dữ vậy .

“ chẳng lẽ bây giờ tôi nói với anh tôi trút ớt cho anh , mà anh lại hại ngược tui hả , tên khốn , tên mất nhân tính , hận vì tôi không thể giết anh được . ” – nó lườm hẳn , nước mắt vẫn chảy ròng ròng .

- Anh im đi , biết gì mà nói hức hức .
- – hẳn vẫn ngây ngô như mình vô tội .
- Ô tô kê làm sao đây , hức hức .
- Cô ... cô... không sao chứ ? – hẳn có chút bối rối khi thấy con gái khóc .
- Không...tôi nhớ ba mẹ hức hức hức

Cứ thế nó vừa ăn vừa khóc , gấp từng đũa càng ăn mồ hôi càng ra nhiều nước mắt nước mũi càng chảy cho đến lúc hết ly mì . chắc nó sẽ nhớ suốt đời cái ngày hôm nay .

- Xong rồi hức hức – nó thút thít nói .
- Chưa bao giờ thấy ai ăn mì mà nhớ ba mẹ như cô .
- Im được chưa – nó thôi thút thít gặng giọng mà nói hẳn .
- ... - hẳn nhún vai không nói gì thêm.

Nhìn đồng hồ đã hơn 11 giờ trưa nó cuống cuống xách giỏ thức ăn ra quầy tính tiền .

- Thanh toán cho em chị ơi . – nó đặt giỏ lên quầy tính .
- Cô nhân viên kiểm tra bấm máy từng thứ vào hóa đơn rồi đưa cho nó , nó rút ví trả tiền nhưng bị từ chối .
- Có người trả cho em rồi .
- ủa ai vậy chị - nó ngó người ra .
- là người đó – cô nhân viên hướng mắt chỉ tay ra phía hẳn mỉm cười nhẹ .
- của em tổng cộng hết 435.000 ngàn , anh ấy đưa chị 500.000 bảo khỏi thối .
- bạn trai của em thật galang đó còn đẹp trai nữa .

“ gì chứ hấn ta từ khi nào mà thành bạn trai của nó chứ , never dứt khoát là never “

- à không phải đâu thật ra hấn ta là osin của em thôi hì – nó giải thích .

- ồ - cô nhân viên ngạc nhiên .

- chị không cần phải ngạc nhiên đâu , tại trên này của hấn có chút vấn đề ý , nên mới như vậy ... - nó chỉ tay lên đầu xoay vòng vòng .

nghe theo lời nó nói cô nhân viên cũng lắc đầu cảm thông , rồi đưa số tiền còn dư cho nó . Nó cũng vui vẻ mà nhận lấy , làm gì có loại nào mà chê tiền như hấn chứ , có dư cũng phải biết tiết kiệm chứ .

- cảm ơn !

nó chạy đến chỗ hấn đúi 65.000 vào túi áo hấn , do bất ngờ hấn không kịp phản ứng gì rồi chạy theo nó ra lấy xe .

- sao muốn đi theo về tới nhà à – nó hếch mặt .

- ờ - hấn trả lời tỉnh bơ .

cái loại hấn mà thật không biết vô liêm sỉ , cứ bám quai bám dai như đĩa cũng hết cách nó thở dài rồi đưa hết các bịch thức ăn mà treo lên cửa hấn .

mặt xác hấn muốn làm gì , dù gì cũng có người xách đồ hộ đỡ mệt , đỡ lao động . hấn cũng không bức tức gì vui vẻ mà đi theo nó .

- á cha ! đến rồi , đưa túi đây – nó dừng xe lại nhìn hấn .

- cô ở đây á ? - hấn nhìn cái tên Gmeiner mà có chút bức dọc ..

- ời rồi sao , muốn vào nhà à , mơ đi – nó trợn mắt nhìn hấn .

- ...

Hấn không nói gì , nổi nóng rồ ga làm tiếng nổ thật lớn rồi phóng đi như tên lửa .

- O ...cái đồ điên này .

Nó dậm chân vài cái rồi cuối xuống cầm mấy túi thức ăn lên , định mở cửa đi vào thì Anh đã đứng đó chờ sẵn .

- Ôi má ơi – nó giật mình .

- Đi đâu chừ mới về . – anh nhăn nhó .

- Đi này nè – nó dơ hai túi lớn thức ăn lên .

- Ai mượn , tôi đã cho cô đi đâu .

- O tôi ... tôi – nó bối rối .

Anh không nói gì đi đến giật lấy hai túi thức ăn rồi đi thẳng một hơi vào nhà .khi này anh trở về nhà gọi hoài mà không thấy , tìm thì không ra , điện thoại thì không bắt máy làm anh thêm bức bối , nghe tiếng xe nổ vang trời kia liền chạy ra thì thấy nó đứng đó . mặt mũi thì đỏ bừng nón cũng chẳng thêm đội .

Rồi coi như toi , lần này nó lại làm anh thêm ghét nó rồi . thấy anh lại lạnh lùng như trước nó lại thấy buồn buồn ước gì mình xui ngay bây giờ để mà được anh quan tâm . nó thở dài rồi dắt xe vào trong .

- Lần sau không ai bảo thì không cần làm mấy việc vớ vẩn này đâu !

- ờ biết rồi . – nó trả lời lí nhí .

- ăn gì chưa ? – anh hỏi

giờ mà nói ăn rồi chắc anh sẽ truy tới rồi chẳng thềm quan tâm nó nữa , nó suy nghĩ đắn đo không nói thì anh lại nghĩ nó đói liền mang tạp dề vào rồi xào xào , nấu nấu .

- ủa Hoàng Nhi không về hử ? – nó chu môi hỏi

- cái này cô biết rõ chứ ! – anh chống tay vào thành chỗ nơi nấu ăn đáp .

anh nói đến đây làm nó sức nhớ lại chuyện khi sáng Hoàng Nhi giao kèo với nó , đúng ! hôm nay chỉ có nó với anh ở nhà khuya khuya . Nó cười gian manh rồi đứng dậy đi soạn chén đĩa dọn cơm ...

Biệt thự họ Sang .

Người giúp việc lớn tuổi bước nhẹ nhàng không dám phát ra thành tiếng , rón rén đứng trước cửa phòng cây cảnh nhìn ba hấn Sang Thế Hào mà ngập ngừng không dám nói .

- Thím Ngô bà cứ vào đây đi ! – Sang Thế Hào vừa cầm kéo tỉa tỉa vừa ra lệnh .

- Chủ tịch ...

- Sao , bà cứ nói không cần ấp a ấp úng . – mắt vẫn chăm chú vào cây cảnh .

- Thưa Chủ Tịch mốt là sinh nhật cậu chủ ạ . – bà giúp việc cung kính trả lời .

- ừm , hỏi nó thích gì cứ quẹt thử . Và tổ chức tiệc ngoài trời cho nó . – Sang Thế Hào trả lời lạnh tanh .

- cái này ... dạ vâng thưa Chủ Tịch – bà giúp việc cuối đầu chào cung kính rồi ra ngoài .

Sang Thế Hào lại tiếp tục công việc của mình , hấn về nhà đi ngang qua nhìn ba mình cười đều một cái rồi cũng biến đi khuất mắt ông ta .

Hấn quay về phòng chăm điều thuốc hít một hơi thật sâu rồi đôi mắt xa xăm nhớ về kí ức thời thơ bé .

“ mẹ à , hôm nay là sinh nhật con núp vào đây cho ba bắt ngờ nhé ”

Cậu con trai đang nằm trong vòng tay mẹ mình mà nũng nịu tươi cười dù hai răng cửa không có .

“ ừm , Thế Hiển ngoan mẹ sẽ giữ bí mật cho con nhé ”

“ dạ , suýt mẹ không được chỉ cho ba biết nhé . Để con tự ra nhé ”

Tíng... Tong...

“ lẹ đi , con vào đi chắc ba con về đó ... ”

Người phụ nữ đó đẩy đẩy người con trai vào tủ quần áo rồi ra mở cửa .

“ chết ” – một bạt tai rõ đau giáng xuống khuôn mặt thiên thần của mẹ hấn .

- con đàn bà vô dụng , cô cút ra khỏi mắt tôi .

là ba của hấn đánh mẹ hấn , bên cạnh còn có thêm một người phụ nữ trẻ trung váy ngắn đứng bên cạnh mà ông ọ .

- Thế Hào à , em xin anh đừng đối xử với mẹ con em như vậy .

Mẹ hấn quỳ xuống hai tay chấp lại mà cầu xin nước mắt lưng ròn mà chảy xuống , đây không phải lần đầu mà hấn thấy mẹ mình khóc như vậy . Nhưng mà thật sự hấn chưa bao giờ thấy mẹ hấn lại bị ba hấn hành hung như thế này .

- Thế Hào , hôm nay là sinh nhật của Thế Hiển anh đừng dắt cô ta vào nhà , em xin anh !

- Giám đốc à , vợ anh làm em tổn thương rồi đấy – cô gái kia không nhéo nói .

- Còn không mau cút đi , đừng làm tôi mất hứng , còn nữa ai biết nó có phải con tôi không chứ .

- Sao anh lại nói như vậy chứ , nó là cốt nhục của anh mà .

“ chết ”

Thêm một cái tát nữa đánh vào mặt mẹ hấn . rồi ba hấn nắm tóc mà lôi mẹ hấn ra khỏi phòng .

“ rầm ” ba hấn đóng chặt cửa thành tiếng .

Đẩy cô gái xuống giường lột quần áo một nói đúng hơn là đang xé ra , hôn tới tấp các động tác cũng nhanh như chớp một cách thô bạo .

Một thằng nhóc bảy tuổi đang phải núp trong tủ mà chứng kiến mẹ mình bị ba mình hành hung như ngoài khóc ra chẳng dám làm gì hơn . Giờ đây hắn lại phải cắn răng chịu đựng mà nhìn ba hắn đang làm tình với người phụ nữ khác hắn cảm giận uất hận , mắt hắn đỏ kè .

Rùng...rùng

Tiếng điện thoại từ trong túi vang lên làm hắn trở về với thực tại . Hắn đưa tay vào túi quần rút điện thoại .

“alizabeth angela baby momy ” vuốt màn hình rồi đưa lên tai .

- Tôi nghe thừa phụ nhân .

- Thằng này ! – bà cười nhẹ .

- Phụ nhân gọi cho con có gì không ạ - giọng hắn trù mến .

- Tiểu tử thôi , một là sinh nhật anh muốn mẹ tặng gì nào .

- Chỉ sợ tiểu tử thôi này muốn mà mẹ không làm được mà thôi .

- Thôi nào nói mẹ nghe thử đi.

- Về Việt Nam ăn sinh nhật ! – hắn đáp lạnh tanh .

- Thế Hiển mẹ xin lỗi – giọng bà có chút buồn mà nói .

- Uầy alizabeth angela baby momy , tôi đùa với phụ nhân thôi ! – hắn cười tươi .

- Thằng này .

- Vậy phụ nhân cứ gửi cho tôi một cô người mẫu chân dài trong công ty phụ nhân là được rồi !

- Ha ha , vậy bộ veston Hugo Boss , bộ sưu tập mới nhất đó nhé ? – bà cười

- Ok ok ! – hắn tươi cười đáp

- Vậy mẹ cúp đây , mẹ có cuộc họp ! – bà có chút ngập ngừng

- ừm , chào mẹ . – hắn chào rồi cúp máy .

tiếp tục nhìn về xa xăm mà rít điều đang dần ngấm vào trong tim , cứ càng gần đến sinh nhật hắn lại càng thấy cô đơn hơn .

“ cốc ... cốc ” tiếng cửa phòng vang lên , hắn dụi điều thuốc còn dở xuống bàn .

Lên tiếng .

- ai ?

- là tôi – bà giúp việc nhỏ nhẹ .

- có gì không bà .

- ăn cơm thôi thiếu gia .

- được rồi , tôi xuống ngay .

hắn đến bàn ăn kéo ghế ngồi vào vẫn giữ thái độ như chạm trán đối thủ với ba mình . Sang Thế Hào nghiêm nghị nhìn thằng con trai ngỗ ngược của mình mà ngán ngấm .

- tao mới nhận điện thoại của hiệu trưởng , mày là đánh nhau .

- mấy việc công con này ông cứ việc quảng cho bọn nó cục tiền là xong mà .

- mày nghĩ tiền làm bằng giấy ? – Sang Thế Hào nghiêng răng .

- tiền ông có được không phải một tay Thế Hiển này giúp ông sao ?

Dường như bí ý , ông ta đành im lặng nhìn một nước , nhẹ nhàng cười nói tiếp .

- sinh nhật con ta đã cho người sắp xếp , còn con muốn quà gì cứ nói .

- ông đáp ứng hết ? – hẳn nhếch mắt

- tất nhiên quý tử của ta .

- tôi muốn ăn tối với mẹ có cả ông ba người – hẳn nhoẽn miệng cười đều

Nghe đến điều này , Sang Thế Hào liền để mạnh chén cơm xuống vung cả đũa . Ông ta ghét nhất là sự có mặt của mẹ hẳn .

- còn không thì cứ đưa đại người phụ nữ của ông cho tôi , ha ha – hẳn cười to hơn .

Sang Thế Hào tím tái vì bị thằng con trai ngỗ ngược của mình đá xoáy liên nỗi cơn thịnh nộ .

- tốt nhất mày im đi , lo làm thiếu gia của mày bằng không mày chả có gì .

Ông ta gắng giọng nói xong rồi đồng thời quay lưng tức giận bỏ đi , để lại hẳn ngồi đó nhõn nhơ tiếp tục dùng bữa . Miệng không ngừng cười , bà giúp việc đứng đó chứng kiến cũng lắc đầu .

Bà ta nuôi nấng ở bên cạnh khi hẳn còn rất bé cho đến bây giờ , trong cái căn nhà lạnh lẽo này thì duy nhất có hẳn làm bà vui và yên bình , bà giúp việc hiểu rõ hẳn hơn ai hết kể cả mẹ hẳn cũng không hiểu hẳn bằng bà giúp việc .

Tuy hẳn bề ngoài thì ngang tàn bá đạo nhưng song trong tim hẳn bản chất của hẳn là một người tốt và rất ấm áp . Biết quan tâm đến người khác .

=====

Đăng bù 2 chương liên tiếp cho lễ nhé xin lỗi đọc giả vì sự chậm trễ hí hí umoazzzzzzz :* :*

62. Chương 30 : Bánh Tiramisu

Biệt thự Gmeiner.

Cả hai người cùng nhau dùng bữa, nó cứ nhìn anh mà cười đăm đăm, suy nghĩ lung tung rồi tự cười vì sự ngốc nghếch của mình. Anh thấy thế chả hiểu gì thôi thì cứ mặt kệ nó.

- À ừ Hoàng Long à...!!!

- Gì ? – Anh vẫn điềm tĩnh ăn.

- Hôm nay anh có đi đâu không vậy? – Nó dùng đũa lại một chút trông chờ câu trả lời.

- Có – Anh trả lời cộc lốc.

- Ừ !!!

Mặt nó lập tức buồn so, cứ nghĩ hôm nay nhà sẽ có hai người, sẽ tạo cho nó biết bao cơ hội ngờ đâu chẳng được gì.

“ Sao nhỏ Minh Anh lại như vậy ? Có lẽ cô ta chán chường gì chẳng ...! ” – Anh suy nghĩ.

- Có về sớm không dạ ?

- Từ khi nào cô biết quản tôi vậy ?

- Òh, hỏi thế thôi chớ bộ để biết mà nấu cơm chứ.

- Cô nấu được chắc ?

- Nêu anh có lòng về ăn.

- ...

Anh im lặng không nói gì nữa, tiếp tục dùng bữa. Nó bỗng cảm thấy nó sẽ có một ngày nữa, sẽ bơ vơ trong ngôi nhà lớn này, nó thở dài ra!!!

Ăn trưa xong, anh thì lấy hồ sơ gì đó ra ngồi nhìn tới nhìn lui rất tập trung, còn nó thì cứ cầm điều khiển tivi mà bật mà bấm nhảy từ kênh này sang kênh khác. Tiếng tivi ồn ào cả căn phòng vậy mà anh cũng chẳng thèm để ý nó đến một lần .

- À tôi...

Rè ... Rè ... điện thoại của anh rung lên làm cắt ngang câu nói của nó .

- Tôi nghe!!

-

- Được rồi , tôi sẽ đến trong vòng 15 phút nữa .

Nghe xong cuộc điện thoại anh vội chạy lên phòng, chưa đầy 5 phút đã có mặt dưới sảnh .

- Cô ! Ở nhà . – Anh chỉ tay như ra lệnh .

- Biết rồi ! – Nó gằng lại .

“ Đồ xấu xa giỏi ăn hiếp tôi thôi, thế là ở một mình sao một mình sao , ông trời ơi sao lại đối xử với con như vậy cơ chứ!!! ” .

Bóng dáng Hoàng Long vừa khuất khỏi đôi mắt của nó là nó đứng đó than khóc với trời không ngừng nghĩ .

Đằng nào thì cũng chỉ có một mình, nó nghĩ đến những nguyên liệu nó chuẩn bị khi sáng rồi mở điện thoại ra xem cách làm bánh tiramisu để tặng cho anh.

Chạy xe bon bon trên đường hướng đến công ty mà lòng anh thì chỉ duy nhất ở nhà, chẳng biết nếu hôm nay ở nhà thì nhỏ Minh Anh sẽ bày ra trò gì với anh!! - Anh vừa lái xe vừa lắc đầu tươi cười khi nghĩ đến nó .

“ Chắc rồi!!! Tôi sẽ thu xếp về sớm với cô “ – Anh mỉm cười nói thầm .

Anh bước vào một nhà hàng sang trọng với cái tên Quảng Đại

- À thiên tài trẻ của chúng ta đến rồi .

Người đàn ông mang trên mình bộ vest bảnh bao sang trọng, dù lớn tuổi nhưng nhìn từ vẻ bề ngoài cho người thấy được ông ta còn rất phong độ .

- Chào Chủ tịch Sang – Anh đưa tay bắt lịch sự với Sang Thế Hùng .

- Mời Ông ngồi . – Anh lịch thiệp nói .

Bên cạnh Sang Thế Hùng chính là hấn, thằng con trai vô lễ mà hấn hay nhắc đến. Hấn chẳng buồn nhìn anh mà chào, mặt thì cứ vênh vênh tỏ vẻ đang khinh khi đối phương .

- Cậu cũng ngồi đi .

- Được rồi , Chủ Tịch Sang tôi không vòng vo với ông nữa .

Anh đi thẳng vào vấn đề ngay, không để cho đối phương được quyền nói trước .

- Như ông biết viên kim cương kia đơn giản là một loại đá cứng tương tự của bên chúng tôi , nếu ông cương quyết không dừng dự án tung sản phẩm làm từ viên Kim Cương ấy, tôi đoán chắc vỏ này ông làm to rồi .

Lời nói chậm rãi nhưng đầy quyền lực và sự tự tin , kèm theo ánh mắt vô cùng sắc bén của anh .

- Wow , ta thật không ngờ Hoàng Kỳ lại có một cậu con trai tài ba như vậy – Sang Thế Hùng vỗ nhẹ tay kèm theo lời nói .

- Nếu bây giờ ta nói không thì sao để ta xem cậu đấu với ta được bao lâu . – Sang Thế Hùng trờ mắt .

- Được thôi , nếu Chủ Tịch Sang đã nói vậy thì chắc chúng ta không có vấn đề gì để bàn với nhau nữa đúng không – Anh nhún vai điềm đạm đáp .

Hắn ta ngồi sờ cằm nhếch môi chán ghê, rồi trở về tư thế nghiêm túc đôi lông mày nhíu lại gằng từ chữ mà nói .

- Hoàng Long , tôi nghĩ anh nên từ bỏ sớm đi . – Hắn khẳng định chắc nịch .

- Tôi sẽ trông chờ điều đó , Thế Hiển – Anh nhếch môi cười nhìn hắn .

- Một chút lỗ hổng đó , cậu nghĩ rằng đánh được tôi sao hử!!! – Anh cuối xuống sát lỗ tai hắn thì thầm môi cười .

Nín bặt hắn không phản ứng được gì, anh đã cùng trợ lí của mình đang đi khuất, hắn lập tức mở laptop của mình ra mà kiểm tra.

“ Rầm “ hắn đâm mạnh xuống bàn .

- Thằng khốn ! – Hắn nghiêng răng .

- Sao, có chuyện gì xảy ra . – Sang Thế Hùng lo lắng hỏi khi thấy hắn bực tức .

- Hoàng Long , Anh ta đã lấp được lỗ hổng virus kia rồi – hắn nhếch môi trả lời .

- Chết tiệt – khuôn mặt Sang Thế Hùng giờ đây đầy nổi căm phẫn .

Hai cha con họ Sang trở về biệt thự , Sang Thế Hùng tức giận đập đổ mọi thứ từ phòng khách vào tới phòng trong, bọn người trợ lí hay những vệ sĩ cũng phải chịu đòn từ ông ta một cách vô lí và tất nhiên cô ả thư kí riêng xinh đẹp của ông ta thì không thể nào mà trốn thoát được, cô ta bị Sang Thế Hùng nắm tóc lôi vào phòng .

“ rầm “ Hắn đóng mạnh cửa phát ra thành tiếng khiến cho những người khác phải giật mình .

Như mọi ngày hắn cười giấu cợt cho cái hành động của ba mình, giờ hắn đang rất hài lòng với những cái bầy hắn đưa ra, chờ đợi cái ngày mà hắn đuổi ba mình ra khỏi tập đoàn Sang, thì cũng như cái ngày mà chính ba hắn đã đuổi mẹ hắn đi trong đêm mưa không chút xót xa. Ông ta đã ruồng bỏ vợ con mình để đuổi theo một thứ gọi là Tiền, là danh vọng những thứ đó đã che lấp đi nhân tính của ba hắn.

- Bây giờ chỉ mới là màn khởi đầu – hắn nói thầm .

Trở về phòng hắn có chút tâm trạng vui tươi, chẳng hiểu động lực nào đã khiến hắn cầm chiếc điện thoại mà nhắn tin cho nó .

“ Muốn ăn kem “

Đang loay hoay vì món bánh tiramisu, cả buổi nó lục đục trong bếp làm theo chỉ dẫn mà vẫn chưa hoàn thành nên khá bực bối. Nghe tiếng chuông điện thoại nó phải ngừng lại xem tin nhắn. Màn hình hiện lên” 1 New message” đến từ cái tên “Đồ Oan Hồn” khiến nó càng thêm nóng .

“ Muốn ăn thì tự đi mua “

“ Tôi muốn ăn đồ cô mua “ – Hắn bấm điện thoại mà cười mĩm.

“ Bỏ cô nương không dư tiền “

“ Mua đi rồi anh trả “

“ Từ bỏ ước mơ đó đi. Biến!!! “ – nó bấm tin nhắn cuối hăng học rồi tắt luôn điện thoại .

“ Cô là ôsin của tôi đó “

“ Ê lại không nhắn tin lại ư “

“ Cô mà lên trường thì chết với tôi “

“ Con nhỏ ngỗ ngáo kiaaaaa “ – hẳn cứ nhẩn tin mà không thấy nó trã lờ, bực dọc vứt điện thoại sang một bên rồi lẳng quay ra ngủ . Hẳng rằng hôm nay hẳn vui .

- Hư cấu mà – tay thì khoáy bột , miệng nó chữi gất lên .

Rồi lắc đầu, giờ không phải lúc mà bận tâm đến tên kia , nó muốn hoàn thành xong cái bánh này, nó muốn anh thưởng thức món ăn đầu tiên nó làm . mặt mũi lăm lăm bột bánh nó vẫn say sưa chăm chú .

Sau khi rời khỏi nhà hàng anh cùng Đăng Khôi ngồi nham nhê cà phê với nhau tại memoy

- Lần này chắc lão Sang tức hộc máu ha ha – Đăng Khôi cười lớn .

- Cũng may nhờ có mây . – anh cong môi trã lờ .

Nhấp lên môi một ngụm cà phê lấy điện thoại bấm gọi cho ai đó nhiều lần nhưng không được anh hơi nhúu mây, bất giác bị Đăng Khôi phát hiện .

- Mây sao thế , dạo này khác thường ghê .

- Tao thì làm sao ? – anh nhếch mắt nhìn .

- Dạo này tao thấy nghi nghi mây lăm, mây để đó rồi xem .

- Ủm – anh nhún vai .

- À , con bé heo Minh Anh đấy , sao dạo này không thấy nhỏ đó ở trường ám theo mây nhỉ .

- Làm sao tao biết !

- Hay là nhỏ đó sợ bị bạo lực vì vụ canteen trốn luôn rồi ta , mà theo tao thấy thì nhỏ đó có sợ ai đâu .

- Vụ canteen ? – anh nhúu mây hỏi .

- Ủ vụ đó do Ngọc Huyền bày ra thôi , cô ta bị tên Thế Hiển đá nên lằm tưởng Minh Anh dành giựt . – Đăng Khôi lắc đầu cười .

- Ủ tao bận chút , cuộc hẹn tối nay tao không đến được !

Vừa nói xong anh liền cầm áo chạy thẳng ra xe đi mất hút, để lại Đăng khôi ngồi đó hóng gió ngơ ngác nhìn theo .

Đang đi trên đường nhìn thấy KFC anh lại nghĩ đến nó liền ghé vào mua một ít gà , cũng chẳng biết nó có nhà theo lời anh hay không, cũng không biết vì sao hôm nay lại muốn ở bên cạnh nó theo kế hoạch mà nó và Hoàng Nhi đã sắp xếp .

- Áaaaa – tiếng nó vọng từ trong bếp .

Vừa vào tới nhà anh đã nhìn thấy nó đứng trong bếp làm gì đó , nghe tiếng nó vừa ré lên anh liền chạy vào .

- Có làm sao không ? – anh nằm tay nó lo lắng.

- O... Hoàng Long ... - nó có chút ngại ngùng .

Thấy mặt mũi nó chèm nhem rất muốn lau cho nó , nhưng lí trí lại cản .

- Hông có sao hì tại nóng quá .

- Chứ cái này để làm cảnh hã – anh chỉ vào miếng bắt nôi .

- Là tôi sơ ý .

- Hậu đậu – anh nói kèm theo một cái búng tay ngay trán nó .

- Cô ra kia đi để tôi . – anh ra lệnh rồi lấy bánh từ trong lò ra hộ nó .

- Không nhất định tôi phải làm xong cái này, ủa mà không phải anh bảo không về sao? – nó bắt bẻ .

- Ồ vậy tôi đi đây cô ở nhà một mình .
- Ô tôi giỡn á , hì hì .
- Làm gì đó . – anh liếc sang cái bánh gato nó còn làm dang dở .
- Tiramisu ý . – nó cười tươi .
- Ủm , thế tiếp tục đi à mà điện thoại đâu .

Khi anh nhắc đến chiếc điện thoại nó liền luống cuống đi tìm, khi nãy lỡ tắt nguồn giờ cũng không biết để đâu, thấy nó vậy thì anh cũng hiểu ý ngay .

- Thật tình làm gì cũng không nên hồn .

Đưa mắt đảo quanh bếp một lúc anh thấy sợi dây treo hình con heo hồng liền chạy qua phía bên kia...

- Dây nè . – anh gọi nó .
- Nó liền chớp mắt cười trừ cho cái sự hậu đậu của bản thân .
- Ủa anh hỏi làm gì thế .
- Việc của tôi giờ có cho mượn không? Rồi làm gì mà tắt nguồn?
- Tại có oan hồn ám á mà – nó cười phân trần .
- Ủm , tôi lên thay đồ lát xuống , cái này tôi mượn .
- Còn nữa cái mặt cô ... nhà tôi không phải sở thú đâu !
- Anh...- nó tức ứ nghẹn cả cổ họng.

Anh không nói gì thêm bỏ mặt nó cầm theo điện thoại của nó đi lên phòng mình . Còn nó chỉ cười mỉm rồi tiếp tục làm phần còn lại của chiếc bánh .

Biệt thự nhà họ Sang .

Nằm loay hoay mãi nhưng hấn chẳng ngủ được bèn chạy xuống nhà kiểm chút gì đó lót dạ, vừa mở cửa phòng đã thấy cô thư kí xinh đẹp áo quần xộc xệch môi rướm máu, nước mắt thi nhau đổ xuống. Hấn bước đến

- Một bông hồng như cô không xứng đáng để bị ông ta đối xử như vậy .
- Giọng nói của hấn hết sức trìu mến , làm cho cô ả thoáng chốc như được an ủi, cô ta vẫn không ngừng khóc .
- Thiếu gia – tay ôm lấy ngực vì ngay cả đồ lót cô ta đang mặc cũng chưa được ngay ngắn
- Hấn thấy thế liền ôm cô ta vào lòng một mặt che thân hình mướt mà lại , một mặt khác như an ủi .
- Không ngoài dự đoán cô ta liền ôm chặt lấy hấn, hấn nheo môi cười rồi bế cô ta vào phòng mình . Lúc này ba hấn cũng đã đi khỏi nhà .
- Thiếu gia , cảm ơn cậu .
- Ba tôi, không phải là người – hấn nhẹ nhàng ân cần lau nước mắt cho cô ta .
- Đi đến tủ quần áo của mình lấy chiếc áo sơ mi trắng cho cô ta mặc tạm , khoát vào mình xong cô ta tiếp tục sử dụng nước mắt để kiếm sự an ủi .
- Thiếu gia , có thể giúp tôi không , tôi không thể chịu đựng như vậy được nữa .
- Cô cứ bình tĩnh tôi sẽ bảo vệ cô mà – hấn đặt lên trán cô thư lí một nụ hôn giọng nói nhẹ nhàng rồi ôm cô ta vào lòng .
- Ô thiếu gia – bất giác bị đối phương ôm cô ta đẩy ra nhưng không được .
- Thật sự em muốn ở bên ông ta hơn là bên tôi ? – hấn dùng ánh mắt trìu mến mà mê hoặc cô thư kí .

- Không em muốn ở bên anh .

Nghe những lời nói như rót mật đó cô ta hoàn toàn siêu lòng mà nằm trong lòng của hắn .

- Nhưng mà nếu ông ta biết sẽ giết chết em mất , ba anh ông ta mất nhân tính rồi .

- Không sao tôi sẽ bảo vệ em , tôi sẽ giúp em thoát khỏi ông ta nhưng với một điều kiện:” Em chịu làm người phụ nữ của tôi?”

- Thiếu gia à , em em sẽ làm theo những gì anh nói .

Giờ đây theo như những gì hắn suy đoán, mọi kế hoạch của hắn đang theo quỹ đạo chẳng bao lâu nữa hắn sẽ có cả giang sơn. Giờ đây, cô thư kí xinh đẹp của ba hắn đang ngã về phía hắn thì việc nắm thóp ba hắn chỉ là một trong nai mai .

Hắn nhếch môi cười đều đặt lên môi cô thư kí nụ hôn nồng say rồi tiếp tục đưa cô ta vào men say nồng nàn của tình ái .

Người ta nói mật ngọt thì chết ruồi và cô thư kí này cũng vậy, cô ta đang say đắm trong sự ngọt ngào dịu hắn mà không hề hay biết mình chỉ là công cụ mua vui của hai cha con nhà họ Sang

Mới đó mà trời cũng tối hẵng, rồi chiếc bánh cuối cùng nó cũng hoàn thành, phần kem rồi nó rắc rắc đều tay phủ một lớp cà phê lên trên mặt bánh kèm theo chữ “ I Biểu tượng cảm xúc heart U” rất sên súa .

- Hoàng Long ơi , ăn tối thôi ! – nó gọi to .

Nghe tiếng gọi anh sắp xếp hồ sơ lại cẩn thận rồi xuống dưới nhà . vừa mở cửa thì thấy trong nhà tối om , chỉ có ánh đèn ở phía nhà bếp .

- Không bật đèn à ? – anh đang đi tới bếp vừa nói .

- Như này mới lãng mạng . – nó cười gian manh .

- Vớ vẩn , bật lên .

- Hông , coi như chịu thôi đi mà , nha nha – nó lay lay vạc áo .

Nhìn nó như con cún tội nghiệp anh cũng siêu lòng , mà dù có cương quyết bật thì chắc không chịu nổi nhiệt của nó .

- Ăn tối đây à – chỉ vào bàn ăn

- Ồ , thì thấy anh mua gà rồi mà cần gì nấu thêm nữa .

- Minh Anh , cô lười thật đó – anh chế giễu

- Ồ , tại tôi không muốn phụ lòng anh thôi .

- Cô ...

Nó cười hì hì , vẫn là như mọi ngày nó vừa nói vừa ăn rôm rã mặt dù anh như tảng băng chỉ à ừ trả lời qua loa đôi khi anh lại cười lên vì sự ngớ ngẩn của nó. Gà cũng đã xơi xong, nó đưa một đĩa bánh đến trước mặt anh .

- Nè thử đi , lần đầu tiên tôi làm đó .

- Tôi sợ – mặt anh nghiêm nghị

- What the sợ ???? – nó trở mặt .

- Món ăn cô làm không cháy khét , thì chắc cũng không ăn được .

- Ồ vậy thôi tôi vớt , tôi vớt .

Nhường người định lấy lại đĩa bánh thì anh đã nhanh tay cầm muỗng lấy bánh cho vào miệng mình .

- Đúng là...người gì đâu à – nó cười

- Lát rửa chén đĩa xong thì mang sách vở qua phòng tôi .
- Làm chi ! – nó hơi ngạc nhiên .
- Cô không có quyền được hỏi chủ nhà .
- Hứ bữa nay còn lên giọng chủ nhà nữa – nó nói lí nhí.
- Mới nói gì đó – anh gằng giọng hỏi .
- He he gì đâu em biết rồi sắp .
- Bánh ngon đó !

Anh đứng dậy phụ nó thu dọn chén đĩa , lấy thuốc của nó đặt sẵng trên bàn rồi lên phòng mình . Nó thấy vậy có chút vui uống thuốc xong rồi vào bếp rửa chén đĩa .

“Có không gian riêng rồi ha ha” nó suy nghĩ rồi cười rất tươi .

63. Chương 30 : Bánh Tiramisu

Biệt thự Gmeiner.

Cả hai người cùng nhau dùng bữa, nó cứ nhìn anh mà cười đăm đúi, suy nghĩ lung tung rồi tự cười vì sự ngốc nghếch của mình. Anh thấy thế chã hiểu gì thôi thì cứ mặt kệ nó.

- À ừ Hoàng Long à...!!!
- Gì ? – Anh vẫn điềm tĩnh ăn.
- Hôm nay anh có đi đâu không vậy? – Nó dừng đũa lại một chút trông chờ câu trả lời.
- Có – Anh trả lời cộc lốc.
- Ừ !!!

Mặt nó lập tức buồn so, cứ nghĩ hôm nay nhà sẽ có hai người, sẽ tạo cho nó biết bao cơ hội ngờ đâu chẳng được gì.

‘ Sao nhỏ Minh Anh lại như vậy ? Có lẽ cô ta chán chường gì chẳng ...! ‘ – Anh suy nghĩ.

- Có về sớm không dạ ?
- Từ khi nào cô biết quản tôi vậy ?
- Ờh, hỏi thế thôi chớ bộ để biết mà nấu cơm chứ.
- Cô nấu được chắc ?
- Nêu anh có lòng về ăn.
- ...

Anh im lặng không nói gì nữa, tiếp tục dùng bữa. Nó bỗng cảm thấy nó sẽ có một ngày nữa, sẽ bơ vơ trong ngôi nhà lớn này, nó thở dài ra!!!

Ăn trưa xong, anh thì lấy hồ sơ gì đó ra ngồi nhìn tới nhìn lui rất tập trung, còn nó thì cứ cầm điều khiển tivi mà bật mà bấm nhảy từ kênh này sang kênh khác. Tiếng tivi ồn ào cả căn phòng vậy mà anh cũng chã thèm để ý nó đến một lần .

- À tôi...
- Rè ... Rè ... điện thoại của anh rung lên làm cắt ngang câu nói của nó .
- Tôi nghe!!
-

- Được rồi , tôi sẽ đến trong vòng 15 phút nữa .

Nghe xong cuộc điện thoại anh vội chạy lên phòng, chưa đầy 5 phút đã có mặt dưới sảnh .

- Cô ! Ở nhà . – Anh chỉ tay như ra lệnh .

- Biết rồi ! – Nó gằng lại .

“ Đồ xấu xa giỏi ăn hiếp tôi thôi, thế là ở một mình sao một mình sao , ông trời ơi sao lại đối xử với con như vậy cơ chứ!!! ” .

Bóng dáng Hoàng Long vừa khuất khỏi đôi mắt của nó là nó đứng đó than khóc với trời không ngừng nghĩ .

Đằng nào thì cũng chỉ có một mình, nó nghĩ đến những nguyên liệu nó chuẩn bị khi sáng rồi mở điện thoại ra xem cách làm bánh tiramisu để tặng cho anh.

Chạy xe bon bon trên đường hướng đến công ty mà lòng anh thì chỉ duy nhất ở nhà, chẳng biết nếu hôm nay ở nhà thì nhỏ Minh Anh sẽ bày ra trò gì với anh!! - Anh vừa lái xe vừa lắc đầu tươi cười khi nghĩ đến nó .

“ Chắc rồi!!! Tôi sẽ thu xếp về sớm với cô “ – Anh mỉm cười nói thầm .

Anh bước vào một nhà hàng sang trọng với cái tên Quảng Đại

- À thiên tài trẻ của chúng ta đến rồi .

Người đàn ông mang trên mình bộ vest bảnh bao sang trọng, dù lớn tuổi nhưng nhìn từ vẻ bề ngoài cho người thấy được ông ta còn rất phong độ .

- Chào Chủ tịch Sang – Anh đưa tay bắt lịch sự với Sang Thế Hùng .

- Mời Ông ngồi . – Anh lịch thiệp nói .

Bên cạnh Sang Thế Hùng chính là hấn, thằng con trai vô lễ mà hấn hay nhắc đến. Hấn chẳng buồn nhìn anh mà chào, mặt thì cứ vênh vênh tỏ vẻ đang khinh khi đối phương .

- Cậu cũng ngồi đi .

- Được rồi , Chủ Tịch Sang tôi không vòng vo với ông nữa .

Anh đi thẳng vào vấn đề ngay, không để cho đối phương được quyền nói trước .

- Như ông biết viên kim cương kia đơn giản là một loại đá cứng tương tự của bên chúng tôi , nếu ông cương quyết không dừng dự án tung sản phẩm làm từ viên Kim Cương ấy, tôi đoán chắc vỏ này ông lắm to rồi .

Lời nói chậm rãi nhưng đầy quyền lực và sự tự tin , kèm theo ánh mắt vô cùng sắc bén của anh .

- Wow , ta thật không ngờ Hoàng Kỳ lại có một cậu con trai tài ba như vậy – Sang Thế Hùng vỗ nhẹ tay kèm theo lời nói .

- Nếu bây giờ ta nói không thì sao để ta xem cậu đấu với ta được bao lâu . – Sang Thế Hùng tròng mắt .

- Được thôi , nếu Chủ Tịch Sang đã nói vậy thì chắc chúng ta không có vấn đề gì để bàn với nhau nữa đúng không – Anh nhún vai điềm đạm đáp .

Hấn ta ngồi sờ cằm nhếch môi chán ghê, rồi trở về tư thế nghiêm túc đôi lông mày nhíu lại gằng từ chữ mà nói .

- Hoàng Long , tôi nghĩ anh nên từ bỏ sớm đi . – Hấn khẳng định chắc nịch .

- Tôi sẽ trông chờ điều đó , Thế Hiển – Anh nhếch môi cười nhìn hấn .

- Một chút lỗ hổng đó , cậu nghĩ rằng đánh được tôi sao hừ!!! – Anh cuối xuống sát lỗ tai hấn thì thầm môi cười .

Nín bặt hấn không phản ứng được gì, anh đã cùng trợ lý của mình đang đi khuất, hấn lập tức mở laptop của mình ra mà kiểm tra.

“ Rầm “ hấn đâm mạnh xuống bàn .

- Thằng khốn ! – Hấn nghiêng răng .

- Sao, có chuyện gì xảy ra . – Sang Thế Hùng lo lắng hỏi khi thấy hấn bực tức .

- Hoàng Long , Anh ta đã lắp được lỗ hồng virus kia rồi – hấn nhếch môi trả lời .

- Chết tiệt – khuôn mặt Sang Thế Hùng giờ đây đầy nổi căm phẫn .

Hai cha con họ Sang trở về biệt thự , Sang Thế Hùng tức giận đập đổ mọi thứ từ phòng khách vào tới phòng trong, bọn người trợ lý hay những vệ sĩ cũng phải chịu đòn từ ông ta một cách vô lí và tất nhiên cô ả thư kí riêng xinh đẹp của ông ta thì không thể nào mà trốn thoát được, cô ta bị Sang Thế Hùng nắm tóc lôi vào phòng .

“ rầm “ Hấn đóng mạnh cửa phát ra thành tiếng khiến cho những người khác phải giật mình .

Như mọi ngày hấn cười giễu cợt cho cái hành động của ba mình, giờ hấn đang rất hài lòng với những cái bầy hấn đưa ra, chờ đợi cái ngày mà hấn đuổi ba mình ra khỏi tập đoàn Sang, thì cũng như cái ngày mà chính ba hấn đã đuổi mẹ hấn đi trong đêm mưa không chút xót xa. Ông ta đã ruồng bỏ vợ con mình để đuổi theo một thứ gọi là Tiền, là danh vọng những thứ đó đã che lấp đi nhân tính của ba hấn.

- Bây giờ chỉ mới là màn khởi đầu – hấn nói thầm .

Trở về phòng hấn có chút tâm trạng vui tươi, chẳng hiểu động lực nào đã khiến hấn cầm chiếc điện thoại mà nhắn tin cho nó .

“ Muốn ăn kem “

Đang loay hoay vì món bánh tiramisu, cả buổi nó lục đục trong bếp làm theo chỉ dẫn mà vẫn chưa hoàn thành nên khá bực bội. Nghe tiếng chuông điện thoại nó phải ngừng lại xem tin nhắn. Màn hình hiện lên” 1 New message” đến từ cái tên “Đồ Oan Hồn” khiến nó càng thêm nóng .

“ Muốn ăn thì tự đi mua “

“ Tôi muốn ăn đồ cô mua “ – Hấn bấm điện thoại mà cười mĩm.

“ Bỏn cô nương không dư tiền “

“ Mua đi rồi anh trả “

“ Từ bỏ ước mơ đó đi. Biến!!! “ – nó bấm tin nhắn cuối hằng học rồi tắt luôn điện thoại .

“ Cô là ôsin của tôi đó “

“ Ê lại không nhắn tin lại ư “

“ Cô mà lên trường thì chết với tôi “

“ Con nhỏ ngỗ ngược kiaaaaa “ – hấn cứ nhắn tin mà không thấy nó trả lời, bực dọc vứt điện thoại sang một bên rồi lẳng quay ra ngủ . Hẳng rằng hôm nay hấn vui .

- Hư cấu mà – tay thì khoáy bột , miệng nó chữm gất lên .

Rồi lắc đầu, giờ không phải lúc mà bận tâm đến tên kia , nó muốn hoàn thành xong cái bánh này, nó muốn anh thưởng thức món ăn đầu tiên nó làm . mặt mũi lấm lem bột bánh nó vẫn say sưa chăm chú .

Sau khi rời khỏi nhà hàng anh cùng Đăng Khôi ngồi nham nhê cà phê với nhau tại memoy

- Lần này chắc lão Sang tức học máu ha ha – Đăng Khôi cười lớn .

- Cũng may nhờ có mày . – anh cong môi trả lời .

Nhấp lên môi một ngụm cà phê lấy điện thoại bấm gọi cho ai đó nhiều lần nhưng không được anh hơi nhúu mày, bất giác bị Đăng Khôi phát hiện .

- Mày sao thế , dạo này khác thường ghê .

- Tao thì làm sao ? – anh nhếch mắt nhìn .
- Đạo này tao thấy nghi nghi mày lắm, mày để đó rồi xem .
- Ừm – anh nhún vai .
- À , con bé heo Minh Anh đấy , sao đạo này không thấy nhỏ đó ở trường ám theo mày nhỉ .
- Làm sao tao biết !
- Hay là nhỏ đó sợ bị bạo lực vì vụ canteen trốn luôn rồi ta , mà theo tao thấy thì nhỏ đó có sợ ai đâu .
- Vụ canteen ? – anh nhíu mày hỏi .
- Ừ vụ đó do Ngọc Huyền bày ra thôi , cô ta bị tên Thế Hiển đá nên làm tưởng Minh Anh dành giựt . –
Đặng Khôi lắc đầu cười .
- Ừ tao bận chút , cuộc hẹn tối nay tao không đến được !

Vừa nói xong anh liền cầm áo chạy thẳng ra xe đi mất hút, để lại Đặng Khôi ngồi đó hóng gió ngơ ngác nhìn theo .

Đang đi trên đường nhìn thấy KFC anh lại nghĩ đến nó liền ghé vào mua một ít gà , cũng chẳng biết nó có nhà theo lời anh hay không, cũng không biết vì sao hôm nay lại muốn ở bên cạnh nó theo kế hoạch mà nó và Hoàng Nhi đã sắp xếp .

- Áaaaa – tiếng nó vọng từ trong bếp .
- Vừa vào tới nhà anh đã nhìn thấy nó đứng trong bếp làm gì đó , nghe tiếng nó vừa ré lên anh liền chạy vào .
- Có làm sao không ? – anh nắm tay nó lo lắng.
- Ô... Hoàng Long ... - nó có chút ngại ngùng .
- Thấy mặt mũi nó chèm nhem rất muốn lau cho nó , nhưng lí trí lại cản .
- Hồng có sao hì tại nóng quá .
- Chứ cái này để làm cảnh hả – anh chỉ vào miếng bắt nôi .
- Là tôi sợ ý .
- Hậu đậu – anh nói kèm theo một cái búng tay ngay trán nó .
- Cô ra kia đi để tôi . – anh ra lệnh rồi lấy bánh từ trong lò ra hộ nó .
- Không nhất định tôi phải làm xong cái này, ủa mà không phải anh bảo không về sao? – nó bắt bẻ .
- Ờ vậy tôi đi đây cô ở nhà một mình .
- O tôi giỡn á , hì hì .
- Làm gì đó . – anh liếc sang cái bánh gato nó còn làm dang dở .
- Tiramisu ý . – nó cười tươi .
- Ừm , thế tiếp tục đi à mà điện thoại đâu .

Khi anh nhắc đến chiếc điện thoại nó liền luống cuống đi tìm, khi này lỡ tắt nguồn giờ cũng không biết để đâu, thấy nó vậy thì anh cũng hiểu ý ngay .

- Thật tình làm gì cũng không nên hồn .

Đưa mắt đảo quanh bếp một lúc anh thấy sợi dây treo hình con heo hồng liền chạy qua phía bên kia...

- Dây nè . – anh gọi nó .
- Nó liền chớp mắt cười trừ cho cái sự hậu đậu của bản thân .
- Ủa anh hỏi làm gì thế .

- Việc của tôi giờ có ưộn không? Rồi làm gì mà tắt nguồn?
- Tại có oan hồn ám á mà – nó cười phân trần .
- Ủm , tôi lên thay đồ lát xuống , cái này tôi mượn .
- Còn nữa cái mặt cô ... nhà tôi không phải sở thú đâu !
- Anh...- nó tức ứ nghẹn cả cổ họng.

Anh không nói gì thêm bỏ mặt nó cầm theo điện thoại của nó đi lên phòng mình . Còn nó chỉ cười mỉm rồi tiếp tục làm phần còn lại của chiếc bánh .

Biệt thự nhà họ Sang .

Nằm loay hoay mãi nhưng hấn chẳng ngủ được bèn chạy xuống nhà kiểm chút gì đó lót dạ, vừa mở cửa phòng đã thấy cô thư kí xinh đẹp áo quần xộc xệch môi rướm máu, nước mắt thi nhau đổ xuống. Hấn bước đến

- Một bông hồng như cô không xứng đáng để bị ông ta đối xử như vậy .

Giọng nói của hấn hết sức triu mến , làm cho cô ả thoáng chốc như được an ủi, cô ta vẫn không ngừng khóc .

- Thiếu gia – tay ôm lấy ngực vì ngay cả đồ lót cô ta đang mặc cũng chưa được ngay ngắn

Hấn thấy thế liền ôm cô ta vào lòng một mặt che thân hình mượt mà lại , một mặt khác như an ủi .

Không ngoài dự đoán cô ta liền ôm chặt lấy hấn, hấn nheo mắt cười rồi bế cô ta vào phòng mình . Lúc này ba hấn cũng đã đi khỏi nhà .

- Thiếu gia , cảm ơn cậu .

- Ba tôi, không phải là người – hấn nhẹ nhàng ân cần lau nước mắt cho cô ta .

Đi đến tủ quần áo của mình lấy chiếc áo sơ mi trắng cho cô ta mặc tạm , khoát vào mình xong cô ta tiếp tục sử dụng nước mắt để kiểm sự an ủi .

- Thiếu gia , có thể giúp tôi không , tôi không thể chịu đựng như vậy được nữa .

- Cô cứ bình tĩnh tôi sẽ bảo vệ cô mà – hấn đặt lên trán cô thư lí một nụ hôn giọng nói nhẹ nhàng rồi ôm cô ta vào lòng .

- Ô thiếu gia – bất giác bị đối phương ôm cô ta đẩy ra nhưng không được .

- Thật sự em muốn ở bên ông ta hơn là bên tôi ? – hấn dùng ánh mắt triu mến mà mê hoặc cô thư kí .

- Không em muốn ở bên anh .

Nghe những lời nói như rót mật đó cô ta hoàn toàn siêu lòng mà nằm trong lòng của hấn .

- Nhưng mà nếu ông ta biết sẽ giết chết em mất , ba anh ông ta mất nhân tính rồi .

- Không sao tôi sẽ bảo vệ em , tôi sẽ giúp em thoát khỏi ông ta nhưng với một điều kiện:” Em chịu làm người phụ nữ của tôi?”

- Thiếu gia à , em em sẽ làm theo những gì anh nói .

Giờ đây theo như những gì hấn suy đoán, mọi kế hoạch của hấn đang theo quỹ đạo chẳng bao lâu nữa hấn sẽ có cả giang sơn. Giờ đây, cô thư kí xinh đẹp của ba hấn đang ngã về phía hấn thì việc nắm thóp ba hấn chỉ là một trong nai mai .

Hấn nhếch môi cười đều đặt lên môi cô thư kí nụ hôn nồng say rồi tiếp tục đưa cô ta vào men say nồng nàn của tình ái .

Người ta nói mật ngọt thì chết ruồi và cô thư kí này cũng vậy, cô ta đang say đắm trong sự ngọt ngào dịu hấn mà không hề hay biết mình chỉ là công cụ mua vui của hai cha con nhà họ Sang

Mới đó mà trời cũng tối hắng, rồi chiếc bánh cuối cùng nó cũng hoàn thành, phần kem rồi nó rắc rắc đều tay phủ một lớp cà phê lên trên mặt bánh kèm theo chữ “ I Biểu tượng cảm xúc heart U” rất sên súa .

- Hoàng Long ơi , ăn tối thôi ! – nó gọi to .

Nghe tiếng gọi anh sắp xếp hồ sơ lại cẩn thận rồi xuống dưới nhà . vừa mở cửa thì thấy trong nhà tối om , chỉ có ánh đèn ở phía nhà bếp .

- Không bật đèn à ? – anh đang đi tới bếp vừa nói .

- Như này mới lãng mạng . – nó cười gian manh .

- Vớ vẩn , bật lên .

- Hông , coi như chịu thôi đi mà , nha nha – nó lay lay vạc áo .

Nhìn nó như con cún tội nghiệp anh cũng siêu lòng , mà dù có cương quyết bật thì chắc không chịu nổi nhiệt của nó .

- Ăn tối đây à – chỉ vào bàn ăn

- Ồ , thì thấy anh mua gà rồi mà cần gì nấu thêm nữa .

- Minh Anh , cô lười thật đó – anh chế giễu

- Ồ , tại tôi không muốn phụ lòng anh thôi .

- Cô ...

Nó cười hì hì , vẫn là như mọi ngày nó vừa nói vừa ăn rôm rã mặt dù anh như tảng băng chỉ à ừ trả lời qua loa đôi khi anh lại cười lên vì sự ngớ ngẩn của nó. Gà cũng đã xơi xong, nó đưa một đĩa bánh đến trước mặt anh .

- Nè thử đi , lần đầu tiên tôi làm đó .

- Tôi sợ – mặt anh nghiêm nghị

- What the sợ ???? – nó trở mặt .

- Món ăn cô làm không cháy khét , thì chắc cũng không ăn được .

- Ồ vậy thôi tôi vớt , tôi vớt .

Nhường người định lấy lại đĩa bánh thì anh đã nhanh tay cầm muỗng lấy bánh cho vào miệng mình .

- Đúng là...người gì đâu à – nó cười

- Lát rửa chén đĩa xong thì mang sách vở qua phòng tôi .

- Làm chi ! – nó hơi ngạc nhiên .

- Cô không có quyền được hỏi chủ nhà .

- Hứ bữa nay còn lên giọng chủ nhà nữa – nó nói lí nhí.

- Mới nói gì đó – anh gằng giọng hỏi .

- He he gì đâu em biết rồi sắp .

- Bánh ngon đó !

Anh đứng dậy phụ nó thu dọn chén đĩa , lấy thuốc của nó đặt sẵn trên bàn rồi lên phòng mình . Nó thấy vậy có chút vui uống thuốc xong rồi vào bếp rửa chén đĩa .

“Có không gian riêng rồi ha ha” nó suy nghĩ rồi cười rất tươi .

64. Chương 31 : Gia Sư Cho Minh Anh !

Từ lúc tan học Hoàng Nhi chẳng về nhà mà đi cùng với Ngọc Quỳnh về nhà cô ấy. Thấy Hoàng Nhi buồn vì chuyện tình cảm Ngọc Quỳnh chẳng nói gì, chỉ sợ nếu nói thêm, khuyên thêm thì chỉ khiến Hoàng Nhi buồn nhiều hơn mà thôi. Chỉ biết cách tốt nhất là ngồi lắng nghe những gì mà Hoàng Nhi nói. Hai chị em ngồi xích đu tâm sự với nhau ...

- Giờ này chắc Minh Anh với anh hai đang vui vẻ lắm!! – Hoàng Nhi thở dài nói.

Ngọc Quỳnh nghe mà không hiểu gì hết , sao lại là Minh Anh và Hoàng Long .

- Ủa tại sao Hoàng Long với Minh Anh ...?? - Ngọc Quỳnh tò mò hỏi .

- Ừ thì Minh Anh đang ở nhà với anh hai mà! – Hoàng Nhi bần thần trả lời.

- Ủa sao lại ở đó chẳng phải Hoàng Long... không thích Minh Anh à ?

- Trời chị à , Minh Anh ở nhà bọn em mà .

Không đánh mà khai, điều mà Hoàng Nhi mới vừa nói ra làm cho Ngọc Quỳnh hơi bất ngờ, vì điều này cô đang nghi ngờ .

Hoàng Nhi lúc này mới bắt giác nhận ra là mình vừa nhiều chuyện mà đi nói lung tung .

- Ô ơ , chị Quỳnh đừng nói với ai nha ! – Hoàng Nhi bối rối .

- Ha ha , em bình tĩnh đi, chị nghi ngờ lâu rồi .

- Ủa sao chị nghi ? – Hoàng Nhi tròn xoe mắt nhìn Ngọc Quỳnh .

- Hôm đó Minh Anh bước vào nhà vẫn mặc trên mình bộ đồ thể dục, mà lúc đó khá tối rồi còn gì , nếu qua trưa sách vở thì mặt đồ đẹp hơn chứ tại sao lại ăn mặc như thế được đúng không?

- Trời trời Ngọc Quỳnh của em không hổ danh chị là một hot girl ngheeee. rồi kể lại câu chuyện Minh Anh chuyển về nhà mình cho Ngọc Quỳnh nghe...

Lời nói của Hoàng Nhi kèm theo đó là một cái ôm, sự nhí nhảnh hồn nhiên của Hoàng Nhi khiến cho Ngọc Quỳnh không thể nào nhịn cười được .

- Con bé này, em thích hợp với nụ cười hơn sự buồn rầu đấy ! – Ngọc Quỳnh béo má Hoàng Nhi .

Hoàng Nhi bỗng dừng cảm xúc khuôn mặt tươi tỉnh bỗng bí xị lại mà thở dài dựa đầu vào vai Ngọc Quỳnh .

- Chị à! Cô gái Sally đó là sao với anh ấy? Hôm nay em thấy họ đi học chung với nhau nữa cơ .

- Chị nghe loáng thoáng ba nói hình như Sally đó là vị hôn thê của Quốc Huy đó .

- Gì cơ ? Chị nói là vị hôn thê ư ? – mắt Hoàng Nhi rưng rưng .

- Ừm , em có sao không . – Ngọc Quỳnh lo lắng hỏi .

- Không sao , em có là gì của anh ấy đâu, nay anh ấy như vậy em mừng cho anh ấy mới phải , em thật ngốc phải không chị? – Hoàng Nhi thút thích.

- Không sao đâu , nếu em muốn khóc thì cứ thoải mái đừng như vậy, nhưng chị muốn biết một điều em có thích Quốc Huy không vậy ?

Hoàng Nhi hơi sốc trước câu hỏi của Ngọc Quỳnh , đã từ rất lâu tuy Quốc Huy và Hoàng Nhi như hình với bóng nhưng chưa bao giờ có sự gò bó gắn kết với nhau bằng hai chữ “ Người yêu “ , đến bây giờ Hoàng Nhi vẫn chưa xác định được Quốc Huy là gì với mình nữa , nhưng thấy anh đi với Sally, lòng Hoàng Nhi đau thắt !!!

- Em cũng không biết nữa ! – Hoàng Nhi thở dài ra .

- Mỗi lần anh ấy hỏi em đều không nghiêm túc, lúc nghiêm túc trả lời thì anh ấy lại phá lên cười, nên chẳng biết anh ấy có thực sự nghĩ đến em hay không .

- Nếu em thương người ta thì dù có bày tỏ trước cũng không sao đâu . – Ngọc Quỳnh khuyên .

- Ủm chị , nhiều khi em ướm gì mình mạnh dạng như Minh Anh , yêu không đắn đo , yêu không suy nghĩ nhiều .

- Mỗi người một tính cách Nhi à , em có phần dễ thương hoạt bát riêng của mình Minh Anh cũng vậy đừng so sánh mình với bất kì ai. – Ngọc Quỳnh nhỏ nhẹ nói .

Gió chiều mùa đông lồng lộng hôm nay trời không mưa cũng giúp cho lòng người vơi bớt đi sự cô đơn lãnh lẽo, Hoàng Nhi có vô vàng lời muốn nói với Quốc Huy nhưng cái tôi trong cô quá lớn khiến cô không thể thốt lên được lời nào. Ngọc Quỳnh cũng vậy cô yêu đơn phương luôn biết cái kết dành cho mình nhưng vẫn bất chấp làm theo con tim không một phút giây ngừng nghĩ của mình .

“Because of you

I never stray too far from the sidewalk “

Nhạc chuông điện thoại từ túi váy Ngọc Quỳnh vang lên đưa cả hai về thực tại .

- Alo , mình nghe .

- ...

- Ồ , được rồi có cả Hoàng Nhi đó

-

- Oke vậy 7 giờ tối gặp nhau .

Ngọc Quỳnh tắt máy rồi quay sang nhìn Hoàng Nhi .

- Quốc Huy hay Đăng Khôi vậy chị .

- Là Đăng Khôi em !

- À hôm nay chúng ta có hẹn mà . – Hoàng Nhi chợt nhớ ra .

- Ủ , thôi vào chuẩn bị thôi .

Hoàng Nhi thôi ử rũ nữa, cô trở lại nét mặt vui vẻ như thường ngày, cả hai chị em cùng nhau vào nhà sửa soạn chuẩn bị cho cuộc hẹn tối hôm nay .

Tại biệt thự Họ Sang .

Sau màn mây mưa trước sự dịu dàng triu mến của Thế Hiển, cô ta như ngã quỵ trước lưới tình ấy của hắn, đưa tay vuốt mũi hắn ngắm nhìn khuôn mặt điển trai nằm cạnh mình, cảm giác nhột nhột làm hắn thức giấc .

- Em xin lỗi – cô thư kí dịu dàng .

- Không sao , anh có làm em đau không – hắn vuốt má ân cần .

Cô thư kí tỏ ra ngại ngùng cúi đầu vào lòng ngực hắn cười mỉm .

- Em đói chưa? Chúng ta dậy đi ăn rồi anh đưa em đi chơi, đồng ý không ?

- Ủm – cô thư kí gục nhẹ đầu .

Hắn đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm , nhếch môi cười .

“đàn bà , thật ngu ngốc ” – hắn nói thầm .

Cô thư kí ở bên ngoài, mặt quần áo rồi lấy phấn son từ túi xách ra trang điểm lại một chút. mặt cô ta vẫn còn chút xúng đở vì bị Sang Thế Hùng hành hạ .

Hắn trở ra trong bộ trang phục trẻ trung nhưng đầy phong độ ,khiến cô thư kí phải thần thờ .

- Đi thôi ! – hẳn gọi .

- Ừm . – cô thư kí vui vẻ , cùng hẳn đi ra khỏi nhà .

Thế Hiển , dẫn cô ta vào một nhà hàng sang trọng hẳn khê cong môi cười .

“ nhà hàng này không biết bao nhiêu cô đã bại dưới tay hẳn” .

- Thế Hiển , anh cười gì vậy ? – cô thư kí dịu dàng nói .

- À không có gì vào thôi . – Hẳn đặt tay lên eo cô thư kí rồi vào nhà hàng .

Galang kéo ghế mời cô ta ngồi , rồi hẳn cũng ngồi xuống. Cả hai trò chuyện rất vui vẻ, cô thư kí bây giờ lòng đầy sự cảm kích và rung động trước Thế Hiển , thỉnh thoảng cô ta nghĩ ngợi...

“ không ngờ tên Thế Hùng lạnh đậm kia lại có một người con trai ấm áp biết quan tâm ân cần với người khác như vậy, không giống như ông ta, ngoài những lúc xem cô như một con búp bê tình dục xong việc thì quăng cho cô ta một cục tiền muốn làm gì thì làm, chẳng bao giờ dẫn cô ta đi ăn hay quan tâm như Thế Hiển” .

Từ đằng xa, ánh mắt Thy Thy nổi đóa này giờ chỉ muốn chạy đến bàn phía bên kia mà xé xát người con gái đang đi cùng hẳn, nhưng vì Thy Thy đang đi với Ngọc Huyền nên phải nén lại . Chì một sơ xuất nhỏ mọi kế hoạch của Thy Thy sẽ tan biến .

Đành ngậm ngùi nuốt bực tức vào trong, hẳn gọi bồi bàn cho đem món ăn lên rồi cùng trò chuyện với cô thư kí hết sức vui vẻ

Nó dọn dẹp dưới bếp xong, liền chạy lên phòng ôm nguyên một đồng sách vở chạy sang, hai tay bưng sách vở không thể nào mà gõ cửa được nó bèn lấy cái đầu của mình đập nhẹ vào cửa.

Nào ngờ đâu đúng lúc anh mở cửa ra làm nó mất đà ngã vào người anh .

- Ô ơ ...

- Hoàng Long .

- Cô định chuyển sang phòng tôi ở luôn à ? – anh nhú mày nhìn nó .

- Hì, ai biết tại anh bảo là mang sách vở qua mà không chỉ định cụ thể chứ bộ !!!

- Minh Anh dạo này cô thích trả treo với tôi nhỉ .

- Có đâu hihi - nó cười đáp . Anh thấy vậy liền bê hộ nó ít sách vở rồi đi vào phòng, nó theo thói quen mở đèn lên khiến anh hơi khựng người lại nhưng cũng không căng thẳng như hôm trước nữa, giờ nó mới thấy thật rõ phòng anh.

Không ngờ căn phòng của anh là MÀU TÍM, nó tròn xoe mắt nhìn. rồi ôm bụng cười phì, anh đang cầm cuốn vở bài tập của nó dòm ngó thì nghe tiếng cười liên cau mày nhìn sang nó.

- Con lợn, cô cười gì thế !

- Ha ha, Hoàng Lon..g... tôi... ha ha ... - nó vẫn ôm bụng mà cười.

- Cô im ngay cho tôi ! – anh hơi cáu, vì chỉ riêng anh không biết nó đang cười gì mình nên cảm thấy hơi què.

- Ồm ! – nó cố gắng nín cười mặt vẫn còn đỏ.

- Tới đây. – anh đưa ngón tay ngoắc ngoắc nó lại .

Nó tiếng lại bàn làm việc của anh, tự nhiên như người Hà Nội nó chiếm lĩnh luôn cái ghế nệm ngon lành .

- Con bé này, đứng lên. – anh nói như ra lệnh .

- Chi zà ???

- Ghế của tôi !

- Giờ nó là của Minh Anh rồi. Tôi đang ốm nên cần phải ngồi hoặc nằm trên gì đó êm êm. Được chứ ! – nó nháy mắt .

Hoàng Long chịu thua, anh đưa tay lên xoa xoa trán mình , rồi tự cười ngớ ngẩn .

“Minh Anh, cô được lắm” – anh nghĩ thầm.

Bỏ tay trước lời nói bá đạo của nó , anh không tranh cãi đành chạy xuống dưới nhà tìm chiếc ghế nhựa mà ngồi tạm .

- Cái này là toán cô làm đó à ! – anh nhíu mày khi lật từng trang vở .

- Ừm ! giỏi hông – nó chu môi .

- Đưa bút chì đây – mắt vẫn dán vào vở anh nói .

- Nè ! – nó

- Chỗ này, chỗ này, và khúc này sai bét rồi nè – anh lấy bút chì khoanh tròn những chỗ nó làm sai .

- Ừa sao thế được, Hoàng Nhi chỉ rõ rồi mà – nó trở mắt @@ .

- Còn cái, giờ có làm lại không ? – anh khoanh tay trước ngực .

- Ồ ồ , biết rồi từ từ anh giảng bài này đi .

Nó chống cằm lắng nghe anh giảng bài, chăm chú làm theo hướng dẫn. Giờ đây hai người quần quýt bên nhau nhưng nó chỉ chăm chú vào việc học chứ không phải là tình cảm. Điều này khiến anh vừa buồn vừa vui .

Buồn vì, anh đã từng có suy nghĩ khi ở chung với nhau, chắc chắn nó sẽ bày trò như mọi khi mà tiếp cận anh. Nhưng không, nó không làm thế, ngoài toán ra thì chẳng có anh .

Còn vui, vì anh thấy nó là một người con gái tuy có chút vụng về ngốc nghếch nhưng quyết tâm làm gì thì sẽ hoàn thành không bỏ dỡ, cũng chẳng bị phân tâm, cái gì ra cái đó .

- Hoàng Long ơi ! chỗ này... – nó thúc nhẹ tay anh .

Giật mình tỉnh lại sau những suy nghĩ anh nhìn sang nó .

- Ừm đúng rồi giờ ra nghiệm x nữa là được rồi .

- Nè, x = 5 đúng không ! – nó hí hửng nhìn kết quả .

- Ừ, đúng rồi đó, làm tiếp bài này coi !- anh khá hài lòng với thái độ của nó .

“ Coi bộ đầu óc con lợn này chưa đến nỗi nào” – khẽ cong môi anh cười .

“ Chán quá, học này giờ được rồi phá thôi”- nó cười nham hiểm . Lấy mảnh giấy nháp trên bàn cầm bút chì lục ghi một phương trình gì đó ...

- Hoàng Long , bài này cần sự trợ giúp của anh nè ! – nó cười tươi đẩy tờ giấy sang phía anh .

Suy nghĩ hôm nay của anh đã sai hoàn toàn, anh mới vừa khen nó một chút thì nó đã lộ ngay cái bản chất của mình ra ngoài. Chăm chú nhìn mảnh giấy anh đọc nhầm theo .

.Tình= love

. Yêu= love

=> Tình.Yêu= Tình Yêu

Love.Love= Love Love

Love.Love - 2Love= 0

Love(Love-2)= 0

Love= 0 or Love= 2

*Kết Luận:

. Tình yêu là từ cả 2 phía (love=2) hoặc chỉ là tình bạn (Love= 0)

. Phương Trình vô nghiệm khi Love= 1. Yêu đơn phương là vô nghĩa.

Bây giờ anh muốn khóc quá, nhỏ Minh Anh này càng ngày càng bá đạo một cách trắng trợn, anh muốn khóc cũng không xong muốn cười cũng không được .

- Minh Anh ! – anh găng giọng .

Thật ra nếu như bây giờ cho phép anh nhất định sẽ nói “ Minh Anh , em đáng yêu thật đó” nhưng mà lí trí lại không cho phép anh thốt ra câu đó .

- Gì , tôi thông minh phải không , hử hử – nó cười nham nhữ trước bài toán của mình .

- Cô , một là học nghiêm túc cho tôi, hai là cô về phòng !

- Đùa tí mà – mặt nó bí xị khi bị anh la .

Trong lòng anh lúc này rất vui nhưng vô tình cái tôi của chính mình mà làm cho ử ử , anh thấy có một chút dễ chịu .

- Anh không có một chút rung động nào với tôi thật sao ?

- Trời đất ơi ! đầu năm đến giờ cũng lâu lắm rồi mà Hoàng Long – Nó quay sang lấy tay béo má anh banh ra làm hai , chu môi nói điệu bộ hết sức dễ thương .

Quá bất ngờ, anh không kịp phản ứng. Lại lần thứ hai anh bối rối khi mặt đối mặt với nó như thế này, anh ngẩn ngơ trước khuôn mặt dễ thương kia của nó, tim đập mạnh liên hồi đến nỗi sưng người không thể điều khiển cơ thể .

Có lẽ giờ đây nó đã thật chiếm một phần nào đó trong tim anh .

- À ừm... tôi...- anh định trả lời thì bị nó ngắt lời .

- Ừm chắc anh không có cảm giác gì với tôi thật rồi – nó buông tay mình ra khỏi má anh , cuối mặt xuống vở cầm bút chì quậy quậy .

Không gian trở nên im lặng, nó sợ sẽ quê tập hai nói đúng hơn sẽ thêm thất vọng nếu như mình nói tiếp nên nó đành im lặng, còn anh lúc này có khó chịu cũng không biết phải nói sao với nó, hai người cứ thế mà theo đuổi suy nghĩ riêng của mình .

- Mệt rồi mai học tiếp – nó .

- Xuống xem phim không – anh .

Cả hai người quay sang nhìn nhau rồi nói cùng lúc .

- Ờ ! – anh .

- Ờ ! – nó .

Lại một lần nữa cả hai người họ đồng thanh, Minh Anh bối rối đóng tập sách vở lại, anh cũng luông cuống không kém đứng dậy đi ra khỏi phòng trước.

“Sao cảm thấy nóng thế này .” – anh thổi mạnh hơi thở ra.

- Hoàng Long, anh có điện thoại này . – tiếng nó từ trong phòng vọng ra .

Định chạy lên lấy thì nó đã mang xuống cho anh .

- Là Đăng Khôi điện đó nghe máy đi ! – nó đưa điện thoại rồi ra ghế sofa ngồi .

Cầm điện thoại anh bấm nghe máy đồng thời đi ra một góc khác .

“Mày không đi à”- tiếng Đăng Khôi nói to qua điện thoại .

“Ừm, bận rồi , lần sau đi” – anh đáp .

“Ồm , zậy thôi bọn tao đi à , đừng buồn vì phải cắm đầu vào máy tính thay vì bọn tao được ngắm gái xinh” – Đăng Khôi cười giễu cợt .

“Tao không thiếu”- anh nói đùa lại rồi cúp máy, trở vào phòng khách với nó .

- Lại coi phim ma à – anh đặt xuống bàn vài lon coca và bánh snack vừa nói .

- Ừ , sợ thì đi ngủ đi lêu lêu – nó nhìn anh le lưỡi trên .

- Để coi ai sợ – anh phì cười .

- Ồm để rồi xem . – nó vênh mặt .

Vì nó đã có lòng mở phim ma cộng thêm nó là người thách thức thì anh chiều theo tự nhiên đứng dậy tắt hết đèn, chỉ để ánh sáng từ chiếc màn hình tivi phát ra, âm thanh cũng vụt lên hết cỡ tăng thêm phần rùng rợn, cả hai cùng nhau chăm chú xem .

65. Chương 31 : Gia Sư Cho Minh Anh !

Từ lúc tan học Hoàng Nhi chẳng về nhà mà đi cùng với Ngọc Quỳnh về nhà cô ấy. Thấy Hoàng Nhi buồn vì chuyện tình cảm Ngọc Quỳnh chẳng nói gì, chỉ sợ nếu nói thêm, khuyên thêm thì chỉ khiến Hoàng Nhi buồn nhiều hơn mà thôi. Chỉ biết cách tốt nhất là ngồi lắng nghe những gì mà Hoàng Nhi nói. Hai chị em ngồi xích đu tâm sự với nhau ...

- Giờ này chắc Minh Anh với anh hai đang vui vẻ lắm!! – Hoàng Nhi thở dài nói.

Ngọc Quỳnh nghe mà không hiểu gì hết , sao lại là Minh Anh và Hoàng Long .

- Ủa tại sao Hoàng Long với Minh Anh ...?? - Ngọc Quỳnh tò mò hỏi .

- Ừ thì Minh Anh đang ở nhà với anh hai mà! – Hoàng Nhi bần thần trả lời.

- Ủa sao lại ở đó chẳng phải Hoàng Long... không thích Minh Anh à ?

- Trời chị à , Minh Anh ở nhà bọn em mà .

Không đánh mà khai, điều mà Hoàng Nhi mới vừa nói ra làm cho Ngọc Quỳnh hơi bất ngờ, vì điều này cô đang nghi ngờ .

Hoàng Nhi lúc này mới bắt giác nhận ra là mình vừa nhiều chuyện mà đi nói lung tung .

- Ô ơ , chị Quỳnh đừng nói với ai nha ! – Hoàng Nhi bối rối .

- Ha ha , em bình tĩnh đi, chị nghi ngờ lâu rồi .

- Ủa sao chị nghi ? – Hoàng Nhi tròn xoe mắt nhìn Ngọc Quỳnh .

- Hôm đó Minh Anh bước vào nhà vẫn mặc trên mình bộ đồ thể dục, mà lúc đó khá tối rồi còn gì , nếu qua trưa sách vở thì mặt đồ đẹp hơn chứ tại sao lại ăn mặc như thế được đúng không?

- Trời trời Ngọc Quỳnh của em không hổ danh chị là một hot girl ngheeee. rồi kể lại câu chuyện Minh Anh chuyển về nhà mình cho Ngọc Quỳnh nghe...

Lời nói của Hoàng Nhi kèm theo đó là một cái ôm, sự nhí nhảnh hồn nhiên của Hoàng Nhi khiến cho Ngọc Quỳnh không thể nào nhịn cười được .

- Con bé này, em thích hợp với nụ cười hơn sự buồn rầu đấy ! – Ngọc Quỳnh béo má Hoàng Nhi .

Hoàng Nhi bỗng dừng cảm xúc khuôn mặt tươi tỉnh bỗng bí xị lại mà thở dài dựa đầu vào vai Ngọc Quỳnh .

- Chị à! Cô gái Sally đó là sao với anh ấy? Hôm nay em thấy họ đi học chung với nhau nữa cơ .

- Chị nghe loáng thoáng ba nói hình như Sally đó là vị hôn thê của Quốc Huy đó .
- Gì cơ ? Chị nói là vị hôn thê ư ? – mắt Hoàng Nhi rưng rưng .
- Ủm , em có sao không . – Ngọc Quỳnh lo lắng hỏi .
- Không sao , em có là gì của anh ấy đâu, nay anh ấy như vậy em mừng cho anh ấy mới phải , em thật ngốc phải không chị? –Hoàng Nhi thút thích.
- Không sao đâu , nếu em muốn khóc thì cứ thoải mái đừng như vậy, nhưng chị muốn biết một điều em có thích Quốc Huy không vậy ?

Hoàng Nhi hơi sốc trước câu hỏi của Ngọc Quỳnh , đã từ rất lâu tuy Quốc Huy và Hoàng Nhi như hình với bóng nhưng chưa bao giờ có sự gò bó gắn kết với nhau bằng hai chữ “ Người yêu “ , đến bây giờ Hoàng Nhi vẫn chưa xác định được Quốc Huy là gì với mình nữa , nhưng thấy anh đi với Sally, lòng Hoàng Nhi đau thắt !!!

- Em cũng không biết nữa ! – Hoàng Nhi thở dài ra .
- Mỗi lần anh ấy hỏi em đều không nghiêm túc, lúc nghiêm túc trả lời thì anh ấy lại phá lên cười, nên chẳng biết anh ấy có thực sự nghĩ đến em hay không .
- Nếu em thương người ta thì dù có bày tỏ trước cũng không sao đâu . – Ngọc Quỳnh khuyên .
- Ủm chị , nhiều khi em ướm gì mình mạnh dạng như Minh Anh , yêu không dẫn đó , yêu không suy nghĩ nhiều .
- Mỗi người một tính cách Nhi à , em có phần dễ thương hoạt bát riêng của mình Minh Anh cũng vậy đừng so sánh mình với bất kì ai. – Ngọc Quỳnh nhỏ nhẹ nói .

Gió chiều mùa đông lồng lộng hôm nay trời không mưa cũng giúp cho lòng người vơi bớt đi sự cô đơn lãnh lẽo, Hoàng Nhi có vô vàng lời muốn nói với Quốc Huy nhưng cái tôi trong cô quá lớn khiến cô không thể thốt lên được lời nào. Ngọc Quỳnh cũng vậy cô yêu đơn phương luôn biết cái kết dành mình nhưng vẫn bất chấp làm theo con tim không một phút giây ngừng nghĩ của mình .

“Because of you

I never stray too far from the sidewalk “

Nhạc chuông điện thoại từ túi váy Ngọc Quỳnh vang lên đưa cả hai về thực tại .

- Alo , mình nghe .
 - ...
 - Ồ , được rồi có cả Hoàng Nhi đó
 -
 - Oke vậy 7 giờ tối gặp nhau .
- Ngọc Quỳnh tắt máy rồi quay sang nhìn Hoàng Nhi .
- Quốc Huy hay Đăng Khôi vậy chị .
 - Là Đăng Khôi em !
 - À hôm nay chúng ta có hẹn mà . – Hoàng Nhi chợt nhớ ra .
 - Ủ , thôi vào chuẩn bị thôi .

Hoàng Nhi thôi ỉm rừ nữa,cô trở lại nét mặt vui vẻ như thường ngày, cả hai chị em cùng nhau vào nhà sửa soạn chuẩn bị cho cuộc hẹn tối hôm nay .

Tại biệt thự Họ Sang .

Sau màn mây mưa trước sự dịu dàng trìu mến của Thế Hiển, cô ta như ngã quy trước lưới tình ấy của hắn, đưa tay vuốt mũi hắn ngắm nhìn khuôn mặt điển trai nằm cạnh mình, cảm giác nhột nhột làm hắn thức giấc .

- Em xin lỗi – cô thư kí dịu dàng .

- Không sao , anh có làm em đau không – hắn vuốt má ân cần .

Cô thư kí tỏ ra ngại ngùng vùi đầu vào lòng ngực hắn cười mỉm .

- Em đói chưa? Chúng ta dậy đi ăn rồi anh đưa em đi chơi, đồng ý không ?

- Ừm – cô thư kí gục nhẹ đầu .

Hắn đứng dậy đi thẳng vào phòng tắm , nhếch môi cười .

“đàn bà , thật ngu ngốc ” – hắn nói thầm .

Cô thư kí ở bên ngoài, mặt quần áo rồi lấy phấn son từ túi xách ra trang điểm lại một chút. mặt cô ta vẫn còn chút xạm đỏ vì bị Sang Thế Hùng hành hạ .

Hắn trở ra trong bộ trang phục trẻ trung nhưng đầy phong độ ,khiến cô thư kí phải thần thờ .

- Đi thôi ! – hắn gọi .

- Ừm . – cô thư kí vui vẻ , cùng hắn đi ra khỏi nhà .

Thế Hiển , dẫn cô ta vào một nhà hàng sang trọng hắn khẽ cong môi cười .

“ nhà hàng này không biết bao nhiêu cô đã bại dưới tay hắn” .

- Thế Hiển , anh cười gì vậy ? – cô thư kí dịu dàng nói .

- À không có gì vào thôi . – Hắn đặt tay lên eo cô thư kí rồi vào nhà hàng .

Galang kéo ghế mời cô ta ngồi , rồi hắn cũng ngồi xuống. Cả hai trò chuyện rất vui vẻ, cô thư kí bây giờ lòng đầy sự cảm kích và rung động trước Thế Hiển , thỉnh thoảng cô ta nghĩ ngợi...

“ không ngờ tên Thế Hùng lạnh đậm kia lại có một người con trai ấm áp biết quan tâm ân cần với người khác như vậy, không giống như ông ta, ngoài những lúc xem cô như một con búp bê tình dục xong việc thì quăng cho cô ta một cục tiền muốn làm gì thì làm, chẳng bao giờ dẫn cô ta đi ăn hay quan tâm như Thế Hiển” .

Từ đằng xa, ánh mắt Thy Thy nổi óa nãy giờ chỉ muốn chạy đến bàn phía bên kia mà xé xát người con gái đang đi cùng hắn, nhưng vì Thy Thy đang đi với Ngọc Huyền nên phải nén lại . Chì một sơ xuất nhỏ mọi kế hoạch của Thy Thy sẽ tan biến .

Đành ngậm ngùi nuốt bực tức vào trong, hắn gọi bồi bàn cho đem món ăn lên rồi cùng trò chuyện với cô thư kí hết sức vui vẻ

Nó dọn dẹp dưới bếp xong, liền chạy lên phòng ôm nguyên một đồng sách vở chạy sang, hai tay bưng sách vở không thể nào mà gõ cửa được nó bèn lấy cái đầu của mình đập nhẹ vào cửa.

Nào ngờ đâu đúng lúc anh mở cửa ra làm nó mất đà ngã vào người anh .

- Ô ơ ...

- Hoàng Long .

- Cô định chuyển sang phòng tôi ở luôn à ? – anh nhú mày nhìn nó .

- Hì, ai biết tại anh bảo là mang sách vở qua mà không chỉ định cụ thể chứ bộ !!!

- Minh Anh dạo này cô thích trả treo với tôi nhỉ .

- Có đâu hihi - nó cười đáp . Anh thấy vậy liền bê hộ nó ít sách vở rồi đi vào phòng, nó theo thói quen mở đèn lên khiến anh hơi khựng người lại nhưng cũng không căng thẳng như hôm trước nữa, giờ nó mới thấy thật rõ phòng anh.

Không ngờ căn phòng của anh là MÀU TÍM, nó tròn xoe mắt nhìn. rồi ôm bụng cười phì, anh đang cầm cuốn vở bài tập của nó dòm ngó thì nghe tiếng cười liên cau mày nhìn sang nó.

- Con lợn, cô cười gì thế !

- Ha ha, Hoàng Lon..g... tôi... ha ha ... - nó vẫn ôm bụng mà cười.

- Cô im ngay cho tôi ! – anh hơi cáu, vì chỉ riêng anh không biết nó đang cười gì mình nên cảm thấy hơi què.

- Ồm ! – nó cố gắng nín cười mặt vẫn còn đỏ.

- Tới đây. – anh đưa ngón tay ngoắc ngoắc nó lại .

Nó tiếng lại bàn làm việc của anh, tự nhiên như người Hà Nội nó chiếm lĩnh luôn cái ghế nệm ngon lành .

- Con bé này, đứng lên. – anh nói như ra lệnh .

- Chi zạ ???

- Ghế của tôi !

- Giờ nó là của Minh Anh rồi. Tôi đang ốm nên cần phải ngồi hoặc nằm trên gì đó êm êm. Được chứ ! – nó nháy mắt .

Hoàng Long chịu thua, anh đưa tay lên xoa xoa trán mình , rồi tự cười ngớ ngẩn .

“Minh Anh, cô được lắm” – anh nghĩ thầm.

Bó tay trước lời nói bá đạo của nó , anh không tranh cãi đành chạy xuống dưới nhà tìm chiếc ghế nhựa mà ngồi tạm .

- Cái này là toán cô làm đó à ! – anh nhíu mày khi lật từng trang vở .

- Ừm ! giỏi hông – nó chu môi .

- Đưa bút chì đây – mắt vẫn dán vào vở anh nói .

- Nè ! – nó

- Chỗ này, chỗ này,và khúc này sai bét rồi nè – anh lấy bút chì khoanh tròn những chỗ nó làm sai .

- Ừa sao thế được, Hoàng Nhi chỉ rõ rồi mà – nó trố mắt @@ .

- Còn cái, giờ có làm lại không ? – anh khoanh tay trước ngực .

- Ồh ồh , biết rồi từ từ anh giải bài này đi .

Nó chống cằm lắng nghe anh giảng bài, chăm chú làm theo hướng dẫn. Giờ đây hai người quần quýt bên nhau nhưng nó chỉ chăm chú vào việc học chứ không phải là tình cảm. Điều này khiến anh vừa buồn vừa vui .

Buồn vì, anh đã từng có suy nghĩ khi ở chung với nhau, chắc chắn nó sẽ bày trò như mọi khi mà tiếp cận anh. Nhưng không, nó không làm thế, ngoài toán ra thì chẳng có anh .

Còn vui, vì anh thấy nó là một người con gái tuy có chút vụng về ngốc nghếch nhưng quyết tâm làm gì thì sẽ hoàn thành không bỏ dỡ, cũng chẳng bị phân tâm, cái gì ra cái đó .

- Hoàng Long ơi ! chỗ này... – nó thúc nhẹ tay anh .

Giật mình tỉnh lại sau những suy nghĩ anh nhìn sang nó .

- Ừm đúng rồi giờ ra nghiệm x nữa là được rồi .

- Nè, $x = 5$ đúng không ! – nó hí hửng nhìn kết quả .

- Ủ, đúng rồi đó, làm tiếp bài này coi !- anh khá hài lòng với thái độ của nó .

“ Coi bộ đầu óc con lợn này chưa đến nỗi nào” – khế cong môi anh cười .

“ Chán quá, học này giờ được rồi phá thôi”- nó cười nham hiểm . Lấy mảnh giấy nháp trên bàn cầm bút hì hục ghi một phương trình gì đó ...

- Hoàng Long , bài này cần sự trợ giúp của anh nè ! – nó cười tươi đẩy tờ giấy sang phía anh .

Suy nghĩ hôm nay của anh đã sai hoàn toàn, anh mới vừa khen nó một chút thì nó đã lộ ngay cái bản chất của mình ra ngoài. Chăm chú nhìn mảnh giấy anh đọc nhầm theo .

.Tình= love

. Yêu= love

=> Tình.Yêu= Tình Yêu

<=>Love.Love= Love Love

<=> Love.Love - 2Love= 0

<=> Love(Love-2)= 0

<=> Love= 0 or Love= 2

*Kết Luận:

. Tình yêu là từ cả 2 phía (love=2) hoặc chỉ là tình bạn (Love= 0)

. Phương Trình vô nghiệm khi Love= 1. Yêu đơn phương là vô nghĩa.

Bây giờ anh muốn khóc quá, nhỏ Minh Anh này càng ngày càng bá đạo một cách trắng trợn, anh muốn khóc cũng không xong muốn cười cũng không được .

- Minh Anh ! – anh gặng giọng .

Thật ra nếu như bây giờ cho phép anh nhất định sẽ nói “ Minh Anh , em đáng yêu thật đó” nhưng mà lí trí lại không cho phép anh thốt ra câu đó .

- Gì , tôi thông minh phải không , hớ hớ – nó cười nham nhỡ trước bài toán của mình .

- Cô , một là học nghiêm túc cho tôi, hai là cô về phòng !

- Đùa tí mà – mặt nó bí xị khi bị anh la .

Trong lòng anh lúc này rất vui nhưng vô tình cái tôi của chính mình mà làm cho ỉu rủ , anh thấy có một chút dễ chịu .

- Anh không có một chút rung động nào với tôi thật sao ?

- Trời đất ơi ! đầu năm đến giờ cũng lâu lắm rồi mà Hoàng Long – Nó quay sang lấy tay béo má anh banh ra làm hai , chu môi nói điệu bộ hết sức dễ thương .

Quá bất ngờ, anh không kịp phản ứng. Lại lần thứ hai anh bối rối khi mặt đối mặt với nó như thế này, anh ngẩn ngơ trước khuôn mặt dễ thương kia của nó, tim đập mạnh liên hồi đến nỗi từng người không thể điều khiển cơ thể .

Có lẽ giờ đây nó đã thật chiếm một phần nào đó trong tim anh .

- À ừm... tôi...- anh định trả lời thì bị nó ngắt lời .

- Ừm chắc anh không có cảm giác gì với tôi thật rồi – nó buông tay mình ra khỏi má anh , cuối mặt xuống vỗ cầm bút chì quậy quậy .

Không gian trở nên im lặng, nó sợ sẽ quê tập hai nói đúng hơn sẽ thêm thất vọng nếu như mình nói tiếp nên nó đành im lặng, còn anh lúc này có khó chịu cũng không biết phải nói sao với nó, hai người cứ thế mà theo đuổi suy nghĩ riêng của mình .

- Một rồi mai học tiếp – nó .

- Xuống xem phim không – anh .

Cả hai người quay sang nhìn nhau rồi nói cùng lúc .

- Ồ ! – anh .

- Ồ ! – nó .

Lại một lần nữa cả hai người họ đồng thanh, Minh Anh bối rối đóng tập sách vở lại, anh cũng luống cuống không kém đứng dậy đi ra khỏi phòng trước.

“Sao cảm thấy nóng thế này .” – anh thổi mạnh hơi thở ra.

- Hoàng Long, anh có điện thoại này . – tiếng nó từ trong phòng vọng ra .

Định chạy lên lấy thì nó đã mang xuống cho anh .

- Là Đăng Khôi điện đó nghe mấy đi ! – nó đưa điện thoại rồi ra ghế sofa ngồi .

Cầm điện thoại anh bấm nghe máy đồng thời đi ra một góc khác .

“Mày không đi à”- tiếng Đăng Khôi nói to qua điện thoại .

“Ừm, bận rồi , lần sau đi” – anh đáp .

“Ồm , zậy thôi bọn tao đi à , đừng buồn vì phải cắm đầu vào máy tính thay vì bọn tao được ngắm gái xinh” – Đăng Khôi cười giễu cợt .

“Tao không thiếu”- anh nói đùa lại rồi cúp máy, trở vào phòng khách với nó .

- Lại coi phim ma à – anh đặt xuống bàn vài lon coca và bánh snack vừa nói .

- Ừ , sợ thì đi ngủ đi lêu lêu – nó nhìn anh le lưỡi trên .

- Để coi ai sợ – anh phì cười .

- Ồm để rồi xem . – nó vênh mặt .

Vì nó đã có lòng mở phim ma cộng thêm nó là người thách thức thì anh chiều theo tự nhiên đứng dậy tắt hết đèn, chỉ để ánh sáng từ chiếc màn hình tivi phát ra, âm thanh cũng văng lên hết cỡ tăng thêm phần rùng rợn, cả hai cùng nhau chăm chú xem .

66. Chương 32 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiểm (Phần 1)

F3 club

Ngọc Quỳnh cùng Hoàng Nhi và Đăng Khôi đến club trước, đã trễ giờ nhưng vẫn chưa thấy Quốc Huy xuất hiện. Hoàng Nhi vừa muốn gặp vừa muốn không, giờ mà gặp nhau Hoàng Nhi không biết phải như thế nào nữa ..

- Quốc Huy ! – Đăng Khôi đưa tay ra hiệu .

Quốc Huy thấy vậy cũng đưa tay chào lại rồi tiến tới bàn bọn họ, nhưng không chỉ có Quốc Huy sau lưng anh xuất hiện thêm một thiên thần nữa đó là Sally, Sally đưa các ngón tay chuyển động lên xuống chào Đăng Khôi .

- Đến trễ vậy mà ! – Đăng Khôi nhú mày .
- Phụ nữ là cả chùm rắc rối và lễ mễ – Quốc Huy nhõn miệng cười .
- Này , là do mẹ anh mà – Sally thúc nhẹ bên hông Quốc Huy .

Hoàng Nhi đứng quan sát mà trái tim nhói lên , hơi thở khó nhọc. Ngọc Quỳnh đứng cạnh thấy thế liền trấn tĩnh cho Hoàng Nhi .

“ Không sao đâu Nhi” – Ngọc Quỳnh cầm tay Hoàng Nhi nói .

“Ủm” – Hoàng Nhi chỉ gục nhẹ đầu .

Lấy lại bình tĩnh Hoàng Nhi tươi cười như không có gì. Sally trông thấy Hoàng Nhi liền lên kế hoạch ghẹo .

- À e là Hoàng Nhi phải không . – Sally cười tươi chào hỏi .
- Ủm chị hi hi , chị là...?? – Hoàng Nhi .
- À chị tên Phi Yến gọi chị là Sally được rồi – Sally ^^
- Hi hi tên chị giống mỹ nhân Trung Quốc quá . – Hoàng Nhi nói chào hỏi xã giao .
- Em nói quá .

- Thôi mọi người vào ngồi chơi đi, đừng chào hỏi nhau nữa người quen cả mà – Ngọc Quỳnh lên tiếng kết thúc màn chào hỏi .

Vẫn như mọi ngày ở không gian nhộn nhịp về đêm ở nơi này, các vũ nữ ăn mặc sexy lắc lư theo điệu nhạc, các cậu ấm cô chiêu uống hết chén này đến chén khác, nơi mua vui và xả stress ...

Cả bọn ngồi cùng nhau cười nói vui vẻ nhưng chỉ là cái võ bọc bên ngoài , từ trận mưa hôm đó đến bây giờ Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi mới gặp lại nhau. Hoàng Nhi thì không dám đối diện mặt chạm mặt Quốc Huy sợ rằng trong một giây nào đó sẽ bộc lộ sự yếu đuối .

- Hoàng Nhi em đi vệ sinh với chị không – Sally lên tiếng .
- Ủm – Hoàng Nhi gục nhẹ .

Trong toilet lúc hai người đang rửa tay , Sally bắt chuyện với Hoàng Nhi .

- Chị nghe Quốc Huy kể nhiều về em lắm –Sally cười nhẹ .
- Hì , chúng em cũng thân nhau từ đó đến giờ mà hi hi .
- Vậy hai người không hẹn hò hả ? – Sally cố tình nhấn mạnh .
- Làm sao có thể , em và Quốc Huy là anh em tốt của nhau thôi – Hoàng Nhi cười nhẹ đáp ^^ .
- Ủm , vậy mà chị cứ lo rằng mình là kẻ phá hoại .
- Không có đâu, Quốc Huy thật may mắn khi có vị hôn thê như chị đó ! – Hoàng Nhi cố gắng gượng nói từng chữ .
- Ủm thôi chúng ta ra thôi mọi người chắc đang đợi .

Theo con mắt quan sát của Sally rõ ràng từ đầu đến giờ Hoàng Nhi đã không hề ổn, vậy mà vẫn cố gắng bình tĩnh .

“ Thật không hiểu những con người này , yêu nhau lắm mà tại sao lại dẫu cảm xúc của bản thân” – Sally cười lắc đầu .

Tối hôm nay quả là một ngày hội tụ đông đủ, kể không bao giờ bước chân vào F3 nay lại xuất hiện. Cả bàn Quốc Huy Đăng Khôi trông thấy có chút khó hiểu, rồi cũng coi như không .

- Ngọc Quỳnh , hôm nay vẫn đẹp như mọi khi – hần đi ngang qua bàn mở chào Ngọc Quỳnh .
- Chào, hôm nay cậu cũng có nhả húng qua đây hả ?

- Tất cả vì người đẹp thôi – hấn quay sang nhìn cô thư kí .

- Vậy tôi không làm mất hứng của cả bàn nữa – nói rồi hấn ôm cô thư kí đi sang một bàn khác ...

Ai nấy đều có góc riêng vui chơi của mình họ hòa nguyện vào trong tiếng nhạc sập sinh cho qua ngày .

Biệt thự Gmeinner

Khoảng cách lúc chiếu phim là một mét còn khoảng cách bây giờ giữa hai người họ chỉ tính bằng milimet.

Thời tiết như hòa nguyện cùng với bộ phim, gió lạnh lèo u ám của đêm đông, tiếng đập cửa rầm rầm phát ra từ loa tivi kèm theo tiếng gió rít lên . tiếng kêu gọi của các oan hồn.

Người đàn bà chết treo với nhiều nhát dao đâm ở cổ, máu me đầy người, những căn phòng đầy kinh dị bí mật phía sau cửa sổ .

Tiếng hú phát ra càng lúc càng thanh như hiện diện trước đời thực .

Nữ nhân vật chính đang đi nhẹ, khuôn mặt trắng bạch vì run sợ, từ từ bước đến căn phòng cuối cùng cô ta dùng tay mở cánh cửa .

- Á á á á á – nguyên một con quỷ hiện ra trên màn hình, Minh Anh hoảng hốt ôm chầm lấy anh hét lên .

- Bật đèn đi , bật đèn đi – tay nó vẫn đang choàng cổ anh không buông .

- Ngoan , ngoan tôi tắt rồi – anh vuốt tóc nó .

Một lúc sau nó mới bình tĩnh trở lại , buông anh ra nó cầm lon coca lên uống vội .

- Từ từ thôi !

- Tôi chưa bao giờ coi bộ phim kinh dị nào mà đáng sợ như phim này. Sợ quá – nó toát cả mồ hôi ra trán .

- Ha ha , thế mà khi nãy nói cho to mồm ! – anh phì cười .

- Hứ , thích thì coi tiếp . – nó rón gân lên cái .

- Thôi bỏ đi ! – anh cau mày .

- Ồm .

Nó cầm điều khiển chỉnh hoạt hình xem tiếp còn anh thì cầm ipad lướt lướt gì đó . Chán chường nó thở dài ra .

- Mệt quá à – giọng nói nhỏ lại .

- Lên ngủ đi – anh bảo .

- Chưa muốn ngủ xem tivi chút đã mới 9 giờ mấy mà .

- Hoàng Long qua kia ngồi đi – nó yêu cầu anh sang cái ghế sofa nhỏ bên kia .

- Cô lên chủ nhà bao giờ vậy ?

- Hmm – nó thở dài .

- Sao thế – anh hỏi .

- Tôi cần việc làm thêm !

- Ở đây đâu thiếu thốn cuối tháng vẫn có lương mà .

- Gì chứ , ở nhờ rồi còn có lương !

- Cô cũng làm việc mà .

- Không tôi không nhận đâu .

- Ừm ! – anh gục nhẹ không nói gì thêm

Chẳng hiểu sao thấy nó đang nhõng nhẽo như vậy trong lòng có chút thương thương, rồi nhìn nó đưa tay chỉ vào đùi mình .

- Thật chứ anh làm gối cho tôi nằm thật à – mắt nó sáng rực.

- Chẳng lẽ tôi giỡn !

Anh vừa dứt câu nói là nó nằm ngay xuống không cần phải suy nghĩ nữa, nó và anh bây giờ như một cặp tình nhân , tìm nó như muốn nổ tung muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng nó thích biết chừng nào khi được ở bên anh.

Riêng Hoàng Long, anh cảm thấy rất hạnh phúc và yên bình khi chính mình làm điểm tựa, chỗ dựa cho nó .

- Điều đó, lần này cô trong top 40 của khối 10 , thì chúng ta thử xem .

- Là ì ơ – (là gì cơ) nó ngập dài .

- Không bao giờ nói hai lần . – anh nhấn từng chữ

- Ủm...để nghĩ lại thử xem nào – nó đưa điều khiển lên tráng gõ nhẹ mà suy nghĩ .

“nhỏ này , nói chậm vậy mà cũng không tiếp thu sao” tay cầm ipad xem bản thiết kế nhưng suy nghĩ thì lại là về chính nó .

- À – nó quăng luôn cái điều khiển xuống đất ngồi bật dậy .

- Anh nói thật chứ – nó trở mắt tập trung nhìn anh @@ .

- Ủm ! – anh trả lời kèm theo đó là hành động xoa đầu nó .

- Hí hí – nó cười tít mắt ôm chầm lấy anh .

- Nè nè cô kia – anh già vờ cau mày .

Nó giờ mới để ý thấy mình lộ liễu quá đành cười trừ cho qua, rồi tiếp tục nằm xuống xem hoạt hình. Còn anh thì cong môi cười nhẹ tiếp tục công việc của mình. cả hai đều thấy hạnh phúc lắm nhưng chẳng ai nói ra, nó thì cứ hí hí cho đến lúc ngủ quên lúc nào không hay .

Anh xem qua các bản thiết kế xong nhìn xuống thì nó đã ngủ say xưa mất rồi, lắc đầu cười nhẹ anh bế nó lên phòng đắp chăn cẩn thận, hôn nhẹ lên trán nó .

(ông này chuyên gia hun trộm con gái nhà người ta à)

Vừa bước ra ngoài thì thấy Hoàng Nhi say mềm đang được Ngọc Quỳnh đưa vào nhà .

- Hoàng Nhi sao thế ! – anh chạy đến đỡ Hoàng Nhi thay cho Ngọc Quỳnh .

- Uống nhiều quá ! – thoáng một Ngọc Quỳnh cũng chỉ trả lời cộc lốc .

- Cậu có sao không, còn bọn người kia ?

- Không sao ở ngoài xe hết rồi , Quốc Huy cũng say mềm nên Sally đưa cậu ấy về rồi. Đăng Khôi cũng vậy .

- Ủm , vậy cậu về cẩn thận Hoàng Nhi để tôi lo .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm cười nhẹ rồi cũng đi về vì cũng khá mệt rồi, anh bế Hoàng Nhi vào phòng nằm xuống ngay ngắn , vuốt mái tóc của em gái mình .

Chưa bao giờ anh thấy Hoàng Nhi vượt quá giới hạn mà uống nhiều như thế này, chắc hẳn Hoàng Nhi rất buồn phiền trong lòng .

Một ngày mới bắt đầu, cũng đã khỏe hẳn nên nó quyết định đến trường, dù hôm nay có sống chết cãi nhau âm ỉ nó cũng phải đến trường .

- Chào hai anh em . – nó tươi cười rồi ngồi vào bàn ăn .

- Nhi cậu không sao chứ, mặt cậu sao đỏ thế – nó lo lắng nhìn Hoàng Nhi .

- Hôm qua mình uống hơi nhiều, giờ hơi nhứt đầu .
- Em mệt thì ở nhà nghỉ đi – anh giọng khuyên bảo .
- Ủm , chắc thể em hơi mệt em lên ngủ tiếp đây .

Hoàng Nhi dừng lại không ăn sáng nữa, đi thẳng một mạch lên phòng, nó thấy lo lắng cho Hoàng Nhi lắm vì nó thấu hiểu được phần nào đó tâm sự của Hoàng Nhi. Mắt nó hướng theo nhưng không biết làm gì cho Hoàng Nhi ngay lúc này, nó tự trách trong thâm tâm mình thật vô dụng .

- Đi học thôi ! – anh giục .
- Ủm – lời nói của anh đã làm cắt ngang suy nghĩ của nó .

Không biết hôm nay sẽ là ngày vui hay xui xẻo với nó nữa đây, nhưng vui vẻ nhất là lần này anh chở nó đi học .Đến gần trường thì cả hai phải tự tách nhau đi vào vì sợ người khác biết được .

- Ấy da , trường yêu dấu đã lâu không gặp – nó cười tươi .

Vừa vào trong lớp nó đã nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của đám nữ sinh trong lớp .

- Hai ngày nữa sinh nhật oppa Thế Hiển đó cậu có giấy mời chưa . – Cẩm Tú nói .
- Trời tưởng gì tui cũng có rồi nè – Phương Uyên dơ một tấm thiệp màu trắng .
- &@!*&^\$&^!*\$^!^*&^%*&^%&^!()@)!(/*\$&!

Mặt kệ nó không quan tâm cho lắm, nhất là những chuyện liên quan đến tên Thế Hiển kia, nó lại càng không có hứng thú .

Thứ nó ghét nhất khi vào lớp là các nữ sinh xúm nhau lại nói xấu hết người này người kia, trong khi bản thân thì chẳng hơn ai cả. Chán Chường nó đi bồi dưỡng cho cái bụng yêu dấu .

Khi nó vừa bước ra khỏi lớp, Thy Thy liền chạy đến bọn nữ sinh Phương Uyên. Cổ tình ngồi gần đó không nói gì chỉ để gây sự chú ý với bọn người Cẩm Tú, Phương Uyên .

- Nè con Minh Anh đi học rồi , nghỉ gì chơi nó đi ! – Cẩm Tú lên tiếng .
- Ủm, cả tuần này nó trốn tốt quá để coi hôm nay trốn nổi không ha ha – một nữ sinh khác nói .
- Để tui nghĩ thử có cách nào vẹn toàn chút không ?? – Phương Uyên xoa cằm .
- Phương Uyên cho tôi gợi ý đi – Thy Thy buột miệng nói .

Thy Thy biết trước như vậy liền tương kế tựu kế mà làm. Thái độ như không quan tâm chỉ nói cho vui miệng , nhưng bên trong là đã có tính toán từ trước .

- Cô ta dọn vệ sinh sau khi tan học mà, hôm nay chẳng phải học cả ngày sao. lúc cô ta dọn vệ toilet nhốt lại là xong, muốn hành hạ chút thì tôi nghĩ cái này tôi không cần bày đúng chứ. – Thy Thy nói ngắn gọn .
- Đúng ha , sao không nghĩ ra vậy kìa – Cẩm Tú nói .

Rồi cả bọn nữ sinh phá lên cười cho kế hoạch của mình .

Đang ăn ngon lành dưới căn teen thì nó bị tên “ OAN HỒN” của mình sai vặt nên phải lật đật mua đồ mang lên cho hần, thuận tiện ghét mua cho anh một li cà phê socôla .

Lúc đưa thức ăn cho hần xong nó chạy qua lớp anh, ánh mắt theo dõi nó trông thấy cảm phẩn lên vút luôn phần ăn nó mới mua vào thùng rác .

- Chết tiệt , đã vậy đừng trách tôi ác ! .

Hoàn thành xong nhiệm vụ nó trở về lớp hôm nay không có Hoàng Nhi nó hơi buồn vì không biết nói chuyện với ai. Nên chọn cách ngồi học chăm chú giết thời gian dài đằng đẳng kia .

- Nhất định phải trong top 40 của khối mới được .

Giờ giải lao nó nhắn tin cho Hoàng Long bảo anh về trước không cần đợi nó về cùng. rồi tiếp tục làm bài tập, chiều hôm nay là tiết làm bài tập của các lớp vì kì thi học kì sắp đến .

Cuối cùng tiếng chuông kết thúc giờ học cũng vang lên, cả lớp trầm trồ cả lên ai nấy chen nhau đi về. còn riêng nó thì thảm bại làm chậm chậm và từ từ vì nó có được về đâu, mới khi sáng đã bị cô giáo nhắc nhở về việc lấy lí do bị bệnh để trốn vệ sinh sau giờ học .

Nó loay hoay làm vệ sinh lớp học nào xóa bảng, nào quét lớp , nào xếp bàn ghế , rồi thay luôn nước lọ hoa tất tật ...

Trời lạnh nhưng mà mồ hôi nó chảy nhễ nhãi trên gương mặt bầu bĩnh kia .

- Phù xong rồi, còn toilet nữa thôi .

Nó để cặp sách tại lớp, khá mệt nên nó khởi bớt chiếc áo khoát đồng phục ra ngoài rồi cầm chổi và xúc rác.

“Bắt đầu nào, cái toilet chết tiệt”- Nó thầm nghĩ.

Vừa mở cửa toilet nữ ra thì

“ ÀO” nguyên một xô nước đá lạnh ở đâu đổ xuống người nó, vừa lạnh buốt vừa đau .

“RẦM” cánh cửa toilet cũng bị khóa lại .

“BỤP” bóng đèn trong toilet cũng tắt tối thui chỉ có chút ánh sáng từ cửa thông gió loét vào ...

67. Chương 32 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiểm (Phần 1)

F3 club

Ngọc Quỳnh cùng Hoàng Nhi và Đăng Khôi đến club trước, đã trễ giờ nhưng vẫn chưa thấy Quốc Huy xuất hiện. Hoàng Nhi vừa muốn gặp vừa muốn không, giờ mà gặp nhau Hoàng Nhi không biết phải như thế nào nữa ..

- Quốc Huy ! – Đăng Khôi đưa tay ra hiệu .

Quốc Huy thấy vậy cũng đưa tay chào lại rồi tiến tới bàn bọn họ, nhưng không chỉ có Quốc Huy sau lưng anh xuất hiện thêm một thiên thần nữa đó là Sally, Sally đưa các ngón tay chuyển động lên xuống chào Đăng Khôi .

- Đến trễ vậy mà ! – Đăng Khôi nhú mày .

- Phụ nữ là cả chùm rắc rối và lè mè – Quốc Huy nhoeo miệng cười .

- Này , là do mẹ anh mà – Sally thúc nhẹ bên hông Quốc Huy .

Hoàng Nhi đứng quan sát mà trái tim nhói lên , hơi thở khó nhọc. Ngọc Quỳnh đứng cạnh thấy thế liền trấn tĩnh cho Hoàng Nhi .

“ Không sao đâu Nhi” – Ngọc Quỳnh cầm tay Hoàng Nhi nói .

“Ừm” – Hoàng Nhi chỉ gục nhẹ đầu .

Lấy lại bình tĩnh Hoàng Nhi tươi cười như không có gì. Sally trông thấy Hoàng Nhi liền lên kế hoạch ghẹo .

- À e là Hoàng Nhi phải không . – Sally cười tươi chào hỏi .

- Ừm chị hi hi , chị là...?? – Hoàng Nhi .

- À chị tên Phi Yến gọi chị là Sally được rồi – Sally ^^

- Hi hi tên chị giống mỹ nhân Trung Quốc quá . – Hoàng Nhi nói chào hỏi xã giao .

- Em nói quá .

- Thôi mọi người vào ngồi chơi đi, đừng chào hỏi nhau nữa người quen cả mà – Ngọc Quỳnh lên tiếng kết thúc màn chào hỏi .

Vẫn như mọi ngày ở không gian nhộn nhịp về đêm ở nơi này, các vũ nữ ăn mặc sexy lắc lư theo điệu nhạc, các cậu ấm cô chiêu uống hết chén này đến chén khác, nơi mua vui và xả stress ...

Cả bọn ngồi cùng nhau cười nói vui vẻ nhưng chỉ là cái vô bực bên ngoài , từ trận mưa hôm đó đến bây giờ Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi mới gặp lại nhau. Hoàng Nhi thì không dám đối diện mặt chạm mặt Quốc Huy sợ rằng trong một giây nào đó sẽ bộc lộ sự yếu đuối .

- Hoàng Nhi em đi vệ sinh với chị không – Sally lên tiếng .

- Ừm – Hoàng Nhi gục nhẹ .

Trong toilet lúc hai người đang rửa tay , Sally bắt chuyện với Hoàng Nhi .

- Chị nghe Quốc Huy kể nhiều về em lắm –Sally cười nhẹ .

- Hi , chúng em cũng thân nhau từ đó đến giờ mà hi hi .

- Vậy hai người không hẹn hò hả ? – Sally cố tình nhấn mạnh .

- Làm sao có thể , em và Quốc Huy là anh em tốt của nhau thôi – Hoàng Nhi cười nhẹ đáp ^^ .

- Ừm , vậy mà chị cứ lo rằng mình là kẻ phá hoại .

- Không có đâu, Quốc Huy thật may mắn khi có vị hôn thê như chị đó ! – Hoàng Nhi cố gắng gượng nói từng chữ .

- Ừm thôi chúng ta ra thôi mọi người chắc đang đợi .

Theo con mắt quan sát của Sally rõ ràng từ đầu đến giờ Hoàng Nhi đã không hề ổn, vậy mà vẫn cố gắng bình tĩnh .

“ Thật không hiểu những con người này , yêu nhau lắm mà tại sao lại dẫu cảm xúc của bản thân” – Sally cười lắc đầu .

Tối hôm nay quả là một ngày hội tụ đông đủ, kẻ không bao giờ bước chân vào F3 nay lại xuất hiện. Cả bàn Quốc Huy Đăng Khôi trông thấy có chút khó hiểu, rồi cũng coi như không .

- Ngọc Quỳnh , hôm nay vẫn đẹp như mọi khi – hần đi ngang qua bàn mở chào Ngọc Quỳnh .

- Chào, hôm nay cậu cũng có nhả hứng qua đây hả ?

- Tất cả vì người đẹp thôi – hần quay sang nhìn cô thư kí .

- Vậy tôi không làm mất hứng của cả bàn nữa – nói rồi hần ôm cô thư kí đi sang một bàn khác ...

Ai nấy đều có góc riêng vui chơi của mình họ hòa nguyện vào trong tiếng nhạc sập sinh cho qua ngày .

Biệt thự Gmeinner

Khoảng cách lúc chiếu phim là một mét còn khoảng cách bây giờ giữa hai người họ chỉ tính bằng milimet.

Thời tiết như hòa nguyện cùng với bộ phim, gió lạnh lẻo u ám của đêm đông, tiếng đập cửa rầm rầm phát ra từ loa tivi kèm theo tiếng gió rít lên . tiếng kêu gọi của các oan hồn.

Người đàn bà chết treo với nhiều nhát dao đâm ở cổ, máu me đầy người, những căn phòng đầy kinh dị bí mật phía sau cửa sổ .

Tiếng hú phát ra càng lúc càng thanh như hiện diện trước đời thực .

Nữ nhân vật chính đang đi nhẹ nhẹ, khuôn mặt trắng bạch vì run sợ, từ từ bước đến căn phòng cuối cùng cô ta dùng tay mở cánh cửa .

- Á á á á á – nguyên một con quỷ hiện ra trên màn hình, Minh Anh hoảng hốt ôm chặt lấy anh hét lên .

- Bật đèn đi , bật đèn đi – tay nó vẫn đang choàng cổ anh không buông .

- Ngoan , ngoan tôi tắt rồi – anh vuốt tóc nó .

Một lúc sau nó mới bình tĩnh trở lại , buông anh ra nó cầm lon coca lên uống vội .

- Từ từ thôi !

- Tôi chưa bao giờ coi bộ phim kinh dị nào mà đáng sợ như phim này. Sợ quá – nó toát cả mồ hôi ra trán .

- Ha ha , thế mà khi này nói cho to mồm ! – anh phì cười .

- Hứ , thích thì coi tiếp . – nó rón gân lên cái .

- Thôi bỏ đi ! – anh cau mày .

- Ồm .

Nó cầm điều khiển chỉnh hoạt hình xem tiếp còn anh thì cầm ipad lướt lướt gì đó . Chán chương nó thở dài ra .

- Mệt quá à – giọng nói nhỏ lại .

- Lên ngủ đi – anh bảo .

- Chưa muốn ngủ xem tivi chút đã mới 9 giờ mấy mà .

- Hoàng Long qua kia ngồi đi – nó yêu cầu anh sang cái ghế sofa nhỏ bên kia .

- Cô lên chủ nhà bao giờ vậy ?

- Hmm – nó thở dài .

- Sao thế – anh hỏi .

- Tôi cần việc làm thêm !

- Ở đây đâu thiếu thốn cuối tháng vẫn có lương mà .

- Gì chứ , ở nhờ rồi còn có lương !

- Cô cũng làm việc mà .

- Không tôi không nhận đâu .

- Ừm ! – anh gục nhẹ không nói gì thêm

Chẳng hiểu sao thấy nó đang nhõng nhẽo như vậy trong lòng có chút thương thương, rồi nhìn nó đưa tay chỉ vào đùi mình .

- Thật chứ anh làm gối cho tôi nằm thật à – mắt nó sáng rực.

- Chẳng lẽ tôi giỡn !

Anh vừa dứt câu nói là nó nằm ngay xuống không cần phải suy nghĩ nữa, nó và anh bây giờ như một cặp tình nhân , tìm nó như muốn nổ tung muốn hét lên cho cả thế giới biết rằng nó thích biết chừng nào khi được ở bên anh.

Riêng Hoàng Long, anh cảm thấy rất hạnh phúc và yên bình khi chính mình làm điểm tựa, chỗ dựa cho nó .

- Điều đó, lần này cô trong top 40 của khối 10 , thì chúng ta thử xem .

- Là ì ơ – (là gì cơ) nó ngáp dài .

- Không bao giờ nói hai lần . – anh nhún từng chữ

- Ừm...để nghĩ lại thử xem nào – nó đưa điều khiển lên trán gõ nhẹ mà suy nghĩ .

“nhỏ này , nói chậm vậy mà cũng không tiếp thu sao” tay cầm ipad xem bản thiết kế nhưng suy nghĩ thì lại là về chính nhỏ .

- À – nó quăng luôn cái điều khiển xuống đất ngồi bật dậy .
- Anh nói thật chứ – nó trở mắt tập trung nhìn anh @@ .
- Ủm ! – anh trả lời kèm theo đó là hành động xoa đầu nó .
- Hí hí – nó cười tít mắt ôm chầm lấy anh .
- Nè nè cô kia – anh già vờ cau mày .

Nó giờ mới để ý thấy mình lộ liễu quá đành cười trừ cho qua, rồi tiếp tục nằm xuống xem hoạt hình. Còn anh thì cong môi cười nhẹ tiếp tục công việc của mình. cả hai đều thấy hạnh phúc lắm nhưng chẳng ai nói ra, nó thì cứ hí hí cho đến lúc ngủ quên lúc nào không hay .

Anh xem qua các bản thiết kế xong nhìn xuống thì nó đã ngủ say xưa mắt rồi, lắc đầu cười nhẹ anh bế nó lên phòng đắp chăn cẩn thận, hôn nhẹ lên trán nó .

(ông này chuyên gia hun trộm con gái nhà người ta à)

Vừa bước ra ngoài thì thấy Hoàng Nhi say mềm đang được Ngọc Quỳnh đưa vào nhà .

- Hoàng Nhi sao thế ! – anh chạy đến đỡ Hoàng Nhi thay cho Ngọc Quỳnh .
- Uống nhiều quá ! – thoáng một Ngọc Quỳnh cũng chỉ trả lời cộc lốc .
- Cậu có sao không, còn bọn người kia ?
- Không sao ở ngoài xe hết rồi , Quốc Huy cũng say mềm nên Sally đưa cậu ấy về rồi. Đăng Khôi cũng vậy .
- Ủm , vậy cậu về cẩn thận Hoàng Nhi để tôi lo .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm cười nhẹ rồi cũng đi về vì cũng khá mệt rồi, anh bế Hoàng Nhi vào phòng nằm xuống ngay ngắn , vuốt mái tóc của em gái mình .

Chưa bao giờ anh thấy Hoàng Nhi vượt quá giới hạn mà uống nhiều như thế này, chắc hẳn Hoàng Nhi rất buồn phiền trong lòng .

Một ngày mới bắt đầu, cũng đã khỏe hẳn nên nó quyết định đến trường, dù hôm nay có sống chết cái nhau ầm ĩ nó cũng phải đến trường .

- Chào hai anh em . – nó tươi cười rồi ngồi vào bàn ăn .
- Nhi cậu không sao chứ, mặt cậu sao đỏ thế – nó lo lắng nhìn Hoàng Nhi .
- Hôm qua mình uống hơi nhiều, giờ hơi nhứt đầu .
- Em mệt thì ở nhà nghỉ đi – anh giọng khuyên bảo .
- Ủm , chắc thế em hơi mệt em lên ngủ tiếp đây .

Hoàng Nhi dừng lại không ăn sáng nữa, đi thẳng một mạch lên phòng, nó thấy lo lắng cho Hoàng Nhi lắm vì nó thấu hiểu được phần nào đó tâm sự của Hoàng Nhi. Mất nó hướng theo nhưng không biết làm gì cho Hoàng Nhi ngay lúc này, nó tự trách trong thâm tâm mình thật vô dụng .

- Đi học thôi ! – anh giục .
- Ủm – lời nói của anh đã làm cắt ngang suy nghĩ của nó .

Không biết hôm nay sẽ là ngày vui hay xui xẻo với nó nữa đây, nhưng vui vẻ nhất là lần này anh chở nó đi học .Đến gần trường thì cả hai phải tự tách nhau đi vào vì sợ người khác biết được .

- Ấy da , trường yêu dấu đã lâu không gặp – nó cười tươi .

Vừa vào trong lớp nó đã nghe thấy tiếng bàn tán xôn xao của đám nữ sinh trong lớp .

- Hai ngày nữa sinh nhật oppa Thế Hiển đó cậu có giấy mời chưa . – Cẩm Tú nói .
- Trời tưởng gì tui cũng có rồi nè – Phương Uyên dơ một tấm thiệp màu trắng .

- &@!*&^\$&^!*\$^*!^*&^%*&^%&^!()@)!(*\$&!

Mặt kệ nó không quan tâm cho lắm, nhất là những chuyện liên quan đến tên Thế Hiển kia, nó lại càng không có hứng thú .

Thứ nó ghét nhất khi vào lớp là các nữ sinh xúm nhau lại nói xấu hết người này người kia, trong khi bản thân thì chẳng hơn ai cả. Chán Chường nó đi bồi dưỡng cho cái bụng yêu dấu .

Khi nó vừa bước ra khỏi lớp, Thy Thy liền chạy đến bọn nữ sinh Phương Uyên. Cố tình ngồi gần đó không nói gì chỉ để gây sự chú ý với bọn người Cẩm Tú, Phương Uyên .

- Nè con Minh Anh đi học rồi , nghĩ gì chơi nó đi ! – Cẩm Tú lên tiếng .

- Ừm, cả tuần này nó trốn tốt quá để coi hôm nay trốn nổi không ha ha – một nữ sinh khác nói .

- Để tui nghĩ thử có cách nào vẹn toàn chút không ?? – Phương Uyên xoa cằm .

- Phương Uyên cho tôi gợi ý đi – Thy Thy buộc miệng nói .

Thy Thy biết trước như vậy liền tương kế tựu kế mà làm. Thái độ như không quan tâm chỉ nói cho vui miệng , nhưng bên trong là đã có tính toán từ trước .

- Cô ta dọn vệ sinh sau khi tan học mà, hôm nay chẳng phải học cả ngày sao. lúc cô ta dọn vệ tolet nhốt lại là xong, muốn hành hạ chút thì tôi nghĩ cái này tôi không cần bày đúng chứ. – Thy Thy nói ngắn gọn .

- Đúng ha , sao không nghĩ ra vậy kia – Cẩm Tú nói .

Rồi cả bọn nữ sinh phá lên cười cho kế hoạch của mình .

Đang ăn ngon lành dưới căn teen thì nó bị tên “ OAN HỒN” của mình sai vặt nên phải lật đật mua đồ mang lên cho hần, thuận tiện ghét mua cho anh một li cà phê socôla .

Lúc đưa thức ăn cho hần xong nó chạy qua lớp anh, ánh mắt theo dõi nó trông thấy cầm phần lên vứt luôn phần ăn nó mới mua vào thùng rác .

- Chết tiệt , đã vậy đừng trách tôi ác ! .

Hoàn thành xong nhiệm vụ nó trở về lớp hôm nay không có Hoàng Nhi nó hơi buồn vì không biết nói chuyện với ai. Nên chọn cách ngồi học chăm chú giết thời gian dài đằng đẳng kia .

- Nhất định phải trong top 40 của khối mới được .

Giờ giải lao nó nhắn tin cho Hoàng Long bảo anh về trước không cần đợi nó về cùng. rồi tiếp tục làm bài tập, chiều hôm nay là tiết làm bài tập của các lớp vì kì thi học kì sắp đến .

Cuối cùng tiếng chuông kết thúc giờ học cũng vang lên, cả lớp trầm trồ cả lên ai nấy chen nhau đi về. còn riêng nó thì thảm bại làm chậm chậm và từ từ vì nó có được về đâu, mới khi sáng đã bị cô giáo nhắc nhở về việc lấy lí do bị bệnh để trốn vệ sinh sau giờ học .

Nó loay hoay làm vệ sinh lớp học nào xóa bảng, nào quét lớp , nào xếp bàn ghế , rồi thay luôn nước lọ hoa tất tật ...

Trời lạnh nhưng mà mồ hôi nó chảy nhễ nhãi trên gương mặt bầu bĩnh kia .

- Phù xong rồi, còn tolet nữa thôi .

Nó để cặp sách tại lớp, khá mệt nên nó khởi bớt chiếc áo khoát đồng phục ra ngoài rồi cầm chổi và xúc rác.

“Bắt đầu nào, cái tolet chết tiệt”- Nó thầm nghĩ.

Vừa mở cửa tolet nữ ra thì

“ ÀO” nguyên một xô nước đá lạnh ở đâu đổ xuống người nó, vừa lạnh buốt vừa đau .

“RẦM” cánh cửa tolet cũng bị khóa lại .

“BỤP” bóng đèn trong tolet cũng tắt tối thui chỉ có chút ánh sáng từ cửa thông gió lọt vào ...

68. Chương 33 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Nguy Hiểm (Phần 2)

Nó rung mình lên vì lạnh, theo phản xạ tự nhiên nó cố gắng mở cửa tay không ngừng đập mạnh .

“rầm rầm”

- Mở cửa ra , mở cửa ra .

“rầm rầm”

- Mở cửa ra , có người trong này !!

Tay nó vẫn đập liên hồi lên trên mặt cửa nhưng không có một sự hồi đáp nào cả, nó run lên vì lạnh, run người vì sợ. nó nhớ đến hình ảnh người đàn bà chết treo bị đâm nhiều nhất vào cổ mà nó xem hồi tối hôm qua, luống cuống nó sờ vào túi vấy tìm chiếc điện thoại cầu cứu nhưng túi trống trơn.

Phía trước cái cửa kia là cả một nhóm người đang nhìn nhau cười tủm tỉm, mặt cho nó đang gào thét bên trong toilet.

- Chúng ta về thôi ! – Phương Uyên ra hiệu .

- Ủm!

Cả bọn đồng thanh rồi đi mất hút .

Giờ nó lạnh lắm, ngoài kia gió không ngừng thổi rì rít, nước mắt đang dụa chảy ra. hai tay nó vòng ôm lấy thân hình mình mà run cầm cập. Mới đi học lại thôi mà muôn vàng người muôn hăm hại, tự hỏi bản thân đã làm gì mà phải trở thành như thế này. Màn đêm Ứ tối nó nhắm chặt đôi mắt, môi cắn chặt, khóc nức lên thành tiếng .

- Hoàng Long anh đang ở đâu?...

Tại trước cổng trường tên Thế Hiển đang đứng khoanh tay đợi ai đó, thấy bọn nữ sinh cùng lớp nó đi ra cười cười nói nói, hần liền chặn đường lại .

Phương Uyên dẫn đầu hơi bị giật mình khi thấy hần xuất hiện.

- Anh Thế Hiển !

- Các người, thấy con nhỏ Minh Anh không. – hần hỏi cộc lốc .

Phương Uyên nhìn Cẩm Tú bối rối lấy hết can đảm mà trả lời, giọng nói có chút ấp úng .

- À Minh Anh, cậu ấy về à đang trong lớp .

- Tôi hỏi cô ta ở đâu?– hần nói lớn giọng nhấn mạnh làm cả đám giật mình .

- Bọn em không biết, lúc này bọn em về không để ý – Cẩm Tú trả lời .

- Được rồi các người về đi – hần nói rồi cũng bỏ đi .

Bóng hần khuất bọn người Phương Uyên ai nấy đều thở phào ra, mặt vẫn có lo sợ .

- Chúng ta đi lẹ thôi. – Phương Uyên giục .

Hần trở vào trường đi loay quaoanh tìm nó

Biệt thự Gmeiner .

Hai anh em Hoàng Nhi đang chuẩn bị ăn tối thì nhớ đến Minh Anh, Hoàng Nhi lên tiếng hỏi .

- ủa Minh Anh không về cùng anh hai hả .

- Không – anh trả lời cộc lốc .

- Ủm, chắc cậu ấy dọn vệ sinh chưa xong .

- Dọn vệ sinh ? – anh khựng người lại .

- Ủ, hồi trước vụ canteen sau khi vào lớp, mọi người tố cậu ấy chủ động đánh nhau với bạn cùng lớp nên bị cô giáo phạt, Nhi nghĩ Minh Anh không như thế đâu nhưng không thể giúp được gì.

- Mà chắc dọn đến giờ cũng phải xong rồi chứ ta .- Hoàng Nhi nói tiếp .

Nghe những lời nói cũng Hoàng Nhi, khiến anh nhớ lại hôm bắt gặp nó và Thế hiển ở nhà đa năng, thì ra là anh trách lầm nó.

Để anh gọi điện thoại – anh lấy điện thoại bấm số gọi nó .

1 cuộc rồi 2 cuộc và N cuộc nhưng không ai bắt máy, anh dùng điện thoại định vị nơi nó . trên màn hình điểm đỏ là nó vẫn đang ở trường .

- Em ăn đi !

Anh đứng phắt dậy cầm chiếc áo ấm rồi bước đi vội vã. Linh cảm cho anh hay biết nó đang gặp chuyện gì đó, khuôn mặt anh bây giờ đang trở nên tồi tệ

Hắn đi qua nhà đa năng không thấy nó, thì lại chạy qua khu C hướng mắt đến lớp 10/3 vẫn thấy sáng đèn , môi nhồn lên cười .

- À thì ra núp ở đây, cô chết chắc ! – hắn nói thầm .

Chạy thật nhanh đến nhưng trống trơn không có ai hết, chỉ có chiếc cặp ba lô màu đen và áo khoát của nó nằm trên bàn.

- Ủa , con nhỏ này trời lạnh vậy mà nó vứt áo ở đây .

Không thấy người nên hắn bỏ đi, lấy luôn cả áo khoát và ba lô. trong đầu hắn đang tính kế chọc nó. hắn đang đi xuống, môi chu lên huyết sắc thì nghe thấy tiếng thút thút trong toilet nữ vọng ra, gió thổi ngang qua sau gáy hắn.

Tự nhiên hắn thấy rung mình, tính bỏ mặt bỏ đi luôn nhưng đi được vài bước thì tính tò mò lại trỗi dậy, hắn bước chậm chậm đến toilet. Tiếng khóc mỗi lúc càng nghe rõ hơn ...

- Huhu cứu tôi với, hu hu cứu tôi với .

Màn đêm làm giọng nó thêm huyền bí hay là do ở trong toilet làm giọng nó vang vang như còi âm.

- Huhu có ai không...giúp tôi với...

Càng lúc hắn càng tiếng đến gần cánh cửa toilet hơn nữa, thì nghe tiếng khóc càng thê lương hơn nữa, hắn nuốt nước bọt ‘ ‘ Ưc ‘ ‘ lấy tay chạm nhẹ chán mình rồi đưa lỗ tai sát vào cách cửa .

‘ ‘ Rầm Rầm” hắn hốt hoảng bật ngửa ra sau .

- Mở cửa ra , có người trong này mà – nó bên kia cánh cửa cố hết sức đưa tay đập mạnh một lần nữa hi vọng có người nghe thấy mà giúp mình.

Nghe thấy giọng nói hắn bình tĩnh trở lại, giờ hắn mới để ý đến bên ngoài cánh cửa đã bị khóa lại .

Tay hắn đập vào cách cửa , giọng nói gấp gáp .

- Minh Anh, là cô phải không .

- Ai đó , Hoàng Long hả - nó mệt nhọc cố gắng nói .

- Minh Anh , Minh Anh cô ráng chịu đựng đợi tôi !

Hắn chạy đến hộp cứu hỏa dùng lực đẩy mạnh làm mặt gương vỡ vụn, chớp lấy bình cứu hỏa mà phá ổ khóa .

‘ ‘ rầm ‘ ‘ – hắn dùng chân đạp mạnh cách cửa mở ra .

Đồng thời thấy nó gượng cười rồi ngã xuống người hần. mắt nó lờ đờ người lạnh ngắt, gương mặt tím tái môi trắng bạch. hần đỡ lấy , cầm áo khoát khoát lên cho nó, tay lay lay vỗ nhẹ mặt nó .

- Minh Anh, cô có làm sao không, Minh Anh. – hần gọi liên tiếp .

Cảm nhận người nó lạnh ngắt, hần ôm nó vào lòng mà che chở truyền hơi ấm cho nó, trong lòng hần dấy lên một dòng điện ngang qua người, hần cảm thấy bây giờ thương nó vô cùng. ánh mắt của hần cũng trở nên ân cần hơn .

Anh chạy thật nhanh đến trường đi theo tín hiệu của chiếc điện thoại nó, đôi chân chạy thật nhanh, trời mùa đông nhưng khuôn đã thấm mồ hôi. đứng dưới sân trường nhìn lên trên lầu C thấy lớp nó vẫn sáng đèn nên anh vội vã tay cầm điện thoại mắt nhìn theo tín hiệu, nhấp nháy màu đỏ càng lúc càng gần .

- Tolet ? – anh nhìn theo tín hiệu bước đến .

Đập vào mắt mình, là nó đang nằm trong lòng tên Thế Hiển, quần áo xộc xệch tóc tai rũ rượi khuôn mặt hốc hác kèm theo nước mắt vẫn rơi. tâm trí anh bây giờ không phải là xót nữa mà là sự phẫn nộ .

“Bụp ” – một cú đấm thật mạnh giáng xuống khuôn mặt hần .

Quá bất ngờ nên hần không thể trách được đành ôm trọn cú đấm loảng choạng buông nó ra khỏi lòng hần. anh tiếp tục nắm cổ áo hần xách lên đôi mắt căm phẫn nhìn hần .

- Mày làm gì Minh Anh ! – anh nghiêng răng nói từng chữ .

- Há, tao làm việc nên làm thôi . – hần trả lời chậm rãi môi nhoeen lên cười .

- Thăng khốn nạn! “ Bụp” – thêm một cú đấm thật mạnh nữa lên mặt hần .

Môi rướm rướm máu, hần nổi đóa hai tay cầm lấy cổ áo anh rồi vung mạnh vào mặt anh lại cú đấm “ bụp”

- Mày, có tư cách gì mà xen vào chuyện của tao – hần gằn giọng .

Trong mê man thật thật ảo ảo, đầu nó choáng váng nhưng gì xảy ra trước mắt nó mờ mờ không nhìn thấy rõ những chuyện trước mặt thều thào kêu lên .

- Lạnh quá ! – vừa nói xong liền ngất đi .

Tiếng nói của nó làm cả hai dừng lại, anh đẩy mạnh hần ra, chạy đến chỗ nó cởi bỏ áo khoát của mình mà khoát lên cho nó. Bế nó trên tay rời đi không quên quay đầu lại cảnh cáo hần .

- Mày, tốt nhất đừng làm tổn hại gì đến cô ấy, nếu không tao sẽ không bỏ qua chuyện này !

Hần như điên lên cầm đại vật gì đó bên chiếc balô của nó ném vào tường thật mạnh. Cầm balô của nó rồi lau đi vệt máu chảy ra từ khoét miệng hần đứng dậy bỏ đi. Chỉ tội cho chiếc điện thoại samsung của nó vô tình đã bị hần ném ra làm trăm mảnh T.T

Bế nó trở về nhà, anh liền chạy qua phòng gọi Hoàng Nhi gấp rút. Người nó cứ run lên cầm cập vì lạnh, cả anh và Hoàng Nhi đều lo lắng đến nỗi Hoàng Nhi không kiềm được mà bật khóc.

- Anh à, hay chúng ta đưa Minh Anh đến bệnh viện đi.

- Chắc có lẽ phải vậy rồi .

Định bế nó đưa vào bệnh viện thì bác sĩ riêng của gia đình Hoàng Long xuất hiện. Khám cho nó một hồi rồi ông bác sĩ lên tiếng .

- Hoàng Long, bác tiêm thuốc cho cô nhỏ này rồi, cháu không cần lo lắng đâu .

Không sao chứ bác sĩ ? – Hoàng Nhi lo lắng nói .

- Ừm, ngủ một giấc là khỏe thôi, còn đây là thuốc cảm nhớ cho cô bé này uống đầy đủ. – ông bác sĩ đưa cho anh một bì thuốc rồi nói tiếp .

Nếu mà để lâu chút nữa, chắc có lẽ sẽ bị cảm lạnh dài dài rồi, thật là may mắn. Nhiệt độ cơ thể bây giờ vẫn còn lạnh nhưng không sao đâu! – ông bác sĩ cười mỉm hiền hậu .

- Vâng ! cảm ơn bác nhiều .

- Thôi trễ rồi ta phải về đây ! – ông Bác sĩ cáo từ ra về .

Anh đứng thừ ra nhìn nó biết bao nhiêu cảm xúc đang chạy trong cơ thể mà không thể thoát ra được, anh ghét , rất ghét cái cảm giác này. Nhìn nó tiêu tụy anh càng hận bản thân mình tại sao lúc đó không thể sớm hơn, nắm tay lại nắm mạnh lên thành tường làm tay anh rướm máu.

- Chết tiệt – anh nghĩ rằng .

- Anh hai, anh hai, thật gia đã xảy ra chuyện gì. – Hoàng Nhi hồi hã nói .

Anh chỉ đáp lại bằng sự im lặng, Hoàng Nhi trông thấy được ánh mắt của anh trai mình đang gằng lên sự tức giận, các ngón tay nắm mạnh nên bây giờ còn sưng, Hoàng Nhi thấy thế lấy dầu xoa đi .

- không sao ! – anh nói không cảm xúc .

- Anh hai về phòng thay quần áo đi – giọng nói Hoàng Nhi có chút buồn .

Sáng hôm sau nó thức dậy thấy mình đang nằm trong lòng anh, lần này cũng chẳng kêu la hét lên, cũng chẳng nhìn mặt anh nó chỉ nằm yên tựa vào lòng ngực ấm áp ấy đôi môi cười nhẹ .

Luôn là anh cứu nó, lúc nào cũng phủ phàng trên lời nói nhưng trái tim lại ấm áp hơn bao giờ, lúc nó khóc cũng là anh ở bên cạnh, khi nó gặp nguy hiểm cũng chỉ có cứu nó .

- Hoàng Long , cảm ơn ! – nó mở miệng lí nhí .

- Tỉnh dậy rồi sao !

Nó bị lời nói của anh làm giật mình nên lẩn qua một bên nào ngờ bị anh vòng tay ôm kéo lại phía mình .

“ Trời đất ơi, mới qua một ngày mà anh ta bị điên rồi hả, ôm mình ư @@ ” – nó nghĩ lung tung trong đầu .

Tối hôm qua, anh và Hoàng Nhi thay phiên chăm sóc nó được một lúc, Hoàng Nhi mệt lã đành về phòng giao nhiệm vụ cao cả lại cho anh kèm theo một lời nói đùa .

“ Em về ngủ đây, hai chăm sóc cho chị dâu nha ! ” rồi biến mất hơi. đến nửa đêm dù đắp chăn thật dày nhưng người nó vẫn lạnh run lên, hết cách anh đành ôm nó vào lòng rồi ngủ quên lúc nào không hay .

- Hoàng Long ! – mặt nó ửng hồng .

Chỉ 15 phút nữa thôi !

Khoảng cách bây giờ giữa hai trái tim rất gần, thật lòng như thế nó thích cảm giác này cảm giác được ôm vào lòng âu yếm như một con mèo nhỏ, được nghe những lời nói ấm áp thì thầm bên tai .

Những lo lắng, bất an một cái ôm của ai đó cũng đủ xóa hết đi kéo khoảng cách giữa hai con người lại với nhau .

Cảm giác bên anh là cảm giác an toàn và bình yên đến lạ, nó thậm thích anh rất nhiều, à không ! thật chất nó yêu anh rất nhiều, nó thương anh vô cùng .

- Hoàng Long , Em yêu Anh !

Nó chỉ nói lí nhí cho mỗi mình nghe thôi, mặt nó theo tự nhiên mà đỏ lên ửng hồng. Cứ tưởng anh không nghe thấy mà ngược lại anh nghe rất rõ.

Bên cạnh nó, anh muốn mình cảm nhận được tất cả những gì nó nói tất cả những gì thuộc về nó anh đều muốn mình là người biết được . anh hôn lên mái tóc nó , đôi môi khẽ mỉm cười .

- Ừm ! – anh đáp lại câu nói của nó .

Nếu được, nó xin mọi thứ đang diễn ra không phải là một giấc mơ, khi giật mình tỉnh dậy sẽ tan biến đi tất cả .

Nếu được, anh muốn chính mình sẽ là vòng tay ôm áp nó đến suốt đời, che chở và dành cả cuộc sống này cho nó.

“ Làm ơn nếu đã một lần ôm xin hãy ôm nhau thật chặt...”

69. Chương 33 : Gặp Gỡ , Lỡ Hẹn , Nguy Hiểm (Phần 2)

Nó rung mình lên vì lạnh, theo phản xạ tự nhiên nó cố gắng mở cửa tay không ngừng đập mạnh .

“rầm rầm”

- Mở cửa ra , mở cửa ra .

“rầm rầm”

- Mở cửa ra , có người trong này !!

Tay nó vẫn đập liên hồi lên trên mặt cửa nhưng không có một sự hồi đáp nào cả, nó run lên vì lạnh, run người vì sợ. nó nhớ đến hình ảnh người đàn bà chết treo bị đâm nhiều nhất vào cổ mà nó xem hồi tối hôm qua, luống cuống nó sờ vào túi vấy tìm chiếc điện thoại cầu cứu nhưng túi trống trơn.

Phía trước cái cửa kia là cả một nhóm người đang nhìn nhau cười tủm tỉm, mặt cho nó đang gào thét bên trong toilet.

- Chúng ta về thôi ! – Phương Uyên ra hiệu .

- Ừm!

Cả bọn đồng thanh rồi đi mất hút .

Giờ nó lạnh lắm, ngoài kia gió không ngừng thổi rì rít, nước mắt đang dụa chảy ra. hai tay nó vòng ôm lấy thân hình mình mà run cầm cập. Mới đi học lại thôi mà muôn vàng người muốn hãm hại, tự hỏi bản thân đã làm gì mà phải trở thành như thế này. Màn đêm Ứ tối nó nhắm chặt đôi mắt, môi cắn chặt, khóc nức lên thành tiếng .

- Hoàng Long anh đang ở đâu?...

Tại trước cổng trường tên Thế Hiển đang đứng khoanh tay đợi ai đó, thấy bọn nữ sinh cùng lớp nó đi ra cười cười nói nói, hần liền chặn đường lại .

Phương Uyên dẫn đầu hơi bị giật mình khi thấy hần xuất hiện.

- Anh Thế Hiển !

- Các người, thấy con nhỏ Minh Anh không. – hần hỏi cộc lốc .

Phương Uyên nhìn Cẩm Tú bối rối lấy hết can đảm mà trả lời, giọng nói có chút ấp úng .

- À Minh Anh, cậu ấy về à đang trong lớp .

- Tôi hỏi cô ta ở đâu?– hần nói lớn giọng nhấn mạnh làm cả đám giật mình .

- Bọn em không biết, lúc này bọn em về không để ý – Cẩm Tú trả lời .

- Được rồi các người về đi – hần nói rồi cũng bỏ đi .

Bóng hần khuất bọn người Phương Uyên ai nấy đều thở phào ra, mặt vẫn có lo sợ .

- Chúng ta đi lẹ thôi. – Phương Uyên giục .

Hần trở vào trường đi loay hoay tìm nó

Biệt thự Gmeiner .

Hai anh em Hoàng Nhi đang chuẩn bị ăn tối thì nhớ đến Minh Anh, Hoàng Nhi lên tiếng hỏi .

- ủa Minh Anh không về cùng anh hai hả .

- Không – anh trả lời cộc lốc .

- Ủm, chắc cậu ấy dọn vệ sinh chưa xong .

- Dọn vệ sinh ? – anh khựng người lại .

- Ủ, hồi trước vụ canteen sau khi vào lớp, mọi người tố cậu ấy chủ động đánh nhau với bạn cùng lớp nên bị cô giáo phạt, Nhi nghĩ Minh Anh không như thế đâu nhưng không thể giúp được gì.

- Mà chắc dọn đến giờ cũng phải xong rồi chứ ta .- Hoàng Nhi nói tiếp .

Nghe những lời nói cũng Hoàng Nhi, khiến anh nhớ lại hôm bắt gặp nó và Thế hiển ở nhà đa năng, thì ra là anh trách lầm nó.

Để anh gọi điện thoại – anh lấy điện thoại bấm số gọi nó .

1 cuộc rồi 2 cuộc và N cuộc nhưng không ai bắt máy, anh dùng điện thoại định vị nơi nó . trên màn hình điểm đỏ là nó vẫn đang ở trường .

- Em ăn đi !

Anh đứng phắt dậy cầm chiếc áo ấm rồi bước đi vội vã. Linh cảm cho anh hay biết nó đang gặp chuyện gì đó, khuôn mặt anh bây giờ đang trở nên tồi tệ

Hắn đi qua nhà đa năng không thấy nó, thì lại chạy qua khu C hướng mắt đến lớp 10/3 vẫn thấy sáng đèn , môi nhồn lên cười .

- À thì ra núp ở đây, cô chết chắc ! – hắn nói thầm .

Chạy thật nhanh đến nhưng trống trơn không có ai hết, chỉ có chiếc cặp ba lô màu đen và áo khoác của nó nằm trên bàn.

- Ủa , con nhỏ này trời lạnh vậy mà nó vứt áo ở đây .

Không thấy người nên hắn bỏ đi, lấy luôn cả áo khoác và ba lô. trong đầu hắn đang tính kế chọc nó. hắn đang đi xuống, môi chu lên huyết sắc thì nghe thấy tiếng thút thút trong toilet nữ vọng ra, gió thổi ngang qua sau gáy hắn.

Tự nhiên hắn thấy rung mình, tính bỏ mặt bỏ đi luôn nhưng đi được vài bước thì tính tò mò lại trỗi dậy, hắn bước chậm chậm đến toilet. Tiếng khóc mỗi lúc càng nghe rõ hơn ...

- Huhu cứu tôi với, hu hu cứu tôi với .

Màn đêm làm giọng nó thêm huyền bí hay là do ở trong toilet làm giọng nó vang vang như cõi âm.

- Huhu có ai không...giúp tôi với...

Càng lúc hắn càng tiếng đến gần cánh cửa toilet hơn nữa, thì nghe tiếng khóc càng thê lương hơn nữa, hắn nuốt nước bọt ‘ ‘ Ợc ‘ ‘ lấy tay chạm nhẹ chán mình rồi đưa lỗ tai sát vào cách cửa .

‘ ‘ Rầm Rầm” hắn hốt hoảng bật ngửa ra sau .

- Mở cửa ra , có người trong này mà – nó bên kia cánh cửa cố hết sức đưa tay đập mạnh một lần nữa hi vọng có người nghe thấy mà giúp mình.

Nghe thấy giọng nói hắn bình tĩnh trở lại, giờ hắn mới để ý đến bên ngoài cánh cửa đã bị khóa lại .

Tay hắn đập vào cách cửa , giọng nói gấp gáp .

- Minh Anh, là cô phải không .

- Ai đó , Hoàng Long hả - nó mệt nhọc cố gắng nói .

- Minh Anh , Minh Anh cô ráng chịu đựng đợi tôi !

Hắn chạy đến hộp cứu hỏa dùng lực đẩy mạnh làm mặt gương vỡ vụn, chớp lấy bình cứu hỏa mà phá ổ khóa .

‘ ‘ rầm ‘ ‘ – hắn dùng chân đạp mạnh cách cửa mở ra .

Đồng thời thấy nó gượng cười rồi ngã xuống người hẳn. mắt nó lờ đờ người lạnh ngắt, gương mặt tím tái môi trắng bạch. hẳn đỡ lấy , cầm áo khoát khoát lên cho nó, tay lay lay vỗ nhẹ mặt nó .

- Minh Anh, cô có làm sao không, Minh Anh. – hẳn gọi liên tiếp .

Cảm nhận người nó lạnh ngắt, hẳn ôm nó vào lòng mà che chở truyền hơi ấm cho nó, trong lòng hẳn dấy lên một dòng điện ngang qua người, hẳn cảm thấy bây giờ thương nó vô cùng. ánh mắt của hẳn cũng trở nên ân cần hơn .

Anh chạy thật nhanh đến trường đi theo tín hiệu của chiếc điện thoại nó, đôi chân chạy thật nhanh, trời mùa đông nhưng khuôn đã thấm mồ hôi. đứng dưới sân trường nhìn lên trên lầu C thấy lớp nó vẫn sáng đèn nên anh vội vã tay cầm điện thoại mắt nhìn theo tín hiệu, nhấp nháy màu đỏ càng lúc càng gần .

- Tolet ? – anh nhìn theo tín hiệu bước đến .

Đập vào mắt mình, là nó đang nằm trong lòng tên Thế Hiển, quần áo xộc xệch tóc tai rũ rượi khuôn mặt hốc hác kèm theo nước mắt vẫn rơi. tâm trí anh bây giờ không phải là xót nữa mà là sự phẫn nộ .

“Bụp ” – một cú đấm thật mạnh giáng xuống khuôn mặt hẳn .

Quá bất ngờ nên hẳn không thể trách được đành ôm trọn cú đấm loảng choạng buông nó ra khỏi lòng hẳn. anh tiếp tục nắm cổ áo hẳn xách lên đôi mắt căm phẫn nhìn hẳn .

- Mày làm gì Minh Anh ! – anh nghiêng răng nói từng chữ .

- Há, tao làm việc nên làm thôi . – hẳn trả lời chậm rãi môi nhô lên cười .

- Thằng khốn nạn! “ Bụp ” – thêm một cú đấm thật mạnh nữa lên mặt hẳn .

Môi rướm rướm máu, hẳn nổi đóa hai tay cầm lấy cổ áo anh rồi vung mạnh vào mặt anh lại cú đấm “ bụp ”

- Mày, có tư cách gì mà xen vào chuyện của tao – hẳn gằn giọng .

Trong mê man thật thật ảo ảo, đầu nó choáng váng nhưng gì xảy ra trước mắt nó mờ mờ không nhìn thấy rõ những chuyện trước mặt thều thào kêu lên .

- Lạnh quá ! – vừa nói xong liền ngất đi .

Tiếng nói của nó làm cả hai dừng lại, anh đẩy mạnh hẳn ra, chạy đến chỗ nó cởi bỏ áo khoát của mình mà khoát lên cho nó. Bế nó trên tay rời đi không quên quay đầu lại cảnh cáo hẳn .

- Mày, tốt nhất đừng làm tổn hại gì đến cô ấy, nếu không tao sẽ không bỏ qua chuyện này !

Hẳn như điên lên cầm đại vật gì đó bên chiếc balô của nó ném vào tường thật mạnh. Cầm balô của nó rồi lau đi vệt máu chảy ra từ khoét miệng hẳn đứng dậy bỏ đi. Chỉ tội cho chiếc điện thoại samsung của nó vô tình đã bị hẳn ném ra làm trăm mảnh T.T

Bế nó trở về nhà, anh liền chạy qua phòng gọi Hoàng Nhi gấp rút. Người nó cứ run lên cầm cập vì lạnh, cả anh và Hoàng Nhi đều lo lắng đến nỗi Hoàng Nhi không kiềm được mà bật khóc.

- Anh à, hay chúng ta đưa Minh Anh đến bệnh viện đi.

- Chắc có lẽ phải vậy rồi .

Định bế nó đưa vào bệnh viện thì bác sĩ riêng của gia đình Hoàng Long xuất hiện. Khám cho nó một hồi rồi ông bác sĩ lên tiếng .

- Hoàng Long, bác tiêm thuốc cho cô nhỏ này rồi, cháu không cần lo lắng đâu .

Không sao chứ bác sĩ ? – Hoàng Nhi lo lắng nói .

- Ừm, ngủ một giấc là khỏe thôi, còn đây là thuốc cảm nhớ cho cô bé này uống đầy đủ. – ông bác sĩ đưa cho anh một bì thuốc rồi nói tiếp .

Nếu mà để lâu chút nữa, chắc có lẽ sẽ bị cảm lạnh dài dài rồi, thật là may mắn. Nhiệt độ cơ thể bây giờ vẫn còn lạnh nhưng không sao đâu! – ông bác sĩ cười mỉm hiền hậu .

- Vâng ! cảm ơn bác nhiều .

- Thôi trễ rồi ta phải về đây ! – ông Bác sĩ cáo từ ra về .

Anh đứng thừ ra nhìn nó biết bao nhiêu cảm xúc đang chạy trong cơ thể mà không thể thoát ra được, anh ghét , rất ghét cái cảm giác này. Nhìn nó tiêu tụy anh càng hận bản thân mình tại sao lúc đó không thể sớm hơn, nắm tay lại nắm mạnh lên thành tường làm tay anh rướm máu.

- Chết tiệt – anh nghĩ rằng .

- Anh hai, anh hai, thật gia đã xảy ra chuyện gì. – Hoàng Nhi hồi hã nói .

Anh chỉ đáp lại bằng sự im lặng, Hoàng Nhi trông thấy được ánh mắt của anh trai mình đang gằng lên sự tức giận, các ngón tay nắm mạnh nên bây giờ còn sưng, Hoàng Nhi thấy thế lấy dầu xoa đi .

- không sao ! – anh nói không cảm xúc .

- Anh hai về phòng thay quần áo đi – giọng nói Hoàng Nhi có chút buồn .

Sáng hôm sau nó thức dậy thấy mình đang nằm trong lòng anh, lần này cũng chẳng kêu la hét lên, cũng chẳng nhìn mặt anh nó chỉ nằm yên tựa vào lòng ngực ấm áp ấy đôi môi cười nhẹ .

Luôn là anh cứu nó, lúc nào cũng phủ phàng trên lời nói nhưng trái tim lại ấm áp hơn bao giờ, lúc nó khóc cũng là anh ở bên cạnh, khi nó gặp nguy hiểm cũng chỉ có cứu nó .

- Hoàng Long , cảm ơn ! – nó mở miệng lí dí .

- Tỉnh dậy rồi sao !

Nó bị lời nói của anh làm giật mình nên lẩn qua một bên nào ngờ bị anh vòng tay ôm kéo lại phía mình .

“ Trời đất ơi, mới qua một ngày mà anh ta bị điên rồi hả, ôm mình ư @@ ” – nó nghĩ lung tung trong đầu .

Tối hôm qua, anh và Hoàng Nhi thay phiên chăm sóc nó được một lúc, Hoàng Nhi mệt lã đành về phòng giao nhiệm vụ cao cả lại cho anh kèm theo một lời nói đùa .

“ Em về ngủ đây, hai chăm sóc cho chị dâu nha ! ” rồi biến mất hơi. đến nửa đêm dù đắp chăn thật dày nhưng người nó vẫn lạnh run lên, hết cách anh đành ôm nó vào lòng rồi ngủ quên lúc nào không hay .

- Hoàng Long ! – mặt nó ửng hồng .

Chỉ 15 phút nữa thôi !

Khoảng cách bây giờ giữa hai trái tim rất gần, thật lòng như thế nó thích cảm giác này cảm giác được ôm vào lòng âu yếm như một con mèo nhỏ, được nghe những lời nói ấm áp thì thầm bên tai .

Những lo lắng, bất an một cái ôm của ai đó cũng đủ xóa hết đi kéo khoảng cách giữa hai con người lại với nhau .

Cảm giác bên anh là cảm giác an toàn và bình yên đến lạ, nó thậm thích anh rất nhiều, à không ! thật chất nó yêu anh rất nhiều, nó thương anh vô cùng .

- Hoàng Long , Em yêu Anh !

Nó chỉ nói lí nhí ối mình nghe thôi, mặt nó theo tự nhiên mà đỏ lên ửng hồng. Cứ tưởng anh không nghe thấy mà ngược lại anh nghe rất rõ.

Bên cạnh nó, anh muốn mình cảm nhận được tất cả những gì nó nói tất cả những gì thuộc về nó anh đều muốn mình là người biết được . anh hôn lên mái tóc nó , đôi môi khẽ mỉm cười .

- Ừm ! – anh đáp lại câu nói của nó .

Nếu được, nó xin mọi thứ đang diễn ra không phải là một giấc mơ, khi giật mình tỉnh dậy sẽ tan biến đi tất cả .

Nếu được, anh muốn chính mình sẽ là vòng tay ôm áp nó đến suốt đời, che chở và dành cả cuộc sống này cho nó.

“ Làm ơn nếu đã một lần ôm xin hãy ôm nhau thật chặt...”

70. Chương 34 : Gặp Gỡ , Lời Hẹn , Ngụy Hiếm (Phần 3)

Đang giờ giải ra chơi, lần này nó chủ động đi qua khu B dãy khối 11 nhưng không phải đến lớp tìm anh nữa mà là tìm hấn , việc nó đi qua khu này tự nhiên như người Hà Nội thì không ai cảm thấy xa lạ hay ngạc nhiên nữa , anh cùng Đăng Khôi và Quốc Huy đang đứng nói chuyện với nhau trông thấy nó định chào nào ngờ nó lướt qua đường như không thấy ba người bọn họ .

- Chết rồi – Quốc Huy già vờ ngạc nhiên nhìn theo bóng nó mà nói .

- Chết thật rồi – Đăng Khôi hòa theo đập nhẹ vai anh .

- ... - thái độ vẫn ung dung anh không nói gì .

- Là Minh Anh đúng không , nhỏ đó đang bơ tụi mình sao ??? – Quốc Huy

- Không phải qua khối 11 tìm mày ư , chết rồi – Đăng Khôi nhìn sang anh .

- Tao không quan tâm – anh nhún vai .

Rõ ràng lúc này khi nó gần bước đến chỗ anh , trong lòng anh có cảm giác gì đó vui vui định mở miệng cười chào nó , nào ngờ lại như vậy có đôi chút sượng người như vẫn phải buộc miệng già vờ không quan tâm .

Nó bước đến cuối dãy nhìn nhìn quan sát tìm lớp .

- À đây rồi – mắt ngược lên nhìn bản số lớp 11/8

Rồi bước thêm một bước ngoái đầu vào trong tìm hấn nhưng chẳng thấy đâu , đang rất tập trung ở đâu từ phía sau nó đang có người khều khều vai nó , bực dọc nó lấy tay ra hiệu xua đuổi đi nhưng mà đối phương vẫn tiếp tục .

- Gì vậy ? – nó bực quát lên .

- Cô qua lớp tôi làm gì – hấn khoanh tay trước ngực tra hỏi .

Nãy giờ tìm hấn nhưng lại mất tích ,cứ tưởng hấn trốn luôn rồi ngờ đâu lại tự chui vào hang cọt .

- Anh ! đi theo tôi . – nó nói như ra lệnh rồi bỏ đi trước .

Hấn đứng đó mặt đơ ra một chút rồi hoàn hồn về bước đi theo nó , lần đầu tiên hấn bị nó ra lệnh và tự nguyện làm theo như một tên đầy tớ không hơn không kém , gió sân thượng lồng lộng thổi rít qua mặc dù đang khoác cái áo mỏng như thế nào thì người nó cũng đang nóng như mùa hè .

- Trả cặp đây ! – nó nói cộc lốc .

- Cô ăn nói với ân nhân cứu mạng mình như vậy ư – hấn giấu cợt .

- Tôi không muốn nói nhiều với anh , nếu không trả thì cứ việc giữ đó mà dùng ! còn nữa cái gì mà ân nhân chứ , tốt nhất anh nên dừng những cái việc bẩn thỉu ấy lại đi chẳng tốt lành gì đâu mà khoe khoan . – mặt nó lạnh tanh .

- Ax , con nhỏ vô lễ này ! – hấn càu lè vì lời nói của nó đẩy mạnh ép sát nó vào thành tường .

- Tôi nói anh hạ lưu , quả thật không sai ! – nó không run sợ như mọi khi nữa mà là cười nhếch môi với hấn .

Hấn quả thật muốn điên lên với nó , không thấy nó hấn lo sợ bao nhiêu thì giờ đây sự lo lắng của hấn lại trở thành dễ tiện hạ lưu trong mắt nó bấy nhiêu , người con gái này thật sự làm tâm trạng hấn rối bời , làm hấn sống không được chết cũng không xong .

- Ủ , được rồi vậy tên hạ lưu cần phải làm những chuyện hạ lưu rồi , nơi đây yên tĩnh để làm việc đây – hẳn nhoe nôi cười phá lên.

Hắn càng lúc càng ám sát người nó như muốn cưỡng hôn khuôn mặt thanh tú của hắn càng lúc càng gần lại đôi mi khép , nó đang cựa quậy tìm cách thoát thân ra khỏi hắn nhưng có vẻ không thành , hắn cũng chẳng chịu buông tha ...

- Buông cô ấy ra !

Âm thanh kêu gọi từ phía sau phát ra làm hắn cau mặt thả lỏng bàn tay chộp lấy cơ hội nó liền đẩy mạnh hắn chạy về phía anh .

- Hoàng Long ! – nói gọi nhẹ rồi đứng nép sát bên cạnh anh .

- Chúng ta đi thôi ! – anh quay mặt bỏ đi .

Nó thấy thế cũng đi theo được vài bước rồi quay lại nơi hắn .

- Thế Hiển , anh cứu tôi một lần rồi chơi khăm tôi một lần coi như không ai nợ ai , việc tôi làm ôsin nhằm nhĩ gì đó của anh coi như chấm dứt , từ nay đừng liên quan đến tôi nữa .

Vừa nói xong nó vội vã chạy theo anh , để lại hắn đứng đó đôi mắt tóe lửa giận dữ . hắn vo tròn tay đập nhiều phát vào thành tường đến nỗi các đốt ngón tay giờ đây đầm máu . mọi sự quan tâm lo lắng đều là dư thừa với nó ư , tại sao trong khi chính là người cứu nó mà nó lại nghĩ hắn chơi khăm nó nực cười mọi thứ hắn làm đều là vô nghĩa , hắn phá lên cười điên dại .

Như thói quen hắn lấy điều thuốc châm lửa rít thật sâu rồi phả khói vào không trung mà tận hưởng cảm giác làm hắn đau nhói lồng ngực như thế này , đôi mắt hắn nhìn về phía xa xăm .

“ khụ , khụ “ – vì trời lạnh cộng thêm nó đang bị cảm nên không ngừng ho liên tiếp .

Nghe tiếng ho, anh dừng lại bất ngờ khiến nó đang lơ đãng đi theo từ phía sau đâm thẳng vào tấm lưng của anh .

- Em... à cô có sao không .

- Hông – nó lắc đầu cười .

- Có cần tiễn về tới lớp không – anh đưa ngón tay lên chỉ hướng .

- Không cần, không cần đâu – nó xua tay , mặt có chút ngại ngùng khi nhớ đến chuyện lúc sáng .

- Ừm vậy tôi vào lớp .

Anh nói rồi bước vào lớp thật nhanh , vào chỗ ngồi lập tức úp mặt xuống bàn để che đi cái sự ngại ngùng trên khuôn mặt mình , Quốc Huy Đăng Khôi thấy thế liền nhìn nhau cười .

Nó trở về lớp khuôn mặt rõ tươi còn cười hì hì như không có chuyện gì , gặp ai cũng chào .

- Hoàng Nhi – nó ngồi xuống gọi

- Ồ , cậu lấy lại đồ chưa ???

- Chưa , tên Thế Hiển đâu phải dạng người vừa đòi là đưa lại đâu – nó thở dài .

Đang nói chuyện với Hoàng Nhi thì Thy Thy bước đến chỗ bàn nó , đặt chiếc balo của nó lên trên bàn không nói gì rồi lạnh lùng về chỗ , nó hơi bất ngờ với thái độ của Thy Thy rồi trong lòng thầm cảm ơn Thy Thy đã vì nó mà đi lấy cặp hộ .

- Thy Thy cảm ơn cậu ! – nó xoay xuống bàn dưới mở lời .

Thy Thy ngược mặt lên nhìn mặt không cảm xúc rồi tiếp tục viết bài , nhưng đầu lại nghĩ về chuyện khác .

Khi này khi anh và nó vừa rời sân thượng thì Thy Thy ở đâu xuất hiện ra trước mặt hắn .

- Từ bao giờ, mà anh có hứng thú với con nhỏ đó vậy ? – giọng có chút ghen tuông .

- Từ bao giờ em quản chuyện của tôi vậy .

Thy Thy cứng họng không dám trả treo lại , bộ dạng hần lúc này đang rất khó coi, nếu Thy Thy cứ tiếp tục chăm dầu vào lửa thì sẽ gây bất lợi cho mình .

- Tay anh , chúng ta xuống phòng y tế thôi – giọng nói Thy Thy trở nên trù mến hơn .

Dẫu sao bây giờ Thy Thy đang có quan hệ yêu đương với hần, trông thấy Thy Thy như sắp khóc nên hần cũng có một chút mũi lòng mà trở lại bình thường cùng Thy Thy đi xuống .

Thy Thy đang cẩn thận thoa vết thương trên các đốt ngón tay cho hần . Hần lên tiếng xóa đi sự im lặng .

- Balo của nhỏ Minh Anh giúp tôi đem xuống trả cho cô ta !

- Ủm – Thy Thy gục nhẹ đầu ,

- Được rồi , em không cần lo nữa tôi muốn ngủ, em về lớp đi .

Thy Thy rời khỏi phòng y tế , trên tay xách theo cả cặp của nó trong lòng lại càng oán trách nhiều hơn , bao nhiêu kế hoạch của cô bày ra đều do một tay hần phá hoại hết tất cả , trong lòng càng lúc càng muốn ếp góc nó .

Đồng tâm trạng với Thy Thy là bọn người của Cẩm Tú , tưởng chừng hại nó một phen nhớ đời nào ngờ sáng hôm nay nó vẫn tươi tỉnh như vậy

Suốt cả buổi chiều nó cùng với Hoàng Nhi đến lớp tiếng anh để học thêm đến tối mới trở về nhà , cơm nước cũng đã có sẵn, Hoàng Nhi khá đói bụng nên chạy liền đến bàn , còn nó thì vẫn từ từ bước đi miệng còn lẩm bầm gì đó .

- Minh Anh , ăn đi – Hoàng Nhi gọi ,

- Ủm .

Nó ngồi ăn sơ sơ chỉ có một chén cơm rồi lên trên không quan tâm ai cả , ngay cả từ lúc về nhà cũng chẳng buồn nhìn anh lấy một lần , miệng cứ lẩm bầm vài chữ tiếng anh , anh thấy vậy môi cong lên cười nhẹ .

- Minh Anh sao vậy kia , dạo này siêng học hơn hần luôn ấy .

- Vậy ư – anh đáp .

- Ủm – Hoàng Nhi lắc đầu ngán ngẫm .

Suốt cả buổi anh ở phòng mình nhắn tin cho nó nhưng lại không thấy hồi âm , hai ba lần đi ra đi vào nhưng chẳng thấy nó ra khỏi phòng mình hết kiên nhẫn anh đành chạy sang gõ cửa .

“ cốc cốc ”

- Vào đi không khóa .

Anh bước vào phòng vẫn trông thấy nó cặm cụi dán mắt vào sách vở .

- Chỗ này , thêm ING hay S ta?? – nó gãi đầu .

- Là ING – anh vừa lên tiếng vừa nhìn hành động gãi đầu của nó mà phì cười .

- Òh , đúng rồi , cảm ơn – nó khoanh kết quả rồi sực nhận ra giọng nói này là của anh . liền ngược lên cười một cái rồi nói .

- Ủa , Hoàng Long .

- Đang học sao .

- Ủa , ủa mà sao qua đây vậy , nhớ tui phải hôn? – nó chọc anh .

- Ủ nhớ .

Câu nói vừa kết thúc tim nó lại đập loạn xạ theo , bình thường nếu như nó nói những câu như vậy theo phản xạ anh không nói nó điên , thì là khủng hoảng là sẽ có chút bối rối , việc anh thừa nhận như thế này nó có chút không quen , mắt nó long lanh như thể cảm động lắm .

- Ha ha , cô yêu bản thân mình quá rồi đó Minh Anh .

Quả thật không sai suy nghĩ của nó mà , đời nào anh lại tốt bụng đến vậy nói đến cùng chỉ là phát hiện nó trêu anh nên theo đà lật ngược tình thế .

“ Hoàng Long , anh vô sỉ quá ” – nó gào thét trong suy nghĩ .

(khổ quá cô ơi , lúc người ta nói thật thì cô làm thái độ đó sao người ta dám thừa nhận , ngốc nghếch quá) .

- Anh anh , hứ – nó xấu hổ quay đầu sang hướng khác .

- Nè , đùa mà giận à .

- Hông .

- Điện thoại của cô đâu , sao nhắn tin không nhắn lại .

Ờ giờ anh nhắc đến điện thoại nó mới nhớ , cái điện thoại tội nghiệp suốt mấy ngày này chẳng được nó quan tâm , mở balo ra nó tá hỏa khi trước mặt nó mà một mớ nhôm vụn .

- Thế Hiển tôi giết anh – nó nói to lên .

- Sao thế – anh lên tiếng khi thấy nó bực .

Nó lấy đóng nhôm từ chiếc điện thoại đem ra cho anh xem , mặt mày vẫn sầm lại .

- Ngó nè . Bực thật chứ ! – nó cáu >”

71. Chương 34 : Gặp Gỡ , Lỡ Hẹn , Nguy Hiểm (Phần 3)

Đang giờ giải ra chơi, lần này nó chủ động đi qua khu B dãy khối 11 nhưng không phải đến lớp tìm anh nữa mà là tìm hần , việc nó đi qua khu này tự nhiên như người Hà Nội thì không ai cảm thấy xa lạ hay ngạc nhiên nữa , anh cùng Đăng Khôi và Quốc Huy đang đứng nói chuyện với nhau trông thấy nó định chào nào ngờ nó lướt qua đường như không thấy ba người bọn họ .

- Chết rồi – Quốc Huy già vờ ngạc nhiên nhìn theo bóng nó mà nói .

- Chết thật rồi – Đăng Khôi hùa theo đập nhẹ vai anh .

- ... - thái độ vẫn ung dung anh không nói gì .

- Là Minh Anh đúng không , nhỏ đó đang bơ tụi mình sao ??? – Quốc Huy

- Không phải qua khối 11 tìm mày ư , chết rồi – Đăng Khôi nhìn sang anh .

- Tao không quan tâm – anh nhún vai .

Rõ ràng lúc này khi nó gần bước đến chỗ anh , trong lòng anh có cảm giác gì đó vui vui định mở miệng cười chào nó , nào ngờ lại như vậy có đôi chút sững người như vẫn phải buộc miệng già vờ không quan tâm .

Nó bước đến cuối dãy nhìn nhìn quan sát tìm lớp .

- À đây rồi – mắt ngược lên nhìn bản số lớp 11/8

Rồi bước thêm một bước ngoái đầu vào trong tìm hần nhưng chẳng thấy đâu , đang rất tập trung ở đâu từ phía sau nó đang có người khều khều vai nó , bực dọc nó lấy tay ra hiệu xua đuổi đi nhưng mà đối phương vẫn tiếp tục .

- Gì vậy ? – nó bực quát lên .

- Cô qua lớp tôi làm gì – hắn khoanh tay trước ngực tra hỏi .

Nãy giờ tìm hắn nhưng lại mất tích ,cứ tưởng hắn trốn luôn rồi ngờ đâu lại tự chui vào hang cộp .

- Anh ! đi theo tôi . – nó nói như ra lệnh rồi bỏ đi trước .

Hắn đứng đó mặt đơ ra một chút rồi hoàn hồn về bước đi theo nó , lần đầu tiên hắn bị nó ra lệnh và tự nguyện làm theo như một tên đầy tớ không hơn không kém , gió sân thượng lồng lộng thổi rít qua mặc dù đang khoác cái áo mỏng như thế nào thì người nó cũng đang nóng như mùa hè .

- Trả cặp đây ! – nó nói cộc lốc .

- Cô ăn nói với ân nhân cứu mạng mình như vậy ư – hắn giễu cợt .

- Tôi không muốn nói nhiều với anh , nếu không trả thì cứ việc giữ đó mà dùng ! còn nữa cái gì mà ân nhân chứ , tốt nhất anh nên dừng những cái việc bẩn thỉu ấy lại đi chẳng tốt lành gì đâu mà khoe khoan . – mặt nó lạnh tanh .

- Ax , con nhỏ vô lễ này ! – hắn càu lèu vì lời nói của nó đẩy mạnh ép sát nó vào thành tường .

- Tôi nói anh hạ lưu , quả thật không sai ! – nó không run sợ như mọi khi nữa mà là cười nhếch môi với hắn .

Hắn quả thật muốn điên lên với nó , không thấy nó hắn lo sợ bao nhiêu thì giờ đây sự lo lắng của hắn lại trở thành dễ tiện hạ lưu trong mắt nó bấy nhiêu , người con gái này thật sự làm tâm trạng hắn rối bời , làm hắn sống không được chết cũng không xong .

- Ủ , được rồi vậy tên hạ lưu cần phải làm những chuyện hạ lưu rồi , nơi đây yên tĩnh để làm việc đây – hắn nhoeo môi cười phá lên.

Hắn càng lúc càng ám sát người nó như muốn cưỡng hôn khuôn mặt thanh tú của hắn càng lúc càng gần lại đôi mi khép , nó đang cựa quậy tìm cách thoát thân ra khỏi hắn nhưng có vẻ không thành , hắn cũng chẳng chịu buông tha ...

- Buông cô ấy ra !

Âm thanh kêu gọi từ phía sau phát ra làm hắn cau mặt thả lỏng bàn tay chộp lấy cơ hội nó liền đẩy mạnh hắn chạy về phía anh .

- Hoàng Long ! – nói gọi nhẹ rồi đứng nép sát bên cạnh anh .

- Chúng ta đi thôi ! – anh quay mặt bỏ đi .

Nó thấy thế cũng đi theo được vài bước rồi quay lại nơi hắn .

- Thể Hiện , anh cứu tôi một lần rồi chơi khăm tôi một lần coi như không ai nợ ai , việc tôi làm ôsin nhằm nhí gì đó của anh coi như chấm dứt , từ nay đừng liên quan đến tôi nữa .

Vừa nói xong nó vội vã chạy theo anh , để lại hắn đứng đó đôi mắt tóe lửa giận dữ . hắn vo tròn tay đập nhiều phát vào thành tường đến nỗi các đốt ngón tay giờ đây đầm máu . mọi sự quan tâm lo lắng đều là dư thừa với nó ư , tại sao trong khi chính là người cứu nó mà nó lại nghĩ hắn chơi khăm nó nực cười mọi thứ hắn làm đều là vô nghĩa , hắn phá lên cười điên dại .

Như thói quen hắn lấy điều thuốc châm lửa rít thật sâu rồi phả khói vào không trung mà tận hưởng cảm giác làm hắn đau nhói lồng ngực như thế này , đôi mắt hắn nhìn về phía xa xăm .

“ khụ , khụ “ – vì trời lạnh cộng thêm nó đang bị cảm nên không ngừng ho liên tiếp .

Nghe tiếng ho, anh dừng lại bất ngờ khiến nó đang lơ đãng đi theo từ phía sau đâm thẳng vào tấm lưng của anh .

- Em... à cô có sao không .

- Hông – nó lắc đầu cười .

- Có cần tiền về tới lớp không – anh đưa ngon tay lên chỉ hướng .
- Không cần, không cần đâu – nó xua tay , mặt có chút ngại ngùng khi nhớ đến chuyện lúc sáng .
- Ừm vậy tôi vào lớp .

Anh nói rồi bước vào lớp thật nhanh , vào chỗ ngồi lập tức úp mặt xuống bàn để che đi cái sự ngại ngùng trên khuôn mặt mình , Quốc Huy Đăng Khôi thấy thế liền nhìn nhau cười .

Nó trở về lớp khuôn mặt rõ tươi còn cười hì hì như không có chuyện gì , gặp ai cũng chào .

- Hoàng Nhi – nó ngồi xuống gọi
- Ồ , cậu lấy lại đồ chưa ???
- Chưa , tên Thế Hiển đâu phải dạng người vừa đòi là đưa lại đâu – nó thở dài .

Đang nói chuyện với Hoàng Nhi thì Thy Thy bước đến chỗ bàn nó , đặt chiếc balo của nó lên trên bàn không nói gì rồi lạnh lùng về chỗ , nó hơi bất ngờ với thái độ của Thy Thy rồi trong lòng thầm cảm ơn Thy Thy đã vì nó mà đi lấy cặp hộ .

- Thy Thy cảm ơn cậu ! – nó xoay xuống bàn dưới mở lời .
- Thy Thy ngược mặt lên nhìn mặt không cảm xúc rồi tiếp tục viết bài , nhưng đầu lại nghĩ về chuyện khác .
- Khi này khi anh và nó vừa rời sân thượng thì Thy Thy ở đâu xuất hiện ra trước mặt hần .
- Từ bao giờ, mà anh có hứng thú với con nhỏ đó vậy ? – giọng có chút ghen tuông .
- Từ bao giờ em quản chuyện của tôi vậy .

Thy Thy cứng họng không dám trả treo lại , bộ dạng hần lúc này đang rất khó coi, nếu Thy Thy cứ tiếp tục chăm đầu vào lửa thì sẽ gây bất lợi ỉnh .

- Tay anh , chúng ta xuống phòng y tế thôi – giọng nói Thy Thy trở nên trù mến hơn .
- Dẫu sao bây giờ Thy Thy đang có quan hệ yêu đương với hần, trông thấy Thy Thy như sắp khóc nên hần cũng có một chút mũi lòng mà trở lại bình thường cùng Thy Thy đi xuống .

Thy Thy đang cẩn thận thoa vết thương trên các đốt ngón tay cho hần . Hần lên tiếng xóa đi sự im lặng .

- Balo của nhỏ Minh Anh giúp tôi đem xuống trả cho cô ta !
- Ừm – Thy Thy gục nhẹ đầu ,
- Được rồi , em không cần lo nữa tôi muốn ngủ, em về lớp đi .

Thy Thy rời khỏi phòng y tế , trên tay xách theo cả cặp của nó trong lòng lại càng oán trách nhiều hơn , bao nhiêu kế hoạch của cô bày ra đều do một tay hần phá hoại hết tất cả , trong lòng càng lúc càng muốn ép góc nó .

Đồng tâm trạng với Thy Thy là bọn người của Cẩm Tú , tưởng chừng hại nó một phen nhớ đời nào ngờ sáng hôm nay nó vẫn tươi tỉnh như vậy

Suốt cả buổi chiều nó cùng với Hoàng Nhi đến lớp tiếng anh để học thêm đến tối mới trở về nhà , cơm nước cũng đã có sẵn, Hoàng Nhi khá đói bụng nên chạy liền đến bàn , còn nó thì vẫn từ từ bước đi miệng còn lẩm bẩm gì đó .

- Minh Anh , ăn đi – Hoàng Nhi gọi ,
- Ừm .

Nó ngồi ăn sơ sơ chỉ có một chén cơm rồi lên trên không quan tâm ai cả , ngay cả từ lúc về nhà cũng chẳng buồn nhìn anh lấy một lần , miệng cứ lẩm bẩm vài chữ tiếng anh , anh thấy vậy môi cong lên cười nhẹ .

- Minh Anh sao vậy kia , dạo này siêng học hơn hần luôn ấy .
- Vậy ư – anh đáp .

- Ủm – Hoàng Nhi lắc đầu ngán ngẫm .

Suốt cả buổi anh ở phòng mình nhắn tin cho nó nhưng lại không thấy hồi âm , hai ba lần đi ra đi vào nhưng chẳng thấy nó ra khỏi phòng mình hết kiên nhẫn anh đành chạy sang gõ cửa .

“ cốc cốc ”

- Vào đi không khóa .

Anh bước vào phòng vẫn trông thấy nó cặm cụi dán mắt vào sách vở .

- Chỗ này , thêm ING hay S ta?? – nó gãi đầu .

- Là ING – anh vừa lên tiếng vừa nhìn hành động gãi đầu của nó mà phì cười .

- Ồh , đúng rồi , cảm ơn – nó khoanh kết quả rồi sực nhận ra giọng nói này là của anh . liền ngược lên cười một cái rồi nói .

- Ủa , Hoàng Long .

- Đang học sao .

- Ủa , ủa mà sao qua đây vậy , nhớ tui phải hôn? – nó chọc anh .

- Ủ nhớ .

Câu nói vừa kết thúc tim nó lại đập loạn xạ theo , bình thường nếu như nó nói những câu như vậy theo phản xạ anh không nói nó điên , thì là khủng hoảng là sẽ có chút bối rối , việc anh thừa nhận như thế này nó có chút không quen , mắt nó long lanh như thể cảm động lắm .

- Ha ha , cô yêu bản thân mình quá rồi đó Minh Anh .

Quả thật không sai suy nghĩ của nó mà , đời nào anh lại tốt bụng đến vậy nói đến cùng chỉ là phát hiện nó trêu anh nên theo đà lật ngược tình thế .

“ Hoàng Long , anh vô sỉ quá ” – nó gào thét trong suy nghĩ .

(khổ quá cô ơi , lúc người ta nói thật thì cô làm thái độ đó sao người ta dám thừa nhận , ngốc nghếch quá) .

- Anh anh , hứ – nó xấu hổ quay đầu sang hướng khác .

- Nè , đùa mà giận à .

- Hồng .

- Điện thoại của cô đâu , sao nhắn tin không nhắn lại .

Ồ giờ anh nhắc đến điện thoại nó mới nhớ , cái điện thoại tội nghiệp suốt mấy ngày này chẳng được nó quan tâm , mở balo ra nó tá hỏa khi trước mặt nó mà một mớ nhôm vụn .

- Thế Hiển tôi giết anh – nó nói to lên .

- Sao thế – anh lên tiếng khi thấy nó bực .

Nó lấy đóng nhôm từ chiếc điện thoại đem ra cho anh xem , mặt mày vẫn sầm lại .

- Ngó nè . Bực thật chứ ! – nó cáu >”<>

Anh lựa lựa mảnh vụn tìm sim của nó rồi lấy điện thoại mình cho sim vào , nó nhìn theo nhưng không biết anh định làm gì (rõ khờ)

- Nè dừng tạm đi. – anh đưa chiếc điện thoại của mình cho nó .

- Ồ thôi thôi không lấy đâu nó đắc lắm . – nó đẩy về phía anh .

- Nó đắc hay là cô chê nó củ – anh giả vờ chau mày .

- Không phải .

- Thế cầm đi – anh đưa về phía nó .

Hết cách rồi , giờ không nhận chắc anh sẽ giận nó mất , chiếc iphone này chưa bao giờ nó nghĩ sẽ mua một cái mà giờ được free thế này làm nó khó xử vô cùng .

- Vậy tôi mượn nghe , cuối tháng tôi mua rồi sẽ trả lại .

- Ừm

Anh nói rồi quay lưng trở về phòng của mình .

“ mang sách vở qua đây”

“ xuống lấy cho tôi một lon coca”

“ này , cô không nhắn tin lại luôn ư”

“ từ mai mang sách vở qua phòng tôi học”

Vừa mở điện thoại ra đã có một số tin nhắn từ “ Người tôi yêu “ gửi đến nó cười khúc khích . Đang đọc tin nhắn của anh thì có cuộc gọi từ bạn học cũ gọi đến cho nó “ Ánh Tuyết ”

- Alo bạn hiền . – nó kéo dài chữ hiền.

- Trời đất ơi , chuyển nhà chuyển trường không thèm liên lạc với tui luôn nha! – Ánh Tuyết từ bên kia mắng yêu nó .

- Đâu có , có vài chuyện xảy ra bất ngờ nên mình tự kỉ luôn .

- Minh Anh khủng , thế mai bà làm gì không ? – Ánh Tuyết hỏi .

- Ừm chiều tối thì được , ban ngày tôi đi học rồi .

- Kiếm tiền không , phí vụ này hơi nhiều đó .- Ánh Tuyết .

- Gì lại bưng bê nhà hàng như mọi khi hả , được có bao nhiêu lắm đâu cao thì hai trăm thôi mà .

- Bậy lần này khác , dao động từ năm trăm cho đến một triệu đó nghe , mà phục vụ có ba giờ đồng hồ thôi đó – Ánh Tuyết giải thích .

- Nè tui nghi bà lắm nha , làm gì mà cao vậy .

- Ờm , con trai của tập đoàn trang sức ENJOY ngày mai tổ chức sinh nhật đó , mà bên này thiếu người nên tôi gọi cho bà đi làm nè . – Ánh Tuyết .

- Ờm , vậy để tôi giúp bà sẵn tiện kiếm chút cũng được . – nó nói .

- Ừm , vậy cúp máy nha bà ngủ ngon mai tui gọi .

- Ừm bye

Nó tắt máy định nhắn tin chúc anh ngủ ngon nhưng sực nhớ điện thoại anh ở đây thì điện thoại nào mà nhắn tin nên đánh thôi , nó mở điện thoại vào nằm lướt lướt xem thì thấy được một số hình ảnh của cô gái đó và anh , rất giống với cô gái trong khung ảnh hôm bữa .

- Chắc hẳn Hoàng Long thương cô ấy lắm , hai người nhìn thân nhau quá .

Nó thờ dài nằm xem tiếp vài tấm ảnh thì ngủ đi lúc nào không hay ...

Giờ sinh hoạt kết thúc giáo viên chủ nhiệm không quên nhắc nhở lịch thi , thế là vụn vụn chỉ còn vài ngày nữa thôi là đã thi học kì lẹ quá , nó thờ dài . Nó sẽ có được cuộc sống thăng hoa hay cuộc đời bế tắc thì chỉ còn dựa vào kì thi này mà thôi .

Mới đó mà cũng gần chiều tối Ánh Tuyết cứ liên tục gọi cho nó nhắc nhở việc tối nay .

- Ừm biết rồi mà , đang thay đồ, chạy qua liền nè !

- Thôi thôi , đạp xe biết bao giờ tới , ở đâu tôi qua đèo cho ! – Ánh Tuyết hối hả nói qua điện thoại .

- À , thế qua địa chỉ này gọi tui , tui đứng chờ bà .

- Oke – Ánh Tuyết nói rồi cúp máy .

Nó hồi hã từ trên lầu chạy xuống hấp tấp xem nữa úp mặt xuống nền nhà may mà có anh đứng gần đó chạy đến đỡ .

- Lại nữa ! – anh chau mày .

- Xin lỗi ,tôi có việc gấp tối nay chắc về trễ không ăn tối đâu đừng đợi cơm tôi nghe Hoàng Long .

- Ờ tối nay ...

Anh chưa kịp nói hết câu thì nói đã chạy thục mạng đi mất tiêu . Hôm nay anh định nói nó muốn ăn gì thì tự đi ăn chứ anh và Hoàng Nhi đều không có nhà vậy mà đã bị nó đi trước một bước ...

Khoảng chừng 15p sau thì Ánh Tuyết chạy đến chỗ nó , nó vẫy tay chào .

- Ôi mới đầu nhận tin nhắn tui cứ tưởng nhà bà trúng số rồi chứ .

- Có đâu – nó .

- Ủ thôi đi đi , qua còn trang trí nữa .

- Ừm đi – nó nói rồi đội mũ bảo hiểm leo lên xe .

Nó cùng Ánh tuyết bước vào một ngôi nhà rất khang trang và hiện đại có cả hồ bơi rất rộng cả hai cô gái đang nhìn ngắm thì tiếng gọi của bà quản gia làm giật mình .

- Hai cháu , theo ta vào trong thay đồng phục .

Sau lưng bà ấy còn có thêm nhiều người khác nữa , cũng như nó và Ánh Tuyết đều muốn kiểm thêm thu nhập . Sau vài phút nhận đồng phục rồi cả đội phục vụ ra đứng xếp hàng nghe dặn dò dưới bếp .

- Hôm nay có tiệc sinh nhật cậu chủ , nên tôi mong rằng mọi người hợp tác làm việc vui vẻ , sẽ chia ra làm bốn đội và có bốn đội trưởng&#^#&

Ánh Tuyết cũng như nó gục lia lịa nghe theo chỉ dẫn , cả hai đều được xếp vào đội bốn phục nước uống , thật may mắn khi xếp vào công việc nhẹ nhàng này .

72. Chương 35 : Sinh Nhật Thế Hiển .

Mới đó cũng đã đến giờ đón khách rồi, dù trời có lạnh nhưng thời trang luôn là thứ danh tan thời tiết . Nhìn lướt khách vào tập nập ai nấy đều rất sang trọng, các tiểu thư đài các chọn cho mình những bộ váy sang chảnh thiết kế đẹp mắt và rất fashion nó nhìn mà mê mết .

- Đây , bà đi phục vụ không phải dự tiệc đâu Minh Anh – Ánh Tuyết thúc nhẹ người nó đưa nó về thực tại .

- Ủ chuẩn bị tiếp khách thôi – nó cười tươi ^^

Công nhận từ nhỏ đến giờ , nó chưa từng thấy cái sinh nhật nào mà lớn và đông người như vậy, quá hoành tráng nhưng chắc hẳn rằng chủ tiệc này buồn lắm . bên trong căn biệt thự người đàn ông đứng tuổi bước ra theo ánh đèn cầm mic tuyên bố buổi tiệc .

- thay mặt tập đoàn ENJOY tôi xin cảm ơn tất cả các quý khách đã tham dự buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay của Thế Hiển , con trai tôi . Chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng và chào đón nhân vật chính của bữa tiệc nào .Một tràng pháo tay vang lên, nhắc đến tên Thế Hiển nó liền sực nhớ đến hẳn mắt hướng theo thăm dò nhìn hẳn từ bên trong đi ra , tối nay hẳn đẹp trai phong độ quá chừng , thay vì như mọi khi hẳn quần jean áo pull đơn giản thì hôm nay hẳn mang trên mình bộ comle còn thiếu cả cravat bây giờ hẳn rất đẹp trai , ngoài đẹp trai ra nó không biết phải nói như thế nào nữa .

Từ phía đằng xa sự xuất hiện của nó đã đập vào mắt của Phương Uyên , trông thấy nó Phương Uyên liền gọi Cẩm Tú .

- Bà nhìn kìa phải nhỏ Minh Anh không ?. – Phương Uyên chỉ về phía nó .

- Chính xác cô ta chứ ai . – Cẩm Tú lên tiếng .

Thy Thy đứng gần đó nghe thấy cũng nhìn theo rồi quay sang chỗ Cẩm Tú .

- Cơ hội tốt cho hai người đó – Thy Thy nhoẽn miệng cười

Cẩm Tú búng tay một cái rồi cùng Phương Uyên đi sang gần chỗ nó .

- Ô kìa , bạn học , cậu cũng đến đây tham gia bữa tiệc sinh nhật này ư ha ha – Cẩm Tú lấy tay che miệng cười châm chọc .

-Ồ , vậy của cậu đẹp quá , cậu thật biết lựa chọn trang phục quá – Phương Uyên chế giễu nó .

- Không , tôi đến phục vụ . – mặt nó lạnh tanh .

Lời nói của hai người con gái chưa ngoa kia đã gây sự chú ý đến tất cả học sinh cùng trường đang tham gia bữa tiệc này , ai nấy đều nhìn nó bằng con mắt khinh bỉ, họ xì xầm to nhỏ với nhau .

- À , à thì ra cậu là ÔSIN hả? – Cẩm Tú nhấn mạnh .

- Ở lớp thì luôn làm như mình thanh cao lắm , hóa ra là người làm cho bọn tôi thôi Minh Anh à – Cẩm Tú lại tiếp tục chế giễu nói .

Nó không cần phải ở đây để phân bua với bọn người này nên bơ bọn họ đi thẳng một hơi , thái độ của nó như vậy càng làm cho bọn Cẩm Tú Phương Uyên thêm phần hào hứng, liền cùng một số người khác đuổi theo .

- Mày đứng lại ! – Phương Uyên giọng như ra lệnh .

“bọn người này con dai hơn đĩa”- nó suy nghĩ rồi đứng lại mặt đôi mắt với bọn họ .

- Chuyện gì ?

- Bọn tao khát nước , đem sinh tố dâu đến đây .

Bọn người đi cùng Cẩm Tú và Phương Uyên thấy thế cũng hòa nhau sai bảo nó đi lấy nước .

Bây giờ nó đang trong vai trò phục vụ nên đành phải nhẫn nhịn mà đi lấy nước cho bọn người kia . một lúc sau nó quay trở lại trên tay đang bưng thêm một khay đủ các loại nước mà Phương Uyên đã yêu cầu .

Cứ ngỡ là xong có thể đi nhưng không bọn Phương Uyên không dừng lại ở đó . Phương ra lệnh cho người khác giữ chân nó lại rồi nhoẽn môi cười đều bước đến .

- Thả tôi ra – nó gắt lên .

- Mày bớt cái mềm lại đi ồn ào lắm – Cẩm Tú lên tiếng đồng thời giáng xuống mặt nó một cái tát .

- Làm gì mà mấy người bắt tôi? – nó thắc mắc hỏi .

- Ủ thì tao muốn xem thử các loại nước uống này như thế nào .

Nó không kịp nói gì đã bị Phương Uyên đổ một ly nước trái cây từ trên đầu xuống người nó .

- Sao mọi người thấy sao – Phương Uyên phá lên cười .

- À để tôi thử loại này ..

Lần lượt Phương Uyên cùng Cẩm Tú cứ thay phiên nhau mà sỉ nhục nó còn bọn người kia hòa theo mà cười không ngớt , nó cảm thấy ấm ức dòng nước mắt nóng hổi chạy ra , tay cũng nó vo tròn nắm đấm nhưng không thể nào thoát ra được .

“ bọn người này mà một đấu một với nó, thì nó sẽ không chịu thua dù có ra sao đi chăng nữa”

Chán chường với cái buổi tiệc mang tiếng là sinh nhật nhưng chủ yếu chỉ là công cụ xã giao thương mại của ba hấn mà thôi , hấn thấy nhàm nên bỏ ra khỏi trốn đông người đi dạo ra phía hồ bơi thì thấy nó bị bọn Phương Uyên bắt lại , định bụng chạy đến nhưng nghĩ lại chuyện sân thượng nên lạnh lùng bỏ đi .

Đi được một đoạn , hấn cầm điều thuốc hút mà lòng khó chịu vô cùng .

- Con nhỏ này , rắc rối thật .

Hấn buộc miệng chửi vút điều thuốc dậm xuống đất rồi quay trở lại chỗ khi nãy .

- Này các người làm gì thế – hấn hỏi cộc lốc .

Cả bọn Phương Uyên nghe giọng nói phát ra liền lạnh cả gáy buồng nó ra . Nó ngược mặt lên nhìn thấy hấn có chút gì đó vui vui trong lòng nhưng cũng lạnh tanh .

Thoát thân nó chạy lại chỗ Phương Uyên .

“chát”

Nó thẳng tay tát vào mặt Phương Uyên không một chút suy nghĩ .

- Có bản lĩnh thì một mình đối mặt với tôi đây , đừng hùa nhau như thế hèn nhát lắm .

Phương Uyên sững sờ vì cái tát của nó , dơ tay định đánh lại nhưng nào ngờ hấn đã đi trước một bước kéo tay nó để lại, bọn người Phương Uyên vô cùng tức giận .

- Cảm ơn ! – đi được một đoạn nó vùng tay ra khỏi hấn .

- Ấy chà , Minh Anh cũng biết cảm ơn kia ! – hấn cười nhếch môi .

- Tôi không phải như anh .

- Tôi thì sao , đẹp trai quá hả?? – hấn phá lên cười lớn .

Thật tình tên này hết thuốc chữa ,giờ mình mầy nó dính tùm lum thứ nước nên chẳng muốn đôi co với hấn nữa . Nhưng lần này là nhà hấn đành phải nhờ vả hấn thôi .

- Cho tôi mượn phòng tắm được không ?

- Có lợi lộc gì không ? – hấn khoanh tay nhìn nó .

Hấn đúng là tên vô liêm sỉ mà , chỉ nhờ có chút xú ấu thôi hấn cũng đòi lợi lộc với nó nữa chứ .

- Thì , thì tôi sẽ ăn sinh nhật với anh chịu không ?

Tự dưng câu nói này của nó phát ra , làm hấn sững người lại đôi chút và không hiểu rõ vì sao nhỏ lại nảy ra ý tưởng , thứ hấn cần bây giờ chính là điều này .

- Biết bao nhiêu người ngoài kia đang dự sinh nhật tôi mà cô tự tin quá vậy .

- Ồh , nếu anh thấy vui thì đâu cần phải đi lang thang thế này !

Lời nói cũng nó đã đánh trúng tim đen của một người cô độc như hấn . Không lẽ nó lại hiểu hấn như vậy , không nói gì nữa hấn bước đi trước .

- Nè đi đâu đó !

- Muốn đi tắm thì theo tôi .

Theo tự nhiên nó nở nụ cười vì thái độ trẻ con của hấn , hấn đúng là tên miệng mồm thì cứng ngắt nhưng hành động suy nghĩ nào cũng dễ dàng bị nó nắm bắt được . tắm rửa xong nó ra ngoài đã thấy hấn đứng đợi sẵn , cũng may nó có đồ thay chứ không thì phải mặt đỏ của hấn quá .

- Xong rồi à , đi được chưa – hấn hỏi .

- Ừm .

bước theo hấn đi đến một vườn hoa nhỏ , có cả xích đu .

- Cô ngồi đấy đợi tôi một lát .

- Ồ !

Hắn quay lại trên tay cầm theo một chiếc bánh kem và vài lon pepsi đặt xuống . chẳng biết chột dạ như thế nào , nó chủ động hơn nhận lấy hộp bánh mở ra cầm vài cây nến rồi châm lửa lên .

Happy birthday to you , happy birthday to you , mừng ngày Thế Hiển được sinh ra đời , happy birthday to Thế Hiển .

Nó tự hát rồi tự vỗ tay , cười tí mắt nhìn hắn

- Thế Hiển , tôi chúc mừng sinh nhật anh nha , mặt dầu ghét anh lắm nhưng mà chúc anh sinh nhật vui vẻ , bớt xấu xa vô liêm sỉ lại nè .

- Nè , cô đang chúc sinh nhật tôi hay mượn cơ mà sỉ vả tôi vậy ? – hắn cốc lên đầu nó một cái nhẹ .

- Á , đau . thôi dô nè , một hai ba zô , happy birthday .

- Nước ngọt cũng cung được à .

- Nè hôm nay tôi hiền , sinh nhật của anh nên không chấp nhất với anh đâu .

Tự nhiên hôm nay quá ác sao để nó vào nhà hắn mà làm thêm, trùng sinh nhật như thế này , lúc công bố lí do buổi tiệc nó cũng ngậm ngấm thấu hiểu được một chút tâm trạng của hắn , hắn tuy con nhà giàu như xung quanh lạnh lẽo đáng sợ gương mặt hắn lúc bước ra thật buồn tẻ không một chút hào hứng , nghĩ đến đây nó tự thấy mình là thiên thần giúp hắn . Nó tự cười hì hì .

- Ê cười gì? – nhìn nó hắn hỏi .

- À không , sinh nhật mà anh không ước gì cả sao? .

- Hmm , tôi nhớ mẹ .

“tên này dở hơi sao , tự đứng nhớ mẹ hay là bà ấy ... tốt nhất không nên hỏi biết đâu lại làm hắn buồn”

- Thế cô làm mẹ tôi hôm nay ok – hắn nói rồi tự đứng dựa vào vai nó .

Nó hơi khó chịu và giật mình nhưng ngấm lại thấy hắn chắc cô đơn lắm nên mới cần một bờ vai dựa vào như thế này nên đành ngồi im , thoáng phút chốc nó hơi hiểu ra lí do vì sao hắn hay gheo nó đó là vì hắn cô đơn .

“ đúng rồi , tính cách anh như vậy thì chỉ có người gan dạ như tôi mới dám đến gần mà nói chuyện thôi , hí hí” – nó nghĩ vu vơ .

- Ngày sinh nhật luôn là ngày buồn nhất cuộc đời tôi .

- Buồn ...?? – nó trố mắt @@

Được tựa vào vai nó, tâm trạng hắn trở nên thoải mái hơn một chút, tự đứng trong lòng hắn muốn chia sẻ tâm sự bấy lâu cho nó nghe .

- Năm mười tuổi mẹ tôi đi nước ngoài , năm mười sáu tuổi người yêu tôi bỏ theo một người con trai khác , năm này thì phải mừng sinh nhật với quạ đen như cô huhu thật là đáng thương cho Thế Hiển đẹp trai – hắn đưa tay dă vờ lau nước mắt thâm thương .

Đang cảm thông cho hoàn cảnh của hắn thì hắn lại chọc tức nó lên , gì mà quạ đen cơ chứ , rõ ràng này giờ là hắn đang chọc nó thôi mà . Nó đứng phắt dậy làm hắn mất đà ngã xuống xích đu .

- Được lắm Thế Hiển , tên chết bầm, tên chết đập, tên lưu manh tôi ghét anh .

Dậm chân hai ba cái rồi nó hắn học bỏ đi , hắn ngồi đó nhìn theo mà ôm bụng cười không ngớt ...

Từ hôm sinh nhật Thế Hiển về nó lao đầu vào sách vở , tối nào cũng chạy lon ton qua phòng anh hết làm toán , rồi anh vẫn đến môn hóa , lần này dường như nó còn quyết tâm hơn cả lúc thi tuyển vào trung học Gmeiner .

Nhiều khi nó học bài mệt mỗi nên ngủ quên luôn tại phòng anh , bẽ nó về phòng được mấy lần rồi anh cũng ngán ngẫm lắc đầu cho nó ngủ phòng mình còn anh thì thức đêm học bài mệt dù chương trình học trên trường không là bao nhiêu với anh cả .

Tiếng chuông điện thoại của nó đổ , anh nhìn sang thì thấy nó đã ngủ mất rồi , nên cầm điện thoại lên xem thử . Màn hình hiện lên cái tên hết sức ngộ nghĩnh “ ATM ” .

Không định bắt máy nhưng chuông cứ reo nên anh đành phải nghe hộ nó .

“ alo”

“xin lỗi , Minh Anh...” - chưa kịp nói hết câu phía bên đầu dây kia đã nói trước .

“ là cháu hả Hoàng Long ? ” .

“ à, vâng cho hỏi đầu dây là ...? ”

“ à , bác là mẹ Minh Anh đây , con bé đâu rồi cháu? ”

“ chào cô , Minh Anh vừa ngủ hay để cháu kêu cô ấy dậy ”.

“ được rồi cứ để con bé ngủ , cháu đừng đánh thức nó cô cũng định nói với nó vài câu thôi . mọi chuyện ở bên đó cô nhờ cháu, nhớ chăm sóc con bé giúp cô ” .

“ vâng , cháu sẽ chăm sóc cô ấy ”.

“ ừm , vậy cô cúp máy đây , chào cháu”

“ vâng , chào cô ” .

Phía ngôi nhà bên Úc , mẹ nó vừa cúp máy thì Win cũng từ trên lầu bước xuống . Liền chạy đến hỏi han .

- Mamy , nhỏ Minh Anh như thế nào .

- Cậu kia , gọi chị thế hả? . – mẹ xoa đầu Win mỉm cười .

- Có một năm thôi mà .

- Một năm thì cũng là chị mà , tội con bé – mẹ thở dài ra .

- Hè này , để con trai của mẹ về thăm chị nhé đồng ý không ? – Win ôm người mẹ âu yếm .

- Nhưng mà bên đó chúng ta không có nhà , mình Minh Anh là đã đủ làm phiền gia đình Hoàng Long lắm rồi, thêm con nữa sao được . – mẹ nhíu mày nhìn Win .

- Mẹ à , con về tạm thôi có thể ở khách sạn , chưa gặp chị lần nào cũng tò mò nhỏ đó ra sao lắm , không biết có đẹp trai giống con không – win héch mặt tự tin nhả sắc của mình .

- Cậu đó , ừm được rồi vậy hè đến con về Việt Nam thay ba mẹ một chuyến .

Win hôn chào mẹ mình rồi trở về phòng mình , mẹ ngồi đó cứ suy nghĩ về điều gì đó xa xăm, những chuyện mới vừa xảy ra như ngày hôm qua, bà lo cho nó vì từ bé đến giờ bà chưa phải rời xa nó hàng ngàn cây số như vậy , lòng bà nhớ đứa con gái bé bỏng của mình vô cùng

73. Chương 35 : Sinh Nhật Thế Hiển .

Mới đó cũng đã đến giờ đón khách rồi, dù trời có lạnh nhưng thời trang luôn là thứ danh tan thời tiết . Nhìn lướt khách vào tấp nập ai nấy đều rất sang trọng, các tiểu thư đài các chọn ình những bộ váy sang chảnh thiết kế đẹp mắt và rất fashion nó nhìn mà mê mệt .

- Đây , bà đi phục vụ không phải dự tiệc đâu Minh Anh – Ánh Tuyết thúc nhẹ người nó đưa nó về thực tại .

- Ừ chuẩn bị tiếp khách thôi – nó cười tươi ^^

Công nhận từ nhỏ đến giờ , nó chưa từng thấy cái sinh nhật nào mà lớn và đông người như vậy, quá hoành tráng nhưng chắc hẳn rằng chủ tiệc này buồn lắm . bên trong căn biệt thự người đàn ông đứng tuổi bước ra theo ánh đèn cầm mic tuyên bố buổi tiệc .

- thay mặt tập đoàn ENJOY tôi xin cảm ơn tất cả các quý khách đã tham dự buổi tiệc sinh nhật ngày hôm nay của Thế Hiển , con trai tôi . Chúng ta hãy cùng nâng ly chúc mừng và chào đón nhân vật chính của bữa tiệc nào .Một tràng pháo tay vang lên, nhắc đến tên Thế Hiển nó liền sực nhớ đến hẳn mắt hướng theo thẳm đồ nhìn hẳn từ bên trong đi ra , tối nay hẳn đẹp trai phong độ quá chừng , thay vì như mọi khi hẳn quần jean áo pull đơn giản thì hôm nay hẳn mang trên mình bộ le còn thắt cả cravat bây giờ hẳn rất đẹp trai , ngoài đẹp trai ra nó không biết phải nói như thế nào nữa .

Từ phía đằng xa sự xuất hiện của nó đã đập vào mắt của Phương Uyên , trông thấy nó Phương Uyên liền gọi Cẩm Tú .

- Bà nhìn kìa phải nhỏ Minh Anh không ?. – Phương Uyên chỉ về phía nó .

- Chính xác cô ta chứ ai . – Cẩm Tú lên tiếng .

Thy Thy đứng gần đó nghe thấy cũng nhìn theo rồi quay sang chỗ Cẩm Tú .

- Cơ hội tốt cho hai người đó – Thy Thy nhoẽn miệng cười

Cẩm Tú búng tay một cái rồi cùng Phương Uyên đi sang gần chỗ nó .

- Ô kìa , bạn học , cậu cũng đến đây tham gia bữa tiệc sinh nhật này ư ha ha – Cẩm Tú lấy tay che miệng cười châm chọc .

-Ồ , vậy của cậu đẹp quá , cậu thật biết lựa chọn trang phục quá – Phương Uyên chế giễu nó .

- Không , tôi đến phục vụ . – mặt nó lạnh tanh .

Lời nói của hai người con gái chưa ngoa kia đã gây sự chú ý đến tất cả học sinh cùng trường đang tham gia bữa tiệc này , ai nấy đều nhìn nó bằng con mắt khinh bỉ, họ xì xầm to nhỏ với nhau .

- À , à thì ra cậu là ÔSIN hả? – Cẩm Tú nhấn mạnh .

- Ở lớp thì luôn làm như mình thanh cao lắm , hóa ra là người làm cho bọn tôi thôi Minh Anh à – Cẩm Tú lại tiếp tục chế giễu nói .

Nó không cần phải ở đây để phân bua với bọn người này nên bơ bọn họ đi thẳng một hơi , thái độ của nó như vậy càng làm cho bọn Cẩm Tú Phương Uyên thêm phần hào hứng, liền cùng một số người khác đuổi theo .

- Mày đứng lại ! – Phương Uyên giọng như ra lệnh .

“bọn người này con dai hơn đĩa”- nó suy nghĩ rồi đứng lại mặt đôi mắt với bọn họ .

- Chuyện gì ?

- Bọn tao khát nước , đem sinh tố dâu đến đây .

Bọn người đi cùng Cẩm Tú và Phương Uyên thấy thế cũng hòa nhau sai bảo nó đi lấy nước .

Bây giờ nó đang trong vai trò phục vụ nên đành phải nhẫn nhịn mà đi lấy nước cho bọn người kia . một lúc sau nó quay trở lại trên tay đang bưng thêm một khay đủ các loại nước mà Phương Uyên đã yêu cầu .

Cứ ngỡ là xong có thể đi nhưng không bọn Phương Uyên không dừng lại ở đó . Phương ra lệnh cho người khác giữ chân nó lại rồi nhoẽn môi cười đều bước đến .

- Thả tôi ra – nó gắt lên .

- Mày bớt cái mềm lại đi ồn ào lắm – Cẩm Tú lên tiếng đồng thời giáng xuống mặt nó một cái tát .

- Làm gì mà mấy người bắt tôi? – nó thắc mắc hỏi .

- Ủ thì tao muốn xem thử các loại nước uống này như thế nào .

Nó không kịp nói gì đã bị Phương Uyên đổ một ly nước trái cây từ trên đầu xuống người nó .

- Sao mọi người thấy sao – Phương Uyên phá lên cười .

- À để tôi thử loại này ..

Lần lượt Phương Uyên cùng Cẩm Tú cứ thay phiên nhau mà sỉ nhục nó còn bọn người kia hòa theo mà cười không ngớt , nó cảm thấy ấm ức dòng nước mắt nóng hổi chảy ra , tay cũng nó vo tròn nắm đấm nhưng không thể nào thoát ra được .

“ bọn người này mà một đấu một với nó, thì nó sẽ không chịu thua dù có ra sao đi chăng nữa”

Chán chường với cái buổi tiệc mang tiếng là sinh nhật nhưng chủ yếu chỉ là công cụ xã giao thương mại của ba hắc hủ mà thôi , hắc thấy nhàm nên bỏ ra khỏi trốn đông người đi dạo ra phía hồ bơi thì thấy nó bị bọn Phương Uyên bắt lại , định bụng chạy đến nhưng nghĩ lại chuyện sân thượng nên lạnh lùng bỏ đi .

Đi được một đoạn , hắc cầm điều thuốc hút mà lòng khó chịu vô cùng .

- Con nhỏ này , rắc rối thật .

Hắc buộc miệng chửi vút điều thuốc dậm xuống đất rồi quay trở lại chỗ khi nãy .

- Đây các người làm gì thế – hắc hỏi cộc lốc .

Cả bọn Phương Uyên nghe giọng nói phát ra liền lạnh cả gáy buông nó ra . Nó ngược mặt lên nhìn thấy hắc có chút gì đó vui vui trong lòng nhưng cũng lạnh tanh .

Thoát thân nó chạy lại chỗ Phương Uyên .

“chát”

Nó thẳng tay tát vào mặt Phương Uyên không một chút suy nghĩ .

- Có bản lĩnh thì một mình đối mặt với tôi đây , đừng hòa nhau như thế hèn nhát lắm .

Phương Uyên sững sờ vì cái tát của nó , dơ tay định đánh lại nhưng nào ngờ hắc đã đi trước một bước kéo tay nó để lại, bọn người Phương Uyên vô cùng tức giận .

- Cảm ơn ! – đi được một đoạn nó vùng tay ra khỏi hắc .

- Ấy chà , Minh Anh cũng biết cảm ơn kia ! – hắc cười nhếch môi .

- Tôi không phải như anh .

- Tôi thì sao , đẹp trai quá hả?? – hắc phá lên cười lớn .

Thật tình tên này hết thuốc chữa ,giờ mình mẫy nó dính tùm lum thứ nước nên chẳng muốn đôi co với hắc nữa . Nhưng lần này là nhà hắc đành phải nhờ vả hắc thôi .

- Cho tôi mượn phòng tắm được không ?

- Có lợi lộc gì không ? – hắc khoanh tay nhìn nó .

Hắc đúng là tên vô liêm sỉ mà , chỉ nhờ có chút xúi ẩy thôi hắc cũng đòi lợi lộc với nó nữa chứ .

- Thì , thì tôi sẽ ăn sinh nhật với anh chịu không ?

Tự dưng câu nói này của nó phát ra , làm hắc sững người lại đôi chút và không hiểu rõ vì sao nhỏ lại nảy ra ý tưởng , thứ hắc cần bây giờ chính là điều này .

- Biết bao nhiêu người ngoài kia đang dự sinh nhật tôi mà cô tự tin quá vậy .

- Ồh , nếu anh thấy vui thì đâu cần phải đi lang thang thế này !

Lời nói cũng nó đã đánh trúng tim đen của một người cô độc như hắc . Không lẽ nó lại hiểu hắc như vậy , không nói gì nữa hắc bước đi trước .

- Nè đi đâu đó !

- Muốn đi tắm thì theo tôi .

Theo tự nhiên nó nở nụ cười vì thái độ trẻ con của hắn , hắn đúng là tên miệng mồm thì cứng ngắt nhưng hành động suy nghĩ nào cũng dễ dàng bị nó nắm bắt được . tắm rửa xong nó ra ngoài đã thấy hắn đứng đợi sẵn , cũng may nó có đồ thay chứ không thì phải mặt đồ của hắn quá .

- Xong rồi à , đi được chưa – hắn hỏi .

- Ừm .

bước theo hắn đi đến một vườn hoa nhỏ , có cả xích đu .

- Cô ngồi đây đợi tôi một lát .

- Ồ !

Hắn quay lại trên tay cầm theo một chiếc bánh kem và vài lon pepsi đặt xuống . chẳng biết chợt dạ như thế nào , nó chủ động hơn nhận lấy hộp bánh mở ra cầm vài cây nến rồi châm lửa lên .

Happy birthday to you , happy birthday to you , mừng ngày Thế Hiển được sinh ra đời , happy birthday to Thế Hiển .

Nó tự hát rồi tự vỗ tay , cười tí mắt nhìn hắn

- Thế Hiển , tôi chúc mừng sinh nhật anh nha , mặt dầu ghét anh lắm nhưng mà chúc anh sinh nhật vui vẻ , bớt xấu xa vô liêm sỉ lại nè .

- Nè , cô đang chúc sinh nhật tôi hay mượn cớ mà sỉ vả tôi vậy ? – hắn cốc lên đầu nó một cái nhẹ .

- Á , đau . thôi dô nè , một hai ba zô , happy birthday .

- Nước ngọt cũng cùng được à .

- Nè hôm nay tôi hiền , sinh nhật của anh nên không chấp nhất với anh đâu .

Tự nhiên hôm nay quái ác sao để nó vào nhà hắn mà làm thêm, trùng sinh nhật như thế này , lúc công bố lí do buổi tiệc nó cũng ngấm ngấm thấu hiểu được một chút tâm trạng của hắn , hắn tuy con nhà giàu như xung quanh lạnh lẽo đáng sợ gương mặt hắn lúc bước ra thật buồn tẻ không một chút hào hứng , nghĩ đến đây nó tự thấy mình là thiên thần giúp hắn . Nó tự cười hì hì .

- Ê cười gì? – nhìn nó hắn hỏi .

- À không , sinh nhật mà anh không ước gì cả sao? .

- Hmm , tôi nhớ mẹ .

“tên này dở hơi sao , tự dưng nhớ mẹ hay là bà ấy ... tốt nhất không nên hỏi biết đâu lại làm hắn buồn”

- Thế cô làm mẹ tôi hôm nay ok – hắn nói rồi tự dưng dựa vào vai nó .

Nó hơi khó chịu và giật mình nhưng ngấm lại thấy hắn chắc cô đơn lắm nên mới cần một bờ vai dựa vào như thế này nên đành ngồi im , thoáng phút chốc nó hơi hiểu ra lí do vì sao hắn hay ghẹo nó đó là vì hắn cô đơn .

“ đúng rồi , tính cách anh như vậy thì chỉ có người gan dạ như tôi mới dám đến gần mà nói chuyện thôi , hí hí” – nó nghĩ vu vơ .

- Ngày sinh nhật luôn là ngày buồn nhất cuộc đời tôi .

- Buồn ...?? – nó trở mặt @@

Được tựa vào vai nó, tâm trạng hắn trở nên thoải mái hơn một chút, tự dưng trong lòng hắn muốn chia sẻ tâm sự bấy lâu cho nó nghe .

- Năm mười tuổi mẹ tôi đi nước ngoài , năm mười sáu tuổi người yêu tôi bỏ theo một người con trai khác , năm này thì phải mừng sinh nhật với quạ đen như cô huhu thật là đáng thương cho Thế Hiển đẹp trai – hắn đưa tay đã vờ lau nước mắt thâm thương .

Đang cảm thông cho hoàn cảnh của hắn thì hắn lại chọc tức nó lên , gì mà quạ đen cơ chứ , rõ ràng này giờ là hắn đang chọc nó thôi mà . Nó đứng phắt dậy làm hắn mất đà ngã xuống xích đu .

- Được lắm Thế Hiển , tên chết bầm, tên chết đập, tên lưu manh tôi ghét anh .

Dậm chân hai ba cái rồi nó hần học bỏ đi , hần ngồi đó nhìn theo mà ôm bụng cười không ngớt ...

Từ hôm sinh nhật Thế Hiển về nó lao đầu vào sách vở , tối nào cũng chạy lon ton qua phòng anh hết làm toán , rồi anh vẫn đến môn hóa , lần này dường như nó còn quyết tâm hơn cả lúc thi tuyển vào trung học Gmeiner .

Nhiều khi nó học bài mệt mỏi nên ngủ quên luôn tại phòng anh , bể nó về phòng được mấy lần rồi anh cũng ngán ngẫm lắc đầu cho nó ngủ phòng mình còn anh thì thức đêm học bài mặt dù chương trình học trên trường không là bao nhiêu với anh cả .

Tiếng chuông điện thoại của nó đổ , anh nhìn sang thì thấy nó đã ngủ mất rồi , nên cầm điện thoại lên xem thử . Màn hình hiện lên cái tên hết sức ngộ nghĩnh “ ATM ” .

Không định bắt máy nhưng chuông cứ reo nên anh đành phải nghe hộ nó .

“ alo”

“xin lỗi , Minh Anh...” - chưa kịp nói hết câu phía bên đầu dây kia đã nói trước .

“ là cháu hả Hoàng Long ? ” .

“ à, vâng cho hỏi đầu dây là ...? ”

“ à , bác là mẹ Minh Anh đây , con bé đâu rồi cháu? ”

“ chào cô , Minh Anh vừa ngủ hay để cháu kêu cô ấy dậy ”.

“ được rồi cứ để con bé ngủ , cháu đừng đánh thức nó cô cũng định nói với nó vài câu thôi . mọi chuyện ở bên đó cô nhờ cháu, nhớ chăm sóc con bé giúp cô ” .

“ vâng , cháu sẽ chăm sóc cô ấy ”.

“ ừm , vậy cô cúp máy đây , chào cháu”

“ vâng , chào cô ” .

Phía ngôi nhà bên Úc , mẹ nó vừa cúp máy thì Win cũng từ trên lầu bước xuống . Liền chạy đến hỏi han .

- Mamy , nhỏ Minh Anh như thế nào .

- Cậu kia , gọi chị thế hả? . – mẹ xoa đầu Win mỉm cười .

- Có một năm thôi mà .

- Một năm thì cũng là chị mà , tội con bé – mẹ thở dài ra .

- Hè này , để con trai của mẹ về thăm chị nhé đồng ý không ? – Win ôm người mẹ âu yếm .

- Nhưng mà bên đó chúng ta không có nhà , mình Minh Anh là đã đủ làm phiền gia đình Hoàng Long lắm rồi, thêm con nữa sao được . – mẹ nhún mày nhìn Win .

- Mẹ à , con về tạm thôi có thể ở khách sạn , chưa gặp chị lần nào cũng tò mò nhỏ đó ra sao lắm , không biết có đẹp trai giống con không – win hếch mặt tự tin nhấn sắc của mình .

- Cậu đó , ừm được rồi vậy hè đến con về Việt Nam thay ba mẹ một chuyến .

Win hôn chào mẹ mình rồi trở về phòng mình , mẹ ngồi đó cứ suy nghĩ về điều gì đó xa xăm, những chuyện mới vừa xảy ra như ngày hôm qua, bà lo cho nó vì từ bé đến giờ bà chưa phải rời xa nó hàng ngàn cây số như vậy , lòng bà nhớ đứa con gái bé bỏng của mình vô cùng

74. Chương 36 : Quyết Định Trở Về .

New york .

Uyển Nhi bước vào căn phòng màu trắng đầy mùi thuốc sát trùng , bên trong phong kính kia là người mẹ vẫn đang thở bằng ngày bằng ống oxi , đôi mắt vẫn mở nhưng toàn thân bất động, cứ như vậy suốt mấy năm qua.

Bước vào trong, Uyển Nhi cầm tay mẹ mình , đôi mắt rưng rưng với hình ảnh người mẹ đang sống đời thực vật ngay trước mắt .

- Mẹ à , mẹ nhìn con như vậy lâu lắm rồi đó . Mẹ không thấy nhớ con gái của mẹ sao?? .

- Uyển Nhi muốn mẹ thắt bím lấm , mẹ tỉnh dậy thắt bím cho Uyển Nhi đi – nước mắt từ khóe mắt rơi xuống lăn trên đôi má trắng hồng kia .

Uyển Nhi cuối đầu xuống nắm chặt lấy bàn tay mẹ mình , nhắm mắt nhớ về những kỷ niệm lúc trước mà tìm lại đau thất lại.

“ Phải chi ngày đó mẹ đừng yêu ông ấy quá nhiều ...”

Quá khứ...

Người phụ nữ một con với thân hình mảnh mai đầy quyến rũ , hàng tá người đàn ông đang theo đuổi nhưng không để mắt tới , mà đã chọn cách ngốc nghếch đuổi theo một người đàn ông đã có gia đình ...

- Anh ơi ! đừng bỏ mặt em như vậy mà , em và anh sẽ là một gia đình mà ...

Cánh tay người đàn ông đó bị người phụ nữ kia níu lại , đôi mắt hăng lên vạn tia hy vọng, nước mắt không ngừng tuông rơi . trong lòng người đàn ông có chút xót xa ...

- Thanh Hoa , anh xin lỗi em , em muốn chửi rửa anh như thế nào cũng được ...Nhưng chuyện chúng ta là không thể , đó là một sai lầm . – Ông nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ tên Thanh Hoa ấy nói dứt khoát .

- Không anh ơi , anh yêu em mà đúng không Kim Bình – người phụ nữ nói như thét lên, hai tay run run nắm chặt vai người đàn ông kia .

- Em biết anh yêu Phụng Lai như thế nào mà , bây giờ cô ấy đang có thai , coi như là tôi cầu xin em , em đừng tìm đến tôi nữa .-Ông ta gắng giọng nói .

Bàn tay đang nắm vật áo bị ông vùng mạnh , khiến người phụ nữ ngã sang một bên .Ông ta quay lưng lạnh lùng bỏ đi ... không ngoái đầu lại nhìn .

Cơn mưa đổ xuống hòa quyện với những giọt nước mắt của người phụ nữ tội nghiệp kia , bản thân cô ta không muốn phá hoại gia đình người khác nhưng vì quá yêu, không buông được nên đành cố chấp níu kéo dù người đó là chồng của bạn mình , người phụ nữ đó yêu Kim Bình rất nhiều, và cũng đã bất chấp mọi thủ đoạn khiến người đàn ông ràng buộc với mình như không thể ...

Vĩnh viễn trái tim ông ấy không thuộc về nơi cô , người phụ nữ bản thân đi trong mưa, hết gào thét rồi cười ngây dại cho đến ngã tư . một cú chạm mạnh từ phía sau nhấc bổng người phụ nữ ấy lên không trung, rồi rơi xuống lăn vòng trên mặt đường, máu ở đầu chảy ra pha lẫn vào mưa tạo thành những vệt đỏ loang lổ trên mặt đường, tâm hồn người phụ nữ ấy đã chết , chết theo những lời nói đó. Bản thân cũng không còn cảm nhận được cái đau của thể xác nữa, mắt từ từ khép lại không còn biết gì nữa . Trên đường những dòng xe tấp nập chạy mưa cũng tò mò dừng lại xem có chuyện gì, không gian trở nên ồn ào.

- Trời đất ơi ! ai gọi xe cấp cứu đi .

- Cô ấy chảy máu nhiều quá ...

- Mọi người tản ra , đi ai đó gọi cảnh sát và xe cấp cứu đi .

- %^\$%^&*^*&^\$&*(^ .

Phòng cấp cứu bệnh viện X

Một cô bé mới chỉ hơn hai tuổi vẫn ngây ngô chưa hiểu chuyện gì , chỉ biết đứng ngây ngô bên ngoài trông theo ánh mắt của bà ngoại . cánh cửa cấp cứu đã hơn sáu bảy tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa mở ra .

- Uyển Nhi cháu lại đây ! – Bà Ngoại đưa tay ngoắc ngoắc .

- Dạ – Uyển Nhi lon ton chạy đến .

- Cháu hãy nhớ lấy , cháu không có ba mà có một kẻ thù . Ông ta đã hại mẹ con ra như thế này con hiểu không .

Mắt long lanh , đầu Uyển Nhi gục gục theo lời căn dặn của bà .

- Ông ta tên Nguyễn Kim Bình , vợ của người đàn ông đó là Dương Phụng Lai , cháu nhất định không được quên nghe không . – người bà giọng găng lên sự giận dữ nghiêng răng nói .

- Dạ , cháu nhớ rồi ạ .

Ngón tay mẹ Uyển Nhi khẽ cử động làm Uyển Nhi trở về với thực tại .

- Mẹ , mẹ tỉnh rồi phải không .

Trong lòng vui mừng Uyển Nhi luống cuống nhấn chuông gọi bác sĩ lên kiểm tra . Sơ bộ một hồi lâu vị bác sĩ lại thêm một lần lắc đầu mà nhìn Uyển Nhi .

- Cô Uyển Nhi à , vẫn chưa có tiến triển gì .

- Sao có thể chứ vừa rồi tôi thấy tay mẹ cử động mà . – Uyển Nhi .

- Đó chỉ là một phản ứng nội bộ của cơ thể do các chi tê cứng lâu ngày mà thôi . – Vị bác sĩ nói tiếp .

- Tôi nghĩ ...

Không muốn nghe vị bác sĩ nói tiếp Uyển Nhi nhanh miệng đỡ lời .

- Không sao , tôi tin mẹ tôi sẽ tỉnh lại trong nay mai mà thôi – Uyển Nhi nhìn về phía mẹ mình .

Vị bác sĩ ngán ngẩm lắc đầu rồi thở dài bước ra ngoài , để lại Uyển Nhi bên trong . Bước đến gần hơn nắm lấy đôi bàn tay mẹ mình .

- Mẹ à , bây giờ con gái quay trở về Việt Nam mẹ nhé , con sẽ không để mẹ bị ức hiếp nữa nhé , con sẽ giúp mẹ lấy lại những gì đáng lẽ ra sẽ thuộc về hai mẹ con mình , mẹ ủng hộ con phải không .

- con muốn về tìm lại tình yêu của mình lắm mẹ à , con nhớ Hoàng Long rất nhiều .

Ánh mắt Uyển Nhi đượm buồn khi hình ảnh của anh chợt hiện đến , nỗi khổ tâm của bản thân mình , chẳng ai hiểu được . Gần ấy năm phải một mình bươn chải cuộc sống , một mình gánh vác nỗi đau bỏ lại tất cả để đi đến một nơi xa lạ , xứ lạnh lẽo không chút ấm áp

Tại nhà Quốc Huy .

“ cốc ... cốc”

- Bạn rồi – Quốc Huy từ bên trong nói vọng ra .

Gõ cửa vậy thôi có cho phép hay không cho phép vào thì Sally vẫn mở cửa xông vào .

“ Rầm” – vào được bên trong Sally liền chạy đến chỗ Quốc Huy .

Quốc Huy hơi bức bối vì thái độ ngông cuồng của người con gái trước mặt mình , liền thay đổi nét mặt tức giận .

- Phòng tôi đó , ai cho cô vào .

- Anh im đi , để tôi nói – Sally đưa tay bịt miệng Quốc Huy lại .

- Giờ này , ông tôi đã vào phòng mổ rồi , chúng ta chuẩn bị kế hoạch thôi .

Mắt Quốc Huy nghe tin này liền sáng rực , bỏ tay Sally ra khỏi miệng mình .

- Cô nói thật chứ

Sally cười tươi gục đầu lia lịa .

- Sắp được về Mỹ rồi , sắp được gặp kelvin của tôi rồi hí hí – Sally nói lí nhí .

- Kệ cô , triển khai kế hoạch đi , tôi nghe thử nào ? – Quốc Huy kéo ghế ngồi lại cạnh giường .

- Trước hết thể này @&&#(*&#*(%&&^%#^%#@()#(*)(&&^%\$%\$(#)

- Đó anh coi kế hoạch này ổn không

- Oke oke , đồng ý , đồng ý . – Quốc Huy mừng rỡ nói

- Nhưng mà , ai là người sẽ gọi Hoàng Nhi ra – Sally nhú mày .

- À , việc đó cô khỏi lo có một người rồi . – Quốc Huy cười nhoẽn miệng gian manh .

Cả hai đang tiếp tục bàn tán kế hoạch bỗng mẹ Quốc Huy bước vào .

- Ở Thu Trang phụ nhân . – Quốc Huy gọi .

- Cả hai đứa ở đây à , thế mà nhóc này mới đầu lại bảo không thích con nữa chứ – mẹ Quốc Huy trêu chọc .

- Bác gái à – Sally giả vờ ngại ngùng .

Đang rất hài lòng vì trước mắt mẹ Quốc Huy là sự thân thiết của hai người , nở nụ cười rất tươi rồi nhìn lại mới thấy Sally đang mặt chiếc váy ngủ mỏng tay , liền cười lớn .

- Ta biết hai con có tình cảm , và chuyện ấy sớm muộn cũng xảy ra nhưng giờ hai đứa cứ từ từ đã – ánh mắt Mẹ Quốc Huy nhìn sang Sally nói kèm theo hành động che miệng cười .

Cả hai ngu ngơ không hiểu gì thì Quốc Huy đưa mắt sang nhìn Sally, mới thấy Sally đang mặt chiếc váy ngủ , Sally giờ mới phát hiện ngại ngùng chạy nhanh về phòng . Quốc Huy cũng thấy nóng bừng lên liền đẩy mẹ mình ra ngoài . ..

Sally chạy về phòng mặt đỏ ngượng lên vì sự cố lúc nãy , do lúc nghe tin ông chịu làm phẫu thuật liền mừng rỡ mà quên thay đồ, chạy luôn qua phòng Quốc Huy như thế , đang ngồi lấy lại bình tĩnh thì tiếng chuông điện thoại reo lên .

- Hello honey .

- Em đang làm gì vậy – người con trai bên kia đầu dây giọng nói trêu mến .

- Nhớ ông xã quá à – Sally phụng phịu .

- Anh cũng vậy , Sally đừng bao giờ buông tay anh .

- Ngốc à , chúng ta đã cùng nhau trải qua bao năm rồi , tin em , em sẽ nắm tay anh mà thôi .

Sau một hồi lâu nói chuyện, Kelvin đành miễn cưỡng cúp máy , vì sợ mất giấc ngủ của Sally . Tính đến nay, hai người xa nhau cũng đã mấy tháng rồi, chưa nói đến khoảng cách về địa lý lần này tới nữa vòng trái đất , Sally nhớ Kelvin vô cùng , nhớ nụ cười , nhớ mái tóc , nhớ ánh mắt,... . Tình cảm đầu đời và cũng là duy nhất khắc ghi trong tim của cả hai .

Chỉ vì môn đăng hộ đối mà năm lần bảy lượt bị cấm cản , chia rẽ . Sally thở dài rồi thôi suy nghĩ chìm vào giấc ngủ .

Ngày thi cuối cùng cũng đã đến , nó đặt vào kì thi này rất nhiều hi vọng . Đứng trước gương nó vừa thắt cravat miệng vừa lẩm bẩm .

- Hoàng Long , hẹn hò nhé

- Hoàng Long , chồng iu nà .

- Hoàng Long sang rang hê ô nà

- lần này nhất định phải được .

Rồi cười phá lên một mình ngớ ngẩn ngốc nghếch , tỏ ra rất quyết tâm .

” Minh Anh , đi thôi trễ giờ đó”

Nghe thấy tiếng gọi nó trở về thực tại vội vàng vàng xách ba lô chạy xuống nhà .

- Hoàng Nhi đi thôi ! – nó giục .

- Minh Anh ! – anh từ trong nhà bước ra , nó ngoái đầu lại nhìn cười vầy vầy rồi lên xe đi cùng với Hoàng Nhi mất hút .

- Cố lên ! – anh nói thầm .

Tuần này khối 10 thi nên hai khối còn lại có thời gian rất rảnh rỗi , anh lấy chiếc áo khoát rồi gọi cho hai thằng bạn với Ngọc Quỳnh đi nhâm nhi một chút ít cà phê sáng .

- Mày tới sớm thế – Đăng Khôi chào hỏi .

Lần lượt những người kia cũng từ phía sau đi đến .

- Hoàng Long – Ngọc Quỳnh cười mỉm .

- Chào cậu – Sally .

- Bạn hiền – Quốc Huy vỗ nhẹ vai .

- Lại đi ké xe Đăng Khôi à – anh treo chọc .

- Mày ! cứ nói đúng – Quốc Huy .

Cả bàn phá lên cười , đang ngồi nói chuyện phím với nhau Quốc Huy chỉnh lại tư thế khuôn mặt hết sức trầm trọng .

- Trước hết , Hoàng Long tao hỏi mày một chuyện được không ?

Thấy Quốc Huy nghiêm túc nên ai nấy đều yên lặng lắng nghe , khi nghe Quốc Huy hỏi khuôn mặt anh có đôi nét tò mò .

- Nói đi – nhấp một ngụm cà phê .

- Tao yêu Hoàng Nhi , điều đó là sự thật !

Anh bỗng khựng người lại , đặt ly cà phê xuống bàn đôi mày cau lại . Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi nghe những lời này cũng có chút giật mình .

- Ê , cái thằng này sắp cưới vợ rồi còn giỡn gì vậy mày – Đăng Khôi lên tiếng giảm đi sự căng thẳng .

- Không ! tao đang nói nghiêm túc – giọng nói Quốc Huy trở nên trầm hơn .

- Mày , đừng gây thêm tổn thương cho Hoàng Nhi nữa . – anh nói không chút cảm xúc .

- Tao biết thời gian qua , Hoàng Nhi đau lòng vì tao nhiều lắm , nhưng tao có nỗi khổ riêng . Với Hoàng Nhi tao hoàn toàn nghiêm túc , mày hiểu rõ hơn ai hết .

- Vì tao hiểu rõ nên tao không muốn Hoàng Nhi phải tổn thương thêm . – anh nhìn về phía Sally .

- Hoàng Long , tôi nghĩ cậu hiểu lầm rồi đó . – Sally lên tiếng .

Sally nâng cốc cà phê làm nhấp một ngụm , sau đó giải thích những chuyện vừa qua cho mọi người cùng hiểu , đôi chân mày của anh cũng từ từ giãn ra .

- Vì vậy , Quốc Huy đang giúp tôi . Và bây giờ tôi cần mọi người giúp Quốc Huy – Sally cười nhẹ .

Ai nấy đều cảm thông cho Quốc Huy , còn anh vẫn đang suy nghĩ gì đó nhưng chẳng ai hiểu được tâm tư anh cả .

- Tao ước gì có Minh Anh ở đây ! – Quốc Huy buột miệng nhắc đến nó .

Cả bốn người đều hướng mắt về phía Quốc Huy tò mò .

- Sao lại Minh Anh ! – Ngọc Quỳnh hỏi .

- Minh Anh là ai vậy – Sally thắc mắc .

- À , Minh Anh là người yêu tên kia – Quốc Huy nhếch mắt sang anh .

Anh vẫn giữ thái độ im lặng để che đi cảm xúc trong mình , đó là thói quen xấu nhất của anh , không bao giờ để người khác phát giác được anh đang nghĩ gì . Cũng nhờ thói quen xấu đó nó luôn giúp anh tự tin trong công việc , rất quyết đoán và hiệu quả .

-Ồh ! cô gái đó chắc hẳn xinh đẹp và bản lĩnh lắm – Sally ngạc nhiên .

- Thôi , về Minh Anh từ từ cô sẽ biết , quay trở lại chuyện chính đi , Hoàng Long mày ủng hộ tao chứ . – Quốc Huy dò xét .

- Chuyện này , tao sẽ không tham gia ! – anh nhúng vai .

Quốc Huy cũng không trách gì về quyết định của anh , chọn lựa của anh như vậy một mặt cũng vì Hoàng Nhi , bản thân anh không muốn em gái của mình phải chịu bất kì một tổn thương nào , không giúp không phản đối là biện pháp tốt nhất cho thời điểm này . ..

- Được rồi , sau chuyện này tao mong mày sẽ ủng hộ – Quốc Huy nói .

Anh gục nhẹ rồi nhấp thêm một ngụm cà phê , những người còn lại cùng nhau bàn kế hoạch và chia nhiệm vụ cho nhau ...

- Kia , có phải Hoàng Nhi với Minh Anh không ...- Đăng Khôi nhìn xuống dưới lề đường .

- Minh Anh – Đăng Khôi gọi to

Trong lúc đang đợi Hoàng Nhi đi đỗ xe nghe thấy tiếng gọi từ trên của Đăng Khôi, nó ngược nhìn lên vẫy tay rồi nhẹ răng cười tít mắt ^^ .

- Hello chào mọi người ...- nó vừa bước tới bàn liền hớn hỏ chào hỏi .

Hoàng Nhi cũng từ phía sau bước đến hơi khựng người khi thấy Quốc Huy và Sally đang khoát tay nhau nhưng cổ gượng mỉm cười .

- Chào mọi người – Hoàng Nhi .

- Hoàng Long , em yêu anh quá chừng lunnnnnn – nó nói tỉnh bơ chạy lại kéo ghế ngồi cạnh anh .

“ ầy sì , cái con heo này , vạn lần không thay đổi” – anh có chút xấu hổ nghĩ thầm .

Không nói gì sắc mặt dần dần thay đổi sang màu đỏ , liền vội quơ đại cuống tập chí lên đọc che đi khuôn mặt của mình .

- Hôm nay , siêu ghê đọc ngược luôn – nó ngây ngô hỏi =.=’

Cả bàn phá lên cười , đúng là chỉ có mỗi mình nó mới làm anh lộ cả bản chất sâu sắc trong lòng . Sally cũng ngấm ngấm hiểu ra đây chính nhân vật nữ Minh Anh khi này mọi người nhắc đến , quả thật làm cho Sally ngạc nhiên .

- Thì ra đây là Minh Anh . – Sally

- À , đây là ... - nó tò mò .

- À tôi là Triệu Phi Yến , vị hôn thê của Quốc Huy gọi là Sally nhé . -^^

Nó gục đầu liên tiếp mấy cái , rồi ngẫm nghĩ phân tích thì ra đây là cái người con gái chen giữa đã khiến cho Hoàng Nhi buồn suốt mấy tuần liền , lập tức tắt đi nụ cười với Sally .

“ mình phải yêu thương Hoàng Nhi không được vui vẻ với tình địch của cậu ấy “ .

- Sáng nay hai em thi được không ? – Ngọc Quỳnh hỏi han .

- À đúng rồi, làm được không hai đứa? . – Đăng Khôi .

- Very gooddddd luôn đó – nó nhanh nhẩu trả lời , rồi quay sang anh .

“ y chang khi tối ôn luôn ấy “ – che miệng thì thầm bên tai anh . Môi anh cong nhẹ rồi cổ tình đẩy nó ra .

Hoàng Nhi không nói gì cả , chỉ gục hoặc lắc đầu thay cho câu trả lời , bây giờ trong lòng nặng trĩu, có nói gì thì cũng chỉ làm cho tâm trạng tệ thêm thôi , Hoàng Nhi không muốn phải yếu đuối trước mặt Quốc Huy nữa bấy nhiêu như vậy là đủ rồi ...

75. Chương 36 : Quyết Định Trở Về .

New york .

Uyển Nhi bước vào căn phòng màu trắng đầy mùi thuốc sát trùng , bên trong phong kính kia là người mẹ vẫn đang thở bằng ngày bằng ống oxi , đôi mắt vẫn mở nhưng toàn thân bất động, cứ như vậy suốt mấy năm qua.

Bước vào trong, Uyển Nhi cầm tay mẹ mình , đôi mắt rưng rưng với hình ảnh người mẹ đang sống đời thực vật ngay trước mắt .

- Mẹ à , mẹ nhìn con như vậy lâu lắm rồi đó . Mẹ không thấy nhớ con gái của mẹ sao?? .

- Uyển Nhi muốn mẹ thắt bím lấm , mẹ tỉnh dậy thắt bím cho Uyển Nhi đi – nước mắt từ khóe mắt rơi xuống lăn trên đôi má trắng hồng kia .

Uyển Nhi cuối đầu xuống nắm chặt lấy bàn tay mẹ mình , nhắm mắt nhớ về những kỷ niệm lúc trước mà tìm lại đau thắt lại.

“ Phải chi ngày đó mẹ đừng yêu ông ấy quá nhiều ...”

Quá khứ...

Người phụ nữ một con với thân hình mảnh mai đầy quyến rũ , hàng tá người đàn ông đang theo đuổi nhưng không để mắt tới , mà đã chọn cách ngốc nghếch đuổi theo một người đàn ông đã có gia đình ...

- Anh ơi ! đừng bỏ mặt em như vậy mà , em và anh sẽ là một gia đình mà ...

Cánh tay người đàn ông đó bị người phụ nữ kia níu lại , đôi mắt hăng lên vạn tia hy vọng, nước mắt không ngừng tuông rơi . trong lòng người đàn ông có chút xót xa ...

- Thanh Hoa , anh xin lỗi em , em muốn chửi rửa anh như thế nào cũng được ...Nhưng chuyện chúng ta là không thể , đó là một sai lầm . – Ông nhìn thẳng vào mắt người phụ nữ tên Thanh Hoa ấy nói dứt khoát .

- Không anh ơi , anh yêu em mà đúng không Kim Bình – người phụ nữ nói như hét lên, hai tay run run nắm chặt vai người đàn ông kia .

- Em biết anh yêu Phụng Lai như thế nào mà , bây giờ cô ấy đang có thai , coi như là tôi cầu xin em , em đừng tìm đến tôi nữa .-Ông ta gằng giọng nói .

Bàn tay đang nắm vật áo bị ông vùng mạnh , khiến người phụ nữ ngã sang một bên .Ông ta quay lưng lạnh lùng bỏ đi ... không ngoái đầu lại nhìn .

Cơn mưa đổ xuống hòa quyện với những giọt nước mắt của người phụ nữ tội nghiệp kia , bản thân cô ta không muốn phá hoại gia đình người khác nhưng vì quá yêu, không buông được nên đành cố chấp níu kéo dù người đó là chồng của bạn mình , người phụ nữ đó yêu Kim Bình rất nhiều, và cũng đã bất chấp mọi thủ đoạn khiến người đàn ông ràng buộc với mình như không thể ...

Vĩnh viễn trái tim ông ấy không thuộc về nơi cô , người phụ nữ bản thân đi trong mưa, hết gào thét rồi cười ngây dại cho đến ngất xỉu . một cú chạm mạnh từ phía sau nhắc nhở người phụ nữ ấy lên không trung, rồi rơi xuống lăn vòng trên mặt đường, máu ở đầu chảy ra pha lẫn vào mưa tạo thành những vệt đỏ loang lổ trên mặt đường, tâm hồn người phụ nữ ấy đã chết , chết theo những lời nói đó. Bản thân cũng không còn cảm nhận được cái đau của thể xác nữa, mắt từ từ khép lại không còn biết gì nữa . Trên đường những dòng xe tấp nập chạy mưa cũng tò mò dừng lại xem có chuyện gì, không gian trở nên ồn ào.

- Trời đất ơi ! ai gọi xe cấp cứu đi .
- Cô ấy chảy máu nhiều quá ...
- Mọi người tản ra , đi ai đó gọi cảnh sát và xe cấp cứu đi .
- %^\$%^&*^&^\$&*(^ .

Phòng cấp cứu bệnh viện X

Một cô bé mới chỉ hơn hai tuổi vẫn ngây ngô chưa hiểu chuyện gì , chỉ biết đứng ngây ngô bên ngoài trông theo ánh mắt của bà ngoại . cánh cửa cấp cứu đã hơn sáu bảy tiếng đồng hồ nhưng vẫn chưa mở ra .

- Uyển Nhi cháu lại đây ! – Bà Ngoại đưa tay ngoắc ngoắc .
- Dạ – Uyển Nhi lon ton chạy đến .
- Cháu hãy nhớ lấy , cháu không có ba mà có một kẻ thù . Ông ta đã hại mẹ con ra như thế này con hiểu không .

Mắt long lanh , đầu Uyển Nhi gục gục theo lời căn dặn của bà .

- Ông ta tên Nguyễn Kim Bình , vợ của người đàn ông đó là Dương Phụng Lai , cháu nhất định không được quên nghe không . – người bà giọng gằn lên sự giận dữ nghiêng răng nói .
- Dạ , cháu nhớ rồi ạ .

Ngón tay mẹ Uyển Nhi khẽ cử động làm Uyển Nhi trở về với thực tại .

- Mẹ , mẹ tỉnh rồi phải không .

Trong lòng vui mừng Uyển Nhi luống cuống nhấn chuông gọi bác sĩ lên kiểm tra . Sơ bộ một hồi lâu vị bác sĩ lại thêm một lần lắc đầu mà nhìn Uyển Nhi .

- Cô Uyển Nhi à , vẫn chưa có tiến triển gì .
- Sao có thể chứ vừa rồi tôi thấy tay mẹ cử động mà . – Uyển Nhi .
- Đó chỉ là một phản ứng nội bộ của cơ thể do các chi tê cứng lâu ngày mà thôi . – Vị bác sĩ nói tiếp .
- Tôi nghĩ ...

Không muốn nghe vị bác sĩ nói tiếp Uyển Nhi nhanh miệng đỡ lời .

- Không sao , tôi tin mẹ tôi sẽ tỉnh lại trong nay mai mà thôi – Uyển Nhi nhìn về phía mẹ mình .

Vị bác sĩ ngán ngẩm lắc đầu rồi thở dài bước ra ngoài , để lại Uyển Nhi bên trong . Bước đến gần hơn nắm lấy đôi bàn tay mẹ mình .

- Mẹ à , bây giờ con gái quay trở về Việt Nam mẹ nhé , con sẽ không để mẹ bị ức hiếp nữa nhé , con sẽ giúp mẹ lấy lại những gì đáng lẽ ra sẽ thuộc về hai mẹ con mình , mẹ ủng hộ con phải không .
- con muốn về tìm lại tình yêu của mình lắm mẹ à , con nhớ Hoàng Long rất nhiều .

Ánh mắt Uyển Nhi đượm buồn khi hình ảnh của anh chợt hiện đến , nỗi khổ tâm của bản thân mình , chẳng ai hiểu được . Gần ấy năm phải một mình đương đầu cuộc sống , một mình gánh vác nỗi đau bỏ lại tất cả để đi đến một nơi xa lạ , xứ lạnh lẽo không chút ấm áp

Tại nhà Quốc Huy .

“ cộc ... cộc ”

- Bận rồi – Quốc Huy từ bên trong nói vọng ra .

Gõ cửa vậy thôi có cho phép hay không cho phép vào thì Sally vẫn mở cửa xông vào .

- “ Rầm ” – vào được bên trong Sally liền chạy đến chỗ Quốc Huy .

Quốc Huy hơi bức bối vì thái độ ngông cuồng của người con gái trước mặt mình , liền thay đổi nét mặt tức giận .

- Phòng tôi đó , ai cho cô vào .

- Anh im đi , để tôi nói – Sally đưa tay bịt miệng Quốc Huy lại .

- Giờ này , ông tôi đã vào phòng mổ rồi , chúng ta chuẩn bị kế hoạch thôi .

Mắt Quốc Huy nghe tin này liền sáng rực , bỏ tay Sally ra khỏi miệng mình .

- Cô nói thật chứ

Sally cười tươi gục đầu lia lịa .

- Sắp được về Mỹ rồi , sắp được gặp kelvin của tôi rồi hí hí – Sally nói lí nhí .

- Kệ cô , triển khai kế hoạch đi , tôi nghe thử nào ? – Quốc Huy kéo ghế ngồi lại cạnh giường .

- Trước hết thể này @&#(*&#*(%&&^%#^%#@()#()*)(*&^%\$%\$(#)

- Đó anh coi kế hoạch này ổn không

- Oke oke , đồng ý , đồng ý . – Quốc Huy mừng rỡ nói

- Nhưng mà , ai là người sẽ gọi Hoàng Nhi ra – Sally nhú mày .

- À , việc đó cô khỏi lo có một người rồi . – Quốc Huy cười nhõn miệng gian manh .

Cả hai đang tiếp tục bàn tán kế hoạch bỗng mẹ Quốc Huy bước vào .

- Ở Thu Trang phụ nhân . – Quốc Huy gọi .

- Cả hai đứa ở đây à , thế mà nhóc này mới đầu lại bảo không thích con nữa chứ – mẹ Quốc Huy trêu chọc .

- Bác gái à – Sally giả vờ ngại ngùng .

Đang rất hài lòng vì trước mắt mẹ Quốc Huy là sự thân thiết của hai người , nở nụ cười rất tươi rồi nhìn lại mới thấy Sally đang mặt chiếc váy ngủ mỏng tay , liền cười lớn .

- Ta biết hai con có tình cảm , và chuyện ấy sớm muộn cũng xảy ra nhưng giờ hai đứa cứ từ từ đã – ánh mắt Mẹ Quốc Huy nhìn sang Sally nói kèm theo hành động che miệng cười .

Cả hai ngu ngơ không hiểu gì thì Quốc Huy đưa mắt sang nhìn Sally, mới thấy Sally đang mặt chiếc váy ngủ , Sally giờ mới phát hiện ngại ngùng chạy nhanh về phòng . Quốc Huy cũng thấy nóng bừng lên liền đẩy mẹ mình ra ngoài . ..

Sally chạy về phòng mặt đỏ ngượng lên vì sự cố lúc nãy , do lúc nghe tin ông chịu làm phẫu thuật liền mừng rỡ mà quên thay đồ, chạy luôn qua phòng Quốc Huy như thế , đang ngồi lấy lại bình tĩnh thì tiếng chuông điện thoại reo lên .

- Hello honey .

- Em đang làm gì vậy – người con trai bên kia đầu dây giọng nói trêu mếu .

- Nhớ ông xã quá à – Sally phụng phịu .

- Anh cũng vậy , Sally đừng bao giờ buông tay anh .

- Ngốc à , chúng ta đã cùng nhau trải qua bao năm rồi , tin em , em sẽ nắm tay anh mà thôi .

Sau một hồi lâu nói chuyện, Kelvin đành miễn cưỡng cúp máy , vì sợ mất giấc ngủ của Sally . Tính đến nay, hai người xa nhau cũng đã mấy tháng rồi, chưa nói đến khoảng cách về địa lý lần này tới nữa vòng trái đất , Sally nhớ Kelvin vô cùng , nhớ nụ cười , nhớ mái tóc , nhớ ánh mắt,... . Tình cảm đầu đời và cũng là duy nhất khắc ghi trong tim của cả hai .

Chỉ vì môn đăng hộ đối mà năm lần bảy lượt bị cấm cản , chia rẽ . Sally thở dài rồi thôi suy nghĩ chìm vào giấc ngủ .

Ngày thi cuối cùng cũng đã đến , nó đặt vào kì thi này rất nhiều hi vọng . Đứng trước gương nó vừa thắt cravat miệng vừa lẩm bẩm .

- Hoàng Long , hẹn hò nhé
- Hoàng Long , chồng iu nà .
- Hoàng Long sang rang hê ô nà
- lần này nhất định phải được .

Rồi cười phá lên một mình ngơ ngẩn ngốc nghếch , tỏ ra rất quyết tâm .

” Minh Anh , đi thôi trễ giờ đó”

Nghe thấy tiếng gọi nó trở về thực tại vội vàng vàng xách ba lô chạy xuống nhà .

- Hoàng Nhi đi thôi ! – nó giục .
- Minh Anh ! – anh từ trong nhà bước ra , nó ngoái đầu lại nhìn cười vầy vầy rồi lên xe đi cùng với Hoàng Nhi mất hút .
- Cố lên ! – anh nói thầm .

Tuần này khối 10 thi nên hai khối còn lại có thời gian rất rảnh rỗi , anh lấy chiếc áo khoát rồi gọi cho hai thằng bạn với Ngọc Quỳnh đi nhâm nhi một chút ít cà phê sáng .

- Mày tới sớm thế – Đăng Khôi chào hỏi .

Lần lượt những người kia cũng từ phía sau đi đến .

- Hoàng Long – Ngọc Quỳnh cười mỉm .
- Chào cậu – Sally .
- Bạn hiền – Quốc Huy vỗ nhẹ vai .
- Lại đi ké xe Đăng Khôi à – anh treo chọc .
- Mày ! cứ nói đúng – Quốc Huy .

Cả bàn phá lên cười , đang ngồi nói chuyện phím với nhau Quốc Huy chỉnh lại tư thế khuôn mặt hết sức trầm trọng .

- Trước hết , Hoàng Long tao hỏi mày một chuyện được không ?

Thấy Quốc Huy nghiêm túc nên ai nấy đều yên lặng lắng nghe , khi nghe Quốc Huy hỏi khuôn mặt anh có đôi nét tò mò .

- Nói đi – nhấp một ngụm cà phê .
- Tao yêu Hoàng Nhi , điều đó là sự thật !

Anh bỗng khựng người lại , đặt ly cà phê xuống bàn đôi mày cau lại . Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi nghe những lời này cũng có chút giật mình .

- Ê , cái thằng này sắp cưới vợ rồi còn giỡn gì vậy mày – Đăng Khôi lên tiếng giảm đi sự căng thẳng .
- Không ! tao đang nói nghiêm túc – giọng nói Quốc Huy trở nên trầm hơn .
- Mày , đừng gây thêm tổn thương cho Hoàng Nhi nữa . – anh nói không chút cảm xúc .
- Tao biết thời gian qua , Hoàng Nhi đau lòng vì tao nhiều lắm , nhưng tao có nỗi khổ riêng . Với Hoàng Nhi tao hoàn toàn nghiêm túc , mày hiểu rõ hơn ai hết .
- Vì tao hiểu rõ nên tao không muốn Hoàng Nhi phải tổn thương thêm . – anh nhìn về phía Sally .
- Hoàng Long , tôi nghĩ cậu hiểu lắm rồi đó . – Sally lên tiếng .

Sally nâng cốc cà phê làm nhấp một ngụm , sau đó giải thích những chuyện vừa qua ọi người cùng hiểu , đôi chân mày của anh cũng từ từ giãn ra .

- Vì vậy , Quốc Huy đang giúp tôi . Và bây giờ tôi cần mọi người giúp Quốc Huy – Sally cười nhẹ .

Ai nấy đều cảm thông cho Quốc Huy , còn anh vẫn đang suy nghĩ gì đó nhưng chẳng ai hiểu được tâm tư anh cả .

- Tao ước gì có Minh Anh ở đây ! – Quốc Huy buộc miệng nhắc đến nó .

Cả bốn người đều hướng mắt về phía Quốc Huy tò mò .

- Sao lại Minh Anh ! – Ngọc Quỳnh hỏi .

- Minh Anh là ai vậy – Sally thắc mắc .

- À , Minh Anh là người yêu tên kia – Quốc Huy nhếch mắt sang anh .

Anh vẫn giữ thái độ im lặng để che đi cảm xúc trong mình , đó là thói quen xấu nhất của anh , không bao giờ để người khác phát giác được anh đang nghĩ gì . Cũng nhờ thói quen xấu đó nó luôn giúp anh tự tin trong công việc , rất quyết đoán và hiệu quả .

-Ồh ! cô gái đó chắc hẳn xinh đẹp và bản lĩnh lắm – Sally ngạc nhiên .

- Thôi , về Minh Anh từ từ cô sẽ biết , quay trở lại chuyện chính đi , Hoàng Long mày ủng hộ tao chứ . – Quốc Huy dò xét .

- Chuyện này , tao sẽ không tham gia ! – anh nhún vai .

Quốc Huy cũng không trách gì về quyết định của anh , chọn lựa của anh như vậy một mặt cũng vì Hoàng Nhi , bản thân anh không muốn em gái của mình phải chịu bất kì một tổn thương nào , không giúp không phản đối là biện pháp tốt nhất cho thời điểm này . ..

- Được rồi , sau chuyện này tao mong mày sẽ ủng hộ – Quốc Huy nói .

Anh gục nhẹ rồi nhấp thêm một ngụm cà phê , những người còn lại cùng nhau bàn kế hoạch và chia nhiệm vụ cho nhau ...

- Kia , có phải Hoàng Nhi với Minh Anh không ...- Đăng Khôi nhìn xuống dưới lề đường .

- Minh Anh – Đăng Khôi gọi to

Trong lúc đang đợi Hoàng Nhi đi đỗ xe nghe thấy tiếng gọi từ trên của Đăng Khôi, nó ngược nhìn lên vẫy tay rồi nhe răng cười tít mắt ^^ .

- Hello chào mọi người ...- nó vừa bước tới bàn liền hớn hở chào hỏi .

Hoàng Nhi cũng từ phía sau bước đến hơi khựng người khi thấy Quốc Huy và Sally đang khoát tay nhau nhưng cố gượng mỉm cười .

- Chào mọi người – Hoàng Nhi .

- Hoàng Long , em yêu anh quá chừng lunnnnnn – nó nói tỉnh bơ chạy lại kéo ghế ngồi cạnh anh .

“ ầy sì , cái con heo này , vạn lần không thay đổi” – anh có chút xấu hổ nghĩ thầm .

Không nói gì sắc mặt dần dần thay đổi sang màu đỏ , liền vội quơ đại cuống tập chí lên đọc che đi khuôn mặt của mình .

- Hôm nay , siêu ghê đọc ngược luôn – nó ngây ngô hỏi =.=’

Cả bàn phá lên cười , đúng là chỉ có mỗi mình nó mới làm anh lộ cả bản chất sâu trong lòng . Sally cũng ngấm ngấm hiểu ra đây chính nhân vật nữ Minh Anh khi này mọi người nhắc đến , quả thật làm cho Sally ngạc nhiên .

- Thì ra đây là Minh Anh . – Sally

- À , đây là ... - nó tò mò .

- À tôi là Triệu Phi Yến , vị hôn thê của Quốc Huy gọi là Sally nhé . -^^

Nó gục đầu liên tiếp mấy cái , rồi ngẫm nghĩ phân tích thì ra đây là cái người con gái chen giữa đã khiến cho Hoàng Nhi buồn suốt mấy tuần liền , lập tức tắt đi nụ cười với Sally .

“ mình phải yêu thương Hoàng Nhi không được vui vẻ với tình địch của cậu ấy “ .

- Sáng nay hai em thi được không ? – Ngọc Quỳnh hỏi han .

- À đúng rồi, làm được không hai đứa? . – Đăng Khôi .

- Very goodddd luôn đó – nó nhanh nhẩu trả lời , rồi quay sang anh .

“ y chang khi tối ôn luôn ấy “ – che miệng thì thầm bên tai anh . Môi anh cong nhẹ rồi cổ tình đẩy nó ra .

Hoàng Nhi không nói gì cả , chỉ gục hoặc lắc đầu thay cho câu trả lời , bây giờ trong lòng nặng trĩu, có nói gì thì cũng chỉ làm cho tâm trạng tệ thêm thôi , Hoàng Nhi không muốn phải yếu đuối trước mặt Quốc Huy nữa bấy nhiêu như vậy là đủ rồi ...

76. Chương 37 : Kế Hoạch Cưa Gái .

” gì cơ mới gọi mình là EM à” - nó nghĩ vu vơ

g cuồng chạy ra về phòng đóng cửa nhẹ để không bị phát hiện .

Thật may mắn ngôi nhà thiết kế các phòng toàn bộ là cách âm, đã phần nào che dấu đi được tiếng khóc nức lên của Hoàng Nhi, vì vô tình nghe lén được cuộc trò chuyện càng khiến Hoàng Nhi đau lòng hơn, đã cố gắng suốt thời gian qua nhưng sau những lời nói lo lắng quan tâm của mọi người càng khiến bản thân không thể nào chịu đựng hơn được nữa, giờ đây Hoàng Nhi nhận ra được nhiều thứ rất nhiều thứ, trái tim mình rất yêu Quốc Huy vậy mà tại sao...tại sao suốt bao nhiêu năm vẫn không một lần bật đèn xanh, để giờ đây khi tình yêu sắp biến mất khỏi tầm tay mới nhận ra trái tim mình cần Quốc Huy đến nhường nào .

Hoàng Nhi ngồi thu mình lại vào một căn phòng mà khóc nức nở

Nó về phòng sửa soạn quoa loa một chút, cũng chỉ là chiếc quần jean dài cùng chiếc áo pull size rộng tóc cột cao, rồi chạy lẹ sợ anh đợi lâu, vừa ra khỏi phòng mắt nó vẫn lướt qua cánh cửa phòng Hoàng Nhi xót xa nhưng đành ngăn ngấm lắc đầu rồi chạy đi.

- Hoàng Long đi thôi. – nó chạy đến vỗ vai anh .

Mắt anh ngược ngược nhìn nhìn rồi bất giác cười một cái .

- Gì, mặt zậy xấu quá hà. Hay nên mặt váy mới hợp – nó nhìn trước nhìn sau .

- Được rồi, có bao giờ thấy lợn mà mang váy chưa? – anh nhoẻn môi cười .

Mắt nó đỏ ngượng lên vì lời trêu chọc của anh .

“ Hoàng Long, anh dám nói tôi là lợn ư, đừng tưởng tui sưng anh thì làm gì cũng được”- nó cau mày suy nghĩ rồi thuận chân đá cho anh một phát, chạy lên xe ngồi mặt cho anh đang nhăn nhó .- Con lợn này ! – anh hơi cuối vì bị nó đá >”<>

Chạy trên đường anh với nó ngồi nói chuyện với nhau cười nói vui vẻ, anh chẳng như khi trước nữa chỉ biết gục và ừ và ờ nữa, mà là kiếm chuyện nói với nó nhiều hơn. Chở nó đến quán cà phê quen thuộc mà cả nhóm hay ngồi .

- Bọn tôi ở đây – Đăng Khôi gọi.

Nó đang lẻo đẻo sau lưng anh thì nghe thấy giọng nói quen thuộc liền hớn hờ chạy đến .

- Nị hảo , nị hảo hihi .

Đang kéo ghế bên cạnh Đăng Khôi ngồi vào thì anh đã nhanh chân ngồi xuống trước nó .

- Hoàng Long , anh galang hơn tôi tưởng đó - >”- Cảm ơn , cô !

Thôi thì coi như lần này galang cho anh, nó đành phải chạy sang ngồi cùng với Sally, mặt dù không thích cho lắm.

Sally cười chào nó lịch sự nhưng đáp lại nó chỉ gục đầu nhẹ cho qua .

- Hoàng Long, cảm ơn mày đã đưa Minh Anh đến đây . – Quốc Huy lên tiếng .

- ... - nó có chút ngạc nhiên nhìn sang anh .

“ Biết ngay mà, đời nào lại có chuyện anh đối tốt với nó mà rũ nó đi chơi chứ, tên mõ vịt xấu xa, đê tiện ”
– nó nghĩ

- Ủm, người tao đã đưa đến rồi, bây giờ tao có việc nên cần phải đến công ty. – anh thản nhiên đáp , đồng thời đứng dậy .

- À tao cũng phải đi luôn, ké mày nhé Hoàng Long – Đăng Khôi cũng đứng dậy theo sau anh .

- Ủm, tối mai mày phải đến tham gia bữa tiệc của tao đó. – Quốc Huy .

- Nè, rồi ai chở tôi về ? – nó gọi to, nhưng mà anh chẳng thèm ngó ngàng đi thẳng một hơi .

- Tên biến thái – mặt nó bủn xỉn .

- Cậu không sao chứ – Sally quay sang hỏi thăm .

- Ồ, không sao – nó nói cộc lốc .

Lúc này còn đông đủ bây giờ chỉ còn mỗi mình nó và cặp đôi đáng ghét kia đang làm Hoàng Nhi tổn thương, thật sự nó chẳng muốn ở đây thêm một chút nào .

- Cậu nhờ Hoàng Long hện tôi ra đây chắc hẳn có việc, vậy thì đừng vòng vo nữa nói luôn đi . – nó đi vào thẳng vấn đề.

- Wow, cứ tưởng Minh Anh ngờ nghệch ngờ đâu nhạy bén quá . – Quốc Huy trêu.

- Thật sự, tôi không muốn nói chuyện với hai người, vì các người mà Hoàng Nhi ...- nó bực dọc .

- Thôi thôi cô bình tĩnh nghe tôi nói đi – Quốc Huy

Nó im lặng, khoanh tay trước ngực .

- Cậu uống gì , Minh Anh – Sally hỏi .

- Ồ, socola đá xây . – nó nói cộc lốc .

- Ồ, giống Hoàng Long nhỉ – Sally gật gật cái đầu .

“ hừm ??? giống anh ấy”

- Ủm – dù trong lòng đang thấy có chút vui vui nhưng nó cũng đã vờ lạnh lùng .

Sally đặt lên trên bàn cà phê một túi quần áo .

- Cái này, mình nhờ Minh Anh đưa cho Hoàng Nhi – Sally đẩy sang phía nó .

- Cái này ?? – nó chỉ vào túi đồ .

- Tối mai , nhờ cô nhất định phải đưa được Hoàng Nhi đến ...- Quốc Huy giọng ân cần .

Cả ba người cùng nhau nói chuyện suốt cả buổi chiều, nó cũng đồng ý và hứa chắc chắn sẽ làm hết sức để đi cùng với Hoàng Nhi đến tham gia bữa tiệc .

Chia tay Sally và Quốc Huy rời khỏi quán cà phê, hôm nay nó tự nhiên muốn đi bộ hóng gió nên từ chối Quốc Huy đèo về .

Sông Hàn gió chiều thổi lồng lộng hất tung mái tóc nó, tuy có lạnh một chút nhưng nó cảm thấy vui vẻ không hề cô đơn, đưa nó đến với muôn vàng tâm trạng. Mới đó mà cũng thấm thoát gần nửa năm nó đến nhà anh, là may mắn hay là định mệnh sắp xếp như thế, môi nó khẽ cười hít thật sâu, dang rộng đôi cánh tay đón lấy gió ...

- Đừng có làm mất mĩ quan đô thị như thế ! – hấn từ đâu xuất hiện trước mặt nó .

Nghe giọng nói quen thuộc, nó đoán ra được là ngay tức khắc, chỉ có tên ôn thần như hấn mới làm cho nó tụt cảm xúc. Mồ mắt ra nó rít lên chữ hấn.

- Im đi, đồ khùng, gặp anh là chẳng thấy vui chút nào .

- Sao thế, tôi tưởng cô nhớ tôi lắm chứ – hấn nhoe môi .

Khi này hấn đang lấy xe đi vòng vòng, thì đi ngang qua con phố này thấy nó đang dạo liên tấp xe vào lề, rồi đuổi theo nó .

- Đồ điên, lại ảo tưởng sức mạnh – nó cười phá lên .

- Cô ...- hấn ứ họng .

- Được rồi, đi xem phim không – hấn lên tiếng rủ nó .

- Tất nhiên là ... KHÔNG – nó nói chậm từng chữ .

- Coi như cảm ơn cô chuyện sinh nhật, bỗng thiếu gia đây không muốn nợ ân tình ai cả, à hay là cô sợ khi đi với tôi – hấn .

- Gì gì ... ai sợ ai đi thì đi, đồ free mà cho thì nhận thôi – nó chống chế .

Nói rồi hấn kéo nó ra chiếc xe ô tô phân khối lớn, đội mũ bảo hiểm gài lại cho nó rất chu đáo, vừa ngồi lên xe là hấn rồ ga lên phóng như điên, tiếng bô nặc lên ồn ào hết cả con phố thanh bình .

- Tên điên, anh đi từ từ thôi – nó nói to vì xe chạy nhanh lấp mất tiếng nói .

- Cô sợ thì ôm vào . – hấn hét lên .

Biết thế nào hấn cũng đỡ trò, ngay sau câu nói hấn liền rú ga thêm nhanh nữa làm nó hoảng hốt bất đắc dĩ phải ôm lấy hấn.

Phía trước mặt đầu đang chăm chú lái xe, nhưng khi vừa được nó ôm môi hấn liền cười nhoe lên ...

Vừa đến lotte mat hấn kéo nó vào cửa hàng gà rán đặt nó ngồi xuống ghế, rồi nhanh chân đến quầy gọi một suất gà lớn .

- Ăn đi, ăn lẹ rồi đi coi phim . – hấn cười hì hì .

- Nè, có mời đi ăn cũng hỏi người ta thích gì chứ – nó cau mày .

- Không ăn, thì nhịn . – hấn cầm cái đùi gà cho vào miệng vừa nói .

Nghĩ lại nó cảm thấy hấn thật trẻ con, đúng hơn như giới trẻ bây giờ đang nói là “ TRẺ TRẬU”. dù gì con người hấn bây giờ nó cũng một phần nào đó hiểu được, hấn lúc nào cũng tỏ ra ương ngạnh nhưng đó là sự quan tâm mà hấn muốn truyền đến, nó lắc đầu buồn cười vì thái độ của hấn rồi cũng tập trung vào xơi gà .

Coi phim xong hấn kéo nó sang HELIO chơi bởi chán chê rồi hấn lại lôi nó sang ASIAN PARK (công viên châu á ở Đà Nẵng) .

- Gì gì nữa ? – nó buông mạnh cánh tay hấn ra .

- Đi chơi ...- hấn nhếch mặt trả lời .

- Thôi thôi chừng đó đủ rồi tôi phải về nhà nữa rồi. – nó xua tay từ chối .

- Mới 9 giờ mà trễ gì. – hấn phản bác ý kiến của nó .
- Anh không trễ nhưng tôi thì trễ OK – mặt nó nghiêm nghị .
- Ừ .

Hấn ừ rồi quay lưng đi không nói thêm gì cả ..

- Nè anh đi đâu nữa – nó gọi .
- Đi lấy xe chẳng phải cô bảo muốn đi về sao .
- Nghe được câu trả lời của hấn nó lật đật chạy theo về phía hấn .

—

Đến công ty xem xét vài báo cáo xong xuôi cũng đã xế chiều, anh lấy điện thoại gọi cho Quốc Huy thì biết nó đã sớm đi về rồi nên anh thôi qua chở mà về thẳng một hơi .Về đến nhà, anh nhìn quanh nhưng không thấy nó đâu mà chỉ thấy Hoàng Nhi ngồi im như tượng mặt cho tivi vẫn còn hoạt động .

- Nhi . – anh gọi nhưng không có hồi đáp .

Hoàng Nhi cứ dán mắt vào tivi mà người thì vô hồn, đôi mắt long lanh mọi hôm nay đã sưng húp búp đi .

Đứa em bé bỗng ngày nào, bây giờ lại khóc vì chuyện tình cảm. anh chưa bao giờ thấy Hoàng Nhi như vậy cả một cái xác trống rỗng. anh chạy đến ôm Hoàng Nhi vào lòng .

- Anh hai , em thương anh ấy nhiều lắm – tựa vào lòng anh , Hoàng Nhi bỗng khóc nức lên thành tiếng. Không ngừng nói lên những tâm sự giấu kín trong lòng .
- Em biết, anh và Minh Anh lo lắng cho em lắm phải không huhu, tại sao em không nói ra cơ chứ huhu, tại sao em cứ giấu mãi cho đến hôm nay cơ chứ .
- Anh hai , Nhi biết làm sao đây hức hức .
- Quốc Huy, từng nói với em là thay anh bảo vệ em cơ mà hức hức, tại sao mới có vài tháng đã thay đổi như vậy. hức hức phải làm thế nào hả anh hai

Hoàng Nhi cứ thế mà khóc tuông trào hết tất cả cảm xúc, nước mắt ướt luôn cả khăn áo ngay ngực anh, xót xa anh vỗ nhẹ vào tấm lưng miêng không ngừng an ủi “ không sao đâu, không sao đâu” tay kia vuốt nhẹ mái tóc người em gái.

Hấn đưa nó về nhà lúc này, vừa bước vào đã trông thấy cảnh tượng này liền khóc theo Hoàng Nhi chạy tới ôm bạn mình.

- Hu hu Hoàng Nhi à, sao cậu ngốc hơn mình vậy hả huhu .
- Tổ không sao mà, không sao mà – Hoàng Nhi .
- Ngốc hà, không sao đâu là của mình mà sao cậu lại ăn trộm hức hức – nó nước mắt chèm nhem .
- Coi như cho mình mượn đi, hức hức, Minh Anh à mình thích anh Quốc Huy hức hức .
- Huhu, mình thích anh trai cậu ... - Cả hai ôm nhau mà khóc vang cả căn nhà .
- Mai là ngày vui của tên ác ôn khiến cậu như thành như thế này. nên ngày mai tớ quyết định đi chơi với cậu chỉ phí tớ khao . – Minh Anh nói lớn giọng .
- Thôi ở nhà đi , mình không có tâm trạng – Hoàng Nhi thở dài .

“bộp , bộp” – nó vỗ vào Hoàng Nhi .

- Phải đi, có gì người ta vui còn cậu phải ủ rũ như vậy chứ, coi như vì mình đi. Đi chơi với mình nhé được không .
- Ừm – thấy Minh Anh năn nỉ Hoàng Nhi không đành lòng nên gục đầu đồng ý .
- À, giờ cũng trễ rồi chúng ta đi ngủ thôi. còn cái này cho cậu mai mặt nó đi với mình nhé.

Nó đưa cho Hoàng Nhi một túi đồ quần áo, Hoàng Nhi có chút ngạc nhiên rồi cũng vui vẻ nhận lấy không muốn phụ ý tốt của nó ...

77. Chương 37 : Kế Hoạch Cưa Gái .

Ngày thi cuối cùng cũng đã kết thúc nó và Hoàng Nhi trở về nhà, tâm trạng nó lúc này hết sức thoải mái miệng luôn mỉm cười. Trái lại với Hoàng Nhi tâm trạng càng lúc càng tệ đi, vì ngày kết thúc thi cử cũng là lúc lễ đính hôn của Quốc Huy và Sally lại đến gần .

Cứ nghĩ đến điều này khuôn mặt Hoàng Nhi lại đượm buồn, nhiều lần nó muốn an ủi Hoàng Nhi nhưng chỉ sợ làm giá buốt con tim của Hoàng Nhi thêm , nên nó đành thôi .

- Minh Anh ! lên đây – anh từ trên gọi xuống .
- Em nghe ộp pa – mắt nó long lanh nhìn lên .
- Này ! con lợn cô nghiêm túc tí đi, lên đây nhanh – anh cau mày ra lệnh .
- Ồm – nó nói rồi lật đật chạy lên .

Mở cửa phòng nó bước vào trong kéo ghế ngồi, giờ thì quá quen với việc này rồi. Nó không bị anh la mắng khi vào phòng nữa .

- Gì đó, à hẹn hò luôn bây giờ hả .
- Cô bớt yêu bản thân mình đi – anh cốc lên đầu nó cái nhẹ .
- Ui, chứ chuyện gì mà trịnh trọng vậy thiếu gia Hoàng Long. – tay xoa lên trán .
- hôm nay có bận gì không, đi chơi không . – anh hỏi cộc lốc .
- Gì nhắc lại coi – nó rít lên .

Thói quen của anh thứ nhất là điềm tĩnh, thứ hai là không bộc lộ thái độ , cái tật xấu còn lại là nói chuyện không bao giờ nhắc hai lần, cái thứ nhất và cái thứ hai nó đã chinh phục được rồi, chỉ còn duy nhất cái thứ ba là nó chưa bao giờ chọc được anh để anh nhắc hai lần.

Thái độ anh vẫn ung dung lật từng trang sách đảo mắt đọc mặt kệ cho nó đang rối rít vì câu nói khi nãy.

- Thật chứ, đi thì đi mấy giờ .
- Bây giờ – anh nói cộc lốc .
- Hã, bây giờ...mà mới nói chuẩn bị sao kịp. – nó phụng phịu .

Anh bỏ cuốn tạp chí sang một bên rồi khoanh tay nhếch mặt nhìn nó .

- Minh Anh, cô có đẹp chỗ nào đâu mà sữa soạn làm gì, thay đồ rồi đi thôi .

Những lời anh nói nó ngẫm lại thấy cũng đúng, trước giờ ở nhà nó ăn mặc lôi thôi hay gọn gàng, tóc tai như thế nào thậm chí lúc ngủ xấu như nào anh cũng chứng kiến hết rồi, giờ cũng là đi với anh thôi mà có gì đâu phải chuẩn bị .

- Ừm đợi tí. mà thôi . – nó đột nhiên thay đổi .
- Lại sao nữa !
- Hoàng Nhi ở nhà có mình à, mà anh biết rồi đó chẳng phải ngày mai lễ đính hôn của Quốc Huy ...
- Tôi phải ở bên cậu ấy lúc này, giờ Hoàng Nhi buồn lắm mà tôi chẳng thể nói với được với cậu ấy câu nào. – mặt nó chùn xuống, nói tiếp .
- Tôi phần nào hiểu được cảm giác đau lòng lúc này, nó như sát muối vào tim vậy . – dòng nước mắt Minh Anh chảy ra .

Có phải là do sợi dây tơ hồng hay không, nhưng những lời nói của nó cũng chính là những suy nghĩ của anh trong mấy ngày qua, chẳng lẽ nó lại hiểu anh đến như vậy hay là chính nó là định mệnh của anh ...

Kéo nó lại , anh ôm vào lòng...giờ đây nó đang tựa vào ngực anh mà khóc, khóc không phải vì anh hay vì nó mà là khóc ột người bạn, một người em ...

- Nín đi, Hoàng Nhi sẽ không sao đâu, thời gian này cứ để con bé được yên – anh dịu dàng vuốt mái tóc nó .

- Trễ giờ, em về thay phòng thay áo quần đi, tôi đợi ở dưới . – đưa tay lau những nước mắt cho nó .

- Ủm . – nó nói rồi bước lẹ về phòng thay đồ.

” gì cơ mới gọi mình là EM à” - nó nghĩ vu vơ

Khi thấy nó vừa ra đến gần cửa Hoàng Nhi luống cuống chạy ra về phòng đóng cửa nhẹ để không bị phát hiện .

Thật may mắn ngôi nhà thiết kế các phòng toàn bộ là cách âm, đã phần nào che dấu đi được tiếng khóc nức lên của Hoàng Nhi, vì vô tình nghe lén được cuộc trò chuyện càng khiến Hoàng Nhi đau lòng hơn, đã cố gắng suốt thời gian qua nhưng sau những lời nói lo lắng quan tâm của mọi người càng khiến bản thân không thể nào chịu đựng hơn được nữa, giờ đây Hoàng Nhi nhận ra được nhiều thứ rất nhiều thứ, trái tim mình rất yêu Quốc Huy vậy mà tại sao...tại sao suốt bao nhiêu năm vẫn không một lần bật đèn xanh, để giờ đây khi tình yêu sắp biến mất khỏi tầm tay mới nhận ra trái tim mình cần Quốc Huy đến nhường nào .

Hoàng Nhi ngồi thu mình lại vào một căn phòng mà khóc nức nở

Nó về phòng sửa soạn quoa loa một chút, cũng chỉ là chiếc quần jean dài cùng chiếc áo pull size rộng tóc cột cao, rồi chạy lẹ sợ anh đợi lâu, vừa ra khỏi phòng mắt nó vẫn lướt qua cánh cửa phòng Hoàng Nhi xót xa nhưng đành ngán ngấm lắc đầu rồi chạy đi.

- Hoàng Long đi thôi. – nó chạy đến vỗ vai anh .

Mắt anh ngược ngược nhìn nhìn rồi bất giác cười một cái .

- Gì, mặt zậy xấu quá hà. Hay nên mặt váy mới hợp – nó nhìn trước nhìn sau .

- Được rồi, có bao giờ thấy lợn mà mang váy chưa? – anh nhoèn môi cười .

Mặt nó đỏ ngượng lên vì lời trêu chọc của anh .

“ Hoàng Long, anh dám nói tôi là lợn ư, đừng tưởng tui sủng anh thì làm gì cũng được”- nó cau mày suy nghĩ rồi thuận chân đá cho anh một phát, chạy lên xe ngồi mặt cho anh đang nhăn nhó .

- Con lợn này ! – anh hơi cuối vì bị nó đá >”<>

Chạy trên đường anh với nó ngồi nói chuyện với nhau cười nói vui vẻ, anh chẳng như khi trước nữa chỉ biết gục và ừ và ờ nữa, mà là kiếm chuyện nói với nó nhiều hơn. Chở nó đến quán cà phê quen thuộc mà cả nhóm hay ngồi .

- Bọn tôi ở đây – Đăng Khôi gọi.

Nó đang lẻo đẻo sau lưng anh thì nghe thấy giọng nói quen thuộc liền hớn hỡ chạy đến .

- Nị hão , nị hão hihi .

Đang kéo ghế bên cạnh Đăng Khôi ngồi vào thì anh đã nhanh chân ngồi xuống trước nó .

- Hoàng Long , anh galang hơn tôi tưởng đó - >”<>

- Cảm ơn , cô !

Thôi thì coi như lần này galang cho anh, nó đành phải chạy sang ngồi cùng với Sally, mặt dù không thích cho lắm.

Sally cười chào nó lịch sự nhưng đáp lại nó chỉ gục đầu nhẹ cho qua .

- Hoàng Long, cảm ơn mày đã đưa Minh Anh đến đây . – Quốc Huy lên tiếng .

- ... - nó có chút ngạc nhiên nhìn sang anh .

“ Biết ngay mà, đời nào lại có chuyện anh đối tốt với nó mà rũ nó đi chơi chút, tên mõ vịt xấu xa, đê tiện ”
– nó nghĩ

- Ủm, người tao đã đưa đến rồi, bây giờ tao có việc nên cần phải đến công ty. – anh thản nhiên đáp , đồng thời đứng dậy .

- À tao cũng phải đi luôn, ké mày nhé Hoàng Long – Đăng Khôi cũng đứng dậy theo sau anh .

- Ủm, tối mai mày phải đến tham gia bữa tiệc của tao đó. – Quốc Huy .

- Nè, rồi ai chở tôi về ? – nó gọi to, nhưng mà anh chẳng thèm ngó ngàn đi thẳng một hơi .

- Tên biến thái – mặt nó bủn xỉn .

- Cậu không sao chứ – Sally quay sang hỏi thăm .

- Ồ, không sao – nó nói cộc lốc .

Lúc này còn đông đủ bây giờ chỉ còn mỗi mình nó và cặp đôi đáng ghét kia đang làm Hoàng Nhi tổn thương, thật sự nó chẳng muốn ở đây thêm một chút nào .

- Cậu nhờ Hoàng Long hẹn tôi ra đây chắc hẳn có việc, vậy thì đừng vòng vo nữa nói luôn đi . – nó đi vào thẳng vấn đề.

- Wow, cứ tưởng Minh Anh ngờ nghệch ngờ đâu nhạy bén quá . – Quốc Huy trêu.

- Thật sự, tôi không muốn nói chuyện với hai người, vì các người mà Hoàng Nhi ...- nó bực dọc .

- Thôi thôi cô bình tĩnh nghe tôi nói đi – Quốc Huy

Nó im lặng, khoanh tay trước ngực .

- Cậu uống gì , Minh Anh – Sally hỏi .

- Ồ, socola đá xay . – nó nói cộc lốc .

- Ồ, giống Hoàng Long nhỉ – Sally gật gật cái đầu .

“ hửm ??? giống anh ấy”

- Ủm – dù trong lòng đang thấy có chút vui vui nhưng nó cũng đã vờ lạnh lùng .

Sally đặt lên trên bàn cà phê một túi quần áo .

- Cái này, mình nhờ Minh Anh đưa cho Hoàng Nhi – Sally đẩy sang phía nó .

- Cái này ?? – nó chỉ vào túi đồ .

- Tối mai , nhờ cô nhất định phải đưa được Hoàng Nhi đến ...- Quốc Huy giọng ân cần .

Cả ba người cùng nhau nói chuyện suốt cả buổi chiều, nó cũng đồng ý và hứa chắc chắn sẽ làm hết sức để đi cùng với Hoàng Nhi đến tham gia bữa tiệc .

Chia tay Sally và Quốc Huy rời khỏi quán cà phê, hôm nay nó tự nhiên muốn đi bộ hóng gió nên từ chối Quốc Huy đèo về .

Sông Hàn gió chiều thổi lồng lộng hất tung mái tóc nó, tuy có lạnh một chút nhưng nó cảm thấy vui vẻ không hề cô đơn, đưa nó đến với muôn vàng tâm trạng. Mới đó mà cũng thấm thoát gần nửa năm nó đến nhà anh, là may mắn hay là định mệnh sắp xếp như thế, môi nó khẽ cười hít thật sâu, dang rộng đôi cánh tay đón lấy gió ...

- Đừng có làm mất mỹ quan đô thị như thế ! – hần từ đâu xuất hiện trước mặt nó .

Nghe giọng nói quen thuộc, nó đoán ra được là ngay tức khắc, chỉ có tên ôn thần như hấn mới làm cho nó tụt cảm xúc. Mở mắt ra nó rít lên chữ hấn.

- Im đi, đồ khùng, gặp anh là chẳng thấy vui chút nào .

- Sao thế, tôi tưởng cô nhớ tôi lắm chứ – hấn nhoe môi .

Khi này hấn đang lấy xe đi vòng vòng, thì đi ngang qua con phố này thấy nó đang dạo liên tấp xe vào lề, rồi đuổi theo nó .

- Đồ điên, lại ảo tưởng sức mạnh – nó cười phá lên .

- Cô ...- hấn ứ họng .

- Được rồi, đi xem phim không – hấn lên tiếng rủ nó .

- Tất nhiên là ... KHÔNG – nó nói chậm từng chữ .

- Coi như cảm ơn cô chuyện sinh nhật, bỗng thiếu gia đây không muốn nợ ân tình ai cả, à hay là cô sợ khi đi với tôi – hấn .

- Gì gì ... ai sợ ai đi thì đi, đồ free mà cho thì nhận thôi – nó chống chế .

Nói rồi hấn kéo nó ra chiếc xe ô tô phân khối lớn, đội mũ bảo hiểm gài lại cho nó rất chu đáo, vừa ngồi lên xe là hấn rồ ga lên phóng như điên, tiếng bô nặc lên ồn ào hết cả con phố thanh bình .

- Tên điên, anh đi từ từ thôi – nó nói to vì xe chạy nhanh lấp mắt tiếng nói .

- Cô sợ thì ôm vào . – hấn hét lên .

Biết thế nào hấn cũng đỡ trò, ngay sau câu nói hấn liền rú ga thêm nhanh nữa làm nó hoảng hốt bất đắc dĩ phải ôm lấy hấn.

Phía trước mặt đầu đang chăm chú lái xe, nhưng khi vừa được nó ôm môi hấn liền cười nhoe lên ...

Vừa đến lotte mat hấn kéo nó vào cửa hàng gà rán đặt nó ngồi xuống ghế, rồi nhanh chân đến quầy gọi một suất gà lớn .

- Ăn đi, ăn lẹ rồi đi coi phim . – hấn cười hì hì .

- Nè, có mời đi ăn cũng hỏi người ta thích gì chứ – nó cau mày .

- Không ăn, thì nhịn . – hấn cầm cái đùi gà cho vào miệng vừa nói .

Nghĩ lại nó cảm thấy hấn thật trẻ con, đúng hơn như giới trẻ bây giờ đang nói là “ TRẺ TRÁU”. dù gì con người hấn bây giờ nó cũng một phần nào đó hiểu được, hấn lúc nào cũng tỏ ra ương ngạnh nhưng đó là sự quan tâm mà hấn muốn truyền đến, nó lắc đầu buồn cười vì thái độ của hấn rồi cũng tập trung vào xơi gà .

Coi phim xong hấn kéo nó sang HELIO chơi bởi chán chê rồi hấn lại lôi nó sang ASIAN PARK (công viên châu á ở Đà Nẵng) .

- Gì gì nữa ? – nó buông mạnh cánh tay hấn ra .

- Đi chơi ...- hấn nhếch mặt trả lời .

- Thôi thôi chừng đó đủ rồi tôi phải về nhà nữa rồi . – nó xua tay từ chối .

- Mới 9 giờ mà trẻ gì. – hấn phản bác ý kiến của nó .

- Anh không trẻ nhưng tôi thì trẻ OK – mặt nó nghiêm nghị .

- Ừ .

Hấn ừ rồi quay lưng đi không nói thêm gì cả ..

- Nè anh đi đâu nữa – nó gọi .

- Đi lấy xe chẳng phải cô bảo muốn đi về sao .

Nghe được câu trả lời của hắn nó lật đật chạy theo về phía hắn .

Đến công ty xem xét vài báo cáo xong xuôi cũng đã xế chiều, anh lấy điện thoại gọi cho Quốc Huy thì biết nó đã sớm đi về rồi nên anh thôi qua chỗ mà về thẳng một hơi .

Về đến nhà, anh nhìn quanh nhưng không thấy nó đâu mà chỉ thấy Hoàng Nhi ngồi im như tượng mặt cho tivi vẫn còn hoạt động .

- Nhi . - anh gọi nhưng không có hồi đáp .

Hoàng Nhi cứ dán mắt vào tivi mà người thì vô hồn, đôi mắt long lanh mọi hôm nay đã sưng húp búp đi .

Đứa em bé bỏng ngày nào, bây giờ lại khóc vì chuyện tình cảm. anh chưa bao giờ thấy Hoàng Nhi như vậy cả một cái xác trống rỗng. anh chạy đến ôm Hoàng Nhi vào lòng .

- Anh hai , em thương anh ấy nhiều lắm - tựa vào lòng anh , Hoàng Nhi bỗng khóc nức lên thành tiếng. Không ngừng nói lên những tâm sự giấu kín trong lòng .

- Em biết, anh và Minh Anh lo lắng cho em lắm phải không huhu, tại sao em không nói ra cơ chứ huhu, tại sao em cứ giấu chặt mãi cho đến hôm nay cơ chứ .

- Anh hai , Nhi biết làm sao đây hức hức .

- Quốc Huy, từng nói với em là thay anh bảo vệ em cơ mà hức hức, tại sao mới có vài tháng đã thay đổi như vậy. hức hức phải làm thế nào hả anh hai

Hoàng Nhi cứ thế mà khóc tuông trào hết tất cả cảm xúc, nước mắt ướt luôn cả màn áo ngay ngực anh, xót xa anh vỗ nhẹ vào tấm lưng miêng không ngừng an ủi “ không sao đâu, không sao đâu” tay kia vuốt nhẹ mái tóc người em gái.

Hắn đưa nó về nhà lúc này, vừa bước vào đã trông thấy cảnh tượng này liền khóc theo Hoàng Nhi chạy tới ôm bạn mình.

- Hu hu Hoàng Nhi à, sao cậu ngốc hơn mình vậy hả huhu .

- Tớ không sao mà, không sao mà - Hoàng Nhi .

- Ngốc hà, không sao đâu là của mình mà sao cậu lại ăn trộm hức hức - nó nước mắt chèm nhem .

- Coi như ình mượn đi, hức hức, Minh Anh à mình thích anh Quốc Huy hức hức .

- Huhu, mình thích anh trai cậu ... - Cả hai ôm nhau mà khóc vang cả căn nhà .

Nghe thấy câu nói của nó dù chỉ là buộc miệng nói ra trong lúc đang bối rối nhưng khiến anh cảm thấy ngưỡng ngừng quay mặt sang nơi khác.

Mít ướt cũng đã lâu, Minh Anh lau đi nước mắt trên mặt Hoàng Nhi.

- Mai là ngày vui của tên ác ôn khiến cậu như thành như thế này. nên ngày mai tớ quyết định đi chơi với cậu chi phí tớ khao . - Minh Anh nói lớn giọng .

- Thôi ở nhà đi , mình không có tâm trạng - Hoàng Nhi thở dài .

“bộp , bộp” - nó vỗ vào Hoàng Nhi .

- Phải đi, có gì người ta vui còn cậu phải ủ rũ như vậy chứ, coi như vì mình đi. Đi chơi với mình nhé được không .

- Ủm - thấy Minh Anh năn nỉ Hoàng Nhi không đành lòng nên gục đầu đồng ý .

- À, giờ cũng trễ rồi chúng ta đi ngủ thôi. còn cái này cho cậu mai mặt nó đi với mình nhé.

Nó đưa cho Hoàng Nhi một túi đồ quần áo, Hoàng Nhi có chút ngạc nhiên rồi cũng vui vẻ nhận lấy không muốn phụ ý tốt của nó ...

78. Chương 38 : Tác Thành .

thời Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi cũng đi vào phòng bệnh .

- Cô tỉnh rồi sao – giọng nói Quốc Huy ân cần .

Sally còn mệt mỏi vì thuốc ngủ , nên chỉ gục nhẹ đầu môi cong lên cười .

- Sally , cậu không sao chứ – Ngọc Quỳnh lo lắng .

- Tỉnh dậy là tốt rồi , tiếp theo phải chuẩn bị cho dạ tiệc tối nay nữa thôi . – Đăng Khôi

- Ừm – Đăng Khôi gục đầu đồng ý .

Ngọc Quỳnh đứng ngây ra , không hiểu gì cả .

- Thật tình , Sally chu đáo quá đến lúc này vẫn giữ thể diện cho gia đình bác . – mẹ Quốc Huy nói .

Mọi người thôi chào hỏi nhau nữa , Quốc Huy dìu Sally về phòng nghỉ ngơi hai người cứ nhìn nhau cười mặt dầu không nói gì . Chủ tịch Triệu được mẹ Quốc Huy mời đi dùng bữa và tham quan một số nơi trong thành phố , dầu gì cũng về rồi nên đi cho biết đây đó ở Việt Nam và Tập đoàn đầu tư chứng khoán Trần Thị .

Lần này Hoàng Nhi không đợi chờ nó chạy sang rũ nữa , đầu giờ chiều đã lật đật chạy sang phòng nó gọi đi rồi .

“ Cốc ... cốc ”

- Minh Anh , mình vào nhé .

- Ừ , vào đi . – nó chạy đến mở cửa .

- Gì á ? – nó

- Đi chơi thôi – Hoàng Nhi cười tít mắt ^^

- Mình hẹn tối mà . – nó thắc mắc hỏi .

- Tối thì tối tính , giờ mình muốn đi shopping mua ít quần áo và ghé tập đoàn một chút .

- Ừh vậy đợi xíu mình thay đồ nha . – nó nói rồi mở tủ lấy đại quần jean với áo pull vào nhà vệ sinh , khoảng mười phút sau là đã xong xuôi .

Nó chạy đến đeo chiếc túi xách nhỏ rồi khoát tay Hoàng Nhi , nãy giờ Hoàng Nhi cứ đứng quan sát nó nhưng thấy có gì đó không ổn . Suy nghĩ một lúc đưa tay kéo dây cột tóc từ trên đầu nó xuống , tóc xõa ra bồng bênh làm tăng thêm nét dễ thương trên khuôn mặt nó , vẫn chưa hài lòng Hoàng Nhi mở túi đánh ít son cam lên môi nó .

Xong xuôi , Hoàng Nhi xoay người nó vào gương , thật không ngờ nó mới chỉ làm vài thay đổi nhỏ thì đã xinh lên hẳn .

- Hí , cảm ơn cậu – nó quay sang ôm Hoàng Nhi một cái .

- Thôi , mình không nhận đâu – nó xua tay .

- Nãy thấy thích mà nghĩ lại mình đâu có hợp với giày bata, trả lại cũng không được thôi thì cậu nhận đi – Hoàng Nhi cười nói

Nói thật bản thân nó rất thích đôi giày này , nếu như bình thường ở nhà nó sẽ không suy nghĩ mà mua ngay nhưng hiện tại thì đang rất tiết kiệm nên khi mua gì nó đều đắn đo vậy mà bây giờ được Hoàng Nhi tặng cho như thế này nó rất ngại cũng rất vui .

- Vậy vậy , mình cảm ơn nha ! – nó cười tít mắt ^^

- Khùng . đi thôi – Hoàng Nhi choàng vai nó .

Cả hai cười cười nói đi rong chơi mua sắm ở thương mại , ăn uống đủ no . Hoàng Nhi chở nó đến tập đoàn Gmeiner .

- Ủa , Hoàng Nhi cậu cũng đến làm việc à – nó thắc mắc hỏi .

- Không , tới lựa trang sức free he he .

- Free á – nó hơi trở mắt , lần trước nó vào đây đi lướt ngang qua các tủ trưng bày thoáng nhìn thấy món nào cũng được tính bằng chục triệu rề nhất là ba mươi mấy triệu mà thôi .

- À quên cậu là tiểu thư của tập đoàn mà vào mua thì vô lí quá – nó lẩm bẩm .

Lần trước khi đến đây nó chưa được tham quan nơi này thì bị anh dắt thẳng lên phòng làm việc , giờ đây nó đảo mắt nhìn xung quanh rất khang trang , nhẵn , dây chuyền ...vàng ...vàng món nào cũng rất bắt mắt chưa kể thiết kế rất độc đáo , các viên kim cương đính trên trang sức cũng rất tỉ mỉ sáng chói .

- Ôi sợi dây chuyền này đẹp quá .

Nó dừng lại trước sợi dây chuyền kiểu cách rất đơn giản mặt dây chuyền là một khối cầu nhỏ trông rất xinh, nó đâm chiêu ngắm nhìn.

- Cậu có thần giao cách cảm với anh hai hả .

Tiếng nói của Hoàng Nhi làm nó hơi giật mình, mắt nhìn Hoàng Nhi khó hiểu .

- Uầy , sợi dây này tự tay anh hai thiết kế , tự làm nên luôn đó . – Hoàng Nhi phân tích .

- Thật hả , đẹp thế – mắt vẫn nhìn vào sợi dây chuyền .

- Ừm , nhìn đi từng viên kim cương trên đó là tự anh hai đính vào luôn đó . – Hoàng Nhi chỉ tay qua lớp kính .

- Ý tớ muốn mua , có trả góp không Hoàng Nhi nhỉ .

Hoàng Nhi cười lên thành tiếng trước câu nói đùa của nó .

- Ha ha , nó rề lắms sợi đó nó không có giá nên Minh Anh không cần trả góp đâu . Có điều nó thuộc dạng hàng trưng bày chỉ được ngắm chứ không bán . Từng có nhiều người ra giá rất cao để mua nhưng không mua được .

- Nó có tên là HOPE nè . – nó chỉ tay vào mảnh giấy đặt bên cạnh sợi dây chuyền .

- Đằng sau một sản phẩm là cả một câu chuyện . tớ chọn xong rồi chúng ta đi thôi Minh Anh .

nó đành rời mắt khỏi sợi dây chuyền ấy đi theo Hoàng Nhi , nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ tiệc công bố của Quốc Huy nó sực nhớ cần phải đưa Hoàng Nhi đến đó .

- À , Hoàng Nhi đi thôi hôm nay mình dẫn cậu đến một nơi .

Hoàng Nhi gục đầu đồng ý , cả hai rời khỏi Gmeiner cũng là lúc anh bước xuống sảnh chính tiếng về phía sợi dây chuyền kia , đôi mắt trêu mếu ngắm nhìn .

- Chắc mày sắp phải rời khỏi hộp kính này rồi – anh nói lẩm bẩm .

Công viên biển Phạm Văn Đồng ...

Tiếng nhạc du dương , buổi tiệc buffer đang diễn ra tối hôm nay để chào mừng sự kiện Tập Đoàn Trần Thị có buổi tiệc đính hôn , ai nấy tham dự đều rất sang trọng có cả sự góp mặt của Chủ tịch Triệu một người doanh nhân tài phiệt rất nổi tiếng .

Nó và Hoàng Nhi vừa xuống đi đến gần nơi tổ chức buổi tiệc Hoàng Nhi mới bắt giác phát hiện ra đây là nơi tổ chức lễ đính hôn của Quốc Huy , lòng ngực liền nhói lên , khóe mắt bắt đầu rưng rưng không thể kiềm chế ...

79. Chương 38 : Tác Thành .

Sally nằm trong phòng cầm vài lọ thuốc màu trắng , lấy một số viên cho vào miệng điện thoại cũng tắt nguồn , trước khi uống còn để lại một mảnh giấy ghi vài dòng . vài lát sau ngã mình xuống sàn lọ thuốc trên tay cũng vụn vãi khắp sàn nhà .

Lúc tối sau khi dùng bữa xong mẹ Quốc Huy có đưa ột hộp vuông, đựng bộ váy óng ánh rất kiêu sa bảo mang sang cho Sally , nghe theo lời mẹ Quốc Huy liền đến phòng gõ cửa liên hồi nhưng không thấy động tĩnh gì cả , lập tức đá cửa xông vào thì thấy cảnh tượng Sally đang bất tỉnh nằm dưới sàn liền chạy đến bế Sally đi cấp cứu .

- Gọi xe cứu thương mau lên – giọng nói Quốc Huy gấp rút .

Đang dùng bữa, thấy Quốc Huy bế Sally trên tay chạy xuống bà hoảng hốt .

- Sally , Sally con bé làm sao vậy .? – nét mặt mẹ Quốc Huy trầm trọng .

- Hình như cô ấy uống thuốc tự tử mẹ à .

- Xe cấp cứu đến chưa – mẹ Quốc Huy quát to lên .

Không chần chừ nữa , nếu bây giờ mà đợi xe cứu thương thì có lẽ Sally sẽ về với cát bụi , Quốc Huy bế Sally ra xe rồi phóng đi mất , mẹ Quốc Huy rồi cả tâm trí lo lắng đi tới đi lui chạy về phòng thay quần áo , định đi thì người giúp việc chạy đến đưa mảnh giấy khi này Sally để lại .

Mẹ Quốc Huy vừa đến bệnh viện liền chạy đến phòng cấp cứu , vội vã đến nỗi chân trái mang giày chân phải mang dép , mồ hôi còn nhễ nhại .

- Mẹ . – Quốc Huy chạy lại khi thấy mẹ mình .

- Con bé sao rồi con , Sally sao rồi con , sao nó lại đại dột như thế , có phải con đã làm gì nó phải không – Mẹ Quốc Huy liên tiếp hỏi .

Quốc Huy nắm tay mẹ mình trấn an .

- Không có đâu mẹ , lúc chiều con và cô ấy còn đi shopping mà .- Quốc Huy giải thích .

Mẹ Quốc Huy liền nhớ đến mảnh giấy liền lục túi tìm tòi .

- Trong phòng con bé có để lại tờ giấy này , con đọc đi .

Quốc Huy liền cầm tờ giấy lên đọc từng chữ .

“ Cháu gái Sally gửi Ông

Ông à , ba mẹ bị tai nạn mất sớm , từ nhỏ cháu luôn được ông nuông chiều, bảo bọc và yêu thương cho đến ngày hôm nay, cháu thương ông, cháu cũng muốn được bên ông mãi thôi , những kỉ niệm thơ bé cho đến lúc cháu cấp sách đến trường vẫn hiện diện trong tâm trí cháu.

Ông à , Sally xin lỗi Ông vì để Ông chứng kiến cảnh kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh .

Cháu không nghĩ hôm nay mình lại có can đảm để làm một chuyện đại dột như vậy , nhưng cuộc sống không một ai nói trước được điều gì , hôm nay cháu chọn ình cách này để sớm giải thoát nỗi đau cho chính bản thân .

Mọi thứ cháu đều có thể nghe lời ông nhưng cuộc hôn nhân của cháu , ngàn lần cháu vẫn chưa chấp nhận được .

Đừng trách cứ kelvin Ông nhé , đó cũng là giao kèo của ông cháu ta trước khi cháu về Việt Nam , cũng đừng vì chuyện này ông làm khó gia đình của Quốc Huy Ông nhé.

Ông phải sống những ngày còn lại thật vui vẻ đừng buồn cũng đừng khóc vì cháu .

Sally yêu ông nội nhiều lắm .

Sally Tuyệt bút ! ”.

- Mẹ , là chúng ta đã ép cô ấy . – Quốc Huy ánh mắt đượm buồn .

Mẹ Quốc Huy cầm lá thư tuyệt mệnh mắt vừa đỏ lệ , phải chăng chính bà đã sai khi hối thúc và mai mối mà không hề hiểu rằng bọn trẻ đều không muốn , phải chăng bà đã sai khi làm như vậy .

Tiếng chuông điện thoại của mẹ Quốc Huy vang lên đưa bà về thực tại .

“ Chủ Tịch triệu ...”

“cháu gái , Sally con bé như thế nào rồi” – Chủ Tịch Triệu đầy lo lắng nói qua điện thoại .

“ vâng , chủ tịch con bé vẫn đang cấp cứu , ngài đừng lo lắng sẽ không sao” – Mẹ Quốc Huy trấn an .

“ không sao , là sao các người làm gì ép con bé đến mức nó phải như vậy” – Chủ Tịch quát lớn .

“ tôi xin lỗi , tôi xin lỗi là lỗi của chúng tôi” – Mẹ Quốc Huy liên tiếp xin lỗi , kim lòng không được Quốc Huy giật lấy điện thoại .

“ cháu xin lỗi Chủ Tịch , Sally sẽ không sao cháu đảm bảo” – dứt câu nói Quốc Huy lập tức tắt máy .

Đèn hộp phòng cấp cứu cuối cùng cũng đã tắt , vị bác sĩ mệt mỏi đi . Hai mẹ con Quốc Huy trông thấy liền chạy đến .

- Bác sĩ , cô ấy có sao không .??

- Bác sĩ , con bé có bị gì không??

Giọng nói ai cũng hồi hộp , vị bác sĩ liền mỉm cười trấn an .

- Cô ấy không sao , nhưng có vẻ cô gái này đã bị ép đến mức suy nhược cơ thể và làm chuyện dại dột như thế này .

- Tôi khuyên gia đình nên thử lắng nghe cô ấy . – vị bác sĩ phân tích tình trạng của Sally .

- Vâng , tôi xin cảm ơn – Quốc Huy cuối nhẹ .

Vị bác sĩ cũng cuối chào đáp lại rồi bước đi , đội ngũ y tá đang kéo chiếc giường Sally đang nằm từ bên trong đi ra .

Sally được nằm trong phòng VIP của bệnh viện . Quốc Huy vào phòng túc trực , trông thấy thời gian cũng đã về đêm Quốc Huy nói mẹ mình trở về , còn anh ở đây chăm sóc . Sally vẫn chưa tỉnh dậy , Quốc Huy có đôi chút lo lắng đôi lông mày cứ thi nhau co giãn liên hồi .

Sáng hôm sau ngón tay Sally tựa quấy làm cho Quốc Huy thức giấc , đồng thời Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi cũng đi vào phòng bệnh .

- Cô tỉnh rồi sao – giọng nói Quốc Huy ân cần .

Sally còn mệt mỏi vì thuốc ngủ , nên chỉ gục nhẹ đầu môi cong lên cười .

- Sally , cậu không sao chứ – Ngọc Quỳnh lo lắng .

- Tỉnh dậy là tốt rồi , tiếp theo phải chuẩn bị cho dạ tiệc tối nay nữa thôi . – Đăng Khôi

- Ừm – Đăng Khôi gục đầu đồng ý .

Ngọc Quỳnh đứng ngây ra , không hiểu gì cả . Tại sao Sally nằm giường bệnh mà cả ba người đều thần nhiên và vui mừng đến thế ...

Về phía Hoàng Nhi , sáng hôm nay thức dậy tự giác đi tập thể dục , chạy bộ rất nhiều vòng xung khu biệt nhưng không thấy mệt . cứ chạy chạy mãi không có điểm dừng đến tận tám chín giờ mới trở về nhà .

Thấy nó ngáp ngáp ngáp dài vẫn mặt bộ đồ doremon đi trên xuống liền chào hỏi .

- Minh Anh , sáng tốt lành .

- Ồ . – nó trả lời qua loa .

Bước xuống nhà nó mới phát giác là Hoàng Nhi đang chào mình , hôm nay Hoàng Nhi như trở lại với chính mình , không buồn , không khóc mà là rất hồn nhiên thậm chí còn tươi hơn những ngày trước nữa .

Hoàng Nhi chạy lại kéo tay nó đến bàn ăn .

- Ăn sáng thôi – Hoàng Nhi hào hứng .
- Cô ngủ gì lắm thế ?– anh càu nhàu .
- Cả mấy tuần trước có được ngủ ngon giấc đâu – nó phụng phịu .
- Thôi thôi , hai đừng có trách mắng Minh Anh nữa , ăn đi – Hoàng Nhi lên tiếng bênh vực nó .

Nó nhìn anh nhún vai , anh ra hiệu lắc nhẹ đầu ý bảo kệ đừng nhắc tới chuyện cũ nó cũng ngấm ngấm hiểu được nên ngồi vào dung bữa luôn.

“ Hoàng Nhi , qua đêm nay cậu sẽ không buồn nữa , mình sẽ cố gắng giúp cậu ” – nó hạ quyết tâm trong suy nghĩ .

Chủ tịch Triệu đã gấp rút đón chuyến bay về Việt Nam , sau mấy tiếng trên máy bay Ông cũng đã có mặt tại nhà Quốc Huy , ông ấy vào thẳng vấn đề .

- Cháu gái tôi nằm ở đâu , đi ngay . – Chủ tịch Triệu ra lệnh
- Ngài cứ bình tĩnh , Sally đã tỉnh và không sao đâu ạ – giọng nói mẹ Quốc Huy nhẹ nhàng .
- Trước hết ngài hãy đọc bức thư này đi ạ – mẹ Quốc Huy đưa mảnh giấy .

Chủ tịch Triệu liền cầm lấy mắt lướt đọc , tay run khi lướt qua từng dòng chữ đầu không ngừng lắc hiện lên một nỗi tuyệt vọng .

- Là Triệu gia ta ép cháu , là ta ép cháu – khóe mắt ông ngấn nước .
- Thu Trang phụ nhân , ta nghĩ chuyện hôn ước này là ta sai thật rồi . – Chủ tịch Triệu không ngừng thở dài .
- Tôi hiểu mà , Chủ tịch Triệu tôi nghĩ giờ đây chúng ta nên vào thăm con bé rồi . – mẹ Quốc Huy nói .

Hai người đang định đứng dậy đi thì thấy Quốc Huy đang dìu Sally bước vào nhà .

- Sao , sao hai đứa lại ở đây – mẹ Quốc Huy lo lắng hỏi .
- Là Sally nhất quyết đòi về . – Quốc Huy trả lời .

Trông thấy người đàn ông lớn tuổi , Quốc Huy cuối đầu chào . Sally trông thấy ông liền chạy đến.

- Ông à , hức hức – Sally nhõng nhẽo .
- Cháu ngoan , sao lại đại dốt như thế chứ – Chủ tịch Triệu xoa xoa đầu Sally .
- Cháu xin lỗi ông , nhưng cháu yêu kelvin mà thôi – Sally giọng nghẹn ngào .
- Được rồi , mọi chuyện đều theo ý cháu – Chủ tịch Triệu ân cần .
- Vậy buổi tiệc tối nay phải hủy mất rồi – Chủ tịch Triệu nói tiếp .
- À chuyện đó , không cần đâu ạ , cứ để diễn ra và coi như đó là tiệc chào mừng Chủ tịch về nước đi ạ – Quốc Huy lịch thiệp nói .
- Đúng vậy ông ạ , chuyện đã lỡ rồi thì cứ tham gia thôi , chỉ là tiệc giới thiệu con dâu tương lai thôi mà không cả cháu sẽ tham gia . – Sally cười tươi .
- Thật tình , Sally chu đáo quá đến lúc này vẫn giữ thể diện cho gia đình bác . – mẹ Quốc Huy nói .

Mọi người thôi chào hỏi nhau nữa , Quốc Huy dìu Sally về phòng nghỉ ngơi hai người cứ nhìn nhau cười mặt dầu không nói gì . Chủ tịch Triệu được mẹ Quốc Huy mời đi dùng bữa và tham quan một số nơi trong thành phố , đầu giờ cũng về rồi nên đi cho biết đây đó ở Việt Nam và Tập đoàn đầu tư chứng khoán Trần Thị .

Lần này Hoàng Nhi không đợi chờ nó chạy sang rũ nữa , đầu giờ chiều đã lật đật chạy sang phòng nó gọi đi rồi .

“ Cốc ... cốc ”

- Minh Anh , mình vào nhé .

- Ủ , vào đi . – nó chạy đến mở cửa .

- Gì á ? – nó

- Đi chơi thôi – Hoàng Nhi cười títt mắt ^^

- Mình hẹn tối mà . – nó thắc mắc hỏi .

- Tối thì tối tính , giờ mình muốn đi shopping mua ít quần áo và ghé tập đoàn một chút .

- Ủh vậy đợi xíu mình thay đồ nha . – nó nói rồi mở tủ lấy đại quần jean với áo pull vào nhà vệ sinh , khoảng mười phút sau là đã xong xuôi .

Nó chạy đến đeo chiếc túi xách nhỏ rồi khoát tay Hoàng Nhi , nãy giờ Hoàng Nhi cứ đứng quan sát nó nhưng thấy có gì đó không ổn . Suy nghĩ một lúc đưa tay kéo dây cột tóc từ trên đầu nó xuống , tóc xõa ra bỗng bành lăm tăng thêm nét dễ thương trên khuôn mặt nó , vẫn chưa hài lòng Hoàng Nhi mở túi đánh ít son cam lên môi nó .

Xong xuôi , Hoàng Nhi xoay người nó vào gương , thật không ngờ nó mới chỉ làm vài thay đổi nhỏ thì đã xinh lên hẳn .

- Hí , cảm ơn cậu – nó quay sang ôm Hoàng Nhi một cái .

- Ô mà sao mặt cái này – nó chỉ vào bộ quần áo Hoàng Nhi đang mặc .

- Có sao đâu , xinh mà . – Hoàng Nhi trả lời .

- Không được , không được hôm nay nhất định phải mặt chiếc váy tớ tặng . – nó vừa nói vừa kéo Hoàng Nhi về phía phòng cổ ấy .

- Rồi nè , được chưa – Hoàng Nhi thay đổi chiếc váy , tuy chiếc váy chỉ có màu caro xanh trắng đơn giản , kiểu dáng baby doll trễ vai, không quyến rũ nhưng lại tôn lên sự dễ thương của Hoàng Nhi .

- Ô kè , chúng ta đi thôi .

Nó cười rõ tươi rồi cũng Hoàng Nhi rời khỏi nhà , Hoàng Nhi dắt nó đi hết khu mua sắm này đến khu mua sắm khác , hết quầy áo đến quần , hết quần rồi đi xem túi xách . Đến quầy giày dép . Hoàng Nhi mua rất nhiều đó , lại còn nói chuyện nhieu hơn bình thường rất nhiều , chưa kể thậm chí cười rất tươi .

- Nè , cậu cứ đi theo không mua gì cả .

- Thôi mình đâu có thiếu gì mà mua – nó đáp .

Hoàng Nhi kéo nó đi sang cửa giày sandal , bên cạnh là cửa hàng chi nhánh của nike . mắt nó chăm chú vào đôi nike ari màu đen dưới đế có lót màu đỏ , nhìn rất đẹp mắt . Hoàng Nhi thấy vậy liền chạy qua bảo nhân viên lấy đôi đó rồi chạy ra đưa cho nó .

- Cho cậu đó .

- Thôi , mình không nhận đâu – nó xua tay .

- Nãy thấy thích mà nghĩ lại mình đâu có hợp với giày bata, trả lại cũng không được thôi thì cậu nhận đi – Hoàng Nhi cười nói

Nói thật bản thân nó rất thích đôi giày này , nếu như bình thường ở nhà nó sẽ không suy nghĩ mà mua ngay nhưng hiện tại thì đang rất tiết kiệm nên khi mua gì nó đều đắn đo vậy mà bây giờ được Hoàng Nhi tặng cho như thế này nó rất ngại cũng rất vui .

- Vậy vậy , mình cảm ơn nha ! – nó cười títt mắt ^^

- Khùng . đi thôi – Hoàng Nhi chào vai nó .

Cả hai cười cười nói đi rong chơi mua sắm ở thương mại , ăn uống đủ no . Hoàng Nhi chở nó đến tập đoàn Gmeiner .

- Ủa , Hoàng Nhi cậu cũng đến làm việc à – nó thắc mắc hỏi .

- Không , tới lựa trang sức free he he .

- Free á – nó hơi trở mắt , lần trước nó vào đây đi lướt ngang qua các tủ trưng bày thoáng nhìn thấy món nào cũng được tính bằng chục triệu rề nhất là ba mươi mấy triệu mà thôi .

- À quên cậu là tiểu thư của tập đoàn mà vào mua thì vô lí quá – nó lẩm bẩm .

Lần trước khi đến đây nó chưa được tham quan nơi này thì bị anh dắt thẳng lên phòng làm việc , giờ đây nó đảo mắt nhìn xung quanh rất khang trang , nhẵn , dây chuyền ...vàng ...vàng món nào cũng rất bắt mắt chưa kể thiết kế rất độc đáo , các viên kim cương đính trên trang sức cũng rất tỉ mỉ sáng chói .

- Ôi sợi dây chuyền này đẹp quá .

Nó dừng lại trước sợi dây chuyền kiểu cách rất đơn giản mặt dây chuyền là một khối cầu nhỏ trông rất xinh, nó đâm chiêu ngắm nhìn.

- Cậu có thần giao cách cảm với anh hai hả .

Tiếng nói của Hoàng Nhi làm nó hơi giật mình, mắt nhìn Hoàng Nhi khó hiểu .

- Uầy , sợi dây này tự tay anh hai thiết kế , tự làm nên luôn đó . – Hoàng Nhi phân tích .

- Thật hả , đẹp thế – mắt vẫn nhìn vào sợi dây chuyền .

- Ừm , nhìn đi từng viên kim cương trên đó là tự anh hai đính vào luôn đó . – Hoàng Nhi chỉ tay qua lớp kính .

- Ý tớ muốn mua , có trả góp không Hoàng Nhi nhỉ .

Hoàng Nhi cười lên thành tiếng trước câu nói đùa của nó .

- Ha ha , nó rề lắmsợi đó nó không có giá nên Minh Anh không cần trả góp đâu . Có điều nó thuộc dạng hàng trưng bày chỉ được ngắm chứ không bán . Từng có nhiều người ra giá rất cao để mua nhưng không mua được .

- Nó có tên là HOPE nè . – nó chỉ tay vào mảnh giấy đặt bên cạnh sợi dây chuyền .

- Đằng sau một sản phẩm là cả một câu chuyện . tớ chọn xong rồi chúng ta đi thôi Minh Anh .

nó đành rời mắt khỏi sợi dây chuyền ấy đi theo Hoàng Nhi , nhìn đồng hồ cũng sắp đến giờ tiệc công bố của Quốc Huy nó sực nhớ cần phải đưa Hoàng Nhi đến đó .

- À , Hoàng Nhi đi thôi hôm nay mình dẫn cậu đến một nơi .

Hoàng Nhi gục đầu đồng ý , cả hai rời khỏi Gmeiner cũng là lúc anh bước xuống sảnh chính tiếng về phía sợi dây chuyền kia , đôi mắt trùu mến ngắm nhìn .

- Chắc mày sắp phải rời khỏi hộp kính này rồi – anh nói lẩm bẩm .

Công viên biển Phạm Văn Đồng ...

Tiếng nhạc du dương , buổi tiệc buffer đang diễn ra tối hôm nay để chào mừng sự kiện Tập Đoàn Trần Thị có buổi tiệc đính hôn , ai nấy tham dự đều rất sang trọng có cả sự góp mặt của Chủ tịch Triệu một người doanh nhân tài phiệt rất nổi tiếng .

Nó và Hoàng Nhi vừa xuống đi đến gần nơi tổ chức buổi tiệc Hoàng Nhi mới bắt giác phát hiện ra đây là nơi tổ chức lễ đính hôn của Quốc Huy , lòng ngực liền nhói lên , khóe mắt bắt đầu rưng rưng không thể kiềm chế ...

80. Chương 39 : Thành Đôi .

- Minh Anh , tôi không ngờ cô lại chơi tôi như vậy .

- Cô im đi , cô cũng như anh ta , tất cả các người đều như nhau, đều xem tôi là con cóc – Hoàng Nhi gồng giọng .

- Hoàng Nhi , cậu bình tĩnh đi cậu cứ như thế này cho ai xem – nó quát vào mặt Hoàng Nhi .

Đau lắm , giờ đây mọi thứ như mờ dần đi , Hoàng Nhi chẳng còn lấy đầu lí trí nữa , đôi chân ngã quỵ xuống , mặt kẻ người đi qua đi lại đang dòm ngó nhưng Hoàng Nhi vẫn cứ ngồi khóc tự do . đôi tay liên tục đập vào lòng ngực mình mà khóc nức lên .

- Ủm , cậu nói đúng hôm nay là ngày vui của anh Quốc Huy , mình không nên như thế này kì lắm phải không hì – Hoàng Nhi gượng cười .

- Đi thôi , đợi mình một lát mình vào nhà vệ sinh chút .

Trông thấy Hoàng Nhi xuất hiện trong lòng Quốc Huy rất vui , nhưng lại giả vờ gượng cười chào hỏi như xã giao .

Nó chỉ gục nhẹ đầu chào hỏi , còn Hoàng Nhi nhìn Quốc Huy rất lâu không nói gì rồi lướt qua . nó xoay đầu lại nháy mắt với Quốc Huy .

Hoàng Nhi nhếch môi cười rồi thở dài , xung quan trang trí phong nền màu trắng , bàn ghế cũng màu trắng , trên bàn là những lọ hoa hồng tươi cũng màu trắng , kèm theo các chùy đèn màu xanh lam tươi sáng rất đẹp . Hôm nay Quốc Huy cũng rất bảnh chấu hẳn Sally cũng kiêu diễm không kém .

Đèn bỗng nhiên tắt hết đi , chỉ còn chút đèn nơi phía sân khấu, Quốc Huy bước lên cuối đầu chào tay cầm micro trình trọng nói:

Giọng nói Quốc Huy trở nên ấm áp trìu mến hơn ...

- Cho dù đã bao nhiêu lần em giận dỗi , hay chúng ta cãi vã nhau làm đau nhau hết lúc này qua lúc khác , tổn thương cũng chồng chất lên rất nhiều nhưng những điều đó luôn làm anh vui làm anh hạnh phúc .

- thực sự tim anh cũng loạn nhịp cả lên khi ngỏ lời yêu em nhưng nụ cười của em làm anh thêm tự tin và bình tĩnh hơn em thật gần gũi đáng yêu làm sao. Và bây giờ em còn đáng yêu hơn gấp ngàn lần. Anh yêu em Hoàng Nhi ...”

ánh đèn rọi vào khuôn mặt Hoàng Nhi , giờ đây nước mắt Hoàng Nhi lại rưng rưng trào ra , không phải vì đau lòng nữa mà đó là sự hạnh phúc . mọi người đã lừa gạt cô đến đây cứ tưởng tim sẽ ngừng đập hôm nay . ngờ đâu là cả một niềm vui mà Hoàng Nhi không hề hay biết trước , cứ đứng đấy vừa cười vừa khóc, lúc này Hoàng Nhi nghẹn ngào không nói gì được nữa .

tất nhiên nó cũng để im , đầu tựa vào anh mà cười mỉm .

“ Và bài hát này Quốc Huy tôi xin gửi đến người con gái mà tôi yêu thương nhất và chỉ duy nhất . ”

Hay những lúc vu vơ hờn ghen

Dù cách xa trong tim hoài mong.

Để bình minh trong anh thức giấc

Mà hai ta vẫn luôn nguyện cầu.

Cuộc đời anh chẳng cần đâu những điều quá xa

Vì trong anh em là điều duy nhất.

Dành cho em tia nắng ấm cùng bao cơn gió

Mà anh muốn nắm lấy trong giấc mơ.

Mọi âu lo hãy quên đi vì anh ở đó

Ổ trên con đường dài có hai chúng taaaaaa ”

- Hoàng Nhi , những gì anh nói khi này em nghe rõ cả chứ ? . – Quốc Huy mỉm cười .

- Em chấp nhận lời yêu , và đồng ý đeo nó , ở bên cạnh tôi mãi chứ ? – Quốc Huy mở hộp vương ra .

- Anh hư lắm , lại chọc em – Hoàng Nhi đập vào vai Quốc Huy .

Mọi người tham gia buổi tiệc ai nấy đều rất cảm động, một tràng vỗ tay vang dậy chúc mừng cho hạnh phúc của đôi bạn trẻ này , Sally và Chủ tịch Triệu đứng xem cũng vui mừng cho đôi trai gái trẻ tuổi này . Mặt dầu qua bao lần phản đối nhưng giờ chứng kiến sự chân thành của Quốc Huy như thế này , mẹ Quốc Huy cũng mỉm cười ủng hộ .

Tiếng nhạc tiếp tục du dương , mọi người vui vẻ tham gia buổi tiệc, nó thì được ăn những món buffet đặt biệt. Mỗi người một việc, Quốc Huy cùng Hoàng Nhi đi chào khách , Đăng Khôi thì bận xã giao và làm trò với vài em xinh đẹp . Ngọc Quỳnh thì đang tiếp chuyện với vài người mẫu trong nghề , Sally và Chủ tịch Triệu cùng nhau nói chuyện với vài đối tác .

Anh cũng đang xã giao với mọi người như thường ngày, nhìn sang nó có vẻ như đang chán chường lắm , liền cáo từ mọi người .

- Nè , đã ăn gì đâu – nó >”

- Anh , hứ ...- nó quay mặt sang chỗ khác .

Nó muốn trả lời không để đối phó anh lắm, nhưng mà con tim không cho nó làm như vậy , để gì có không gian riêng tư với anh cơ chứ , bỏ qua là không được .

Gió biển thổi mạnh , sóng đua nhau xô vào bờ, chỉ có bóng dáng hai người đang đi chậm rãi trên bãi biển như đôi tình nhân . hai tay nó chà sát lên nhau vì lạnh, thấy vậy anh cởi áo, khoát lên cho nó .

- O , chuyện gì hả – nó giả ngu

- Au ắm ó ó a oi (đau lắm đó bỏ ra coi) . – nó nói không rõ vì bị anh béo má banh ra .

- Chiều hôm qua đó , còn lại tôi với Quốc Huy và Sally , thì cậu ta kể hết sự việc

Nói ngồi thuật lại cuộc nói chuyện hôm đó giữa nó cùng Quốc Huy và Sally cho anh nghe .

- à , Quốc Huy cũng biết tôi ở nhà anh rồi .

- là Hoàng Nhi nói đó - nó giải thích.

- Ủa , Hoàng Long anh biết rõ hả ? – nó trở mắt @@

- Vậy giờ anh ủng hộ Quốc Huy chứ . – nó quay sang hỏi .

Thấy vậy nó liền nhanh trí gài anh ...

Nghe thấy vậy anh liền nhìn sang nó, và hành động quay sang nhìn nó cũng đồng thời gục đầu xuống trúng vào ngay cái bẫy của nó .

- Chẳng phải anh vừa gục đầu sao ? ha ha – nó ôm bụng cười .

Mặt Ngọc Quỳnh vì uống hơi nhiều nên đỏ hồng lên , tay xoa xoa vòng thái dương đến chào hỏi Quốc Huy rồi chào mẹ Quốc Huy xin phép về trước . Ngọc Quỳnh len lỏi ra khỏi đám đông , đang đi bộ ra đường để gọi taxi thì nghe tiếng gọi cũng Đăng Khôi hơi lúng túng nhưng rồi phải đành dừng lại .

- Mình hơi mệt nên về sớm , ngày mai còn có show chụp quần áo – Ngọc Quỳnh bối rối giải thích .

Ngọc Quỳnh khựng người tâm trí rối bời , đã bao lâu rồi cứ tìm cách tránh Đăng Khôi vậy mà giờ đây chính Đăng Khôi lại chủ động như thế , Ngọc Quỳnh không biết phải làm sao cả .

Đăng Khôi dường như nhìn thấy được bối rối của Ngọc Quỳnh liền bước đến choàng tay qua vai tự nhiên như khi trước , có chút ngượng ngùng nhưng rồi Ngọc Quỳnh cũng thuận theo ý .

- Là tại cậu mà – Ngọc Quỳnh nói lí nhí .

Đôi mắt Ngọc Quỳnh sáng lên long lanh rồi lại chùng xuống

- Tốt sao ? – Đăng Khôi hỏi .

- Nè , bạn bè mà gì kì vậy hả cô kia – Đăng Khôi mắng yêu .

- Ngọc Quỳnh nói đúng rồi .

- Còn chuyện Quốc Huy là sao ấy kể mình nghe đi .

- Tất cả là Sally và Quốc Huy đã lên kế hoạch , Khôi chỉ việc vào bệnh viện X hôm bữa Sally nằm nhờ bác sĩ diễn chung một màn tự tử vậy thôi . – Đăng Khôi nhún vai .

Cuối cùng sau mấy tuần không nói chuyện với nhau giờ đây cả hai người đã trở lại như trước không những thế còn thân hơn xưa nữa , có những mối quan hệ còn thân thiết hơn tình yêu trên cả tình bạn ...

- Ôi , không đùa nữa đâu mệt chết đi được . – nó thở mệt nhọc .

- Hoàng Long , đi hông nổi nữa đâu – nó nhăn nhó .

- Về thôi !

- Có lên không thì bảo ?

“ Hoàng Long mày đang làm trò gì vậy ” – anh nghĩ vu vơ .

- Bài gì ? – anh nói cộc lốc .

- Ừm .

“Đau buồn chẳng phải khi người bỏ anh đi

Chuyện đến sẽ đến chẳng như ta vẫn nghĩ

Đau buồn chẳng phải khi người quên tên anh

Cuộc sống tiếp diễn đưa em đến người khác

Một người đã đi qua”

Anh lắc đầu cười một cái rõ tươi rồi tiếp tục công nó ra xe để đi về ...

- Sally , cô không ở lại thêm vài ngày được sao ? - Đăng Khôi .

- Chị về như vậy mọi người sẽ trách đấy ! – Hoàng Nhi chạy đến phụng phịu .

- Không sao ạ . – Hoàng Nhi đáp .

Sally gục nhẹ đầu chạy đến ôm hôn mẹ Quốc Huy , rồi quay sang bắt tay chào tạm biệt . Mẹ Quốc Huy cũng cuối chào Chủ tịch Triệu , cả ba người nhìn theo bóng dáng hai ông cháu nhà họ Triệu khuất dần rồi mới ra về .

- À , Thu Trang phu nhân mẹ về trước con đưa Hoàng Nhi về rồi về nhà sau .

- Chào Bác gái ạ – Hoàng Nhi cuối đầu lễ phép .

- Dạ , con biết rồi mẹ hihi .

- Giải thích đi – Hoàng Nhi khoanh tay tra hỏi .

“ mới đầu là Sally già tự tử cố ấy chỉ uống một viên thôi , rồi làm hiện trường giả còn anh theo đà đó mà diễn . Còn sắp xếp ở bệnh viện là anh nhờ Đăng Khôi . Còn về phía em , chiều hôm qua anh có nhờ Minh Anh bày kế dẫn em đến buổi tiệc ”

- Sợ gì ? – Hoàng Nhi chu môi .

- Anh đó , có ngày em giết anh bây giờ . – nói rồi Hoàng Nhi xoay quá nhéo nhẹ một cái bên hông Quốc Huy .

- Anh không sao chứ .
- Anh đó , tập trung lái đi kìa . – Hoàng Nhi nhú mồm .

Quốc Huy chỉ cười không nói gì , có công lần này nhất cũng nhờ Minh Anh , nếu Minh Anh không dẫn Hoàng Nhi đến thì cũng bằng không . Giờ đây tình cảm đơn phương nay đã chấm dứt , cuối cùng chiếc nhẫn mà Quốc Huy chuẩn bị bấy lâu nay cũng đã được đeo trên ngón tay của Hoàng Nhi .

81. Chương 39 : Thành Đôi .

Lòng ngực Hoàng Nhi nhói đau lên , cảm thấy rất thất vọng vô cùng đã cố gắng lắm mới đi chơi được , cười được nhưng thật không ngờ, giờ đây cái người mà Hoàng Nhi luôn tin tưởng nhất lại lừa Hoàng Nhi đến nơi này, để cô phải chứng kiến cái cảnh mà bản thân không muốn thấy ,nước mắt không ngừng chảy ra , sự tức giận khiến Hoàng Nhi không thể nhịn nổi nữa , quát lớn .

- Minh Anh , tôi không ngờ cô lại chơi tôi như vậy .
- Hoàng Nhi , không phải vậy cậu nghe mình nói đã – nó nắm tay trấn an Hoàng Nhi .
- Cô im đi , cô cũng như anh ta , tất cả các người đều như nhau, đều xem tôi là con cóc – Hoàng Nhi gồng giọng .

(giận quá hóa cuồng đối cách xưng hô luôn mới ghê)

- Hoàng Nhi , cậu bình tĩnh đi cậu cứ như thế này cho ai xem – nó quát vào mặt Hoàng Nhi .
- Cậu xem thử , người ta thì đang cười nói vui vẻ còn cậu thì sao nhìn lại cậu đi , có giống là Hoàng Nhi không hả , cậu phải mạnh mẽ chứ , cậu phải đối mặt với sự thật để cho người ta thấy dù không có họ cậu vẫn là Hoàng Nhi – nó nắm chặt vai Hoàng Nhi .

Đau lắm , giờ đây mọi thứ như mờ dần đi , Hoàng Nhi chẳng còn lấy đầu lí trí nữa , đôi chân ngã quỵ xuống , mặt kẻ người đi qua đi lại đang dờn ngoảnh nhưng Hoàng Nhi vẫn cứ ngồi khóc tự do . đôi tay liên tục đập vào lòng ngực mình mà khóc nức lên .

- Đúng rồi , cậu cứ khóc đi, khóc hết đi rồi đi đối diện với sự thật được chứ ?– giọng nói của nó trở lại triu mến .

Hoàng Nhi đưa tay lau đi nước mắt , thôi không khóc nữa chỉ còn chút nghèn nghẹn , ngược lên nhìn nó .

- Ừm , cậu nói đúng hôm nay là ngày vui của anh Quốc Huy , mình không nên như thế này kì lắm phải không hì – Hoàng Nhi gượng cười .
- Ừm bình tĩnh lại chưa , chúng ta vào trong thôi . – nó đưa tay vuốt lại mái tóc Hoàng Nhi cho đẹp .
- Đi thôi , đợi mình một lát mình vào nhà vệ sinh chút .

Lúc chuẩn bị bước vào trong Hoàng Nhi có chút chùn bước, thấy vậy Minh Anh liền đứng cạnh trấn an . thầm nhắc mạnh mẽ lên .

Trông thấy Hoàng Nhi xuất hiện trong lòng Quốc Huy rất vui , nhưng lại giả vờ gượng cười chào hỏi như xã giao .

- Hai em đến rồi sao – Quốc Huy cười mỉm .

Nó chỉ gục nhẹ đầu chào hỏi , còn Hoàng Nhi nhìn Quốc Huy rất lâu không nói gì rồi lướt qua . nó xoay đầu lại nháy mắt với Quốc Huy .

Mắt Hoàng Nhi nhìn xung quanh , chẳng phải đây là buổi tiệc mà Hoàng Nhi thầm ao ước sẽ có một người con trai thực hiện ỉnh hay sao , điều này cũng chính Hoàng Nhi từng nói với Quốc Huy . Vậy mà giờ đây Quốc Huy lại áp dụng nó ột người con gái khác không phải cô .

Hoàng Nhi nhếch môi cười rồi thở dài , xung quan trang trí phong nền màu trắng , bàn ghế cũng màu trắng , trên bàn là những lọ hoa hồng tươi cũng màu trắng , kèm theo các chùm đèn màu xanh lam tươi sáng rất đẹp . Hôm nay Quốc Huy cũng rất bảnh chấu hẳn Sally cũng kiều diễm không kém .

- Đây chẳng phải buổi tiệc mà mình thường mong ước hay sao ? . – Hoàng Nhi nói thầm .

Đèn bỗng nhiên tắt hết đi , chỉ còn chút đèn nơi phía sân khấu, Quốc Huy bước lên cuối đầu chào tay cầm micro trình trọng nói:

- Cảm ơn mọi quan khách đã đến tham gia buổi tiệc ngày hôm nay , trước hết tôi xin một lần nữa cảm ơn mọi người đã đến đông đủ để chung vui với gia đình chúng tôi . Thứ hai có vài lời đến người con gái mà tôi yêu...

Giọng nói Quốc Huy trở nên ấm áp trìu mến hơn ...

“- Hoàng Nhi à , Anh đã cô độc cả 1 thời gian dài để đợi chờ 1 tình yêu và tình yêu ấy mang anh theo suốt chín năm qua chưa hề một lần thay đổi , Anh đã có những kỷ niệm đẹp những ngày tháng qua cùng em những kỷ niệm đó chưa một lần nào anh cho phép bản thân được quên đi .

- Cho dù đã bao nhiêu lần em giận dỗi , hay chúng ta cãi vã nhau làm đau nhau hết lúc này qua lúc khác , tổn thương cũng chồng chất lên rất nhiều nhưng những điều đó luôn làm anh vui làm anh hạnh phúc .

- cái gọi là tình yêu thì cực kỳ thiêng liêng và cao quý vì nó làm cho con người sống xứng đáng với danh nghĩa người của mình. Và vì vậy chỉ có tình yêu nơi những người trung thực mà thôi. Còn mọi sự giả dối chỉ núp bóng và ngụy biện cho cái gọi là tình yêu. Anh và em đã có một tình yêu nơi những người trung thực phải không em? Và anh thật khờ dại khi khiến em phải chờ đợi lời yêu phải không ?

- thực sự tìm anh cũng loạn nhịp cả lên khi ngỡ lời yêu em nhưng nụ cười của em làm anh thêm tự tin và bình tĩnh hơn em thật gần gũi đáng yêu làm sao. Và bây giờ em còn đáng yêu hơn gấp ngàn lần. Anh yêu em Hoàng Nhi ...”

kèm theo những lời nói này giờ cũng Quốc Huy là một đoạn slice đang chiếu những hình ảnh của Hoàng Nhi và Quốc Huy bên nhau từ bé cho đến tận bây giờ .

ánh đèn rơi vào khuôn mặt Hoàng Nhi , giờ đây nước mắt Hoàng Nhi lại rưng rưng trào ra , không phải vì đau lòng nữa mà đó là sự hạnh phúc . mọi người đã lừa gạt cô đến đây cứ tưởng tìm sẽ ngừng đập hôm nay . ngờ đâu là cả một niềm vui mà Hoàng Nhi không hề hay biết trước , cứ đứng đấy vừa cười vừa khóc, lúc này Hoàng Nhi nghẹn ngào không nói gì được nữa .

nó để Hoàng Nhi đứng đấy , chạy sang phía anh và những người kia miệng không ngừng cười khúc khích , anh thấy vậy liền cốc nhẹ đầu nó cười mỉm, rồi choàng tay qua vai nó .

tất nhiên nó cũng để im , đầu tựa vào anh mà cười mỉm .

Quốc Huy ngừng nói trả mic lại cho MC đi về phía đàn piano , vừa đánh đàn vừa hát .

“ Và bài hát này Quốc Huy tôi xin gửi đến người con gái mà tôi yêu thương nhất và chỉ duy nhất . ”

“Anh vẫn nhớ đến lúc em hé môi cười

Hay những lúc vu vơ hờn ghen

Anh sẽ nhớ mãi mãi đến lúc bên em

Dù cách xa trong tim hoài mong.

Tình yêu em trao anh khiến anh thay đổi

Để bình minh trong anh thức giấc

Nhớ em, viết nên bao câu chuyện

Mà hai ta vẫn luôn nguyện cầu.

Rồi bao đêm thầm mong thầm mơ về em biết không anh đang suy tư

Cuộc đời anh chẳng cần đâu những điều quá xa
Chỉ cần em hiểu anh và biết rằng anh mãi mãi yêu em mà thôi
Vì trong anh em là điều duy nhất.
Dành cho em ngàn câu ca và thương yêu đó
Dành cho em tia nắng ấm cùng bao cơn gió
Dành cho em dành cho em niềm đam mê tuyệt vời
Mà anh muốn nắm lấy trong giấc mơ.
Mọi âu lo hãy quên đi vì anh ở đó
Là chiếc bóng mong bên em dịu bước em đi
Ở trên con đường dài có hai chúng taaaaaa ”

(Dành cho em – Hoàng Tôn)

Xong bài hát Quốc Huy bước chậm rãi đến nơi Hoàng Nhi đang đứng , trong túi lấy ra một hộp vuông .

- Hoàng Nhi , những gì anh nói khi nãy em nghe rõ cả chứ ? . – Quốc Huy mỉm cười .

Hoàng Nhi lúc này vì quá hạnh phúc nên không thể thốt nên lời, chỉ gục gục đầu nhiều lần .

- Em chấp nhận lời yêu , và đồng ý đeo nó , ở bên cạnh tôi mãi chứ ? – Quốc Huy mở hộp vuông ra .

Trước mặt Hoàng Nhi giờ đây là một chiếc nhẫn sáng lấp lánh môi mỉm cười gật đầu đồng ý . Thấy vậy Quốc Huy nắm lấy bàn tay Hoàng Nhi đeo nhẫn vào , một cái ôm thật chặt của Quốc Huy dành cho Hoàng Nhi .

- Anh hư lắm , lại chọc em – Hoàng Nhi đập vào vai Quốc Huy .

- Ngọc , anh yêu em . chắc mấy ngày qua gấu Ny Ny khóc nhiều lắm phải không? Mắt sưng húp lên hết rồi nè – Ôm Hoàng Nhi vào lòng Quốc Huy vuốt ve mái tóc .

Mọi người tham gia buổi tiệc ai nấy đều rất cảm động, một tràng vỗ tay vang dậy chúc mừng cho hạnh phúc của đôi bạn trẻ này , Sally và Chủ tịch Triệu đứng xem cũng vui mừng cho đôi trai gái trẻ tuổi này . Mặt dầu qua bao lần phản đối nhưng giờ chứng kiến sự chân thành của Quốc Huy như thế này , mẹ Quốc Huy cũng mỉm cười ủng hộ .

- Con trai à , không ngờ con lại sắp xếp mọi chuyện như thế này – mẹ Quốc Huy cười .

Tiếng nhạc tiếp tục du dương , mọi người vui vẻ tham gia buổi tiệc, nó thì được ăn những món buffet đặt biệt. Mỗi người một việc, Quốc Huy cùng Hoàng Nhi đi chào khách , Đăng Khôi thì bận xã giao và làm trò với vài em xinh đẹp . Ngọc Quỳnh thì đang tiếp chuyện với vài người mẫu trong nghề , Sally và Chủ tịch Triệu cùng nhau nói chuyện với vài đối tác .

- Xin lỗi , tôi qua đây một lát – anh nhắm ngum rượu vang rồi bước về phía nó .

Anh cũng đang xã giao với mọi người như thường ngày, nhìn sang nó có vẻ như đang chán chường lắm , liền cáo từ mọi người .

- Ăn nó quá đi không nổi hả? – anh trêu ghẹo nó ,

- Nè , đã ăn gì đâu – nó >”<>

- Tôi thấy miệng cô nhóp nhép nãy giờ .

- Anh , hứ ...- nó quay mặt sang chỗ khác .

- Đi dạo biển không , tôi thấy ngọt ngào . – anh lên tiếng .

Nó muốn trả lời không để đối phó anh lắm, nhưng mà con tim không cho nó làm như vậy , để gì có không gian riêng tư với anh cơ chứ , bỏ qua là không được .

- Ồ , tôi cũng không quen với tiệc tùng như đây , ngọt ngào lắm đi hóng gió thôi .

Gió biển thổi mạnh , sóng đua nhau xô vào bờ, chỉ có bóng dáng hai người đang đi chậm rãi trên bãi biển như đôi tình nhân . hai tay nó chà sát lên nhau vì lạnh, thấy vậy anh cởi áo, khoát lên cho nó .

- Chuyện đó cô biết trước à . – anh hỏi .

- Ồ , chuyện gì hả – nó giả ngu

- Qua mặt được tôi chắc ? – anh béo má nó .

- Au ắm ó ỏ a oi (đau lắm đó bỏ ra coi) . – nó nói không rõ vì bị anh béo má banh ra .

Anh bỏ tay ra, nó xoa xoa hai má mình rồi cũng ngồi xuống bên cạnh .

- Chiều hôm qua đó , còn lại tôi với Quốc Huy và Sally , thì cậu ta kể hết sự việc cho tôi nghe . rồi lên kế hoạch đó .

- Kế hoạch – anh xoay sang nhìn nó .

Nói ngồi thuật lại cuộc nói chuyện hôm đó giữa nó cùng Quốc Huy và Sally cho anh nghe .

- Vậy đó , tôi sẽ chịu nhiệm vụ đưa Hoàng Nhi đến đây . Hôm qua thấy Hoàng Nhi như vậy thật sự định nói rõ cho Hoàng Nhi nghe hết rồi , mà nhẫn lại lắm luôn đó .

- à , Quốc Huy cũng biết tôi ở nhà anh rồi .

anh hơi ngạc nhiên nhìn nó .

- là Hoàng Nhi nói đó - nó giải thích.

- Chà , không ngờ Minh Anh là làm một việc ra hồn như vậy , tôi cứ sợ thất bại thì Quốc Huy thê thảm .

- Ủa , Hoàng Long anh biết rõ hả ? – nó trở mặt @@

- Ừm , biết nhưng không cụ thể , tôi chỉ muốn xem cậu ấy xử sự như thế nào . – anh đáp .

- Vậy giờ anh ủng hộ Quốc Huy chứ . – nó quay sang hỏi .

- Không phản đối , miễn sao không làm tổn thương Hoàng Nhi là được . – anh ngược mặt trời

Thấy vậy nó liền nhanh trí gài anh ...

- Hoàng Long thích Minh Anh phải không , ha ha ...- nó cười sảng khoái .

Nghe thấy vậy anh liền nhìn sang nó, và hành động quay sang nhìn nó cũng đồng thời gục đầu xuống trúng vào ngay cái bẫy của nó .

- Cô lại khùng lên à ?

- Chẳng phải anh vừa gục đầu sao ? ha ha – nó ôm bụng cười .

Phát hiện ra mình bị gài anh tính béo má nó một lần thật đau cho nhớ đời , nào ngờ nó đã nhanh chân chạy trước anh đứng dậy đuổi theo , hai người đùa giỡn với nhau như những đứa trẻ ...

Mặt Ngọc Quỳnh vì uống hơi nhiều nên đỏ hồng lên , tay xoa xoa vòng thái dương đến chào hỏi Quốc Huy rồi chào mẹ Quốc Huy xin phép về trước . Ngọc Quỳnh len lỏi ra khỏi đám đông , đang đi bộ ra đường để gọi taxi thì nghe tiếng gọi cũng Đăng Khôi hơi lúng túng nhưng rồi phải đành dừng lại .

- Cậu về sớm vậy ? – Đăng Khôi hỏi hang

- Mình hơi mệt nên về sớm , ngày mai còn có show chụp quần áo – Ngọc Quỳnh bối rối giải thích .

- Vậy ỉnh chút ít thời gian nói chuyện được không .

Ngọc Quỳnh khựng người tâm trí rối bời , đã bao lâu rồi cứ tìm cách tránh Đăng Khôi vậy mà giờ đây chính Đăng Khôi lại chủ động như thế , Ngọc Quỳnh không biết phải làm sao cả .

Đăng Khôi dường như nhìn thấy được bối rối của Ngọc Quỳnh liền bước đến choàng tay qua vai tự nhiên như khi trước , có chút ngượng ngùng nhưng rồi Ngọc Quỳnh cũng thuận theo ý .

- Thế cậu muốn như thế này cho đến bao lâu ?- Đăng Khôi hỏi

- Là tại cậu mà – Ngọc Quỳnh nói lí nhí .

- Nếu bây giờ Đăng Khôi nói muốn THỬ thì sao – Đăng Khôi nhấn mạnh .

Đôi mắt Ngọc Quỳnh sáng lên long lanh rồi lại chùng xuống

- Thôi bỏ đi , như thế này thì sao chứ , cũng tốt mà – Ngọc Quỳnh tươi cười nói tiếp.

- Tốt sao ? – Đăng Khôi hỏi .

- Thì như thế này cũng tốt , có một người leo đèo theo tui bảo vệ tui , buồn lại ngồi nghe tui than vãn , khi không có xe thì người ta tình nguyện làm xe ôm cho tui , như xe thuận thành vậy đó gọi đâu có đó ha ha – Ngọc Quỳnh cười phá lên .

- Nè , bạn bè mà gì kì vậy hả cô kia – Đăng Khôi mắng yêu .

- Cứ giữ mối quan hệ này là tốt rồi , chuyện tương lai để khi nào nó đến rồi tính , dẫu gì trên các mặt báo luôn nói cậu vs mình chẳng phải một couple hay sao ai mà dám lại gần cơ chứ .

- Ngọc Quỳnh nói đúng rồi .

- Cứ như vậy đi – Ngọc Quỳnh đấm mạnh vào vai Đăng Khôi .

- Còn chuyện Quốc Huy là sao ấy kể mình nghe đi .

Đăng Khôi kể lại đầu đuôi sự việc cho Ngọc Quỳnh nghe , cũng vì Ngọc Quỳnh mấy hôm nay chạy show thời trang nên không thể tham gia được ..

- Tất cả là Sally và Quốc Huy đã lên kế hoạch , Khôi chỉ việc vào bệnh viện X hôm bữa Sally nằm nhờ bác sĩ diễn chung một màn tự tử vậy thôi . – Đăng Khôi nhún vai .

- À , thì ra là như vậy , cứ làm lo lắng cho Hoàng Nhi suốt mấy hôm nay .

Cuối cùng sau mấy tuần không nói chuyện với nhau giờ đây cả hai người đã trở lại như trước không những thế còn thân hơn xưa nữa , có những mối quan hệ còn thân thiết hơn tình yêu trên cả tình bạn ...

Anh và nó rượt đuổi nhau một hồi khá lâu cũng thấm mệt mồ hôi nó nhễ nhại khắp khuôn mặt .

- Ôi , không đùa nữa đâu mệt chết đi được . – nó thở mệt nhọc .

- Cũng khuya rồi về thôi . – anh nói .

- Hoàng Long , đi hông nổi nữa đâu – nó nhõng nhẽo .

Thấy nó như vậy anh cũng thấy có chút thương thương quay lưng lại hạ mình xuống thấp .

- Về thôi !

- Anh làm gì vậy . – nó ngơ ngác .

- Có lên không thì bảo ?

Giờ nó mới hiểu là anh muốn đèo nó , lập tức chạy đến ngồi lên cho anh công tay vòng lại ôm chặt như sợ anh sẽ biến mất .

Đôi môi anh khẽ cong nhẹ lên , không biết tự bao giờ anh lại thích cảm giác khi ở gần nó như vậy

“ Hoàng Long mày đang làm trò gì vậy” – anh nghĩ vu vơ .

- Hoàng Long , hát tôi nghe đi

- Bài gì ? – anh nói cộc lốc .

- Khi phải quên đi ! – nó nói đại .

- Ừm .

Chẳng hiểu sao hôm nay anh lại khác lạ như thế , nó muốn gì anh cũng chiều nhưng không một chút cau có nào cả , công nó trên lưng vừa đi vừa hát .

“Đau buồn chẳng phải khi người bỏ anh đi

vì khi yêu thương phôi phai anh biết làm gì

Chuyện đến sẽ đến chẳng như ta vẫn nghĩ

người kết thúc vội những phút giây anh ngủ mê

Đau buồn chẳng phải khi người quên tên anh

thời gian qua nhanh mang theo ký ức ngày nào

Cuộc sống tiếp diễn đưa em đến người khác

rồi chẳng mấy khi nhớ lại

Một người đã đi qua”

Thấy nó im lặng anh ngoáy đầu lại xem , thì thấy nó đã ngủ từ lúc nào không hay .

Anh lắc đầu cười một cái rõ tươi rồi tiếp tục công nó ra xe để đi về ...

Buổi tiệc cuối cùng cũng đã kết thúc , bây giờ Hoàng Nhi cùng Quốc Huy và mẹ Quốc Huy đi ra sân bay để tiễn Chủ tịch Triệu và Sally về Mỹ .

- Sally , cô không ở lại thêm vài ngày được sao ? - Đặng Khôi .

- Thôi , tôi nhớ Kelvin lắm rồi , vả lại ông còn chưa hồi phục sức khỏe tốt nữa . Tôi về lo cho công ty nữa .

- Sally cười tươi nói .

- Chị về như vậy mọi người sẽ trách đấy ! – Hoàng Nhi chạy đến phụng phịu .

- Hi hi , Hoàng Nhi phải cười như này mới dễ thương , xin lỗi em về thời gian qua .

- Không sao ạ . – Hoàng Nhi đáp .

- Thôi đến giờ rồi , lên máy bay thôi cháu – giọng nói khàn khàn của Chủ tịch Triệu .

Sally gục nhẹ đầu chạy đến ôm hôn mẹ Quốc Huy , rồi quay sang bắt tay chào tạm biệt . Mẹ Quốc Huy cũng cuối chào Chủ tịch Triệu , cả ba người nhìn theo bóng dáng hai ông cháu nhà họ Triệu khuất dần rồi mới ra về .

- À , Thu Trang phụ nhân mẹ về trước con đưa Hoàng Nhi về rồi về nhà sau .

- Ừm , mẹ về trước hai con đi đường cẩn thận – mẹ Quốc Huy đáp .

- Chào Bác gái ạ – Hoàng Nhi cuối đầu lễ phép .

- Giờ còn gọi là Bác à , đổi đi nghe không – mẹ Quốc Huy nở nụ cười Thân thiện .

- Dạ , con biết rồi mẹ hihi .

Tài xế chở mẹ Quốc Huy về trước . còn lại Quốc Huy đang đèo Hoàng Nhi về , cuối cùng chỉ còn hai người họ .

- Giải thích đi – Hoàng Nhi khoanh tay tra hỏi .

- À , thưa vợ chuyện là vậy , Quốc Huy bắt đầu thuật lại câu chuyện .

“ mới đầu là Sally già tự tử cố ấy chỉ uống một viên thôi , rồi làm hiện trường già còn anh theo đà đó mà diễn . Còn sắp xếp ở bệnh viện là anh nhờ Đặng Khôi . Còn về phía em , chiều hôm qua anh có nhờ Minh Anh bày kế dẫn em đến buổi tiệc ”

- Ôi , sợ muốn chết – Quốc Huy đã vờ làm mặt sợ .

- Sợ gì ? – Hoàng Nhi chu môi .
- Cứ sợ Minh Anh làm hỏng hết , không ngờ cô ấy giỏi thật . – Quốc Huy đưa ngón trỏ lên .
- Anh đó , có ngày em giết anh bây giờ . – nói rồi Hoàng Nhi xoay quá néo nhẹ một cái bên hông Quốc Huy .
- Á đau ... anh đau đó vợ .
- Anh không sao chứ .
- Hì , không sao .
- Anh đó , tập trung lái đi kìa . – Hoàng Nhi nhíu mày .
- Còn Minh Anh á , em đoán chắc luôn thế nào anh hai cũng đổ cho xem .

Quốc Huy chỉ cười không nói gì , có công lần này nhất cũng nhờ Minh Anh , nếu Minh Anh không dẫn Hoàng Nhi đến thì cũng bằng không . Giờ đây tình cảm đơn phương nay đã chấm dứt , cuối cùng chiếc nhẫn mà Quốc Huy chuẩn bị bấy lâu nay cũng đã được đeo trên ngón tay của Hoàng Nhi .

“ Minh Anh , chúc cô may mắn cửa đổ tản đá kìa”

82. Chương 40 : Xếp Hạng 41 .

Cái ngày nó mong đợi cũng đã đến , ngồi trong lớp nó mà cứ bấm bút liên tục, khuôn mặt co giãn nhiều lần , không ngừng thở ra . Bạn cùng lớp của nó đi xem điểm về thì cứ hò reo vui mừng . Nó đợi chờ bảng điểm từ lâu nhưng giờ có rồi thì lại không dám đi xem .

- Minh Anh , Minh Anh cậu nằm trong bảng xếp hạng kìa không đi xem à – Thanh Tuyền bạn cùng lớp với nó gọi to .
- Đúng rồi Minh Anh chót lớp , cậu có tên trên bảng xếp hạng rồi kìa – một người bạn cùng lớp cũng reo lên.
- Nó giật mình ngược lên nhìn rồi chạy tới chỗ mấy người bạn cùng lớp.
- Thật chứ , mình có tên thật chứ ?– nó nắm tay Thanh Tuyền nhảy nhót vui sướng .
- Vị thứ bao nhiêu vậy – mặt nó hớn hở .
- À à à ...- Thanh Tuyền gãi đầu .
- Thôi cậu tự đi xem đi , hên cho cậu đó . Nếu không phải bị học hè rồi – Thanh Tuyền vui mừng thay nó .
- Nó lại tắt đi nụ cười rồi quay trở về lại chỗ ngồi mà tiếp tục bấm bút thở dài . Khuôn mặt đậm chiêu suy nghĩ .
- “ đi, không đi , đi, không đi, đi, không đi trời ơi đi hay không đây?” – nó đang đấu tranh tư tưởng vô cùng dữ dội .
- Minh Anh , đi thôi – Hoàng Nhi vỗ vai nó .
- Ồi trời trời Hoàng Nhi – hết cả hồn .
- Sao thế , cậu không đi xem điểm hả ?
- Mình sợ quá – khuôn mặt lo lắng nó nói .
- Sợ gì chứ đi thôi .

Hoàng Nhi nói xong liền kéo nó xuống bảng thông báo , học sinh chen nhau để nhìn xem có tên mình không , một số thì hò reo vui mừng một số thì mặt tiu nghỉu, thở dài đi ra .

Nó không xem ở khối mười mà lại chạy sang mười một , quả không sai tên anh lúc nào cũng nằm trên bảng vàng , định đi lại chỗ Hoàng Nhi thì mất đưa xuống cuối bảng .

“ SANG THẾ HIỀN / 11/8 / vị thứ 498 ”

Thấy vậy nó liền ôm bụng cười ha ha giữa chốn đông người . Hoàng Nhi thấy vậy chạy lại kéo nó qua , nó suy nghĩ một hồi rồi quyết định chen vào .

“ cho mình qua chút “

“cho mình quá chút”

“ NGUYỄN MINH ANH / 10/5 / vị thứ 41 ”

Trời đất ơi có chết không chứ ,tin được không chứ cái bảng xếp hạng này nhằm chẳng , cái quái gì vậy sao lại là 41 thà nó đứng ở vị thứ 441 cũng được đi , sao lại cho nó đứng vị thứ 41 chứ .

Đầu óc quay cuồng , cảm giác nó bây giờ thật tệ phải nói là hết sức tệ , như là có một đám mây đen đang bao phủ kín. sầm chớp chớp đùng đùng bao vây nó , không thể nào như vậy được , nó tự nhủ là chỉ là giấc mơ đầu cứ lắc lắc . Số nó sao lại đen đui như vậy , bủn rủn chân tay nó thoát ra khỏi đám đông mặt buồn thiu, vừa đi vừa lẩm bầm cầu nguyện đó là giấc mơ chứ không phải sự thật .

- Hí hí , Nguyễn Hoàng Nhi / 10/5 vị thứ 1

- Minh Anh , xem nè tớ giỏi không – Hoàng Nhi quay lại tìm nó thì đã bốc hơi mất tiêu .

Như người mất hồn nó đi đến khuôn viên sau trường lúc nào không hay . nó ngồi phịch xuống nơi ghế đá , tâm hồn trống rỗng mà nhìn ra xa xăm không định hình .

- Ê , Anh mập – hấn gọi tên rồi đưa cho nó ly trà sữa .

- Gì đây? . – nó ngược lên nhìn hấn .

Không cần nó phải mời hấn ngồi hay là cần nó đồng ý , hấn đã tự tiện ngồi xuống bên cạnh nó chân bắt chéo .

- Anh cũng tốt quá ha . – nó cười mỉm .

- Diên à , mua tán gái mà không được nên dư ra cho cô đó .

- Cái tên diên này – nó rít lên .

Hấn khi nào cũng thể làm nó diên lên mới chịu , mà cũng tại con người hấn cộc cằn, thô lỗ không biết diễn đạt cảm xúc thôi , dẫu sao hấn cũng có ý tốt với nó .

- Sao theo tôi ra đây ,. Đừng có nói là vô tình đi ngang đây , hay là tôi bu theo anh ra đây .

Nó lập tức chặn ngọn hấn , đúng y như hấn suy nghĩ , hấn tính nói với nó những câu đó nào ngờ nó đã nhanh trước một bước .

- Sao cô ngờ ngờ ngác ngác thế kia ?.

- Thất bại , tôi thất bại rồi – nó chưng nguyên cái bộ mặt đau khổ mà gào thét ()

- Có khi nào cô làm cái gì ra hồn đâu mà thất với chả bại – hấn nhếch môi cười .

- Anh , hu hu biến đi, cái đồ hắc ám, cái đồ Ma Li Phi Sờn tái sinh – nó đánh liên tiếp vào vai hấn () .

- Ha ha , còn bày đặt khóc nhè nữa chứ, mà nói nghe nè tôi mà là Ma Li Phi Sờn tái sinh thì cô cũng là Phù Thủy hại Bạch Tuyết thôi – hấn vừa cười vừa nói .

- Còn đỡ hơn anh , ít ra tôi 41 còn anh là 498 lận đó ha ha ha – nó phá lên cười lớn .

- Chẳng qua tôi không thích thôi , điểm là gì mà phải cần chứ – hấn khoanh tay trả lời rất tự tin .

- Ồ , ngon thì chứng minh đi đừng có nói suông – nó héch mặt thách thức hấn .

- Được gì không , tôi là dân kinh doanh có lợi nhuận mới làm .

- Đó là việc của anh , cũng như anh phải tự cày cuốc cho bản thân tự phát triển oke – nó nháy mắt .

Hắn có chút ngạc nhiên về nó , mấy hôm không gặp mà mồm mép càng ngày càng tăng level hơn xưa . nó và hắn cứ ngồi đó cười nói trao đổi rất vui vẻ, mười phần câu chuyện thì hết chín phần hắn dè pha nó rồi , nó cũng không phải dạng vừa chín câu của hắn thì nó cũng trả treo lại được hết chín câu .

Lúc sáng khi nghe tin có điểm của cả ba khối , anh vội chạy xuống để xem điểm . theo như thói quen anh không bao giờ đi xem điểm sau kì kiểm tra , mục đích lần này anh xuống chỉ là muốn nhìn thấy tên của nó .
Trông thấy tên nó nằm vị thứ 41 chỉ lệch có một người nhưng anh lại cảm thấy vui , lắc đầu nhẹ môi cười .

- Như vậy mới là Minh Anh .

Đang đứng xem thì thấy nó đang cùng Hoàng Nhi đi đến nên anh đi ra xa một chút . Quan sát thấy khuôn mặt nó thất thần , thở dài ngơ ngác ngác . dường như rất thất vọng nên lèo đèo đi sau nó nhưng vẫn giữ khoảng cách .

Nào ngờ nó lại đi đến nơi mà hai người thường đến , dự tính đến bên nó an ủi, nhưng lại chậm hơn tên Thế Hiển một bước. Trông thấy nó và hắn vui vẻ trò chuyện cười đùa với nhau , làm tâm trạng anh lập tức thay đổi ba trăm sáu mươi độ .

Tay vo lại đầm mạnh vào thân cây rồi quay lưng bỏ đi , mắt đờ đờ sát khí, cơ thể thì toát ra hàn khí làm lạnh sống lưng những người xung quanh .

Tại lớp 10/5

Trạng thái của Phương Uyên dường như rất tức giận , đỏ hết cả lên . Ngồi im một chỗ ai đi đến gần cũng cầu gắt .

- Phương Uyên cậu bớt nóng đi – Cẩm Tú

“ Rằm” – Phương Uyên đập mạnh xuống bàn .

- Làm sao có thể chứ , làm sao con nhỏ đó lại lên tốp được . – giọng nói đầy chua ngoa của Phương Uyên .

- Chắc lần này có sự hiểu nhầm mà thôi – Cẩm Tú phân trần .

- Đúng ! chắc chắn nó đã gian lận trong thi cử – Phương Uyên cuộn tròn bàn tay rất chặt .

- Lần sau nhất định phải bắt được cậu ta – Cẩm tú nghiêng răng .

Thy Thy ngồi bên dưới lắng nghe môi nhếch lên cười đều .

“ bọn người các người đầu óc thật đơn giản” – Thy Thy ngán ngẩm lắc đầu nghĩ thầm .

Nó trở về lớp tâm trạng đã trở nên đỡ hơn ban nãy rất nhiều , tư thế ung dung tự tại mà bước vào lớp , trước khi vào thì đã thấy bọn Phương Uyên Cẩm Tú ngồi bàn tán đoán chắc rằng đang nói về mình . Nhân tiện cơ hội này lên mặt một chút chắc cũng không sao .

- À , chào học sinh chót lớp – nó đưa tay chào , miệng cười tươi rồi về bàn của mình .

Phương Uyên và Cẩm Tú như bị tát thau nước lạnh vào người , mặt đỏ rần lên như bầy khỉ mông đỏ . Nhưng không thể làm được gì nó , bốn mắt nhìn nhau mà trào máu họng . Nó cười khoái trá , nó rất là hiền nhưng đưng đến không phiền muộn một chút vì sợ nó trả đũa thì cũng uống .

- Chuyện gì mà cậu vui dữ vậy – Hoàng Nhi hỏi .

- Còn gì nữa nhìn đằng kia kìa , ha ha

- Cậu mới chọc tức bọn nhỏ Phương Uyên đó hả? .

- Ừm , bọn họ thật nhiều chuyện – nó thở dài ra .

- Lúc này cậu đi đâu vậy . – Hoàng Nhi hỏi .”

- À , có chút chuyện , giờ không sao rồi hihi .

- Chúc mừng nha , 41 luôn nha, cậu cũng không phải dạng vừa .

- Cảm ơn cậu .- nó nhe răng cười tí mắt .

Một ngày học hành cuối cùng đã kết thúc , vừa bước vào nhà nó đã thấy anh ngồi đó nhâm nhi trà và thưởng thức trái cây , còn đọc cả báo . Đẳng lòng thanh niên chỉ mười bảy mà cứ như bảy mươi mốt .

- Thưa ông cháu mới về – nó cuối đầu chào anh trêu chọc

Cứ tưởng đầu lời nói đùa của nó sẽ làm anh cúi lên mà chạy tới cốc đầu nó chứ, nhưng không anh lặng thinh không nói không rằng gì hết , người anh tỏa ra hơi rất rất rất lạnh .

Nó thấy vậy chạy tới khoát tay qua cánh tay rắn chắc của anh , đầu thì tựa vào rất thân mật .

- Oppa Hoàng Long , anh đang giận em đó sao? – nó phụng phịu .

Anh nhú mày lại , rồi vung cánh tay ra thật mạnh , nó chững hững chẳng hiểu gì . Chẳng phải thời gian qua anh và nó rất thân nhau sao . Hôm nay sao anh lại thay đổi một cách chóng mặt như thế , nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra .

Không nói không rằng gì cả , anh đi thẳng một hơi lên phòng đã thế còn đóng cửa rất mạnh . nó ngồi nhìn theo bóng anh biến mất dần, mặt cứ dần ra, trong đầu thì một rối câu hỏi nhảy ra liên tục.

- Mình chẳng làm gì sai mà sao anh ta lại thế kia – nó cau mày .

Nó lên phòng thay đồ rồi chạy xuống kiểm chút ít gì đó ăn , nhưng trông trơn chẳng có thứ gì cả , nhìn lên trên cách cửa phòng anh vẫn đóng kín mít, thôi thì bắt nước nấu mì ăn ...

Bên trong căn phòng anh đi tới đi lui , hết ngồi chỗ này rồi chuyển sang chỗ khác , cầm tài liệu lên đọc nhưng rồi cũng bực dọc bỏ xuống vì không thể nào tập trung . Cứ nghĩ đến nó ở bên tên Thế Hiển thì anh lại không thể nào bình tĩnh .

Lí trí dù như thế nào cũng không thể thắng con tim được , khó chịu với cảm giác trong lòng anh vút tập hồ sơ xuống bàn chạy xuống nhà thì trông thấy nó đang ngồi ăn mì một cách ngấu nghiến và còn rất ngon miệng .

- Nhà tôi ngược đãi cô lắm hay sao mà phải ăn mì ly ? – anh héch mặt .

-Mỳ y thì y ly ó on ắm à (mỳ ly thì mỳ ly nó ngon lắm mà) – mặt kệ anh nói gì nó vẫn cho từng đũa vào miệng .

- Ăn uống như ma đói .

- Kệ tui nha , anh không ăn thì thôi người khác ăn , trời đánh thì cũng chưa bữa ăn ra chứ – nó dừng đũa, giọng cáu với anh .

- Ồ , ăn đi, ăn cho nộn luôn đi – anh nói tới , rồi chạy đến tủ lạnh lấy chai nước rồi bỏ ra phòng khách ngồi xem tivi .

Thật là không nhịn được nó có làm gì sai đâu , tự đứng lại nổi đóa với nó . càng nghĩ đến nó càng bực tức tiếp tục cầm đũa lên ngoáy ăn tiếp tục món mỳ ly của nó , anh ngồi đằng kia lâu lâu lại ngoáy đầu nhìn nó , nó thấy liền trề môi, anh thì trề mắt .

-“Hứ. lờ mang tiếng ma đói rồi, đã vậy tôi ăn cho sập nhà anh luôn”- Nó vừa ăn vừa lầm bầm

Lầm bầm cho đã cái miệng rồi thì cái nhiệm vụ “ăn cho sập nhà anh” cũng xong

- Ngon quá đi, no đã man con ngang luôn – nó chùi mép , tay xoa xoa cái bụng .

Đến bồn rửa chén nó dọn dẹp , đang rửa thì do nước rửa trơn quá làm cho cái chén trên tay nó đáp đất nhẹ nhàng

“ choảng”

Nghe thấy tiếng võ anh lật đật chạy vào xem nó có bị gì không , sự thật là muốn quan tâm nó nhưng lý trí đã phản bội anh .

- Làm được thì làm không làm được thì nghỉ đi – anh quát lớn .

- Sao lại mắng tôi .có ngon thì anh làm đi , tôi nghỉ - nó nghênh lại .

Nó cúi xuống nhặt mảnh vỡ vô tình làm mình bị đứt tay , anh nhìn xuống thấy được liền nắm lấy bàn tay nó .

- Bỏ ra , không cần quan tâm – nó vung tay ra khỏi anh .

- Minh Anh , cô giỏi lắm , thích làm gì thì làm . – anh gằn giọng .

Nó cảm thấy ầm ỨC LẮM , hôm nay nó buồn vì vị trí trên bảng xếp hạng không được như mong muốn , muốn nói tâm sự với anh lắm, muốn anh lắng nghe thôi cũng chẳng cần an ủi gì hết . Vậy mà vừa về tới nhà đã nổi giận đùng đùng, giờ lại còn thế này nữa, thật là quá đáng .

Tình hình của hai người bây giờ rất căng thẳng , bốn mắt trừng trừng nhau không thôi , máu đang chảy ra trên ngón tay , càng nhìn anh nó càng tức nói không nên lời , khóe mắt nó rưng rưng liền quay đầu bỏ chạy để mặc anh .

- Minh Anh , đứng lại cho tôi – anh nói ra lệnh .

Bỏ ngoài tai mặc kệ anh đang gọi nó vẫn chạy một mạch lên phòng . vừa hay lúc đó Quốc Huy và Hoàng Nhi vừa về chứng kiến hết tất thấy mọi việc . Vì bức bối anh đập mạnh xuống bàn ăn vang lên thành tiếng .

- Mày làm vậy cô ấy sợ là phải rồi – Quốc Huy lên tiếng .

- Tao không quan tâm .

- Lại còn cứng miệng , mày không quan tâm thì nổi giận làm gì? . – Quốc Huy xoáy vào tâm trạng anh .

Đúng vậy, lúc này là anh đang lo lắng cho nó , chứ không phải muốn quát mắng nó . Nhưng thật sự cứ nghĩ đến việc khi sáng anh lại nổi đóa lên không thể kiềm chế được .

- Quốc Huy nói đúng đó anh hai , chuyện gì mà anh mắng Minh Anh nặng lời vậy – Hoàng Nhi nói giọng bé bé

- Sao mày đưa em tao về giờ này , biết mấy giờ rồi không ? – anh gằn giọng

Hoàng Nhi và Quốc Huy trở mắt nhìn nhau , mới chín giờ mà anh lại lên tiếng bảo là trễ , bình thường 11 , 12 giờ mới về con la sớm hôm nay thật là kì .

- Mày kì cục quá đó Long .

- Ồ , tao vậy đó .

Nói rồi anh cũng bỏ lên trên , nếu còn rán thêm một chút nữa chỉ sợ hết ra mà thôi . Đang tính mở cửa bước vào phòng , anh đưa mắt sang phòng nó rồi mở cửa bước vào .

- Vào đây làm chi – giọng nói nó hờn trách .

Anh vẫn im lặng , mặt mũi lạnh tanh chẳng nói gì tiếp tục tiến về phía nó . Nó hơi sững sờ ngồi xuống ghế , anh kéo tủ kiểm chút bông như không có dành dùng miệng của mình cắn máu cho nó rồi lấy miếng băng keo cá nhân dán lại cẩn thận .

Tim nó xao xuyến khi trông thấy anh làm những việc đó cho nó , đôi môi liền mím cười , đúng là dù người mà nó thích có làm gì thì nó vẫn thích , vẫn thích rất nhiều .

- Nãy giờ khóc à – giọng anh trở nên trìu mến hơn .

- Ừm – nó gục gục cái đầu .

Anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt, dặn nó ngủ sớm, tắt đèn và đóng cửa giúp nó xong anh cũng trở về phòng của mình . Nó lấy điện thoại nhắn tin chúc anh ngủ ngon, nằm lăn lộn qua lại rồi nó cũng chìm vào giấc ngủ .

Còn anh , anh về phòng với một tâm trạng rối bời chẳng hiểu mình như thế nào , chỉ càng lúc càng thấy bản thân mình cứ làm những chuyện không kiểm soát được ...

83. Chương 40 : Xếp Hạng 41 .

Cái ngày nó mong đợi cũng đã đến , ngồi trong lớp nó mà cứ bấm bút liên tục, khuôn mặt co giãn nhiều lần , không ngừng thở ra .

Bạn cùng lớp của nó đi xem điểm về thì cứ hò reo vui mừng . Nó đợi chờ bảng điểm từ lâu nhưng giờ có rồi thì lại không dám đi xem .

- Minh Anh , Minh Anh cậu nằm trong bảng xếp hạng kia không đi xem à – Thanh Tuyền bạn cùng lớp với nó gọi to .

- Đúng rồi Minh Anh chót lớp , cậu có tên trên bảng xếp hạng rồi kìa – một người bạn cùng lớp cũng reo lên.

Nó giật mình ngược lên nhìn rồi chạy tới chỗ mấy người bạn cùng lớp.

- Thật chứ , mình có tên thật chứ ?- nó nắm tay Thanh Tuyền nhảy nhót vui sướng .

- Vị thứ bao nhiêu vậy – mặt nó hớn hở .

- À à à ...- Thanh Tuyền gãi đầu .

- Thôi cậu tự đi xem đi , hên cho cậu đó . Nếu không phải bị học hè rồi – Thanh Tuyền vui mừng thay nó .

Nó lại tắt đi nụ cười rồi quay trở về lại chỗ ngồi mà tiếp tục bấm bút thở dài . Khuôn mặt đậm chiêu suy nghĩ .

“ đi, không đi , đi, không đi, đi, không đi trời ơi đi hay không đây?” – nó đang đấu tranh tư tưởng vô cùng dữ dội .

- Minh Anh , đi thôi – Hoàng Nhi vỗ vai nó .

- Ồi trời trời Hoàng Nhi – hết cả hồn .

- Sao thế , cậu không đi xem điểm hả ?

- Mình sợ quá – khuôn mặt lo lắng nó nói .

- Sợ gì chứ đi thôi .

Hoàng Nhi nói xong liền kéo nó xuống bảng thông báo , học sinh chen nhau để nhìn xem có tên mình không , một số thì hò reo vui mừng một số thì mặt tái nhợt, thở dài đi ra .

Nó không xem ở khối mười mà lại chạy sang mười một , quả không sai tên anh lúc nào cũng nằm trên bảng vàng , định đi lại chỗ Hoàng Nhi thì mắt đưa xuống cuối bảng .

“ SANG THẾ HIỀN / 11/8 / vị thứ 498 ”

Thấy vậy nó liền ôm bụng cười ha ha giữa chốn đông người . Hoàng Nhi thấy vậy chạy lại kéo nó qua , nó suy nghĩ một hồi rồi quyết định chen vào .

“ ỉnh qua chút “

“ ỉnh quá chút”

“ NGUYỄN MINH ANH / 10/5 / vị thứ 41 ”

Trời đất ơi có chết không chứ ,tin được không chứ cái bảng xếp hạng này nhầm chẳng , cái quái gì vậy sao lại là 41 thà nó đứng ở vị thứ 441 cũng được đi , sao lại cho nó đứng vị thứ 41 chứ .

Đầu óc quay cuồng , cảm giác nó bây giờ thật tệ phải nói là hết sức tệ , như là có một đám mây đen đang bao phủ kín. sấm chớp chớp đùng đùng bao vây nó , không thể nào như vậy được , nó tự nhủ là chỉ là giấc mơ đầu cứ lắc lắc . Số nó sao lại đen đui như vậy , bủn rủn chân tay nó thoát ra khỏi đám đông mặt buồn thiu, vừa đi vừa lẩm bẩm cầu nguyện đó là giấc mơ chứ không phải sự thật .

- Hí hí , Nguyễn Hoàng Nhi / 10/5 vị thứ 1

- Minh Anh , xem nè tớ giỏi không – Hoàng Nhi quay lại tìm nó thì đã bốc hơi mất tiêu .

Như người mất hồn nó đi đến khuôn viên sau trường lúc nào không hay . nó ngồi phịch xuống nơi ghế đá , tâm hồn trống rỗng mà nhìn ra xa xăm không định hình .

- Ê , Anh mập – hần gọi tên rồi đưa cho nó ly trà sữa .

- Gì đây? . – nó ngược lên nhìn hần .

Không cần nó phải mời hần ngồi hay là cần nó đồng ý , hần đã tự tiện ngồi xuống bên cạnh nó chân bắt chéo .

- Anh cũng tốt quá ha . – nó cười mỉm .

- Diên à , mua tán gái mà không được nên dư ra cho cô đó .

- Cái tên diên này – nó rít lên .

Hần khi nào cũng thể làm nó diên lên mới chịu , mà cũng tại con người hần cộc cằn, thô lỗ không biết diễn đạt cảm xúc thôi , dẫu sao hần cũng có ý tốt với nó .

- Sao theo tôi ra đây ,. Đừng có nói là vô tình đi ngang đây , hay là tôi bu theo anh ra đây .

Nó lập tức chặn ngọn hần , đúng y như hần suy nghĩ , hần tính nói với nó những câu đó nào ngờ nó đã nhanh trước một bước .

- Sao cô ngờ ngờ ngác ngác thế kia ?.

- Thất bại , tôi thất bại rồi – nó chùng nguyên cái bộ mặt đau khổ mà gào thét ()

- Có khi nào cô làm cái gì ra hồn đâu mà thất với chả bại – hần nhếch môi cười .

- Anh , hu hu biến đi, cái đồ hắc ám, cái đồ Ma Li Phi Sồn tái sinh – nó đánh liên tiếp vào vai hần () .

- Ha ha , còn bày đặt khóc nhè nữa chứ, mà nói nghe nè tôi mà là Ma Li Phi Sồn tái sinh thì cô cũng là Phù Thủy hại Bạch Tuyết thôi – hần vừa cười vừa nói .

- Còn đỡ hơn anh , ít ra tôi 41 còn anh là 498 lận đó ha ha ha – nó phá lên cười lớn .

- Chẳng qua tôi không thích thôi , điểm là gì mà phải cần chứ – hần khoanh tay trả lời rất tự tin .

- Ồ , ngon thì chứng minh đi đừng có nói suông – nó héch mặt thách thức hần .

- Được gì không , tôi là dân kinh doanh có lợi nhuận mới làm .

- Đó là việc của anh , cũng như anh phải tự cày cuốc cho bản thân tự phát triển oke – nó nháy mắt .

Hần có chút ngạc nhiên về nó , mấy hôm không gặp mà mồm mép càng ngày càng tăng level hơn xưa . nó và hần cứ ngồi đó cười nói trao đổi rất vui vẻ, mười phần câu chuyện thì hết chín phần hần dèm pha nó rồi , nó cũng không phải dạng vừa chín câu của hần thì nó cũng trả treo lại được hết chín câu .

Lúc sáng khi nghe tin có điểm của cả ba khối , anh vội chạy xuống để xem điểm . theo như thói quen anh không bao giờ đi xem điểm sau kì kiểm tra , mục đích lần này anh xuống chỉ là muốn nhìn thấy tên của nó .

Trông thấy tên nó nằm vị thứ 41 chỉ lệch có một người nhưng anh lại cảm thấy vui , lắc đầu nhẹ môi cười .

- Như vậy mới là Minh Anh .

Đang đứng xem thì thấy nó đang cùng Hoàng Nhi đi đến nên anh đi ra xa một chút . Quan sát thấy khuôn mặt nó thất thần , thở dài ngơ ngác . dường như rất thất vọng nên lèo đèo đi sau nó nhưng vẫn giữ khoảng cách .

Nào ngờ nó lại đi đến nơi mà hai người thường đến , dự tính đến bên nó an ủi, nhưng lại chậm hơn tên Thế Hiển một bước. Trông thấy nó và hẳn vui vẻ trò chuyện cười đùa với nhau , làm tâm trạng anh lập tức thay đổi ba trăm sáu mươi độ .

Tay vo lại đầm mạnh vào thân cây rồi quay lưng bỏ đi , mắt đờ đờ sát khí, cơ thể thì toát ra hàn khí làm lạnh sống lưng những người xung quanh .

Tại lớp 10/5

Trạng thái của Phương Uyên dường như rất tức giận , đỏ hết cả lên . Ngồi im một chỗ ai đi đến gần cũng cầu gắt .

- Phương Uyên cậu bớt nóng đi – Cẩm Tú

“ Rầm” – Phương Uyên đập mạnh xuống bàn .

- Làm sao có thể chứ , làm sao con nhỏ đó lại lên tốp được . – giọng nói đầy chua ngoa của Phương Uyên .

- Chắc lần này có sự hiểu nhầm mà thôi – Cẩm Tú phân trần .

- Đúng ! chắc chắn nó đã gian lận trong thi cử – Phương Uyên cuộn tròn bàn tay rất chặt .

- Lần sau nhất định phải bắt được cậu ta – Cẩm tú nghiêng răng .

Thy Thy ngồi bên dưới lắng nghe môi khẽ lên cười đều .

“ bọn người các người đầu óc thật đơn giản” – Thy Thy ngán ngẩm lắc đầu nghĩ thầm .

Nó trở về lớp tâm trạng đã trở nên đỡ hơn ban nãy rất nhiều , tư thế ung dung tự tại mà bước vào lớp , trước khi vào thì đã thấy bọn Phương Uyên Cẩm Tú ngồi bàn tán đoán chắc rằng đang nói về mình . Nhân tiện cơ hội này lên mặt một chút chắc cũng không sao .

- À , chào học sinh chót lớp – nó đưa tay chào , miệng cười tươi rồi về bàn của mình .

Phương Uyên và Cẩm Tú như bị tạt thau nước lạnh vào người , mặt đỏ rần lên như bầy khỉ mông đỏ . Nhưng không thể làm được gì nó , bốn mắt nhìn nhau mà trào máu họng . Nó cười khoái trá , nó rất là hiền nhưng đụng đến không phiền muộn một chút vì sợ nó trả đũa thì cũng uống .

- Chuyện gì mà cậu vui dữ vậy – Hoàng Nhi hỏi .

- Còn gì nữa nhìn đằng kia kìa , ha ha

- Cậu mới chọc tức bọn nhỏ Phương Uyên đó hả? .

- Ừm , bọn họ thật nhiều chuyện – nó thở dài ra .

- Lúc này cậu đi đâu vậy . – Hoàng Nhi hỏi .==”

- À , có chút chuyện , giờ không sao rồi hihi .

- Chúc mừng nha , 41 luôn nha, cậu cũng không phải dạng vừa .

- Cảm ơn cậu .- nó nhe răng cười tít mắt .

Một ngày học hành cuối cùng đã kết thúc , vừa bước vào nhà nó đã thấy anh ngồi đó nhâm nhi trà và thưởng thức trái cây , còn đọc cả báo . Đẳng lòng thanh niên chỉ mười bảy mà cứ như bảy mươi mốt .

- Thưa ông cháu mới về – nó cuối đầu chào anh trên chộc

Cứ tưởng đầu lời nói đùa của nó sẽ làm anh cúi lên mà chạy tới cốc đầu nó chứ, nhưng không anh lặng thinh không nói không rằng gì hết , người anh tỏa ra hơi rất rất rất lạnh .

Nó thấy vậy chạy tới khoát tay qua cánh tay rắn chắc của anh , đầu thì tựa vào rất thân mật .

- Oppa Hoàng Long , anh đang giận em đó sao? – nó phụng phịu .

Anh nhú mồm lại , rồi vung cánh tay ra thật mạnh , nó chùng hững chẳng hiểu gì . Chẳng phải thời gian qua anh và nó rất thân nhau sao . Hôm nay sao anh lại thay đổi một cách chóng mặt như thế , nó chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra .

Không nói không rằng gì cả , anh đi thẳng một hơi lên phòng đã thế còn đóng cửa rất mạnh . nó ngồi nhìn theo bóng anh biến mất dần, mặt cứ dần ra, trong đầu thì một rối câu hỏi nhảy ra liên tục.

- Mình chẳng làm gì sai mà sao anh ta lại thế kia – nó cau mày .

Nó lên phòng thay đồ rồi chạy xuống kiểm chút ít gì đó ăn , nhưng trông trơn chẳng có thứ gì cả , nhìn lên trên cách cửa phòng anh vẫn đóng kín mít, thôi thì bắt nước nấu mì ăn ...

Bên trong căn phòng anh đi tới đi lui , hết ngồi chỗ này rồi chuyển sang chỗ khác , cầm tài liệu lên đọc nhưng rồi cũng bực dọc bỏ xuống vì không thể nào tập trung . Cứ nghĩ đến nó ở bên tên Thế Hiển thì anh lại không thể nào bình tĩnh .

Lí trí dù như thế nào cũng không thể thắng con tim được , khó chịu với cảm giác trong lòng anh vút tập hồ sơ xuống bàn chạy xuống nhà thì trông thấy nó đang ngồi ăn mì một cách ngấu nghiến và còn rất ngon miệng .

- Nhà tôi ngược đãi cô lắm hay sao mà phải ăn mì ly ? – anh héch mặt .

-Mỳ y thì ỳ ly ó on ắm à (mỳ ly thì mỳ ly nó ngon lắm mà) – mặt kệ anh nói gì nó vẫn cho từng thìa vào miệng .

- Ăn uống như ma đói .

- Kệ tui nha , anh không ăn thì thôi người khác ăn , trời đánh thì cũng chưa bữa ăn ra chứ – nó dừng thìa, giọng câu với anh .

- Ồ , ăn đi, ăn cho nộn luôn đi – anh nói tới , rồi chạy đến tủ lạnh lấy chai nước rồi bỏ ra phòng khách ngồi xem tivi .

Thật là không nhịn được nó có làm gì sai đâu , tự dưng lại nổi dóa với nó . càng nghĩ đến nó càng bực tức tiếp tục cầm đôi đũa lên ngoáy ăn tiếp tục món mỳ ly của nó , anh ngồi đằng kia lâu lâu lại ngoáy đầu nhìn nó , nó thấy liền trề môi, anh thì trờng mắt .

-“Hứ. lờ mang tiếng ma đói rồi, đã vậy tôi ăn cho sập nhà anh luôn”- Nó vừa ăn vừa lăm bằm

Lăm bằm cho đã cái miệng rồi thì cái nhiệm vụ “ăn cho sập nhà anh” cũng xong

- Ngon quá đi, no đã man con ngang luôn – nó chùi mép , tay xoa xoa cái bụng .

Đến bồn rửa chén nó dọn dẹp , đang rửa thì do nước rửa trơn quá làm cho cái chén trên tay nó đáp đất nhẹ nhàng

“ choảng”

Nghe thấy tiếng vỡ anh lật đật chạy vào xem nó có bị gì không , sự thật là muốn quan tâm nó nhưng lý trí đã phản bội anh .

- Làm được thì làm không làm được thì nghỉ đi – anh quát lớn .

- Sao lại mắng tôi .có ngon thì anh làm đi , tôi nghỉ - nó nghênh lại .

Nó cúi xuống nhặt mảnh vỡ vô tình làm mình bị đứt tay , anh nhìn xuống thấy được liền nắm lấy bàn tay nó .

- Bỏ ra , không cần quan tâm – nó vung tay ra khỏi anh .

- Minh Anh , cô giỏi lắm , thích làm gì thì làm . – anh gằn giọng .

Nó cảm thấy ầm ỨC lắm , hôm nay nó buồn vì vị trí trên bảng xếp hạng không được như mong muốn , muốn nói tâm sự với anh lắm, muốn anh lắng nghe thôi cũng chẳng cần an ủi gì hết . Vậy mà vừa về tới nhà đã nổi giận đùng đùng, giờ lại còn thế này nữa, thật là quá đáng .

Tình hình của hai người bây giờ rất căng thẳng , bốn mắt trừng trừng nhau không thôi , máu đang chảy ra trên ngón tay , càng nhìn anh nó càng tức nói không nên lời , khóe mắt nó rưng rưng liền quay đầu bỏ chạy để mặc anh .

- Minh Anh , đứng lại cho tôi – anh nói ra lệnh .

Bỏ ngoài tai mặc kệ anh đang gọi nó vẫn chạy một mạch lên phòng . vừa hay lúc đó Quốc Huy và Hoàng Nhi vừa về chứng kiến hết tất thấy mọi việc . Vì bức bối anh đập mạnh xuống bàn ăn vang lên thành tiếng .

- Mày làm vậy cô ấy sợ là phải rồi – Quốc Huy lên tiếng .

- Tao không quan tâm .

- Lại còn cứng miệng , mày không quan tâm thì nổi giận làm gì? . – Quốc Huy xoay vào tâm trạng anh .

Đúng vậy, lúc này là anh đang lo lắng cho nó , chứ không phải muốn quát mắng nó . Nhưng thật sự cứ nghĩ đến việc khi sáng anh lại nổi đóa lên không thể kiềm chế được .

- Quốc Huy nói đúng đó anh hai , chuyện gì mà anh mắng Minh Anh nặng lời vậy – Hoàng Nhi nói giọng bé bé

- Sao mày đưa em tao về giờ này , biết mấy giờ rồi không ? – anh gằn giọng

Hoàng Nhi và Quốc Huy trở mắt nhìn nhau , mới chín giờ mà anh lại lên tiếng bảo là trễ , bình thường 11 , 12 giờ mới về con la sớm hôm nay thật là kì .

- Mày kì cục quá đó Long .

- Ồ , tao vậy đó .

Nói rồi anh cũng bỏ lên trên , nếu còn rán thêm một chút nữa chỉ sợ lộ hết ra mà thôi . Đang tính mở cửa bước vào phòng , anh đưa mắt sang phòng nó rồi mở cửa bước vào .

- Vào đây làm chi – giọng nói nó hờn trách .

Anh vẫn im lặng , mặt mũi lạnh tanh chẳng nói gì tiếp tục tiến về phía nó . Nó hơi sững sờ ngồi xuống ghế , anh kéo tủ kiểm chút bông như không có dành dùng miệng của mình cắn máu cho nó rồi lấy miếng băng keo cá nhân dán lại cẩn thận .

Tim nó xao xuyến khi trông thấy anh làm những việc đó cho nó , đôi môi liền mỉm cười , đúng là dù người mà nó thích có làm gì thì nó vẫn thích , vẫn thích rất nhiều .

- Nay giờ khóc à – giọng anh trở nên trêu mến hơn .

- Ừm – nó gục gục cái đầu .

Anh đưa tay lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên khóe mắt, dặn nó ngủ sớm, tắt đèn và đóng cửa giúp nó xong anh cũng trở về phòng của mình . Nó lấy điện thoại nhắn tin chúc anh ngủ ngon, nằm lăn lộn qua lại rồi nó cũng chìm vào giấc ngủ .

Còn anh , anh về phòng với một tâm trạng rối bời chẳng hiểu mình như thế nào , chỉ càng lúc càng thấy bản thân mình cứ làm những chuyện không kiểm soát được ...

84. Chương 41 : Chiến Tranh Bùng Nổ

Sáng vừa ngủ dậy, nó cứ tưởng anh sẽ hết giận chuyện tối qua mà đại loại là nó còn không biết lí do , ngờ đâu chưa kịp mở miệng đã thấy mặt anh vẫn lạnh tanh không thèm nhìn lấy nó một cái , người gì nặng

mưa thất thường nó nhắm mắt lắc đầu ngừng suy nghĩ .

Hôm nay nó đến trường bằng xe bus , lâu lắm rồi không đi . Hơn thế nữa đây là xe bus hoàn toàn free nếu có thể học sinh của Hermann là được .

Nó quẹt thẻ rồi chọn đại chỗ ngồi , lấy điện thoại cắm tai phone vào nghe nhạc đôi mắt nhìn ra cửa sổ, tâm tư vẫn suy nghĩ về nước mỹ (làm lớn quá nó zậy đó Biểu tượng cảm xúc pacmanBiểu tượng cảm xúc pacman) .

Bỗng ở đâu sau lưng nó có người cốc nhẹ vào đầu nó .

- Hừ – hừ le lưỡi bạch cả mắt ra hừ dọa .

- ôi trời ơi , Thế Hiền anh điên à – nó giật mình chửi hừ .

- ha ha – hừ khoái chí cười rồi dọt lệ xuống ghế bên cạnh nó .

mặc xác hừ nó tiếp tục thưởng thức âm nhạc của mình , đầu nó tựa vào kính cửa sổ . hừ xoay qua giật lấy một bên headphone rồi đeo vào tai mình , đúng rồi đó chính là con người hừ chẳng xem ai ra gì .

Sáng sớm mà bị hừ ám như vậy thì cũng phần nào biết được hôm nay bị sao quả tạ chiểu .

Chiếc xe bus cuối cùng cũng dừng lại trước cổng trường , vừa bước xuống xe hừ liền choàng tay khoát vai nó mà đi hênh hoang vào giữa sân .

“ Trời đất ơi cái tên biến thái như hừ muốn làm gì đây , muốn hủy hoại nó ư . À đúng rồi tên mách dịch này với Hoàng Long có mối thâm thù nào đây mà , chắc hừ muốn lợi dụng mình chọc anh ấy” – mắt nó liếc xéo suy nghĩ .

- buông ra tên ôn dịch . – nó thụi chỏ vào bụng hừ .

hừ không những không đau ngược lại hừ còn hăng hái, siết chặt nó hơn nữa , mặt cho bao lời sì sầm bàn tán lớn bé của bọn học sinh trong trường . hàng ngàn hàng vạn con mắt đang nhìn chăm chăm vào nó .

cứ cái đà này thì mọi thanh danh của nó sẽ sớm bị hủy hoại bởi một tên ôn dịch như hừ , nó khóc ròng trong lòng . Cuộc đời đen đúa biết bao , giờ nó chỉ mong anh xuất hiện mà cứu nó ra , nhưng sao có thể chứ . Sao anh xuất hiện linh ứng vậy được .

hừ và nó cứ tiếp tục bước giữa sân trường gần đi lên cầu thang thì chạm phải mặt anh , không chỉ mình anh mà bên cạnh còn có cả Quốc Huy, Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi chưa kể thêm đám nữ sinh của Ngọc Huyền đang ở phía sau đi đến đều trông thấy .

“ toi mạng nó rồi , lần này nó chết thật rồi huhu” () .

- á há có vẻ nghênh đón tôi long trọng quá rồi đó – hừ hênh hoang nói .

ánh mắt anh càng lúc càng trở nên lạnh và sắc bén hơn , cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nó cho bằng được .

anh vẫn im lặng mặt dù cho hừ đang giễu cợt hay mỉa mai, anh nhếch môi cười đều .

- hóa ra cô cũng tâm thường . – lời anh nói lạnh tanh phát ra .

- không , không phải – nó xua tay lắc đầu .

- cũng là loại gái rẻ tiền .

nó như bị anh tát một cái thật đau vào ngay mà , anh mới nói nó tâm thường , nó chưa bao giờ anh lại khinh miệt nó đến vậy , đã thế thì nó cũng không khách sáo làm gì nữa .

- rồi sao , liên quan gì đến anh không ? – mặt nó trở nên băng giá .

- loại như cô thật hợp với hừ ta – anh nhếch môi cười đều .

lần đầu tiên nó bị anh sỉ nhục như vậy , cái gì mà loại gái như nó , loại gái như nó đã bao lần làm anh cười , loại gái như nó đã bao lần phải khóc vì anh , loại gái như nó đã bao lần ở bên cạnh anh , thật hay cho câu “ loại gái như cô ” .

- hừ , ừ đúng rồi , loại như tôi trước giờ luôn bị anh xem thường như vậy mà .

- vậy mà tôi cứ ôm ấp hi vọng , ừ vậy đó là loại rẽ tiền đó , vừa lòng anh rồi chứ . – môi nó nhếch nhẹ lên một đường .

dứt câu nói , nó đẩy mạnh tay hất ra , bước ngang qua anh xem như người vô hình , nó bây giờ không khác gì một tảng băng , thậm chí nó còn lạnh hơn cả anh .

cả bọn Hoàng Long được một phen mở rộng tầm mắt , không ngờ một đứa con gái không quyền, không lực, không có gì trong ngôi trường này lại có bản lĩnh đến như thế , không sợ một ai . Cũng không phải là một Minh Anh hay cười nữa .

- anh hai , sao lại nói cậu ấy như vậy?? – Hoàng Nhi chạy đến quát vào mặt anh rồi tức giận bỏ đi .

- lần này mày quá đáng thật đó Hoàng Long – Đăng Khôi cũng thấy bức xúc thay nó , kéo Ngọc Quỳnh đi luôn để lại mình anh chơi vui ở đó .

Quốc Huy dựa vào uy quyền hội trưởng học sinh của mình mà giải tán đám đông đang bao vây , ai nấy đều tưởng rằng sẽ có một trận đánh nhau toí bời như hai năm về trước .

Ngọc Huyền thấy vậy cũng đi cùng đám nữ sinh bước đến .

- Hoàng Long , chắc lần này cậu nhìn sai người rồi – Ngọc Huyền lấy tay che miệng .

- Cút – anh nói cộc lốc rồi bỏ về lớp .

Từ lúc bỏ đi từ sảnh C nó chạy bán sống bán chết để che dấu đi cảm xúc hiện tại , nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt kia , nó đã làm sai điều gì mà anh lại sỉ nhục nó trước bao nhiêu học sinh như thế .

Không biết phải đi đâu , nó chui đại vào toilet ngồi khóc nức nở , tim nó bay giờ đau lắm, cứ nhói lên từng hồi như dằm xé tâm can . nó cứ hỏi vì sao anh lại đối xử với nó như thế .

“ ào” – nước ở đâu từ phía bên kia cửa toilet đổ ào xuống người nó . làm toàn thân nó ướt như con chuột lột . nó không quan tâm đến, đứng dậy mở cửa bước ra ngoài .

Trước mặt nó là Ngọc Huyền cùng với một số nữ sinh lớp 11 khác đang chặn nó lại . Ngọc Huyền héch mắt ra phía cửa chỉ thị đóng cửa WC lại, đàn em của cô ta như hiểu ý chạy đến đóng vào rồi khóa chốt luôn .

“ Chát” – một bạt tai thật mạnh gián xuống gương mặt nó .

- Con dê tiện , hết quyền rũ người này đến người khác . – Ngọc Huyền

“ Chát” – lại thêm một cái tát nữa từ phía bên kia .

- Mày thật là trơ chèn , sao lại để loại như mày vào cái trường này? .- Ngọc Huyền nghiêng răng .

Nó không thèm phản kháng cũng không thèm nhìn bọn người đang đứng trước mặt nó . Một lũ hòa nhau ý đồ đồng hiệp yếu , cậy thế cậy quyền cứ cho ta đây là con ông cháu cha thì muốn làm gì thì làm, cãi nhau với bọn đó chỉ làm thêm dơ bẩn chính mình , vả lại bây giờ nó đang suy sụp nên chẳng thấy đau , đôi mắt nó như vô hồn mặc xác bản thân bị chúng hành hạ.

Trông thấy nó im lặng như thế, cục tức của Ngọc Huyền cứ sôi lên ực ực như chực trào ra . chạy đến nắm tóc nó giật ra phía sau gần giọng nói .

- Mày, thật hỗn láo nếu hôm nay tao không cho mày một trận nhớ đời thì không phải là Ngọc Huyền nữa .

Dứt câu Ngọc Huyền ra lệnh cho bọn nữ sinh phía sau cứ thế mà thay phiên nhau đánh nó tui bụi .

- Đánh như này , nó không biết sợ đâu – nữ sinh đứng cạnh Ngọc Huyền nhếch môi nói .

- Vậy mày có ý kiến gì? – Ngọc Huyền quay sang dò hỏi .

- Chơi trò chụp ảnh rồi đăng lên group đi .

Cả bọn như được khai sáng trí tuệ, nhìn nhau mà cười khúc khích, rồi quay sang nó nhìn rất gian xảo .

- Để tao coi , thằng hình mập như nó chắc cũng đủ gọi cảm , nhớ chụp HD luôn ấy. – Ngọc Huyền nhếch môi cười nói .

Mặt mày nó xạm tấy , khoe môi chảy cả máu ra . nó giờ đây như bị cạn kiệt sức lực , cổ gượng dậy nhưng cũng không nổi . Không lẽ cuộc đời nó sẽ chấm dứt ở đây , nó không muốn bị hủy hoại bởi lũ cầu trấu mặt mình, ngàn lần không thể được , nó cố gắng đứng lên nhưng rồi lại bị té quỵ xuống .

Giờ đây khi nguy hiểm cận kề nó mới thôi nghĩ về cơn đau tâm can . nó phải thoát khỏi đây , phải thoát khỏi nơi này để mà còn đi đến chỗ cái tên đầu đất lạnh lùng kia hỏi cho ra lẽ . không thể chấp nhận dễ dàng như vậy được .

Đám hòa theo Ngọc Huyền đang cố gắng lột đồng phục nó ra , còn riêng cô ta thì tay cầm điện thoại bật sẵn chế độ chụp mà cười rất khoái chí , nó đang sử dụng hết tất cả sức lực còn lại chống cự với bọn người kia .

- Buông tôi ra , các người không được làm thế - nước mắt nó dâng dựa khắp cả khuôn mặt , tay quờ quạng chân thì đạp lầy đạp để ngăn không cho bọn đó đụng tới mình .

- Nó lỳ quá , hai người giữ tay nó lại đi – một nữ sinh nói như ra lệnh .

Hai con người kia như một con robot nghe theo răm rắp mà giữ nó lại , giờ đây hai tay nó đang bị khóa chặt , chiếc áo len mỏng đã bị đối phương xé rách , chỉ còn lại chiếc áo sơ mi . Cô ta quay lại nhìn Ngọc Huyền mà cười đắc ý .

- Cởi đi , mình chụp cho – Ngọc Huyền cầm điện thoại đưa đến gần .

Một cúc áo rồi hai cúc áo đang bị đối phương mở ra , nó càng lúc càng khóc to kèm theo lời nói “ Không được , các người không được làm thế với tôi” . mặt kệ nó đang kêu gào như thế nào, bọn người của Ngọc Huyền cũng mặt kệ , Ngọc Huyền chụp tấm này đến tấm khác vừa ôm bụng cười

Lúc này, khi đã giải tán hết đám người nhiều chuyện đó, Đăng Khôi kéo Ngọc Quỳnh đi được một lúc thì cả hai cùng khựng lại như nhớ ra điều gì đó .

- Này, Minh Anh có vẻ không ổn , để mình đuổi theo xem sao . – Ngọc Quỳnh ánh mắt lo lắng .

- ừ , cậu an ủi Minh Anh đi , chắc cô ấy buồn lắm . – Đăng Khôi gục đầu .

tạm biệt Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh liền nhanh chân chạy đi kiếm nó , chạy theo hướng khi nãy nó đi thì cũng đồng thời trông thấy bọn người Ngọc Huyền đang đi về hướng toilet chưa kịp chạy xuống thì Ngọc Quỳnh thấy người khác ra đóng cửa toilet rất mạnh .

ngắm lại nơi đây rất hiếm khi học sinh lui tới ,tại sao lại xuất hiện bọn người của Ngọc Huyền , linh cảm không hay Ngọc Quỳnh lại hì hục chạy lên lớp 11/3 .

- Quốc Huy , Đăng Khôi ...- vừa chạy lên đến lớp Ngọc Quỳnh thở gấp gọi nhưng không thấy trong lớp .

- Hoàng Long , bọn họ đâu rồi – Ngọc Quỳnh mồ hôi tuông ra nhễ nhại trên trán .

- Đi họp đoàn trường rồi . – anh trả lời cộc lốc .

- Không kịp nữa , cậu đi với mình đi , có lẽ Minh Anh đang gặp nguy hiểm . – Ngọc Quỳnh kéo anh đi .

Thái độ anh rất ung dung thoải mái ,. Nhưng không hề quan tâm vung tay Ngọc Quỳnh ra .

- Chuyện cô ta , không liên quan đến tôi – anh lạnh lùng nói , rồi đứng dậy bước đi mặc kệ Ngọc Quỳnh .

Hết cách rồi Ngọc Quỳnh đành phải thực mạng chạy qua văn phòng đoàn mà thôi , nào đâu khi vừa đi xuống thì gặp hấn đi lên liền chặn đường .

- Thế Hiển , giúp mình .- Ngọc Quỳnh thở hổn hển nói .

Hấn không hiểu gì hết chưa kịp từ chối đã bị Ngọc Quỳnh kéo đi , nhưng cũng đành thuận theo mà chạy , dẫu gì xinh đẹp như Ngọc Quỳnh hấn cũng không nỡ từ chối .

Theo tự nhiên hấn đứng sững người lại khi trước mặt mình là khu F , nơi mà học sinh ít ai dám lui tới .

- Trời Ngọc Quỳnh , cậu kéo tôi đến nơi hẻo lánh mà còn là WC nữ này làm cái gì ? – hấn vẫn cười đùa .

(Mọi người đừng thắc mắc tại sao mà khu F lại không có người đến và hẻo lánh nhé! Vì đó là khu WC cũ nên ít ai sử dụng)

- Tôi không biết suy đoán mình đúng không , nhưng có lẽ Minh Anh đang gặp nguy hiểm đó .

- Chẳng phải cô ta về lớp rồi sao .

- Giờ không có thời gian giải thích đâu .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm chạy thẳng về phía toilet cố gắng mở cửa nhưng không được , hấn từ phía sau chạy đến thì nghe thấy tiếng của nó đang khóc lóc rất thê lương .

“ - không được làm thế ”

“ – không được làm thế ”

Không đợi chờ nữa, hấn đập mạnh cánh cửa ra .

“ RẦM ”

Cả bọn Ngọc Huyền giật mình quay đầu lại phía sau , Ngọc Huyền thấy hấn liền run rẩy rớt điện thoại xuống sàn , đi lùi ra phía sau .

Đám nữ sinh kia tay chân run lên lấy bầy thả nó ra , nó như thoát ra tự do , cơ thể cũng cạn kiệt sức lực, môi cong nhẹ rồi ngất đi .

Ngọc Quỳnh chạy đến cởi áo khoác che cho nó. nước mắt Ngọc Quỳnh ứa ra rồi lăn dài trên má .

- Minh Anh , cậu tỉnh dậy đi hu hu – Ngọc Quỳnh lay lay người nó .

- Các cô , có phải con người không sao lại đánh cậu ấy ra nông nổi như thế hả? – Ngọc Quỳnh hét lên .

Hấn giờ đây như một con thú đang điên dại khi thấy nó bị ăn hiếp đến mức như vậy , đôi mắt của hấn như toét lửa . Hấn chạy đến ép Ngọc Huyền vào thành tường lấy tay bóp mạnh cổ cô ta .

- Thế Hiển , e...m...em ...không cố ý – Ngọc Huyền cố gắng lấy tay gỡ bàn tay của hấn nhưng không thể .

- Không cố ý của cô là làm người ta thành ra như thế hả? . – hấn gần từng chữ.

- Thế Hiển , xảy ra án mạng đó , cậu bình tĩnh lại đi , mau đưa Minh Anh xuống phòng y tế thôi – Ngọc Quỳnh hối hả .

Lời nói của Ngọc Quỳnh như thức tỉnh hấn , buông Ngọc Huyền ra thật mạnh làm cô ta té ngã ra sàn không quên tặng kèm cho cô ta một cái tát rõ mạnh làm má cô ta sưng đỏ lên .

Cả bọn người kia sợ sệt đứng một góc co ro , run rẩy nhìn hấn .

- Hãy cầu nguyện cho cô ấy không sao , nếu không các người chết chắc – hấn nghiêng rằng nói đầy uy lực .

Đến nhặt điện thoại của Ngọc Huyền cất vào túi , rồi đến bế nó ra khỏi nơi ghê rợn này .đang trên đường đi đến phòng y thì lại chạm mặt nhau một lần nữa .

Thấy hấn đang bế nó trên tay quần áo nó sộc sịch , đang trong tình trạng hôn mê , lòng anh không kiềm chế được liền chạy đến đâm thẳng vào mặt hấn .

“ Bụp” – hấn hơi mất đà , loạng choạng .

Đặng Khôi và Quốc Huy liền chạy đến can , Ngọc Quỳnh từ phía sau chạy đến đỡ hấn .

- Cậu làm cái gì vậy? – Ngọc Quỳnh quát lớn .

- Ngọc Quỳnh sao lại khóc . – Đặng Khôi trông thấy Ngọc Quỳnh mặt chèm nhem liền hỏi han .

- Thế Hiển , cậu đưa Minh Anh đi trước đi . – Ngọc Quỳnh đẩy đẩy ý bảo hấn đi .

Hấn không thèm nói gì , lướt ngang qua anh đang thần thờ mặt đơ ra .

Ngọc Quỳnh ở lại giải thích cho ba người họ nghe , khi hiểu ra mọi chuyện anh như người điên liên tiếp dùng tay đập vào thành tường .

Tại sao khi này anh lại phớt lờ Ngọc Quỳnh cơ chứ , lúc nó cần anh nhất thì anh lại bỏ mặt . anh hận bản thân mình vô cùng , giờ đây khi mà nó đang đau đớn như vậy anh cũng không ở bên cạnh nó .

- Hoàng Long bình tĩnh đi . – Quốc Huy can ngăn .

- Chúng ta xuống xem Minh Anh như thế nào đi đã . – Đăng Khôi nhíu mày nói .

- Thôi , để mình gọi Hoàng Nhi rồi xuống chăm sóc Minh Anh , hiện tại chắc cậu ấy mệt lắm – Ngọc Quỳnh .

Ai này đều gật đầu đồng ý , còn anh thì không nói gì chỉ im lặng nhìn vào khoảng không vô định ...

85. Chương 41 : Chiến Tranh Bùng Nổ

Sáng vừa ngủ dậy, nó cứ tưởng anh sẽ hết giận chuyện tối qua mà đại loại là nó còn không biết lý do , ngờ đâu chưa kịp mở miệng đã thấy mặt anh vẫn lạnh tanh không thêm nhìn lấy nó một cái , người gì nặng mưa thất thường nó nhắm mắt lắc đầu ngừng suy nghĩ .

Hôm nay nó đến trường bằng xe bus , lâu lắm rồi không đi . Hơn thế nữa đây là xe bus hoàn toàn free nếu có thể học sinh của Hermann là được .

Nó quẹt thẻ rồi chọn đại chỗ ngồi , lấy điện thoại cắm tai phone vào nghe nhạc đôi mắt nhìn ra cửa sổ, tâm tư vẫn suy nghĩ về nước mỹ (làm lớn quá nó zậy đó Biểu tượng cảm xúc pacmanBiểu tượng cảm xúc pacman) .

Bỗng ở đâu sau lưng nó có người cốc nhẹ vào đầu nó .

- Hừ – hử le lưỡi bạch cả mắt ra hử dọa .

- ôi trời ơi , Thế Hiền anh điên à – nó giật mình chửi hử .

- ha ha – hử khoái chí cười rồi dọt lệ xuống ghé bên cạnh nó .

mặc xác hử nó tiếp tục thưởng thức âm nhạc của mình , đầu nó tựa vào kính cửa sổ . hử xoay qua giật lấy một bên headphone rồi đeo vào tai mình , đúng rồi đó chính là con người hử chả xem ai ra gì .

Sáng sớm mà bị hử ám như vậy thì cũng phần nào biết được hôm nay bị sao quả tạ chiếu .

Chiếc xe bus cuối cùng cũng dừng lại trước cổng trường , vừa bước xuống xe hử liền choàng tay khoát vai nó mà đi hênh hoang vào giữa sân .

“ Trời đất ơi cái tên biến thái như hử muốn làm gì đây , muốn hủy hoại nó ư . À đúng rồi tên mách dịch này với Hoàng Long có mối thâm thù nào đây mà , chắc hử muốn lợi dụng mình chọc anh ấy” – mắt nó liếc xéo suy nghĩ .

- buông ra tên ôn dịch . – nó thúi chỗ vào bụng hử .

hử không những không đau ngược lại hử còn háng hái, siết chặt nó hơn nữa , mặt cho bao lời sì sầm bàn tán lớn bé của bọn học sinh trong trường . hàng ngàn hàng vạn con mắt đang nhìn chăm chăm vào nó .

cứ cái đà này thì mọi thanh danh của nó sẽ sớm bị hủy hoại bởi một tên ôn dịch như hử , nó khóc ròng trong lòng . Cuộc đời đen đũi biết bao , giờ nó chỉ mong anh xuất hiện mà cứu nó ra , nhưng sao có thể chứ . Sao anh xuất hiện linh ứng vậy được .

hử và nó cứ tiếp tục bước giữa sân trường gần đi lên cầu thang thì chạm phải mặt anh , không chỉ mình anh mà bên cạnh còn có cả Quốc Huy, Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi chưa kể thêm đám nữ sinh của Ngọc Huyền đang ở phía sau đi đến đều trông thấy .

“ toi mạng nó rồi , lần này nó chết thật rồi huhu” () .

- á há có vẻ nghênh đón tôi long trọng quá rồi đó – hử hênh hoang nói .

ánh mắt anh càng lúc càng trở nên lạnh và sắc bén hơn , cứ như muốn ăn tươi nuốt sống nó cho bằng được .
anh vẫn im lặng mặt dù cho hắn đang giễu cợt hay mỉa mai, anh nhếch môi cười đều .

- hóa ra cô cũng tâm thường . – lời anh nói lạnh tanh phát ra .

- không , không phải – nó xua tay lắc đầu .

- cũng là loại gái rẻ tiền .

nó như bị anh tát một cái thật đau vào ngay mà , anh mới nói nó tầm thường , nó chưa bao giờ anh lại khinh miệt nó đến vậy , đã thế thì nó cũng không khách sáo làm gì nữa .

- rồi sao , liên quan gì đến anh không ? – mặt nó trở nên băng giá .

- loại như cô thật hợp với hắn ta – anh nhếch môi cười đều .

lần đầu tiên nó bị anh sỉ nhục như vậy , cái gì mà loại gái như nó , loại gái như nó đã bao lần làm anh cười , loại gái như nó đã bao lần phải khóc vì anh , loại gái như nó đã bao lần ở bên cạnh anh , thật hay cho câu “ loại gái như cô ” .

- hừ , ừ đúng rồi , loại như tôi trước giờ luôn bị anh xem thường như vậy mà .

- vậy mà tôi cứ ôm ấp hi vọng , ừ vậy đó là loại rẻ tiền đó , vừa lòng anh rồi chứ . – môi nó nhếch nhẹ lên một đường .

dứt câu nói , nó đẩy mạnh tay hắn ra , bước ngang qua anh xem như người vô hình , nó bây giờ không khác gì một tảng băng , thậm chí nó còn lạnh hơn cả anh .

cả bọn Hoàng Long được một phen mở rộng tầm mắt , không ngờ một đứa con gái không quyền, không lực, không có gì trong ngôi trường này lại có bản lĩnh đến như thế , không sợ một ai . Cũng không phải là một Minh Anh hay cười nữa .

- anh hai , sao lại nói cậu ấy như vậy?? – Hoàng Nhi chạy đến quát vào mặt anh rồi tức giận bỏ đi .

- lần này mày quá đáng thật đó Hoàng Long – Đăng Khôi cũng thấy bức xúc thay nó , kéo Ngọc Quỳnh đi luôn để lại mình anh chơi vơi ở đó .

Quốc Huy dựa vào uy quyền hội trưởng học sinh của mình mà giải tán đám đông đang bao vây , ai nấy đều tưởng rằng sẽ có một trận đánh nhau toí bời như hai năm về trước .

Ngọc Huyền thấy vậy cũng đi cùng đám nữ sinh bước đến .

- Hoàng Long , chắc lần này cậu nhìn sai người rồi – Ngọc Huyền lấy tay che miệng .

- Cút – anh nói cộc lốc rồi bỏ về lớp .

Từ lúc bỏ đi từ sảnh C nó chạy bán sống bán chết để che dấu đi cảm xúc hiện tại , nước mắt không ngừng rơi trên khuôn mặt kia , nó đã làm sai điều gì mà anh lại sỉ nhục nó trước bao nhiêu học sinh như thế .

Không biết phải đi đâu , nó chui đại vào toilet ngồi khóc nức nở , tìm nó bay giờ đau lắm, cứ nhói lên từng hồi như dầy xé tâm can . nó cứ hỏi vì sao anh lại đối xử với nó như thế .

“ ào” – nước ở đâu từ phía bên kia cửa toilet đổ ào xuống người nó . làm toàn thân nó ướt như con chuột lột . nó không quan tâm đến, đứng dậy mở cửa bước ra ngoài .

Trước mặt nó là Ngọc Huyền cùng với một số nữ sinh lớp 11 khác đang chặn nó lại . Ngọc Huyền hếch mắt ra phía cửa chỉ thị đóng cửa WC lại, đàn em của cô ta như hiểu ý chạy đến đóng vào rồi khóa chốt luôn .

“ Chát” – một bạt tai thật mạnh gián xuống gương mặt nó .

- Con dê tiện , hết quyền rũ người này đến người khác . – Ngọc Huyền

“ Chát” – lại thêm một cái tát nữa từ phía bên kia .

- Mày thật là trơ chèn , sao lại để loại như mày vào cái trường này? .- Ngọc Huyền nghiêng răng .

Nó không thêm phần kháng cũng không thêm nhìn bọn người đang đứng trước mặt nó . Một lũ hòa nhau ý đông hiếp yếu , cậy thế cậy quyền cứ cho ta đây là con ông cháu cha thì muốn làm gì thì làm, cãi nhau với bọn đó chỉ làm thêm dơ bẩn chính mình , vả lại bây giờ nó đang suy sụp nên chẳng thấy đau , đôi mắt nó như vô hồn mặc xác bản thân bị chúng hành hạ.

Trông thấy nó im lặng như thế, cục tức của Ngọc Huyền cứ sôi lên ực ực như chực trào ra . chạy đến nắm tóc nó giật ra phía sau gần giọng nói .

- Mày, thật hỗn láo nếu hôm nay tao không ày một trận nhớ đời thì không phải là Ngọc Huyền nữa .

Dứt câu Ngọc Huyền ra lệnh cho bọn nữ sinh phía sau cứ thế mà thay phiên nhau đánh nó túi bụi .

- Đánh như này , nó không biết sợ đâu – nữ sinh đứng cạnh Ngọc Huyền nhếch môi nói .

- Vậy mày có ý kiến gì? – Ngọc Huyền quay sang dò hỏi .

- Chơi trò chụp ảnh rồi đăng lên group đi .

Cả bọn như được khai sáng trí tuệ, nhìn nhau mà cười khúc khích, rồi quay sang nó nhìn rất gian xảo .

- Để tao coi , thằng hình mập như nó chắc cũng đủ gợi cảm , nhớ chụp HD luôn ấy. – Ngọc Huyền nhếch môi cười nói .

Mặt mày nó xưng tấy , khoe môi chảy cả máu ra . nó giờ đây như bị cạn kiệt sức lực , cổ gượng dậy nhưng cũng không nổi . Không lẽ cuộc đời nó sẽ chấm dứt ở đây , nó không muốn bị hủy hoại bởi lũ cẩu trưc mặt mình, ngàn lần không thể được , nó cố gắng đứng lên nhưng rồi lại bị té quỵ xuống .

Giờ đây khi nguy hiểm cận kề nó mới thôi nghĩ về cơn đau tâm can . nó phải thoát khỏi đây , phải thoát khỏi nơi này để mà còn đi đến chỗ cái tên đầu đất lạnh lòng kia hỏi cho ra lẽ . không thể chấp nhận dễ dàng như vậy được .

Đám hòa theo Ngọc Huyền đang cố gắng lột đồng phục nó ra , còn riêng cô ta thì tay cầm điện thoại bật sẵn chế độ chụp mà cười rất khoái chí , nó đang sử dụng hết tất cả sức lực còn lại chống cự với bọn người kia .

- Buông tôi ra , các người không được làm thế - nước mắt nó dâng dựa khắp cả khuôn mặt , tay quờ quạng chân thì đạp lầy đạp để ngăn không cho bọn đó đụng tới mình .

- Nó lỳ quá , hai người giữ tay nó lại đi – một nữ sinh nói như ra lệnh .

Hai con người kia như một con robot nghe theo răm rắp mà giữ nó lại , giờ đây hai tay nó đang bị khóa chặt , chiếc áo len mỏng đã bị đối phương xé rách , chỉ còn lại chiếc áo sơ mi . Cô ta quay lại nhìn Ngọc Huyền mà cười đắc ý .

- Cởi đi , mình chụp cho – Ngọc Huyền cầm điện thoại đưa đến gần .

Một cúc áo rồi hai cúc áo đang bị đối phương mở ra , nó càng lúc càng khóc to kèm theo lời nói “ Không được, các người không được làm thế với tôi” . mặt kệ nó đang kêu gào như thế nào, bọn người của Ngọc Huyền cũng mặt kệ , Ngọc Huyền chụp tấm này đến tấm khác vừa ôm bụng cười

Lúc này, khi đã giải tán hết đám người nhiều chuyện đó, Đăng Khôi kéo Ngọc Quỳnh đi được một lúc thì cả hai cùng khựng lại như nhớ ra điều gì đó .

- Này, Minh Anh có vẻ không ổn , để mình đuổi theo xem sao . – Ngọc Quỳnh ánh mắt lo lắng .

- ừ , cậu an ủi Minh Anh đi , chắc cô ấy buồn lắm . – Đăng Khôi gục đầu .

tạm biệt Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh liền nhanh chân chạy đi kiếm nó , chạy theo hướng khi nãy nó đi thì cũng đồng thời trông thấy bọn người Ngọc Huyền đang đi về hướng toilet chưa kịp chạy xuống thì Ngọc Quỳnh thấy người khác ra đóng cửa toilet rất mạnh .

ngắm lại nơi đây rất hiếm khi học sinh lui tới ,tại sao lại xuất hiện bọn người của Ngọc Huyền , linh cảm không hay Ngọc Quỳnh lại hì hục chạy lên lớp 11/3 .

- Quốc Huy , Đăng Khôi ...- vừa chạy lên đến lớp Ngọc Quỳnh thở gấp gọi nhưng không thấy trong lớp .

- Hoàng Long , bọn họ đâu rồi – Ngọc Quỳnh mồ hôi tuông ra nhễ nhại trên trán .

- Đi họp đoàn trường rồi . – anh trả lời cộc lốc .

- Không kịp nữa , cậu đi với mình đi , có lẽ Minh Anh đang gặp nguy hiểm . – Ngọc Quỳnh kéo anh đi .

Thái độ anh rất ung dung thoải mái ,. Nhưng không hề quan tâm vung tay Ngọc Quỳnh ra .

- Chuyện cô ta , không liên quan đến tôi – anh lạnh lùng nói , rồi đứng dậy bước đi mặc kệ Ngọc Quỳnh .

Hết cách rồi Ngọc Quỳnh đành phải thực mạng chạy qua văn phòng đoàn mà thôi , nào đâu khi vừa đi xuống thì gặp hấn đi lên liền chặn đường .

- Thế Hiển , giúp mình .- Ngọc Quỳnh thở hổn hển nói .

Hấn không hiểu gì hết chưa kịp từ chối đã bị Ngọc Quỳnh kéo đi , nhưng cũng đành thuận theo mà chạy , dẫu gì xinh đẹp như Ngọc Quỳnh hấn cũng không nỡ từ chối .

Theo tự nhiên hấn đứng sững người lại khi trước mặt mình là khu F , nơi mà học sinh ít ai dám lui tới .

- Trời Ngọc Quỳnh , cậu kéo tôi đến nơi hẻo lánh mà còn là WC nữ này làm cái gì ? – hấn vẫn cười đùa .

(Mọi người đừng thắc mắc tại sao mà khu F lại không có người đến và hẻo lánh nhé! Vì đó là khu WC cũ nên ít ai sử dụng)

- Tôi không biết suy đoán mình đúng không , nhưng có lẽ Minh Anh đang gặp nguy hiểm đó .

- Chẳng phải cô ta về lớp rồi sao .

- Giờ không có thời gian giải thích đâu .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm chạy thẳng về phía toilet cố gắng mở cửa nhưng không được , hấn từ phía sau chạy đến thì nghe thấy tiếng của nó đang khóc lóc rất thê lương .

“ - không được làm thế ”

“ – không được làm thế ”

Không đợi chờ nữa, hấn đập mạnh cánh cửa ra .

“ RẦM ”

Cả bọn Ngọc Huyền giật mình quay đầu lại phía sau , Ngọc Huyền thấy hấn liền run rẩy rút điện thoại xuống sàn , đi lùi ra phía sau .

Đám nữ sinh kia tay chân run lên lẩy bẩy thả nó ra , nó như thoát ra tự do , cơ thể cũng cạn kiệt sức lực, môi cong nhẹ rồi ngất đi .

Ngọc Quỳnh chạy đến cởi áo khoác che cho nó. nước mắt Ngọc Quỳnh ứa ra rồi lăn dài trên má .

- Minh Anh , cậu tỉnh dậy đi hu hu – Ngọc Quỳnh lay lay người nó .

- Các cô , có phải con người không sao lại đánh cậu ấy ra nông nổi như thế hả? – Ngọc Quỳnh hét lên .

Hấn giờ đây như một con thú đang điên dại khi thấy nó bị ăn hiếp đến mức như vậy , đôi mắt của hấn như toét lửa . Hấn chạy đến ép Ngọc Huyền vào thành tường lấy tay bóp mạnh cổ cô ta .

- Thế Hiển , e...m...em ...không cố ý – Ngọc Huyền cố gắng lấy tay gỡ bàn tay của hấn nhưng không thể .

- Không cố ý của cô là làm người ta thành ra như thế hả? . – hấn gần từng chữ.

- Thế Hiển , xảy ra án mạng đó , cậu bình tĩnh lại đi , mau đưa Minh Anh xuống phòng y tế thôi – Ngọc Quỳnh hối hả .

Lời nói của Ngọc Quỳnh như thức tỉnh hấn , buông Ngọc Huyền ra thật mạnh làm cô ta té ngã ra sàn không quên tặng kèm cho cô ta một cái tát rõ mạnh làm má cô ta sưng đỏ lên .

Cả bọn người kia sợ sệt đứng một góc co ro , run rẩy nhìn hấn .

- Hãy cầu nguyện cho cô ấy không sao , nếu không các người chết chắc – hấn nghiêng rằng nói đầy uy lực .

Đến nhất điện thoại của Ngọc Huyền cất vào túi , rồi đến bế nó ra khỏi nơi ghê rợn này .đang trên đường đi đến phòng ý thì lại chạm mặt nhau một lần nữa .

Thấy hấn đang bế nó trên tay quần áo nó sộc sệch , đang trong tình trạng hôn mê , lòng anh không kiềm chế được liền chạy đến đâm thẳng vào mặt hấn .

“ Bụp” – hấn hơi mất đà , loạng choạng .

Đặng Khôi và Quốc Huy liền chạy đến can , Ngọc Quỳnh từ phía sau chạy đến đỡ hấn .

- Cậu làm cái gì vậy? – Ngọc Quỳnh quát lớn .

- Ngọc Quỳnh sao lại khóc . – Đặng Khôi trông thấy Ngọc Quỳnh mặt chèm nhem liền hỏi han .

- Thế Hiển , cậu đưa Minh Anh đi trước đi . – Ngọc Quỳnh đẩy đẩy ý bảo hấn đi .

Hấn không thềm nói gì , lướt ngang qua anh đang thần thờ mặt đơ ra .

Ngọc Quỳnh ở lại giải thích cho ba người họ nghe , khi hiểu ra mọi chuyện anh như người điên liên tiếp dùng tay đâm vào thành tường .

Tại sao khi này anh lại phốt lời Ngọc Quỳnh cơ chứ , lúc nó cần anh nhất thì anh lại bỏ mặt . anh hận bản thân mình vô cùng , giờ đây khi mà nó đang đau đớn như vậy anh cũng không ở bên cạnh nó .

- Hoàng Long bình tĩnh đi . – Quốc Huy can ngăn .

- Chúng ta xuống xem Minh Anh như thế nào đi đã . – Đặng Khôi nhú mày nói .

- Thôi , để mình gọi Hoàng Nhi rồi xuống chăm sóc Minh Anh , hiện tại chắc cậu ấy mệt lắm – Ngọc Quỳnh .

Ai náy đều gật đầu đồng ý , còn anh thì không nói gì chỉ im lặng nhìn vào khoảng không vô định ...

86. Chương 42 : Đi Bụi

Vừa đặt nó xuống giường bệnh , cô y tá liền chạy đến hốt hoảng vì thương tích trên người nó . rồi lật đặt đi lấy dụng cụ sơ cứu .

Ánh mắt cô y tá nhìn hấn như tên tội phạm , hấn thấy vậy liền lườm lại , cô y tá liền chuyển ánh mắt sang nó thôi không nhìn hấn nữa . Chỉ sợ nếu cứ tiếp tục nhìn không biết hấn sẽ làm hại gì đến mình .

-“ Ai lại ra tay tàn nhẫn như vậy , học sinh thời nay thật là , còn quan hệ bậy bạ trong trường như thế này?”

Cô y tá lắc đầu ngán ngẫm , miệng cầu nhàu khi thấy trang phục trên người nó không chỉnh tề , nói đúng hơn là chiếc áo sơ mi trên người nó đã bị mở hết cúc áo.

May nhờ khi này Ngọc Quỳnh đã nhanh tay cởi áo che chắn cho nó không thì phơi bày ra tất cả trước mặt hấn .

- Tốt hơn hết , cô nên làm việc của cô , bớt nói lại , chuyện này đến tai người thứ ba thì cô đừng hòng sống yên ổn – hấn gằn giọng nói uy lực .

Cô y tá nghe vậy không dám hó hé thêm gì nữa , chỉ nhỏ nhẹ bảo hấn ra ngoài để thay tạm bộ đồ khác cho nó . Hấn gật đầu đồng ý rồi ra phía ngoài đứng chờ .

Hấn châm thuốc làm vài hơi đôi mắt xa xăm nghĩ về chuyện ban nãy . tay cầm điện thoại xóa đi những tấm hình mà bọn người Ngọc Huyền đã chụp .

“ không được làm thế , không được làm thế ”

Tiếng gào thét và những giọt nước mắt của nó sao lại làm hấn khó chịu đến thế , lần đầu tiên hấn thấy nó khóc nhiều đến như vậy .

Rút thêm một hơi nữa hắt phả khói vào không trung , Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi hối hả chạy lên thì gặp hấn .

- Minh Anh , cậu ấy có làm sao không ?- Hoàng Nhi lo lắng .

- Tôi không biết – hấn trả lời cộc lốc .

- Cậu ấy ở bên trong hả? – Ngọc Quỳnh hỏi .

Chỉ chờ cái gập đầu của hấn , Hoàng Nhi chạy thẳng vào phòng y tế , Ngọc Quỳnh cuối đầu chào rồi theo Hoàng Nhi vào trong . Hấn vứt điều thuốc dầm lên vùi vùi rồi bỏ đi .

Thấy Hoàng Nhi và Ngọc Quỳnh bước vào cô y tá nhìn từ trên xuống dưới rồi trề môi đi ra ngoài .

- Hức , Minh Anh cậu có sao không? – Hoàng Nhi nhìn thương tích trên người nó mà xót xa .

- Đám Ngọc Huyền thật quá đáng – Ngọc Quỳnh tức giận .

Nó bây giờ vẫn nhắm mắt chưa có dấu hiệu gì tỉnh lại , hai bên má đều đỏ ửng , nơi gò má bên trái thì bị bầm tím , khóe môi thì rách nở còn rướm máu , tay và chân thì vô số chỗ bị bầm .

“ đừng động vào tôi , tránh ra, các người tránh xa tôi ra ” – nó la lên rồi giật mình tỉnh dậy , mặt nhăn nhó vì đau . đưa tay lên xoa đầu vì thấy choáng váng .

- Minh Anh cậu tỉnh rồi . – Ngọc Quỳnh vui mừng .

- Có làm sao không? , hức – Hoàng Nhi hỏi theo .

Nó định mở miệng nói mà không thể thốt lên được vì vết thương ở khóe miệng làm nó đau , nên chỉ lắc đầu .

- Còn bảo là không sao , ngốc lắm ý – Hoàng Nhi mắng yêu nó .

- Cảm ơn cậu – nó nhìn Hoàng Nhi mỉm cười .

- Bọn họ đã chụp ảnh mình – nước mắt nó trào ra .

- Ngoan , Minh Anh nín đi , khi nãy Thế Hiển lấy điện thoại của Ngọc Huyền xóa hết rồi . – Ngọc Quỳnh trấn an nó .

- Tên đó ? – Hoàng Nhi nhìn sang Ngọc Quỳnh dò hỏi .

- Ừm , cũng may Thế Hiển cứu cậu nếu không một mình mình cũng không làm được gì cả - Ngọc Quỳnh kể lại sự việc .

Nó thấy thân thể mệt mỏi và đau buốt nên chỉ gập hoạt lắc đầu thôi. mắt hướng lên trần nhà suy tư .

“ cảm ơn anh Thế Hiển ” – nó suy nghĩ .

Con người hấn lúc nào cũng rất cộc cằn, vô duyên, khó ưa nhưng bản chất của hấn không là người xấu thật may vì hấn đã đến , đây cũng lần đầu tiên nó có chút cảm động với hấn.

Hấn quay trở lại nhà vệ sinh nữ khu F , khi hấn đến bọn người Ngọc Huyền vẫn còn đứng thù ra đó , mặt người nào người nấy đều xanh xao , không còn chút máu . Hấn bước vào mà trên người nồng nặc mùi thuốc súng, càng khiến cho bọn người kia tái mặt nín thở .

- Các người cút hết ra ngoài cho tôi – hấn chỉ tay ra phía cửa .

Ngọc Huyền cùng đám người kia lần lượt bước ra ngoài để thoát thân bảo toàn tính mạng , ngờ đâu Ngọc Huyền bị hấn bắt lại .

- Tôi nói bọn họ không phải cô – giọng hấn vô cùng lạnh lẽo .

Cô ta đứng khựng người lại mà run lẩy bẩy, mặt cắt không còn giọt máu . Bọn người kia nhìn Ngọc Huyền như trân trối , thấy ánh mắt Thế Hiển đang liếc xéo đành quay lưng bỏ chạy .

“ Rầm” – hấn đóng cửa mạnh thành tiếng .

Tiến đến áp sát Ngọc Huyền vào thành tường , đôi mắt trở nên ma mị .

- Cô muốn bên tôi như thế này phải không? – hắn đặt tay lên ngực Ngọc Huyền .

Hơi thở Ngọc Huyền trở nên mạnh hơn có chút ngại ngùng thêm một chút lo sợ .

- Thế Hiển , anh...anh...muốn làm gì vậy?

- Chẳng phải đây là điều cô muốn ở tôi sao? – tay hắn mạnh bạo hơn tiến sau hơn , gỡ từng cúc áo của Ngọc Huyền xuống .

Khuôn mặt Ngọc Huyền lúc này đỏ rần cả lên, thậm chí trong tư tưởng cô ta bây giờ còn đang thoáng nghĩ một chút hi vọng hắn sẽ quay lại . Không phản kháng lại hành động của hắn mà còn thuận ý theo tự nhiên .vừa len lỏi thêm một chút lo sợ không biết hắn đang âm mưu gì trong đầu .

Các cúc áo lần lượt được tháo ra lộ rõ ra một phần ngực trắng nõn , Ngọc Huyền cúi mặt .

- Sao , cô đang ngại đó ư ?

- Theo trí nhớ của tôi , thì đây đâu phải lần đầu cô như thế này trước mặt tôi – hắn cười nhếch môi rồi tiến lại sát bên tai Ngọc Huyền .

- Thậm chí , những chỗ không nên thấy chẳng phải tôi đều thấy và hơn thế rồi mà , cô không cần phải diễn như vậy đâu – hắn nhếch môi lên cười lần nữa .

- Anh... anh...muốn làm gì tôi – Ngọc Huyền quát to lên , mặt tỏ rõ sự sợ hãi, lật đặt cài lại cúc áo .

- Tôi đã cho phép cô cài lại chưa ? – hắn gằn giọng .

Ngọc Huyền nghe vậy liền dừng lại , dù rất tức giận nhưng lại không dám làm gì .

Hắn đưa điện thoại của mình cho Ngọc Huyền , rồi xoay lưng lại không thèm nhìn ra lệnh .

- Để nguyên như vậy chụp lại cho tôi .

- Anh... anh... tôi không làm – Ngọc Huyền phản kháng .

- Thật là không làm ?

- Hay là cô muốn một trận như Minh Anh rồi chính tay tôi chụp cho cô ?

- Hãy chụp cho biểu cảm vào – hắn cười chế giễu .

Ngọc Huyền đành cắn răng chịu nhục , cầm lấy điện thoại tự chụp nửa thân trên gợi cảm của mình , không những thế mà còn phải cố gượng tạo kiểu như rất vui sướng khi làm những điều này , còn hắn thì vẫn xoay lưng về một phía khác ung dung đứng đứng huýt sáo

Dù đây không phải là lần đầu cô ta ăn mất thiếu vải hay nói đúng hơn là khỏa thân trước mặt hắn như thế này nhưng lại cảm thấy nhục nhã vô cùng , cũng may mắn hắn không bắt cởi ra tất cả .

- Tôi ...tôi... xong rồi – Ngọc Huyền gọi thổ thổ .

Hắn nghe vậy liền quay lại chụp lấy điện thoại lướt xem sản phẩm vừa ra lò , mà cười đắc chí .

- Được rồi , cài lại đi nhìn ngán lắm . – hắn nói nhưng không thèm nhìn

- À , còn nữa ngực cô nhỏ thật đó

Hắn vừa đi vừa cười bước ra khỏi toilet để lại Ngọc Huyền đứng đó như núi lửa muốn nổ tung .

Ngọc Huyền sửa soạn lại quần áo chỉnh tề , lúc này đây lòng hận thù của cô ta càng lúc càng lớn hơn, nếu như giết người không bị luật pháp trừng trị thì người cô ta muốn giết ngay bây giờ chính là Minh Anh chứ không ai khác .

Đứng hắn học một hồi, lâu lấy lại tinh thần rồi mới trở về lớp . trong lòng luôn cảm thấy bất an không biết tên Thế Hiển sẽ đỡ trò gì với mình .

Anh đang định vào thăm nó nhưng thấy Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi ở bên trong nên đành đứng nép bên cửa ra vào mà nhìn lên .

- Phải chi anh hai thương cậu ấy – Hoàng Nhi thở dài nói .

- Chị cũng tưởng Minh Anh đã chiếm được phần nào đó quan trọng trong trái tim cậu ấy rồi chứ, haizz – Ngọc Quỳnh nhìn vào nó đang ngủ mà nói .

- Nhi , chẳng lẽ cậu ấy vẫn không quên Uyển Nhi , chờ cô ấy quay về sao ? – Ngọc Quỳnh hỏi

- Anh hai , không có tâm sự nhiều với em về chuyện tình cảm riêng tư đâu – Hoàng Nhi phụng phịu .

Anh đứng bên ngoài nghe những lời nói đó, lòng có chút rối bời

“ Sao lại không ?”

Từ lâu nó đã chiếm trọn trái tim của anh mất rồi nhưng anh luôn dối lòng phủ nhận, tỏ ra như không có chút tình cảm nào .

Hận bọn người hại nó ra như thế này một, thì anh càng hận bản thân mình đến mười . phải chi lúc đó anh bỏ qua lòng cái tôi của bản thân mà đi cùng Ngọc Quỳnh cứu nó thì có lẽ giờ nó sẽ không như thế này , phải chi lúc đó anh không nặng lời với nó, để rồi giờ đây khi khoảng cách từ nơi anh đứng đến chỗ nó chỉ cách nhau có vài hai ba mét nhưng anh lại thấy nó xa xôi đến vậy...

Trở về lớp lúc giữa tiết học, anh đi vào không ngó ngàng gì ai cả lấy cặp sách rồi đi thẳng một hơi không chào giáo viên , cứ im lặng như thế mà ra về .

Anh lái xe với tốc độ rất nhanh, khiến người đi đường cũng phải khiếp sợ với cái tốc độ đó. chưa được hai mươi phút anh đã có mặt tại tập đoàn Gmeiner , trên người vẫn còn mặt nguyên bộ đồng phục đi học , nhân viên trông thấy ai cũng đều ngỡ ngàng , nhưng vẫn cúi đầu chào .

- Trợ lý Trần , ông mang tất cả hồ sơ nhà họ Phan lên phòng cho tôi – giọng nói có chút vội vàng .

- Thiếu gia , họ Phan ? – Trợ lý Trần chưa hiểu hỏi ngược .

- Con gái họ là Phan Ngọc Huyền – Anh nhú mày .

- À tôi sẽ mang lên phòng ngay đây – trợ lý Trần nói .

Anh không nói thêm lên phòng làm việc ngã người ra thành ghế suy nghĩ về nó vài phút sau trợ lý Trần mang vào một sấp hồ sơ đưa cho anh .

- Thiếu gia , đây là tất cả hồ sơ gia đình họ Phan có hợp tác với tập đoàn chúng ta .

Anh nhận tập hồ sơ , lật từng trang xem xét chăm chú .

- Trợ lý Trần , giúp tôi điều tra thêm về gia đình nhà họ nữa – mắt anh vẫn chăm chăm vào tập hồ sơ .

- Vâng tôi sẽ đi điều tra ngay – Trợ lý Trần nói rồi xin phép ra ngoài .

Xem qua một lượt anh không ngờ gia đình họ Phan lại nợ Tập đoàn số tiền lên đến hàng tỉ đồng nhưng lại trì trệ việc trả lãi lẫn gốc . không những thế về các báo cáo danh thu (gia đình họ Phan là một cộng tác hay còn gọi là chi nhánh của tập đoàn Gmeiner) có gì đó sai sót giữa các con số . Anh nhú mày rồi lật lại từng trang xem xét kĩ hơn .

Nó khẽ cựa mình cảm thấy toàn thân đau nhức , gượng ngồi dậy thì thấy Hoàng Nhi nằm bên cạnh ngủ .

- Hoàng Nhi – nó lay nhẹ .

- Cậu tỉnh rồi sao – giọng Hoàng Nhi ngáy ngủ .

- Ừm , đau quá – nó nhìn những vết thương trên cơ thể .

- Cậu gốc lăm, làm mình lo muốn chết nè, thấy đỡ hơn chút nào chưa? hix .

- Hi chẳng phải mình còn nguyên vẹn hay sao hả? với lại mình cũng thấy đỡ rồi – nó cố gượng cười để Hoàng Nhi thôi lo lắng .

- Cậu thật là ..., thôi tối rồi đó chúng ta về thôi . – Hoàng Nhi đứng dậy lấy cặp sách .

- Hoàng Nhi , chắc mấy ngày tới tớ sẽ ở khách sạn .

- Vì sao , ai sẽ chăm sóc cho cậu ? . Mình không đồng ý . – Hoàng Nhi nhú mày phản đối .

- Hơn nữa như vậy lại càng làm anh hai lo lắng và giận thêm đó .

- Vì sợ anh ấy lo lắng hay lại nổi khùng với mình nên tạm thời mình không về nhà - nó thở dài .

- Mình không muốn anh ấy trông thấy bộ dạng của mình lúc này đâu – đôi mắt nó hơi ngấn nước .

- Vậy anh hai mà hỏi mình biết nói thế nào đây ? – Hoàng Nhi hơi bối rối .

- Cậu cứ nói là mình giận , không muốn trông thấy mặt anh ấy là được . À mà cậu mang giúp mình vài bộ quần áo được không? . – nó .

- À , để tớ nhờ chị Ngọc Quỳnh , cậu qua đó ở tạm được không? , ở khách sạn mình không yên tâm . – Hoàng Nhi lấy điện thoại bấm số thì bị nó ngăn lại .

- Đừng ! Ngọc Quỳnh chạy show nữa đã đủ bận rồi, bây giờ mà còn lo cho mình sẽ phiền lắm , cậu yên tâm nếu xảy ra chuyện gì mình sẽ lập tức gọi cho cậu , được chứ . – nó trấn an .

Ý nó đã như vậy thì Hoàng Nhi có nói gì thêm thì cũng chẳng thay đổi được gì , nên đành nghe theo mặt dù vẫn còn lo lắng rất nhiều .

Hoàng Nhi dìu nó ra đến cổng, Quốc Huy đã đứng đó đợi sẵn, thấy hai người xuất hiện anh liền cười và chạy lại đỡ nó giúp Hoàng Nhi .

- Anh Huy – Hoàng Nhi gọi rồi cười nhẹ .

- Minh Anh , em không sao chứ? . – Quốc Huy nhìn nó hỏi thăm .

- Ủ, em không sao – nó gật nhẹ rồi trả lời .

Trời nhá nhem tối nên cũng khá lạnh, Quốc Huy thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa , mở cửa phụ Hoàng Nhi rồi cả hai đưa nó đến khách sạn . Còn Hoàng Nhi thì được Quốc Huy đưa về nhà lấy đồ cho nó .

- Lúc này cậu về , có anh ấy ở nhà không?, anh ấy ăn gì chưa vậy?, có giận mình nhiều không? – nó hỏi không ngừng.

- Minh Anh , cậu từ từ thôi bản thân không lo , lại lo cho người làm cậu ra như này à ?– Hoàng Nhi mắng yêu nó .

- Cậu trả lời đi mà – nó nắm tay Hoàng Nhi lay lay .

- Cậu ấy không có ở nhà , chắc lại la cà gì rồi . – Quốc Huy lên tiếng trả lời thay Hoàng Nhi .

Nó thở dài gật đầu như thây cho câu trả lời, được một chút thì Quốc Huy và Hoàng Nhi tạm biệt nó để về, nó cũng trở vào phòng . nằm suy nghĩ đủ mọi chuyện nhưng chẳng thấy được một câu trả lời nào cả .

“ vì sao anh ấy lại giận ?”

“ tại sao lại đối xử với mình như thế?”

“ thật ra , trong tim Hoàng Long có mình hay chưa ?”

“ liệu rằng thời gian qua mình đã làm phiền anh ấy chăng?”

- Trời ơi chắc tui điên lên mất thôi – nó nằm dẫy dựa , rồi lấy tay đánh lên mặt mình.

- Á ! – nó rít lên vì lỡ tay đánh trúng vết thương .

Nó thôi không suy nghĩ nữa , lấy bộ quần áo đi tắm rồi vệ sinh vết thương , vì trải qua một ngày đầy mệt mỏi nên nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

87. Chương 42 : Đi Bụi

Vừa đặt nó xuống giường bệnh , cô y tá liền chạy đến hốt hoảng vì thương tích trên người nó . rồi lật đặt đi lấy dụng cụ sơ cứu .

Ánh mắt cô y tá nhìn hắn như tên tội phạm , hắn thấy vậy liền lườm lại , cô y tá liền chuyển ánh mắt sang nó thôi không nhìn hắn nữa . Chỉ sợ nếu cứ tiếp tục nhìn không biết hắn sẽ làm hại gì đến mình .

-“ Ai lại ra tay tàn nhẫn như vậy , học sinh thời nay thật là , còn quan hệ bậy bạ trong trường như thế này?”

Cô y tá lắc đầu ngán ngẩm , miệng cầu nhàu khi thấy trang phục trên người nó không chỉnh tề , nói đúng hơn là chiếc áo sơ mi trên người nó đã bị mở hết cúc áo.

May nhờ khi nãy Ngọc Quỳnh đã nhanh tay cởi áo che chắn cho nó không thì phơi bày ra tất cả trước mặt hắn .

- Tốt hơn hết , cô nên làm việc của cô , bớt nói lại , chuyện này đến tai người thứ ba thì cô đừng hòng sống yên ổn – hắn gằn giọng nói uy lực .

Cô y tá nghe vậy không dám hó hé thêm gì nữa , chỉ nhỏ nhẹ bảo hắn ra ngoài để thay tạm bộ đồ khác cho nó . Hắn gật đầu đồng ý rồi ra phía ngoài đứng chờ .

Hắn châm điều thuốc làm vài hơi đôi mắt xa xăm nghĩ về chuyện ban nãy . tay cầm điện thoại xóa đi những tấm hình mà bọn người Ngọc Huyền đã chụp .

“ không được làm thế , không được làm thế ”

Tiếng gào thét và những giọt nước mắt của nó sao lại làm hắn khó chịu đến thế , lần đầu tiên hắn thấy nó khóc nhiều đến như vậy .

Rít thêm một hơi nữa hắn phả khói vào không trung , Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi hối hả chạy lên thì gặp hắn .

- Minh Anh , cậu ấy có làm sao không ? – Hoàng Nhi lo lắng .

- Tôi không biết – hắn trả lời cộc lốc .

- Cậu ấy ở bên trong hả? – Ngọc Quỳnh hỏi .

Chỉ chờ cái gật đầu của hắn , Hoàng Nhi chạy thẳng vào phòng y tế , Ngọc Quỳnh cuối đầu chào rồi theo Hoàng Nhi vào trong . Hắn vút điều thuốc dấm lên vùi vùi rồi bỏ đi .

Thấy Hoàng Nhi và Ngọc Quỳnh bước vào cô y tá nhìn từ trên xuống dưới rồi trề môi đi ra ngoài .

- Hức , Minh Anh cậu có sao không? – Hoàng Nhi nhìn thương tích trên người nó mà xót xa .

- Đám Ngọc Huyền thật quá đáng – Ngọc Quỳnh tức giận .

Nó bây giờ vẫn nhắm mắt chưa có dấu hiệu gì tỉnh lại , hai bên má đều đỏ ửng , nơi gò má bên trái thì bị bầm tím , khóe môi thì rách nở còn rướm máu , tay và chân thì vô số chỗ bị bầm .

“ đừng động vào tôi , tránh ra, các người tránh xa tôi ra ” – nó la lên rồi giật mình tỉnh dậy , mặt nhăn nhó vì đau . đưa tay lên xoa đầu vì thấy choáng váng .

- Minh Anh cậu tỉnh rồi . – Ngọc Quỳnh vui mừng .

- Có làm sao không? , hức – Hoàng Nhi hỏi theo .

Nó định mở miệng nói mà không thể thốt lên được vì vết thương ở khóe miệng làm nó đau , nên chỉ lắc đầu .

- Còn bảo là không sao , ngốc lắm ý – Hoàng Nhi mắng yêu nó .

- Cảm ơn cậu – nó nhìn Hoàng Nhi mỉm cười .

- Bọn họ đã chụp ảnh mình – nước mắt nó trào ra .

- Ngoan , Minh Anh nín đi , khi nầy Thế Hiển lấy điện thoại của Ngọc Huyền xóa hết rồi . – Ngọc Quỳnh trấn an nó .

- Tên đó ? – Hoàng Nhi nhìn sang Ngọc Quỳnh dò hỏi .

- Ừm , cũng may Thế Hiển cứu cậu nếu không một mình mình cũng không làm được gì cả - Ngọc Quỳnh kể lại sự việc .

Nó thấy thân thể mệt mỏi và đau buốt nên chỉ gật hoạt lắc đầu thôi. mắt hướng lên trần nhà suy tư .

“ cảm ơn anh Thế Hiển ” – nó suy nghĩ .

Con người hần lúc nào cũng rất cộc cằn, vô duyên, khó ưa nhưng bản chất của hần không là người xấu thật may vì hần đã đến , đây cũng lần đầu tiên nó có chút cảm động với hần.

Hần quay trở lại nhà vệ sinh nữ khu F , khi hần đến bọn người Ngọc Huyền vẫn còn đứng thừ ra đó , mặt người nào người nấy đều xanh xao , không còn chút máu . Hần bước vào mà trên người nồng nặc mùi thuốc súng, càng khiến cho bọn người kia tái mặt nín thở .

- Các người cút hết ra ngoài cho tôi – hần chỉ tay ra phía cửa .

Ngọc Huyền cùng đám người kia lần lượt bước ra ngoài để thoát thân bảo toàn tính mạng , ngờ đâu Ngọc Huyền bị hần bắt lại .

- Tôi nói bọn họ không phải cô – giọng hần vô cùng lạnh lẽo .

Cô ta đứng khựng người lại mà run lấy bầy, mặt cắt không còn giọt máu . Bọn người kia nhìn Ngọc Huyền như trên trời , thấy ánh mắt Thế Hiển đang liếc xéo đành quay lưng bỏ chạy .

“ Rầm” – hần đóng cửa mạnh thành tiếng .

Tiến đến áp sát Ngọc Huyền vào thành tường , đôi mắt trở nên ma mị .

- Cô muốn bên tôi như thế này phải không? – hần đặt tay lên ngực Ngọc Huyền .

Hơi thở Ngọc Huyền trở nên mạnh hơn có chút ngại ngùng thêm một chút lo sợ .

- Thế Hiển , anh...anh muốn làm gì vậy?

- Chẳng phải đây là điều cô muốn ở tôi sao? – tay hần mạnh bạo hơn tiến sau hơn , gỡ từng cúc áo của Ngọc Huyền xuống .

Khuôn mặt Ngọc Huyền lúc này đỏ rần cả lên, thậm chí trong tư tưởng cô ta bây giờ còn đang thoáng nghĩ một chút hi vọng hần sẽ quay lại . Không phản kháng lại hành động của hần mà còn thuận ý theo tự nhiên .vừa len lỏi thêm một chút lo sợ không biết hần đang âm mưu gì trong đầu .

Các cúc áo lần lượt được tháo ra lộ rõ ra một phần ngực trắng nõn , Ngọc Huyền cúi mặt .

- Sao , cô đang ngại đó ư ?

- Theo trí nhớ của tôi , thì đây đâu phải lần đầu cô như thế này trước mặt tôi – hần cười nhếch môi rồi tiến lại sát bên tai Ngọc Huyền .

- Thậm chí , những chỗ không nên thấy chẳng phải tôi đều thấy và hơn thế rồi mà , cô không cần phải diễn như vậy đâu – hần nhếch môi lên cười lần nữa .

- Anh... anh...muốn làm gì tôi – Ngọc Huyền quát to lên , mặt tỏ rõ sự sợ hãi, lật đặt cài lại cúc áo .

- Tôi đã cho phép cô cài lại chưa ? – hần gằn giọng .

Ngọc Huyền nghe vậy liền dừng lại , dù rất tức giận nhưng lại không dám làm gì .

Hần đưa điện thoại của mình cho Ngọc Huyền , rồi xoay lưng lại không thèm nhìn ra lệnh .

- Để nguyên như vậy chụp lại cho tôi .

- Anh... anh... tôi không làm – Ngọc Huyền phản kháng .
- Thật là không làm ?
- Hay là cô muốn một trận như Minh Anh rồi chính tay tôi chụp cho cô ?
- Hãy chụp cho biểu cảm vào – hấn cười chế giễu .

Ngọc Huyền đành cắn răng chịu nhục , cầm lấy điện thoại tự chụp nửa thân trên gợi cảm của mình , không những thế mà còn phải cố gượng tạo kiểu như rất vui sướng khi làm những điều này , còn hấn thì vẫn xoay lưng về một phía khác ung dung đứng đực huyệt sáo

Dù đây không phải là lần đầu cô ta ăn mất thiếu vải hay nói đúng hơn là khỏa thân trước mặt hấn như thế này nhưng lại cảm thấy nhục nhã vô cùng , cũng may mắn hấn không bắt cở ra tất cả .

- Tôi ...tôi... xong rồi – Ngọc Huyền gọi tỏ vẻ .

Hấn nghe vậy liền quay lại chụp lấy điện thoại lướt xem sản phẩm vừa ra lò , mà cười đắc chí .

- Được rồi , cài lại đi nhìn ngán lắm . – hấn nói nhưng không thèm nhìn
- À , còn nữa ngực cô nhỏ thật đó

Hấn vừa đi vừa cười bước ra khỏi toilet để lại Ngọc Huyền đứng đó như núi lửa muốn nổ tung .

Ngọc Huyền sửa soạn lại quần áo chỉnh tề , lúc này đây lòng hận thù của cô ta càng lúc càng lớn hơn, nếu như giết người không bị luật pháp trừng trị thì người cô ta muốn giết ngay bây giờ chính là Minh Anh chứ không ai khác .

Đứng hấn học một hồi, lâu lấy lại tinh thần rồi mới trở về lớp . trong lòng luôn cảm thấy bất an không biết tên Thế Hiển sẽ dở trò gì với mình .

Anh đang định vào thăm nó nhưng thấy Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi ở bên trong nên đành đứng nép bên cửa ra vào mà nhìn lén .

- Phải chi anh hai thương cậu ấy – Hoàng Nhi thở dài nói .
- Chị cũng tưởng Minh Anh đã chiếm được phần nào đó quan trọng trong trái tim cậu ấy rồi chứ, haizz – Ngọc Quỳnh nhìn vào nó đang ngủ mà nói .
- Nhi , chẳng lẽ cậu ấy vẫn không quên Uyển Nhi , chờ cô ấy quay về sao ? – Ngọc Quỳnh hỏi
- Anh hai , không có tâm sự nhiều với em về chuyện tình cảm riêng tư đâu – Hoàng Nhi phụng phịu .

Anh đứng bên ngoài nghe những lời nói đó, lòng có chút rối bời

“ Sao lại không ?”

Từ lâu nó đã chiếm trọn trái tim của anh mất rồi nhưng anh luôn dối lòng phủ nhận, tỏ ra như không có chút tình cảm nào .

Hận bọn người hại nó ra như thế này một, thì anh càng hận bản thân mình đến mười . phải chi lúc đó anh bỏ qua lòng cái tôi của bản thân mà đi cùng Ngọc Quỳnh cứu nó thì có lẽ giờ nó sẽ không như thế này , phải chi lúc đó anh không nặng lời với nó, để rồi giờ đây khi khoảng cách từ nơi anh đứng đến chỗ nó chỉ cách nhau có vài hai ba mét nhưng anh lại thấy nó xa xôi đến vậy...

Trở về lớp lúc giữa tiết học, anh đi vào không ngó ngàng gì ai cả lấy cặp sách rồi đi thẳng một hơi không chào giáo viên , cứ im lặng như thế mà ra về .

Anh lái xe với tốc độ rất nhanh, khiến người đi đường cũng phải khiếp sợ với cái tốc độ đó. chưa được hai mươi phút anh đã có mặt tại tập đoàn Gmeiner , trên người vẫn còn mặt nguyên bộ đồng phục đi học , nhân viên trông thấy ai cũng đều ngơ ngàng , nhưng vẫn cúi đầu chào .

- Trợ lí Trần , ông mang tất cả hồ sơ nhà họ Phan lên phòng cho tôi – giọng nói có chút vội vàng .
- Thiếu gia , họ Phan ? – Trợ lí Trần chưa hiểu hỏi ngược .

- Con gái họ là Phan Ngọc Huyền – Anh nhú mày .
- À tôi sẽ mang lên phòng ngay đây – trợ lí Trần nói .

Anh không nói thêm lên phòng làm việc ngã người ra thành ghế suy nghĩ về nó vài phút sau trợ lí Trần mang vào một sấp hồ sơ đưa cho anh .

- Thiếu gia , đây là tất cả hồ sơ gia đình họ Phan có hợp tác với tập đoàn chúng ta .

Anh nhận tập hồ sơ , lật từng trang xem xét chăm chú .

- Trợ lí Trần , giúp tôi điều tra thêm về gia đình nhà họ nữa – mắt anh vẫn chăm chăm vào tập hồ sơ .
- Vâng tôi sẽ đi điều tra ngay – Trợ lí Trần nói rồi xin phép ra ngoài .

Xem qua một lượt anh không ngờ gia đình họ Phan lại nợ Tập đoàn số tiền lên đến hàng tỉ đồng nhưng lại trì trệ việc trả lãi lẫn gốc . không những thế về các báo cáo danh thu (gia đình họ Phan là một cộng tác hay còn gọi là chi nhánh của tập đoàn Gmeiner) có gì đó sai sót giữa các con số . Anh nhú mày rồi lật lại từng trang xem xét kĩ hơn .

Nó khẽ tựa mình cảm thấy toàn thân đau nhức , gượng ngồi dậy thì thấy Hoàng Nhi nằm bên cạnh ngủ .

- Hoàng Nhi – nó lay nhẹ .
- Cậu tỉnh rồi sao – giọng Hoàng Nhi ngáy ngủ .
- Ừm , đau quá – nó nhìn những vết thương trên cơ thể .
- Cậu ngốc lắm, làm mình lo muốn chết nè, thấy đỡ hơn chút nào chưa? hix .
- Hì chẳng phải mình còn nguyên vẹn hay sao hả? với lại mình cũng thấy đỡ rồi – nó cố gượng cười để Hoàng Nhi thôi lo lắng .
- Cậu thật là ..., thôi tối rồi đó chúng ta về thôi . – Hoàng Nhi đứng dậy lấy cặp sách .
- Hoàng Nhi , chắc mấy ngày tới tớ sẽ ở khách sạn .
- Vì sao , ai sẽ chăm sóc cho cậu ?. Mình không đồng ý . – Hoàng Nhi nhú mày phản đối .
- Hơn nữa như vậy lại càng làm anh hai lo lắng và giận thêm đó .
- Vì sợ anh ấy lo lắng hay lại nổi khùng với mình nên tạm thời mình không về nhà - nó thở dài .
- Mình không muốn anh ấy trông thấy bộ dạng của mình lúc này đâu – đôi mắt nó hơi ngấn nước .
- Vậy anh hai mà hỏi mình biết nói thế nào đây ? – Hoàng Nhi hơi bối rối .
- Cậu cứ nói là mình giận , không muốn trông thấy mặt anh ấy là được . À mà cậu mang giúp mình vài bộ quần áo được không? . – nó .
- À , để tớ nhờ chị Ngọc Quỳnh , cậu qua đó ở tạm được không? , ở khách sạn mình không yên tâm . – Hoàng Nhi lấy điện thoại bấm số thì bị nó ngăn lại .
- Đừng ! Ngọc Quỳnh chạy show nữa đã đủ bận rồi, bây giờ mà còn lo ình sẽ phiền lắm , cậu yên tâm nếu xảy ra chuyện gì mình sẽ lập tức gọi cho cậu , được chứ . – nó trấn an .

Ý nó đã như vậy thì Hoàng Nhi có nói gì thêm thì cũng chẳng thay đổi được gì , nên đành nghe theo mặt dù vẫn còn lo lắng rất nhiều .

Hoàng Nhi dìu nó ra đến cổng, Quốc Huy đã đứng đó đợi sẵn, thấy hai người xuất hiện anh liền cười và chạy lại đỡ nó giúp Hoàng Nhi .

- Anh Huy – Hoàng Nhi gọi rồi cười nhẹ .
- Minh Anh , em không sao chứ? . – Quốc Huy nhìn nó hỏi thăm .
- Ừ, em không sao – nó gật nhẹ rồi trả lời .

Trời nhá nhem tối nên cũng khá lạnh, Quốc Huy thấy vậy cũng không nói thêm gì nữa , mở cửa phụ Hoàng Nhi rồi cả hai đưa nó đến khách sạn . Còn Hoàng Nhi thì được Quốc Huy đưa về nhà lấy đồ cho nó .

- Lúc này cậu về , có anh ấy ở nhà không?, anh ấy ăn gì chưa vậy?, có giận mình nhiều không? – nó hỏi không ngừng.

- Minh Anh , cậu từ từ thôi bản thân không lo , lại lo cho người làm cậu ra như này à ?– Hoàng Nhi mắng yêu nó .

- Cậu trả lời đi mà – nó nắm tay Hoàng Nhi lay lay .

- Cậu ấy không có ở nhà , chắc lại la cà gì rồi . – Quốc Huy lên tiếng trả lời thay Hoàng Nhi .

Nó thở dài gật đầu như thây cho câu trả lời, được một chút thì Quốc Huy và Hoàng Nhi tạm biệt nó để về, nó cũng trở vào phòng . nằm suy nghĩ đủ mọi chuyện nhưng chẳng thấy được một câu trả lời nào cả .

“ vì sao anh ấy lại giận ?”

“ tại sao lại đối xử với mình như thế?”

“ thật ra , trong tim Hoàng Long có mình hay chưa ?”

“ liệu rằng thời gian qua mình đã làm phiền anh ấy chăng?”

- Trời ơi chắc tui điên lên mất thôi – nó nằm dẫy dựa , rồi lấy tay đánh lên mặt mình.

- Á ! – nó rít lên vì lỡ tay đánh trúng vết thương .

Nó thôi không suy nghĩ nữa , lấy bộ quần áo đi tắm rồi vệ sinh vết thương , vì trải qua một ngày đầy mệt mỏi nên nó nhanh chóng chìm vào giấc ngủ...

88. Chương 43 : Em Hờn Dối Anh Ư ?

Hoàng Nhi vừa bước xuống xe thì đã thấy ông anh đẹp trai của mình đứng trước cửa khoanh tay , khuôn mặt thì trầm tư âu lo .

Chào tạm biệt Quốc Huy xong rồi đi thẳng vào nhà , coi anh như người vô hình không thèm nói hay chào lấy một tiếng .

- Hoàng Nhi , đứng lại – anh nói như ra lệnh .

- Gì ? – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc .

- Minh Anh , cô ấy đâu rồi ?.

- Không biết . – giọng nói Hoàng Nhi hờn dỗi , rồi đi thẳng một hơi lên phòng .

Từ lúc về nhà, anh thấy đã trễ nhưng Hoàng Nhi hay Minh Anh đều không có ở nhà anh lo lắng đi ra đi vào , hết ở trong nhà rồi đi ra đầu đường tay liên tục bấm gọi cho nó . Vậy mà chờ cho đến bây giờ chỉ để nhận được một câu hai chữ ngắn gọn “ Không biết” thôi sao.

“ cộc ... cộc....cộc...”

- Nhi anh biết em chưa ngủ , nói anh nghe nhỏ đó đang ở đâu hả ? – anh gần giọng , liên tục đập cửa nhưng vẫn im lặng .

- Nếu thật sự lo lắng cho người ta , thì tại sao còn đối xử với người ta như vậy hả hai – Hoàng Nhi mở cửa mắng xối xả .

- Vả lại anh nói cho Nhi nghe , thật ra hai có thương cậu ấy không ?

Bị câu nói của Hoàng Nhi như đánh trúng vào tim , anh khựng người , cứng họng mấp mấp mấy vài chữ không rõ .

- Hai đã không trả lời được thì cũng đừng làm cậu ấy thêm buồn nữa . – nói rồi Hoàng Nhi đóng mạnh cửa đến nỗi tạo thành gió thổi vào anh .

Đôi mắt anh trở nên âm đạm , cả cơ thể như mất hết sức lực . lấy chiếc áo khoác mặt vào rồi chạy đến F3 club .

Mới trôi qua vồn vện chỉ có một tiếng đồng hồ mà anh đã uống hết hai chai Chivas 18 , cứ uống không ngừng nghỉ , từng em, từng em xinh tươi đến ngồi lại gần đều bị anh đuổi đi .

- À, Hoàng Long hiếm lâu lắm rồi mới thấy anh ở đây – một nữ bi-a ăn mặt gọi cảm đến vuốt ve anh .

- Cút ! – anh gằn giọng nói .

- Em sẽ chăm sóc anh chu đáo mà – cô ta cố ý nẩy vòng một mình lên .

- Tôi bảo cô cút có nghe không ? – anh như một kẻ điên , ánh mắt hung tợn gằn lên những tia đỏ .

Nữ bi-a thấy vậy liền chạy đi , không dám bén mảng lại gần nữa . cứ tiếp tục uống cạn hết ly này đến ly khác . giờ đây anh cảm thấy nhớ nó , nhớ nó rất nhiều , càng lo lắng bao nhiêu thì anh lại càng uống bấy nhiêu để làm vơi đi nỗi nhớ nỗi lo trong anh. Giờ đây anh như trở thành một kẻ điên nghiện rượu như thế này .

Anh tự trách bản thân là một thằng đàn ông vô dụng , tại sao lại nổi giận với nó , tại sao lại bỏ mặt nó lúc nguy hiểm , tại sao chỉ là lời yêu nó nhưng lại không nói ra?

- Hoàng Long , mày là một thằng bất tài ha ha – anh nói trong men rượu

- Hoàng Long , mày dừng lại đi – Quốc Huy chạy đến giật lấy ly rượu của anh .

- Trả cho tao .

- Mày coi mày bây giờ có còn là Hoàng Long không ?. – Đăng Khôi xách cổ áo anh lên , lôi qua sân vận động Chi Lăng (nơi tổ chức các giải thi đấu đá bóng ở thành phố đối diện F3 club)

“ Bụp” – Đăng Khôi đâm thẳng vào mặt anh một cú rất mạnh

Anh bị mất đà , kèm theo men rượu trong người loạn choạng ngã xuống .

- Để tao yên , bọn mày đi đi . – anh hét lên như kẻ điên .

“ Bụp” – Đăng Khôi lại đâm thêm một cái nữa .

- Mày tỉnh lại đi , mày cảm thấy lo lắng thì sao không đi tìm cô ấy ? , mày thích cô ấy sao lại không dám thừa nhận , mày muốn cô ấy sao lại không chiếm lấy hả? – Đăng Khôi gằn giọng nói .

Quốc Huy chạy đến can hai người ra .

Nghe những lời nói của Đăng Khôi anh đưa tay gạt mạnh tay Đăng Khôi ra khỏi cổ áo mình , môi nhếch lên cười .

- Nếu là mày , mày có nghĩ sẽ đến với cô ấy trông khi lỡ một mai sẽ làm cô ấy tổn thương hay không – anh lau vết máu trên khoé môi nói .

- Đúng ! tao nghĩ hơn hết cứ để Thế Hiển đến với Minh Anh đi , rồi xem ai sẽ là người khiến cô ấy đau khổ hơn . – Đăng Khôi cười nửa miệng .

Những lời Đăng Khôi vừa nói như thức tỉnh anh , anh ngồi dậy lấy lại bình tĩnh nét mặt đầy suy tư , phải rồi trong khi nó như một con chim cứ riu rít bên cạnh anh còn anh thì cứ như tảng đá . anh và nó không có chút quan hệ nào thì lấy tư cách gì được răn buộc nó , lấy tư cách gì mà lại nổi nóng với nó lại còn gây tổn thương cho nó .

- Ê, không phải tao mới đâm có hai cái mà mày điên rồi chứ ?. – Đăng Khôi thúc vai anh .

- Hai đứa bây càng ngày càng giống hai đứa con gái rồi đó , suốt suốt quá – Quốc Huy cười chế giễu .

- Ha ha , ha ha , ha ha – cả ba nhìn nhau cười .

Tình bạn của phái nam đôi khi phải dùng nắm đấm thay cho lời nói , đôi khi không cần phải nói nhiều cũng hiểu được đối phương đang nghĩ gì .

- Nhậu đi – Quốc Huy xách thùng bia lên trước mặt hai người kia .

- Mày chu đáo quá đó Huy – Đăng Khôi chế giễu .

Quốc Huy nhún vai cười khoái chí ... Đăng Khôi và Quốc Huy có hỏi vì sao anh giận nó nhưng chỉ trả lời bằng quơ “ tao ghen” rồi cười mỉm cho qua . cả ba người cùng nhau luyên thuyên hết chuyện này qua chuyện khác .

Sau cuộc mây mưa với cô thư kí xinh đẹp của ba mình , trong lúc cô ta vào phòng tắm hân hoan tranh thủ điện thoại cho nó, nhưng luôn nhận được tín hiệu của tổng đài trả lời dùm , hân hơi bức dọc trong người , mặt cau có .

Cô thư kí từ trong đi ra thấy vậy , liền có cảm giác bất an suy nghĩ mông lung rằng bản thân đã không nhiệt tình cho nên hân mới như vậy , trên người chỉ quần mỗi chiếc khăn lông chạy đến chỗ hân mơn trớn .

- Thế Hiển , em xin lỗi hôm nay em hơi mệt . – cô thư kí vòng tay qua eo hân .

Hân đang mê mê bấm điện thoại nên bị giật mình khi con sâu kia đang nhoi nhoi từ phía sau .

- Tôi làm em mệt à – giọng nói hân như có ma lực thu hút đối phương , tay hân vuốt lên mái tóc còn ướt của cô thư kí .

- Không phải vậy . Chiều nay ông chủ hơi ... mạnh tay một chút – cô thư kí thẹn thùng trả lời lí nhí .

Hân hơi nhếch môi lên , trong bụng cười thầm cho người phụ nữ trước mặt mình , cô ta thật biết diễn diễn còn đạt hơn cả Ngọc Huyền , ôm cô ta vào lòng hân vuốt ve vỗ về triu mến .

- Ông ta hành hạ em bao nhiêu , thì Thế Hiển tôi sẽ quan tâm em hơn bấy nhiêu .

Người ta nói đúng “ mật ngọt thì chết ruồi” cô thư kí nghe những lời như rót mật vào tai liền xiêu lòng như chết ngã vào hân . Giờ có phải chết dưới tay lão già hung tợn kia để giúp người tình trẻ này cô ta cũng can tâm tình nguyện .

Đẩy nhẹ hân ra cô ta đi đến giở xách của mình lấy ra một thứ gì nho nhỏ đem đến đưa cho hân .

- Thế Hiển , đây là một số hồ sơ hợp tác kinh doanh gần đây của Chủ Tịch anh xem có giúp ít gì được không – cô ta đưa một usb nhỏ cho hân .

Không ngoài dự đoán của hân , chỉ vài lời nói đùa cho qua của hân hôm trước qua điện thoại , thì cô ta đã giúp hân lấy hồ sơ mật như thế này . Hân tự hào về bản thân mình .

- Hôm trước tôi chỉ nói đùa mà em làm thật sao – hân giả vờ như không muốn cô thư kí nguy hiểm , kéo cô ta lại ngồi trên đùi mình .

- Không sao , chỉ cần vì anh em sẽ làm tất cả . – cô ta tựa vào vai hân mà cười mỉm .

- Bây giờ , tôi còn là một thiếu gia . lỡ mai sau tôi không còn gì nữa liệu em có muốn bên tôi không ? – đôi mắt hân trở nên buồn bã .

Những lời hân vừa nói thêm đôi mắt buồn , làm cô thư kí thấy xót cho hân có chút lo lắng .

- Anh là con trai ruột của ông ấy mà .

- Nhưng ông ta sẽ không để tôi thừa kế ông ta không thích tôi , trừ phi tự tôi cướp lấy – hân thở dài .

- Thế Hiển , em sẽ giúp anh dù bất cứ giá nào – đôi mắt cô thư kí triu mến .

Như đạt được mục đích chính hân dùng ánh mắt ma mị mà nhìn cô ta , kim lòng không nổi dục vọng trong người cô thư kí như trời dậy , cô ta chủ động hôn hân một cách mạnh bạo và say sưa , thức ăn đã dâng tới miệng thì hân cũng không ngu tối nổi mà từ chối cả hai chìm đắm trong thiên đường tình ái .

Nó thức dậy vươn vai đón chào ngày mới “ Á ” – nó rít lên vì vết thương trên mình làm đau .

Quơ tay lấy điện thoại cũng đã mười một giờ sáng , thật không tin nổi từ khi chuyển sang nhà anh thì chưa có ngày nào nó ngủ nướng nhiều như hôm nay , bản thân nó nhớ lại những buổi sáng .

“ - cho cô năm phút nữa không dậy thì đừng trách tôi – anh đứng bên cạnh cầu nhau , tay khoanh trước ngực , nó dù không muốn cũng phải bò lết ra khỏi chăn ấm nệm êm ” .

“ reng... reng... reng...reng – anh lấy chiếc đồng hồ mà để sát ngay lỗ tai nó trong khi nó đang say sưa trong giấc mơ ”

Rồi cho có khi là cuối tuần nó khóa phòng , khóa máy , tắt chuông thì anh cũng chẳng tha cho nó .

“ rầm rầm rầm ” – anh liên tiếp đập tay vào thành cửa kêu lên nhức nhối , có muốn ngủ cũng chẳng được nữa .

Rồi có hôm đang yên ả , anh ở đâu chạy vào hất tung cả chiếc mền làm nó lảng lóc xuống sàn nhà lạnh ngắt cả da thịt .

Bất giác nó ngồi cười ngậy dại khi nhớ về những buổi sớm mai thức dậy đều có anh ở bên cạnh cầu nhau , nay lại phải tự giác dậy một mình có chút trống trải thở dài ra .

- Ông thần tài thổ địa, ông bà cố, ông bà ngoại nội, cha mẹ ơi con nhớ Hoàng Long quá , muốn giận mà giận không được thì con bé phải làm thao làm thao ?– nó úp mặt vùi mình vào chăn đập loạn xạ , kêu gào như là một đứa trẻ lăn ra ăn vạ bố mẹ .

Đánh nhau với tấm chăn một hồi nó thoáng mệt nằm suy nghĩ băng quơ về chuyện hôm qua , không phải nó nghĩ về những con người đã hành hạ nó mà nó suy nghĩ về anh nhưng mãi cũng không hiểu chuyện gì mà khiến anh giận như thế .

“ tại sao anh ấy lại bực bội mình vậy nhỉ ? ”

“ còn anh với tên Thế Hiển kia có mâu thuẫn gì ?? ”

“ mình phải tìm hiểu mới được , nhất định ... ”

Nó xoay qua cầm lấy điện thoại thì liền hoảng hốt , không thể tin vào mắt mình đang thấy .

Nguyên một lish dài số điện thoại trên danh bạ lưu là “ Tên ôn dịch (30) ”.

-Tên điên này ăn rảnh quá điện mình chi nhiều vậy? – nó lăm bằm chữ rửa hần khi thấy cả nùi cuộc gọi nhờ

- Sax, Cái gì thế này? – nó hốt hoảng tập hai khi thấy “ Người tôi yêu (58) ”

Anh gọi tới năm mươi tám cuộc nhưng lại không hề hay biết , lần này thì nó chết chắc với anh rồi , bình thường một cuộc gọi nhờ cũng đủ ăn không ngon ngủ không yên rồi , lần này bao nhiêu đó cuộc thì sao sống qua con trăng này đây .

Nó thầm khóc trong lòng mặt méo xệch đi , đang muốn khóc lóc vì mấy cuộc gọi nhờ thì điện thoại đổ chuông làm nó giật mình mém tí rơi luôn điện thoại .

“ Người tôi yêu ” – nó lúng túng nghe máy .

- À , à alo . - nói rõ ràng roét

- Ở đâu ? – anh hỏi cộc lốc , giọng nói có chút ngáy ngủ .

- Hỏi chi ?

- Sao cả đêm không về nhà ?. – anh gằn giọng hỏi .

- Không thích về , không muốn gặp anh – nó cũng nghiêng răng nói từng chữ .

“ tút ... tút ” – anh không nói gì nữa , cúp máy cái rụp .

- Hứ , anh lại còn không biết xin lỗi tôi ư , đã thế thì đi luôn hứ – nó chửi lầm bầm

- Cơ mà , tôi nhớ anh lắm . – nó cứ vậy gào thét trong phòng mà độc thoại như vậy ...

Lúc thức dậy đầu còn hơi choáng váng , nhưng vẫn quơ tay trên nệm tìm kiếm cái điện thoại mà gọi cho nó . Ngờ đâu vừa nghe mấy thôi là đã cãi nhau chí chóe với nó rồi , lúc này vừa nghe câu cuối cùng của nó anh ném thẳng điện thoại vào tường .

- Cái con nhỏ Minh Anh này – anh cáu lên .

Thật ra trước khi điện thoại anh muốn hỏi nhẹ nhàng nó , xin lỗi nó rồi muốn biết nó đang ở đâu để chuẩn bị qua đón nó , cho nó bất ngờ vậy mà mọi chuyện đã ngược lại hết tất cả .

- Tốt nhất cô đừng để tôi bắt được , không thì chết chắc – anh cầm tấm hình của nó mà nghiêng răng nói .

Tấm hình này có một lần anh đã chụp lên khi nó bị bệnh,lúc đó hai người ngủ cùng anh lấy điện thoại chụp lại mà nó không hề hay biết , anh đem đi in ra để dưới gối , nhưng chỉ có mình anh biết về điều đó .

Giờ đã hết cách thì đành phải xuống dò hỏi từ đứa em gái của mình mà thôi .

Anh kéo ghế ngồi vào bàn , mà Hoàng Nhi không thèm nhìn lấy một cái , anh cũng rõ là nhỏ em gái đang giận mình .

- Hoàng Nhi , Minh Anh ở đâu ?

- Ấy chà , đại thiếu gia nhà tui mà cũng biết quan tâm người khác quá ha – Hoàng Nhi liếc xéo nói móc .

- Hoàng Nhi ! – anh cáu lên gọi .

- Cậu ấy nói giận hai , nên không muốn gặp hết . – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc .

Vừa hay Quốc Huy mới vừa đến , thấy vậy Hoàng Nhi như có cứu tinh đứng dậy chạy vội lấy túi xách rồi lôi kéo Quốc Huy đi .

- Hoàng Nhi đứng lại đó . – anh nói với tới , nhưng mà Hoàng Nhi đã nhanh chân chạy lẹ , để lại cho anh cục tức ...

Anh đứng thừ người ra , mặt thoáng buồn , nhìn xung quanh ngôi nhà đâu đâu cũng là hình ảnh nhí nhố của nó vậy mà giờ đây chỉ có mỗi mình anh đang cô đơn trong căn nhà rộng lớn như thế này thêm những lời nói của Hoàng Nhi khi này nữa càng làm anh thêm nhiều tâm trạng .

- Em hờn đối anh ư ? – anh nói lẩm bầm thở dài .

—

Đi trên đường Quốc Huy mở miệng hỏi hàng vấn đề của Hoàng Nhi khi này .

- Em với nó sao vậy .

- Thì anh hỏi Minh Anh ở đâu đó , em hứa rồi nên không nói . – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Hôm qua cậu ấy buồn lắm đó , uống bia như uống nước lã . - Quốc Huy bênh vực anh

Nghe những lời của Quốc Huy , Hoàng Nhi cảm thấy hơi mũi lòng cho anh trai của mình , nhưng nghĩ đến Minh Anh thì cô lại cứng rắn hơn .

- Mặt kệ , cái giá cho tội ăn hiếp Minh Anh đó .

- Không thương anh hai nữa sao ? – Quốc Huy nhếch mày nhìn sang

- Không , chúng ta ghé chỗ Minh Anh trước đã nha – Hoàng Nhi đề nghị .

Quốc Huy gạt đầu mỉm cười đồng ý thuận theo , sự nhớ gì đó Hoàng Nhi xoay sang

- À , đặc biệt là anh đó anh mà nói cậu ấy ở đâu là biết tay nghe chưaaaa – Hoàng Nhi nghiêng răng tay thì néo vào hông Quốc Huy làm anh nhăn nhó .

- Á á , anh biết rồi vợ , thả ra đi đau quá đau quá .

Thấy Quốc Huy thành khẩn Hoàng Nhi mỉm cười cho qua . rồi hai người cùng nhau luyện thuyền cười nói vui vẻ suốt đoạn đường ...

89. Chương 43 : Em Hờn Dối Anh Ừ ?

Hoàng Nhi vừa bước xuống xe thì đã thấy ông anh đẹp trai của mình đứng trước cửa khoanh tay , khuôn mặt thì trầm tư âu lo .

Chào tạm biệt Quốc Huy xong rồi đi thẳng vào nhà , coi anh như người vô hình không thèm nói hay chào lấy một tiếng .

- Hoàng Nhi , đứng lại – anh nói như ra lệnh .

- Gì ? – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc .

- Minh Anh , cô ấy đâu rồi ?.

- Không biết . – giọng nói Hoàng Nhi hờn dỗi , rồi đi thẳng một hơi lên phòng .

Từ lúc về nhà, anh thấy đã trễ nhưng Hoàng Nhi hay Minh Anh đều không có ở nhà anh lo lắng đi ra đi vào , hết ở trong nhà rồi đi ra đầu đường tay liên tục bấm gọi cho nó . Vậy mà chờ cho đến bây giờ chỉ để nhận được một câu hai chữ ngắn gọn “ Không biết” thôi sao.

“ cộc ... cộc....cộc...”

- Nhi anh biết em chưa ngủ , nói anh nghe nhỏ đó đang ở đâu hả ? – anh gần giọng , liên tục đập cửa nhưng vẫn im lặng .

- Nếu thật sự lo lắng cho người ta , thì tại sao còn dỗi xử với người ta như vậy hả hai – Hoàng Nhi mở cửa mắng xối xả .

- Vả lại anh nói cho Nhi nghe , thật ra hai có thương cậu ấy không ?

Bị câu nói của Hoàng Nhi như đánh trúng vào tim , anh khựng người , cứng họng mấp mấp mấy vài chữ không rõ .

- Hai đã không trả lời được thì cũng đừng làm cậu ấy thêm buồn nữa . – nói rồi Hoàng Nhi đóng mạnh cửa đến nỗi tạo thành gió thổi vào anh .

Đôi mắt anh trở nên âm đạm , cả cơ thể như mất hết sức lực . lấy chiếc áo khoác mặt vào rồi chạy đến F3 club .

Mới trôi qua vồn vện chỉ có một tiếng đồng hồ mà anh đã uống hết hai chai Chivas 18 , cứ uống không ngừng nghỉ , từng em, từng em xinh tươi đến ngồi lại gần đều bị anh đuổi đi .

- À, Hoàng Long hiếm lâu lắm rồi mới thấy anh ở đây – một nữ bi-a ăn mặt gợi cảm đến vuốt ve anh .

- Cút ! – anh gần giọng nói .

- Em sẽ chăm sóc anh chu đáo mà – cô ta cố ý nẩy vòng một mình lên .

- Tôi bảo cô cút có nghe không ? – anh như một kẻ điên , ánh mắt hung tợn gần lên những tia đỏ .

Nữ bi-a thấy vậy liền chạy đi , không dám bén mảng lại gần nữa . cứ tiếp tục uống cạn hết ly này đến ly khác . giờ đây anh cảm thấy nhớ nó , nhớ nó rất nhiều , càng lo lắng bao nhiêu thì anh lại càng uống bấy nhiêu để làm vơi đi nỗi nhớ nỗi lo trong anh. Giờ đây anh như trở thành một kẻ điên nghiện rượu như thế này .

Anh tự trách bản thân là một thằng đàn ông vô dụng , tại sao lại nổi giận với nó , tại sao lại bỏ mặt nó lúc nguy hiểm , tại sao chỉ là lời yêu nó nhưng lại không nói ra?

- Hoàng Long , mày là một thằng bất tài ha ha – anh nói trong men rượu

- Hoàng Long , mày dừng lại đi – Quốc Huy chạy đến giật lấy ly rượu của anh .

- Trả cho tao .

- Mày coi mày bây giờ có còn là Hoàng Long không ? . – Đăng Khôi xách cổ áo anh lên , lôi qua sân vận động Chi Lăng (nơi tổ chức các giải thi đấu đá bóng ở thành phố đối diện F3 club)

“ Bụp ” – Đăng Khôi đâm thẳng vào mặt anh một cú rất mạnh

Anh bị mất đà , kèm theo men rượu trong người loạng choạng ngã xuống .

- Để tao yên , bọn mày đi đi . – anh hét lên như kẻ điên .

“ Bụp ” – Đăng Khôi đâm thêm một cái nữa .

- Mày tỉnh lại đi , mày cảm thấy lo lắng thì sao không đi tìm cô ấy ? , mày thích cô ấy sao lại không dám thừa nhận , mày muốn cô ấy sao lại không chiếm lấy hả? – Đăng Khôi gằn giọng nói .

Quốc Huy chạy đến can hai người ra .

Nghe những lời nói của Đăng Khôi anh đưa tay gạt mạnh tay Đăng Khôi ra khỏi cổ áo mình , môi nhếch lên cười .

- Nếu là mày , mày có nghĩ sẽ đến với cô ấy trông khi lỡ một mai sẽ làm cô ấy tổn thương hay không – anh lau vết máu trên khoé môi nói .

- Đúng ! tao nghĩ hơn hết cứ để Thế Hiển đến với Minh Anh đi , rồi xem ai sẽ là người khiến cô ấy đau khổ hơn . – Đăng Khôi cười nửa miệng .

Những lời Đăng Khôi vừa nói như thức tỉnh anh , anh ngồi dậy lấy lại bình tĩnh nét mặt đầy suy tư , phải rồi trong khi nó như một con chim cứ riu rít bên cạnh anh còn anh thì cứ như tảng đá . anh và nó không chưa có chút quan hệ nào thì lấy tư cách gì được răn buộc nó , lấy tư cách gì mà lại nổi nóng với nó lại còn gây tổn thương cho nó .

- Ê, không phải tao mới đâm có hai cái mà mày điên rồi chứ ? . – Đăng Khôi thúc vai anh .

- Hai đứa bây càng ngày càng giống hai đứa con gái rồi đó , suốt mướt quá – Quốc Huy cười chế giễu .

- Ha ha , ha ha , ha ha – cả ba nhìn nhau cười .

Tình bạn của phái nam đôi khi phải dùng nắm đấm thay cho lời nói , đôi khi không cần phải nói nhiều cũng hiểu được đối phương đang nghĩ gì .

- Nhậu đi – Quốc Huy xách thùng bia lên trước mặt hai người kia .

- Mày chu đáo quá đó Huy – Đăng Khôi chế giễu .

Quốc Huy nhún vai cười khoái chí ... Đăng Khôi và Quốc Huy có hỏi vì sao anh giận nó nhưng chỉ trả lời bằng quơ “ tao ghen ” rồi cười mỉm cho qua . cả ba người cùng nhau luyện thuyên hết chuyện này qua chuyện khác .

Sau cuộc mây mưa với cô thư kí xinh đẹp của ba mình , trong lúc cô ta vào phòng tắm hẩn tranh thủ điện thoại cho nó , nhưng luôn nhận được tín hiệu của tổng đài trả lời dùm , hẩn hơi bực dọc trong người , mặt cau có .

Cô thư kí từ trong đi ra thấy vậy , liền có cảm giác bất an suy nghĩ mông lung rằng bản thân đã không nhiệt tình cho nên hẩn mới như vậy , trên người chỉ quần mỗi chiếc khăn lông chạy đến chỗ hẩn mơn trớn .

- Thế Hiển , em xin lỗi hôm nay em hơi mệt . – cô thư kí vòng tay qua eo hẩn .

Hẩn đang mải mê bấm điện thoại nên bị giật mình khi con sâu kia đang nhoi nhoi từ phía sau .

- Tôi làm em mệt à – giọng nói hẩn như có ma lực thu hút đối phương , tay hẩn vuốt lên mái tóc còn ướt của cô thư kí .

- Không phải vậy . Chiều nay ông chủ hơi ... mạnh tay một chút – cô thư kí then thùng trả lời lí nhí .

Hắn hơi nhếch môi lên , trong bụng cười thầm cho người phụ nữ trước mặt mình , cô ta thật biết diễn diễn còn đậm hơn cả Ngọc Huyền , ôm cô ta vào lòng hắn vuốt ve vỗ về trìu mến .

- Ông ta hành hạ em bao nhiêu , thì Thế Hiển tôi sẽ quan tâm em hơn bấy nhiêu .

Người ta nói đúng “ mật ngọt thì chết ruồi” cô thư kí nghe những lời như rót mật vào tai liên xiêu lòng như chết ngã vào hắn . Giờ có phải chết dưới tay lão già hung tợn kia để giúp người tình trẻ này cô ta cũng can tâm tình nguyện .

Đẩy nhẹ hắn ra cô ta đi đến giở xách của mình lấy ra một thứ gì nhỏ nhỏ đem đến đưa cho hắn .

- Thế Hiển , đây là một số hồ sơ hợp tác kinh doanh gần đây của Chủ Tịch anh xem có giúp ít gì được không – cô ta đưa một usb nhỏ cho hắn .

Không ngoài dự đoán của hắn , chỉ vài lời nói đùa cho qua của hắn hôm trước qua điện thoại , thì cô ta đã giúp hắn lấy hồ sơ mật như thế này . Hắn tự hào về bản thân mình .

- Hôm trước tôi chỉ nói đùa mà em làm thật sao – hắn giả vờ như không muốn cô thư kí nguy hiểm , kéo cô ta lại ngồi trên đùi mình .

- Không sao , chỉ cần vì anh em sẽ làm tất cả . – cô ta tựa vào vai hắn mà cười mỉm .

- Bây giờ , tôi còn là một thiếu gia . lỡ mai sau tôi không còn gì nữa liệu em có muốn bên tôi không ? – đôi mắt hắn trở nên buồn bã .

Những lời hắn vừa nói thêm đôi mắt buồn , làm cô thư kí thấy xót cho hắn có chút lo lắng .

- Anh là con trai ruột của ông ấy mà .

- Nhưng ông ta sẽ không để tôi thừa kế ông ta không thích tôi , trừ phi tự tôi cướp lấy – hắn thở dài .

- Thế Hiển , em sẽ giúp anh dù bất cứ giá nào – đôi mắt cô thư kí trìu mến .

Như đạt được mục đích chính hắn dùng ánh mắt ma mị mà nhìn cô ta , kìm lòng không nổi dục vọng trong người cô thư kí như trời dậy , cô ta chủ động hôn hắn một cách mạnh bạo và say sưa , thức ăn đã dâng tới miệng thì hắn cũng không ngu tối nổi mà từ chối cả hai chìm đắm trong thiên đường tình ái .

Nó thức dậy vươn vai đón chào ngày mới “ Á” – nó rít lên vì vết thương trên mình làm đau .

Quơ tay lấy điện thoại cũng đã mười một giờ sáng , thật không tin nổi từ khi chuyển sang nhà anh thì chưa có ngày nào nó ngủ nướng nhiều như hôm nay , bản thân nó nhớ lại những buổi sáng .

“ - cho cô năm phút nữa không dậy thì đừng trách tôi – anh đứng bên cạnh cầu nhau , tay khoanh trước ngực , nó dù không muốn cũng phải bò lết ra khỏi chăn ấm nệm êm” .

“ reng... reng... reng...reng – anh lấy chiếc đồng hồ mà để sát ngay lỗ tai nó trong khi nó đang say sưa trong giấc mơ”

Rồi cho có khi là cuối tuần nó khóa phòng , khóa máy , tắt chuông thì anh cũng chẳng tha cho nó .

“ rầm rầm rầm” – anh liên tiếp đập tay vào thành cửa kêu lên nhức nhối , có muốn ngủ cũng chẳng được nữa .

Rồi có hôm đang yên ả , anh ở đâu chạy vào hất tung cả chiếc mền làm nó lảng lóc xuống sàn nhà lạnh ngắt cả da thịt .

Bất giác nó ngồi cười ngậy đại khi nhớ về những buổi sớm mai thức dậy đều có anh ở bên cạnh cầu nhau , nay lại phải tự giác dậy một mình có chút trống trải thở dài ra .

- Ông thần tài thổ địa, ông bà cố, ông bà ngoại nội, cha mẹ ơi con nhớ Hoàng Long quá , muốn giận mà giận không được thì con bé phải làm sao làm sao ?- nó úp mặt vùi mình vào chăn đập loạn xạ , kêu gào như là một đứa trẻ lăn ra ăn vạ bố mẹ .

Đánh nhau với tấm chăn một hồi nó thoáng mệt nằm suy nghĩ bằng quơ về chuyện hôm qua , không phải nó nghĩ về những con người đã hành hạ nó mà nó suy nghĩ về anh nhưng mãi cũng không hiểu chuyện gì mà khiến anh giận như thế .

“ tại sao anh ấy lại bức bối mình vậy nhỉ ?”

“ còn anh với tên Thế Hiển kia có mâu thuẫn gì ??”

“ mình phải tìm hiểu mới được , nhất định ...”

Nó xoay qua cầm lấy điện thoại thì liền hoảng hốt , không thể tin vào mắt mình đang thấy .

Nguyên một lish dài số điện thoại trên danh bạ lưu là “ Tên ôn dịch (30)”.

-Tên điên này ăn rảnh quá điện mình chi nhiều vậy? – nó lăm băm chữ rửa hần khi thấy cả nùi cuộc gọi nhờ

- Sax, Cái gì thế này? – nó hốt hoảng tập hai khi thấy “ Người tôi yêu (58) ”

Anh gọi tới năm mươi tám cuộc nhưng lại không hề hay biết , lần này thì nó chết chắc với anh rồi , bình thường một cuộc gọi nhờ cũng đủ ăn không ngon ngủ không yên rồi , lần này bao nhiêu đó cuộc thì sao sống qua con trăng này đây .

Nó thầm khóc trong lòng mặt méo xệch đi , đang muốn khóc lóc vì mấy cuộc gọi nhờ thì điện thoại đổ chuông làm nó giật mình mém tí rơi luôn điện thoại .

“ Người tôi yêu” – nó lúng túng nghe máy .

- À , à alo . - nói rỗng roét

- Ở đâu ? – anh hỏi cộc lốc , giọng nói có chút ngáy ngủ .

- Hỏi chi ?

- Sao cả đêm không về nhà ?. – anh gằn giọng hỏi .

- Không thích về , không muốn gặp anh – nó cũng nghiêng răng nói từng chữ .

“ tút ... tút ” – anh không nói gì nữa , cúp máy cái rụp .

- Hứ , anh lại còn không biết xin lỗi tôi ư , đã thế thì đi luôn hứ – nó chửi lăm băm

- Cơ mà , tôi nhớ anh lắm . – nó cứ vậy gào thét trong phòng mà độc thoại như vậy ...

Lúc thức dậy đầu còn hơi choáng váng , nhưng vẫn quơ tay trên nệm tìm kiếm cái điện thoại mà gọi cho nó . Ngờ đâu vừa nghe máy thôi là đã cãi nhau chí chóe với nó rồi , lúc này vừa nghe câu cuối cùng của nó anh ném thẳng điện thoại vào tường .

- Cái con nhỏ Minh Anh này – anh cáu lên .

Thật ra trước khi điện thoại anh muốn hỏi nhẹ nhàng nó , xin lỗi nó rồi muốn biết nó đang ở đâu để chuẩn bị qua đón nó , cho nó bất ngờ vậy mà mọi chuyện đã ngược lại hết tất cả .

- Tốt nhất cô đừng để tôi bắt được , không thì chết chắc – anh cầm tấm hình của nó mà nghiêng răng nói .

Tấm hình này có một lần anh đã chụp lên khi nó bị bệnh,lúc đó hai người ngủ cùng anh lấy điện thoại chụp lại mà nó không hề hay biết , anh đem đi in ra để dưới gối , nhưng chỉ có mình anh biết về điều đó .

Giờ đã hết cách thì đành phải xuống dò hỏi từ đứa em gái của mình mà thôi .

Anh kéo ghế ngồi vào bàn , mà Hoàng Nhi không thèm nhìn lấy một cái , anh cũng rõ là nhỏ em gái đang giận mình .

- Hoàng Nhi , Minh Anh ở đâu ?

- Ấy chà , đại thiếu gia nhà tui mà cũng biết quan tâm người khác quá ha – Hoàng Nhi liếc xéo nói móc .

- Hoàng Nhi ! – anh cáu lên gọi .

- Cậu ấy nói giận hai , nên không muốn gặp hết . – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc .

Vừa hay Quốc Huy mới vừa đến , thấy vậy Hoàng Nhi như có cứu tinh đứng dậy chạy vội lấy túi xách rồi lôi kéo Quốc Huy đi .

- Hoàng Nhi đứng lại đó . – anh nói với tôi , nhưng mà Hoàng Nhi đã nhanh chân chạy lẹ , để lại cho anh cục tức ...

Anh đứng thừ người ra , mặt thoáng buồn , nhìn xung quanh ngôi nhà đầu đầu cũng là hình ảnh nhí nhố của nó vậy mà giờ đây chỉ có mỗi mình anh đang cô đơn trong căn nhà rộng lớn như thế này thêm những lời nói của Hoàng Nhi khi nãy nữa càng làm anh thêm nhiều tâm trạng .

- Em hờn đối anh ư ? – anh nói lầm bầm thở dài .

Đi trên đường Quốc Huy mở miệng hỏi hàng vấn đề của Hoàng Nhi khi nãy .

- Em với nó sao vậy .

- Thì anh hai hỏi Minh Anh ở đâu đó , em hứa rồi nên không nói . – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Hôm qua cậu ấy buồn lắm đó , uống bia như uống nước lã . - Quốc Huy bênh vực anh

Nghe những lời của Quốc Huy , Hoàng Nhi cảm thấy hơi mũi lòng cho anh trai của mình , nhưng nghĩ đến Minh Anh thì cô lại cứng rắn hơn .

- Mặt kệ , cái giá cho tội ăn hiếp Minh Anh đó .

- Không thương anh hai nữa sao ? – Quốc Huy nhếch mày nhìn sang

- Không , chúng ta ghé chỗ Minh Anh trước đã nha – Hoàng Nhi đề nghị .

Quốc Huy gạt đầu mỉm cười đồng ý thuận theo , sức nhớ gì đó Hoàng Nhi xoay sang

- À , đặc biệt là anh đó anh mà nói cậu ấy ở đâu là biết tay nghe chưaaaa – Hoàng Nhi nghiêng răng tay thì nhéo vào hông Quốc Huy làm anh nhăn nhó .

- Á á , anh biết rồi vợ , thả ra đi đau quá đau quá .

Thấy Quốc Huy thành khẩn Hoàng Nhi mỉm cười cho qua . rồi hai người cùng nhau luyên thuyên cười nói vui vẻ suốt đoạn đường ...

90. Chương 44 : Đột Nhập

Tập Đoàn ENJOY .

Sau khi chuẩn bị các tập tài liệu cho cuộc họp sáng nay , cô thư kí trở về phòng Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị .

“cách” – cô thư kí đẩy nhẹ cửa bước vào.

- Thưa Chủ Tịch tôi đã chuẩn bị xong hết rồi ạ , ngài có thể bắt đầu cuộc họp – cô thư kí cúi đầu .

Đóng tập hồ sơ đang đọc dở lại , Sang Thế Hùng rời khỏi chiếc ghế tiến đến cô thư kí , kéo mạnh cô ta đến gần mình hôn một cách rất thô bạo rồi mới chịu rời đi .

Cô thư kí dù thấy kinh tởm nhưng cũng phải cô nhẫn nhịn , dù gì cũng chịu đựng rất lâu rồi , thâm tâm cô ta giờ đây đang chờ đợi một ngày chính con trai của ông ta sẽ cứu rỗi cuộc đời cô ta .

Cuộc họp đang bắt đầu diễn ra dự là sẽ kéo dài đến vài tiếng , thời cơ thích hợp nhất chính là lúc này . cô thư kí trở về lại phòng Chủ Tịch , vì là thư kí riêng nên cô ta có thể dễ dàng mở mật mã vào phòng .

Lục lọi mọi thứ cô thư kí chỉ thấy những hợp đồng mua bán trao đổi hết sức bình thường , còn những tài liệu quan trọng thì lại chẳng thấy đâu , mắt hướng lên đồng hồ cũng đã hai tiếng trôi qua rồi . mồ hôi trên trán xuất hiện , cô thư kí đưa mắt đảo quanh khắp căn phòng .

Làm việc nhiều năm , căn phòng này cũng không có gì xa lạ với cô thư kí nữa thế nhưng cô luôn nghi ngờ có điều gì bất thường trong lại không thể tìm ra , khá thắm mệt nên đến ngồi ở ghế sofa .

Đang định chớp mắt một tí , thì tấm gương phản chiếu một đường ngang nhỏ phía dưới , đôi lông mày nhúu lại cuối xuống xem xét , đưa tay đẩy nhẹ miêng gỗ sang một bên , cô thư kí giật mình , quả thật suy đoán của bản thân cô không hề sai , mà là Sang Thế Hùng quá sảo quyệt . Không ngờ ông ta lại có một tủ bí mật lại dùng nó làm bàn tiếp khách .

- Sang Thế Hùng ông thật cao tay - cô thư kí nhếch môi cười khinh .

Chuyện chưa dừng lại ở đó , muốn mở chiếc hộp này ra phải có mật mã . thoáng chốc cô thư kí nghĩ chuyện này khá đơn giản . đặt ngón tay lên bấm vài số rồi chờ kết quả .

Loading... - trên màn ảnh mật mã đang chạy kiểm duyệt .

“ đăng nhập lần thứ nhất thất bại , xin mời nhập lại ” .

- Thất bại ư , không phải ông ta để ngày sinh của mình , thì chắc ngày sinh của Thế Hiển - cần môi suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục thử lại một lần nữa .

“ đăng nhập lần hai thất bại , xin mời nhập lại “

- Chết tiệt - cô ta bực mình chửi .

Cô ấy biết loại kết này , nếu đăng nhập quá ba lần mà không mở được sẽ kích hoạt chuông báo động , đồng thời phải mất một tuần sau mới được phép đăng nhập lại .

Đứng dậy đi tới đi lui tay khoanh trước ngực mà suy nghĩ nhưng toàn là ngã cụt , sực nhớ đến Thế Hiển liền gọi cho hắn .

- Alo . - hắn bắt máy nghe đồng thời ra hiệu cho Thy Thy im lặng .

- Thế Hiển , em tìm ra mọi kết mật nhưng cần mật khẩu ... - giọng nói cô thư kí vội vã .

Hắn lấy tay che điện thoại quay sang Thy Thy , ra hiệu ngồi im chờ hắn rồi lên ra ngoài .

Thy Thy không phải tuýp người chịu ngồi yên nghe theo lời người khác , cho nên cũng âm thầm đi theo đứng nấp ở một góc mà nghe lén .

- Không lẽ em không biết những con số ông ta hay dùng . - hắn dò hỏi .

- Ông ta rất hay dùng ngày sinh , vậy mà em thử ngày sinh của anh và ông ta nhưng đều thất bại .

- Bây giờ một là mở được , hai là ông ta sẽ phát giác và nghi ngờ , chắc chỉ còn một giờ đồng hồ mà thôi - giọng cô thư kí có vẻ hối hả .

- Em cứ bình tĩnh để tôi suy nghĩ một lát - hắn trấn an , rồi trầm tư suy nghĩ .

- 24/12 - hắn đọc đại con số mà chính hắn cũng làm mật khẩu .

- Tôi sẽ đến ngay . - hắn nói rồi liền cúp máy .

Thy Thy trông thấy liền chạy thật nhanh trở về chỗ ngồi , hắn đi vào trong lấy áo ấm, về mặt trông rất vội , Thy Thy giả ngu giả ngơ như không biết gì .

- Đi đâu hả Thế Hiển? .

- Chúng ta về thôi , anh sẽ đưa em về .

- Nhưng mà hôm nay là ngày hẹn của chúng ta mà - Thy Thy cau có .

- Tối anh sẽ đón em được chứ - hắn cười tươi rồi khoát tay Thy Thy rời quán .

Qua cuộc nghe lén Thy Thy cũng biết rõ hần đi đâu nên cũng không tiện làm phiền , đồng ý chiều theo chứ nếu mà cố tình giận hay gò bó hần thì mối quan hệ này sẽ không biết đi về đâu .

Đưa Thy Thy về nhà , hần hôn tạm biệt rồi quay đầu xe chạy thực mạng , tốc độ cực nhanh làm cho người đi đường phải nép lên lề để không phải gặp tử thần, hần lạng lách vượt luôn cả đèn giao thông .

Sau khi nghe được con số của hần , cô thư kí quay lại kết gối kia bấm mật mã , tay run run , môi bặm lại .

- Liệu thôi – cô thư kí thở mạnh , rồi đưa ngón tay lên bấm .

Lại tín hiệu loading... , ngồi chờ chỉ vài giây nhưng dường như muốn xiu theo những giây đó .

“ títtttttt” đèn nhấp nháy .

“ cách “ – tiếng động mở của két gỗ . Như trút bỏ được gánh nặng , cô thư kí thở phào nhẹ nhõm .

Bên trong là một vài viên kim cương , bên dưới là một số hồ sơ dày cộm , quả thật không sai , tài liệu mật dường như Sang Thế Hùng đã cất hết vào đây .

Lấy vài tập hồ sơ ra , có Thư kí đảo mắt xem qua , thì vô cùng hốt hoảng . toàn bộ số kim cương nhập năm trước đều là buồng lậu , không được kiểm định . thêm vài hồ sơ trốn thuế rất nặng , mua bán kim cương trái phép ...vâng...vâng...

- Nếu để ông ta bắt được thì coi như xong mạng mình – cô thư kí nghĩ mông lung .

Sắp xếp lại định đến bàn làm việc photo ra vài tờ thì nghe thấy tiếng mở cửa ...

“ cạnh ” – Sang Thế Hùng bước vào đã thấy bóng dáng cô thư kí nóng bỏng của mình đang ngồi xoay về vào bờ tường .

- Sao cô lại ở đây – Sang Thế Hùng gần giọng như giận dữ .

Cô thư kí xoay ra ngoài môi mím lên cười , hàng cúc áo đã được mở sẵn ra , tay đưa tháo chun cột tóc , làm tóc xõa xuống lòa xòa càng tăng thêm vẻ quyến rũ . Người Sang Thế Hùng giờ đang nóng hết cả lên , tay nới lỏng cavat nuốt nước bọt , sự gợi tình của cô thư kí đã làm Sang Thế Hùng xóa tan đi mọi nghi ngờ lúc này .

Không chờ đợi nữa , sau cuộc họp đầy căng thẳng Sang Thế Hùng cũng muốn giảm stress liền lao đến bế cô thư kí nóng bỏng của mình sang ghế sofa bước vào màn mây mưa ...

Trở lại hai phút trước khi Sang Thế Hùng bước vào .

Khi nghe tiếng bấm mật mã mở cửa , cô thư kí liền nhanh tay sắp xếp hồ sơ ngăn nắp rồi đóng két gỗ , nhanh chân chạy lại chiếc ghế , để hần không nghi ngờ nên cởi thêm vài cúc áo để đánh tán suy nghĩ của hần ...

Khi Sang Thế Hùng đưa cô thư kí sang ghế sofa thì mới hay rằng chưa kéo tấm gỗ phía ngoài vào , Sang Thế Hùng như bất giác định quay đầu lại thì cô thư kí chộp lấy đầu Sang Thế Hùng mà chủ động hôn mạnh dạng . đồng thời lấy chân đẩy nhẹ tấm gỗ lại vị trí cũ .

Hần đến tập đoàn của ba mình , dựng xe chạy thẳng một mạch lên trên như tên điên , bảo vệ có muốn cản cũng không được , chỉ cần thấy sắc mặt hần như vậy thì tất cả nhân viên cố nén tiếng động để giữ lấy sự bình yên .

Hần định chạy qua phòng ba mình , nhưng lại quay đầu chạy vào phòng camera trước . Quan sát không thấy ai hần liền lên vào còn để bên ngoài dòng chữ “ Đang Bảo Trì ” , xem camera ở tầng mười lăm hần thấy cô thư kí và cha hần đang hôn nhau đắm đuối , thì phần nào cũng thở nhẹ nhõm vì cô thư kí đã xử lí được dễ dàng , bắt tay vào công việc chỉ vài thao tác nhỏ hần đang đối được lập trình thời gian cô thư kí lại vào phòng làm việc của ba hần một cách dễ dàng rồi rời đi không một chút dấu vết .

Mới đó mà cũng đã chớm tối , hần định đi rút Thy Thy như thì nhận được cuộc gọi của cô thư kí .

- Tôi nghe . – giọng nói của hần ảm áp nhỏ nhẹ .

- Ông ta , hức hức anh đến với em được không? – cô thư kí thút thút qua điện thoại .

- Ngoan , bình tĩnh tôi sẽ đến em đang ở đâu .

Cô thư kí đọc địa chỉ và số phòng cho hấn , nhận được hấn liền quay xe trở về nhà thay bộ trang phục khác . lần này hấn đang công tác nên chọn cho mình chiếc áo sơ mi quần tây bảnh bao phong độ , nhìn vào như một người đàn ông thực thụ chứ không phải một cậu con trai năng động , nhiệt huyết tuổi trẻ nữa .

Hôm nay dù Thy Thy có đòi chia tay cũng được , hấn đoán chắc cô thư kí đã thoát được khỏi tay cha hấn ngày hôm nay thì chắc hấn đã biết điều gì đó cho nên bất kể giá nào hấn cũng sẽ đến khách sạn .

Cô thư kí gọi sẵn một chai cham banh và đĩa trái cây , cô ta mang trên mình một chiếc váy ngủ mỏng tanh , để lộ rõ cả da thịt , đường cong quyến rũ trên cơ thể , lấy son tô thêm mặt dầu giờ đây môi cô ta đã rất là đậm .

Hấn cho xe vào gara rồi đi lên theo tìm phòng , thì thấy nó từ trong thang máy bước ra .

- Ô tên điên , anh vào đây làm gì? – nó vỗ tay như phát hiện ra kẻ gian .

Thoáng giật mình khi gặp nó ở nơi này , hấn có chút lúng túng rồi vận dụng đầu óc nhanh chóng xử lí .

- À há , không ngờ nhìn cô ngoan hiền thế mà lại ... - hấn cũng vỗ tay một cái rõ lớn nhìn nó đầy nghi ngờ .

- Diên à , tại tui không về nhà được chứ bộ – nó chu môi nói .

- Thôi cô đừng có mà biện hộ , ai đời con gái con lứa mà lại ở khách sạn còn lại ngهنه mặt đi trong khách sạn như thế này – hấn đứng bắt bẻ nó .

- Sao cũng được , nói chuyện với anh khác gì nói với đầu gối – nó liếc xéo rồi hếch mặt bỏ đi .

Gặp nó hấn như gặp phải thần tượng của mình vậy , tâm trạng bỗng thấy vui hấn không còn nhớ đến ai hết , giờ hấn chỉ muốn đi với nó , vâng mục tiêu của hấn bây giờ là muốn ám nó .

Hấn nắm tay kéo nó lại .

- Ô tên điên muốn gì , bỏ ra coi . – nó vung tay nhưng đã bị hấn nắm chặt .

- Đi ăn tối , tôi đói – hấn nói rồi kéo nó đi , mặt kệ cho nó đang la lối ồm sồm không chịu đi .

- Giờ có đi không ? – hấn

- Không – nó giận đỏ mặt trả lời chắc nịch .

- Vậy thì đừng có mà trách tôi ác – mặt nó còn đang ngơ ngác không hiểu hấn nói gì thì hấn đã vác nó lên vai miệng thì cười hề hề ra khỏi khách sạn .

- Buông ra tên vô lại , tên chết bầm thả tôi xuống , Thế Hiển có nghe không ? – nó la ré .

- Cô mà còn không im thì đừng bảo sao tôi hôn cô đó – hấn nói với giọng điệu nghiêm túc .

Nghe thấy vậy nó liền lấy tay bịt miệng mình , thôi đành cam chịu chứ để hấn đụng vào thì không thể nào . không thấy một chút âm thanh nào từ nó phát ra nữa môi hấn liền cười nhếch lên . Thật sự treo đùa nó làm hấn vui , nói đúng hơn mỗi lúc bên nó hấn lại cảm thấy thoải mái đến lạ thường .

Nó định xuống đi ăn tối thì ngờ đâu gặp hấn để giờ đây phải ôm cục tức trong cổ họng , thôi cũng kệ nó cảm thấy như mình được may mắn trong lúc đang nguy khó thì ngu gì mà nó lại từ chối , thôi thì để trả thù hấn nó quyết định ăn thật nhiều .

Cũng đúng thôi chính hấn là một trong những nguyên nhân làm nó thiệt hại mà cho nên bây giờ hấn trả là đúng .

Đi ngang qua khu thương mại HAGL (Hoàng Anh Gia Lai) , nó bảo hấn dừng xe , làm hấn phanh gấp nên hơi cau có .

- Xuống thôi , lẹ lên – nó giục hấn .

Hấn đành chiều theo , tắt xe vào đỗ bên lề đường rồi chạy theo nó , công nhận tuy chân ngắn nhưng mà hể đến đồ ăn là nó chạy nhanh thật , thoáng chốc môi hấn cong lên mà cười .

Nó dẫn hấn vào một con hẻm nhỏ xíu , lại rất hiếm ánh đèn .

- Nè Minh Anh , tôi biết tôi đẹp trai , nếu cô muốn thì cứ nói thẳng tôi sẽ suy nghĩ không cần phải vậy đâu – hấn gãi đầu .

- Anh điên à , tôi đi ăn không phải ... như anh nghĩ ô kê – nó nói sang sảng lên , rồi cầm tay hấn kéo đi .

Hấn như chết lịm , tim đập lên thành thịnh . đầu hấn như muốn nổ tung . nếu ánh sáng của đèn đường rõ có thể thấy mặt hấn đang đỏ lên ngượng ngùng . đây chính là lần đầu tiên nó chủ động nắm tay hấn , không phải là bị gượng ép mà là nó đang nắm tay hấn cùng nhau đi ăn tối .

- Tá đạ, tới nơi rồi – nó mừng rỡ reo lên .

- Hì hì – hấn cười ngây người như tên ngốc .

- Ê anh cười đó sao – nó thúc nhẹ bên hông hấn .

Lời nói đó như cảnh tỉnh hấn , lập tức hấn trở về khuôn mặt như thường .

- Vô đi – nó hối thúc .

Hấn đi theo nó vào trong , ngược nhìn sơ qua đây chỉ là một quán nhậu nhỏ rất bình thường lại còn sâu trong ngõ trong ngách , không quên liếc nhìn biển hiệu của quán hai chữ “ BỐ HÙNG” to chà bá đập vào mắt hấn .

Kéo ghế ngồi xuống đôi mắt hấn vẫn đảo mà nhìn xung quanh . Thấy vậy nó lên tiếng gọi hấn về thực tại .

- trời này nhắm chút rượu đã lắm nhỉ – nó vừa huýt sáo vừa nói .

- Tôi tưởng cô uống sữa thôi chứ ha ha – hấn cười phá lên .

Hấn liền hiểu ý nó muốn mời hấn uống rượu mà giả vờ nói bằng quơ đây mà .

Quý thần ơi , hấn nghĩ sao lại chăm chọc nó giữa chốn công cộng như thế này , thật là mất mặt, bây giờ mà có cái lỗ chắc nó chui xuống thật .

- Ủa ngon thử xem coi ai hơn ai hứ – nó lườm hấn thách thức .

- Ờ , ngon nhào vô kiểm ăn– hấn cũng hưởng ứng liếc xéo nó .

- Bố Hùng , cho con một xị rượu RÔ GÔ VI NA - nó gọi to .

Giờ là đến phiên hấn muốn chui vào chỗ nào đó mà nấp , nghĩ có ra không chứ , một đứa con gái lại đi gọi thức ăn , lại còn la to giữa chốn đông người , hấn cảm thấy dị thay cho nó .

- Có ngay có ngay – tiếng một bác tuổi trung niên trả lời thánh thót .

Hấn nhìn nó mỉm cười , mắt nó cứ nhìn lên nhìn xuống cái tờ menu .

- Minh Anh , Rô gô vi na là gì vậy? – hấn gọi hỏi thỏ thẻ .

- Ha ha , rô gô vi na cũng không biết , vậy mà đòi uống với tôi ha ha – nó vừa đập bàn vừa ôm bụng cười .

Rồi xong , giờ hấn không biết làm sao luôn , mặt hấn đỏ lên không biết vì quê hay là hấn đang tức nó , trong khi thật sự hấn không biết thứ đó là gì nên mới hỏi đã vậy nó còn cười còn nói lớn , mọi người trong quán nhìn hấn như một vật thể từ một hành tinh khác đáp xuống , hấn lấy tay che toàn bộ khuôn mặt mình lại .

- Thôi không đùa với anh nữa , là rượu gạo Việt Nam nó ha ha – nó vẫn cười khúc khích .

Giờ hấn mới hiểu ra thì nổi máu điên lên vì quê , lườm liếc nó . Thấy vậy nó lấy tay bịt miệng mà ngưng cơn cười của mình .

- Đây , có ngay có ngay - ông bác trung niên đặt xuống bàn một chai rượu gạo .

- Chà , Minh Anh lâu rồi không thấy cháu ghé quán.

- Hihi , bố hùng còn nhớ con ạ – nó mỉm cười .

- À cho con mấy món này , cá cơm chiên bơ , công chúa trần trường , thầy tu gõ mõ và bánh trắng nữa nhé hihi – nó gọi một tràn , mặt kệ cho tên kia ngồi đối diện không hiểu gì hết .

Bố Hùng viết lại trên mảnh giấy nhỏ , rồi cười chào hai bọn nó đi đến bàn khác . Được cơ hội hấn hỏi liền .

- Công chúa trần trường , thầy tu gõ mõ là gì – hấn dò xét .

- Xíu rồi biết – nó .

Thấy vậy hấn chẳng buồn hỏi nữa , mặt dù là giờ nó muốn người đối diện nó là anh chứ không phải hấn từ lâu nó đã muốn dẫn anh đến đây nhưng chưa có cơ hội . thôi kệ dấu sao tên trước mặt nó hơi xấu xa nhưng tâm trạng nó không vui thì hấn lại xuất hiện để nó trút giận , nghĩ lại cũng có chút thoải mái nên chấp nhận được .

Chưa đầy 20 phút sau , Bố Hùng bê lên trên bàn nó một đĩa cá cơm , một đĩa ếch , một đĩa đậu khuôn , mùi khói thức ăn bay lên thơm phức , ngay cả hấn cũng nuốt nước miếng .

- Cảm ơn bố , ngon quá .

- Hai đứa dùng ngon – bố hùng mỉm cười rồi đi sang bàn khác .

Hấn đảo mắt nhìn các món ăn bày trên bàn , nãy giờ hấn cứ tưởng cao lương mỹ vị gì nào ngờ là những món này .

- Đó món ếch là công chúa trần trường đó ha ha , còn đậu khuôn là thầy tu gõ mõ ha ha – nó cười ha hả giải thích cho hấn .

Thật tình tối nay con nhỏ này cười đều hấn suốt , làm hấn quê không thể chịu được liền lấy đĩa gấp lát đậu khuôn cho vào miệng nó .

Cả hai người vừa thưởng thức món ăn vừa nhấp vài chén luyên thuyên đủ thứ , không nó chọc hấn thì hấn cũng chọc nó .

Kéo rê một lát nó đã gục trước hấn , lúc nó say nói linh tinh đủ mọi thứ nói còn nhiều hơn cả lúc bình thường , cách tốt nhất để hấn đỡ mất mặt là nhanh chóng thoát khỏi đây, nên gọi Bố Hùng đến tính tiền . rồi công nó ra xe .

Nó tuy lùn nhưng thân hình mập ú ù công nó trên lưng hấn không khác gì đang vác phải con heo , thêm men rượu trong người càng làm cho cơ thể nặng thêm , bước đi chậm lại có chút loạng choạng không vững .

- Hoàng Long , tôi nó cho anh nghe , là tôi thích anh , là thích anh đó thì sao – nó kêu gào giọng say sấn .

- Anh không thích thôi , làm gì mà phải sỉ nhục tôi hả? – nó gượng dậy nắm tóc hấn tưởng là anh mà lay qua lay lại .

Giờ mà hấn có kêu trời thì trời không thấu đây mà , hấn đã mệt nhọc khi công nó rồi , vậy mà nó còn tương tư người đàn ông khác mà xem hấn như người nộm đem ra mà cẩu xé . Muốn tức điên lên nhưng mà không được .

Sấn tiện nó đang say hấn liền tra hỏi .

- Giờ cô ở đâu?

- Anh bị đỡ hơi hả , không phải tôi ở cùng với anh hay sao hả tên Khủng Long kia – nó đánh vào đầu hấn một cái .

- Ấy sì cái con nhỏ này – hấn thả nó xuống .

Nó đứng không vững dựa tay vào hàng rào nhà người ta , thì con chó xém tí nữa cào phải tay nó cũng may nhờ hấn kéo nó ra kịp .

91. Chương 44 : Đột Nhập

Tập Đoàn ENJOY .

Sau khi chuẩn bị các tập tài liệu cho cuộc họp sáng nay , cô thư kí trở về phòng Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị .

“cách” – cô thư kí đẩy nhẹ cửa bước vào.

- Thưa Chủ Tịch tôi đã chuẩn bị xong hết rồi ạ , ngài có thể bắt đầu cuộc họp – cô thư kí cuối đầu .

Đóng tập hồ sơ đang đọc dở lại , Sang Thế Hùng rời khỏi chiếc ghế tiến đến cô thư kí , kéo mạnh cô ta đến gần mình hôn một cách rất thô bạo rồi mới chịu rời đi .

Cô thư kí dù thấy kinh tởm nhưng cũng phải cô nhẫn nhịn , dù gì cũng chịu đựng rất lâu rồi , thâm tâm cô ta giờ đây đang chờ đợi một ngày chính con trai của ông ta sẽ cứu rỗi cuộc đời cô ta .

Cuộc họp đang bắt đầu diễn ra dự là sẽ kéo dài đến vài tiếng , thời cơ thích hợp nhất chính là lúc này . cô thư kí trở về lại phòng Chủ Tịch , vì là thư kí riêng nên cô ta có thể dễ dàng mở mật mã vào phòng .

Lục lại mọi thứ cô thư kí chỉ thấy những hợp đồng mua bán trao đổi hết sức bình thường , còn những tài liệu quan trọng thì lại chẳng thấy đâu , mắt hướng lên đồng hồ cũng đã hai tiếng trôi qua rồi . mồ hôi trên trán xuất hiện , cô thư kí đưa mắt đảo quanh khắp căn phòng .

Làm việc nhiều năm , căn phòng này cũng không có gì xa lạ với cô thư kí nữa thế nhưng cô luôn nghi ngờ có điều gì bất thường trong lại không thể tìm ra , khá thấm mệt nên đến ngồi ở ghế sofa .

Đang định chớp mắt một tí , thì tấm gương phản chiếu một đường ngang nhỏ phía dưới , đôi lông mày nhíu lại cuối xuống xem xét , đưa tay đẩy nhẹ miếng gỗ sang một bên , cô thư kí giật mình , quả thật suy đoán của bản thân cô không hề sai , mà là Sang Thế Hùng quá xảo quyệt . Không ngờ ông ta lại có một tủ bí mật lại dùng nó làm bàn tiếp khách .

- Sang Thế Hùng ông thật cao tay – cô thư kí nhếch môi cười khinh .

Chuyện chưa dừng lại ở đó , muốn mở chiếc hộp này ra phải có mật mã . thoáng chốc cô thư kí nghĩ chuyện này khá đơn giản . đặt ngón tay lên bấm vài số rồi chờ kết quả .

Loading... - trên màn ảnh mật mã đang chạy kiểm duyệt .

“ đăng nhập lần thứ nhất thất bại , xin mời nhập lại ” .

- Thất bại ư , không phải ông ta để ngày sinh của mình , thì chắc ngày sinh của Thế Hiển – cần môi suy nghĩ một lúc rồi tiếp tục thử lại một lần nữa .

“ đăng nhập lần hai thất bại , xin mời nhập lại “

- Chết tiệt – cô ta bực mình chửi .

Cô ấy biết loại kết này , nếu đăng nhập quá ba lần mà không mở được sẽ kích hoạt chuông báo động , đồng thời phải mất một tuần sau mới được phép đăng nhập lại .

Đứng dậy đi tới đi lui tay khoanh trước ngực mà suy nghĩ nhưng toàn là ngã cụt , sực nhớ đến Thế Hiển liền gọi cho hắn .

- Alo . – hắn bắt máy nghe đồng thời ra hiệu cho Thy Thy im lặng .

- Thế Hiển , em tìm ra mọi kết mật nhưng cần mật khẩu ... - giọng nói cô thư kí vội vã .

Hắn lấy tay che điện thoại quay sang Thy Thy , ra hiệu ngồi im chờ hắn rồi lên ra ngoài .

Thy Thy không phải tuýp người chịu ngồi yên nghe theo lời người khác , cho nên cũng âm thầm đi theo đứng nấp ở một góc mà nghe lén .

- Không lẽ em không biết những con số ông ta hay dùng . – hắn dò hỏi .

- Ông ta rất hay dùng ngày sinh , vậy mà em thử ngày sinh của anh và ông ta nhưng đều thất bại .

- Bây giờ một là mở được , hai là ông ta sẽ phát giác và nghi ngờ , chắc chỉ còn một giờ đồng hồ mà thôi – giọng cô thư kí có vẻ hối hả .

- Em cứ bình tĩnh để tôi suy nghĩ một lát – hẳn trấn an , rồi trầm tư suy nghĩ .

- 24/12 – hẳn đọc đại con số mà chính hẳn cũng làm mặt khẩu .

- Tôi sẽ đến ngay . – hẳn nói rồi liền cúp máy .

Thy Thy trông thấy liền chạy thật nhanh trở về chỗ ngồi , hẳn đi vào trong lấy áo ấm, vẻ mặt trông rất vội , Thy Thy giả ngu giả ngơ như không biết gì .

- Đi đâu hả Thế Hiển? .

- Chúng ta về thôi , anh sẽ đưa em về .

- Nhưng mà hôm nay là ngày hẹn của chúng ta mà – Thy Thy cau có .

- Tối anh sẽ đón em được chứ – hẳn cười tươi rồi khoát tay Thy Thy rời quán .

Qua cuộc nghe lén Thy Thy cũng biết rõ hẳn đi đâu nên cũng không tiện làm phiền , đồng ý chiều theo chứ nếu mà cố tình giận hay gò bó hẳn thì mối quan hệ này sẽ không biết đi về đâu .

Đưa Thy Thy về nhà , hẳn hôn tạm biệt rồi quay đầu xe chạy thực mạng , tốc độ cực nhanh làm cho người đi đường phải nép lên lề để không phải gặp tử thần, hẳn lạng lách vượt luôn cả đèn giao thông .

Sau khi nghe được con số của hẳn , cô thư kí quay lại kết gỗ kia bấm mật mã , tay run run , môi bặm lại .

- Liền thôi – cô thư kí thở mạnh , rồi đưa ngón tay lên bấm .

Lại tín hiệu loading... , ngồi chờ chỉ vài giây nhưng dường như muốn xiu theo những giây đó .

“ títtttttt” đèn nhấp nháy .

“ cạch “ – tiếng động mở cửa két gỗ . Như trút bỏ được gánh nặng , cô thư kí thở phào nhẹ nhõm .

Bên trong là một vài viên kim cương , bên dưới là một số hồ sơ dày cộm , quả thật không sai , tài liệu mật dường như Sang Thế Hùng đã cất hết vào đây .

Lấy vài tập hồ sơ ra , có Thư kí đảo mắt xem qua , thì vô cùng hốt hoảng . toàn bộ số kim cương nhập năm trước đều là buồng lậu , không được kiểm định . thêm vài hồ sơ trốn thuế rất nặng , mua bán kim cương trái phép ...vàng...vàng...

- Nếu để ông ta bắt được thì coi như xong mạng mình – có thư kí nghĩ mông lung .

Sắp xếp lại định đến bàn làm việc photo ra vài tờ thì nghe thấy tiếng mở cửa ...

“ cạch ” – Sang Thế Hùng bước vào đã thấy bóng dáng cô thư kí nóng bỏng của mình đang ngồi xoay về vào bờ tường .

- Sao cô lại ở đây – Sang Thế Hùng gần giọng như giận dữ .

Cô thư kí xoay ra ngoài môi mĩm lên cười , hàng cúc áo đã được mở sẵn ra , tay đưa tháo chun cột tóc , làm tóc xõa xuống lòa xòa càng tăng thêm vẻ quyến rũ . Người Sang Thế Hùng giờ đang nóng hết cả lên , tay nới lỏng cavat nuốt nước bọt , sự gợi tình của cô thư kí đã làm Sang Thế Hùng xóa tan đi mọi nghi ngờ lúc này .

Không chờ đợi nữa , sau cuộc họp đầy căng thẳng Sang Thế Hùng cũng muốn giảm stress liền lao đến bế cô thư kí nóng bỏng của mình sang ghế sofa bước vào màn mây mưa ...

Trở lại hai phút trước khi Sang Thế Hùng bước vào .

Khi nghe tiếng bấm mật mã mở cửa , cô thư kí liền nhanh tay sắp xếp hồ sơ ngăn nắp rồi đóng két gỗ , nhanh chân chạy lại chiếc ghế , để hẳn không nghi ngờ nên cởi thêm vài cúc áo để đánh tán suy nghĩ của hẳn ...

Khi Sang Thế Hùng đưa cô thư kí sang ghế sofa thì mới hay rằng chưa kéo tấm gỗ phía ngoài vào , Sang Thế Hùng như bất giác định quay đầu lại thì cô thư kí chớp lấy đầu Sang Thế Hùng mà chủ động hôn mạnh dạng . đồng thời lấy chân đẩy nhẹ tấm gỗ lại vị trí cũ .

Hắn đến tập đoàn của ba mình , dựng xe chạy thẳng một mạch lên trên như tên điên , bảo vệ có muốn cản cũng không được , chỉ cần thấy sắc mặt hắn như vậy thì tất cả nhân viên cố nén tiếng động để giữ lấy sự bình yên .

Hắn định chạy qua phòng ba mình , nhưng lại quay đầu chạy vào phòng camera trước . Quan sát không thấy ai hắn liền lên vào còn để bên ngoài dòng chữ “ Đang Bảo Trì ” , xem camera ở tầng mười lăm hắn thấy cô thư kí và cha hắn đang hôn nhau đắm đuối , thì phần nào cũng thở nhẹ nhõm vì cô thư kí đã xử lí được dễ dàng , bắt tay vào công việc chỉ vài thao tác nhỏ hắn đang đợi được lập trình thời gian cô thư kí lại vào phòng làm việc của ba hắn một cách dễ dàng rồi rời đi không một chút dấu vết .

Mới đó mà cũng đã chớm tối , hắn định đi rượt Thy Thy như thì nhận được cuộc gọi của cô thư kí .

- Tôi nghe . – giọng nói của hắn ảm áp nhỏ nhẹ .

- Ông ta , hức hức anh đến với em được không? – cô thư kí thút thít qua điện thoại .

- Ngoan , bình tĩnh tôi sẽ đến em đang ở đâu .

Cô thư kí đọc địa chỉ và số phòng cho hắn , nhận được hắn liền quay xe trở về nhà thay bộ trang phục khác . lần này hắn đang công tác nên chọn in chiếc áo sơ mi quần tây bảnh bao phong độ , nhìn vào như một người đàn ông thực thụ chứ không phải một cậu con trai năng động , nhiệt huyết tuổi trẻ nữa .

Hôm nay dù Thy Thy có đòi chia tay cũng được , hắn đoán chắc cô thư kí đã thoát được khỏi tay cha hắn ngày hôm nay thì chắc hắn đã biết điều gì đó cho nên bất kể giá nào hắn cũng sẽ đến khách sạn .

Cô thư kí gọi sẵn một chai cham banh và đĩa trái cây , cô ta mang trên mình một chiếc váy ngủ mỏng tanh , để lộ rõ cả da thịt , đường cong quyến rũ trên cơ thể , lấy son tô thêm mặt dầu giờ đây môi cô ta đã rất là đậm .

Hắn cho xe vào gara rồi đi lên theo tìm phòng , thì thấy nó từ trong thang máy bước ra .

- Ô tên điên , anh vào đây làm gì? – nó vỗ tay như phát hiện ra kẻ gian .

Thoáng giật mình khi gặp nó ở nơi này , hắn có chút lúng túng rồi vận dụng đầu óc nhanh chóng xử lí .

- À há , không ngờ nhìn cô ngoan hiền thế mà lại ... - hắn cũng vỗ tay một cái rõ lớn nhìn nó đầy nghi ngờ .

- Điên à , tại tui không về nhà được chứ bộ – nó chu môi nói .

- Thôi cô đừng có mà biện hộ , ai đời con gái con lứa mà lại ở khách sạn còn lại ngهنh mắt đi trong khách sạn như thế này – hắn đứng bắt bẻ nó .

- Sao cũng được , nói chuyện với anh khác gì nói với đầu gối – nó liếc xéo rồi hếch mặt bỏ đi .

Gặp nó hắn như gặp phải thần tượng của mình vậy , tâm trạng bỗng thấy vui hắn không còn nhớ đến ai hết , giờ hắn chỉ muốn đi với nó , vâng mục tiêu của hắn bây giờ là muốn ám nó .

Hắn nắm tay kéo nó lại .

- Ô tên điên muốn gì , bỏ ra coi . – nó vung tay nhưng đã bị hắn nắm chặt .

- Đi ăn tối , tôi đói – hắn nói rồi kéo nó đi , mặt kệ cho nó đang la lối ồm sồm không chịu đi .

- Giờ có đi không ? – hắn

- Không – nó giận đỏ mặt trả lời chắc nịch .

- Vậy thì đừng có mà trách tôi ác – mặt nó còn đang ngơ ngác không hiểu hắn nói gì thì hắn đã vác nó lên vai miệng thì cười hề hề ra khỏi khách sạn .

- Buông ra tên vô lại , tên chết bầm thả tôi xuống , Thế Hiển có nghe không ? – nó la ré .

- Cô mà còn không im thì đừng bảo sao tôi hôn cô đó – hấn nói với giọng điệu nghiêm túc .

Nghe thấy vậy nó liền lấy tay bịt miệng mình , thôi đành cam chịu chứ để hấn đụng vào thì không thể nào . không thấy một chút âm thanh nào từ nó phát ra nữa môi hấn liền cười nhếch lên . Thật sự treo đùa nó làm hấn vui , nói đúng hơn mỗi lúc bên nó hấn lại cảm thấy thoải mái đến lạ thường .

Nó định xuống đi ăn tối thì ngờ đâu gặp hấn để giờ đây phải ôm cục tức trong cổ họng , thôi cũng kệ nó cảm thấy như mình được may mắn trong lúc đang nguy khó thì ngu gì mà nó lại từ chối , thôi thì để trả thù hấn nó quyết định ăn thật nhiều .

Cũng đúng thôi chính hấn là một trong những nguyên nhân làm nó thiệt hại mà cho nên bây giờ hấn trả là đúng .

Đi ngang qua khu thương mại HAGL (Hoàng Anh Gia Lai) , nó bảo hấn dừng xe , làm hấn phanh gấp nên hơi cau có .

- Xuống thôi , lệ lên – nó giục hấn .

Hấn đành chiều theo , tắt xe vào đổ bên lề đường rồi chạy theo nó , công nhận tuy chân ngắn nhưng mà hể đến đồ ăn là nó chạy nhanh thật , thoáng chốc môi hấn cong lên mà cười .

Nó dẫn hấn vào một con hẻm nhỏ xíu , lại rất hiếm ánh đèn .

- Nè Minh Anh , tôi biết tôi đẹp trai , nếu cô muốn thì cứ nói thẳng tôi sẽ suy nghĩ không cần phải vậy đâu – hấn gãi đầu .

- Anh điên à , tôi đi ăn không phải ... như anh nghĩ ô kê – nó nói sang sảng lên , rồi cầm tay hấn kéo đi .

Hấn như chết lịm , tim đập lên thình thịch . đầu hấn như muốn nổ tung . nếu ánh sáng của đèn đường rõ có thể thấy mặt hấn đang đỏ lên ngượng ngùng . đây chính là lần đầu tiên nó chủ động nắm tay hấn , không phải là bị gượng ép mà là nó đang nắm tay hấn cùng nhau đi ăn tối .

- Tá đả, tới nơi rồi – nó mừng rỡ reo lên .

- Hi hi – hấn cười ngây người như tên ngốc .

- Ê anh cười đó sao – nó thúc nhẹ bên hông hấn .

Lời nói đó như cảnh tỉnh hấn , lập tức hấn trở về khuôn mặt như thường .

- Vô đi – nó hối thúc .

Hấn đi theo nó vào trong , ngược nhìn sơ qua đây chỉ là một quán nhậu nhỏ rất bình thường lại còn sâu trong ngõ trong ngách , không quên liếc nhìn biển hiệu của quán hai chữ “ BỐ HÙNG” to chà bá đập vào mắt hấn .

Kéo ghế ngồi xuống đôi mắt hấn vẫn đảo mà nhìn xung quanh . Thấy vậy nó lên tiếng gọi hấn về thực tại .

- trời này nhắm chút rượu đã lắm nhỉ – nó vừa huýt sáo vừa nói .

- Tôi tưởng cô uống sữa thôi chứ ha ha – hấn cười phá lên .

Hấn liền hiểu ý nó muốn mời hấn uống rượu mà giả vờ nói bằng quơ đây mà .

Quý thần ơi , hấn nghĩ sao lại chăm chọc nó giữa chốn công cộng như thế này , thật là mất mặt, bây giờ mà có cái lỗ chắc nó chui xuống thật .

- Ừa ngon thử xem coi ai hơn ai hứ – nó lườm hấn thách thức .

- Ồ , ngon nhào vô kiếm ăn– hấn cũng hưởng ứng liếc xéo nó .

- Bố Hùng , cho con một xị rượu RÔ GÔ VI NA - nó gọi to .

Giờ là đến phiên hấn muốn chui vào chỗ nào đó mà nấp , nghĩ có ra không chứ , một đứa con gái lại đi gọi thức ăn , lại còn la to giữa chốn đông người , hấn cảm thấy dị thay cho nó .

- Có ngay có ngay – tiếng một bác tuổi trung niên trả lời thán thốt .

Hắn nhìn nó mỉm cười , mắt nó cứ nhìn lên nhìn xuống cái tờ menu .

- Minh Anh , Rô gô vi na là gì vậy? – hắn gọi hỏi thử thể .

- Ha ha , rô gô vi na cũng không biết , vậy mà đòi uống với tôi ha ha – nó vừa đập bàn vừa ôm bụng cười .

Rồi xong , giờ hắn không biết làm sao luôn , mặt hắn đỏ lên không biết vì quê hay là hắn đang tức nó , trong khi thật sự hắn không biết thứ đó là gì nên mới hỏi đã vậy nó còn cười còn nói lớn , mọi người trong quán nhìn hắn như một vật thể từ một hành tinh khác đáp xuống , hắn lấy tay che toàn bộ khuôn mặt mình lại .

- Thôi không đùa với anh nữa , là rượu gạo Việt Nam nó ha ha – nó vẫn cười khúc khích .

Giờ hắn mới hiểu ra thì nổi máu điên lên vì quê , lườm liếc nó . Thấy vậy nó lấy tay bịt miệng mà ngừng cơn cười của mình .

- Đây , có ngay có ngay - ông bác trung niên đặt xuống bàn một chai rượu gạo .

- Chà , Minh Anh lâu rồi không thấy cháu ghé quán.

- Hihi , bố hùng còn nhớ con ạ – nó mỉm cười .

- À cho con mấy món này , cá cơm chiên bơ , công chúa trần trường , thầy tu gõ mõ và bánh tráng nữa nhé hihi – nó gọi một tràn , mặt kệ cho tên kia ngồi đối diện không hiểu gì hết .

Bố Hùng viết lại trên mảnh giấy nhỏ , rồi cười chào hai bọn nó đi đến bàn khác . Được cơ hội hắn hỏi liền .

- Công chúa trần trường , thầy tu gõ mõ là gì – hắn dò xét .

- Xíu rồi biết – nó .

Thấy vậy hắn chẳng buồn hỏi nữa , mặt dù là giờ nó muốn người đối diện nó là anh chứ không phải hắn từ lâu nó đã muốn dẫn anh đến đây nhưng chưa có cơ hội . thôi kệ dấu sao tên trước mặt nó hơi xấu xa nhưng tâm trạng nó không vui thì hắn lại xuất hiện để nó trút giận , nghĩ lại cũng có chút thoải mái nên chấp nhận được .

Chưa đầy 20 phút sau , Bố Hùng bê lên trên bàn nó một đĩa cá cơm , một đĩa ếch , một đĩa đậu khuôn , mùi khói thức ăn bay lên thơm phức , ngay cả hắn cũng nuốt nước miếng .

- Cảm ơn bố , ngon quá .

- Hai đứa dùng ngon – bố hùng mỉm cười rồi đi sang bàn khác .

Hắn đảo mắt nhìn các món ăn bày trên bàn , này giờ hắn cứ tưởng cao lương mỹ vị gì nào ngờ là những món này .

- Đó món ếch là công chúa trần trường đó ha ha , còn đậu khuôn là thầy tu gõ mõ ha ha – nó cười ha hả giải thích cho hắn .

Thật tình tối nay con nhỏ này cười đều hắn suốt , làm hắn quê không thể chịu được liền lấy đĩa gấp lát đậu khuôn cho vào miệng nó .

Cả hai người vừa thưởng thức món ăn vừa nhấp vài chén luyên thuyên đủ thứ , không nó chọc hắn thì hắn cũng chọc nó .

Kéo rê một lát nó đã gục trước hắn , lúc nó say nói linh tinh đủ mọi thứ nói còn nhiều hơn cả lúc bình thường , cách tốt nhất để hắn đỡ mất mặt là nhanh chóng thoát khỏi đây, nên gọi Bố Hùng đến tính tiền . rồi công nó ra xe .

Nó tuy lùn nhưng thân hình mập ú ừ công nó trên lưng hắn không khác gì đang vác phải con heo , thêm men rượu trong người càng làm cho cơ thể nặng thêm , bước đi chậm lại có chút loạng choạng không vững .

- Hoàng Long , tôi nó cho anh nghe , là tôi thích anh , là thích anh đó thì sao – nó kêu gào giọng say sấn .

- Anh không thích thôi , làm gì mà phải sỉ nhục tôi hả? – nó gượng dậy nắm tóc hắn tưởng là anh mà lay qua lay lại .

Giờ mà hần có kêu trời thì trời không thấu đây mà , hần đã mệt nhọc khi công nó rồi , vậy mà nó còn tương tư người đàn ông khác mà xem hần như người nộm đem ra mà cẩu xé . Muốn tức điên lên nhưng mà không được .

Sẵn tiện nó đang say hần liền tra hỏi .

- Giờ cô ở đâu?

- Anh bị dở hơi hả , không phải tôi ở cùng với anh hay sao hả tên Khủng Long kia – nó đánh vào đầu hần một cái .

- Ấy sì cái con nhỏ này – hần thả nó xuống .

Nó đứng không vững dựa tay vào hàng rào nhà người ta , thì con chó xém tí nữa cào phải tay nó cũng may nhờ hần kéo nó ra kịp .

92. Chương 45 : Chỉ Vì Đó Là Nghĩa Vụ

Hần định bỏ đi mặc xác nó , ai đời có đứa con gái nào lại uống say sỉ rồi lèm bèm không ra thể thống gì cả , lại còn nói linh tinh cả lên cơ mà hần lại thấy đáng yêu đến chết , thôi thì đành chấp nhận tiếp tục công nó đi . chấp nhận cho nó hành hạ .

- Thế cô thích tôi hay tên Hoàng Long ? – hần bắt giác hỏi.

- Tất nhiên là anh đó ! Hoàng Long, anh có bị gì không vậy , tên dở hơi Thế Hiển kia sao lại xuất hiện giữa chúng mình vậy trời bỏ đi, bỏ đi – nó xua tay bằng quơ vào không trung .

Chưa dừng lại ở đó khi đưa nó lên xe , nó còn nôn ra cho hần một bãi chiến trường , bỏ nó ở đó cũng không được mà đánh nó cũng không xong . bế nó ra ghế sau rồi lái xe về khách sạn .

Vào quầy lễ tân hỏi phòng của nó ,rồi đưa nó lên tới nơi hần thả cái phịch xuống nệm như trút bỏ tảng đá trên lưng, gọi vài người nhân viên vào thay quần áo cho nó sau đó vào xem nó có sao không đắp chăn rồi mới ra về .

Đi gần đến sảnh khách sạn hần mới nhớ đến Ảnh Hoa (cô thư kí) liền trở lên , đến phòng mở cửa nhưng không thấy ai cả . Mở nguồn điện thoại lên mới thấy vô vàng cuộc gọi nhỡ của Thy Thy và cô Thư kí kia .

Biệt thự Gmeiner

Sau bao nhiêu cực khổ ngồi nói với Hoàng Nhi cuối cùng Hoàng Nhi cũng cho anh biết nó đang ở đâu .

- Hai đừng có nói là em nói đó – Hoàng Nhi phụng phịu .

Tay chống cằm nghĩ lại mà thấy tức , thật không ngờ anh lại bày trò lừa gạt mình để biết được nó đang ở đâu .

Lúc Hoàng Nhi trở về nhà , thấy anh hai mình nằm trên sàn nhà, bên cạnh là các lon bia lặn lóc khắp nơi tính sơ qua cũng hơn hai thùng . miệng luôn lẩm bẩm tên Minh Anh , trông điệu bộ rất đau khổ , Hoàng Nhi thấy xót xa chạy đến đỡ lấy ông anh mình .

- Hai ơi , đừng như vậy nữa mà híc híc .

- Đưa bia đây , em bảo nhỏ đó trách mặt tôi luôn đi – anh đẩy nhẹ Hoàng Nhi, giọng lèm bèm như người say thật (cho cha này đi làm diễn viên được nè, không nổi tiếng không ăn tiền Biểu tượng cảm xúc pacman) .

- Dừng lại đi hai, hai tỉnh lại đi rồi em nói cho nha .

Chỉ đợi có thế , anh lập tức tỉnh táo hẳn ra , ngồi thẳng lưng miệng còn nở nụ cười nham hiểm .

- O , anh hai – Hoàng Nhi mặt ngây thơ lên tiếng

- Đã nói là không được nuốt lời .

Hoàng Nhi biết là mình đã vào tròn nên đành cam chịu , anh đứng dậy đi dọn dẹp bãi chiến trường mà mình bày binh bố trận rồi lại chỗ Hoàng Nhi .

- Cậu ấy đã ở bên khách sạn golden ấy – Hoàng Nhi khoanh tay mặt phụng phịu .

Nghe được thông tin , anh mỉm cười vui sướng .

Nó thức dậy đưa tay xoa vầng thái dương , đầu còn hơi choáng vì hôm qua uống hơi nhiều . dụi mắt nhìn xung quanh , rồi nhìn lại bộ đồ trên người .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó la hét thất thanh

- Ổn quá – hần ngồi trên ghế bên cạnh giường nó .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó lại hét lên tập hai rồi lấy chăn che người .

- Biến thái , anh làm gì tôi sao lại ở đây? – nó chỉ thẳng tay về phía mặt hần

- Im ngay , không tôi cho cô biết tay . – hần gắt lên

Lập tức nó lấy tay bịt miệng lại , trở mặt mà nhìn hần , lườm hần , liếc hần .

Hôm qua hần tính đi về , thì lại sợ nó trúng gió nên quay trở lại , ngồi thừ suốt một đêm chỉ là để nhìn nó cho đến tận sáng . hần kể lại mọi chuyện cho nó nghe ...

- Vậy đó . – hần nhún vai .

- Thế giờ đi được rồi đó . – nó chỉ tay ra hướng cửa

- Nè , cô hành hạ tôi cả đêm rồi chẳng lẽ không cho tôi được bữa sáng hay sao – hần nhún mày .

- Thứ nhất là anh tự nguyện , thứ hai tôi không bắt anh làm, thứ ba biến ngay .

Nói rồi nó đứng dậy đẩy hần ra ngoài , vừa mở cửa để tống khứ hần vừa ngửa mặt lên thì anh ở đâu xuất hiện đứng trước phòng nó . miệng đang hoạt động hết công suất để chửi rửa hần nhưng khi thấy anh thì nó cứ đứng đơ ra không nói được nữa, hần bị nó đẩy ra nên đụng trúng anh quay lại nhìn .

- O ơ ơ – nó đơ như tượng .

- À , hôm qua vui lắm cảm ơn em – hần nheo má nó một cái rồi cười tươi bỏ đi , để nó đứng đó đối diện với anh cứng họng không biết nói gì .

- Hoàng Long , Thế Hiển tôi và anh ta , tôi anh ta trời ơi – nó đứng lúng túng gãi đầu .

Mới sáng ra đã gặp phải chuyện gì cơ chứ , hết bất ngờ này đến bất ngờ khác , giờ đây còn gặp cái cảnh tượng như thế này nữa , thôi rồi coi như xong bây giờ có chìm xuống sông Hoàng Hà nó cũng không biết mình oan như thế nào .

anh không nói gì hết , đi thẳng vào trong mở tủ lấy áo quần của nó , đồ dùng cá nhân cho hết vào túi , không cười không nói gì mà cứ lạnh tanh bước tới kéo nó đi .

người ta nói không có gì đáng sợ hơn im lặng , thà anh mắng nó, anh sỉ vả nó còn hơn là anh im lặng như thế này . Nó cũng chẳng dám phản kháng cứ để cho anh kéo đi mặt dù trên mình vẫn mang bộ đồ ngủ chân mang dép lê .

nhân viên khách sạn hay khách ra vào đều nhìn nó như một đứa con nít đi bụi mà bị người lớn phát hiện bắt về, nhưng nó không quan tâm , cái quan trọng bây giờ là làm sao giải thích cho anh hiểu .

- Minh Anh cậu về rồi – Hoàng Nhi thấy nó mừng rỡ .

Nó bí xị nhìn theo tấm lưng của anh đang xách đồ của nó lên trên , nó có cảm giác anh đang cô đơn lắm .

- Xảy ra chuyện gì nữa thôi – Hoàng Nhi lo lắng hỏi .

Chán chường nó thở dài rồi lại ghé ngồi kể lại cho Hoàng Nhi nghe những sự việc xảy ra ...

- Mà suy đi nghĩ lại mình không hiểu nổi , anh ấy cẩu với mình vì chuyện gì nữa . – nó trầm tư suy nghĩ .

- Cái đó mình cũng không rõ , có điều sáng nay muốn biết cậu ở đâu mà anh hai đã bày ra lắm trò đó . – Hoàng Nhi nói .

- Thật hả – mắt nó sáng rực hăng lên .

- Ủm , cho nên hai người có vấn đề gì giải quyết lẹ đi , cứ như vậy cả mình cũng thấy căng thẳng nữa – Hoàng Nhi nắm tay khuyến bảo .

- Ủm , mình về phòng nằm xiu nhé, hơi mệt – nó gật đầu nói, rồi đi lên phòng .

Tắm rửa xong , nó định đi làm thêm giấc nữa dầu sao cũng đang được nghỉ học thay vì suy nghĩ nhiều thì cứ vô tư vô lo mà làm một giấc . Đang lau tóc thì anh mở cửa đi vào , đặt nó ngồi xuống rồi mở hộp thuốc .

Lấy bình thuốc nghệ cùng cây bông tâm chấm một chút , rồi nhấn nạy ngồi thoa vết thương chưa lành cho nó , nó vẫn cảm nhận được anh đang rất cô đơn từ ánh mắt cho đến biểu cảm , vẫn lặng thinh như lúc khách sạn .

Anh cẩn thận bôi từng vết thương , nó thấy vậy nắm tay anh bỏ xuống nhẹ nhàng .

- Hoàng Long , mọi chuyện không như anh nghĩ – giọng nói lí nhí giải thích .

Vẫn như thế anh dùng im lặng để nói chuyện với nó , anh càng im lặng thì càng giống như một sự trừng phạt lên người nó , cất đồ sơ cứu vào hộp rồi anh đứng dậy bỏ đi , nó đầu buông xuôi dễ dàng như vậy được , trấn tĩnh ngay nó chạy theo ôm anh từ phía sau .

- Hoàng Long , tôi và Thế Hiển không có gì cả .

- Anh phải tin tôi , tôi chỉ thích một mình anh thôi – nó nói liên tiếp không nghỉ . Nước mắt đọng lại nơi khóe mắt giọng nói nghẹn lại.

Khi nó ôm, anh cảm nhận như có sấm sét vừa đánh ngang quá tim vậy , có một chút vui một chút ấm áp cộng thêm một chút hờn ghen trong tâm trí , nhưng không biết phải xử lí như thế nào . cảm giác lẫn lộn này chỉ xảy ra mỗi khi ở gần nó mà thôi .

- Thích ai là việc của em , muốn đi với ai cũng là việc của em tôi không quản – anh vừa nói vừa gỡ bỏ tay của nó ra khỏi người mình .

- Và cũng đừng hiểu lầm gì về tình cảm của tôi , đơn giản em đang ở nhà tôi nên chăm sóc và bảo vệ em chỉ là nghĩa vụ - anh lạnh lùng nói rồi đi ra khỏi phòng .

“ lời nói đó” – nó đứng sững người .

Khi anh buông bàn tay nó ra , mọi thứ như sụp đổ nó như bị một tảng đá to đè nặng lên thân mình , ngồi bệt xuống sàn , đôi mắt vô hồn không tự chủ mà rơi nước mắt . Khoảng cách của anh bây giờ sao xa nó quá , nó cứ cố chạy nhưng càng chạy anh lại càng xa hơn , sao chỉ mới một tuần trôi qua thôi anh lại thay đổi nhiều đến như vậy , và tại sao anh không tin lời nó nói hay là anh không quan tâm nó nữa .

Nói đúng hơn là với anh nó chẳng là gì cả , chỉ là một người ở nhờ và mọi thứ anh làm chỉ là nghĩa vụ ? , chẳng lẽ hơn nửa năm trời anh chưa hề rung động trước nó một lần nào sao , nước mắt nó cứ rơi xuống giờ đây nó khóc , nhưng chẳng hiểu lí do gì lại khóc , chỉ là khóc khi nghĩ đến những lời anh nói lúc nãy.

- Hức hức hức – Tiếng khóc vang lên trong sự tĩnh lặng. Nó đau lắm, đau nhiều lắm nhưng anh nào có biết

Anh trở về phòng có gì đó làm anh nhói ở lồng ngực , thật sự anh muốn nghe câu giải thích của nó lắm nhưng không hiểu sao lại có thứ gì đó cản lại , cả tên Thế Hiển kia nữa càng lúc hấn chỉ càng làm anh phát bực mà thôi, anh cứ không hiểu giữa hấn thật ra là có mối quan hệ như thế nào .

Giận thì ít mà anh hận bản thân mình thì nhiều , nếu kể ra thì thật sự anh đã làm nó tổn thương quá nhiều , khuất mắt này tự hỏi bao giờ sẽ xóa hết .

Sân bay Đà Nẵng .

Một cổ gái dáng cao , thân hình khá chuẩn giữa các vòng với nhau , chuẩn dáng S-line mà người ta thường nhất đến một người con gái đẹp , mái tóc màu nâu đỏ, đôi môi màu chery căng mọng , làn da trắng hồng không tì vết .

Kéo vali ra khỏi sảnh sân bay cô vươn mình hít thở thật sâu, rồi hét lên rất thoải mái .

- Đà Nẵng ơi, tôi về rồi đâyyyyyyyyyy – nở nụ cười thật tươi . đưa tay mở kính mát ra .

Người quản lý lật đật từ trong sảnh sân bay chạy ra , kéo theo nhiều hành lý khác mồ hôi nhễ nhại gọi to .

- Sis Nhi , waiting for meeee

Trong thấy người quản lý cô liền trở về trạng thái lạnh lùng , kiêu ngạo như một super star chuyên nghiệp nhìn rất sang chảnh .

- Cô làm việc chậm chạp quá đấy ! – cô nhún mày .

- Dạ em xin lỗi chị , chị à cần ngay lịch tối nay không ạ - người quản lý hỏi một cách tôn kính .

- Không cần , có hẹn thì hủy hết đi – câu nói kết thúc thì chiếc xe riêng cũng đã đến , cô đi thẳng lên xe lái đi mất hút , để lại người quản lý bối rối hoang hốt tự thu xếp hành lý .

Cô dừng xe trước Tập Đoàn Gmeiner bước chân tự tin đi vào . nhân viên hầu hết đều nhận ra cô , đều cúi đầu chào tôn kính . Thêm vài lời xì xầm to nhỏ .

- Chẳng phải đây là người mẫu của công ty Wilhelmina Models nổi tiếng ở New york hay sao ?. – cô nhân viên 1 reo lên .

- Wow , nhìn truyền hình và thực tế khác nhau quá à – cô nhân viên 2 cũng ngưỡng mộ không kém .

- Dời tưởng thế nào , cũng là người bình thường thôi mà , không thấy cô ta kiêu căng quá hả? – cô nhân viên thứ 3 trề môi nói .

Nghe được những lời nói đó , cô cười nhếch môi bước tới .

- Cô tên gì ?

- Xin lỗi quý khách muốn loại trang sức như thế nào ạ - cô nhân viên thứ 3 mở lời tôn kính .

- Tôi hỏi cô tên gì ? – cô vẫn điềm tĩnh nói .

Cô nhân viên không nói gì , chỉ im lặng bối rối . Uyển Nhi đưa mắt nhìn tên trên áo của cô nhân viên rồi môi cười mím .

Trợ lý Trần đang đi quan sát thì thấy có rắc rối từ bên kia , chạy vội đến để xử lý .

- Có chuyện gì vậy – Trợ Lý Trần tra hỏi cô nhân viên .

- Tôi... tôi... là vị khách này gây khó dễ ạ - cô nhân viên cúi mặt nói

Trợ Lý Trần nghe vậy quay sang cô gái bên cạnh nở nụ cười định đáp thì có chút ngạc nhiên rồi trở về trạng thái điềm tĩnh .

- Thì ra là khách quý – Trợ Lý Trần hơi cúi chào .

- Trợ lý Trần , tôi thấy nhân viên của ông càng ngày càng tệ như nha – cô nhếch mắt nói .

- Xin lỗi , Uyển Nhi tiểu thư là nhân viên của chúng tôi có mắt như mù , mong tiểu thư đây lượng thứ bỏ qua . – Trợ Lý Trần cúi đầu xin lỗi .

- Thôi được rồi , mới về tôi cũng không muốn gây khó dễ nữa chỉ làm anh ấy thêm khó xử thôi – cô nói bằng quơ .

- Tôi thành thật xin lỗi, xin lỗi quý khách nhiều lắm ạ - cô nhân viên nãy giờ sắc mặt xanh xao , miệng liên tục xin lỗi .

Không nói gì thêm , cô quay lưng đi thẳng một hơi lên trên , không kịp cho trợ lí Trần nói “ - thiếu gia không đến công ty ” . bấm thang máy lên tầng hai mươi , bấm mật mã rồi tự tiện vào phòng Tổng Giám Đốc . Đa số ai cũng nhận ra cô nên cũng chẳng ai dám ngăn cản làm gì .

- Hoàng Long , anh còn để hình chúng ta ở đây , tức là anh còn yêu em phải không? – cô nhìn khung hình trên bàn với ánh mắt trù mền .

- Ngay cả mật khẩu anh cũng để nguyên như cũ là ngày sinh nhật em mà , em về rồi đây – cô cười mỉm rồi ra ghế sofa ngồi lấy đại một cuốn tạp chí ra đọc .

Cô khẽ cong môi rồi đôi lúc lại cười lớn ngán ngẫm lắc đầu .

- Thế Hiển ơi là Thế Hiển , anh vẫn vậy tờ báo nào cũng là anh nằm trang nhất cả - cô đưa ngón tay sờ nhẹ khuôn mặt hấn trên mặt báo qua ảnh .

Đợi chờ cũng khá lâu , hết kiên nhẫn cô lấy điện thoại bấm số gọi cho anh nhưng không thấy tín hiệu trả lời chán nản nên thôi rời khỏi Tập Đoàn .

Cũng đã hơn hai năm cô rời xa nơi này rồi , nên quyết định hôm nay sẽ tắt hết tất cả thiết bị liên lạc mà tận hưởng hương vị quê hương , đi thăm lại các kỉ niệm vui lẫn buồn mà cô từng trải qua .

Bước đến quán mít trộn năm nào bắt giác cô lại cười khi nhớ đến hấn .

“ Uyển Nhi , em ăn ít thôi phần cám hôm nay để thừa bày đàn chắc buồn lắm – hấn làm mặt buồn nói ” .

“ - Uyển Nhi , em nói coi số mít với hạt mít anh sẽ ăn cái nào trước ?

- Vớ vẩn , chẳng lẽ anh ăn hạt trước ha ha – cô cười như một đứa trẻ

- Tất nhiên , cơ mà anh lại thích ăn em hơn – hấn cười gian xảo nhìn cô

- Thế Hiển anh nghiêm túc đi – cô ngại ngừng gắt hấn ”

Nhớ lại khoảng thời gian ấy thôi , cũng chừng nào đã làm cô thấy vui . đến tận bây giờ cô vẫn chưa thể biết rõ được giữa hấn và anh cô đang thật sự muốn bên người nào đến trọn đời ...

vấn đề về thời gian và địa lý, chỉ sự cách xa lúc đó bằng kỷ niệm mới là khoảng không vĩnh viễn khó lấp đầy... thì chia tay, dù đau, nhưng chưa bao giờ là điều buồn nhất. Nhưng không, cô và anh chưa chia tay nên không gì có thể xóa hết những gì gọi là tình cảm. Và chẳng có loại bút nào có thể vẽ lại những gì đã mất ! cô nhớ anh và cả hấn, nhiều khi cô thấy mình thật tham lam nhưng không muốn dừng lại .

Đà Nẵng có chào đón cô về không , anh có muốn gặp lại cô không , còn hấn hấn vẫn nhớ tình đầu của hấn chứ ??? cô đi dạo quanh một vòng rồi trở về khách sạn nghỉ ngơi sau một ngày bận rộn giảm stress cho chính mình .

93. Chương 45 : Chỉ Vì Đó Là Nghĩa Vụ

Hấn định bỏ đi mặc xác nó , ai đời có đứa con gái nào lại uống say sấn rồi lèm bèm không ra thể thống gì cả , lại còn nói linh tinh cả lên cơ mà hấn lại thấy đáng yêu đến chết , thôi thì đành chấp nhận tiếp tục công nó đi . chấp nhận cho nó hành hạ .

- Thế cô thích tôi hay tên Hoàng Long ? – hấn bắt giác hỏi.

- Tất nhiên là anh đó ! Hoàng Long, anh có bị gì không vậy , tên dở hơi Thế Hiển kia sao lại xuất hiện giữa chúng mình vậy trời bỏ đi, bỏ đi – nó xua tay bằng quơ vào không trung .

Chưa dừng lại ở đó khi đưa nó lên xe , nó còn nôn ra cho hấn một bãi chiến trường , bỏ nó ở đó cũng không được mà đánh nó cũng không xong . bế nó ra ghế sau rồi lái xe về khách sạn .

Vào quây lể tân hỏi phòng của nó ,rồi đưa nó lên tới nơi hấn thả cái phịch xuống nệm như trút bỏ tảng đá trên lưng, gọi vài người nhân viên vào thay quần áo cho nó sau đó vào xem nó có sao không đắp chăn rồi mới ra về .

Đi gần đến sảnh khách sạn hần mới nhớ đến Ảnh Hoa (cô thư kí) liền trở lên , đến phòng mở cửa nhưng không thấy ai cả . Mở nguồn điện thoại lên mới thấy vô vàng cuộc gọi nhỡ của Thy Thy và cô Thư kí kia .

Biệt thự Gmeiner

Sau bao nhiêu cực khổ ngồi nói với Hoàng Nhi cuối cùng Hoàng Nhi cũng cho anh biết nó đang ở đâu .

- Hai đừng có nói là em nói đó – Hoàng Nhi phụng phịu .

Tay chống cằm nghĩ lại mà thấy tức , thật không ngờ anh lại bày trò lừa gạt mình để biết được nó đang ở đâu .

Lúc Hoàng Nhi trở về nhà , thấy anh hai mình nằm trên sàn nhà, bên cạnh là các lon bia lán lóc khắp nơi tính sơ qua cũng hơn hai thùng . miệng luôn lẩm bẩm tên Minh Anh , trông điệu bộ rất đau khổ , Hoàng Nhi thấy xót xa chạy đến đỡ lấy ông anh mình .

- Hai ơi , đừng như vậy nữa mà híc híc .

- Đưa bia đây , em bảo nhỏ đó trách mặt tôi luôn đi – anh đẩy nhẹ Hoàng Nhi, giọng lèm bèm như người say thật (cho cha này đi làm diễn viên được nè, không nổi tiếng không ăn tiền Biểu tượng cảm xúc pacman) .

- Dừng lại đi hai, hai tỉnh lại đi rồi em nói cho nha .

Chỉ đợi có thế , anh lập tức tỉnh táo hẳn ra , ngồi thẳng lưng miệng còn nở nụ cười nham hiểm .

- O , anh hai – Hoàng Nhi mặt ngây thơ lên tiếng

- Đã nói là không được nuốt lời .

Hoàng Nhi biết là mình đã vào tròn nên đành cam chịu , anh đứng dậy đi dọn dẹp bãi chiến trường mà mình bày binh bố trận rồi lại chỗ Hoàng Nhi .

- Cậu ấy đã ở bên khách sạn golden ấy – Hoàng Nhi khoanh tay mặt phụng phịu .

Nghe được thông tin , anh mỉm cười vui sướng .

Nó thức dậy đưa tay xoa vầng thái dương , đầu còn hơi choáng vì hôm qua uống hơi nhiều . dụi mắt nhìn xung quanh , rồi nhìn lại bộ đồ trên người .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó la hét thất thanh

- Ổn quá – hần ngồi trên ghế bên cạnh giường nó .

- AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – nó lại hét lên tập hai rồi lấy chăn che người .

- Biến thái , anh làm gì tôi sao lại ở đây? – nó chỉ thẳng tay về phía mặt hần

- Im ngay , không tôi cho cô biết tay . – hần gắt lên

Lập tức nó lấy tay bịt miệng lại , trở mặt mà nhìn hần , lườm hần , liếc hần .

Hôm qua hần tính đi về , thì lại sợ nó trúng gió nên quay trở lại , ngồi thừ suốt một đêm chỉ là để nhìn nó cho đến tận sáng . hần kể lại mọi chuyện cho nó nghe ...

- Vậy đó . – hần nhún vai .

- Thế giờ đi được rồi đó . – nó chỉ tay ra hướng cửa

- Nè , cô hành hạ tôi cả đêm rồi chẳng lẽ không cho tôi được bữa sáng hay sao – hần nhún mày .

- Thứ nhất là anh tự nguyện , thứ hai tôi không bắt anh làm, thứ ba biến ngay .

Nói rồi nó đứng dậy đẩy hần ra ngoài , vừa mở cửa để tống khứ hần vừa ngửa mặt lên thì anh ở đâu xuất hiện đứng trước phòng nó . miệng đang hoạt động hết công suất để chửi rửa hần nhưng khi thấy anh thì nó cứ đứng đơ ra không nói được nữa, hần bị nó đẩy ra nên đụng trúng anh quay lại nhìn .

- O ơ ơ – nó đơ như tượng .

- À , hôm qua vui lắm cảm ơn em – hần nhéo má nó một cái rồi cười tươi bỏ đi , để nó đứng đó đối diện với anh cứng họng không biết nói gì .

- Hoàng Long , Thế Hiển tôi và anh ta , tôi anh ta trời ơi – nó đứng lúng túng gãi đầu .

Mới sáng ra đã gặp phải chuyện gì cơ chứ , hết bất ngờ này đến bất ngờ khác , giờ đây còn gặp cái cảnh tượng như thế này nữa , thôi rồi coi như xong bây giờ có chìm xuống sông Hoàng Hà nó cũng không biết mình oan như thế nào .

anh không nói gì hết , đi thẳng vào trong mở tủ lấy áo quần của nó , đồ dùng cá nhân cho hết vào túi , không cười không nói gì mà cứ lạnh tanh bước tới kéo nó đi .

người ta nói không có gì đáng sợ hơn im lặng , thà anh mắng nó , anh sỉ vả nó còn hơn là anh im lặng như thế này . Nó cũng chẳng dám phản kháng cứ để cho anh kéo đi mặt dù trên mình vẫn mang bộ đồ ngủ chân mang dép lê .

nhân viên khách sạn hay khách ra vào đều nhìn nó như một đứa con nít đi bụi mà bị người lớn phát hiện bắt về, nhưng nó không quan tâm , cái quan trọng bây giờ là làm sao giải thích cho anh hiểu .

- Minh Anh cậu về rồi – Hoàng Nhi thấy nó mừng rỡ .

Nó bí xị nhìn theo tấm lưng của anh đang xách đồ của nó lên trên , nó có cảm giác anh đang cô đơn lắm .

- Xảy ra chuyện gì nữa thôi – Hoàng Nhi lo lắng hỏi .

Chán chường nó thở dài rồi lại ghé ngồi kể lại cho Hoàng Nhi nghe những sự việc xảy ra ...

- Mà suy đi nghĩ lại mình không hiểu nổi , anh ấy cáu với mình vì chuyện gì nữa . – nó trầm tư suy nghĩ .

- Cái đó mình cũng không rõ , có điều sáng nay muốn biết cậu ở đâu mà anh hai đã bày ra lắm trò đó . – Hoàng Nhi nói .

- Thật hả – mắt nó sáng rực hăng lên .

- Ừm , cho nên hai người có vấn đề gì giải quyết lẹ đi , cứ như vậy cả mình cũng thấy căng thẳng nữa – Hoàng Nhi nắm tay khuyến bảo .

- Ừm , mình về phòng nằm xiu nhé, hơi mệt – nó gật đầu nói, rồi đi lên phòng .

Tắm rửa xong , nó định đi làm thêm giấc nữa dẫu sao cũng đang được nghỉ học thay vì suy nghĩ nhiều thì cứ vô tư vô lo mà làm một giấc . Đang lau tóc thì anh mở cửa đi vào , đặt nó ngồi xuống rồi mở hộp thuốc .

Lấy bình thuốc nghệ cùng cây bông tâm chấm một chút , rồi nhấn nặn ngòi thoa vết thương chưa lành cho nó , nó vẫn cảm nhận được anh đang rất cô đơn từ ánh mắt cho đến biểu cảm , vẫn lặng thinh như lúc khách sạn .

Anh cẩn thận bôi từng vết thương , nó thấy vậy nắm tay anh bỏ xuống nhẹ nhàng .

- Hoàng Long , mọi chuyện không như anh nghĩ – giọng nói lí nhí giải thích .

Vẫn như thế anh dùng im lặng để nói chuyện với nó , anh càng im lặng thì càng giống như một sự trừng phạt lên người nó , cất đồ sơ cứu vào hộp rồi anh đứng dậy bỏ đi , nó đầu buông xuôi dễ dàng như vậy được , trấn tĩnh ngay nó chạy theo ôm anh từ phía sau .

- Hoàng Long , tôi và Thế Hiển không có gì cả .

- Anh phải tin tôi , tôi chỉ thích một mình anh thôi – nó nói liên tiếp không nghỉ . Nước mắt đọng lại nơi khóe mắt giọng nói nghẹn lại.

Khi nó ôm, anh cảm nhận như có sấm sét vừa đánh ngang quá tim vậy , có một chút vui một chút ấm áp cộng thêm một chút hờn ghen trong tâm trí , nhưng không biết phải xử lí như thế nào . cảm giác lẫn lộn này chỉ xảy ra mỗi khi ở gần nó mà thôi .

- Thích ai là việc của em , muốn đi với ai cũng là việc của em tôi không quản – anh vừa nói vừa gỡ bỏ tay của nó ra khỏi người mình .

- Và cũng đừng hiểu lầm gì về tình cảm của tôi , đơn giản em đang ở nhà tôi nên chăm sóc và bảo vệ em chỉ là nghĩa vụ - anh lạnh lùng nói rồi đi ra khỏi phòng .

“ lời nói đó” – nó đứng sững người .

Khi anh buông bàn tay nó ra , mọi thứ như sụp đổ nó như bị một tảng đá to đè nặng lên thân mình , ngồi bệt xuống sàn , đôi mắt vô hồn không tự chủ mà rơi nước mắt . Khoảng cách của anh bây giờ sao xa nó quá , nó cứ cố chạy nhưng càng chạy anh lại càng xa hơn , sao chỉ mới một tuần trôi qua thôi anh lại thay đổi nhiều đến như vậy , và tại sao anh không tin lời nó nói hay là anh không quan tâm nó nữa .

Nói đúng hơn là với anh nó chẳng là gì cả , chỉ là một người ở nhờ và mọi thứ anh làm chỉ là nghĩa vụ ? , chẳng lẽ hơn nữa năm trời anh chưa hề rung động trước nó một lần nào sao , nước mắt nó cứ rơi xuống giờ đây nó khóc , nhưng chẳng hiểu lí do gì lại khóc , chỉ là khóc khi nghĩ đến những lời anh nói lúc nãy.

- Hức hức hức – Tiếng khóc vang lên trong sự tĩnh lặng. Nó đau lắm, đau nhiều lắm nhưng anh nào có biết

Anh trở về phòng có gì đó làm anh nhói ở lòng ngực , thật sự anh muốn nghe câu giải thích của nó lắm nhưng không hiểu sao lại có thứ gì đó cản lại , cả tên Thế Hiển kia nữa càng lúc hấn chỉ càng làm anh phát bực mà thôi, anh cứ không hiểu giữa hấn thật ra là có mối quan hệ như thế nào .

Giận thì ít mà anh hận bản thân mình thì nhiều , nếu kể ra thì thật sự anh đã làm nó tổn thương quá nhiều , khuất mắt này tự hỏi bao giờ sẽ xóa hết .

Sân bay Đà Nẵng .

Một cô gái dáng cao , thân hình khá chuẩn giữa các vòng với nhau , chuẩn dáng S-line mà người ta thường nhất đến một người con gái đẹp , mái tóc màu nâu đỏ, đôi môi màu chery căng mọng , làn da trắng hồng không tì vết .

Kéo vali ra khỏi sảnh sân bay cô vươn mình hít thở thật sâu, rồi hét lên rất thoải mái .

- Đà Nẵng ơi, tôi về rồi đâyyyyyyyyyyy – nở nụ cười thật tươi . đưa tay mở kính mát ra .

Người quản lí lật đật từ trong sảnh sân bay chạy ra , kéo theo nhiều hành lí khác mồ hôi nhễ nhại gọi to .

- Sis Nhi , waiting for meeee

Trong thấy người quản lí cô liền trở về trạng thái lạnh lùng , kiêu ngạo như một super star chuyên nghiệp nhìn rất sang chảnh .

- Cô làm việc chậm chạp quá đấy ! – cô nhún mày .

- Dạ em xin lỗi chị , chị à cần ngay lịch tối nay không ạ - người quản lí hỏi một cách tôn kính .

- Không cần , có hẹn thì hủy hết đi – câu nói kết thúc thì chiếc xe riêng cũng đã đến , cô đi thẳng lên xe lái đi mất hút , để lại người quản lí bối rối hoang hốt tự thu xếp hành lí .

Cô dừng xe trước Tập Đoàn Gmeiner bước chân tự tin đi vào . nhân viên hầu hết đều nhận ra cô , đều cúi đầu chào tôn kính . Thêm vài lời xì xầm to nhỏ .

- Chẳng phải đây là người mẫu của công ty Wilhelmina Models nổi tiếng ở New york hay sao ?. – cô nhân viên 1 reo lên .

- Wow , nhìn truyền hình và thực tế khác nhau quá à – cô nhân viên 2 cũng ngưỡng mộ không kém .

- Dời tưởng thế nào , cũng là người bình thường thôi mà , không thấy cô ta kiêu căng quá hả? – cô nhân viên thứ 3 trề môi nói .

Nghe được những lời nói đó , cô cười nhếch môi bước tới .

- Cô tên gì ?

- Xin lỗi quý khách muốn loại trang sức như thế nào ạ - cô nhân viên thứ 3 mở lời tôn kính .

- Tôi hỏi cô tên gì ?- cô vẫn điềm tĩnh nói .

Cô nhân viên không nói gì , chỉ im lặng bối rối . Uyển Nhi đưa mắt nhìn tên trên áo của cô nhân viên rồi môi cười mím .

Trợ lý Trần đang đi quan sát thì thấy có rắc rối từ bên kia , chạy vội đến để xử lý .

- Có chuyện gì vậy – Trợ Lý Trần tra hỏi cô nhân viên .

- Tôi... tôi... là vị khách này gây khó dễ ạ - cô nhân viên cuối mắt nói

Trợ Lý Trần nghe vậy quay sang cô gái bên cạnh nở nụ cười định đáp thì có chút ngạc nhiên rồi trở về trạng thái điềm tĩnh .

- Thì ra là khách quý – Trợ Lý Trần hơi cuối chào .

- Trợ lý Trần , tôi thấy nhân viên của ông càng ngày càng tệ như nha – cô nhếch mắt nói .

- Xin lỗi , Uyển Nhi tiểu thư là nhân viên của chúng tôi có mắt như mù , mong tiểu thư đừng lượng thứ bỏ qua . – Trợ Lý Trần cuối đầu xin lỗi .

- Thôi được rồi , mới về tôi cũng không muốn gây khó dễ nữa chỉ làm anh ấy thêm khó xử thôi – cô nói bằng giọng .

- Tôi thành thật xin lỗi, xin lỗi quý khách nhiều lắm ạ - cô nhân viên nãy giờ sắc mặt xanh xao , miệng liên tục xin lỗi .

Không nói gì thêm , cô quay lưng đi thẳng một hơi lên trên , không kịp cho trợ lý Trần nói “ - thiếu gia không đến công ty ” . bấm thang máy lên tầng hai mươi , bấm mật mã rồi tự tiện vào phòng Tổng Giám Đốc . Đa số ai cũng nhận ra cô nên cũng chẳng ai dám ngăn cản làm gì .

- Hoàng Long , anh còn để hình chúng ta ở đây , tức là anh còn yêu em phải không? – cô nhìn khung hình trên bàn với ánh mắt trĩu mến .

- Ngay cả mặt khẩu anh cũng để nguyên như cũ là ngày sinh nhật em mà , em về rồi đây – cô cười mỉm rồi ra ghế sofa ngồi lấy đại một cuốn tạp chí ra đọc .

Cô khẽ cong môi rồi đôi lúc lại cười lớn ngán ngẫm lắc đầu .

- Thế Hiển ơi là Thế Hiển , anh vẫn vậy tờ báo nào cũng là anh nằm trang nhất cả - cô đưa ngón tay sờ nhẹ khuôn mặt hấn trên mặt báo qua ảnh .

Đợi chờ cũng khá lâu , hết kiên nhẫn cô lấy điện thoại bấm số gọi cho anh nhưng không thấy tín hiệu trả lời chán nản nên thôi rời khỏi Tập Đoàn .

Cũng đã hơn hai năm cô rời xa nơi này rồi , nên quyết định hôm nay sẽ tắt hết tất cả thiết bị liên lạc mà tận hưởng hương vị quê hương , đi thăm lại các kỉ niệm vui lẫn buồn mà cô từng trải qua .

Bước đến quán mít trộn năm nào bắt gặp cô lại cười khi nhớ đến hấn .

“ Uyển Nhi , em ăn ít thôi phần cám hôm nay để thừa bày đàn chắc buồn lắm – hấn làm mặt buồn nói ” .

- Uyển Nhi , em nói coi số mít với hạt mít anh sẽ ăn cái nào trước ?

- Vớ vẩn , chẳng lẽ anh ăn hạt trước ha ha – cô cười như một đứa trẻ

- Tất nhiên , cơ mà anh lại thích ăn em hơn – hấn cười gian xảo nhìn cô

- Thế Hiển anh nghiêm túc đi – cô ngại ngần gắt hấn ”

Nhớ lại khoảng thời gian ấy thôi , cũng chừng nào đã làm cô thấy vui . đến tận bây giờ cô vẫn chưa thể biết rõ được giữa hấn và anh cô đang thật sự muốn bên người nào đến trọn đời ...

vấn đề về thời gian và địa lý, chỉ sự cách xa lúc đó bằng kỷ niệm mới là khoảng không vĩnh viễn khó lấp đầy... thì chia tay, dù đau, nhưng chưa bao giờ là điều buồn nhất. Nhưng không, cô và anh chưa chia tay

nên không gì có thể xoá hết những gì gọi là tình cảm. Và chẳng có loại bút nào có thể vẽ lại những gì đã mất ! cô nhớ anh và cả hấn, nhiều khi cô thấy mình thật tham lam nhưng không muốn dừng lại .

Đà Nẵng có chào đón cô về không , anh có muốn gặp lại cô không , còn hấn hấn vẫn nhớ tình đầu của hấn chứ ??? cô đi dạo quanh một vòng rồi trở về khách sạn nghỉ ngơi sau một ngày bận rộn giảm stress cho chính mình .

94. Chương 46 : Cường Hôn

Anh và nó cứ giận nhau suốt cả tuần chẳng ai nói với nhau câu nào , ở nhà gặp nhau lúc nó nhìn anh thì anh cố tình bơ nó đi , lúc nó bơ anh thì anh lại lén lút nhìn nó , đôi khi chường mắt quá lại cho nó ăn hành bằng cách dọn dẹp nhà cửa . không thì lại sai vặt cái này cái kia không khác gì con ỉ .

Anh tức ngáy vì cái bản mặt vẫn ung dung vô tư như không có gì của nó . Biết anh giận nó nhưng lại không lật đật bắm tới bắm lui như mọi khi mà lại nể nang cương lại với anh . Thôi thì anh giúp nó trong lúc rảnh rỗi nên rèn luyện cơ bắp .

Ngồi trên ghế sofa chân thì bắt chéo , tay cầm ipad , miệng huýt sáo theo điệu nhạc . Ra dáng như một ông chủ .

-Minh Anh , cô đi rửa chén đi .

-Minh Anh , đi chùi kính cửa sổ , ban công , hành lang chùi sạch sẽ vào .

-Minh anh , nhớ tưới cây nữa . Tôi mà thấy cây nào héo thì biết tay tôi .

Ngày nào cũng như ngày nào nguyên một “ bài ca anh không bao giờ quên ” . Cứ đúng 9 giờ sáng sẽ là rửa chén , chùi kính Quảng quai cho đến 5 giờ chiều là tưới cây . Nó nghe riết rồi thuộc , đứng trề môi làm lại bộ dạng của anh rồi lăm bắm nhai theo lời anh nói .

-Minh Anh , cô... - anh bặm môi rít lên .

-Hi hi - nó cười trừ cho qua chuyện rồi lật đật đi làm công không lương T.T .

Ăn tối xong Quốc Huy qua chơi một lát rồi cùng Hoàng Nhi đi chơi , ở nhà giờ chỉ còn nó và anh . Anh ngồi xem tivi , chuyển đủ kênh loạn xạ nó đứng bên trong rửa chén cũng phát bực theo cái tivi .

-Minh Anh , em mệt không – anh ôm nó từ phía sau trêu mếu .

-Hi , mệt gì đâu chuyện nhỏ mà – nó cười mỉm ngại ngùng .

-Vợ anh đảm đang thật đó – anh nhìn sang hôn nhẹ lên má nó .

Tay vẫn còn dính bột xà bông nó bỏ chén xuống , quay lại vòng tay ôm lấy anh , chìm đắm trong ấm áp từ anh .

“ xoảng ” – tiếng chén rơi xuống đất làm nó giật mình trở về thực tại .

Anh đang xem tivi nghe tiếng chén vỡ lo cho nó nên chạy liền vào .

-Nè cô rửa được không – anh quát lớn vào mặt nó .

-Chỉ là cái chén thôi mà , có cần phải nạt nộ người khác vậy không . – nó nhếch mặt cãi lại .

-Vậy đập hết mới được nhắc nhở cô à – anh gầm giọng .

-Anh...anh – nó ầm ỨC đẩy anh sang một bên bỏ đi không thèm nói gì

Anh bực dọc đập mạnh lên bàn . sự thật là anh sợ nó lại xảy ra chuyện gì nên mới lật đật chạy vào xem thử , nào ngờ đâu lại thêm một trận cãi nhau không đáng có .

ầm ỨC nó đi ra khỏi nhà không thèm quay đầu nhìn lại . bước đi rất mạnh thể hiện sự giận dữ của nó . bực dọc nó ngồi xuống chiếc xích đu công viên gần khu biệt thự Đảo Xanh .

gió trời thổi qua làm nó lạnh run người nhìn lại mới thấy chỉ mang mỗi bộ đồ ngủ mà đi ra ngoài , chân còn mang luôn cả đôi dép doremon . lấy tay xuyết xoa cổ thể , từ đâu phía sau lưng có người khoát chiếc áo da lên cho nó .

-Cô mà bị bệnh tôi không biết chọc ai đâu - hấn .

nó hơi ngạc nhiên , cũng đang bực bội sẵn có người kiểm chuyện để nó xả thì còn không còn gì bằng .

-ồ , thì ra anh mê tui như vậy ư – nó nhếch mắt nói .

-cô ảo tưởng đó à , nhìn cô – hấn đưa mắt nhìn từ trên xuống .

-tôi sao . – nó hếch lên .

-coi ba vòng của cô có đủ hấp dẫn tôi chưa ? – hấn trề môi .

-chớ sao ở đây – nó lườm nghi ngờ .

hấn bối rối sợ nó bắt quả tang liền chỉ tay về phía hướng ngôi biệt thự đối diện nhà nó .

-nhà tôi ở đây thì có quyền tôi đi chớ - hấn trả lời ấp úng .

-ừ ha nhà anh ha , đúng ha . theo tôi nhớ nhà đó là Biệt Thự snow white mà liên quan gì đến SANG THỂ HIỂN anh hả hả - nó chọn mắt bắt bẻ hấn

-ừ , nói nhiều quá – hấn béo banh hai má nó ra .

-ồ a , ồ ra – nó cố gắng gỡ tay hấn ra , còn hấn có bẽ thích thú cứ béo mãi không buông còn cười ha ha . Sấn chân nó đá mạnh vào hấn .

vì đau nên hấn mới chịu thả nó ra mặt nhăn nhó , quả là mập có cái lợi của mập . Nó đứng cười mỉm .

-con gái con gựa gì .

-sao muốn nữa không – nó đưa tay vo thành nắm đấm .

hấn không nói gì nữa , ngồi xuống bên cạnh nó rồi thở dài ra .

-cho tôi dựa một chút đi có được không – ánh mắt hấn trở nên buồn .

-miễn đi em – nó phản đối ngay lập tức .

-cô thật không có nhân tính . – hấn chửi xéo .

-người không có nhân tính là anh mới phải – nó gắt lên .

-không nhờ anh , thì bây giờ anh ấy không đối xử lạnh nhạt với tôi như vậy – nó thở dài nói lí nhí .

hấn bậm môi có chút tức giận nhìn sang nó .

-ấy sì cô ngốc nghếch không , hấn ta không hề yêu cô bám dai như vậy làm gì ?

-anh im đi . biết gì mà nói – nó gắt lại .

-quá rõ ràng rồi còn gì , chẳng qua kẻ ngốc nghếch như cô mới không biết . – hấn phũ phàng nói .

-hừ , tôi không biết . Chuyện hôm bữa anh gay ra , anh phải có trách nhiệm giải thích đi – nó phụng phịu .

-há , gì cơ tôi mà phải đi làm những điều vặt vãnh đó cho cô sao nực cười . – hấn cười đều nói .

khi nãy cãi nhau với nó anh đứng bần thần một lúc sau nghĩ lại thấy mình hơi quá đáng nên đuổi theo đi kiếm nó , thì lại trông thấy cảnh tượng nó đang đùa giỡn với hấn có vẻ rất vui vẻ thoải mái . trong lòng anh nổi lên cơn giận muốn điên lên chạy đến .

-đi về - anh nói cộc lốc kéo tay nó .

-ơ – nó bị kéo bất ngờ .

-không ! – hấn cũng không vừa cầm tay nó nín lại .

- anh là gì mà bắt cô ấy làm theo ý mình ? – hấn nhú mày hỏi tay vẫn nắm chặt .

- Minh Anh , ở nhà tôi nên phải đi theo tôi – anh hếch mắt liếc hấn .

cảnh tượng bây giờ không khác gì tình tay ba , một người thì phát ghen mà lại không có sự ràng buộc nào cả , một người lại cố tình chống đối chọc tức đối phương , chỉ tội cho người ở giữa đang bị giằng co giữa hai bên , áp lực hết dữ dội .

- Tôi hỏi lại lần cuối , về hay không ? – anh gằng giọng nói như ra lệnh .

- Hấn ta đối xử với cô như vậy mà vẫn mê muội sao – hấn nói từ từ mày co lại .

Nó đứng nhìn qua nhìn lại khó xử vô cùng , một người là nó thích mang lại cảm giác ấm áp hạnh phúc cho nó nhưng giờ nó đang còn giận nên chẳng muốn đi theo, một người nó thay vì nói ghét thì là thân với nó , tuy có chút xấu xa nhưng lại quan tâm ngầm .

- Khuya rồi , cậu về đi – nó cựa nhẹ thoát khỏi bàn tay của hấn .

- Cô... Minh Anh cô thật là ngốc nghếch – hấn phát cáu lên .

Khi nghe được quyết định của nó, anh đã nói lỏng tay nó ra . Nó cởi chiếc áo da đưa lại cho hấn , ánh mắt như muốn xin lỗi . Thấy vậy anh liền cầm tay nó kéo đi để lại hấn đứng đó nhìn theo như một kẻ thất bại .

- Hoàng Long , anh buông ra coi – nó giật mạnh tay mình ra rồi đứng xuýt xoa vì đau nhẩn nhó gắt anh .

- Cô và tên đó có quan hệ gì – hấn quát vào mặt nó

- Việc đó thì liên quan gì đến anh ? – nó cãi ngang lại .

- Cô...cô ở nhà tôi việc quản cô là việc của tôi , cô xem cô làm hết việc nhà chưa mà bỏ đi chơi , còn nữa tôi không nghĩ cô dễ dãi như vậy– anh chỉ tay vào nó tức giận rồi bỏ xuống giọng nói đầy gắt .

- Hoàng Long , bộ nay anh bị điên hả – nó đưa tay lên trán anh , nhưng anh lại hất mạnh ra . Nó chịu không nổi nữa nổi đóa xoa ra một tràng .

- Vừa phải thôi nha , thấy tôi hiền thì muốn làm gì làm muốn nói gì là nói à ? con người chứ phải con ở nhà anh đâu . Tánh gì kì cục vậy hả

- Còn nữa gì mà dễ dãi , anh đã biết đầu đuôi gì chưa mà lại nói tôi này nọ , tôi cũng không biết mình đã làm sai điều gì mà để bị đối xử như ...ừm..ừm...anh...ừm...oàng...Long...ừm..

Không để nó nói hết câu anh đã liền kéo nó áp sát người mình mà hôn một cách nhẹ nhàng cho đến mạnh bạo , nó bị hôn bất ngờ cộng thêm một chút hờn dỗi cổ vùng khỏi vòng tay của anh đang ôm nó , nhưng nụ hôn đó thật ngọt ngào vào thu hút nó biết bao càng lúc như muốn hút đôi môi của chìm đắm trong hương vị kia nó cũng từ từ không kháng cự nữa mà đáp lại nụ hôn kia , đôi tay ôm nó chặt hơn hôn nào ngọt ngào hơn như trút hết sự hờn ghen , sự nhớ nhung tuy ngày nào cũng gặp nhau nhưng anh luôn thấy nhớ nó rất nhiều .

- O , hai đứa – mẹ anh vừa về tới nhà , thấy ở dưới vắng tanh nên chạy lên định đi nghỉ ngơi ngờ đâu vừa lên đến cầu thang đã trông thấy cảnh tình tứ này .

Anh và nó giật mình buông nhẹ nhau ra , nó xấu hổ quay lưng vào tường hai má đỏ lên như hai trái cà chua đỏ mọng , anh thì đứng gãi đầu bối rối , trước cặp mắt của mẹ mình đang nhìn một cách mờ ám kèm theo nụ cười hết sức rung rợn của gian xảo .

- Mẹ , về khi nào vậy sao không gọi điện , con ra đón . – anh lên tiếng chữa ngượng .

- Cậu đấy ! tôi về này giờ lục đục ở dưới mà anh có biết đâu , ai ngờ lại đứng đây tình tứ vậy cơ đấy – mẹ anh bùm môi cười mỉm .

Nó lấy lại bình tĩnh , quay lại.

- Dạ , cô mới về ạ - nó cúi chào , mặt vẫn còn đỏ ngượng .

- Minh Anh , cháu thật là tài đó ha ha .

- Cô àààààà - nó phụng phịu cuối chào thêm một lần nữa rồi chạy lẹ vào phòng đóng cửa .

Tim đập loạn xạ cả lên , giờ nó mù tịt chẳng hiểu tình huống hay chuyện gì đang xảy ra nữa , thật ra là anh giận hay là sao , bảo không thích nó thì hôn nó là sao .

“- nụ hôn này ” – nó đưa tay lên môi nhắm mắt nghĩ lại chuyện khi nãy .

Thấy nó vào phòng , anh cũng lật đật chạy xuống giúp mẹ mình lấy đồ , chỉ sợ đứng lại thì sẽ bị mẹ anh chọc đến mức cháy khét mà thôi .

-Này anh kia , anh giải thích chuyện khi nãy đi chứ - mẹ anh nói theo đứng cười rất tươi

Sáng hôm nay nó thức dậy thật sớm , thò đầu ra ngoài quan sát không thấy ai liền rón rén bước ra khỏi nhà , nhưng nó đâu hay biết rằng có người đã dậy còn sớm hơn nó , cong môi khẽ cười nhẹ một cái vì nhìn thấy hành động như đang ăn trộm của nó .

Anh cũng âm thầm đi theo phía sau nó , bản thân cũng biết chắc nó đang bối rối chuyện xảy ra hôm qua nên không biết phải làm sao mới rón rén như thế này .

Cùng nhau lên một tuyến xe buýt nó đi cửa trước anh đi cửa sau . Nó ngồi ghế trước anh nhưng lại không biết rằng anh đang ở đằng sau nó . Đến trường thấy nó vào lớp rồi anh mới trở về lớp mình .

Mấy tiết học mệt mỏi cũng đã trôi qua , sắp Noel rồi tức là nghỉ học kì vậy mà nhà trường vẫn bắt lên vài tiết chỉ để ngồi chơi , dạo này Hoàng Nhi hẹn hò với Quốc Huy nên bỏ bê nó , ngồi trong lớp cũng chán chường nên định đi xuống canteen kiếm gì đó lót dạ .

Đang ung dung đi thì cái người không muốn gặp cuối cùng chạm mặt nó , nó cố tránh sang một bên thì người ta lại cố tình đứng sang phía nó , nó qua phải thì Ngọc Huyền lại qua phải nó qua trái thì Ngọc Huyền lại qua trái .

- Cô muốn gì ? – nó hỏi cộc lốc .

- Này , mày hỏi đàn chị vậy ư ? – Ngọc Huyền nhếch môi khoanh tay trước ngực nói .

- ... - nó vẫn trừng mắt nhìn lại .

- Mày lại có dám nhìn tao bằng con mắt đó ư , ranh con – Ngọc Huyền gắt lên .

- Ngọc Huyền , tôi thấy chị thật đáng thương . – nó nhếch môi cười đều .

- Gì cơ , mày dám – Ngọc Huyền đưa tay lên định tát nó thì bị hấn nắm tay lại .

Lúc này đang cùng Thy Thy đi uống nước thì hấn trông thấy nó và Ngọc Huyền đụng độ với nhau , đoán chẳng có gì tốt lành ...

- Anh bạn , em về lớp trước – hấn nói rồi chạy nhanh .

Thy Thy không can tâm , hấn cứ cho cô leo cây hoài nên lén lút chạy theo hấn . đứng nấp một góc mà theo dõi .

- Cô thôi cái trò ăn hiếp người khác đi – hấn đẩy mạnh Ngọc Huyền ra .

Nắm tay nó lôi đi , để lại Ngọc Huyền đứng đó ôm cục tức chân đạp loạn xạ , mặt mày đỏ rần như ăn phải ớt .

Thy Thy đứng từ đằng xa cũng thấy tức giận , tay vo thành nắm đấm đánh vào thành tường . Lòng căm hận nó , trong đầu Thy Thy giờ đây xem nó như một con cáo chín đuôi hết cửa cấm anh rồi sang gạ gẫm cả hấn . Lại còn dám công khai tình cảm trước mặt người yêu của cô .

- Bỏ tôi ra – nó giật tay mình ra khỏi hấn .

- Minh Anh , cô sao cứ tự tìm đường cụt cho mình vậy . – hấn nhéo má nó banh ra như mọi khi .

- Là cô ta muốn gây sự với tôi chứ bộ - nó hất tay hấn ra nói .

- Đưa điện thoại đây – hấn nói như ra lệnh .

- Làm gì ?

- Giờ cô đưa hay là không thôi , đừng để tôi phải làm biện pháp mạnh – hấn nghiêng răng nhìn nó .

Nghĩ lại nó thấy cũng đúng , trên sân thượng này vẫn về , nếu hấn mà cố tình đẩy nó xuống từ tầng 5 xuống thì thịt nát xương tan (người ta bảo vệ không hết cô nghĩ vậy quá) . chưa kịp đưa hấn đã giật lấy điện thoại trên tay nó . bấm bấm gì đó rồi đưa lại .

- Từ giờ nếu bọn Ngọc Huyền mà có gây sự với cô nữa , thì cứ đưa những tấm hình này cho cô ta xem .

- Hình ư ? – nó trở mặt nhìn hấn rồi lấy lại điện thoại vào album xem thì hốt hoảng , nguyên một loạt ảnh sexy của Ngọc Huyền .

- Này ! tên biến thái anh đưa những ảnh này làm gì hả - nó định bấm xóa nhưng đã bị hấn chặn lại .

- Tôi cấm cô xóa , nếu không biết tay tôi nó là bùa hộ thân của cô đó .

Giờ không phải cương với hấn nên nó định bụng để về lớp rồi xóa sau , làm vậy thì chẳng khác gì Ngọc Huyền rất dễ tiện .

- Vậy xong cả rồi đúng không tôi về lớp đây , trên đây lạnh quá .

-Nè , noel đi chơi không ? – hấn quay lại nói thì nó đã đi xa mất tiêu .

Cuộc nói chuyện của hai người đã không hay biết rằng tất cả đã bị lọt vào tai của Thy Thy , nghe xong câu chuyện Thy Thy nhếch môi cười ...

“ - haizz tôi còn đang suy nghĩ không biết làm gì , thì đã có người vạch sẵn đường đi ” ...

95. Chương 46 : Cường Hôn

Anh và nó cứ giận nhau suốt cả tuần chẳng ai nói với nhau câu nào , ở nhà gặp nhau lúc nó nhìn anh thì anh cố tình bơ nó đi , lúc nó bơ anh thì anh lại lén lút nhìn nó , đôi khi chường mắt quá lại cho nó ăn hành bằng cách dọn dẹp nhà cửa . không thì lại sai vặt cái này cái kia không khác gì con ở .

Anh tức ngáy vì cái bản mặt vẫn ung dung vô tư như không có gì của nó . Biết anh giận nó nhưng lại không lật đật bảm tới bảm lui như mọi khi mà lại nằm năm năm cương lại với anh . Thôi thì anh giúp nó trong lúc rảnh rảnh nên rèn luyện cơ bắp .

Ngồi trên ghế sofa chân thì bắt chéo , tay cầm ipad , miệng huýt sáo theo điệu nhạc . Ra dáng như một ông chủ .

-Minh Anh , cô đi rửa chén đi .

-Minh Anh , đi chùi kính cửa sổ , ban công , hành lang chùi sạch sẽ vào .

-Minh anh , nhớ tưới cây nữa . Tôi mà thấy cây nào héo thì biết tay tôi .

Ngày nào cũng như ngày nào nguyên một “ bài ca anh không bao giờ quên ” . Cứ đúng 9 giờ sáng sẽ là rửa chén , chùi kính Quảng quai cho đến 5 giờ chiều là tưới cây . Nó nghe riết rồi thuộc , đứng trề môi làm lại bộ dạng của anh rồi lăm bắm nhái theo lời anh nói .

-Minh Anh , cô... - anh bặm môi rít lên .

-Hi hi - nó cười trừ cho qua chuyện rồi lật đật đi làm công không lương T.T .

Ăn tối xong Quốc Huy qua chơi một lát rồi cùng Hoàng Nhi đi chơi , ở nhà giờ chỉ còn nó và anh . Anh ngồi xem tivi , chuyển đủ kênh loạn xạ nó đứng bên trong rửa chén cũng phát bực theo cái tivi .

-Minh Anh , em mệt không – anh ôm nó từ phía sau trêu mếu .

-Hi , mệt gì đâu chuyện nhỏ mà – nó cười mỉm ngại ngùng .

-Vợ anh đảm đang thật đó – anh nhìn sang hôn nhẹ lên má nó .

Tay vẫn còn dính bột xà bông nó bỏ chén xuống , quay lại vòng tay ôm lấy anh , chìm đắm trong ấm áp từ anh .

“ xoảng ” – tiếng chén rơi xuống đất làm nó giật mình trở về thực tại .

Anh đang xem tivi nghe tiếng chén vỡ lo cho nó nên chạy liền vào .

-Nè cô rửa được không – anh quát lớn vào mặt nó .

-Chỉ là cái chén thôi mà , có cần phải nạt nộ người khác vậy không . – nó nhếch mặt cãi lại .

-Vậy đập hết mới được nhắc nhở cô à – anh gầm gọng .

-Anh...anh – nó ầm ỨC đẩy anh sang một bên bỏ đi không thèm nói gì

Anh bực dọc đập mạnh lên bàn . sự thật là anh sợ nó lại xảy ra chuyện gì nên mới lật đật chạy vào xem thử , nào ngờ đau lại thêm một trận cãi nhau không đáng có .

ầm ỨC nó đi ra khỏi nhà không thèm quay đầu nhìn lại . bước đi rất mạnh thể hiện sự giận dữ của nó . bực dọc nó ngồi xuống chiếc xích đu công viên gần khu biệt thự Đảo Xanh .

gió trời thổi qua làm nó lạnh run người nhìn lại mới thấy chỉ mang mỗi bộ đồ ngủ mà đi ra ngoài , chân còn mang luôn cả đôi dép doremon . lấy tay xuyết xoa cổ thể , từ đâu phía sau lưng có người khoát chiếc áo da lên cho nó .

-Cô mà bị bệnh tôi không biết chọc ai đâu - hấn .

nó hơi ngạc nhiên , cũng đang bực bội sẵn có người kiếm chuyện để nó xả thì còn không còn gì bằng .

-Ố , thì ra anh mê tui như vậy ư – nó nhếch mắt nói .

-cô ảo tưởng đó à , nhìn cô – hấn đưa mắt nhìn từ trên xuống .

-tôi sao . – nó hếch lên .

-coi ba vòng của cô có đủ hấp dẫn tôi chưa ? – hấn trề môi .

-chớ sao ở đây – nó lườm nghi ngờ .

hấn bối rối sợ nó bắt quả tang liền chỉ tay về phía hướng ngôi biệt thự đối diện nhà nó .

-nhà tôi ở đây thì có quyền tôi đi chớ - hấn trả lời ấp úng .

-ừ ha nhà anh ha , đúng ha . theo tôi nhớ nhà đó là Biệt Thự snow white mà liên quan gì đến SANG THỂ HIỆN anh hả hả - nó chợn mắt bắt bẻ hấn

-ừ , nói nhiều quá – hấn béo banh hai má nó ra .

-ồ a , ồ ra – nó cố gắng gỡ tay hấn ra , còn hấn có vẻ thích thú cứ béo mãi không buông còn cười ha ha . Sấn chân nó đá mạnh vào hấn .

vì đau nên hấn mới chịu thả nó ra mặt nhăn nhó , quả là mập có cái lợi của mập . Nó đứng cười mỉm .

-con gái con gấu gì .

-sao muốn nữa không – nó đưa tay vo thành nắm đấm .

hấn không nói gì nữa , ngồi xuống bên cạnh nó rồi thở dài ra .

-cho tôi dựa một chút đi có được không – ánh mắt hấn trở nên buồn .

-miễn đi em – nó phản đối ngay lập tức .

-cô thật không có nhân tính . – hấn chửi xéo .

-người không có nhân tính là anh mới phải – nó gắt lên .

- không nhờ anh , thì bây giờ anh ấy không đối xử lạnh nhạt với tôi như vậy – nó thở dài nói lí nhí .
- hắn bậm môi có chút tức giận nhìn sang nó .
- ầy sì cô ngốc nghếch không , hắn ta không hề yêu cô bám dai như vậy làm gì ?
- anh im đi . biết gì mà nói – nó gắt lại .
- quá rõ ràng rồi còn gì , chẳng qua kẻ ngốc nghếch như cô mới không biết . – hắn phũ phàng nói .
- hừ , tôi không biết . Chuyện hôm bữa anh gay ra , anh phải có trách nhiệm giải thích đi – nó phụng phịu .
- há , gì cơ tôi mà phải đi làm nhưng điều vật vãnh đó cho cô sao nực cười . – hắn cười đều nói .

khi này cãi nhau với nó anh đứng bần thần một lúc sau nghĩ lại thấy mình hơi quá đáng nên đuổi theo đi kiếm nó , thì lại trông thấy cảnh tượng nó đang đùa giỡn với hắn có vẻ rất vui vẻ thoải mái . trong lòng anh nổi lên cơn giận muốn điên lên chạy đến .

- đi về - anh nói cộc lốc kéo tay nó .
- ơ – nó bị kéo bất ngờ .
- không ! – hắn cũng không vừa cầm tay nó níu lại .
- anh là gì mà bắt cô ấy làm theo ý mình ? – hắn nhứ mày hỏi tay vẫn nắm chặt .
- Minh Anh , ở nhà tôi nên phải đi theo tôi – anh hếch mắt liếc hắn .

cảnh tượng bây giờ không khác gì tình tay ba , một người thì phát ghen mà lại không có sự ràng buộc nào cả , một người lại cố tình chống đối chọc tức đối phương , chỉ tội cho người ở giữa đang bị giằng co giữa hai bên , áp lực hết dữ dội .

- Tôi hỏi lại lần cuối , về hay không ? – anh gằn giọng nói như ra lệnh .
- Hắn ta đối xử với cô như vậy mà vẫn mê muội sao – hắn nói từ từ mày co lại .

Nó đứng nhìn qua nhìn lại khó xử vô cùng , một người là nó thích mang lại cảm giác ấm áp hạnh phúc cho nó nhưng giờ nó đang còn giận nên chẳng muốn đi theo, một người nó thay vì nói ghét thì là thân với nó , tuy có chút xấu xa nhưng lại quan tâm ngầm .

- Khuya rồi , cậu về đi – nó cự nhẹ thoát khỏi bàn tay của hắn .
- Cô... Minh Anh cô thật là ngốc nghếch – hắn phát cáu lên .

Khi nghe được quyết định của nó, anh đã nới lỏng tay nó ra . Nó cởi chiếc áo da đưa lại cho hắn , ánh mắt như muốn xin lỗi . Thấy vậy anh liền cầm tay nó kéo đi để lại hắn đứng đó nhìn theo như một kẻ thất bại .

- Hoàng Long , anh buông ra coi – nó giật mạnh tay mình ra rồi đứng xuýt xoa vì đau nhắn nhó gắt anh .
- Cô và tên đó có quan hệ gì – hắn quát vào mặt nó
- Việc đó thì liên quan gì đến anh ? – nó cãi ngang lại .

- Cô...cô ở nhà tôi việc quản cô là việc của tôi , cô xem cô làm hết việc nhà chưa mà bỏ đi chơi , còn nữa tôi không nghĩ cô dễ dãi như vậy– anh chỉ tay vào nó tức giận rồi bỏ xuống giọng nói đầy gắt .

- Hoàng Long , bộ nay anh bị điên hả – nó đưa tay lên trán anh , nhưng anh lại hất mạnh ra . Nó chịu không nổi nữa nổi đóa xóa ra một tràng .

- Vừa phải thôi nha , thấy tôi hiền thì muốn làm gì làm muốn nói gì là nói à ? con người chứ phải con ở nhà anh đâu . Tánh gì kì cục vậy hả

- Còn nữa gì mà dễ dãi , anh đã biết đầu đuôi gì chưa mà lại nói tôi này nọ , tôi cũng không biết mình đã làm sai điều gì mà để bị đối xử như ...ừm..ừm...anh...ừm...oàng...Long...ừm..

Không để nó nói hết câu anh đã liền kéo nó áp sát người mình mà hôn một cách nhẹ nhàng cho đến mạnh bạo , nó bị hôn bất ngờ cộng thêm một chút hơi đối cổ vùng khỏi vòng tay của anh đang ôm nó , nhưng nụ

hôn đó thật ngọt ngào vào thu hút nó biết bao càng lúc như muốn hút đôi môi của chìm đắm trong hương vị kia nó cũng từ từ không kháng cự nữa mà đáp lại nụ hôn kia , đôi tay ôm nó chặt hơn hôn nào ngọt ngào hơn như trút hết sự hờn ghen , sự nhớ nhung tuy ngày nào cũng gặp nhau nhưng anh luôn thấy nhớ nó rất nhiều .

- Ô , hai đứa – mẹ anh vừa về tới nhà , thấy ở dưới vắng tanh nên chạy lên định đi nghỉ ngơi ngờ đâu vừa lên đến cầu thang đã trông thấy cảnh tình tứ này .

Anh và nó giật mình buông nhẹ nhau ra , nó xấu hổ quay lưng vào tường hai má đỏ lên như hai trái cà chua đỏ mọng , anh thì đứng gãi đầu bối rối , trước cặp mắt của mẹ mình đang nhìn một cách mờ ám kèm theo nụ cười hết sức rung rợn của gian xảo .

- Mẹ , về khi nào vậy sao không gọi điện , con ra đón . – anh lên tiếng chữa ngượng .

- Cậu đấy ! tôi về này giờ lục đục ở dưới mà anh có biết đâu , ai ngờ lại đứng đây tình tứ vậy cơ đấy – mẹ anh bùm môi cười mỉm .

Nó lấy lại bình tĩnh , quay lại.

- Dạ , cô mới về ạ - nó cúi chào , mặt vẫn còn đỏ ngượng .

- Minh Anh , cháu thật là tài đó ha ha .

- Cô àaaaaa – nó phụng phịu cúi chào thêm một lần nữa rồi chạy lẹ vào phòng đóng cửa .

Tim đập loạn xạ cả lên , giờ nó mù tịt chẳng hiểu tình huống hay chuyện gì đang xảy ra nữa , thật ra là anh giận hay là sao , bảo không thích nó thì hôn nó là sao .

“- nụ hôn này ” – nó đưa tay lên môi nhắm mắt nghĩ lại chuyện khi này .

Thấy nó vào phòng , anh cũng lật đật chạy xuống giúp mẹ mình lấy đồ , chỉ sợ đứng lại thì sẽ bị mẹ anh chọc đến mức cháy khét mà thôi .

-Này anh kia , anh giải thích chuyện khi này đi chứ - mẹ anh nói theo đứng cười rất tươi

Sáng hôm nay nó thức dậy thật sớm , thò đầu ra ngoài quan sát không thấy ai liền rón rén bước ra khỏi nhà , nhưng nó đâu hay biết rằng có người đã dậy còn sớm hơn nó , cong môi khẽ cười nhẹ một cái vì nhìn thấy hành động như đang ăn trộm của nó .

Anh cũng âm thầm đi theo phía sau nó , bản thân cũng biết chắc nó đang bối rối chuyện xảy ra hôm qua nên không biết phải làm sao mới rón rén như thế này .

Cùng nhau lên một tuyến xe buýt nó đi cửa trước anh đi cửa sau . Nó ngồi ghế trước anh nhưng lại không biết rằng anh đang ở đằng sau nó . Đến trường thấy nó vào lớp rồi anh mới trở về lớp mình .

Mấy tiết học mệt mỏi cũng đã trôi qua , sắp Noel rồi tức là nghỉ học kì vậy mà nhà trường vẫn bắt lên vài tiết chỉ để ngồi chơi , dạo này Hoàng Nhi hẹn hò với Quốc Huy nên bỏ bê nó , ngồi trong lớp cũng chán chường nên định đi xuống canteen kiếm gì đó lót dạ .

Đang ung dung đi thì cái người không muốn gặp cuối cùng chạm mặt nó , nó cố tránh sang một bên thì người ta lại cố tình đứng sang phía nó , nó qua phải thì Ngọc Huyền lại qua phải nó qua trái thì Ngọc Huyền lại qua trái .

- Cô muốn gì ? – nó hỏi cộc lốc .

- Này , mày hỏi đàn chị vậy ư ? – Ngọc Huyền nhếch môi khoanh tay trước ngực nói .

- ... - nó vẫn trừng mắt nhìn lại .

- Mày lại có dám nhìn tao bằng con mắt đó ư , ranh con – Ngọc Huyền gắt lên .

- Ngọc Huyền , tôi thấy chị thật đáng thương . – nó nhếch môi cười đều .

- Gì cơ , mày dám – Ngọc Huyền đưa tay lên định tát nó thì bị hấn nắm tay lại .

Lúc này đang cùng Thy Thy đi uống nước thì hấn trông thấy nó và Ngọc Huyền đụng độ với nhau , đoán chẳng có gì tốt lành ...

- Anh bạn , em về lớp trước – hấn nói rồi chạy nhanh .

Thy Thy không can tâm , hấn cứ cho cô leo cây hoài nên lén lút chạy theo hấn . đứng nấp một góc mà theo dõi .

- Cô thôi cái trò ăn hiếp người khác đi – hấn đẩy mạnh Ngọc Huyền ra .

Nắm tay nó lôi đi , để lại Ngọc Huyền đứng đó ôm cục tức chân đạp loạn xạ , mặt mày đỏ rần như ăn phải ớt .

Thy Thy đứng từ đằng xa cũng thấy tức giận , tay vo thành nắm đấm đánh vào thành tường . Lòng căm hận nó , trong đầu Thy Thy giờ đây xem nó như một con cáo chín đuôi hết cửa cấm anh rồi sang gạ gẫm cả hấn . Lại còn dám công khai tình cảm trước mặt người yêu của cô .

- Bỏ tôi ra – nó giật tay mình ra khỏi hấn .

- Minh Anh , cô sao cứ tự tìm đường cụt ỉnh vậy . – hấn nhéo má nó banh ra như mọi khi .

- Là cô ta muốn gây sự với tôi chứ bộ - nó hất tay hấn ra nói .

- Đưa điện thoại đây – hấn nói như ra lệnh .

- Làm gì ?

- Giờ cô đưa hay là không thôi , đừng để tôi phải làm biện pháp mạnh – hấn nghiêng răng nhìn nó .

Nghĩ lại nó thấy cũng đúng , trên sân thượng này vắng vẻ , nếu hấn mà cố tình đẩy nó xuống từ tầng 5 xuống thì thịt nát xương tan (người ta bảo vệ không hết cô nghĩ bấy quá) . chưa kịp đưa hấn đã giật lấy điện thoại trên tay nó . bấm bấm gì đó rồi đưa lại .

- Từ giờ nếu bọn Ngọc Huyền mà có gây sự với cô nữa , thì cứ đưa những tấm hình này cho cô ta xem .

- Hình ư ? – nó trở mắt nhìn hấn rồi lấy lại điện thoại vào album xem thì hết hoảng , nguyên một loạt ảnh sexy của Ngọc Huyền .

- Này ! tên biến thái anh đưa những ảnh này làm gì hả - nó định bấm xóa nhưng đã bị hấn chặn lại .

- Tôi cấm cô xóa , nếu không biết tay tôi nó là bùa hộ thân của cô đó .

Giờ không phải cương với hấn nên nó định bụng để về lớp rồi xóa sau , làm vậy thì chẳng khác gì Ngọc Huyền rất dễ tiện .

- Vậy xong cả rồi đúng không tôi về lớp đây , trên đây lạnh quá .

-Nè , Noel đi chơi không ? – hấn quay lại nói thì nó đã đi xa mất tiêu .

Cuộc nói chuyện của hai người đã không hay biết rằng tất cả đã bị lọt vào tai của Thy Thy , nghe xong câu chuyện Thy Thy nhếch môi cười ...

“ - haizz tôi còn đang suy nghĩ không biết làm gì , thì đã có người vạch sẵn đường đi ” ...

96. Chương 47 : Chạm Mặt Uyển Nhi

- À Minh Anh - Thy Thy chờ sẵn chặn đường nó lại .

- ủa Thy Thy , có gì không sao cậu lại ở đây? – nó cười tươi trả lời .

- ừm mình đang hẹn ... - Thy Thy già vờ ngại ngùng .

- à , à hiểu rồi , thế người đó đâu – nó ngây thơ không biết rằng mình đang rơi vào bẫy , mà đứng tươi cười nói chuyện nhiệt tình .

- điện thoại mình hết pin , cậu cho mình mượn điện thoại gọi được không , gặp cậu ở đây may mắn quá à –
Thy Thy nói giọng ngọt ngào như rất thân thiết .

- ừm nè . – nó lấy điện thoại từ trong túi váy ra đưa cho thy thy .

được cơ hội Thy Thy liền lấy ngay , giã vờ đi ra xa một chút để thực hiện kế hoạch ,. Còn nó như nai vàng
ngơ ngác vẫn đứng thừ ra đó chờ đợi , cũng không nhớ là trong điện thoại đang có những bức ảnh gợi cảm
của Ngọc Huyền .

Thy Thy đứng đằng xa mắt hơi liếc về phía nó , thấy nó không có sự phòng bị liền bấm ảnh qua máy mình ,
trong lúc chờ chạy file Thy Thy giã vờ để điện thoại lên tai nghe như đang nói chuyện một lúc sau mới trả
máy lại cho nó .

- haizz anh ấy không nghe máy – Thy Thy thoáng buồn nói .

- chắc anh ấy bận đó , cậu làm gì không chúng ta về lớp luôn đi – nó nói rồi khoát tay Thy Thy đi về lớp .
có chút khó chịu , nhưng đã diễn nên Thy Thy đành phải cố gượng tỏ ra thân thiện với nó .

về đến gần lớp Thy Thy lấy cớ đi vệ sinh để tách ra khỏi nó tránh mọi người nhìn thấy , nó thì cứ tưởng
thật nên cười rồi vào lớp trước .

trông thấy Hoàng Nhi nó chạy liền về chỗ kể chuyện khi nãy đồng thời lấy điện thoại xóa hết ảnh

- mình không nghĩ anh ta lại làm thế á – nó còn có chút ngạc nhiên với hành động của hắn .

- chời ơi , cậu vào sau nên không biết thôi , Thế Hiển anh ta là con ma bá đạo của trường mình mà , chuyện
gì anh ta làm không được . – Hoàng Nhi trề môi nói .

- mình thấy anh ta cũng tốt mà , chẳng qua không biết biểu hiện sự quan tâm mà thôi – nó bênh cho hắn .

- thôi đi , cậu chưa biết hắn bí ổi thế nào đâu – Hoàng Nhi gắt lên .

- ủa ủa , sao mà mỗi lần nhắc tới hắn ta , cậu có vẻ gắt ghê á – nó trở mặt nghi ngờ @@ .

- gì gì , cậu nói lung tung quá – Hoàng Nhi bối rối .càng như vậy nó càng nghi ngờ , đôi mắt lườm lườm
Hoàng Nhi đôi môi cong lên cười rất gian tà .

- sao giờ có nói hông nè? – nó nhìn Hoàng Nhi hết sức ghê rợn .

- có gì đâu , mà nói chớ - Hoàng Nhi nói lí nhí .

- này thì không nói , có nói không, nói không hả? – nó chọt lét Hoàng Nhi .

- ha ha , cậu dừng lại đi , dừng lại đi mà ha ha ha .

- nói đi , nói đi – nó vẫn tiếp tục chọt lét Hoàng Nhi .

- thôi ha ha ha, mình nói mình nói mà ha ha .

chỉ chờ có vậy nó dừng lại thôi chọc Hoàng Nhi nữa . Hoàng Nhi chỉnh chu lại, ngưng cười rồi kể lại cho nó
nghe .

- ở lúc lớp 9 đó , mình mình thích anh ấy – Hoàng Nhi ngượng ngùng .

- ơ – nó ngạc nhiên .

- ừm , tính ra là tình đầu của mình rồi , nhưng ngờ đâu tên đó chỉ đùa cợt mình thôi .

- hả , đùa cợt á .

- ừm – Hoàng Nhi nhớ về năm lớp 9 .

“ chiều hôm đó sau khi bế giảng , Hoàng Nhi đi qua khối 10 tìm hắn .

- Thế Hiển – Hoàng Nhi gọi .

- ồ , Hoàng Nhi tìm anh sao?– hắn béo nhẹ má Hoàng Nhi .

- chuyện hôm bữa , em có câu trả lời rồi – Hoàng Nhi cười ^^

hắn đưa tay lên xoa xoa vầng thái dương suy nghĩ một hồi , rồi mới cười mỉm nhớ ra .

- à !chuyện đó , vậy em đã có quyết định rồi đúng không dù như thế nào anh vẫn thích em – hắn nói giọng trìu mến .

- ừm , em cũng thích anh – Hoàng Nhi ngại ngừng nói .

vừa nghe xong câu nói đó , hắn liền phá lên cười , đám bạn trong lớp hắn chạy đến vác vai người thì đập tay “ YE ” trước mặt Hoàng Nhi .

- Hoàng Nhi , em nghiêm túc quá rồi . – hắn cười xoa đầu Hoàng Nhi .

- Anh... anh... - Hoàng Nhi tức đỏ mặt .

- À , mà cũng nhờ em tôi có được bữa nhậu lớn rồi – hắn cười nhếch môi nhìn đám bạn bên cạnh .

Hoàng Nhi như bị sấm chớp đánh vào đứng chùng chân một chỗ , nói gì thì nói Hoàng Nhi cũng được xếp vào Hót girl của trường , vừa học giỏi vừa có tài năng tính nét thì khỏi phải chê , cũng rất là khó cửa vậy mà lại đổ trước một tên lưu manh như hắn bị hắn đem tình cảm ra làm trò đùa cá cược với bạn của hắn .

Cũng may luôn có Quốc Huy bên cạnh , chạy đến tặng cho hắn một đám thắng vào mặt rồi kéo Hoàng Nhi đi . Cũng từ đó Hoàng Nhi rất ghét tên Thế Hiển “

- Đó mọi chuyện là vậy đó – Hoàng Nhi hơi thoáng buồn khi nhắc lại chuyện cũ .

- Hừ , tên đó có cơ hội mình sẽ tát thẳng hắn mà trả thù cho cậu – nó bức xúc thay Hoàng Nhi .

- Hi hi , thôi chuyện cũ rồi bỏ đi – Hoàng Nhi phui phui tay .

- ừm , mình thì thấy Quốc Huy là tốt nhất rồi .

- ừm , mình sẽ yêu anh ấy mãi mãi – Hoàng Nhi ngại ngừng .

- nổi da gà quá à ha ha – nó chọc Hoàng Nhi .

—

Tại khách sạn Novotel .

Sau khi tắm xong Uyên Nhi khoát chiếc áo choàng khăn lông , tóc vẫn xoa ướt át, chỉ mới vậy thôi nhưng lại rất quyến rũ .

- chị à , hôm nay chị làm khách mời cho buổi biểu diễn fashion week , mẫu áo cưới mới ra bên Đẹp + Wedding đó ạ .

- còn gì nữa không ? – cô trả lời cộc lốc , nâng cốc rượu vang làm một ngụm .

- trước giờ G chị có hẹn với giám đốc bên công Ty Elite Model ạ - quản lí của cô trả lời nhanh nhẹn .

- mấy giờ ?

- dạ lúc 4 giờ chiều nay ạ . – Quản lí .

- được rồi , em đi chuẩn bị đi .

người quản lí cúi chào rồi đi ra ngoài , cô ngồi uống thêm vài ngụm tay vẫn gọi cho anh nhưng lại không nhận được tín hiệu trả lời .

- anh chơi trò gì đây? – môi cô nhếch lên , đi đến phía cửa sổ đôi mắt nhìn xa xăm.

Hôm nay cô mang trên mình chiếc váy trắng ôm sát cơ thể , làm hiện lên các đường cong nóng bỏng và quyến rũ , người ta nói đúng người đẹp thì mặt gì cũng đẹp và cô là một ví dụ , chiếc váy rất đơn giản không cầu kì nhưng lại mang đến vẻ đẹp rất sang chảnh cho Uyên Nhi .

Cuộc gặp gỡ với giám đốc quản lí người mẫu diễn ra suông sẽ ,ông ta vô cùng hài lòng với hợp đồng bên công ty..

- Uyên Nhi , chúng tôi rất vui khi có một người mẫu như cô tham gia vào công ty –người đàn ông lịch lãm đưa tay bắt .

- Hợp tác vui vẻ - cô cười mỉm nói .

- Hợp tác vui vẻ - người đàn ông cười rồi chào cô rồi đi trước .

Đưa tay xem đồng hồ , thấy vẫn còn sớm chưa đến giờ nên cô nán lại thưởng thức cà phê nhìn ngắm con sông sau bao nhiêu năm rời xa quê hương .

Cầm tách cà phê capuchino định nhấp một ngụm , bỗng cô khựng lại khi trông thấy bóng dáng xuất hiện ở nơi xa xa bên kia . Nổi nhớ như ùa về trong trái tim cô , nó đập lên mạnh hơn mọi lúc, hơn bao giờ hết cô muốn chạy lại ôm hân mà thôi . Nhưng rồi đôi mắt cô lại chùng xuống khi thấy người con gái đang khoát tay đi bên cạnh hân .

Cô mở giỏ xách lấy chiếc kính mát để dấu đi khuôn mặt của mình có lẽ giờ đây chưa thích hợp để đối diện với anh .

- Seven chúng ta đến buổi biểu diễn thôi – cô nói nhưng không dời mắt khỏi phía hân .

- Vâng , chúng ta đi thôi chị - người quản lí nói .

- Chị chúng ta đi thôi , chị à – người quản lí giục cô .

Đang mãi nhìn về phía kia nên cô bị giật mình khi nghe thấy tiếng gọi , cầm túi xách rồi đi nhưng không quên ngoái đầu lại nhìn .

Trung Tâm Hội Nghị Thương Mại

“ cạch” – cô đẩy nhẹ cửa bước vào phòng chờ catwalk , để trang điểm và thay trang phục chuẩn bị cho buổi biểu diễn .

Trong phòng lúc này chỉ có mỗi Ngọc Quỳnh , hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của cô , Ngọc Quỳnh bối rối rồi gượng cười gật nhẹ đầu .

- Cũng lâu quá ha – Cô mở miệng chào hỏi .

- Ừm – Ngọc Quỳnh cười mỉm .

- Cậu vẫn như trước nhỉ - cô cười mỉm .

- Cậu về rồi à .

- ừ , là hôm qua .

- là về luôn? – Ngọc Quỳnh xoay sang nhìn cô ánh mắt tò mò .

- chưa xác định , mình đã bỏ lỡ quá nhiều thứ ở đây bây giờ muốn lấy lại – cô nhếch môi cười .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm nữa chỉ im lặng , việc gặp Uyên Nhi bất ngờ như thế này khiến Ngọc Quỳnh không biết phải làm sao , sự việc xảy ra từ ngày hôm đó Ngọc Quỳnh còn chưa xác định được có phải Uyên Nhi gây ra không, hay là người khác . Nhưng mọi phía đều hướng về Uyên Nhi đến giờ bản thân Ngọc Quỳnh còn rất hận người hại mình hôm đó ...

“ ngày hôm đó là buổi biểu diễn catwalk chung kết tìm kiếm người mẫu chiến thắng chỉ dành cho hai người đứng đầu , qua các vòng thi điểm số và thử tách hầu như Ngọc Quỳnh và Uyên Nhi đang ngang nhau , việc được đi hay ở lại chỉ còn trông chờ vào tối hôm đó nhưng ngờ đâu đã có sự cố xảy ra ..

- các người mẫu chú ý , chỉ còn 15p nữa chúng ta sẽ biểu diễn , mọi người mau chuẩn bị hoàn tất . – tiếng loa thông báo phát ra làm ai nấy đều luống cuống .

- Uyên Nhi , cậu thấy đôi guốc màu trắng của tớ không ? – Ngọc Quỳnh luống cuống chạy đến chạy lui trong phòng tìm kiếm .

- Chẳng phải khi này Đặng Khôi đưa cho cậu rồi sao – Cô tỏ ra lo lắng .

- Mình nhớ là đem lên rồi mà – Ngọc Quỳnh nhú mày , tay đưa lên trán vỗ nhẹ để cố nhớ .
- Chắc là cậu để quên dưới xe rồi , hay để mình xuống lấy cho – Cô quan tâm .
- Để mình đi , dù gì mình cũng biểu diễn sau cậu mà . – Ngọc Quỳnh ngăn cô lại .

Thấy Ngọc Quỳnh quyết tâm nên cô cũng gật đầu đồng ý , nắm tay Ngọc Quỳnh động viên .

- Cố lên hai chúng ta sẽ làm được .
- À , mà cậu nên đi cửa sau , từ tầng 3 chạy xuống chắc không sao , mình sợ nếu cậu đi phía hành lang trước ban tổ chức sẽ phát hiện đó – cô nói .
- ừm , mình đi đây . – nói rồi Ngọc Quỳnh lén lút rời khỏi phòng chờ .

quan sát xung quanh không có ai , Ngọc Quỳnh rón rén đến cửa thoát hiểm để xuống gara . Nào đâu đang đi đến giữa cầu thang tầng hai thì sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra .

- Á á aaaaaa – Ngọc Quỳnh la lên ngã nhào xuống cầu thang cùng với những viên bi mà Ngọc Quỳnh dẫm phải .

Đầu choáng váng rồi ngất lịm đi , cô gái đứng tầng trên nhìn xuống mồ hôi chảy ra trên trán , lo lắng và run sợ nhưng rồi không đến cứu mà quay lưng bỏ đi .

- Uyển Nhi , cậu thấy Ngọc Quỳnh không ?

Cô giật mình khi Đăng Khôi xuất hiện đột ngột trước cửa ra vào .

- À ừ , mình không biết . – cô lung túng .
- Cậu không khỏe chỗ nào sao , nhìn cậu nhợt nhạt quá đó – Đăng Khôi có chút lo lắng .
- À , mình hơi căng thẳng thôi . – lấy lại bình tĩnh cô cười mỉm trả lời .

Đăng Khôi đảo mắt nhìn quanh có chút lo lắng , khi nãy vừa nghe cuộc điện thoại của Ngọc Quỳnh bảo quên giày , Đăng Khôi lập tức chạy xuống tìm nhưng không có nên chạy lên lại .

- Cậu ấy đi đâu được ta – Đăng Khôi lo lắng .
- Khi nãy tớ nghe cậu ấy đi bằng cửa thoát hiểm hay là hai chúng ta đi tìm thử xem sao .
- Đăng Khôi gật đầu đồng ý rồi cả hai đi tìm Ngọc Quỳnh , đến gần tầng hai . Uyển Nhi la lớn lên .
- Ngọc Quỳnh , Ngọc Quỳnh .

Nghe tiếng gọi của Uyển Nhi , Đăng Khôi nhanh chân chạy đến , thì đã thấy Ngọc Quỳnh nằm ngáy góc cầu thang mà ngất đi , đầu chảy máu . Liền bế Ngọc Quỳnh đi cấp cứu...” .

- Ngọc Quỳnh đến giờ rồi đó – cô gọi nhẹ .

Tiếng gọi của cô đã đưa Ngọc Quỳnh về với thực tại , lắc nhẹ đầu bỏ chuyện quá khứ sang một bên . Cười mỉm rồi đứng dậy ra ngoài trước ...

- Min , mình xin lỗi – cô thở dài nói lẩm bầm . (min là Ngọc Quỳnh)

Tiếng nhạc vang lên buổi biểu diễn cũng đã bắt đầu , hôm nay Đăng Khôi cùng Quốc Huy và Hoàng Nhi cũng đến xem . bọn họ cũng như Ngọc Quỳnh đều rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô .

- O anh , là cậu ấy , Uyển Nhi phải không – Hoàng Nhi trố mắt đưa tay chỉ .
- Wow , trông Uyển Nhi kia , đẹp hơn rất nhiều rồi – Quốc Huy nhếch môi cười .

Đăng Khôi vẫn im lặng không nói gì , chỉ nhìn theo quan sát . Buổi biểu diễn kết thúc cả ba người đứng chờ Ngọc Quỳnh thì vô tình lại chạm mặt với cô .

Thấy Hoàng Nhi cô mừng rỡ như gặp tri kỷ , vẫy tay chào cười tươi chạy đến .

- Ny của tuiiiiiiiii !

- lily của tuiiiiiiiii – hai người ôm nhau thăm thiết .

- e hèm , có vẻ cậu quên tôi rồi – Quốc Huy khoanh tay trước ngực đã vờ trách .

Hoàng Nhi thấy vậy liền chạy đến khoát tay Quốc Huy cười tươi xoa dịu .

- anh à ! – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Ken , lâu quá không gặp – cô đưa tay ra bắt , nhưng bị Quốc Huy hất sang một bên , có chút sượng người vì hành động đó .

- Thôi nào , Uyển Nhi xa lạ gì đâu mà khách sáo thế . – Quốc Huy lại gần choàng vai cười nói .

Hướng mắt qua Đăng Khôi trông thấy bộ dạng nhìn cô như sát thủ vẫn không hề thay đổi , nhếch môi cười mím .

- Đăng Khôi , cậu nhìn tôi bằng con mắt đó không chán sao ?

- Trông tôi có vẻ quan tâm lắm ư ? – Đăng Khôi lạnh lùng nói .

Cùng lúc đó Ngọc Quỳnh đi ra , thấy mọi người nói chuyện vui vẻ Ngọc Quỳnh cũng hường ứng theo không muốn làm mất không khí , mặt dù trong lòng có chút khó chịu .

Hoàng Nhi đưa ra sang kiến cùng nhau đi ăn khuya , ban đầu Đăng Khôi phản đối nhưng bị Hoàng Nhi nện nện một hồi chịu không nổi nên đành chiều theo . Khi mọi người chuẩn bị đi , Uyển Nhi nhận được điện thoại , ra xa một góc nghe máy .

- Em yêu , đừng trốn như thế chứ . anh đang đợi đây – tên Gia Phong cười qua điện thoại .

- Anh muốn gì? – cô gắt lên .

- Đơn giản thôi , vui vẻ . tôi cho em 30p về khách sạn , tôi đang chờ - tên Gia Phong nói rồi cúp máy không cho cơ hội trả lời .

Linh cảm cho cô thấy có điều chẳng tốt đẹp, trở ra nơi mọi người , cáo từ rồi cùng quản lý trở về khách sạn trước ...

97. Chương 47 : Chạm Mặt Uyển Nhi

- À Minh Anh - Thy Thy chờ sẵn chặn đường nó lại .

- ủa Thy Thy , có gì không sao cậu lại ở đây? – nó cười tươi trả lời .

- ừm mình đang hẹn ... - Thy Thy già vờ ngại ngùng .

- à , à hiểu rồi , thế người đó đâu – nó ngây thơ không biết rằng mình đang rơi vào bẫy , mà đứng tươi cười nói chuyện nhiệt tình .

- điện thoại mình hết pin , cậu ỉnh mượn điện thoại gọi được không , gặp cậu ở đây may mắn quá à – Thy Thy nói giọng ngọt ngào như rất thân thiết .

- ừm nè . – nó lấy điện thoại từ trong túi váy ra đưa cho thy thy .

được cơ hội Thy Thy liền lấy ngay , già vờ đi ra xa một chút để thực hiện kế hoạch ,. Còn nó như nai vàng ngơ ngác vẫn đứng chờ ra đó chờ đợi , cũng không nhớ là trong điện thoại đang có những bức ảnh gợi cảm của Ngọc Huyền .

Thy Thy đứng đằng xa mắt hơi liếc về phía nó , thấy nó không có sự phòng bị liền bắn ảnh qua máy mình , trong lúc chờ chạy file Thy Thy già vờ để điện thoại lên tai nghe như đang nói chuyện một lúc sau mới trả máy lại cho nó .

- haizz anh ấy không nghe máy – Thy Thy thoáng buồn nói .

- chắc anh ấy bận đó , cậu làm gì không chúng ta về lớp luôn đi – nó nói rồi khoát tay Thy Thy đi về lớp .

có chút khó chịu , nhưng đã diễn nên Thy Thy đành phải cố gượng tỏ ra thân thiện với nó .

về đến gần lớp Thy Thy lấy cớ đi vệ sinh để tách ra khỏi nó tránh mọi người nhìn thấy , nó thì cứ tưởng thật nên cười rồi vào lớp trước .

trông thấy Hoàng Nhi nó chạy liền về chỗ kể chuyện khi này đồng thời lấy điện thoại xóa hết ảnh

- mình không nghĩ anh ta lại làm thế á – nó còn có chút ngạc nhiên với hành động của hắn .

- chời oi , cậu vào sau nên không biết thôi , Thế Hiển anh ta là con ma bá đạo của trường mình mà , chuyện gì anh ta làm không được . – Hoàng Nhi trề môi nói .

- mình thấy anh ta cũng tốt mà , chẳng qua không biết biểu hiện sự quan tâm mà thôi – nó bênh cho hắn .

- thôi đi , cậu chưa biết hắn bí ối thế nào đâu – Hoàng Nhi gắt lên .

- ủa ủa , sao mà mỗi lần nhắc tới hắn ta , cậu có vẻ gắt ghê á – nó trở mặt nghi ngờ @@ .

- gì gì , cậu nói lung tung quá – Hoàng Nhi bối rối .càng như vậy nó càng nghi ngờ , đôi mắt lườm lườm Hoàng Nhi đôi môi cong lên cười rất gian tà .

- sao giờ có nói hông nè? – nó nhìn Hoàng Nhi hết sức ghê rợn .

- có gì đâu , mà nói chớ - Hoàng Nhi nói lí nhí .

- này thì không nói , có nói không, nói không hả? – nó chột lét Hoàng Nhi .

- ha ha , cậu dừng lại đi , dừng lại đi mà ha ha ha .

- nói đi , nói đi – nó vẫn tiếp tục chột lét Hoàng Nhi .

- thôi ha ha ha, mình nói mình nói mà ha ha .

chỉ chờ có vậy nó dừng lại thôi chọc Hoàng Nhi nữa . Hoàng Nhi chỉnh chu lại, ngừng cười rồi kể lại cho nó nghe .

- ở lúc lớp 9 đó , mình mình thích anh ấy – Hoàng Nhi ngượng ngùng .

- ơ – nó ngạc nhiên .

- ừm , tính ra là tình đầu của mình rồi , nhưng ngờ đâu tên đó chỉ đùa cợt mình thôi .

- hả , đùa cợt á .

- ừm – Hoàng Nhi nhớ về năm lớp 9 .

“ chiều hôm đó sau khi bế giảng , Hoàng Nhi đi qua khối 10 tìm hắn .

- Thế Hiển – Hoàng Nhi gọi .

- ồ , Hoàng Nhi tìm anh sao?– hắn béo nhẹ má Hoàng Nhi .

- chuyện hôm bữa , em có câu trả lời rồi – Hoàng Nhi cười ^^

hắn đưa tay lên xoa xoa vầng thái dương suy nghĩ một hồi , rồi mới cười mỉm nhớ ra .

- à !chuyện đó , vậy em đã có quyết định rồi đúng không dù như thế nào anh vẫn thích em – hắn nói giọng triu mến .

- ừm , em cũng thích anh – Hoàng Nhi ngại ngùng nói .

vừa nghe xong câu nói đó , hắn liền phá lên cười , đám bạn trong lớp hắn chạy đến vác vai người thì đập tay “ YE ” trước mặt Hoàng Nhi .

- Hoàng Nhi , em nghiêm túc quá rồi . – hắn cười xoa đầu Hoàng Nhi .

- Anh... anh... - Hoàng Nhi tức đỏ mặt .

- À , mà cũng nhờ em tôi có được bữa nhậu lớn rồi – hắn cười nhếch môi nhìn đám bạn bên cạnh .

Hoàng Nhi như bị sấm chớp đánh vào đứng chùng chân một chỗ , nói gì thì nói Hoàng Nhi cũng được xếp vào Hót girl của trường , vừa học giỏi vừa có tài năng tính nết thì khỏi phải chê , cũng rất là khó cửa vậy mà lại dễ trước một tên lưu manh như hần bị hần đem tình cảm ra làm trò đùa cá cược với bạn của hần .

Cũng may luôn có Quốc Huy bên cạnh , chạy đến tặng cho hần một đám thắng vào mặt rồi kéo Hoàng Nhi đi . Cũng từ đó Hoàng Nhi rất ghét tên Thế Hiển “

- Đó mọi chuyện là vậy đó – Hoàng Nhi hơi thoáng buồn khi nhắc lại chuyện cũ .
- Hừ , tên đó có cơ hội mình sẽ tát thẳng hần mà trả thù cho cậu – nó bức xúc thay Hoàng Nhi .
- Hi hi , thôi chuyện cũ rồi bỏ đi – Hoàng Nhi phui phui tay .
- ừm , mình thì thấy Quốc Huy là tốt nhất rồi .
- ừm , mình sẽ yêu anh ấy mãi mãi – Hoàng Nhi ngại ngùng .
- nổi da gà quá à ha ha – nó chọc Hoàng Nhi .

—
Tại khách sạn Novotel .

Sau khi tắm xong Uyển Nhi khoát chiếc áo choàng khăn lông , tóc vẫn xoa ướt át, chỉ mới vậy thôi nhưng lại rất quyến rũ .

- chị à , hôm nay chị làm khách mời cho buổi biểu diễn fashion week , mẫu áo cưới mới ra bên Đẹp + Wedding đó ạ .
- còn gì nữa không ? – cô trả lời cộc lốc , nâng cốc rượu vang làm một ngụm .
- trước giờ G chị có hẹn với giám đốc bên công Ty Elite Model ạ - quản lí của cô trả lời nhanh nhẹn .
- mấy giờ ?
- dạ lúc 4 giờ chiều nay ạ . – Quản lí .
- được rồi , em đi chuẩn bị đi .

người quản lí cúi chào rồi đi ra ngoài , cô ngồi uống thêm vài ngụm tay vẫn gọi cho anh nhưng lại không nhận được tín hiệu trả lời .

- anh chơi trò gì đây? – môi cô nhếch lên , đi đến phía cửa sổ đôi mắt nhìn xa xăm.

Hôm nay cô mang trên mình chiếc váy trắng ôm sát cơ thể , làm hiện lên các đường cong nóng bỏng và quyến rũ , người ta nói đúng người đẹp thì mặt gì cũng đẹp và cô là một ví dụ , chiếc váy rất đơn giản không cầu kì nhưng lại mang đến vẻ đẹp rất sang chảnh cho Uyển Nhi .

Cuộc gặp gỡ với giám đốc quản lí người mẫu diễn ra suông sẽ ,ông ta vô cùng hài lòng với hợp đồng bên công ty..

- Uyển Nhi , chúng tôi rất vui khi có một người mẫu như cô tham gia vào công ty –người đàn ông lịch lãm đưa tay bắt .
- Hợp tác vui vẻ - cô cười mỉm nói .
- Hợp tác vui vẻ - người đàn ông cười rồi chào cô rồi đi trước .

Đưa tay xem đồng hồ , thấy vẫn còn sớm chưa đến giờ nên cô nán lại thưởng thức cà phê nhìn ngắm con sông sau bao nhiêu năm rời xa quê hương .

Cầm tách cà phê capuchino định nhấp một ngụm , bỗng cô khựng lại khi trông thấy bóng dáng xuất hiện ở nơi xa xa bên kia . Nổi nhớ như ủa về trong trái tim cô , nó đập lên mạnh hơn mọi lúc, hơn bao giờ hết cô muốn chạy lại ôm hần mà thôi . Nhưng rồi đôi mắt cô lại chùng xuống khi thấy người con gái đang khoát tay đi bên cạnh hần .

Cô mở giỏ xách lấy chiếc kính mát để dấu đi khuôn mặt của mình có lẽ giờ đây chưa thích hợp để đối diện với anh .

- Seven chúng ta đến buổi biểu diễn thôi – cô nói nhưng không dời mắt khỏi phía hắn .

- Vâng , chúng ta đi thôi chị - người quản lí nói .

- Chị chúng ta đi thôi , chị à – người quản lí giục cô .

Đang mãi nhìn về phía kia nên cô bị giật mình khi nghe thấy tiếng gọi , cầm túi xách rời đi nhưng không quên ngoái đầu lại nhìn .

Trung Tâm Hội Nghị Thương Mại

“ cách” – cô đẩy nhẹ cửa bước vào phòng chờ catwalk , để trang điểm và thay trang phục chuẩn bị cho buổi biểu diễn .

Trong phòng lúc này chỉ có mỗi Ngọc Quỳnh , hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của cô , Ngọc Quỳnh bối rối rồi gượng cười gật nhẹ đầu .

- Cũng lâu quá ha – Cô mở miệng chào hỏi .

- Ừm – Ngọc Quỳnh cười mím .

- Cậu vẫn như trước nhỉ - cô cười mím .

- Cậu về rồi à .

- ừ , là hôm qua .

- là về luôn? – Ngọc Quỳnh xoay sang nhìn cô ánh mắt tò mò .

- chưa xác định , mình đã bỏ lỡ quá nhiều thứ ở đây bây giờ muốn lấy lại – cô nhếch môi cười .

Ngọc Quỳnh không nói gì thêm nữa chỉ im lặng , việc gặp Uyên Nhi bất ngờ như thế này khiến Ngọc Quỳnh không biết phải làm sao , sự việc xảy ra từ ngày hôm đó Ngọc Quỳnh còn chưa xác định được có phải Uyên Nhi gây ra không, hay là người khác . Nhưng mọi phía đều hướng về Uyên Nhi đến giờ bản thân Ngọc Quỳnh còn rất hận người hại mình hôm đó ...

“ ngày hôm đó là buổi biểu diễn catwalk chung kết tìm kiếm người mẫu chiến thắng chỉ dành cho hai người đứng đầu , qua các vòng thi điểm số và thử tách hầu như Ngọc Quỳnh và Uyên Nhi đang ngang nhau , việc được đi hay ở lại chỉ còn trông chờ vào tối hôm đó nhưng ngờ đâu đã có sự cố xảy ra ..

- các người mẫu chú ý , chỉ còn 15p nữa chúng ta sẽ biểu diễn , mọi người mau chuẩn bị hoàn tất . – tiếng loa thông báo phát ra làm ai nấy đều luống cuống .

- Uyên Nhi , cậu thấy đôi guốc màu trắng của tớ không ? – Ngọc Quỳnh luống cuống chạy đến chạy lui trong phòng tìm kiếm .

- Chẳng phải khi nãy Đặng Khôi đưa cho cậu rồi sao – Cô tỏ ra lo lắng .

- Mình nhớ là đem lên rồi mà – Ngọc Quỳnh nhú mày , tay đưa lên trán vỗ nhẹ để cố nhớ .

- Chắc là cậu để quên dưới xe rồi , hay để mình xuống lấy cho – Cô quan tâm .

- Để mình đi , dù gì mình cũng biểu diễn sau cậu mà . – Ngọc Quỳnh ngăn cô lại .

Thấy Ngọc Quỳnh quyết tâm nên cô cũng gật đầu đồng ý , nắm tay Ngọc Quỳnh động viên .

- Cố lên hai chúng ta sẽ làm được .

- À , mà cậu nên đi cửa sau , từ tầng 3 chạy xuống chắc không sao , mình sợ nếu cậu đi phía hành lang trước ban tổ chức sẽ phát hiện đó – cô nói .

- ừm , mình đi đây . – nói rồi Ngọc Quỳnh lén lút rời khỏi phòng chờ .

quan sát xung quanh không có ai , Ngọc Quỳnh rón rén đến cửa thoát hiểm để xuống gara . Nào đâu đang đi đến giữa cầu thang tầng hai thì sự việc ngoài ý muốn đã xảy ra .

- Á á aaaaaa – Ngọc Quỳnh la lên ngã nhào xuống cầu thang cùng với những viên bi mà Ngọc Quỳnh dẫm phải .

Đầu choáng váng rồi ngất lịm đi , cô gái đứng tầng trên nhìn xuống mồ hôi chảy ra trên trán , lo lắng và run sợ nhưng rồi không đến cứu mà quay lưng bỏ đi .

- Uyển Nhi , cậu thấy Ngọc Quỳnh không ?

Cô giật mình khi Đăng Khôi xuất hiện đột ngột trước cửa ra vào .

- À ừ , mình không biết . – cô lung túng .

- Cậu không khỏe chỗ nào sao , nhìn cậu nhợt nhạt quá đó – Đăng Khôi có chút lo lắng .

- À , mình hơi căng thẳng thôi . – lấy lại bình tĩnh cô cười mỉm trả lời .

Đăng Khôi đảo mắt nhìn quanh có chút lo lắng , khi nãy vừa nghe cuộc điện thoại của Ngọc Quỳnh bảo quên giày , Đăng Khôi lập tức chạy xuống tìm nhưng không có nên chạy lên lại .

- Cậu ấy đi đâu được ta – Đăng Khôi lo lắng .

- Khi nãy tớ nghe cậu ấy đi bằng cửa thoát hiểm hay là hai chúng ta đi tìm thử xem sao .

Đăng Khôi gật đầu đồng ý rồi cả hai đi tìm Ngọc Quỳnh , đến gần tầng hai . Uyển Nhi la lớn lên .

- Ngọc Quỳnh , Ngọc Quỳnh .

Nghe tiếng gọi của Uyển Nhi , Đăng Khôi nhanh chân chạy đến , thì đã thấy Ngọc Quỳnh nằm ngáy góc cầu thang mà ngất đi , đầu chảy máu . Liên bẻ Ngọc Quỳnh đi cấp cứu...” .

- Ngọc Quỳnh đến giờ rồi đó – cô gọi nhẹ .

Tiếng gọi của cô đã đưa Ngọc Quỳnh về với thực tại , lắc nhẹ đầu bỏ chuyện quá khứ sang một bên . Cười mỉm rồi đứng dậy ra ngoài trước ...

- Min , mình xin lỗi – cô thở dài nói lẩm bầm . (min là Ngọc Quỳnh)

Tiếng nhạc vang lên buổi biểu diễn cũng đã bắt đầu , hôm nay Đăng Khôi cùng Quốc Huy và Hoàng Nhi cũng đến xem . bọn họ cũng như Ngọc Quỳnh đều rất bất ngờ trước sự xuất hiện của cô .

- O anh , là cậu ấy , Uyển Nhi phải không – Hoàng Nhi trố mắt đưa tay chỉ .

- Wow , trông Uyển Nhi kìa , đẹp hơn rất nhiều rồi – Quốc Huy nhếch môi cười .

Đăng Khôi vẫn im lặng không nói gì , chỉ nhìn theo quan sát . Buổi biểu diễn kết thúc cả ba người đứng chờ Ngọc Quỳnh thì vô tình lại chạm mặt với cô .

Thấy Hoàng Nhi cô mừng rỡ như gặp tri kỷ , vẫy tay chào cười tươi chạy đến .

- Ny của tuiiiiiiiii !

- lily của tuiiiiiiiii – hai người ôm nhau thắm thiết .

- e hèm , có vẻ cậu quên tôi rồi – Quốc Huy khoanh tay trước ngực dă vờ trách .

Hoàng Nhi thấy vậy liền chạy đến khoát tay Quốc Huy cười tươi xoa dịu .

- anh à ! – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Ken , lâu quá không gặp – cô đưa tay ra bắt , nhưng bị Quốc Huy hất sang một bên , có chút sượng người vì hành động đó .

- Thôi nào , Uyển Nhi xa lạ gì đâu mà khách sáo thế . – Quốc Huy lại gần choàng vai cười nói .

Hướng mắt qua Đăng Khôi trông thấy bộ dạng nhìn cô như sát thủ vẫn không hề thay đổi , nhếch môi cười mỉm .

- Đăng Khôi , cậu nhìn tôi bằng con mắt đó không chán sao ?
- Trông tôi có vẻ quan tâm lắm ư ? – Đăng Khôi lạnh lùng nói .

Cùng lúc đó Ngọc Quỳnh đi ra , thấy mọi người nói chuyện vui vẻ Ngọc Quỳnh cũng hường ứng theo không muốn làm mất không khí , mặt dù trong lòng có chút khó chịu .

Hoàng Nhi đưa ra sang kiến cùng nhau đi ăn khuya , ban đầu Đăng Khôi phản đối nhưng bị Hoàng Nhi nằng nệ một hồi chịu không nổi nên đành chiều theo . Khi mọi người chuẩn bị đi , Uyển Nhi nhận được điện thoại , ra xa một góc nghe máy .

- Em yêu , đừng trốn như thế chứ . anh đang đợi đây – tên Gia Phong cười qua điện thoại .
- Anh muốn gì? – cô gắt lên .
- Đơn giản thôi , vui vẻ . tôi cho em 30p về khách sạn , tôi đang chờ - tên Gia Phong nói rồi cúp máy không cho cơ hội trả lời .

Linh cảm cho cô thấy có điều chẳng tốt đẹp, trở ra nơi mọi người , cáo từ rồi cùng quản lý trở về khách sạn trước ...

98. Chương 48 : Người Một Nhà .

Biệt thự Gmeiner

Ngoài những lúc có mẹ anh ngồi chung thì nó mới dám te te như mọi hôm nói chuyện rôm rã , rõ ràng là vui nhưng có gì đó cứ khiến nó ách ngại khi đối diện với a , cái nụ hôn đó đến giờ nó vẫn làm nó cảm thấy lằng lằng khó tả .

Nên cứ khi ở riêng thì nó lại tìm lí do lí tráu mà tránh mặt anh , một phần giận anh một phần ngại ngùng .

Đang tưới cây vườn sau thì anh ở đâu xuất hiện, thấy vậy nó vút vọt nước xuống đất mặc cho nó đang chảy mà lật đật bỏ đi , nhưng đã bị lọt vào tầm mắt của anh (t.g: cô chạy đâu cho thoát khi người ta cố tình đi tìm cô kaka)

- Minh Anh đứng lại cho tôi ! – anh kêu nó như ra lệnh .
- Tôi không nghe , tôi không thấy gì cả - nó đưa tay lên bịt lỗ tai của mình .
- Anh chống nạnh phì cười thái độ bối rối của nó , ngán ngẩm lắc đầu rồi chạy theo kéo nó lại .
- Này , em đang trốn tôi sao ?. – anh kéo nó vào trong lòng .
- Gì , xê ra coi – nó giả vờ giận dỗi , đẩy anh ra .

Môi anh cong lên cười vì cô gái đang đứng trong vòng tay của anh thật ngốc nghếch , biết rõ là nó đang hờn anh nên anh cố tình siết chặt hơn ngăn không cho nó cựa quậy nữa .

- Để im coi ! – anh nói trù ẻo .
- Không ! – nó lườm anh .
- Đó là lệnh .

Nó đứng im bất động rồi môi cũng mỉm cười có lẽ tình cảm mà nó dành cho anh bây giờ đã đến lúc được đáp trả . anh ôm nó vào lòng cảm nhận sự ấm áp, hai con người, hai tính cách, hai thế giới khác nhau nhưng tìm họ dường như chỉ đập chung một nhịp .

- em muốn hỏi ...ưm – anh đưa tay bịt miệng nó lại .
- đừng nói gì cả .

gió trời mùa đông thì thổi rít lên nổi cả da gà , vậy mà hai con người kia đứng ngoài trời ôm nhau thắm thiết, họ giờ đây không còn cảm nhận được cái lạnh nữa rồi . Mẹ của anh đi dạo quanh nhà sau mấy tháng đi xa thì khựng chân đứng nấp phía sau tường .

“ tách ” – mẹ anh lấy điện thoại chụp lại khoảng khắc đó môi cười túm túm rồi đi vào trong .

Đặt tách trà xuống bàn , mẹ anh đang chờ cuộc gọi của ai đó .

- Thanh Lam à , lâu quá không nói chuyện cậu khỏe không? – mẹ nó dịu dàng nói qua điện thoại

- Mình khỏe , bệnh tình của cậu như thế nào rồi ? – mẹ anh lo lắng hỏi .

- Mình ổn , cậu đừng cho Minh Anh biết kéo con bé nó lại lo . – vài tiếng ho phát ra .

- ừ , cậu yên tâm mình cũng mới về nhà sáng nay thôi , à mà có vẻ tình cảm của hai đứa nó phát triển lắm đó – mẹ anh tươi cười nói .

- tình cảm hai đứa ? – mẹ nó có chút bất ngờ .

- ừm , hí hí chắc hai đứa đang hẹn hò .

- ôi con bé nhà mình , mình sẽ ngăn cản nó , xin lỗi cậu . – mẹ nó cảm thấy tự ti vì sợ gia cảnh gia đình không xứng .

- này đừng làm vậy , tôi thích con bé lắm đó , nó là con dâu của mình mình còn phải cảm ơn ngược lại cậu . – mẹ anh cười phát ra thành tiếng .

- ơ bà này – mẹ nó cũng cười theo người bạn già xì tin của mình , rồi ho thêm vài tiếng .

cùng lúc đó nó và anh đang bước vào nhà trông thấy thế mẹ anh liền bên sang chuyện khác bằng quơ để tránh phát hiện

- à ừ , cứ vậy đi tôi cúp máy đây – mẹ anh cười hì hì rồi cúp máy lẹ .

- cô à ! có chuyện vui phải không ạ? - nó cười tươi hỏi .

- à không có gì, chẳng qua là hình như đứa con trai kiêu ngạo của cô nó biết yêu rồi ha ha – mẹ anh nháy mắt một cái .

anh như bị nói trúng tim đen, luống cuống nhìn trước nhìn sau rồi đi thẳng một hơi , thấy anh vậy nó không nhin cười được mà đứng cười ha hả nhìn theo anh (con gái con lừa đứng trước má chồng mà cười vậy đó. Mất hình tượng, thiệt là mất hình tượng quá xá mà) . Anh không quên quay đầu lại lườm nó như đang cảnh cáo “ im đi , cười nữa em chết với tôi “ nó le lưỡi khiêu khích anh thêm .

mẹ anh ngán ngẫm phì cười khi thấy cặp đôi con nít này . trong lòng mẹ anh cảm thấy vui khi có sự xuất hiện của Minh Anh .

- Minh Anh ta nghe nói , lúc bà quản gia đi cháu lo hết việc nhà phải không .

- hi hi ở ké phải làm chút gì trả công chứ cô hihi – nó cười mĩm .

- uầy cái con bé này ké gì , chẳng phải mai mốt là con dâu ta rồi sao? Không tính đến chuyện sau này là người một nhà sao? ha ha – mẹ anh trêu chọc nó .

“ ơ người một nhà ” – nó đứng ngây ra, cái mặt thì cứ ngu ngu ngơ ngơ như bò đeo nơ .

Sau khi câu nói của mẹ anh nó ngấm vào bộ não siêu thông minh của nó rồi thì nó mới cho hồn với xác trở lại thành một và nói:

- cô à ... - nó ngại ngùng mặt đỏ ửng .

- thế con dâu , chuẩn bị cho mẹ bữa tối nhé , mẹ đi spa chút ha ! .

- ơ ... ơ... cô ,con ... cô – nó lắp bắp chưa mãi chưa hết câu thì mẹ anh đã xách giỏ đi mất hút .

nó ngồi ngả người tựa lưng vào thành ghế , lấy gối đệm đập vào mặt mình nhiều lần , nó tưởng mình đang mơ chẳng? đúng là nó có làm việc nhà từ A đến Z nhưng các bữa ăn toàn là nhờ anh vỗ béo cho nó và

Hoàng Nhi , nhưng giờ đây mẹ anh lại muốn nó làm bữa tối thì làm sao mà có thể , chẳng lẽ mẹ anh đi xa về mà chỉ có trứng chiên , trứng luộc, rau luộc và mì tôm như vậy khác nào mất điểm toàn tập , nó như khóc rống trong lòng (T.T)

“ cạch ” – nó mở cửa bước vào phòng anh .

- Á aaaaaaaa – nó hét lên quay mặt về phía cửa

.

- Nhỏ kia , vào sao không gõ cửa? – anh vừa mặt áo vào vừa nói .

- Ai biết đâu , thay đồ thì vào toilet mà thay chứ - nó ráng gân cổ lên cãi .

- Còn cái nữa à , tự tiện vào – anh gằng giọng nói .

- Anh đó ...- nó bực dọc quay lại chưa kịp đôi co đã bị trượt chân chới với ngã nhào xuống , anh thấy vậy chạy đến để đỡ nó .

Ngờ đâu anh cũng mất đà , mọi thứ diễn ra trong chớp mắt anh đã nằm an tọa trên người nó . Khoảng khắc lúc ấy nó chỉ muốn mở mắt to hết cỡ ra nhìn anh , nhưng không hiểu sao mắt nó từ từ nhắm tít lại . nó chỉ cảm nhận được hơi nóng đang tỏa ngạt cả một góc phòng . Thế giới như khép lại chỉ tồn tại có hai người , hơi thở cứ thế dồn dập làm tim nó cứ thình thịch từng hồi rung lên . Anh cũng như thế ! anh cảm nhận từng hơi thở của nó , cảm nhận con tim mình và nó đang đập cùng nhịp . Môi anh chạm vào môi nó . một nửa ngẩn ngại và e dè nó không biết phải đáp trả anh như thế nào , nhưng nó chỉ biết một điều : Anh đang hôn nó !

Bất chợt...

- Anh hai , cho em m...ư...ợ...n – Hoàng Nhi mở cửa bắt ngờ xông vào .

- ồ có lẽ em đến không đúng lúc

Hoàng Nhi trông thấy hết bụm miệng cười khúc khích, rồi đưa tay chào xong đóng mạnh cửa .

“ hai con người này , nắng mưa thất thương thật ” – Hoàng Nhi cười nói lẩm bẫm .

Sau khi Hoàng Nhi đi , nó cũng đẩy anh ra để đứng dậy, bối rối chạy ù về phòng , để lại cho anh một mớ cảm xúc hỗn độn , nó cũng không kém đứng sau cánh cửa mà tim đập mạnh không dứt .

Quên bên luôn chuyện định nhờ vả anh...

Cả nhà ngồi vào bàn , toàn những món ăn ngon nó cứ tưởng đâu tối nay sẽ làm cho mẹ anh thất vọng nhưng lại nằm ngoài sức tưởng tượng . Nó cười trừ hì hì nhìn anh ái ngại .

- ầy chà Minh Anh khéo tay quá . – mẹ anh gấp thức ăn vừa thưởng thức vừa khen lấy khen để

nó đang ăn nghe vậy thì ho sặc sụa , Hoàng Nhi đưa nước cho nó uống miệng cười tùm tùm .

- đúng rồi , Minh Anh giỏi lắm mẹ à – Hoàng Nhi khen đều nó .

- không đâu ạ , là anh Hoàng Long nấu đấy ạ - nó giải thích .

vừa nghe xong mẹ anh hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , thằng con trai cao ngạo cứng đầu của mình mà có thể lặn vào bếp nấu ăn hay sao . từ trước đến giờ có ai đủ bản lĩnh để sai khiến nó đâu .

- ồ , con trai yêu quý của ta, không ngờ con lại đảm đang đến vậy – mẹ anh cười tươi .

- cô à , cô không biết đâu lúc mà nhà không có ai , toàn Hoàng Long lo cơm nước cho cháu với Hoàng Nhi đó ạ - nó nhanh miệng khoe .

- Minh Anh ! cô ăn đi – anh gấp cho nó miếng thịt gà đút vào miệng nó .

Mẹ anh và Hoàng Nhi trông thấy vậy cũng đủ biết là anh đang ngại ngùng nhìn nhau cười tùm tùm .

—

Hotel Novotel .

Uyển Nhi trở về sau một ngày chạy show mệt mỏi , vừa mở cửa đi vào đưa tay bật công tắc cô bị hoảng hốt bởi tên đàn ông trước mặt mình rồi về trạng thái bình tĩnh .

- Lại muốn xin xỏ gì nữa ? – cô nhếch môi hỏi hắn .
- Xin xỏ gì đâu , nhớ em thôi – Gia Phong đứng dậy chủ động ôm lấy eo cô kéo sát đến người mình .
- Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi – cô đẩy mạnh hắn ra.
- Chẳng phải từng hơn thế kia rồi à ! – Gia Phong nhếch môi cười .
- Vào thẳng vấn đề hoặc là dứt – cô lạnh lùng nói .
- Thôi thôi , được rồi , cộp cộp của anh – Gia Phong cười tươi để xoa dịu cô .
- Chả là , tôi mới về đây , muốn thư giãn chút ít . Phiên người mẫu nổi tiếng danh giá có thể ... - các ngón tay hắn làm hành động như ra lệnh “đưa tiền đây” .

Từ đầu cô đã đoán được ý đồ của hắn nhưng chưa tiện nói ra , quả không sai với suy đoán của mình . cô bước đến chiếc ghế ngồi tựa lưng thoải mái , tay cầm ly rượu vang , môi cười mỉm .

- Cũng được thôi , muốn ăn thì phải làm đúng không – cô nhấp một ngụm .

Gia Phong đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô . cô nhếch mép cười nói tiếp .

- Có công việc cho anh đây , Uyển Nhi này không bạc đãi anh đâu .
- À há , tức là đại minh tinh đang nhờ vả tôi ư?– hắn ghé sát mặt cô .
- Đừng tưởng bở ! tôi đâu dư thừa bố thí cho anh , nếu làm thì gạt đầu không thì dứt – cô nói đầy uy quyền .

Đứng trầm tư suy nghĩ một hồi lâu , Gia Phong liền búng tay một cái , gạt đầu đồng ý .

- Được , tôi sẽ làm .
- Tốt ! điều tra thật kĩ gia đình người này cho tôi . – cô nhíu mày khi nhắc đến ba ruột mình .
- Là ai ? – Gia Phong tò mò hỏi .
- Nguyễn Kim Bình ! địa chỉ cũ là XXX . thật kĩ không được sót .
- Uyển Nhi xem ra , em rất hiểu sở trường của tôi – Gia Phong nâng cằm cô lên nói .
- Hừm ! – cô hất tay hắn ra rồi đi về phía cửa, mở cửa ý muốn đuổi tên Gia Phong đi .

Uyển Nhi vào phòng tắm mở vòi sen cho nước chảy xuống cơ thể mình một cách tự do . ngâm mình trong làn nước như thế này , cô cảm thấy được trút bỏ đi biết bao nhiêu ưu phiền , cô chỉ mạnh mẽ bên ngoài thôi , cô cũng chỉ là đứa con gái yếu đuối cũng cần được bảo vệ được chăm sóc yêu thương , nhưng không tất cả mọi thứ cô muốn đều không có từ gia đình cho đến tình yêu .

Luôn là cô chống chọi đối diện với mọi thứ , thậm chí còn phải tự mình đi hại người khác để bảo vệ cho chính mình .

Giọt nước mắt khẽ rơi ra trên khóe mắt cùng hòa cùng với làn nước mát mà trôi đi . cô nhắm mắt nhớ lại chuyện xưa .

“ Uyển Nhi , em coi – hắn đeo chiếc mặt nạ superr man rồi đứng làm trò khiến cô cười không ngớt .

Uyển Nhi , lạnh quá đi – hắn nói rồi không kịp cho cô phản ứng đã ôm chầm lấy cô .

- Uyển Nhi , em không được phép rời khỏi đây – lời nói ghen nơi cuống họng phát ra .
- Thế Hiển là em sai , nhưng mà em nhận ra người em yêu chính là Hoàng Long . – cô vừa khóc vừa nói .
- Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta chỉ có vậy thôi sao , em xem tôi là thằng hề sao – hắn gào lên .

- Thế Hiển , xin anh buông tay em đi mà – cô ghen ngào nói trong tiếng khóc rồi gỡ tay hắn bước đi không ngoái đầu lại nhìn . để hắn đứng đó như một xác chết khô , giọt nước mắt của hắn cũng từ khóe mắt chảy ra .

Là cô sai khi chính cô giết đi con tim của hắn mà theo một người con trai khác , rồi cũng chính cô đã lần thứ hai lại làm tổn thương người con trai mình cũng yêu thương nhưng là vì bất đắc dĩ .

Nhưng thâm tâm cô luôn cho rằng mình là một con người ích kỷ đã bỏ lại tất cả để theo đuổi một thứ danh vọng , nhưng không có những thứ đó thì sẽ không bao giờ cô có thể có bàn đạp để giúp mình tìm lại công lí cho người mẹ đáng thương nằm im một chỗ suốt mười mấy năm kia .

“ là bà ta , người theo gia phả thì cô phải gọi bà nội . Lúc gặp bà ta cô luôn tưởng rằng bà có chút tình người mà đón cô về , chấp nhận cô nhưng không . Bà ta lại tìm đến rồi mắng nhiếc một đứa nhỏ chỉ 15 tuổi chưa hiểu biết gì nhiều ...

Đưa tay tắt vòi nước cô lấy khăn lau mình trở về với thực tại , tạm thời không nên nhớ đến chuyện cũ nữa . Tự đứng giờ đây cô muốn đi tìm hắn, muốn nhìn thấy hắn dù là đứng nhìn từ xa thôi cũng đủ ...

99. Chương 48 : Người Một Nhà .

Biệt thự Gmeiner

Ngoài những lúc có mẹ anh ngồi chung thì nó mới dám te te như mọi hôm nói chuyện rôm rã , rõ ràng là vui nhưng có gì đó cứ khiến nó ách ngại khi đối diện với a , cái nụ hôn đó đến giờ nó vẫn làm nó cảm thấy lâng lâng khó tả .

Nên cứ khi ở riêng thì nó lại tìm lí do lí tráu mà tránh mặt anh , một phần giận anh một phần ngại ngùng .

Đang tưới cây vườn sau thì anh ở đâu xuất hiện, thấy vậy nó vút vòi nước xuống đất mặc cho nó đang chảy mà lật đật bỏ đi , nhưng đã bị lọt vào tầm mắt của anh (t.g: cô chạy đâu cho thoát khi người ta cố tình đi tìm cô kaka)

- Minh Anh đứng lại cho tôi ! – anh kêu nó như ra lệnh .

- Tôi không nghe , tôi không thấy gì cả - nó đưa tay lên bịt lỗ tai của mình .

Anh chống nạnh phì cười thái độ bối rối của nó , ngán ngẩm lắc đầu rồi chạy theo kéo nó lại .

- Này , em đang trốn tôi sao ?. – anh kéo nó vào trong lòng .

- Gì , xê ra coi – nó giả vờ giận dỗi , đẩy anh ra .

Môi anh cong lên cười vì cô gái đang đứng trong vòng tay của anh thật ngọt ngào , biết rõ là nó đang hờn anh nên anh cố tình siết chặt hơn ngăn không cho nó cựa quậy nữa .

- Để im coi ! – anh nói trù mến .

- Không ! – nó lườm anh .

- Đó là lệnh .

Nó đứng im bất động rồi môi cũng mỉm cười có lẽ tình cảm mà nó dành cho anh bây giờ đã đến lúc được đáp trả . anh ôm nó vào lòng cảm nhận sự ấm áp, hai con người, hai tính cách, hai thế giới khác nhau nhưng tìm họ dường như chỉ đập chung một nhịp .

- em muốn hỏi ...ưm – anh đưa tay bịt miệng nó lại .

- đừng nói gì cả .

gió trời mùa đông thì thổi rít lên nổi cả da gà , vậy mà hai con người kia đứng ngoài trời ôm nhau thắm thiết, họ giờ đây không còn cảm nhận được cái lạnh nữa rồi . Mẹ của anh đi dạo quanh nhà sau mấy tháng đi xa thì khựng chân đứng nấp phía sau tường .

“ tách ” – mẹ anh lấy điện thoại chụp lại khoảnh khắc đó môi cười tủm tỉm rồi đi vào trong .

Đặt tách trà xuống bàn , mẹ anh đang chờ cuộc gọi của ai đó .

- Thanh Lam à , lâu quá không nói chuyện cậu khỏe không? – mẹ nó dịu dàng nói qua điện thoại

- Minh khỏe , bệnh tình của cậu như thế nào rồi ? – mẹ anh lo lắng hỏi .

- Minh ổn , cậu đừng cho Minh Anh biết kéo con bé nó lại lo . – vài tiếng ho phát ra .

- ừ , cậu yên tâm mình cũng mới về nhà sáng nay thôi , à mà có vẻ tình cảm của hai đứa nó phát triển lắm đó – mẹ anh tươi cười nói .

- tình cảm hai đứa ? – mẹ nó có chút bất ngờ .

- ừm , hí hí chắc hai đứa đang hẹn hò .

- ôi con bé nhà mình , mình sẽ ngăn cản nó , xin lỗi cậu . – mẹ nó cảm thấy tự ti vì sợ gia cảnh gia đình không xứng .

- này đừng làm vậy , tôi thích con bé lắm đó , nó là con dâu của mình mình còn phải cảm ơn ngược lại cậu . – mẹ anh cười phát ra thành tiếng .

- ơ bà này – mẹ nó cũng cười theo người bạn già xì tin của mình , rồi ho thêm vài tiếng .

cùng lúc đó nó và anh đang bước vào nhà trông thấy thế mẹ anh liền bên sang chuyện khác bằng quơ để tránh phát hiện

- à ừ , cứ vậy đi tôi cúp máy đây – mẹ anh cười hì hì rồi cúp máy lẹ .

- cô à ! có chuyện vui phải không ạ? - nó cười tươi hỏi .

- à không có gì, chẳng qua là hình như đứa con trai kiêu ngạo của cô nó biết yêu rồi ha ha – mẹ anh nháy mắt một cái .

anh như bị nói trúng tim đen, luống cuống nhìn trước nhìn sau rồi đi thẳng một hơi , thấy anh vậy nó không nhin cười được mà đứng cười ha hả nhìn theo anh (con gái con lúta đứng trước má chồng mà cười vậy đó. Mất hình tượng, thiệt là mất hình tượng quá xá mà) . Anh không quên quay đầu lại lườm nó như đang cảnh cáo “ im đi , cười nữa em chết với tôi “ nó le lưỡi khiêu khích anh thêm .

mẹ anh ngán ngẩm phì cười khi thấy cặp đôi con nít này . trong lòng mẹ anh cảm thấy vui khi có sự xuất hiện của Minh Anh .

- Minh Anh ta nghe nói , lúc bà quản gia đi cháu lo hết việc nhà phải không .

- hi hi ở ké phải làm chút gì trả công chứ cô hihi – nó cười mĩm .

- uầy cái con bé này ké gì , chẳng phải mai mốt là con dâu ta rồi sao? Không tính đến chuyện sau này là người một nhà sao? ha ha – mẹ anh trêu chọc nó .

“ ơ người một nhà ” – nó đứng ngây ra, cái mặt thì cứ ngu ngu ngơ ngơ như bò đeo nơ .

Sau khi câu nói của mẹ anh nó ngấm vào bộ não siêu thông minh của nó rồi thì nó mới cho hồn với xác trở lại thành một và nói:

- cô à ... - nó ngại ngừng mặt đỏ ửng .

- thế con dâu , chuẩn bị ẹ bữa tối nhé , mẹ đi spa chút ha ! .

- ơ ... ơ... cô ,con ... cô – nó lắp bắp chưa mãi chưa hết câu thì mẹ anh đã xách giỏ đi mất hút .

nó ngồi ngã người tựa lưng vào thành ghế , lấy gối đệm đập vào mặt mình nhiều lần , nó tưởng mình đang mơ chẳng? đúng là nó có làm việc nhà từ A đến Z nhưng các bữa ăn toàn là nhờ anh vũ béo cho nó và Hoàng Nhi , nhưng giờ đây mẹ anh lại muốn nó làm bữa tối thì làm sao mà có thể , chẳng lẽ mẹ anh đi xa về mà chỉ có trứng chiên , trứng luộc, rau luộc và mì tôm như vậy khác nào mất điểm toàn tập , nó như khóc ròng trong lòng (T.T)

“ cạch ” – nó mở cửa bước vào phòng anh .

- Á aaaaaaaa – nó hét lên quay mặt về phía cửa

.

- Nhỏ kia , vào sao không gõ cửa? – anh vừa mặt áo vào vừa nói .

- Ai biết đâu , thay đồ thì vào toilet mà thay chứ - nó ráng gân cổ lên cãi .

- Còn cãi nữa à , tự tiện vào – anh gằng giọng nói .

- Anh đó ...- nó bực dọc quay lại chưa kịp đôi co đã bị trượt chân chới với ngã nhào xuống , anh thấy vậy chạy đến để đỡ nó .

Ngờ đâu anh cũng mất đà , mọi thứ diễn ra trong chớp mắt anh đã nằm an tọa trên người nó . Khoảng khắc lúc ấy nó chỉ muốn mở mắt to hết cỡ ra nhìn anh , nhưng không hiểu sao mắt nó từ từ nhắm tít lại . nó chỉ cảm nhận được hơi nóng đang tỏa ngạt cả một góc phòng . Thế giới như khép lại chỉ tồn tại có hai người , hơi thở cứ thế dồn dập làm tim nó cứ thình thịch từng hồi rung lên . Anh cũng như thế ! anh cảm nhận từng hơi thở của nó , cảm nhận con tim mình và nó đang đập cùng nhịp . Môi anh chạm vào môi nó . một nửa ngần ngại và e dè nó không biết phải đáp trả anh như thế nào , nhưng nó chỉ biết một điều : Anh đang hôn nó !

Bất chợt...

- Anh hai , cho em m...ư...ợ...n – Hoàng Nhi mở cửa bắt ngờ xông vào .

- ồ có lẽ em đến không đúng lúc

Hoàng Nhi trông thấy hết bụm miệng cười khúc khích, rồi đưa tay chào xong đóng mạnh cửa .

“ hai con người này , nắng mưa thất thương thật ” – Hoàng Nhi cười nói lẩm bẩm .

Sau khi Hoàng Nhi đi , nó cũng đẩy anh ra để đứng dậy, bối rối chạy ù về phòng , để lại cho anh một mớ cảm xúc hỗn độn , nó cũng không kém đứng sau cánh cửa mà tim đập mạnh không dứt .

Quên bên luôn chuyện định nhờ vả anh...

Cả nhà ngồi vào bàn , toàn những món ăn ngon nó cứ tưởng đâu tối nay sẽ làm ẹ anh thất vọng nhưng lại nằm ngoài sức tưởng tượng . Nó cười trừ hì hì nhìn anh ái ngại .

- ầy chà Minh Anh khéo tay quá . – mẹ anh gấp thức ăn vừa thưởng thức vừa khen lầy khen để

nó đang ăn nghe vậy thì ho sặc sụa , Hoàng Nhi đưa nước cho nó uống miệng cười tùm tùm .

- đúng rồi , Minh Anh giỏi lắm mẹ à – Hoàng Nhi khen đều nó .

- không đâu ạ , là anh Hoàng Long nấu đấy ạ - nó giải thích .

vừa nghe xong mẹ anh hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , thằng con trai cao ngạo cứng đầu của mình mà có thể lắng vào bếp nấu ăn hay sao : từ trước đến giờ có ai đủ bản lĩnh để sai khiến nó đâu .

- ồ , con trai yêu quý của ta, không ngờ con lại đảm đang đến vậy – mẹ anh cười tươi .

- cô à , cô không biết đâu lúc mà nhà không có ai , toàn Hoàng Long lo cơm nước cho cháu với Hoàng Nhi đó ạ - nó nhanh miệng khoe .

- Minh Anh ! cô ăn đi – anh gấp cho nó miếng thịt gà đút vào miệng nó .

Mẹ anh và Hoàng Nhi trông thấy vậy cũng đủ biết là anh đang ngại ngùng nhìn nhau cười tùm tùm .

—

Hotel Novotel .

Uyển Nhi trở về sau một ngày chạy show mệt mỏi , vừa mở cửa đi vào đưa tay bật công tắc cô bị hoảng hốt bởi tên đàn ông trước mặt mình rồi về trạng thái bình tĩnh .

- Lại muốn xin xỏ gì nữa ? – cô nhếch môi hỏi hần .

- Xin xỏ gì đâu , nhớ em thôi – Gia Phong đứng dậy chủ động ôm lấy eo cô kéo sát đến người mình .
- Bỏ bàn tay dơ bẩn của anh ra khỏi người tôi – cô đẩy mạnh hấn ra.
- Chẳng phải từng hơn thế kia rồi à ! – Gia Phong nhếch môi cười .
- Vào thẳng vấn đề hoặc là cút – cô lạnh lùng nói .
- Thôi thôi , được rồi , cộp cưng của anh – Gia Phong cười tươi để xoa dịu cô .
- Chả là , tôi mới về đây , muốn thư giãn chút ít . Phiên người mẫu nổi tiếng danh giá có thể ... - các ngón tay hấn làm hành động như ra lệnh “đưa tiền đây” .

Từ đầu cô đã đoán được ý đồ của hấn nhưng chưa tiện nói ra , quả không sai với suy đoán của mình . cô bước đến chiếc ghế ngồi tựa lưng thoải mái ,tay cầm ly rượu vang , môi cười mỉm .

- Cũng được thôi , muốn ăn thì phải làm đúng không – cô nhắp một ngụm .

Gia Phong đưa ánh mắt khó hiểu nhìn cô . cô nhếch mép cười nói tiếp .

- Có công việc cho anh đây , Uyển Nhi này không bạc đãi anh đâu .
- À há , tức là đại minh tinh đang nhờ vả tôi ư?– hấn ghé sát mặt cô .
- Đừng tưởng bở ! tôi đâu dư thừa bố thí cho anh , nếu làm thì gặt đầu không thì cút – cô nói đầy uy quyền .

Đứng trầm tư suy nghĩ một hồi lâu , Gia Phong liền búng tay một cái , gặt đầu đồng ý .

- Được , tôi sẽ làm .
- Tốt ! điều tra thật kĩ gia đình người này cho tôi . – cô nhíu mày khi nhắc đến ba ruột mình .
- Là ai ? – Gia Phong tò mò hỏi .
- Nguyễn Kim Bình ! địa chỉ cũ là XXX . thật kĩ không được sót .
- Uyển Nhi xem ra , em rất hiểu sở trường của tôi – Gia Phong nâng cằm cô lên nói .
- Hừm ! – cô hất tay hấn ra rồi đi về phía cửa, mở cửa ý muốn đuổi tên Gia Phong đi .

Uyển Nhi vào phòng tắm mở vòi sen cho nước chảy xuống cơ thể mình một cách tự do . ngâm mình trong làn nước như thế này , cô cảm thấy được trút bỏ đi biết bao nhiêu ưu phiền , cô chỉ mạnh mẽ bên ngoài thôi , cô cũng chỉ là đứa con gái yếu đuối cũng cần được bảo vệ được chăm sóc yêu thương , nhưng không tất cả mọi thứ cô muốn đều không có từ gia đình cho đến tình yêu .

Luôn là cô chống chọi đối diện với mọi thứ , thậm chí còn phải tự mình đi hại người khác để bảo vệ cho chính mình .

Giọt nước mắt khẽ rơi ra trên khóe mắt cùng hòa cùng với làn nước mát mà trôi đi . cô nhắm mắt nhớ lại chuyện xưa .

- “ Uyển Nhi , em coi – hấn đeo chiếc mặt nạ superr man rồi đứng làm trò khiến cô cười không ngớt .

Uyển Nhi , lạnh quá đi – hấn nói rồi không kịp cho cô phản ứng đã ôm chầm lấy cô .

- Uyển Nhi , em không được phép rời khỏi đây – lời nói ghen nới cuống họng phát ra .
- Thế Hiển là em sai , nhưng mà em nhận ra người em yêu chính là Hoàng Long . – cô vừa khóc vừa nói .
- Chẳng lẽ tình cảm của chúng ta chỉ có vậy thôi sao , em xem tôi là thằng hề sao – hấn gào lên .
- Thế Hiển , xin anh buông tay em đi mà – cô ghen ngào nói trong tiếng khóc rồi gỡ tay hấn bước đi không ngoái đầu lại nhìn . để hấn đứng đó như một xác chết khô , giọt nước mắt của hấn cũng từ khóe mắt chảy ra .

Là cô sai khi chính cô giết đi con tim của hấn mà theo một người con trai khác , rồi cũng chính cô đã lần thứ hai lại làm tổn thương người con trai mình cũng yêu thương nhưng là vì bất đắc dĩ .

Nhưng thâm tâm cô luôn cho rằng mình là một con người ích kỷ đã bỏ lại tất cả để theo đuổi một thứ danh vọng, nhưng không có những thứ đó thì sẽ không bao giờ cô có thể có bàn đạp để giúp mình tìm lại công lí cho người mẹ đáng thương nằm im một chỗ suốt mười mấy năm kia.

“ là bà ta, người theo gia phả thì cô phải gọi bà nội. Lúc gặp bà ta cô luôn tưởng rằng bà có chút tình người mà đón cô về, chấp nhận cô nhưng không. Bà ta lại tìm đến rồi mắng nhiếc một đứa nhỏ chỉ 15 tuổi chưa hiểu biết gì nhiều ...

Đưa tay tắt vòi nước cô lấy khăn lau mình trở về với thực tại, tạm thời không nên nhớ đến chuyện cũ nữa. Tự dưng giờ đây cô muốn đi tìm hấn, muốn nhìn thấy hấn dù là đứng nhìn từ xa thôi cũng đủ ...

100. Chương 49 : Bữa Cơm Gia Đình !

Sáng nay sự kiện Tập đoàn ENJOY tung ra sản phẩm mới được làm bằng các loại đá quý, lại thêm các mẫu thiết kế đều là ăn cắp ý tưởng của một nhà thiết kế không tên tuổi từ nơi khác, vâng vâng... đang là tiêu đề sốt dẻo trên các trang nhất của các tờ báo.

“ choảng ” – Sang Thế Hùng thẳng tay chọi ly trà vào tường.

Ảnh Hoa đứng bên cạnh giật mình, lòng run rẩy và lo sợ nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra bình thường.

- Chết tiệt sao đám nhà báo lá cải lại đăng tin như thế này? – Giọng Sang Thế Hùng quát lớn.

-Thưa Chủ tịch, chúng tôi sẽ sớm điều tra, thu xếp mọi chuyện để nó lắng xuống ạ - người trợ lí của ông ta trả lời, đầu hơi cúi.

- Điều tra, điều tra, ngoài điều tra và không có manh mối các anh còn làm được gì không? – Sang Thế Hùng gằn giọng.

- Chủ tịch mong ngài đừng giận, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe - Ảnh Hoa đứng cạnh dịu dàng nói xoa dịu ngọn lửa đang bùng phát kia.

- Anh Giang (tên người trợ lí) điều tra rõ vụ này cho tôi – vẻ mặt Sang Thế Hùng tối sầm lại.

Người trợ lí nghe lệnh rồi cuối đầu chào ra ngoài. Trong phòng bấy giờ chỉ còn lại cô thư kí Ảnh Hoa và Sang Thế Hùng. Đưa mắt nhìn sang nhìn cô Sang Thế Hùng như một con hổ đói, như mọi khi ông đưa tay quơ đồ hết tất cả những thứ giấy tờ nhảm chán xuống sàn, kéo Ảnh Hoa đặt lên trên bàn làm việc.

- Chủ tịch em ... - Ảnh Hoa bối rối vì trong lòng không muốn.

Sang Thế Hùng vẫn lao vào mặt kệ lời Ảnh Hoa đang nói, bây giờ thật sự cô không muốn thân mình nhóp nhúa thêm một chút nào nữa, nhất là phải làm một con búp bê tình dục cho Sang Thế Hùng nữa, cựa quậy hết sức đẩy Sang Thế Hùng ra.

- Chủ tịch à, em đang đến tháng – Ảnh Hoa nói rõ to.

Chau mày lại đỏ chút rồi Sang Thế Hùng lại tiếp tục thô bạo ức hiếp cô thư kí của mình, biết rằng không thể làm được gì hơn Ảnh Hoa đành chịu trận ... dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má.

Đặt tách cà phê nóng hổi xuống bàn, hấn ngồi chéo chân, tay cầm tờ báo chăm chú mà đọc môi cong lên cười nhếch. mà không hay người làm trong nhà đang nhìn hấn một cách khó hiểu, điện thoại hấn vang lên có cuộc gọi đến ...

- Alo, tôi nghe Giang.

- Thưa thiếu gia, mọi việc đã tiến hành như thiếu gia sắp xếp.

- Tốt, chuẩn bị cho tôi gặp mặt số cổ đông tập đoàn.

- Cổ đông ạ? – Giang tò mò hỏi.

- Ừm, những người nào có cổ phần thấp nhất trong tập đoàn ENJOY thì giúp tôi sắp xếp cuộc gặp mặt.

- Vâng , thưa thiếu gia .

Cúp máy hân nhấp thêm một ngụm cà phê , mỉm cười .

- Thiếu gia , có người đến tìm cậu ạ - người giúp việc vào thông báo .

Hắn đưa mắt nhìn tờ mờ rồi gật đầu .

- Thế Hiển – Ảnh Hoa ghen ngào mắt rướm rướm gọi tên .

Nghe tiếng gọi , hắn quay lại nhìn thì hơi ngạc nhiên liền đứng dậy kéo Ảnh Hoa đi .

- Sao cô lại đến nhà tôi – anh gặng giọng .

- Lão ta ,thôi mà em có chuyện quan trọng muốn nói với anh .

- Chuyện gì ?

- Đây là chi tiết doanh thu của nửa năm gần đây , và phần trăm cổ phần nắm giữ công ty cũng như từng cổ đông . - Ảnh Hoa đưa cho hắn một tập tài liệu .

Hắn cười mỉm suy nghĩ trong đầu vài điều , đúng là ông trời đang giúp hắn . Việc có bản chi tiết về các cổ đông sẽ giúp hắn thuận lợi hơn , đưa mắt dịu dàng nhìn Ảnh Hoa hắn đưa cho cô ta một hộp chữ nhật .

- Thế Hiển , cái này ? ... - Ảnh Hoa tò mò hỏi .

- Là phần thưởng cho em , à không là quà giáng sinh tôi muốn tặng em – hắn nhẹ giọng nói .

Đôi mắt to tròn của Ảnh Hoa chợt nhòa đi , ngăn nước mắt , giờ đây cô ta đang rất cảm động với những thứ giả tạo mà hắn ban cho mà không hề hay biết bản thân chỉ là một quân cờ trên ván cờ nhiều nước đi ...

- Win đâu hả mẹ , con muốn gặp Win hihi – suốt cả buổi tối nó nói chuyện với mẹ nó qua skype, hỏi thăm cả gia đình, nói đủ thứ nhưng chưa thấy mặt Win nên nó hỏi

- Con heo kia , gặp tôi làm gì – win đứng phía sau mẹ nói rõ to .

- Thằng nhóc kia , là chị hai nghe hông – nó lườm nói .

- Ple – Win le lưỡi trêu chọc , mẹ thấy vậy liền đuổi Win đi nơi khác . để hai mẹ con tiếp tục tâm sự lúc bà nội không có ở nhà .

Anh đi lên thấy phòng nó không đóng cửa , nên bước đến coi thử thì thấy nó ngồi nhìn vào màn hình máy tính mà cười cười nói nói , nên tạt tò mò trở dậy .

- Em đang nói chuyện với bác gái à ?

Nó giật mình xoay sang nhìn anh , anh nhìn vào màn hình gật nhẹ đầu chào hỏi mẹ nó .

- Hoàng Long con bé chắc làm phiền con lắm ?. – mẹ nó mỉm cười .

- Đúng vậy , cô ấy thật rắc rối . – anh cong môi cười trả lời .

- Thấy chưa mẹ , con nói rồi con heo đó không để người khác yên đâu . – Win ngồi cạnh mẹ cầu nhàu, không thèm nhìn máy tính .

- Suyt , con im đi – mẹ quay đầu lại đánh yêu Win rồi nhìn vào màn hình nói an ủi nó .

- Em con nó chọc vậy thôi , đừng buồn .

- Xùy kệ nó , nó ganh tỵ với con đó .

Anh ngồi cạnh cười thành tiếng vì sự trẻ con thêm phần ngốc nghếch của nó . thấy nụ cười ấy tim nó lại đập loạn nhịp cả lên , lần đầu tiên nó thấy anh cười thoải mái đến vậy , thậm chí nó suy nghĩ rằng anh đang bị bệnh khó ở trong người hay đang tuổi dậy thì nên như vậy .

- Anh cười gì chứ - nó cau mày .

- Này , sao con lại quát Hoàng Long thế kia , mẹ dặn con gái như nào quên hết rồi sao . – mẹ nó nhú mày nhẹ .

- Đấy em nghe chưa – anh quay sang nó nhắc nhở .

Chưa gì cả mà mẹ đã bênh vực anh như vậy , nó biết rằng đang thất thế nên đưa tay nhéo nhẹ hông anh mắt lườm liếc .

- Hai ơi , xuống nhà mau – Hoàng Nhi đứng từ cửa gọi , anh gật đầu rồi đi trước . nó thấy vậy cũng chào mẹ mình rồi tắt máy chạy theo xuống dưới .

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng từ cổng đi vào nó đứng cạnh Hoàng Nhi mà chăm chú , mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe, sơ thì nó đoán chắc có khách quý đến nhà .

- Ông xã , anh đi từ từ thôi . – mẹ anh cẩn thận đỡ lấy người đàn ông .

Hoàng Nhi vừa thấy bóng dáng người đàn ông trung niên kia mắt long lanh, miệng cười tươi chạy ra ôm chầm lấy người đó .

- Pa pa ! hức pa pa của con về rồi . huhu – Hoàng Nhi phụng phịu như chú cún con trong lòng ba mình .

- Chà , chà con gái ngoan lớn thế này rồi sao ?– Chủ Tịch Nguyễn vuốt ve mái tóc đứa con gái giọng trìu mến nói .

- Con bé này , ba con chưa hồi phục hẳn đâu .

- Mẹ , để con giúp mẹ - Hoàng Nhi cười tít mắt rồi thay mẹ đỡ ba vào nhà .

Nó này giờ vẫn đứng như tượng mà chăm chú quan sát không động tĩnh gì . Khi Hoàng Nhi cùng Chủ Tịch đi đến nó cuối đầu lễ phép .

- Cháu chào bác trai . – môi nó cười mĩm .

Chủ tịch Nguyễn đưa mắt nhìn nó từ trên xuống dưới, không ai có thể đoán ra được ông đang nghĩ điều gì, gương mặt vẫn rất nghiêm nghị , nó thấy vậy nhưng không lo lắng mắt vẫn tròn xoe mỉm cười .

- Cháu chắc là con gái của Kim Bình và Phụng Lai phải không ?, hà hà – Chủ Tịch Nguyễn cười thành tiếng . Xóa bỏ đi không khí căng thẳng .

- Dạ vâng ạ hihi , thời gian quan làm phiền gia đình bác quá . – nó nói lễ phép .

- Chà , ta nghe mẹ bọn trẻ kể cả rồi , cháu ở luôn đây cũng được hà hà – Chủ Tịch Nguyễn cười lớn rồi nhìn liếc sang người con trai của mình .

- Thôi mọi người vào nhà đi , đứng trước cửa chi cho mỗi chân vậy – anh giả vờ cau có , xách hành lí đi ngang qua nó , không quên liếc một cái ngụ ý “ em coi chừng tôi đó! ” .

Lần trước làm cơm nhưng thất bại ,nên bữa tối đều do anh thực hiện . Lần này nó chỉ giám đứng phụ giúp mẹ anh nấu nướng trong bếp chứ không lại hư bột hư đường hết , Hoàng Nhi thì cứ khư khư dành ba mà ngồi rôm rã nói chuyện . Anh ngồi nhìn vào thấy nó luống cuống liền đứng dậy đi về phía bếp .

Chủ Tịch Nguyễn đưa mắt theo con trai , tay chỉ ra hiệu cho Hoàng Nhi “ nhìn kia ” môi nở nụ cười .

- Papa không biết đâu, chỉ có Minh Anh mới trị được anh hai thôi – Hoàng Nhi vui vẻ nói .

- Chà con trai ta mà cũng biết nấu ăn cơ . – Chủ Tịch Nguyễn lắc đầu ngán ngẫm , lâu rồi ông mới thấy cảnh gia đình êm ấm như thế này , trở về dưới bàn tay tử thần , ông cảm thấy bản thân thật may mắn , nửa đời người ông lao vào công việc chưa có một ngày tử tế cho gia đình .

Trải qua ca phẫu thuật , từ cõi chết trở về Chủ Tịch Nguyễn nhận ra cuộc sống không biết trước điều gì xảy ra, nên ông mới về Việt Nam để dành thời gian cho gia đình nhiều hơn. Cuộc sống thật thanh bình có vợ hiền , con trai con gái và cả “ CON DẤU ” .

- Em đứng qua một bên đi , vì em mà mẹ tôi thêm vất vả đó – anh trầm giọng nói nó .

- Gì chứ , này giờ có em làm biết bao nhiêu việc đó – nó phồng má đáp trả .

- Bột dính đầy cả mặt đây này con heo – anh đưa ngón tay lên ân cần phủi nhẹ bột dính lên mặt nó .
- Đây hai đứa, tự nhiên quá nhỉ, quên luôn sự có mặt của lão bà bà ta đứng đây à – mẹ anh giả vờ giận dữ .
- Á bác không phải đâu hì ,tại anh đó ... - nó vội giải thích để chữa ngượng rồi quay qua thúc hông anh .
- Ha ha , thôi mẹ ra cho vợ chồng son làm cơm ha ha – mẹ anh cười lớn rồi bỏ tạp dề ra ngoài nói chuyện với Chủ Tịch Nguyễn và Hoàng Nhi.

Không lâu sau mọi thứ cũng hoàn thành , nó dọn cơm ra với rất nhiều thức ăn ngon từ đầu bếp “ HOÀNG LONG”, miệng cười tươi như bông .

Cả nhà ngồi vào bàn ăn , thì cũng lúc Quốc Huy đến nhà ngồi cùng .

- Quốc Huy , anh lại ăn ké sao ? . – nó nói rõ to

Quốc Huy đứng sững người ra khi vừa ngồi xuống , mặt thộn ra lúc này phải nói anh đang quê hết sức trước mặt ba mẹ vợ tương lai , nếu được Quốc Huy muốn băm nó ra thành trăm mảnh ngay và luôn .

Cả nhà thấy Quốc Huy đến chưa kịp chào , thì đã bị nó cho một vố ai nấy đều ôm bụng cười không ngớt .

- Minh Anh , cô ... - mặt Quốc Huy đỏ như gấc .
- ủa , Huy cháu hay qua ăn cơm hay sao Minh Anh lại nói vậy ? – mẹ anh ráng nhịn cười để nói một câu và nó cũng mang tính chất châm chọc .
- mẹ à ... - Hoàng Nhi phụng phịu bênh cho người yêu .
- cháu chào hai bác , bác trai khỏe chứ ạ ?- Quốc Huy hỏi thăm chữa ngượng .
- ta khỏe rồi ,ba mẹ cháu thế nào? . – Chủ Tịch Nguyễn
- ba mẹ cháu vẫn khỏe ạ - Quốc Huy lễ phép nói .
- thôi cả nhà ăn cơm nào , hiếm khi có cả con dâu , con rể thế này . – mẹ anh lên tiếng mời dùng bữa kết thúc mà hỏi thăm rườm rà .
- khí nghe câu “ con rể , con dâu “ nó cứ ngồi cắn đầu đũa , hai má phúng phính ngại ngần cười tùm tùm . Anh nhìn sang thấy vậy liền hiểu nó đang suy nghĩ lung tung .
- không phải là em dâu , đừng ngồi đó ảo tưởng sức mạnh – anh cốc nhẹ lên trán nó .
- gì chứ , ai ảo tưởng đâu , chỉ sợ có người đã thích rồi còn ngại –nó trề môi .
- ai thích cô , người gì đâu vừa hậu đậu , vừa không biết nấu ăn , học hành thì kém . Vóc dáng thì ... - anh chê bai một loạt rồi nhìn nó từ trên xuống dưới .
- gì chứ , không phải thế sao lại hô...ưm . – nó chưa kịp nói hết câu đã bị anh cho gấp nguyên một lát đậu khuôn cho vào miệng bất ngờ .

cả nhà nhìn hai đứa như thế mà cười phá lên không ngớt , càng làm anh thêm ngại ngần bối rối . Quốc Huy cảm giác thấy thật hạnh phúc nghĩ lại cho gia đình mình thì chưa bao giờ có bữa cơm xung túc như vậy cả . nó cũng vậy , ăn bữa cơm như vậy làm nó nhớ ba mẹ rất nhiều , bữa cơm đạm bạc mà từ lâu đã không còn được thưởng thức bên cạnh người được nữa ...nó đâu hay biết rằng mặt dù nó cố che dấu nhưng vẫn bị một người phát hiện ra .

- “ có gì quý hơn bữa cơm gia đình cơ chứ ” – nó nghĩ thầm . môi cong nhẹ .

cơm tối cũng đã xong dọn dẹp chén bát tươm tươm , mọi người ở phòng khách ngồi dùng trà ăn bánh nói chuyện với nhau , còn nó lặng thầm đi tắm bộ .

được một lúc nó ngồi xuống ghé đá nghĩ chân , nhìn cây tùng to lớn kia nó nhớ lại lúc anh chạy đi tìm nó dưới trời mưa . nó cảm thấy có chút gì đó ấm áp .

- trời lạnh em lại trốn ra đây sao ? – anh ở đâu xuất hiện , khoát lên cho nó chiếc áo len mỏng ngồi xuống bên cạnh .

- sao anh lại ra đây .
- vì tôi sợ em gậy rắc rối , hàng xóm lại qua nhà mắng vốn .
- anh đó – nó gắt lên , rồi thở dài ra .
- em nhớ ba mẹ à ? – anh nói đồng thời kéo đầu nó tựa vào bờ vai rộng của mình .
- ... - nó không nói gì chỉ gật đầu .
- Nếu em nhớ ...
- Hoàng Long , em cảm ơn nhưng đừng làm gì cả - nó lên tiếng ngăn những lời nói anh chưa kịp thốt ra .
- Hoàng Long , em chỉ đứng 41 – giọng nói nó thoáng buồn nhìn xuống mặt đất .
- Tôi biết !
- Em và Thế Hiển chẳng có gì cả . chỉ là ...
- Tôi tin em , nên không cần nói gì cả - anh lấy ngón tay bịt miệng không cho nó nói .
- Thế tại sao hôm trước lại như vậy – nó bỏ tay anh ra khỏi miệng , ngược mặt lên hỏi
- Tôi ghen
- Anh thích em chứ ?
- Tôi chưa xác định được – anh xoay vòng tay ôm chặt nó , không nói gì nữa .

Khi vừa nghe câu “ TÔI GHEN ” đôi đồng tử của nó như mở ra hết cỡ , chẳng phải như thế là anh đang thừa nhận anh đã có tình cảm với nó ư , nhưng sao vẫn là chưa xác định , nhưng không sao nó chờ cũng gần một năm rồi có chờ đợi anh thêm vài tháng vài năm nữa nó vẫn chờ được bởi vì “ nó đã yêu anh một cách sâu đậm ” .

Là tình đầu , tình đầu không nhiều suy nghĩ , không nhiều đắn đo , chỉ cho đi nỗi nhớ, cho đi sự quan tâm, cho đi cả những hi sinh. Để được đáp lại tình cảm...Không cần phải làm những chuyện quá lớn lao để đáp lại chị cần “ Bên nhau là đủ “

“ Tình yêu đơn giản chỉ là phép thử, bước qua những cái gọi là phép thử ta sẽ được bên nhau”

101. Chương 49 : Bữa Cơm Gia Đình !

Sáng nay sự kiện Tập đoàn ENJOY tung ra sản phẩm mới được làm bằng các loại đá quý, lại thêm các mẫu thiết kế đều là ăn cắp ý tưởng của một nhà thiết kế không tên tuổi từ nơi khác ,vàng vàng... đang là tiêu đề sốt dẻo trên các trang nhất của các tờ báo .

“ choảng ” – Sang Thế Hùng thẳng tay chọi ly trà vào tường .

Ảnh Hoa đứng bên cạnh giật mình , lòng run rẩy và lo sợ nhưng bên ngoài vẫn cố tỏ ra bình thường .

- Chết tiệt sao đám nhà báo lá cải lại đăng tin như thế này? – Giọng Sang Thế Hùng quát lớn .

-Thưa Chủ Tịch, chúng tôi sẽ sớm điều tra , thu xếp mọi chuyện để nó lắng xuống ạ - người trợ lý của ông ta trả lời , đầu hơi cúi .

- Điều tra , điều tra , ngoài điều tra và không có manh mối các anh còn làm được gì không ? – Sang Thế Hùng gằn giọng .

- Chủ tịch mong ngài đừng giận, sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe - Ảnh Hoa đứng cạnh dịu dàng nói xoa dịu ngọn lửa đang bùng phát kia .

- Anh Giang (tên người trợ lý) điều tra rõ vụ này cho tôi – về mặt Sang Thế Hùng tối sầm lại .

Người trợ lí nghe lệnh rồi cuối đầu chào ra ngoài . Trong phòng bây giờ chỉ còn lại cô thư kí Ảnh Hoa và Sang Thế Hùng . Đưa mắt nhìn sang nhìn cô Sang Thế Hùng như một con hổ đói , như mọi khi ông đưa tay quơ đồ hết tất cả những thứ giấy tờ nhảm chán xuống sàn , kéo Ảnh Hoa đặt lên trên bàn làm việc .

- Chủ tịch em ... - Ảnh Hoa bối rối vì trong lòng không muốn .

Sang Thế Hùng vẫn lao vào mặt kệ lời Ảnh Hoa đang nói , bây giờ thật sự cô không muốn thân mình nhóp nhúa thêm một chút nào nữa , nhất là phải làm một con búp bê tình dục cho Sang Thế Hùng nữa , cựa quậy hết sức đẩy Sang Thế Hùng ra .

- Chủ tịch à , em đang đến tháng – Ảnh Hoa nói rõ to .

Chau mày lại đỏ chút rồi Sang Thế Hùng lại tiếp tục thô bạo ức hiếp cô thư kí của mình , biết rằng không thể làm được gì hơn Ảnh Hoa đành chịu trận ... dòng nước mắt nóng hổi lăn dài trên gò má .

Đặt tách cà phê nóng hổi xuống bàn , hấn ngồi chéo chân , tay cầm tờ báo chăm chú mà đọc môi cong lên cười nhếch . mà không hay người làm trong nhà đang nhìn hấn một cách khó hiểu , điện thoại hấn vang lên có cuộc gọi đến ...

- Alo , tôi nghe Giang .

- Thừa thiếu gia, mọi việc đã tiến hành như thiếu gia sắp xếp .

- Tốt , chuẩn bị cho tôi gặp mặt số cổ đông tập đoàn .

- Cổ đông ạ ? – Giang tò mò hỏi .

- Ừm , những người nào có cổ phần thấp nhất trong tập đoàn ENJOY thì giúp tôi sắp xếp cuộc gặp mặt .

- Vâng , thưa thiếu gia .

Cúp máy hấn nhấp thêm một ngụm cà phê , mỉm cười .

- Thiếu gia , có người đến tìm cậu ạ - người giúp việc vào thông báo .

Hấn đưa mắt nhìn tờ mò rồi gật đầu .

- Thế Hiển – Ảnh Hoa ghen ngào mắt rướm rướm gọi tên .

Nghe tiếng gọi , hấn quay lại nhìn thì hơi ngạc nhiên liền đứng dậy kéo Ảnh Hoa đi .

- Sao cô lại đến nhà tôi – anh gằng giọng .

- Lão ta ,thôi mà em có chuyện quan trọng muốn nói với anh .

- Chuyện gì ?

- Đây là chi tiết doanh thu của nửa năm gần đây , và phần trăm cổ phần nắm giữ công ty cũng như từng cổ đông . - Ảnh Hoa đưa cho hấn một sắp tài liệu .

Hấn cười mỉm suy nghĩ trong đầu vài điều , đúng là ông trời đang giúp hấn . Việc có bản chi tiết về các cổ đông sẽ giúp hấn thuận lợi hơn , đưa mắt dụi dụi nhìn Ảnh Hoa hấn đưa cho cô ta một hộp chữ nhật .

- Thế Hiển , cái này ? ... - Ảnh Hoa tò mò hỏi .

- Là phần thưởng cho em , à không là quà giáng sinh tôi muốn tặng em – hấn nhẹ giọng nói .

Đôi mắt to tròn của Ảnh Hoa chột nhòa đi , ngấn nước mắt , giờ đây cô ta đang rất cảm động với những thứ giả tạo mà hấn ban à không hề hay biết bản thân chỉ là một quân cờ trên ván cờ nhiều nước đi ...

- Win đâu hả mẹ , con muốn gặp Win hihi – suốt cả buổi tối nó nói chuyện với mẹ nó qua skype, hỏi thăm cả gia đình, nói đủ thứ nhưng chưa thấy mặt Win nên nó hỏi

- Con heo kia , gặp tôi làm gì – win đứng phía sau mẹ nói rõ to .

- Thăng nhóc kia , là chị hai nghe hông – nó lườm nói .

- Ple – Win le lưỡi trêu chọc , mẹ thấy vậy liền đuổi Win đi nơi khác . để hai mẹ con tiếp tục tâm sự lúc bà nội không có ở nhà .

Anh đi lên thấy phòng nó không đóng cửa , nên bước đến coi thử thì thấy nó ngồi nhìn vào màn hình máy tính mà cười cười nói nói , nên tạt tò mò trối dậy .

- Em đang nói chuyện với bác gái à ?

Nó giật mình xoay sang nhìn anh , anh nhìn vào màn hình gật nhẹ đầu chào hỏi mẹ nó .

- Hoàng Long con bé chắc làm phiền con lắm ? . – mẹ nó mỉm cười .

- Đúng vậy , cô ấy thật rắc rối . – anh cong môi cười trả lời .

- Thấy chưa mẹ , con nói rồi con heo đó không để người khác yên đâu . – Win ngồi cạnh mẹ càu nhàu, không thèm nhìn máy tính .

- Suyt , con im đi – mẹ quay đầu lại đánh yêu Win rồi nhìn vào màn hình nói an ủi nó .

- Em con nó chọc vậy thôi , đừng buồn .

- Xùy kệ nó , nó ganh tỵ với con đó .

Anh ngồi cạnh cười thành tiếng vì sự trẻ con thêm phần ngốc nghếch của nó . thấy nụ cười ấy tìm nó lại đập loạn nhịp cả lên , lần đầu tiên nó thấy anh cười thoải mái đến vậy , thậm chí nó suy nghĩ rằng anh đang bị bệnh khó ở trong người hay đang tuổi dậy thì nên như vậy .

- Anh cười gì chứ - nó cau mày .

- Này , sao con lại quát Hoàng Long thế kia , mẹ dặn con gái như nào quên hết rồi sao . – mẹ nó nhún mày nhẹ .

- Đấy em nghe chưa – anh quay sang nó nhắc nhở .

Chưa gì cả mà mẹ đã bênh vực anh như vậy , nó biết rằng đang thất thế nên đưa tay nhéo nhẹ hông anh mắt lườm liếc .

- Hai ơi , xuống nhà mau – Hoàng Nhi đứng từ cửa gọi , anh gật đầu rồi đi trước . nó thấy vậy cũng chào mẹ mình rồi tắt máy chạy theo xuống dưới .

Chiếc xe hơi màu đen bóng loáng từ cổng đi vào nó đứng cạnh Hoàng Nhi mà chăm chú , mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc xe, sơ thì nó đoán chắc có khách quý đến nhà .

- Ông xã , anh đi từ từ thôi . – mẹ anh cẩn thận đỡ lấy người đàn ông .

Hoàng Nhi vừa thấy bóng dáng người đàn ông trung niên kia mắt long lanh, miệng cười tươi chạy ra ôm chầm lấy người đó .

- Pa pa ! hức pa pa của con về rồi . huhu – Hoàng Nhi phụng phịu như chú cún con trong lòng ba mình .

- Chà , chà con gái ngoan lớn thế này rồi sao ? – Chủ Tịch Nguyễn vuốt ve mái tóc đứa con gái giọng trìu mến nói .

- Con bé này , ba con chưa hồi phục hẳn đâu .

- Mẹ , để con giúp mẹ - Hoàng Nhi cười tít mắt rồi thay mẹ đỡ ba vào nhà .

Nó này giờ vẫn đứng như tượng mà chăm chú quan sát không động tĩnh gì . Khi Hoàng Nhi cùng Chủ Tịch đi đến nó cuối đầu lễ phép .

- Cháu chào bác trai . – môi nó cười mỉm .

Chủ tịch Nguyễn đưa mắt nhìn nó từ trên xuống dưới, không ai có thể đoán ra được ông đang nghĩ điều gì, gương mặt vẫn rất nghiêm nghị , nó thấy vậy nhưng không lo lắng mắt vẫn tròn xoe mỉm cười .

- Cháu chắc là con gái của Kim Bình và Phụng Lai phải không ?, hà hà – Chủ Tịch Nguyễn cười thành tiếng . Xóa bỏ đi không khí căng thẳng .

- Dạ vâng ạ hihi , thời gian quan làm phiên gia đình bác quá . – nó nói lễ phép .

- Chà , ta nghe mẹ bọn trẻ kể cả rồi , cháu ở luôn đây cũng được hà hà – Chủ Tịch Nguyễn cười lớn rồi nhìn liếc sang người con trai của mình .

- Thôi mọi người vào nhà đi , đứng trước cửa chỉ ỏi chân vậy – anh giả vờ cau có , xách hành lí đi ngang qua nó , không quên liếc một cái ngụ ý “ em coi chừng tôi đó! ” .

Lần trước làm cơm nhưng thất bại ,nên bữa tối đều do anh thực hiện . Lần này nó chỉ giám đứng phụ giúp mẹ anh nấu nướng trong bếp chứ không lại hư bột hư đường hết , Hoàng Nhi thì cứ khư khư dành ba mà ngồi rôm rã nói chuyện . Anh ngồi nhìn vào thấy nó luống cuống liền đứng dậy đi về phía bếp .

Chủ Tịch Nguyễn đưa mắt theo con trai , tay chỉ ra hiệu cho Hoàng Nhi “ nhìn kìa ” môi nở nụ cười .

- Papa không biết đâu, chỉ có Minh Anh mới trị được anh hai thôi – Hoàng Nhi vui vẻ nói .

- Chà con trai ta mà cũng biết nấu ăn cơ . – Chủ Tịch Nguyễn lắc đầu ngán ngẫm , lâu rồi ông mới thấy cảnh gia đình êm ấm như thế này , trở về dưới bàn tay tử thần , ông cảm thấy bản thân thật may mắn , nửa đời người ông lao vào công việc chưa có một ngày tử tế cho gia đình .

Trải qua ca phẫu thuật , từ cõi chết trở về Chủ Tịch Nguyễn nhận ra cuộc sống không biết trước điều gì xảy ra, nên ông mới về Việt Nam để dành thời gian cho gia đình nhiều hơn. Cuộc sống thật thanh bình có vợ hiền , con trai con gái và cả “ CON DẤU ” .

- Em đứng qua một bên đi , vì em mà mẹ tôi thêm vất vả đó – anh trầm giọng nói nó .

- Gì chứ , này giờ có em làm biết bao nhiêu việc đó – nó phồng má đáp trả .

- Bột dính đầy cả mặt đây này con heo – anh đưa ngón tay lên ân cần phui nhẹ bột dính lên mặt nó .

- Này hai đứa, tự nhiên quá nhỉ, quên luôn sự có mặt của lão bà bà ta đứng đây à – mẹ anh giả vờ giận dữ .

- Á bác không phải đâu hi ,tại anh đó ... - nó vội giải thích để chữa ngượng rồi quay qua thúc hông anh .

- Ha ha , thôi mẹ ra cho vợ chồng son làm cơm ha ha – mẹ anh cười lớn rồi bỏ tạp dề ra ngoài nói chuyện với Chủ Tịch Nguyễn và Hoàng Nhi.

Không lâu sau mọi thứ cũng hoàn thành , nó dọn cơm ra với rất nhiều thức ăn ngon từ đầu bếp “ HOÀNG LONG”, miệng cười tươi như bông .

Cả nhà ngồi vào bàn ăn , thì cũng lúc Quốc Huy đến nhà ngồi cùng .

- Quốc Huy , anh lại ăn ké sao ? . – nó nói rõ to

Quốc Huy đứng sững người ra khi vừa ngồi xuống , mặt thộn ra lúc này phải nói anh đang quê hết sức trước mặt ba mẹ vợ tương lai , nếu được Quốc Huy muốn bám nó ra thành trăm mảnh ngay và luôn .

Cả nhà thấy Quốc Huy đến chưa kịp chào , thì đã bị nó ột vố ai nấy đều ôm bụng cười không ngớt .

- Minh Anh , cô ... - mặt Quốc Huy đỏ như gấc .

- ủa , Huy cháu hay qua ăn cơm hay sao Minh Anh lại nói vậy ? – mẹ anh ráng nhịn cười để nói một câu và nó cũng mang tính chất châm chọc .

- mẹ à ... - Hoàng Nhi phụng phịu bênh cho người yêu .

- cháu chào hai bác , bác trai khỏe chứ ạ ?- Quốc Huy hỏi thăm chữa ngượng .

- ta khỏe rồi ,ba mẹ cháu thế nào? . – Chủ Tịch Nguyễn

- ba mẹ cháu vẫn khỏe ạ - Quốc Huy lễ phép nói .

- thôi cả nhà ăn cơm nào , hiếm khi có cả con dâu , con rể thế này . – mẹ anh lên tiếng mời dùng bữa kết thúc mà hỏi thăm rườm rà .

khi nghe câu “ con rể , con dâu “ nó cứ ngồi cắn đầu đũa , hai má phúng phính ngại ngùng cười tùm tùm . Anh nhìn sang thấy vậy liền hiểu nó đang suy nghĩ lung tung .

- không phải là em đâu , đừng ngồi đó ảo tưởng sức mạnh – anh cốc nhẹ lên trán nó .
- gì chứ , ai ảo tưởng đâu , chỉ sợ có người đã thích rồi còn ngại –nó trề môi .
- ai thích cô , người gì đâu vừa hậu đậu , vừa không biết nấu ăn , học hành thì kém . Vóc dáng thì ... - anh chê bai một loạt rồi nhìn nó từ trên xuống dưới .
- gì chứ , không phải thế sao lại hô...ưm . – nó chưa kịp nói hết câu đã bị anh cho gắp nguyên một lát đậu khuôn cho vào miệng bất ngờ .

cả nhà nhìn hai đứa như thế mà cười phá lên không ngớt , càng làm anh thêm ngại ngùng bối rối . Quốc Huy cảm giác thấy thật hạnh phúc nghĩ lại cho gia đình mình thì chưa bao giờ có bữa cơm xung túc như vậy cả . nó cũng vậy , ăn bữa cơm như vậy làm nó nhớ ba mẹ rất nhiều , bữa cơm đạm bạc mà từ lâu đã không còn được thưởng thức bên cạnh người được nữa ...nó đâu hay biết rằng mặt dù nó cố che dấu nhưng vẫn bị một người phát hiện ra .

“ có gì quý hơn bữa cơm gia đình cơ chứ ” – nó nghĩ thầm . môi cong nhẹ .

cơm tối cũng đã xong dọn dẹp chén bát tươm tất , mọi người ở phòng khách ngồi dùng trà ăn bánh nói chuyện với nhau , còn nó lặng thầm đi tắm bộ .

được một lúc nó ngồi xuống ghế đá nghỉ chân , nhìn cây tùng to lớn kia nó nhớ lại lúc anh chạy đi tìm nó dưới trời mưa . nó cảm thấy có chút gì đó ấm áp .

- trời lạnh em lại trốn ra đây sao ? – anh ở đâu xuất hiện , khoát lên cho nó chiếc áo len mỏng ngồi xuống bên cạnh .
- sao anh lại ra đây .
- vì tôi sợ em gây rắc rối , hàng xóm lại qua nhà mắng vốn .
- anh đó – nó gắt lên , rồi thở dài ra .
- em nhớ ba mẹ à ? – anh nói đồng thời kéo đầu nó tựa vào bờ vai rộng của mình .
- ... - nó không nói gì chỉ gật đầu .
- Nếu em nhớ ...
- Hoàng Long , em cảm ơn nhưng đừng làm gì cả - nó lên tiếng ngăn những lời nói anh chưa kịp thốt ra .
- Hoàng Long , em chỉ đứng 41 – giọng nói nó thoáng buồn nhìn xuống mặt đất .
- Tôi biết !
- Em và Thế Hiển chẳng có gì cả . chỉ là ...
- Tôi tin em , nên không cần nói gì cả - anh lấy ngón tay bịt miệng không cho nó nói .
- Thế tại sao hôm trước lại như vậy – nó bỏ tay anh ra khỏi miệng , ngược mặt lên hỏi
- Tôi ghen
- Anh thích em chứ ?
- Tôi chưa xác định được – anh xoay vòng tay ôm chặt nó , không nói gì nữa .

Khi vừa nghe câu “ TÔI GHEN ” đôi đồng tử của nó như mở ra hết cỡ , chẳng phải như thế là anh đang thừa nhận anh đã có tình cảm với nó ư , nhưng sao vẫn là chưa xác định , nhưng không sao nó chờ cũng gần một năm rồi có chờ đợi anh thêm vài tháng vài năm nữa nó vẫn chờ được bởi vì “ nó đã yêu anh một cách sâu đậm ” .

Là tình đầu , tình đầu không nhiều suy nghĩ , không nhiều đắn đo , chỉ cho đi nỗi nhớ, cho đi sự quan tâm, cho đi cả những hi sinh. Để được đáp lại tình cảm...Không cần phải làm những chuyện quá lớn lao để đáp lại chị cần “ Bên nhau là đủ “

“ Tình yêu đơn giản chỉ là phép thử, bước qua những cái gọi là phép thử ta sẽ được bên nhau”

102. Chương 50 : Scandal !

Ngọc Huyền vừa vào lớp đã phải chịu nhiều ánh mắt khó chịu từ mọi người xung quanh, cô nhún mày tò mò nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, bọn nữ sinh thì cứ đứng tụm ba tụm bảy xì xầm rồi nhìn sang mình, bức bối Ngọc Huyền chạy đến đám nữ sinh gần mình nhất giật điện thoại.

• Ngọc Huyền trả điện thoại cho mình – cô nữ sinh rụt rè nói.

Ngọc Huyền mặt kệ đưa mắt liếc xéo ngụ ý bảo “câm đi” rồi lướt điện thoại xem. Ngọc Huyền với vẻ mặt tái đi tay chân bủn rủn, cô lùi ra sau vài bước và hèn là có đám nữ sinh đứng cạnh đỡ lấy không thì cô đã ngã mất.

Cô ta không tin vào mắt mình, những tấm hình gợi cảm này sao lại có trên trang web “teen sociu” ???- trang mạng khá là nổi trội không kém gì facebook và là nơi hội tụ những hot teen sociu. Cùng với cơn thịnh nộ của mình cô đã ném mạnh điện thoại xuống nền đất, rồi lấy chân đạp lên không một cách “không thương tiếc”. (giận quá mà)

• Ngọc Huyền cậu...- cô nữ sinh run rẩy nhặt lấy chiếc điện thoại vừa bị tra tấn vô cơ kia, cô rất tức giận nhưng chỉ biết im lặng khi ánh mắt hung tợn của Ngọc Huyền liếc nhìn.

Ngọc Huyền rời khỏi đó, len lỏi qua từng con mắt của đám học sinh đang tụ tập thành từng nhóm riêng biệt khỏi 11.” Hấn” đang đứng tán gẫu trên ghê-đôn đám nữ sinh cùng với vài người cùng lớp thì bất ngờ bị bàn tay của ai đó kéo người lại.

“chat” – Ngọc Huyền cố gắng hết sức tát hấn một cái rõ đau lên khuôn mặt.

• Cô dám – hấn nắm cổ áo Ngọc Huyền, giận dữ nói.

• Hừ! đồ khốn nạn – Ngọc Huyền không sợ hãi nhếch môi cười nhìn hấn đôi mắt không ngừng rực đỏ ánh lửa.

• Cút đi! Thế Hiển này không đánh phụ nữ - hấn đẩy mạnh Ngọc Huyền ra làm cô ta ngã xuống nền.

• Thế Hiển anh thật hèn hạ, hay cho cậu không đánh phụ nữ, nhưng lại dờ dỏng bắn sau lưng người ta thì chắc thiếu gia như anh làm được. – Ngọc Huyền nghiêng răng nói từng chữ.

Hấn đứng ngơ ngác như nai vàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, đôi mày chau lại suy nghĩ cũng chính lúc ấy tên Phú đưa điện thoại trước ra trước mặt hấn. Khi nhìn thấy những ảnh hấn hơi khựng người rồi nhếch môi cười đều.

• Ngọc Huyền, cô chẳng là cái thá gì mà Thế Hiển tôi phải quan tâm.

Nói rồi hấn cùng đồng bọn bỏ đi, mặt kệ cho Ngọc Huyền ngồi một cục đó chịu đựng ánh mắt của các học sinh, nước mắt cô ta không chịu đựng nổi nữa tuôn ra, ước gì cả khuôn mặt thanh tú kia.

Ngọc Huyền đang trong toilet chỉnh chu lại phong độ, thì thấy Thy Thy từ phòng vệ sinh đi ra.

• Aaaaaa Chị! Chị đây rồi – Thy Thy giả vờ lo lắng.

• Gì! Cô muốn cười thì cười đi. – Ngọc Huyền lạnh lùng nói.

• Không! em đang rất lo lắng cho chị thật mà - mắt Thy Thy ngấn nước.

Không ngờ trong lúc như thế này lại có một người quan tâm đến mình, cũng một phần nào làm cho Ngọc Huyền cảm thấy được an ủi. Chẳng ngại bất kể điều gì cô liền trải lòng với Thy Thy, mà không biết là cô đang đối diện với một con hồ ly vô cùng điêu ngoa.

• Sao chị lại bắt cần thế này.

• Không phải bắt cần, mà là tên thiếu gia nhà họ Sang đó vì bảo vệ con yêu tinh kia mà ép chị chụp ảnh.

• Thế Hiển? – Thy Thy dò hỏi.

• ừm , thật không ngờ hần lại hèn hạ đến như vậy – Ngọc Huyền găng lên sự tức giận .

• Sao chị nghĩ anh ấy post lỗi như người khác thì sao ?

• Người khác ? – Ngọc Huyền nhú mày .

• Chị bình tĩnh suy nghĩ thử xem còn ai biết về những bức hình này nữa không ? theo như em biết dù anh Thế Hiển có như thế nào đi nữa thì hẳn là anh ta không làm như việc như vậy đâu , huống gì chị còn là người yêu củ của anh ấy– Thy Thy phân tích từng chi tiết .

Đúng như dự đoán của mình , những câu nói kia như có một sức hút thuyết phục được cái đầu rỗng của Ngọc Huyền , cô ta nhú mày suy nghĩ tay xoa xoa cằm một hồi lâu rồi đáp lời .

• Nếu không phải hẳn , thì chỉ có mình con ranh Minh Anh mà thôi . – Ngọc Huyền giận nói .

• Từ từ chị , Minh Anh cậu ấy hiền lắm , không làm như việc đó đâu .

• Ha ha , em đừng để vẻ bề ngoài của nó đánh lừa , chả phải vì cái mặt hiền đó mà câu dẫn cả Hoàng Long và Thế Hiển sao ? – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh nói .

• Thật vậy sao , thật không ngờ ! Vậy chị định làm gì nhỏ đó – Thy Thy giả ngơ nói tiếp .

• Chị đã có cách của chị - Ngọc Huyền cười đều rồi đi khỏi toilet . Để lại Thy Thy đứng đó ánh mắt trông theo tấm lưng kia mà cười thầm trong bụng.

“ haiz, nào rỗng đúng là nào rỗng Ngọc Huyền tiểu thư à ” – Thy Thy lắc đầu cười rồi trở về lớp .

Đám bạn tụm lại bàn tán chủ đề nóng nhất hôm nay , nó đứng cùng mọi người xem hình ảnh của Ngọc Huyền mà bối rối .

• Những hình ảnh này là sao cơ chứ ?

• Minh Anh , cậu bình tĩnh đã ? – Hoàng Nhi nói .

• Rõ ràng hôm trước tớ đã xóa rồi mà , sao nó lại tung đây trên teensociu vậy ? – nó nhú mày hỏi .

• Ngoài cậu ra còn ai biết những tấm ảnh này nữa không ?

• Chỉ có tên Thế Hiển thôi – nó xoay sang nhìn Hoàng Nhi .

• Vậy chắc anh ta rồi , bí ổi mà .

• Để mình đi hỏi anh ta cho rõ – nó nện nắm đấm đánh nhẹ xuống mặt bàn .

Thy Thy đứng sang một bên theo dõi mà lòng sung sướng vô cùng vì kế hoạch của mình đang hết sức hoàn hảo . một mũi tên bắn trúng hai con nhạn .

Còn về phần Minh Anh lòng như lửa đốt bùng bùng, từng bước đi cũng mạnh mẽ hơn , mặc cho bao cặp mắt đang nhìn nó nhưng kệ nó chả thèm quan tâm . Anh thấy nó đi lên tưởng nó tìm mình liền bước đến miệng mỉm cười nhưng ngờ đâu nó vụt ngang qua anh như hai kẻ xa lạ , tay anh vẫn để nguyên tư thế định xoa đầu nó người đứng sững lại khi bị nó quăng cho cục lơ như vậy .

• Anh đi theo tôi – nó găng từng chữ .

Hần đang đứng với lũ bạn cùng lớp trên ghẹo đám nữ sinh thì bất ngờ bị nó nắm lấy bắp tay vững chắc kia dùng hết sức mà lôi đi , hần cau mày một chút rồi dẫn ra khi đi ngang qua anh không quên nhìn anh cười đá đều một cái .

• Thế Hiển ! chẳng phải tôi nói anh xóa đi rồi ư ? – nó giận dữ nói .

• Chuyện gì ? – hần vẫn dửng dưng .

• Còn chuyện gì nữa ư , chỉ có anh mới làm ba cái trò như thế thôi – nó cảm thấy bức mình và ghét hần vô cùng .

• Cô nghĩ tôi thế sao ? – hần nhếch môi cười .

- Còn lại chĩa phải , anh thật thật bỉ ổi – nó không nhin được nữa xổ ra cho hấn một tràn .

Dường như mất đi sự nhẫn nại , hấn gồng mình lộ rõ ra sự tức giận bước đến đẩy nó vào thành tường một cú rõ đau khiến nó nhắm mắt , tay nắm cổ áo xách lên (t/g người ta là con gái mà sao ông bạo lực quá vậy)

- Cô im ngay cho tôi – hấn nghiêng rằng gắng ra từng chữ hết sức hung tợn .

- Tôi không ngờ , đường đường là một thằng con trai lại chẳng khác gì đàn bà , à không thua xa đàn bà nửa – nó lườm nói lại không một chút sợ hãi dù đang bị uy hiếp .

Lời nói của nó như đánh vào lòng tự tôn của hấn , đúng là hấn hay làm những trò không ra gì , nhưng chĩa bao giờ hấn đụng chạm hay ức hiếp một người phụ nữ nào cả , chưa kể là những người hấn không quan tâm đến thì chẳng bao giờ hấn muốn dính dáng vào dù là một hơi thở. Hấn điên tiết lên vì người con gái trước mặt hấn , nó nằm lần bảy lượt chọc tức hấn nhưng hấn luôn nhẫn nhịn một cách kì lạ .

Không những thế hấn còn muốn bảo vệ , muốn bên cạnh con nhỏ xác xươt đang đứng trước mặt hấn . vậy mà hôm nay nó lại dám xem thường nhân của hấn . Bàn tay rắn chắc của hấn càng lúc càng xiết chặt cổ áo của nó hơn , làm nó khó thở nhưng nó vẫn lạnh lùng mà đối đầu với hấn , không một chút sợ sệt nào cả .

“ bụp” – hấn bị xô ra rồi nhận ngay một cú đấm bất ngờ không né kịp .

- Thằng khốn nạn . – anh gắng lên .

Nó thoát thật nhanh ra khỏi bàn tay to lớn kia ! Nó thở mạnh , rồi nép vào bên anh .

- Tốt nhất , mày nên tránh xa cô ấy ra ! – anh nhấn mạnh .

- Hừ - hấn cười lạnh .

- Mày là gì của cô ấy mà xen vào chuyện này ! – hấn nói

- Việc đó là chuyện của tao và cô ấy , mày không cần phải quan tâm .

- Đã không bảo vệ được thì tốt nhất đừng gây tổn hại cho cô ấy – anh nói một tràng rồi nắm tay nó kéo đi , nó cũng thuận theo bước bên anh .

Sự việc này quá nhiều khuất mắt nó không thể nào chịu được khi chưa biết rõ sự việc như thế nào , nó biết cử chỉ của hấn quả thật rất là không đàng hoàng , hoặc có lẽ sự việc kia không phải hấn làm thật .

- Thế Hiển , tốt nhất là không phải anh – nó quay nói đủ cho hấn nghe thấy , rồi quay đầu bước tiếp đi .

Bóng dáng hai người khuất dần , hấn đứng nơi đó cảm nhận từng cơn gió thổi luồng qua mái tóc , cơ thể của mình . khuôn mặt hấn trở nên lạnh đi , mắt nhìn về phía xa xăm , những lời nói đó đang quay quẩn quanh đầu hấn . Châm thuốc hấn rít một hơi thật dài , rồi thả khói vào không trung chạy cùng với những suy nghĩ .

“ - Anh , không phải là anh làm phải không ? – Uyển Nhi rơm rớm nước mắt .

“ - Thế Hiển , tốt nhất không phải là anh ? – nó nhìn sâu vào hấn ” .

Thật giống nhau nhưng rồi lại khác nhau , cũng cùng một câu nói nhưng là hai cảm xúc bật lên . Một lời nói đầy nghi ngờ , một lời nói đầy sự hi vọng

Hấn thôi nghĩ nữa , lấy điện thoại bấm số .

- Giang , anh điều tra giúp tôi ai đã đăng những bức ảnh có liên quan đến Phan Ngọc Huyền 11/5 Trường Herman Gmeiner !

- Vâng thưa cậu chủ !

Nghe được câu trả lời hấn không nói gì thêm cúp máy , đồng thời vút điếu thuốc và dập đi .

Ngọc Huyền ôm mặt khóc nức nở chạy ra khỏi nhà , Chuyện phát tán ảnh show thân mau chóng đến tai phụ huynh của cô ta liền bị lão Phan làm cho một trận kèm thêm vài bạt tai . Vì đứa con gái cứng của

mình , mà lão Phan đã bị hủy đi vài hợp đồng hết sức quan trọng , đưa tình trạng công ty đi xuống trầm trọng . Mẹ Ngọc Huyền khóc nức nở cho đứa con gái trời ơi của mình , luôn nghĩ nó ngây thơ ngoan hiền ngờ đâu lại ủa đến một cú sốc như vậy mà khóc không ngừng .

- Lý , đến diamon Cafe – Ngọc Huyền nói như ra lệnh .

Tầm 15 phút sau có một thanh niên , tóc tai nhuộm đỏ như một thằng du côn thật chắc là du côn thật . trông thấy Ngọc Huyền ngồi một góc , đeo kính mát che đi nửa khuôn mặt , nhưng vẫn rất kiêu ngạo .

- Ôi , Ngọc Huyền tiểu thư có chuyện gì mà lại tìm tôi vậy – tên Lý nâng nhẹ cằm của Ngọc Huyền vừa nói .

- Câm đi ! – Ngọc Huyền hất tay hất ra , mặt nhăn lại .

- Oke oke , mời tiểu thư đây nói – hấn cười cười nói xoa dịu .

- Chuyện lần trước tôi nói , giờ đã đến lúc cậu thực hiện rồi đó Lý .

- Nói rõ xem nào – tên Lý tò mò trả lời .

- Đây , bắt con nhỏ này lại xử đẹp nó cho tôi – Ngọc Huyền nhếch môi cười . – Ngọc Huyền đẩy cho tên Lý một bức ảnh của nó , tên Lý cầm lên đưa mắt ngắm soi một hồi rồi cười đều .

- Được rồi , chuyện nhỏ để tôi ! – tên Lý trả lời chắc nịch .

Nói xong Ngọc Huyền để lại tờ 100 ngàn xuống bàn rồi đi thẳng một hơi ra khỏi quán tránh ánh mắt soi mói của mọi người ...Có thể đây sẽ là 1 kịch tính không báo trước! Và người trong bức ảnh sẽ là ai ? Thực hư của vụ việc khi nào sẽ được sáng tỏ ?

Đón xem các chapter sau của Bự MON SIDA các bạn nhé =]]]]]]]]]] :v

103. Chương 50 : Scandal !

Ngọc Huyền vừa vào lớp đã phải chịu nhiều ánh mắt khó chịu từ mọi người xung , cô nhú mày tò mò nhưng vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả , bọn nữ sinh thì cứ đứng tụm ba tụm bảy xì xầm rồi nhìn sang mình , bức bối Ngọc Huyền chạy đến đám nữ sinh gần mình nhất giật điện thoại .

- Ngọc Huyền trả điện thoại ình – cô nữ sinh rụt rè nói .

Ngọc Huyền mặt kệ đưa mắt liếc xéo ngụ ý bảo “ câm đi ” rồi lướt điện thoại xem . Ngọc Huyền với vẻ mặt tái đi tay chân bủn rủn , cô lùi ra sau vài bước và hên là có đám nữ sinh đứng cạnh đỡ lấy không thì cô đã ngã mất.

Cô ta không tin vào mắt mình , những tấm hình gợi cảm này sao lại có trên trang web “ teen sociu” ???- trang mạng khá là nổi trội không kém gì facebook và là nơi hội tụ những hot teen sociu. Cùng với cơn thịnh nộ của mình cô đã ném mạnh điện thoại xuống nền đất , rồi lấy chân đạp lên không một cách “không thương tiếc” . (giận quá mà)

- Ngọc Huyền cậu...- cô nữ sinh run rẩy nhặt lấy chiếc điện thoại vừa bị tra tấn vô cơ kia , cô rất tức giận nhưng chỉ biết im lặng khi ánh mắt hung tợn của Ngọc Huyền liếc nhìn .

Ngọc Huyền rời khỏi đó , len lỏi qua từng con mắt của đám học sinh đang tụ tập thành từng nhóm riêng biệt khỏi 11 .” Hấn”đang đứng tán gẫu trên ghẹo đám nữ sinh cùng với vài người cùng lớp thì bất ngờ bị bàn tay của ai đó kéo người lại .

“ chat ” – Ngọc Huyền cố gắng hết sức tát hấn một cái rõ đau lên khuôn mặt .

- Cô dám – hấn nắm cổ áo Ngọc Huyền , giận dữ nói .

- Hừ ! đồ khốn nạn – Ngọc Huyền không sợ hãi nhếch môi cười nhìn hấn đôi mắt không ngừng rực đỏ ánh lửa .

- Cút đi ! Thế Hiển này không đánh phụ nữ - hấn đẩy mạnh Ngọc Huyền ra làm cô ta ngã xuống nền .

• Thế Hiển anh thật hèn hạ , hay cho cậu không đánh phụ nữ , nhưng lại dờ dợ bắn sau lưng người ta thì chắc thiếu gia như anh làm được . – Ngọc Huyền nghiêng răng nói từng chữ .

Hắn đứng ngơ ngác như nai vàng không hiểu chuyện gì đang xảy , đôi mày chau lại suy nghĩ cũng chính lúc ấy tên Phú đưa điện thoại trước ra trước mặt hắn. Khi nhìn thấy những ảnh hắn hơi khựng người rồi nhếch môi cười đều .

• Ngọc Huyền , cô chẳng là cái thá gì mà Thế Hiển tôi phải quan tâm .

Nói rồi hắn cùng đồng bọn bỏ đi , mặt kệ cho Ngọc Huyền ngồi một cục đó chịu đựng ánh mắt của các học sinh , nước mắt cô ta không chịu đựng nổi nữa tuôn ra , ước đắm cả khuôn mặt thanh tú kia .

Ngọc Huyền đang trong toilet chỉnh chu lại phong độ , thì thấy Thy Thy từ phòng vệ sinh đi ra .

• Aaaaaa Chị ! Chị đây rồi – Thy Thy giả vờ lo lắng .

• Gì ! Cô muốn cười thì cười đi . – Ngọc Huyền lạnh lùng nói .

• Không ! em đang rất lo lắng cho chị thật mà - mắt Thy thy ngấn nước.

Không ngờ trong lúc như thế này lại có một người quan tâm đến mình , cũng một phần nào làm cho Ngọc Huyền cảm thấy được an ủi. Chẳng ngại bất kể điều gì cô liền trải lòng với Thy Thy, mà không biết là cô đang đối diện với một con hồ ly vô cùng điêu ngoa.

• Sao chị lại bất cẩn thế này .

• Không phải bất cẩn , mà là tên thiếu gia nhà họ Sang đó vì bảo vệ con yêu tinh kia mà ép chị chụp ảnh .

• Thế Hiển ? – Thy Thy dò hỏi .

• ừm , thật không ngờ hắn lại hèn hạ đến như vậy – Ngọc Huyền gằng lên sự tức giận .

• Sao chị nghĩ anh ấy post lỗi như người khác thì sao ?

• Người khác ? – Ngọc Huyền nhú mày .

• Chị bình tĩnh suy nghĩ thử xem còn ai biết về những bức hình này nữa không ? theo như em biết dù anh Thế Hiển có như thế nào đi nữa thì hắn là anh ta không làm như việc như vậy đâu , huống gì chị còn là người yêu củ của anh ấy– Thy Thy phân tích từng chi tiết .

Đúng như dự đoán của mình , những câu nói kia như có một sức hút thuyết phục được cái đầu rỗng của Ngọc Huyền , cô ta nhú mày suy nghĩ tay xoa xoa cằm một hồi lâu rồi đáp lời .

• Nếu không phải hắn , thì chỉ có mình con ranh Minh Anh mà thôi . – Ngọc Huyền giận nói .

• Từ từ chị , Minh Anh cậu ấy hiền lắm , không làm như việc đó đâu .

• Ha ha , em đừng để vẻ bề ngoài của nó đánh lừa , chả phải vì cái mặt hiền đó mà cậu dẫn cả Hoàng Long và Thế Hiển sao ? – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh nói .

• Thật vậy sao , thật không ngờ ! Vậy chị định làm gì nhỏ đó – Thy Thy giả ngơ nói tiếp .

• Chị đã có cách của chị - Ngọc Huyền cười đều rồi đi khỏi toilet . Để lại Thy Thy đứng đó ánh mắt trông theo tấm lưng kia mà cười thầm trong bụng.

“ haiz, nào rỗng đúng là nào rỗng Ngọc Huyền tiểu thư à ” – Thy Thy lắc đầu cười rồi trở về lớp .

Đám bạn tụm lại bàn tán chủ đề hót nhất hôm nay , nó đứng cùng mọi người xem hình ảnh của Ngọc Huyền mà bối rối .

• Những hình ảnh này là sao cơ chứ ?

• Minh Anh , cậu bình tĩnh đã ? – Hoàng Nhi nói .

• Rõ ràng hôm trước tớ đã xóa rồi mà , sao nó lại tung đầy trên teensociu vậy ? – nó nhú mày hỏi .

- Ngoài cậu ra còn ai biết những tấm ảnh này nữa không ?
- Chỉ có tên Thế Hiển thôi – nó xoay sang nhìn Hoàng Nhi .
- Vậy chắc anh ta rồi , bỉ ổi mà .
- Để mình đi hỏi anh ta cho rõ – nó nện nắm đấm đánh nhẹ xuống mặt bàn .

Thy Thy đứng sang một bên theo dõi mà lòng sung sướng vô cùng vì kế hoạch của mình đang hết sức hoàn hảo . một mũi tên bắn trúng hai con nhạn .

Còn về phần Minh Anh lòng như lửa đốt bùng bùng, từng bước đi cũng mạnh mẽ hơn , mặc cho bao cặp mắt đang nhìn nó nhưng kệ nó chả thêm quan tâm . Anh thấy nó đi lên tưởng nó tìm mình liền bước đến miệng mỉm cười nhưng ngờ đâu nó vụt ngang qua anh như hai kẻ xa lạ , tay anh vẫn để nguyên tư thế định xoa đầu nó người đứng sững lại khi bị nó quăng cho cục lơ như vậy .

- Anh đi theo tôi – nó gằng từng chữ .

Hắn đang đứng với lũ bạn cùng lớp trêu ghẹo đám nữ sinh thì bất ngờ bị nó nắm lấy bắp tay vững chắc kia dùng hết sức mà lôi đi , hắn cau mày một chút rồi dẫn ra khi đi ngang qua anh không quên nhìn anh cười đá đều một cái .

- Thế Hiển ! chẳng phải tôi nói anh xóa đi rồi ư ? – nó giận dữ nói .
- Chuyện gì ? – hắn vẫn dửng dưng .
- Còn chuyện gì nữa ư , chỉ có anh mới làm ba cái trò như thế thôi – nó cảm thấy bức mình và ghét hắn vô cùng .
- Cô nghĩ tôi thế sao ? – hắn nhếch môi cười .
- Còn lại chả phải , anh thật thật bỉ ổi – nó không nhịn được nữa xô ra cho hắn một trận .

Dường như mất đi sự nhẫn nại , hắn gồng mình lộ rõ ra sự tức giận bước đến đẩy nó vào thành tường một cú rõ đau khiến nó nhăn mặt , tay nắm cổ áo xách lên (t/g người ta là con gái mà sao ông bạo lực quá vậy)

- Cô im ngay cho tôi – hắn nghiêng rằng gằng ra từng chữ hết sức hung tợn .
- Tôi không ngờ , đường đường là một thằng con trai lại chẳng khác gì đàn bà , à không thua xa đàn bà nữa – nó lườm nói lại không một chút sợ hãi dù đang bị uy hiếp .

Lời nói của nó như đánh vào lòng tự tôn của hắn , đúng là hắn hay làm những trò không ra gì , nhưng chả bao giờ hắn đụng chạm hay ức hiếp một người phụ nữ nào cả , chưa kể là những người hắn không quan tâm đến thì chẳng bao giờ hắn muốn dính dáng vào dù là một hơi thở. Hắn điên tiết lên vì người con gái trước mặt hắn , nó năm lần bảy lượt chọc tức hắn nhưng hắn luôn nhẫn nhịn một cách kì lạ .

Không những thế hắn còn muốn bảo vệ , muốn bên cạnh con nhỏ xấc xược đang đứng trước mặt hắn . vậy mà hôm nay nó lại dám xem thường nhân của hắn . Bàn tay rắn chắc của hắn càng lúc càng xiết chặt cổ áo của nó hơn , làm nó khó thở nhưng nó vẫn lạnh lùng mà đối đầu với hắn , không một chút sợ sệt nào cả .

“ bực” – hắn bị xô ra rồi nhận ngay một cú đấm bất ngờ không né kịp .

- Thằng khốn nạn . – anh gằng lên .

Nó thoát thật nhanh ra khỏi bàn tay to lớn kia ! Nó thở mạnh , rồi nép vào bên anh .

- Tốt nhất , mày nên tránh xa cô ấy ra ! – anh nhấn mạnh .
- Hừ - hắn cười lạnh .
- Mày là gì của cô ấy mà xen vào chuyện này ! – hắn nói
- Việc đó là chuyện của tao và cô ấy , mày không cần phải quan tâm .
- Đã không bảo vệ được thì tốt nhất đừng gây tổn hại cho cô ấy – anh nói một tràng rồi nắm tay nó kéo đi , nó cũng thuận theo bước bên anh .

Sự việc này quá nhiều khuất mắt nó không thể nào chịu được khi chưa biết rõ sự việc như thế nào , nó biết cử chỉ của hấn quả thật rất là không đàng hoàng , hoặc có lẽ sự việc kia không phải hấn làm thật .

• Thế Hiển , tốt nhất là không phải anh – nó quay nói đủ cho hấn nghe thấy , rồi quay đầu bước tiếp đi .

Bóng dáng hai người khuất dần , hấn đứng nơi đó cảm nhận từng cơn gió thổi luồng qua mái tóc , cơ thể của mình . Khuôn mặt hấn trở nên lạnh đi , mắt nhìn về phía xa xăm , những lời nói đó đang quay quẩn quanh đầu hấn . Châm thuốc hấn rút một hơi thật dài , rồi thả khói vào không trung chạy cùng với những suy nghĩ .

“ - Anh , không phải là anh làm phải không ? – Uyển Nhi rờm rớm nước mắt .

“ - Thế Hiển , tốt nhất không phải là anh ? – nó nhìn sâu vào hấn ” .

Thật giống nhau nhưng rồi lại khác nhau , cũng cùng một câu nói nhưng là hai cảm xúc bật lên . Một lời nói đầy nghi ngờ , một lời nói đầy sự hi vọng

Hấn thôi nghĩ nữa , lấy điện thoại bấm số .

•Giang , anh điều tra giúp tôi ai đã đăng những bức ảnh có liên quan đến Phan Ngọc Huyền 11/5 Trường Herman Gmeiner !

•Vâng thưa cậu chủ !

Nghe được câu trả lời hấn không nói gì thêm cúp máy , đồng thời rút thuốc và dập đi .

Ngọc Huyền ôm mặt khóc nức nở chạy ra khỏi nhà , Chuyện phát tán ảnh show thân mau chóng đến tai phụ huynh của cô ta liền bị lão Phan làm ột trận kèm thêm vài bạt tai . Vì đứa con gái cưng của mình , mà lão Phan đã bị hủy đi vài hợp đồng hết sức quan trọng , đưa tình trạng công ty đi xuống trầm trọng . Mẹ Ngọc Huyền khóc nức nở cho đứa con gái trời ơi của mình , luôn nghĩ nó gây thơ ngoan hiền ngờ đâu lại ủa đến một cú sốc như vậy mà khóc không ngừng .

•Lý , đến diamon Cafe – Ngọc Huyền nói như ra lệnh .

Tầm 15 phút sau có một thanh niên , tóc tai nhuộm đỏ như một thằng du côn thật chắc là du côn thật . trông thấy Ngọc Huyền ngồi một góc , đeo kính mát che đi nửa khuôn mặt , nhưng vẫn rất kiêu ngạo .

•Ôi , Ngọc Huyền tiểu thư có chuyện gì mà lại tìm tôi vậy – tên Lý nâng nhẹ cằm của Ngọc Huyền vừa nói .

•Câm đi ! – Ngọc Huyền hất tay hấn ra , mặt nhăn lại .

•Oke oke , mời tiểu thư đây nói – hấn cười cười nói xoa dịu .

•Chuyện lần trước tôi nói , giờ đã đến lúc cậu thực hiện rồi đó Lý .

•Nói rõ xem nào – tên Lý tò mò trả lời .

•Đây , bắt con nhỏ này lại xử đẹp nó cho tôi – Ngọc Huyền nhếch môi cười . – Ngọc Huyền đẩy cho tên Lý một bức ảnh của nó , tên Lý cầm lên đưa mắt sầm soi một hồi rồi cười đều .

•Được rồi , chuyện nhỏ để tôi ! – tên Lý trả lời chắc nịch .

Nói xong Ngọc Huyền để lại tờ 100 ngàn xuống bàn rồi đi thẳng một hơi ra khỏi quán tránh ánh mắt soi mói của mọi người ...Có thể đây sẽ là 1 kịch tính không báo trước! Và người trong bức ảnh sẽ là ai ? Thực hư của vụ việc khi nào sẽ được sáng tỏ ?

Đón xem các chapter sau của Bự MON SIDA các bạn nhé =]]]]]]]]]] :v

104. Chương 51 : Sự Xuất Hiện Của Zen .

Nó lẻo đẻo đi theo anh cứ suy nghĩ mông lung không định hình , còn cắn móng tay nữa chứ, về mặt thì rất nghiêm trọng. Thấy nó anh dừng lại đột ngột !

-Á , xin lỗi , xin lỗi – nó nói lia lịa .

-Ê heo, em suy nghĩ gì tập trung vậy ? – anh chỉ tay vào trán nó .

-Em nhờ anh chuyện này được không , Hoàng Long ? – mặt nó nghiêm túc .

-... - anh im lặng tò mò nhìn nó dò xét.

-Được không , quan trọng lắm đó ! – nó lay lay cánh tay anh .

-Được rồi , trước hết nói rõ cho tôi nghe đã !.

Cùng lúc tiếng chuông reo tan học vang lên , nó gật đầu nhẹ với anh trở về lớp lấy cặp sách rồi cùng anh đến quán cà phê thân thuộc .

Memory Coffee .

-Anh biết chuyện Ngọc Huyền sáng nay chứ ?

-Ừ , chuyện em nhờ tôi chẳng lẽ ... ? – anh bờ ngõ nhìn sang nó .

-Ừ, anh có thể chặn hết các tấm hình đó đừng để nó lan ra nữa được không ?

-Vì sao ? chẳng phải Ngọc Huyền cô ta gây khó dễ cho em hay sao ?

-Em không biết là ai đã đăng lên , nhưng chuyện này chỉ có em và Thế Hiển có những tấm hình đó . – nó giải thích .

-Sao lại là em và hắn ? – giọng nói anh có chút chua ngoa .

Nó kể lại cho anh nghe sự việc xuất hiện những bức ảnh kia cho anh nghe một cách tỉ mỉ và chi tiết . Anh vừa nghe vừa phân tích từng lời nó nói :

-Dù gì , cô ấy cũng là con gái nếu như mọi chuyện cứ thế này mà diễn ra mà không có hồi kết nó sẽ áp lực cho chị ấy... em chỉ sợ Ngọc Huyền sẽ nghĩ quẩn . – nó thở dài lo lắng .

-Theo như em nói thì chuyện này chỉ còn tên Thế Hiển còn giữ những bức ảnh đó ? – anh hỏi .

-Ừm – nó gật đầu nhẹ rồi nói tiếp - Nhưng mà ... có một chút gì đó làm em nghĩ hắn không làm chín đó – nó lờ lờ bênh vực cho hắn liền nhận ngay một cái liếc từ mắt anh phát ra , liền lấy tay bịt miệng không dám nhìn thẳng mắt anh .

-Có người thứ ba nào nữa không ? - Anh trầm tư suy nghĩ.

-Không có , à mà khoan có Hoàng Nhi nữa mà lúc đó Hoàng Nhi với em đã xóa những tấm hình đó rồi mà , haizzzz ... chuyện này thật rắc rối – nó thở dài chống hai tay nâng khuôn mặt đang bực dọc mình .

Chẳng hiểu sao khi thấy nó phụng phịu nhăn nhó như vậy anh lại thấy đáng yêu mà phì cười .

“ Thật không ngờ , một người ăn hiếp bắt nạt nó như vậy mà đến giờ nó vẫn nghĩ cho người ta , ngốc hết sức ” – anh thầm nghĩ rồi đưa ra quyết định.

-Ừm! tôi sẽ giúp em – anh vừa nói vừa đưa tay xoa nhẹ đầu nó hết sức đáng yêu.

Tự dưng đang buồn phiền với những chuyện tào lao triền miên thì hành động của anh khiến nó hạnh phúc đến ngây ra bất động .

-Đói chưa đi ăn tối thôi , định ngồi đây mãi sao . – anh nói tiếp .

-À ừ , đi thôi hihi – nó cười nói trả lời rồi khoát cánh tay ra khỏi quán .

Từ phía không xa nơi góc khuất , Uyên Nhi gỡ đôi kính mát ra , đôi môi nhếch lên cười mỉm . ” Hoàng Long , lâu quá không gặp anh ! ” – cô nói khẽ .

-Ô , mình tỉnh đang nghĩ gì mà đâm chiêu quá vậy ? – Gia Phong kéo ghế ngồi xuống trước mặt .

Khuôn mặt đang trầm tư suy nghĩ , thì bị tên Gia Phong phá bỏ liền quay trở lại trạng ban đầu , tỏa ra vẻ lạnh lùng .

-Hẹn tôi ra đây , chắc anh đã có thứ tôi cần – cô nói không một cảm xúc .

-Bingo – tên Gia Phong vỗ tay .

-Đây là những thứ cô cần ! đầy đủ đấy – hắn đưa phong bì màu vàng dày cộm đến trước mặt cô , mắt nháy một bên.

Khi cô đưa tay định lấy thì Tên Gia Phong giữ quẻ giật lại , môi nhếch cười đều .

-Một là rút về Mỹ , hai là đưa đây – cô nói chắc nịch , vì chẳng có thời gian đôi co với tên như hắn .

-Oke oke , bớt nóng bớt nóng – vì sợ bị cắt nguồn chu cấp bên này nên hắn liền hạ giọng .

Cô mở phong bì coi mắt đảo từng trang kèm theo những dòng suy nghĩ khinh khi người đàn ông Nguyễn Kim Bình kia .

-Người đàn ông đó đã sang Úc cùng với vợ ông ta , chỉ có cô con gái ở lại Việt Nam , tôi chỉ điều tra ra được là đang học ở Herman Gmeiner , còn nơi ở thì không có thông tin .

-Anh nói tiếp đi – cô dù đang xem tài liệu nhưng vẫn lắng nghe tên Gia Phong nói .

-Bên Úc , ông ta có đứa con trai Tên là Nguyễn Minh Tú hay con gọi là Win Nguyễn , vợ ông ta là Dương Phụng Lai có vẻ bà ta khá yếu mềm trước đây thì buông bán nhỏ .

-Anh làm tốt lắm , tiền sẽ chuyển vào tài khoản ngay thôi yên tâm .

-Ồ , thanks cưng ! – tên Gia Phong cười .

-chưa xong đâu , giúp tôi điều tra về lão bà này và công ty đang hoạt động nữa . – cô đưa sang cho hắn một bức ảnh của một lão bà đã có tuổi nhưng lại đầy chất khí phải nghiêm nghị .

-oke cưng ! – nói rồi Gia Phong đi trước .

Uyển Nhi vẫn nán lại thêm một chút nữa để xem tập hồ sơ , một chút ầm áp một chút hờn dỗi , một chút niềm vui hạnh phúc , một chút sự hận thù đang đánh nhau trong suy nghĩ bên trong của cô , thật chất cô chẳng hề cô đơn . Suy xét cho cùng cho có cả mẹ , có cha , có em gái , em trai nhưng nó không phải là một gia đình trọn vẹn .

Cô chú ý vào tấm hình thẻ Nguyễn Minh Anh hơi nhịu mày cảm giác như gặp ở đâu rồi nhưng lại không thể nào nhớ ra gặp khi nào .

-Ngay cả cái tên , ông đặt cho con gái của mình cũng thật ý nghĩa “ Minh Anh ” – cô lẩm bẩm rồi nở nụ cười lạnh toát.

—

Anh và nó vào nhà cuối chào phụ huynh đang ngồi nơi ghế sofa lễ phép . vừa ngẩng đầu lên thì :

-Gin ộp pa à ! – một cô bé tầm cỡ nhỏ hơn nó một hai tuổi gì đó , từ bếp chạy xộc xộc lên nằm lấy cánh tay anh mỉm cười mừng rỡ như gặp thần tượng của mình .

-Zen , em lên khi nào thế con bé này vẫn trẻ con thật đó – anh hơi cúi người xoa đầu cô bé đó .

Nó còn đang không hiểu gì , thì liền bình tĩnh về với thực tại , cử chỉ nựng yêu bằng cách xoa đầu như thể anh lại đang làm với người con gái khác. Nó chạy lẹ đến không cần suy nghĩ gì hết , trước hết là phải bỏ cái bàn tay nhỏ bé của cô gái kia ra khỏi người anh .

-Bỏ ra , gì mà Gin ộp pa cô nhầm người rồi đó - nó bậm môi nói , mắt thì liếc xéo đối phương .

-Sao cơ , chị là ai mà tự tiện vào nhà anh Gin thế này , lại còn náo loạn cả lên – cô gái kia cũng không nhường nhịn trừng mắt liếc lại .

-Gì chứ , con gái gì không ý tứ gì hết vậy ! – nó nghênh mặt nói .

-Hô hô , còn chị chắc ý tứ ? chẳng phải ở trước cổng chị cũng nắm tay người ta bước vào đó sao – cô bé tên Zen khoanh tay nhìn Minh Anh với vẻ mặt rất đắc ý.

-Ồ ơ ... - nó ấp úng .

-Thì bạn gái nắm tay bạn trai của mình thì có gì sai chứ . – nó nói rõ to từng chữ.

-Hô hô , chắc lại thấy ộp pa Gin đẹp trai nên theo đuổi chứ gì , chuyện này tôi chứng kiến nhiều rồi ple – Zen le lưỡi trêu chọc nó .

Ấm ức vì lời nói đó nó dậm mấy phát xuống nền nhà rồi nhìn sang anh như muốn anh khẳng định cho người kia nghe nhưng chỉ nhận được cái nhún vai rồi cười mỉm từ anh . Ba mẹ anh cùng Hoàng Nhi ngồi quan sát nãy giờ bùm miệng cười tùm tùm giữa cuộc tranh cãi của hai người hết sức trẻ con mà thấy vui trong lòng , quả thật từ lâu lắm rồi căn nhà này mới huyền ảo như thế này và một chút nào đó đem lại hạnh phúc to lớn cho Chủ tịch Nguyễn . Bà quản gia nghe tiếng cãi nhau , giọng nói lại càng giống đứa cháu của mình liền lật đật tháo tạp dề chạy ra .

-Con bé này ! – Bà quản gia mắng nhẹ cô gái .

-Ồ , bà ! – nó mừng rỡ chạy lại ôm bà quản gia .

-À Minh Anh – bà quản gia mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc nó .

Cô gái thấy vậy bước đến đẩy nó ra khỏi bà quản gia , dang rộng hai tay ngăn cản còn đôi mắt trừng lên nhìn nó .

-Ai cho chị ôm bà tôi chứ ! – cô gái cười thầm trong bụng gỡ lại chuyện khi nãy .

-Ồ , cô cứ thích gây sự với tôi thế - nó cáu lại .

-Hừ ! – cô gái hăng học .

Thấy tình hình có vẻ đang dần dần nóng lên , bà quản gia cười nhẹ rồi lên tiếng giới thiệu .

-Minh Anh , đây là cháu gái ta tên Ngô Thị Mỹ Nhung .

-Còn đây là Minh Anh , cháu chào chị đi !

-Không thích – cô gái ngênh mặt về phía khác .

Thấy vậy bà quản gia thúc nhẹ bên hông cô gái nhắc nhở . đành phải thuận theo ý bà mình , mặt dù không ưa .

-Chào chị , gọi tôi là zen – zen đứng khoanh tay chào như không .

-ờ ! – nó nói cộc lốc rồi đi thẳng một hơi lên phòng , mặt kệ cho ai đang ngó ngang .

-Minh Anh ! Minh Anh ! – anh gọi với theo nó không thèm trả lời chỉ quay lại le lưỡi làm mặt xấu như giận hờn anh đi từng bước mạnh .

Anh lắc đầu ngán ngẫm cuối đầu nở nụ cười thật tươi vì hành động đáng yêu trẻ con của nó , đúng là Minh Anh của anh lúc nào cũng ngây ngô như vậy cũng chính điều đó dường như đến bây giờ anh đã thuộc về nó , nhưng chắc có lẽ nó vẫn chưa biết được điều ấy . [t/g ngốc mà] .

Zen đứng đó quan sát thì cũng hiểu ra được chút ít chị gái kia có gì đặc biệt với ộp pa của mình rồi . “ lần này có chuyện để đùa rồi ” – zen đứng cười mỉm .

-Này zen , em đó – anh búng nhẹ mũi của zen .

-Hihi ! – Zen cười trừ .

Đến giờ dùng cơm, cả nhà lại được một phen cười không ngớt do hai cô gái nhỏ gây ra . Thấy anh gấp cho Zen một lát thịt thì nó lại ngồi hành hạ chén cơm mà liếc xéo anh , anh liền hiểu ý gấp lại cho nó một là trứng . Nó định gấp lát thịt thì Zen chặn lại một hai đôi lấy cho được .

-Tôi gấp trước – nó cáu mày .

-Tối gấp trước chị - Zen cũng không thua .

Mặt đối mặt như hai tên đối thủ tranh đấu với nhau mãi tạo thêm không khí tràn ngập tiếng cười vang rộ khắp nhà .

-No rồi đi dạo chút đi ộp pa – Zen tươi cười nói .

-Minh Anh , em đi không – anh nhìn về phía nó hỏi .

-Hông ! – nó trả lời cọc lóc rồi , giận dỗi bỏ lên phòng .

Anh cười mỉm rồi cùng Zen ra khỏi nhà , nó trở về phòng nằm bẹp xuống nệm lẳng qua lẳng lại vùng vằng tức giận , rửa thầm anh .

-Anh mà mong tào tháo rượt anh đi , nghĩ sao lại đi dạo với nhỏ đó , sao để em một mình ở nhà vậy , sao lại thân mật với nhỏ đó hơn emmmmmm ???- nó gào lên tức tối, cứ như một đứa trẻ lên ba.

Vâng vâng nó làm một trận đấu tranh với tư tưởng của mình , bực bội cầm đồng sách vở chạy sang phòng anh mặt dù không có anh ở đó . Đi bộ một hồi lâu cũng thấm mệt anh với Zen ngồi đại xuống một chiếc ghế đá trong khuôn viên biệt thự .

-Cô ấy ngốc nghếch lắm ! – anh cười mỉm nói .

-Gi , em mới chọc chút xú mà anh xót rồi sao ?

Anh không trả lời chỉ cười mỉm .

-Em thi vào Herman sao Zen ?

-Không ! nơi đó một đứa như em không thích hợp . – giọng Zen nói có chút trầm xuống .

-Không thích hợp ? sẽ không ai dám làm gì em đâu Zen ! – anh khẳng định chắc nịch .

-Không anh Gin , em muốn học ở môi trường thích hợp với mình thôi .

Thấy Zen nói vậy nên anh cũng không khuyên gì thêm , dù gì đó cũng là sự lựa chọn của Zen .

-Em sẽ đăng kí Phan Châu Trinh hihi – Zen cười nhẹ .

-Ừm , trường nào thì anh cũng tin em sẽ làm tốt . – anh xoa nhẹ đầu Zen .

-Àizzzz – Zen hắc nhẹ tay anh ra , giã vờ cẩu - Em không phải nhỏ nữa nha ! - Zen bĩu môi.

-...- anh cười .

-Dạo này em thấy anh cười nhiều hơn rồi đó ! -Zen nhìn về phía anh rồi nhìn anh bằng đôi mắt tí hí.

-Chắc vậy ! – anh thở nhẹ rồi cười.

-Chị mập đó đối với anh quan trọng vậy sao ? – Zen đưa con mắt tò mò hỏi .

-Ừm – anh gật đầu .

-Này ! – Zen thúc nhẹ người anh . - Em thấy chị ấy được đó , anh mà để đánh mất hối hận cho xem . – zen nói rồi đứng dậy đi trước , anh thấy vậy cũng đứng dậy chạy theo khoát vai Zen cả hai vui vẻ cùng trở về biệt thự .

Anh vừa về nhà là liền chạy lên phòng kiểm nó nhưng căn phòng trống trơn chẳng thấy đâu , đi ra vườn sau , xích đu , rồi hồ bơi cũng chẳng thấy . Nghĩ bụng chắc nó giận dỗi anh rồi đi dạo nên chạy vòng vòng xung quanh tìm nó nhưng cũng chẳng thấy . Trời mùa hè khá oi bức cộng thêm việc chạy lòng vòng tìm kiếm nó làm anh đổ mồ hôi nhễ nhãi , anh mở cửa phòng mình đi vào thì bị giật mình vì nguyên một thân hình mũm mĩm của nó đang nằm lăn quay trên nệm anh mà ngủ một cách thoải mái . Anh hơi cau mày rồi dần dần ra , ít nhất là nó ở đây không đi xa ra khỏi tầm mắt của anh . Một hồi lâu sau anh đã làm vệ sinh cá nhân xong đi ra ngoài vẫn thấy nó nằm ngủ ngon , định bụng chạy đến bế nó về phòng .

Nó cựa quậy mở mắt ra , neho neho nhìn anh .

-Anh về rồi hả ! – nó đưa tay dụi mắt .

-Sao không về phòng mà ở đây ! – anh béo nhẹ má nó .

-Zen đó là sao á ! – nó chộp thời cơ vòng tay ôm lấy anh .

Anh có chút sượng người vì hành động của nó rồi cũng ôm nó vào lòng .

-Không gì hết – anh trả lời ngắn gọn

-Ừm – nó gật đầu không nói gì thêm .

-Là em đang ghen đấy à .

-Gì chứ ai mà thêm ghen , em tin tưởng anh chứ bộ ! - nó nói rồi đẩy anh ra chạy lẹ.

Có vẻ như chuyện gì đến nó sẽ đến, lúc thì bình yên khi thì sóng gió. Hy vọng rằng sau cơn mưa sẽ có cầu vồng. Những bí mật liệu rằng sẽ được khám phá như thế nào. nó sẽ phải đối đầu ra sao với những thử thách không hề biết trước và hạnh phúc giữa nó và anh sẽ đi đến đâu ????

105. Chương 51 : Sự Xuất Hiện Của Zen .

Nó lẻo đẹo đi theo anh cứ suy nghĩ mông lung không định hình , còn cắn móng tay nữa chứ, vẻ mặt thì rất nghiêm trọng. Thấy nó anh dừng lại đột ngột !

-Á , xin lỗi , xin lỗi – nó nói lia lịa .

-Ê heo, em suy nghĩ gì tập trung vậy ? – anh chỉ tay vào trán nó .

-Em nhờ anh chuyện này được không , Hoàng Long ? – mặt nó nghiêm túc .

-... - anh im lặng tò mò nhìn nó dò xét.

-Được không , quan trọng lắm đó ! – nó lay lay cánh tay anh .

-Được rồi , trước hết nói rõ cho tôi nghe đã !.

Cùng lúc tiếng chuông reo tan học vang lên , nó gật đầu nhẹ với anh trở về lớp lấy cặp sách rồi cùng anh đến quán cà phê thân thuộc .

Memory Coffee .

-Anh biết chuyện Ngọc Huyền sáng nay chứ ?

-Ừ , chuyện em nhờ tôi chẳng lẽ ... ? – anh bỡ ngỡ nhìn sang nó .

-Ừ, anh có thể chặn hết các tấm hình đó đừng để nó lan ra nữa được không ?

-Vì sao ? chẳng phải Ngọc Huyền cô ta gây khó dễ cho em hay sao ?

-Em không biết là ai đã đăng lên , nhưng chuyện này chỉ có em và Thế Hiển có những tấm hình đó . – nó giải thích .

-Sao lại là em và hắn ? – giọng nói anh có chút chua ngoa .

Nó kể lại cho anh nghe sự việc xuất hiện những bức ảnh kia cho anh nghe một cách tỉ mỉ và chi tiết . Anh vừa nghe vừa phân tích từng lời nó nói :

-Dù gì , cô ấy cũng là con gái nếu như mọi chuyện cứ thế này mà diễn ra mà không có hồi kết nó sẽ áp lực cho chị ấy... em chỉ sợ Ngọc Huyền sẽ nghĩ quẩn . – nó thở dài lo lắng .

-Theo như em nói thì chuyện này chỉ còn tên Thế Hiển còn giữ những bức ảnh đó ? – anh hỏi .

-Ừm – nó gật đầu nhẹ rồi nói tiếp - Nhưng mà ... có một chút gì đó làm em nghĩ hắn không làm chịn đó – nó lờ lờ bênh vực cho hắn liền nhận ngay một cái liếc từ mắt anh phát ra , liền lấy tay bịt miệng không dám nhìn thẳng mắt anh .

-Có người thứ ba nào nữa không ? - Anh trầm tư suy nghĩ.

-Không có , à mà khoan có Hoàng Nhi nữa mà lúc đó Hoàng Nhi với em đã xóa những tấm hình đó rồi mà , haizzzz ... chuyện này thật rắc rối – nó thử dài chống hai tay nâng khuôn mặt đang bực dọc mình .

Chẳng hiểu sao khi thấy nó phụng phịu nhăn nhó như vậy anh lại thấy đáng yêu mà phì cười .

“ Thật không ngờ , một người ăn hiếp bắt nạt nó như vậy mà đến giờ nó vẫn nghĩ cho người ta , ngốc hết sức ” – anh thầm nghĩ rồi đưa ra quyết định.

-Ừm! tôi sẽ giúp em – anh vừa nói vừa đưa tay xoa nhẹ đầu nó hết sức đáng yêu.

Tự dưng đang buồn phiền với những chuyện tào lao triền miên thì hành động của anh khiến nó hạnh phúc đến ngây ra bất động .

-Đói chưa đi ăn tối thôi , định ngồi đây mãi sao . – anh nói tiếp .

-À ừ , đi thôi hihi – nó cười nói trả lời rồi khoát cánh tay ra khỏi quán .

Từ phía không xa nơi góc khuất , Uyển Nhi gỡ đôi kính mát ra , đôi môi nhếch lên cười mỉm . ” Hoàng Long , lâu quá không gặp anh ! ” – cô nói khẽ .

-Ồ , mình tinh đang nghĩ gì mà đâm chiêu quá vậy ? – Gia Phong kéo ghế ngồi xuống trước mặt .

Khuôn mặt đang trầm tư suy nghĩ , thì bị tên Gia Phong phá bỏ liền quay trở lại trạng ban đầu , tỏa ra vẻ lạnh lùng .

-Hẹn tôi ra đây , chắc anh đã có thứ tôi cần – cô nói không một cảm xúc .

-Bingo – tên Gia Phong vỗ tay .

-Đây là những thứ cô cần ! đầy đủ đấy – hắn đưa phong bì màu vàng dày cộm đến trước mặt cô , mắt nháy một bên.

Khi cô đưa tay định lấy thì Tên Gia Phong giữ quẻ giật lại , môi nhếch cười đều .

-Một là rút về Mỹ , hai là đưa đây – cô nói chắc nịch , vì chẳng có thời gian đôi co với tên như hắn .

-Oke oke , bớt nóng bớt nóng – vì sợ bị cắt nguồn chu cấp bên này nên hắn liền hạ giọng .

Cô mở phong bì coi mắt đảo từng trang kèm theo những dòng suy nghĩ khinh khi người đàn ông Nguyễn Kim Bình kia .

-Người đàn ông đó đã sang Úc cùng với vợ ông ta , chỉ có cô con gái ở lại Việt Nam , tôi chỉ điều tra ra được là đang học ở Herman Gmeiner , còn nơi ở thì không có thông tin .

-Anh nói tiếp đi – cô dù đang xem tài liệu nhưng vẫn lắng nghe tên Gia Phong nói .

-Bên Úc , ông ta có đứa con trai Tên là Nguyễn Minh Tú hay con gọi là Win Nguyễn , vợ ông ta là Dương Phụng Lai có vẻ bà ta khá yếu mềm trước đây thì buông bán nhỏ .

-Anh làm tốt lắm , tiền sẽ chuyển vào tài khoản ngay thôi yên tâm .

-ồ , thanks cưng ! – tên Gia Phong cười .

-chưa xong đâu , giúp tôi điều tra về lão bà này và công ty đang hoạt động nữa . – cô đưa sang cho hắn một bức ảnh của một lão bà đã có tuổi nhưng lại đầy chất khí phải nghiêm nghị .

-oke cưng ! – nói rồi Gia Phong đi trước .

Uyển Nhi vẫn nán lại thêm một chút nữa để xem tập hồ sơ , một chút ăm ắp một chút hờn dỗi , một chút niềm vui hạnh phúc , một chút sự hận thù đang đánh nhau trong suy nghĩ bên trong của cô , thật chất cô chẳng hề cô đơn . Suy xét cho cùng cho có cả mẹ , có cha , có em gái , em trai nhưng nó không phải là một gia đình trọn vẹn .

Cô chú ý vào tấm hình thể Nguyễn Minh Anh hơi nhúu mày cảm giác như gặp ở đâu rồi nhưng lại không thể nào nhớ ra gặp khi nào .

-Ngay cả cái tên , ông đặt cho con gái của mình cũng thật ý nghĩa “ Minh Anh ” – cô lẩm bẩm rồi nở nụ cười lạnh toát.

—
Anh và nó vào nhà cuối chào phụ huynh đang ngồi nơi ghế sofa lễ phép . vừa ngấn đầu lên thì :

-Gin ộp pa à ! – một cô bé tầm cỡ nhỏ hơn nó một hai tuổi gì đó , từ bếp chạy xộc xộc lên nằm lấy cánh tay anh mỉm cười mừng rỡ như gặp thần tượng của mình .

-Zen , em lên khi nào thế con bé này vẫn trẻ con thật đó – anh hơi cúi người xoa đầu cô bé đó .

Nó còn đang không hiểu gì , thì liền bình tĩnh về với thực tại , cử chỉ nựng yêu bằng cách xoa đầu như thể anh lại đang làm với người con gái khác. Nó chạy lẹ đến không cần suy nghĩ gì hết , trước hết là phải bỏ cái bàn tay nhỏ bé của cô gái kia ra khỏi người anh .

-Bỏ ra , gì mà Gin ộp pa cô nhầm người rồi đó - nó bậm môi nói , mắt thì liếc xéo đối phương .

-Sao cơ , chị là ai mà tự tiện vào nhà anh Gin thế này , lại còn náo loạn cả lên – cô gái kia cũng không nhường nhịn trừng mắt liếc lại .

-Gì chứ , con gái gì không ý tứ gì hết vậy ! – nó ngênh mặt nói .

-Hô hô , còn chị chắc ý tứ ? chẳng phải ở trước cổng chị cũng nắm tay người ta bước vào đó sao – cô bé tên Zen khoanh tay nhìn Minh Anh với vẻ mặt rất đắc ý.

-Ồ ơ ... - nó ấp úng .

-Thì bạn gái nắm tay bạn trai của mình thì có gì sai chứ . – nó nói rõ to từng chữ.

-Hô hô , chắc lại thấy ộp pa Gin đẹp trai nên theo đuổi chứ gì , chuyện này tôi chứng kiến nhiều rồi ple – Zen le lưỡi trêu chọc nó .

Ấm ức vì lời nói đó nó dậm mấy phát xuống nền nhà rồi nhìn sang anh như muốn anh khẳng định cho người kia nghe nhưng chỉ nhận được cái nhún vai rồi cười mỉm từ anh . Ba mẹ anh cùng Hoàng Nhi ngồi quan sát nãy giờ bụm miệng cười tủm tỉm giữa cuộc tranh cãi của hai người hết sức trẻ con mà thấy vui trong lòng , quả thật từ lâu lắm rồi căn nhà này mới huyền não như thế này và một chút nào đó đem lại hạnh phúc to lớn cho Chủ tịch Nguyễn . Bà quản gia nghe tiếng cãi nhau , giọng nói lại càng giống đứa cháu của mình liền lật đật tháo tạp dề chạy ra .

-Con bé này ! – Bà quản gia mắng nhẹ cô gái .

-Ồ , bà ! – nó mừng rỡ chạy lại ôm bà quản gia .

-À Minh Anh – bà quản gia mỉm cười vuốt nhẹ mái tóc nó .

Cô gái thấy vậy bước đến đẩy nó ra khỏi bà quản gia , dang rộng hai tay ngăn cản còn đôi mắt trừng lên nhìn nó .

-Ai cho chị ôm bà tôi chứ ! – cô gái cười thầm trong bụng gỡ lại chuyện khi nãy .

-Ồ , cô cứ thích gây sự với tôi thế - nó cáu lại .

-Hứ ! – cô gái hăng học .

Thấy tình hình có vẻ đang dần dần nóng lên , bà quản gia cười nhẹ rồi lên tiếng giới thiệu .

-Minh Anh , đây là cháu gái ta tên Ngô Thị Mỹ Nhung .

-Còn đây là Minh Anh , cháu chào chị đi !

-Không thích – cô gái ngênh mặt về phía khác .

Thấy vậy bà quản gia thúc nhẹ bên hông cô gái nhắc nhở . đành phải thuận theo ý bà mình , mặt dù không ưa .

-Chào chị , gọi tôi là zen – zen đứng khoanh tay chào như không .

-Ờ ! – nó nói cộc lốc rồi đi thẳng một hơi lên phòng , mặt kệ cho ai đang ngó ngang .

-Minh Anh ! Minh Anh ! – anh gọi với theo nó không thèm trả lời chỉ quay lại le lưỡi làm mặt xấu như giận hờn anh đi từng bước mạnh .

Anh lắc đầu ngán ngẫm cuối đầu nở nụ cười thật tươi vì hành động đáng yêu trẻ con của nó , đúng là Minh Anh của anh lúc nào cũng ngây ngô như vậy cũng chính điều đó dường như đến bây giờ anh đã thuộc về nó , nhưng chắc có lẽ nó vẫn chưa biết được điều ấy . [t/g ngốc mà] .

Zen đứng đó quan sát thì cũng hiểu ra được chút ít chị gái kia có gì đặc biệt với ộp pa của mình rồi . “ lần này có chuyện để đùa rồi ” – zen đứng cười mỉm .

-Đây zen , em đó – anh búng nhẹ mũi của zen .

-Hihi ! – Zen cười trừ .

Đến giờ dùng cơm, cả nhà lại được một phen cười không ngớt do hai cô gái nhỏ gây ra . Thấy anh gấp cho Zen một lát thịt thì nó lại ngồi hành hạ chén cơm mà liếc xéo anh , anh liền hiểu ý gấp lại cho nó một là trứng . Nó định gấp lát thịt thì Zen chặn lại một hai đôi lấy cho được .

-Tôi gấp trước – nó cáu mày .

-Tôi gấp trước chị - Zen cũng không thua .

Mặt đối mặt như hai tên đối thủ tranh đấu với nhau mãi tạo thêm không khí tràn ngập tiếng cười vang rộ khắp nhà .

-No rồi đi dạo chút đi ộp pa – Zen tươi cười nói .

-Minh Anh , em đi không – anh nhìn về phía nó hỏi .

-Hông ! – nó trả lời cộc lốc rồi , giận dỗi bỏ lên phòng .

Anh cười mỉm rồi cùng Zen ra khỏi nhà , nó trở về phòng nằm bẹp xuống nệm lẳng qua lẳng lại vùng vằng tức giận , rửa thầm anh .

-Anh mà mong tào tháo rượt anh đi , nghĩ sao lại đi dạo với nhỏ đó , sao để em một mình ở nhà vậy , sao lại thân mật với nhỏ đó hơn emmmmmm ???- nó gào lên tức tối, cứ như một đứa trẻ lên ba.

Vâng vâng nó làm một trận đấu tranh với tư tưởng của mình , bực bội cầm đồng sách vở chạy sang phòng anh mặt dù không có anh ở đó . Đi bộ một hồi lâu cũng thấm mệt anh với Zen ngồi đại xuống một chiếc ghế đá trong khuôn viên biệt thự .

-Cô ấy ngốc nghếch lắm ! – anh cười mỉm nói .

-Gi , em mới chọc chút xíu mà anh xót rồi sao ?

Anh không trả lời chỉ cười mỉm .

-Em thi vào Herman sao Zen ?

-Không ! nơi đó một đứa như em không thích hợp . – giọng Zen nói có chút trầm xuống .

-Không thích hợp ? sẽ không ai dám làm gì em đâu Zen ! – anh khẳng định chắc nịch .

-Không anh Gin , em muốn học ở môi trường thích hợp với mình thôi .

Thấy Zen nói vậy nên anh cũng không khuyên gì thêm , dù gì đó cũng là sự lựa chọn của Zen .

-Em sẽ đăng kí Phan Châu Trinh hihi – Zen cười nhẹ .

-Ừm , trường nào thì anh cũng tin em sẽ làm tốt . – anh xoa nhẹ đầu Zen .

-Àzzzz – Zen hắc nhẹ tay anh ra , giả vờ cáu - Em không phải nhỏ nữa nha ! - Zen bĩu môi.

-...- anh cười .

-Dạo này em thấy anh cười nhiều hơn rồi đó ! -Zen nhìn về phía anh rồi nhìn anh bằng đôi mắt tí hí.

-Chắc vậy ! – anh thở nhẹ rồi cười.

-Chị mập đó đối với anh quan trọng vậy sao ? – Zen đưa con mắt tò mò hỏi .

-Ừm – anh gật đầu .

-Này ! – Zen thúc nhẹ người anh . - Em thấy chị ấy được đó , anh mà để đánh mất hối hận cho xem . – zen nói rồi đứng dậy đi trước , anh thấy vậy cũng đứng dậy chạy theo khoát vai Zen cả hai vui vẻ cùng trở về biệt thự .

Anh vừa về nhà là liền chạy lên phòng kiểm nó nhưng căn phòng trống trơn chẳng thấy đâu , đi ra vườn sau , xích đu , rồi hồ bơi cũng chẳng thấy . Nghĩ bụng chắc nó giận dữ anh rồi đi dạo nên chạy vòng vòng xung quanh tìm nó nhưng cũng chẳng thấy . Trời mùa hè khá oi bức cộng thêm việc chạy lòng vòng tìm kiếm nó làm anh đổ mồ hôi nhễ nhãi , anh mở cửa phòng mình đi vào thì bị giật mình vì nguyên một thân hình mũm mĩm của nó đang nằm lăn quay trên nệm anh mà ngủ một cách thoải mái . Anh hơi cau mày rồi dần dần ra , ít nhất là nó ở đây không đi xa ra khỏi tầm mắt của anh . Một hồi lâu sau anh đã làm vệ sinh cá nhân xong đi ra ngoài vẫn thấy nó nằm ngủ ngon , định bụng chạy đến bế nó về phòng .

Nó tựa quây mở mắt ra , neho neho nhìn anh .

-Anh về rồi hả ! – nó đưa tay dụi mắt .

-Sao không về phòng mà ở đây ! – anh béo nhẹ má nó .

-Zen đó là sao á ! – nó chớp thời cơ vòng tay ôm lấy anh .

Anh có chút sượng người vì hành động của nó rồi cũng ôm nó vào lòng .

-Không gì hết – anh trả lời ngắn gọn

-Ừm – nó gật đầu không nói gì thêm .

-Là em đang ghen đấy à .

-Gì chứ ai mà thêm ghen , em tin tưởng anh chứ bộ ! - nó nói rồi đẩy anh ra chạy lẹ.

Có vẻ như chuyện gì đến nó sẽ đến, lúc thì bình yên khi thì sóng gió. Hy vọng rằng sau cơn mưa sẽ có cầu vồng. Những bí mật liệu rằng sẽ được khám phá như thế nào. nó sẽ phải đối đầu ra sao với những thử thách không hề biết trước và hạnh phúc giữa nó và anh sẽ đi đến đâu ????

106. Chương 52 : Hót Boy Đến Lớp !

Nó vương mình uể oải thức dậy sau một đêm thật sảng khoái , làm xong VSCN tất tần tật vậy mà nó có ngáp ngắn ngáp dài chưa tỉnh hẳn cho đến khi trông thấy Zen và anh mở hời nhễ nhãi chạy vào nhà .

-Hai người đi đâu sớm vậy ! – nó lườm Zen rồi nhìn anh tra hỏi bằng vẻ mặt FBI .

-Đi tập thể dục chó đi đâu ,xi... ai mà như chị đợi mặt trời lên đến đỉnh rồi mới dậy ha ha – Zen cười chọc tức nó .

-Tại tại ... chị chị thức khuya học bài chứ bộ - nó trả lời chống chế .

-À rồi ... hóa ra học bài - Zen bĩu môi - hèn gì trông chị “gầy” quá – Zen nhấn mạnh từ ấy rồi đi vào bếp phụ bà quản gia làm bữa sáng , còn nó đứng đơ ra đó như hóa diệm sơn vì biết mình đang bị chọc quê.

-Anh còn cười được haaaaaaa ! – nó rít lên .

Mới sáng mà đã bùng nổ chiến tranh , anh cũng kệ không nói gì thêm vì hiểu rõ là Zen chỉ đang chọc nó nên nhún vai một cái đi thẳng lên phòng.

Một lúc sau ...

Nó và Zen cứ nhìn nhau rồi mắng yêu nhau như hai tên sát thủ không ngừng nghỉ , riết rồi người trong nhà ai cũng quen với việc đó .

-Hoàng Long , năm tới con phải thi Đại Học nên việc công ty con không cần phải bận tâm nữa .

Giọng nói trầm ấm của Chủ Tịch Nguyễn đã đưa hai thiếu nữ của chúng ta về trạng thái nghiêm túc ngồi lắng nghe .

-... - anh đừng động tác , hướng mắt nhìn về phía ba mình một cách nghiêm nghị .

-Ba con nói đúng đó , năm tới con cần phải tập trung cho việc học hơn là việc kinh doanh . – mẹ anh đỡ lời .

-Vâng , con biết rồi – anh gật đầu đồng ý không nói gì thêm ngoài việc xử lí tiếp mẫu bánh đang ăn dang dở .

—

Hôm nay, nó không đi xe chung cùng đến trường mà thay vào đó là đi xe bus , một hai từ chối đi cùng anh. Vì cách đối xử của anh đối với Zen hết sức quan tâm và dịu dàng khiến nó ầm ục nhưng không nói được , có một chút hờn ghen đang len lỏi trong nó, nó chỉ xụ mặt không dám nghĩ gì thêm.

Đang còn mải mê với những suy nghĩ lung tung thì bên cạnh bỗng dừng lại xuất hiện một tên ôn dịch ” tự nhiên như người Hà Tiên ” giật lấy một bên tai phone của nó mà đeo vào tai mình nghe . Giật mình nó nhìn bèn nhìn sang...

-Này ! Thế Hiển anh theo dõi tôi à – nó càu nhàu .

-Xe hết xăng ! – hấn trả lời ngắn gọn xúc tích .

-Thiếu gia Thế Hiển anh nói lí do này có mắc cười quá không hả ?

-Ồn ào ! – hấn trả lời cộc lốc rồi tựa đầu lên vai nó rồi nhắm mắt lại.

-Aizz ! anh mau ... - nó rít lên .

-Cô mà nói nữa , có gì xảy ra thì đừng hối hận – miệng hấn chậm rãi nói từng chữ .

Nghe hấn nói vậy thì không khác gì lưỡi dao kẻ cổ , chỉ cần hành động ngu ngốc sẽ cứa ngay vào da thịt , nó liền im lặng chịu đựng làm ma nơ canh cho hấn tựa vào .

—

Một ngày ở trường trôi qua một cách chậm rãi và nhàm chán , nhưng nó và các học sinh khác đều phải cố gắng chăm chú lắng nghe để chuẩn bị cho kì thi kết thúc năm học , nếu ai không vượt qua sẽ phải lại học kì ba . Bây giờ nó có lưỡi cở nào cũng phải ráng nỗ lực, cộng thêm lần trước bị hụt vị thứ nữa chứ, nên lần này càng quyết tâm hơn nữa để gỡ gạc .

Dù là giờ nghỉ giải lao hay được nghỉ giờ tự chọn nó cũng ngồi y một chỗ trong lớp . Một mặt là để ôn tập thôi, chứ nói trắng ra là nó đang cố tình tránh mặt anh. Nó tự nhủ sẽ không lên lớp tìm anh , ngay cả điện thoại nó cũng nghe , nhắn tin cũng không trả lời ...

-Minh Anh , anh hai rủ xuống căn-tin ăn trưa nè !

-Mình không thấy đói , cậu ăn đi - về mặt nó vẫn vờ chăm chú nhìn một đồng chữ trên trang vở, chứ thật ra nó cố tình che đi sự ỉn ỉu mà nó đang có.

” Chắc cậu ấy lo cho kì thi quá, thôi xuống với anh hai ” - Nghĩ vậy Hoàng Nhi cũng đành chịu mà đi xún căn-tin một mình, không chút hoài nghi gì cả. Lóng ngóng từ xa chẳng thấy con nhóc tí của anh đâu, vừa thấy Hoàng Nhi đang đi đến liền hỏi .

-Minh Anh đâu ?

-Ít nhất anh cũng phải để em gái anh ngồi xuống trước đã chứ !– Hoàng Nhi giả vờ bực xị nói .

-Thì ngồi đi rồi nói có ai bắt em đứng đâu - Hoàng Long cau mày.

-Một tiếng là Minh Anh, hai tiếng là Minh Anh ! chẳng quan tâm tới em gì cả ! Sao không bảo ba đặc cách cho em ấy học cùng lớp lun đi ! - Hoàng Nhi lè lưỡi phân bì.

-Ồ con nhóc này... !- anh cốc nhẹ đầu em gái mình rồi cười trừ.

-Có anh quan tâm vợ mà – Quốc Huy chen vào .

-Ai mà vợ anh ! – Hoàng Nhi nhéo nhẹ Quốc Huy .- Minh Anh , cậu ấy bảo không đói – Hoàng Nhi nói tiếp .

-Ừm ! – anh chỉ ừ nhẹ không nói gì thêm .

Anh thoáng chốc hiểu được nó lại đang hờn dỗi anh vì chuyện của Zen , cô gái của anh thật đúng là ngốc nghếch . Mặt thì lạnh tanh vậy thôi chứ trong lòng đang vừa vui vừa lo, ” thương thì mới ghen chứ ” anh nghĩ vậy rồi cùng mọi người ăn trưa.

Về phần nó thì loay hoay một hồi trong lớp cũng thấy nhàm chán nên đành đi dạo hóng mát, chứ cứ ngồi suy nghĩ về sự hiện diện của Zen nó lại có cảm giác không an toàn . Đi dạo một lúc nó dừng chân lại hội trường thể thao, trông thấy bóng dáng ai đang thấp thoáng bên trong rất quen thuộc :

-Anh Khôi ! – nó vui mừng chào vẫy tay .

Đăng Khôi đang hăng say tập luyện, nghe thấy tiếng gọi liền dừng lại chạy đến chỗ nó.

-Minh Anh , lâu ngày quá không gặp em !

-Gì chứ , chả phải mới cách đây hai hôm còn uống cà phê với anh à – nó thành thật trả lời .

-Chà ! em vẫn vậy , chẳng biết đùa gì cả ha ha – Đăng Khôi cười phá lên .

-Ày ! anh Khôi chọc em đấy à – nó vợ nắm đấm lên .

-Thôi thôi anh thua , em không đi ăn với mọi người à .

Nó nhún vai lắc đầu rồi đánh lảng sang chuyện khác một cách nhanh chóng.

-Anh với Ngọc Quỳnh dạo này có vẻ tiến triển tốt nhỉ - nó vỗ vai Đăng Khôi .

-Tiến triển ? – Đăng Khôi có đôi chút trầm tư .

-Không phải sao , tin đồn ầm ầm là hai người đang hẹn hò mà, em thấy như hình với bóng rất đẹp đôi đó .

Những lời nói của nó chợt làm cho Đăng Khôi thoáng chốc suy nghĩ mơ hồ , chuyện tình cảm với Ngọc Quỳnh đến giờ vẫn chưa xác định được. Chẳng biết là do bạn bè thân thiết mấy năm trời hay là tình cảm xa hơn nữa, nhưng đôi mắt của Đăng Khôi luôn có một hướng về phía nó nhưng điều đó chỉ mỗi Đăng Khôi biết mà thôi .

-Chỉ là bạn bè tốt – Đăng Khôi nói .

-Chẳng phải là hẹn hò sao ? – nó nhún mày hỏi .

-Ngọc Quỳnh có tình cảm với anh mà .

-Anh biết .

-Vậy sao...

-Dù anh và Ngọc Quỳnh có ở bên nhau nhiều đi chăng nữa , chưa chắc tình cảm đó sẽ tiến xa hơn , mặt dù anh biết Ngọc Quỳnh là một cô gái tốt nhưng trong chuyện này với anh cũng khó nói.

-Uầy thôi đi , anh thích cô gái khác phải không – nó nheo mắt nhìn Khôi tình nghịch.

-Ừ - Đăng Khôi trả lời chắc nịch còn nó im lặng lắng nghe.

-Ha ha , thôi đừng nhắc đến nữa , dù gì người con gái anh thích cũng đang hạnh phúc lắm .- Đăng Khôi phá tan sự im lặng bằng một câu nói vô cùng thoải mái.

-Tình yêu đúng là thứ ngốc nghếch mà , mình yêu người ta nhưng người ta lại yêu người khác mặt dù người khác vô tâm với họ .Còn mình thì cứ nhận tổn thương về phía mình – nó thử dài nói một loạt .

-Sao ? Em với Hoàng Long lại cãi nhau à – Đăng Khôi hướng nhìn sang nó trông có vẻ thoáng buồn .

Nó lắc đầu không nói gì , Đăng Khôi lấy bóng rổ đánh nhẹ vào đầu nó .

-Ui da – nó xuyết xoa .

-Dám thử không ? – Đăng Khôi cười mồm thách thức .

-Chơi thì chơi sợ gì anh chứ - nó chạy đến giật trái bóng trên tay Đăng Khôi .

Hội trường thể thao giờ đây tràn ngập tiếng cười vui đùa của hai người mà hề hay rằng phía sau góc khuất là một bóng dáng thanh mảnh đang ôm con tim đau đốn giá lạnh , khi nghe những lời nói thốt ra từ miệng Đăng Khôi .

Thì ra bấy lâu nay luôn là tự bản thân của Ngọc Quỳnh ngộ nhận tình cảm kia , thật ra cũng chỉ có mỗi cô đang đơn phương yêu người con trai đó . Vậy mà vì sao Đăng Khôi lại còn cho cô cơ hội mà để hi vọng , có thứ gì đó cay cay mặn mặn đang tuôn ra từ mắt cô một cách vô thức . Không thể chịu đựng được thêm Ngọc Quỳnh quay đầu bỏ chạy để lại một vài chiếc bánh cô chuẩn bị cho Đăng Khôi giờ đây còn đang nằm trên mặt đất .

Cách đó không xa, Ngọc Huyền cũng ở đó tự khi nào, cô cảm thấy như vừa bị rơi xuống một cái hố sâu đầy tuyệt vọng. Cô bần thần ngồi bệt xuống một góc ôm mặt khóc nức nở , tự hỏi bản thân thật ra còn gì chưa đủ để có tình cảm của Đăng Khôi ?

Nhường ấy năm trời chẳng phải Đăng Khôi luôn kề vai sát cánh bên cô hay sao ? Nhưng tại sao vị trí trong lòng anh cô vẫn chỉ là con số không tròn trịa, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống khuôn mặt thanh tú kia.

” Mình chẳng là gì trong mắt Đăng Khôi cả ! Chẳng là gì ! Chẳng là gì !”- Ngọc Huyền đang dằn vặt tâm tư của mình một cách hệt hẫng. Nhưng rồi cô gạt nước mắt đứng vụt dậy, đôi mắt cô không còn đầm lệ nhật nhòa ướt mem nữa mà thay vào đó đôi mắt đó sắc lại lạnh lùng.

-Hức hức , hức hức – tiếng Ngọc Quỳnh đang khóc.

-Cậu khóc có ích gì chứ - Ngọc Huyền khoanh tay trước mặt nói .

Sự xuất hiện của Ngọc Huyền đã đưa Ngọc Quỳnh về trạng thái bình thường , đứng dậy lau đi những giọt nước mắt , điềm tĩnh trả lời đối phương .

-Việc này không liên quan đến cậu . – Ngọc Quỳnh nói rồi quay đi .

-Đúng rồi ! cậu chỉ biết ngồi nhìn thứ thuộc về mình đang dần dần thành của người khác thôi ngoài ra chẳng làm được gì hết ! – Ngọc Huyền nói bằng giọng kích động chua ngoa.

Những lời nói đó của Ngọc Huyền như đá xoáy vào trái tim mong manh của Ngọc Quỳnh , cô đứng sững lại trong vô thức. Ngọc Huyền từ phía sau quan sát dường như mình đã đánh trúng tim đen của đối phương , môi cười mím nói tiếp .

-Cậu nghĩ xem điều gì khiến cho Đăng Khôi thốt ra điều đó ? Một tiểu thư danh giá, một người mẫu có tên tuổi tài trí lẫn thông minh như cậu lại để thua một con nhỏ chả có gì như Minh Anh thấy đáng ư ?-Ngọc Huyền đang nhử cảm xúc của Ngọc Quỳnh như mèo vờn chuột, dò xét một lúc cô nói tiếp.

-Để tôi nói cho cậu nghe muốn có được thứ gì thì phải tự mà dành lấy không ai cho không cậu đâu hiểu chứ - Ngọc Huyền cười đều vuốt ve mái tóc Ngọc Quỳnh .

-Thì sao , liên quan gì đến Minh Anh ?

-Có liên quan hay không thì tự bản thân cậu hiểu rõ mà , không cần tôi nói... đúng không Ngọc Quỳnh , ha ha .

-Cậu đừng có nói nhảm nói cuội , chúng tôi là bạn bè và tôi khẳng định người Khôi thích không phải là Minh Anh đâu . – Ngọc Quỳnh nhanh chóng gằng tằng chữ rồi bỏ đi .

“ Để tôi xem cô tự tin như thế được bao lâu , STUPID ! ” – Ngọc Huyền trông theo bóng dáng của Ngọc Quỳnh trong lòng có một chút đắc ý .

—
Ánh nắng chiều tà sắp tắt đi cũng là lúc tiếng chuông kết thúc giờ học reo inh ỏi vang lên. Tụi học trò thì nhón nháo y như chim sắp được sổ lồng, riêng nó vẫn cặm cụi thu dọn sách vở không hay biết gì cả.

-Minh Anh , Minh Anh – Hoàng Nhi đẩy đẩy nó .

-Sao vậy , đợi mình chút đang sắp giấy lại nè không có không thi được đâu .

Hoàng Nhi vẫn đẩy đẩy vai nó , mắt hướng ra phía cửa .

-Bảo từ từ mà ...- nó ngược mặt lên thì thấy dáng người cao ráo sừng sững của anh đứng trước cửa ra vào, nói chung là lúc đó ai cũng ngờ ngàng nhìn anh .

-Ờ ...

Nó cũng vậy , đây là sự việc có một không hai chưa bao giờ hót boy Hoàng Long lại tự mình đi đến một lớp như thế này .

Anh tiến lại chỗ nó lại càng làm tăng thêm sự ngưỡng mộ lẫn một chút gato với nó .

-Xong chưa , chúng ta về thôi .

-Chẳng phải anh đi đón Zen nữa à ? – nó hỏi bằng giọng lạnh tanh.

-Hoàng Nhi sẽ đón em ấy , về thôi ! – anh khoát tay qua vai nó .

Những tưởng sẽ có một màn ghen ăn tức ở cho mọi người xem nhưng ngờ đâu , nó nhẹ nhàng gỡ cánh tay của anh ra khỏi vai mình , đi thẳng một hơi trước hàng trăm con mắt đang ở đó.

Chẳng hiểu từ bao giờ mà nó trở nên bướng bỉnh thậm chí còn bơ anh như thế này , cảm giác khó tả trong cơ thể anh trong vài tích tắc mọi lí trí đã bị đánh bại , anh bước nhanh đến chỗ nó bế sức nó lên đặt trên vai mà khiêng đi như khiêng heo .

-Thả em xuống , thả em xuốngggggg !- nó quờ quạng không định hình để thoát thân nhưng không được .

Hoàng Nhi đứng đó cười nhìn theo thì cũng bất ngờ từ phía sau có một cánh tay rắn chắc khoác lên vai kéo đi .

-Chúng ta cũng nên đi thôi . – Quốc Huy nói.

Cả bốn người khuất dần sau cuối hành lang, tiếng la ó của Minh Anh cũng theo đó mà không còn . Ngọc Huyền từ phía xa xa dõi theo để xem xét tình hình , trông thấy nó và anh như thế cô khoanh tay cười nhẹ. ” Tôi sẽ cho cô thư giãn hạnh phúc với tình yêu của mình một chút, không lâu nữa đâu ! Thoải mái mà hưởng thụ đi :) ”

gEND CHAP 52h

107. Chương 52 : Hót Boy Đến Lớp !

Nó vương mình uể oải thức dậy sau một đêm thật sảng khoái , làm xong VSCN tất tần tật vậy mà nó có ngáp ngắn ngáp dài chưa tỉnh hẳn cho đến khi trông thấy Zen và anh mồ hôi nhễ nhãi chạy vào nhà .

-Hai người đi đâu sớm vậy ! – nó lườm Zen rồi nhìn anh tra hỏi bằng vẻ mặt FBI .

-Đi tập thể dục chó đi đâu ,xi... ai mà như chị đợi mặt trời lên đến đỉnh rồi mới dậy ha ha – Zen cười chọc tức nó .

-Tại tại ... chị chị thức khuya học bài chứ bộ - nó trả lời chống chế .

-À rồi ... hóa ra học bài - Zen bĩu môi - hèn gì trông chị “gầy” quá – Zen nhấn mạnh từ ấy rồi đi vào bếp phụ bà quản gia làm bữa sáng , còn nó đứng đơ ra đó như hóa diệm sơn vì biết mình đang bị chọc quê.

-Anh còn cười được haaaaaaa ! – nó rít lên .

Mới sáng mà đã bùng nổ chiến tranh , anh cũng kệ không nói gì thêm vì hiểu rõ là Zen chỉ đang chọc nó nên nhún vai một cái đi thẳng lên phòng.

Một lúc sau ...

Nó và Zen cứ nhìn nhau rồi mắng yêu nhau như hai tên sát thủ không ngừng nghỉ , riết rồi người trong nhà ai cũng quen với việc đó .

-Hoàng Long , năm tới con phải thi Đại Học nên việc công ty con không cần phải bận tâm nữa .

Giọng nói trầm ấm của Chủ Tịch Nguyễn đã đưa hai thiếu nữ của chúng ta về trạng thái nghiêm túc ngồi lắng nghe .

-... - anh dừng động tác , hướng mắt nhìn về phía ba mình một cách nghiêm nghị .

-Ba con nói đúng đó , năm tới con cần phải tập trung cho việc học hơn là việc kinh doanh . – mẹ anh đỡ lời .

-Vâng , con biết rồi – anh gật đầu đồng ý không nói gì thêm ngoài việc xử lí tiếp mẫu bánh đang ăn dang dở .

Hôm nay, nó không đi xe chung cùng đến trường mà thay vào đó là đi xe bus , một hai từ chối đi cùng anh. Vì cách đối xử của anh đối với Zen hết sức quan tâm và dịu dàng khiến nó ầm ỨC nhưng không nói được , có một chút hờn ghen đang len lỏi trong nó, nó chỉ xụ mặt không dám nghĩ gì thêm.

Đang còn mải mê với những suy nghĩ lung tung thì bên cạnh bỗng dừng lại xuất hiện một tên ôn dịch ” tự nhiên như người Hà Tiên ” giật lấy một bên tai phone của nó mà đeo vào tai mình nghe . Giật mình nó nhìn bèn nhìn sang...

-Này ! Thế Hiển anh theo dõi tôi à – nó càu nhàu .

-Xe hết xăng ! – hấn trả lời ngắn gọn xúc tích .

-Thiếu gia Thế Hiển anh nói lí do này có mắc cười quá không hả ?

-Ồn ào ! – hấn trả lời cộc lốc rồi tựa đầu lên vai nó rồi nhắm mắt lại.

-Aizz ! anh mau ... - nó rít lên .

-Cô mà nói nữa , có gì xảy ra thì đừng hối hận – miệng hấn chậm rãi nói từng chữ .

Nghe hấn nói vậy thì không khác gì lưỡi dao kẻ cổ , chỉ cần hành động ngu ngốc sẽ cứa ngay vào da thịt , nó liền im lặng chịu đựng làm ma nơ canh cho hấn tựa vào .

Một ngày ở trường trôi qua một cách chậm rãi và nhàm chán , nhưng nó và các học sinh khác đều phải cố gắng chăm chú lắng nghe để chuẩn bị cho kì thi kết thúc năm học , nếu ai không vượt qua sẽ phải lại học kì ba . Bây giờ nó có lưỡi cở nào cũng phải ráng nỗ lực, cộng thêm lần trước bị hụt vị thứ nữa chứ, nên lần này càng quyết tâm hơn nữa để gỡ gạc .

Dù là giờ nghỉ giải lao hay được nghỉ giờ tự chọn nó cũng ngồi y một chỗ trong lớp . Một mặt là để ôn tập thôi, chứ nói trắng ra là nó đang cố tình tránh mặt anh. Nó tự nhủ sẽ không lên lớp tìm anh , ngay cả điện thoại nó cũng nghe , nhắn tin cũng không trả lời ...

-Minh Anh , anh hai rủ xuống căn-tin ăn trưa nè !

-Mình không thấy đói , cậu ăn đi - về mặt nó vẫn vờ chăm chú nhìn một đồng chữ trên trang vở, chứ thật ra nó cố tình che đi sự ỉu rù mà nó đang có.

” Chắc cậu ấy lo cho kì thi quá, thôi xuống với anh hai ” - Nghĩ vậy Hoàng Nhi cũng đành chịu mà đi xún cần-tin một mình, không chút hoài nghi gì cả. Lóng ngóng từ xa chẳng thấy con nhóc tí của anh đâu, vừa thấy Hoàng Nhi đang đi đến liền hỏi .

-Minh Anh đâu ?

-Ít nhất anh cũng phải để em gái anh ngồi xuống trước đã chứ !- Hoàng Nhi giả vờ bực xị nói .

-Thì ngồi đi rồi nói có ai bắt em đứng đâu - Hoàng Long cau mày.

-Một tiếng là Minh Anh, hai tiếng là Minh Anh ! chẳng quan tâm tới em gì cả ! Sao không bảo ba đặc cách cho em ấy học cùng lớp lun đi ! - Hoàng Nhi lè lưỡi phân bì.

-Ồ con nhóc này... !- anh cốc nhẹ đầu em gái mình rồi cười trừ.

-Có anh quan tâm vợ mà – Quốc Huy chen vào .

-Ai mà vợ anh ! – Hoàng Nhi nhéo nhẹ Quốc Huy .- Minh Anh , cậu ấy bảo không đói – Hoàng Nhi nói tiếp .

-Ừm ! – anh chỉ ừ nhẹ không nói gì thêm .

Anh thoáng chốc hiểu được nó lại đang hờn dỗi anh vì chuyện của Zen , cô gái của anh thật đúng là ngốc nghếch . Mặt thì lạnh tanh vậy thôi chứ trong lòng đang vừa vui vừa lo, ” thương thì mới ghen chứ ” anh nghĩ vậy rồi cùng mọi người ăn trưa.

Về phần nó thì loay hoay một hồi trong lớp cũng thấy nhàm chán nên đành đi dạo hóng mát, chứ cứ ngồi suy nghĩ về sự hiện diện của Zen nó lại có cảm giác không an toàn . Đi dạo một lúc nó dừng chân lại hội trường thể thao, trông thấy bóng dáng ai đang thấp thoáng bên trong rất quen thuộc :

-Anh Khôi ! – nó vui mừng chào vẫy tay .

Đặng Khôi đang hăng say tập luyện, nghe thấy tiếng gọi liền dừng lại chạy đến chỗ nó.

-Minh Anh , lâu ngày quá không gặp em !

-Gì chứ , chả phải mới cách đây hai hôm còn uống cà phê với anh à – nó thành thật trả lời .

-Chà ! em vẫn vậy , chẳng biết đùa gì cả ha ha – Đặng Khôi cười phá lên .

-Ầy ! anh Khôi chọc em đấy à – nó vờ nắm đấm lên .

-Thôi thôi anh thua , em không đi ăn với mọi người à .

Nó nhún vai lắc đầu rồi đánh lảng sang chuyện khác một cách nhanh chóng.

-Anh với Ngọc Quỳnh dạo này có vẻ tiến triển tốt nhỉ - nó vờ vai Đặng Khôi .

-Tiến triển ? – Đặng Khôi có đôi chút trầm tư .

-Không phải sao , tin đồn ầm ầm là hai người đang hẹn hò mà, em thấy như hình với bóng rất đẹp đôi đó .

Những lời nói của nó chợt làm cho Đặng Khôi thoáng chốc suy nghĩ mơ hồ , chuyện tình cảm với Ngọc Quỳnh đến giờ vẫn chưa xác định được. Chẳng biết là do bạn bè thân thiết mấy năm trời hay là tình cảm xa hơn nữa, nhưng đôi mắt của Đặng Khôi luôn có một hướng về phía nó nhưng điều đó chỉ mỗi Đặng Khôi biết mà thôi .

-Chỉ là bạn bè tốt – Đặng Khôi nói .

-Chẳng phải là hẹn hò sao ? – nó nhún mày hỏi .

-Ngọc Quỳnh có tình cảm với anh mà .

-Anh biết .

-Vậy sao...

-Dù anh và Ngọc Quỳnh có ở bên nhau nhiều đi chăng nữa , chưa chắc tình cảm đó sẽ tiến xa hơn , mặt dù anh biết Ngọc Quỳnh là một cô gái tốt nhưng trong chuyện này với anh cũng khó nói.

-Uầy thôi đi , anh thích cô gái khác phải không – nó nheo mắt nhìn Khôi tinh nghịch.

-Ừ - Đăng Khôi trả lời chắc nịch còn nó im lặng lắng nghe.

-Ha ha , thôi đừng nhắc đến nữa , dù gì người con gái anh thích cũng đang hạnh phúc lắm .- Đăng Khôi phá tan sự im lặng bằng một câu nói vô cùng thoải mái.

-Tình yêu đúng là thứ ngốc nghếch mà , mình yêu người ta nhưng người ta lại yêu người khác mặt dù người khác vô tâm với họ .Còn mình thì cứ nhận tổn thương về phía mình – nó thở dài nói một loạt .

-Sao ? Em với Hoàng Long lại cãi nhau à – Đăng Khôi hướng nhìn sang nó trông có vẻ thoáng buồn .

Nó lắc đầu không nói gì , Đăng Khôi lấy bóng rổ đánh nhẹ vào đầu nó .

-Ui da – nó xuyết xoa .

-Dám thử không ? – Đăng Khôi cười mồm thách thức .

-Chơi thì chơi sợ gì anh chứ - nó chạy đến giật trái bóng trên tay Đăng Khôi .

Hội trường thể thao giờ đây tràn ngập tiếng cười vui đùa của hai người mà hề hay rằng phía sau góc khuất là một bóng dáng thanh mảnh đang ôm con tim đau đớn giá lạnh , khi nghe những lời nói thốt ra từ miệng Đăng Khôi .

Thì ra bấy lâu nay luôn là tự bản thân của Ngọc Quỳnh ngộ nhận tình cảm kia , thật ra cũng chỉ có mỗi cô đang đơn phương yêu người con trai đó . Vậy mà vì sao Đăng Khôi lại còn cho cô cơ hội mà để hi vọng , có thứ gì đó cay cay mặn mặn đang tuôn ra từ mắt cô một cách vô thức . Không thể chịu đựng được thêm Ngọc Quỳnh quay đầu bỏ chạy để lại một vài chiếc bánh cô chuẩn bị cho Đăng Khôi giờ đây còn đang nằm trên mặt đất .

Cách đó không xa, Ngọc Huyền cũng ở đó tự khi nào, cô cảm thấy như vừa bị rơi xuống một cái hố sâu đầy tuyệt vọng. Cô bần thần ngồi bệt xuống một góc ôm mặt khóc nức nở , tự hỏi bản thân thật ra còn gì chưa đủ để có tình cảm của Đăng Khôi ?

Nhường ấy năm trời chẳng phải Đăng Khôi luôn kề vai sát cánh bên cô hay sao ? Nhưng tại sao vị trí trong lòng anh cô vẫn chỉ là con số không tròn trịa, nước mắt cứ thi nhau chảy xuống khuôn mặt thanh tú kia.

” Mình chẳng là gì trong mắt Đăng Khôi cả ! Chẳng là gì ! Chẳng là gì !”- Ngọc Huyền đang dằn vặt tâm tư của mình một cách hệt hẫng. Nhưng rồi cô gạt nước mắt đứng vụt dậy, đôi mắt cô không còn đầm lệ nhật nhòa ướt mem nữa mà thay vào đó đôi mắt đó sắc lại lạnh lùng.

-Hức hức , hức hức – tiếng Ngọc Quỳnh đang khóc.

-Cậu khóc có ích gì chứ - Ngọc Huyền khoanh tay trước mặt nói .

Sự xuất hiện của Ngọc Huyền đã đưa Ngọc Quỳnh về trạng thái bình thường , đứng dậy lau đi những giọt nước mắt , điềm tĩnh trả lời đối phương .

-Việc này không liên quan đến cậu . – Ngọc Quỳnh nói rồi quay đi .

-Đúng rồi ! cậu chỉ biết ngồi nhìn thứ thuộc về mình đang dần dần thành của người khác thôi ngoài ra chẳng làm được gì hết ! – Ngọc Huyền nói bằng giọng kích động chưa ngoa.

Những lời nói đó của Ngọc Huyền như đá xoáy vào trái tim mong manh của Ngọc Quỳnh , cô đứng sững lại trong vô thức. Ngọc Huyền từ phía sau quan sát dường như mình đã đánh trúng tim đen của đối phương , môi cười mím nói tiếp .

-Cậu nghĩ xem điều gì khiến cho Đăng Khôi thốt ra điều đó ? Một tiểu thư danh giá, một người mẫu có tên tuổi tài trí lẫn thông minh như cậu lại để thua một con nhỏ chả có gì như Minh Anh thấy đáng ư ?-Ngọc Huyền đang nhử cảm xúc của Ngọc Quỳnh như mèo vờn chuột, dò xét một lúc cô nói tiếp.

-Để tôi nói cho cậu nghe muốn có được thứ gì thì phải tự mà dành lấy không ai cho không cậu đâu hiểu chứ
- Ngọc Huyền cười đều vuốt ve mái tóc Ngọc Quỳnh .

-Thì sao , liên quan gì đến Minh Anh ?

-Có liên quan hay không thì tự bản thân cậu hiểu rõ mà , không cần tôi nói... đúng không Ngọc Quỳnh , ha ha .

-Cậu đừng có nói nhảm nói cuội , chúng tôi là bạn bè và tôi khẳng định người Khôi thích không phải là Minh Anh đâu . – Ngọc Quỳnh nhanh chóng gằng từng chữ rồi bỏ đi .

“ Để tôi xem cô tự tin như thế được bao lâu , STUPID ! ” – Ngọc Huyền trông theo bóng dáng của Ngọc Quỳnh trong lòng có một chút đắc ý .

Ánh nắng chiều tà sắp tắt đi cũng là lúc tiếng chuông kết thúc giờ học reo inh ỏi vang lên. Tụi học trò thì nhốn nháo y như chim sắp được sổ lồng, riêng nó vẫn cặm cụi thu dọn sách vở không hay biết gì cả.

-Minh Anh , Minh Anh – Hoàng Nhi đẩy đẩy nó .

-Sao vậy , đợi mình chút đang sắp giấy lại nè không có không thi được đâu .

Hoàng Nhi vẫn đẩy đẩy vai nó , mắt hướng ra phía cửa .

-Bảo từ từ mà ...- nó ngược mặt lên thì thấy dáng người cao ráo sừng sững của anh đứng trước cửa ra vào, nói chung là lúc đó ai cũng ngờ ngàng nhìn anh .

-Ờ ...

Nó cũng vậy , đây là sự việc có một không hai chưa bao giờ hót boy Hoàng Long lại tự mình đi đến một lớp như thế này .

Anh tiến lại chỗ nó lại càng làm tăng thêm sự ngưỡng mộ lẫn một chút gato với nó .

-Xong chưa , chúng ta về thôi .

-Chẳng phải anh đi đón Zen nữa à ? – nó hỏi bằng giọng lạnh tanh.

-Hoàng Nhi sẽ đón em ấy , về thôi ! – anh khoát tay qua vai nó .

Những tưởng sẽ có một màn ghen ăn tức ở ọi người xem nhưng ngờ đâu , nó nhẹ nhàng gỡ cánh tay của anh ra khỏi vai mình , đi thẳng một hơi trước hàng trăm con mắt đang ở đó.

Chẳng hiểu từ bao giờ mà nó trở nên bướng bỉnh thậm chí còn bơ anh như thế này , cảm giác khó tả trong cơ thể anh trong vài tích tắc mọi lí trí đã bị đánh bại , anh bước nhanh đến chỗ nó bế sức nó lên đặt trên vai mà khiêng đi như khiêng heo .

-Thả em xuống , thả em xuốngggggg !- nó quờ quạng không định hình để thoát thân nhưng không được .

Hoàng Nhi đứng đó cười nhìn theo thì cũng bất ngờ từ phía sau có một cánh tay rắn chắc khoác lên vai kéo đi .

-Chúng ta cũng nên đi thôi . – Quốc Huy nói.

Cả bốn người khuất dần sau cuối hành lang, tiếng la ó của Minh Anh cũng theo đó mà không còn . Ngọc Huyền từ phía xa xa dõi theo để xem xét tình hình , trông thấy nó và anh như thế cô khoanh tay cười nhẹ.
” Tôi sẽ cho cô thư giãn hạnh phúc với tình yêu của mình một chút, không lâu nữa đâu ! Thoải mái mà hưởng thụ đi :) ”

gEND CHAP 52h

108. Chương 53 : Gặp Lại (Phần 1)

-Thán thán thán thán ! oh my sweet home ! - Hoàng Nhi vươn vai như muốn nằm phịch xuống trước cửa nhà.

-Hoàng Long , mang vô giúp em – vừa nói xong Minh Anh chạy te vào nhà .

Thấy ba mẹ anh nó cuối chào một cái mà không biết đang có sự hiện diện của một người khác, lật đật chạy vào toilet mà không quên quăng cho Zen một cái lườm rồi mới chịu đóng cửa lại , Zen cũng không phải vừa nhếch mặt nhìn lại nó .

-Chị Anh heo ple ple ! – Zen bụm miệng cười hì hì .

Lúc ấy anh cũng từ bên ngoài bước vào, mồ hôi thì nhễ nhại, bộ dạng thì xộc xệch sau khi khiêng “một con heo” đã vậy còn vác chiếc balo của mình một bên , chiếc balo của nó một bên .

-Ba mẹ con về rồi ! – anh đang cởi bỏ chiếc giày ra vẫn không chú ý xung quanh .

Nghe thấy giọng nói quen thuộc Uyển Nhi liền đặt nhẹ tách trà xuống bàn , môi cười mỉm chạy đến bên anh mừng rỡ.

-Hoàng Long ! – cô chạy đến ôm anh , cũng lúc anh vừa quay lại .

-Hmm ! – anh thoáng chốc ngạc nhiên , đứng sững không phản ứng gì .

Nó loay hoay từ trong toilet đi ra đang rửa tay thì Zen cầm tay kéo nó về phía mình.

-Chị nhìn kìa !

-Gì dạ ! – nó ngược mắt lên nhìn khựng người .

Là chuyện gì nữa , một Zen ôm anh chưa đủ hay sao hôm nay lại là người con gái khác , mà người con gái này trông khuôn mặt của cô ấy rất quen . Nó đứng bần thần vừa hướng mắt nhìn vừa lục lọi trí nhớ .

Chợt đôi lông mày của nó nhíu lại phát hiện ra gì đó , chẳng phải người con gái đang ôm anh là người con gái trong bức ảnh chụp chung với anh hay sao ? Nó nhìn mọi thứ trước mắt một cách vô hồn, hơi thở nó nhạt đi cùng với đôi chân loạng choạng đang mất dần thế cân bằng.

Zen đứng cạnh thấy vậy đỡ nó ...

-Uyển Nhi.... – anh nói không một chút cảm xúc .

-Ừm , em về rồi đây . – Uyển Nhi nhắm mắt tựa vào bờ ngực của anh mỉm cười nói .

Anh đẩy nhẹ Uyển Nhi ra , hơi bối rối khi thấy ánh mắt vô hồn của nó đang nhìn về phía anh hi vọng điều gì đó.

Uyển Nhi cũng hướng mắt nhìn nó nhếch môi cười mỉm rồi nhìn về phía anh trông thấy ánh mắt người con trai ấy trở nên ấm áp hơn khi nhìn về nó .

-Con thấy hơi mệt, con xin phép lên phòng học bài rồi nghỉ sớm! – Trong giây phút đó nó cố trở lại bình tĩnh, bước đến lấy chiếc balo nó nhẹ nhàng rời khỏi đó và lên phòng.

-Minh Anh ! Minh Anh ... ! Đợi Hoàng Nhi với ! – Hoàng Nhi cũng vợ lấy balo rồi chạy theo phía sau Minh Anh.

Anh bối rối, đôi chân vừa muốn đi vừa muốn chùng lại. Chẳng phải cô gái ấy, cô gái anh hằng mong đang đứng trước mặt anh sao? Sao lại là lúc này... Nhưng còn Minh Anh, cô bé đã thay đổi phần lớn con người anh đang như thế nào. Anh định chạy theo cô bé ấy nhưng đôi tay người anh đã từng rất yêu thương đang giữ lấy anh.

Buông bàn tay nhỏ bé của Uyển Nhi xuống , anh lạnh lẽo nhìn Uyển Nhi không một chút cảm xúc .

-Chúng ta ra ngoài nói chuyện . – Anh nói rồi bước đi trước , Uyển Nhi cũng đi theo từ phía sau .

Hoàng Long đứng xoay lưng về phía Uyển Nhi , tâm trạng anh bây giờ rối bời có chút vui khi người con gái anh hằng đêm mong nhớ nay xuất hiện trước mặt anh , rồi nghĩ về người con gái gốc gác mang đến sự ấm áp trong anh , giờ đây không biết phải như thế nào .

-Hoàng Long , em nhớ anh nhiều lắm – vòng tay Uyển Nhi ôm anh từ phía sau .

-Em xem tôi là món đồ chơi hay sao . – anh trả lời lạnh lùng .

-Không phải , anh nghe em giải thích đi , thật sự hai năm qua em chưa từng một giây ngừng nghĩ về anh – giọng nói Uyển Nhi trở nên nghẹn ngào .

-Hai năm qua em sống trong những đau đớn nhớ anh thật nhiều nhưng lại chẳng được phép gọi bất cứ cuộc gọi nào , một đứa con gái như em dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ có một thân một mình bên đó , sống giữa cô đơn . – dòng nước mắt chảy dài xuống mặt Uyển Nhi .

-Em có nỗi khổ tâm riêng , đâu phải là em muốn rời xa anh hay là muốn buông tay anh, thời gian qua em như bị giam cầm, có đôi lúc em cứ nghĩ mình chết đi xong cho... -giọng nói Uyển Nhi thất lại, đôi môi cô lắp bắp đến nghẹn lời.

-Hừ , khổ tâm của em là đuổi theo danh vọng nên bỏ lại đây , khổ tâm của em mang tài liệu cho Thế Hiển rồi bỏ đi , khổ tâm của em là tiền tài và danh vọng như ngày hôm nay hay sao . – anh gắng lên sự tức giận nắm lấy hai vai của Uyển Nhi nhấc từ câu .

-Không , không Hoàng Long , là mẹ em , là vì ba của Thế Hiển bắt ép em thôi . Một con nhỏ mới 15 tuổi như em thì làm gì có khả năng chữa trị cho mẹ , từ nhỏ em đã mang ơn của ba Thế Hiển ...hức hức – Uyển Nhi khóc lên thành tiếng nhiều hơn nghẹn từng lời không thể nói thêm được .

Những giọt nước mắt kia dường như đã xoa dịu được anh , người con gái anh thương thì ra bấy lâu nay phải một mình chịu đựng như thế . Cô gái trước mặt anh vẫn như thế vẫn luôn yếu mềm , một chút dằn vặt len lỏi vào cơ thể anh .

Uyển Nhi vẫn đứng đấy khóc nức lên , anh quay lại ôm lấy cô vào lòng mà quên đi tất cả mọi thứ đang ở bên cạnh mình .

-Anh xin lỗi , là anh sai . Anh đã không bảo vệ được em .

-Hoàng Long , em nhớ anh nhiều lắm – Uyển Nhi tựa vào lòng ngực anh thút thít .

Mẹ anh trông thấy hai người liền gọi vào bàn ăn , từ lúc Uyển Nhi xuất hiện nó trở nên im lặng hơn không nói gì cả , đôi mắt vô hồn của nó cứ tiếp diễn với mọi thứ xung quanh. Ăn cơm như không , anh chỉ biết nhìn nó ủ rũ mà khó chịu trong lòng , đưa tay gấp thức ăn cho nó nhưng kịp đặt xuống chén cơm thì ...

-Con ăn xong rồi . – nó nói rồi rời khỏi bàn .

-Minh Anh , sao thế con chưa được một chén nữa mà – mẹ anh lo lắng .

-Bác gái nói đúng đó con ăn thêm đi . – Chủ tịch Nguyễn cũng lên tiếng quan tâm nó .

Uyển Nhi giờ đây mới quan tâm đến sự xuất hiện của nó , mím môi cười :

-Em gái đây là Minh Anh ạ ! – Uyển Nhi hỏi .

-Ừm cô ấy là ...

-Chỉ là tạm thời ở đây – nó nhanh miệng cắt ngang lời anh nói .

-Cháu thật sự không khỏe cho lắm cho nên cháu xin phép ạ . – Nó nói rồi nhìn sang Zen định nói gì đó .

-Được rồi mà , em hiểu chị cứ lên nghỉ đi , em dọn cho – Zen hiểu ý nó liền nói .

Nó quay lưng đi từng bước lên phòng , bóng dáng nó khuất khỏi tầm nhìn của anh . Đằng sau cánh cửa tim nó thất lại ngồi phịch xuống nền khuôn mặt trở nên buồn rười rượi .

Điều nó lo sợ nhất cuối cùng đã xảy ra , mọi thứ bây giờ như trời đất quay cuồng . Người cần về cũng đã trở về , hình ảnh của anh giờ đây sao dần dần mờ nhạt đi , khoảng cách chỉ vừa được kéo gần lại thôi nhưng giờ đây nó lại càng xa hơn .

“ giờ mình phải làm gì đây ! ” – nó thở dài .

Tìm điện thoại nhắn tin cho ai đó , rồi thay quần áo . Nét mặt vẫn còn nét buồn bã , mặt dù nó cố tỏ ra như bình thường không có chuyện gì .

-Cháu đi gặp bạn một chút ạ .

-Trễ vậy mà cháu còn ra khỏi nhà à - giọng nói ôn tồn của Chủ tịch Nguyễn .

-Hi , có chút chuyện thôi , cháu sẽ về sớm – nó cười gượng .

Ba mẹ anh gật đầu đồng ý thấy vậy nó cũng cuối chào rồi xoay lưng ra khỏi nhà mặt vẫn cuối gầm xuống để che đi cái sự buồn bã bên trong , nó không quen với việc xuất hiện mà trên khuôn mặt lại buồn so trước mặt mọi người .

Nhưng nó đâu có hay biết có một người giờ đây đang lo lắng đang sợ nó buồn hay tổn thương đến nhường nào , ánh mắt của anh vẫn luôn theo nó chưa khi nào anh bỏ nó mà nhìn sang hướng khác kể cả giờ đây khi người con gái anh yêu thương xuất hiện trước mặt nó .

Anh giờ đây cũng rất rối bời , cũng rất lo lắng . Bao nhiêu cảm xúc đang thi nhau chạy đua trong tâm trí anh nhưng vì bản năng của mình mà mọi người chỉ thấy được sự lạnh lùng bên ngoài còn lại anh đều che dấu đi tất cả .

Trà Sữa POPPING .

Đăng Khôi đến trước chọn một bàn cạnh cửa sổ , trong lúc đợi nó đến anh hướng mắt ra đường phố tấp nập xe chạy , lâu rồi anh mới ngồi ngắm thành phố buổi đêm như vậy có chút thú vị hơn thế nữa , không phải là một quán bar hay một quán pub càng không phải một quán cafe sang trọng mà anh hay thường ngồi .

Mà chỉ là một quán Trà Sữa teen , cũng là lần đầu tiên anh vào . Ngắm lại thấy mình thật vớ vẩn chẳng hợp phong cách chút nào , nhưng lại thấy vui khi đến đây .

-Minh Anh ! ở đây !

Nó vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Đăng Khôi vẫy tay chào nó cười rất tươi , mặc dù tâm trạng đang không vui mấy nhưng nó cũng tươi cười đáp lại .

-Anh đến lâu chưa , hihi em đi xe bus lâu chút . – nó ngồi xuống ghế đối diện .

-Không anh mới đến à , có 20 phút thôi – Đăng Khôi cười đùa trả lời .

-Lại chọc em , xin lỗi để anh phải chờ .

-Đợi chờ là hạnh phúc , ha ha .

Lời nói tinh nghịch của Đăng Khôi đã phần nào làm nó đã làm cho nó cong môi cười mỉm .

-Chà , hôm nay mặt vậy luôn cơ .

Đăng Khôi giờ mới để ý đến trang phục của nó , khác hẳn với một Minh Anh ngày thường chỉ quần jean áo sơ mi tóc vuốt cao . Còn hôm nay thì lại khác nó mặt trên mình chiếc váy baby doll , màu xanh ca rô trắng , cùng giày thể thao màu trắng cao . Mái tóc cũng thả xuống lại trông nó bây giờ càng dễ thương hơn biết chừng nào .

-Đấy lại chọc em đó – nó bặm môi lườm liếc .

-Thật , không chừng đi với em người ta lại bắt bỏ tù chứ chẳng chơi – Đăng Khôi trề môi .

-Vì sao – nó @@ .

-Trông em giống học sinh tiểu học quá ha ha . – Đăng Khôi cười không ngọt .

Dù biết mình đang bị ghẹo nhưng nó tươi cười đáp trả cho đến khi , người phục vụ mang nước đến chen ngang .

-Mời anh chị dùng ạ .

-Cảm ơn !

Nhìn nó từ lúc bước vào dù có cùng mình cười cười nói nói , nhưng Đăng Khôi cũng dễ dàng nhìn thấy được nụ cười trên môi nó bây giờ dường như chỉ là gượng gạo , không hề thoải mái chút nào .

-Trông em có vẻ không vui cho lắm !

-Không có gì đâu .

-Có chuyện gì thì cứ tâm sự ra , anh sẵn sàng nghe mà ! - Đăng Khôi nở nụ cười.

Nó khoáy khoáy ly trà sữa suy nghĩ một chút mông lung rồi mở miệng đáp ứng .

-Anh Khôi , hôm nay em gặp một người con gái .

-Con gái ? – Đăng Khôi chăm chú nhìn nó .

-Ừm , cô ấy hình như là cô gái chụp chung với Hoàng Long , em từng thấy trong phòng anh ấy . – nói đến đây , giọng nói của nó trở nên lí nhí , đôi mắt sụp xuống .

-Em đang nói Uyên Nhi ?

-Hóa ra chị ấy tên Uyên Nhi à .

-Người đẹp , tên cũng đẹp . Hi – nó cười mỉm .

-Chỉ là sự giả tạo – Đăng Khôi nói lẩm bầm .

-Sao , anh nói gì ? – nó hỏi lại .

-Em ổn chứ . – Đăng Khôi nắm lấy tay nó lo lắng hỏi .

Hành động đó của Đăng Khôi , khiến nó giật mình rút tay lại có chút bối rối , mặt ửng đỏ đôi chút .

-Em ổn , không sao .

-Vậy Hoàng Long bơ em như thế này à . – Đăng Khôi cau mày .

-Không phải đâu , chắc giờ anh ấy cũng bối rối lắm , chị ấy xuất hiện như vậy thì giờ đây chính anh ấy là người đang khó xử nhất . Em không muốn mình là người tạo ra hay bất cứ áp lực nào đâu . – nó chán chường chống cằm phụng phịu nói .

-Vậy em cứ im lặng vậy à ?

-Em tin anh ấy sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cả thôi . – nó thở dài hắc ra .

-Xem ra em hiểu tên kiêu ngạo đó lắm – Đăng Khôi lắc đầu .

“ Minh Anh , mọi chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu ” – Đăng Khôi nghĩ thầm .

-Này này , em ngốc quá như vậy không phải Minh Anh nhưng thường ngày đâu – Đăng Khôi béo hai má của nó banh ra làm môi cong mỉm cười .

-Á á đau đau em – nó xuýt xoa .

Cả hai đang đùa nhau vui vẻ thì Ngọc Quỳnh cùng Quốc Huy và Hoàng Nhi cũng vừa đến .

-Ấy chà , Minh Anh cậu bảo đi gặp bạn thì ra là đi gặp anh Khôi à – Hoàng Nhi nhí nhảnh chạy đến lườm liếc nói .

-Chẳng phải cậu là bạn mình sao , mà mình nhắn tin cho tất cả mà . – nó cũng phụng phịu trả lời lại .

-Ôi thương bạn của tui quá – Hoàng Nhi nựng má nó hết sức đáng yêu .

-E hèm , người ta nhìn kìa em – Quốc Huy nhắc nhở .

-Ngọc Quỳnh – nó gọi chào .

Ngọc Quỳnh không nói gì chỉ cười đáp chào . Nó cũng cảm thấy Ngọc Quỳnh hình như đang khó chịu với nó nhưng rồi lắc đầu nhẹ , nghĩ rằng mình đang suy nghĩ lung tung nên tiếp tục cùng mọi người nói chuyện vui vẻ .

-Ủa Hoàng Long nó không đi à . – Quốc Huy lên tiếng hỏi .

Nghe đến tên của anh , nó xoay mặt sang trông ngóng .

-Anh hai nói chở Uyển Nhi về rồi qua sau – nói đến đoạn Uyển Nhi , Hoàng Nhi nói lí nhí .

-Vậy giờ ngồi đến lúc nó qua à ?– Đăng Khôi hỏi .

-Chúng ta đi hát karaoke đi – nó búng tay cái tách , miệng rõ tươi làm cả sáu con mắt đều tập trung vào nhìn nó .

-đi đi – nó gật gật lia lia cái đầu .

Ai nấy đều tỏ vẻ đồng ý , rồi kéo nhau đi đến quán karaoke .

Mới vào nó chụp ngay cái mic mà không đắn đo , những người còn lại cũng đi từ phía sau vào .

Dùng cơm tối xong Uyển Nhi xin phép ba mẹ anh ra về , trời cũng khá tối nên anh đã đưa cô về , suốt chặng đường đi anh vẫn điềm tĩnh . Cả hai rất muốn bắt chuyện với nhau nhưng không biết mở lời như thế nào nữa.

Uyển Nhi giả vờ gặm mặt xuống như đang ái náy điều gì đó .

-Em thấy không khỏe chỗ nào sao . – giọng nói ân cần của anh .

-Không sao , chỉ là .. – cô nói ngập ngừng .

-Em cứ nói đi .

-Aanh không ghét bỏ em chứ

.

-Không đâu , tất cả là quá khứ rồi cho nó qua đi. – anh cười mỉm trấn an .

Chiếc xe dừng lại trước cổng Novotel , Hoàng Long bước xuống xe mở cửa cho Uyển Nhi .

-Đến nơi rồi , em ngủ ngon !

-Hoàng Long ... - cô nín lại vạc áo của anh .

-... - anh nhú mày nhìn .

-Anh có thể công em lên như xưa khi được không – cô mỉm cười đối mắt như thỉnh cầu .

Nhìn thấy nét mặt chờ đợi hi vọng trên khuôn mặt thanh tú khi anh không thể nào từ chối được nên gật nhẹ đầu xoay lưng cổng cô lên trên .

Tựa vào lưng anh Uyển Nhi cảm thấy rất ấm áp , cô nhớ lại những kỉ niệm xưa ngày xưa trong phút chốc . Người con trai này lúc nào cũng rất ân cần và chăm sóc cô từng li từng tí, nhưng cô lại vô tình là tổn thương anh . Giờ đây cũng vậy cô quay lại đây không phải để bù đắp cho những gì trước kia , bản thân cô cũng thấy có lỗi rất nhiều khi lợi dụng anh làm quân cờ như thế này .

“ Hoàng Long , vì bất đắc dĩ nên vô tình làm tổn thương anh , cầu mong mọi chuyện khi qua đi anh sẽ được bình yên và hạnh phúc ” – cô ngấn nước mắt nơi khóe mắt nhưng cố kiềm nén để không rơi ra .

-Gin , em xin lỗi – cô nói lí nhí .

Anh hơi nghiêng đầu lắng nghe , rồi cũng lặng im không nói gì , giờ đây cảm xúc của anh dành cho Uyển Nhi chỉ là quá khứ nhưng anh lại không muốn làm cô gái yếu đuối trước mặt anh lại phải chịu nhiều tổn thương thêm nữa ...

109. Chương 53 : Gặp Lại (Phần 1)

-Thán thán thán thán ! oh my sweet home ! - Hoàng Nhi vươn vai như muốn nằm phịch xuống trước cửa nhà.

-Hoàng Long , mang vô giúp em – vừa nói xong Minh Anh chạy te vào nhà .

Thấy ba mẹ anh nó cuối chào một cái mà không biết đang có sự hiện diện của một người khác, lật đật chạy vào toilet mà không quên quăng cho Zen một cái lườm rồi mới chịu đóng cửa lại , Zen cũng không phải vừa nhếch mặt nhìn lại nó .

-Chị Anh heo ple ple ! – Zen bụm miệng cười hì hì .

Lúc ấy anh cũng từ bên ngoài bước vào, mồ hôi thì nhễ nhại, bộ dạng thì xộc xệch sau khi khiêng “một con heo” đã vậy còn vác chiếc balo của mình một bên , chiếc balo của nó một bên .

-Ba mẹ con về rồi ! – anh đang cởi bỏ chiếc giày ra vẫn không chú ý xung quanh .

Nghe thấy giọng nói quen thuộc Uyển Nhi liền đặt nhẹ tách trà xuống bàn , môi cười mỉm chạy đến bên anh mừng rỡ.

-Hoàng Long ! – cô chạy đến ôm anh , cũng lúc anh vừa quay lại .

-Hmm ! – anh thoáng chốc ngạc nhiên , đứng sững không phản ứng gì .

Nó loay hoay từ trong toilet đi ra đang rửa tay thì Zen cầm tay kéo nó về phía mình.

-Chị nhìn kìa !

-Gì dạ ! – nó ngược mắt lên nhìn khựng người .

Là chuyện gì nữa , một Zen ôm anh chưa đủ hay sao hôm nay lại là người con gái khác , mà người con gái này trông khuôn mặt của cô ấy rất quen . Nó đứng bần thần vừa hướng mắt nhìn vừa lục lọi trí nhớ .

Chợt đôi lông mày của nó nhíu lại phát hiện ra gì đó , chẳng phải người con gái đang ôm anh là người con gái trong bức ảnh chụp chung với anh hay sao ? Nó nhìn mọi thứ trước mắt một cách vô hồn, hơi thở nó nhạt đi cùng với đôi chân loạng choạng đang mất dần thế cân bằng.

Zen đứng cạnh thấy vậy đỡ nó ...

-Uyển Nhi... – anh nói không một chút cảm xúc .

-Ừm , em về rồi đây . – Uyển Nhi nhắm mắt tựa vào bờ ngực của anh mỉm cười nói .

Anh đẩy nhẹ Uyển Nhi ra , hơi bối rối khi thấy ánh mắt vô hồn của nó đang nhìn về phía anh hi vọng điều gì đó.

Uyển Nhi cũng hướng mắt nhìn nó nhếch môi cười mỉm rồi nhìn về phía anh trông thấy ánh mắt người con trai ấy trở nên ấm áp hơn khi nhìn về nó .

-Con thấy hơi mệt, con xin phép lên phòng học bài rồi nghỉ sớm! – Trong giây phút đó nó cố trở lại bình tĩnh, bước đến lấy chiếc balo nó nhẹ nhàng rời khỏi đó và lên phòng.

-Minh Anh ! Minh Anh ... ! Đợi Hoàng Nhi với ! – Hoàng Nhi cũng vội lấy balo rồi chạy theo phía sau Minh Anh.

Anh bối rối, đôi chân vừa muốn đi vừa muốn chùng lại. Chẳng phải cô gái ấy, cô gái anh hằng mong đang đứng trước mặt anh sao? Sao lại là lúc này... Nhưng còn Minh Anh, cô bé đã thay đổi phần lớn con người

anh đang như thế nào. Anh định chạy theo cô bé ấy nhưng đôi tay người anh đã từng rất yêu thương đang giữ lấy anh.

Buông bàn tay nhỏ bé của Uyển Nhi xuống , anh lạnh lẽo nhìn Uyển Nhi không một chút cảm xúc .

-Chúng ta ra ngoài nói chuyện . – Anh nói rồi bước đi trước , Uyển Nhi cũng đi theo từ phía sau .

Hoàng Long đứng xoay lưng về phía Uyển Nhi , tâm trạng anh bây giờ rối bời có chút vui khi người con gái anh hằng đêm mong nhớ nay xuất hiện trước mặt anh , rồi nghĩ về người con gái gốc gác mang đến sự ấm áp trong anh , giờ đây không biết phải như thế nào .

-Hoàng Long , em nhớ anh nhiều lắm – vòng tay Uyển Nhi ôm anh từ phía sau .

-Em xem tôi là món đồ chơi hay sao . – anh trả lời lạnh lùng .

-Không phải , anh nghe em giải thích đi , thật sự hai năm qua em chưa từng một giây ngừng nghĩ về anh – giọng nói Uyển Nhi trở nên nghẹn ngào .

-Hai năm qua em sống trong những dằn vặt đau đớn nhớ anh thật nhiều nhưng lại chẳng được phép gọi bất cứ cuộc gọi nào , một đứa con gái như em dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng chỉ có một thân một mình bên đó , sống giữa cô đơn . – dòng nước mắt chảy dài xuống mặt Uyển Nhi .

-Em có nỗi khổ tâm riêng , đâu phải là em muốn rời xa anh hay là muốn buông tay anh, thời gian qua em như bị giam cầm, có đôi lúc em cứ nghĩ mình chết đi xong cho... -giọng nói Uyển Nhi thất lại, đôi môi cô lắp bắp đến nghẹn lời.

-Hừ , khổ tâm của em là đuổi theo danh vọng nên bỏ lại đây , khổ tâm của em mang tài liệu cho Thế Hiển rồi bỏ đi , khổ tâm của em là tiền tài và danh vọng như ngày hôm nay hay sao . – anh gặng lên sự tức giận nắm lấy hai vai của Uyển Nhi nhấc từ câu .

-Không , không Hoàng Long , là mẹ em , là vì ba của Thế Hiển bắt ép em thôi . Một con nhỏ mới 15 tuổi như em thì làm gì có khả năng chữa trị ẹ , từ nhỏ em đã mang ơn của ba Thế Hiển ...hức hức – Uyển Nhi khóc lên thành tiếng nhiều hơn nghẹn từng lời không thể nói thêm được .

Những giọt nước mắt kia dường như đã xoa dịu được anh , người con gái anh thương thì ra bấy lâu nay phải một mình chịu đựng như thế . Cô gái trước mặt anh vẫn như thế vẫn luôn yếu mềm , một chút dằn vặt len lỏi vào cơ thể anh .

Uyển Nhi vẫn đứng đấy khóc nức lên , anh quay lại ôm lấy cô vào lòng mà quên đi tất cả mọi thứ đang ở bên cạnh mình .

-Anh xin lỗi , là anh sai . Anh đã không bảo vệ được em .

-Hoàng Long , em nhớ anh nhiều lắm – Uyển Nhi tựa vào lòng ngực anh thút thít .

Mẹ anh trông thấy hai người liền gọi vào bàn ăn , từ lúc Uyển Nhi xuất hiện nó trở nên im lặng hơn không nói gì cả , đôi mắt vô hồn của nó cứ tiếp diễn với mọi thứ xung quanh. Ăn cơm như không , anh chỉ biết nhìn nó ủ rũ mà khó chịu trong lòng , đưa tay gấp thức ăn cho nó nhưng kịp đặt xuống chén cơm thì ...

-Con ăn xong rồi . – nó nói rồi rời khỏi bàn .

-Minh Anh , sao thế con chưa được một chén nữa mà – mẹ anh lo lắng .

-Bác gái nói đúng đó con ăn thêm đi . – Chủ tịch Nguyễn cũng lên tiếng quan tâm nó .

Uyển Nhi giờ đây mới quan tâm đến sự xuất hiện của nó , mím môi cười :

-Em gái đây là Minh Anh ạ ! – Uyển Nhi hỏi .

-Ừm cô ấy là ...

-Chỉ là tạm thời ở đây – nó nhanh miệng cắt ngang lời anh nói .

-Cháu thật sự không khỏe cho lắm cho nên cháu xin phép ạ . – Nó nói rồi nhìn sang Zen định nói gì đó .

-Được rồi mà , em hiểu chị cứ lên nghỉ đi , em dọn cho – Zen hiểu ý nó liền nói .

Nó quay lưng đi từng bước lên phòng , bóng dáng nó khuất khỏi tầm nhìn của anh . Đằng sau cánh cửa tim nó thất lại ngồi phịch xuống nền khuôn mặt trở nên buồn rười rượi .

Điều nó lo sợ nhất cuối cùng đã xảy ra , mọi thứ bây giờ như trời đất quay cuồng . Người cần về cũng đã trở về , hình ảnh của anh giờ đây sao dần dần mờ nhạt đi , khoảng cách chỉ vừa được kéo gần lại thôi nhưng giờ đây nó lại càng xa hơn .

“ giờ mình phải làm gì đây ! ” – nó thở dài .

Tim điện thoại nhắn tin cho ai đó , rồi thay quần áo . Nét mặt vẫn còn nét buồn bã , mặt dù nó cố tỏ ra như bình thường không có chuyện gì .

-Cháu đi gặp bạn một chút ạ .

-Trễ vậy mà cháu còn ra khỏi nhà à - giọng nói ôn tồn của Chủ tịch Nguyễn .

-Hi , có chút chuyện thôi , cháu sẽ về sớm – nó cười gượng .

Ba mẹ anh gật đầu đồng ý thấy vậy nó cũng cuối chào rồi xoay lưng ra khỏi nhà mặt vẫn cuối gầm xuống để che đi cái sự buồn bã bên trong , nó không quen với việc xuất hiện mà trên khuôn mặt lại buồn so trước mặt mọi người .

Nhưng nó đâu có hay biết có một người giờ đây đang lo lắng đang sợ nó buồn hay tổn thương đến nhường nào , ánh mắt của anh vẫn luôn theo nó chưa khi nào anh bỏ nó mà nhìn sang hướng khác kể cả giờ đây khi người con gái anh yêu thương xuất hiện trước mặt nó .

Anh giờ đây cũng rất rối bời , cũng rất lo lắng . Bao nhiêu cảm xúc đang thi nhau chạy đua trong tâm trí anh nhưng vì bản năng của mình mà mọi người chỉ thấy được sự lạnh lùng bên ngoài còn lại anh đều che dấu đi tất cả .

Trà Sữa POPPING .

Đặng Khôi đến trước chọn một bàn cạnh cửa sổ , trong lúc đợi nó đến anh hướng mắt ra đường phố tấp nập xe chạy , lâu rồi anh mới ngồi ngắm thành phố buổi đêm như vậy có chút thú vị hơn thế nữa , không phải là một quán bar hay một quán pub càng không phải một quán cafe sang trọng mà anh hay thường ngồi .

Mà chỉ là một quán Trà Sữa teen , cũng là lần đầu tiên anh vào . Ngắm lại thấy mình thật vớ vẩn chẳng hợp phong cách chút nào , nhưng lại thấy vui khi đến đây .

-Minh Anh ! ở đây !

Nó vừa mở cửa bước vào thì đã thấy Đặng Khôi vẫy tay chào nó cười rất tươi , mặc dù tâm trạng đang không vui mấy nhưng nó cũng tươi cười đáp lại .

-Anh đến lâu chưa , hihi em đi xe bus lâu chút . – nó ngồi xuống ghế đối diện .

-Không anh mới đến à , có 20 phút thôi – Đặng Khôi cười đùa trêu chọc .

-Lại chọc em , xin lỗi để anh phải chờ .

-Đợi chờ là hạnh phúc , ha ha .

Lời nói tinh nghịch của Đặng Khôi đã phần nào làm nó đã làm cho nó cong môi cười mỉm .

-Chà , hôm nay mặt vậy luôn cơ .

Đặng Khôi giờ mới để ý đến trang phục của nó , khác hẳn với một Minh Anh ngày thường chỉ quần jean áo sơ mi tóc vuốt cao . Còn hôm nay thì lại khác nó mặc trên mình chiếc váy baby doll , màu xanh ca rô trắng , cùng giày thể thao màu trắng cao . Mái tóc cũng thả xuống lại trông nó bây giờ càng dễ thương hơn biết chừng nào .

-Đấy lại chọc em đó – nó bặm môi lườm liếc .

-Thật , không chừng đi với em người ta lại bắt bỏ tù chứ chẳng chơi – Đặng Khôi trề môi .

-Vì sao – nó @@ .

-Trông em giống học sinh tiểu học quá ha ha . – Đăng Khôi cười không ngớt .

Dù biết mình đang bị ghẹo nhưng nó tươi cười đáp trả cho đến khi , người phục vụ mang nước đến chen ngang .

-Mời anh chị dùng ạ .

-Cảm ơn !

Nhìn nó từ lúc bước vào dù có cùng mình cười cười nói nói , nhưng Đăng Khôi cũng dễ dàng nhìn thấy được nụ cười trên môi nó bấy giờ dường như chỉ là gán gượng , không hề thoải mái chút nào .

-Trông em có vẻ không vui cho lắm !

-Không có gì đâu .

-Có chuyện gì thì cứ tâm sự ra , anh sẵn sàng nghe mà ! - Đăng Khôi nở nụ cười.

Nó khoáy khoáy ly trà sữa suy nghĩ một chút mông lung rồi mở miệng đáp ứng .

-Anh Khôi , hôm nay em gặp một người con gái .

-Con gái ? – Đăng Khôi chăm chú nhìn nó .

-Ừm , cô ấy hình như là cô gái chụp chung với Hoàng Long , em từng thấy trong phòng anh ấy . – nói đến đây , giọng nói của nó trở nên lí nhí , đôi mắt cụp xuống .

-Em đang nói Uyển Nhi ?

-Hóa ra chị ấy tên Uyển Nhi à .

-Người đẹp , tên cũng đẹp . Hi – nó cười mỉm .

-Chỉ là sự giả tạo – Đăng Khôi nói lẩm bẩm .

-Sao , anh nói gì ? – nó hỏi lại .

-Em ổn chứ . – Đăng Khôi nắm lấy tay nó lo lắng hỏi .

Hành động đó của Đăng Khôi , khiến nó giật mình rút tay lại có chút bối rối , mặt ửng đỏ đôi chút .

-Em ổn , không sao .

-Vậy Hoàng Long bơ em như thế này à . – Đăng Khôi cau mày .

-Không phải đâu , chắc giờ anh ấy cũng bối rối lắm , chị ấy xuất hiện như vậy thì giờ đây chính anh ấy là người đang khó xử nhất . Em không muốn mình là người tạo ra hay bất cứ áp lực nào đâu . – nó chán chường chống cằm phụng phịu nói .

-Vậy em cứ im lặng vậy à ?

-Em tin anh ấy sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thỏa cả thôi . – nó thở dài hắc ra .

-Xem ra em hiểu tên kiêu ngạo đó lắm – Đăng Khôi lắc đầu .

“ Minh Anh , mọi chuyện không đơn giản như em nghĩ đâu ” – Đăng Khôi nghĩ thầm .

-Này này , em ngốc quá như vậy không phải Minh Anh nhưng thường ngày đâu – Đăng Khôi béo hai má của nó banh ra làm môi cong mỉm cười .

-Á á đau đau em – nó xuýt xoa .

Cả hai đang đùa nhau vui vẻ thì Ngọc Quỳnh cùng Quốc Huy và Hoàng Nhi cũng vừa đến .

-Ấy chà , Minh Anh cậu bảo đi gặp bạn thì ra là đi gặp anh Khôi à – Hoàng Nhi nhí nhảnh chạy đến lườm liếc nói .

-Chẳng phải cậu là bạn mình sao , mà mình nhắn tin cho tất cả mà . – nó cũng phụng phịu trả lời lại .

-Ôi thương bạn của tui quá – Hoàng Nhi nựng má nó hết sức đáng yêu .

-E hèm , người ta nhìn kìa em – Quốc Huy nhắc nhở .

-Ngọc Quỳnh – nó gọi chào .

Ngọc Quỳnh không nói gì chỉ cười đáp chào . Nó cũng cảm thấy Ngọc Quỳnh hình như đang khó chịu với nó nhưng rồi lắc đầu nhẹ , nghĩ rằng mình đang suy nghĩ lung tung nên tiếp tục cùng mọi người nói chuyện vui vẻ .

-Ủa Hoàng Long nó không đi à . – Quốc Huy lên tiếng hỏi .

Nghe đến tên của anh , nó xoay mặt sang trông ngóng .

-Anh hai nói chở Uyển Nhi về rồi qua sau – nói đến đoạn Uyển Nhi , Hoàng Nhi nói lí nhí .

-Vậy giờ ngồi đến lúc nó qua à ?– Đăng Khôi hỏi .

-Chúng ta đi hát karaoke đi – nó búng tay cái tách , miệng rõ tươi làm cả sáu con mắt đều tập trung vào nhìn nó .

-đi đi – nó gật gật lia lia cái đầu .

Ai nấy đều tỏ vẻ đồng ý , rồi kéo nhau đi đến quán karaoke .

Mới vào nó chụp ngay cái mic mà không đắn đo , những người còn lại cũng đi từ phía sau vào .

Dùng cơm tối xong Uyển Nhi xin phép ba mẹ anh ra về , trời cũng khá tối nên anh đã đưa cô về , suốt chặn đường đi anh vẫn điềm tĩnh . Cả hai rất muốn bắt chuyện với nhau nhưng không biết mở lời như thế nào nữa.

Uyển Nhi giả vờ gằm mặt xuống như đang ái náy điều gì đó .

-Em thấy không khỏe chỗ nào sao . – giọng nói ân cần của anh .

-Không sao , chỉ là .. – cô nói ngập ngừng .

-Em cứ nói đi .

-Aanh không ghét bỏ em chứ

.

-Không đâu , tất cả là quá khứ rồi cho nó qua đi. – anh cười mỉm trấn an .

Chiếc xe dừng lại trước cổng Novotel , Hoàng Long bước xuống xe mở cửa cho Uyển Nhi .

-Đến nơi rồi , em ngủ ngon !

-Hoàng Long ... - cô nín lại vạc áo của anh .

-... - anh nhú mày nhìn .

-Anh có thể công em lên như xưa khi được không – cô mỉm cười đối mắt như thỉnh cầu .

Nhìn thấy nét mặt chờ đợi hi vọng trên khuôn mặt thanh tú khi anh không thể nào từ chối được nên gật nhẹ đầu xoay lưng cố gắng cô lên trên .

Tựa vào lưng anh Uyển Nhi cảm thấy rất ấm áp , cô nhớ lại những kỉ niệm xưa ngày xưa trong phút chốc . Người con trai này lúc nào cũng rất ân cần và chăm sóc cô từng li từng tí, nhưng cô lại vô tình là tổn thương anh . Giờ đây cũng vậy cô quay lại đây không phải để bù đắp cho những gì trước kia , bản thân cô cũng thấy có lỗi rất nhiều khi lợi dụng anh làm quân cờ như thế này .

“ Hoàng Long , vì bất đắc dĩ nên vô tình làm tổn thương anh , cầu mong mọi chuyện khi qua đi anh sẽ được bình yên và hạnh phúc ” – cô ngấn nước mắt nơi khóe mắt nhưng cố kiềm nén để không rơi ra .

-Gin , em xin lỗi – cô nói lí nhí .

Anh hơi nghiêng đầu lắng nghe , rồi cũng lặng im không nói gì , giờ đây cảm xúc của anh dành cho Uyển Nhi chỉ là quá khứ nhưng anh lại không muốn làm cô gái yếu đuối trước mặt anh lại phải chịu nhiều tổn thương thêm nữa ...

110. Chương 54 : Gặp Lại (Phần 2)

Hoàng Long vội vã lái xe rời khỏi Novotel , chưa tới 15 phút sau anh đã có mặt tại karaoke IDOL . Vừa mở cửa bước vào thì ôi thôi rồi anh trông thấy cảnh tượng hết sức kinh hoàng .

Nó cùng với Hoàng Nhi tay cầm ly bia tay cầm mic đang đọc nhạc vâng chính xác là đang đọc nhạc . Nhìn sang phía khác, người thì đang ôm bụng cười, người thì bịt lỗ tai, rồi như cào xé tâm can vì giọng hát của hai con nhóc tì.

Anh cũng nuốt nước bọt , ngấm lại giọng hát rất có “triển vọng” ở trước mặt đúng thật là nằm ngoài sức tưởng tượng .

- Hai người đó uống bao nhiêu rồi . – anh hét lớn vào tai Quốc Huy .

Mày xem đó thì biết – Quốc Huy chỉ tay về phía những lon bia nằm lăn lóc trên nền .

“ Gặp Long từ buổi đi đường , chiều nào ăn sườn bên góc phố . Thầm ước ăn ké nhưng nào có cho . Viết tâm tư lại thoiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ” – nó hồn nhiên chế lời bài Về đầu mái tóc người thương cho anh nghe còn chạy đến chèo vai bá cổ anh . rồi đẩy anh ôm Hoàng Nhi .

“ I want nobody, nobody but you

I want nobody, nobody but you

I don't want nobody else

Love you more than my own self

I want nobody nobody, nobody nobody.

Hết chơi nhạc vàng rồi nó lại chuyển sang luôn cả hàn quốc , rồi cả nhẩy nhót trông rất vui vẻ .

Thế nhưng khi thấy nó như vậy anh lại càng thấy thương nó nhiều hơn , càng cười bao nhiêu thì giờ đây trong lòng nó lại buồn bấy nhiêu . Không thể kiềm lòng được hơn nữa , anh chạy đến bế sức nó lên .

-Về thôi , trễ rồi mày đưa Hoàng Nhi về giúp tao – anh nhìn Quốc Huy nói .

-Rồi , Ngọc Quỳnh ! để tao khỏi phải nhìn – Đăng Khôi lên tiếng trước anh nói .

Gật nhẹ đầu rồi anh bế nó ra khỏi quán mặt dù cho nó la hét , đánh anh , cắn anh đủ các kiểu . Nhưng anh vẫn cứ mặt kệ sự bướng bỉnh mà bước tiếp đi .

-Hoàng Long , em muốn đi bộ . – nó nói giọng say sưa .

-Em như thế này mà đi bộ cái gì – anh phát bực vì nó đang say sưa .

-Không biết , đó là điều em muốn ngay lúc này – nó lay lay cánh tay như ăn vạ , sau một hồi đòi co một hai đôi đi về bằng hai chân và anh phải công nó anh cũng đành chịu thua , nghe theo nó đi dạo mát đêm khuya cùng một heo con dễ thương trên lưng .

Phố đêm vắng vẻ giữa những ngày hè nóng oi ả , lâu lâu lại có tiếng còi xe vang lên giữa không gian im ắng , cùng vài tiếng cười nói của dòng người qua lại Không quá ồn ã mà cũng chẳng quá tĩnh mịch, vừa

sôi động lại thật bình thân và yên bình . Mồ hôi trên trán nhễ nhãi từ lúc nào không hay , nhưng công nó như thế này anh không hề thấy mệt , mà thay vào đó là một cảm giác hạnh phúc hơn bao giờ .

Bất chợt có thứ gì đó âm âm đang thấm trên vai áo anh , làm anh sượng người lại như phát hiện ra điều gì đó nghiêng đầu về phía nó .

-Hức hức, Hoàng Long dừng buông tay em – nó nói lẩm bẩm .

-Minh Anh , em ổn chứ ? – anh nhú mày lo lắng hỏi , nhưng chẳng thấy nó trả lời chỉ thấy nó đang nấc lên từng hồi trên lưng anh .

Đặt nó ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó anh ngồi thấp đối diện đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi lã chã trên khuôn mặt tròn trĩnh của nó , nhưng không hiểu vì sao khi lau đi nó lại càng khóc nhiều hơn .

-Hu hu , anh đó xấu xa lắm – nó méo máo nói .

-Ừ anh là kẻ xấu , anh xin lỗi !

-Sao anh lại ở đây cơ chứ , giờ anh phải ở bên chị ấy chứ , chị ấy quay về rồi mà – nó nói giọng đầy hờn trách, nhưng rồi nó xiu xuống, nó nói trong đôi mắt đang ngấn lệ, mọi thứ nhạt nhòa đi thật chậm rãi. – Anh quay về với người ta đi , em không muốn ... vì em mà anh làm tổn thương người ta, em không muốn mọi thứ trở nên tệ hơn,... em lại càng không muốn anh khó xử...

Sau những câu nói của nó anh không thể nào mà bình tĩnh được hơn nữa liền ôm chặt nó vào lòng mình mặc cho nó đang cố đẩy anh ra và đánh vào hai vai anh mà khóc nấc lên. ” Một Minh Anh hay cười nhưng hôm nay lại khóc sụt sùi như mèo vậy chỉ vì anh ư ? ” bản thân anh thấy mình thật tồi .

-Ngoan , em đừng nghĩ gì cả , đừng lo lắng điều gì cả , vì giờ đây anh chỉ có Minh Anh thôi .

-Anh đừng nói như thế... Chưa một lần nào anh nói với tất cả mọi người em là gì của anh hay chúng ta là gì của nhau , à không thậm chí anh chưa từng nói với em một lời nào nữa cơ mà híc Là do em ngộ nhận thôi ! Là do em..... – nó ghen ngào quả trách anh trong cơn say kèm với những dòng nước mắt cứ thi nhau tuông ra .

“ ưm... ưm...mm...” – không kiềm lòng được thêm nữa anh đặt nụ hôn nồng cháy lên môi nó , nó lấy hết sức vùng vẫy để đẩy anh ra nhưng nụ hôn nóng bỏng của anh dường như đã làm nó mất hết sức lực mà tự nguyện đáp trả ...

-Minh Anh , em nghe cho rõ từng lời mà tôi nói đây ... - anh nhìn sâu vào mắt nó nghiêm nghị .

-Ngây thời tại điểm này và sau này Nguyễn Minh Anh chính là BẠN GÁI của Nguyễn Hoàng Long , không được phép có sự thay đổi nào nếu như chưa có sự cho phép của tôi . – anh nói từng lời một cách bá đạo và chắc nịch .

Còn khoảng khắc nào lại hạnh phúc hơn bây giờ nữa chứ mọi thứ như đang ngưng đọng lại một cách nhẹ nhàng, những lời nói đó thật ấm áp biết bao chẳng phải những điều này nó đã bao lần thầm mơ sẽ được nghe thấy hay sao ? Dù là trong giấc mơ nó ngủ hằng ngày nó cũng muốn được nghe một lần đó sao ? Và giờ đây nó đã tận tai nghe từng câu từng chữ do chính miệng anh nói ngoài hai chữ “ Hạnh Phúc ” nó không biết phải diễn tả như thế nào hơn nữa .

Ánh mắt nhìn anh trìu mến , nó đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên áp vào má anh , cười mỉm . Cầu mong mọi thứ bây giờ đều là sự thật không phải một giấc mơ .

-Hoàng Long , em yêu anh nhiều lắm ...

—
Reng... reng...reng...

Nằm lẩn lóc trên chiếc giường , tư thế đang ôm gối mà chu môi lên hun . anh đứng bên cạnh giường nhìn cười không nổi , liền đôi nhẹ chiếc gối vào mặt nó .

Bị chiếc gối ném thẳng vào mặt , nó lừ đừ mở mắt ra nhìn xung quanh , mắt nheo nheo vì ánh sáng đập vào mắt . Rồi trông thấy anh đứng sừng sững trước mặt nó mới giật mình .

“ oimeoi , thì ra nãy giờ là mình mơ hay sao , thế mà sao trên môi ngọt ngọt thế này , thôi Minh Anh tỉnh lại đi ,đời nào mà anh ấy lại tỏ tình với mày”

[tg : mền đét ơi , người ta tỏ tình với cô đêm hôm qua mà cô quên hết là saoooo , mơ cái đầu cô ý =]]]]]

-Gi vậy mới sáng đã gây chuyện rồi ư – nó đã vờ cầu gắt để che sự ngượng ngùng

Chắc hôm qua tại nó uống hơi nhiều nên lắc nhẹ cái đầu cho tỉnh , anh thấy vậy ngồi xuống cạnh nó đưa tay xoa vầng thái dương cho nó .

-Ngủ mơ gì , mà cười dữ thế . – anh vừa xoa vừa cong môi nhắc lại .

-Không gì hết – nó nói cộc lốc .

Vì sao anh lại tỉnh bơ như thế này chứ , và rồi rốt cuộc tại sao nó lại nằm trên nệm êm chăn ấm như thế này ??? Nó còn nhớ là đang cùng với Hoàng Nhi hát hò mà , tại sao mọi thứ rồi tung thế này ??? Còn anh sao anh lại quan tâm nó như không hề có chuyện gì xảy ra như thế này , rồi người con gái ấy sẽ như thế nào nếu thấy anh như vậy với nó ??? . Hàng ngàn vấn đề đang chạy xoay vòng trong đầu nó .” Không suy nghĩ nữa ” nó theo phản xạ đẩy ra .

Anh quan sát thấy mặt nó đang có vẻ nghiêm nghị , hiểu ý liền nhích tới gần hơn vòng tay qua phía trước nó , ngã người xuống nệm kéo luôn nó .

-Buông ... buông ra – nó áp úng .

-Nằm im , hừ là bị phạt – anh kéo nó lại gần , nhắm mắt hôn lên mái tóc nó .

Nó mở to đôi đồng tử của mình vừa cảm nhận sự dịu dàng đến từng phút giây kia , người nó nóng ran lên , con tim thì đập liên hồi . Cứ tưởng đâu khi sự xuất hiện của người con gái kia thì anh sẽ lạnh nhạt với nó , anh và nó sẽ như trước kia không có gì với nhau cả .

Và giờ đây bên nó như thế này , anh chẳng phải đang vô tình khiến nó thành kẻ thứ ba hay sao , rồi người đó sẽ tổn thương như thế nào .

-Em đừng nghĩ gì cả được không ? – mắt anh vẫn nhắm , tay vẫn ôm nó lên tiếng yêu cầu .

-Ừm – nó gật nhẹ , dù như thế nào đi chẳng nữa hôm nay hay ngày mai có chuyện gì sẽ bất ngờ xảy ra nó không cần biết mà suy nghĩ nhiều nữa , chỉ cần còn trong vòng tay ấm áp của anh nhiều đó là đủ rồi .

Sống cho hiện tại , còn chuyện ngày mai hãy để mai tính .

“ cốc... cốc...” tiếng gõ cửa vang lên đưa hai người về với thực tại .

-Em đi rửa mặt thay quần áo . – nó nói rồi chạy lẹ vào nhà tắm .

Anh không nói gì chỉ cười nhẹ chạy đến mở cửa nghĩ là Hoàng Nhi đang gọi ...

“ cách ” .

-Hôm nay dậy sớm vậy à ?

Vừa nói xong anh ngược mặt lên nhìn thì chợt khựng lại có chút ngạc nhiên .

-Uyển Nhi ?

-Hihi , em cứ sợ mình nhầm phòng , lâu rồi mới

-Chúng ta xuống ăn sáng thôi – không đợi Uyển Nhi nói hết câu , anh đã nhanh kéo cô đi .

Uyển Nhi thấy hơi kì nhưng lắc đầu thôi suy nghĩ rồi cùng anh xuống nhà , nó ở trong toilet định đưa đầu ra chào Hoàng Nhi nhưng lại nghe giọng nói lạ nên đứng im một chỗ .

“ Thì ra là chị ấy” – nó nghĩ thầm rồi thở dài .

Quần áo tươm tất nó lê từng bước xuống nhà , khuôn mặt vẫn tươi cười như mọi khi chào hỏi mọi người .

-Zen Khùm ! – nó nói đùa chào rồi đi thẳng vào bếp lấy chai nước suối tuông một hơi đến cạn .

-OMG! Chị mới ở sa mạc về à . – Zen chọc nó .

-Uống nước giảm cân – nó nhếch mặt trả lời .

Thấy Uyển Nhi đang nhìn mình , nó cười nhẹ chào hỏi , rồi bước đi , thấy vậy Hoàng Nhi lên tiếng hỏi .

-Minh Anh , cậu đi đâu à .

-Ừm , mình có hẹn với đám bạn cũ . – nó trả lời , rồi xoay đầu đi thẳng .

-Gin , chị ấy ổn chứ - Zen nhìn sang anh hỏi .

Anh lạnh lùng và giữ thái độ im lặng không nói gì cả , nhưng cô gái nhỏ bên cạnh anh thì khác , Uyển Nhi cong môi cười nhẹ .

“ Chỉ mới bắt đầu thôi Nguyễn Minh Anh ”.

Lang thang dưới phố tóc bay phất phới trong gió đưa nó thả hồn mình vào không gian , nơi nó sống bình yên lắm nhưng sau lòng nó lại ồn ào như thế này , từng bước chân cũng trở nên nặng trĩu như thế này cứ như đeo gong , tâm trí nó bây giờ chơi vơi lắm , cứ đi vậy thôi chứ đâu biết đâu là điểm dừng chân ? .

Nổi lòng không biết chắc chứa nơi nào , chỉ thấy lòng không vui đi nổi . Đà Nẵng đang mùa hè nắng gắt sao mà cảm thấy lạnh tê buốt đến thế này .

-Haizz lạc lõng quá ! - nó gượng cười thở dài .

“ bíp ...bíp...” tiếng coi in ỏi làm nó quay đầu lại nhìn xem , là ai kẻ nào dám phá đám dòng tâm trạng của nó .

-Ê lợn Minh Anh ! – hấn gỡ bỏ cái nôi cơm điện trên đầu mình xuống , còn lớn tiếng gọi to .

Thật muốn chết không chứ , đang ở đường xá hấn không dùng kính ngữ đã đành vậy mà còn hô to gọi lớn nó như vậy . Đúng là đang buồn mà gặp tên Thế Hiển , thì làm nó bực thêm tạo thành BUỒN BỰC về phía mình , nó chạy đến .

-Điên hả tên kia . – nó nhéo bên hông hấn một cái .

-Ha ha , cô mà cũng sợ mất mặt à – hấn vẫn cười nham nhở.

-Ồ ! mặt tôi không dày như anh đâu – nó trề môi đáp .

-Đẹp trai đi cùng với chai mặt – hấn cong môi trả lời .

-Anh...anh..hứ không nói với người cãi cuồng – nó nói rồi xoay lưng định đi .

-Lên xe ! – hấn nói như ra lệnh .

Chẳng cho nó cơ hội trả lời đồng ý hấn đã ngang tàn lấy chiếc mũ bảo hiểm to bự khác đội lên cho nó , khóa khuy nhanh chóng . Bây giờ có muốn không đi thì chắc hăng cũng không xong với hấn .

Chưa kịp ngồi ngay ngắn hấn đã cho nổ máy phóng xe lao đi , tiếng gầm xe vang lên to lớn cả con phố. Đi với hấn chỉ thêm mất mặt chứ chẳng tự hào được gì cả , thế mà chả hiểu sao có rất nhiều cô gái lại thích ngồi lên chiếc xe moto to bự này cùng với hấn .

Dừng xe trước một quán kem hấn cho xe dừng lại .

-Ăn không ? – hấn hướng về phía nó nhếch mắt nói .

“ à lại tính chơi mình đây chứ gì ” .

-Anh đang khoe mình mới thay phanh trá hình đây à , cơ mà công nhận ăn thật đấy !

-Cô khùng à ? – hấn đưa tay lên trán nó đo nhiệt .

-Bỏ tay xuống – nó hất tay cau có .

-Chê thì khỏi ăn , Anh lợn nhà ta bữa nay chê thức ăn ta ơi – hấn buông lời giễu cợt .

-Anh bao thì ăn thôi sợ - nó nhún vai vút mũ cho hấn rồi đi thẳng vào quán khỏi chờ đợi hấn làm gì .

Quán kem này mới mở nên khách cũng không tấp nập nhiều lắm , cũng như thường lệ nó chọn một bàn gần cửa sổ. Nhìn thấy ánh mắt đảo dáo của hấn cứ lia góc quay ra xung quanh rồi nhìn ra đường, hấn tỏ vẻ thích thú ” Cũng không tệ ” . Cả hai ngồi yên thuyên đủ điều , tuy hấn tính cách bá đạo một chút hay nổi điên một chút nhưng chẳng hiểu khi đi cùng với hấn hay bị hấn chọc điên tiết lên . Nhưng nó không hề thấy ghét hấn .

Cầm menu trên tay nó gọi rõ to .

-Chị em kem NZ socola bạc hà . – nó chỉ vào menu nhìn chị nhân viên – Ê ! ăn gì - nó cũng không quên hướng mắt sang hấn .

-Gì cũng được . – hấn bấm bấm điện thoại mắt không nhìn trả lời .

-Chị ơi có loại kem nào tên “ GÌ CŨNG ĐƯỢC” không ạ . – nó nhấn mạnh .

nghe thấy vậy hấn nhú mày ngược lên .

-Vani dừa – hấn trả lời cộc lốc .

-Chị ơi cho em thêm hai phần socola wiki mùa hè này nữa – nó gọi thêm phần chỉ vào menu .

Hấn đã vờ đánh nước bọt , đưa tay lau mồ hôi trán ra vẻ lo lắng ...

-Ăn chơi kiểu này , thì kem nó chua lắm ý !

-Ồ anh bị gì thế @@ kem ngọt mà – nó ngây thơ nhìn hấn hỏi lại .

-Cô nhìn menu nè , 100k một ly đó gái không biết cô sao chứ tôi chết đầu lưỡi rồi đó .

Nó ôm bụng phì cười , không ngờ hấn cũng biết đùa những câu như vậy .

-Kệ cho anh chết , anh mời tôi mà , tôi chỉ việc xơi thôi còn lại Thế Hiển cần hết ha ha .

Từng thìa kem mát lạnh , ngọt ngào tan nhanh trong miệng nó , nỗi buồn cũng theo đó dần dần trôi xuống dạ dày . Hấn ngồi nhìn nó thưởng thức từng ly kem mà không chớp mắt . ” Con nhóc này lúc nào cũng vô tư dễ cười quá chừng ...! ” Làm cho hấn thần thờ chết đi được >v< .=“”>

111. Chương 54 : Gặp Lại (Phần 2)

Hoàng Long vội vã lái xe rời khỏi Novotel , chưa tới 15 phút sau anh đã có mặt tại karaoke IDOL . Vừa mở cửa bước vào thì ôi thôi rồi anh trông thấy cảnh tượng hết sức kinh hoàng .

Nó cùng với Hoàng Nhi tay cầm ly bia tay cầm mic đang đọc nhạc vâng chính xác là đang đọc nhạc . Nhìn sang phía khác, người thì đang ôm bụng cười, người thì bịt lỗ tai, rồi như cào xé tâm can vì giọng hát của hai con nhóc tì.

Anh cũng nuốt nước bọt , ngấm lại giọng hát rất có “triển vọng” ở trước mặt đúng thật là nằm ngoài sức tưởng tượng .

- Hai người đó uống bao nhiêu rồi . – anh hét lớn vào tai Quốc Huy .

Mày xem đó thì biết – Quốc Huy chỉ tay về phía những lon bia nằm lăn lóc trên nền .

“ Gặp Long từ buổi đi đường , chiều nào ăn sườn bên góc phố . Thầm ước ăn ké nhưng nào có cho . Viết tâm tư lại thoiiiiiiiiiiiiiiiiiiii ” – nó hồn nhiên chế lời bài Về đầu mái tóc người thương cho anh nghe còn chạy đến choàng vai bá cổ anh . rồi đẩy anh ôm Hoàng Nhi .

“ I want nobody, nobody but you

I want nobody, nobody but you

I don't want nobody else

Love you more than my own self

I want nobody nobody, nobody nobody.

Hết chơi nhạc vàng rồi nó lại chuyển sang luôn cả hàn quốc , rồi cả nhẩy nhót trông rất vui vẻ .

Thế nhưng khi thấy nó như vậy anh lại càng thấy thương nó nhiều hơn , càng cười bao nhiêu thì giờ đây trong lòng nó lại buồn bấy nhiêu . Không thể kiềm lòng được hơn nữa , anh chạy đến bế sức nó lên .

-Về thôi , trễ rồi mày đưa Hoàng Nhi về giúp tao – anh nhìn Quốc Huy nói .

-Rồi , Ngọc Quỳnh ! để tao khỏi phải nhìn – Đăng Khôi lên tiếng trước anh nói .

Gật nhẹ đầu rồi anh bế nó ra khỏi quán mặt dù cho nó la hét , đánh anh , cắn anh đủ các kiểu . Nhưng anh vẫn cứ mặt kệ sự bướng bỉnh mà bước tiếp đi .

-Hoàng Long , em muốn đi bộ . – nó nói giọng say sấn .

-Em như thế này mà đi bộ cái gì – anh phát bực vì nó đang say sấn .

-Không biết , đó là điều em muốn ngay lúc này – nó lay lay cánh tay như ăn vạ , sau một hồi đòi co một hai đòi đi về bằng hai chân và anh phải công nó anh cũng đành chịu thua , nghe theo nó đi dạo mát đêm khuya cùng một heo con dễ thương trên lưng .

Phố đêm vắng vẻ giữa những ngày hè nóng oi ả , lâu lâu lại có tiếng còi xe vang lên giữa không gian im ắng , cùng vài tiếng cười cười nói nói của dòng người qua lại Không quá ồn ả mà cũng chẳng quá tĩnh mịch, vừa sôi động lại thật bình thân và yên bình . Mồ hôi trên trán nhễ nhãi từ lúc nào không hay , nhưng công nó như thế này anh không hề thấy mệt , mà thay vào đó là một cảm giác hạnh phúc hơn bao giờ .

Bất chợt có thứ gì đó âm ẩm đang thấm trên vai áo anh , làm anh sượng người lại như phát hiện ra điều gì đó nghiêng đầu về phía nó .

-Hức hức, Hoàng Long đừng buông tay em – nó nói lẩm bẩm .

-Minh Anh , em ổn chứ ? – anh nhíu mày lo lắng hỏi , nhưng chẳng thấy nó trả lời chỉ thấy nó đang nấc lên từng hồi trên lưng anh .

Đặt nó ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó anh ngồi thấp đối diện đưa tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi lã chã trên khuôn mặt tròn trĩnh của nó , nhưng không hiểu vì sao khi lau đi nó lại càng khóc nhiều hơn .

-Hu hu , anh đó xấu xa lắm – nó méo máo nói .

-Ừ anh là kẻ xấu , anh xin lỗi !

-Sao anh lại ở đây cơ chứ , giờ anh phải ở bên chị ấy chứ , chị ấy quay về rồi mà – nó nói giọng đầy hờn trách, nhưng rồi nó xiu xuống, nó nói trong đôi mắt đang ngấn lệ, mọi thứ nhạt nhòa đi thật chậm rãi. – Anh quay về với người ta đi , em không muốn ... vì em mà anh làm tổn thương người ta, em không muốn mọi thứ trở nên tệ hơn,... em lại càng không muốn anh khó xử...

Sau những câu nói của nó anh không thể nào mà bình tĩnh được hơn nữa liền ôm chặt nó vào lòng mình mặc cho nó đang cố đẩy anh ra và đánh vào hai vai anh mà khóc nức lên. ” Một Minh Anh hay cười nhưng hôm nay lại khóc sụt sùi như mèo vậy chỉ vì anh ư ? ” bản thân anh thấy mình thật tồi .

-Ngoan , em đừng nghĩ gì cả , đừng lo lắng điều gì cả , vì giờ đây anh chỉ có Minh Anh thôi .

-Anh đừng nói như thế... Chưa một lần nào anh nói với tất cả mọi người em là gì của anh hay chúng ta là gì của nhau , à không thậm chí anh chưa từng nói với em một lời nào nữa cơ mà híc Là do em ngộ nhận thôi ! Là do em..... – nó ghen ngào quả trách anh trong cơn say kèm với những dòng nước mắt cứ thi nhau tuông ra .

“ ưm... ưm...mm....” – không kiềm lòng được thêm nữa anh đặt nụ hôn nồng cháy lên môi nó , nó lấy hết sức vùng vẫy để đẩy anh ra nhưng nụ hôn nóng bỏng của anh dường như đã làm nó mất hết sức lực mà tự nguyện đáp trả ...

-Minh Anh , em nghe cho rõ từng lời mà tôi nói đây ... - anh nhìn sâu vào mắt nó nghiêm nghị .

-Ngây thời tại điểm này và sau này Nguyễn Minh Anh chính là BẠN GÁI của Nguyễn Hoàng Long , không được phép có sự thay đổi nào nếu như chưa có sự cho phép của tôi . – anh nói từng lời một cách bá đạo và chắc nịch .

Còn khoảng khắc nào lại hạnh phúc hơn bây giờ nữa chứ mọi thứ như đang ngưng đọng lại một cách nhẹ nhàng, những lời nói đó thật ấm áp biết bao chẳng phải những điều này nó đã bao lần thầm mơ sẽ được nghe thấy hay sao ? Dù là trong giấc mơ nó ngủ hằng ngày nó cũng muốn được nghe một lần đó sao ? Và giờ đây nó đã tận tai nghe từng câu từng chữ do chính miệng anh nói ngoài hai chữ “ Hạnh Phúc ” nó không biết phải diễn tả như thế nào hơn nữa .

Ánh mắt nhìn anh trêu mếu , nó đưa bàn tay bé nhỏ của mình lên áp vào má anh , cười mỉm . Cầu mong mọi thứ bây giờ đều là sự thật không phải một giấc mơ .

-Hoàng Long , em yêu anh nhiều lắm ...

—

Reng... reng...reng...

Nằm lún lún trên chiếc giường , tư thế đang ôm gối mà chu môi lên hun . anh đứng bên cạnh giường nhìn cười không nổi , liền đôi nhẹ chiếc gối vào mặt nó .

Bị chiếc gối ném thẳng vào mặt , nó lừ đừ mở mắt ra nhìn xung quanh , mắt nheo nheo vì ánh sáng đập vào mắt . Rồi trông thấy anh đứng sừng sững trước mặt nó mới giật mình .

“ oimeoi , thì ra nãy giờ là mình mơ hay sao , thế mà sao trên môi ngọt ngọt thế này , thôi Minh Anh tỉnh lại đi ,đời nào mà anh ấy lại tỏ tình với mày”

[tg : mền đét ơi , người ta tỏ tình với cô đêm hôm qua mà cô quên hết là saoooo , mơ cái đầu cô ý =]]]]]

-Gì vậy mới sáng đã gây chuyện rồi ư – nó đã vờ cấu gắt để che sự ngỡ ngàng

Chắc hôm qua tại nó uống hơi nhiều nên lác nhẹ cái đầu cho tỉnh , anh thấy vậy ngồi xuống cạnh nó đưa tay xoa vầng thái dương cho nó .

-Ngủ mơ gì , mà cười dữ thế . – anh vừa xoa vừa cong môi nhắc lại .

-Không gì hết – nó nói cộc lốc .

Vì sao anh lại tỉnh bơ như thế này chứ , và rồi rốt cuộc tại sao nó lại nằm trên nệm êm chăn ấm như thế này ??? Nó còn nhớ là đang cùng với Hoàng Nhi hát hò mà , tại sao mọi thứ rồi tung thế này ??? Còn anh sao anh lại quan tâm nó như không hề có chuyện gì xảy ra như thế này , rồi người con gái ấy sẽ như thế nào nếu thấy anh như vậy với nó ??? . Hàng ngàn vấn đề đang chạy xoay vòng trong đầu nó .” Không suy nghĩ nữa ” nó theo phản xạ đẩy ra .

Anh quan sát thấy mặt nó đang có vẻ nghiêm nghị , hiểu ý liền nhích tới gần hơn vòng tay qua phía trước nó , ngả người xuống nệm kéo luôn nó .

-Buông ... buông ra – nó ấp úng .

-Nằm im , hừ là bị phạt – anh kéo nó lại gần , nhắm mắt hôn lên mái tóc nó .

Nó mở to đôi đồng tử của mình vừa cảm nhận sự dịu dàng đến từng phút giây kia , người nó nóng ran lên , con tim thì đập liên hồi . Cứ tưởng đâu khi sự xuất hiện của người con gái kia thì anh sẽ lạnh nhạt với nó , anh và nó sẽ như trước kia không có gì với nhau cả .

Và giờ đây bên nó như thế này , anh chẳng phải đang vô tình khiến nó thành kẻ thứ ba hay sao , rồi người đó sẽ tổn thương như thế nào .

-Em đừng nghĩ gì cả được không ? – mắt anh vẫn nhắm , tay vẫn ôm nó lên tiếng yêu cầu .

-Ừm – nó gật nhẹ , dù như thế nào đi chẳng nữa hôm nay hay ngày mai có chuyện gì sẽ bất ngờ xảy ra nó không cần biết mà suy nghĩ nhiều nữa , chỉ cần còn trong vòng tay ấm áp của anh nhiều đó là đủ rồi .

Sống cho hiện tại , còn chuyện ngày mai hãy để mai tính .

“ cốc... cốc...” tiếng gõ cửa vang lên đưa hai người về với thực tại .

-Em đi rửa mặt thay quần áo . – nó nói rồi chạy lẹ vào nhà tắm .

Anh không nói gì chỉ cười nhẹ chạy đến mở cửa nghĩ là Hoàng Nhi đang gọi ...

“ cách ” .

-Hôm nay dậy sớm vậy à ?

Vừa nói xong anh ngược mặt lên nhìn thì chợt khựng lại có chút ngạc nhiên .

-Uyển Nhi ?

-Hihi , em cứ sợ mình nhầm phòng , lâu rồi mới

-Chúng ta xuống ăn sáng thôi – không đợi Uyển Nhi nói hết câu , anh đã nhanh kéo cô đi .

Uyển Nhi thấy hơi kì nhưng lắc đầu thôi suy nghĩ rồi cùng anh xuống nhà , nó ở trong toilet định đưa đầu ra chào Hoàng Nhi nhưng lại nghe giọng nói lạ nên đứng im một chỗ .

“ Thì ra là chị ấy” – nó nghĩ thầm rồi thở dài .

Quần áo tươm tất nó lê từng bước xuống nhà , khuôn mặt vẫn tươi cười như mọi khi chào hỏi mọi người .

-Zen Khùm ! – nó nói đùa chào rồi đi thẳng vào bếp lấy chai nước suối tuông một hơi đến cạn .

-OMG! Chị mới ở sa mạc về à . – Zen chọc nó .

-Uống nước giảm cân – nó nhếch mặt trả lời .

Thấy Uyển Nhi đang nhìn mình , nó cười nhẹ chào hỏi , rồi bước đi , thấy vậy Hoàng Nhi lên tiếng hỏi .

-Minh Anh , cậu đi đâu à .

-Ừm , mình có hẹn với đám bạn cũ . – nó trả lời , rồi xoay đầu đi thẳng .

-Gin , chị ấy ổn chứ - Zen nhìn sang anh hỏi .

Anh lạnh lùng và giữ thái độ im lặng không nói gì cả , nhưng cô gái nhỏ bên cạnh anh thì khác , Uyển Nhi cong môi cười nhẹ .

“ Chỉ mới bắt đầu thôi Nguyễn Minh Anh ”.

—

Lang thang dưới phố tóc bay phất phới trong gió đưa nó thả hồn mình vào không gian , nơi nó sống bình yên lắm nhưng sau lòng nó lại ồn ào như thế này , từng bước chân cũng trở nên nặng trĩu như thế này cứ như đeo gong , tâm trí nó bây giờ chơi với lắm , cứ đi vậy thôi chứ đâu biết đâu là điểm dừng chân ? .

Nổi lòng không biết chắc chứa nơi nào , chỉ thấy lòng không vui đi nổi . Đà Nẵng đang mùa hè nắng gắt sao mà cảm thấy lạnh tê buốt đến thế này .

-Haizz lạc lõng quá ! - nó gượng cười thở dài .

“ bíp ...bíp...” tiếng coi in ỏi làm nó quay đầu lại nhìn xem , là ai kẻ nào dám phá đám dòng tâm trạng của nó .

-Ê lợn Minh Anh ! – hấn gờ bỏ cái nôi cơm điện trên đầu mình xuống , còn lớn tiếng gọi to .

Thật muốn chết không chứ , đang ở đường xá hấn không dùng kính ngữ đã đành vậy mà còn hô to gọi lớn nó như vậy . Đúng là đang buồn mà gặp tên Thế Hiển , thì làm nó bực thêm tạo thành BUỒN BỰC về phía mình , nó chạy đến .

-Điên hả tên kia . – nó nhéo bên hông hấn một cái .

-Ha ha , cô mà cũng sợ mất mặt à – hấn vẫn cười nham nhở.

-Ồ ! mặt tôi không dày như anh đâu – nó trẻ môi đáp .

-Đẹp trai đi cùng với chai mặt – hấn cong môi trả lời .

-Anh...anh..hứ không nói với người cãi cuồng – nó nói rồi xoay lưng định đi .

-Lên xe ! – hấn nói như ra lệnh .

Chẳng cho nó cơ hội trả lời đồng ý hấn đã ngang tàn lấy chiếc mũ bảo hiểm to bự khác đội lên cho nó , khóa khuy nhanh chóng . Bây giờ có muốn không đi thì chắc hẳn cũng không xong với hấn .

Chưa kịp ngồi ngay ngắn hấn đã cho nổ máy phóng xe lao đi , tiếng gầm xe vang lên to lớn cả con phố. Đi với hấn chỉ thêm mất mặt chứ chẳng tự hào được gì cả , thế mà chả hiểu sao có rất nhiều cô gái lại thích ngồi lên chiếc xe moto to bự này cùng với hấn .

Dừng xe trước một quán kem hấn cho xe dừng lại .

-Ăn không ? – hấn hướng về phía nó nhếch mắt nói .

“ à lại tính chơi mình đây chứ gì ” .

-Anh đang khoe mình mới thay phanh trá hình đây à , cơ mà công nhận ăn thật đấy !

-Cô khủng à ? – hấn đưa tay lên trán nó đo nhiệt .

-Bỏ tay xuống – nó hất tay cau có .

-Chê thì khỏi ăn , Anh lợn nhà ta bữa nay chê thức ăn ta ơ – hấn buông lời giễu cợt .

-Anh bao thì ăn thôi sợ - nó nhún vai vút mũ cho hấn rồi đi thẳng vào quán khỏi chờ đợi hấn làm gì .

Quán kem này mới mở nên khách cũng không tấp nập nhiều lắm , cũng như thường lệ nó chọn một bàn gần cửa sổ. Nhìn thấy ánh mắt dáo dạt của hấn cứ lia góc quay ra xung quanh rồi nhìn ra đường, hấn tỏ vẻ thích thú ” Cũng không tệ ” . Cả hai ngồi yên thuyên đủ điều , tuy hấn tính cách bá đạo một chút hay nổi điên một chút nhưng chẳng hiểu khi đi cùng với hấn hay bị hấn chọc điên tiết lên . Nhưng nó không hề thấy ghét hấn .

Cầm menu trên tay nó gọi rõ to .

-Chị em kem NZ socola bạc hà . – nó chỉ vào menu nhìn chị nhân viên – Ê ! ăn gì - nó cũng không quên hướng mắt sang hấn .

-Gì cũng được . – hấn bấm bấm điện thoại mắt không nhìn trả lời .

-Chị ơi có loại kem nào tên “ GÌ CŨNG ĐƯỢC” không ạ . – nó nhấn mạnh .

nghe thấy vậy hấn nhú mày ngược lên .

-Vani dừa – hấn trả lời cộc lốc .

-Chị ơi cho em thêm hai phần socola wiki mùa hè này nữa – nó gọi thêm phần chỉ vào menu .

Hấn đã vờ đánh nước bọt , đưa tay lau mồ hôi trán ra vẻ lo lắng ...

-Ăn chơi kiểu này , thì kem nó chua lắm ý !

-Ồ anh bị gì thế @@ kem ngọt mà – nó ngây thơ nhìn hấn hỏi lại .

-Cô nhìn menu nè , 100k một ly đó gái không biết cô sao chứ tôi chết đầu lười rồi đó .

Nó ôm bụng phì cười , không ngờ hấn cũng biết đùa những câu như vậy .

-Kệ cho anh chết , anh mời tôi mà , tôi chỉ việc xơi thôi còn lại Thế Hiển cân hết ha ha .

Từng thìa kem mát lạnh , ngọt ngào tan nhanh trong miệng nó , nỗi buồn cũng theo đó dần dần trôi xuống dạ dày . Hấn ngồi nhìn nó thưởng thức từng ly kem mà không chớp mắt . ” Con nhóc này lúc nào cũng vô tư dễ cười quá chừng ...! ” Làm cho hấn thần thờ chết đi được >v<>

112. Chương 55 : Họ Là Couple .

-Ồ anh không ăn à , anh không ăn tôi hết luôn đó .

-Đừng hòng nha ” hêuuuuu ” :3 – Thế Hiển trề môi trêu nó.

Nói xong hấn và nó cầm muỗng lên lườm liếc nhau như cầm kiếm chuẩn bị ra trận, trong tích tắc.... miệng hai người nhoe nhoét socola và màu trắng của vani , thấy thế họ lấy giấy vùi lau miệng rồi nhìn nhau cười rất sảng khoái . (T/g : Nói chung là nhìn thôi mà thấy tội hai ly kem gê :|)

Tiếng cười rộn rã cả một góc phòng , mấy người nhân viên đứng đó cũng thấy thú vị mà bùm miệng cười theo ...

Đột nhiên cánh cửa hé mở, một đôi nam nữ bước vào trước sự trầm trồ của mọi người xung quanh, mọi thứ đang diễn ra rất tự nhiên cũng vì thế mà gián đoạn. Cả khuôn mặt Minh Anh chợt sững lại, hấn thấy vậy cũng nhìn ra xem thử không khác gì nó.... hấn tuy bất ngờ nhưng vẫn giữ bình tĩnh, đôi mắt trở nên lạnh lẽo hơn.

Trông thấy Minh Anh , Uyển Nhi cười thầm trong bụng trời thật là giúp cô. Không ngờ lại cho cô gặp tại đây, cô cười thầm một cách nham hiểm, sẵn tay cô kéo Hoàng Long lại chỗ nó để chào hỏi.

-Ừa Minh Anh thật là trùng hợp – cô khoát cánh tay của anh một cách thân mật hơn.

-Trời nóng quá, không gì bằng một ly kem ! – Minh Anh tươi tắn giơ ly kem lên lắc lắc trông thật đáng yêu.

Uyển Nhi tưởng như được đà, tính đánh thêm vào tâm lí nó nhưng thoáng thấy người con trai đang ngồi cùng, cô bỗng lùi ra sau vài bước, trái tim cô như có ai đó đang bóp nghẹn lại.

Dáng vẻ ấy, khuôn mặt ấy, đến đôi môi và cả mái tóc vẫn như xưa “không hề thay đổi”. Chỉ trừ ánh mắt đó... ” lạnh lẽo đến đáng sợ ”. Cô tự trấn an bản thân phải xem như không có gì.

-Thế Hiển đã lâu không gặp – cô đặt tay lên vai Thế Hiển âu yếm.

-Cảm ơn, tôi không quen cô – hấn nói rồi hất tay Uyển Nhi sang một bên .

Bị hấn đối xử như vậy , có chút gì đó gọi là hụt hẫng đang len lỏi trong lòng Uyển Nhi khiến cô rụt tay lại. Hoàng Long đứng đăm chiêu nhìn nó này giờ không chớp mắt, còn nó vẫn cứ cúi gầm mặt xuống như thể trốn tránh hai người đang đứng trước mình . (T/g : Thực chất là nó đang nhâm nhi phần kem của nó một cách ngon lành -_-)

-Em ăn gì mà như mèo thế này – hấn lấy giấy nhướn sang chùi nhẹ cho nó một cách ân cần.

Vẫn còn đang tập trung chuyên môn nên chẳng biết trời trăng chi cả, mặc cho hấn lấy giấy lau cho nó. Vì thế làm Uyển Nhi trối dậy một cơn ghen tức, liền kéo anh ngồi cùng xuống.

-Ngồi chung luôn cho vui nha ! À mà... chắc đây là bạn trai Minh Anh đúng không?– Uyển Nhi tươi cười.

-Ồ... cũng đúng Thế Hiển là con trai mà! Không nhẽ là bạn gái - Nó cười cười nhìn anh và Uyển Nhi.

-Có vẻ, tiểu thư đây thích tìm hiểu chuyện tình cảm của người khác nhỉ? – hấn nhếch môi cười đều.

-Câu không nói gì đằng hoàng được thì tốt nhất im lặng đi !– anh trầm giọng nói .

-Ồ , tôi có vẻ đã chọc nhầm ” BẠN GÁI” của thiếu gia đây – hấn cũng cười như kiêu của Minh Anh .

Càng lúc thì bầu không khí trở nên u ám hơn, thấy vậy Thế Hiển cũng âm thầm hiểu được liền nhẹ nhàng đặt muỗng xuống.

-Ê, ” Hêu con” ăn đủ rồi , chúng ta đi thôi . – Thế Hiển mỉm cười nhìn nó.

-... – nó nhìn hấn gật đầu .

-Hai anh chị ngồi chơi, em về trước nhaaaaa ! Bye – Nó lí lắc vẫy tay chào định rời khỏi bàn cùng hấn, nhưng rồi bàn tay ấm áp của anh giữ chặt lấy cánh tay nó.

-Hoàng Long ! Đau em ... – ánh mắt nó trở nên long lanh vì lực ghi chặt từ anh quá mạnh.

-Không được đi ! – anh nói như ra lệnh .

-Hoàng Long , tôi nghĩ hình như cậu đang nhầm lẫn gì ở đây sao ? – hấn nhú mày đưa tay xoa xoa vầng thái dương già vờ suy nghĩ.

Nó nhìn sang Uyển Nhi lần nhìn về phía anh rồi gỡ nhẹ bàn tay anh ra .

-Hoàng Long , “BẠN GÁI” anh đang nhìn kìa– nó thản nhiên nói.

Câu nói của nó làm cứng đờ cả người anh, tâm trạng giờ đây của anh trông tệ đi rõ rệt, ” Chẳng phải anh đã tuyên bố trước mặt nó , nó chính là “BẠN GÁI” anh hay sao ”. Sao bây giờ nó lại thốt ra những lời nói đó, nhìn theo bóng nó khuất dần mà lòng anh lạnh lẽo biết bao nhiêu .

-Hoàng Long , anh có vẻ quan tâm Minh Anh đấy , chẳng phải cô ấy cũng chỉ là “Ô SIN” hay sao? – cô vờ đọc chữ trong phần menu.

Những lời nói của Uyển Nhi như đang xúc phạm làm anh cảm thấy khó chịu , quay sang nhìn cô nhú mày.

-Cô ấy không phải ô sin , và em cũng đừng bao giờ đánh giá người khác bằng những gì em thấy bên ngoài.

-Anh có việc phải về công ty giải quyết , để anh đưa em về !– anh nói không chút thái độ.

Uyển Nhi hơi nhăn mặt, thấy được thái độ tình cảm của anh dành cho nó không phải là ít. Chẳng ngờ rằng mình đã vô tình đi sai một nước cờ khi gọi nó là ô sin trước mặt anh, nên đành im lặng cười tươi theo anh ra về.

-Thế Hiển , anh đi chậm một chút đi được không – nó hét lớn trong tiếng gió .

-Sợ thì cứ ôm chặt thêm vào . – hấn cũng hét lớn để nó có thể nghe được .

-Anh mà dừng xe thì chết với tôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !

Từ lúc bước ra khỏi quán kem Thế Hiển im lặng đến đáng sợ nhưng khoé mắt hấn đã đỏ hoe cả lên. Hấn phóng như điên, lạng lách một cách tối đa khiến người ngồi sau nhắm tịt mắt lại sợ run người, con xe moto vẫn bon bon trên đường cùng với tiếng gầm vang ầm ầm làm ai cũng phải chú ý đến.

“kít...kítttttt..”

Chạy một hồi không ngờ hấn lại chạy lên đường đèo Sơn Trà này, đá chống xe ven đường hấn vứt bỏ chiếc mũ bảo hiểm rồi chạy ra vách núi gào thét thanh trước sự ngỡ ngàng của nó .

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ! Khốn nạnnnnnnn , đã đi sao còn quay vềeee , sao cô không biến mất khỏi mắt tôi luôn điiiiiiiiii ..

Hấn hét đá rồi đánh đấm vào thân cây như muốn trút bỏ hết mọi thứ, và rồi thả mình xuống nằm trên nền cỏ xanh rờn... hấn thả từng hơi thở vào gió lộng chiều tà.

Nó từ phía chạy đến chủ động ngồi xuống bên cạnh hấn, tâm trạng nó giờ đây cũng không khác gì hấn, muốn ghen tuông , muốn khóc muốn đủ thứ nhưng lại bất lực .

-Tôi thật sự không ngờ anh lại buồn hơn cả tôi – mắt nó nhìn xa xăm mà nói .

-Cô thì biết cái gì – hấn trả lời cộc lốc .

-Thấy người con trai mình thương tình tứ với người khác như vậy tôi đây còn buồn rất nhiều huống gì là anh , muốn đối diện với bản thân đã khó rồi giờ phải chứng kiến người con trai mà mình thích đang trong tay với người con gái phải không? – nó thở hắt ra nói một trào .

Hắn như chết lặng giữa những câu nói của con nhỏ đang ngồi trước mặt hắn , gì chứ nhỏ này đang nghĩ hắn bị gay hay chẳng mà nói chuyện kiểu như vậy ...???

-Giờ tôi mới hiểu vì sao anh hay ăn hiếp tôi như vậy , thì ra chúng ta thích chung một người con trai haizz – nó nói rồi ngán ngẩm lắc đầu như đang cảm thông với hắn.

-Này , lộn Minh Anh cô đang nghĩ tôi thích cái tên lúc nào cũng mặt lầm lì đó à – hắn nói rồi cốc lên đầu nó một cái .

-Ừi da ! Đau thì thì ... có sao đâu tôi hiểu mà, giới tính đâu do bản mình lựa chọn được đâu – nó xoa xoa cái đầu .

-Aisssss ! cô dẹp cái suy nghĩ đó cho tôi **LIỀN NGAY VÀ LẬP TỨC** . – hắn rít lên hăm dọa .

Nó dường như hiểu ra là mình hiểu lầm hắn liền bặm miệng xê ra xa một chút rồi cười trừ “ hihi”. Cũng cảm thấy bị hớ hời, nó dậm chiêu đưa tay lên cảm suy nghĩ, nhúu mày một hồi liền vỗ tay cái “ bộp” .

-Vậy là anh thích chị ấy , chị ấy phải không ? – mắt nó sáng rỡ nhìn hắn cười nói .

-Có vẻ cô hạnh phúc trên nỗi đau người khác nhỉ . – hắn xoay đầu liếc nó .

Nó làm bộ như sợ hãi, mở to đôi đồng tử mà nhìn hắn, tập hai bị hớ. Nó tự trách mình sao lại ngu ngốc cười trên nỗi buồn người khác như thế này, chả giống phong cách của Minh Anh chút nào .

-Vậy là tình tay ba giữa ba người ư ? – mắt nó cụp xuống .

-Cô có thể chịu đựng được khi mọi thứ diễn ra trước mắt mình như thế ư ?

-Vậy tôi có thể làm được gì hơn ?

-Lộn Minh Anh mà tôi biết thì bắt chấp mọi thủ đoạn để cứu tên đó mà .

-Nhưng chị ấy thì khác, tôi thua xa . Vả lại ai cũng được miếng sao anh ấy thấy hạnh phúc thấy vui được rồi , tôi không muốn làm anh ấy khó xử cho nên...

-Khùng ! - hắn nói rồi đưa mắt lên nhìn bầu trời.

-Còn anh , kẻ ngông cuồng như anh sao lại để chị ấy ra đi. À mà quên anh đâu hơn anh ấy được cái gì .

-Aisss ! Nhỏ kia , cô không nói ai bảo cô căm à ! – hắn ngồi bển dậy nhăn mặt như khỉ .

-Plè , không sợ anh đâu .

-Ừ thì đi bộ về nhá . – vừa dứt câu hắn đứng dậy phui phui rồi đi thẳng một hơi ra xe .

Nó liền giật mình theo phản xạ mà chạy theo, ai chứ tên này nói là làm chứ chẳng đùa .

-Ê giỡn giỡn thôi mà , núi đèo xa xôi nguy hiểm , anh nỡ bỏ một cô gái đáng yêu như thiên thần ở lại sao .

-Nói nửa tôi cho cuộc bộ . – nó cười tùm tùm rồi lật đặt đội mũ , leo lên xe mặc xác cho hắn chở đi đâu thì đi.

Tưởng hắn chở nó đi đâu , ai ngờ hắn chở nó đến công viên ASIAN PARK .

Lội hết trò này đến trò khác, đã không chán hắn cũng chẳng mệt, dường như vào đây là một quyết định đúng đắn, theo tự nhiên mọi phiền muộn của hai người như tan biến đi hết chỉ còn lại tiếng cười rộn rã .

-Ê chơi cái này đi – nó kéo hắn sang tàu điện .

-Qua đây trước chơi cái này ! – hắn nói như ra lệnh , vậy mà nó cũng đồng ý vui vẻ bước theo sau chơi nhiệt tình , chơi không ngừng nghỉ .

Mồ hôi thấm ướt trên mặt cả hai người , thoáng chốc đập vào mắt hắn .

-Ở đây , **CẤM** được đi đâu ngồi im đó .

Xong rồi hắn bỏ đi đâu mất tui , khoảng 5 phút sau hắn quay lại với hai ly nước và bịch khăn giấy trên tay. Cứ thế hai người rong chơi suốt buổi chiều tối mới trở về nhà .

-Tối rồi cảm ơn anh nha ! – nó vẫy tay .

-Hêu khùng mập xịttt ! – hần nói rồi phóng xe bỏ đi .

Vào nhà thì nó đã thấy anh đứng ngay cầu thang vòng tay trước ngực, bộ mặt đầy sát khí.. có vẻ như là chờ nó rất lâu rồi .

-Em có vẻ vui khi đi cùng tên đó !

-Ừ vui lắm ! – nó nói rồi đi thẳng một hơi lên phòng .

Đằng sau cánh cửa là từng dòng nước mắt lại đua nhau chảy ra, nó khó thở đến tột cùng .

“ Hoàng Long , xin lỗi anh . Đây là cách tốt nhất để anh khỏi bận tâm về em nữa”. ..

Ngày mới lại bắt đầu và kết thúc theo chu kì, nhưng tâm trạng của nó thì chẳng khá hơn chút nào, nó vẫn thái độ đó tránh mặt anh một cách rất dỗi là tự nhiên. Mỗi một con số trên tờ lịch trôi qua là bấy nhiêu ngày Uyển Nhi lui tới bên cạnh anh, làm khoảng cách của anh và nó cứ thế một xa hơn .

-Chào hai bác cháu đi học ! – nó cuối chào rồi bước đi vội .

Hai người lớn cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng chỉ ngán ngẫm lắc đầu . chuyện riêng của bọn trẻ tốt hơn hết để bọn nó tự giải quyết .

Dạo này nó cặm cuội vào sách vở nhiều hơn, ít nói lại và hiếm hơi lắm nó mới cười. Ngay cả Hoàng Nhi hay Uyên thuyền với nó đủ điều nhưng cũng chẳng tới đâu ngoài nghe được vài chữ “ ậm ừ , ờ , à” thì chẳng còn gì hơn.

Tin sốt dẻo của các trang báo là chuyện tình cảm mặn nồng giữa thiếu gia họ Nguyễn cùng cô người mẫu danh tiếng đang hot nhất hiện nay, cả trên trường cũng ngập tràn tiếng xầm xì to nhỏ .

-Ê mày nghe gì chưa, có tin đồn là chị Uyển Nhi với anh Long là một couple đó ! – học sinh 1.

-Gì mà tin đồn... ui xời... là thật đó. Từ khi Uyển Nhi về trường Hoàng Long ngày nào mà chả đưa đón chị ta – học sinh 2 .

-Báo chí hà rầm thế kia , chẳng qua hai người họ chưa lên tiếng để khẳng định thôi – học sinh 3 cười nói .

-Theo tôi nghĩ , thì họ vốn đã là ” Nam thanh Nữ tú ” tự bao giờ rồi , chứ đâu phải như ai kia ” Đĩa mà cứ đeo chân hạc ” ha ha – một nữ sinh khác thấy nó đi đến gần thì buông lời cười nhạo .

Những lời nói đó như vết dao cứa từng hồi vào tim nó nhói đau ! Vì sao chứ ? Họ có biết chuyện tình cảm là như thế nào đâu mà lại nói như vậy ? Sao họ có thể dễ dàng thoải mái buông lời làm tổn thương người khác ? Trong khi đó, chẳng ai làm tổn thương họ .” Con người thật quá đáng sợ ” khóe mắt nó đang cay xè nhưng vẫn không đến nỗi phải trào ra nước mắt, nó cười nhẹ.

-Các cô có vẻ có rất nhiều chuyện để thông báo quá nhỉ – giọng nói trầm ấm của hần ở đâu vang lên .

Bọn nữ sinh kia như thấy hổ liềm khép nép đứng sang một bên sợ sệt , hần lườm một cái rồi khoát vai nó đi khỏi chỗ đó .

-Cảm ơn !

-Khùng !

Đi được một đoạn thì người không muốn gặp lại xuất hiện ngay trước mặt, tự dưng hần quay lại ôm nó vào lòng thật chặt như không gặp lâu ngày .

-Minh Anh , anh nhớ em quá !

-Ồ , anh bị gì thế – nó nói lí nhí, chưa hiểu mô tê gì cả , đưa mắt nhìn thì mới thấy Uyển Nhi đang đứng trước mặt mình khoảng cách không xa .

Bị Uyển Nhi trông thấy thái độ cô hơi neho mảy, rồi nhếch môi cười mỉm như đang tính toán gì đó trong đầu. Nó quan sát nhưng vẫn thấy khó hiểu thì anh từ đằng sau lưng cô đi đến trông thấy cảnh tượng này, nó lúng túng không biết phải làm sao. Nhưng hấn ôm nó thật chặt giờ có muốn thoát cũng không thoát nổi nữa, nó chỉ có thể nhìn anh rồi nhoẻn miệng cười. Chẳng phải nó đang muốn thoát dần sự quan tâm từ anh hay sao ?

Anh bắt giác nắm lấy bàn tay của Uyển Nhi tiến đến chỗ nó và Thế Hiển .

-Có vẻ hai người đang hạnh phúc lắm. – Uyển Nhi cười mỉm nói .

-Ồ ! cũng thường – hấn nhún vai trả lời , đồng thời buông nó ra .

-Có vẻ của được một thiếu gia như Thế Hiển đây cô như vớt được cá vàng nhỉ – anh nói với một chút cảm xúc lạnh lùng.

“ Gì chứ ? Là anh đang khinh nó sao ? Anh tàn nhẫn với nó đến như vậy hay sao ? ” . Trái tim nó dần thất lại bởi lời nói của chính người mà nó rất dỗi yêu thương. ” Có lẽ đây cũng là cơ hội rồi, mạnh mẽ lên Minh Anh à ! ” Nó thở nhẹ.

-Ừ , anh ấy tốt với tôi thì lí do gì tôi không được quyền lựa chọn chứ đúng không ” THIẾU GIA ” Hoàng Long ? – nó cười nhếch môi đáp trả .

-Tôi mong cô giữ túi tiền của mình thật lâu .

-Ừ , còn gì nữa không ? – nó nói cộc lốc .

-Không gì ? – anh nói lạnh tanh .

-Vậy chúng ta đi thôi , em thấy hơi dỗi – nó nói rồi lay lay cánh tay hấn .

-Ok ! – hấn gơ tay tuân lệnh rồi khoát tay nó quay lưng bỏ đi.

Phía sau mỗi người một trạng thái, hai ý nghĩ. Uyển Nhi nửa đắc ý nửa lung lay, còn riêng anh đang đau nhói trong từng nhịp thở. Ít lâu sau đó hai người cũng rời đi, nắng vẫn cứ nhẹ và gió vẫn cứ dịu dàng như mọi ngày. Tuy nhiên ở góc khuất không xa, có một người từ đầu tới cuối đã dõi theo toàn bộ cuộc đối thoại và không bỏ sót chi nào. ” Sắp có phim để xem rồi, à mà hôm nay là thứ mấy nhể... ”

c END CHAPTER 55 d

113. Chương 55 : Họ Là Couple .

-Ồ anh không ăn à , anh không ăn tôi hết luôn đó .

-Đừng hòng nha ” hêuuuuu ” :3 – Thế Hiển trề môi trêu nó.

Nói xong hấn và nó cầm muỗng lên lườm liếc nhau như cầm kiếm chuẩn bị ra trận, trong tích tắc.... miệng hai người khoeo khoeo socola và màu trắng của vani , thấy thế họ lấy giấy vùi lau miệng rồi nhìn nhau cười rất sáng khoái . (T/g : Nói chung là nhìn thôi mà thấy tội hai ly kem gê :|)

Tiếng cười rộn rã cả một góc phòng , mấy người nhân viên đứng đó cũng thấy thú vị mà bụm miệng cười theo ...

Đột nhiên cánh cửa hé mở, một đôi nam nữ bước vào trước sự trầm trồ của mọi người xung quanh, mọi thứ đang diễn ra rất tự nhiên cũng vì thế mà gián đoạn. Cả khuôn mặt Minh Anh chợt sững lại, hấn thấy vậy cũng nhìn ra xem thử không khác gì nó.... hấn tuy bất ngờ nhưng vẫn giữ bình tĩnh, đôi mắt trở nên lạnh lẽo hơn.

Trông thấy Minh Anh , Uyển Nhi cười thầm trong bụng trời thật là giúp cô. Không ngờ lại cho cô gặp tại đây, cô cười thầm một cách nham hiểm, sẵn tay cô kéo Hoàng Long lại chỗ nó để chào hỏi.

-Ừa Minh Anh thật là trùng hợp – cô khoát cánh tay của anh một cách thân mật hơn.

-Trời nóng quá, không gì bằng một ly kem ! – Minh Anh tươi tắn gơ ly kem lên lắc lắc trông thật đáng yêu.

Uyển Nhi tưởng như được đà, tính đánh thêm vào tâm lí nó nhưng thoáng thấy người con trai đang ngồi cùng, cô bỗng lùi ra sau vài bước, trái tim cô như có ai đó đang bóp nghẹn lại.

Dáng vẻ ấy, khuôn mặt ấy, đến đôi môi và cả mái tóc vẫn như xưa “không hề thay đổi”. Chỉ trừ ánh mắt đó... ” lạnh lẽo đến đáng sợ ”. Cô tự trấn an bản thân phải xem như không có gì.

-Thế Hiển đã lâu không gặp – cô đặt tay lên vai Thế Hiển âu yếm.

-Cảm ơn, tôi không quen cô – hắn nói rồi hất tay Uyển Nhi sang một bên .

Bị hắn đối xử như vậy , có chút gì đó gọi là hụt hẫng đang len lỏi trong lòng Uyển Nhi khiến cô rút tay lại. Hoàng Long đứng đăm chiêu nhìn nó này giờ không chớp mắt, còn nó vẫn cứ cuối gằm mặt xuống như thể trốn tránh hai người đang đứng trước mình . (T/g : Thực chất là nó đang nhâm nhi phần kem của nó một cách ngon lành --)

-Em ăn gì mà như mèo thế này – hắn lấy giấy nhúng sang chùi nhẹ cho nó một cách ân cần.

Vẫn còn đang tập trung chuyên môn nên chẳng biết trời trăng chi cả, mặc cho hắn lấy giấy lau cho nó. Vì thế làm Uyển Nhi trố dầy một cơn ghen tức, liền kéo anh ngồi cùng xuống.

-Ngồi chung luôn cho vui nha ! À mà... chắc đây là bạn trai Minh Anh đúng không?– Uyển Nhi tươi cười.

-Ồ... cũng đúng Thế Hiển là con trai mà! Không nhẽ là bạn gái - Nó cười cười nhìn anh và Uyển Nhi.

-Có vẻ, tiểu thư đây thích tìm hiểu chuyện tình cảm của người khác nhỉ? – hắn nhếch môi cười đều.

-Cậu không nói gì đằng hoàng được thì tốt nhất im lặng đi !– anh trầm giọng nói .

-Ồ , tôi có vẻ đã chọc nhầm ” BẠN GÁI” của thiếu gia đây – hắn cũng cười như kiêu của Minh Anh .

Càng lúc thì bầu không khí trở nên u ám hơn, thấy vậy Thế Hiển cũng âm thầm hiểu được liền nhẹ nhàng đặt xuống.

-Ê, ” Hêu con” ăn đủ rồi , chúng ta đi thôi . – Thế Hiển mỉm cười nhìn nó.

-... – nó nhìn hắn gật đầu .

-Hai anh chị ngồi chơi, em về trước nhaaaa ! Bye – Nó lí lắc vẫy tay chào định rời khỏi bàn cùng hắn, nhưng rồi bàn tay ấm áp của anh giữ chặt lấy cánh tay nó.

-Hoàng Long ! Đau em ... – ánh mắt nó trở nên long lanh vì lực ghì chặt từ anh quá mạnh.

-Không được đi ! – anh nói như ra lệnh .

-Hoàng Long , tôi nghĩ hình như cậu đang nhầm lẫn gì ở đây sao ? – hắn nhíu mày đưa tay xoa xoa vầng thái dương già vờ suy nghĩ.

Nó nhìn sang Uyển Nhi lẫn nhìn về phía anh rồi gỡ nhẹ bàn tay anh ra .

-Hoàng Long , “BẠN GÁI” anh đang nhìn kia– nó thản nhiên nói.

Câu nói của nó làm cứng đờ cả người anh, tâm trạng giờ đây của anh trông tệ đi rõ rệt, ” Chẳng phải anh đã tuyên bố trước mặt nó , nó chính là “BẠN GÁI” anh hay sao ”. Sao bây giờ nó lại thốt ra những lời nói đó, nhìn theo bóng nó khuất dần mà lòng anh lạnh lẽo biết bao nhiêu .

-Hoàng Long , anh có vẻ quan tâm Minh Anh đấy , chẳng phải cô ấy cũng chỉ là “Ô SIN” hay sao? – cô vờ đọc chữ trong phần menu.

Những lời nói của Uyển Nhi như đang xúc phạm làm anh cảm thấy khó chịu , quay sang nhìn cô nhíu mày.

-Cô ấy không phải ô sin , và em cũng đừng bao giờ đánh giá người khác bằng những gì em thấy bên ngoài.

-Anh có việc phải về công ty giải quyết , để anh đưa em về !– anh nói không chút thái độ.

Uyển Nhi hơi nhăn mặt, thấy được thái độ tình cảm của anh dành cho nó không phải là ít. Chẳng ngờ rằng mình đã vô tình đi sai một nước cờ khi gọi nó là ô sin trước mặt anh, nên đành im lặng cười tươi theo anh ra về.

—
-Thế Hiển , anh đi chậm một chút đi được không – nó hét lớn trong tiếng gió .

-Sợ thì cứ ôm chặt thêm vào . – hấn cũng hét lớn để nó có thể nghe được .

-Anh mà dừng xe thì chết với tôiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiiii !

Từ lúc bước ra khỏi quán kem Thế Hiển im lặng đến đáng sợ nhưng khoé mắt hấn đã đỏ hoe cả lên. Hấn phóng như điên, lạng lách một cách tối đa khiến người ngồi sau nhắm tịt mắt lại sợ run người, con xe moto vẫn bon bon trên đường cùng với tiếng gầm vang ầm ầm làm ai cũng phải chú ý đến.

“kít...kítttttt..”

Chạy một hồi không ngờ hấn lại chạy lên đường đèo Sơn Trà này, đá chống xe ven đường hấn vứt bỏ chiếc mũ bảo hiểm rồi chạy ra vách núi gào thét thanh trước sự ngỡ ngàng của nó .

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA ! Khốn nạnnnnnnn , đã đi sao còn quay vềeee , sao cô không biến mất khỏi mắt tôi luôn điiiiiiiiiii ..

Hấn hét đá rồi đánh đấm vào thân cây như muốn trút bỏ hết mọi thứ, và rồi thả mình xuống nằm trên nền cỏ xanh rờn... hấn thả từng hơi thở vào gió lộng chiều tà.

Nó từ phía chạy đến chủ động ngồi xuống bên cạnh hấn, tâm trạng nó giờ đây cũng không khác gì hấn, muốn ghen tuông , muốn khóc muốn đủ thứ nhưng lại bất lực .

-Tôi thật sự không ngờ anh lại buồn hơn cả tôi – mắt nó nhìn xa xăm mà nói .

-Cô thì biết cái gì – hấn trả lời cộc lốc .

-Thấy người con trai mình thương tình tứ với người khác như vậy tôi đây còn buồn rất nhiều huống gì là anh , muốn đối diện với bản thân đã khó rồi giờ phải chứng kiến người con trai mà mình thích đang trong tay với người con gái phải không? – nó thở hắt ra nói một trào .

Hấn như chết lặng giữa những câu nói của con nhỏ đang ngồi trước mặt hấn , gì chứ nhỏ này đang nghĩ hấn bị gay hay chẳng mà nói chuyện kiểu như vậy ...???

-Giờ tôi mới hiểu vì sao anh hay ăn hiếp tôi như vậy , thì ra chúng ta thích chung một người con trai haizz – nó nói rồi ngán ngẫm lắc đầu như đang cảm thông với hấn.

-Này , lộn Minh Anh cô đang nghĩ tôi thích cái tên lúc nào cũng mặt lăm lăm lì lì đó à – hấn nói rồi cộc lên đầu nó một cái .

-Ừi da ! Đau thì thì ... có sao đâu tôi hiểu mà, giới tính đâu do bản mình lựa chọn được đâu – nó xoa xoa cái đầu .

-Aisssss ! cô đẹp cái suy nghĩ đó cho tôi LIỀN NGAY VÀ LẬP TỨC . – hấn rít lên hăm dọa .

Nó dường như hiểu ra là mình hiểu lầm hấn liền bậm miệng xê ra xa một chút rồi cười trừ “ hihi”. Cũng cảm thấy bị hớ lời, nó dăm chiêu đưa tay lên cầm suy nghĩ, nhú mồm một hồi liền vỗ tay cái “ bộp” .

-Vậy là anh thích chị ấy , chị ấy phải không ? – mắt nó sáng rõ nhìn hấn cười nói .

-Có vẻ cô hạnh phúc trên nỗi đau người khác nhỉ . – hấn xoay đầu liếc nó .

Nó làm bộ như sợ hãi, mở to đôi đồng tử mà nhìn hấn, tập hai bị hớ. Nó tự trách mình sao lại ngu ngốc cười trên nỗi buồn người khác như thế này, chẳng giống phong cách của Minh Anh chút nào .

-Vậy là tình tay ba giữa ba người ư ? – mắt nó cụp xuống .

-Cô có thể chịu đựng được khi mọi thứ diễn ra trước mắt mình như thế ư ?

-Vậy tôi có thể làm được gì hơn ?

-Lộn Minh Anh mà tôi biết thì bất chấp mọi thủ đoạn để cướp tên đó mà .

-Nhưng chị ấy thì khác, tôi thua xa . Và lại ai cũng được miếng sao anh ấy thấy hạnh phúc thấy vui được rồi , tôi không muốn làm anh ấy khó xử cho nên...

-Khùng ! - hấn nói rồi đưa mắt lên nhìn bầu trời.

-Còn anh , kẻ nông cuồng như anh sao lại để chị ấy ra đi. À mà quên anh đâu hơn anh ấy được cái gì .

-Aiss ! Nhỏ kia , cô không nói ai bảo cô câm à ! – hấn ngồi bển dậy nhăn mặt như khi .

-Plè , không sợ anh đâu .

-Ừ thì đi bộ về nhá . – vừa dứt câu hấn đứng dậy phúi phúi rồi đi thẳng một hơi ra xe .

Nó liền giật mình theo phản xạ mà chạy theo, ai chứ tên này nói là làm chứ chẳng đùa .

-Ê giỡn giỡn thôi mà , núi đèo xa xôi nguy hiểm , anh nỡ bỏ một cô gái đáng yêu như thiên thần ở lại sao .

-Nói nữa tôi cho cước bộ . – nó cười tủm tỉm rồi lật đật đội mũ , leo lên xe mặc xác cho hấn chờ đi đâu thì đi.

Tưởng hấn chở nó đi đâu , ai ngờ hấn chở nó đến công viên ASIAN PARK .

Lội hết trò này đến trò khác, đã không chán hấn cũng chẳng mệt, dường như vào đây là một quyết định đúng đắn, theo tự nhiên mọi phiền muộn của hai người như tan biến đi hết chỉ còn lại tiếng cười rộn rã .

-Ê chơi cái này đi – nó kéo hấn sang tàu điện .

-Qua đây trước chơi cái này ! – hấn nói như ra lệnh , vậy mà nó cũng đồng ý vui vẻ bước theo sau chơi nhiệt tình , chơi không ngừng nghỉ .

Mồ hôi thấm ướt trên mặt cả hai người , thoáng chốc đập vào mắt hấn .

-Ở đây , CẤM được đi đâu ngồi im đó .

Xong rồi hấn bỏ đi đâu mất tiêu , khoảng 5 phút sau hấn quay lại với hai ly nước và bịch khăn giấy trên tay. Cứ thế hai người rong chơi suốt buổi chiều tối mới trở về nhà .

-Tối rồi cảm ơn anh nha ! – nó vẫy tay .

-Hêu khủng mập xíttt ! – hấn nói rồi phóng xe bỏ đi .

Vào nhà thì nó đã thấy anh đứng ngay cầu thang vòng tay trước ngực, bộ mặt đầy sát khí.. có vẻ như là chờ nó rất lâu rồi .

-Em có vẻ vui khi đi cùng tên đó !

-Ừ vui lắm ! – nó nói rồi đi thẳng một hơi lên phòng .

Đằng sau cánh cửa là từng dòng nước mắt lại đua nhau chảy ra, nó khó thở đến tột cùng .

“ Hoàng Long , xin lỗi anh . Đây là cách tốt nhất để anh khỏi bận tâm về em nữa”. ..

Ngày mới lại bắt đầu và kết thúc theo chu kì, nhưng tâm trạng của nó thì chẳng khá hơn chút nào, nó vẫn thái độ đó tránh mặt anh một cách rất dỗi là tự nhiên. Mỗi một con số trên tờ lịch trôi qua là bấy nhiêu ngày Uyển Nhi lui tới bên cạnh anh, làm khoảng cách của anh và nó cứ thế một xa hơn .

-Chào hai bác cháu đi học ! – nó cuối chào rồi bước đi vội .

Hai người lớn cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng cũng chỉ ngán ngẫm lắc đầu . chuyện riêng của bọn trẻ tốt hơn hết để bọn nó tự giải quyết .

Dạo này nó cặm cuội vào sách vở nhiều hơn, ít nói lại và hiếm hoi lắm nó mới cười. Ngay cả Hoàng Nhi hay luyện thuyết với nó đủ điều nhưng cũng chẳng tới đâu ngoài nghe được vài chữ “ ậm ừ , ờ , à” thì chẳng còn gì hơn.

Tin sốt dẻo của các trang báo là chuyện tình cảm mặn nồng giữa thiếu gia họ Nguyễn cùng cô người mẫu danh tiếng đang hot nhất hiện nay, cả trên trường cũng ngập tràn tiếng xầm xì to nhỏ .

-Ê mày nghe gì chưa, có tin đồn là chị Uyển Nhi với anh Long là một couple đó ! – học sinh 1.

-Gi mà tin đồn... ui xời... là thật đó. Từ khi Uyển Nhi về trường Hoàng Long ngày nào mà chả đưa đón chị ta – học sinh 2 .

-Báo chí hà rầm thế kia , chẳng qua hai người họ chưa lên tiếng để khẳng định thôi – học sinh 3 cười nói .

-Theo tôi nghĩ , thì họ vốn đã là ” Nam thanh Nữ tú ” tự bao giờ rồi , chứ đâu phải như ai kia ” Đĩa mà cứ đeo chân hạc ” ha ha – một nữ sinh khác thấy nó đi đến gần thì buông lời cười nhạo .

Những lời nói đó như vết dao cứa từng hồi vào tim nó nhói đau ! Vì sao chứ ? Họ có biết chuyện tình cảm là như thế nào đâu mà lại nói như vậy ? Sao họ có thể dễ dàng thoải mái buông lời làm tổn thương người khác ? Trong khi đó, chẳng ai làm tổn thương họ .” Con người thật quá đáng sợ ” khước mắt nó đang cay xè nhưng vẫn không đến nỗi phải trào ra nước mắt, nó cười nhẹ.

-Các cô có vẻ có rất nhiều chuyện để thông báo quá nhỉ – giọng nói trầm ấm của hấn ở đâu vang lên .

Bọn nữ sinh kia như thấy hổ liềm khép nép đứng sang một bên sợ sệt , hấn lườm một cái rồi khoát vai nó đi khỏi chỗ đó .

-Cảm ơn !

-Khùng !

Đi được một đoạn thì người không muốn gặp lại xuất hiện ngay trước mặt, tự dưng hấn quay lại ôm nó vào lòng thật chặt như không gặp lâu ngày .

-Minh Anh , anh nhớ em quá !

-Ồ , anh bị gì thế – nó nói lí nhí, chưa hiểu mô tê gì cả , đưa mắt nhìn thì mới thấy Uyển Nhi đang đứng trước mặt mình khoảng cách không xa .

Bị Uyển Nhi trông thấy thái độ cô hơi nheo mày, rồi nhếch môi cười mỉm như đang tính toán gì đó trong đầu. Nó quan sát nhưng vẫn thấy khó hiểu thì anh từ đằng sau lưng cô đi đến trông thấy cảnh tượng này, nó lúng túng không biết phải làm sao. Nhưng hấn ôm nó thật chặt giờ có muốn thoát cũng không thoát nổi nữa, nó chỉ có thể nhìn anh rồi nhovn miệng cười. Chẳng phải nó đang muốn thoát dần sự quan tâm từ anh hay sao ?

Anh bắt giác nắm lấy bàn tay của Uyển Nhi tiến đến chỗ nó và Thế Hiển .

-Có vẻ hai người đang hạnh phúc lắm. – Uyển Nhi cười mỉm nói .

-Ồ ! cũng thường – hấn nhún vai trả lời , đồng thời buông nó ra .

-Có vẻ của được một thiếu gia như Thế Hiển đây cô như vớt được cá vàng nhỉ – anh nói với một chút cảm xúc lạnh lùng.

“ Gì chứ ? Là anh đang khinh nó sao ? Anh tàn nhẫn với nó đến như vậy hay sao ? ” . Trái tim nó dần thất lại bởi lời nói của chính người mà nó rất đối yêu thương. ” Có lẽ đây cũng là cơ hội rồi, mạnh mẽ lên Minh Anh à ! ” Nó thở nhẹ.

-Ừ , anh ấy tốt với tôi thì lí do gì tôi không được quyền lựa chọn chứ đúng không ” THIẾU GIA ” Hoàng Long ? – nó cười nhếch môi đáp trả .

-Tôi mong cô giữ túi tiền của mình thật lâu .

-Ừ , còn gì nữa không ? – nó nói cộc lốc .

-Không gì ? – anh nói lạnh tanh .

-Vậy chúng ta đi thôi , em thấy hơi đói – nó nói rồi lay lay cánh tay hấn .

-Ok ! – hấn giơ tay tuân lệnh rồi khoát tay nó quay lưng bỏ đi.

Phía sau mỗi người một trạng thái, hai ý nghĩ. Uyển Nhi nửa đắc ý nửa lung lay, còn riêng anh đang đau nhói trong từng nhịp thở. Ít lâu sau đó hai người cũng rời đi, nắng vẫn cứ nhẹ và gió vẫn cứ dịu dàng như mọi ngày. Tuy nhiên ở góc khuất không xa, có một người từ đầu tới cuối đã dõi theo toàn bộ cuộc đối thoại và không bỏ sót chi nào. ” Sắp có phim để xem rồi, à mà hôm nay là thứ mấy nhể... ”

c END CHAPTER 55 d

114. Chương 56: Cô Chỉ Là Kẻ Nói Dối !!!

Ổ chôn đông người mà sao nó thấy lạc lõng quá chừng, đi mãi đi mãi không ngờ lại về ngôi nhà năm xưa, nó đứng từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì ngoài sự im lặng. Vẫn màu trắng, cây cỏ quanh vườn thì rất tươi tốt như có người chăm sóc hằng ngày, chỉ có điều những tiếng cười xung quanh thì không còn.

Ngồi sụp xuống trước cổng nhà mình, nó vòng tay ôm lấy cơ thể dòng nước mắt từ khóe mi tự dung chảy ra đến nghẹn. Nó nhớ ba nhớ mẹ, nó ước gì ba mẹ lúc này đang ở đây mà dỗ dành nó, chứ không như tên xấu xa kia hết lần này đến lần khác khiến nó tổn thương.

Nó tựa lưng vào cánh cổng thì bị chơi với ngã ra đằng sau “ ứ ứ ” vài tiếng.

- Ủa không khóa - @@ nó hơi ngạc nhiên rồi theo phản xạ, đứng dậy vào trong.

Mọi ngõ ngách vẫn y nguyên, có điều màu hồng của hạnh phúc khi còn sum họp đầy đủ thì đã mất dần theo năm tháng, chỉ còn mỗi màu trắng toát u ám lạnh lẽo.

- Mẹ ơi con nhớ mẹ - giọt nước mắt lăn dài với nỗi buồn lòng nó.

Nó tìm đến chiếc ghế sofa nằm trải lòng rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay cho đến lúc trời lạng phở lên đèn mới giật mình mà tỉnh giấc.

Bước ra khỏi nhà căn nhà nó vẫn luyến tiếc nhìn ngắm thêm một chút nữa rồi mới thở dài bước đi.

- ước gì có thể trở về - đôi mắt sụp xuống.

Trở về với nơi mà nó đang sống, hiện tại ngoài áp lực đang ngày một nặng thêm thì nó chẳng thấy vui vẻ chút nào. Hình ảnh ngày ngày đập vào mắt nó đầu tiên khi bước chân vào là cặp đôi tiên đồng ngọc nữ cứ xoay quần bên nhau, cảm giác vừa nhói đau, vừa ghen tỵ len lỏi chạy khắp cơ thể nhưng chẳng làm được gì hơn ngoài sự im lặng, nó chỉ có thể nuốt đắng cay mà chịu đựng.

- Minh Anh về rồi à - Uyển Nhi lên tiếng chào nó.

- Chào - nó nói cộc lốc đi thẳng một hơi lên phòng.

Anh đứng đó trông thấy bóng dáng nhỏ bé ấy không nuốt trôi cơn bực dọc trong lòng, người con gái này lúc nào cũng biết cách chọc giận anh. Mỗi câu nói của người đó vừa khiến anh đau lòng, vừa khiến anh tức giận và càng làm anh muốn đến ngay trước mặt nó mà nói thẳng nói một trận ” rằng anh cần nó đến nhường nào ”.

Uyển Nhi lồng vào cánh tay anh mỉm cười, nhưng chưa kịp thì anh đã cố tình vung ra thoát khỏi.

- Uyển Nhi bây giờ trễ rồi để anh gọi trợ lý Trần đưa em về. Anh hơi mệt chút - anh ân cần nói.

Uyển Nhi gật nhẹ tươi cười đồng ý, mặc dù trong lòng bây giờ đang cảm thấy rất khó chịu vì thái độ của anh đang bị nó chi phối quá nhiều.

Novotel.

Đến phòng vừa bước vào, Uyển Nhi đã bị một bóng đen ôm chồm lấy từ phía sau. Cô hơi hoảng sợ cố tìm cách thoát thân nhưng lực của người đó tác động lên thân thể cô rất chặt không thể nào rời lỏng được. Cô chỉ biết cứ cố vùng vẫy, nhưng hơi thở và hình dáng này rất quen thuộc... “rất giống thật sự rất giống” giống với người đó. Bị bắt trong vòng tay này, sao cô chẳng muốn rời ra mà chỉ muốn đứng im để cảm nhận cái cảm giác gần gũi đã mất từ lâu nay.

- Sao em lại về đây ? Về rồi sao lại quên anh như thế hả ? - hấn gào lên như đang rất đau đớn .

- Thế Hiển ! - cô nắm chặt cánh tay của hấn , giọng nghẹn ngào .

- Tại sao em lại đối xử với tôi như vậy , tôi đã làm gì sai hả Uyển Nhi ? Em xem tôi là thằng hề đến thế sao hả - hấn gắng giọng , mắt hấn đỏ hoe cả lên nhìn chăm chăm vào cô .

- Không không - Uyển Nhi lắc đầu lia lịa- Là em nhớ anh , nhớ anh đến phát điên nhưng không thể bên anh lúc này được huhu - Uyển Nhi nói trong nước lưng tròn, cô ôm chặt hấn vào lòng để giải thoát bao nhiêu sự nhớ nhung kiềm nén suốt mấy năm nay .

- Tại sao là tên đó , tôi có chỗ nào không bằng tên đó , tại sao em chọn tên đó không phải tôi ? - hấn đẩy nhẹ Uyển Nhi ra hai tay nắm chặt hai vai cô mà gắng lên sự tức giận , giọt nước hấn kiềm nén trong khóe mắt cũng từ đó chảy ra .

- Thế Hiển , tin em chỉ...c ...ầ...ừm... Ừm...ừm....- không cho cô có cơ hội nói hết hấn đã khóa môi cô bằng một nụ hôn nồng cháy , một nụ hôn với bao nhiêu sự hờn ghen , trách móc , yêu thương lẫn cả sự nhớ nhung .

Cô vùng vằng một hồi không lâu nhưng rồi cũng buông thả đáp trả nụ hôn ấy , trong hơi thở có phần men say càng khiến hấn mạnh bạo hơn , bế Uyển Nhi lên giường chỉ sau vài phút ngắn ngủi chiếc váy cô mang trên người đã được hấn kéo xuống . Cô và hấn chìm đắm trong tình ái như thiêu đốt cơ thể của cả hai, bàn tay cô ôm lấy tấm lưng của hấn siết chặt....

“ Cạch ”

Anh mở cửa phòng nó bước vào thì trông thấy nó đã ngủ, có lẽ nó quá mệt mỏi với những chuyện xảy ra gần đây. Tiến lại đến bên giường của nó anh ân cần vuốt mái tóc của nó, hai mắt nó nhắm tịt lại nhưng sao khi anh đưa tay lên chạm nhẹ bờ má của nó thì dòng nước từ khóe mắt sao lại chảy ra, chẳng lẽ cả trong mơ nó cũng không được bình yên hay sao ?

-Minh Anh , anh xin lỗi . Đợi anh được chứ ? Mọi chuyện rồi sẽ sớm kết thúc thôi ! – anh nắm bàn tay nó giọng nói rất dịu dàng .

-Nếu phải chọn lựa thì người duy nhất anh chọn vẫn chỉ là MINH ANH – anh nhấn mạnh từng chữ.

Anh kéo chăn lên đắp cẩn thận cho nó rồi xoay lưng đi nhưng ngờ đâu một bàn tay nhỏ bé đang kéo anh lại .

-Hoàng Long , em tin vào anh được chứ ?– nó nói, mắt đang vẫn đang nhắm tịt lại .

-Ừm . – anh gạt đầu .

-Đừng đi – bàn tay nó nắm chặt không buông .

Anh mỉm cười kéo chăn ra nằm bên cạnh nó, một tay làm gối cho nó nằm, một tay kéo nó ôm vào lòng ... ấm áp.

Hấn thức dậy ôm đầu nhứt nhối vì hôm qua uống quá chén, nhìn sang một bên thì thấy thân hình người con gái nóng bỏng chỉ khoát trên mình chiếc áo sơ mi gợi lên đường cong hết sức quyến rũ. Không khỏi ngạc nhiên càng ngạc nhiên hơn đó chính là Uyển Nhi .

- Anh đừng kinh ngạc đến như vậy - Uyển Nhi trả lời mặc dù đang nướng bánh .

- Chuyện này là sao ? - giọng nói của hấn có chút chua ngoa .

- Đừng uống say sấn đến nhà người khác rồi hỏi thế ? Thôi nói đi, lại đây ăn cùng . - Uyển Nhi cười mỉm nói .

- Thôi khỏi , cảm ơn đại minh tinh nhiều . - hấn nói cộc lốc không nhìn .

Uyển Nhi nhúu mày ngược lên nhìn hấn khó hiểu những dòng suy nghĩ trong đầu cô thì nhau chạy đua .

” Thế Hiển mà cô quen đây sao ? sao lại thay đổi 360 độ nhanh chóng đến vậy, anh ấy không còn nhớ gì cả sao . Phải chăng anh ấy đã hết yêu cô rồi , vậy chuyện hôm qua là sao .”

Cô thôi suy nghĩ lấy lại niềm kiêu hãnh trên khuôn mặt .

- Tôi mong rằng thiếu gia đây lần sau đừng về nhầm nhà nữa . - cô cười nhếch môi trả lời .

Hắn đứng dậy gài cúc áo rồi bỏ đi một hơi không ngoái đầu lại nhìn nhưng cô cũng không biết rằng khuất sau cánh cửa trái tim hắn đang đau như thế nào , hắn cũng không khác gì cô . Vì yêu quá nên quá hận cô , hận cô bỏ rơi hắn đi như thế hận cô vì sao lúc gặp lại hắn cũng không phải là người đầu tiên cô tìm đến .

Hắn cũng ngốc nghếch , đâu hay biết rằng từ ngày cô bước về mảnh đất này con mắt cô luôn theo dõi hắn làm gì , đi đâu quan tâm đến từng phút giây âm thầm và rất lặng lẽ hắn đâu biết .

- cho em thêm một chút thời gian nữa thôi anh à - ngược mặt lên trời Uyển Nhi cố gắng nuốt nước mắt vào trong , cô đã khóc quá đủ rồi .

Nó thức dậy chỉ thấy mình ôm gối bên cạnh , môi cười nhẹ ” có lẽ chỉ là một giấc mơ đẹp ” rồi thở dài dậy VSCN , quần áo tươm tất nó lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi khỏi phòng .

Xuống nhà nó gật nhẹ chào mọi người riêng anh thì nó lạnh lùng bước ngang qua không cười không nói ánh mắt cũng lạnh tanh không một chút cảm xúc nào cả .

Sự kiện mấy hôm nay “ NÓ CHUYỂN SANG THẾ HIỂN ” đang là đề tài nóng hổi cho các học sinh ở trường bàn tán .

Mới hôm nào còn tuyên bố nó và anh là một cặp vậy mà giờ đây sáng sáng đều do chính Thế Hiển đưa đón nó đi học .

- Chòi chòi mý bà biết tin zì chưa chưa zợ - nữ sinh 1 nói .

- Tin gì , tin gì zậy bà - các nữ sinh khác tò mò tra hỏi .

- Con nhỏ Minh Anh đó , giờ hình như đang qua lại với ác ma của trường mình đó nha , thật ghê luôn đó mà - nữ sinh 1 .

- Nhìn con nhỏ đó thì biết rồi , không ngờ xấu xí như nói mà cũng hồ ly gớm cơ ta . - Ủ ừ xấu mà như nó tôi cũng muốn ha ha - cả đám ôm bụng cười mà không hay ánh mắt giận dữ của Đăng Khôi đang nhìn bọn họ .

Đăng Khôi đi thẳng một hơi vào giữa đám đông , lườm liếc một cái rợn cả da gà như đang cảnh cáo . Bọn nữ sinh như thoát hết mồ hôi chỉ biết chùng chân đứng im một chỗ. ...

Nó từ xa đi đến vẫy vẫy tay chào Đăng Khôi như không có gì xảy ra . Mặc kệ người ta nói chứ, nó sống cho nó không phải sống cho cuộc sống của người khác nên vốn dĩ nó chẳng cần nghĩ nhiều .

-Đăng Khôi anh ở đây hả - nó tươi cười nói .

-Ồ em , trước hết hai chúng ta rời khỏi đây đã . - Đăng Khôi khoát tay lên vai nó rời khỏi chốn thị phi .

Chiều tà nắng tắt, cơn gió nhẹ vờn cột trên nếp tóc của hai con người đang đứng trên sân thượng cao ngút . Môi nó tuy cong lên cười nhưng Đăng Khôi hiểu được phần nào giờ đây trái tim nó đang dần dần héo mòn , đau nhưng không thốt ra được .

-Em muốn khóc không ?

-Em chỉ khóc nếu anh Khôi không chở em đi ăn gà nữa he he – nó cười đáp trả .

-Thật sự em ổn chứ ? – Đăng Khôi xoay người sang nó nheo một mắt nói .

-Không ! – nó đáp cọc lóc .

-Anh không rõ chuyện tình cảm của hai người , nhưng anh chắc một điều thằng Long nó thích em .

-Thích và yêu là hai chuyện khác nhau anh à , anh Long thuộc về chị ấy .

-Cô ta không xứng – Đăng Khôi tỏ vẻ khó chịu khi nhắc đến Uyển Nhi .

-Chị ấy hơn em rất nhiều , tư cách gì mà em chen vào tình cảm của hai người họ . Em biết vị trí của mình trong lòng anh ấy mà – nó thở dài .

-Tại sao em không đi hỏi rõ nó ?

-Không muốn và hơn nữa chỉ cần anh ấy vui thì tất cả như thế nào đều được .

-Em thật ngốc – ánh mắt Đăng Khôi trở nên đượm buồn - Thôi đi ăn gà , anh khao – Đăng Khôi gọi mời .

-Anh Khôi gió mát quá , em muốn ở đây một lát – nó cười mỉm .

Đăng Khôi thở hắt mạnh ra rồi vỗ vai nó vài cái , anh cũng hiểu ý nên để nó lại một mình . Mặc dù giờ đây muốn an ủi nó muốn bên cạnh nó nhưng chỉ sợ làm nó thêm buồn mà thôi .

Gió trời mùa hè lại làm nó tê buốt đến thế , đôi mắt nó cứ nhìn theo ánh mặt trời đỏ lên như lòng trứng gà đang dần dần tắt đi . Mùa này là mùa sôi động cùng những tiếng ve nhưng sao lòng nó lại lạnh lẽo như mùa đông thế này .

-Có vẻ cô có nhiều sự thương hại quá ha – Uyển Nhi vòng tay trước ngực từ phía sau tiếng lại .

Nó hơi khựng người lại khi thấy sự xuất hiện của Uyển Nhi ở đây , điềm tĩnh đáp trả .

-Chị nghe lén chúng tôi nói chuyện ? – nó nhú mày .

-Ồ , không hề . Là tôi đứng đây trước và hai người tự nói với nhau lọt vào tai tôi thôi – Uyển Nhi cười nhếch .

-Chị đã ra mặt chắc hẳn có chuyện muốn nói với tôi . – nó đáp .

-Chà chà , có vẻ con gái của Nguyễn Kim Bình không ngốc nghếch như tôi tưởng .

-Ý chị là gì – nó nhú mày khi Uyển Nhi nhắc đến ba nó .

-Từ từ cô sẽ biết , tôi sẽ từ từ hủy hoại gia đình cô , bạn bè cô , người cô yêu ha ha – Uyển Nhi cười lớn .

-Vì ...sao ...sao chị lại làm như thế , tôi và chị có thù hằn gì chứ - nó hét vào mặt Uyển Nhi .

-Ha ha , cô đã hỏi thì tôi cũng chả ngại nói ra nữa , là người ba tôn kính của cô đây , một người đàn ông tệ bạc , tồi tệ . Một người không có trách nhiệm ruồng bỏ vợ con – Uyển Nhi trợn mắt nhấn từng chữ vào mặt nó .

Như một tảng đá rơi xuống người nó , từng lời nói của Uyển Nhi như đang tát nước vào mặt nó . Sao có thể như thế nữa , mẹ nó ba nó gia đình này là sao , nó lắc đầu không tin vào những lời nói đó . Còn Uyển Nhi trông thấy thái độ của nó thêm phần đắc ý cười tươi kích nó khiến nó run rẩy lùi về sau vài bước .

-Cô không tin ư ha ha , cứ gọi cho ông ta hỏi có quen người nào tên Thanh Hoa hay không xem ông ta trả lời như thế nào . Hừ ! - Uyển Nhi tự tin trả lời .

-Còn mẹ cô là một con hồ ly tinh đi giết chồng người khác không biết xấu hổ

“ chát ” – một cái tát thật mạnh như giáng xuống mặt Uyển Nhi in hằn 5 ngón tay .

-Cô muốn sỉ nhục ai cũng được , sỉ nhục tôi cũng được nhưng cấm tuyệt đối đụng đến ba mẹ tôi – nó nắm mạnh cổ áo Uyển Nhi tức giận nghiêng nói từng chữ .

“ Rầm ” – cánh cửa tung mạnh ra khiến cả hai người con gái đều giật mình nhìn sang . Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh là một người con gái mà anh đang yêu đang nắm chặt lấy cổ áo người con gái anh từng yêu .

Uyển Nhi dường như đã biết trước , mắt rướm rướm tỏ vẻ yếu đuối , nắm chặt tay nó giữ nguyên trên cổ áo mình .

-Minh Anh , chị xin ...xin lỗi...em mà * điệu bộ như khó thở *

Nó không hiểu gì hết muốn buông ra nhưng không thể , nó đâu biết đã mắc bẫy của Uyển Nhi , anh thấy cảnh tượng như vậy liền chạy đến ngăn cản .

-Minh Anh , em làm gì vậy – anh đẩy nó ra ngã nhào xuống .

-Á – nó rít lên .

-Minh Anh – anh lo lắng .

Thấy vậy Uyển Nhi liền đỡ trò mèo khóc chuột .

-Là chị sai , nhưng chị không thể sống thiếu anh ấy được . – hai tay Uyển Nhi ôm lấy cánh tay anh .

-Tôi hiểu rồi ! – Nó bản thân nhận ra được điều gì đó.

-Xin lỗi Minh Anh nhiều lắm hức hức .

Những lời nói của Uyển Nhi dường như đã khiến anh hiểu lầm nó , anh nhìn sang nó với ánh mắt đầy sự nghi ngờ . Nó chỉ biết đứng im tròng chân một chỗ lắc đầu cố giải thích nhưng không nói được lời nào .

Anh bế Uyển Nhi rời đi , không một lần nhìn nó thêm . Còn Uyển Nhi nở nụ cười đắc ý mà nhìn về phía nó .

-Hức hức – nó khóc thành tiếng ngồi sụp xuống .

Mọi thứ giờ đây như đang xoay lưng về phía nó , trong mắt người nó yêu chẳng khác gì vật thể xa lạ khoảng cách ngày một lại lớn hơn xa hơn và hơn thế nữa là gia đình nó , nơi mà nó gọi là gia đình thật ra là như thế nào .

Những lời nó của người con gái kia như ngàn mũi dao lao thẳng vào tâm trí nó , nó không thể tin được sự thật này , sao mẹ nó lại đi làm những chuyện như vậy được cơ chứ không thể nào xảy ra chuyện đó được .

-Cô chỉ là kẻ nói dối , nói dối mà thôi – nước mắt nó dàn dụa .

Đưa tay lau đi nước mắt nó tìm kiếm chiếc điện thoại run rẩy nhấn từng số của ba nó , một tiếng chuông rồi thêm nhiều tiếng đổ chuông khác nhưng chỉ là sự im lặng không ai nghe máy cả .

Nó vẫn tiếp tục kiên trì cho đến khi nhận được tín hiệu .

-Alo , alo ba ba hả hức hức – nó ngen nói .

-Cô gọi con trai tôi có chuyện gì - giọng nói đầy uy quyền của bà nó phát lên .

-Là bà nội à – nó lễ phép

-Cô gọi có chuyện gì ?

-Cháu cháu muốn tìm ba hỏi một số chuyện ạ - nó thút thít nói qua điện thoại .

Thấy nó thút thít bà ta tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra mà nó phải gọi gấp rút đến như vậy .

-Cô cứ hỏi đi biết đâu bà già này còn biết nhiều hơn ba của cô .

-Thật chứ bà , cháu muốn biết một sự thật .

-Ta hay nói đùa với cô sao . – bà nội nó khẳng định chắc nịch .

-Bà ơi , Thanh Hoa người phụ nữ đó là ai hả bà híc híc .

Câu hỏi vừa được đặt ra , Nguyễn Phú nhân liền mím môi cười . Không ngờ đứa cháu gái lớn của bà ta lại bắt đầu ra tay hành động , dẫu sao lão già như bà cũng muốn nhìn thử xem một con bé yếu đuối như Uyển Nhi sẽ làm được những gì , thuận ý mà hợp tác .

-Sao cô biết người phụ ấy ?

-Bà bà cứ trả lời cháu đi .

-Là người ba cô không thể nào quên , còn chi tiết cô cứ hỏi ba mình – nói rồi Nguyễn Phú nhân cúp máy không nói gì thêm .

Đầu nó choáng váng cả lên , cuộc điện thoại ấy như đang nói lên sự thật với nó rồi.

Lê từng bước trên đường mà chân nó đi không vững , loạng choạng như sắp ngã . Sự thật này nó quá bàng hoàng không thể nào mà chấp nhận được , người mẹ hiền từ mẫu mực và yếu đuối của nó sao lại là kẻ thứ 3 như vậy được .

Cơ thể nó đang đuối dần sức lực , cố gắng hết sức cuối cùng nó cũng bước vào nhà . mồ hôi trên trán nhễ nhãi khắp khuôn mặt , môi trắng bệch như không còn sức sống .

“ Phịch ” – nó ngất đi giữa nhà , mọi người đang ăn nhìn sang hốt hoảng ai nấy đều kêu rít lên .

-Minh Anh !!!

115. Chương 56: Cô Chỉ Là Kẻ Nói Dối !!!

Ở chốn đông người mà sao nó thấy lạc lõng quá chừng, đi mãi đi mãi không ngờ lại về ngôi nhà năm xưa, nó đứng từ bên ngoài nhìn vào không thấy gì ngoài sự im lặng. Vẫn màu trắng , cây cỏ quanh vườn thì rất tươi tốt như có người chăm sóc hằng ngày, chỉ có điều những tiếng cười xung quanh thì không còn .

Ngồi sụp xuống trước cổng nhà mình, nó vòng tay ôm lấy cơ thể dòng nước mắt từ khóe mi tự dung chảy ra đến nghẹn . nó nhớ ba nhớ mẹ, nó ước gì ba mẹ lúc này đang ở đây mà dỗ dành nó, chứ không như tên xấu xa kia hết lần này đến lần khác khiến nó tổn thương.

Nó tựa lưng vào cánh cổng thì bị chói với ngã ra đằng sau “ ú ớ ” vài tiếng .

- Ủa không khóa - @@ nó hơi ngạc nhiên rồi theo phản xạ , đứng dậy vào trong .

Mọi ngõ ngách vẫn y nguyên, có điều màu hồng của hạnh phúc khi còn sum họp đầy đủ thì đã mất dần theo năm tháng, chỉ còn mỗi màu trắng toát u ám lạnh lẽo .

- Mẹ ơi con nhớ mẹ - giọt nước mắt lăn dài với nỗi buồn lòng nó .

Nó tìm đến chiếc ghế sofa nằm trải lòng rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay cho đến lúc trời lạng phỏ lên đèn mới giật mình mà tỉnh giấc .

Bước ra khỏi nhà căn nhà nó vẫn luyến tiếc nhìn ngắm thêm một chút nữa rồi mới thở dài bước đi .

- ước gì có thể trở về - đôi mắt sụp xuống .

Trở về với nơi mà nó đang sống, hiện tại ngoài áp lực đang ngày một nặng thêm thì nó chẳng thấy vui vẻ chút nào. Hình ảnh ngày ngày đập vào mắt nó đầu tiên khi bước chân vào là cặp đôi tiên đồng ngọc nữ cứ xoay quần bên nhau, cảm giác vừa nhói đau, vừa ghen tỵ len lỏi chạy khắp cơ thể nhưng chẳng làm được gì hơn ngoài sự im lặng, nó chỉ có thể nuốt đắng cay mà chịu đựng .

- Minh Anh về rồi à - Uyên Nhi lên tiếng chào nó .

- Chào - nó nói cộc lốc đi thẳng một hơi lên phòng .

Anh đứng đó trông thấy bóng dáng nhỏ bé ấy không nuốt trôi cơn bực dọc trong lòng , người con gái này lúc nào cũng biết cách chọc giận anh. Mỗi câu nói của người đó vừa khiến anh đau lòng , vừa khiến anh tức giận và càng làm anh muốn đến ngay trước mặt nó mà nói thẳng nói một tràn ” rằng anh cần nó đến nhường nào ” .

Uyên Nhi lồng vào cánh tay anh mỉm cười , nhưng chưa kịp thì anh đã cố tình vung ra thoát khỏi .

- Uyên Nhi bây giờ trễ rồi để anh gọi trợ lí Trần đưa em về . Anh hơi mệt chút - anh ân cần nói .

Uyên Nhi gật nhẹ tươi cười đồng ý , mặc dù trong lòng bây giờ đang cảm thấy rất khó chịu vì thái độ của anh đang bị nó chi phối quá nhiều .

Novotel .

Đến phòng vừa bước vào, Uyên Nhi đã bị một bóng đen ôm chồm lấy từ phía sau . Cô hơi hoảng sợ cố tìm cách thoát thân nhưng lực của người đó tác động lên thân thể cô rất chặt không thể nào nói lỏng được. Cô chỉ biết cứ cố vùng vẫy , nhưng hơi thở và hình dáng này rất quen thuộc... “rất giống thật sự rất giống” giống với người đó. Bị bắt trong vòng tay này, sao cô chẳng muốn rời ra mà chỉ muốn đứng im để cảm nhận cái cảm giác gần gũi đã mất từ lâu nay.

- Sao em lại về đây ? Về rồi sao lại quên anh như thế hả ? - hấn gào lên như đang rất đau đớn .

- Thế Hiển ! - cô nắm chặt cánh tay của hắn , giọng nghen ngào .

- Tại sao em lại đối xử với tôi như vậy , tôi đã làm gì sai hả Uyển Nhi ? Em xem tôi là thằng hề đến thế sao hả - hắn gằng giọng , mắt hắn đỏ hoe cả lên nhìn chăm chăm vào cô .

- Không không - Uyển Nhi lắc đầu lia lịa- Là em nhớ anh , nhớ anh đến phát điên nhưng không thể bên anh lúc này được huhu - Uyển Nhi nói trong nước lưng tròn, cô ôm chặt hắn vào lòng để giải thoát bao nhiêu sự nhớ nhung kiềm nén suốt mấy năm nay .

- Tại sao là tên đó , tôi có chỗ nào không bằng tên đó , tại sao em chọn tên đó không phải tôi ? - hắn đẩy nhẹ Uyển Nhi ra hai tay nắm chặt hai vai cô mà gằng lên sự tức giận , giọt nước mắt kiềm nén trong khóe mắt cũng từ đó chảy ra .

- Thế Hiển , tin em chỉ...c ...ầ...ừm... Ừm...ừm....- không cho cô có cơ hội nói hết hắn đã khóa môi cô bằng một nụ hôn nồng cháy , một nụ hôn với bao nhiêu sự hờn ghen , trách móc , yêu thương lẫn cả sự nhớ nhung .

Cô vùng vằng một hồi không lâu nhưng rồi cũng buông thả đáp trả nụ hôn ấy , trong hơi thở có phần men say càng khiến hắn mạnh bạo hơn , bé Uyển Nhi lên giường chỉ sau vài phút gần gũi chiếc váy cô mang trên người đã được hắn kéo xuống . Cô và hắn chìm đắm trong tình ái như thiêu đốt cơ thể của cả hai, bàn tay cô ôm lấy tấm lưng của hắn siết chặt....

“ Cách ”

Anh mở cửa phòng nó bước vào thì trông thấy nó đã ngủ, có lẽ nó quá mệt mỏi với những chuyện xảy ra gần đây. Tiến lại đến bên giường của nó anh ân cần vuốt mái tóc của nó, hai mắt nó nhắm tịt lại nhưng sao khi anh đưa tay lên chạm nhẹ bờ má của nó thì dòng nước từ khóe mắt sao lại chảy ra, chẳng lẽ cả trong mơ nó cũng không được bình yên hay sao ?

-Minh Anh , anh xin lỗi . Đợi anh được chứ ? Mọi chuyện rồi sẽ sớm kết thúc thôi ! – anh nắm bàn tay nó giọng nói rất dịu dàng .

-Nếu phải chọn lựa thì người duy nhất anh chọn vẫn chỉ là MINH ANH – anh nhấn mạnh từng chữ.

Anh kéo chăn lên đắp cẩn thận cho nó rồi xoay lưng đi nhưng ngờ đâu một bàn tay nhỏ bé đang kéo anh lại .

-Hoàng Long , em tin vào anh được chứ ?– nó nói, mắt đang vẫn đang nhắm tịt lại .

-Ừm . – anh gật đầu .

-Đừng đi – bàn tay nó nắm chặt không buông .

Anh mỉm cười kéo chăn ra nằm bên cạnh nó, một tay làm gối cho nó nằm, một tay kéo nó ôm vào lòng ... ấm áp.

Hắn thức dậy ôm đầu nhứt nhối vì hôm qua uống quá chén, nhìn sang một bên thì thấy thân hình người con gái nóng bỏng chỉ khoát trên mình chiếc áo sơ mi gợi lên đường cong hết sức quyến rũ. Không khỏi ngạc nhiên càng ngạc nhiên hơn đó chính là Uyển Nhi .

- Anh đừng kinh ngạc đến như vậy - Uyển Nhi trả lời mặc dù đang nướng bánh .

- Chuyện này là sao ? - giọng nói của hắn có chút chua ngoa .

- Đừng uống say sỉn đến nhà người khác rồi hỏi thế ? Thôi nói đi, lại đây ăn cùng . - Uyển Nhi cười mỉm nói .

- Thôi khỏi , cảm ơn đại minh tinh nhiều . - hắn nói cộc lốc không nhìn .

Uyển Nhi nhú mày ngược lên nhìn hắn khó hiểu những dòng suy nghĩ trong đầu cô thì nhau chạy đua .

” Thế Hiển mà cô quen đây sao ? sao lại thay đổi 360 độ nhanh chóng đến vậy, anh ấy không còn nhớ gì cả sao . Phải chăng anh ấy đã hết yêu cô rồi , vậy chuyện hôm qua là sao .”

Cô thôi suy nghĩ lấy lại niềm kiêu hãnh trên khuôn mặt .

- Tôi mong rằng thiếu gia đây lần sau đừng về nhầm nhà nữa . - cô cười nhếch môi trả lời .

Hắn đứng dậy gài cúc áo rồi bỏ đi một hơi không ngoái đầu lại nhìn nhưng cô cũng không biết rằng khuất sau cánh cửa trái tim hắn đang đau như thế nào , hắn cũng không khác gì cô . Vì yêu quá nên quá hận cô , hận cô bỏ rơi hắn đi như thế hận cô vì sao lúc gặp lại hắn cũng không phải là người đầu tiên cô tìm đến .

Hắn cũng ngốc nghếch , đâu hay biết rằng từ ngày cô bước về mảnh đất này con mắt cô luôn theo dõi hắn làm gì , đi đâu quan tâm đến từng phút giây âm thầm và rất lặng lẽ hắn đâu biết .

- cho em thêm một chút thời gian nữa thôi anh à - ngược mặt lên trời Uyển Nhi cố gắng nuốt nước mắt vào trong , cô đã khóc quá đủ rồi .

Nó thức dậy chỉ thấy mình ôm gối bên cạnh , môi cười nhẹ ” có lẽ chỉ là một giấc mơ đẹp ” rồi thở dài dậy VSCN , quần áo tươm tất nó lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi khỏi phòng .

Xuống nhà nó gật nhẹ chào mọi người riêng anh thì nó lạnh lùng bước ngang qua không cười không nói ánh mắt cũng lạnh tanh không một chút cảm xúc nào cả .

Sự kiện mấy hôm nay “ NÓ CHUYỂN SANG THỂ HIỂN ” đang là đề tài nóng hổi cho các học sinh ở trường bàn tán .

Mới hôm nào còn tuyên bố nó và anh là một cặp vậy mà giờ đây sáng sáng đều do chính Thể Hiện đưa đón nó đi học .

- Chòi chòi mý bà biết tin zì chưa chưa zợ - nữ sinh 1 nói .

- Tin gì , tin gì zậy bà - các nữ sinh khác tò mò tra hỏi .

- Con nhỏ Minh Anh đó , giờ hình như đang qua lại với ác ma của trường mình đó nha , thật ghê luôn đó mà - nữ sinh 1 .

- Nhìn con nhỏ đó thì biết rồi , không ngờ xấu xí như nói mà cũng hồ ly gớm cơ ta . - Ủ ừ xấu mà như nó tôi cũng muốn ha ha - cả đám ôm bụng cười mà không hay ánh mắt giận dữ của Đăng Khôi đang nhìn bọn họ .

Đăng Khôi đi thẳng một hơi vào giữa đám đông , lườm liếc một cái rợn cả da gà như đang cảnh cáo . Bọn nữ sinh như thoát hết mồ hôi chỉ biết chùng chân đứng im một chỗ. ...

Nó từ xa đi đến vẫy vẫy tay chào Đăng Khôi như không có gì xảy ra . Mặc kệ người ta nói chứ, nó sống cho nó không phải sống cho cuộc sống của người khác nên vốn dĩ nó chẳng cần nghĩ nhiều .

-Đăng Khôi anh ở đây hả - nó tươi cười nói .

-Ồ em , trước hết hai chúng ta rời khỏi đây đã . - Đăng Khôi khoát tay lên vai nó rời khỏi chốn thị phi .

Chiều tà nắng tắt, cơn gió nhẹ vờn cột trên nếp tóc của hai con người đang đứng trên sân thượng cao ngút . Môi nó tuy cong lên cười nhưng Đăng Khôi hiểu được phần nào giờ đây trái tim nó đang dần dần héo mòn , đau nhưng không thốt ra được .

-Em muốn khóc không ?

-Em chỉ khóc nếu anh Khôi không chở em đi ăn gà nữa he he – nó cười đáp trả .

-Thật sự em ổn chứ ? – Đăng Khôi xoay người sang nó nheo một mắt nói .

-Không ! – nó đáp cộc lốc .

-Anh không rõ chuyện tình cảm của hai người , nhưng anh chắc một điều thằng Long nó thích em .

-Thích và yêu là hai chuyện khác nhau anh à , anh Long thuộc về chị ấy .

-Cô ta không xứng – Đăng Khôi tỏ vẻ khó chịu khi nhắc đến Uyển Nhi .

-Chị ấy hơn em rất nhiều , tư cách gì mà em chen vào tình cảm của hai người họ . Em biết vị trí của mình trong lòng anh ấy mà – nó thở dài .

-Tại sao em không đi hỏi rõ nó ?

-Không muốn và hơn nữa chỉ cần anh ấy vui thì tất cả như thế nào đều được .

-Em thật ngốc – ánh mắt Đăng Khôi trở nên đượm buồn - Thôi đi ăn gà , anh khao – Đăng Khôi gọi mời .

-Anh Khôi gió mát quá , em muốn ở đây một lát – nó cười mỉm .

Đăng Khôi thở hắt mạnh ra rồi vỗ vai nó vài cái , anh cũng hiểu ý nên để nó lại một mình . Mặc dù giờ đây muốn an ủi nó muốn bên cạnh nó nhưng chỉ sợ làm nó thêm buồn mà thôi .

Gió trời mùa hè lại làm nó tê buốt đến thế , đôi mắt nó cứ nhìn theo ánh mặt trời đỏ lên như lòng trứng gà đang dần dần tắt đi . Mùa này là mùa sôi động cùng những tiếng ve nhưng sao lòng nó lại lạnh lẽo như mùa đông thế này .

-Có vẻ cô có nhiều sự thương hại quá ha – Uyển Nhi vòng tay trước ngực từ phía sau tiếng lại .

Nó hơi khựng người lại khi thấy sự xuất hiện của Uyển Nhi ở đây , điềm tĩnh đáp trả .

-Chị nghe lén chúng tôi nói chuyện ? – nó nhú mày .

-Ồ , không hề . Là tôi đứng đây trước và hai người tự nói với nhau lọt vào tai tôi thôi – Uyển Nhi cười nhếch .

-Chị đã ra mặt chắc hẳn có chuyện muốn nói với tôi . – nó đáp .

-Chà chà , có vẻ con gái của Nguyễn Kim Bình không ngốc nghếch như tôi tưởng .

-Ý chị là gì – nó nhú mày khi Uyển Nhi nhắc đến ba nó .

-Từ từ cô sẽ biết , tôi sẽ từ từ hủy hoại gia đình cô , bạn bè cô , người cô yêu ha ha – Uyển Nhi cười lớn .

-Vì ...sao ...sao chị lại làm như thế , tôi và chị có thù hằn gì chứ - nó hét vào mặt Uyển Nhi .

-Ha ha , cô đã hỏi thì tôi cũng chả ngại nói ra nữa , là người ba tôn kính của cô đây , một người đàn ông tệ bạc , tồi tệ . Một người không có trách nhiệm ruồng bỏ vợ con – Uyển Nhi trợn mắt nhấn từng chữ vào mặt nó .

Như một tảng đá rơi xuống người nó , từng lời nói của Uyển Nhi như đang tát nước vào mặt nó . Sao có thể như thế nữa , mẹ nó ba nó gia đình này là sao , nó lắc đầu không tin vào những lời nói đó . Còn Uyển Nhi trông thấy thái độ của nó thêm phần đắc ý cười tươi kích nó khiến nó run rẩy lùi về sau vài bước .

-Cô không tin ư ha ha , cứ gọi cho ông ta hỏi có quen người nào tên Thanh Hoa hay không xem ông ta trả lời như thế nào . Hừ ! - Uyển Nhi tự tin trả lời .

-Còn mẹ cô là một con hồ ly tinh đi giết chồng người khác không biết xấu hổ

“ chát ” – một cái tát thật mạnh như giáng xuống mặt Uyển Nhi in hằn 5 ngón tay .

-Cô muốn sỉ nhục ai cũng được , sỉ nhục tôi cũng được nhưng cấm tuyệt đối đụng đến ba mẹ tôi – nó nắm mạnh cổ áo Uyển Nhi tức giận nghiến nói từng chữ .

“ Rầm ” – cánh cửa tung mạnh ra khiến cả hai người con gái đều giật mình nhìn sang . Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt anh là một người con gái mà anh đang yêu đang nắm chặt lấy cổ áo người con gái anh từng yêu .

Uyển Nhi dường như đã biết trước , mắt rướm rướm tỏ vẻ yếu đuối , nắm chặt tay nó giữ nguyên trên cổ áo mình .

-Minh Anh , chị xin ...xin...lỗi...em mà * điệu bộ như khó thở *

Nó không hiểu gì hết muốn buông ra nhưng không thể , nó đâu biết đã mắc bẫy của Uyển Nhi , anh thấy cảnh tượng như vậy liền chạy đến ngăn cản .

-Minh Anh , em làm gì vậy – anh đẩy nó ra ngã nhào xuống .

-Á – nó rít lên .

-Minh Anh – anh lo lắng .

Thấy vậy Uyển Nhi liền đỡ trò mèo khóc chuột .

-Là chị sai , nhưng chị không thể sống thiếu anh ấy được . – hai tay Uyển Nhi ôm lấy cánh tay anh .

-Tôi hiểu rồi ! – Nó hẳn hẳn nhận ra được điều gì đó.

-Xin lỗi Minh Anh nhiều lắm hức hức .

Những lời nói của Uyển Nhi dường như đã khiến anh hiểu lầm nó , anh nhìn sang nó với ánh mắt đầy sự nghi ngờ . Nó chỉ biết đứng im tròng chân một chỗ lắc đầu cố giải thích nhưng không nói được lời nào .

Anh bế Uyển Nhi rời đi , không một lần nhìn nó thêm . Còn Uyển Nhi nở nụ cười đắc ý mà nhìn về phía nó .

-Hức hức – nó khóc thành tiếng ngồi sụp xuống .

Mọi thứ giờ đây như đang xoay lưng về phía nó , trong mắt người nó yêu chẳng khác gì vật thể xa lạ khoảng cách ngày một lại lớn hơn xa hơn và hơn thế nữa là gia đình nó , nơi mà nó gọi là gia đình thật ra là như thế nào .

Những lời nó của người con gái kia như ngàn mũi dao lao thẳng vào tâm trí nó , nó không thể tin được sự thật này , sao mẹ nó lại đi làm những chuyện như vậy được cơ chứ không thể nào xảy ra chuyện đó được .

-Cô chỉ là kẻ nói dối , nói dối mà thôi – nước mắt nó dàn dụa .

Đưa tay lau đi nước mắt nó tìm kiếm chiếc điện thoại run rẩy nhấn từng số của ba nó , một tiếng chuông rồi thêm nhiều tiếng đổ chuông khác nhưng chỉ là sự im lặng không ai nghe máy cả .

Nó vẫn tiếp tục kiên trì cho đến khi nhận được tín hiệu .

-Alo , alo ba ba hả hức hức – nó ghen nói .

-Cô gọi con trai tôi có chuyện gì - giọng nói đầy uy quyền của bà nó phát lên .

-Là bà nội à – nó lễ phép

-Cô gọi có chuyện gì ?

-Cháu cháu muốn tìm ba hỏi một số chuyện ạ - nó thút thít nói qua điện thoại .

Thấy nó thút thít bà ta tò mò muốn biết chuyện gì đang xảy ra mà nó phải gọi gấp rút đến như vậy .

-Cô cứ hỏi đi biết đâu bà già này còn biết nhiều hơn ba của cô .

-Thật chứ bà , cháu muốn biết một sự thật .

-Ta hay nói đùa với cô sao . – bà nội nó khẳng định chắc nịch .

-Bà ơi , Thanh Hoa người phụ nữ đó là ai hả bà híc híc .

Câu hỏi vừa được đặt ra , Nguyễn Phú nhân liền mím môi cười . Không ngờ đứa cháu gái lớn của bà ta lại bắt đầu ra tay hành động , dẫu sao lão già như bà cũng muốn nhìn thử xem một con bé yếu đuối như Uyển Nhi sẽ làm được những gì , thuận ý mà hợp tác .

-Sao cô biết người phụ ấy ?

-Bà bà cứ trả lời cháu đi .

-Là người ba cô không thể nào quên , còn chi tiết cô cứ hỏi ba mình – nói rồi Nguyễn Phú nhân cúp máy không nói gì thêm .

Đầu nó choáng váng cả lên , cuộc điện thoại ấy như đang nói lên sự thật với nó rồi.

Lê từng bước trên đường mà chân nó đi không vững , loạng choạng như sắp ngã . Sự thật này nó quá bàng hoàng không thể nào mà chấp nhận được , người mẹ hiền từ mẫu mực và yếu đuối của nó sao lại là kẻ thứ 3 như vậy được .

Cơ thể nó đang đuối dần sức lực , cố gắng hết sức cuối cùng nó cũng bước vào nhà . mồ hôi trên trán nhễ nhãi khắp khuôn mặt , môi trắng bệch như không còn sức sống .

“ Phịch” – nó ngất đi giữa nhà , mọi người đang ăn nhìn sang hốt hoảng ai nấy đều kêu rít lên .

-Minh Anh !!!

116. Chương 57 : Em Thật Ngang Bướng !

Anh chạy xộc đến bên nó lên trên phòng miệng không ngừng hỏi “ em có làm sao không” mặt dù nó đang bất tỉnh .

-Hai ơi , để Nhi thay quần áo cho cậu ấy đã , mồ hôi ướt hết rồi .

Anh gật đầu đồng ý , mắt vẫn luyến tiếc không rời . Khoảng chừng một giờ đồng hồ sau khi để bác sĩ khám xong anh mới vào trong chăm sóc cũng là lúc nó đã tỉnh dậy . Biết là anh vào phòng đang ngồi bên cạnh nó , nhưng giờ đây lòng nó đầy nỗi buồn chẳng muốn nói chuyện và dĩ nhiên đối mặt với anh.. là điều hiện giờ nó không muốn nên cố tình xoay lưng về phía anh .

-Em không sao chứ ?

-Tôi ổn – nó đáp cộc lốc .

-Em thấy không khỏe chỗ nào không ?

-... * im lặng *

-Chuyện lúc chiều coi như không có gì xảy ra là được .

“ gì chứ , nó đã làm sai gì đâu mà phải nói như vậy như đang khẳng định nó cố tình đánh Uyên Nhi đến thế , vậy là anh tin cô ta “ .

Nó vẫn giữ nguyên thái độ im lặng hơi co mình lại vì đang cảm thấy bị tổn thương đến nặng nề mỗi lúc lại sâu hơn .

-Em thôi bướng bỉnh đi được không Minh Anh , đã sai lại có cố chấp như thế - anh gắt lên .

-Anh đi đi – nó nói bằng giọng thờ ơ .

-Được thôi ! Em cứ việc ngang bướng như vậy đi – anh tức giận nói rồi bỏ ra ngoài đóng cửa rất mạnh thành tiếng “ Rầm” .

Không gian còn lại là một màu đen u tối biết làm gì hơn , nó chỉ biết nhốt mình trong căn phòng nằm im một chỗ không khóc , cũng không vui , không buồn không một chút cảm xúc nào chỉ là nằm như một pho tượng hóa đá . Cháo và thuốc Hoàng Nhi mang đến nó cũng mặt kệ , cánh cửa vẫn đóng im lìm kín mít . Căn phòng trống trải kia như muốn bao lấy nó , an ủi nó để nó ngủ yên được chút nào hay chút đó , cũng có thể đó là câu trả lời ẩn dụ cho ai đó muốn tìm nó : “ Nó đã ngủ rồi”.

1 ngày

2 ngày

3 ngày

4 ngày

Rồi 1 tuần , 2 tuần , 3 tuần

Tổng thể suốt mấy hôm , bữa ăn của nó chỉ trên đầu ngón tay , nó chẳng tha thiết với việc ăn uống dù chỉ một ít (Đây có thể xem như hiện tượng lạ xảy ra) . Giờ đây nhìn nó giảm sút thấy rõ , ở chung một nhà mà nó và anh như hai con người xa lạ . Không nói không rằng với nhau một câu . Chưa kể đến những lúc

Uyển Nhi bày trò chơi xỏ nó, rồi lại chơi trò cặp đôi mặn nồng trước mặt nó hàng ngày . Thật chất nó biết tất tần tât, chẳng qua vì nó đã quá mệt mỏi và không muốn nghĩ ngợi về bất cứ điều gì nữa.

Thế Hiển thì khác , dạo này hắn lại siêng hơn hẳn . Hắn lao đầu vào công việc giúp cho ba mình một cách nhiệt tình . Ban ngày hắn là nhân viên , ban đêm hắn lại trở thành một câu ẩm ăn chơi vô bờ .

Gái gú qua đêm có , đi cùng hắn cũng có... nói chung là đếm không hết . Chỉ tội cho một người con gái trên bề ngoài là người yêu của hắn , nhưng hắn cũng chỉ xem người ta như chiếc áo thay vào thay ra . Thy Thy hận hắn nhiều nhưng cũng đồng thời yêu hắn rất nhiều . Cũng đành dương mắt mà nhìn không thể làm gì hơn . Bản thân cô ta cũng không muốn mất đi một túi tiền như vậy .

Nhưng có ai hay biết rằng hắn đang tự dần vặt bản thân và cố kìm nén sự nhớ nhung Uyển Nhi đến bao nhiêu . Ngày nào hắn cũng chìm đắm trong men rượu , rồi sáng hắn nằm ì ra . Đến trưa thì hắn xách cặp đến trường , không thì hắn lại vùi đầu vào công việc của cha hắn bàn giao , nhìn hắn 18 tuổi mà cứ như đã 28 mùa xuân sang .

Nhiều lần hắn điện thoại tìm con lợn tri kỉ của hắn nhưng nó lại tắt ngúm điện thoại mấy tuần liền không mở , đêm nay hắn lại say khướt chẳng biết hắn quên đường hay lí do nào hắn lại lợ mọ đến nơi ở của Uyển Nhi .

“ Tín... tong... tín...tong” * nhấn chuông liên tiếp nhiều lần *

-Mở cửa , mở cửa . – hắn nói trong say sấn .

Bị tiếng ồn làm thức giấc , Uyển Nhi quơ đại chiếc áo khoát mỏng trên móc khoát vào cơ thể tiến đến mở cửa , mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi cô . Hắn bị mất đà liền ngã nhào vào cô .

-Thế Hiển , Thế Hiển ...- cô gọi xót xa lo lắng .

-Uyển Nhi là em , là em phải không – mắt hơi lờ đờ , hơi thở lúc mạnh lúc yếu đi trong men say , đưa tay lên má cô vuốt ve .

-Ừm – cô dùng hết sức lực kéo hắn vào giường ngủ .

Cả đêm hắn lên cơn sốt cô phải thức để chăm sóc cho hắn đến gần sáng thì gọi quản lí của mình đưa hắn sang phòng bên cạnh , nếu cứ tiếp tục để hắn phải thấy hai người gần nhau có lẽ chỉ làm hắn thêm tổn thương mà thôi ...

Đồng thời Uyển Nhi lại có kế sách mới liền tìm điện thoại hắn lục loại danh bạ tìm số ai đó gọi đi ...

Nó vẫn nằm im một cục trên giường không hề bước chân ra ngoài , buồn tình chợt cầm điện thoại mở lên thì lập tức nhận được cuộc gọi đến từ tên ÁC MA , ban đầu còn lưỡng lự không nghe , nhưng một hồi cũng vượt màn hình .

“ Gì?” – nó nói như không

“ Dạ alo , chị có phải quen biết với chủ nhân điện thoại hay không ạ” – uyển nhi từ bên kia thay đổi giọng nói .

Nghe thấy tiếng người lạ gọi cho nó nhưng là lại số hắn , nó hơi ngạc nhiên rồi nghe tiếp .

“ Vâng có gì không ạ”

“ Vâng , thiếu gia đây hôm qua uống say nên ở khách sạn chúng tôi nhưng mà...” – Uyển Nhi lấp lửng .

“ Anh ấy bị làm sao ạ – nó mệt mới nói”

“ Hình như anh ấy bị sốt cao ạ , nhưng chúng tôi chỉ thấy mỗi số điện thoại này để liên hệ nên đành gọi thử” .

“ Làm phiền chị nhắn tin địa chỉ giúp em , em sẽ đến ngay” – nó có chút lo lắng nên quyết định đến xem hắn sao .

Tất điện thoại Uyển Nhi cười mỉm vì đã dụ được nó vào bẫy kế hoạch tiếp theo kế hoạch tiếp chỉ cần đợi Hoàng Long đến là mọi việc sẽ suông đầu vào đó .

Dù đang mệt mỏi nó cũng cố lết dậy , thay đại bộ quần áo nó chạy ra khỏi nhà mà không một ai biết . Zen đang loay hoay tưới cây ở ngoài thì mừng rỡ khi thấy người chị nó hay châm chọc cuối cùng cũng xuất quan sau mấy ngày tu luyện.

-Chị ! – zen gọi to .

Nghe tiếng Zen gọi nó vẫy vẫy tay đáp lại rồi chạy đi gấp rút chẳng nói gì thêm , Zen hơi hụt hẫng nhưng rồi cũng thấy mừng cho nó chỉ nghĩ đơn thuần nó ra ngoài khoay khoáy .

-Thế cũng tốt ! – Zen cười mỉm rồi tiếp tục công việc .

Nó đi loanh quanh tìm kiếm số phòng như trong tin nhắn . Đi mãi đến cuối hành lang mới thấy số phòng 506 A .

-Đây rồi ! .

“ Cánh ” – bước vào trong là nguyên một đóng Thế Hiển đang nằm co ro bê bết trên giường , nó tiến đến đưa tay coi thử hần có sao không . Đầu hần nóng rang tình hình này nó đành phải đưa hần đến bệnh viện ngay chứ không biết làm sao cả . Hần tựa quỵt tỉnh giấc , trán đầy mồ hôi vì sốt .

-Thế Hiển , để tôi đưa anh đến bệnh viện .

-Không về nhà . – hần mệt nhọc nói .

-Như này rồi mà còn đòi về nhà , anh muốn chết à .

-Con lợn , người muốn chết bây giờ là cô đó , cô nên hiểu tình hình đang ở đâu – hần buông lời ham dọa .

-Thôi đi ! – nó đỡ hần đứng dậy , khoát tay của hần qua vai mình rồi từng bước nặng như đá đỡ hần đi . Trông hần gầy nhom như vậy mà nặng kinh khủng .

Khó khăn lắm mới dắt hần đến được cầu thang máy , thì hai tay đã có nhiệm vụ phải nâng cả thân hình của hần rồi . Nó hết cách đây lấy chân mà cố gắng đạp vào nút cầu thang máy mấy lần nhưng không xong.

“ Tín tín ...” Cánh cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra . Ôi thôi nhưng không ! Thật là mở ra không đúng lúc . Người đứng sừng sững trong đó chính là Hoàng Long , mắt nó trợn to , miệng như cầm nín .

-Hừ , Minh Anh ! hôm nay xuôi cho cô rồi – hần dựa vào nó thều thào nói .

-Em rời nhà khi nào vậy – Anh nhíu mày hỏi .

-Trò này chắc lại cô bày ra phải không ? – nó khinh khỉnh nhìn Uyển Nhi .

-Ồ , chuyện này ... – Uyển Nhi giả vờ lúng túng , nhìn sang anh như mình vô tội .

-Cô ấy không phải trẻ con như em đâu , đừng đoán già đoán non . – anh đỡ lời bên vực Uyển Nhi .

-Con gái bây giờ nham hiểm hơn tôi tưởng – mặt hần trắng bệch ra đó , hơi thở thì mệt dọc nhưng cũng ráng chọt một câu .

-Phiền thiếu gia và tiểu thư đây tránh đường . – nó lạnh lùng nói .

Không cần chờ đợi hai người kia nữa , nó đỡ lấy hần đi vào thang máy mau chóng rời khỏi cảnh chướng mắt đó . Phần nào nó cũng hiểu rõ chuyện này không ai khác chính Uyển Nhi gây ra khiến nó từ vô tội nhưng thành người có tội . Nhưng nó mặc kệ không muốn giải thích với tên đầu đất kia , vốn dĩ giờ có giải thích người đó cũng chẳng hề tin lời nó nói nữa .

Đôi mắt anh lạnh căm nhìn cánh cửa thang máy đóng dần , anh không hề giận nó mà ngược lại anh đang cảm thấy tình hình bây giờ như một ván cờ đặt sẵn đều có sự sắp xếp nó và Uyển Nhi đang có gì đó anh không được biết nhưng ánh mắt nhìn nhau giữa hai người phần nào anh nhận ra được điều gì đó không ổn , lòng anh bắt đầu nghi ngờ với cô gái đứng cạnh ...

-Gin à , chúng ta đi thôi . Anh còn có cuộc họp nữa mà – Uyển Nhi mỉm cười giục anh .

-Ừm ! – anh dịu dàng xoa nhẹ đầu Uyển Nhi . Cả hai cùng nhau rời khỏi Novotel .

Trở về tập đoàn anh gọi trợ lý Trần vào phòng làm việc bàn giao một số công việc . Trợ lý gật nhẹ đầu tôn kính rồi ra ngoài .

Đặng Khôi mở cửa bước vào . anh xoay ghế lại chào .

-À mà đến rồi . – anh nói .

-Vào thẳng vấn đề đi , mà muốn nói đến vụ Uyển Nhi phải không . – Đặng Khôi ngồi xuống chân bắt chéo .

-Ừm – * gật đầu * .

-Nếu mà tin tào , thì nên suy xét điều tra về Uyển Nhi . Tao biết mà tin Uyển Nhi vẫn là Uyển Nhi như xưa , nhưng mà nên nhớ thời gian có thể thay đổi tất cả . Và mà đừng vô tình gây tổn thương cho người bên cạnh .

Khi vừa nói xong câu này anh nhớ đến nó , đúng theo những lời nói của Đặng Khôi thì anh đang nó tổn thương không dừng .

-Trước hết tao cần mà giúp một việc – anh đề nghị .

-Nói đi .

-Mày có thể điều tra về thân thế của Uyển Nhi được không ? Cả Minh Anh nữa .

Điều tra về Uyển Nhi thì quá bình thường nhưng vì sao lần này lại có cả Minh Anh , Đặng Khôi hơi khó hiểu nhủ mà nhìn Hoàng Long .

-Mày đừng suy nghĩ nhiều , tao có lí cho riêng của mình .

-Oke , Tao phải qua đón Ngọc Quỳnh đi trước . – nói rồi Đặng Khôi đứng dậy bỏ đi và trước khi khuất bóng còn ngoái đầu lại thêm một câu .

-Tao nghĩ tốt nhất mà nên làm rõ chuyện tình cảm , ai nên dứt thì dứt , tránh làm tổn thương cả hai người .

Anh ngồi tựa ra ghế trông có vẻ mệt mỏi . Làm thế nào mới tốt cho cả hai người con gái ấy đây , trong mắt anh Uyển Nhi đã chịu rất nhiều cay đắng khổ tâm , không thể nào anh bỏ rơi cô ngay lúc này được , còn nó với anh nó quan trọng hơn bất kì điều gì một người anh không muốn buông bỏ .

Nhưng làm sao cho đáng đây khi mà anh đang ở giữa ngã ba tình , không muốn làm tổn thương bất kì ai cả . Gỡ bỏ bớt cúc áo cho dễ thở , anh quơ tay lấy cốc nước nhưng lại vô tình làm nó rớt xuống sàn vụn vỡ .

Cơn đau đầu ủa đến , một tay ôm lấy đầu một tay kia phải vịn vào thành bàn . Tầm nhìn phía trước trong phút chốc bỗng trở nên mờ dần . Anh lắc nhẹ đầu đôi mắt vẫn nhắm nghiền , cố gắng trở lại bình thường sau vài giây trấn tĩnh.

-Ngọc Quỳnh về thôi ! – Đặng Khôi trở nên tức giận sau những điều trong hợp đồng Ngọc Quỳnh sắp kí kết .

-Khôi ...! – Ngọc Quỳnh nhủ mà khó xử , đang ở quán cà phê cùng với quản lí bên công ty người mẫu , cô không muốn gây ra ồn ào nên đành cuối chào tên quản lí .

-Anh Lập có gì em sẽ liên lạc với anh sau nha .

-Oke , em cứ suy nghĩ , nhưng tôi hứa với em bản hợp đồng này sẽ là bước tiến cho em sau này .

Đặng Khôi vì tức giận nên đã bỏ đi trước , Ngọc Quỳnh cuối chào rồi cũng lật đật chạy theo sau .

-Vì sao cậu lại ngăn cản ?

-Không thích ! – Đặng Khôi trả lời cộc lốc .

-Hay cho cậu không thích , cậu lúc nào cũng bắt mình phải làm theo sự thích thú của cậu ư , đây là tương lai của mình . Hợp đồng này mình sẽ kí – Ngọc Quỳnh khẳng định chắc nịch rồi tức giận bỏ đi .

Nào đâu chàng trai này không phải thuộc tuýp người nhìn người “ Đặt biệt” này vào con đường như thể liên chạy theo kéo tay Ngọc Quỳnh lại .

-Cậu nghe cho rõ đây là tôi “ CẤM ” cậu . Cho dù là bây giờ hay sau này thì ngoài Đăng Khôi tôi ra không ai được phép thấy thân hình của cậu cho nên việc chụp ảnh nude đó tuyệt đối là không . Tốt nhất cậu đừng bướng với tôi

-Đăng Khôi này nói được làm được .

-Lấy lí do gì tôi phải nghe cậu – Ngọc Quỳnh gằng giọng .

-Cho đến khi tôi xác định tình cảm giữa tôi và cậu , thì cậu là người của Đăng Khôi này .

Ngọc Quỳnh trở mắt nhìn Đăng Khôi như vật thể lạ , có chút gì đó vui vui len lỏi trong lòng vì đây là lần đầu cô nghe những lời dịu dàng pha chút ghen tị như thế này từ Đăng Khôi . Trông phần giống trẻ con lại ra dáng đàn ông , cô đứng đó nghiêng đầu nhìn cậu cười , dù rằng có chút tiếc nuối với bản hợp đồng làm mẫu lần này nhưng như thế cũng đáng mà . J

-Cậu định đứng đấy cười đến khi nào nữa , lên nào – Đăng Khôi xoay người lại vỗ lên vai mình hạ người thấp xuống .

Cô cũng hiểu ý nên tươi cười leo lên cho Đăng Khôi cõng , cũng lâu rồi cả hai không gần gũi như lúc này

117. Chương 57 : Em Thật Ngang Bướng !

Anh chạy xộc đến bểnó lên trên phòng miệng không ngừng hỏi “ em có làm sao không” mặt dù nó đang bất tỉnh .

-Hai ơi , để Nhi thay quần áo cho cậu ấy đã , mồ hôi ướt hết rồi .

Anh gật đầu đồng ý , mắt vẫn luyến tiếc không rời . Khoảng chừng một giờ đồng hồ sau khi để bác sĩ khám xong anh mới vào trong chăm sóc cũng là lúc nó đã tỉnh dậy . Biết là anh vào phòng đang ngồi bên cạnh nó , nhưng giờ đây lòng nó đầy nỗi buồn chẳng muốn nói chuyện và dĩ nhiên đối mặt với anh.. là điều hiện giờ nó không muốn nên cố tình xoay lưng về phía anh .

-Em không sao chứ ?

-Tôi ổn – nó đáp cộc lốc .

-Em thấy không khỏe chỗ nào không ?

-... * im lặng *

-Chuyện lúc chiều coi như không có gì xảy ra là được .

“ gì chứ , nó đã làm sai gì đâu mà phải nói như vậy như đang khẳng định nó cố tình đánh Uyển Nhi đến thế , vậy là anh tin cô ta “ .

Nó vẫn giữ nguyên thái độ im lặng hơi co mình lại vì đang cảm thấy bị tổn thương đến nặng nề mỗi lúc lại sâu hơn .

-Em thôi bướng bỉnh đi được không Minh Anh , đã sai lại có cố chấp như thế - anh gắt lên .

-Anh đi đi – nó nói bằng giọng thờ ơ .

-Được thôi ! Em cứ việc ngang bướng như vậy đi – anh tức giận nói rồi bỏ ra ngoài đóng cửa rất mạnh thành tiếng “ Rầm” .

Không gian còn lại là một màu đen u tối biết làm gì hơn , nó chỉ biết nhốt mình trong căn phòng nằm im một chỗ không khóc , cũng không vui , không buồn không một chút cảm xúc nào chỉ là nằm như một pho

tượng hóa đá . Cháo và thuốc Hoàng Nhi mang đến nó cũng mặt kệ , cánh cửa vẫn đóng im lìm kín mít . Căn phòng trống trải kia như muốn bao lấy nó, an ủi nó để nó ngủ yên được chút nào hay chút đó , cũng có thể đó là câu trả lời ẩn dụ cho ai đó muốn tìm nó : “ Nó đã ngủ rồi”.

1 ngày

2 ngày

3 ngày

4 ngày

Rồi 1 tuần , 2 tuần , 3 tuần

Tổng thể suốt mấy hôm , bữa ăn của nó chỉ trên đầu ngón tay , nó chẳng tha thiết với việc ăn uống dù chỉ một ít (Đây có thể xem như hiện tượng lạ xảy ra) . Giờ đây nhìn nó giảm sút thấy rõ , ở chung một nhà mà nó và anh như hai con người xa lạ . Không nói không rằng với nhau một câu . Chưa kể đến những lúc Uyển Nhi bày trò chơi xỏ nó, rồi lại chơi trò cặp đôi mặn nồng trước mặt nó hằng ngày . Thật chất nó biết tất tần tât, chẳng qua vì nó đã quá mệt mỏi và không muốn nghĩ ngợi về bất cứ điều gì nữa.

Thế Hiển thì khác , dạo này hần lại siêng hơn hần . Hần lao đầu vào công việc giúp cho ba mình một cách nhiệt tình . Ban ngày hần là nhân viên , ban đêm hần lại trở thành một câu ấm ăn chơi vô bờ .

Gái gú qua đêm có , đi cùng hần cũng có... nói chung là đếm không hết . Chỉ tội ột người con gái trên bề ngoài là người yêu của hần , nhưng hần cũng chỉ xem người ta như chiếc áo thay vào thay ra . Thy Thy hận hần nhiều nhưng cũng đồng thời yêu hần rất nhiều . Cũng đành dương mắt mà nhìn không thể làm gì hơn . Bản thân cô ta cũng không muốn mất đi một túi tiền như vậy .

Nhưng có ai hay biết rằng hần đang tự dần vặt bản thân và cố kìm nén sự nhớ nhung Uyển Nhi đến bao nhiêu . Ngày nào hần cũng chìm đắm trong men rượu , rồi sáng hần nằm ì ra . Đến trưa thì hần xách cặp đến trường , không thì hần lại vùi đầu vào công việc của cha hần bàn giao , nhìn hần 18 tuổi mà cứ như đã 28 mùa xuân sang .

Nhiều lần hần điện thoại tìm con lợn tri kỉ của hần nhưng nó lại tắt ngúm điện thoại mấy tuần liền không mở , đêm nay hần lại say khướt chẳng biết hần quên đường hay lí do nào hần lại lợ mọ đến nơi ở của Uyển Nhi .

“ Tín... tong... tín...tong” * nhấn chuông liên tiếp nhiều lần *

-Mở cửa , mở cửa . – hần nói trong say sấn .

Bị tiếng ồn làm thức giấc , Uyển Nhi quơ đại chiếc áo khoát mỏng trên móc khoát vào cơ thể tiến đến mở cửa , mùi rượu nồng nặc xộc thẳng vào mũi cô . Hần bị mất đà liền ngã nhào vào cô .

-Thế Hiển , Thế Hiển ...- cô gọi xót xa lo lắng .

-Uyển Nhi là em , là em phải không – mắt hơi lờ đờ , hơi thở lúc mạnh lúc yếu đi trong men say , đưa tay lên má cô vuốt ve .

-Ừm – cô dùng hết sức lực kéo hần vào giường ngủ .

Cả đêm hần lên cơn sốt cô phải thức để chăm sóc cho hần đến gần sáng thì gọi quản lí của mình đưa hần sang phòng bên cạnh , nếu cứ tiếp tục để hần phải thấy hai người gần nhau có lẽ chỉ làm hần thêm tổn thương mà thôi ...

Đồng thời Uyển Nhi lại có kế sách mới liền tìm điện thoại hần lục loại danh bạ tìm số ai đó gọi đi ...

Nó vẫn nằm im một cục trên giường không hề bước chân ra ngoài , buồn tình chợt cảm điện thoại mở lên thì lập tức nhận được cuộc gọi đến từ tên ÁC MA , ban đầu còn lưỡng lự không nghe , nhưng một hồi cũng vượt màn hình .

“ Gì?” – nó nói như không

“ Dạ alo , chị có phải quen biết với chủ nhân điện thoại hay không ạ ” – uyển nhi từ bên kia thay đổi giọng nói .

Nghe thấy tiếng người lạ gọi cho nó nhưng là lại số hần , nó hơi ngạc nhiên rồi nghe tiếp .

“ Vâng có gì không ạ ”

“ Vâng , thiếu gia đây hôm qua uống say nên ở khách sạn chúng tôi nhưng mà...” – Uyển Nhi lấp lửng .

“ Anh ấy bị làm sao ạ – nó mệt mỗi nói ”

“ Hình như anh ấy bị sốt cao ạ , nhưng chúng tôi chỉ thấy mỗi số điện thoại này để liên hệ nên đành gọi thử ” .

“ Làm phiền chị nhắn tin địa chỉ giúp em , em sẽ đến ngay ” – nó có chút lo lắng nên quyết định đến xem hần sao .

Tắt điện thoại Uyển Nhi cười mỉm vì đã dụ được nó vào bẫy kế hoạch tiếp theo kế hoạch tiếp chỉ cần đợi Hoàng Long đến là mọi việc sẽ suông đầu vào đó .

Dù đang mệt mỏi nó cũng cố lết dậy , thay đại bộ quần áo nó chạy ra khỏi nhà mà không một ai biết . Zen đang loay hoay tưới cây ở ngoài thì mừng rỡ khi thấy người chị nó hay châm chọc cuối cùng cũng xuất quan sau mấy ngày tu luyện.

-Chị ! – zen gọi to .

Nghe tiếng Zen gọi nó vẫy vẫy tay đáp lại rồi chạy đi gấp rút chẳng nói gì thêm , Zen hơi hụt hẫng nhưng rồi cũng thấy mừng cho nó chỉ nghĩ đơn thuần nó ra ngoài khoay khoáy .

-Thế cũng tốt ! – Zen cười mỉm rồi tiếp tục công việc .

Nó đi loanh quanh tìm kiếm số phòng như trong tin nhắn . Đi mãi đến cuối hành lang mới thấy số phòng 506 A .

-Đây rồi ! .

“ Cạnh ” – bước vào trong là nguyên một đống Thế Hiển đang nằm co ro bê bết trên giường , nó tiến đến đưa tay coi thử hần có sao không . Đầu hần nóng rang tình hình này nó đành phải đưa hần đến bệnh viện ngay chứ không biết làm sao cả . Hần tựa quỵt tỉnh giấc , trán đầy mồ hôi vì sốt .

-Thế Hiển , để tôi đưa anh đến bệnh viện .

-Không về nhà . – hần mệt nhọc nói .

-Như này rồi mà còn đòi về nhà , anh muốn chết à .

-Con lợn , người muốn chết bây giờ là cô đó , cô nên hiểu tình hình đang ở đâu – hần buông lời ham dọa .

-Thôi đi ! – nó đỡ hần đứng dậy , khoát tay của hần qua vai mình rồi từng bước nặng như đá đỡ hần đi . Trông hần gầy nhom như vậy mà nặng kinh khủng .

Khó khăn lắm mới dắt hần đến được cầu thang máy , thì hai tay đã có nhiệm vụ phải nâng cả thân hình của hần rồi . Nó hết cách đây lấy chân mà cố gắng đạp vào nút cầu thang máy mấy lần nhưng không xong.

“ Tín tín ... ” Cánh cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra . Ôi thôi nhưng không ! Thật là mở ra không đúng lúc . Người đứng sừng sững trong đó chính là Hoàng Long , mắt nó trợn to , miệng như câm nín .

-Hừ , Minh Anh ! hôm nay xuôi cho cô rồi – hần dựa vào nó thều thào nói .

-Em rời nhà khi nào vậy – Anh nhíu mày hỏi .

-Trò này chắc lại cô bày ra phải không ? – nó khinh khỉnh nhìn Uyển Nhi .

-Ồ , chuyện này ... – Uyển Nhi giả vờ lúng túng , nhìn sang anh như mình vô tội .

-Cô ấy không phải trẻ con như em đâu , đừng đoán già đoán non . – anh đỡ lời bên vực Uyển Nhi .

-Con gái bây giờ nham hiểm hơn tôi tưởng – mặt hắc trắng bệch ra đó , hơi thở thì mệt dọc nhưng cũng rảnh chọt một câu .

-Phiền thiếu gia và tiểu thư đây tránh đường . – nó lạnh lùng nói .

Không cần chờ đợi hai người kia nữa , nó đỡ lấy hắc đi vào thang máy mau chóng rời khỏi cảnh chướng mắt đó . Phần nào nó cũng hiểu rõ chuyện này không ai khác chính Uyển Nhi gây ra khiến nó từ vô tội nhưng thành người có tội . Nhưng nó mặc kệ không muốn giải thích với tên đầu đất kia , vốn dĩ giờ có giải thích người đó cũng chẳng hề tin lời nó nói nữa .

Đôi mắt anh lạnh cảm nhìn cánh cửa thang máy đóng dần , anh không hề giận nó mà ngược lại anh đang cảm thấy tình hình bây giờ như một ván cờ đặt sẵn đều có sự sắp xếp nó và Uyển Nhi đang có gì đó anh không được biết nhưng ánh mắt nhìn nhau giữa hai người phần nào anh nhận ra được điều gì đó không ổn , lòng anh bắt đầu nghi ngờ với cô gái đứng cạnh ...

-Gin à , chúng ta đi thôi . Anh còn có cuộc họp nữa mà – Uyển Nhi mỉm cười giục anh .

-Ừm ! – anh dịu dàng xoa nhẹ đầu Uyển Nhi . Cả hai cùng nhau rời khỏi Novotel .

Trở về tập đoàn anh gọi trợ lý Trần vào phòng làm việc bàn giao một số công việc . Trợ lý gật nhẹ đầu tôn kính rồi ra ngoài .

Đặng Khôi mở cửa bước vào . anh xoay ghế lại chào .

-À mày đến rồi . – anh nói .

-Vào thẳng vấn đề đi , mày muốn nói đến vụ Uyển Nhi phải không . – Đặng Khôi ngồi xuống chân bắt chéo .

-Ừm – * gật đầu * .

-Nếu mày tin tào , thì nên suy xét điều tra về Uyển Nhi . Tao biết mày tin Uyển Nhi vẫn là Uyển Nhi như xưa , nhưng mày nên nhớ thời gian có thể thay đổi tất cả . Và mày đừng vô tình gây tổn thương cho người bên cạnh .

Khi vừa nói xong câu này anh nhớ đến nó , đúng theo những lời nói của Đặng Khôi thì anh đang nó tổn thương không dừng .

-Trước hết tao cần mày giúp một việc – anh đề nghị .

-Nói đi .

-Mày có thể điều tra về thân thế của Uyển Nhi được không ? Cả Minh Anh nữa .

Điều tra về Uyển Nhi thì quá bình thường nhưng vì sao lần này lại có cả Minh Anh , Đặng Khôi hơi khó hiểu nhủu mày nhìn Hoàng Long .

-Mày đừng suy nghĩ nhiều , tao có lí cho riêng của mình .

-Oke , Tao phải qua đón Ngọc Quỳnh đi trước . – nói rồi Đặng Khôi đứng dậy bỏ đi và trước khi khuất bóng còn ngoái đầu lại thêm một câu .

-Tao nghĩ tốt nhất mày nên làm rõ chuyện tình cảm , ai nên dứt thì dứt , tránh làm tổn thương cả hai người .

Anh ngồi tựa ra ghế trông có vẻ mệt mỏi . Làm thế nào mới tốt cho cả hai người con gái ấy đây , trong mắt anh Uyển Nhi đã chịu rất nhiều cay đắng khổ tâm , không thể nào anh bỏ rơi cô ngay lúc này được , còn nó với anh nó quan trọng hơn bất kì điều gì một người anh không muốn buông bỏ .

Nhưng làm sao cho đáng đây khi mà anh đang ở giữa ngã ba tình , không muốn làm tổn thương bất kì ai cả . Gỡ bỏ bớt cúc áo cho dễ thở , anh quơ tay lấy cốc nước nhưng lại vô tình làm nó rơi xuống sàn vụn vỡ .

Còn đầu đầu ừa đến , một tay ôm lấy đầu một tay kia phải vịn vào thành bàn . Tầm nhìn phía trước trong phút chốc bỗng trở nên mờ dần . Anh lắc nhẹ đầu đôi mắt vẫn nhắm nghiền , cố gắng trở lại bình thường sau vài giây trấn tĩnh.

—
-Ngọc Quỳnh về thôi ! – Đăng Khôi trở nên tức giận sau những điều trong hợp đồng Ngọc Quỳnh sắp kí kết .

-Khôi ...! – Ngọc Quỳnh nhú mày khó xử , đang ở quán cà phê cùng với quản lí bên công ty người mẫu , cô không muốn gây ra ồn ào nên đành cuối chào tên quản lí .

-Anh Lập có gì em sẽ liên lạc với anh sau nha .

-Oke , em cứ suy nghĩ , nhưng tôi hứa với em bản hợp đồng này sẽ là bước tiến cho em sau này .

Đăng Khôi vì tức giận nên đã bỏ đi trước , Ngọc Quỳnh cuối chào rồi cũng lật đật chạy theo sau .

-Vì sao cậu lại ngăn cản ?

-Không thích ! – Đăng Khôi trả lời cộc lốc .

-Hay cho cậu không thích , cậu lúc nào cũng bắt mình phải làm theo sự thích thú của cậu ư , đây là tương lai của mình . Hợp đồng này mình sẽ kí – Ngọc Quỳnh khẳng định chắc nịch rồi tức giận bỏ đi .

Nào đâu chàng trai này không phải thuộc tuýp người nhìn người “ Đặt biệt” này vào con đường như thế liền chạy theo kéo tay Ngọc Quỳnh lại .

-Cậu nghe cho rõ đây là tôi “ CẤM ” cậu . Cho dù là bây giờ hay sau này thì ngoài Đăng Khôi tôi ra không ai được phép thấy thân hình của cậu cho nên việc chụp ảnh nude đó tuyệt đối là không . Tốt nhất cậu đừng bướng với tôi

-Đăng Khôi này nói được làm được .

-Lấy lí do gì tôi phải nghe cậu – Ngọc Quỳnh gồng giọng .

-Cho đến khi tôi xác định tình cảm giữa tôi và cậu , thì cậu là người của Đăng Khôi này .

Ngọc Quỳnh trở mắt nhìn Đăng Khôi như vật thể lạ , có chút gì đó vui vui len lỏi trong lòng vì đây là lần đầu cô nghe những lời dịu dàng pha chút ghen tị như thế này từ Đăng Khôi . Trông phần giống trẻ con lại ra đáng đàn ông , cô đứng đó nghiêng đầu nhìn cậu cười , dù rằng có chút tiếc nuối với bản hợp đồng làm mẫu lần này nhưng như thế cũng đáng mà . J

-Cậu định đứng đấy cười đến khi nào nữa , lên nào – Đăng Khôi xoay người lại vỗ lên vai mình hạ người thấp xuống .

Cô cũng hiểu ý nên tươi cười leo lên cho Đăng Khôi cõng , cũng lâu rồi cả hai không gần gũi như lúc này

118. Chương 58 : Bất Tỉnh !

Đưa Thế Hiển trở về biệt của hắn nó như cạn kiệt sức lực . Mồ hôi toát ra chảy dài trên trán .

-Là người hay trâu cũng không rõ – nó nói lảm bảm .

-Con lợn , tôi mà khỏe lại thì cô chết chắc . – hắn thều thào nói .

“ Thấy gớm , chết chắc lúc nào cũng chết chắc , thích thì tôi cho anh biết tay đây chẳng phải cơ hội tốt sao” – nó cười gian manh nhìn hắn .

-Nhà anh không có ai cả , tôi đi nấu cháo cho ăn ha .

-Cô mà đầu độc thì chết tôi cũng ám – hắn không quên nhắc nhở .

Chỉ dăm ba vài phút sau nó trở lại với khay cháo ngun ngút hương thơm bay phất phới , dạ dày hần cũng cuống cuống lên . Hần đang cảm thấy đó liền chụp tô cháo húp ngay không cần suy nghĩ .

“ Phụt....t....t....” – mặt hần như núi lửa . Nó ôm bụng cười khúc khích .

Tô cháo đó không khác gì một tô cháo giết người quá mặn , quá cay . Không biết nó lấy đâu ra công thức độc quyền như vậy nhưng khẳng định một điều rằng là nó đang chơi hần một vố .

-Minh Anh , cô nhát thở rồi phải không . – hần nói lớn .

-Ple , cho chết anh luôn .

Mồ hôi trên trán hần tuông không ngừng vì cay , vì mệt nhưng hần đang điên tiết lên dùng hết sức lực đứng dậy tiếng đến chỗ nó .

-Anh ...anh...a..n..h đị..n...h làm gì tối – nó đi lùi vài bước .

-Minh Anh , cô cô đã có gang chơi tôi , thì phải biết rõ hậu quả chứ . Tôi đã cảnh cáo rồi mà . Tưởng Thế Hiển tôi đùa cô à , đang nóng đây tuy cô hơi mập chút nhưng sai tạm cũng được – hần liếm môi nhìn rất dè xỏm .

-AAAAAAAAAAAAA cút mau , tránh xa tôi ra – nó huơ tay loạn xạ .

Hần mỗi lúc càng tiến lại gần hơn , nhưng sức lực thì không còn nữa liền ngã nhào lên người nó . * chớp chớp mắt * .

-Ê , ê tên kia cút ra khỏi người tôi – nó quát lên , nhưng đổi lại thì mắt hần nhắm tịt người hần nóng ran , chả lẽ hần bất tỉnh @@ .

Cùng lúc đó Thy Thy chạy đến phòng hần (lúc này cửa phòng không đóng nha) mặt cô còn rạng rỡ cười tươi vừa bước đến thì đã thấy cảnh tượng một đôi nam nữ đang nằm ôm nhau dưới sàn nhà .

Nhưng hai con người kia chẳng phải xa lạ , lòng ngực cô nhói lên . Cơn giận chèn ép cả lí trí ánh mắt hờn lên sự phẫn nộ căm giận . Lạnh lùng quay lưng bước đi .

-Minh Anh , là cô ép tôi ! – Thy Thy nghiêng răng nói .

—

Herman School

Mọi người ai cũng tập trung về bản thông báo , một thông tin rất hot nóng hổi . Tuần sau là buổi cắm trại được tổ chức 3 năm một lần được diễn ra , cả toàn trường ai nấy đều thấy vui mừng và hào hứng .

“ Rầm rầm” – tiếng đập tay lên bàn của giáo viên chủ nhiệm .

-Chắc hẳn các em đã đọc thông báo về việc cắm trại của trường chúng ta trong năm nay .

-DẠ – cả lớp đồng thanh .

-Được rồi địa điểm tổ chức là khu sinh thái Sầm Sơn .

-* cả lớp nhốn nháo , vui mừng *

-Trật tự trật tự – giọng cô giáo la to .

-Thy Thy , nhiệm vụ của em là phân công công việc cho các bạn lát nữa đến phòng giáo viên gặp cô . Còn một tin nữa ,chắc lớp chúng ta sẽ rất thích nhất là các cô gái .

Bọn con gái nghe vậy liền bắt nháo nhìn nhau tò mò .

-Thôi cô sẽ không vòng vo nữa , đó là lớp chúng ta sẽ ở cạnh 2 lớp 11 là 11/8 và 11/5 .

Lại hú ré bắt nháo tập 2 , ai nấy đều vui mừng và rất chờ đợi . Hoàng Nhi thì thích khỏi phải nói , còn nó nghe tin này thì chẳng khác nào tin giạt gân , chán chường. Đạo này khuôn mặt nó trở nên lạnh lẽo , môi cũng rất tiết kiệm nụ cười .

Một bàn sáu người như nhân vật nữ ngồi bên cạnh Hoàng Long chẳng phải là bé heo Minh Anh nữa , mà một người con gái xinh đẹp hơn trông xứng đôi với anh rất nhiều . Khi trước những cặp mắt ganh ghét nhìn vào bàn sáu người thì giờ đây thay vào đó là sự ngưỡng mộ .

Bắt gặp nhau , thay vì nó ngồi cùng thì nó chủ động từ chối , dành cho mình một góc khuất . Điều đó chỉ khiến Uyển Nhi thấy vui thêm trong lòng vì mục đích của mình đang rất phát triển .

Khu C của trường .

-Chị à , chẳng lẽ chuyện lần trước chị bỏ qua như vậy sao ? – Thy Thy tò mò hỏi .

-Sao có thể được , nó đã làm mất thanh danh của chị thì không đời nào chị để cho nó sống yên . – Ngọc Huyền nghiêng răng .

-Vậy chị tính như thế nào ?

-Nó được bảo vệ rất chặt nên không có cơ hội ra tay , việc này chị đang suy nghĩ rất nhiều . Em có kế sách gì hay không ?

-Chả phải cơ hội đang phơi ra trước mặt sao .

-Cơ hội ? – Ngọc Huyền nhú mày .

Hai khuôn mặt nhìn nhau cười đều , dường như cả hai người con gái này đều hiểu được kế hoạch đặt ra là làm gì rồi .

Nó đang đi giữa đường thì bị một người con gái chặn lại , hơi nhú mày không hiểu . Không muốn nói chuyện , không muốn chạm mặt nó đành đi sang một bên tránh mặt , nhưng người đã cố tình thì có tránh cũng tránh không nổi . Nó sang phải Uyển Nhi sang phải , sang trái Uyển Nhi lại sang trái .

-Hành lang có vẻ chật !– nó lạnh lùng nói .

-Chỉ là nói chuyện thôi có cần phải căng thẳng vậy không ?

-Hơi đủ cho việc thở , nên không dư hơi để tiếp chuyện với cô ! Hiểu chứ ? – nó nói rồi nhìn một cách thẳng thắn vào mặt Uyển Nhi .

-Vì cô cảm thấy xấu hổ phải không haha – Uyển Nhi khoanh tay trước ngực .

-Có gì để phải xấu hổ – nó nhú mày .

-Cô thật giống mẹ mình đều là kẻ thứ 3 cướp đoạt hạnh phúc của người khác .

-...

-Lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ mà lấy sự thương hại của người khác . Tôi đây còn thấy thương hại cho cô đó .

-... – nó vẫn cố nhẫn nhịn .

-Cô ! – Uyển Nhi gắt lên ép sát nó vào bờ tường . – Những gì của cô tôi sẽ hủy hoại từng chút một , cũng sẽ hủy hoại mẹ cô như cách mà bà ta đã làm với mẹ tôi . Kể cả Hoàng Long , Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh , Quốc Huy . Từng người một – Uyển Nhi nhấn mạnh từng chữ .

Đến giờ đây khi hết sức chịu đựng nó không thể nào nhẫn nhịn được thêm nữa . Dùng sức lực nắm chặt cổ tay Uyển Nhi bẻ sang một bên . Chưa khi nào nó giận dữ như lúc này .

-Để tôi nói cho chị biết ! Chỉ cần là một người tổn thương tôi cũng không tha thứ cho chị ! – nó gằn từng chữ với thái độ cảnh cáo cực độ .

Uyển Nhi cũng không chịu thua cười ha ha , dùng lời nói làm vũ khí mà đâm vào nó .

-Để tôi chống mắt lên xem một đứa tầm thường như cô thì làm được gì , cô thì cũng giống như mẹ mình mà thôi như một kịch bản lặp lại . Một con hồ ly tinh đội lốt người , người đàn bà giết chồng người khác ! Hừm ...Bà ta thật biết cách dạy con....

“ Chát” – Một cái tát thật mạnh vừa giáng xuống mặt Uyển Nhi .

-Hoàng Long , anh ấy không phải món đồ chơi của chị . Và anh ấy cũng chẳng phải món hàng để tôi và chị dành qua dành lại hơn nửa tôi và Hoàng Long “ KHÔNG LÀ GÌ CẢ” .

Nói ra câu “ không là gì cả” dẫu trong lòng nó xót xa lắm , nhưng đành ngậm đắng nuốt cay , ít ra khi phải nhận như thế này . Uyển Nhi sẽ không có lí do làm tổn thương đến anh .

Uyển Nhi hơi hoảng hốt , đi lùi về phía sau vài bước .

-Và thứ 2 mẹ tôi như thế nào thì không ai được quyền phán xét , chuyện của người lớn chắc gì chị đã biết rõ . Cùng lắm chị cũng chỉ nghe người khác nói lại . Chị tin đó là sự thật sao ?

Quốc Huy cùng Hoàng Long đang đi đến gần chỗ nó và Uyển Nhi , nghe giọng nói quen quen định chạy đến chọc nhưng nào ngờ lại nghe thấy ...

-Nếu sự đúng như vậy thì chị thật bất hạnh . Một đứa trẻ đáng thương chị có biết điều đó không ? Ít ra tôi có một nơi gọi là gia đình chị hiểu không ? Mẹ tôi là danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Nguyễn còn mẹ chị là kẻ thứ ba mãi mãi là như thế .

-Minh Anh , sao em lại nói Uyển Nhi như thế – Quốc Huy quát to .

-Tôiiii ... – nó không ngờ anh và Quốc Huy lại xuất hiện ngay lúc này không những thế lại chỉ nghe mỗi mình câu nói đấy .

Uyển Nhi đỏ ửng mặt khóc , những lời nói của nó đã vô tình đánh mạnh vào tâm lí của cô , cô không bao giờ nghĩ một người như Minh Anh có thể nói ra được những lời đó , lời nói rất có sự tác động rất mạnh khỏe mắt Uyển Nhi đỏ hoe , cô đang khóc .

Nó cũng hơi bàng hoàng khi thấy nước mắt Uyển Nhi rơi xuống , nhưng rồi trở lại với vẻ lạnh lùng vì nó nghĩ rằng Uyển Nhi lại đang diễn kịch .

-Minh Anh , anh thật không nghĩ em lại quá đáng đến như vậy .

-Không phải như hai người thấy đâu ! – nó buông câu nói một cách thần thờ .

-Còn không phải , những gì em nói chúng tôi đều nghe được . Em còn chối , tôi còn cứ tưởng em khác với những đứa con gái khác nhưng nào ngờ trái tim em còn ác độc hơn như vậy .

-... – nó đang nghẹn lại , nó nhìn xuống mặt đất . Có một cơn gió nhẹ vô hình cuốn lấy chân nó , như đang cố an ủi nó , nhẹ nhàng và man mát nơi khóe mắt .

Từng dằng xa hấn cũng đi tới , không hiểu chuyện gì nhưng có vẻ con lợn của hấn đang gặp rắc rối trước tình hình rất căng thẳng . Nó có linh cảm Thế Hiển đang tiến đến từ phía sau , nó liền ngẩng mặt lên và nói một cách rất dịu dàng .

-Anh nói đúng , con người tôi là như vậy ... anh thấy rồi đó . Nên là... từ nay về sau... giữa chúng ta không còn gì để dằn vặt nhau nữa . Tôi không muốn bạn trai của mình phải buồn ! Đúng không Thế Hiển ! ^^~~
– nó nhoẻn miệng cười thật tươi , nụ cười mà anh luôn muốn nhìn thấy trong suốt thời gian qua .

Hấn gãi đầu không hiểu gì nhưng trò này có vẻ thú vị , hấn thì chứa thích dính vào những chuyện như thế này cũng vui vẻ mà hợp tác .

-Các người lại hòa nhau ăn hiếp bạn gái tôi sao . – hấn hếch mặt nói . Lòng hấn có chút xót khi nhìn sang Uyển Nhi đang nấp sau anh mà khóc nghẹn .

-Mọi thứ kết thúc rồi... Thế Hiển chúng ta đi thôi . – nó nói rồi vòng tay kéo nhẹ hấn đi . Được vài bước nó quay lại nhếch môi cười nói .

-À... Uyển Nhi này ! Nếu đây là một vở kịch thì chúc mừng cô ! Tôi nói thật tâm đấy – rồi bỏ đi vội .

Mất anh lại trở nên mờ nhòe nhìn không rõ , cố gắng nhìn khuôn mặt nó , nhìn theo bóng dáng nhưng sao lại mờ nhòe đi không thể nào thấy rõ được . Uyển Nhi như mất hết sức lực ngồi sụm xuống nền , ôm mặt

khóc nức nở thật sự , giờ đây những lời nói tuy rằng là những lời phản kháng của nó nhưng vô tình lại đau cô .

Đúng như vậy những việc nó biết chỉ nghe lời kể từ bà ngoại , từ “ BÀ NỘI” nhưng sự tình như thế nào thì chưa bao giờ cô biết được tận tình thực hư .

“ Phịch” – Hoàng Long ngã xuống bất tỉnh .

-Hoàng Long , Hoàng Long mày sao thế . – Quốc Huy lo lắng lay người anh rồi lấy điện thoại gọi cấp cứu

-Hoàng Long ... hức ...Hoàng Long anh sao vậy – Uyển Nhi như con mèo mặt mũi chèm nhem .

Chờ đợi càng làm cho hai người kia thêm nóng ruột , Uyển Nhi lau mặt vội vàng phụ Quốc Huy đặt anh lên vai công đi cấp cứu ...

Hắn được đà khoát tay nó đi ung dung rồi khỏi trường trước biết bao nhiêu cặp mắt . Ra đến gần một sân đá banh gần trường , không còn ai nữa nó dừng lại rồi tay ra khỏi hân .

-Diễn như thế đủ rồi ! – nó vẫn nhẹ nhàng nói nhưng không nhìn hân lấy một cái .

-Ê , Lợn tính ra là lần này chẳng phải tôi cứu cô sao .

-Chẳng phải tôi cũng giúp anh sao . – nó vừa đi vừa nói .

Hân thấy hơi lạ kì , không lẽ nó đọc được suy nghĩ của hân , nên đuổi theo nó .

-Nực cười Thế Hiển tôi mà cũng cần cô giúp sao .

-Chẳng phải anh ghét Hoàng Long và cố tình làm như vậy chọc Uyển Nhi sao ? – nó trề môi .

-Sao cô biết – hân hơi khó chịu vì bị người khác nắm cán .

-Quan sát – nó trả lời cộc lốc , tiến đến ghé đá gần đó an tọa .

-Xem ra cô đã tôi đã quá xem thường cô . – hân nhếch môi cười .

-Cô có thể nói cho tôi biết mối quan hệ giữa hai người được không – chẳng hiểu sao tự dưng hân lại có hứng thú chuyện này .

-Là những gì đang xảy ra đó ? – nó thở dài .

Hân ngồi cạnh nhận ra sự thay đổi trên gương mặt nó , ngay cả lời nói cũng chẳng chút vui vẻ như khi xưa nữa mà thay vào đó là sự trầm lặng đến khó hiểu .

-Minh Anh , nếu khó khăn thì cứ nói với tôi – hân trầm giọng nói .

-Tôi muốn biết mối quan hệ giữa ba người ! Được không ?- nó đề nghị .

Gió chiều thổi lồng lộng qua hai cảm xúc tất bật , không hiểu vì lí do nào bình thường hân rất ghét nhớ lại những chuyện năm xưa cũng như kể ra nhưng khi nghe nó nói thế hân không ngần ngại mà thuật lại cho nó nghe .

-Khi bản hợp đồng đó giao cho ba anh chỉ mới là một bản dự án và chưa chắc chắn sẽ tiến hành ? Đồng thời chị ấy giúp anh ấy gỡ rối , cũng là lúc Uyển Nhi bỏ đi không một lời từ biệt ?

-Đúng vậy .

-Theo như anh nói , thì khi đó cô ấy có thể ở lại , ở bên cạnh Hoàng Long vậy sao cô ấy lại bỏ đi .

-Danh vọng ! – đôi mắt hân trở nên trầm lặng sâu thăm thẳm .

-Thế Hiển , Huhu !

Chẳng biết lí do vì sao tự dưng nó khóc òa lên như một đứa con nít bị giật cây kẹo trên mặt đầy nước mắt đầm đìa , bao kìm nén bấy lâu cũng theo đó mà tuôn ra .

-Huhu Thế Hiển , tôi tức anh ta – nó đánh vào vai hân .

-Ồ – hấn @@ .

-Huhu , tại sao anh ta không tin tôi . Huhu tôi có làm gì đâu chứ huhu , là chị ta sỉ nhục ba mẹ tôi trước mà... huhu T-T – nó tựa vào vai hấn .

-Tôi tin cô mà , ngoan ngoan nín đi – hấn hơi bàng hoàng đưa tay vỗ vai nó an ủi .

-Tôi không có ý định dành giết của chị ấy mà huhu huhuhu – nó cứ ngồi khóc thét lên trút bỏ ảm ức trong lòng ra bên ngoài , nhưng nó đâu hay bóng dáng người con trai khác đang nhìn nó ôm hấn rất thân mật mà đau lòng .

Đặng Khôi cuối sầm mặt quay lưng bỏ đi , có lẽ anh biết rằng mình mãi mãi là một người anh với nó mà thôi ...

Đền phòng cấp cứu tắt đi , chiếc băng ca đưa anh ra khỏi phòng cấp cứu , khuôn mặt anh nhợt nhạt hấn đi . Uyển Nhi và Quốc Huy đến giờ mới thở nhẹ nhõm hơn được một chút , nét căng thẳng trên trán cùng dần giãn ra .

-Bác sĩ , cậu ấy không sao chứ .

-Cậu ấy cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn , tình trạng sức khỏe dần mất cân bằng . Chúng tôi cần trao đổi chi tiết hơn với gia đình .

-Vâng , cảm ơn bác sĩ . Xin sắp xếp cho cậu ấy ở phòng tốt nhất .

“Cạch” – Uyển Nhi và Quốc Huy mở cửa bước vào anh cũng đã tỉnh lại sau cơn mê .

-Hoàng Long ! – Uyển Nhi ân cần .

-Anh không sao , chỉ là kiệt sức một chút .

-Mày mà cũng có ngày bị thế đáng đời – Quốc Huy nheo mày nói .

-Có thằng bạn như mày tao cũng mong đi sớm cho rồi . – anh cong môi cười đáp .

Nhìn sang trông thấy khuôn mặt Uyển Nhi đang lo lắng anh có chút xót xa . Người con gái này anh phải bảo vệ hơn là anh phải làm cô ấy đau thêm .

-Uyển Nhi , trông em có vẻ mệt mỏi . Em về nghỉ ngơi đi mai anh sẽ đến đón .

-Không , em sẽ ở lại đây chăm anh .

-Ng Sloan , nghe lời anh . Một người nổi tiếng nhưng em mà để mặt mũi chèm nhem thế kia , mất mặt anh lắm .

Uyển Nhi cũng đành nghe theo lời Hoàng Long mặt dù đang rất muốn ở lại chăm sóc anh , lúc cô rời khỏi phòng bệnh bác sĩ Hùng cũng vừa bước vào . Cô cuối đầu chào rồi rời đi , Quốc Huy có nhiệm vụ đưa cô về nên cũng chào rồi đi luôn ...

“ Nắng vẫn sẽ như thế ? Có còn xanh khi giông bão kéo đến ?”

119. Chương 58 : Bất Tỉnh !

Đưa Thế Hiển trở về biệt của hấn nó như cạn kiệt sức lực . Mồ hôi toát ra chảy dài trên trán .

-Là người hay trâu cũng không rõ – nó nói lảm bảm .

-Con lợn , tôi mà khỏe lại thì cô chết chắc . – hấn thều thào nói .

“ Thấy gớm , chết chắc lúc nào cũng chết chắc , thích thì tôi cho anh biết tay đây chẳng phải cơ hội tốt sao” – nó cười gian manh nhìn hấn .

-Nhà anh không có ai cả , tôi đi nấu cháo cho ăn ha .

-Cô mà đầu độc thì chết tôi cũng ám – hấn không quên nhắc nhở .

Chỉ dăm ba vài phút sau nó trở lại với khay cháo ngun ngút hương thơm bay phát phới , dạ dày hấn cũng cuống cuồng lên . Hấn đang cảm thấy đó liền chụp tô cháo húp ngay không cần suy nghĩ .

“ Phụt....t....t....” – mặt hấn như núi lửa . Nó ôm bụng cười khúc khích .

Tô cháo đó không khác gì một tô cháo giết người quá mặn , quá cay . Không biết nó lấy đâu ra công thức độc quyền như vậy nhưng khẳng định một điều rằng là nó đang chơi hấn một vỏ .

-Minh Anh , cô nhát thở rồi phải không . – hấn nói lớn .

-Ple , cho chết anh luôn .

Mồ hôi trên trán hấn tuông không ngừng vì cay , vì mệt nhưng hấn đang điên tiết lên dùng hết sức lực đứng dậy tiếng đến chỗ nó .

-Anh ...anh...a..n..h đị..n...h làm gì tối – nó đi lùi vài bước .

-Minh Anh , cô cô đã có gang chơi tôi , thì phải biết rõ hậu quả chứ . Tôi đã cảnh cáo rồi mà . Tưởng Thế Hiển tôi đùa cô à , đang nóng đây tuy cô hơi mập chút nhưng sài tạm cũng được – hấn liếm môi nhìn rất dè xồm .

-AAAAAAAAAAAAA cút mau , tránh xa tôi ra – nó huơ tay loạn xạ .

Hấn mỗi lúc càng tiến lại gần hơn , nhưng sức lực thì không còn nữa liền ngã nhào lên người nó . * chớp chớp mắt * .

-Ê , ê tên kia cút ra khỏi người tôi – nó quát lên , nhưng đổi lại thì mắt hấn nhắm tịt người hấn nóng ran , chả lẽ hấn bất tỉnh @@ .

Cùng lúc đó Thy Thy chạy đến phòng hấn (lúc này cửa phòng không đóng nha) mặt cô còn rạng rỡ cười tươi vừa bước đến thì đã thấy cảnh tượng một đôi nam nữ đang nằm ôm nhau dưới sàn nhà .

Nhưng hai con người kia chẳng phải xa lạ , lòng ngực cô nhói lên . Cơn giận chèn ép cả lí trí ánh mắt hờn lên sự phẫn nộ căm giận . Lạnh lùng quay lưng bước đi .

-Minh Anh , là cô ép tôi ! – Thy Thy nghiêng răng nói .

—

Herman School

Mọi người ai cũng tập trung về bản thông báo , một thông tin rất hot nóng hổi . Tuần sau là buổi cắm trại được tổ chức 3 năm một lần được diễn ra , cả toàn trường ai nấy đều thấy vui mừng và hào hứng .

“ Rầm rầm” – tiếng đập tay lên bàn của giáo viên chủ nhiệm .

-Chắc hẳn các em đã đọc thông báo về việc cắm trại của trường chúng ta trong năm nay .

-DẠ – cả lớp đồng thanh .

-Được rồi địa điểm tổ chức là khu sinh thái Sầm Sơn .

-* cả lớp nhốn nháo , vui mừng *

-Trật tự trật tự – giọng cô giáo la to .

-Thy Thy , nhiệm vụ của em là phân công công việc cho các bạn lát nữa đến phòng giáo viên gặp cô . Còn một tin nữa ,chắc lớp chúng ta sẽ rất thích nhất là các cô gái .

Bọn con gái nghe vậy liền bắt nháo nhìn nhau tò mò .

-Thôi cô sẽ không vòng vo nữa , đó là lớp chúng ta sẽ ở cạnh 2 lớp 11 là 11/8 và 11/5 .

Lại hú ré bát nháo tập 2 , ai nấy đều vui mừng và rất chờ đợi . Hoàng Nhi thì thích khỏi phải nói , còn nó nghe tin này thì chả khác nào tin giết gân , chán chường. Đạo này khuôn mặt nó trở nên lạnh lẽo , môi cũng rất tiết kiệm nụ cười .

Một bàn sáu người như nhân vật nữ ngồi bên cạnh Hoàng Long chẳng phải là bé heo Minh Anh nữa , mà một người con gái xinh đẹp hơn trông xứng đôi với anh rất nhiều . Khi trước những cặp mắt ganh ghét nhìn vào bàn sáu người thì giờ đây thay vào đó là sự ngưỡng mộ .

Bắt gặp nhau , thay vì nó ngồi cùng thì nó chủ động từ chối , dành ình một góc khuất . Điều đó chỉ khiến Uyển Nhi thấy vui thêm trong lòng vì mục đích của mình đang rất phát triển .

Khu C của trường .

-Chị à , chẳng lẽ chuyện lần trước chị bỏ qua như vậy sao ? – Thy Thy tò mò hỏi .

-Sao có thể được , nó đã làm mất thanh danh của chị thì không đời nào chị để cho nó sống yên . – Ngọc Huyền nghiêng răng .

-Vậy chị tính như thế nào ?

-Nó được bảo vệ rất chặt nên không có cơ hội ra tay , việc này chị đang suy nghĩ rất nhiều . Em có kế sách gì hay không ?

-Chả phải cơ hội đang phơi ra trước mặt sao .

-Cơ hội ? – Ngọc Huyền nhú mày .

Hai khuôn mặt nhìn nhau cười đều , dường như cả hai người con gái này đều hiểu được kế hoạch đặt ra là làm gì rồi .

Nó đang đi giữa đường thì bị một người con gái chặn lại , hơi nhú mày không hiểu . Không muốn nói chuyện , không muốn chạm mặt nó đành đi sang một bên tránh mặt , nhưng người đã cố tình thì có tránh cũng tránh không nổi . Nó sang phải Uyển Nhi sang phải , sang trái Uyển Nhi lại sang trái .

-Hành lang có vẻ chật !– nó lạnh lùng nói .

-Chỉ là nói chuyện thôi có cần phải căng thẳng vậy không ?

-Hơi đủ cho việc thở , nên không dư hơi để tiếp chuyện với cô ! Hiểu chứ ? – nó nói rồi nhìn một cách thẳng thắn vào mặt Uyển Nhi .

-Vì cô cảm thấy xấu hổ phải không haha – Uyển Nhi khoanh tay trước ngực .

-Có gì để phải xấu hổ – nó nhú mày .

-Cô thật giống mẹ mình đều là kẻ thứ 3 cướp đoạt hạnh phúc của người khác .

-...

-Lúc nào cũng tỏ vẻ ngây thơ mà lấy sự thương hại của người khác . Tôi đây còn thấy thương hại cho cô đó .

-... – nó vẫn cố nhẫn nhịn .

-Cô ! – Uyển Nhi gắt lên ép sát nó vào bờ tường . – Những gì của cô tôi sẽ hủy hoại từng chút một , cũng sẽ hủy hoại mẹ cô như cách mà bà ta đã làm với mẹ tôi . Kể cả Hoàng Long , Đăng Khôi , Ngọc Quỳnh , Quốc Huy . Từng người một – Uyển Nhi nhấn mạnh từng chữ .

Đến giờ đây khi hết sức chịu đựng nó không thể nào nhẫn nhịn được thêm nữa . Dùng sức lực nắm chặt cổ tay Uyển Nhi bẻ sang một bên . Chưa khi nào nó giận dữ như lúc này .

-Để tôi nói cho chị biết ! Chỉ cần là một người tổn thương tôi cũng không tha thứ cho chị ! – nó gằn từng chữ với thái độ cảnh cáo cực độ .

Uyển Nhi cũng không chịu thua cười ha ha , dùng lời nói làm vũ khí mà đâm vào nó .

-Để tôi chống mắt lên xem một đứa tầm thường như cô thì làm được gì , cô thì cũng giống như mẹ mình mà thôi như một kịch bản lặp lại . Một con hồ ly tinh đội lốt người , người đàn bà giết chồng người khác ! Hừm ...Bà ta thật biết cách dạy con....

“ Chát” – Một cái tát thật mạnh vừa giáng xuống mặt Uyển Nhi .

-Hoàng Long , anh ấy không phải món đồ chơi của chị . Và anh ấy cũng chẳng phải món hàng để tôi và chị dành qua dành lại hơn nửa tôi và Hoàng Long “ KHÔNG LÀ GÌ CẢ” .

Nói ra câu “ không là gì cả” dẫu trong lòng nó xót xa lắm , nhưng đành ngậm đắng nuốt cay , ít ra khi phải nhận như thế này . Uyển Nhi sẽ không có lí do làm tổn thương đến anh .

Uyển Nhi hơi hoảng hốt , đi lùi về phía sau vài bước .

-Và thứ 2 mẹ tôi như thế nào thì không ai được quyền phán xét , chuyện của người lớn chắc gì chị đã biết rõ . Cùng lắm chị cũng chỉ nghe người khác nói lại . Chị tin đó là sự thật sao ?

Quốc Huy cùng Hoàng Long đang đi đến gần chỗ nó và Uyển Nhi , nghe giọng nói quen quen định chạy đến chọc nhưng nào ngờ lại nghe thấy ...

-Nếu sự đúng như vậy thì chị thật bất hạnh . Một đứa trẻ đáng thương chị có biết điều đó không ? Ít ra tôi có một nơi gọi là gia đình chị hiểu không ? Mẹ tôi là danh chính ngôn thuận bước vào nhà họ Nguyễn còn mẹ chị là kẻ thứ ba mãi mãi là như thế .

-Minh Anh , sao em lại nói Uyển Nhi như thế – Quốc Huy quát to .

-Tôiiii ... – nó không ngờ anh và Quốc Huy lại xuất hiện ngay lúc này không những thế lại chỉ nghe mỗi mình câu nói đấy .

Uyển Nhi đỏ mặt khóc , những lời nói của nó đã vô tình đánh mạnh vào tâm lí của cô , cô không bao giờ nghĩ một người như Minh Anh có thể nói ra được những lời đó , lời nói rất có sự tác động rất mạnh khỏe mắt Uyển Nhi đỏ hoe , cô đang khóc .

Nó cũng hơi bàng hoàng khi thấy nước mắt Uyển Nhi rơi xuống , nhưng rồi trở lại với vẻ lạnh lùng vì nó nghĩ rằng Uyển Nhi lại đang diễn kịch .

-Minh Anh , anh thật không nghĩ em lại quá đáng đến như vậy .

-Không phải như hai người thấy đâu ! – nó buông câu nói một cách thần thờ .

-Còn không phải , những gì em nói chúng tôi đều nghe được . Em còn chối , tôi còn cứ tưởng em khác với những đứa con gái khác nhưng nào ngờ trái tim em còn ác độc hơn như vậy .

-... – nó đang ghen lại , nó nhìn xuống mặt đất . Có một cơn gió nhẹ vô hình cuốn lấy chân nó , như đang cố an ủi nó , nhẹ nhàng và man mát nơi khóe mắt .

Từng đàng xa hần cũng đi tới , không hiểu chuyện gì nhưng có vẻ con lợn của hần đang gặp rắc rối trước tình hình rất căng thẳng . Nó có linh cảm Thế Hiển đang tiến đến từ phía sau , nó liền ngẩng mặt lên và nói một cách rất dịu dàng .

-Anh nói đúng , con người tôi là như vậy ... anh thấy rồi đó . Nên là... từ nay về sau... giữa chúng ta không còn gì để dằn vặt nhau nữa . Tôi không muốn bạn trai của mình phải buồn ! Đúng không Thế Hiển ! ^^~~
– nó nhướn miệng cười thật tươi , nụ cười mà anh luôn muốn nhìn thấy trong suốt thời gian qua .

Hần gãi đầu không hiểu gì nhưng trò này có vẻ thú vị , hần thì chúa thích dính vào những chuyện như thế này cũng vui vẻ mà hợp tác .

-Các người lại hòa nhau ăn hiếp bạn gái tôi sao . – hần hếch mặt nói . Lòng hần có chút xót khi nhìn sang Uyển Nhi đang nấp sau anh mà khóc ghen .

-Mọi thứ kết thúc rồi... Thế Hiển chúng ta đi thôi . – nó nói rồi vòng tay kéo nhẹ hần đi . Được vài bước nó quay lại nhếch môi cười nói .

-À... Uyển Nhi này ! Nếu đây là một vở kịch thì chúc mừng cô ! Tôi nói thật tâm đấy – rồi bỏ đi vội .

Mắt anh lại trở nên mờ nhòe nhìn không rõ , cố gắng nhìn khuôn mặt nó , nhìn theo bóng dáng nhưng sao lại mờ nhòe đi không thể nào thấy rõ được . Uyển Nhi như mất hết sức lực ngồi sụm xuống nền , ôm mặt khóc nức nở thật sự , giờ đây những lời nói tuy rằng là những lời phản kháng của nó nhưng vô tình lại đau cô .

Đúng như vậy những việc nó biết chỉ nghe lời kể từ bà ngoại , từ “ BÀ NỘI” nhưng sự tình như thế nào thì chưa bao giờ cô biết được tận tình thực hư .

“ Phịch” – Hoàng Long ngã xuống bất tỉnh .

-Hoàng Long , Hoàng Long mày sao thế . – Quốc Huy lo lắng lay người anh rồi lấy điện thoại gọi cấp cứu

-Hoàng Long ... hức ...Hoàng Long anh sao vậy – Uyển Nhi như con mèo mặt mũi chèm nhem .

Chờ đợi càng làm cho hai người kia thêm nóng ruột , Uyển Nhi lau mặt vội vàng phụ Quốc Huy đặt anh lên vai công đi cấp cứu ...

Hắn được đà khoát tay nó đi ung dung rồi khỏi trường trước biết bao nhiêu cặp mắt . Ra đến gần một sân đá banh gần trường , không còn ai nữa nó dừng lại rồi tay ra khỏi hân .

-Diễn như thế đủ rồi ! – nó vẫn nhẹ nhàng nói nhưng không nhìn hân lấy một cái .

-Ê , Lợn tính ra là lần này chẳng phải tôi cứu cô sao .

-Chẳng phải tôi cũng giúp anh sao . – nó vừa đi vừa nói .

Hắn thấy hơi lạ kì , không lẽ nó đọc được suy nghĩ của hân , nên đuổi theo nó .

-Nực cười Thế Hiển tôi mà cũng cần cô giúp sao .

-Chẳng phải anh ghét Hoàng Long và cố tình làm như vậy chọc Uyển Nhi sao ? – nó trề môi .

-Sao cô biết – hân hơi khó chịu vì bị người khác nắm cán .

-Quan sát – nó trả lời cộc lốc , tiến đến ghế đá gần đó an tọa .

-Xem ra cô đã tôi đã quá xem thường cô . – hân nhếch môi cười .

-Cô có thể nói cho tôi biết mối quan hệ giữa hai người được không – chẳng hiểu sao tự dưng hân lại có hứng thú chuyện này .

-Là những gì đang xảy ra đó ? – nó thở dài .

Hắn ngồi cạnh nhận ra sự thay đổi trên gương mặt nó , ngay cả lời nói cũng chẳng chút vui vẻ như khi xưa nữa mà thay vào đó là sự trầm lặng đến khó hiểu .

-Minh Anh , nếu khó khăn thì cứ nói với tôi – hân trầm giọng nói .

-Tôi muốn biết mối quan hệ giữa ba người ! Được không ? – nó đề nghị .

Gió chiều thổi lồng lộng qua hai cảm xúc tất bật , không hiểu vì lí do nào bình thường hân rất ghét nhớ lại những chuyện năm xưa cũng như kể ra nhưng khi nghe nó nói thế hân không ngần ngại mà thuật lại cho nó nghe .

-Khi bản hợp đồng đó giao cho ba anh chỉ mới là một bản dự án và chưa chắc chắn sẽ tiến hành ? Đồng thời chị ấy giúp anh ấy gỡ rối , cũng là lúc Uyển Nhi bỏ đi không một lời từ biệt ?

-Đúng vậy .

-Theo như anh nói , thì khi đó cô ấy có thể ở lại , ở bên cạnh Hoàng Long vậy sao cô ấy lại bỏ đi .

-Danh vọng ! – đôi mắt hân trở nên trầm lặng sâu thẳm thẳm .

-Thế Hiển , Huhu !

Chẳng biết lí do vì sao tự dưng nó khóc òa lên như một đứa con nít bị giật cây kẹo trên mặt đầy nước mắt đầm đìa , bao kim nén bấy lâu cũng theo đó mà tuôn ra .

-Huhu Thế Hiển , tôi tức anh ta – nó đánh vào vai hấn .

-Ồ – hấn @@ .

-Huhu , tại sao anh ta không tin tôi . Huhu tôi có làm gì đâu chứ huhu , là chị ta sỉ nhục ba mẹ tôi trước mà... huhu T-T – nó tựa vào vai hấn .

-Tôi tin cô mà , ngoan ngoan nín đi – hấn hơi bàng hoàng đưa tay vỗ vai nó an ủi .

-Tôi không có ý định dành giết của chị ấy mà huhu huhuhu – nó cứ ngồi khóc thét lên trút bỏ ảm ức trong lòng ra bên ngoài , nhưng nó đâu hay bóng dáng người con trai khác đang nhìn nó ôm hấn rất thân mật mà đau lòng .

Đặng Khôi cuối sầm mặt quay lưng bỏ đi , có lẽ anh biết rằng mình mãi mãi là một người anh với nó mà thôi ...

Đèn phòng cấp cứu tắt đi , chiếc băng ca đưa anh ra khỏi phòng cấp cứu , khuôn mặt anh nhợt nhạt hấn đi . Uyển Nhi và Quốc Huy đến giờ mới thở nhẹ nhõm hơn được một chút , nét căng thẳng trên trán cùng dần giãn ra .

-Bác sĩ , cậu ấy không sao chứ .

-Cậu ấy cần phải nghỉ ngơi nhiều hơn , tình trạng sức khỏe dần mất cân bằng . Chúng tôi cần trao đổi chi tiết hơn với gia đình .

-Vâng , cảm ơn bác sĩ . Xin sắp xếp cho cậu ấy ở phòng tốt nhất .

“Cạch” – Uyển Nhi và Quốc Huy mở cửa bước vào anh cũng đã tỉnh lại sau cơn mê .

-Hoàng Long ! – Uyển Nhi ân cần .

-Anh không sao , chỉ là kiệt sức một chút .

-Mày mà cũng có ngày bị thế đáng đời – Quốc Huy nheo mày nói .

-Có thằng bạn như mày tao cũng mong đi sớm cho rồi . – anh cong môi cười đáp .

Nhìn sang trông thấy khuôn mặt Uyển Nhi đang lo lắng anh có chút xót xa . Người con gái này anh phải bảo vệ hơn là anh phải làm cô ấy đau thêm .

-Uyển Nhi , trông em có vẻ mệt mỏi . Em về nghỉ ngơi đi mai anh sẽ đến đón .

-Không , em sẽ ở lại đây chăm anh .

-Ng Sloan , nghe lời anh . Một người nổi tiếng nhưng em mà để mặt mũi chèn nhem thế kia , mất mặt anh lắm .

Uyển Nhi cũng đành nghe theo lời Hoàng Long mặt dù đang rất muốn ở lại chăm sóc anh , lúc cô rời khỏi phòng bệnh bác sĩ Hùng cũng vừa bước vào . Cô cuối đầu chào rồi rời đi , Quốc Huy có nhiệm vụ đưa cô về nên cũng chào rồi đi luôn ...

“ Năng vẫn sẽ như thế ? Có còn xanh khi giông bão kéo đến ?”

120. Chương 59 : Đau Đau Đau !!!

Bác sĩ Hùng bước đến cạnh giường nhìn anh với nét mặt đầy trầm tư âu lo , thở dài ra một hơi rồi mới nói tiếp .

-Hoàng Long , cậu bị thế này lâu chưa ?

-Gần đây tôi hay rất đau đầu và mắt mờ nhòe đi .

-Hiện tại bây giờ thì không sao , nhưng tôi khuyên cậu nên sớm điều trị .

-Bác sĩ Hùng , thật ra tình trạng tôi như thế nào .

-Qua bản chụp x-Quang thì tôi thấy được một khối U đang chần lên dây thần kinh của cậu . Cho nên dạo gần đây bị như thế .

Sắc mặt trở nên hơi bàng hoàng , tai như ù đi . Chưa bao giờ anh nghĩ mình có thể bị như thế này , rồi bình tĩnh trở lại như không có gì .

-Hoàng Long , cậu nên làm phẫu thuật điều trị càng sớm càng tốt .

-Phần trăm phẫu thuật bao nhiêu .

-40% .

-Tôi mệt rồi , có thể nghỉ ngơi chút được chứ .

-Ừm , cậu nghỉ ngơi đi ! – Bác sĩ Hùng đành thở dài quay đầu bước đi .

-Còn một chuyện tôi muốn nhờ bác .

-Cậu cứ nói đi .

-Chuyện này mong bác đừng nói lại với bất kì ai kể cả ba mẹ tôi .

-Nhưng ... – Bác sĩ Hùng tỏ ra không đồng ý , nhưng rồi cũng đành gật nhẹ đầu hừ một cái .

Kết quả bệnh như một bản án tử hình dành riêng cho anh , trời đất như quay cuồng choáng váng còn hơn khi cơn đau bệnh tái phát , đôi tai ù đi không nghe rõ âm thanh nào cả , có phải chăng là một cơn ác mộng mà anh không biết trước và giờ nó đang xảy ra .

Tại sao ông trời lại nhẫn tâm đến như vậy anh còn quá trẻ , tuổi đời cũng quá ngắn ngủi . Bản nhạc anh viết còn dang dở , nó chỉ mới vừa bắt đầu .

Mọi thứ mọi thứ đang dần tàn phai đi tất cả , liệu rằng thời gian dành cho anh có kịp để anh làm được điều gì đó để lại hay không . Dòng nước từ khoé mắt anh chảy ra đến đau lòng , cơn đau đầu lại quay lại hành hạ anh trong ánh sáng trắng toát của phòng bệnh không ai bên cạnh , anh chỉ biết ôm đầu chịu đựng .

Trước cổng bệnh viện , Hoàng Nhi chân ướt chân ráo chạy lật đật không chú ý đến xung quanh , đụng hết người này người kia náo loạn cả sảnh bệnh viện ồn ào .

-Á , tôi xin lỗi tôi xin lỗi – Hoàng Nhi vội vã cúi đầu .

-Hoàng Nhi , em làm gì vậy – Quốc Huy nắm tay kéo Hoàng Nhi lại .

-Ồ , anh . Anh Long đâu , anh có sao không vậy . huhu – Hoàng Nhi rơm rớm nước mắt .

-Không sao đâu Ny , chỉ là làm việc mất sức thôi nghỉ ngơi một chút là ổn mà – Uyển Nhi lên tiếng trấn an Hoàng Nhi .

-Thật chứ ! – Hoàng Nhi phụng phịu .- À anh gọi cho Minh Anh chưa – Hoàng Nhi quay sang hỏi Quốc Huy .

-Á , xem anh quên mất .

Quốc Huy lục túi định gọi thì bị Uyển Nhi ngăn cản lại .

-Sao vậy ? – Quốc Huy nhíu mày .

-À , à chuyện khi chiều . Mình nghĩ có lẽ giờ anh ấy cũng không muốn gặp Minh Anh đâu , kéo hai người lại cãi nhau thì Hoàng Long sẽ rất mệt mỏi thêm thôi .

-Ừm , vậy thôi .

-Hai người đang nói gì vậy ? Cãi nhau gì ? Sao lại không cho Minh Anh biết – Hoàng Nhi tò mò .

-Không có gì đâu chuyện nhỏ thôi , Quốc Huy cậu không cần đưa tôi về đâu để tôi đón taxi .

-Vậy cậu về cẩn thận .

-Bye Ny ! – Uyển Nhi tạm biệt .

-Về cẩn thận đó – Hoàng Nhi nói theo .

-Thôi chúng ta lên thăm anh hai đi , và lại anh đó ... kể hết lại cho em nghe không thì biết tay – Hoàng Nhi đưa tay hăm dọa .

-Anh biết mà hì hì – Quốc Huy tỏ vẻ sợ sệt rồi khoát tay kéo Hoàng Nhi đi lên phòng bệnh .

“ Cạch ” nghe thấy tiếng mở cửa anh lập tức cố gắng lẩn tránh cơn đau tỏ vẻ bình thường

-Mày còn chưa đi sao , còn kéo cả nhóc tì ồn ào này đến nữa .

-Điện thoại méc mẹ bây giờ đó nghe – Hoàng Nhi lườm liếc .

-Có lẽ đề nghị ba đưa nhóc này sang mỹ du học được rồi .

-KHÔNG ĐƯỢC ! – cặp tình nhân kia cùng đồng thanh .

-Chuyện nhà tao mà thằng kia – anh cười nói nhìn Quốc Huy .

-Ai cho mày cướp vợ tao đi không được .

-Ừm không được * cả hai người ôm chầm lấy nhau *

-E hèm – anh đã vờ ý nhắc nhở .

-Mà anh hai , gọi cho Minh Anh đi chắc hẳn có lý do nên cậu ấy mới nói Uyển Nhi như vậy thôi .

-Sự thật phơi bày ra trước mắt rồi có gì mà lý do . – anh lạnh lùng nói .

Tình cảnh giờ đây anh đang phải đấu tranh với tâm lý . Muốn lắm chứ rõ ràng bản thân anh bây giờ cũng muốn gặp nó , cần nó ở bên cạnh biết bao nhiêu nhưng làm sao cho trọn khi anh như thế này . Tốt hơn hết cho nó là nó cứ giận hay hận anh cũng được . Miễn sao nó sẽ không có tổn thương đau lòng thêm là đủ rồi .

-Anh hai , không phải anh cũng biết rõ tính cậu ấy sao, khi tức giận thì Minh Anh toàn nói không suy nghĩ gì cả mà .

-Anh nói không là không , còn nữa hai người về đi . tao cảm thấy mệt rồi – anh nói rồi xoay người sang hướng khác lấy gối che đầu để chèn áp sự đau đớn .

Trông thấy Hoàng Long có vẻ đang cáu , Quốc Huy ra hiệu gọi Hoàng Nhi “ tốt nhất nên đi về” rồi nắm lấy tay Hoàng Nhi rời khỏi phòng bệnh .

Anh vật mình trong cơn đau , lặn qua lặn lại mặt mày co cấn , đầu đau như búa bổ tình trạng mọi lúc càng tệ đi . Đưa tay cố gắng vớ bấm chuông khẩn cấp nhưng hình ảnh cứ bị mờ dần dù có lắc đầu liên tiếp cũng không rõ ...

Lúc nó thức dậy cũng đã trời tối thui , vậy mà hắn vẫn ngồi im một chỗ cho nó tựa đầu làm gối ngủ suốt cả chiều .

-Ừ hèm , mệt quá - nó oải mình vương vai .

-Cái đầu cô có chứa gì đâu mà sao nó lại nặng ấy nhè – hắn bóp bóp vai trái của mình .

-Ai mượn ai biểu anh cho tôi tựa . Tự anh hành xác mình đó thôi xí – nó trề môi .

-Cô !

-Cô có cái gì , em mới 16 thôi anh . trời tối rồi phiên thiếu gia mở lòng tốt chờ một đoạn ạ . – nó cười tươi .

-Á hà , được ! Cô đừng mơ đi bộ đi – hắn phũ >”

121. Chương 59 : Đau Đau Đau !!!

Bác sĩ Hùng bước đến cạnh giường nhìn anh với nét mặt đầy trầm tư âu lo , thở dài ra một hơi rồi mới nói tiếp .

-Hoàng Long , cậu bị thế này lâu chưa ?

-Gần đây tôi hay rất đau đầu và mắt mờ nhòa đi .

-Hiện tại bây giờ thì không sao , nhưng tôi khuyên cậu nên sớm điều trị .

-Bác sĩ Hùng , thật ra tình trạng tôi như thế nào .

-Qua bản chụp x-Quang thì tôi thấy được một khối U đang chần lên dây thần kinh của cậu . Cho nên dạo gần đây bị như thế .

Sắc mặt trở nên hơi bàng hoàng , tai như ù đi . Chưa bao giờ anh nghĩ mình có thể bị như thế này , rồi bình tĩnh trở lại như không có gì .

-Hoàng Long , cậu nên làm phẫu thuật điều trị càng sớm càng tốt .

-Phần trăm phẫu thuật bao nhiêu .

-40% .

-Tôi mệt rồi , có thể nghỉ ngơi chút được chứ .

-Ừm , cậu nghỉ ngơi đi ! – Bác sĩ Hùng đành thở dài quay đầu bước đi .

-Còn một chuyện tôi muốn nhờ bác .

-Cậu cứ nói đi .

-Chuyện này mong bác đừng nói lại với bất kì ai kể cả ba mẹ tôi .

-Nhưng ... – Bác sĩ Hùng tỏ ra không đồng ý , nhưng rồi cũng đành gật nhẹ đầu hừ một cái .

Kết quả bệnh như một bản án tử hình dành riêng cho anh , trời đất như quay cuồng choáng váng còn hơn khi cơn đau bệnh tái phát , đôi tai ù đi không nghe rõ âm thanh nào cả , có phải chăng là một cơn ác mộng mà anh không biết trước và giờ nó đang xảy ra .

Tại sao ông trời lại nhần tâm đến như vậy anh còn quá trẻ , tuổi đời cũng quá ngắn ngủi . Bản nhạc anh viết còn dang dở , nó chỉ mới vừa bắt đầu .

Mọi thứ mọi thứ đang dần tàn phai đi tất cả , liệu rằng thời gian dành cho anh có kịp để anh làm được điều gì đó để lại hay không . Dòng nước từ khoé mắt anh chảy ra đến đau lòng , cơn đau đầu lại quay lại hành hạ anh trong ánh sáng trắng toát của phòng bệnh không ai bên cạnh , anh chỉ biết ôm đầu chịu đựng .

Trước cổng bệnh viện , Hoàng Nhi chân ướt chân ráo chạy lật đật không chú ý đến xung quanh , đụng hết người này người kia náo loạn cả sảnh bệnh viện ồn ào .

-Á , tôi xin lỗi tôi xin lỗi – Hoàng Nhi vội vã cúi đầu .

-Hoàng Nhi , em làm gì vậy – Quốc Huy nắm tay kéo Hoàng Nhi lại .

-Ồ , anh . Anh Long đâu , anh có sao không vậy . huhu – Hoàng Nhi rơm rớm nước mắt .

-Không sao đâu Ny , chỉ là làm việc mất sức thôi nghỉ ngơi một chút là ổn mà – Uyển Nhi lên tiếng trấn an Hoàng Nhi .

-Thật chứ ! – Hoàng Nhi phụng phịu . - À anh gọi cho Minh Anh chưa – Hoàng Nhi quay sang hỏi Quốc Huy .

-Á , xem anh quên mất .

Quốc Huy lục túi định gọi thì bị Uyển Nhi ngăn cản lại .

-Sao vậy ? – Quốc Huy nhú mày .

-À , à chuyện khi chiều . Mình nghĩ có lẽ giờ anh ấy cũng không muốn gặp Minh Anh đâu , kéo hai người lại cãi nhau thì Hoàng Long sẽ rất mệt mỏi thêm thôi .

-Ừm , vậy thôi .

-Hai người đang nói gì vậy ? Cãi nhau gì ? Sao lại không cho Minh Anh biết – Hoàng Nhi tò mò .

-Không có gì đâu chuyện nhỏ thôi , Quốc Huy cậu không cần đưa tôi về đâu để tôi đón taxi .

-Vậy cậu về cẩn thận .

-Bye Ny ! – Uyển Nhi tạm biệt .

-Về cẩn thận đó – Hoàng Nhi nói theo .

-Thôi chúng ta lên thăm anh hai đi , vả lại anh đó ... kể hết lại cho em nghe không thì biết tay – Hoàng Nhi đưa tay hăm dọa .

-Anh biết mà hì hì – Quốc Huy tỏ vẻ sợ sệt rồi khoát tay kéo Hoàng Nhi đi lên phòng bệnh .

“ Cách ” nghe thấy tiếng mở cửa anh lập tức cố gắng lẩn tránh sợ hãi tỏ vẻ bình thường

-Mày còn chưa đi sao , còn kéo cả nhóc tì ồn ào này đến nữa .

-Điện thoại méc mẹ bây giờ đó nghe – Hoàng Nhi lườm liếc .

-Có lẽ đề nghị ba đưa nhóc này sang mỹ du học được rồi .

-KHÔNG ĐƯỢC ! – cặp tình nhân kia cùng đồng thanh .

-Chuyện nhà tao mà thằng kia – anh cười nói nhìn Quốc Huy .

-Ai ày cướp vợ tao đi không được .

-Ừm không được * cả hai người ôm chầm lấy nhau *

-E hèm – anh đã vờ ý nhắc nhở .

-Mà anh hai , gọi cho Minh Anh đi chắc hẳn có lý do nên cậu ấy mới nói Uyển Nhi như vậy thôi .

-Sự thật phơi bày ra trước mắt rồi có gì mà lý do . – anh lạnh lùng nói .

Tình cảnh giờ đây anh đang phải đấu tranh với tâm lý . Muốn lắm chứ rõ ràng bản thân anh bây giờ cũng muốn gặp nó , cần nó ở bên cạnh biết bao nhiêu nhưng làm sao cho trọn khi anh như thế này . Tốt hơn hết cho nó là nó cứ giận hay hận anh cũng được . Miễn sao nó sẽ không có tổn thương đau lòng thêm là đủ rồi .

-Anh hai , không phải anh cũng biết rõ tính cậu ấy sao, khi tức giận thì Minh Anh toàn nói không suy nghĩ gì cả mà .

-Anh nói không là không , còn nữa hai người về đi . tao cảm thấy mệt rồi – anh nói rồi xoay người sang hướng khác lấy gối che đầu để chèn áp sự đau đớn .

Trông thấy Hoàng Long có vẻ đang cáu , Quốc Huy ra hiệu gọi Hoàng Nhi “ tốt nhất nên đi về” rồi nắm lấy tay Hoàng Nhi rời khỏi phòng bệnh .

Anh vật mình trong cơn đau , lặn qua lặn lại mặt mày co cấn , đầu đau như búa bổ tình trạng mọi lúc càng tệ đi . Đưa tay cố gắng vớ bấm chuông khẩn cấp nhưng hình ảnh cứ bị mờ dần dù có lắc đầu liên tiếp cũng không rõ ...

Lúc nó thức dậy cũng đã trời tối thui , vậy mà hắn vẫn ngồi im một chỗ cho nó tựa đầu làm gối ngủ suốt cả chiều .

-Ư hùm , mệt quá - nó oải mình vương vai .

-Cái đầu cô có chứa gì đâu mà sao nó lại nặng ấy nhè – hấn bóp bóp vai trái của mình .

-Ai mượn ai biểu anh cho tôi tựa . Tự anh hành xác mình đó thôi xí – nó trề môi .

-Cô !

-Cô có cái gì , em mới 16 thôi anh . trời tối rồi phiền thiếu gia mở lòng tốt chờ một đoạn ạ . – nó cười tươi .

-Ấ hà , được !Cô đừng mơ đi bộ đi – hấn phủ >”

-Thôi mà Thế Hiển đẹp trai ,bộ nhờ tui mà có bị gì không có ai cho anh ăn hiếp đâu pleassssssss – nó chấp hai tay xuyết xoa .

-Ồn quá đi lệ đi . – chưa kịp nói gì hấn đã lôi nó đi .

Bước đến cổng nhà nó còn chùng chân lưỡng lự , chân kia cứ đập lên mũi giày mặt cuối gầm .

-Chị về rồi thì vào nhà thôi . – Zen thở hì hục .

-Em mới tập thể dục về à .

-Ừ , anh Long sang Mỹ rồi tạm thời không có nhà đâu .

-Sang Mỹ á – nó trở mắt nhìn .

-Ừ vào nhà đã rồi nói .

Không cần phải lên phòng nữa vừa bước vào trong nó lập tức kéo Zen đến ghế sofa .

-Từ từ chị ơi , em khát nước .

-Ngồi đó , chị đi lấy cho . – nó chạy lệ đi lấy nước vài tí tắc đã quay lại .

-Nè em , nói đi sao lại đi mà không nói ai cả ?

-Em cũng mới biết à , anh bảo là anh qua với ba mẹ có công việc gì ấy . Một tuần sau mới về .

-Ừm , vậy cũng tốt – nó thở dài .

“ Thương chị ngốc nghếch của em” – Zen nghĩ thầm .

“ Bộp” – nó vỗ ta như nẩy ra ý tưởng gì đó , Zen cảm thấy tò mò đưa mắt nhìn nó khó hiểu .

-Zen , muốn chinh phục một người con trai thì cần gì .

Trời đất quỷ thần ơi vừa nghe xong câu hỏi Zen như muốn té ngã vừa thấy nó ngốc nghếch vừa thấy buồn cười , ai đời lại đi bảo một đứa nhỏ hơn mình bày cách cửa cấm đàn ông như chị Minh Anh đây chứ . Thôi thì cũng thấy nó thành tâm Zen nói :

-Đơn giản lắm hai chữ thôi chị “ Xinh Gái ” .

-Sax , cái đó ... – nó nói lí nhí .

-Không có người phụ nữ xấu chỉ có người phụ nữ không biết làm đẹp thôi .

-Pé Zen nói đúng đó Minh Anh , cậu thử thay đổi bản thân coi thử . – Hoàng Nhi từ ngoài bước vào đã lên tiếng vang văng khắp nhà .

-Cậu về rồi à .

-Ừ , sự thật tớ không biết cậu và Uyển Nhi xảy ra mâu thuẫn gì , nhưng tớ tin cậu không làm hại ai cả .

-Hoàng Nhi , hix cảm ơn vì đã tin mình . Sự thật mình bị chị ấy gài , cho nên bây giờ mình không muốn đứng im một chỗ như vậy nữa , mình cũng muốn một lần cạnh tranh thật công bằng với chị ấy . – nó thở dài nói .

-Minh Anh ! CHAYOU – Hoàng Nhi và Zen ai nấy đều cổ động nó giúp nó thêm quyết tâm hơn .

-Ừm , mình sẽ làm được . – nói rồi nó mệt mỏi trở về phòng mà không hề hay rằng có bốn con mắt đang nhìn theo nó mà thở dài .

-Chắc anh Gin dặn chị rồi ? – Zen xoay sang hỏi Hoàng Nhi .

-Ừ , thương Minh Anh lắm nhưng không biết phải làm sao.

1 tuần sau

Công việc phân công sắp xếp cho buổi cắm trại đang dần hoàn thiện , vì thế cũng phần nào đó giúp nó bận rộn hơn ít nghĩ về anh hơn , giảm độ nhớ nhung anh hơn . Nhưng hơn một tuần từ cái ngày cãi nhau với Uyên Nhi nó chưa gặp lại anh lần nào .

Đến nỗi bây giờ nếu nó có gặp lại anh thì không biết phải nói gì , hay cư xử như thế nào . Thoáng chốc chỉ vừa như mới hôm qua nhưng giờ trở thành hai kẻ xa lạ .

-Minh Anh , cậu nghĩ gì mong lung vậy . ? – Hoàng Nhi vỗ vai nói .

-Mình đang nghĩ về anh Long , cảm thấy nhớ anh ấy quá haizzz – nó thở dài .

Hoàng Nhi trông thấy điệu bộ của nó cũng thấy xót xa lắm nhưng tình thế bắt buộc nên đành chôn dấu trong tim mà thôi .

-Chắc một hai ngày nữa anh ấy về rồi đó .

-Anh ấy sẽ tham gia trại đợt này chứ ?

-Mình không rõ ... – Hoàng Nhi cười trừ .

-Hay daaaaaa – nó gào thét giữa lớp ...

Bệnh Viện Hoàn Mỹ .

“ Cạch ” – Bác sĩ Hùng mở cửa bước vào .

-Cậu quyết định hôm nay xuất viện à ?

-Vâng ! Nằm mãi chán lắm . – anh cong môi cười . * tay chăm chú xếp áo quần*

-Hoàng Long , chuyện đó ... – ông ngập ngừng-tôi nghĩ cậu nên tiến hành phẫu thuật điều đó sẽ tăng cơ hội nhiều hơn 40% tôi sẽ cố gắng hết sức .

-Còn bao nhiêu tháng để tiến hành phẫu thuật ?

-5 tháng ! Tốt hơn hết không nên để nó thành khối U ác tính như thế rất khó điều trị .

-Được rồi ! Cảm ơn Bác.

Trông thấy Uyên Nhi cùng Quốc Huy , Hoàng Nhi đi vào anh ra hiệu cho Bác sĩ im lặng .

-Hoàng Long , anh sắp xếp hết chưa .

-Ừm rồi chúng ta về thôi .

-Anh hai , vậy chiều nay hai có tham gia trại không ? – Hoàng Nhi hỏi lí nhí .

-Không . – anh trả lời lạnh lùng .

-Oh . – Hoàng Nhi xụ mặt , vậy là mấy bà trong lớp bị mừng hụt hết rồi .

Chiếc xe ô tô bóng loáng chạy thẳng vào sân , nó đang vất vả kéo cái ba lô nặng trĩu đi xuống . Lóng ngóng nhìn ra thì bị ngã một phát trước mặt mọi người .

-Minh Anh ! Em không sao chứ – Uyên Nhi chạy lại đỡ nó .

-Không gì – nó hất mạnh tay ra khỏi Uyên Nhi .

-Chị xin lỗi , chị chỉ muốn giúp em thôi . – Uyên Nhi nói lí nhí .

-Sân khấu hào nhoáng đang chờ đó , tham gia casting là vừa- nó gằng giọng nói .

-Minh Anh ! Đủ rồi – anh quát lớn khi thấy Uyển Nhi đang rơm rớm nước mắt .

Thật sự nhiều khi anh muốn bênh vực muốn bảo vệ nó nhưng tính nó cứ con nít như vậy , cứ ăn nói theo cảm tính ngang bướng vội vã , anh có muốn giúp cũng không được . Nó đưa mắt nhìn anh không nói một lời , nó cũng một phần nào hiểu được giờ nó có làm gì nói gì thì đã mất lòng tin từ nơi anh . Một chút tức giận thêm phần hờn dỗi nó xách balo lên lướt ngang qua anh .

-Em đứng lại đó . – anh nhấn từng chữ .

Nó chợt sững người lại vài giây khi nghe giọng nói đầy uy quyền kia cất lên , nó lạnh lùng buông lời .

-Tối lúc phải rời khỏi rồi , cảm ơn tất cả vì thời gian qua ...

Từ lúc anh bước vào nhà nó còn chưa ngấm hết khuôn mặt anh như thế nào nữa chỉ đập vào tim giọng nói của anh .

-À quên nữa ! Hai từ XIN LỖI không đáng để thốt ra vì ĐÃ SAI BAO GIỜ !- Nó nói thật nhẹ nhàng rồi rời đi mà không thèm nhìn lại phía sau.

Zen đứng bên cạnh quan sát cũng thấy rõ ràng Uyển Nhi đứng nhếch môi cười khi không để ý , đến kẻ ngốc cũng biết được vậy sao một Hoàng Long cao lớn lại không , bực bội Zen cũng phụ giúp đem nhưng túi đồ kia ra xe giúp nó .

Anh như ngọn lửa đang bùng cháy đỏ rực , đập mạnh chiếc giỏ đồ bên cạnh rồi đi thẳng lên phòng mình đóng cửa thành tiếng kêu ầm khắp căn biệt thự .

-Hoàng Nhi , em lên lấy đồ chúng ta sang nhà anh rồi lên trường luôn .

-Ừm , Uyển Nhi còn cậu ?

-Mình có show , không tham gia được mọi người trại vui nhé - ^^

-Ừm – Hoàng Nhi gật nhẹ .- Anh đợi em chút nha – nói rồi Hoàng Nhi chạy lên thu xếp đồ .

Ra đến trước cổng nó ngồi thụp xuống ôm ngực trái của mình khóc nức lên

“ hức hức , huhuhuhu hức hức , huhu hức hức”

-Chị mà khóc vậy người ta lại tưởng nhà này có người chết mất .

-Hức hức , cảm ơn em – mặt mũi nó chèm nhem .

-Haizz , chị thua chị ta vì chị nóng vội , còn chị ấy thì lại bình tĩnh .

-Nhưng ...

-Em hiểu mà , chị không sống mặt khác như chị ta được đúng không ? Haizz còn khổ dài dài chị à .

“ Kít...kít...kitstttttttttttttt” hần như tên điên lao tới rồi phanh thật gấp làm cho người khác giật bắn người.

-Điên hả . – nó gào lên .

-Tén ten đúng giờ à há – hần vẫn nhoẽn miệng cười .

Zen như mất hồn đứng nhìn hần không chớp mắt , nó quay sang nhìn Zen mà ngỡ ngàng nếu không muốn nói quá thì lấy tô hứng nước ke cho Zen cũng đây .

-Zen .. – 1 tiếng không trả lời .

-Zen zen zen – tiếp tục gọi huơ tay trước mặt .

Vẫn không thấy trả lời nó bèn hét toáng vào tai Zen , đến mức này con bé mới hồn về với xác .

-Điếc tai em rồi – Zen xoa tai nhăn nhó mặt đỏ phừng phực

-Nhỏ này em cũng mê trai ghê ha – nó cốc nhẹ đầu Zen

-Lên xe thôi , trễ giờ rồi con lợn . – Thế Hiển nói rồi hần giúp nó bỏ hành lí lên không kịp cho Zen ú ớ đã phóng xe lao đi như chong chóng .

Có một con người đứng từ trên mớ he hé tấm rèm nhìn xuống mà lòng ngực như bị bóp lại đến tức giận nhưng chẳng thể làm được gì hơn .

-Minh Anh , phải làm để mọi thứ trở lại quỹ đạo của nó như ban đầu ? – Câu hỏi này cứ luẩn quẩn trong tâm tư anh như không còn lối thoát .

“Làm sao để giữ trọn yêu thương khi thời gian có giới hạn , đất vẫn ẩm do mưa rơi dần thấm mà nay đã khô ran vì nắng gắt chói chang , bình minh chưa ngừng sáng sao hoàng hôn vội lụi tàn .”

122. Chương 60 : Đi Trại

Đúng 3 giờ lần lượt các xe của trường đã bắt đầu chuyển bánh lên đường , từng xe từng xe một nối đuôi rời đi . Riêng lớp 10/3 thì đang nhao nhao , ai nấy đều nhướn mắt lên như trông chờ ai đó .

-Mọi người ơi ! Minh Anh đến rồi kìa – một nữ sinh trong lớp chỉ tay về phía nó .

-Thật là bực mình mà... bắt 55 con người phải chờ một mình cậu ta . – Phương Uyên cầu nhàu .

-Còn không đến giúp cậu ấy... đứng đấy cầu nhàu ? – Hoàng Nhi lên tiếng bênh vực .

Một số người khác thì thấy nó đang mệt nhọc kéo đồ liền chạy đến giúp đỡ còn một số người khác cứ coi nó như con hầu của lớp nên chỉ đứng ngó vô cảm .

-Cảm ơn mọi người – nó tươi cười nói .

-Hihi cùng lớp với nhau cả mà . – đám bạn cùng lớp .

-Xin lỗi mọi người , để mọi người chờ lâu .

-Còn không lên , chỉ có vài thứ mà như rùa – Phương Uyên lại chau mày .

-Mới nói gì đó ? – nó gườm mắt nhìn Phương Uyên như muốn ăn tươi nuốt sống .

-À , cậu mau lên trễ rồi – Phương Uyên áp ứng.

-Được rồi được rồi , cả lớp mau mau lên xe đi nào trễ chuyến lắm rồi – cô Chủ nhiệm vội giục .

Được sự giúp đỡ nên cũng mau chóng thu xếp xong đồ dùng cho đợt trại . Xe cũng bắt đầu chuyển bánh nó nhìn xung quanh định vị chỗ ngồi nhưng coi bộ ghế nào cũng full hết cả rồi , nhíu mày nhìn xuống phía cuối nó mỉm cười chạy xuống không ngừng thầm cảm ơn trời đất .

-Ấy da hoa đã có chầu . – nó yên vị cười nói .

Đang loay hoay mở ba lô để lấy điện thoại nghe nhạc thì nó mới để ý có người đang ngồi cạnh nó , bộ dạng trong thật kì bí mang nguyên bộ đồ đen , mũ đen sụp xuống che cả mắt . À không ít ra người đó đang đeo khẩu trang ý tề màu xanh .

-Nhìn gì mà nhìn lắm , bình thường nhìn anh chưa đủ hay sao .

-Ồ ...ơ giọng này ... ơ – nó sững sốt .

-Ồ gì rõ hêm . – anh nói rồi lấy một bên phone của nó đeo vào tai mình ngồi thấp xuống không muốn mọi người biết sự xuất hiện của mình .

Trời đất ơi , có ai tin được không mới khi trưa còn cãi nhau nhìn nhau như sát thủ vậy mà bây giờ anh đang ngồi bên cạnh nó , đây có phải là giấc mơ không nữa mà cảm thấy thật hoang đường , thật mơ hồ không thể tin được , thật sự là quá bất ngờ .

Nó lắc lắc cái đầu thôi suy nghĩ

-Sao lại ở đây – nó tò mò hỏi .

-Đi trại .

-Ý là sao lại ngồi xe này .

-Anh thích .

-Vào khi nào ? làm sao vào được ?

-Cửa sau ... Tốt hơn hết , em im lặng nếu không muốn mọi người biết tôi đang ở đây .

Đến giờ nó mới để ý là trên xe còn rất nhiều người khác không chỉ riêng nó với anh . cảm thấy đang ghét đang giận người bên cạnh nó bỡ ngỡ sang phía khác , tay bắt chéo trước ngực .

Môi anh cong lên một đường , xô qua cánh tay nó dựa vào nhắm mắt . Nó hơi giật mình cố đẩy ra nhưng hai tay nó đang bị anh khóa lại mất tiêu .

-Xê raaaaa ... anh làm gì vậy hã . – nó nghiêng rằng không dám ré to .

-Anh muốn ngủ , em im lặng chút được không ? – anh ân cần nói .

Mặt dù nó đang ghét anh hay nói đúng hơn là ghét yêu , giận anh nhưng bên anh như thế này nó thấy thật ấm áp . Lâu lắm rồi anh với nó mới có những phút giây yên bình như thế này giận thì giận nhưng thương thì không bao giờ ngừng nghĩ .

“ Có lẽ do mình quá nóng vội chăng , ít ra anh ấy làm gì thì cũng có lí do nào đó , kệ vậy”

Thôi suy nghĩ vu vơ nữa , nó định hình rồi cũng tựa vào đầu anh nhắm mắt ngủ cùng . Hoàng Nhi lên quay xuống chụp lại khoảnh khắc đó bụm môi cười tủm tỉm .

—

Quay lại lúc 2 giờ trưa

“ Cốc... cốc...” – anh Gin ngủ à , còn thức không .

-Ngủ rồi . – anh trả lời cộc lốc .

-Đi hết rồi .

“Cạch” – gì ? – anh cau mày .

-Nè !Có cần xem cái này không ? – Zen đưa một tập hồ sơ lên trước mặt anh .

-Gì đây – anh nhú mày tò mò .

-Sao anh lại điều tra chị Minh Anh vậy.

-Sao em biết , em coi rồi sao ?

-Anh không trách em chứ , tại hôm đó xem chút rơi vào tay chị Uyển Nhi nên em xem một chút .

-Không sao , pha giúp anh một ly ca cao .

Anh ngồi xuống chiếc xích đu quen thuộc mà mọi khi hay đùa giỡn với nó vào những trưa hè oi bức và những trời tối gió mát , từng nụ cười từng đoạn thoại như đang hiện lại . Anh lấy tập hồ sơ ra xem qua một lượt , rồi bỗng dừng lại xem một trang liên quan các đời trước hơi ngạc nhiên .

-Không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến như vậy – anh nhú mày nói lẩm bầm .

Ánh nắng xuyên qua những tán lá chiếu lên khuôn mặt anh nhợt nhạt , mới bệnh có một tuần thôi mà đã ốm hơn bình thường . Đôi mắt anh xa xăm nhìn vào khoảng không chơi vơi vô định , thờ dài trầm tư .

-Cacao và socola trong nhà nhiều vậy anh Gin – Zen mang cho anh một cốc cacao nóng hổi mùi thơm thoang thoang bay bổng .

-Chắc là Minh Anh mua . – anh cười nhẹ làm một ngụm .

-Vậy có khi nào Uyển Nhi và Minh Anh là chị em ruột với nhau không anh .

-Anh cũng đang nghĩ vậy . Trước đây Uyển Nhi không bao giờ nhắc đến chuyện gia đình cô ấy với anh . Uyển Nhi thích sự riêng tư nên anh cũng không gặng hỏi cứ để thời gian cô ấy tự nói , nhưng không ngờ lại phức tạp đến như vậy .

-Điều này , em nghĩ anh nên hỏi mẹ anh có lẽ sẽ rõ hơn ...

-Chắc vậy .

-Em có cảm giác chị Uyển Nhi gây khó dễ cho chị Minh Anh .

Nghe đến đây anh nhíu mày , sững người lại hơi chút tức giận .

-Zen , cô ấy không phải là người đi hãm hại người khác như vậy .

-Tùy anh thôi . – Zen đành nhíu mày trả lời , giờ mà có nói gì thì đầu đất như anh cũng không tin nếu như không tận mắt chứng kiến .

-Uyển Nhi cô ấy không như mọi người nghĩ đâu , cô ấy là một người chịu nhiều tổn thương , nên anh có nhiệm vụ bảo vệ cô ấy .

-Vậy em hỏi anh một câu thôi chị ấy và Minh Anh thật ra anh yêu ai ?

-Anh yêu Minh Anh , nhưng anh có trách nhiệm với Uyển Nhi . – giọng nói anh trở nên ưu phiền .

-Em không hiểu nhiều về tình yêu , nhưng nếu anh lỡ đánh mất sẽ hối hận .

-Anh không thể , nếu cứ bất chấp chỉ làm cô ấy thêm tổn thương .

-Vì căn bệnh của anh sao ?

-Zen sao em biết ?

-Bác sĩ Hùng có gọi đến , em hiểu anh không muốn cho ai biết phải không , em chỉ muốn nói với một điều . Cuộc sống ngắn ngủi anh nên quý trọng phút giây hạnh phúc bao lâu cũng được miễn là khắc sâu được lúc nào hay lúc đó . Đừng tự lự để rồi hối hận anh à – Zen trở nên ưu phiền hơn .

-Mấy giờ rồi ?

-Có lẽ còn kịp đấy , em xếp sẵn quần áo cho anh rồi đi lẹ đi .

-Em đó , bé con – anh xoa đầu Zen rồi chạy đi nhanh cho vài tích tắc đã mất bóng .

Chiếc xe chạy hết tốc độ trên đường phố chưa đầy 15phút đã có mặt , sân trường vắng hoe dường như không có ai , mồ hôi trên trán rơi ra nhễ nhãi .

-Hoàng Nhi , em ở đâu ?

-Trường nè hai .

-Chưa đi sao ?

-Chưa , Minh Anh đến trễ mọi người đang thu xếp đồ để khởi hành .

-Xe đậu ở đâu ?Anh đến liền .

-Oke ...

Với sự trợ giúp của Hoàng Nhi anh lên ngôi vị trí đằng sau không một ai biết trừ Hoàng Nhi , mặt dù không hiểu chuyện gì nhưng anh hai chịu đi cùng Hoàng Nhi cũng đã thấy vui , một điều một món quà dành cho Minh Anh ...

Trở về hiện tại Hoàng Nhi đang cười tủm tỉm , Thy Thy ngồi cạnh cũng nhìn xuống ghế dưới có chút nghi ngờ nhưng nhận không ra vì ghế trước đã che khuất hơi tò mò liền gặng hỏi .

-Người ngồi cùng Minh Anh là ai vậy .

-Minh cũng không biết nữa – Hoàng Nhi trả lời rồi đeo phone nhắn tin với Quốc Huy .

Cứ dăm ba phút Thy Thy lại quay xuống ngó , nhưng nghĩ mãi chẳng biết ai .

“ Mặc kệ , dù gì cô cứ cảm nhận những ngày cuối đời mình đi , tôi tin sau đợt trại này địa ngục sẽ là nơi cô thuộc về ” – Thy Thy nghĩ thầm nhếch môi cười .

Sau 2 giờ đi xe mệt mỏi cuối cùng cũng đến nơi . Xe đã dừng lại vậy mà nó vẫn ung dung nằm ngủ say ke không hay biết gì .

-Minh Anh , đến rồi dậy đi – Hoàng Nhi lay lay người .

-Ưm chưa tới giờ cơm tối mà , để ngủ tí điiiiiiiiiii – nó mở mắt .

-Trời đất ơi , đi trại mà ngủ gì cô nương – Hoàng Nhi nói to .

-Hả hả , tới rồi hả . – nó giật mình trợn ngược đôi đồng tử .

-Ủa người đó , người đó ... – nó xoay qua xoay lại tìm kiếm .

-Anh hai xuống này giờ về lớp ảnh rồi .

-Cậu biết à .

-Ừ , mình lên đưa anh Long lên xe mà thôi đi thôi – Hoàng Nhi hối thúc .

Uyển Nhi môi cười tươi vui vẻ đến nhà Hoàng Long nhìn xung quanh chẳng thấy ai . Thoáng nghĩ anh đang ở trên phòng và căn nhà này chẳng xa lạ gì với Uyển Nhi nữa nên cô đi không ngần ngại mà vào phòng anh .

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là một màu xanh trong veo , cô có chút không tin chẳng lẽ chỉ mới chỉ vừa hơn hai năm sở thích của anh lại thay đổi đến như thế này sao .

“ Em thích màu tím thôi , tím và trắng hai màu đó sẽ là của chúng ta nha ” – Uyển Nhi tựa đầu vào anh nói .

“ Được , nếu em thích ” – giọng nói đầy dịu dàng của anh .

Uyển Nhi ngưng thôi nhớ lại kỉ niệm xưa , đúng vậy tất cả chỉ là quá khứ con người làm sao có thể vẹn nguyên như ban đầu được kia chứ kể cả cô cũng đang thay đổi hay sao . Đi ngẩn ngía dạo quanh căn phòng một vòng , bất giác Uyển Nhi cười nhẹ một tiếng .

-Đến giờ em mới biết anh lại cuồng doremon đến như vậy , thế mà trước kia lại nói em trẻ con khi phòng em đầy kitty . (T/g : Vào nhầm phòng của bé heo Minh Anh rồi má ôi) .

Cô bỗng dừng lại trước bàn học của nó , nhúu mày khó chịu . Trên bàn toàn là khung ảnh của anh và Minh Anh đang chụp chung với nhau . Tức giận cô đập nhẹ lên bàn , mới thấy có một cuốn sổ nhỏ màu xanh bên cạnh máy tính .

Những trang đầu nhật kí là những dòng yêu thương viết lại , những kỉ niệm từ lúc bắt đầu đi học những ngày đến trường cho đến lúc gặp gỡ Hoàng Long hay những người khác đều được lưu lại từng trang .

Lí do đơn giản chỉ vẹn vẹn trong một dòng chữ “ tui gốc ghéch lăm , tui luôn cảm nhận được tất cả cảm giác khi nhắc đến chuyện cũ , nhưng những chi tiết thì tui luôn quên nên phải ghi ghi lại tất cả lỡ có già lẩn thẩn tui sẽ đọc lại he he ”

-Thật là ngớ ngẩn , con bé này ... - Uyển Nhi coi sơ bộ qua vài trang môi cong nhẹ mà bản thân cô cũng không hề biết .

Cô tiếp lật sang những trang nhật kí khác , chăm chú đọc kĩ những trang gần đây

“ ngày ...tháng... .

Hôm nay bà nội nói mẹ là người gây ra tổn thương cho mẹ của chị ấy có thật là nhưng vậy không ?

Nếu sự thật là như vậy chẳng lẽ chị ấy là chị ruột cùng cha khác mẹ với mình hay sao . Uyển Nhi cái tên của chị thật đẹp và chị cũng đẹp nữa . Thật vui khi có một người chị tài hoa như vậy , làm sao đây ?

Em phải bù đắp như thế nào đây ?”

Uyển Nhi tiếp tục lật sang trang khác ...

“ Chị Uyển Nhi chắc hận mình lắm , cũng đúng thôi theo lẽ tự nhiên mình sẽ là đứa trẻ phải chịu nhiều tổn thương như chị ấy và ngược lại chị ấy phải có được nhiều sự hạnh phúc hơn .”

“ Chị à , tổn thương bao nhiêu cũng được , chị muốn làm gì em cũng được nhưng chị phải vui đó . Có lẽ anh ấy là niềm hạnh phúc của chị , em sẽ không làm tổn thương chị nữa .”

Nhất định mình không được làm kẻ thứ ba được , không thể anh ấy làm tổn thương chị ấy như ba đã làm với dì được . Dẫu sao cũng là mình đơn phương anh ấy thôi , tình cảm này sẽ mau dứt thôi”

“ ngày... tháng...

Hôm nay Thế Hiển đã giúp mình điều tra về tất cả , thật cảm ơn anh ấy . Lần đầu tiên trông thấy Thế Hiển rơi nước mắt không ngờ tên bá đạo ấy cũng biết khóc kia . Tra hỏi mới biết được hẳn ta yêu chị Uyển Nhi đến vậy . Cũng đúng thôi chị xứng đáng được những điều đó . Phải hạnh phúc nha chị .”

“ ngày ...tháng ...

Hoàng Long , tui hận anh , anh chỉ là một kẻ ngốc . Tôi thương chị ấy không hết có gì tôi phải cố ý đánh chị ấy chứ , anh mù hay sao. Uyển Nhi chị quá đáng lắm tôi ghét cả hai người .

Mệt rồi ngủ đây không nghĩ được chuyện mai để mai tính vậy ...

-Thật là giả tạo hừ – Uyển Nhi đập mạnh tức giận thì ra này giờ là ở phòng của nó , nhớ lại lần đó cô vào phòng này chỉ thấy mỗi anh đã làm cô lầm tưởng .

Thật không ngờ không đơn giản tình cảm đơn thuần đến như vậy , thì ra mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ . Sự Thật Hoàng Long đã yêu nó nhiều đến như thế không chỉ là sự quan tâm đơn giản

-Minh Anh , thứ gì của cô tôi sẽ lấy tất cả . Nhất định ...

-Xin lỗi , nhưng tùy tiện vào phòng người khác có lẽ quá bất lịch sự đấy chị gái – Zen dựa cửa hếch mặt nói .

-Đừng cố gây sự với tôi – Uyển Nhi liếc mắt nhìn Zen giọng lạnh tanh .

-Đúng rồi , tôi chỉ quen với Uyển Nhi đánh đá như thế này thôi , có sao chị cứ sống hai mặt vậy .

-Có vẻ như cô hận tôi lắm , phải không Zen – Uyển Nhi hếch môi cười .

-Hận gì đâu , chỉ tiết là tôi không lột bộ mặt thật của chị thôi . Nhưng xem ra có lẽ ngày đó không xa nữa đâu . Trước hết mời ra khỏi căn phòng này cho – Zen cười tươi đưa tay ra mời như tiễn khách .

Uyển Nhi cũng không lạ gì với tính cách ngậy thẳng của Zen , chuyện của Zen cũng dần vặt cô suốt mấy năm .

-À tôi quên nói với chị là anh Long đang du lịch với Minh Anh rồi đừng tốn công sức tìm kiếm làm gì nhaaaaaaa – Zen nói như đang khiêu khích .

Thoạt nhiên Uyển Nhi quay lại đăm đăm sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương rồi chốc lát lại trở lại bình tĩnh như không có gì . Tiến đến gần Zen phải lên vai vài cái .

-Cứ coi đó như những ngày hạnh phúc cuối cùng của con bé đi .

Tưởng chừng như chọc giận được Uyển Nhi ngờ đâu lại một lần nữa Zen lại tự mình chuốc lấy buồn bực vào người . Chỉ đứng dậm chân tại chỗ gào thét ao ước xé nát tam can Uyển Nhi ra .

“Những gì trong quyển sổ đó liệu có đánh động được tới tâm lý của Uyển Nhi không ? Trước mắt thì cứ thả lỏng cho đợt cắm trại kia thôi nào ? Đừng nôn nóng , mọi thứ sẽ đâu lại vào đấy thôi !”

123. Chương 60 : Đi Trại

Đúng 3 giờ lần lượt các xe của trường đã bắt đầu chuyển bánh lên đường , từng xe từng xe một nối đuôi rời đi . Riêng lớp 10/3 thì đang nhao nhao , ai nấy đều nhướn mắt lên như trông chờ ai đó .

-Mọi người ơi ! Minh Anh đến rồi kìa – một nữ sinh trong lớp chỉ tay về phía nó .

-Thật là bực mình mà... bắt 55 con người phải chờ một mình cậu ta . – Phương Uyên càu nhàu .

-Còn không đến giúp cậu ấy... đứng đấy càu nhàu ? – Hoàng Nhi lên tiếng bênh vực .

Một số người khác thì thấy nó đang mệt nhọc kéo đồ liền chạy đến giúp đỡ còn một số người khác cứ coi nó như con hầu của lớp nên chỉ đứng ngó vô cảm .

-Cảm ơn mọi người – nó tươi cười nói .

-Hihi cùng lớp với nhau cả mà . – đám bạn cùng lớp .

-Xin lỗi mọi người , để mọi người chờ lâu .

-Còn không lên , chỉ có vài thứ mà như rùa – Phương Uyên lại chau mày .

-Mới nói gì đó ? – nó gườm mắt nhìn Phương Uyên như muốn ăn tươi nuốt sống .

-À , cậu mau lên trễ rồi – Phương Uyên áp ứng.

-Được rồi được rồi , cả lớp mau mau lên xe đi nào trễ chuyển lăm rồi – cô Chủ nhiệm vội giục .

Được sự giúp đỡ nên cũng mau chóng thu xếp xong đồ dùng cho đợt trại . Xe cũng bắt đầu chuyển bánh nó nhìn xung quanh định vị chỗ ngồi nhưng coi bộ ghế nào cũng full hết cả rồi , nhúu mày nhìn xuống phía cuối nó mỉm cười chạy xuống không ngừng thầm cảm ơn trời đất .

-Ấy da hoa đã có chầu . – nó yên vị cười nói .

Đang loay hoay mở ba lô để lấy điện thoại nghe nhạc thì nó mới để ý có người đang ngồi cạnh nó , bộ dạng trong thật kì bí mang nguyên bộ đồ đen , mũ đen sụp xuống che cả mắt . À không ít ra người đó đang đeo khẩu trang ý tế màu xanh .

-Nhìn gì mà nhìn lăm , bình thường nhìn anh chưa đủ hay sao .

-Ồ ...ơ giọng này ... ơ – nó sững sốt .

-Ồ gì rõ hêm . – anh nói rồi lấy một bên phone của nó đeo vào tai mình ngồi thấp xuống không muốn mọi người biết sự xuất hiện của mình .

Trời đất ơi , có ai tin được không mới khi trưa còn cãi nhau nhìn nhau như sát thủ vậy mà bây giờ anh đang ngồi bên cạnh nó , đây có phải là giấc mơ không nữa mà cảm thấy thật hoang đường , thật mơ hồ không thể tin được , thật sự là quá bất ngờ .

Nó lắc lắc cái đầu thôi suy nghĩ

-Sao lại ở đây – nó tò mò hỏi .

-Đi trại .

-Ý là sao lại ngồi xe này .

-Anh thích .

-Vào khi nào ? làm sao vào được ?

-Cửa sau ... Tốt hơn hết , em im lặng nếu không muốn mọi người biết tôi đang ở đây .

Đến giờ nó mới để ý là trên xe còn rất nhiều người khác không chỉ riêng nó với anh . cảm thấy đang ghét đang giận người bên cạnh nó bơ mắt sang phía khác , tay bắt chéo trước ngực .

Môi anh cong lên một đường , xỏ qua cánh tay nó dựa vào nhắm mắt . Nó hơi giật mình cố đẩy ra nhưng hai tay nó đang bị anh khóa lại mất tiêu .

-Xê raaaaa ... anh làm gì vậy hã . – nó nghiêng rằng không dám ré to .

-Anh muốn ngủ , em im lặng chút được không ? – anh ân cần nói .

Mặt dù nó đang ghét anh hay nói đúng hơn là ghét yêu , giận anh nhưng bên anh như thế này nó thấy thật ấm áp . Lâu lắm rồi anh với nó mới có những phút giây yên bình như thế này giận thì giận nhưng thương thì không bao giờ ngừng nghĩ .

“ Có lẽ do mình quá nóng vội chăng , ít ra anh ấy làm gì thì cũng có lí do nào đó , kệ vậy”

Thôi suy nghĩ vu vơ nữa , nó định hình rồi cũng tựa vào đầu anh nhắm mắt ngủ cùng . Hoàng Nhi lên quay xuống chụp lại khoảnh khắc đó bụm môi cười tủm tỉm .

Quay lại lúc 2 giờ trưa

“ Cốc... cốc...” – anh Gin ngủ à , còn thức không .

-Ngủ rồi . – anh trả lời cọc lóc .

-Đi hết rồi .

“Cạch” – gì ? – anh cau mày .

-Nè !Có cần xem cái này không ? – Zen đưa một tập hồ sơ lên trước mặt anh .

-Gì đây – anh nhú mày tò mò .

-Sao anh lại điều tra chị Minh Anh vậy.

-Sao em biết , em coi rồi sao ?

-Anh không trách em chứ , tại hôm đó xém chút rơi vào tay chị Uyển Nhi nên em xem một chút .

-Không sao , pha giúp anh một ly ca cao .

Anh ngồi xuống chiếc xích đu quen thuộc mà mọi khi hay đùa giỡn với nó vào những trưa hè oi bức và những trời tối gió mát , từng nụ cười từng đoạn thoại như đang hiện lại . Anh lấy tập hồ sơ ra xem qua một lượt , rồi bỗng dừng lại xem một trang liên quan các đời trước hơi ngạc nhiên .

-Không ngờ mọi chuyện lại phức tạp đến như vậy – anh nhú mày nói lẩm bẩm .

Ánh nắng xuyên qua những tán lá chiếu lên khuôn mặt anh nhợt nhạt , mới bệnh có một tuần thôi mà đã ốm hơn bình thường . Đôi mắt anh xa xăm nhìn vào khoảng không chơi vơi vô định , thờ dài trầm tư .

-Cacao và socola trong nhà nhiều vậy anh Gin – Zen mang cho anh một cốc cacao nóng hổi mùi thơm thoang thoảng bay bổng .

-Chắc là Minh Anh mua . – anh cười nhẹ làm một ngụm .

-Vậy có khi nào Uyển Nhi và Minh Anh là chị em ruột với nhau không anh .

-Anh cũng đang nghĩ vậy . Trước đây Uyển Nhi không bao giờ nhắc đến chuyện gia đình cô ấy với anh . Uyển Nhi thích sự riêng tư nên anh cũng không gặng hỏi cứ để thời gian cô ấy tự nói , nhưng không ngờ lại phức tạp đến như vậy .

-Điều này , em nghĩ anh nên hỏi mẹ anh có lẽ sẽ rõ hơn ...

-Chắc vậy .

-Em có cảm giác chị Uyển Nhi gây khó dễ cho chị Minh Anh .

Nghe đến đây anh nhú mày , sượng người lại hơi chút tức giận .

-Zen , cô ấy không phải là người đi hãm hại người khác như vậy .

-Tùy anh thôi . – Zen đành nhún mày trả lời , giờ mà có nói gì thì đầu đất như anh cũng không tin nếu như không tận mắt chứng kiến .

-Uyển Nhi cô ấy không như mọi người nghĩ đâu , cô ấy là một người chịu nhiều tổn thương , nên anh có nhiệm vụ bảo vệ cô ấy .

-Vậy em hỏi anh một câu thôi chị ấy và Minh Anh thật ra anh yêu ai ?

-Anh yêu Minh Anh , nhưng anh có trách nhiệm với Uyển Nhi . – giọng nói anh trở nên ưu phiền .

-Em không hiểu nhiều về tình yêu , nhưng nếu anh lỡ đánh mất sẽ hối hận .

-Anh không thể , nếu cứ bất chấp chỉ làm cô ấy thêm tổn thương .

-Vì căn bệnh của anh sao ?

-Zen sao em biết ?

-Bác sĩ Hùng có gọi đến , em hiểu anh không muốn cho ai biết phải không , em chỉ muốn nói với một điều . Cuộc sống ngắn ngủi anh nên quý trọng phút giây hạnh phúc bao lâu cũng được miễn là khắc sâu được lúc nào hay lúc đó . Đừng tự lụy để rồi hối hận anh à – Zen trở nên ưu phiền hơn .

-Mấy giờ rồi ?

-Có lẽ còn kịp đấy , em xếp sẵn quần áo cho anh rồi đi lẹ đi .

-Em đó , bé con – anh xoa đầu Zen rồi chạy đi nhanh cho vài tích tắc đã mất bóng .

Chiếc xe chạy hết tốc độ trên đường phố chưa đầy 15phút đã có mặt , sân trường vắng hoe dường như không có ai , mồ hôi trên trán rơi ra nhễ nhãi .

-Hoàng Nhi , em ở đâu ?

-Trường nè hai .

-Chưa đi sao ?

-Chưa , Minh Anh đến trễ mọi người đang thu xếp đồ để khởi hành .

-Xe đậu ở đâu ?Anh đến liền .

-Oke ...

Với sự trợ giúp của Hoàng Nhi anh lên ngôi vị trí đằng sau không một ai biết trừ Hoàng Nhi , mặt dù không hiểu chuyện gì nhưng anh hai chịu đi cùng Hoàng Nhi cũng đã thấy vui , một điều một món quà dành cho Minh Anh ...

Trở về hiện tại Hoàng Nhi đang cười tủm tỉm , Thy Thy ngồi cạnh cũng nhìn xuống ghế dưới có chút nghi ngờ nhưng nhận không ra vì ghế trước đã che khuất hơi tò mò liền gặng hỏi .

-Người ngồi cùng Minh Anh là ai vậy .

-Mình cũng không biết nữa – Hoàng Nhi trả lời rồi đeo phone nhắn tin với Quốc Huy .

Cứ dăm ba phút Thy Thy lại quay xuống ngó , nhưng nghĩ mãi chẳng biết ai .

“ Mặc kệ , dù gì cô cứ cảm nhận những ngày cuối đời mình đi , tôi tin sau đợt trại này địa ngục sẽ là nơi cô thuộc về ” – Thy Thy nghĩ thầm nhếch môi cười .

Sau 2 giờ đi xe mệt mỏi cuối cùng cũng đến nơi . Xe đã dừng lại vậy mà nó vẫn ung dung nằm ngủ say ke không hay biết gì .

-Minh Anh , đến rồi dậy đi – Hoàng Nhi lay lay người .

-Ừm chưa tới giờ cơm tối mà , để ngủ tí điiiiiiiiiii – nó mở mắt .

-Trời đất ơi , đi trại mà ngủ gì cô nương – Hoàng Nhi nói to .
-Hả hả , tới rồi hả . – nó giật mình trợn ngược đôi đồng tử .
-Ủa người đó , người đó ... – nó xoay qua xoay lại tìm kiếm .
-Anh hai xuống này giờ về lớp ảnh rồi .
-Cậu biết à .
-Ừ , mình lên đưa anh Long lên xe mà thôi đi thôi – Hoàng Nhi hồi thúc .

—

Uyển Nhi môi cười tươi vui vẻ đến nhà Hoàng Long nhìn xung quanh chẳng thấy ai . Thoáng nghĩ anh đang ở trên phòng và căn nhà này chẳng xa lạ gì với Uyển Nhi nữa nên cô đi không ngần ngại mà vào phòng anh .

Cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt cô là một màu xanh trong veo , cô có chút không tin chẳng lẽ chỉ mới chỉ vừa hơn hai năm sở thích của anh lại thay đổi đến như thế này sao .

“ Em thích màu tím thôi , tím và trắng hai màu đó sẽ là của chúng ta nha ” – Uyển Nhi tựa đầu vào anh nói .

“ Được , nếu em thích ” – giọng nói đầy dịu dàng của anh .

Uyển Nhi ngưng thôi nhớ lại kỉ niệm xưa , đúng vậy tất cả chỉ là quá khứ con người làm sao có thể vẹn nguyên như ban đầu được kia chứ kể cả cô cũng đang thay đổi hay sao . Đi ngẩn ngía dạo quanh căn phòng một vòng , bất giác Uyển Nhi cười nhẹ một tiếng .

-Đến giờ em mới biết anh lại cuồng doremon đến như vậy , thế mà trước kia lại nói em trẻ con khi phòng em đầy kitty . (T/g : Vào nhầm phòng của bé heo Minh Anh rồi má ôi) .

Cô bỗng dừng lại trước bàn học của nó , nhúu mày khó chịu . Trên bàn toàn là khung ảnh của anh và Minh Anh đang chụp chung với nhau . Tức giận cô đập nhẹ lên bàn , mới thấy có một cuốn sổ nhỏ màu xanh bên cạnh máy tính .

Những trang đầu nhật kí là những dòng yêu thương viết lại , những kỉ niệm từ lúc bắt đầu đi học những ngày đến trường cho đến lúc gặp gỡ Hoàng Long hay những người khác đều được lưu lại từng trang .

Lí do đơn giản chỉ vẹn vẹn trong một dòng chữ “ tui ngốc nghếch lắm , tui luôn cảm nhận được tất cả cảm giác khi nhắc đến chuyện cũ , nhưng những chi tiết thì tui luôn quên nên phải ghi ghi lại tất cả lỡ có già lẫn thối tui sẽ đọc lại he he ”

-Thật là ngớ ngẩn , con bé này ... - Uyển Nhi coi sơ bộ qua vài trang môi cong nhẹ mà bản thân cô cũng không hề biết .

Cô tiếp lật sang những trang nhật kí khác , chăm chú đọc kĩ những trang gần đây

“ ngày ...tháng... .

Hôm nay bà nội nói mẹ là người gây ra tổn thương ẹ của chị ấy có thật là nhưng vậy không ?

Nếu sự thật là như vậy chẳng lẽ chị ấy là chị ruột cùng cha khác mẹ với mình hay sao . Uyển Nhi cái tên của chị thật đẹp và chị cũng đẹp nữa . Thật vui khi có một người chị tài hoa như vậy , làm sao đây ?

Em phải bù đắp như thế nào đây ?”

Uyển Nhi tiếp tục lật sang trang khác ...

“ Chị Uyển Nhi chắc hận mình lắm , cũng đúng thôi theo lẽ tự nhiên mình sẽ là đứa trẻ phải chịu nhiều tổn thương như chị ấy và ngược lại chị ấy phải có được nhiều sự hạnh phúc hơn .”

“ Chị à , tổn thương bao nhiêu cũng được , chị muốn làm gì em cũng được nhưng chị phải vui đó . Có lẽ anh ấy là niềm hạnh phúc của chị , em sẽ không làm tổn thương chị nữa .”

Nhất định mình không được làm kẻ thứ ba được , không thể anh ấy làm tổn thương chị ấy như ba đã làm với di được . Dẫu sao cũng là mình đơn phương anh ấy thôi , tình cảm này sẽ mau dứt thôi”

“ ngày... tháng...

Hôm nay Thế Hiển đã giúp mình điều tra về tất cả , thật cảm ơn anh ấy . Lần đầu tiên trông thấy Thế Hiển rơi nước mắt không ngờ tên bá đạo ấy cũng biết khóc kia . Tra hỏi mới biết được hẳn ta yêu chị Uyển Nhi đến vậy . Cũng đúng thôi chị xứng đáng được những điều đó . Phải hạnh phúc nha chị .”

“ ngày ...tháng ...

Hoàng Long , tui hận anh , anh chỉ là một kẻ ngốc . Tôi thương chị ấy không hết cỡ gì tôi phải cố ý đánh chị ấy chứ , anh mù hay sao. Uyển Nhi chị quá đáng lắm tôi ghét cả hai người .

Mệt rồi ngủ đây không nghĩ được chuyện mai để mai tính vậy ...

-Thật là giả tạo hừ – Uyển Nhi đập mạnh tức giận thì ra này giờ là ở phòng của nó , nhớ lại lần đó cô vào phòng này chỉ thấy mỗi anh đã làm cô lầm tưởng .

Thật không ngờ không đơn giản tình cảm đơn thuần đến như vậy , thì ra mọi chuyện không đơn giản như cô nghĩ . Sự Thật Hoàng Long đã yêu nó nhiều đến như thế không chỉ là sự quan tâm đơn giản

-Minh Anh , thứ gì của cô tôi sẽ lấy tất cả . Nhất định ...

-Xin lỗi , nhưng tùy tiện vào phòng người khác có lẽ quá bất lịch sự đấy chị gái – Zen dựa cửa hếch mặt nói .

-Đừng cố gây sự với tôi – Uyển Nhi liếc mắt nhìn Zen giọng lạnh tanh .

-Đúng rồi , tôi chỉ quen với Uyển Nhi đánh đá như thế này thôi , có sao chị cứ sống hai mặt vậy .

-Có vẻ như cô hận tôi lắm , phải không Zen – Uyển Nhi hếch môi cười .

-Hận gì đâu , chỉ tiết là tôi không lột bộ mặt thật của chị thôi . Nhưng xem ra có lẽ ngày đó không xa nữa đâu . Trước hết mời ra khỏi căn phòng này cho – Zen cười tươi đưa tay ra mời như tiễn khách .

Uyển Nhi cũng không lạ gì với tính cách ngậy thẳng của Zen , chuyện của Zen cũng dần vặt cô suốt mấy năm .

-À tôi quên nói với chị là anh Long đang du lịch với Minh Anh rồi đừng tốn công sức tìm kiếm làm gì nhaaaaaaa – Zen nói như đang khiêu khích .

Thoạt nhiên Uyển Nhi quay lại đăm đăm sát khí như muốn ăn tươi nuốt sống đối phương rồi chốc lát lại trở lại bình tĩnh như không có gì . Tiến đến gần Zen phải lên vai vài cái .

-Cứ coi đó như những ngày hạnh phúc cuối cùng của con bé đi .

Tưởng chừng như chọc giận được Uyển Nhi ngờ đâu lại một lần nữa Zen lại tự mình chuốc lấy buồn bực vào người . Chỉ đứng dậm chân tại chỗ gào thét ao ước xé nát tam can Uyển Nhi ra .

“Những gì trong quyển sổ đó liệu có đánh động được tới tâm lý của Uyển Nhi không ? Trước mắt thì cứ thả lỏng cho đợt cắm trại kia thôi nào ? Đừng nôn nóng , mọi thứ sẽ đâu lại vào đấy thôi !”

124. Chương 61 : Lửa Trại .

Các chương trình dành cho đợt trại cũng lần lượt bắt đầu , tiếng cười học sinh cả trường vang rộ khắp rừng cây . Trời cũng đang dần tối nhem đi , ai nấy đều sẵn sàng hứng khởi cho việc chuẩn bị “ đốt rừng... à nhầm đốt lửa trại ” . (tg: :3 sori sori)

Chỉ tội cho lớp của nó đến lúc gần cận giờ mà vẫn chưa dựng xong trại , cũng do lớp đầy toàn là nữ... nam chỉ có vài người nên không tham gia . Còn một số thì mắc bệnh tiểu thư , chắc là sợ méo móng tay ý nên chẳng dám nhúng vào .

Đa số đều nhờ nó và Thy Thy làm nhiều , nhìn sơ cũng biết là không xuể rồi . Hoàng Long đứng bên thấy nó hì hục cột dây vào các thanh tre trông nhọc nhằn bèn đi qua giúp một tay .

-Ồ , Hoàng Long – nó giật mình nói khê .

Anh không nói gì chỉ làm thỉnh và tiếp tục giúp lớp nó , Đăng Khôi cũng gọi Quốc Huy chạy sang lớp nó phụ , đám con gái thì chỉ biết đứng hô hào ngưỡng mộ chả làm được gì . “tg: :P chứ còn gì nữa”

Thế Hiển không hiểu hẳn bị chột dạ hay sao ấy , khi thấy thế cũng bon chen nhảy sang dành phần làm cùng mọi người .

-Để tao làm cho , xê ra biết gì mà buộc – hẳn giật lấy sợi dây tay anh .

-Oke , xin mời . – Anh nhếch môi khinh khỉnh nhìn hẳn .

-Ê cảm ơn nhưng cấm phá hoại , nói rồi đó cấm phá hoại đó . – nó chỉ vào mặt lườm liếc hẳn như cảnh cáo , vội vã chạy theo anh đi lấy tre làm lều .

Anh không ngờ cô gái của anh đang bị ăn hiếp nhưng lại vui vẻ đến thế . Không hiểu rõ khi nhận những công việc này bản thân Minh Anh có biết là mình đang bị đồ đệ hay không , cô gái ngốc nghếch của anh .

-Minh Anh , kì sau làm lớp trưởng cho anh . – anh quay lại nhú mày nhìn nó .

-Gì chứ ? – nó tròn to mắt nhìn anh khó hiểu .

-Nhớ lời anh nói . – anh chắc nịch như ra lệnh .

-Ồ , em sẽ cố gắng .hì hì .

Hì hục suốt cả tiếng đồng hồ cuối cùng trại lớp nó cũng đã dựng xong nó nhảy ríu rít vui mừng , miệng không ngừng cảm ơn .

-Xia xia , xia xia hí hì , xia xia (giả tiếng trung quốc) .

-Xia xia .

-Biến thái – hẳn trề môi chọc rồi phui tay bỏ đi .

-Ít ra phải mời bọn anh ăn cơm chứ – Đăng Khôi cười tươi .

-Chài , anh yên tâm chốc qua lớp em ăn nha .

-Quốc Huy , cảm ơn anh nha – nó nói với theo , Quốc mặt đang đi nghe thấy đưa tay vẫy chào .

—

Tập đoàn ENJOY .

Tiếng rên rỉ vang cả căn phòng Chủ tịch , hơi thở hỗn hển cùng với thân thể lửa lò hòa nguyện vào nhau , xúc cảm cao trào như ở chín tầng mây . Không hề quan tâm trời trăng mây gió như thế nào , cả hai người dính lấy nhau không buông mỗi lúc lại va chạm mạnh hơn .

-Chủ tịch , chủ tịch ... - tiếng cô thư kí như đang nghẹn họng .

Giọng nói của cô thư kí như càng kích thích Sang Thế Hùng nhiều hơn , lấy tay bịt miệng cô thư kí mình lại , ông ta tấn công như con hổ đói lâu ngày vồ tới không buông , bất chợt tiếng gõ cửa vang lên như cứu giúp cô thư kí .

-Chủ tịch , có người đến kia . – Ảnh Hoa vội dùng hết sức lực đẩy Sang Thế Hùng ra .

-Hừ . – Sang Thế Hùng bực dọc chỉnh chu lại quần áo tay châm điếu xì gà .

-Vào đi – Sang Thế Hùng nói như lệnh .

-Chủ tịch . – anh trở lí cúi đầu chào mắt lướt sang cạnh bàn vô tình thấy chiếc quần chíp màu đỏ trên nền , nhú mắt khó chịu .

-Có chuyện gì .

9

-Thưa chủ tịch , bây giờ 25% cổ phần trong công ty đang dần dần được một Phu Nhân bên Anh thu mua một cách nhanh chóng .

-Tất cả sao ? Còn vụ nhập kho cậu lo đến đâu rồi ?

-Bên phía cục cảnh quan tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi , ngài có thể cho hàng vào cảng đến xưởng bất kì lúc nào ngài muốn .

-Tốt lắm . Cậu sang phòng kế , chi phiếu tôi đã để sẵn ở đó .

-Cảm ơn chủ tịch . – anh trợ lí cúi đầu rồi bỏ đi , không quên liếc nhìn Ảnh Hoa – Cô cũng đi đi .

-Em xin phép ! – Ảnh Hoa thu vội chiếc quần nhỏ đang nằm rũ rượi dưới nền mặc vào chỉnh tề rồi đi ra ngoài .

Thân hình nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng bước đi trong bóng đêm mang theo biết bao nhiêu gánh nặng bao nhiêu tuổi nhục , Ảnh Hoa vẫn âm thầm chờ đợi... chờ đợi và chờ đợi đến một ngày chính con trai ông ta sẽ lật đổ ông ta xuống tận vực sâu . Một gã đàn ông bệnh hoạn mà không phút giây nào cô ngừng nguyện rửa và căm thù .

Bỗng từ phía sau một bóng đen cao lớn lao tới khổng chế cô , miệng đã bị gã dùng tay bịt lại không thể la lên , cô chỉ biết khi nơi hân ta dừng lại là cửa thoát hiểm nơi cầu thang bộ . (tg: người gì mà thô bạo quá trời)

-Là tôi , cô im đi . – gã trầm giọng nói ép sát cô vào tường .

-Trợ lí Trần .

-Ảnh Hoa , tôi đã nói cô bao nhiêu lần , cấm cô không được làm tình nhân của Chủ tịch – ánh mắt trợ lí Trần sắc lại đến đáng sợ .

-Hừ , tôi không làm thế thì liệu ai sẽ cứu mẹ và em trai tôi . Anh sao ? Còn nữa tôi và anh chẳng là gì của nhau nên anh chẳng có tư cách gì can thiệp vào ! Hiểu chứ !

-Em nghe đây , không bao lâu nữa đâu ... khi mọi thứ trở lại vị trí của nó ! Em sẽ là của tôi . – Trợ lí Trần nhấn mạnh từng chữ rồi quay tăm lưng lạnh lùng rời đi .

Tim Ảnh Hoa nhói lên từng cơn , Hạo Nhiên và cô đã từng là thanh mai trúc mã nếu không phải Sang Thế Hào nhiều lần đem gia đình cô ra làm con chốt thí để đe dọa thì có lẽ cô đã không phải trở thành một tù nô dưới tay của hắn . Cuộc đời thật quá nghiệt ngã , hại cả Trần Hạo Nhiên bỏ cả tương lai để đi theo bảo vệ cô . Nhưng làm sao cô bỏ qua những rào cản thân phận mà đáp trả tình cảm cho Hạo Nhiên .

-Hạo Nhiên em xin lỗi ! . – Ảnh Hoa ngược mặt nhìn trời nuốt nước mắt vào trong .

Tiếng hò réo cùng ánh lửa bập bùng , tiết mục châm đuốc thấp ánh sáng cũng đã bắt đầu từng đợt từng đợt học sinh nối đuôi nhau vừa hò réo vừa nhảy múa tạo thành vòng tròn to lớn , cả ba khối như anh em một nhà . Năm tay nhau bay nhảy xung ngọn lửa trại rực hồng .

-Minh Anh , Hoàng Nhi qua đây . – Quốc Huy và Đăng Khôi gọi lớn .

Nó cứ nhìn theo về hướng đó , mà quên rằng mình đang chạy theo vòng tròn ngay tức khắc nó ngã bẹp xuống , dòng người chạy xô bồ nào có ai để ý tới nó , mọi người vẫn cứ tiếp tục chạy mà không hay rằng đang đạp lên nó .

Hoàng Long đứng từ xa nhìn thấy nó trong đồng hỗn loạn kia , cơn thịnh nộ như giáng xuống anh chạy đến , dùng hết sức lực giải tán đám đông đang nhẩy nhót mà kéo nó ra khỏi đó . Cùng lúc đó tên Thế Hiển cũng có mặt cả hai chàng trai như bị ai chọt phải tổ ong tức giận hết mức .

-Bọn bây mù hết à / Dừng lại ngay – Hấn và anh cùng nói một lần .

-Không sao mà – nó lui cui đứng dậy , anh đỡ lấy nó vào lòng để ngăn chặn ngay ý định của hấn .

Hấn hơi nhúu mày rồi nạt bọn đàn em làm nó ngã một trận rồi bỏ đi . Nó thì cười trừ xuýt xoa như không có gì .

-Không chơi bởi giờ nữa , theo tôi .

Không cần cho nó phải từ chối hay phân bua như thế nào anh liền kéo nó đi ra khỏi đám đông . Đi đến phía sau khu trại của trường , càng đi nó càng nghe mùi khoai nướng thơm phứt đang bay thẳng vào mũi nó .

-Hoàng Long , anh đem theo khoai nướng à .

-Ăn là nhanh lắm , cứ đi thì biết .

-Xi – nó trẻ môi , lúc này nó mới để ý xuống bàn tay liền mỉm cười .

“ nắm tay ư ? từ lúc nào đây cơ chứ hihi . Như này mãi thì...” – nó mỉm cười rồi nắm tay anh chặt hơn .

Bản thân anh cũng thấy hạnh phúc lạ kì , vui trong lòng hơi cong môi nhưng vẫn tỏ ra bình thường như không có gì .

-Ê , hai người tới rồi sao ! – Quốc Huy dơ một củ khoai bự lên cười chào .

-Ồ , mọi người . Thì ra có sắp xếp hết rồi vậy mà chẳng ai nói em .

-Nói em thì có lẽ hết khoai từ sớm sao ha ha – Đăng Khôi treo chọc .

-Vậy thì xúi nữa anh nướng củ nào em ăn hết củ đó ... khựa khựa..

-Ủầy ủa ủa đổ máu đó , em ăn cùng thằng Long ấy , anh có củ khoai cũng muốn cho em lắm nhưng sợ thằng Long lắm .

Cả bọn phá lên cười vì câu nói Đăng Khôi , ngay cả anh cũng cười nhắm tít cả mắt . Riêng nó thì chẳng hiểu mô tê gì hết đứng gãi đầu như một con ngó mà nhìn mọi người .

Cả nhóm vừa ngồi nhóm lửa vừa nướng khoai đánh phien với nhau rất ư là thoải mái , lâu rồi nó mới có cảm giác vui như thế này . Không có Uyên Nhi , không có những kẻ muốn hãm hại nó , không có nhưng rắc rối xung quanh nó . Nó ước gì mỗi ngày đều như thế thì còn gì bằng . Càng thêm bất ngờ mới là Đăng Khôi đem theo guitar ra trở tài , nó hết bất ngờ này đến bất ngờ khác .

-Khôi , anh biết chơi guitar luôn cơ đấy .

-Ba thứ vật vãnh thôi em .

-Em khen nó chi vậy , để nó lên trên đứng rồi . – Quốc Huy chỉ tay lên trời .

-Huy , đỡ hơn cậu ngay cả nốt đánh cậu còn không biết nữa đấy . – Ngọc Quỳnh lên tiếng bênh vực .

-Ấy chà bênh liền / bênh liền – nó cùng Hoàng Nhi chăm chọc thêm muối .

Ngọc Quỳnh hơi ái ngại mặt đỏ rần cả lên chỉ cười mỉm , Đăng Khôi cũng bối rối gãi đầu .

-Thôi để anh trở tài cho nghe , zô – Đăng Khôi búng tay một cái , rồi ôm đàn gảy .

Tiếng guitar trầm lắng vang dịu hòa vào tiếng hát ấm áp của một người đang nhịp nhàng theo giai điệu .

(RỪA CON – Trương Đông Lương)

LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA

“La la la la la la

Đây là bản tình ca dành cho một người

Âm nhạc sẽ thay cho lời muốn nói

Cảm xúc cứ thế mà dâng trào mãnh liệt

Vào cái khoảnh khắc tôi hôn nhẹ lên gương mặt cô ấy

Cả thế giới trước mắt như như thể xoay tròn

Tình yêu lúc ấy

Còn ngọt ngào hơn cả màu đỏ hoa anh đào nữa

Ánh mắt đôi ta sáng rực lên

Và làm tan vỡ mọi giới hạn

Hãy để mọi người quên đi làm thế nào để chối bỏ

Tình yêu sẽ trở thành một tác phẩm kinh điển

Tôi muốn trao trọn tình yêu này cho cô ấy

Tôi chỉ muốn em mãi là cô rùa nhỏ ở cạnh bên mình

Tôi yêu em....mỗi ngày”

Ánh mắt anh hát trọn câu cuối rồi nhìn nó thật trù mến , có thể nó không hiểu hết bài hát muốn nói gì nhưng không ngốc đến nỗi không biết từ “Wo ai ni” .

-Quào :3 ! Không ngờ tiếng Miên cũng biết hát .

-Ai bảo đó là tiếng Miên ... Trung Hoa đó , không sao ... dù sao cũng giống tài tử bỏ xứ đây chứ... tưởng bỏ à – Hoàng Long cong môi nhìn nó chỉnh lại cổ áo .

-Xùy mày xuống dùm tao đi . – Quốc Huy dèm pha anh .

Mọi người đang đùa giỡn với nhau Ngọc Quỳnh ngồi cười theo thì vô tình hình ảnh tên nào đó đập vào mắt cô .

-Kia có phải Thế Hiển không , hay mình gọi cậu ấy vào cùng cho vui .

-Được đấy – nó hôn hờ hưởng ứng , rồi bụm miệng khi nhìn sang anh .

-Tùy thôi – Anh nói .

Không đợi chờ nhiều nữa Ngọc Quỳnh vội vã đứng dậy đuổi theo .

-Thế Hiển , Thế Hiển .

Nghe thấy tiếng gọi mình hần tỉnh bơ đi luôn nhưng rồi cuối cùng cũng tò mò quay lại nhìn .

-Ngọc Quỳnh sao ?

-Ừ , qua tham gia với bọn mình cho vui .

-Vì sao tôi phải ngồi với các người chứ .

-Coi như vì Quỳnh , được không ?

-Ừ – hần gật đầu vút điếu thuốc xuống đất dụi đi .

Lúc hần tới nó hớn hờ vẫy tay chào , còn hần thì trề môi đáp lại

-Tới rồi thì ngồi chơi đi . – Anh lên tiếng chào hỏi làm cả nhóm ai nấy giãn to đôi đồng tử ra nhìn .

Phải vậy không chứ , không hiểu ăn nhằm thứ gì mà hôm nay hết bất ngờ này đến bất ngờ khác... từ anh . Nó có một chút khó hiểu , lúc thì nhưng tảng băng , lúc cộc cằn bất cần . Còn bây giờ nhưng một người hoàn toàn khác , thân thiện , tình cảm đến lạ lùng nhiều khi nó sợ anh đang bị sốt cao thì phải .

-Minh Anh , cậu biết không năm cấp 2 Thế Hiển đàn cực điêu luyện , còn Hoàng Long là Mel chính đấy ... họ rất ăn ý ! – Ngọc Quỳnh bắt giắc ôn lại kỉ niệm cũ .

-Hả – nó há hốc mồm .

-Thật sao . Vậy hai người thử trình diễn được không ? Chứ em chả tin .

-Không / Sao cũng được – Hần/Anh , cả hai người đồng thanh một lúc .

-Sao tao phải đàn cho mày hát .

-Vậy tao đàn mày hát .

-Hay là anh không biết đánh đàn ? – nó dở trò khiêu khích hần .

-Gì chứ bốn thiếu gia đây gì mà không biết .

-Đúng rồi không biết dị thôi phải không ha ha . Có ngon đàn bài coi chơi tui thách anh đó – Nó lớn giọng cười khinh khỉnh .

-Khôi , cho tao mượn đàn . Mày hát đi – hần cầm lấy đàn đánh vài nốt rồi mới bắt đầu vào nhạc ... (tg: nhẹ nhàng thôi không dứt hết dây là khỏi đàn giờ)

Nếu những đắm say vội vã

Ta đã trao nhau để rồi lãng quên

Nhưng năm tháng trôi

Để lòng mang bao vết thương khắc sâu

Vì ta đã trót yêu

Tình yêu xưa như vết cứa xót xa

Tim anh âm thầm đau đớn

Bụi mờ quá khứ đã giăng che mờ trên cây đàn đã nín câm

Và tình yêu đó xin gọi tên: “Bông hồng thủy tinh”

Để sỏi đá quen bước chân anh từng đêm trên phố khuya

Xin như cơn mơ cho bông hoa sẽ mãi mãi trong tim ta

Xin cho đôi tay nâng niu chớ vô tình có đánh rơi

Vì tình yêu kia mong manh như thủy tinh

Anh không muốn trong đời thiếu em, thiếu em...

Để thời gian ta chia xa không phai nhòa

Để ngày mai ta sẽ mãi mãi không quên

Xin em hãy giữ kỷ niệm “Bông hồng thủy tinh”.

Đến đoạn này không chỉ mình Hoàng Long hát nữa , mà tiếng ca của ai cũng đều vang lên .

Hết bài này sang bài khác hết Đăng Khôi dành đàn rồi hẳn cũng hưởng ứng theo mà thay phiên chơi đàn cho mọi người hát , Quốc Huy không biết gì cũng nhào vào dành theo cho được làm cả bọn ôm bụng cười không ngớt. Khung cảnh này nó chắc sẽ ghi mãi mãi vào trong lòng . Một đêm giữa trời không có áp lực không nổi buồn nào cả , chỉ có tiếng ca hòa nguyện cùng nụ cười của mọi người với nhau .

“ Ấy cha ... lại quên mang theo quyển sổ rồi ... haizzzz chắc để kể lại sau quá ... không ngăn đầu , nhưng nhất định phải ghi lại ... lưu lại ” . Nó nghĩ thầm rồi cười nhẹ nơi tâm tư , thoải mái hơn bao giờ hết... thật thoải mái phải không ? ^-^

125. Chương 61 : Lửa Trại .

Các chương trình dành cho đợt trại cũng lần lượt bắt đầu , tiếng cười học sinh cả trường vang rộ khắp rừng cây . Trời cũng đang dần tối nheo đi , ai nấy đều sẵn sàng hứng khởi cho việc chuẩn bị “ đốt rừng... à nhầm đốt lửa trại ” . (tg: :3 sori sori)

Chỉ tội cho lớp của nó đến lúc gần cận giờ mà vẫn chưa dựng xong trại , cũng do lớp đấy toàn là nữ... nam chỉ có vài người nên không tham gia . Còn một số thì mắc bệnh tiểu thư , chắc là sợ méo móng tay ý nên chẳng dám nhúng vào .

Đa số đều nhờ nó và Thy Thy làm nhiều , nhìn sơ cũng biết là không xuể rồi . Hoàng Long đứng bên thấy nó hì hục cột dây vào các thanh tre trông nhọc nhằn bèn đi qua giúp một tay .

-Ồ , Hoàng Long – nó giật mình nói khê .

Anh không nói gì chỉ làm thỉnh và tiếp tục giúp lớp nó , Đăng Khôi cũng gọi Quốc Huy chạy sang lớp nó phụ , đám con gái thì chỉ biết đứng hô hào ngưỡng mộ chả làm được gì . “tg: :P chứ còn gì nữa”

Thế Hiển không hiểu hẳn bị chột dạ hay sao ấy , khi thấy thế cũng bon chen nhảy sang dành phần làm cùng mọi người .

-Để tao làm cho , xê ra biết gì mà buộc – hẳn giật lấy sợi dây tay anh .

-Oke , xin mời . – Anh nhếch môi khinh khỉnh nhìn hẳn .

-Ê cảm ơn nhưng cấm phá hoại , nói rồi đó cấm phá hoại đó . – nó chỉ vào mặt lườm liếc hẳn như cảnh cáo , vội vã chạy theo anh đi lấy tre làm lều .

Anh không ngờ cô gái của anh đang bị ăn hiếp nhưng lại vui vẻ đến thế . Không hiểu rõ khi nhận những công việc này bản thân Minh Anh có biết là mình đang bị đô hộ hay không , cô gái ngốc nghếch của anh .

-Minh Anh , kì sau làm lớp trưởng cho anh . – anh quay lại nhử mày nhìn nó .

-Gi chứ ? – nó trợn to mắt nhìn anh khó hiểu .

-Nhớ lời anh nói . – anh chắc nịch như ra lệnh .

-Ồ , em sẽ cố gắng .hì hì .

Hì hục suốt cả tiếng đồng hồ cuối cùng trại lớp nó cũng đã dựng xong nó nhảy ríu rít vui mừng , miệng không ngừng cảm ơn .

-Xia xia , xia xia hí hì , xia xia (giả tiếng trung quốc) .

-Xia xia .

-Biến thái – hẳn trề môi chọc rồi phải tay bỏ đi .
-Ít ra phải mời bọn anh ăn cơm chứ – Đăng Khôi cười tươi .
-Chài , anh yên tâm chốc qua lớp em ăn nha .
-Quốc Huy , cảm ơn anh nha – nó nói với theo , Quốc mặt đang đi nghe thấy đưa tay vẫy chào .

—
Tập đoàn ENJOY .

Tiếng rên rỉ vang cả căn phòng Chủ tịch , hơi thở hỗn hển cùng với thân thể lửa lò hòa nguyện vào nhau , xúc cảm cao trào như ở chín tầng mây . Không hề quan tâm trời trăng mây gió như thế nào , cả hai người dính lấy nhau không buông mỗi lúc lại va chạm mạnh hơn .

-Chủ tịch , chủ tịch ... - tiếng cô thư kí như đang nghẹn họng .

Giọng nói của cô thư kí như càng kích thích Sang Thế Hùng nhiều hơn , lấy tay bịt miệng cô thư kí mình lại , ông ta tấn công như con hổ đói lâu ngày vồ tới không buông , bất chợt tiếng gõ cửa vang lên như cứu giúp cô thư kí .

-Chủ tịch , có người đến kìa . – Ảnh Hoa vội dùng hết sức lực đẩy Sang Thế Hùng ra .

-Hừ . – Sang Thế Hùng bực dọc chỉnh chu lại quần áo tay châm điếu xì gà .

-Vào đi – Sang Thế Hùng nói như lệnh .

-Chủ tịch . – anh trở lí cúi đầu chào mắt lướt sang cạnh bàn vô tình thấy chiếc quần chíp màu đỏ trên nền , nhú mắt khó chịu .

-Có chuyện gì .

9

-Thưa chủ tịch , bây giờ 25% cổ phần trong công ty đang dần dần được một Phu Nhân bên Anh thu mua một cách nhanh chóng .

-Tất cả sao ? Còn vụ nhập kho cậu lo đến đâu rồi ?

-Bên phía cục cảnh quan tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi , ngài có thể cho hàng vào cảng đến xưởng bất kì lúc nào ngài muốn .

-Tốt lắm . Cậu sang phòng kế , chi phiếu tôi đã để sẵn ở đó .

-Cảm ơn chủ tịch . – anh trợ lí cúi đầu rồi bỏ đi , không quên liếc nhìn Ảnh Hoa – Cô cũng đi đi .

-Em xin phép ! – Ảnh Hoa thu vội chiếc quần nhỏ đang nằm rũ rượi dưới nền mặc vào chỉnh tề rồi đi ra ngoài .

Thân hình nhỏ nhắn của cô nhẹ nhàng bước đi trong bóng đêm mang theo biết bao nhiêu gánh nặng bao nhiêu tuổi nhục , Ảnh Hoa vẫn âm thầm chờ đợi... chờ đợi và chờ đợi đến một ngày chính con trai ông ta sẽ lật đổ ông ta xuống tận vực sâu . Một gã đàn ông bệnh hoạn mà không phút giây nào cô ngừng nguyện rửa và căm thù .

Bỗng từ phía sau một bóng đen cao lớn lao tới khổng chế cô , miệng đã bị gã dùng tay bịt lại không thể la lên , cô chỉ biết khi nơi hẳn ta dừng lại là cửa thoát hiểm nơi cầu thang bộ . (tg: người gì mà thô bạo quá trời)

-Là tôi , cô im đi . – gã trầm giọng nói ép sát cô vào tường .

-Trợ lí Trần .

-Ảnh Hoa , tôi đã nói cô bao nhiêu lần , cấm cô không được làm tình nhân của Chủ tịch – ánh mắt trợ lí Trần sắc lại đến đáng sợ .

-Hừ , tôi không làm thế thì liệu ai sẽ cứu mẹ và em trai tôi . Anh sao ? Còn nữa tôi và anh chả là gì của nhau nên anh chả có tư cách gì can thiệp vào ! Hiểu chứ !

-Em nghe đây , không bao lâu nữa đâu ... khi mọi thứ trở lại vị trí của nó ! Em sẽ là của tôi . – Trợ lí Trần nhân mạnh từng chữ rồi quay tấm lưng lạnh lùng rời đi .

Tim Ảnh Hoa nhói lên từng cơn , Hạo Nhiên và cô đã từng là thanh mai trúc mã nếu không phải Sang Thế Hào nhiều lần đem gia đình cô ra làm con chốt thí để đe dọa thì có lẽ cô đã không phải trở thành một tù nhân dưới tay của hắn . Cuộc đời thật quá nghiệt ngã , hại cả Trần Hạo Nhiên bỏ cả tương lai để đi theo bảo vệ cô . Nhưng làm sao cô bỏ qua những rào cản thân phận mà đáp trả tình cảm cho Hạo Nhiên .

-Hạo Nhiên em xin lỗi ! . – Ảnh Hoa ngược mặt nhìn trời nuốt nước mắt vào trong .

Tiếng hò reo cùng ánh lửa bập bùng , tiết mục châm đuốc thấp ánh sáng cũng đã bắt đầu từng đợt từng đợt học sinh nối đuôi nhau vừa hò reo vừa nhảy múa tạo thành vòng tròn to lớn , cả ba khối như anh em một nhà . Năm tay nhau bay nhảy xung ngọn lửa trại rực hồng .

-Minh Anh , Hoàng Nhi qua đây . – Quốc Huy và Đăng Khôi gọi lớn .

Nó cứ nhìn theo về hướng đó , mà quên rằng mình đang chạy theo vòng tròn ngay tức khắc nó ngã bẹp xuống , dòng người chạy xô bồ nào có ai để ý tới nó , mọi người vẫn cứ tiếp tục chạy mà không hay rằng đang đạp lên nó .

Hoàng Long đứng từ xa nhìn thấy nó trong đồng hồ loạn kia , cơn thịnh nộ như giáng xuống anh chạy đến , dùng hết sức lực giải tán đám đông đang nhây nhót mà kéo nó ra khỏi đó . Cùng lúc đó tên Thế Hiển cũng có mặt cả hai chàng trai như bị ai chốt phải tổ ong tức giận hết mức .

-Bọn bây mù hết à / Dừng lại ngay – Hắn và anh cùng nói một lần .

-Không sao mà – nó lui cui đứng dậy , anh đỡ lấy nó vào lòng để ngăn chặn ngay ý định của hắn .

Hắn hơi nhíu mày rồi nạt bọn đàn em làm nó ngã một trận rồi bỏ đi . Nó thì cười trừ xuýt xoa như không có gì .

-Không chơi bởi giờ nữa , theo tôi .

Không cần cho nó phải từ chối hay phân bua như thế nào anh liền kéo nó đi ra khỏi đám đông . Đi đến phía sau khu trại của trường , càng đi nó càng nghe mùi khoai nướng thơm phứt đang bay thẳng vào mũi nó .

-Hoàng Long , anh đem theo khoai nướng à .

-Ăn là nhanh lắm , cứ đi thì biết .

-Xì – nó trẻ môi , lúc này nó mới để ý xuống bàn tay liền mỉm cười .

“ nắm tay ư ? từ lúc nào đây cơ chứ hihi . Như này mãi thì...” – nó mỉm cười rồi nắm tay anh chặt hơn .

Bản thân anh cũng thấy hạnh phúc lạ kì , vui trong lòng hơi cong môi nhưng vẫn tỏ ra bình thường như không có gì .

-Ê , hai người tới rồi sao ! – Quốc Huy dơ một củ khoai bự lên cười chào .

-Ồ , mọi người . Thì ra có sắp xếp hết rồi vậy mà chẳng ai nói em .

-Nói em thì có lẽ hết khoai từ sớm sao ha ha – Đăng Khôi treo chọc .

-Vậy thì xúi nữa anh nướng củ nào em ăn hết củ đó ... khựa khựa..

-Ủầy ủa ủa đỏ máu đó , em ăn cùng thằng Long ấy , anh có củ khoai cũng muốn cho em lắm nhưng sợ thằng Long lắm .

Cả bọn phá lên cười vì câu nói Đăng Khôi , ngay cả anh cũng cười nhấm tít cả mắt . Riêng nó thì chẳng hiểu mô tê gì hết đứng gãi đầu như một con ngố mà nhìn mọi người .

Cả nhóm vừa ngồi nhóm lửa vừa nướng khoai đánh phien với nhau rất ư là thoải mái , lâu rồi nó mới có cảm giác vui như thế này . Không có Uyển Nhi , không có những kẻ muốn hãm hại nó , không có những rắc rối xung quanh nó . Nó ước gì mỗi ngày đều như thế thì còn gì bằng . Càng thêm bất ngờ mới là Đăng Khôi đem theo guitar ra trở tài , nó hết bất ngờ này đến bất ngờ khác .

-Khôi , anh biết chơi guitar luôn cơ đấy .

-Ba thứ vật vãnh thôi em .

-Em khen nó chi vậy , để nó lên trên đứng rồi . – Quốc Huy chỉ tay lên trời .

-Huy , đỡ hơn cậu ngay cả nốt đánh cậu còn không biết nữa đấy . – Ngọc Quỳnh lên tiếng bênh vực .

-Ấy chà bệnh liền / bệnh liền – nó cùng Hoàng Nhi chăm chọc thêm muối .

Ngọc Quỳnh hơi ái ngại mặt đỏ rần cả lên chỉ cười mỉm , Đăng Khôi cũng bối rối gãi đầu .

-Thôi để anh trở tài cho nghe , zô – Đăng Khôi búng tay một cái , rồi ôm đàn gảy .

Tiếng guitar trầm lắng vang dịu hòa vào tiếng hát ảm áp của một người đang nhịp nhàng theo giai điệu .

(RỪA CON – Trương Đông Lương)

LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA LA

“La la la la la la

Đây là bản tình ca dành ột người

Âm nhạc sẽ thay cho lời muốn nói

Cảm xúc cứ thế mà dâng trào mãnh liệt

Vào cái khoảnh khắc tôi hôn nhẹ lên gương mặt cô ấy

Cả thế giới trước mắt như như thế xoay tròn

Tình yêu lúc ấy

Còn ngọt ngào hơn cả màu đỏ hoa anh đào nữa

Ánh mắt đôi ta sáng rực lên

Và làm tan vỡ mọi giới hạn

Hãy để mọi người quên đi làm thế nào để chối bỏ

Tình yêu sẽ trở thành một tác phẩm kinh điển

Tôi muốn trao trọn tình yêu này cho cô ấy

Tôi chỉ muốn em mãi là cô rùa nhỏ ở cạnh bên mình

Tôi yêu em....mỗi ngày”

Ánh mắt anh hát trọn câu cuối rồi nhìn nó thật trù mến , có thể nó không hiểu hết bài hát muốn nói gì nhưng không ngốc đến nỗi không biết từ “Wo ai ni” .

-Quào :3 ! Không ngờ tiếng Miên cũng biết hát .

-Ai bảo đó là tiếng Miên ... Trung Hoa đó , không sao ... dù sao cũng giống tài tử bỏ xứ đây chứ... tưởng bỏ à – Hoàng Long cong môi nhìn nó chảnh lại cổ áo .

-Xùy mày xuống dùm tao đi . – Quốc Huy dèm pha anh .

Mọi người đang đùa giỡn với nhau Ngọc Quỳnh ngồi cười theo thì vô tình hình ảnh tên nào đó đập vào mắt cô .

-Kia có phải Thế Hiển không , hay mình gọi cậu ấy vào cùng cho vui .

-Được đây – nó hơn hử hưởng ứng , rồi bùm miệng khi nhìn sang anh .

-Tùy thôi – Anh nói .

Không đợi chờ nhiều nữa Ngọc Quỳnh vội vã đứng dậy đuổi theo .

-Thế Hiển , Thế Hiển .

Nghe thấy tiếng gọi mình hần tính bỏ đi luôn nhưng rồi cuối cùng cũng tò mò quay lại nhìn .

-Ngọc Quỳnh sao ?

-Ừ , qua tham gia với bọn mình cho vui .

-Vì sao tôi phải ngồi với các người chứ .

-Coi như vì Quỳnh , được không ?

-Ừ – hần gật đầu vút điếu thuốc xuống đất dụi đi .

Lúc hần tới nó hơn hử vẫy tay chào , còn hần thì trề môi đáp lại

-Tối rồi thì ngồi chơi đi . – Anh lên tiếng chào hỏi làm cả nhóm ai nấy giãn to đôi đồng tử ra nhìn .

Phải vậy không chứ , không hiểu ăn nhằm thứ gì mà hôm nay hết bắt ngờ này đến bắt ngờ khác... từ anh . Nó có một chút khó hiểu , lúc thì nhưng tảng băng , lúc cộc cằn bất cần . Còn bây giờ nhưng một người hoàn toàn khác , thân thiện , tình cảm đến lạ lùng nhiều khi nó sợ anh đang bị sốt cao thì phải .

-Minh Anh , cậu biết không năm cấp 2 Thế Hiển đàn cực điêu luyện , còn Hoàng Long là Mel chính đây ... họ rất ăn ý ! – Ngọc Quỳnh bắt giác ôn lại kỉ niệm cũ .

-Hả – nó há hốc mồm .

-Thật sao . Vậy hai người thử trình diễn được không ? Chứ em chả tin .

-Không / Sao cũng được – Hần/Anh , cả hai người đồng thanh một lúc .

-Sao tao phải đàn ày hát .

-Vậy tao đàn mày hát .

-Hay là anh không biết đánh đàn ? – nó dở trò khiêu khích hần .

-Gi chứ bốn thiếu gia đây gì mà không biết .

-Đúng rồi không biết dị thôi phải không ha ha . Có ngon đàn bài coi chơi tui thách anh đó – Nó lớn giọng cười khinh khỉnh .

-Khôi , cho tao mượn đàn . Mày hát đi – hấn cầm lấy đàn đánh vài nốt rồi mới bắt đầu vào nhạc ... (tg: nhẹ nhàng thôi không dứt hết dây là khỏi đàn giờ)

Nếu những đám say vội vã

Ta đã trao nhau để rồi lãng quên

Nhưng năm tháng trôi

Để lòng mang bao vết thương khắc sâu

Vì ta đã trót yêu

Tình yêu xưa như vết cứa xót xa

Tim anh âm thầm đau đớn

Bụi mờ quá khứ đã giăng che mờ trên cây đàn đã nín câm

Và tình yêu đó xin gọi tên: “Bông hồng thủy tinh”

Để sỏi đá quen bước chân anh từng đêm trên phố khuya

Xin như cơn mơ cho bông hoa sẽ mãi mãi trong tim ta

Xin cho đôi tay nâng niu chớ vô tình có đánh rơi

Vì tình yêu kia mong manh như thủy tinh

Anh không muốn trong đời thiếu em, thiếu em...

Để thời gian ta chia xa không phai nhòa

Để ngày mai ta sẽ mãi mãi không quên

Xin em hãy giữ kỷ niệm “Bông hồng thủy tinh”.

Đến đoạn này không chỉ mình Hoàng Long hát nữa , mà tiếng ca của ai cũng đều vang lên .

Hết bài này sang bài khác hết Đăng khôi dành đàn rồi hấn cũng hưởng ứng theo mà thay phiên chơi đàn ọi người hát , Quốc Huy không biết gì cũng nhào vào dành theo cho được làm cả bọn ôm bụng cười không ngớt. Khung cảnh này nó chắc sẽ ghi mãi mãi vào trong lòng . Một đêm giữa trời không có áp lực không nỗi buồn nào cả , chỉ có tiếng ca hòa nguyện cùng nụ cười của mọi người với nhau .

“ Ấy cha ... lại quên mang theo quyển sổ rồi ... haizzzz chắc để kể lại sau quá ... không ngần đầu , nhưng nhất định phải ghi lại ... lưu lại ” . Nó nghĩ thầm rồi cười nhẹ nơi tâm tư , thoải mái hơn bao giờ hết... thật thoải mái phải không ? ^-^

126. Chương 62 : Bộ Mặt Thật !

Một ngày mới lại bắt đầu từ lúc 5 giờ sáng , cả đoàn trại đã lên loa réo mọi người dậy nhưng cơ bản thì chả ai ngủ cả . Hậu quả là sáng sớm mắt ai cũng như gấu trúc tinh thần lừ đừ mệt mỏi , thấy vậy thôi chứ vẫn còn rất sung sức đấy .

Đa số các lớp đều đặt đồ ăn từ bên ngoài nhưng riêng lớp nó thì mọi người lại tự nấu , đơn giản chỉ vì có dịp để hành Minh Anh nên đám nữ sinh ghét nó nào có bỏ qua cơ hội tốt như thế này .

-Minh Anh điểm tâm sáng nay với cơm trưa bà lo phải không ? – giọng Phương Uyên chua chát .

-Ừm , tui đang nấu đợi nổi không ? . – nó lãnh đạm đáp lại .

-Nhanh lên , mà ...chắc không cần ai phụ đâu nhỉ . – Bích Tuyền khinh khỉnh nhìn .

-Rảnh rỗi quá thì đi vệ sinh trại đi , bộ mấy người không có gì làm ở đây nói nhảm à – giọng nói đầy chua ngoa lên tiếng bên vực bạn của Hoàng Nhi .

Cả đám thấy Hoàng Nhi đến liền im như cái nhíp lụi cụi mà lo búng đi chỗ khác , không dám hó hé gì thêm .

-Để mình phụ cậu .

-Biết nấu không đó tiểu thư – nó trêu Hoàng Nhi .

-Thì phụ thôi mà , dám chọc mình sao . Mình qua đốt cậu với anh hai bây giờ .

-Oke oke là tui thua cô , thôi làm lẹ ăn thôi .

Tham gia hết mấy vòng thi nó như mệt lã ra đi tìm Hoàng Nhi kiếm gì lót bụng , lớp anh tuy bên cạnh nhưng nó chẳng dám nói chuyện hay tạo cơ hội gần gũi , chỉ sợ gây phiền phức cho anh nên thấy anh đang ngồi chơi với lớp nên cũng thôi không rủ đi cùng . Nhìn lại sang lớp của Thế Hiển , hẳn dành hết thời gian cho việc đi trại là ngủ như một con mèo . Về khoảng này nó phải gọi hẳn là thánh ngủ .

-Minh Anh !

-Sao á Thi Thi .

-Cậu tìm ai à ?

-Ừ mình đang tìm Hoàng Nhi nè , cậu thấy cậu ấy không vậy ?

-À mình quên mất , Hoàng Nhi nãy có nhờ mình nhắn với cậu . – Thi Thi làm bộ gãi đầu nhớ ra điều gì đó .

-Ừ mình nghe nè . – mắt nó long lanh chăm chú lắng nghe .

-Khi nãy cậu ấy sợ cậu thi xong đói bụng nên nói với mình vào rừng kiếm chút trái cây .

-Trời ! Rừng sâu như thế nào mà vào tìm trái cây chứ rõ ngốc – nó nheo mày .

-Hay mình đi tìm cậu ấy lỡ như Hoàng Nhi lạc đường thì sao . – Thi Thi nhàu mày lo lắng .

-Ừm đi thôi . – nó không cần thiết suy nghĩ thêm nữa lập tức đi liền .

Suốt cả chặn đường nó và Thi Thi không ngừng gọi tên Hoàng Nhi nhưng chỉ im thinh thít không có tiếng ai trả lời , cứ đi mãi đi mãi theo hướng trước mặt .

-Có lẽ Hoàng Nhi đã về trại rồi ấy – nó mệt nhọc quay lại thì giật mình không thấy Thi Thi đâu cả .

-Thi Thi , cậu đâu rồi – nó hơi lo sợ gọi lớn .

“ Chẳng lẽ mình đi nhanh quá bỏ Thi Thi lại phía sau @@ ”, nghĩ đến đó nó lại cồn cào nóng ruột hơn . Nếu như vì nó mà khiến Thi Thi gặp phải chuyện gì chắc nó hối hận cả đời mất thôi .

Nó loay hoay đi tìm kiếm hết hướng Đông rồi đến hướng Tây , miệng không ngừng gọi Thi Thi , mồ hôi nhễ nhãi đôi chân thì như muốn rụng rời .

Càng đi nó mới càng phát hiện ra là cả bản thân nó cũng lạc đường mất rồi , đi đến đi lui cũng về chỗ cũ . May mắn cho nó là trời cho nó cái tính bình tĩnh khi gặp những trường hợp như thế này .

Một nhọc nó ngồi xuống dưới gốc cây to lớn nghỉ ngơi một chút , đôi chân nhưng muốn rũ rời thêm cái bụng nó lại chào cờ kêu rột rột không ngừng . sờ túi tìm điện thoại thì mới phát hoảng vì điện thoại không có , càng làm nó thêm bối rối . Chiếc điện thoại này của anh cho mà nó lỡ làm mất thì toi , rồi mông lung nghĩ chắc để ở trại sặc pin .

-Trời ơi ! Thật bất cần mà . – nó tự đánh vào cái đầu ngốc nghếch của mình .

Dường như hết sức lực nó nằm tựa vào thân cây to lớn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay .

-Long , qua ngồi đánh bài này . – một giọng nam cùng lớp rũ rề .

-Mày chơi đi , tao mệt .

Dù ngồi sinh hoạt với lớp nhưng anh không rời mắt khỏi lớp 10/3 bên cạnh , lúc này vì bận bịu một chút xíu để nó lọt khỏi tầm mắt anh . Cứ nghĩ nó đi đâu đó sẽ quay lại nhưng này giờ anh chăm chú quan sát nhưng không thấy đâu cả .

Anh thôi nằm đứng dậy chạy sang lớp Quốc Huy , thì nhìn thấy cả bọn bốn người đang ngồi nhai xoài nhóp nhép .

-Mày dậy rồi à .

-Ừm , Minh Anh không có đây à .

-Cậu ấy ở lớp mà hai trưa nay cậu ấy nấu ăn ấy . – Hoàng Nhi giải thích .

-Ừm . – anh nói rồi quay về trại lớp mình . Trong lòng có cảm giác bất an .

Tuy nói là về lớp nhưng chân anh lại đi sang lớp nó , đám nữ sinh như thấy được vàng mà sáng trưng cả lên , nhưng rồi ai nấy cũng đều hiểu là sang kiểm Minh Anh .

-Anh Long , anh tìm Minh Anh hả – Bích Tuyền nhanh miệng trả lời .

Hoàng Long không nói gì anh chỉ gật đầu thay cho câu trả lời . Cùng lúc đó Thi Thi cũng về lớp trông thấy Hoàng Long , cô hơi bối rối lo sợ , cố tỏ ra bình tĩnh như bình thường .

-Minh Anh đâu ? – anh lạnh lùng hỏi .

-Dạ , em không biết sao anh hỏi em , cậu ấy có chân đi đâu sao em quản .

-Chẳng phải khi này cô ấy đi với cô hay sao ?

-Chỉ là đi một đoạn sau đó không biết .

Tuy rằng lời nói của Thi Thi làm anh nghi ngờ nhưng cũng im lặng không nói gì thêm , bỏ đi tìm nó . mỗi một giờ trôi qua càng thêm nóng ruột hơn , tâm trạng như phát điên , điện thoại lại im ru không lấy một ai chữa lành tâm trạng của anh tệ thêm đi .

Hoàng Long vừa đi chỗ khác , cũng cùng lúc điện thoại Thi Thi có tin nhắn đến . Lập tức sắc mặt Thi Thi thay đổi lạ lùng .

-Nó đâu rồi .

-Em đưa nó vào rừng rồi bỏ về rồi .

-Như thế ổn không , biết đâu nó nhớ đường ra .

-Không đâu ! phần còn lại chị sắp xếp hết cả chưa ?

-Rồi , lần này nhất định cho con nhỏ đó về thăm . – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh .

—

Tìm khắp đoàn trại nhưng không thấy nó đâu , anh hối hả chạy đi tìm mọi người .

-Minh Anh , không thấy đâu – anh thở hỗn hển .

-WHAT'S ?- cả bọn trở mắt đồng thanh .

-Anh hai , anh tìm hết chưa zậy – Hoàng Nhi bối rối lo lắng .

Anh gật đầu .

-Mọi người bình tĩnh trước hết chúng ta chia nhau ra đi tìm Minh Anh đã , chắc em ấy lạc vào rừng chẳng hạn . – Quốc Huy bình tĩnh phân tích .

-Để Quỳnh đi thông báo với ban giám hiệu .

-Khoan đã Ngọc Quỳnh , biết đâu là Minh Anh tự ý rời khỏi khu vực cấm trại . Nếu ban giám hiệu biết sẽ không ổn đâu , trước hết cứ chia nhau ra đi tìm đã – Đăng Khôi trấn tĩnh sự lo lắng của mọi người đồng thời cho bản thân cậu .

Đặng Khôi cùng Ngọc Quỳnh hướng ra đại lộ , Quốc Huy cùng Hoàng Nhi tìm xung quanh khu trại và khu rừng bờ tây , anh sẽ đi một mình về hướng rừng phía đông . Thế là xong , cả bọn thống nhất với nhau nếu tìm thấy thì gọi thông báo cho mọi người cùng biết . Thay vì cần một lực lượng để mở rộng tìm kiếm sẽ nhanh hơn , nhưng sợ nhà trường phát hiện nên đành phải như thế...

Nó đang say sưa giấc ngủ thì cảm giác nhột nhột dưới chân đang làm phiền nó , ngoáy ngoáy cơ thể nó vươn người lơ lơ mở mắt vì cảm giác mệt mỏi vẫn còn trong cơ thể .

-Chà có vẻ cô em ngủ ngon quá nhỉ . – một tên mặt mày gian xảo , cười dễ xồm vừa nói .

-Các người là ai – nó hoảng hốt đứng dậy lùi về sau tựa sát vào thân cây .

-Mày còn ngây thơ đến thế kia à ha ha – Ngọc Huyền cười khúc khích từ phía sau đi lên .

-Là chị . – nó trở mặt không khỏi ngạc nhiên

-Mày quả ngây thơ đấy – Ngọc Huyền lại ôm bụng cười và sau lưng cô ta Thi Thi cũng bước đến .

-Thi Thi , cậu bị chị ta bắt sao , có làm sao không vậy – nó chạy đến Thi Thi lo lắng kiểm tra cô có bị mẻ chút nào không .

Nhưng bù đắp lại sự lo lắng của Minh Anh , Thi Thi lạnh lùng mạnh tay hất ra làm nó ngã nhào xuống đất . Nó ngơ ngác nhìn vẫn không hiểu chuyện gì cả , sao Thi Thi như thế cơ chứ .

-Mày bớt giả tạo đi – Thi Thi quát vào mặt của nó .

-Là sao là sao – nó ngơ ngác o.0 . (tg : không thấy sợ hã má)

-Mày còn trắng với sao hã , vì mày chính con nhà nghèo rách rưới , vì mày mà Thế Hiển đối xử với tao như thế này . – Ngọc Huyền chạy lại xách cổ áo nó lên .

-Cũng chính mày đã dụ dỗ anh Long – Thi Thi xô mạnh nó ngã ra đất , thuận tay tát vào mặt nó hai cái hai bên rõ đau .

-Hừ , thật là vô lí .. cả hai cô đều đáng để người khác thương hại . À không ! ngay cả thương hại hai cô cũng chả có tư cách để nhận lấy ! – như dần hiểu ra chuyện gì đang xảy ra , nó phủi lớp bụi trên người cười nhẹ .

-Mày ! Mày dám mày nói gì , một đứa như mày xứng với Thế Hiển hay Hoàng Long hay sao ? – Ngọc Huyền đá vào bụng nó .

Vì cơn đau nó ôm bụng nhăn mặt nhưng vẫn không khuất phục trước hai kẻ ỷ đông hiếp yếu kia .

-Mày có biết mày chính là một con đĩa không hã ?

-Cô nói tôi , cô không nghĩ lại bản thân cô sao ? Người ta bảo càng lớn não bộ sẽ càng mở rộng ra chứ có khi nào lại thu hẹp như cô ? Cô hơn tuổi tôi tại sao đầu óc cô như một đứa con nít vậy .

Ngọc Huyền chợt im lặng , tay vẫn bóp cổ nó , ánh mắt đăm đăm sát khí nhìn nó không rời .

-Mày câm mồm đi con đê tiện – Thi Thi gắt lên .

-Sao ! Tôi nói sai gì sao ? .

-Bao nhiêu lần mày thoát thân , để tao coi giờ mày thoát bằng cách nào ha ha – Thi Thi cười lớn lùi về sau .

Hai tên con trai giữ chặt nó lại , nó không thể nào ra khỏi tình cảnh như thế này được . Thi Thi , Ngọc Huyền thay phiên nhau thượng cẳng chân hạ cẳng tay lên thân thể nó , mặt dù đang yếu thể đau đớn đến như thế nào đi chăng nữa khuôn nó vẫn lạnh tanh không một chút sợ sệt đối phương , càng không để giọt lệ nào được phép rơi xuống bởi những con người xấu xa kia .

-Mày được lắm ! Đã thế lần này tao cho mày biết thế tận lễ độ – Ngọc Huyền giật tóc nó mà dù nó như gần xui đi , máu từ khoe miệng chảy ra cùng các vết thương khác .

-Tao giao nó cho bọn bây đây , muốn làm gì nó cũng được – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh ra lệnh cho ba tên con trai kia .

-Thật chứ ! – một tên lưu manh liếm môi .

-Ừm nhớ hãy làm cho nó sống không xong mà chết cũng không được . ha ha – Ngọc Huyền buông lời không quên đập thêm vào cho nó một phát , rồi cùng Thi Thi lạnh lùng bỏ đi .

Ba tên kia như sói đói lột người nhìn nó như một con nai vàng sắp chết thêm thường cười gian xảo đang dần tiến về phía nó ...

Trời nắng gắt tấm lưng anh ướt đầm , mồ hôi trên trán không ngừng đổ xuống . Anh cứ đi mãi chạy mãi vào rừng sâu không ngừng gọi nó cũng không rõ mình đã đi xa bao nhiêu . Chỉ biết cầm đầu cầm cổ đi tìm nó chỉ cần thấy nó là được , đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua vẫn bạch vô âm tín .

Từng cuộc điện thoại gọi đến cũng chỉ để thông báo với anh là vẫn chưa tìm thấy được nó , cơn đau đầu lại tái phát anh mệt nhọc dựa vào một cổ thụ to lớn mà gục xuống đất tay ôm lấy đầu .

“ Hoàng Long không được , nhất định phải tìm thấy được cô ấy” – mặt dù đang rất đau hai tay vẫn ôm lấy cái đầu đang đau của mình nhưng anh không phút giây nào ngừng nghĩ đến việc tìm nó .

Bỗng dung một ánh sáng nhỏ phản chiếu bởi ánh nắng chói vào mắt anh , sờ soạn bụi cỏ anh thấy chiếc điện thoại màu trắng quen thuộc , liền nhặt lên kiểm tra màn hình hiện lên bức ảnh chụp chung của anh và nó , không nghĩ ngờ gì nữa chắc chắn nó từng chạy qua nơi này . Cố kìm nén cơn đau , anh đứng dậy tiếp tục đi tìm nó ...

-Buông tôi ra , các người định làm gì . hức hức – nó dùng hai tay cố gắng bảo vệ cơ thể .

-Gì đâu , anh em mình cùng nhau vui vẻ thôi mà ha ha .

-Biếng đi , đồ lưu manh thả tôi ra huhu – nó khóc lớn , áo nó cũng bị xé ra một mảng giờ đây nó đang dùng chút sức lực mỏng manh mà che chắn cái tấm thân bé nhỏ của mình .

-Thôi đừng bướng một lát nữa sẽ sướng thôi mà .

-Buông ra buông ra , Hoàng Long ...Hoàng...Long cứu...em , cứu em .

“ Hoàng Long anh ở đâu cứu em , cuộc đời mình không thể bị hủy hoại như thế này được hức hức” - nghĩ đến anh nó như có thêm sức mạnh , đành liều nó đập thẳng vào khung thành của tên du côn kia mà thoát thân , nhưng đầu dễ dàng như nó mong muốn chỉ vừa chạy được vài bước nó đã bị tóm lại .

-Con ranh ! Mày dám , lần này ông sẽ không nường tay nữa . – hắn vừa nói xong chuẩn bị cuối xuống cường bức nó thì bị ai đó xách cổ áo lên .

“ Bụp” một cú đập mạnh đau như búa bổ giáng mạnh xuống khuôn mặt tên lưu manh kia .

-Mày dám ! ngay cả đứa con gái của Hoàng Long tao mà mày cũng dám đụng vào ư – ánh mắt gằn lên sự tức giận tột cùng .

Tên lưu manh nhìn anh như chết trân đứng bất động , hai tên kia thấy thế liền chạy đến đập anh ra , giải cứu cho đại ca .

-Mày là thá gì chứ ! – hắn mạnh miệng .

Nó ngồi thu mình vào một góc chưa hết hoảng sợ , tay vẫn ôm lấy thân thể nước mắt lưng tròng , hình ảnh nó giờ đây như đang giãy vò bản thân anh , là anh không tốt để nó như thế này , gần đó trong đôi mắt tóe lửa anh lao vào bọn lưu manh mất đi lí trí .

Cả hai bên ẩu đả, anh không phải là kẻ yếu ớt dễ dàng chịu trận , nhưng sức lực một người chơi với ba người là điều không thể nào , máu me bê bết của cả hai bên . Tên đàn em từ phía sau đập mạnh khúc gỗ vào vai anh sự cố quá bất ngờ không tài nào anh né được loạng choạng ngã nhào xuống mặt đất . Chớp lấy thời cơ liền chạy đến khống chế anh .

-Sao ! Mày còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa không thằng ranh con .

-Đừng để tao sống , không thì đừng sống yên ở cái đất Đà Thành này – anh gằng giọng nghiêng từng chữ .

Giờ đây nó mới giật mình trở về hiện tại , thấy anh gục xuống bên cạnh nó , một màu đỏ đang bao quanh khuôn mặt anh ...

-Được vậy tao sẽ cho mày toại nguyện .- hắn rút ra một con dao bấm nhọn mà nhìn anh .

-Không được ! – nó dùng sức lực bình sinh còn lại mà đẩy tên đại ca ra , ngã nhào vào người hai thằng đàn em .

-Chạy thôi . Hoàng Long !

Ba mươi sáu kế , kế tốt nhất vẫn là chạy . Nó hì hục đỡ anh đứng dậy , chạy thật nhanh .

-***** , đuổi theo . – tên đại ca tức giận

Hai bên kẻ chạy người đuổi , rượt nhau trong rừng . Anh đang thương tích trên mình , nó cũng mệt lử đi nhưng hai người vẫn cố chạy thực mạng , thà chết chứ không muốn rơi vào ba tên kia . Loạng choạng mất đà cả hai người vấp ngã lẳng lốc trên mặt đất ...

-Minh Anh !

-Hoàng Long !

-Á .

Cả hai người rơi xuống một hố sâu dưới đồi núi , anh ngã xuống trước nó cũng rơi xuống nhưng lại may mắn khi có anh làm tấm đệm đỡ lấy , cộng thêm vết thương trên dù có chịu đựng đến đâu nhưng rơi xuống tự do và đỡ nó cũng làm anh đau đến thấu xương rít lên .

Ngã xuống như phim ấy , không biết Ngọc Huyền và Thi Thi sẽ phản ứng ra sao ? Minh Anh và Hoàng Long sẽ như thế nào ? Thế Hiển nếu biết được chắc sẽ gay gắt lắm đây Đừng nôn nóng , thoải mái với trà đá thôi ^^

~~

127. Chương 62 : Bộ Mặt Thật !

Một ngày mới lại bắt đầu từ lúc 5 giờ sáng , cả đoàn trại đã lên loa réo mọi người dậy nhưng cơ bản thì chẳng ai ngủ cả . Hậu quả là sáng sớm mắt ai cũng như gấu trúc tinh thần lờ đờ mệt mỏi , thấy vậy thôi chứ vẫn còn rất sung sức đấy .

Đa số các lớp đều đặt đồ ăn từ bên ngoài nhưng riêng lớp nó thì mọi người lại tự nấu , đơn giản chỉ vì có dịp để hành Minh Anh nên đám nữ sinh ghét nó nào có bỏ qua cơ hội tốt như thế này .

-Minh Anh điểm tâm sáng nay với cơm trưa bà lo phải không ? – giọng Phương Uyên chua chát .

-Ừm , tui đang nấu đợi nỏ không ? . – nó lãnh đạm đáp lại .

-Nhanh lên , mà ...chắc không cần ai phụ đâu nhỉ . – Bích Tuyền khinh khỉnh nhìn .

-Rảnh rỗi quá thì đi vệ sinh trại đi , bộ mấy người không có gì làm ở đây nói nhảm à – giọng nói đầy chua ngoa lên tiếng bên vực bạn của Hoàng Nhi .

Cả đám thấy Hoàng Nhi đến liền im như cái nhíp lụi cụi mà lo búng đi chỗ khác , không dám hó hé gì thêm .

-Để mình phụ cậu .

-Biết nấu không đó tiểu thư – nó trêu Hoàng Nhi .

-Thì phụ thôi mà , dám chọc mình sao . Mình qua đốt cậu với anh hai bây giờ .

-Oke oke là tui thua cô , thôi làm lẹ ăn thôi .

Tham gia hết mấy vòng thi nó như mệt lã ra đi tìm Hoàng Nhi kiếm gì lót bụng , lớp anh tuy bên cạnh nhưng nó chẳng dám nói chuyện hay tạo cơ hội gần gũi , chỉ sợ gây phiền phức cho anh nên thấy anh đang ngồi chơi với lớp nên cũng thôi không rủ đi cùng . Nhìn lại sang lớp của Thế Hiển , hẳn dành hết thời gian cho việc đi trại là ngủ như một con mèo . Về khoảng này nó phải gọi hẳn là thánh ngủ .

-Minh Anh !

-Sao á Thi Thi .

-Cậu tìm ai à ?

-Ừ mình đang tìm Hoàng Nhi nè , cậu thấy cậu ấy không vậy ?

-À mình quên mất , Hoàng Nhi nãy có nhờ mình nhắn với cậu . – Thi Thi làm bộ gãi đầu nhớ ra điều gì đó .

-Ừ mình nghe nè . – mắt nó long lanh chăm chú lắng nghe .

-Khi nãy cậu ấy sợ cậu thi xong đói bụng nên nói với mình vào rừng kiếm chút trái cây .

-Trời ! Rừng sâu như thế nào mà vào tìm trái cây chứ rõ ngốc – nó nheo mày .

-Hay mình đi tìm cậu ấy lỡ như Hoàng Nhi lạc đường thì sao . – Thi Thi nhàu mày lo lắng .

-Ừm đi thôi . – nó không cần thiết suy nghĩ thêm nữa lập tức đi liền .

Suốt cả chặn đường nó và Thi Thi không ngừng gọi tên Hoàng Nhi nhưng chỉ im thinh thít không có tiếng ai trả lời , cứ đi mãi đi mãi theo hướng trước mặt .

-Có lẽ Hoàng Nhi đã về trại rồi ấy – nó mệt nhọc quay lại thì giật mình không thấy Thi Thi đâu cả .

-Thi Thi , cậu đâu rồi – nó hơi lo sợ gọi lớn .

“ Chẳng lẽ mình đi nhanh quá bỏ Thi Thi lại phía sau @@ ”, nghĩ đến đó nó lại cồn cào nóng ruột hơn . Nếu như vì nó mà khiến Thi Thi gặp phải chuyện gì chắc nó hối hận cả đời mất thôi .

Nó loay hoay đi tìm kiếm hết hướng Đông rồi đến hướng Tây , miệng không ngừng gọi Thi Thi , mồ hôi nhễ nhãi đôi chân thì như muốn rụng rời .

Càng đi nó mới càng phát hiện ra là cả bản thân nó cũng lạc đường mất rồi , đi đến đi lui cũng về chỗ cũ . May mắn cho nó là trời cho nó cái tính bình tĩnh khi gặp những trường hợp như thế này .

Một nhọc nó ngồi xuống dưới gốc cây to lớn nghỉ ngơi một chút , đôi chân nhưng muốn rã rời thêm cái bụng nó lại chào cờ kêu rột rột không ngừng . sờ túi tìm điện thoại thì mới phát hoảng vì điện thoại không có , càng làm nó thêm bối rối . Chiếc điện thoại này của anh à nó lỡ làm mất thì toi , rồi mông lung nghĩ chắc để ở trại sạc pin .

-Trời ơi ! Thật bất cẩn mà . – nó tự đánh vào cái đầu ngốc nghếch của mình .

Dường như hết sức lực nó nằm tựa vào thân cây to lớn nhắm mắt nghỉ ngơi một chút rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay .

-Long , qua ngồi đánh bài này . – một giọng nam cùng lớp rũ rê .

-Mày chơi đi , tao mệt .

Dù ngồi sinh hoạt với lớp nhưng anh không rời mắt khỏi lớp 10/3 bên cạnh , lúc này vì bận bịu một chút xiu để nó lọt khỏi tầm mắt anh . Cứ nghĩ nó đi đâu đó sẽ quay lại nhưng này giờ anh chăm chú quan sát nhưng không thấy đâu cả .

Anh thôi nằm đứng dậy chạy sang lớp Quốc Huy , thì nhìn thấy cả bọn bốn người đang ngồi nhai xoài nhóp nhép .

-Mày dậy rồi à .

-Ừm , Minh Anh không có đây à .

-Cậu ấy ở lớp mà hai trưa nay cậu ấy nấu ăn ấy . – Hoàng Nhi giải thích .

-Ừm . – anh nói rồi quay về trại lớp mình . Trong lòng có cảm giác bất an .

Tuy nói là về lớp nhưng chân anh lại đi sang lớp nó , đám nữ sinh như thấy được vàng mà sáng trưng cả lên , nhưng rồi ai nấy cũng đều hiểu là sang kiểm Minh Anh .

-Anh Long , anh tìm Minh Anh hả – Bích Tuyền nhanh miệng trả lời .

Hoàng Long không nói gì anh chỉ gật đầu thay cho câu trả lời . Cùng lúc đó Thi Thi cũng về lớp trông thấy Hoàng Long , cô hơi bối rối lo sợ , cố tỏ ra bình tĩnh như bình thường .

-Minh Anh đâu ? – anh lạnh lùng hỏi .

-Dạ , em không biết sao anh hỏi em , cậu ấy có chân đi đâu sao em quản .

-Chẳng phải khi nãy cô ấy đi với cô hay sao ?

-Chỉ là đi một đoạn sau đó không biết .

Tuy rằng lời nói của Thi Thi làm anh nghi ngờ nhưng cũng im lặng không nói gì thêm , bỏ đi tìm nó . mỗi một giờ trôi qua càng thêm nóng ruột hơn , tâm trạng như phát điên , điện thoại lại im ru không lấy một ai chữa lời càng làm trạng của anh tệ thêm đi .

Hoàng Long vừa đi chỗ khác , cũng cùng lúc điện thoại Thi Thi có tin nhắn đến . Lập tức sắc mặt Thi Thi thay đổi lạ lùng .

-Nó đâu rồi .

-Em đưa nó vào rừng rồi bỏ về rồi .

-Như thế ổn không , biết đâu nó nhớ đường ra .

-Không đâu ! phần còn lại chị sắp xếp hết cả chưa ?

-Rồi , lần này nhất định cho con nhỏ đó về thăm . – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh .

—

Tìm khắp đoàn trại nhưng không thấy nó đâu , anh hối hả chạy đi tìm mọi người .

-Minh Anh , không thấy đâu – anh thở hổn hển .

-WHAT'S ?– cả bọn trở mắt đồng thanh .

-Anh hai , anh tìm hết chưa zậy – Hoàng Nhi bối rối lo lắng .

Anh gật đầu .

-Mọi người bình tĩnh trước hết chúng ta chia nhau ra đi tìm Minh Anh đã , chắc em ấy lạc vào rừng chẳng hạn . – Quốc Huy bình tĩnh phân tích .

-Để Quỳnh đi thông báo với ban giám hiệu .

-Khoan đã Ngọc Quỳnh , biết đâu là Minh Anh tự ý rời khỏi khu vực cấm trại . Nếu ban giám hiệu biết sẽ không ổn đâu , trước hết cứ chia nhau ra đi tìm đã – Đăng Khôi trấn tĩnh sự lo lắng của mọi người đồng thời cho bản thân cậu .

Đăng Khôi cùng Ngọc Quỳnh hướng ra đại lộ , Quốc Huy cùng Hoàng Nhi tìm xung quanh khu trại và khu rừng bờ tây , anh sẽ đi một mình về hướng rừng phía đông . Thế là xong , cả bọn thống nhất với nhau nếu tìm thấy thì gọi thông báo ọi người cùng biết . Thay vì cần một lực lượng để mở rộng tìm kiếm sẽ nhanh hơn , nhưng sợ nhà trường phát hiện nên đành phải như thế...

—

Nó đang say sưa giấc ngủ thì cảm giác nhột nhột dưới chân đang làm phiền nó , ngoãy ngoãy cơ thể nó vươn người lơ lơ mở mắt vì cảm giác mệt mỏi vẫn còn trong cơ thể .

-Chà có vẻ cô em ngủ ngon quá nhỉ . – một tên mặt mày gian xảo , cười dễ xồm vừa nói .

-Các người là ai – nó hoảng hốt đứng dậy lùi về sau tựa sát vào thân cây .

-Mày còn ngây thơ đến thế kia à ha ha – Ngọc Huyền cười khúc khích từ phía sau đi lên .

-Là chị . – nó trở mặt không khỏi ngạc nhiên

-Mày quả ngây thơ đấy – Ngọc Quỳnh lại ôm bụng cười và sau lưng cô ta Thi Thi cũng bước đến .

-Thi Thi , cậu bị chị ta bắt sao , có làm sao không vậy – nó chạy đến Thi Thi lo lắng kiểm tra cô có bị mẻ chút nào không .

Nhưng bù đắp lại sự lo lắng của Minh Anh , Thi Thi lạnh lùng mạnh tay hất ra làm nó ngã nhào xuống đất . Nó ngơ ngác nhìn vẫn không hiểu chuyện gì cả , sao Thi Thi như thế cơ chứ .

-Mày bớt giả tạo đi – Thi Thi quát vào mặt của nó .

-Là sao là sao – nó ngơ ngác o.0 . (tg : không thấy sợ hả má)

-Mày còn trắng với sao hả , vì mày chính con nhà nghèo rách rưới , vì mày mà Thế Hiển đối xử với tao như thế này . – Ngọc Huyền chạy lại xách cổ áo nó lên .

-Cũng chính mày đã dụ dỗ anh Long – Thi Thi xô mạnh nó ngã ra đất , thuận tay tát vào mặt nó hai cái hai bên rõ đau .

-Hừ , thật là vô lí .. cả hai cô đều đáng để người khác thương hại . À không ! ngay cả thương hại hai cô cũng chả có tư cách để nhận lấy ! – như dần hiểu ra chuyện gì đang xảy ra , nó phỉu lép bụi trên người cười nhẹ .

-Mày ! Mày dám mày nói gì , một đứa như mày xứng với Thế Hiển hay Hoàng Long hay sao ? – Ngọc Huyền đá vào bụng nó .

Vì cơn đau nó ôm bụng nhăn mặt nhưng vẫn không khuất phục trước hai kẻ ỷ đông hiếp yếu kia .

-Mày có biết mày chính là một con đĩa không hả ?

-Cô nói tôi , cô không nghĩ lại bản thân cô sao ? Người ta bảo càng lớn não bộ sẽ càng mở rộng ra chứ có khi nào lại thu hẹp như cô ? Cô hơn tuổi tôi tại sao đầu óc cô như một đứa con nít vậy .

Ngọc Huyền chột im lặng , tay vẫn bóp cổ nó , ánh mắt đờ đờ sát khí nhìn nó không rời .

-Mày câm mồm đi con dê tiện – Thi Thi gắt lên .

-Sao ! Tôi nói sai gì sao ? .

-Bao nhiêu lần mày thoát thân , để tao coi giờ mày thoát bằng cách nào ha ha – Thi Thi cười lớn lùi về sau .

Hai tên con trai giữ chặt nó lại , nó không thể nào ra khỏi tình cảnh như thế này được . Thi Thi , Uyên Nhi thay phiên nhau thượng cẳng chân hạ cẳng tay lên thân thể nó , mặt dù đang yếu thể đau đớn đến như thế nào đi chăng nữa khuôn nó vẫn lạnh tanh không một chút sợ sệt đối phương , càng không để giọt lệ nào được phép rơi xuống bởi những con người xấu xa kia .

-Mày được lắm ! Đã thế lần này tao ày biết thế tận lễ độ – Ngọc Huyền giật tóc nó mà dù nó như gần xui đi , máu từ khoe miệng chảy ra cùng các vết thương khác .

-Tao giao nó cho bọn bây đấy , muốn làm gì nó cũng được – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh ra lệnh cho ba tên con trai kia .

-Thật chứ ! – một tên lưu manh liếm môi .

-Ừm nhớ hãy làm cho nó sống không xong mà chết cũng không được . ha ha – Ngọc Huyền buông lời không quên đạp thêm vào cho nó một phát , rồi cùng Thi Thi lạnh lùng bỏ đi .

Ba tên kia như sói đói lột người nhìn nó như một con nai vàng sắp chết thềm thường cười gian xảo đang dần tiến về phía nó ...

Trời nắng gắt tấm lưng anh ướt đầm , mồ hôi trên trán không ngừng đổ xuống . Anh cứ đi mãi chạy mãi vào rừng sâu không ngừng gọi nó cũng không rõ mình đã đi xa bao nhiêu . Chỉ biết cầm đầu cầm cổ đi tìm nó chỉ cần thấy nó là được , đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua vẫn bạch vô âm tín .

Từng cuộc điện thoại gọi đến cũng chỉ để thông báo với anh là vẫn chưa tìm thấy được nó , cơn đau đầu lại tái phát anh mệt nhọc dựa vào một cổ thụ to lớn mà gục xuống đất tay ôm lấy đầu .

“ Hoàng Long không được , nhất định phải tìm thấy được cô ấy” – mặt dù đang rất đau hai tay vẫn ôm lấy cái đầu đang đau của mình nhưng anh không phút giây nào ngừng nghĩ đến việc tìm nó .

Bỗng dung một ánh sáng nhỏ phản chiếu bởi ánh nắng chói vào mắt anh , sờ soạn bụi cỏ anh thấy chiếc điện thoại màu trắng quen thuộc , liền nhặt lên kiểm tra màn hình hiện lên bức ảnh chụp chung của anh và nó , không ngi ngờ gì nữa chắc chắn nó từng chạy qua nơi này . Cố kìm nén cơn đau , anh đứng dậy tiếp tục đi tìm nó ...

-Buông tôi ra , các người định làm gì . hức hức – nó dùng hai tay cố gắng bảo vệ cơ thể .

-Gì đâu , anh em mình cùng nhau vui vẻ thôi mà ha ha .

-Biếng đi , đồ lưu manh thả tôi ra huhu – nó khóc lớn , áo nó cũng bị xé ra một mảng giờ đây nó đang dùng chút sức lực mỏng manh mà che chắn cái tấm thân bé nhỏ của mình .

-Thôi đừng bướng một lát nữa sẽ sướng thôi mà .

-Buông ra buông ra , Hoàng Long ...Hoàng...Long cứu...em , cứu em .

“ Hoàng Long anh ở đâu cứu em , cuộc đời mình không thể bị hủy hoại như thế này được hức hức” - nghĩ đến anh nó như có thêm sức mạnh , đành liều nó đạp thẳng vào khung thành của tên du côn kia mà thoát thân , nhưng đầu dễ dàng như nó mong muốn chỉ vừa chạy được vài bước nó đã bị tóm lại .

-Con ranh ! Mày dám , lần này ông sẽ không nương tay nữa . – hấn vừa nói xong chuẩn bị cuối xuống cường bức nó thì bị ai đó xách cổ áo lên .

“ Bụp” một cú đấm mạnh đau như búa bổ giáng mạnh xuống khuôn mặt tên lưu manh kia .

-Mày dám ! ngay cả đứa con gái của Hoàng Long tao mà mày cũng dám đụng vào ư – ánh mắt găng lên sức tức giận tột cùng .

Tên lưu manh nhìn anh như chết trân đứng bất động , hai tên kia thấy thế liền chạy đến đạp anh ra , giải cứu cho đại ca .

-Mày là tha gì chứ ! – hấn mạnh miệng .

Nó ngồi thu mình vào một góc chưa hết hoảng sợ , tay vẫn ôm lấy thân thể nước mắt lưng tròng , hình ảnh nó giờ đây như đang giầy vò bản thân anh , là anh không tốt để nó như thế này , gân đỏ trong đôi mắt tóe lửa anh lao vào bọn lưu manh mất đi lí trí .

Cả hai bên ẩu đả, anh không phải là kẻ yếu ớt dễ dàng chịu trận , nhưng sức lực một người chơi với ba người là điều không thể nào , máu me bê bết của cả hai bên . Tên đàn em từ phía sau đập mạnh khúc gỗ vào vai anh sự cố quá bất ngờ không tài nào anh né được loạng choạng ngã nhào xuống mặt đất . Chớp lấy thời cơ liền chạy đến khống chế anh .

-Sao ! Mày còn muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa không thẳng ranh con .

-Đừng để tao sống , không thì đừng sống yên ở cái đất Đà Thành này – anh gằng giọng nghiêng từng chữ .

Giờ đây nó mới giật mình trở về hiện tại , thấy anh gục xuống bên cạnh nó , một màu đỏ đang bao quanh khuôn mặt anh ...

-Được vậy tao sẽ ày toại nguyện .- hấn rút ra một con dao bấm nhọn mà nhìn anh .

-Không được ! – nó dùng sức lực bình sinh còn lại mà đẩy tên đại ca ra , ngã nhào vào người hai thằng đàn em .

-Chạy thôi . Hoàng Long !

Ba mươi sáu kế , kế tốt nhất vẫn là chạy . Nó hì hục đỡ anh đứng dậy , chạy thật nhanh .

-***** , đuổi theo . – tên đại ca tức giận

Hai bên kẻ chạy người đuổi , rượt nhau trong rừng . Anh đang thương tích trên mình , nó cũng mệt lử đi nhưng hai người vẫn cố chạy thực mạng , thà chết chứ không muốn rơi vào ba tên kia . Loạng choạng mất đà cả hai người vấp ngã lẳng lốc trên mặt đất ...

-Minh Anh !

-Hoàng Long !

-Ấ .

Cả hai người rơi xuống một hố sâu dưới đồi núi , anh ngã xuống trước nó cũng rơi xuống nhưng lại may mắn khi có anh làm tấm đệm đỡ lấy , cộng thêm vết thương trên dù có chịu đựng đến đâu nhưng rơi xuống tự do và đỡ nó cũng làm anh đau đến thấu xương rít lên .

Ngã xuống như phim ấy , không biết Ngọc Huyền và Thi Thi sẽ phản ứng ra sao ? Minh Anh và Hoàng Long sẽ như thế nào ? Thế Hiển nếu biết được chắc sẽ gay gắt lắm đây Đừng nôn nóng , thoải mái với trà đá thôi ^^ ~~

128. Chương 63 : Người Nguy Hiểm Nhất Em Đó !

-Huhu , Hoàng Long anh không sao chứ huhu – nó luống cuống , nước mắt nước mũi chèm nhem vụng về đưa tay lau đi những vết máu trên mặt anh .

-Em mà không xuống là có sao thật đấy ! – anh thều thào nói .

Vì lo lắng mà nó quên bén đi việc nó đang nằm trên người anh . Giật mình nó lăn qua sang một bên , nó hơi nhăn mặt vì va động phải chỗ vết thương trên người .

-Hoàng Long , anh chảy máu rồi nè – nó nhìn vết rách nhỏ trên trán của a mà cuống quýt lo lắng .

-Không sao vết thương nhỏ . – anh ngồi dậy cởi áo khoát của mình ra .

-Ồ ! anh làm gì vậy – nó ngỡ người không hiểu .

Anh choàng qua khoát lên cho nó che đi tấm thân đang nửa giấu nửa kín kia . mặt nó đỏ ngượng .

-Hoàng Long !

-Giữ nó cho kĩ , thân hình này là của tôi – anh chỉ vào người nó .

Nó vừa cảm thấy vui vui , vừa thấy ngượng ngượng chỉ ngồi cười mỉm mà quên luôn đang trong tình trạng như thế nào . Chưa bao giờ nó lại thấy anh vừa bá đạo vừa ấm áp đến vậy . Anh cũng hiểu nó đang suy nghĩ gì liền búng nhẹ lên trán nó một cái .

-Coi bộ muốn thoát khỏi đây thì cần người giúp đỡ mới được .

-Em không mang theo điện thoại , anh có đem không ?

Hoàng Long lấy điện thoại ra thì màn hình tắt tối thui không có gì cả .

-Hết pin hả @@ híc , em lại hại anh vào rắc rối .

-Không sao – anh đáp , định bụng lấy điện thoại nó gọi nhưng không hiểu sao anh thôi ý định đó , môi cong lên cười nhẹ

Chợt nhớ điều gì đó nó lấy trong túi ra vài miếng băng cá nhân , dán lên che đi vết thương cho anh . Khi sơ cứu các vết thương xong xuôi nó nằm tựa vào lòng anh ngủ lúc nào cũng không hay . Lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi vuốt ve khuôn mặt nó một chút rồi cũng thiếp đi .

Cả nhóm Đăng Khôi tập trung lại sau trại lớp 11/5 . Ai nấy đều thở hổn hển sau những giờ mệt .

-Có ai thấy Minh Anh không ? – Quốc Huy thở dốc hỏi .

Cả bọn đều nhìn nhau lắc đầu , tiếng chuông điện thoại từ túi Đăng khôi vang lên ai nấy đều có nét mặt trông chờ .

-Là của ai vậy ? – Ngọc Quỳnh nheo mày hỏi .

-Minh Anh à không ... là thằng Long . – Đăng Khôi đáp .

-Là sao , mà anh hai hay Minh Anh ? Họ đang ở đâu vậy anh Khôi .

-Yên tâm , nó tìm thấy Minh Anh rồi . Thằng Long bảo mai cứ đi dọc theo bờ rừng phía đông sẽ thấy nó .

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm , Đăng Khôi cũng bớt phần lo lắng nhưng khuôn mặt lại khá đượm buồn ánh mắt hướng về phía khu rừng kia .

Hoàng Nhi đang bước về trại thì trông thấy Thi Thi cùng Ngọc Huyền đi với nhau từ phía rừng ra , nên có chút nghi ngờ .

-Cậu có thấy Minh Anh không ?

Đang bản thân thì bị Hoàng Nhi gọi làm giật mình , nhưng vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh như không có gì .

-Anh em cậu lạ thật , sao lại hỏi tôi ?

-Tôi vừa thấy cậu đi với chị Ngọc Huyền .

-Thì ... thì sao ?

-Thì đi với chị ta chắc hẳn không có gì tốt đẹp rồi .

-Tiểu thư , tôi chơi với ai đi với ai kệ tôi , cậu là gì mà phải quản thúc tôi chứ ? – Thi Thi trở nên cáu gắt .

-Cậu đang lớn tiếng với tôi đó sao ? – Ánh mắt Hoàng Nhi nghiêm nghị nhìn Thi Thi , mặt dù lời nói nhỏ nhẹ nhưng cũng đủ tác động làm cô ta lùi về sau vài bước tức giận bỏ đi .

Cả lớp vô tình nhìn thấy cuộc nói chuyện ấy cũng đều nín thở , Hoàng Nhi tuy vui vẻ hòa đồng với tất cả mọi người nhưng cũng cách đây vài năm Thi Thi giờ thói chị đại hòa nhau ăn hiếp Hoàng Nhi thì bị Hoàng Nhi cho ăn một trận , “ hiền thì hiền đừng vào thì sẽ rất phiền :3 ” .

Trời cũng sẩm tối , hôm nay không có ai ở nhà bà quản gia thì về quê nên để nhà cửa cho Zen trông nôm bầu trời mấy hôm nay là của Zen thỏa sức muốn làm gì thì làm . Zen đi chạy tập thể dục đến giờ mới về tới nhà thì hơi cảm thấy hoang mang một chút .

-Ai đấy – Zen chạy tới trước nhà thở hì hục nói , rồi mới ngược mắt lên nhìn chăm chú thật .

“ OMG ” – có phải là mơ hay không , từ sáng mũi đến đôi môi hơi hồng kìa thêm làn da trắng , mái tóc màu nâu vàng trong đêm vẫn thấy được (khổ quá má... trước cổng có đèn không thấy sao được) . Cao , rất cao . Vóc dáng còn tuyệt vời hơn cả Hoàng Long oppa của Zen nữa . Cô đứng ngay người ra mà trở mắt nhìn không chớp .

-Hey girl ?- chàng trai trẻ huơ tay trước mặt Zen .

-What ...what... . – Zen hơn cẩu vì nghi ngờ mình bị phát hiện đang trong tình trạng “ MAI TRÊ ” .

-Excuseme , is this Gmeiner villa ?

“ Gì chứ hần ta là người nước ngoài sao , chắc chót :((“ – Zen đứng ngơ ngác như nai vàng không biết phải như nào , bản thân đang hối hận vì không học tiếng anh siêng hơn nên đành trả lời hụi .

-Oh . Yes yes . – Zen cười tươi đáp .

-Tks . – nói rồi chàng trai kéo valli đi thẳng một hơi vào nhà , Zen không hiểu gì hết nheo mày đuổi theo kéo valli của chàng trai lại .

-Wait , waitinggg....

-So.. what ? – chàng trai cũng cau mày cố giành lại valli nhưng bị Zen níu giữ .

-You ? Who are you ? – Zen lấy ngón tay chỉ vào vai đối phương .

-Cô là osin thôi chứ gì , sao hỏi nhiều thế tiếng anh thì ba lớp ba xàm chữ đực chữ cái . – chàng trai bực bội nói .

-What ? Cái thứ anh ở Việt Nam nói tiếng việt đi còn bày đặt tiếng anh đồ hứ – Zen cấu giận vì tên ôn dịch trước mặt mình rõ ràng hần ta biết tiếng việt vậy mà còn chơi cô một vỏ như vậy .

-Còn nữa , anh là ai sao tự tiện vào nhà người ta , còn gọi người khác là ô sin này ô sin nọ là sao hả .

Win nheo mày lục lọi trí nhớ để xem thử từng gặp cô gái này khi nào chưa , trước giờ gọi skype cho Minh Anh , Win chỉ nhớ là có gặp Hoàng Nhi và Hoàng Long còn cô gái trước mặt anh là một người hoàn toàn xa lạ .

“ Hay là cô ta thấy mình đẹp trai lại muốn cưa cẩm đây mà , con gái bây giờ thật quá đáng sợ . Thấy bà chị kia theo đuổi anh Long đã mất mặt rồi , giờ về đây lại thấy như này nãy thật sự quá hoang đường” – Win đứng suy nghĩ .

-Sao lại không trả lời .

-Theo tôi biết , nhà này ngoài Hoàng Nhi và Minh Anh thì làm gì có ai nữa , thế thì cô là ô sin chứ gì nữa chẳng lẽ cô là chủ nhân ngôi nhà .

-AAAAAAAAAAAAA , tên điên kia tôi không phải là Ô SIN – lúc này Zen thật sự cấu giận liên hét lớn lên .

Win trong thấy vậy thì lại càng có đà để cười , cô gái trước mặt Win , chịu khó nhìn thì cũng tạm chấp nhận được . Hơn nữa có vẻ là một bông hồng đầy gai , chả hiểu sao tự nhiên Win lại thấy vui khác thường .

-Oke oke , nope ...osin ! – Win vừa cười vừa nói .

-Còn nữa cấm nói tiếng anh ở đây – zen cấu gắt .

-Oke – vừa nói thì Zen liền trợn mắt win sửa giọng lập tức

-Được rồi , cô không phải ô sin . Tôi là em trai của Minh Anh vừa đến chiều nay , chắc hẳn cô cũng được thông báo rồi nhỉ ? – Win cảm thấy hơi oể oải nói rồi kéo vali đi .

Zen nào có chịu thua , cô lơ đãng chạy theo sau giữ vali lại cho bằng được .

-Hey , what do you want ?

-Đợi chút , để tôi điện thoại xác nhận lỗi anh là ăn cướp ăn bằng gì sao ?

Win ngó người trước câu trả lời của Zen , ai đời ăn cướp lại đẹp trai như thế này chứ , cô gái trước mặt anh cũng thật biết tưởng tượng thái quá .

-Cô thấy ai ăn cướp mà đẹp trai đến vậy chưa .

-Biết đâu được , mọi chuyện đều có thể xảy ra mà . – tay cầm điện thoại bấm số .

1 phút

2 phút

3 phút

1 cuộc , 2 cuộc rồi 3 cuộc liên tiếp mà chẳng ai bắt máy .

-Sao chị Minh Anh không nghe máy ta ?

-Cô khỏi gọi , giờ này chắc con heo đó tìm cái xó nào ăn thật no rồi ngủ rồi cho coi .

-Tôi bắt đầu nghi ngờ anh rồi đó , anh đòi em trai mà dám nói chị mình như vậy – Zen nghiêng rằng mất lườm .

-You can call , pls ! – Win giục .

“ Cái tên khùng , suốt ngày tiếng anh tiếng tò hứ” – Zen vừa đọi máy vừa lẩm bẩm .

-Alo . – giọng anh ngáy ngủ .

-Anh Long hả , sao anh nghe máy chị Minh Anh dạ ?

-Có chuyện gì không Zen .

-À oppa , có tên điên nào xưng là em trai của chị Anh rồi xồng xộc vào nhà nè .

-Em hỏi cậu ta tên gì ?

Zen ngoáy đầu lại gọi lớn .

- Hey , what's your name ?

-Win . – Win trả lời cộc lốc .

Chỉ đọi có thể , nghe xong câu trả lời Zen liền hất mặt sang hướng khác .

-Là Win.. oppa .

-Ừ , Zen sắp xếp hộ anh phòng nghỉ ngơi cho cậu ấy , nhớ không được ăn hiếp người nước ngoài đó .

-Oppa nói tầm bậy ghê , Zen ngoan hiền mà hihi .

-Được rồi . Anh tắt máy đây .

Hoàng Long nói rồi tắt máy định bụng cất vào túi thì vừa quay sang đã thấy nó ngồi chống cằm nhìn anh như nhìn tội phạm .

-Trả điện thoại cho em . – Nó xòe bàn tay ra đòi .

Anh gãi đầu bối rối , mắt hướng lên nhìn trăng sao có chút ngượng ngùng tỏ rõ trên khuôn mặt .

-Còn 50% pin lận đó , giải thích chuyện này đi . – nó chườm mặt mình đến gần anh tra hỏi .

-Nè – anh nói cộc lốc lấy tay đẩy mặt mèo nó ra .

-Hoàng Long , khự khự là anh cố tình đó hả – nó áp sát anh vào vách đòi nủi mặt hết sức gian xảo .

-Này , em là con gái đó . – anh nhú mày khó hiểu .

-Chả phải anh cố ý hay sao – nó đưa mặt lại gần hơn , hơi thở càng lúc càng mạnh hơn , nó đang được đà nên muốn chạm chọc anh thêm một tí nữa .

-Này Minh Anh , em được xếp trong danh sách không có khả năng quyến rũ bạn trai đây biết không ? – anh cười nửa miệng châm chọc , thế nào khi nghe xong câu này nó cũng tự rút .

-Chắc chứ – nó cười gian manh .

-Ừm...ừm.... – lần này mắt anh trợn to ú ớ nhưng không nói được gì , lần đầu tiên anh bị nó tấn công như thế này , có nằm mơ hay đánh anh thêm nữa thì anh cũng không thể nào tin có một ngày anh bị nó cưỡng hôn như thế này .

Cái cảm giác vừa ngọt , vừa có vị tanh của máu do vết thương ứa ra cộng thêm một chút cảm giác đau rất nhưng không thể nào dừng lại được , thêm cái điệu bộ của nó vừa hôn vừa cười giấu cợt , anh ghét vô cùng nhưng lại không muốn buông ra giờ đây nụ hôn như mật ngọt mất rồi .

Được một lúc sau nó mới rời ra , một phần anh đang tê buốt cả người đơn giản vì mới bị voi đè . Nó cứ ngồi cười khúc khích không ngớt .

-Người nguy hiểm nhất em đó – anh cong môi cười .

-À há , vậy là em đánh dấu anh rồi , chạy đâu cho thoát . – nó bụm môi cười khúc khích .

-Anh không ngờ em bá đạo không kém .

-Từ khi xác định đánh dấu anh thì em biết mình như thế này rồi . – nó nheo một bên mắt .

Cả hai cùng ngồi chọc nhau rồi cười khúc , thật không phụ lòng anh sắp xếp. Sự nhớ đến chuyện thương tích khuôn mặt anh lạnh đậm .

-Là ai gây ra ?

-Ồ ...- nó tắt tiếng cười . – không có gì tại em bất cẩn đi lạc nên gặp cơn đồ thôi – nó cố tình muốn che giấu , dù biết rằng bề ngoài tuy anh luôn ôn hòa không quan tâm nhưng nếu anh biết được kẻ gây ra chuyện này là Ngọc Huyền và Thi Thi thì nhất định sẽ không bỏ qua mất .

-Rừng này thì cơn đồ đâu ra ? – anh như một điệp viên FBI tra hỏi nó .

-Thật...t...thật mà anh không tin thì thôi . Mà nãy ai gọi cho em đó – nó nhanh chóng đẩy sang chuyện khác .

Tính nó bướng bỉnh , giờ mà anh có tra hỏi thêm thì nó vẫn cố tình giấu , dấu sao hai tên kia anh trong cũng quen để lúc về nhà gọi bọn thằng Chương điều tra sau .Nên thôi không tra hỏi nó nữa , không một lát nó lại làm anh tức ói máu .

-Là Win .

-Sao cơ , thằng nhóc đó đến rồi sao

-Ừm , Zen vừa gọi anh xác nhận , hình như hai đứa mới đá khẩu với nhau , trông Zen có vẻ bức dọc .

-Thằng nhóc đó , lúc nào cũng vậy – nó cau mày .

-Ngốc – anh đưa tay lên hất vài cọng tóc che mắt nó sang một bên .

Bỗng dưng khuôn mặt anh cau lại như đang chịu đựng , cơn đau lại ủa đến nó đau đến nỗi anh không thể nào mà kìm nén trước mặt nó được hơn nữa , nó cứ luôn miệng gọi “ Hoàng Long , Hoàng Long anh sao vậy” kèm theo nước mắt chảy dài trên bờ má lo lắng , tay ôm lấy đầu anh lảng qua lảng lại trên mặt đất một cách quẩn quại không ngớt .

-Thuốc thuốc ... – anh nắm chặt cổ tay nó thều thào nói mất sức .

-Sao ... thuốc anh để ở đâu huhu . – nó luống cuống sờ soạn khắp người anh .

-Túi áo ...c..ủ..a..em .

-Đây , anh uống đi hức hức ... Anh sao thế này . – nó cho vài viên thuốc màu trắng vào miệng anh , một vuốt ngực cho anh dễ nuốt . Cùng lúc đó vì đuối sức nên cũng ngất liệm đi , nó chỉ biết ngồi đó ôm anh mà khóc thút thít .

-Hoàng Long , Anh tỉnh lại đi , đừng làm em sợ , anh sao thế này . hức hức .

—

Vì nghe tin nó tham gia hội trại này nên tên Thế Hiển cũng tham gia theo , nào ngờ y như chang hấn tưởng tượng chẳng có gì khác ngoài chữ “ CHẤN” hấn thấy thật hối hận khi đến đây , thêm phần phiền phứt vì mấy nhỏ lớp khác cứ làm phiền như ong vò vẽ bên tai , nhìn quanh rồi cũng chẳng thấy nó đâu ... lạc tư tưởng rồi nghĩ về Uyên Nhi càng làm hấn bức dọc cầm điện thoại lên nhắn tin rồi rời khỏi trại .

Sương đêm rơi xuống nhưng hắn đã thấm dần với việc này nên chẳng thấy lạnh nữa , cuộc sống của hắn đã quá lạnh rồi . Mới đứng có một lát mà hắn đã rít hết điều này sang điều khác . Từ đằng sau có tiếng bước chân đi đến hắn vội vứt điều thuốc xuống đất phả khói bay vào không trung .

-Chúng ta chia tay đi !

129. Chương 63 : Người Nguy Hiểm Nhất Em Đó !

-Huhu , Hoàng Long anh không sao chứ huhu – nó luống cuống , nước mắt nước mũi chèm nhem vụng về đưa tay lau đi những vết máu trên mặt anh .

-Em mà không xuống là có sao thật đấy ! – anh thều thào nói .

Vì lo lắng mà nó quên bèn đi việc nó đang nằm trên người anh . Giật mình nó lăn qua sang một bên , nó hơi nhăn mặt vì va động phải chỗ vết thương trên người .

-Hoàng Long , anh chảy máu rồi nè – nó nhìn vết rách nhỏ trên trán của a mà cuống quýt lo lắng .

-Không sao vết thương nhỏ . – anh ngồi dậy cởi áo khoát của mình ra .

-Ồ ! anh làm gì vậy – nó sợng người không hiểu .

Anh choàng qua khoát lên cho nó che đi tấm thân đang nửa giấu nửa kín kia . mặt nó đỏ ngượng .

-Hoàng Long !

-Giữ nó cho kĩ , thân hình này là của tôi – anh chỉ vào người nó .

Nó vừa cảm thấy vui vui , vừa thấy ngượng ngượng chỉ ngồi cười mỉm mà quên luôn đang trong tình trạng như thế nào . Chưa bao giờ nó lại thấy anh vừa bá đạo vừa ấm áp đến vậy . Anh cũng hiểu nó đang suy nghĩ gì liền búng nhẹ lên trán nó một cái .

-Coi bộ muốn thoát khỏi đây thì cần người giúp đỡ mới được .

-Em không mang theo điện thoại , anh có đem không ?

Hoàng Long lấy điện thoại ra thì màn hình tắt tối thui không có gì cả .

-Hết pin hả @@ híc , em lại hại anh vào rắc rối .

-Không sao – anh đáp , định bụng lấy điện thoại nó gọi nhưng không hiểu sao anh thôi ý định đó , môi cong lên cười nhẹ

Chợt nhớ điều gì đó nó lấy trong túi ra vài miếng băng cá nhân , dán lên che đi vết thương cho anh . Khi sơ cứu các vết thương xong xuôi nó nằm tựa vào lòng anh ngủ lúc nào cũng không hay . Lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó rồi vuốt ve khuôn mặt nó một chút rồi cũng thiếp đi .

Cả nhóm Đăng Khôi tập trung lại sau trại lớp 11/5 . Ai nấy đều thở hổn hển sau những giờ mệt .

-Có ai thấy Minh Anh không ? – Quốc Huy thở dốc hỏi .

Cả bọn đều nhìn nhau lắc đầu , tiếng chuông điện thoại từ túi Đăng khôi vang lên ai nấy đều có nét mặt trông chờ .

-Là của ai vậy ? – Ngọc Quỳnh nheo mày hỏi .

-Minh Anh à không ... là thằng Long . – Đăng Khôi đáp .

-Là sao , mà anh hai hay Minh Anh ? Họ đang ở đâu vậy anh Khôi .

-Yên tâm , nó tìm thấy Minh Anh rồi . Thằng Long bảo mai cứ đi dọc theo bờ rừng phía đông sẽ thấy nó .

Ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm , Đăng Khôi cũng bớt phần lo lắng nhưng khuôn mặt lại khá đượm buồn ánh mắt hướng về phía khu rừng kia .

Hoàng Nhi đang bước về trại thì trông thấy Thi Thi cùng Ngọc Huyền đi với nhau từ phía rừng ra , nên có chút nghi ngờ .

-Cậu có thấy Minh Anh không ?

Đang bồn thần thì bị Hoàng Nhi gọi làm giật mình , nhưng vẫn giữ được vẻ mặt bình tĩnh như không có gì .

-Anh em cậu lạ thật , sao lại hỏi tôi ?

-Tôi vừa thấy cậu đi với chị Ngọc Huyền .

-Thì ... thì sao ?

-Thì đi với chị ta chắc hẳn không có gì tốt đẹp rồi .

-Tiểu thư , tôi chơi với ai đi với ai kệ tôi , cậu là gì mà phải quản thúc tôi chứ ? – Thi Thi trở nên cáu gắt .

-Cậu đang lớn tiếng với tôi đó sao ? – Ánh mắt Hoàng Nhi nghiêm nghị nhìn Thi Thi , mặt dù lời nói nhỏ nhẹ nhưng cũng đủ tác động làm cô ta lùi về sau vài bước tức giận bỏ đi .

Cả lớp vô tình nhìn thấy cuộc nói chuyện ấy cũng đều nín thở , Hoàng Nhi tuy vui vẻ hòa đồng với tất cả mọi người nhưng cũng cách đây vài năm Thi Thi giữ thói chị đại hù dọa nhau ăn hiếp Hoàng Nhi thì bị Hoàng Nhi cho ăn một trận , “ hiền thì hiền đừng vào thì sẽ rất phiền :3 ” .

Trời cũng sầm tối , hôm nay không có ai ở nhà bà quản gia thì về quê nên để nhà cửa cho Zen trông nom bầu trời mấy hôm nay là của Zen thỏa sức muốn làm gì thì làm . Zen đi chạy tập thể dục đến giờ mới về tới nhà thì hơi cảm thấy hoang mang một chút .

-Ai đấy – Zen chạy tới trước nhà thở hì hục nói , rồi mới ngược mắt lên nhìn chăm chú thật .

“ OMG” – có phải là mơ hay không , từ sống mũi đến đôi môi hơi hồng kìa thêm làn da trắng , mái tóc màu nâu vàng trong đêm vẫn thấy được (khổ quá má... trước cổng có đèn không thấy sao được) . Cao , rất cao . Vóc dáng còn tuyệt vời hơn cả Hoàng Long oppa của Zen nữa . Cô đứng ngay người ra mà trở mắt nhìn không chớp .

-Hey girl ?- chàng trai trẻ huơ tay trước mặt Zen .

-What ...what... . – Zen hơn cẩu vì nghi ngờ mình bị phát hiện đang trong tình trạng “ MAI TRÊ” .

-Excuseme , is this Gmeiner villa ?

“ Gì chứ hẳn ta là người nước ngoài sao , chắc chốt :((“ – Zen đứng ngơ ngác như nai vàng không biết phải như nào , bản thân đang hối hận vì không học tiếng anh siêng hơn nên đành trả lời hụi .

-Oh . Yes yes . – Zen cười tươi đáp .

-Tks . – nói rồi chàng trai kéo valli đi thẳng một hơi vào nhà , Zen không hiểu gì hết neho mày đuổi theo kéo valli của chàng trai lại .

-Wait , waitingggg....

-So.. what ? – chàng trai cũng cau mày cố giành lại valli nhưng bị Zen níu giữ .

-You ? Who are you ? – Zen lấy ngón tay chỉ vào vai đối phương .

-Cô là osin thôi chứ gì , sao hỏi nhiều thế tiếng anh thì ba lớp ba xàm chữ đực chữ cái . – chàng trai bực bội nói .

-What ? Cái thứ anh ở Việt Nam nói tiếng việt đi còn bày đặt tiếng anh đồ hứ – Zen cau giận vì tên ôn dịch trước mặt mình rõ ràng hẳn ta biết tiếng việt vậy mà còn chơi cô một vố như vậy .

-Còn nữa , anh là ai sao tự tiện vào nhà người ta , còn gọi người khác là ô sin này ô sin nọ là sao hử .

Win nheo mày lục lại trí nhớ để xem thử từng gặp cô gái này khi nào chưa , trước giờ gọi skype cho Minh Anh , Win chỉ nhớ là có gặp Hoàng Nhi và Hoàng Long còn cô gái trước mặt anh là một người hoàn toàn xa lạ .

“ Hay là cô ta thấy mình đẹp trai lại muốn cưa cẩm đây mà , con gái bây giờ thật quá đáng sợ . Thấy bà chị kia theo đuổi anh Long đã mất mặt rồi , giờ về đây lại thấy như này này thật sự quá hoang đường” – Win đứng suy nghĩ .

-Sao lại không trả lời .

-Theo tôi biết , nhà này ngoài Hoàng Nhi và Minh Anh thì làm gì có ai nữa , thế thì cô là ô sin chứ gì nữa chẳng lẽ cô là chủ nhân ngôi nhà .

-AAAAAAAAAAAA , tên diên kia tôi không phải là Ô SIN – lúc này Zen thật sự cầu giận liên hét lớn lên .

Win trong thấy vậy thì lại càng có đà để cười , cô gái trước mặt Win , chịu khó nhìn thì cũng tạm chấp nhận được . Hơn nữa có vẻ là một bông hồng đầy gai , chả hiểu sao tự nhiên Win lại thấy vui khác thường .

-Oke oke , nope ...osin ! – Win vừa cười vừa nói .

-Còn nữa cấm nói tiếng anh ở đây – zen cầu gắt .

-Oke – vừa nói thì Zen liền trợn mắt win sửa giọng lập tức

-Được rồi , cô không phải ô sin . Tôi là em trai của Minh Anh vừa đến chiều nay , chắc hẳn cô cũng được thông báo rồi nhỉ ? – Win cảm thấy hơi oể oải nói rồi kéo vali đi .

Zen nào có chịu thua , cô leo đèo chạy theo sau giữ vali lại cho bằng được .

-Hey , what do you want ?

-Đợi chút , để tôi điện thoại xác nhận lỡ anh là ăn cướp ăn bằng gì sao ?

Win ngớ người trước câu trả lời của Zen , ai đời ăn cướp lại đẹp trai như thế này chứ, cô gái trước mặt anh cũng thật biết tưởng tượng thái quá .

-Cô thấy ai ăn cướp mà đẹp trai đến vậy chưa .

-Biết đâu được , mọi chuyện đều có thể xảy ra mà . – tay cầm điện thoại bấm số .

1 phút

2 phút

3 phút

1 cuộc , 2 cuộc rồi 3 cuộc liên tiếp mà chẳng ai bắt máy .

-Sao chị Minh Anh không nghe máy ta ?

-Cô khỏi gọi , giờ này chắc con heo đó tìm cái xó nào ăn thật no rồi ngủ rồi cho coi .

-Tôi bắt đầu nghi ngờ anh rồi đó , anh đòi em trai mà dám nói chị mình như vậy – Zen nghiêng rằng mất lườm .

-You can call , pls ! – Win giục .

“ Cái tên khùng , suốt ngày tiếng anh tiếng tò hứ” – Zen vừa đợi máy vừa lẩm bẩm .

-Alo . – giọng anh ngáy ngủ .

-Anh Long hả , sao anh nghe máy chị Minh Anh dạ ?

-Có chuyện gì không Zen .

-À oppa , có tên diên nào xưng là em trai của chị Anh rồi xông xộc vào nhà nè .

-Em hỏi cậu ta tên gì ?

Zen ngoáy đầu lại gọi lớn .

- Hey , what's your name ?

-Win . – Win trả lời cộc lốc .

Chỉ đợi có thể , nghe xong câu trả lời Zen liền hất mặt sang hướng khác .

-Là Win.. oppa .

-Ừ , Zen sắp xếp hộ anh phòng nghỉ ngơi cho cậu ấy , nhớ không được ăn hiếp người nước ngoài đó .

-Oppa nói tầm bậy ghê , Zen ngoan hiền mà hihi .

-Được rồi . Anh tắt máy đây .

Hoàng Long nói rồi tắt máy định bụng cất vào túi thì vừa quay sang đã thấy nó ngồi chống cằm nhìn anh như nhìn tội phạm .

-Trả điện thoại cho em . – Nó xòe bàn tay ra đòi .

Anh gãi đầu bối rối , mắt hướng lên nhìn trăng sao có chút ngượng ngùng tỏ rõ trên khuôn mặt .

-Còn 50% pin lận đó , giải thích chuyện này đi . – nó chườm mặt mình đến gần anh tra hỏi .

-Nè – anh nói cộc lốc lấy tay đẩy mặt mèo nó ra .

-Hoàng Long , khự khự là anh cố tình đó hả – nó áp sát anh vào vách đòi nủi mặt hết sức gian xảo .

-Này , em là con gái đó . – anh nhú mày khó hiểu .

-Chả phải anh cố ý hay sao – nó đưa mặt lại gần hơn , hơi thở càng lúc càng mạnh hơn , nó đang được đà nên muốn chạm chọc anh thêm một tí nữa .

-Này Minh Anh , em được xếp trong danh sách không có khả năng quyến rũ bạn trai đấy biết không ? – anh cười nửa miệng châm chọc , thế nào khi nghe xong câu này nó cũng tự rút .

-Chắc chứ – nó cười gang man .

-Ừm...ừm.... – lần này mắt anh trợn to ú ớ nhưng không nói được gì , lần đầu tiên anh bị nó tấn công như thế này , có nằm mơ hay đánh anh thêm nữa thì anh cũng không thể nào tin có một ngày anh bị nó cưỡng hôn như thế này .

Cái cảm giác vừa ngọt , vừa có vị tanh của máu do vết thương ứa ra cộng thêm một chút cảm giác đau rất nhưng không thể nào dừng lại được , thêm cái điệu bộ của nó vừa hôn vừa cười giễu cợt , anh ghét vô cùng nhưng lại không muốn buông ra giờ đây nủi hôn như mật ngọt mất rồi .

Được một lúc sau nó mới rời ra , một phần anh đang tê buốt cả người đơn giản vì mới bị voi đè . Nó cứ ngồi cười khúc khích không ngớt .

-Người nguy hiểm nhất em đó – anh cong môi cười .

-À há , vậy là em đánh dấu anh rồi , chạy đâu cho thoát . – nó bụm môi cười khúc khích .

-Anh không ngờ em bá đạo không kém .

-Từ khi xác định đánh dấu anh thì em biết mình như thế này rồi . – nó nheo một bên mắt .

Cả hai cùng ngồi chọc nhau rồi cười khúc , thật không phụ lòng anh sắp xếp. Sự nhớ đến chuyện thương tích khuôn mặt anh lãnh đạm .

-Là ai gây ra ?

-Ồ ...- nó tắt tiếng cười . – không có gì tại em bất cẩn đi lạc nên gặp cơn đồ thôi – nó cố tình muốn che giấu , dù biết rằng bề ngoài tuy anh luôn ôn hòa không quan tâm nhưng nếu anh biết được kẻ gây ra chuyện này là Ngọc Huyền và Thi Thi thì nhất định sẽ không bỏ qua mất .

-Rừng này thì cơn đồ đâu ra ? – anh như một điệp viên FBI tra hỏi nó .

-Thật...t...thật mà anh không tin thì thôi . Mà nãy ai gọi cho em đó – nó nhanh chóng đẩy sang chuyện khác .

Tính nó bướng bỉnh , giờ mà anh có tra hỏi thêm thì nó vẫn cố tình giấu , dấu sao hai tên kia anh trong cũng quen để lúc về nhà gọi bọn thằng Chương điều tra sau .Nên thôi không tra hỏi nó nữa , không một lát nó lại làm anh tức ói máu .

-Là Win .

-Sao cơ , thằng nhóc đó đến rồi sao

-Ừm , Zen vừa gọi anh xác nhận , hình như hai đứa mới đá khẩu với nhau , trông Zen có vẻ bực dọc .

-Thằng nhóc đó , lúc nào cũng vậy – nó cau mày .

-Ngốc – anh đưa tay lên hất vài cọng tóc che mắt nó sang một bên .

Bỗng dưng khuôn mặt anh cau lại như đang chịu đựng , cơn đau lại ủa đến nó đau đến nỗi anh không thể nào mà kìm nén trước mặt nó được hơn nữa , nó cứ luôn miệng gọi “ Hoàng Long , Hoàng Long anh sao vậy” kèm theo nước mắt chảy dài trên bờ má lo lắng , tay ôm lấy đầu anh lẳng qua lẳng lại trên mặt đất một cách quặn quại không ngớt .

-Thuốc thuốc ... – anh nắm chặt cổ tay nó thều thào nói mất sức .

-Sao ... thuốc anh để ở đâu huhu . – nó luống cuống sờ soạn khắp người anh .

-Túi áo ...c..ủ..a..em .

-Đây , anh uống đi hức hức ... Anh sao thế này . – nó cho vài viên thuốc màu trắng vào miệng anh , một vuốt ngực cho anh dễ nuốt . Cùng lúc đó vì đuối sức nên cũng ngất liệm đi , nó chỉ biết ngồi đó ôm anh mà khóc thút thít .

-Hoàng Long , Anh tỉnh lại đi , đừng làm em sợ , anh sao thế này . hức hức .

—

Vì nghe tin nó tham gia hội trại này nên tên Thế Hiển cũng tham gia theo , nào ngờ y như chang hấn tưởng tượng chẳng có gì khác ngoài chữ “ CHẤN” hấn thấy thật hối hận khi đến đây , thêm phần phiền phứt vì mấy nhỏ lớp khác cứ làm phiền như ong vò vẽ bên tai , nhìn quanh rồi cũng chả thấy nó đâu ... lạc tư tưởng rồi nghĩ về Uyển Nhi càng làm hấn bực dọc cầm điện thoại lên nhấn tin rồi rời khỏi trại .

Sương đêm rơi xuống nhưng hấn đã thấm dần với việc này nên chẳng thấy lạnh nữa , cuộc sống của hấn đã quá lạnh rồi . Mới đứng có một lát mà hấn đã rít hết điều này sang điều khác . Từ đằng sau có tiếng bước chân đi đến hấn vội vút điều thuốc xuống đất phả khói bay vào không trung .

-Chúng ta chia tay đi !

130. Chương 64 : Chia Tay Và Bắt Đầu .

-Ha ha , Thế Hiển . Anh lại giận em đấy à – Thi Thi chạy lại ôm lấy hấn từ đằng sau , cứ vẫn không tin những gì mà vừa nghe thấy , chỉ nghĩ là hấn đang giỡn mà thôi .

-Anh nói chúng ta chia tay đi . – hấn lạnh lùng .

-Thôi mà , anh đừng đùa như vậy không có vui đâu . – Thi Thi lắc đầu phân trần .

Hấn lạnh lùng bỏ đôi tay nhỏ nhắn của Thi Thi ra khỏi eo mình , xoay lưng không cần nhìn lấy người con gái kia . Hấn là vậy một khi đã quyết định gì hấn sẽ làm thẳng tay , trong chuyện tình cảm thì hấn càng cương quyết hơn bao giờ hết .

-Có khi nào thấy Thế Hiển tôi nói đùa chưa ?

-Tại sao , tại sao anh lại đối xử với em như vậy .

-Chán rồi , không thích nữa .

-Thôi đi , là con đó là vì con nhỏ Minh Anh kia đúng không – Thi Thi chạy đến níu lấy hấn , khóc lóc gào lên .

Đúng là mười người hấn quen thì y hết mười người đều có trạng thái đổ lỗi cho người khác như Thi Thi bây giờ , làm hấn cảm thấy phát ngán . Một lần nữa hấn vung tay mạnh hất Thi Thi ra ngã xuống mặt đất rồi bỏ đi thẳng một mạch .

-Được , để tôi xem anh còn thấy được mặt con nhỏ đó nữa không ha ha ha - Thi Thi cười lớn rồi òa khóc trong diên đại .

“ Chết tiệt cái con heo Minh Anh đó không biết nó đi rồi , cả tên Long đáng ghét đó cũng không thấy đâu” – hấn nói lầm bầm trong miệng trở về trại khi thấy nhóm Đăng Khôi , Quốc Huy đang đứng tụ tập nhưng người cần tìm thì không có ở đó , có điều khi quan sát hấn thấy nét mặt của ai nấy đều đang có vẻ rất trầm trọng .

-Thấy con heo Minh Anh không ? – hấn hỏi cộc lốc .

-Anh hỏi ai thế . – Hoàng Nhi hơi cúi trước thái độ của hấn .

-Cô ấy đi lạc trong rừng ? . – Quốc Huy nói .

-Nói mau , giờ con nhỏ kia ở đâu , sao các người không đi kiếm mà còn đứng nhõn nhơ ở đây – hấn nổi đóa nắm cổ áo Quốc Huy mà tra hỏi .

-Này , anh đừng có quá đáng / mày bình tĩnh đi Thế hiển – Hoàng Nhi cùng lúc với Đăng Khôi chạy đến can ngăn .

-Hoàng Long cậu ấy tìm thấy rồi . – Quốc Huy lên tiếng nói tiếp .

-Hừ , tên khốn đó đi cùng thì càng không tốt . – hấn nói rồi lạnh lùng bỏ đi một mạch .

-Tên kia cũng phải biết xin lỗi chứ – Hoàng Nhi tức giận đứng dậm chân nói với theo .

Hấn men theo con đường vào rừng , vì sao nó bị lạc vào đó vẫn là một ẩn số , nhưng thứ làm cho hấn nổi giận là giờ đây cái tên mà hấn ghét lại ở cùng với nó . Hấn cứ đi mãi đi sâu vào rừng không có điểm dừng miệng cứ không ngừng kêu hô .

—

Biệt thự Gmeiner ..

-Nè ăn lẹ vào đi . – đầu tên con trai đứng trước mặt Zen rất đẹp trai nhưng cái tính cách thì chẳng đẹp chút nào , Zen cứ nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu .

-Eat nope ? –Win dừng dừng đáp lại .

-Ích ích cái đầu cậu , bao nhiêu lần rồi nói tiếng việt hộ tôi . – Zen cau nhàu .

-Hey you , I can't speak Vietnamese ! – Win đặt đôi đũa xuống bàn , mày hơi nhú lại .

-Ha ha ha , mắc cười quá . Không biết nói sao khi sáng nói tiếng việt đó thôi .

-Thưa chị đại , em mới học tiếng việt được sáu tháng gần đây thôi chị .

-REALLY ? – Zen há hốc mồm .

-Yah !

-Thật không thể tin nổi .

“BỰp” – tất cả đèn điện trong nhà tự dưng tắt tối thui .

-Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – tiếng la hét thanh của Zen vang lên , ngồi thụp xuống một chỗ ôm lấy đầu .

Win nghe vậy liền chạy sang chỗ Zen , theo phản xạ Zen ôm chầm lấy Win , cả cơ thể Win như một tấm chăn vững chắc đang che chở nỗi sợ hãi cho Zen , những dòng nước mắt nóng hổi lần lượt lăn xuống đôi gò má nhỏ bé kia .

-You are Oke ? you're OK ? – Win ôm chặt lấy Zen vào lòng miệng không ngừng lớn giọng hỏi han để lấn át đi tiếng sét âm trời đang làm Zen sợ .

-Hức , dừng đi . Em không có hại chị ấy , không phải em . hức hức – miệng Zen lẩm bẩm gì đó , Win tuy nghe nhưng không hiểu hết chỉ cứ ngồi im đó bên cạnh Zen .

Cơn mưa ào ào bắt đầu ập tới , Zen cứ nằm trong lòng Win mà khóc thút thít cho đến lúc ngủ say đi lúc nào không hay . Chìm trong giấc mơ Zen mơ thấy mình được một cậu con trai bế mình vào phòng ngủ rất ân cần dịu dàng , không quên vuốt nhẹ mái tóc của mình miệng nói thầm vài chữ “ good night , baby” .

Trời cũng gần mờ sáng hấn cứ đi suốt đêm , tìm kiếm gọi mãi nhưng không thấy đến nỗi tâm can hấn như đang bị thiêu đốt rất khó chịu . Cho đến khi đã thấm mệt hấn dừng lại gần một vách đồi thì nghe tiếng gọi quen thuộc , chính xác cái âm thanh chói tai của con nhỏ hay chọc giận hấn .

-Có ai không , cứu với . Có ai không ?

-Con lợn , cô ở đâu . – hấn nhìn xung quanh gọi to nhưng chẳng thấy ai ngoài tiếng kêu không ngừng .

-Đầu khi anh , tui ở dưới này nè . Thế Hiển !

-Ở đâu – hấn quát lớn lên .

-Dưới đồi nè , lẹ lên kêu người đến cứu Hoàng Long anh ấy bất tỉnh rồi . – giọng nói nó run run , vừa lo lắng hốt hoảng .

-Kệ tên đó , tôi cứu cô .

-Cẩu đầu heo nhà anh , giờ này rồi anh còn chấp nhất chuyện tư nữa . Tui thà ở đây với Hoàng Long chứ không bao giờ đi với kẻ máu lạnh như anh đâu . – nó làm một tràn cho hết vào hấn .

Hấn điên tiết lên khi nghe những lời nói đó , bỏ mặt nó thì hấn chẳng đành . Đúng cái con nhỏ này luôn gây phiền phứt cho hấn , bù lại điều đó lại làm cho hấn cảm thấy cuộc sống này thêm thú vị hơn nhiều . Hết cách , mình hấn không thể nào mà kéo hai người cỡ lớn kia lên được , tên kia thì giờ đã ngất liệm đi .

Mở điện thoại hấn tìm số Ngọc Quỳnh thông báo địa điểm và gọi người đến cứu . sau một lúc cũng đưa được cả hai lên , nó thì bị bong gân chân nên bước đi khó nhọc , bấy nhiêu đó không phải là thứ để nó bận tâm mà thay vào đó là anh , đến tận bây giờ anh vẫn nhắm liền mắt chưa tỉnh dậy .

Nó mệt đến nỗi không khóc thêm được nữa , cả khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh , môi khô lại . Chiếc băng ca đẩy anh vào phòng , cánh cửa cấp cứu đóng sầm lại vẫn mà nó vẫn cố nhướng lên từ bên ngoài để nhìn vào . Giờ đây nó cảm giác như nỗi thống khổ cùng cực đang xảy ra .

-Minh Anh ! Em đi bằng bó vết thương trước đã . – Đăng Khôi thấy vết thương trên cơ thể nó mà xót xa .

-Em không sao . Mọi người nói em nghe thật ra anh ấy bị gì , sao lại như thế trước giờ Hoàng Long mạnh mẽ lắm mà .

-Ồn ào . – hấn đứng dậy tiến đến chỗ nó bế xốc nó vác lên trên vai trước sự ngỡ ngàng của tám con mắt đang ngồi đó .

-Ê , tên máu lạnh thả tôi xuống , thả xuống – nó vùng vẫy trên lưng hấn , mặt cho nó kêu la ôm sồm như thể nào hấn cũng mặt kệ , mà nó cũng không đủ sức để thoát ra khỏi người hấn .

Hấn đáp mạnh cách cửa phòng bệnh ra , vị bác sĩ ngồi đó cũng giật bén cả mình vì hành động ngông cuồng của hấn . Nhưng cũng đành im bất không dám phản nản vì trên khuôn mặt hấn hiện giờ khá đáng sợ .

-Các người đợi đi , còn phiền bác sĩ với cô y tá đây chăm lo cho con nhỏ này. – hấn nói như ra lệnh .

-Nhưng thưa Sang thiếu gia , mọi người đều phải theo nguyên tắc . – cô y tá run rẩy nói .

-Cô nghĩ nguyên tắc do ai đặt ra ? Tôi đã nói thì làm theo đi đừng hỏi nhiều .

Đưa mắt sang nhìn ánh mắt khó chịu của nó , hần chau mày như đang cảnh cáo . Nó lêu lười hất mặt lại hần .

-Ngồi im đó cho tôi , đó là lệnh . – hần uy nghiêm nghiêng từng chữ .

Nó như muốn dấm thẳng vào mặt hần , một tên vô lại hoàn toàn vô lại . Không những thế rất cao ngạo lại mất lịch sự , đôi khi nó chẳng hiểu nó có bị điên khi qua lại với một tên vô duyên như hần không , hàng ngàn ý nghĩ giờ đây trong đầu là nó sẽ chửi cho hần một trận .

-Biết rồi . – nó nói lí nhí .

Trời đất ơi nó hận bản thân mình quá trời , đáng lẽ nó định nói “ anh là gì mà phải bắt người ta nghe theo , là cha nhà thờ chắc ” nhưng sao cổ họng lại chặn đứng lại mà thốt ra hai chữ “ biết rồi” như thế . Nó muốn tự tay bóp cổ họng mà chết quách đi cho xong . Đành ngậm cục tức mà ngồi im cho cô y tá sơ cứu vết thương trên người còn hần thì đắc ý khoanh tay trước ngực mà cười hì hì .

Nửa tiếng sau nó quay lại nơi cấp cứu , nhưng đèn phòng vẫn chưa tắt đi mọi người vẫn ngồi đó ai nấy đều cười không nổi tức là đồng nghĩa với việc anh vẫn nằm trong đó , tự dưng nước mắt nó lại ứa ra đi đi lại lại đứng ngồi không yên . Thế Hiền khi này lo xong cho nó , cảm thấy chuyện anh sống chết chẳng liên can tới hần nên phủ phàng quay lưng đi thẳng một hơi .

“ Bụp” – ánh đèn màu xanh cũng tắt đi lụi đi , chiếc băng ca anh nằm kéo từ trong phòng đi ra mọi người liền nhào tới nhón nháo hỏi hang làm ông bác sĩ nhũu mày tỏ rõ vẻ khó chịu trên khuôn mặt .

-Bác sĩ , anh hai có sao không .

-Nó có sao không ?

-Mọi người , từ từ đã như vậy anh ấy khó thở lắm . – nó nhẹ nhàng đẩy mọi người ra .

-Chuyển bệnh nhân đi phòng hồi sức đi . – Ông bác sĩ trầm giọng nói .

-Có thể chuyển sang phòng đơn để thoải mái không bác sĩ ? – Hoàng Nhi thắc mắc hỏi .

-Vâng ! Mời tiểu thư sang thanh toán viện phí làm thủ tục nhận phòng và nhập viện . – cô y tá nhỏ nhẹ nói . Hoàng Nhi gật nhẹ đầu rồi cùng Quốc Huy đi làm thủ tục .

-Ai là người thân của bệnh nhân vậy . – Ông bác sĩ tra hỏi .

-Cháu là bạn gái anh ấy , ở cùng nhà có được coi là người thân không ạ . – nó nhanh nhẩu đáp .

Ông bác sĩ đưa mắt quan sát rồi gật nhẹ một cái .

-Hai vị đây cùng y tá đưa cậu ấy về phòng , tôi có chuyện cần nói với bạn gái cậu ấy .

-Vậy anh và Ngọc Quỳnh đưa Long về phòng bệnh , em cứ ở đây nói chuyện với bác sĩ . – Đăng Khôi cong môi dịu dàng nói , vỗ nhẹ vai trái nó vài cái như trấn an tinh thần rồi cùng Ngọc Quỳnh rời đi .

Nó cùng ông bác sĩ đi đến phòng làm việc . Ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả không biết nó bao nhiêu lần nhũu đôi mày của mình khi đưa những thước phim về bộ sọ người .

-Bác sĩ đây là ?

Ông bác sĩ lắc đầu thở hắt ra càng làm nó cảm thấy khó hiểu cộng thêm phần có gì đó rất bất an , hai bàn tay nó đang vào nhau bấu mạnh vào da thịt , nó không rõ điều gì nhưng một phần nào đó trong lòng nó là cảm thấy khó chịu .

-Cháu nhìn phần màu đen bên não trái này đi .

-...

-Cậu ấy có khối U , bây giờ nếu phẫu thuật lấy khối U này ra vẫn còn kịp .

Như một cái tát đánh thẳng vào mặt nó , chỉ là một câu nói nhưng lại còn đau đớn hơn cả khi bị bọn xấu đánh đập , ngàn vạn lần cũng không đau bằng .

-Vậy phẫu thuật cơ hội bao nhiêu phần trăm vậy bác sĩ .

-Tỉ lệ 50 -50 .

-Vậy làm đi còn chần chờ gì nữa .

-Cậu Long , vẫn chưa có quyết định . Nếu được cháu hãy khuyên cậu ấy làm phẫu thuật sớm , nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng .

-Vậy khi phẫu thuật thành công hay thất bại có sao không Bác sĩ .

-Nếu thành công 100% thì cậu ấy chỉ mất đi thị giác hoặc trí nhớ tạm thời trong một khoảng thời gian ngắn .

Nó nắm chặt gấu váy , đôi mắt cụp xuống suy tư :

-Anh ấy sẽ làm phẫu thuật .

-Tôi trông chờ ở cháu .

Cuộc nói chuyện kết thúc , con đường đến phòng bệnh anh chỉ cách có một tầng nhưng nó lê chân đi mãi mà sao thấy khó quá , cơ thể cũng trở nên mệt hơn bao giờ hết . Anh đau một nó đau mười , người như anh sao lại bị căn bệnh quái ác này bám víu vào cơ thể chứ , nó mệt đến nỗi phải dùng tay vịn vào thành tường để mà đi .

Nhìn căn phòng kia mà sao nó lưỡng lự không dám bước vào , nó nhớ anh lắm ... muốn vuốt mái tóc màu nâu sẫm của anh lắm , muốn thì thầm bên tai anh lắm . Nhưng sao giờ đây nếu phải đối mặt với anh nó kìm sao nổi những dòng nước mắt , chỉ cần anh thấy nó vì anh mà buồn đau như vậy anh nhất định sẽ tự trách bản thân mình .

Mặt dù anh không nói ra nhưng tính anh nó cũng hiểu được , người ta nói đúng “Khi hai người thật sự thuộc về nhau chỉ cần ánh mắt cũng đủ hiểu đối phương đang muốn gì” .

Đứng trước cửa phòng nó thở phào mạnh ra , lấy lại trạng thái như bình thường đẩy cánh cửa phòng ra .

-Anh Khôi , Ngọc Quỳnh . – nó cười mỉm .

-Sao rồi Minh Anh , bác sĩ nói gì không ? – Ngọc Quỳnh ân cần hỏi .

-Không sao cả , cuộc ẩu đả trong rừng làm anh ấy kiệt sức thôi . – nó nhớ lại những lời căn dặn của Bác sĩ nên viện cớ che giấu .

-Mày , lúc nào cũng vậy . – Đăng Khôi hướng mắt nhìn anh .

Trời cũng tối đen như mực , nó nói với mọi người dành nhau ở lại chăm sóc một hồi rồi cuối cùng ai cũng đành chịu thua nó với một câu nói :

“ Anh ấy hiện tại là anh yêu của em mà , mọi người về đi đích thân chế sẽ chăm sóc pet cưng của mình” – câu nói nửa thật nửa đùa của nó làm mọi người phì cười thuận ý nghe theo . Giờ đây trong căn phòng trắng toát và sạch mùi khư trùng này chỉ còn lại nó và anh .

Nó trở về với trạng thái thật , ngồi cạnh giường nó nâng bàn tay to lớn của áp sát vào mặt mình mà thổ lộ tâm sự .

-Sao anh không nói cho em biết , sao lại chịu đựng một mình như thế .

Em luôn muốn mình là người được biết đầu tiên những thứ thuộc về anh mà .

Còn nhiều điều chúng ta chưa làm cùng nhau lắm , anh phải khỏe để trả cho em chứ , em không tha cho anh đâu ...

-Em cứ như vậy thì bao giờ mới lớn hả , con heo – đôi mắt anh lờ lờ nhìn nó đưa ngón tay cái lau nhẹ giọt nước đang đọng trên mi .

-Anh tỉnh rồi sao ? – nó cuống lên .

-Chúng ta về nhà đi , Minh Anh .

-Không được , anh bị “ THUỜNG”. – nó bị nghẹn lại lúc phát âm từ thương .

-Em biết rồi sao . – tay anh vỗ nhẹ lên băng ca ám chỉ gọi nó nằm cạnh mình .

-Hoàng Long !

-Chính vì thế anh càng không muốn ở một nơi như thế này , về nhà của chúng ta được chứ . – vòng tay ôm nó thật chặt như sợ lỡ tay buông lỏng nó sẽ tan biến đi .

Nó không nói gì , mỉm cười thay cho câu trả lời . Trong khoảng khắc này nó chẳng thể nghĩ nhiều được và nó đoán anh cũng như thế , cả hai cùng nhau nằm thỏ thẻ trò chuyện kể lại những lúc giận hờn vô cớ , lắng nghe đối phương rồi cùng nhau cười tủm tỉm khi nhắc lại những giây phút đẹp từng trải qua .

-Em muốn làm gì không Minh Anh – anh vuốt ve mái tóc nó .

-Làm tình – nó thuận miệng nói không một chút đắn đo , tay anh bỗng dừng lại , đôi hàng mày rậm đen cau mày nhìn nó , mắt anh cũng mở thật to đôi đồng tử ra mà nhìn nó .

-Ha ha , Hoàng Long dạo này anh dễ bị em lừa quá . – nó bụm miệng cười khúc khích , – thật ra em muốn thấy tuyết , được anh công đi dưới tuyết ... được ngắm bình minh cùng anh trên cánh đồng xanh bất tận mà trong tiểu thuyết em hay đọc có những cảnh đó . – giọng nói nó trở nên ngọt ngào đắm thắm nghiêm túc .

-Mỗi sớm mai đón bình minh ở ban công đầy hoa lan tím , hoàng hôn buông xuống chúng ta lại cùng nhau tưới cây bón phân cho những chậu lan em trồng .

-Thứ em thích nhất là gì ? – anh hỏi tiếp .

-Là anh !

-Anh cũng vậy !

-Thật chứ – nó ngược đầu lên ngáy ngô hỏi lại thêm một lần nữa .

-Ừm , ý anh là anh cũng thích chính anh ha ha . – lần này anh cười , lại còn cười rất thoải mái hơn so với mọi lần trước . cả hai người hòa nguyện trong tiếng cười không ngắt .

Tự dưng giờ nó thêm ích kỉ một lần được ước nhiều điều , thật nhiều điều .Thời gian tuyệt đẹp cho cả hai còn chưa bắt đầu , thì hãy cứ để những ngày gần kề với sự sống như thế này mà cùng nhau hạnh phúc . Nó không mong gì nhiều , sau ca phẫu thuật nếu anh quên nó cũng được miễn là anh và nó từng có kỉ niệm với nhau , miễn là sức khỏe anh tốt , miễn là anh còn trên cõi đời này ...

131. Chương 64 : Chia Tay Và Bắt Đầu .

-Ha ha , Thế Hiển . Anh lại giận em đấy à – Thi Thi chạy lại ôm lấy hần từ đằng sau , cứ vẫn không tin những gì mà vừa nghe thấy , chỉ nghĩ là hần đang giỡn mà thôi .

-Anh nói chúng ta chia tay đi . – hần lạnh lùng .

-Thôi mà , anh đừng đùa như vậy không có vui đâu . – Thi Thi lắc đầu phân trần .

Hần lạnh lùng bỏ đôi tay nhỏ nhắn của Thi Thi ra khỏi eo mình , xoay lưng không cần nhìn lấy người con gái kia . Hần là vậy một khi đã quyết định gì hần sẽ làm thẳng tay , trong chuyện tình cảm thì hần càng cương quyết hơn bao giờ hết .

-Có khi nào thấy Thế Hiển tôi nói đùa chưa ?

-Tại sao , tại sao anh lại đối xử với em như vậy .

-Chán rồi , không thích nữa .

-Thôi đi , là con đó là vì con nhỏ Minh Anh kia đúng không – Thi Thi chạy đến níu lấy hấn , khóc lóc gào lên .

Đúng là mười người hấn quen thì y hết mười người đều có trạng thái đổ lỗi cho người khác như Thi Thi bây giờ , làm hấn cảm thấy phát ngán . Một lần nữa hấn vung tay mạnh hất Thi Thi ra ngã xuống mặt đất rồi bỏ đi thẳng một mạch .

-Được , để tôi xem anh còn thấy được mặt con nhỏ đó nữa không ha ha ha - Thi Thi cười lớn rồi òa khóc trong diên đại .

“ Chết tiệt cái con heo Minh Anh đó không biết nó đi rồi , cả tên Long đáng ghét đó cũng không thấy đâu” – hấn nói lầm bầm trong miệng trở về trại khi thấy nhóm Đăng Khôi , Quốc Huy đang đứng tụ tập nhưng người cần tìm thì không có ở đó , có điều khi quan sát hấn thấy nét mặt của ai nấy đều đang có vẻ rất trầm trọng .

-Thấy con heo Minh Anh không ? – hấn hỏi cộc lốc .

-Anh hỏi ai thế . – Hoàng Nhi hơi cúi trước thái độ của hấn .

-Cô ấy đi lạc trong rừng ? . – Quốc Huy nói .

-Nói mau , giờ con nhỏ kia ở đâu , sao các người không đi kiếm mà còn đứng nhõn nhơ ở đây – hấn nổi đóa nắm cổ áo Quốc Huy mà tra hỏi .

-Này , anh đừng có quá đáng / mày bình tĩnh đi Thế hiển – Hoàng Nhi cùng lúc với Đăng Khôi chạy đến can ngăn .

-Hoàng Long cậu ấy tìm thấy rồi . – Quốc Huy lên tiếng nói tiếp .

-Hừ , tên khốn đó đi cùng thì càng không tốt . – hấn nói rồi lạnh lùng bỏ đi một mạch .

-Tên kia cũng phải biết xin lỗi chứ – Hoàng Nhi tức giận đứng dậm chân nói với theo .

Hấn men theo con đường vào rừng , vì sao nó bị lạc vào đó vẫn là một ẩn số , nhưng thứ làm cho hấn nổi giận là giờ đây cái tên mà hấn ghét lại ở cùng với nó . Hấn cứ đi mãi đi sâu vào rừng không có điểm dừng miệng cứ không ngừng kêu hô .

—

Biệt thự Gmeiner ..

-Nè ăn lẹ vào đi . – đầu tên con trai đứng trước mặt Zen rất đẹp trai nhưng cái tính cách thì chẳng đẹp chút nào , Zen cứ nhăn nhó tỏ vẻ khó chịu .

-Eat nope ? –Win dừng dừng đáp lại .

-Ích ích cái đầu cậu , bao nhiêu lần rồi nói tiếng việt hộ tôi . – Zen cau nhàu .

-Hey you , I can't speak Vietnamese ! – Win đặt đôi đũa xuống bàn , mày hơi nhú lại .

-Ha ha ha , mắc cười quá . Không biết nói sao khi sáng nói tiếng việt đó thôi .

-Thưa chị đại , em mới học tiếng việt được sáu tháng gần đây thôi chị .

-REALLY ? – Zen há hốc mồm .

-Yah !

-Thật không thể tin nổi .

“BỰp” – tất cả đèn điện trong nhà tự dưng tắt tối thui .

-Á AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA – tiếng la hét thanh của Zen vang lên , ngồi thụp xuống một chỗ ôm lấy đầu .

Win nghe vậy liền chạy sang chỗ Zen , theo phản xạ Zen ôm chăm lấy Win , cả cơ thể Win như một tấm chăn vững chắc đang che chở nỗi sợ hãi cho Zen , những dòng nước mắt nóng hổi lần lượt lăn xuống đôi gò má nhỏ bé kia .

-You are Oke ? you're OK ? – Win ôm chặt lấy Zen vào lòng miệng không ngừng lớn giọng hỏi han để lấn át đi tiếng sét âm trời đang làm Zen sợ .

-Hức , dừng đi . Em không có hại chị ấy , không phải em . hức hức – miệng Zen lẩm bẩm gì đó , Win tuy nghe nhưng không hiểu hết chỉ cứ ngồi im đó bên cạnh Zen .

Cơn mưa ào ào bắt đầu ập tới , Zen cứ nằm trong lòng Win mà khóc thút thít cho đến lúc ngủ say đi lúc nào không hay . Chìm trong giấc mơ Zen mơ thấy mình được một cậu con trai bế mình vào phòng ngủ rất ân cần dịu dàng , không quên vuốt nhẹ mái tóc của mình miệng nói thầm vài chữ “ good night , baby” .

Trời cũng gần mờ sáng hấn cứ đi suốt đêm , tìm kiếm gọi mãi nhưng không thấy đến nỗi tâm can hấn như đang bị thiêu đốt rất khó chịu . Cho đến khi đã thấm mệt hấn dừng lại gần một vách đồi thì nghe tiếng gọi quen thuộc , chính xác cái âm thanh chói tai của con nhỏ hay chọc giận hấn .

-Có ai không , cứu với . Có ai không ?

-Con lợn , cô ở đâu . – hấn nhìn xung quanh gọi to nhưng chẳng thấy ai ngoài tiếng kêu không ngừng .

-Đầu khi anh , tui ở dưới này nè . Thế Hiển !

-Ở đâu – hấn quát lớn lên .

-Dưới đồi nè , lẹ lên kêu người đến cứu Hoàng Long anh ấy bất tỉnh rồi . – giọng nói nó run run , vừa lo lắng hốt hoảng .

-Kệ tên đó , tôi cứu cô .

-Cẩu đầu heo nhà anh , giờ này rồi anh còn chấp nhất chuyện tư nữa . Tui thà ở đây với Hoàng Long chứ không bao giờ đi với kẻ máu lạnh như anh đâu . – nó làm một tràn cho hết vào hấn .

Hấn điên tiết lên khi nghe những lời nói đó , bỏ mặt nó thì hấn chẳng đành . Đúng cái con nhỏ này luôn gây phiền phứt cho hấn , bù lại điều đó lại làm cho hấn cảm thấy cuộc sống này thêm thú vị hơn nhiều . Hết cách , mình hấn không thể nào mà kéo hai người cỡ lớn kia lên được , tên kia thì giờ đã ngất liệm đi .

Mở điện thoại hấn tìm số Ngọc Quỳnh thông báo địa điểm và gọi người đến cứu . sau một lúc cũng đưa được cả hai lên , nó thì bị bong gân chân nên bước đi khó nhọc , bấy nhiêu đó không phải là thứ để nó bận tâm mà thay vào đó là anh , đến tận bây giờ anh vẫn nhắm liền mắt chưa tỉnh dậy .

Nó mệt đến nỗi không khóc thêm được nữa , cả khuôn mặt nhợt nhạt tái xanh , môi khô lại . Chiếc băng ca đẩy anh vào phòng , cánh cửa cấp cứu đóng sầm lại vẫn mà nó vẫn cố nhướn lên từ bên ngoài để nhìn vào . Giờ đây nó cảm giác như nỗi thống khổ cùng cực đang xảy ra .

-Minh Anh ! Em đi bằng bó vết thương trước đã . – Đăng Khôi thấy vết thương trên cơ thể nó mà xót xa .

-Em không sao . Mọi người nói em nghe thật ra anh ấy bị gì , sao lại như thế trước giờ Hoàng Long mạnh mẽ lắm mà .

-Ồn ào . – hấn đứng dậy tiến đến chỗ nó bế xốc nó vác lên trên vai trước sự ngỡ ngàng của tám con mắt đang ngồi đó .

-Ê , tên máu lạnh thả tôi xuống , thả xuống – nó vùng vẫy trên lưng hấn , mặt cho nó kêu la ôm sồm như thể nào hấn cũng mặt kệ , mà nó cũng không đủ sức để thoát ra khỏi người hấn .

Hấn đáp mạnh cách cửa phòng bệnh ra , vị bác sĩ ngồi đó cũng giật bén cả mình vì hành động ngông cuồng của hấn . Nhưng cũng đành im bất không dám phản nản vì trên khuôn mặt hấn hiện giờ khá đáng sợ .

-Các người đợi đi , còn phiền bác sĩ với cô y tá đây chăm lo cho con nhỏ này. – hấn nói như ra lệnh .

-Nhưng thưa Sang thiếu gia , mọi người đều phải theo nguyên tắc . – cô y tá run rẩy nói .

-Cô nghĩ nguyên tắc do ai đặt ra ? Tôi đã nói thì làm theo đi đừng hỏi nhiều .

Đưa mắt sang nhìn ánh mắt khó chịu của nó , hần chau mày như đang cảnh cáo . Nó lêu lười hất mặt lại hần .

-Ngồi im đó cho tôi , đó là lệnh . – hần uy nghiêm nghiêng từng chữ .

Nó như muốn dấm thẳng vào mặt hần , một tên vô lại hoàn toàn vô lại . Không những thế rất cao ngạo lại mất lịch sự , đôi khi nó chẳng hiểu nó có bị điên khi qua lại với một tên vô duyên như hần không , hàng ngàn ý nghĩ giờ đây trong đầu là nó sẽ chửi cho hần một trận .

-Biết rồi . – nó nói lí nhí .

Trời đất ơi nó hận bản thân mình quá trời , đáng lẽ nó định nói “ anh là gì mà phải bắt người ta nghe theo , là cha nhà thờ chắc ” nhưng sao cổ họng lại chặn đứng lại mà thốt ra hai chữ “ biết rồi” như thế . Nó muốn tự tay bóp cổ họng mà chết quách đi cho xong . Đành ngậm cục tức mà ngồi im cho cô y tá sơ cứu vết thương trên người còn hần thì đắc ý khoanh tay trước ngực mà cười hì hì .

Nửa tiếng sau nó quay lại nơi cấp cứu , nhưng đèn phòng vẫn chưa tắt đi mọi người vẫn ngồi đó ai nấy đều cười không nổi tức là đồng nghĩa với việc anh vẫn nằm trong đó , tự dưng nước mắt nó lại ứa ra đi đi lại lại đứng ngồi không yên . Thế Hiền khi nãy lo xong cho nó , cảm thấy chuyện anh sống chết chẳng liên can tới hần nên phủ phàng quay lưng đi thẳng một hơi .

“ Bụp” – ánh đèn màu xanh cũng tắt đi lụi đi , chiếc băng ca anh nằm kéo từ trong phòng đi ra mọi người liền nhào tới nhón nháo hỏi hang làm ông bác sĩ nhũu mày tỏ rõ vẻ khó chịu trên khuôn mặt .

-Bác sĩ , anh hai có sao không .

-Nó có sao không ?

-Mọi người , từ từ đã như vậy anh ấy khó thở lắm . – nó nhẹ nhàng đẩy mọi người ra .

-Chuyển bệnh nhân đi phòng hồi sức đi . – Ông bác sĩ trầm giọng nói .

-Có thể chuyển sang phòng đơn để thoải mái không bác sĩ ? – Hoàng Nhi thắc mắc hỏi .

-Vâng ! Mời tiểu thư sang thanh toán viện phí làm thủ tục nhận phòng và nhập viện . – cô y tá nhỏ nhẹ nói . Hoàng Nhi gật nhẹ đầu rồi cùng Quốc Huy đi làm thủ tục .

-Ai là người thân của bệnh nhân vậy . – Ông bác sĩ tra hỏi .

-Cháu là bạn gái anh ấy , ở cùng nhà có được coi là người thân không ạ . – nó nhanh nhẩu đáp .

Ông bác sĩ đưa mắt quan sát rồi gật nhẹ một cái .

-Hai vị đây cùng y tá đưa cậu ấy về phòng , tôi có chuyện cần nói với bạn gái cậu ấy .

-Vậy anh và Ngọc Quỳnh đưa Long về phòng bệnh , em cứ ở đây nói chuyện với bác sĩ . – Đăng Khôi cong môi dịu dàng nói , vỗ nhẹ vai trái nó vài cái như trấn an tinh thần rồi cùng Ngọc Quỳnh rời đi .

Nó cùng ông bác sĩ đi đến phòng làm việc . Ngỡ ngàng chẳng hiểu gì cả không biết nó bao nhiêu lần nhũu đôi mày của mình khi đưa những thước phim về bộ sọ người .

-Bác sĩ đây là ?

Ông bác sĩ lắc đầu thở hắt ra càng làm nó cảm thấy khó hiểu cộng thêm phần có gì đó rất bất an , hai bàn tay nó đang vào nhau bấu mạnh vào da thịt , nó không rõ điều gì nhưng một phần nào đó trong lòng nó là cảm thấy khó chịu .

-Cháu nhìn phần màu đen bên não trái này đi .

-...

-Cậu ấy có khối U , bây giờ nếu phẫu thuật lấy khối U này ra vẫn còn kịp .

Như một cái tát đánh thẳng vào mặt nó , chỉ là một câu nói nhưng lại còn đau đớn hơn cả khi bị bọn xấu đánh đập , ngàn vạn lần cũng không đau bằng .

-Vậy phẫu thuật cơ hội bao nhiêu phần trăm vậy bác sĩ .

-Tỉ lệ 50 -50 .

-Vậy làm đi còn chần chờ gì nữa .

-Cậu Long , vẫn chưa có quyết định . Nếu được cháu hãy khuyên cậu ấy làm phẫu thuật sớm , nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng .

-Vậy khi phẫu thuật thành công hay thất bại có sao không Bác sĩ .

-Nếu thành công 100% thì cậu ấy chỉ mất đi thị giác hoặc trí nhớ tạm thời trong một khoảng thời gian ngắn .

Nó nắm chặt gấu váy , đôi mắt cụp xuống suy tư :

-Anh ấy sẽ làm phẫu thuật .

-Tôi trông chờ ở cháu .

Cuộc nói chuyện kết thúc , con đường đến phòng bệnh anh chỉ cách có một tầng nhưng nó lê chân đi mãi mà sao thấy khó quá , cơ thể cũng trở nên mệt hơn bao giờ hết . Anh đau một nó đau mười , người như anh sao lại bị căn bệnh quái ác này bám víu vào cơ thể chứ , nó mệt đến nỗi phải dùng tay vịn vào thành tường để mà đi .

Nhìn căn phòng kia mà sao nó lưỡng lự không dám bước vào , nó nhớ anh lắm ... muốn vuốt mái tóc màu nâu sẫm của anh lắm , muốn thì thầm bên tai anh lắm . Nhưng sao giờ đây nếu phải đối mặt với anh nó kìm sao nổi những dòng nước mắt , chỉ cần anh thấy nó vì anh mà buồn đau như vậy anh nhất định sẽ tự trách bản thân mình .

Mặt dù anh không nói ra nhưng tính anh nó cũng hiểu được , người ta nói đúng “Khi hai người thật sự thuộc về nhau chỉ cần ánh mắt cũng đủ hiểu đối phương đang muốn gì” .

Đứng trước cửa phòng nó thở phào mạnh ra , lấy lại trạng thái như bình thường đẩy cánh cửa phòng ra .

-Anh Khôi , Ngọc Quỳnh . – nó cười mỉm .

-Sao rồi Minh Anh , bác sĩ nói gì không ? – Ngọc Quỳnh ân cần hỏi .

-Không sao cả , cuộc ẩu đả trong rừng làm anh ấy kiệt sức thôi . – nó nhớ lại những lời căn dặn của Bác sĩ nên viện cớ che giấu .

-Mày , lúc nào cũng vậy . – Đăng Khôi hướng mắt nhìn anh .

Trời cũng tối đen như mực , nó nói với mọi người dành nhau ở lại chăm sóc một hồi rồi cuối cùng ai cũng đành chịu thua nó với một câu nói :

“ Anh ấy hiện tại là anh yêu của em mà , mọi người về đi đích thân chế sẽ chăm sóc pet cưng của mình” – câu nói nửa thật nửa đùa của nó làm mọi người phì cười thuận ý nghe theo . Giờ đây trong căn phòng trắng toát và sạch mùi khư trùng này chỉ còn lại nó và anh .

Nó trở về với trạng thái thật , ngồi cạnh giường nó nâng bàn tay to lớn của áp sát vào mặt mình mà thổ lộ tâm sự .

-Sao anh không nói cho em biết , sao lại chịu đựng một mình như thế .

Em luôn muốn mình là người được biết đầu tiên những thứ thuộc về anh mà .

Còn nhiều điều chúng ta chưa làm cùng nhau lắm , anh phải khỏe để trả cho em chứ , em không tha cho anh đâu ...

-Em cứ như vậy thì bao giờ mới lớn hả , con heo – đôi mắt anh lơ lơ nhìn nó đưa ngón tay cái lau nhẹ giọt nước đang đọng trên mi .

-Anh tỉnh rồi sao ? – nó cuống lên .

-Chúng ta về nhà đi , Minh Anh .

-Không được , anh bị “ THUỞNG”. – nó bị nghẹn lại lúc phát âm từ thương .

-Em biết rồi sao . – tay anh vỗ nhẹ lên băng ca ám chỉ gọi nó nằm cạnh mình .

-Hoàng Long !

-Chính vì thế anh càng không muốn ở một nơi như thế này , về nhà của chúng ta được chứ . – vòng tay ôm nó thật chặt như sợ lỡ tay buông lỏng nó sẽ tan biến đi .

Nó không nói gì , mỉm cười thay cho câu trả lời . Trong khoảng khắc này nó chẳng thể nghĩ nhiều được và nó đoán anh cũng như thế , cả hai cùng nhau nằm thỏ thẻ trò chuyện kể lại những lúc giận hờn vô cớ , lắng nghe đối phương rồi cùng nhau cười tủm tỉm khi nhắc lại những giây phút đẹp từng trải qua .

-Em muốn làm gì không Minh Anh – anh vuốt ve mái tóc nó .

-Làm tình – nó thuận miệng nói không một chút đắn đo , tay anh bỗng dừng lại , đôi hàng mày rậm đen cau mày nhìn nó , mắt anh cũng mở thật to đôi đồng tử ra mà nhìn nó .

-Ha ha , Hoàng Long dạo này anh dễ bị em lừa quá . – nó bụm miệng cười khúc khích , – thật ra em muốn thấy tuyết , được anh công đi dưới tuyết ... được ngắm bình minh cùng anh trên cánh đồng xanh bất tận mà trong tiểu thuyết em hay đọc có những cảnh đó . – giọng nói nó trở nên ngọt ngào đắm thắm nghiêm túc .

-Mỗi sớm mai đón bình minh ở ban công đầy hoa lan tím , hoàng hôn buông xuống chúng ta lại cùng nhau tưới cây bón phân cho những chậu lan em trồng .

-Thứ em thích nhất là gì ? – anh hỏi tiếp .

-Là anh !

-Anh cũng vậy !

-Thật chứ – nó ngược đầu lên ngáy ngô hỏi lại thêm một lần nữa .

-Ừm , ý anh là anh cũng thích chính anh ha ha . – lần này anh cười , lại còn cười rất thoải mái hơn so với mọi lần trước . cả hai người hòa nguyện trong tiếng cười không ngớt .

Tự dưng giờ nó thêm ích kỉ một lần được ước nhiều điều , thật nhiều điều .Thời gian tuyệt đẹp cho cả hai còn chưa bắt đầu , thì hãy cứ để những ngày gần kề với sự sống như thế này mà cùng nhau hạnh phúc . Nó không mong gì nhiều , sau ca phẫu thuật nếu anh quên nó cũng được miễn là anh và nó từng có kỉ niệm với nhau , miễn là sức khỏe anh tốt , miễn là anh còn trên cõi đời này ...

132. Chương 65 : Lại Dở Trò !

Nó đi anh vào nhà , cũng không lạ lắm gì khi thấy Win đồng thời cũng có chút gì đó khiến bản thân nó thấy vui mừng . Đúng rồi đây là lần đầu nó gặp đứa em trai ruột của mình , tính ôm nó một cái như người thân trùng phùng với nhau nào ngờ Win lại cho nó một câu chào hỏi xanh rờn .

-Minh Anh , chị làm đứa em trai này thất vọng quá .

Nó đứng như chết trân , “ THẤT VỌNG” hồi thần linh ơi có tin được hay không (tg : như kiểu phim cô dâu 1800 tuổi :v) , câu đầu tiên mà đứa em trai yêu quý chào hỏi nó là như thế cơ chứ .

-Không sao đâu Minh Anh , biết chấp nhận sự thật là một tính tốt . – anh vỗ nhẹ nhàng lên vai nó hai cái rồi đi đến chỗ Win .

Hai người ôm nhau như người thân , thật ra là còn thân mật hơn cả nó . Gì đây loạn hết rồi sao , chả biết nó là em ai nữa .

Nhưng rõ ràng cái mặt này là thằng em của nó mà , chính xác là vậy mà . Nó tức sôi gang lên , chạy đến cốc lên đầu Win một cái cho dù nó lùn hơn nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát .

-Au ! What are you doing ? Crazy hur ? ! – Win rít lên .

-Này thì crazy ! – nó cố nường đánh thêm vài cái nhưng Win đã lẹ chạy ra sau lưng anh mà nấp .

-Cậu ấy đùa thôi , em không cần phải thừa nhận bản thân mình như vậy . – anh trêu chọc nó .

-Anh ! – nó như nghẹn lại , đúng rồi ai nó cũng có thể như một con sư tử nhưng anh thì nó lại không dám hó hé .

Cuộc trò chuyện vẫn diễn ra, tiếng giày cao gót mỗi lúc một rõ dần khiến mọi người bỗng dừng lại .

-Hoàng Long , anh không sao chứ . – Uyển Nhi lo lắng , ánh mắt ân cần hỏi thăm .

-Anh không sao , em đừng lo lắng . – anh cười mỉm , nhưng đôi phần đang khó xử .

Một người luôn để chữ trách nhiệm lên hàng đầu như anh , suốt mấy ngày qua bên nó anh quên mất bên cạnh còn có một người . Người đó quan trọng không kém và luôn khiến anh phải nặng đầu , mắt Uyển Nhi rưng rưng khi thấy tay nó vẫn đang xen vào tay anh rất chặt .

Anh không nói lỏng , cũng không buông nhưng lại rất khó xử , chẳng biết lúc đó ai xuôi khiến như thế nào nó lại đưa ra một đề nghị khiến anh phải ngỡ ngàng .

-Uyển Nhi , em nói chuyện với chị được không .

Uyển Nhi thụt lùi về sau hai bước cố tỏ ra sợ sệt lo lắng hai tay cuộn tròn lại với nhau nhìn Hoàng Long như đang cầu cứu .

-Minh Anh ...!

-Chỉ là nói chuyện thôi . – nó nói cộc lốc , hơi bực một chút vì có thể anh đang lo lắng nó sẽ làm hại gì Uyển Nhi .

-Không sao , chắc có chuyện quan trọng em ấy cần nói với em .

Nó lạnh lùng bước đi ra trước , Uyển Nhi cười nhẹ rồi cũng đi theo sau . Toàn bộ đều là giả tạo đập vào mắt Zen , đúng là chị ta biết cách diễn và diễn rất đạt . Chỉ những ai hiểu rõ tâm can chị ta thì mới phát hiện ra được , Zen đứng mà như sôi cả gan lên nhưng không làm gì được .

Thấy thái độ Zen như vậy bỗng dưng trong đầu Win lại bật ra một ý tưởng gì đó chạy lại kéo Zen đi mất hút chỉ để lại một câu .

-Em với Zen đi mua đồ một chút . – Zen cũng chơi với chạy theo chứ không biết là đi đâu .

Win dẫn Zen theo đi một vòng gần khu biệt thự nhưng xem ra chẳng có gì , như thấy nản định bụng quay về kèm theo những lời la lối ôm xồm của Zen . Nhưng vô tình đi ngang qua một bờ hồ gần đó , cậu liền kéo Zen lùi lại đứng nấp sau một hàng rào bằng cây cảnh có thể nghe thấy được cuộc trò chuyện .

-Chị Minh Anh ! @@

-Suýt ! Silent ... – Win đưa tay che miệng Zen .

Zen cũng hiểu ý mà gật nhẹ làm theo , cả hai ngồi thõm xuống quan sát cuộc nói chuyện ở cách đó không xa .

-Minh Anh , em có chuyện gì muốn nói với chị sao .

-Không cần khách khí đâu .

-Ý em là sao chị không hiểu .

-Chị có thể sống thật khi đứng trước mặt tôi mà , diễn như vậy không mệt mỏi sao Uyển Nhi ?

Uyển Nhi hơi run người khi bị nó bắt được mạch , nhưng nét sắc sảo lãnh đạm kia vẫn hiện hữu trên khuôn mặt , cô nhếch môi nhẹ đáp lại :

-Cứ tưởng đứa em gái này ngu ngốc lắm chứ , xem ra cũng có tí tài .

Win với Zen trở mắt nhìn nhau “ gì chứ , EM GÁI á” Zen thì thâm nhìn Win . “ Suyt im lặng nghe tiếp đi” .

-Người ngu ngốc là chị mới đúng .

-Mày nói gì – Uyển Nhi rít lên .

-Không phải sao , chị ở đâu khi anh ấy rất cần chị ? Dành hết yêu thương cho chị nhưng nhận lại chỉ là sự tổn thương và đơn độc ... Anh vẫn cứ ngỡ việc chị trở lại là vì mình , nhưng không ... mục đích nơi chị là ở tôi ! – nó nhẹ nhàng buông ra từng chữ .

-Biến mất là do mẹ mày , tất cả là do bà ta . Khi tao làm tổn thương Hoàng Long cũng chính làm tổn thương chính tao . Tao quay về là vì Hoàng Long , vì vĩnh viễn chỉ có tao mới là người anh ấy yêu.. còn MÀY chỉ là kẻ thay thế . – Uyển Nhi bóp mạnh cổ nó .

-Chị ! Thật đáng thương ... Ngoài sự ích kỉ của con người chị ra tôi chẳng thấy có gì gọi là yêu thương cả , ngay cả việc tha thứ chị còn không làm được thì nói gì là yêu thương ? Tư cách nào mà yêu thương . – nó cười nhạt trả lời .

-Đáng thương , không phải do mày gay ra sao ?

-Do tôi ?

-Nếu mẹ của mày không phá vỡ hạnh phúc của mẹ tao thì có liệu tao trở thành một đứa trẻ không cha , thiếu tình thương như bây giờ ? Rồi để bà nằm suốt 15 năm trời vẫn chưa tỉnh dậy ... là do mẹ con mày – khéo mắt Uyển Nhi trở nên cay xè , toàn cô nhưng bần rùn hơi run .

-Vậy chị là kẻ chỉ biết sống trong thù hận , như thế chị càng không có tư cách để bên cạnh Hoàng Long , nghe cho rõ đây từ nay tôi sẽ không nhường nhịn chị nữa .

-Được vậy chị em ta đấu với nhau một trận coi sao ? – Uyển Nhi khinh khỉnh nhếch môi .

Win và Zen ngồi đó đều được một phen kinh ngạc trước những lời nói đầy sắc bén của nó , cậu cười nhẹ khi nhìn thấy thái độ quyết tâm làm việc gì đó của chị mình .

Cùng lúc đó Hoàng Long với Quốc Huy cũng vừa đi đến bờ hồ , như chớp lấy thời cơ Uyển Nhi nhanh chóng đặt tay nó lên vai cô rồi kéo ra sát bờ hồ , cười khẩy một cách nham hiểm rồi ngã xuống hồ nước .

-Chị , chị làm gì vậy – nó hoảng hốt .

-Cứu...* hụp xuống nước * cứu tôi không biết bơi cứu – Uyển Nhi dưới nước chơi với gào kêu cứu đồng thời cố đẩy mình ra xa bờ một chút .

Anh từ đằng xa trông thấy , hết sức kinh ngạc chạy thục mạng đến để mà cứu cô . Win và Zen cũng hoảng hốt chạy ra . Trong lúc đang chơi với dưới nước một cánh tay kéo lấy Uyển Nhi bơi hì hục vào bờ . Anh liền ôm lấy Uyển Nhi chăm sóc , Quốc Huy đứng gần đưa tay kéo nó ra khỏi mặt nước . Một nhọc nó thở hì hục nhưng không ngờ , thay vì nhẹ nhàng hồi hân , nó nhận lại là một câu như tát nước vào mặt .

-Minh Anh ... em thật quá đáng ! – anh quát lớn vào mặt nó .

-Hoàng Long , em không sao mà . – Uyển thều thào nói , kèm theo giọt nước mắt như đang ầm ức .

-Uyển Nhi , chị đừng thôi những trò trẻ con này lại đi ! – nó cười .

-Được rồi , anh không nghĩ em sẽ ghen tuông mù oán đến như thế ! – anh tức giận nhìn nó .

-Không phải đâu Hoàng Long , tại em , tại em bắt cần ngã xuống nước mà ... anh đừng mắng Minh Anh . – Uyển Nhi níu lấy nhẹ vạt áo anh .

-Cũng may Minh Anh kịp thời nhảy xuống cứu ! Minh Anh ! Chị cảm ơn em .

Nó cũng đủ hiểu những gì anh chứng kiến ở trước mặt , việc vừa xảy ra đều đập vào tận mắt anh , ánh mắt lãnh lẽo của anh giờ đây đang nhìn nó . Sẽ dư thừa dù chỉ một câu nói , liệu anh có nghe lọt tai và anh sẽ

nghĩ nó là một đứa con gái tâm địa ác độc . Nó lặng lẽ đưa mắt nhìn về hướng khác , Win đứng cạnh thấy chị mình như thế không chịu được ầm ừ lên tiếng .

-Là chị ấy cố ...ừm...ừm – Minh Anh chạy lại bùm miệng Win lại .

-Chị sao không nói cho anh ấy hiểu . – Zen cũng tức lay .

-Không cần đâu ! – nó nheo mắt nhìn Zen và em trai mình , ánh lên một nụ cười thật ầm áp .

Anh không nói , không nhìn nó thêm một lần ... thái độ bây giờ còn tệ hơn lúc anh bế Uyển Nhi lướt ngang qua người nó . Tim nó quặn lại đau thắt mà nhìn anh bước đi cùng người con gái khác , hiểu lắm rồi lại chông chất hiểu lắm .

-Uyển Nhi , lần này là lần cuối tôi bỏ qua cho chị – nó nói thầm .

-Chị hai , chị thật ngốc nghếch .

-Chị Minh Anh .

-Chúng ta về thôi , nước hồ hơi thật ý ... – nó khịt mũi cau mày .

-Minh Anh , anh tin em không như thế chắc có hiểu lắm . Em nên cẩn thận . – Quốc Huy vỗ nhẹ vai nó an ủi .

—

“ Bụp” - Thêm một cú đâm thẳng vào mặt tên con trai kia .

-Mày ! Nói mau là ai sai mày ... ?

-Anh Hiển , là do bọn em ngu dại , anh bỏ qua lần này cho tụi em – tên con trai trên mặt đầy máu me khóc lóc van xin .

-Được thôi , nếu bọn mày đã nhát thỏ thì anh sẽ không ngại – Thế Hiển bẻ các đốt tay ra thành tiếng , đầu hấn lắc nhẹ có vẻ rất hung tợn .

-L...à.. là Ngọc Huyền , Ngọc Huyền sai bọn em xử lí con bé kia , xin lỗi anh Hiển bọn em không biết là người của anh – một tên khác cùng bọn mặt mũi bầm dập quỳ lết đến chân hấn vang xin .

-Lý , mày điên à qui tắc làm ăn ở đâu hả – tên cầm đầu nóng giận gào lên .

-Anh Kin không nói ra , anh em mình sẽ chết dưới tay anh Hiển . – tên Lý máu me khóc lóc nói .

-Mày ! - hấn xách cổ áo tên Kin lên , - Qui tắc là do ai đặt ra hả con chó * bụp* – hấn giáng vào mặt tên Kin thêm một cú nữa .

-Tụi bây biết làm gì rồi chứ ? – hấn chỉnh ngay ngắn chiếc áo đang mặc rồi ra lệnh cho bọn đàn em , khuôn mặt hấn không khác gì một tên sát nhân máu lạnh .

Phía nhà kho đang thét lên tiếng kêu thất thanh của ba tên côn đồ đã hại nó , biết được ai là chủ mưu hấn như điên tiết lên .

-Trần ! Anh rút hết cổ phần công ty chúng ta ra khỏi tập đoàn nhà họ Phan giúp tôi . – giọng hấn lạnh lùng nói qua điện thoại .

-Thiếu gia ! Việc này rất nghiêm trọng có cần tôi báo với chủ tịch Sang trước không ?

-Không cần ! Cứ làm ngay đi , tôi sẽ đến công ty ! – hấn ra lệnh .

-Vâng ! thưa thiếu gia .

Cúp máy hấn bắn tốc độ chạy thật lẹ đến tập đoàn nhà mình . Người hấn bao trùm cả một màu đen , dựng xe nơi đại sảnh cả mũ bảo hiểm hấn cũng chưa tháo , nếu ai không biết thì sẽ hấn trộm vào cướp .

Ai nấy đều cuối đầu cung kính chào mà hấn không thèm liếc mắt nhìn lấy một lần . Con số 25 sáng lên , không một phép lịch sự hấn đẩy cửa thành tiếng lớn bước vào . Cha hấn nhẩn mặt khó chịu .

-Các ông ra ngoài hết ! – hấn găng giọng quát lên .

Đám người tai to mắt lớn đáng tuổi cha tuổi chú hấn nhưng khi nghe giọng nói đầy ai nấy đều tím cả mặt thu xếp hồ sơ lần lượt ra khỏi văn phòng Chủ tịch .

-Mày ! Làm cái gì vậy , chuyện mày tự ý rút cổ phần ra khỏi tập đoàn họ Phan tao chưa tìm mày xử lí giờ mày lại đến đây phá cuộc họp quan trọng này .

-Tôi đến đây cũng vì chuyện đó , ông đừng có hợp tác bất kì hợp đồng nào với bên đó nữa .

-Nếu không thì sao , mày có biết bên Phan thị sẽ là bàn đạp giúp tập đoàn chúng ta không ?

-Hay là ông muốn mất cả tập đoàn ! – hấn lãnh đạm buông lời .

-Mày đủ bản lĩnh ư ?

-Ông cứ đọc hết tập hồ sơ này sẽ rõ , tôi có việc bận tôi đi trước ! – hấn đặt lên trước mặt cha mình bộ hồ sơ rồi rời khỏi đi đến cửa hấn dừng lại .

-Tuần sau tôi sẽ đi dự lễ đính hôn của mẹ , nếu ông ...

-Không cần ! –Sang Thế Hùng biết rõ con trai mình định nói gì nên liền chặn họng , Thế Hiển không nói gì thêm bước đi ...

—

Thức ăn trên bàn đã bày sẵn , cả ba người Zen , Win , nó và Hoàng Nhi đều đang đợi hai người kia xuống . Từ lúc xảy ra chuyện , ngoài lên phòng thay đồ thì nó chẳng đặt chân lên tầng 2 thêm một lần nào nữa . Ngồi ở dưới nhưng lòng nó nào có yên , mắt cứ ngược nhìn lên trên ấy rồi ngây người ra mà nghĩ mông lung .

-Minh Anh ! Chị đừng nghĩ nữa chúng ta cơm tối thôi chắc anh ấy không dùng bữa .

-Ừm ! – mặt nó buồn so .

-Sister ! Change air ?

-No !

-Không thì thôi ! – Win khó chịu .

Cùng lúc đó anh và Uyên Nhi cũng đi đến bàn ăn , nó đặt đĩa đứng dậy .

-Minh Anh !

-Sao?

-Chị cảm ơn em đã cứu chị .

-À... không gì đâu ! Người nhà cả mà !

Nó định rời đi thì bắt gặp Hoàng Nhi từ ngoài chạy xông xộc vào nhà vẻ mặt rất tức giận .

-Uyển Nhi , cậu quá lắm rồi đấy ! – Hoàng Nhi quát lên .

-Ny ...n.yy – vẻ mặt Uyển Nhi ngờ nghệch không hiểu gì .

-Còn giả vờ không hiểu sao ? Tại sao cậu lại làm như thế với Ngọc Quỳnh .

-Mình , mình có làm gì cậu ấy đâu .

-Cậu ! Cậu làm gì thì tự biết . Chị em với nhau bao nhiêu năm cậu đối xử với nhau còn thua người dưng nước lã như vậy sao , năm đó mình không tin nhưng giờ thì mình tin rồi .

-Hoàng Nhi chắc là cậu hiểu lầm mình rồi , mình.. mình không làm gì cả . – Uyển Nhi giải thích nước mắt ròng rã chảy theo .

-Năm đó chẳng phải Ngọc Quỳnh đã nhường cậu tất cả sao , chị ấy đợi bao lâu rồi bây giờ mới có cơ hội cậu lại làm thế với chị ấy . Cậu có còn xem chúng tôi là bạn của cậu , là chị em tốt của cậu không hả ? – Hoàng Nhi trút một hơi đầy phần nộ .

Anh kéo Uyển Nhi ra phía sau mình , mặt mày tỏ vẻ khó chịu .

-Mọi người đủ chưa !

-Anh hai .

-Em có chứng cứ gì nói cô ấy làm không Hoàng Nhi ? .

Càng nghe anh nói nó càng cảm thấy tức giận , nếu như nó đoán không sai thì chắc hẳn Uyển Nhi lại bày trò gì hãm hại luôn cả Ngọc Quỳnh . Nó thật sự không ngờ đến một người bên ngoài lúc nào cũng như cành hoa hồng rạng ngời sắc sảo như vậy nhưng hoa hồng nào mà chẳng có gai . Có lẽ đầu óc nó quá đơn giản hết lần này đến lần khác để mà rơi vào bẫy của người chị cùng cha khác mẹ này .

Nó không nói gì im lặng lạnh lùng bỏ đi lên phòng , Hoàng Nhi tức giận dậm mạnh xuống nền vài cái rồi dùng bả lên trên phòng , tiếng đóng cửa cực kì mạnh phát ra âm thanh lớn . (T/g : “ Tội nền nhà gê) . Cả khuôn mặt anh nhú lại như có điều gì khó nghĩ , với anh Hoàng Nhi luôn là một người có tính cách ôn hòa nhất nhưng hôm nay lại vô cùng tức giận đến như thế mà nguyên do không phải Quốc Huy gây nên , trong đầu anh bây giờ muôn vàn suy nghĩ đua nhau .

Uyển Nhi đứng cạnh quan sát nét mặt Hoàng Long có chút mảy may đang nghi ngờ , liền nghĩ ra diệu kế ngồi bệt xuống sàn tay ôm mặt khóc lóc .

-Là do em , tất cả là do em * hức hức * . Em xin lỗi .

-Uyển Nhi , không phải lỗi của em nín đi .

-* Hức hức ... hức * em không biết chuyện gì đang xảy ra nữa Long à , mọi người sao lại nặng lời với em như vậy ... hức hức.

-Ngoan , em đừng khóc nữa . Để anh đưa em về . – anh ôm Uyển Nhi vào lòng ân cần , dịu dàng an ủi cô...

Lại chuyện gì liên quan đến Ngọc Quỳnh ? Mọi thứ đang dần diễn ra không hề biết trước , tám bài tẩy đến khi nào mới được lật ra...

133. Chương 65 : Lại Dở Trò !

Nó đi vào nhà , cũng không lạ lắm gì khi thấy Win đồng thời cũng có chút gì đó khiến bản thân nó thấy vui mừng . Đúng rồi đây là lần đầu nó gặp đứa em trai ruột của mình , tính ôm nó một cái như người thân trùng phùng với nhau nào ngờ Win lại cho nó một câu chào hỏi xanh rờn .

-Minh Anh , chị làm đứa em trai này thất vọng quá .

Nó đứng như chết trân , “ THẤT VỌNG” hồi thần linh ơi có tin được hay không (tg : như kiểu phim cô dâu 1800 tuổi :v) , câu đầu tiên mà đứa em trai yêu quý chào hỏi nó là như thế cơ chứ .

-Không sao đâu Minh Anh , biết chấp nhận sự thật là một tính tốt . – anh vỗ nhẹ nhàng lên vai nó hai cái rồi đi đến chỗ Win .

Hai người ôm nhau như người thân , thật ra là còn thân mật hơn cả nó . Gì đây loạn hết rồi sao , chẳng biết nó là em ai nữa .

Nhưng rõ ràng cái mặt này là thằng em của nó mà , chính xác là vậy mà . Nó tức sôi gang lên , chạy đến cốc lên đầu Win một cái cho dù nó lùn hơn nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát .

-Au ! What are you doing ? Crazy huh ? ! – Win rít lên .

-Đây thì crazy ! – nó cố nướng đánh thêm vài cái nhưng Win đã lẹ chạy ra sau lưng anh mà nấp .

-Cậu ấy đùa thôi , em không cần phải thừa nhận bản thân mình như vậy . – anh trêu chọc nó .

-Anh ! – nó như ghen lại , đúng rồi ai nó cũng có thể như một con sư tử nhưng anh thì nó lại không dám hó hé .

Cuộc trò chuyện vẫn diễn ra, tiếng giày cao gót mỗi lúc một rõ dần khiến mọi người bỗng dừng lại .

-Hoàng Long , anh không sao chứ . – Uyển Nhi lo lắng , ánh mắt ân cần hỏi thăm .

-Anh không sao , em đừng lo lắng . – anh cười mỉm , nhưng đôi phần đang khó xử .

Một người luôn để chữ trách nhiệm lên hàng đầu như anh , suốt mấy ngày qua bên nó anh quên mất bên cạnh còn có một người . Người đó quan trọng không kém và luôn khiến anh phải nặng đầu , mắt Uyển Nhi rưng rưng khi thấy tay nó vẫn đang xen vào tay anh rất chặt .

Anh không nói lỏng , cũng không buông nhưng lại rất khó xử , chẳng biết lúc đó ai xuôi khiến như thế nào nó lại đưa ra một đề nghị khiến anh phải ngỡ ngàng .

-Uyển Nhi , em nói chuyện với chị được không .

Uyển Nhi thụt lùi về sau hai bước cố tỏ ra sợ sệt lo lắng hai tay cuộn tròn lại với nhau nhìn Hoàng Long như đang cầu cứu .

-Minh Anh ...!

-Chỉ là nói chuyện thôi . – nó nói cộc lốc , hơi bực một chút vì có thể anh đang lo lắng nó sẽ làm hại gì Uyển Nhi .

-Không sao , chắc có chuyện quan trọng em ấy cần nói với em .

Nó lạnh lùng bước đi ra trước , Uyển Nhi cười nhẹ rồi cũng đi theo sau . Toàn bộ đều là giả tạo đập vào mắt Zen , đúng là chị ta biết cách diễn và diễn rất đạt . Chỉ những ai hiểu rõ tâm can chị ta thì mới phát hiện ra được , Zen đứng mà như sôi cả gan lên nhưng không làm gì được .

Thấy thái độ Zen như vậy bỗng đứng trong đầu Win lại bật ra một ý tưởng gì đó chạy lại kéo Zen đi mất hút chỉ để lại một câu .

-Em với Zen đi mua đồ một chút . – Zen cũng chơi với chạy theo chứ không biết là đi đâu .

Win dẫn Zen theo đi một vòng gần khu biệt thự nhưng xem ra chẳng có gì , như thấy nản định bụng quay về kèm theo những lời la lối ôm xồm của Zen . Nhưng vô tình đi ngang qua một bờ hồ gần đó , cậu liền kéo Zen lùi lại đứng nép sau một hàng rào bằng cây cảnh có thể nghe thấy được cuộc trò chuyện .

-Chị Minh Anh ! @@

-Suỵt ! Silent ... – Win đưa tay che miệng Zen .

Zen cũng hiểu ý mà gật nhẹ làm theo , cả hai ngồi thõm xuống quan sát cuộc nói chuyện ở cách đó không xa .

-Minh Anh , em có chuyện gì muốn nói với chị sao .

-Không cần khách khí đâu .

-Ý em là sao chị không hiểu .

-Chị có thể sống thật khi đứng trước mặt tôi mà , diễn như vậy không mệt mỏi sao Uyển Nhi ?

Uyển Nhi hơi run người khi bị nó bắt được mạch , nhưng nét sắc sảo lạnh đậm kia vẫn hiện hữu trên khuôn mặt , cô nhếch môi nhẹ đáp lại :

-Cứ tưởng đưa em gái này ngu ngốc lắm chứ , xem ra cũng có tí tài .

Win với Zen trở mắt nhìn nhau “ gì chứ , EM GÁI á” Zen thì thào nhìn Win . “ Suỵt im lặng nghe tiếp đi” .

-Người ngu ngốc là chị mới đúng .

-Mày nói gì – Uyển Nhi rít lên .

-Không phải sao , chị ở đâu khi anh ấy rất cần chị ? Dành hết yêu thương cho chị nhưng nhận lại chỉ là sự tổn thương và đơn độc ... Anh vẫn cứ ngỡ việc chị trở lại là vì mình , nhưng không ... mục đích nơi chị là ở tôi ! – nó nhẹ nhàng buông ra từng chữ .

-Biến mất là do mẹ mày , tất cả là do bà ta . Khi tao làm tổn thương Hoàng Long cũng chính làm tổn thương chính tao . Tao quay về là vì Hoàng Long , vì vĩnh viễn chỉ có tao mới là người anh ấy yêu.. còn MÀY chỉ là kẻ thay thế . – Uyển Nhi bóp mạnh cổ nó .

-Chị ! Thật đáng thương ... Ngoài sự ích kỉ của con người chị ra tôi chẳng thấy có gì gọi là yêu thương cả , ngay cả việc tha thứ chị còn không làm được thì nói gì là yêu thương ? Tư cách nào mà yêu thương . – nó cười nhạt trả lời .

-Đáng thương , không phải do mày gay ra sao ?

-Do tôi ?

-Nếu mẹ của mày không phá vỡ hạnh phúc của mẹ tao thì có liệu tao trở thành một đứa trẻ không cha , thiếu tình thương như bây giờ ? Rồi để bà nằm suốt 15 năm trời vẫn chưa tỉnh dậy ... là do mẹ con mày – khoe mắt Uyển Nhi trở nên cay xè , toàn cô nhưng bần rùn hơi run .

-Vậy chị là kẻ chỉ biết sống trong thù hận , như thế chị càng không có tư cách để bên cạnh Hoàng Long , nghe cho rõ đây từ nay tôi sẽ không nhường nhịn chị nữa .

-Được vậy chị em ta đấu với nhau một trận coi sao ? – Uyển Nhi khinh khỉnh nhếch môi .

Win và Zen ngồi đó đều được một phen kinh ngạc trước những lời nói đầy sắc bén của nó , cậu cười nhẹ khi nhìn thấy thái độ quyết tâm làm việc gì đó của chị mình .

Cùng lúc đó Hoàng Long với Quốc Huy cũng vừa đi đến bờ hồ , như chớp lấy thời cơ Uyển Nhi nhanh chóng đặt tay nó lên vai cô rồi kéo ra sát bờ hồ , cười khẩy một cách nham hiểm rồi ngã xuống hồ nước .

-Chị , chị làm gì vậy – nó hoảng hốt .

-Cứu...* hụp xuống nước * cứu tôi không biết bơi cứu – Uyển Nhi dưới nước chơi với gào kêu cứu đồng thời cố đẩy mình ra xa bờ một chút .

Anh từ đằng xa trông thấy , hết sức kinh ngạc chạy thục mạng đến để mà cứu cô . Win và Zen cũng hoảng hốt chạy ra . Trong lúc đang chơi với dưới nước một cánh tay kéo lấy Uyển Nhi bơi hì hục vào bờ . Anh liền ôm lấy Uyển Nhi chăm sóc , Quốc Huy đứng gần đưa tay kéo nó ra khỏi mặt nước . Một nhọc nó thở hì hục nhưng không ngờ , thay vì nhẹ nhàng hỏi han , nó nhận lại là một câu như tát nước vào mặt .

-Minh Anh ... em thật quá đáng ! – anh quát lớn vào mặt nó .

-Hoàng Long , em không sao mà . – Uyển thều thào nói , kèm theo giọt nước mắt như đang ầm ức .

-Uyển Nhi , chị dừng thôi những trò trẻ con này lại đi ! – nó cười .

-Được rồi , anh không nghĩ em sẽ ghen tuông mù oán đến như thế ! – anh tức giận nhìn nó .

-Không phải đâu Hoàng Long , tại em , tại em bắt cần ngã xuống nước mà ... anh đừng mắng Minh Anh . – Uyển Nhi níu lấy nhẹ vạt áo anh .

-Cũng may Minh Anh kịp thời nhảy xuống cứu ! Minh Anh ! Chị cảm ơn em .

Nó cũng đủ hiểu những gì anh chứng kiến ở trước mặt , việc vừa xảy ra đều đập vào tận mắt anh , ánh mắt lãnh lẽo của anh giờ đây đang nhìn nó . Sẽ dư thừa dù chỉ một câu nói , liệu anh có nghe lọt tai và anh sẽ nghĩ nó là một đứa con gái tâm địa ác độc . Nó lặng lẽ đưa mắt nhìn về hướng khác , Win đứng cạnh thấy chị mình như thế không chịu được ầm ức liền lên tiếng .

-Là chị ấy cố ...ừm...ừm – Minh Anh chạy lại bùm miệng Win lại .

-Chị sao không nói cho anh ấy hiểu . – Zen cũng tức lay .

-Không cần đâu ! – nó nheo mắt nhìn Zen và em trai mình , ánh lên một nụ cười thật ầm ập .

Anh không nói , không nhìn nó thêm một lần ... thái độ bây giờ còn tệ hơn lúc anh bế Uyển Nhi lướt ngang qua người nó . Tim nó quặn lại đau thắt mà nhìn anh bước đi cùng người con gái khác , hiểu lầm rồi lại chồng chất hiểu lầm .

-Uyển Nhi , lần này là lần cuối tôi bỏ qua cho chị – nó nói thẳm .

-Chị hai , chị thật ngốc nghếch .

-Chị Minh Anh .

-Chúng ta về thôi , nước hồ bơi thật ý ... – nó khịt mũi cau mày .

-Minh Anh , anh tin em không như thế chắc có hiểu lầm . Em nên cẩn thận . – Quốc Huy vỗ nhẹ vai nó an ủi .

“ Bụp ” - Thêm một cú đấm thẳng vào mặt tên con trai kia .

-Mày ! Nói mau là ai sai mày ... ?

-Anh Hiển , là do bọn em ngu dại , anh bỏ qua lần này cho tụi em – tên con trai trên mặt đầy máu me khóc lóc van xin .

-Được thôi , nếu bọn mày đã nhát thỏ thì anh sẽ không ngại – Thế Hiển bẻ các đốt tay ra thành tiếng , đầu hấn lắc nhẹ có vẻ rất hung tợn .

-L...à.. là Ngọc Huyền , Ngọc Huyền sai bọn em xử lí con bé kia , xin lỗi anh Hiển bọn em không biết là người của anh – một tên khác cùng bọn mặt mũi bầm dập quỳ lết đến chân hấn vang xin .

-Lý , mày điên à qui tắc làm ăn ở đâu hả – tên cầm đầu nóng giận gào lên .

-Anh Kin không nói ra , anh em mình sẽ chết dưới tay anh Hiển . – tên Lý máu me khóc lóc nói .

-Mày ! - hấn xách cổ áo tên Kin lên , - Qui tắc là do ai đặt ra hả con chó * bụp* – hấn giáng vào mặt tên Kin thêm một cú nữa .

-Tụi bây biết làm gì rồi chứ ? – hấn chỉnh ngay ngắn chiếc áo đang mặc rồi ra lệnh cho bọn đàn em , khuôn mặt hấn không khác gì một tên sát nhân máu lạnh .

Phía nhà kho đang thét lên tiếng kêu thất thanh của ba tên côn đồ đã hại nó , biết được ai là chủ mưu hấn như điên tiết lên .

-Trần ! Anh rút hết cổ phần công ty chúng ta ra khỏi tập đoàn nhà họ Phan giúp tôi . – giọng hấn lạnh lùng nói qua điện thoại .

-Thiếu gia ! Việc này rất nghiêm trọng có cần tôi báo với chủ tịch Sang trước không ?

-Không cần ! Cứ làm ngay đi , tôi sẽ đến công ty ! – hấn ra lệnh .

-Vâng ! thưa thiếu gia .

Cúp máy hấn bắn tốc độ chạy thật lẹ đến tập đoàn nhà mình . Người hấn bao trùm cả một màu đen , dựng xe nơi đại sảnh cả mũ bảo hiểm hấn cũng chưa tháo , nếu ai không biết thì sẽ hấn trộm vào cướp .

Ai nấy đều cuối đầu cung kính chào mà hấn không thèm liếc mắt nhìn lấy một lần . Con số 25 sáng lên , không một phép lịch sự hấn đẩy cửa thành tiếng lớn bước vào . Cha hấn nhăn mặt khó chịu .

-Các ông ra ngoài hết ! – hấn gầm giọng quát lên .

Đám người tai to mắt lớn đáng tuổi cha tuổi chú hấn nhưng khi nghe giọng nói đầy ai nấy đều tím cả mặt thu xếp hồ sơ lần lượt ra khỏi văn phòng Chủ tịch .

-Mày ! Làm cái gì vậy , chuyện mày tự ý rút cổ phần ra khỏi tập đoàn họ Phan tao chưa tìm mày xử lí giờ mày lại đến đây phá cuộc họp quan trọng này .

-Tôi đến đây cũng vì chuyện đó , ông đừng có hợp tác bất kì hợp đồng nào với bên đó nữa .

-Nếu không thì sao , mà có biết bên Phan thị sẽ là bàn đạp giúp tập đoàn chúng ta không ?
-Hay là ông muốn mất cả tập đoàn ! – hấn lãnh đâm buông lời .
-Mày đủ bản lĩnh ư ?
-Ông cứ đọc hết tập hồ sơ này sẽ rõ , tôi có việc bận tôi đi trước ! – hấn đặt lên trước mặt cha mình bộ hồ sơ rồi rời khỏi đi đến cửa hấn dừng lại .
-Tuần sau tôi sẽ đi dự lễ đính hôn của mẹ , nếu ông ...
-Không cần ! –Sang Thế Hùng biết rõ con trai mình định nói gì nên liền chặn họng , Thế Hiển không nói gì thêm bước đi ...

Thức ăn trên bàn đã bày sẵn , cả ba người Zen , Win , nó và Hoàng Nhi đều đang đợi hai người kia xuống . Từ lúc xảy ra chuyện , ngoài lên phòng thay đồ thì nó chẳng đặt chân lên tầng 2 thêm một lần nào nữa . Ngồi ở dưới nhưng lòng nó nào có yên , mắt cứ ngược nhìn lên trên ấy rồi ngáy người ra mà nghĩ mông lung .

-Minh Anh ! Chị đừng nghĩ nữa chúng ta cơm tối thôi chắc anh ấy không dùng bữa .
-Ừm ! – mặt nó buồn so .
-Sister ! Change air ?
-No !
-Không thì thôi ! – Win khó chịu .

Cùng lúc đó anh và Uyển Nhi cũng đi đến bàn ăn , nó đặt đĩa đứng dậy .

-Minh Anh !

-Sao?

-Chị cảm ơn em đã cứu chị .

-À... không gì đâu ! Người nhà cả mà !

Nó định rời đi thì bắt gặp Hoàng Nhi từ ngoài chạy xông xộc vào nhà vẻ mặt rất tức giận .

-Uyển Nhi , cậu quá lắm rồi đấy ! – Hoàng Nhi quát lên .

-Này ...n.yy – vẻ mặt Uyển Nhi ngờ nghệch không hiểu gì .

-Còn giả vờ không hiểu sao ? Tại sao cậu lại làm như thế với Ngọc Quỳnh .

-Mình , mình có làm gì cậu ấy đâu .

-Cậu ! Cậu làm gì thì tự biết . Chị em với nhau bao nhiêu năm cậu đối xử với nhau còn thua người dưng nước lã như vậy sao , năm đó mình không tin nhưng giờ thì mình tin rồi .

-Hoàng Nhi chắc là cậu hiểu lầm mình rồi , mình.. mình không làm gì cả . – Uyển Nhi giải thích nước mắt ròng rã chảy theo .

-Năm đó chẳng phải Ngọc Quỳnh đã nhường cậu tất cả sao , chị ấy đợi bao lâu rồi bây giờ mới có cơ hội cậu lại làm thế với chị ấy . Cậu có còn xem chúng tôi là bạn của cậu , là chị em tốt của cậu không hả ? – Hoàng Nhi trút một hơi đầy phần nộ .

Anh kéo Uyển Nhi ra phía sau mình , mặt mày tỏ vẻ khó chịu .

-Mọi người đủ chưa !

-Anh hai .

-Em có chứng cứ gì nói cô ấy làm không Hoàng Nhi ? .

Càng nghe anh nói nó càng cảm thấy tức giận , nếu như nó đoán không sai thì chắc hẳn Uyển Nhi lại bày trò gì hãm hại luôn cả Ngọc Quỳnh . Nó thật sự không ngờ đến một người bên ngoài lúc nào cũng như cành hoa hồng rạng ngời sắc sảo như vậy nhưng hoa hồng nào mà chẳng có gai . Có lẽ đầu óc nó quá đơn giản hết lần này đến lần khác để mà rơi vào bẫy của người chị cùng cha khác mẹ này .

Nó không nói gì im lặng lạnh lùng bỏ đi lên phòng , Hoàng Nhi tức giận dậm mạnh xuống nền vài cái rồi dùng bả lên trên phòng , tiếng đóng cửa cực kì mạnh phát ra âm thanh lớn . (T/g : “ Tội nền nhà gê) . Cả khuôn mặt anh nhú lại như có điều gì khó nghĩ , với anh Hoàng Nhi luôn là một người có tính cách ôn hòa nhất nhưng hôm nay lại vô cùng tức giận đến như thế mà nguyên do không phải Quốc Huy gây nên , trong đầu anh bây giờ muôn vàn suy nghĩ đua nhau .

Uyển Nhi đứng cạnh quan sát nét mặt Hoàng Long có chút mảy may đang nghi ngờ , liền nghĩ ra diệu kế ngồi bệt xuống sàn tay ôm mặt khóc lóc .

-Là do em , tất cả là do em * hức hức * . Em xin lỗi .

-Uyển Nhi , không phải lỗi của em nín đi .

-* Hức hức ... hức * em không biết chuyện gì đang xảy ra nữa Long à , mọi người sao lại nặng lời với em như vậy ... hức hức.

-Ngoan , em đừng khóc nữa . Để anh đưa em về . – anh ôm Uyển Nhi vào lòng ân cần , dịu dàng an ủi cô...

Lại chuyện gì liên quan đến Ngọc Quỳnh ? Mọi thứ đang dần diễn ra không hề biết trước , tấm bài tẩy đến khi nào mới được lật ra...

134. Chương 66 : Món Quà Bất Ngờ

Việc thông báo người mẫu lần này , đại diện cho công ty cũng như cho Việt Nam cùng các người mẫu có tên tuổi khác sang tham dự tuần lễ thời trang Paris đến nay cũng đã có kết quả . Đây bản đáp mới cho tương lai của bất kì người mẫu nào nếu được chọn , hai năm trước vì sự cố Ngọc Quỳnh đã bỏ lỡ cơ hội và bản thân cô rất trông chờ vào điều này .

Chỉ còn chưa đầy 5 phút nữa thôi , thông báo sẽ được đưa đến , Ngọc Quỳnh cứ đi đi lại lại thấp thỏm lo lắng không yên , mặc dù Hoàng Nhi đã bảo bình tĩnh đừng lo lắng , ngoài cô ra thì công ty còn ai xuất sắc hơn nữa chứ .

“ Cạnh” – cánh cửa bật nhẹ , ai nấy đều hướng mắt ra phía bóng dáng eo lả của chuy quản lí bước vào cùng nụ cười ma mãnh đầy mê hoặc .

-Chuy có thông báo rồi nè mấy cưng ! – giọng chị quản lí cố nén lại để che đi cái giọng trầm ấm của đàn ông còn sót lại trong cơ thể .

Ai nấy đều nhìn phòng bì màu trắng trên tay chị mà hồi hộp , hẳn rằng ai cũng đang chờ đợi sẽ có tên mình trong đó .

-E hèm ! Người có tên trong này là Ngọc Quỳnh .

Đôi mắt cô sáng lên như nghe thấy tên mình , cơ hội này cô đã chờ đợi rất lâu rồi bốn năm qua cô luôn ao ước có thành tích để được tham gia một show diễn lớn tầm cỡ như thế này . À không phải nói là đây chính là một ước mơ cũng bất kì ai đang theo nghề người mẫu .

Hoàng Nhi cũng thấy vui lây , cả hai người nắm tay nhau vui mừng .

-Nhưng , Ngọc Quỳnh à , thật tiếc cho em là khi các sếp họp lại đã đưa ra lựa chọn cô người mẫu vừa kí hợp đồng vào công ty để thay em , so ra với cô gái đó có kinh nghiệm và thành tích nổi trội hơn em rất nhiều .

-Chị chuyện này là sao ? Vả lại sao để một người mới vào thay vị trí của em ? Có công bằng không ? – khoe mắt Ngọc Quỳnh cay xè , tay nắm chặt hai vai của chị Quản lí nếu thay vào đó là một cô gái thật sự có thể vì đau mà thét lên rồi .

-Ngọc Quỳnh , em bình tĩnh đi cơ hội còn nhiều mà .. không sao đâu em .

-Chuyện này là sao , tôi cần gặp giám đốc của các người hỏi cho ra lẽ . – Hoàng Nhi tức giận .

-Đành chịu thôi bé cưng à , người ta là siêu mẫu Uyên Nhi từ nước ngoài về mà cưng !

Ngọc Quỳnh không thể nào đứng đó chịu đựng thêm được nữa , bao nhiêu tâm huyết cống hiến cho con đường nghệ thuật này. Chịu biết bao nhiêu áp lực từ gia đình cho đến việc học vậy mà giờ đây đã tan biến tất cả chỉ vì một hợp đồng vừa kí kết với một người mẫu khác và một lần nữa người cướp đi cơ hội của cô không ai khác chính là Uyên Nhi , chuyện này với cô thật không công bằng . Cô không kìm được nữa khóc vỡ òa chạy ra khỏi công ty .

-Ngọc Quỳnh , Ngọc Quỳnh – Hoàng Nhi kêu chơi với , liếc chị quản lí hừ một cái chạy đuổi theo ...

Cả tuần bận rộn với việc gỡ rối hàng ngàn mã code do hacker xâm nhập mạng lưới Việt Nam , các tập đoàn truyền thông lớn mạnh đều tập trung vào giải quyết công việc một cách nhanh chóng . Hầu như ngoài công ty ra Đăng Khôi chẳng hề bước chân đi đâu cả . Có khi bận đến nỗi điện thoại của quên sạc pin , có mấy ngày trôi qua thôi mà khuôn mặt cậu gầy hằn đi .

-Ba à ! Tình hình thế nào rồi ? – Đăng Khôi ngáp ngáp dài một mồm nhìn ba mình .

-Con mệt thì về nhà nghỉ ngơi chút đi , mẹ có lẽ cũng nhớ con lắm . – Ba Đăng Khôi cũng mệt mỏi không kèm nhưng vẫn dùng lời nói ân cần nhất để trả lời con trai của mình .

-Ba cứ lo , ma ma đã sang Anh du lịch từ tuần trước rồi ạ .

-Trời ơi , ta lại thất hứa với mẹ con nữa rồi . – mi mắt ba Đăng Khôi sụp xuống , thở dài .

-Ba à , phu nhân của chúng ta không nhỏ nhen đến thế đâu . – Đăng Khôi cười mỉm .

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cha con , ba Đăng Khôi không phải một người thích áp đặt con cái . Thấy vậy ông liền hiểu ý đưa hiệu “ bảo con cứ ra ngoài nghe máy” . Đăng Khôi cúi nhẹ đầu chào ra khỏi phòng làm việc .

“ Anh nghe”

“ Anh có biết Ngọc Quỳnh thường đi đâu không ?”

“Sao , Quỳnh xảy ra chuyện gì à”

“ Em sẽ nói anh sau , bây giờ cần phải tìm chị ấy trước đã . Lúc này em đuổi theo nhưng ra đến cửa lại mất dấu . Không biết chị ấy đi đâu nữa”

“ Em đang ở đâu đó ?”

“ Công ty Model nè anh .”

“Anh đến ngay”

Cúp máy Đăng Khôi vội vàng vàng trở vào phòng làm việc lấy áo khoác rời khỏi công ty , chưa đầy 15 phút đã có mặt trước công ty Model. Trông thấy Hoàng Nhi đứng đấy liền chạy đến .

-Em về nhà đi , anh sẽ đi tìm Ngọc Quỳnh .

-Anh nhất định phải tìm ra cậu ấy , em phải đi gặp Uyên Nhi nói cho ra lẽ .

-Uyên Nhi ? – Đăng Khôi nhíu mày khi nhắc đến .

-Ừm , nói anh sau em đi đây .

-Cẩn thận .

Đăng Khôi dựa vào xe nhắm mắt suy tư điều gì đó rồi chợt đôi mắt mở sáng chạy một mạch vào công ty , cánh cửa lối thoát hiểm bị anh đá một cách không thương tiếc . Mồ hôi nhễ nhãi đua nhau mà đổ xuống trên khuôn mặt nhưng bản thân anh hoàn toàn không thấy mệt chỉ thấy lo .

Ngọc Quỳnh sợ nhất là cô đơn nhưng lại luôn chọn cách ở một mình và có lẽ giờ đây ngoài việc khóc nức lên thì cô chẳng biết làm gì hơn . Tầng 25 Đăng Khôi dừng lại cuối người vừa thở hổn hển vừa cười cong

môi , cậu cười như vừa tìm thấy báu vật . Ngọc Quỳnh ngồi co rúm lại một chỗ cổ nghẹn tiếng khóc nhưng hình ảnh người con trai xuất hiện trước mặt cô như một lá chắn vững chắc , một người có bờ vai rộng rãi luôn ở sát bên cô vào những lúc như thế này .

-Đặng Khô i! Huhu – Ngọc Quỳnh òa khóc úp mặt vào lòng Đặng Khôi .

-Không sao , không sao . Mình ở đây rồi , ở đây rồi ! – Đặng Khôi dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô mà dỗ dành .

-Huhu , huhu . Mình ghét Uyển Nhi , thật sự mình hận cậu ấy . Vì sao lại đối xử với mình như thế . huhu .

-Được rồi , được rồi cứ khóc đi , cậu cứ khóc đến khi nào muốn dừng thì hãy dừng .

-Huhu , huhu !

Đặng Khôi không phản kháng ngược lại còn ôm Ngọc Quỳnh trong lòng rất chặt , cứ để cô được khóc thoải mái như một đứa con nít mới lên ba bị cướp mất cây kẹo ngọt trên tay mà khóc không ngừng ...

“ Cốc cốc ” – nó đứng ngoài gỗ cửa phòng Hoàng Nhi .

-Ai đấy , là anh hai thì khỏi cần nói nhiều ... đi đi . – lời nói đầy hờn dỗi của Hoàng Nhi vọng ra .

-Là mình , Minh Anh đây .

-Là cậu à , vào đi . – Hoàng Nhi lộ mặt rỏ buồn sau khi mở cửa .

-Cậu không sao chứ , sao mặt mày u ám thế kia .

-Nhắc lại chỉ thêm bực bội .

-Uyển Nhi chị ta lại làm gì à ? – nó đưa mắt do thám .

Hoàng Nhi ngồi thuật lại câu chuyện xảy ra cho nó nghe thái độ hiện giờ của Hoàng Nhi cũng không khác gì nó , nhưng chỉ có một điểm thật khó hiểu là nếu người chị ta báo oán thì chỉ có mỗi mình nó , nhắm vào nó là đủ rồi không phải sao . Có sao lại lôi kéo Ngọc Quỳnh vào câu chuyện này nữa , thật ra Uyển Nhi muốn như thế nào .

Các đốt tay vo tròn lại thành nắm đấm , Hoàng Nhi đập mạnh xuống nệm tỏ ra bực tức .

-À Minh Anh! – Hoàng Nhi bỗng sực nhớ điều gì đó định nói tiếp thì Hoàng Long bước vào chen ngang cuộc nói chuyện .

-Hoàng Nhi, Quốc Huy đến tìm em ...

-Biết rồi – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc . - Minh Anh tối mình nói chuyện sau nhé , mình có hẹn với anh Quốc Huy rồi .

-ừm...

Hoàng Nhi vội rời đi không quên để lại cái lườm liếc đáng sợ cho anh , nó thấy vậy cũng đứng dậy trở về phòng đi ra đến cửa bàn tay to lớn ầm ập kéo nó lại .

-Em không có gì để nói với anh cả . – nó nói rồi rời bàn tay anh đang nắm bỏ đi thẳng , để lại anh đứng đó chỉ biết hướng mắt mà nhìn theo .

Trở về phòng nó nằm thụp mặt xuống gối , tự dưng có một cảm giác lạc lõng cứ bay lòng vòng xung quanh nó khó thở thật sự rất khó thở , nghĩ đến mọi chuyện không biết vì sao khóe mắt nó lại đọng nước chảy dài lẩn trên đôi bờ má .

Sau trận khóc thật đã , giờ đây tâm trạng Ngọc Quỳnh cũng đã khuây khỏa hơn nhiều . cô ngồi trên thành sân thượng , tóc xòa buông thả theo gió bay phới môi cong cười mỉm . Ít ra bây giờ ở bên cạnh một người như thế cô cảm thấy ấm áp hơn giờ hết .

-Cậu làm gì trông yêu đời thế . – Đăng Khôi đưa cho Ngọc Quỳnh một cốc capuchino nóng hổi .

-Vẫn là cậu quan tâm mình nhất . – Ngọc Quỳnh cười mỉm .

-Cậu nói vậy nhỏ Hoàng Nhi sẽ khóc đấy. – Đăng Khôi cười trừ trả lời .

-Cậu định cho qua chuyện này thế sao ?

Ngọc Quỳnh uống một ngụm cà phê đôi mắt hướng ra phía xa xa ánh chiều tà :

-Có lẽ , ba mình nói đúng , mình nên tập trung vào một ngành kinh tế rồi sau này phụ giúp ba quản lí sự nghiệp thì có lẽ thích hợp hơn .

-Ngọc Quỳnh mà mình quen biết , dễ dàng từ bỏ như vậy sao . Chẳng phải cậu chẳng bao giờ để thua ai sao ?

-Mình ...!

Tiếng chuông điện thoại từ Đăng Khôi vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người , Đăng Khôi đưa tay ra hiệu “ im lặng” .

“ Alo. Tao nghe”

“ ... ”

“Sinh nhật Minh Anh à”

“ ... ”

“ Được rồi , tao sẽ cùng Ngọc Quỳnh đến sau” .

-Ngọc Quỳnh chúng ta đi thôi !

-Đi đâu ??

-Đi mua quà – Đăng khôi nói rồi nắm tay Ngọc Quỳnh kéo đi .

Cùng Đăng Khôi tay trong tay đi cùng nhau như thế này khiến Ngọc Quỳnh càng muốn ở bên cạnh Đăng Khôi mà thôi , cô càng hi vọng rất nhiều , tuy bây giờ không biết Đăng Khôi đang dẫn cô đi đâu , mặc kệ cứ như này là đủ với cô ...

Đôi mắt mỗi một , nó ngủ đi lúc nào không hay cho đến khi tỉnh dậy thì một màu đen trước mặt . Đưa tay quờ quạng tìm điện thoại xem giờ , nó nín thở nhìn đồng hồ trên tay .

-mới đó 8 giờ tối rồi sao ? @@ - Nó trở mất thần thờ .

Lúi cúi đi bật đèn trong phòng , bụng đến giờ cũng âm ỉ gào thét cần thức ăn . Lạ kì thay nó mở cửa nhìn xuống nhà tối om , chỉ có ánh đèn đường hắt vào .

“ Ủa mọi người đi đâu hết rồi , để nhà cửa tối thế này” – nó gãi đầu , rồi mon men mò theo lan can để xuống bếp kiểm chút gì đó mà lót dạ .

“ Happy birth day to you,

Happy birthday to you ,

Happy birthday , happy birthday ,

Happy birth day to you”

“ Bộp ... bộp...” tiếng đồng thanh vỗ tay vang lên cùng một nhóm người , người đi đầu cầm trên tay chiếc bánh gato có sẵn nến đang sáng lung linh . Nó bước từng đến , ánh sáng của nến dần dần hiện rõ khuôn mặt người con trai .

-Minh Anh , chúc mừng sinh nhật em – anh cong môi cười .

-Minh Anh chúc mừng sinh nhật cậu nha hihi / - Tá đa , chị Minh Anh sinh nhật vui vẻ – Hoàng Nhi cùng Zen chạy lại ôm nó chúc mừng .

Nó vẫn ngây người ra không hiểu gì hết , nhưng lại cảm thấy thật hạnh phúc và rất vui . Nhìn anh cầm bánh kem trên tay nó mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật nó , anh và mọi người làm nó bất ngờ quá xúc động không nói nên lời .

-Huhu , chắc xúc động khóc òa quá – Nó vờ thút thít .

-Khờ , lúc nào cũng mít ướt – anh xoa đầu nó .

-Ừa còn còn Uyên ...N .

Nó chưa kịp nói hết thì đã bị Hoàng Nhi lên tiếng cắt ngang .

-Thôi thôi , nín đi vào bàn ăn nè , mọi người đợi mình cậu lâu rồi đó – Hoàng Nhi tươi cười hí hửng trả lời

-Ừm ăn thôi , mình cũng đói quá trời .

-Chị lúc nào chẳng đói , every where! Ha ha . – Win trêu chọc nó .

Cả nhà được một phen ôm bụng cười không ngớt , còn nó thì mặt đỏ phừng phừng khi bị đứa em trai chọc đến quê . Nó nhìn xung quanh thấy thiếu ai liền lên tiếng hỏi .

-Ừa , anh Khôi và Ngọc Quỳnh không đến cùng mọi người à .

-Nó đang đi chở Ngọc Quỳnh sẽ đến mau thôi mà . – Quốc Huy trả lời .

Còn linh hơn bất cứ thứ gì , mới vừa nhắc tên thì hai nhân vật ai đã xuất hiện trước . Ngọc Quỳnh ôm một con gấu cực kì bự màu trắng bên cạnh , còn Đăng Khôi ôm thùng bia .

-Minh Anh mừng thọ em nè hihi – Ngọc Quỳnh đưa con gấu đến trước mặt nó .

-Ngọc Quỳnh cậu dám treo mình sao – nó lườm yêu một cái . - cảm ơn cậu nha bự quá à mình sẽ lấy nó gác chân khi ngủ ha ha .

-Cậu dám !

-Minh Anh , sinh nhật vui vẻ , chúc em giảm cân thành công .

-Đăng Khôi!Anh!. – lại rồi nó lại bị quê tập hai , đúng hơn sinh nhật này chủ yếu cơ hội để mọi người dìm hàng nó đây mà .

-Thôi vào tiệc đi , lâu lắm mới Đông đủ như thế này – Quốc Huy kêu gọi mọi người nhập tiệc .

Tiếng cười vang rộ khắp căn nhà , hết chén này đến chén nọ cười cười nói nói mọi khoảng cách đều thu hẹp lại gần sát nhau nhất . Chuyện buồn chuyện vui xem như bị chôn vùi hết , tuy rằng nó không được gần với gia đình của mình không được gặp ba mẹ , được ôm mẹ âu yếm trong vòng tay của ba . Nhưng ở đây có những người bạn như thế này đối với nó chính là một gia đình thứ hai của nó .

-Minh Anh , em cũng uống luôn đi . –Quốc Huy xuối .

-Thôi thôi , cho bọn mình xin cậu không nhớ lúc sinh nhật của Hoàng Long vừa rồi hay sao ...

Mọi người ngồi nhớ lại đêm hôm ấy

“ Ừc ực ” – Đang uống bia , uống 100% trước các cặp mắt của mọi người .

-Ồ ! Hoàng Long , tôi nói cho anh biết anh là của tôi . Ngoài tôi ra thì cấm đứa con gái nào được phép nói YÊU anh nghe không hả . – Nó túm lấy cổ áo của Anh mà gằng từng chữ đe dọa , giọng nói say sấn .

-Còn nữa ... Ồ ... Anh đó ...Ồ

Nó chưa kịp nói hết thì làm ngay một bãi lên người anh , rồi lăn đùng ra sàn mà ngủ , đã thế miệng không ngừng lẩm bẩm “ Hoàng Long saranghe , Hoàng Long em yêu anh , em thích anh...” không ngừng .

-Ha ha , thật là khi tao nghĩ về ngày hôm đó tao không thể nào mà nhịn cười được Long à . – Quốc Huy như được mùa vừa cười vừa chọc anh không ngừng.

-Còn nữa , còn nữa anh – Hoàng Nhi xoay sang nhìn Quốc Huy hí hửng .

-Anh nhớ cái vụ lúc mà anh hai bế cậu ấy vào nhà không . ha ha .

Cả bọn nhíu mày ngẫm nghĩ gì đó , còn anh thì mặt như ăn phải ớt đang tức giận nhưng không thể làm gì được . Nó ngồi đưa tay lên cắn hồi hộp mặt thộn ra cố nhớ hôm đó mình làm gì mà để bây giờ mọi người nhắc lại lại hào hứng như thế này .

-À là Minh Anh , cậu cường hôn Hoàng Long đấy! Có nhớ không . – Ngọc Quỳnh nói một mạch .

-What / What? – nó và Win đồng thanh hô lên một tiếng.

-Đúng rồi , cường hôn . Sao lại sơ ý quên điều này chứ . – Quốc Huy búng tay một cái .

-Nè , nè mọi người đừng có thấy em không nhớ gì lại chế linh tinh linh ta ra . – Nó xua tay phân bua . - Em không có làm như vậy đâu – nó lắc đầu lia lịa nhìn anh .

-Em không tin thì cứ hỏi thằng Long , nó bị cường hôn mà . Chắc nó biết rõ lắm . – Đăng Khôi cũng hòa theo mà dìm nó .

-Không tệ ! – anh cong môi trả lời .

-HẢ . – nó há hốc mồm khi nghe anh nói thế . vậy là mọi chuyện đều là sự thật nó thấy xấu hổ úp mặt xuống bàn .

Thái độ nó vậy càng làm cho mọi người hào hứng mà cười không ngớt , anh đưa xoa mái tóc nó cứ tưởng sẽ dễ dàng nó chữa ngược hộ nào ngờ anh vừa vuốt tóc tay kia thì bùm miệng nín cười .

-Mọi người chọc em hoài hà , không uống nữa . Em đi ngủ đây 11 giờ rồi mai đi học nữa . – nó nói rồi ba chân bốn cẳng lật đật chạy lên phòng để che đi sự ngược ngùng của mình .

“ ha ha ha ” lên tới phòng rồi nó vẫn nghe thấy tiếng cười của mọi người ở dưới nhà ...

Khep nhẹ cánh cửa , nó thở nhẹ một cái như trút đi mọi muộn phiền hôm nay phải trải , đã lâu rồi nó mới cảm thấy ấm áp như bây giờ .

135. Chương 66 : Món Quà Bất Ngờ

Việc thông báo người mẫu lần này , đại diện cho công ty cũng như cho Việt Nam cùng các người mẫu có tên tuổi khác sang tham dự tuần lễ thời trang Paris đến nay cũng đã có kết quả . Đây bản đáp mới cho tương lai của bất kì người mẫu nào nếu được chọn , hai năm trước vì sự cố Ngọc Quỳnh đã bỏ lỡ cơ hội và bản thân cô rất trông chờ vào điều này .

Chỉ còn chưa đầy 5 phút nữa thôi , thông báo sẽ được đưa đến , Ngọc Quỳnh cứ đi đi lại lại thấp thỏm lo lắng không yên , mặc dù Hoàng Nhi đã bảo bình tĩnh đừng lo lắng , ngoài cô ra thì công ty còn ai xuất sắc hơn nữa chứ .

“ Cạnh ” – cánh cửa bật nhẹ , ai nấy đều hướng mắt ra phía bóng dáng eo lả của chụy quản lí bước vào cùng nụ cười ma mãnh đầy mê hoặc .

-Chuyện có thông báo rồi nè mấy cưng ! – giọng chị quản lí cố nén lại để che đi cái giọng trầm ấm của đàn ông còn sót lại trong cơ thể .

Ai nấy đều nhìn phòng bì màu trắng trên tay chị mà hồi hộp , hẳn rằng ai cũng đang chờ đợi sẽ có tên mình trong đó .

-E hèm ! Người có tên trong này là Ngọc Quỳnh .

Đôi mắt cô sáng lên như nghe thấy tên mình , cơ hội này cô đã chờ đợi rất lâu rồi bốn năm qua cô luôn ao ước có thành tích để được tham gia một show diễn lớn tầm cỡ như thế này . À không phải nói là đây chính là một ước mơ cũng bất kì ai đang theo nghề người mẫu .

Hoàng Nhi cũng thấy vui lây , cả hai người nắm tay nhau vui mừng .

-Nhưng , Ngọc Quỳnh à , thật tiếc cho em là khi các sếp họp lại đã đưa ra lựa chọn cô người mẫu vừa kí hợp đồng vào công ty để thay em , so ra với cô gái đó có kinh nghiệm và thành tích nổi trội hơn em rất nhiều .

-Chị chuyện này là sao ? Vả lại sao để một người mới vào thay vị trí của em ? Có công bằng không ? – khóe mắt Ngọc Quỳnh cay xè , tay nắm chặt hai vai của chị Quản lí nếu thay vào đó là một cô gái thật sự có thể vì đau mà thét lên rồi .

-Ngọc Quỳnh , em bình tĩnh đi cơ hội còn nhiều mà .. không sao đâu em .

-Chuyện này là sao , tôi cần gặp giám đốc của các người hỏi cho ra lẽ . – Hoàng Nhi tức giận .

-Đành chịu thôi bé cưng à , người ta là siêu mẫu Uyên Nhi từ nước ngoài về mà cưng !

Ngọc Quỳnh không thể nào đứng đó chịu đựng thêm được nữa , bao nhiêu tâm huyết cống hiến cho con đường nghệ thuật này. Chịu biết bao nhiêu áp lực từ gia đình cho đến việc học vậy mà giờ đây đã tan biến tất cả chỉ vì một hợp đồng vừa kí kết với một người mẫu khác và một lần nữa người cướp đi cơ hội của cô không ai khác chính là Uyên Nhi , chuyện này với cô thật không công bằng . Cô không tìm được nữa khúc vỡ òa chạy ra khỏi công ty .

-Ngọc Quỳnh , Ngọc Quỳnh – Hoàng Nhi kêu chơi với , liếc chị quản lí hừ một cái chạy đuổi theo ...

Cả tuần bận rộn với việc gỡ rối hàng ngàn mã code do hacker xâm nhập mạng lưới Việt Nam , các tập đoàn truyền thông lớn mạnh đều tập trung vào giải quyết công việc một cách nhanh chóng . Hầu như ngoài công ty ra Đăng Khôi chẳng hề bước chân đi đâu cả . Có khi bận đến nỗi điện thoại của quên sạc pin , có mấy ngày trôi qua thôi mà khuôn mặt cậu gầy hẳn đi .

-Ba à ! Tình hình thế nào rồi ? – Đăng Khôi ngáp ngáp dài một mồm nhìn ba mình .

-Con mệt thì về nhà nghỉ ngơi chút đi , mẹ có lẽ cũng nhớ con lắm . – Ba Đăng Khôi cũng mệt mỏi không kèm nhưng vẫn dùng lời nói ân cần nhất để trả lời con trai của mình .

-Ba cứ lo , ma ma đã sang Anh du lịch từ tuần trước rồi ạ .

-Trời ơi , ta lại thất hứa với mẹ con nữa rồi . – mi mắt ba Đăng Khôi sụp xuống , thở dài .

-Ba à , phu nhân của chúng ta không nhỏ nhen đến thế đâu . – Đăng Khôi cười mỉm .

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai cha con , ba Đăng Khôi không phải một người thích áp đặt con cái . Thấy vậy ông liền hiểu ý đưa hiệu “ bảo con cứ ra ngoài nghe máy ” . Đăng Khôi cúi nhẹ đầu chào ra khỏi phòng làm việc .

“ Anh nghe ”

“ Anh có biết Ngọc Quỳnh thường đi đâu không ? ”

“ Sao , Quỳnh xảy ra chuyện gì à ”

“ Em sẽ nói anh sau , bây giờ cần phải tìm chị ấy trước đã . Lúc này em đuổi theo nhưng ra đến cửa lại mất dấu . Không biết chị ấy đi đâu nữa ”

“ Em đang ở đâu đó ? ”

“ Công ty Model nè anh . ”

“ Anh đến ngay ”

Cúp máy Đăng Khôi vội vội vàng vàng trở vào phòng làm việc lấy áo khoác rời khỏi công ty , chưa đầy 15 phút đã có mặt trước công ty Model. Trông thấy Hoàng Nhi đứng đấy liền chạy đến .

-Em về nhà đi , anh sẽ đi tìm Ngọc Quỳnh .

-Anh nhất định phải tìm ra cậu ấy , em phải đi gặp Uyển Nhi nói cho ra lẽ .

-Uyển Nhi ? – Đăng Khôi nhíu mày khi nhắc đến .

-Ừm , nói anh sau em đi đây .

-Cẩn thận .

Đăng Khôi dựa vào xe nhắm mắt suy tư điều gì đó rồi chợt đôi mắt mở sáng chạy một mạch vào công ty , cánh cửa lối thoát hiểm bị anh đá một cách không thương tiếc . Mồ hôi nhễ nhãi đua nhau mà đổ xuống trên khuôn mặt nhưng bản thân anh hoàn toàn không thấy mệt chỉ thấy lo .

Ngọc Quỳnh sợ nhất là cô đơn nhưng lại luôn chọn cách ở một mình và có lẽ giờ đây ngoài việc khóc nức lên thì cô chẳng biết làm gì hơn . Tầng 25 Đăng Khôi dừng lại cuối người vừa thở hổn hển vừa cười cong môi , cậu cười như vừa tìm thấy báu vật . Ngọc Quỳnh ngồi co rúm lại một chỗ cổ nghẹn tiếng khóc nhưng hình ảnh người con trai xuất hiện trước mặt cô như một lá chắn vững chắc , một người có bờ vai rộng rãi luôn ở sát bên cô vào những lúc như thế này .

-Đăng Khôi ! Huhu – Ngọc Quỳnh òa khóc úp mặt vào lòng Đăng Khôi .

-Không sao , không sao . Mình ở đây rồi , ở đây rồi ! – Đăng Khôi dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô mà dỗ dành .

-Huhu , huhu . Mình ghét Uyển Nhi , thật sự mình hận cậu ấy . Vì sao lại đối xử với mình như thế . huhu .

-Được rồi , được rồi cứ khóc đi , cậu cứ khóc đến khi nào muốn dừng thì hãy dừng .

-Huhu , huhu !

Đăng Khôi không phản kháng ngược lại còn ôm Ngọc Quỳnh trong lòng rất chặt , cứ để cô được khóc thoải mái như một đứa con nít mới lên ba bị cướp mất cây kẹo ngọt trên tay mà khóc không ngừng ...

“ Cốc cốc” – nó đứng ngoài gỗ cửa phòng Hoàng Nhi .

-Ai đấy , là anh hai thì khỏi cần nói nhiều ... đi đi . – lời nói đầy hờn dỗi của Hoàng Nhi vọng ra .

-Là mình , Minh Anh đây .

-Là cậu à , vào đi . – Hoàng Nhi lộ mặt rỏ buồn sau khi mở cửa .

-Cậu không sao chứ , sao mặt mày u ám thế kia .

-Nhắc lại chỉ thêm bực bội .

-Uyển Nhi chị ta lại làm gì à ? – nó đưa mắt do thám .

Hoàng Nhi ngồi thuật lại câu chuyện xảy ra cho nó nghe thái độ hiện giờ của Hoàng Nhi cũng không khác gì nó , nhưng chỉ có một điểm thật khó hiểu là nếu người chị ta báo oán thì chỉ có mỗi mình nó , nhắm vào nó là đủ rồi không phải sao . Có sao lại lôi kéo Ngọc Quỳnh vào câu chuyện này nữa , thật ra Uyển Nhi muốn như thế nào .

Các đốt tay vo tròn lại thành nắm đấm , Hoàng Nhi đập mạnh xuống nệm tỏ ra bực tức .

-À Minh Anh! – Hoàng Nhi bỗng sực nhớ điều gì đó định nói tiếp thì Hoàng Long bước vào chen ngang cuộc nói chuyện .

-Hoàng Nhi, Quốc Huy đến tìm em ...

-Biết rồi – Hoàng Nhi trả lời cộc lốc . - Minh Anh tối mình nói chuyện sau nhé , mình có hẹn với anh Quốc Huy rồi .

-ừm...

Hoàng Nhi vội rời đi không quên để lại cái lườm liếc đáng sợ cho anh , nó thấy vậy cũng đứng dậy trở về phòng đi ra đến cửa một bàn tay to lớn ập kéo nó lại .

-Em không có gì để nói với anh cả . – nó nói rồi rời bàn tay anh đang nắm bỏ đi thẳng , để lại anh đứng đó chỉ biết hướng mắt mà nhìn theo .

Trở về phòng nó nằm thụp mặt xuống gối , tự dưng có một cảm giác lạc lõng cứ bay lòng vòng xung quanh nó khó thở thật sự rất khó thở , nghĩ đến mọi chuyện không biết vì sao khóe mắt nó lại đọng nước chảy dài lăn trên đôi bờ má .

Sau trận khóc thật đã , giờ đây tâm trạng Ngọc Quỳnh cũng đã khuây khỏa hơn nhiều . cô ngồi trên thành sân thượng , tóc xõa buông thả theo gió bay phới môi cong cười mĩm . Ít ra bây giờ ở bên cạnh một người như thế cô cảm thấy ấm áp hơn giờ hết .

-Cậu làm gì trông yêu đời thế . – Đăng Khôi đưa cho Ngọc Quỳnh một cốc capuchino nóng hổi .

-Vẫn là cậu quan tâm mình nhất . – Ngọc Quỳnh cười mĩm .

-Cậu nói vậy nhỏ Hoàng Nhi sẽ khóc đấy. – Đăng Khôi cười trừ trả lời .

-Cậu định cho qua chuyện này thế sao ?

Ngọc Quỳnh uống một ngụm cà phê đôi mắt hướng ra phía xa xa ánh chiều tà :

-Có lẽ , ba mình nói đúng , mình nên tập trung vào một ngành kinh tế rồi sau này phụ giúp ba quản lí sự nghiệp thì có lẽ thích hợp hơn .

-Ngọc Quỳnh mà mình quen biết , dễ dàng từ bỏ như vậy sao . Chẳng phải cậu chẳng bao giờ để thua ai sao ?

-Mình ...!

Tiếng chuông điện thoại từ Đăng Khôi vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người , Đăng Khôi đưa tay ra hiệu “ im lặng” .

“ Alo. Tao nghe”

“ ... ”

“Sinh nhật Minh Anh à”

“ ... ”

“ Được rồi , tao sẽ cùng Ngọc Quỳnh đến sau” .

-Ngọc Quỳnh chúng ta đi thôi !

-Đi đâu ??

-Đi mua quà – Đăng Khôi nói rồi nắm tay Ngọc Quỳnh kéo đi .

Cùng Đăng Khôi tay trong tay đi cùng nhau như thế này khiến Ngọc Quỳnh càng muốn ở bên cạnh Đăng Khôi mà thôi , cô càng hi vọng rất nhiều , tuy bây giờ không biết Đăng Khôi đang dẫn cô đi đâu , mặc kệ cứ như này là đủ với cô ...

Đôi mắt mỗi một , nó ngủ đi lúc nào không hay cho đến khi tỉnh dậy thì một màu đen trước mặt . Đưa tay quờ quạng tìm điện thoại xem giờ , nó nín thở mừng mình ngồi dậy .

-mới đó 8 giờ tối rồi sao ? @@ - Nó trở mất thần thờ .

Lúi cúi đi bật đèn trong phòng , bụng đến giờ cũng âm ỉ gào thét cần thức ăn . Lạ kì thay nó mở cửa nhìn xuống nhà tối om , chỉ có ánh đèn đường hắt vào .

“ Ủa mọi người đi đâu hết rồi , để nhà cửa tối thế này” – nó gỡ đầu , rồi mon men mò theo lan can để xuống bếp kiểm chút gì đó mà lót dạ .

“ Happy birth day to you,

Happy birthday to you ,

Happy birthday , happy birthday ,

Happy birth day to you”

“ Bộp ... bộp...” tiếng đồng thanh vỗ tay vang lên cùng một nhóm người , người đi đầu cầm trên tay chiếc bánh gato có sẵn nến đang sáng lung linh . Nó bước từng đến , ánh sáng của nến dần dần hiện rõ khuôn mặt người con trai .

-Minh Anh , chúc mừng sinh nhật em – anh cong môi cười .

-Minh Anh chúc mừng sinh nhật cậu nha hihi / - Tá đa , chị Minh Anh sinh nhật vui vẻ – Hoàng Nhi cùng Zen chạy lại ôm nó chúc mừng .

Nó vẫn ngây người ra không hiểu gì hết , nhưng lại cảm thấy thật hạnh phúc và rất vui . Nhìn anh cầm bánh kem trên tay nó mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật nó , anh và mọi người làm nó bất ngờ quá xúc động không nói nên lời .

-Huhu , chắc xúc động khóc òa quá – Nó vờ thút thít .

-Khờ , lúc nào cũng mít ướt – anh xoa đầu nó .

-Ừa còn còn Uyển ...N .

Nó chưa kịp nói hết thì đã bị Hoàng Nhi lên tiếng cắt ngang .

-Thôi thôi , nín đi vào bàn ăn nè , mọi người đợi mình cậu lâu rồi đó – Hoàng Nhi tươi cười hí hửng trả lời

-Ừm ăn thôi , mình cũng đói quá trời .

-Chị lúc nào chẳng đói , every where! Ha ha . – Win trêu chọc nó .

Cả nhà được một phen ôm bụng cười không ngớt , còn nó thì mặt đỏ phừng phừng khi bị đứa em trai chọc đến quê . Nó nhìn xung quanh thấy thiếu ai liền lên tiếng hỏi .

-Ừa , anh Khôi và Ngọc Quỳnh không đến cùng mọi người à .

-Nó đang đi chở Ngọc Quỳnh sẽ đến mau thôi mà . – Quốc Huy trả lời .

Còn linh hơn bất cứ thứ gì , mới vừa nhắc tên thì hai nhân vật ai đã xuất hiện trước . Ngọc Quỳnh ôm một con gấu cực kì bự màu trắng bên cạnh , còn Đăng Khôi ôm thùng bia .

-Minh Anh mừng thọ em nè hihi – Ngọc Quỳnh đưa con gấu đến trước mặt nó .

-Ngọc Quỳnh cậu dám treo mình sao – nó lườm yêu một cái . - cảm ơn cậu nha bự quá à mình sẽ lấy nó gác chân khi ngủ ha ha .

-Cậu dám !

-Minh Anh , sinh nhật vui vẻ , chúc em giảm cân thành công .

-Đăng Khôi!Anh!. – lại rồi nó lại bị quê tập hai , đúng hơn sinh nhật này chủ yếu cơ hội để mọi người dìm hàng nó đây mà .

-Thôi vào tiệc đi , lâu lắm mới Đông đủ như thế này – Quốc Huy kêu gọi mọi người nhập tiệc .

Tiếng cười vang rộ khắp căn nhà , hết chén này đến chén nọ cười cười nói nói mọi khoảng cách đều thu hẹp lại gần sát nhau nhất . Chuyện buồn chuyện vui xem như bị chôn vùi hết , tuy rằng nó không được gần với gia đình của mình không được gặp ba mẹ , được ôm mẹ âu yếm trong vòng tay của ba . Nhưng ở đây có những người bạn như thế này đối với nó chính là một gia đình thứ hai của nó .

-Minh Anh , em cũng uống luôn đi . –Quốc Huy xuối .

-Thôi thôi , cho bọn mình xin cậu không nhớ lúc sinh nhật của Hoàng Long vừa rồi hay sao ...

Mọi người ngồi nhớ lại đêm hôm ấy

“ Ừc ừc ” – Đang uống bia , uống 100% trước các cặp mắt của mọi người .

-Ồ ! Hoàng Long , tôi nói cho anh biết anh là của tôi . Ngoài tôi ra thì cấm đứa con gái nào được phép nói YÊU anh nghe không hả . – Nó túm lấy cổ áo của Anh mà gằng từng chữ đe dọa , giọng nói say sưa .

-Còn nữa ... Ồ ... Anh đó ...Ồ

Nó chưa kịp nói hết thì làm ngay một bãi lên người anh , rồi lặn bụng ra sàn mà ngủ , đã thế miệng không ngừng lẩm bẩm “ Hoàng Long saranghe , Hoàng Long em yêu anh , em thích anh...” không ngừng .

-Ha ha , thật là khi tao nghĩ về ngày hôm đó tao không thể nào mà nhin cười được Long à . – Quốc Huy như được mùa vừa cười vừa chọc anh không ngừng.

-Còn nữa , còn nữa anh – Hoàng Nhi xoay sang nhìn Quốc Huy hí hửng .

-Anh nhớ cái vụ lúc mà anh hai bế cậu ấy vào nhà không . ha ha .

Cả bọn nhíu mày ngẫm nghĩ gì đó , còn anh thì mặt như ăn phải ớt đang tức giận nhưng không thể làm gì được . Nó ngồi đưa tay lên cắn hồi hộp mặt thộn ra cố nhớ hôm đó mình làm gì mà để bây giờ mọi người nhắc lại lại hào hứng như thế này .

-À là Minh Anh , cậu cưỡng hôn Hoàng Long đấy! Có nhớ không . – Ngọc Quỳnh nói một mạch .

-What / What? – nó và Win đồng thanh hô lên một tiếng.

-Đúng rồi , cưỡng hôn . Sao lại sơ ý quên điều này chứ . – Quốc Huy búng tay một cái .

-Nè , nè mọi người đừng có thấy em không nhớ gì lại chế linh tinh linh ta ra . – Nó xua tay phân bua . - Em không có làm như vậy đâu – nó lắc đầu lia lịa nhìn anh .

-Em không tin thì cứ hỏi thằng Long , nó bị cưỡng hôn mà . Chắc nó biết rõ lắm . – Đăng Khôi cũng hùa theo mà dìm nó .

-Không tệ ! – anh cong môi trả lời .

-HẢ . – nó há hốc mồm khi nghe anh nói thế . vậy là mọi chuyện đều là sự thật nó thấy xấu hổ úp mặt xuống bàn .

Thái độ nó vậy càng làm ọi người hào hứng mà cười không ngớt , anh đưa xoa mái tóc nó cứ tưởng sẽ đổ dành nó chữa ngượng hộ nào ngờ anh vừa vuốt tóc tay kia thì bùm miệng nín cười .

-Mọi người chọc em hoài hà , không uống nữa . Em đi ngủ đây 11 giờ rồi mai đi học nữa . – nó nói rồi ba chân bốn cẳng lật đật chạy lên phòng để che đi sự ngượng ngùng của mình .

“ ha ha ha ” lên tới phòng rồi nó vẫn nghe thấy tiếng cười của mọi người ở dưới nhà ...

Khép nhẹ cánh cửa , nó thở nhẹ một cái như trút đi mọi muộn phiền hôm nay phải trải , đã lâu rồi nó mới cảm thấy ấm áp như bây giờ .

136. Chương 67 : Cô! Hết Cơ Hội Rồi .

Trời trở khuya đèn đường hiu hắt , nó đứng nơi ban công phòng mình đôi mắt ngẫm nghĩ suy nghĩ vu vơ , rồi đôi môi khẽ cười nhẹ . Không hiểu mọi chuyện là như thế nào , ban ngày thì cãi nhau âm ỉ đến đêm thì lại cho nó món quà bất ngờ thế này muốn ghét anh cũng không xong .

-Chưa chịu đi ngủ à .

Hoàng Long khoát lên người nó chiếc áo len mỏng từ phía sau , ôm lấy nó dịu dàng hôn lên mái tóc mùi thơm nhẹ nhàng bay thoang thoảng qua cánh mũi . Cảm giác âu yếm nuông chiều như thế này thật là thoải mái hạnh phúc vô cùng .

-Long , cảm ơn anh nhiều – nó nép vào lòng anh thỏ thẻ .

-Ngốc! Đáng ra anh phải xin lỗi e mới phải.

-Không cần đâu , em hiểu mà . Em không trách chị ấy – nó quay người lại phía anh ngẩn đầu nhìn lên bằng đôi mắt đen láy long lanh .

-Anh làm phẫu thuật nhé .

-Chuyện này ...

Nó suy nghĩ rất là nhiều rồi , lần này nhất định nó không để cho anh có quyền được lựa chọn hay từ chối yêu cầu của nó nữa nhanh chóng nó lên tiếng cắt ngang .

-Đây là yêu cầu đầu tiên em muốn anh làm cho em được chứ .

-Ừm , anh sẽ làm .

Kéo nó lại gần thêm chút nữa , anh ôm chặt lấy nó . Giờ đây căn phòng bé nhỏ trở thành thế giới to lớn chỉ có hai người đang say đắm trong hương men của tình yêu .

Chẳng biết suy nghĩ như thế nào nó chợt nảy ra ý định rủ anh cùng ngắm bình minh lên . Phòng của nó đang ở đích thị là một nơi như vậy nơi dễ dàng đón anh bình minh đầu tiên trong ngày . Tất nhiên anh chẳng thể từ chối , vì thế giới của anh bây giờ không có bình minh nào ngoài nó mặc dù điều đó nó chắc hẳn vẫn chưa biết được .

-Minh Anh!

-Hửm?

-Từ khi trước đến bây giờ anh ghét bình minh lắm .

-Ủa tại sao ? – nó trở mắt xoay mặt qua anh .

-Đừng nhìn anh bằng cái kiểu khờ khạo như vậy . – anh xoay đầu nó về hướng như cũ rồi giọng trầm lại nó tiếp- anh thích hoàng hôn hơn và cũng có một lần anh từng ước sẽ cùng em ngồi ngắm chiều tà .

-Mai chúng ta đi luôn nhé . Anh đừng lo em sẽ luôn... – nó nhanh nhẩu trả lời . Chưa kịp nói thêm ngón tay của anh đã đưa lên khóa môi nó lại .

-Anh sợ bình minh , mỗi lúc nó đến là anh lại hoạt động như cái máy không ngừng nghĩ , vì gia đình , vì công ty nhiều việc khác chẳng lúc nào được nghỉ ngơi .

-Nhưng giờ đây khi thời gian không còn bao lâu nữa anh mới nhận ra mình muốn sự bận rộn đó đến chừng nào , anh muốn cùng em ngắm bình minh mỗi ngày . – đôi mắt Hoàng Long trở nên u tối .

-Hoàng Long , đừng nói nữa tất cả sẽ qua hết . Em sẽ cùng anh ngắm tất cả ...chúng ta sẽ cùng ngắm bình minh lẫn hoàng hôn ...cùng nhau ęc chứ .

Hoàng Long bất ngờ đeo lên cổ nó một sợi dây mỏng kim loại sáng chói , nó chợt khựng lại cuống họng như bị ai đó bóp nghẹn lại không thốt được lên lời đôi mắt cứ trần trần mở thật to nhìn anh .

-Hoàng Long , đây là ...

Tuy anh không nói gì nhưng khi nó thấy mặt sợi dây là quả cầu nhỏ nó chợt nhớ ra được đây chính là sợi dây chuyền HOPE lần trước khi nó đến tổng công ty và trưng bày trong tủ kính .

-Em Yêu Anh . – Nó vòng tay ôm chặt lấy anh mỉm cười hạnh phúc .

Anh vẫn không nói gì chỉ cười ra thành tiếng khi thấy thái độ ngây ngô của nó . Sát lại gần anh hôn lên môi nó nhẹ nhàng tình cảm sâu lắng giữa đêm khuya thanh tịch ...

Ánh nắng ban trưa rọi vào phòng cửa mình nó thức giấc , mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ cũng 11 giờ , hôm qua ngồi tâm sự với anh đến ba bốn giờ sáng ngủ lúc nào cũng không hay .

“ Chắc anh ấy bế mình vào phòng”

Nó cười mỉm nghĩ ngợi rồi mau chóng đi làm công tác cá nhân để chuẩn bị đến trường , bước xuống nhà cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là Uyển Nhi ngồi đây cùng dùng bữa với mọi người . Trên khuôn mặt Hoàng Nhi tỏ rõ thái độ không khí có vẻ đang bị trùng xuống .

Nó hơi nhíu mày , nhưng rồi nhớ lại những lời anh nói tối qua nên cũng bình thường lướt qua . Đúng lúc chuông reo có cuộc gọi từ Thế Hiển gọi đến , không một chút suy nghĩ nhiều nó gật đầu ra vẻ đồng ý , khoảng cách từ bàn ăn đến chỗ nó đứng cũng không xa không quá khó để biết chuyện gì đang xảy ra .

-Em ăn xong rồi! – Hoàng Nhi thấy cơm không ngon đành dừng đĩa trước .

Thái độ Hoàng Long vẫn đứng đưng như không có gì nhưng đó chỉ che mắt được một số người , còn với Uyển Nhi một người tinh tế như cô thì thể dễ dàng thấy được anh đang khó chịu như thế nào .

-Hoàng Long , anh không sao chứ ?

-Không sao! Khi nào em bay ?

-Chiều nay 3 giờ . Hôm nay anh lên trường mà để em tự ra sân bay cũng được .

-Không sao, để anh tiễn em .

-Ừm .

Mặt dầu Uyển Nhi thừa biết , anh bên cô như một cái xác không hồn . Biết rõ là anh đang quan tâm cô vì trách nhiệm , nhưng vì nỗi hận kia mà cô không buông bỏ xuống được cứ giả vờ như không . Sao cũng được , miễn là con gái của người đàn bà hại mẹ cô ra nông nỗi như ngày hôm nay không hạnh phúc là được rồi.

Nắng trưa gay gắt , ra đến đầu đường lại thấy Thế Hiển , mặc nguyên cây màu đen càng làm nó có cảm giác như đổ lửa .

-Ê , bộ 12 là không mặt đồng phục à

-Con nhỏ này , mỗi lần phát âm không có gì hay hơn à ?

-Hay hơn ? – nó lườm .

-Chẳng hạn , Thế Hiển . Cả tuần không gặp anh rồi nhớ quá .

-Có ầm ầm rồi nè – nó đưa tay lên trán hấn đo nhiệt

-Thôi dẹp đi , lẹ trẻ học rồi bảo thiếu gia hại cô . – hấn hất tay nó ra rồi hếch mặt đưa hiệu lên xe.

Chiếc xe bon bon trên đường chưa đầy 15 phút đã đến trường có vẻ một năm học mới sẽ là một khởi đầu mới đến với nó , hấn đã đi đến bãi giữ xe nó đành đứng chờ lái điện thoại ra mà vọc vạch . Đang mãi mê với cái candy crush thì khắc tinh đi đến từ bao giờ không hay , cố tình đụng trúng nó đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất .

-Còn mặt dày đến trường hay sao , tưởng đi vào xó nào rồi chứ . – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh .

-Xin lỗi đi!

-Ây dô! Bữa nay có người bảo tao xin lỗi kia ha ha – Ngọc Huyền đưa tay che miệng làm bộ cười nhìn đám nữ sinh đi cùng lên giọng đá đều .

Chuyện cũ nó không tính , cho nên bây giờ nó cũng chẳng rãnh đi tiếp chuyện với loại người như thế này . Không thèm đếm xỉa nó cuối người nhặt điện thoại , chỉ còn cách vài cm thì chiếc điện thoại bị văng ra “ crack” một tiếng vỡ nhẹ vang lên .

Đến giờ nó không thể nào mà nhịn thêm được nữa , đôi mắt lạnh lùng nó nhìn Ngọc Huyền khiến ả phải lạnh tê cả người , lùi về sau vài bước . Nó túm lấy cổ áo Ngọc Huyền xách lên .

-Xin lỗi mau! – nó nghiêng từng chữ .

-Mà.y...mày.. dám , mày là tha gì mà bắt bốn tiểu thư phải xin lỗi chứ – Ngọc Huyền lấp bắp rồi cố bình tĩnh đáp lại .

-Chuyện lần trước tôi chưa tính , cô lại muốn gây sự với tôi sao ?

-Ha ha , gây sự ư . Mày! Tao muốn đánh mày , hành hạ mày lúc nào thì tao làm lúc đó . Mày nghĩ mà là ai trong cái trường này , kẻ ngu ngốc như mày thì làm được gì tao ? – Ngọc Huyền đẩy nó ra để thoát khỏi sự khống chế .

-Còn nữa , chẳng lẽ mày muốn cả trường này biết , mày bị bọn thằng Lý “ CHƠI” trong rừng sao , một chuyện tình lãng mạng đấy . – Ngọc Huyền áp sát thở thở bên tai nó .

“ Chát” nó không ngại gì mà ban cho Ngọc Huyền một bạt tai dùng với sức lực mạnh nhất .

-Trước khi ngủ dậy , cũng phải biết đánh răng chứ .

Ánh mắt của nó trở nên căm phẫn nhìn Ngọc Huyền , trên trán ả tự dưng mồ hôi đua nhau mà đổ ra , miệng ú ớ đôi hàng mày nhíu lại một tay ôm lấy mặt . Thật sự việc phải bắt buộc tiếp xúc với một đứa con gái như Ngọc Huyền nó cảm thấy như đang tự tát vào mặt mình .

-Chỉ cần chị đỡ trò một lần nữa , tôi chắc chắn! Chị sẽ học trường khác .

Nó đẩy Ngọc Huyền ra đi đến nhật diện thoại , nhưng Ngọc Huyền nào bỏ qua một cách dễ dàng như vậy . Nóng giận lên đến tột độ , cô ta nhíu mày ra hiệu cho bọn con gái đi cùng đánh hội đồng nó . Trong lúc nó không chú ý Ngọc Huyền chạy lại túm lấy tóc nó giật ngược ra sau , quá bất ngờ tay còn đang chơi với chưa đụng đến được chiếc điện thoại đang nằm dưới đất nó mất đà ngã nhào ra .

Bọn người kia thấy Ngọc Huyền đã chủ động ra liền hòa theo ập tới , nếu ai dám không nhào vào hội đồng thì có lẽ cũng không sống yên ổn trong cái trường này nên đành mắt nhắm mắt mở kéo đến chỗ nó . Bọn người hòa vào chỉ cách nó chỉ vài bước nữa thôi là nó sẽ ra tương , nào ngờ một cú đập thật mạnh bay thẳng vào cô gái đứng bên phải Ngọc Huyền làm cả bọn té ngã ra cùng một lúc .

-Dám đụng vào người của tôi hay sao – vẻ mặt lạnh lùng , lời nói thốt ra tuy nhẹ nhàng nhưng đủ làm đối phương nhưng có dao kề ngay cổ .

Cả đám luống cuống quỳ xuống mặt không dám ngó , miệng lẩm bẩm “ bọn em sai rồi , bọn em sai rồi” . Ngọc Huyền đứng chết trân như pho tượng mặt tái lại ...

Thế Hiển phủi tay , đi đến nhật diện thoại và đỡ nó dậy , thấy Thế Hiển còn tức giận định làm gì đó với Ngọc Huyền nó dùng sức nín hấn lại . Hấn chau mày nhìn nó khó hiểu như chỉ thấy cử chỉ lắc đầu của nó đáp lại nên hấn đành thôi , “hừ” nhẹ bỏ đi mặt xác bọn nhoi nhoi phía sau , nó cũng bước theo sau nhưng bị bàn tay bé nhỏ kéo lại , nó đứng lại một chút ánh mắt của đối phương rưng rưng đọng nước nhìn nó như muốn nói điều gì đó , thật thảm thương .

Nó gỡ bàn tay ấy ra lạnh tanh buông ngắn gọn một câu “ Cô hết cơ hội rồi” không một chút cảm xúc thẳng một đường , Ngọc Huyền sững sốt lần này cô ta thua nó thật rồi và rồi chuyện này Thế Hiển sẽ nhất định không bỏ qua . Bản Thân Ngọc Huyền ngồi thụp xuống đất .

Đang ăn trưa cùng với Uyên Nhi anh nhận được cuộc gọi từ bọn thằng Chương (đàn em trong trường) báo tin về vụ đánh nhau khi nãy mặt đỏ phừng tay đập mạnh xuống bàn quơ đại chiếc áo khoát vội vàng bỏ .

Uyên Nhi như giận sôi cả người lên người duy nhất làm anh bỏ tất cả không một chút suy nghĩ như thế chỉ có một lí do là vì Minh Anh mà thôi , càng bức hơn là bây giờ ngoài tức giận nhưng chẳng làm được gì “ Minh Anh , xem ra tôi cần nặng tay hơn với cô rồi”

Đến trường anh như một tên điên chạy khắp nơi tìm nó , chợt hình ảnh nhỏ nhỏ bé bé đập vào mắt anh khi đang đứng khuôn viên Khu B liền chạy nhào tới như bắt được vàng .

-Minh Anh , em có làm sao không . – anh ồm ồm lấy nó vào lòng không để ý rằng bên cạnh hắn đang đứng đó nhìn .

-Em...em...không sao – nó hơi ngạc nhiên vì sự lo lắng cuồng cuồng lên của anh .

-Trông ngứa mắt quá , điện thoại nè con lợn . Thiếu gia đây không rảnh xem phim hàn quốc HD như thế này .

Đến lúc này anh mới phát hiện có sự xuất hiện của tên kia , hơi nhú mày khó chịu một chút . Thế Hiển ném nhẹ điện thoại vào người nó rồi quay lưng bỏ đi .

-THẾ HIỂN CẢM ƠN NHA! – nó hét lớn với theo , hắn chỉ đưa tay vẫy vẫy như không có gì rồi biến mất .

Liếc sang nhìn anh nó bùm miệng cười tùm tùm vì thái độ của anh , dường như bị anh phát hiện ra nó đang cười anh , khuôn mặt anh liền trở lại lạnh như tảng băng nghiêm nghị mà nhìn nó .

-Thôi mà ông già , anh dắt em xuống canteen ăn gì đi , đói lắm đó . – nó nũng nịu .

-Ừm .

Nó hiểu anh không giận nó , nhưng đang lo lắng cho nó nên mới có thái độ như vậy , lấy tay đưa lên hai bên môi anh tạo thành nụ cười trên mặt anh , rồi nhìn anh cười đến tít cả mắt . Trước biểu cảm của nó như vậy anh cuối đầu xuống sát bên tai nó nói nhỏ .

-Em mà cứ như vậy , tôi không đảm bảo là sẽ xảy ra chuyện gì đâu . – anh nhếch môi cười ma mãnh .

Câu nói vừa kết thúc cả khuôn mặt nó đỏ phừng phực lên , ái ngại . Anh nhưng bắt trúng tim nó cười ha hả sáng khoái .

-Anh ! Anh dám chọc em ư .

Cả hai đang cười nói thì chuông điện thoại vang lên , anh cầm điện thoại trên nhìn nó , cũng thừa biết là của ai nên nó gật nhẹ đầu .

“ anh nghe”

“ ... ”

“ ừ anh sẽ đến ngay”

“ ... ”

“ gặp lại sau”

Thấy anh tắt máy nó liền mỉm cười chạy đến .

-Anh bận công chuyện thì đi đi , tối chúng ta ăn tối sau .

-Anh...

-Vậy nha , em lên lớp đây trễ rồi á . – nó nhướn chân hôn lên má anh một cái rồi quay đầu bỏ chạy , lên tới nửa cầu thang không quên quay lại nháy mắt tinh nghịch rồi khuất bóng .

—

“ Cốc , cốc” – Hoàng Long đứng trước phòng Hiệu Trưởng gõ cửa

-Mời vào .

-Chào thầy , chuyện Ngọc Huyền và Thi Thi thầy giải quyết sao rồi .

-Sáng nay phụ huynh của em Thi Thi đã đến trường rút hồ sơ , tôi cũng nể mặt ba mẹ cháu ấy là Hội Trưởng phụ huynh nên không muốn làm lớn chuyện . – ông Hiệu Trưởng vừa cười vừa có chút lo lắng nói .

-Còn Phan Ngọc Huyền?

-Lúc nãy , Phan lão gia có điện thoại cho tôi thành ra tôi...- ông thầy Hiệu Trưởng hơi ấp úng .

-Chuyện lần này một là cô ta bị đuổi hay là thầy được về hưu . – Anh nói chắc nịch .

-Về phần Phan lão gia cứ để gia đình chúng tôi giải quyết , thấy không cần lo lắng .

-Vâng , thiếu gia . – ông hiệu trưởng nghe được câu trả lời phần nào bớt lo lắng , dù gì ông ta cũng chỉ là một hiệu trưởng bé nhỏ ... dặt tội với bên nào cũng sẽ không ổn .

Hoàng Long không nói gì thêm chào Thầy Hiệu Trưởng rồi rời khỏi trường ...

Nó vừa vào lớp là nguyên một đồng hỗn độn nhao nhao ồ ập đến chỗ nó hỏi đủ mọi thứ .

“ Minh Anh , bạn có sao không / Minh Anh , tui nghe nói bà bị đàn chị đánh nữa ư?”

“ Minh Anh , chuyện trong rừng là sao / không sao , mọi thứ đều có thể bắt đầu lại mà , bà đừng buồn”

-Trời ơi! Mấy người để cậu ấy thở đã chứ ! – Hoàng Nhi phát câu quát lên .

-Từ từ , bình tĩnh – nó cười hì hì xoa dịu cơn núi lửa của Hoàng Nhi .

-Mọi người mình không sao , thật ra hôm cấm trại mình bị ngộ độc thức ăn nên vào trong giải quyết thôi chứ có gì đâu . Và sau đó bị ngứa nên được cứu nhập viện thế thôi hết rồi á .Cảm ơn mọi người lo lắng .

-Vậy vậy , những gì chị Ngọc Huyền nó là tung tin đồn thôi sao ? – đám học sinh nhốn nháo .

-Thì trước giờ mấy người có thấy Ngọc Huyền yêu thương Minh Anh bao giờ chưa , mà đi tin lời của chị ta . – Hoàng Nhi lên tiếng phân bua .

-Ồ ! – cả đám đồng thanh rồi giải tán bàn ai về bàn nấy .

Cuối cùng nó cũng được thở một cách nhẹ nhõm , ngược mắt nhìn lớp học một chút nó xoay sang Hoàng Nhi mà thở dài .

-Chuyện gì mà cậu lại thở dài thế .

-Nghĩ tới việc phải học chung lớp với Thi Thi mình lại thấy chán . không ngờ .

-Cậu khéo lo quá Minh Anh , mình nghe Thi Thi bị đuổi học rồi – Thanh Thúy ngồi bàn trên quay xuống nói .

-Ủa – mắt nó trở lên @@

-Minh Anh cậu chưa biết gì à , Thi Thi bị anh hai cho out rồi . – Hoàng Nhi trả lời băng quơ .

-Sao sao , mình phải đi ngăn chặn – nó đứng dậy định đi thì bị Hoàng Nhi kéo lại .

-Thôi bạn thôi ơi , Thi Thi nó hại cậu hết lần này đến lần khác mà vẫn bỏ qua sao?

-Nhưng mà mình vẫn không sao mà , làm như vậy thì ác quá không?

-Không? – Thanh Thúy và Hoàng Nhi đồng thanh .

Tuy lời nói của Hoàng Nhi không sai như trong lòng nó tự dưng lại thấy áy náy với Thi Thi , làm như vậy liệu có nặng tay quá không . Rồi mọi người lại nghĩ nó dựa Hoàng Long mà làm loạn ... hư hao danh tiếng của anh thì sao .

Tiếng chuông vào lớp vang lên kết thúc cuộc nói chuyện của nó và Hoàng Nhi . Nó tặc lưỡi mặc kệ dấu sao tới đâu hay tới đó , tốt nhất không nên nghĩ nhiều chỉ thêm đau đầu mà thôi .

137. Chương 67 : Cô! Hết Cơ Hội Rồi .

Trời trở khuya đèn đường hiu hắt , nó đứng nơi ban công phòng mình đôi mắt ngấm ngĩa suy nghĩ vu vơ , rồi đôi môi khẽ cười nhẹ . Không hiểu mọi chuyện là như thế nào , ban ngày thì cãi nhau âm ỉ đêm đến thì lại cho nó món quà bất ngờ thế này muốn ghét anh cũng không xong .

-Chưa chịu đi ngủ à .

Hoàng Long khoát lên người nó chiếc áo len mỏng từ phía sau , ôm lấy nó dịu dàng hôn lên mái tóc mùi thơm nhẹ nhàng bay thoang thoảng qua cánh mũi . Cảm giác âu yếm nuông chiều như thế này thật là thoải mái hạnh phúc vô cùng .

-Long , cảm ơn anh nhiều – nó nép vào lòng anh thỏ thẻ .

-Ngốc! Đáng ra anh phải xin lỗi e mới phải.

-Không cần đâu , em hiểu mà . Em không trách chị ấy – nó quay người lại phía anh ngẩn đầu nhìn lên bằng đôi mắt đen láy long lanh .

-Anh làm phẫu thuật nhé .

-Chuyện này ...

Nó suy nghĩ rất là nhiều rồi , lần này nhất định nó không để cho anh có quyền được lựa chọn hay từ chối yêu cầu của nó nữa nhanh chóng nó lên tiếng cắt ngang .

-Đây là yêu cầu đầu tiên em muốn anh làm cho em được chứ .

-Ừm , anh sẽ làm .

Kéo nó lại gần thêm chút nữa , anh ôm chặt lấy nó . Giờ đây căn phòng bé nhỏ trở thành thế giới to lớn chỉ có hai người đang say đắm trong hương men của tình yêu .

Chẳng biết suy nghĩ như thế nào nó chợt nảy ra ý định rủ anh cùng ngắm bình minh lên . Phòng của nó đang ở đích thị là một nơi như vậy nơi dễ dàng đón anh bình minh đầu tiên trong ngày . Tất nhiên anh chẳng thể từ chối , vì thế giới của anh bây giờ không có bình minh nào ngoài nó mặc dù điều đó nó chắc hẳn vẫn chưa biết được .

-Minh Anh!

-Hửm?

-Từ khi trước đến bây giờ anh ghét bình minh lắm .

-Ủa tại sao ? – nó trở mắt xoay mặt qua anh .

-Đừng nhìn anh bằng cái kiểu khờ khạo như vậy . – anh xoay đầu nó về hướng như cũ rồi giọng trầm lại nó tiếp- anh thích hoàng hôn hơn và cũng có một lần anh từng ước sẽ cùng em ngồi ngắm chiều tà .

-Mai chúng ta đi luôn nhé . Anh đừng lo em sẽ luôn... – nó nhanh nhẩu trả lời . Chưa kịp nói thêm ngón tay của anh đã đưa lên khóa môi nó lại .

-Anh sợ bình minh , mỗi lúc nó đến là anh lại hoạt động như cái máy không ngừng nghĩ , vì gia đình , vì công ty nhiều việc khác chẳng lúc nào được nghỉ ngơi .

-Nhưng giờ đây khi thời gian không còn bao lâu nữa anh mới nhận ra mình muốn sự bận rộn đó đến chừng nào , anh muốn cùng em ngắm bình minh mỗi ngày . – đôi mắt Hoàng Long trở nên u tối .

-Hoàng Long , đừng nói nữa tất cả sẽ qua hết . Em sẽ cùng anh ngắm tất cả ...chúng ta sẽ cùng ngắm bình minh lẫn hoàng hôn ...cùng nhau ęc chứ .

Hoàng Long bất ngờ đeo lên cổ nó một sợi dây mỏng kim loại sáng chói , nó chợt khựng lại cuống họng như bị ai đó bóp nghẹn lại không thốt được lên lời đôi mắt cứ trần trần mở thật to nhìn anh .

-Hoàng Long , đây là ...

Tuy anh không nói gì nhưng khi nó thấy mặt sợi dây là quả cầu nhỏ nó chợt nhớ ra được đây chính là sợi dây chuyền HOPE lần trước khi nó đến tổng công ty và trưng bày trong tủ kính .

-Em Yêu Anh . – Nó vòng tay ôm chặt lấy anh mỉm cười hạnh phúc .

Anh vẫn không nói gì chỉ cười ra thành tiếng khi thấy thái độ ngây ngô của nó . Sát lại gần anh hôn lên môi nó nhẹ nhàng tình cảm sâu lắng giữa đêm khuya thanh tịch ...

Ánh nắng ban trưa rọi vào phòng cửa mình nó thức giấc , mắt nhắm mắt mở nhìn đồng hồ cũng 11 giờ , hôm qua ngồi tâm sự với anh đến ba bốn giờ sáng ngủ lúc nào cũng không hay .

“ Chắc anh ấy bế mình vào phòng”

Nó cười mỉm nghĩ ngợi rồi mau chóng đi làm công tác cá nhân để chuẩn bị đến trường , bước xuống nhà cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt là Uyển Nhi ngồi đây cùng dùng bữa với mọi người . Trên khuôn mặt Hoàng Nhi tỏ rõ thái độ không khí có vẻ đang bị trùng xuống .

Nó hơi nhíu mày , nhưng rồi nhớ lại những lời anh nói tối qua nên cũng bình thường lướt qua . Đúng lúc chuông reo có cuộc gọi từ Thế Hiển gọi đến , không một chút suy nghĩ nhiều nó gật đầu ra vẻ đồng ý , khoảng cách từ bàn ăn đến chỗ nó đứng cũng không xa không quá khó để biết chuyện gì đang xảy ra .

-Em ăn xong rồi! – Hoàng Nhi thấy cơm không ngon đành dừng đĩa trước .

Thái độ Hoàng Long vẫn đứng đưng như không có gì nhưng đó chỉ che mắt được một số người , còn với Uyển Nhi một người tinh tế như cô thì thể dễ dàng thấy được anh đang khó chịu như thế nào .

-Hoàng Long , anh không sao chứ ?

-Không sao! Khi nào em bay ?

-Chiều nay 3 giờ . Hôm nay anh lên trường mà để em tự ra sân bay cũng được .

-Không sao, để anh tiễn em .

-Ừm .

Mặt dầu Uyển Nhi thừa biết , anh bên cô như một cái xác không hồn . Biết rõ là anh đang quan tâm cô vì trách nhiệm , nhưng vì nỗi hận kia mà cô không buông bỏ xuống được cứ giả vờ như không . Sao cũng được , miễn là con gái của người đàn bà hại mẹ cô ra nông nỗi như ngày hôm nay không hạnh phúc là được rồi.

Nắng trưa gay gắt , ra đến đầu đường lại thấy Thế Hiển , mặc nguyên cây màu đen càng làm nó có cảm giác như đổ lửa .

-Ê , bộ 12 là không mặt đồng phục à

-Con nhỏ này , mỗi lần phát âm không có gì hay hơn à ?

-Hay hơn ? – nó lườm .

-Chẳng hạn , Thế Hiển . Cả tuần không gặp anh rồi nhớ quá .

-Có ầm ầm rồi nè – nó đưa tay lên trán hấn đo nhiệt

-Thôi dẹp đi , lẹ trẻ học rồi bảo thiếu gia hại cô . – hấn hất tay nó ra rồi hếch mặt đưa hiệu lên xe.

Chiếc xe bon bon trên đường chưa đầy 15 phút đã đến trường có vẻ một năm học mới sẽ là một khởi đầu mới đến với nó , hấn đã đi đến bãi giữ xe nó đành đứng chờ lái điện thoại ra mà vọc vạch . Đang mãi mê với cái candy crush thì khắc tinh đi đến từ bao giờ không hay , cổ tình đụng trúng nó đánh rơi chiếc điện thoại xuống đất .

-Còn mặt dày đến trường hay sao , tưởng đi vào xó nào rồi chứ . – Ngọc Huyền nhếch môi khinh khỉnh .

-Xin lỗi đi!

-Ây dô! Bữa nay có người bảo tao xin lỗi kia ha ha – Ngọc Huyền đưa tay che miệng làm bộ cười nhìn đám nữ sinh đi cùng lên giọng đá đều .

Chuyện cũ nó không tính , cho nên bây giờ nó cũng chẳng rãnh đi tiếp chuyện với loại người như thế này . Không thèm đếm xỉa nó cuối người nhặt điện thoại , chỉ còn cách vài cm thì chiếc điện thoại bị văng ra “ crack” một tiếng vỡ nhẹ vang lên .

Đến giờ nó không thể nào mà nhịn thêm được nữa , đôi mắt lạnh lùng nó nhìn Ngọc Huyền khiến ả phải lạnh tê cả người , lùi về sau vài bước . Nó túm lấy cổ áo Ngọc Huyền xách lên .

-Xin lỗi mau! – nó nghiêng từng chữ .

-Mà.y...mày.. dám , mày là tha gì mà bắt bốn tiểu thư phải xin lỗi chứ – Ngọc Huyền lấp bắp rồi cố bình tĩnh đáp lại .

-Chuyện lần trước tôi chưa tính , cô lại muốn gây sự với tôi sao ?

-Ha ha , gây sự ư . Mày! Tao muốn đánh mày , hành hạ mày lúc nào thì tao làm lúc đó . Mày nghĩ mà là ai trong cái trường này , kẻ ngu ngốc như mày thì làm được gì tao ? – Ngọc Huyền đẩy nó ra để thoát khỏi sự khống chế .

-Còn nữa , chẳng lẽ mày muốn cả trường này biết , mày bị bọn thằng Lý “ CHƠI” trong rừng sao , một chuyện tình lãng mạng đấy . – Ngọc Huyền áp sát thở thở bên tai nó .

“ Chát” nó không ngại gì mà ban cho Ngọc Huyền một bạt tai dùng với sức lực mạnh nhất .

-Trước khi ngủ dậy , cũng phải biết đánh răng chứ .

Ánh mắt của nó trở nên căm phẫn nhìn Ngọc Huyền , trên trán ả tự dưng mồ hôi đua nhau mà đổ ra , miệng ú ớ đôi hàng mày nhíu lại một tay ôm lấy mặt . Thật sự việc phải bắt buộc tiếp xúc với một đứa con gái như Ngọc Huyền nó cảm thấy như đang tự tát vào mặt mình .

-Chỉ cần chị đỡ trò một lần nữa , tôi chắc chắn! Chị sẽ học trường khác .

Nó đẩy Ngọc Huyền ra đi đến nhật diện thoại , nhưng Ngọc Huyền nào bỏ qua một cách dễ dàng như vậy . Nóng giận lên đến tột độ , cô ta nhíu mày ra hiệu cho bọn con gái đi cùng đánh hội đồng nó . Trong lúc nó không chú ý Ngọc Huyền chạy lại túm lấy tóc nó giật ngược ra sau , quá bất ngờ tay còn đang chơi với chưa đụng đến được chiếc điện thoại đang nằm dưới đất nó mất đà ngã nhào ra .

Bọn người kia thấy Ngọc Huyền đã chủ động ra liền hòa theo ập tới , nếu ai dám không nhào vào hội đồng thì có lẽ cũng không sống yên ổn trong cái trường này nên đành mắt nhắm mắt mở kéo đến chỗ nó . Bọn người hòa vào chỉ cách nó chỉ vài bước nữa thôi là nó sẽ ra tương , nào ngờ một cú đập thật mạnh bay thẳng vào cô gái đứng bên phải Ngọc Huyền làm cả bọn té ngã ra cùng một lúc .

-Dám đụng vào người của tôi hay sao – vẻ mặt lạnh lùng , lời nói thốt ra tuy nhẹ nhàng nhưng đủ làm đối phương nhưng có dao kề ngay cổ .

Cả đám luống cuống quỳ xuống mặt không dám ngó , miệng lẩm bẩm “ bọn em sai rồi , bọn em sai rồi” . Ngọc Huyền đứng chết trân như pho tượng mặt tái lại ...

Thế Hiển phủi tay , đi đến nhật diện thoại và đỡ nó dậy , thấy Thế Hiển còn tức giận định làm gì đó với Ngọc Huyền nó dùng sức nín hấn lại . Hấn chau mày nhìn nó khó hiểu như chỉ thấy cử chỉ lắc đầu của nó đáp lại nên hấn đành thôi , “hừ” nhẹ bỏ đi mặt xác bọn nhoi nhoi phía sau , nó cũng bước theo sau nhưng bị bàn tay bé nhỏ kéo lại , nó đứng lại một chút ánh mắt của đối phương rưng rưng đọng nước nhìn nó như muốn nói điều gì đó , thật thảm thương .

Nó gỡ bàn tay ấy ra lạnh tanh buông ngắn gọn một câu “ Cô hết cơ hội rồi” không một chút cảm xúc thẳng một đường , Ngọc Huyền sững sốt lần này cô ta thua nó thật rồi và rồi chuyện này Thế Hiển sẽ nhất định không bỏ qua . Bản Thân Ngọc Huyền ngồi thụp xuống đất .

Đang ăn trưa cùng với Uyên Nhi anh nhận được cuộc gọi từ bọn thằng Chương (đàn em trong trường) báo tin về vụ đánh nhau khi nãy mặt đỏ phừng tay đập mạnh xuống bàn quơ đại chiếc áo khoát vội vàng bỏ .

Uyên Nhi như giận sôi cả người lên người duy nhất làm anh bỏ tất cả không một chút suy nghĩ như thế chỉ có một lí do là vì Minh Anh mà thôi , càng bức hơn là bây giờ ngoài tức giận nhưng chẳng làm được gì “ Minh Anh , xem ra tôi cần nặng tay hơn với cô rồi”

Đến trường anh như một tên điên chạy khắp nơi tìm nó , chợt hình ảnh nhỏ nhỏ bé bé đập vào mắt anh khi đang đứng khuôn viên Khu B liền chạy nhào tới như bắt được vàng .

-Minh Anh , em có làm sao không . – anh ồm ồm lấy nó vào lòng không để ý rằng bên cạnh hắn đang đứng đó nhìn .

-Em...em...không sao – nó hơi ngạc nhiên vì sự lo lắng cuồng cuồng lên của anh .

-Trông ngứa mắt quá , điện thoại nè con lợn . Thiếu gia đây không rảnh xem phim hàn quốc HD như thế này .

Đến lúc này anh mới phát hiện có sự xuất hiện của tên kia , hơi nhú mào khó chịu một chút . Thế Hiển ném nhẹ điện thoại vào người nó rồi quay lưng bỏ đi .

-THẾ HIỂN CẢM ƠN NHA! – nó hét lớn với theo , hắn chỉ đưa tay vẫy vẫy như không có gì rồi biến mất .

Liếc sang nhìn anh nó bùm miệng cười tùm tùm vì thái độ của anh , dường như bị anh phát hiện ra nó đang cười anh , khuôn mặt anh liền trở lại lạnh như tảng băng nghiêm nghị mà nhìn nó .

-Thôi mà ông già , anh dắt em xuống canteen ăn gì đi , đói lắm đó . – nó nũng nịu .

-Ừm .

Nó hiểu anh không giận nó , nhưng đang lo lắng cho nó nên mới có thái độ như vậy , lấy tay đưa lên hai bên môi anh tạo thành nụ cười trên mặt anh , rồi nhìn anh cười đến tít cả mắt . Trước biểu cảm của nó như vậy anh cuối đầu xuống sát bên tai nó nói nhỏ .

-Em mà cứ như vậy , tôi không đảm bảo là sẽ xảy ra chuyện gì đâu . – anh nhếch môi cười ma mãnh .

Câu nói vừa kết thúc cả khuôn mặt nó đỏ phừng phực lên , ái ngại . Anh nhưng bắt trúng tim nó cười ha hả sáng khoái .

-Anh ! Anh dám chọc em ư .

Cả hai đang cười nói thì chuông điện thoại vang lên , anh cầm điện thoại trên nhìn nó , cũng thừa biết là của ai nên nó gật nhẹ đầu .

“ anh nghe”

“ ... ”

“ ừ anh sẽ đến ngay”

“ ... ”

“ gặp lại sau”

Thấy anh tắt máy nó liền mỉm cười chạy đến .

-Anh bận công chuyện thì đi đi , tối chúng ta ăn tối sau .

-Anh...

-Vậy nha , em lên lớp đây trễ rồi á . – nó nhướn chân hôn lên má anh một cái rồi quay đầu bỏ chạy , lên tới nửa cầu thang không quên quay lại nháy mắt tinh nghịch rồi khuất bóng .

—

“ Cốc , cốc” – Hoàng Long đứng trước phòng Hiệu Trưởng gõ cửa

-Mời vào .

-Chào thầy , chuyện Ngọc Huyền và Thi Thi thầy giải quyết sao rồi .

-Sáng nay phụ huynh của em Thi Thi đã đến trường rút hồ sơ , tôi cũng nể mặt ba mẹ cháu ấy là Hội Trưởng phụ huynh nên không muốn làm lớn chuyện . – ông Hiệu Trưởng vừa cười vừa có chút lo lắng nói .

-Còn Phan Ngọc Huyền?

-Lúc nãy , Phan lão gia có điện thoại cho tôi thành ra tôi...- ông thầy Hiệu Trưởng hơi ấp úng .

-Chuyện lần này một là cô ta bị đuổi hay là thầy được về hưu . – Anh nói chắc nịch .

-Về phần Phan lão gia cứ để gia đình chúng tôi giải quyết , thấy không cần lo lắng .

-Vâng , thiếu gia . – ông hiệu trưởng nghe được câu trả lời phần nào bớt lo lắng , dù gì ông ta cũng chỉ là một hiệu trưởng bé nhỏ ... dắt tội với bên nào cũng sẽ không ổn .

Hoàng Long không nói gì thêm chào Thầy Hiệu Trưởng rồi rời khỏi trường ...

Nó vừa vào lớp là nguyên một đồng hồ nhao nhao ồ ập đến chỗ nó hỏi đủ mọi thứ .

“ Minh Anh , bạn có sao không / Minh Anh , tui nghe nói bà bị đàn chị đánh nữa ư?”

“ Minh Anh , chuyện trong rừng là sao / không sao , mọi thứ đều có thể bắt đầu lại mà , bà đừng buồn”

-Trời ơi! Mấy người để cậu ấy thở đã chứ ! – Hoàng Nhi phát câu quát lên .

-Từ từ , bình tĩnh – nó cười hì hì xoa dịu cơn núi lửa của Hoàng Nhi .

-Mọi người mình không sao , thật ra hôm cấm trại mình bị ngộ độc thức ăn nên vào trong giải quyết thôi chứ có gì đâu . Và sau đó bị ngứa nên được cứu nhập viện thế thôi hết rồi á .Cảm ơn mọi người lo lắng .

-Vậy vậy , những gì chị Ngọc Huyền nó là tung tin đồn thôi sao ? – đám học sinh nhốn nháo .

-Thì trước giờ mấy người có thấy Ngọc Huyền yêu thương Minh Anh bao giờ chưa , mà đi tin lời của chị ta . – Hoàng Nhi lên tiếng phân bua .

-Ồ ! – cả đám đồng thanh rồi giải tán bàn ai về bàn nấy .

Cuối cùng nó cũng được thở một cách nhẹ nhõm , ngược mắt nhìn lớp học một chút nó xoay sang Hoàng Nhi mà thở dài .

-Chuyện gì mà cậu lại thở dài thế .

-Nghĩ tới việc phải học chung lớp với Thi Thi mình lại thấy chán . không ngờ .

-Cậu khéo lo quá Minh Anh , mình nghe Thi Thi bị đuổi học rồi – Thanh Thúy ngồi bàn trên quay xuống nói .

-Ừa – mắt nó trở lên @@

-Minh Anh cậu chưa biết gì à , Thi Thi bị anh hai cho out rồi . – Hoàng Nhi trả lời băng quơ .

-Sao sao , mình phải đi ngăn chặn – nó đứng dậy định đi thì bị Hoàng Nhi kéo lại .

-Thôi bạn thôi ơi , Thi Thi nó hại cậu hết lần này đến lần khác mà vẫn bỏ qua sao?

-Nhưng mà mình vẫn không sao mà , làm như vậy thì ác quá không?

-Không? – Thanh Thúy và Hoàng Nhi đồng thanh .

Tuy lời nói của Hoàng Nhi không sai như trong lòng nó tự dưng lại thấy áy náy với Thi Thi , làm như vậy liệu có nặng tay quá không . Rồi mọi người lại nghĩ nó dựa Hoàng Long mà làm loạn ... hư hao danh tiếng của anh thì sao .

Tiếng chuông vào lớp vang lên kết thúc cuộc nói chuyện của nó và Hoàng Nhi . Nó tặc lưỡi mặc kệ dấu sao tới đâu hay tới đó , tốt nhất không nên nghĩ nhiều chỉ thêm đau đầu mà thôi .

138. Chương 68 : Ân Oán Đời Trước ?

mấy hôm nay trời thu sắp vào đông nhưng cơn gió lạnh bắt đầu ủa ập đến , mẹ nó loay hoay dưới bếp suốt cả buổi sáng để làm canh gà hầm với nhân sâm tẩm bổ cho Nguyễn Phú nhân đã bị cảm lạnh ho suốt mấy tuần này . Bát canh nóng hổi thơm ngút được mẹ nó cẩn thận nấu từng chút một , đến trước cửa phòng mẹ nó nghe Nguyễn Phú nhân đang nói chuyện với ai đó nên không dám gõ cửa chỉ đứng chờ trước cửa .”
Việc đó , ta còn xem cô làm được những gì ”

” bà đừng tưởng năm đó bà làm gì , thì ngoài mẹ tôi ra không ai biết gì ” - giọng nói đầy giấu cợt của Uyển Nhi thông qua điện thoại .

đôi hàng mày đã điểm vài sợi trắng của Nguyễn Phú Nhân chột nhú lại rất khó chịu , bà ho lên vài tiếng gằng giọng nói tiếp .

” ta không phải vì sự uy hiếp của cô mà làm theo , nhớ cho rõ đây là sự hợp tác giữ tôi vào cô ”

” được thôi , bà muốn như thế nào thì hãy làm như thế ấy . Tuyệt đối đừng để cho Minh Anh bước vào nhà một bước . Tôi sẽ hủy hoại nó ”

Nguyễn phú nhân không nói thêm gì , vội vả cúp máy . Mẹ nó đứng ngoài nghe mông lung chỉ những câu trả lời từ phía Nguyễn Phú nhân mà thắc mắc chẳng biết bà ta lại muốn làm gì nữa . Nhưng thôi cuộc sống của con gái và gia đình đang nằm trong tính toán của Nguyễn phú nhân nên mẹ thôi suy nghĩ .

” cóc, cóc”

- ai ?

- là con mẹ ạ , con mang canh gà hầm nhân sâm cho mẹ .

- cô vào đi .

mẹ nó nhẹ nhàng mở cửa bước vào , vẫn khuôn mặt sắc sảo đáng sợ kia suốt mấy năm qua không hề thay đổi đập vào mắt mẹ nó , cẩn thận đặt bát canh thật nhẹ nhàng để không gây ra sai sót mà bị Nguyễn phú nhân đái nghiến . Xong nhiệm vụ mẹ nó cuối nhẹ đầu xin phép ra ngoài , trong theo bóng dáng con dâu Nguyễn phú nhân dường như lóe lên một ý gì đó , liền trầm giọng gọi .

- Phụng Lai

nghe thấy tiếng gọi mẹ nó quay lại cung kính trả lời .

- con nghe ạ .

- lại đây nói chuyện với ta một lát .

- vâng .

- chuyện năm đó chắc con chưa quên đâu nhỉ , nếu không có lão bà này chắc con sẽ không được làm dâu nhà ta cũng chẳng có gia đình hạnh phúc như thế này đâu .

- ơ mẹ , sao mẹ lại nhắc chuyện này. - mẹ nó giật mình khi nghe Nguyễn Phú nhân nhắc lại chuyện năm xưa .

- bình tĩnh , bà lão ta đây chẳng làm cô đâu . Chỉ là ta vừa nghe được tin về người đàn bà kia . Ta không biết nếu như cô ta đến tìm Kim Bình thì chuyện sẽ như thế nào .

- chuyện này , chuyện này là sao mẹ mẹ chẳng phải năm đó mẹ đã thu xếp ổn thỏa sao sao giờ mẹ lại nhắc đến chuyện này , chẳng phải mẹ đã ép con phải bỏ rơi mình anh rồi hay sao , mẹ muốn như thế nào nữa .

- đây là tự cô trút lấy , cô không tìm cách mà giải quyết đi khóc lóc cái gì . Tốt nhất cô âm thầm trở về Việt Nam tìm kiếm người đàn bà đó trước rồi tôi sẽ tính tiếp .

- mẹ mẹ lại muốn giam cầm cô ấy sao , tội lỗi của chúng ta đã quá nhiều rồi mẹ đừng lại cho người đàn bà ấy một con đường sống đi .

- dừng lại , vậy bây giờ cô tới trước mặt Kim Bình và nói với nó là chính cô năm đó hại Thanh Hoa đi . là mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi ha ha ha . Cô lương thiện rồi ai sẽ lương thiện với cô .

- mẹ à , không được đâu . Sai lầm không thể chồng chất lên sai lầm .

- cô nhìn lại đi , chẳng phải năm đó cô đã rất tử tế với người đàn bà đó sao , rồi cô ta như thế nào với cô thay vì biết ơn chẳng phải cô ta nhiều lần hãm hại cô khiến cô và Kim Bình suýt nữa thì hủy hôn . Cô ta đã ra tay như thế nào với cô có xem cô là chị em không .

- ... - những lời nói sắc sảo của mẹ chồng dường như đánh vào tâm lý mẹ nó . Hoàn toàn là sự thật làm sao có thể chối cãi được , mẹ nó thì xem người đàn bà đó như chị em lúc khó khăn lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ , dù là trong hoàn cảnh nào vậy mà đến cuối cùng đáp lại là sự phản bội dã dối , hết lần này đến lần khác dổ trò đưa mẹ nó vào đường cùng gặp nguy hiểm

nhìn thái độ trên mặt con dâu Nguyễn phu nhân như đã đi đúng hướng , giờ chỉ cần tiếp tục theo hướng đã suy tính thì chính mẹ nó sẽ giúp bà ta dẹp bỏ được những vật cản đường .

- còn nữa , cô ta không chỉ dừng lại ở việc quyến rũ chồng của con Phụng Lai à , mà cô ta còn sinh ra cho Kim Bình một đứa con nữa . Á ta chỉ là kẻ lừa dối là lừa dối.

- đứa...con...đứa...con mẹ mẹ chuyện này là mẹ đặt ra phải không .- nhưng một con dao đâm thẳng vào trái tim mẹ nó , đầu mẹ nó giờ đây choáng váng hơi thở khó nhọc , nước mắt rơi rớt xuống khuôn mặt .

Người phụ nữ ấy không những quyến rũ chồng mình còn lại có cả con riêng với chồng mình vậy mà mười mấy năm nay bà không hề hay biết , tất cả là lừa dối thôi sao , tay ôm ngực bà khóc lên nức nở trông rất đau lòng .

- con dâu à , con đừng đau lòng khi biết được xử việc ta đã nhanh chóng giải quyết hộ con ngay cả Kim Bình cũng không biết sự tồn tại của nó trên đời này . - Nguyễn phu nhân dịu dàng an ủi con dâu .

- mẹ! thật vậy sao . Vậy tại sao mẹ lại còn muốn hại cô ấy .

- con nghĩ người đàn bà ấy sẽ tha cho gia đình con sao ? - Nguyễn phu nhân vừa nói vừa dò xét thái độ của mẹ nó . - có thể con không tin ta nhưng con có thể trở mặt nhìn con gái của người đàn bà kia hại con gái của con sao ?

- hại? Minh Anh sao? sao có thể được .

- con gọi điện thoại hỏi con bé thử có phải có một đứa đang ở cùng nó tên Uyển Nhi hay không ? .

trong lúc còn rất nhiều chuyện chưa rõ thì có tiếng gọi lớn của ba nó vang lên . Mẹ nó vội vàng lau nước mắt chỉnh chu tóc tai lấy lại bình tĩnh đáp lời ” vâng , em xuống ngay ” . mẹ nó đứng dậy cuối nhẹ chào rồi xin phép ra ngoài .

- cách duy nhất ta đã nói con rồi , còn quyết định như thế nào tùy thuộc vào con . Sắp đến ta và Kim Bình sẽ sang Anh kí hợp đồng , thời gian đủ để con trở về Việt Nam thực hiện kế hoạch , có gì ta sẽ giúp đỡ .

Giọng nói của Nguyễn phu nhân vang vọng sau lưng mẹ nó khuất dáng sau cánh cửa . Mọi chuyện đều đến nhanh và quá bất ngờ giờ đây là cả mớ hỗn độn để bà phải suy nghĩ , liệu rằng những lời nói của mẹ chồng là sự thật hay chỉ là một cái bẫy để dằm vò chính bà .

Giờ đây đối diện với người bà gọi là chồng nhưng vẫn phải cố gắng tỏ ra vui vẻ như không có gì , mọi thứ cứ để mình bà chịu là đủ rồi chỉ cầu gia đình sẽ yên ổn không sống gió , mọi người an lành thì bao nhiêu mẹ nó đều xin nhận .

- bà đang suy nghĩ gì mà đăm chiêu vậy .

- à , tại tôi nhớ đám nhỏ . - mẹ nó cười ôn nhu đáp .

- nhớ thì gọi đi , tôi không quen với khuôn mặt buồn rầu rĩ này của bà đâu . - ba nó đi đến gần bếp ôm lấy mẹ nó từ phía sau ân cần .

- mình à! bọn nhỏ trông thấy thì sẽ cười cho đấy.

- kệ đi , tôi không ngại ha ha .

giọng cười khàn khàn của ba và nụ cười dịu dàng của mẹ nó vang khắp căn phòng .

- à ngày mai tôi sẽ cùng mẹ sang Anh , mình giúp tôi thu xếp quần áo nhé .

- ừ , tiện thể tôi cũng lên gọi điện cho đám nhỏ .

Mẹ nó nhìn chồng mình cười tươi rồi khuất dần ...

Cuối cùng cái tiếng chuông muốn nghe nhất cũng reo lên , cả lớp nhốn nháo đua nhau thu dọn chiến trường mà ra về .

-Minh Anh! Đi xem phim không?

-Ừa hôm nay cậu không về cùng Quốc Huy à .

-Anh ta à mặt kệ đi .

-Coi bộ không mặt kệ được đâu , cậu nhìn kìa . – nó nhướn mắt ra phía cửa ra vào

Quốc Huy đứng trước lớp cười hì hì nhìn vào khuôn mặt có chút lo sợ , Hoàng Nhi tuy bướng bỉnh giận giận hờn hờn vậy mà khi thấy biểu cảm đó của Quốc Huy thì bao nhiêu tức giận đều tan biến , mặt thì giả vờ lạnh tanh nhưng trong lòng trái tim đang liên hồi nhẩy lung tung . Nó cười mĩm lắc đầu , nhiều khi nó ước tình yêu của nó đơn giản giống như hai người họ thì tốt biết mấy .

Tiếng chuông điện thoại vang lên đập tan suy nghĩ của nó .

“ alo mẹ à”

“ con đang làm gì đấy Minh Anh , đã ăn gì chưa . Win đâu rồi? Nó có quậy phá con không , đừng trách thằng bé nhé con”

“từ từ , mẹ à từ từ hỏi từng câu một thôi . Con có vội cúp mấy đâu” – nó vừa đi , vừa tươi cười nói chuyện .

“ con mới vừa tan trường nè”

“ tối thế này mới về à?”

“ mẹ à , con đang ở Việt Nam còn mẹ đang ở Úc đấy ạ”

“ à mà quen bém mắt , vậy con mau chóng về nhà phụ giúp cơm tối đi .”

“ dạ , vậy con cúp mấy nha mẹ”

Giọng nói mẹ nó có chút ấp úng .

“ Minh Anh , có phải con có người bạn tên Uyển Nhi”

Khi nghe câu hỏi nó hơi giật mình về chuyện này một chẳng , chẳng lẽ mẹ nó không biết Uyển Nhi là ai ?? vậy thật ra mẹ và ba có biết đến sự tồn tại chỉ ấy hay không .Nguyên một dấu hỏi to đùng đang hiện lên trên đầu nó .

“ Minh Anh , Minh Anh” – mẹ nó gọi qua điện thoại

“ à à , con đây . À chị ấy là đàn chị hơn con một lớp . Quen biết trong trường thôi ạ” – nó trả lời quoa loa .

“ có chuyện gì à mẹ , sao mẹ lại biết chị ấy”

“ à không có gì , con bé là con gái của bạn mẹ , thôi bà nội con xuống nhà mẹ không tiện nói chuyện gặp con sao”

Nó chưa kịp ú ớ thêm vài tiếng thì từ bên đầu dây kia mẹ nó đã ngắt kết nối điện thoại , mặt nó đơ ra ngơ ngác lắc đầu chẳng hiểu chuyện gì cùng lúc đó hán cũng vừa đến đón nó chưa kịp lên xe thì Đăng Khôi chạy xe đến , nó nhìn Đăng Khôi tươi cười .

-Anh Khôi chưa về à .

-Đợi em.

-Đợi em á

-Con nhỏ kia cô có đi không thì leo lên . – hán tỏ ra khó chịu thúc giục nó .

Nó đảo mắt nhìn qua nhìn lại khó xử đang không biết làm như thế nào , giờ mà đi với Đăng Khôi thì Thế Hiển sẽ nghĩ nó coi hắn không ra gì , đi với hắn Đăng Khôi sẽ bảo nó trọng hơn anh , thêm cặp mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống của hắn nữa nó đứng im lìm mà nhìn và nhìn .

-Hoàng Long , bảo anh đến chỗ em về đưa em tới một nơi đúng 6 giờ có mặt . Không thì em chết chắc – Đăng Khôi lên tiếng nói một lều .

-Ồ , ơ... - có người giải vay nó lập tức nhanh nhẩu .- Thế Hiển tôi tôi

Không chờ đợi nó từ chối , hắn lặng thinh rồi ga phóng chạy đi mất hút , làm nó hơi có chút có lỗi nhưng cũng đành chịu vẫn là Hoàng Long có vị trí ưu tiên hơn bất kì người nào .

Ngồi trên xe nó vẫn không thôi suy nghĩ về hắn , Đăng Khôi thấy không khí im lặng nhìn thấy thái độ của nó như vậy cũng phần nào biết rõ nó đang cảm thấy ái náy chuyện ban nãy .

-Anh quên mất , Long nó không có nói gì hết , anh nói đấy ha ha .

Câu nói vang lên nó ngờ nghệch quay sang nhìn Đăng Khôi giận xôi lên vì phát hiện mình bị lừa đã thế giờ đây anh còn ngồi cười ha ha rất là sảng khoái .

-Không nói vậy liệu em thoát ra khỏi cảnh đó không , như vậy là anh đang giúp em mà .

Nghỉ lại nó thấy lời Đăng Khôi nói cũng sai , nếu giận thì mình thật là người vô lí hết mức nên cười “ khi khi” mà cho qua chuyện .

-Ừa , anh không đi với Ngọc Quỳnh sao .

Đăng Khôi lắc đầu :

-Không , từ hôm sinh nhật em anh không liên lạc với Quỳnh được .

-sao anh không tìm chị ấy .

-có lẽ , cô ấy muốn ở một mình .

nó thở dài không nói gì , đối mặt trở nên đậm chiêu . Tất cả mọi chuyện này nguyên nhân sâu xa là tại nó làm liên lụy đến Ngọc Quỳnh mất rồi cảm giác khó chịu này lại xuất hiện trong cơ thể nó . Bản thân nó cũng không hề hay rằng từ lúc nào nọ cười trên môi ngày một ít dần đi .

-dành thời gian riêng cho anh vài tiếng không được hay sao mà em đậm chiêu vậy .

-được chứ , được chứ . Anh cứ nghỉ xấu cho em

“ Ôt...Ôt...” – mặt nó như cà chua chín chưa kịp nói hết câu thì cái bụng nó đã đánh trống báo hiệu , Đăng Khôi cười thành tiếng :

-đi thôi , ăn xong . Anh sẽ cho em xem cái này .

Đăng Khôi nhấn ga phóng xe chạy nhanh qua vài con phố...

Rafewl Coffee

Ly cà phê sữa nóng hổi được nâng lên môi người phụ nữ tuy ăn mặt rất giản dị , phong thái có nét dịu dàng uống từng ngụm thưởng thức cái mùi ngọt ngọt xen lẫn vị đắng một cách tao nhã .

-ây da! Về Việt Nam là trời nóng hắng – Mẹ anh vừa đến lên tiếng phá tan sự im lặng .

-cậu lúc nào cũng rộn ràng như vậy cả . – mẹ nó nhẹ giọng nói .

-bà này , cứ vậy bảo sao khôn nhiều nếp nhăn cơ chứ . – mẹ anh tươi cười đáp trả .

Người nhân viên phục vụ đi đến cất ngang một lúc “ cho tôi ly cam tươi” – mẹ anh cười nói . Mẹ nó nhìn bà bạn mình cũng không thể nào kiềm lại cong môi cười theo đầu hơi lắc . Đôi khi mẹ nó ước gì được sống vô tư thoải mái như mẹ anh thì hay biết bao nhiêu .

-Phụng Lai , sao cậu về đây mà không đi gặp bọn nhỏ .

-Bọn nhỏ không biết mình về nước , mình về có chuyện giải quyết . – Ánh mắt mẹ nó trở nên buồn . – Thanh Lam cậu biết chuyện năm xưa phải không ? , năm đó thật ra cậu và bà ấy đã làm gì Thanh Hoa .

Mẹ anh đang tươi cười , thì bỗng khựng lại có chút bất ngờ khi nghe câu hỏi của mẹ nó .

-Sao cậu lại nhắc đến Thanh Hoa ?

-Nếu mình nói lần này mình quay về vì chuyện của cô ấy thì cậu nghĩ sao ?

-Phụng Lai cậu biết được những gì rồi ? – mẹ anh hơi mất bình tĩnh .

-Thật ra năm đó xảy ra chuyện gì , cậu cho mình biết đi . Coi như là mình cầu xin cậu đó Thanh Lam .

Đôi mắt mẹ nó nhìn bạn mình rất kì vọng , chuyện đã dấu kín suốt 18 năm trời . Mẹ anh cũng đã từng hứa với Nguyễn Phú Nhân giấu kín bí mật này nhưng giờ đây khi nhìn ánh mắt đang chờ đợi câu hỏi kia mẹ anh không nỡ lòng nào mà giấu thêm được nữa :

-Năm đó khi Thanh Hoa có thai đã chạy đến tìm mình...

Hôm đó là lúc chiều tà giá lạnh của tháng 10 , đang có mưa giông kéo dài không ngớt không có ngõ ngách nào được khô ráo , người phụ nữ tội nghiệp đứng dưới mưa nhún chuông liềm hồi không ngớt . Khuôn mặt cũng trở nên nhợt nhạt , từ trong nhà mẹ anh nhú vọt vả đi ra mở cửa .

-Thanh Hoa, cậu sao vậy . À mà vào nhà rồi hãy nói sau .

-Chuyện này gấp lắm , Thanh Lam tớ vang xin cậu cậu giúp tớ đến gặp Kim Bình đi . – người phụ nữ quỳ xuống nín tay mẹ anh cầu xin .

-Cậu làm gì vậy , đứng lên đã trời mưa to lắm . Có chuyện gì vào trong bình tĩnh rồi nói được không . – mẹ anh hồi hã đỡ lấy người phụ nữ kia .

-Không không , phải đi ngay bây giờ nếu không sẽ kịp mất . – nước mắt hòa lẫn nước mưa ai nhìn vào cũng thấy xót xa .

-Cậu buông bỏ , sao cậu không nghĩ Phụng Lai đã bao nhiêu lần tha thứ bỏ qua cho cậu rồi , cậu ấy cũng chưa bao giờ trách móc cậu cả . Tại sao , nhất định cậu phải có được Kim Bình mới thôi .

-Không , là anh ấy yêu mình . Anh ấy không yêu Phụng Lai đâu . Một lần này thôi , chỉ cần cậu chịu giúp tớ một lần này nữa thôi nếu anh ấy vẫn chọn cậu ta mình sẽ buông bỏ . Mình vang xin cậu đó Thanh Lam . – người phụ nữ cứ nín lấy cánh tay mẹ anh mà trông chờ , đôi mắt đỏ hoe cả lên .

Cũng từng là bạn của nhau nên không đành bỏ mặt người phụ nữ ấy như thế , mẹ anh đành gật đầu đồng ý . Gọi chiếc taxi mẹ anh dẫn theo người phụ nữ vào tập đoàn họ Nguyễn , chỉ vài bước đi nữa thôi có lẽ người cần gặp cũng đã gặp nhưng nào ngờ lại suất hiện Nguyễn Phú Nhân . Người phụ nữ ấy hơi run sợ mà tiến về sau vài bước , ánh mắt sắc sảo của bà nhìn người phụ nữ ấy đầy sự giận dữ , nhưng bên ngoài vẫn giữ đường nét lạnh tanh không cảm xúc .

-Bác gái – mẹ anh hơi cuối đầu chào .

-Hai đứa đi theo ta , đừng làm mất mặt công ty . – lời nói nhẹ nhàng , nhưng đầy sự uy nghiêm phát ra .

Vào một căn phòng bề ngoài tuy rất ấm cúng trái lại thì nó lại lạnh giá đến đáng sợ như đang ở địa ngục .

-Nói! Cô lại tính làm trò gì . – hóp một ngụm trà , ánh mắt liếc sang người phụ nữ kia .

-Con , con đã có cốt nhục của Kim Bình . – người phụ nữ lấy hết can đảm nói rõ từng chữ .

Từng câu , từng chữ đều phát ra rõ mồn một , mẹ anh và Nguyễn phú nhân ai nấy đều mở to mắt rất ngạc nhiên .

-Ồ đồ. * xoảng* - Nguyễn Phú Nhân ném mạnh ly trà xuống sàn .- Cô tưởng tôi tin sao , cô nói cái thứ nghiệt chủng đó là của con tôi thì chính là của nó sao?

-Đó là sự thật , Kim Bình yêu con tại sao phú nhân lại chia cắt chúng con cơ chứ .

-Yêu cô , nó yêu cô khi nào chẳng phải là năm lần bảy lượt cô cố tình tìm đến nó , nhằm thay đổi vị trí với vợ sắp cưới của nó hay sao .

-Là Phụng Lai tranh dành với tôi , vốn dĩ cô ta chỉ là người đến sau . Cô ta không hề có tư cách ở bên anh ấy . Còn nữa phu nhân đừng quên chuyện của chủ tịch...

-Cảm ơn! – Nguyễn Phu Nhân giận dữ hét lên , tay đập mạnh xuống bàn thành tiếng .

-Thanh Hoa , cậu thật quá đáng sao cậu lại nói Phụng Lai như thế . – Mẹ anh lúc đó cũng không thể nào kìm nén trước những lời nói của người phụ nữ đó có chút bực tức quát lên.

-Thanh Lam , chuyện này ta cứ để ta giải quyết . Con cứ về trước đi ...

Mẹ anh cũng hiểu ý liền cúi đầu chào rồi khuất sau cánh cửa ...

-Lúc đấy , mẹ chồng cậu nói vậy nên mình cũng đành ra về . Vài hôm sau thì mẹ chồng có gọi cho mình nói chuyện .

-Hứa với bà ấy đừng nói chuyện này cho cả cậu và anh Bình biết . Tổ cũng nghĩ vì hạnh phúc của gia đình cậu nên không nói thì tốt hơn . còn lại mọi chuyện như thế nào có lẽ chỉ mình mẹ chồng cậu biết mà thôi .

-Còn gì nữa không ? . – khước mắt mẹ nó hơi rưng rưng đọng nước

-À! Khoảng một năm sau thì mình có nghe cô ấy bị tai nạn . Nhưng đó cũng chỉ là tin đồn còn thực hư như thế nào thì mình không nắm rõ .

-Được rồi , mình cảm ơn . Thôi! Chúng ta thôi nhắc về chuyện cũ đi . – Mẹ nó lấy lại nụ cười nói tiếp :

-À phải rồi , gần đây mình hay nghe Minh Anh nhắc đến một con bé tên Uyển Nhi .

-À con bé đó à , nó cũng xinh lắm . Chơi thân với bọn nhỏ nhưng mà nó là tình địch của con bé nhà cậu đó . ha ha .

-Gì chứ , bọn nó còn nhỏ cậu cứ vậy hoài .

-Nhỏ gì nữa chứ , chẳng phải thằng Long nhà tôi nó 18 rồi hay sao .

-Cậu này ...

Ít ra trong lúc mệt mỏi như thế này , bên cạnh mẹ nó luôn có một người bạn tốt như mẹ anh , cứ vậy hai người ngồi nói hết chuyện này đến chuyện khác suốt cả buổi chiều ...

139. Chương 68 : Ân Oán Đời Trước ?

mấy hôm nay trời thu sắp vào đông nhưng cơn gió lạnh bắt đầu ủa ập đến , mẹ nó loay hoay dưới bếp suốt cả buổi sáng để làm canh gà hầm với nhân sâm hầm bổ cho Nguyễn Phu nhân đã bị cảm lạnh ho suốt mấy tuần này . Bát canh nóng hổi thơm ngút được mẹ nó cẩn thận nấu từng chút một , đến trước cửa phòng mẹ nó nghe Nguyễn Phu nhân đang nói chuyện với ai đó nên không dám gõ cửa chỉ đứng chờ trước cửa .” Việc đó , ta còn xem cô làm được những gì ”

” bà đừng tưởng năm đó bà làm gì , thì ngoài mẹ tôi ra không ai biết gì ” - giọng nói đầy giễu cợt của Uyển Nhi thông qua điện thoại .

đôi hàng mày đã đếm vài sợi trắng của Nguyễn Phu Nhân chợt nhú lại rất khó chịu , bà ho lên vài tiếng gằng giọng nói tiếp .

” ta không phải vì sự uy hiếp của cô mà làm theo , nhớ cho rõ đây là sự hợp tác giữ tôi vào cô ”

” được thôi , bà muốn như thế nào thì hãy làm như thế ấy . Tuyệt đối đừng để cho Minh Anh bước vào nhà một bước . Tôi sẽ hủy hoại nó ”

Nguyễn phu nhân không nói thêm gì , vội vả cúp máy . Mẹ nó đứng ngoài nghe mông lung chỉ những câu trả lời từ phía Nguyễn Phu nhân mà thắc mắc chẳng biết bà ta lại muốn làm gì nữa . Nhưng thôi cuộc sống của con gái và gia đình đang nằm trong tính toán của Nguyễn phu nhân nên mẹ thôi suy nghĩ .

” cộc, cộc”

- ai ?

- là con mẹ ạ , con mang canh gà hầm nhân sâm ẹ .

- cô vào đi .

mẹ nó nhẹ nhàng mở cửa bước vào , vẫn khuôn mặt sắc sảo đáng sợ kia suốt mấy năm qua không hề thay đổi đập vào mắt mẹ nó , cẩn thận đặt bát canh thật nhẹ nhàng để không gây ra sai sót mà bị Nguyễn phu nhân đại nghiến . Xong nhiệm vụ mẹ nó cuối nhẹ đầu xin phép ra ngoài , trong theo bóng dáng con dâu Nguyễn phu nhân dường như lóe lên một ý gì đó , liền trầm giọng gọi .

- Phụng Lai

nghe thấy tiếng gọi mẹ nó quay lại cung kính trả lời .

- con nghe ạ .

- lại đây nói chuyện với ta một lát .

- vâng .

- chuyện năm đó chắc con chưa quên đâu nhỉ , nếu không có lão bà này chắc con sẽ không được làm dâu nhà ta cũng chẳng có gia đình hạnh phúc như thế này đâu .

- ơ mẹ , sao mẹ lại nhắc chuyện này. - mẹ nó giật mình khi nghe Nguyễn Phu nhân nhắc lại chuyện năm xưa .

- bình tĩnh , bà lão ta đây chẳng làm cô đâu . Chỉ là ta vừa nghe được tin về người đàn bà kia . Ta không biết nếu như cô ta đến tìm Kim Bình thì chuyện sẽ như thế nào .

- chuyện này , chuyện này là sao mẹ mẹ chẳng phải năm đó mẹ đã thu xếp ổn thỏa sao sao giờ mẹ lại nhắc đến chuyện này , chẳng phải mẹ đã ép con phải bỏ rơi mình anh rồi hay sao , mẹ muốn như thế nào nữa .

- đây là tự cô trút lấy , cô không tìm cách mà giải quyết đi khóc lóc cái gì . Tốt nhất cô âm thầm trở về Việt Nam tìm kiếm người đàn bà đó trước rồi tôi sẽ tính tiếp .

- mẹ mẹ lại muốn giam cầm cô ấy sao , tội lỗi của chúng ta đã quá nhiều rồi mẹ đừng lại cho người đàn bà ấy một con đường sống đi .

- dừng lại , vậy bây giờ cô tới trước mặt Kim Bình và nói với nó là chính cô năm đó hại Thanh Hoa đi . là mọi chuyện sẽ ổn thỏa cả thôi ha ha ha . Cô lương thiện rồi ai sẽ lương thiện với cô .

- mẹ à , không được đâu . Sai lầm không thể chồng chất lên sai lầm .

- cô nhìn lại đi , chẳng phải năm đó cô đã rất tử tế với người đàn bà đó sao , rồi cô ta như thế nào với cô thay vì biết ơn chẳng phải cô ta nhiều lần hãm hại cô khiến cô và Kim Bình suýt nữa thì hủy hôn . Cô ta đã ra tay như thế nào với cô có xem cô là chị em không .

- ... - những lời nói sắc sảo của mẹ chồng dường như đánh vào tâm lý mẹ nó . Hoàn toàn là sự thật làm sao có thể chối cãi được , mẹ nó thì xem người đàn bà đó như chị em lúc khó khăn lúc nào cũng sẵn sàng giúp đỡ , dù là trong hoàn cảnh nào vậy mà đến cuối cùng đáp lại là sự phản bội dã dối , hết lần này đến là khác đỡ trò đưa mẹ nó vào đường cùng gặp nguy hiểm

nhìn thái độ trên mặt con dâu Nguyễn phu nhân như đã đi đúng hướng , giờ chỉ cần tiếp tục theo hướng đã suy tính thì chính mẹ nó sẽ giúp bà ta dẹp bỏ được những vật cản đường .

- còn nữa , cô ta không chỉ dừng lại ở việc quyến rũ chồng của con Phụng Lai à , mà cô ta còn sinh ra cho Kim Bình một đứa con nữa . Ấy ta chỉ là kẻ lừa dối là lừa dối.

- đứa...con...đứa...con mẹ mẹ chuyện này là mẹ đặt ra phải không .- nhưng một con dao đâm thẳng vào trái tim mẹ nó , đầu mẹ nó giờ đây choáng váng hơi thở khó nhọc , nước mắt rơi rớt xuống khuôn mặt .

Người phụ nữ ấy không những quyền rũ chồng mình còn lại có cả con riêng với chồng mình vậy mà mười mấy năm nay bà không hề hay biết , tất cả là lừa dối thôi sao , tay ôm ngực bà khóc lên nức nở trông rất đau lòng .

- con dâu à , con đừng đau lòng khi biết được xử việc ta đã nhanh chóng giải quyết hộ con ngay cả Kim Bình cũng không biết sự tồn tại của nó trên đời này . - Nguyễn phu nhân dịu dàng an ủi con dâu .

- mẹ! thật vậy sao . Vậy tại sao mẹ lại còn muốn hại cô ấy .

- con nghĩ người đàn bà ấy sẽ tha cho gia đình con sao ? - Nguyễn phu nhân vừa nói vừa dò xét thái độ của mẹ nó . - có thể con không tin ta nhưng con có thể trở mắt nhìn con gái của người đàn bà kia hại con gái của con sao ?

- hại? Minh Anh sao? sao có thể được .

- con gọi điện thoại hỏi con bé thử có phải có một đứa đang ở cùng nó tên Uyển Nhi hay không ? .

trong lúc còn rất nhiều chuyện chưa rõ thì có tiếng gọi lớn của ba nó vang lên . Mẹ nó vội vàng lau nước mắt chỉnh chu tóc tai lấy lại bình tĩnh đáp lời ” vâng , em xuống ngay ” . mẹ nó đứng dậy cuối nhẹ chào rồi xin phép ra ngoài .

- cách duy nhất ta đã nói con rồi , còn quyết định như thế nào tùy thuộc vào con . Sắp đến ta và Kim Bình sẽ sang Anh kí hợp đồng , thời gian đủ để con trở về Việt Nam thực hiện kế hoạch , có gì ta sẽ giúp đỡ .

Giọng nói của Nguyễn phu nhân vang vẳng sau lưng mẹ nó khuất dáng sau cánh cửa. Mọi chuyện đều đến nhanh và quá bất ngờ giờ đây là cả mớ hỗn độn để bà phải suy nghĩ , liệu rằng những lời nói của mẹ chồng là sự thật hay chỉ là một cái bẫy để dằm vò chính bà .

Giờ đây đối diện với người bà gọi là chồng nhưng vẫn phải cố gắng tỏ ra vui vẻ như không có gì , mọi thứ cứ để mình bà chịu là đủ rồi chỉ cầu gia đình sẽ yên ổn không sóng gió , mọi người an lành thì bao nhiêu mẹ nó đều xin nhận .

- bà đang suy nghĩ gì mà dằm chiêu vậy .

- à , tại tôi nhớ đám nhỏ . - mẹ nó cười ôn nhu đáp .

- nhớ thì gọi đi , tôi không quen với khuôn mặt buồn rầu rĩ này của bà đâu . - ba nó đi đến gần bếp ôm lấy mẹ nó từ phía sau ân cần .

- mình à! bọn nhỏ trông thấy thì sẽ cười cho đấy.

- kệ đi , tôi không ngại ha ha .

giọng cười khàn khàn của ba và nụ cười dịu dàng của mẹ nó vang khắp căn phòng .

- à ngày mai tôi sẽ cùng mẹ sang Anh , mình giúp tôi thu xếp quần áo nhé .

- ừ , tiện thể tôi cũng lên gọi điện cho đám nhỏ .

Mẹ nó nhìn chồng mình cười tươi rồi khuất dần ...

—

Cuối cùng cái tiếng chuông muốn nghe nhất cũng reo lên , cả lớp nhốn nháo đua nhau thu dọn chiến trường mà ra về .

-Minh Anh! Đi xem phim không?

-Ừa hôm nay cậu không về cùng Quốc Huy à .

-Anh ta à mặt kệ đi .

-Coi bộ không mặt kệ được đâu , cậu nhìn kia . - nó nhướn mắt ra phía cửa ra vào

Quốc Huy đứng trước lớp cười hì hì nhìn vào khuôn mặt có chút lo sợ , Hoàng Nhi tuy bướng bỉnh giận giận hờn hờn vậy mà khi thấy biểu cảm đó của Quốc Huy thì bao nhiêu tức giận đều tan biến , mặt thì giả vờ

lạnh tanh nhưng trong lòng trái tim đang liên hồi nhảy lung tung . Nó cười mỉm lắc đầu , nhiều khi nó ước tình yêu của nó đơn giản giống như hai người họ thì tốt biết mấy .

Tiếng chuông điện thoại vang lên đập tan suy nghĩ của nó .

“ alo mẹ à”

“ con đang làm gì đấy Minh Anh , đã ăn gì chưa . Win đâu rồi? Nó có quậy phá con không , đừng trách thằng bé nhé con”

“từ từ , mẹ à từ từ hỏi từng câu một thôi . Con có vội cúp máy đâu” – nó vừa đi , vừa tươi cười nói chuyện .

“ con mới vừa tan trường nè”

“ tối thế này mới về à?”

“ mẹ à , con đang ở Việt Nam còn mẹ đang ở Úc đấy ạ”

“ à mà quen bém mắt , vậy con mau chóng về nhà phụ giúp cơm tối đi .”

“ dạ , vậy con cúp máy nha mẹ”

Giọng nói mẹ nó có chút ấp úng .

“ Minh Anh , có phải con có người bạn tên Uyển Nhi”

Khi nghe câu hỏi nó hơi giật mình về chuyện này một chẳng , chẳng lẽ mẹ nó không biết Uyển Nhi là ai ?? vậy thật ra mẹ và ba có biết đến sự tồn tại chỉ ấy hay không .Nguyên một dấu hỏi to đùng đang hiện lên trên đầu nó .

“ Minh Anh , Minh Anh” – mẹ nó gọi qua điện thoại

“ à à , con đây . À chị ấy là đàn chị hơn con một lớp . Quen biết trong trường thôi ạ” – nó trả lời quoa loa .

“ có chuyện gì à mẹ , sao mẹ lại biết chị ấy”

“ à không có gì , con bé là con gái của bạn mẹ , thôi bà nội con xuống nhà mẹ không tiện nói chuyện gặp con sao”

Nó chưa kịp ú ớ thêm vài tiếng thì từ bên đầu dây kia mẹ nó đã ngắt kết nối điện thoại , mặt nó đơ ra ngơ ngác lắc đầu chẳng hiểu chuyện gì cùng lúc đó hần cũng vừa đến đón nó chưa kịp lên xe thì Đăng Khôi chạy xe đến , nó nhìn Đăng Khôi tươi cười .

-Anh Khôi chưa về à .

-Đợi em.

-Đợi em á

-Con nhỏ kia cô có đi không thì leo lên . – hần tỏ ra khó chịu thúc giục nó .

Nó đảo mắt nhìn qua nhìn lại khó xử đang không biết làm như thế nào , giờ mà đi với Đăng Khôi thì Thế Hiển sẽ nghĩ nó coi hần không ra gì , đi với hần Đăng Khôi sẽ bảo nó trọng hơn anh , thêm cặp mắt nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống của hần nữa nó đứng im lìm mà nhìn và nhìn .

-Hoàng Long , bảo anh đến chỗ em về đưa em tới một nơi đúng 6 giờ có mặt . Không thì em chết chắc – Đăng Khôi lên tiếng nói một lều .

-Ồ , ơ... - có người giải vay nó lập tức nhanh nhẩu .- Thế Hiển tôi tôi

Không chờ đợi nó từ chối , hần lạng thing rồ ga phóng chạy đi mất hút , làm nó hơi có chút có lỗi nhưng cũng đành chịu vẫn là Hoàng Long có vị trí ưu tiên hơn bất kì người nào .

Ngồi trên xe nó vẫn không thôi suy nghĩ về hần , Đăng Khôi thấy không khí im lặng nhìn thấy thái độ của nó như vậy cũng phần nào biết rõ nó đang cảm thấy ách náy chuyện ban nãy .

-Anh quên mất , Long nó không có nói gì hết , anh nói đấy ha ha .

Câu nói vang lên nó ngờ nghệch quay sang nhìn Đăng Khôi giận xôi lên vì phát hiện mình bị lừa đã thế giờ đây anh còn ngồi cười ha ha rất là sảng khoái .

-Không nói vậy liệu em thoát ra khỏi cảnh đó không , như vậy là anh đang giúp em mà .

Nghỉ lại nó thấy lời Đăng Khôi nói cũng sai , nếu giận thì mình thật là người vô lí hết mức nên cười “ khi” mà cho qua chuyện .

-Ừa , anh không đi với Ngọc Quỳnh sao .

Đăng Khôi lắc đầu :

-Không , từ hôm sinh nhật em anh không liên lạc với Quỳnh được .

-sao anh không tìm chị ấy .

-có lẽ , cô ấy muốn ở một mình .

nó thở dài không nói gì , đối mặt trở nên đậm chiêu . Tất cả mọi chuyện này nguyên nhân sâu xa là tại nó làm liên lụy đến Ngọc Quỳnh mất rồi cảm giác khó chịu này lại xuất hiện trong cơ thể nó . Bản thân nó cũng không hề hay rằng từ lúc nào nụ cười trên môi ngày một ít dần đi .

-dành thời gian riêng cho anh vài tiếng không được hay sao mà em đậm chiêu vậy .

-được chứ , được chứ . Anh cứ nghỉ xấu cho em

“ Ôt...Ôt...” – mặt nó như cà chua chín chưa kịp nói hết câu thì cái bụng nó đã đánh trống báo hiệu , Đăng Khôi cười thành tiếng :

-đi thôi , ăn xong . Anh sẽ cho em xem cái này .

Đăng Khôi nhấn ga phóng xe chạy nhanh qua vài con phố...

Rafewl Coffee

Ly cà phê sữa nóng hổi được nâng lên môi người phụ nữ tuy ăn mặt rất giản dị , phong thái có nét dịu dàng uống từng ngụm thưởng thức cái mùi ngọt ngọt xen lẫn vị đắng một cách tao nhã .

-ây da! Về Việt Nam là trời nóng hăng – Mẹ anh vừa đến lên tiếng phá tan sự im lặng .

-cậu lúc nào cũng rộn ràng như vậy cả . – mẹ nó nhẹ giọng nói .

-bà này , cứ vậy bảo sao khôn nhiều nếp nhăn cơ chứ . – mẹ anh tươi cười đáp trả .

Người nhân viên phục vụ đi đến cất ngang một lúc “ cho tôi ly cam tươi” – mẹ anh cười nói . Mẹ nó nhìn bà bạn mình cũng không thể nào kiềm lại cong môi cười theo đầu hơi lắc . Đôi khi mẹ nó ước gì được sống vô tư thoải mái như mẹ anh thì hay biết bao nhiêu .

-Phụng Lai , sao cậu về đây mà không đi gặp bọn nhỏ .

-Bọn nhỏ không biết mình về nước , mình về có chuyện giải quyết . – Ánh mắt mẹ nó trở nên buồn . – Thanh Lam cậu biết chuyện năm xưa phải không ? , năm đó thật ra cậu và bà ấy đã làm gì Thanh Hoa .

Mẹ anh đang tươi cười , thì bỗng khựng lại có chút bất ngờ khi nghe câu hỏi của mẹ nó .

-Sao cậu lại nhắc đến Thanh Hoa ?

-Nếu mình nói lần này mình quay về vì chuyện của cô ấy thì cậu nghĩ sao ?

-Phụng Lai cậu biết được những gì rồi ? – mẹ anh hơi mất bình tĩnh .

-Thật ra năm đó xảy ra chuyện gì , cậu ành biết đi . Coi như là mình cầu xin cậu đó Thanh Lam .

Đôi mắt mẹ nó nhìn bạn mình rất kì vọng , chuyện đã dấu kín suốt 18 năm trời . Mẹ anh cũng đã từng hứa với Nguyễn Phú Nhân giấu kín bí mật này nhưng giờ đây khi nhìn ánh mắt đang chờ đợi câu hỏi kia mẹ anh không nở lòng nào mà giấu thêm được nữa :

-Năm đó khi Thanh Hoa có thai đã chạy đến tìm mình...

Hôm đó là lúc chiều tà giá lạnh của tháng 10 , đang có mưa giông kéo dài không ngớt không có ngõ ngách nào được khô ráo , người phụ nữ tội nghiệp đứng dưới mưa nhún chuông liềm hồi không ngớt . Khuôn mặt cũng trở nên nhợt nhạt , từ trong nhà mẹ anh nhú vọt và đi ra mở cửa .

-Thanh Hoa, cậu sao vậy . À mà vào nhà rồi hãy nói sau .

-Chuyện này gấp lắm , Thanh Lam tớ vang xin cậu cậu giúp tớ đến gặp Kim Bình đi . – người phụ nữ quỳ xuống níu tay mẹ anh cầu xin .

-Cậu làm gì vậy , đứng lên đã trời mưa to lắm . Có chuyện gì vào trong bình tĩnh rồi nói được không . – mẹ anh hồi hã đỡ lấy người phụ nữ kia .

-Không không , phải đi ngay bây giờ nếu không sẽ kịp mất . – nước mắt hòa lẫn nước mưa ai nhìn vào cũng thấy xót xa .

-Cậu buông bỏ , sao cậu không nghĩ Phụng Lai đã bao nhiêu lần tha thứ bỏ qua cho cậu rồi , cậu ấy cũng chưa bao giờ trách móc cậu cả . Tại sao , nhất định cậu phải có được Kim Bình mới thôi .

-Không , là anh ấy yêu mình . Anh ấy không yêu Phụng Lai đâu . Một lần này thôi , chỉ cần cậu chịu giúp tớ một lần này nữa thôi nếu anh ấy vẫn chọn cậu ta mình sẽ buông bỏ . Mình vang xin cậu đó Thanh Lam . – người phụ nữ cứ níu lấy cánh tay mẹ anh mà trông chờ , đôi mắt đỏ hoe cả lên .

Cũng từng là bạn của nhau nên không đành bỏ mặt người phụ nữ ấy như thế , mẹ anh đành gật đầu đồng ý . Gọi Chiếc taxi mẹ anh dẫn theo người phụ nữ vào tập đoàn họ Nguyễn , chỉ vài bước đi nữa thôi có lẽ người cần gặp cũng đã gặp nhưng nào ngờ lại suất hiện Nguyễn Phú Nhân . Người phụ nữ ấy hơi run sợ mà tiến về sau vài bước , ánh mắt sắc sảo của bà nhìn người phụ nữ ấy đầy sự giận dữ , nhưng bên ngoài vẫn giữ đường nét lạnh tanh không cảm xúc .

-Bác gái – mẹ anh hơi cuối đầu chào .

-Hai đứa đi theo ta , đừng làm mất mặt công ty . – lời nói nhẹ nhàng , nhưng đầy sự uy nghiêm phát ra .

Vào một căn phòng bề ngoài tuy rất ấm cúng trái lại thì nó lại lạnh giá đến đáng sợ như đang ở địa ngục .

-Nói! Cô lại tính làm trò gì . – hộp một ngụm trà , ánh mắt liếc sang người phụ nữ kia .

-Con , con đã có cốt nhục của Kim Bình . – người phụ nữ lấy hết can đảm nói rõ từng chữ .

Từng câu , từng chữ đều phát ra rõ mồn một , mẹ anh và Nguyễn phú nhân ai nấy đều mở to mắt rất ngạc nhiên .

-Hồ đồ. * xoảng* - Nguyễn Phú Nhân ném mạnh ly trà xuống sàn .- Cô tưởng tôi tin sao , cô nói cái thứ nhệch chung đó là của con tôi thì chính là của nó sao?

-Đó là sự thật , Kim Bình yêu con tại sao phú nhân lại chia cắt chúng con cơ chứ .

-Yêu cô , nó yêu cô khi nào chẳng phải là năm lần bảy lượt cô cố tình tìm đến nó , nhằm thay đổi vị trí với vợ sắp cưới của nó hay sao .

-Là Phụng Lai tranh dành với tôi , vốn dĩ cô ta chỉ là người đến sau . Cô ta không hề có tư cách ở bên anh ấy . Còn nữa phú nhân đừng quên chuyện của chủ tịch...

-Câm mồm! – Nguyễn Phú Nhân giận dữ hét lên , tay đập mạnh xuống bàn thành tiếng .

-Thanh Hoa , cậu thật quá đáng sao cậu lại nói Phụng Lai như thế . – Mẹ anh lúc đó cũng không thể nào kìm nén trước những lời nói của người phụ nữ đó có chút bực tức quát lên.

-Thanh Lam , chuyện này ta cứ để ta giải quyết . Con cứ về trước đi ...

Mẹ anh cũng hiểu ý liền cúi đầu chào rồi khuất sau cánh cửa ...

-Lúc đấy , mẹ chồng cậu nói vậy nên mình cũng đành ra về . Vài hôm sau thì mẹ chồng có gọi ính nói chuyện .

-Hứa với bà ấy đừng nói chuyện này cho cả cậu và anh Bình biết . Tổ cũng nghĩ vì hạnh phúc của gia đình cậu nên không nói thì tốt hơn . còn lại mọi chuyện như thế nào có lẽ chỉ mình mẹ chồng cậu biết mà thôi .

-Còn gì nữa không ? . – khéo mắt mẹ nó hơi rưng rưng đọng nước

-À! Khoảng một năm sau thì mình có nghe cô ấy bị tai nạn . Nhưng đó cũng chỉ là tin đồn còn thực hư như thế nào thì mình không nắm rõ .

-Được rồi , mình cảm ơn . Thôi! Chúng ta thôi nhắc về chuyện củ đi . – Mẹ nó lấy lại nụ cười nói tiếp :

-À phải rồi , gần đây mình hay nghe Minh Anh nhắc đến một con bé tên Uyển Nhi .

-À con bé đó à , nó cũng xinh lắm . Chơi thân với bọn nhỏ nhưng mà nó là tình địch của con bé nhà cậu đó . ha ha .

-Gi chứ , bọn nó còn nhỏ cậu cứ vậy hoài .

-Nhỏ gì nữa chứ , chẳng phải thằng Long nhà tôi nó 18 rồi hay sao .

-Cậu này ...

Ít ra trong lúc mệt mỏi như thế này , bên cạnh mẹ nó luôn có một người bạn tốt như mẹ anh , cứ vậy hai người ngồi nói hết chuyện này đến chuyện khác suốt cả buổi chiều ...

140. Chương 69 : Chạm Mặt .

Mẹ nó bước vào một phòng bệnh cách li – đặc biệt trong bệnh viện này không ai có thể tìm ra được và chắc chắn không thể thiếu được đó là mùi sát trùng khắp nơi thì thoảng xộc thẳng vào mũi bà một cách khó chịu . Thân hình người phụ nữ gầy gò kia đang ở trước mặt , đôi mắt vô hồn nằm ngay đó khiến bà chần chừ trong từng bước tiến đến . Chút xót xa đang ảnh hưởng đến tâm can bà, vì người đẩy từng là bạn rất thân thiết .

-Đã lâu không gặp cậu , Thanh Hoa .

Đôi mắt người đàn bà đó vẫn hướng lên trần nhà , không đáp lại . Mẹ nó ngồi sang một bên , thở dài nhớ về khoảng thời gian tươi đẹp khi xưa . Đang còn mãi mê với hồi ức cũ , bất giác từ phía sau có đám người mặt áo vest đen tiến vào cùng cử chỉ cung kính chào mẹ nó :

-Phu nhân , chúng tôi theo lệnh của lão phu nhân đến giúp bà .

Mẹ nó hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại trước sau gì Nguyễn phu nhân cũng sẽ tìm ra , chỉ đợi cái gậy đầu của mẹ nó , họ cùng vài y sĩ làm các thao tác chuyển dời người đàn bà vô thức đi khỏi đây một cách nhanh chóng . Tên đứng đầu nghiêm nghị cúi chào rồi quay lưng đi , mẹ nó tần ngần một lúc rồi gọi tên đó đứng lại :

-Anh , đưa người đàn bà đó đến địa chỉ này . Không cần thông báo với lão phu nhân , còn nữa sau khi đến nơi an toàn các người hãy ở lại biệt thự trông coi cô ấy thật cẩn thận . Tuyệt đối không nhận cuộc điện thoại nào ngoại trừ tôi , nếu bà ta có gọi cứ bảo là tìm không thấy việc còn lại tôi tự biết sắp xếp .

-Vâng thưa phu nhân .

Lúc nó trở về nhà cũng đã tối khuya , bụng thì kêu “ ột ...ột” ví để quên ở nhà , đã vậy cái điện thoại lại chẳng chịu hợp tác lại còn biết canh giờ mà hết pin , đen đủi đến thế là cùng nó đành cuộc bộ hơn 10 cây số để mà về tới nhà .

“ Đúng là lúc cần thì chẳng ai đón cả , lúc không cần thì lại lắm mối tơ vò , Minh Anh ơi bao giờ thì mới được sung sướng ” – nó vừa đi vừa lẩm bẩm .

Vừa bước vào nhà cảnh tượng nguyên cả nhóm ngồi xem phim ăn bỏng ngô , cười cười nói nói rất hẳn là vui , chẳng biết nó chạnh lòng hay như thế nào liền đi thẳng một hơi lên phòng không đá động một tiếng nào cả.

-Ê Long , em yêu mày về kìa . – Đăng Khôi trông thấy nó đang đi lên cầu thang liền thúc nhẹ bên hông anh . Anh hướng mắt trông theo nó , nhìn thấy thái độ của nó mà trong lòng có chút vui nhưng không tỏ ra trên khuôn mặt .

-Bọn mày xem tiếp đi , tao...

Không cần đợi anh nói hết câu , mấy người kia đã nhón nháo ngoắt tay ý xô đuổi anh đi , làm bộ cau mày quay lưng bước nhanh lên phòng nó

“ cạch”

- Á! – nó la to lên hai tay vội vàng che ngực mình lại . Anh ngượng ngùng quay lưng lại mặt đỏ rần lên , cả nó cũng không khác gì anh – cả hai đều đang bối rối .

- Sao anh ...anh vào mà không gõ cửa . – nó vừa ngáp ngừng vừa nói vừa cài lại khuy áo .

- À ! Anh...quên , mà con gái con lứa gì không chịu đóng cửa... đứng thản nhiên thay đồ như vậy chứ . – anh quát nó rồi định quay đầu lại.

- Cấm quay đầu lại đứng im đó – nó lớn tiếng ra lệnh .

Bỗng dưng môi anh cong lên cười rất gian manh , mặt kệ lời nó nói anh quay lại ép sát nó xuống nệm . (cổ gài áo xong rồi nhaaa)

-Em dám ra lệnh cho tôi sao . – anh rít lên mặt áp sát đến nó .

-Em...em...phải mặt áo mà . – nó bối rối trả lời .

-Em mà cứ như thế này , chắc anh phải bóc lịch thôi . – anh vuốt mũi nó .

Hai má nó ửng hồng lên như trái cà chua chín mọng , mắt long lanh mở to không chớp nhìn anh như đang lạc vào không gian tình ái cười ngây ra .

Đang bỗng bồng bềnh trên mây với muôn ngàn tưởng tượng thì chợt nhớ ra chuyện ban nãy nó liền đẩy mạnh anh ra , khuôn mặt cau gắt đỗi hờn .

“ Minh Anh , tỉnh lại ngay . Đừng có bị người ta dụ như thế ” – nó ngấm trong đầu .

-Sao không xuống ngồi ăn bắp , coi phim với mọi người đi .

-Bị đuổi .

-Thế là khi nào buồn khi nào bị bỏ sang bên là tìm “ ĐÂY” à .

-Ờ .

Anh khoanh tay đứng dựa tường trả lời cộc lốc lại càng làm nó cảm thấy bị tủi thân hơn nữa , lết bộ mấy cây số về đến nhà không hỏi thăm đã dành , cộng thêm mấy hôm nay từ lúc Uyên Nhi đi anh đều dành thời gian cho công ty gặp nhau chưa nói quá được ba câu . Haizzz có khi cũng chẳng nói tiếng nào , đằng này còn xem nó như cái thùng rác mà trút cảm xúc ra như vậy nữa , giờ nó cảm thấy giận kèm một tí uất ức làm khóe mắt nó đọng nước , biết mình sắp khóc nó xoay người về hướng khác .

” Hoàng Long , mà thấy chắc xấu hổ chết đi được .”

Anh nhượng mắt nhìn nó cười , tiến lại gần nó như mọi khi anh dùng cái ôm thân thuộc ôm nó vào lòng như đang ôm vật quý báu nhất trên đời , một cách dịu dàng nhất anh hôn nhẹ lên mái tóc nó .

-Em khóc sao ?

-Không có .

-Lại còn không nữa à , không nói... vậy anh xuống xem phim với mọi người đây .

-Ồ đi đi . – nó dỗi nữa cố thoát ra vòng tay anh, nữa không muốn anh buông ra.

-Chà , Minh Anh nhà mình cứ như vậy thì làm sao lớn được đây .

-Em không làm anh lo lắng , em không vui sao .

Anh cười thành tiếng trước cử chỉ con nít của nó , lần nữa siết chặt nó vào lòng . Nó dù giận lắm vậy mà chỉ hành động nhỏ của anh đó thôi cũng đủ cho nó cảm giác an toàn đến nhường nào .

-Em tắm rửa rồi xuống ăn cơm tối . – anh buông nó ra nhẹ nhàng ân cần.

Trước khi anh ra khỏi phòng nó níu tay anh lại :

-Hoàng Long , mấy hôm nay chúng ta chưa nói với nhau câu nào . – mặt nó xụ miệng nói lí nhí.

Anh không nói gì , quay lại hôn lên trán nó rồi đi khuất . Nó vẫn đứng thừ ra đó , hành động tuy nhỏ thôi nhưng đã thay lời giải thích của anh .

Những giọt nước xả xuống người nó , nhẹ cuốn theo những suy nghĩ băng quơ .

« Nụ hôn đó , chẳng phải ý anh ấy nói tin anh ấy sao ? Vậy mà sao vẫn thấy khó chịu quá , Minh Anh ơi mày bị sao vậy nè ... »

Vội lấy áo khoát anh đi ra khỏi nhà trong bộ dạng gấp gáp .

-Long , mày đi đâu vội vậy .

-Lát tao về ...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong nó xoa xoa cái bụng đói meo của mình , mà từ trên bước xuống quên hẳn luôn việc nhà đang có khách tóc tai còn chưa sấy .

-Minh Anh , qua đây chơi xem phim nè .

Hoàng Nhi thấy nó đi xuống nhà liền gọi .

-Thôi các cậu xem đi , mình hơi đói kiếm chút gì ăn lót dạ .

Nó đi qua bếp tính bụng làm mì ăn đại vì giờ chắc cũng còn gì để ăn nữa , nhìn sang bên kia thì chẳng thấy anh đồng thời thiếu sự có mặt của Ngọc Quỳnh nó thở hắt ra ngồi xuống bàn mới để ý thấy đã có sẵn một tô bún chả cá thơm ngút mà nó thích nhất . Không cần nghĩ cũng biết đây là của Hoàng Long mua cho nó rồi , mỉm cười thật tươi say sưa mà thưởng thức không hay rằng từ đằng xa Đăng Khôi cũng đang cười khi thấy nó ngon miệng đến vậy .

London , Anh .

Âm thanh du dương của bản giao hưởng được thực hiện bởi các vị hòa nhạc tài ba càng làm cho không khí trở nên uy nguy tráng lệ hơn , các giới thượng lưu hay nghệ sĩ từ người mẫu quốc tế đến các doanh nhân lớn đều có mặt tại nơi đây để chuẩn bị ra mắt cho buổi biểu diễn thời trang lớn nhất đang sắp diễn ra vào vài ngày tới .

Các quý ông đều khoác lên mình những bộ comple thanh lịch , các quý bà mang trên mình những chiếc váy dạ hội bắt mắt người nhìn trông thật quý phái và rất mực tinh tế .

Uyển Nhi thức tha trong chiếc váy đuôi tôm ánh kim lấp lánh nổi bật lên các đường cong của cơ thể , mái tóc xỏa qua bên gợn sóng càng làm tăng thêm vẻ đẹp kiêu xa đầy quyền rũ .

Hơi mệt vì phải đi qua đi lại cho việc xã giao , bản thân cô là một người không thích ồn ào thật lòng không thích nơi này chẳng hợp với cô chút nào chỉ vì công việc cho nên dù không thích nhưng cô vẫn phải tiếp rượu cười tươi nói chuyện với mọi người . Uống cũng hơi nhiều , Uyển Nhi mệt mỏi tìm đến chiếc ghế sofa ngoài sảnh nghỉ ngơi đôi chút .

-Ta thật không ngờ Thanh Hoa lại có được một đấng con gái tài hoa xinh đẹp đến nhường này .

Uyển Nhi hơi bất ngờ khi nghe giọng nói đó , cô quay người lại theo phép lịch sự cô cuối chào người phụ nữ lớn tuổi kia mắt không ngừng quan sát . Tuy trang phục mang trên người chỉ là một chiếc sườn xám dài đến mắt cá chân điểm vài hoa văn thêu rất tỉ mỉ , khoát thêm một chiếc khăn mỏng như thế thôi đã tôn lên tất cả sự thượng lưu trên người bà ta , tuy có cảm giác quen thuộc nhưng tức thời cô vẫn không nhớ ra được là ai .

-Xin hỏi , lão phu nhân đây là .

-O ho ! – Nguyễn phu nhân lấy tay che nửa miệng cười .- Nhìn ta không quen sao , chẳng phải mấy năm qua cô sống là nhờ ta chiếu cố hay sao ?

Đôi mắt Uyển Nhi chợt mở thật to ra đầy bất ngờ , ngược lên nhìn vào lão bà kia không chớp .

-Là bà , Nguyễn Phu Nhân ...

-Ồ ta không dám , được diện kiến một siêu mẫu như cô đây thật là diễm phúc cho ta .

Giọng nói Nguyễn Phu Nhân đầy sự khinh khỉnh , thái độ giễu cợt không hơn không kém . Uyển Nhi tỉnh ý trong vài giây cũng đủ để cô biết đối phương đang cười chế nhạo mình , cô khẽ ngẩng cao đầu môi cười mỉm lấy lại thư thái trịnh trọng .

-À vâng , những người trong giới showbiz rất hiếm khi có dịp giao lưu với thương nhân đây , thất lễ thất lễ .

Nguyễn phu nhân biến sắc mặt trở nên tím rìm , những lời không quá phô trương nhưng lại ẩn ý thâm sâu không khác gì đang tạt nước vào mặt bà ta , mắt nheo lại nhìn Uyển Nhi . Sống bao nhiêu năm chưa một người nào dám dùng thái độ đó để trả treo lại mình vậy mà bây giờ lại bị một con đứa con hoang vất mũi chưa sạch khiến bà không thể nào không tức giận .

-Cô đừng tưởng đứng được vị trí ngày hôm nay thì quên nguồn quên gốc . Cũng chỉ là một đứa bị bỏ rơi và sống nhờ đồng tiền của người khác . – lời nói đầy cay độc kia được Nguyễn phu nhân chậm rãi nói rõ mồn một .

-Ồ – Uyển Nhi đưa tay che miệng , tiếng sát lại gần bên tai Nguyễn Phu nhân nói thầm .- Nguyễn phu nhân hình như chiếc ghế Chủ tịch Myler's của bà ngày hôm nay là dùng tính mạng của chồng bà phải không ? .
– Uyển Nhi cười nhếch môi khinh khỉnh .

-Mày...mày...sao...mày biết . – Nguyễn phu nhân đưa tay đỡ cái đầu đang choáng váng đứng không vững , rằng nghiêng lại lên cơn giận dữ .

-À , chuyện đó haha , muốn người ta không biết thì tốt hơn mình đừng có làm . Tôi nói đúng không Nguyễn phu nhân .

Vừa dứt câu Uyển Nhi cuối chào theo phép lịch sự định quay lưng bỏ đi , phía sau có một người đàn ông tầm cỡ tuổi trung niên trong bộ vest màu nâu cà phê sữa thêm chiếc nơ đen ngay cổ trong hiên hậu chạy vội vã đến đỡ Nguyễn phu nhân đang chới với phía sau .

-Mẹ mẹ , mẹ có sao không ? – ông nhìn mẹ mình với nét mặt đầy lo lắng .

Uyển Nhi sững cả người đứng như chết lặng một chỗ , mở to đôi mắt nhìn người đàn ông kia .

-Excuse me , excuse me . Can you help me ?

-Exucuse me....? – người đàn ông kia la to vài tiếng , mới khiến cô trở về trạng thái ban đầu

-Vâng , vâng . – Uyển Nhi lúng túng

-Cô là người Việt sao , thật may mắn cô có thể giúp tôi một tay đỡ bà ấy ra xe được không , mẹ tôi lại lên cơn tim .

Cô không nói gì chỉ gập đầu lia lịa theo quán tính , ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang làm gì nữa . Đưa lão bà kia lên xe , người đàn ông chạy lại phía cô .

-Thật cảm ơn cô , nếu có dịp tôi muốn mời cô dùng bữa cơm thay lời cảm ơn . – Người đàn ông lịch thiệp .

-Mời cơm? – Uyển Nhi hơi chút bất ngờ .- Chuyện đó , không cần đâu chỉ là giúp đỡ trong lúc hoạn nạn , chứ không cần khách sáo đến như vậy . – cô cười mỉm đáp trả .

-Sao có thể , cũng may ra nhờ có cô đây ...

-Chú đừng như vậy , được rồi chú mau đưa bà ấy đến bệnh viện đi ạ .

-Vậy , đây là danh thiếp của tôi nếu cần gì cô cứ gọi . – người đàn ông đưa cho cô một tấm danh thiếp màu trắng nhỏ gọn rồi lên xe đi khuất trong vài phút .

Trước khi đi còn quay lại nói thêm một câu “ cô gái cô mau vào trong trời sắp có tuyết rơi lạnh lắm đây”

Uyển Nhi cầm tấm danh thiếp đi đến bên ghế đá lạnh ngắt , ngồi thụp xuống mắt không ngừng giáng mắt vào dòng chữ NGUYỄN KIM BÌNH . Thì ra người đàn ông kia chính là người cha ruột đã nhẫn tâm bỏ rơi cô , thậm chí ông ấy chưa hề biết đến sự tồn tại của cô trên đời này . Ông trời cũng thật biết trêu người lại để cô gặp ông ta trong hoàn cảnh như thế này , giọt nước mắt Uyển Nhi rơi xuống . Suốt mấy năm qua cô chưa hề khóc lần nào cho dù là bị đau hay chấn thương lúc diễn lúc tập , cô cũng không một lần than thở . Vậy mà ngày hôm nay chỉ trong vài phút ngắn ngủi , cảm xúc của cô lại vỡ òa đến như thế ...

Sau ngần ấy tiết học vật vã thì chỉ có ăn hoặc ngủ với nó sướng khoái nhất , tính bụng gọi Hoàng Long cùng anh đi ăn tối rồi về nhà nào ngờ mới rút chiếc điện thoại ra đã có tin nhắn đến của “ Ôn Thần”

-Quấy ?

-Quấy quấy mặt heo nhà cô ? Nói tiếng việt hộ cái . – giọng hằn cùu nhàu qua điện thoại .

-Dạ vâng , đại thiếu gia họ Sang gọi tôi có chuyện gì ạ .

-Ra đây , tôi cho cô 5p chạy lên sân thượng .

-Gì chứ , anh là ai bảo đi là đi à . TÔI! KHÔNG ĐI – nó nhấn mạnh từng chữ .

-Ồ , vậy sắp hồ sơ này tôi đốt lun .

Nó lảm bảm nhớ lại điều gì đó , liền hoảng hốt :

-THẾ HIỂN , ở yên đó 5 phút...đúng 5 phút tôi sẽ tới .

Không đợi chờ hần nói , nó hốt mớ đồ trên bàn bỏ đại hết vào balô rồi ba chân bốn cẳng chạy cấp tốc .

“ rầm” cánh cửa lên sân thượng bị nó dùng thân hình của mình đẩy ra , thở hổn hển . Hần chân chéo ngồi trên thành lan can tay cầm nước , mắt xem đồng hồ ung dung đến phát ghét .

-Tốt lắm 4 phút 49 giây . Không tồi .

-Thế Hiển , thật sự anh phải đùa tôi như thế này mới vui sao .

-Là tôi giúp em giảm cân đấy chứ .

-Anh , anh là kẻ hạ lưu nhất mà tôi từng gặp đó . – nó vừa thở vừa lấy sức để nói cho ra hơi .

-Nè , uống đi – hần ném cho nó một chai nước suối .

-Xem ra anh có chút tình người , thế mà tôi cứ tưởng anh thành thú rồi – nó nói lí nhí .

-Gì cơ ? – hần bấu má nó xách lên .

-Đâu có , tôi nói cảm ơn mà .hihi

“ Con nhỏ này , thay đổi nhanh thật” – hần cười nhìn nó . Đưa lên trước mặt nó một tập hồ sơ .

-Coi đi , những gì cô cần đều trong đó .

-Thế Hiển , hôm nay anh đẹp trai nhất rồi . – ánh mắt nó lạnh lạnh chớp chớp nhìn hần như ngưỡng mộ .

-Phiền phức. – hần cau mày rồi quay về hướng khác , lần đầu tiên hần được nghe nó “ khen” như vậy có chút lạ lẫm... như thế bảo sao hần không vui cho được .

-Nhiều quá à , lười đọc ghê .

Đúng là biệt danh heo của nó không sai chút nào , giỏi nhất là việc ăn uống ngủ và đi chơi , hần liền quay lại gấp tập hồ sơ của nó.

-Gi thế , đang xem mà .

-Im! .

Nó liền đưa tay kéo khóa miệng mình lại , chăm chú nhìn hần .

-Năm 7 tuổi Uyển Nhi chuyển về sống chung với nhà tôi , lúc đó tôi cứ tưởng là con riêng của ông già , nhưng không phải . Rồi từ đó Uyển Nhi ở cùng tôi đến lớp 10 cô ấy được tuyển vào công ty model tại Anh quốc , học bổng toàn phần nên sang đó mọi chuyện năm đó chắc em biết hết rồi .

-Ừm – nó gật nhẹ .

-Theo những thông tin thu thập được . Mẹ của Uyển Nhi tên Thanh Hoa , bà ta năm xưa là trợ lý của ba cô đó .

-Của ba tôi sao . – nó vội cắt ngang khiến hần liền nghiêng răng một phát .

-Không những vậy , còn là chị em tốt của mẹ em và mẹ tên Hoàng Long , nhưng sau khi Nguyễn phu nhân phát hiện đã đuổi mẹ cô ấy ra khỏi công ty , trong một khoảng thời gian bà ấy gần như mất tích sau đó 2 năm sau lại trở về tìm ba em , nhưng ông ấy có lẽ đã chấp dứt không muốn dây dưa , có thông tin bảo rằng bà ấy bị tai nạn đã chết vào năm đó .

-Cũng có người nói bà ta trộm tài sản của tập đoàn nhà họ Nguyễn rồi bỏ đi , cũng vào năm đó em sinh ra . Cụt chủ tịch tức ông nội em mất cùng năm đó , nên đưa em sang đây lúc em được 1 tuổi .

-Ồ , cái này đúng . – mặt nó bí xị .

-Nhưng đó chỉ là tin đồn , tôi chỉ điều tra được là bà ngoại Uyển Nhi chăm sóc cô ta cho đến năm 7 tuổi thì ba tôi đem về lúc đấy tôi cũng quan tâm đến thân thể của Uyển Nhi nên không điều tra . Nhưng chuyện em và Uyển Nhi là chị em cùng cha khác mẹ thì tôi tin , thời gian và sự việc đều chính xác có lẽ chỉ có người lớn mới hiểu rõ sự tình nhất .

-Làm sao , có thể hỏi ba hoặc mẹ được , trong khi hai người cũng không biết đến sự tồn tại của Uyển Nhi .

-Thôi được rồi , đừng có bủn xỉn như vậy con heo . Coi như hôm nay thiếu gia có lòng tốt rủ em đi chơi .

-Là anh muốn hẹn tôi thì có . – nó trề môi .

-Đi thôi con lợn .

Không đợi nó trả lời hần liền lẹ tay kéo nó đi , nó cũng không phản kháng lại như hồi lúc mới biết hần . Ít ra , hần chưa bao giờ làm nó buồn mà ngược lại hần hay làm cho nó cười , tuy rằng tính hần khó chịu đôi phần nhưng thôi kệ nghĩ nhiều làm gì cứ no bụng trước đã ...

-Hoan hô , được ăn rồi ...

141. Chương 69 : Chạm Mặt .

Mẹ nó bước vào một phòng bệnh cách li – đặc biệt trong bệnh viện này không ai có thể tìm ra được và chắc chắn không thể thiếu được đó là mùi sát trùng khắp nơi thì thoảng xộc thẳng vào mũi bà một cách khó chịu . Thân hình người phụ nữ gầy gò kia đang ở trước mặt , đôi mắt vô hồn nằm ngay đó khiến bà chần chừ trong từng bước tiến đến . Chút xót xa đang ảnh hưởng đến tâm can bà, vì người đấy từng là bạn rất thân thiết .

-Đã lâu không gặp cậu , Thanh Hoa .

Đôi mắt người đàn bà đó vẫn hướng lên trần nhà , không đáp lại . Mẹ nó ngồi sang một bên , thở dài nhớ về khoảng thời gian tươi đẹp khi xưa . Đang còn mãi mê với hồi ức cũ , bất giác từ phía sau có đám người mặt áo vest đen tiến vào cùng cử chỉ cung kính chào mẹ nó :

-Phu nhân , chúng tôi theo lệnh của lão phu nhân đến giúp bà .

Mẹ nó hơi bất ngờ nhưng nghĩ lại trước sau gì Nguyễn phu nhân cũng sẽ tìm ra , chỉ đợi cái gậy đầu của mẹ nó , họ cùng vài y sĩ làm các thao tác chuyển dời người đàn bà vô thức đi khỏi đây một cách nhanh chóng . Tên đứng đầu nghiêm nghị cuối chào rồi quay lưng đi , mẹ nó tần ngần một lúc rồi gọi tên đó đứng lại :

-Anh , đưa người đàn bà đó đến địa chỉ này . Không cần thông báo với lão phu nhân , còn nữa sau khi đến nơi an toàn các người hãy ở lại biệt thự trông coi cô ấy thật cẩn thận . Tuyệt đối không nhận cuộc điện thoại nào ngoại trừ tôi , nếu bà ta có gọi cứ bảo là tìm không thấy việc còn lại tôi tự biết sắp xếp .

-Vâng thưa phu nhân .

Lúc nó trở về nhà cũng đã tối khuya , bụng thì kêu “ ột ...ột” ví để quên ở nhà , đã vậy cái điện thoại lại chẳng chịu hợp tác lại còn biết canh giờ mà hết pin , đen đui đến thế là cùng nó đành cuộc bộ hơn 10 cây số để mà về tới nhà .

“ Đúng là lúc cần thì chẳng ai đón cả , lúc không cần thì lại lăm mồm tơ vò , Minh Anh ơi bao giờ thì mới được sung sướng ” – nó vừa đi vừa lăm bầm .

Vừa bước vào nhà cảnh tượng nguyên cả nhóm ngồi xem phim ăn bỏng ngô , cười cười nói nói rất hân là vui , chẳng biết nó chạnh lòng hay như thế nào liền đi thẳng một hơi lên phòng không đá động một tiếng nào cả.

-Ê Long , em yêu mày về kìa . – Đăng Khôi trông thấy nó đang đi lên cầu thang liền thúc nhẹ bên hông anh . Anh hướng mắt trông theo nó , nhìn thấy thái độ của nó mà trong lòng có chút vui nhưng không tỏ ra trên khuôn mặt .

-Bọn mày xem tiếp đi , tao...

Không cần đợi anh nói hết câu , mấy người kia đã nhốn nháo ngoắt tay ý xô đẩy anh đi , làm bộ cau mày quay lưng bước nhanh lên phòng nó

“ cách”

- Á! – nó la to lên hai tay vội vàng che ngực mình lại . Anh ngượng ngùng quay lưng lại mặt đỏ rần rần , cả nó cũng không khác gì anh – cả hai đều đang bối rối .

- Sao anh ...anh vào mà không gõ cửa . – nó vừa ngập ngừng vừa nói vừa cài lại khuy áo .

- À ! Anh...quên , mà con gái con lứa gì không chịu đóng cửa... đứng thản nhiên thay đồ như vậy chứ . – anh quát nó rồi định quay đầu lại.

- Cấm quay đầu lại đứng im đó – nó lớn tiếng ra lệnh .

Bỗng dưng môi anh cong lên cười rất gian manh , mặt kệ lờ nó nói anh quay lại ép sát nó xuống nệm . (cổ gài áo xong rồi nhaaa)

-Em dám ra lệnh cho tôi sao . – anh rít lên mặt áp sát đến nó .

-Em...em...phải mặt áo mà . – nó bối rối trả lời .

-Em mà cứ như thế này , chắc anh phải bóc lịch thôi . – anh vuốt mũi nó .

Hai má nó ửng hồng lên như trái cà chua chín mọng , mắt long lanh mở to không chớp nhìn anh như đang lạc vào không gian tình ái cười ngây ra .

Đang bỗng bồng bềnh trên mây với muôn ngàn tưởng tượng thì chợt nhớ ra chuyện ban nãy nó liền đẩy mạnh anh ra , khuôn mặt cầu gắt đổi hờn .

“ Minh Anh , tỉnh lại ngay . Đừng có bị người ta dụ như thế ” – nó ngấm trong đầu .

-Sao không xuống ngồi ăn bắp , coi phim với mọi người đi .

-Bị đuổi .

-Thế là khi nào buồn khi nào bị bỏ sang bên là tìm “ ĐÂY” à .

-Ồ .

Anh khoanh tay đứng dựa tường trả lời cộc lốc lại càng làm nó cảm thấy bị tủi thân hơn nữa , lết bộ mấy cây số về đến nhà không hỏi thăm đã dành , cộng thêm mấy hôm nay từ lúc Uyển Nhi đi anh đều dành thời gian cho công ty gặp nhau chưa nói quá được ba câu . Haizzz có khi cũng chẳng nói tiếng nào , đằng này còn xem nó như cái thùng rác mà trút cảm xúc ra như vậy nữa , giờ nó cảm thấy giận kèm một tí uất ức làm khòe mắt nó đọng nước , biết mình sắp khóc nó xoay người về hướng khác .

” Hoàng Long , mà thấy chắc xấu hổ chết đi được .”

Anh nhướn mắt nhìn nó cười , tiến lại gần nó như mọi khi anh dùng cái ôm thân thuộc ôm nó vào lòng như đang ôm vật quý báu nhất trên đời , một cách dịu dàng nhất anh hôn nhẹ lên mái tóc nó .

-Em khóc sao ?

-Không có .

-Lại còn không nữa à , không nói... vậy anh xuống xem phim với mọi người đây .

-Ồ đi đi . – nó dối nữa cố thoát ra vòng tay anh, nữa không muốn anh buông ra.

-Chà , Minh Anh nhà mình cứ như vậy thì làm sao lớn được đây .

-Em không làm anh lo lắng , em không vui sao .

Anh cười thành tiếng trước cử chỉ con nít của nó , lần nữa siết chặt nó vào lòng . Nó dù giận lắm vậy mà chỉ hành động nhỏ của anh đó thôi cũng đủ cho nó cảm giác an toàn đến nhường nào .

-Em tắm rửa rồi xuống ăn cơm tối . – anh buông nó ra nhẹ nhàng ân cần.

Trước khi anh ra khỏi phòng nó nín tay anh lại :

-Hoàng Long , mấy hôm nay chúng ta chưa nói với nhau câu nào . – mặt nó xụ miệng nói lí nhí.

Anh không nói gì , quay lại hôn lên trán nó rồi đi khuất . Nó vẫn đứng thừ ra đó , hành động tuy nhỏ thôi nhưng đã thay lời giải thích của anh .

Những giọt nước xả xuống người nó , nhẹ cuốn theo những suy nghĩ băng quơ .

« Nụ hôn đó , chẳng phải ý anh ấy nói tin anh ấy sao ? Vậy mà sao vẫn thấy khó chịu quá , Minh Anh ơi mày bị sao vậy nè ... »

Vội lấy áo khoát anh đi ra khỏi nhà trong bộ dạng gấp gáp .

-Long , mày đi đâu vội vậy .

-Lát tao về ...

Sau khi tắm rửa sạch sẽ xong nó xoa xoa cái bụng đói meo của mình , mà từ trên bước xuống quên hẳn luôn việc nhà đang có khách tóc tai còn chưa sấy .

-Minh Anh , qua đây chơi xem phim nè .

Hoàng Nhi thấy nó đi xuống nhà liền gọi .

-Thôi các cậu xem đi , mình hơi đói kiếm chút gì ăn lót dạ .

Nó đi qua bếp tính bụng làm mì ăn đại vì giờ chắc cũng còn gì để ăn nữa , nhìn sang bên kia thì chẳng thấy anh đồng thời thiếu sự có mặt của Ngọc Quỳnh nó thở hắt ra ngồi xuống bàn mới để ý thấy đã có sẵn một tô bún chả cá thơm ngút mà nó thích nhất . Không cần nghĩ cũng biết đây là của Hoàng Long mua cho nó

rồi , mỉm cười thật tươi say sưa mà thường thức không hay rằng từ đằng xa Đặng Khôi cũng đang cười khi thấy nó ngon miệng đến vậy .

—
London , Anh .

Âm thanh du dương của bản giao hưởng được thực hiện bởi các vị hòa nhạc tài ba càng làm cho không khí trở nên uy nguy tráng lệ hơn , các giới thượng lưu hay nghệ sĩ từ người mẫu quốc tế đến các doanh nhân lớn đều có mặt tại nơi đây để chuẩn bị ra mắt cho buổi biểu diễn thời trang lớn nhất đang sắp diễn ra vào vài ngày tới .

Các quý ông đều khoác lên mình những bộ comple thanh lịch , các quý bà mang trên mình những chiếc váy đã hội bắt mắt người nhìn trông thật quý phái và rất mực tinh tế .

Uyển Nhi thướt tha trong chiếc váy đuôi tôm ánh kim lấp lánh nổi bật lên các đường cong của cơ thể , mái tóc xõa qua bên gợn sóng càng làm tăng thêm vẻ đẹp kiều xa đầy quyến rũ .

Hơi mệt vì phải đi qua đi lại cho việc xã giao , bản thân cô là một người không thích ồn ào thật lòng không khí nơi này chẳng hợp với cô chút nào chỉ vì công việc cho nên dù không thích nhưng cô vẫn phải tiếp rượu cười tươi nói chuyện với mọi người . Uống cũng hơi nhiều , Uyển Nhi mệt mỏi tìm đến chiếc ghế sofa ngoài sảnh nghỉ ngơi đôi chút .

-Ta thật không ngờ Thanh Hoa lại có được một được con gái tài hoa xinh đẹp đến như vậy .

Uyển Nhi hơi bất ngờ khi nghe giọng nói đó , cô quay người lại theo phép lịch sự cô cuối chào người phụ nữ lớn tuổi kia mắt không ngừng quan sát . Tuy trang phục mang trên người chỉ là một chiếc sườn sấm dài đến mắt cá chân điểm vài hoa văn thêu rất tỉ mỉ , khoát thêm một chiếc khăn mỏng như thế thôi đã tôn lên tất cả sự thượng lưu trên người bà ta , tuy có cảm giác quen thuộc nhưng tức thời cô vẫn không nhớ ra được là ai .

-Xin hỏi , lão phu nhân đây là .

-O ho ! – Nguyễn phu nhân lấy tay che nửa miệng cười .- Nhìn ta không quen sao , chẳng phải mấy năm qua cô sống là nhờ ta chiếu cố hay sao ?

Đôi mắt Uyển Nhi chợt mở thật to ra đầy bất ngờ , ngược lên nhìn vào lão bà kia không chớp .

-Là bà , Nguyễn Phu Nhân ...

-Ồ ta không dám , được diện kiến một siêu mẫu như cô đây thật là diễm phúc cho ta .

Giọng nói Nguyễn Phu Nhân đầy sự khinh khỉnh , thái độ giễu cợt không hơn không kém . Uyển Nhi tỉnh ý trong vài giây cũng đủ để cô biết đối phương đang cười chế nhạo mình , cô khẽ ngẩng cao đầu môi cười mỉm lấy lại thư thái trịnh trọng .

-À vâng , những người trong giới showbiz rất hiếm khi có dịp giao lưu với thương nhân đây , thất lễ thất lễ .

Nguyễn phu nhân biến sắc mặt trở nên tím rìm , những lời không quá phô trương nhưng lại ẩn ý thâm sâu không khác gì đang tạt nước vào mặt bà ta , mắt nheo lại nhìn Uyển Nhi . Sống bao nhiêu năm chưa một người nào dám dùng thái độ đó để trả treo lại mình vậy mà bây giờ lại bị một con đứa con hoang vất mũi chưa sạch khiến bà không thể nào không tức giận .

-Cô đừng tưởng đứng được vị trí ngày hôm nay thì quên nguồn quên gốc . Cũng chỉ là một đứa bị bỏ rơi và sống nhờ đồng tiền của người khác . – lời nói đầy cay độc kia được Nguyễn phu nhân chậm rãi nói rõ mông một .

-Ồ – Uyển Nhi đưa tay che miệng , tiếng sát lại gần bên tai Nguyễn Phu nhân nói thầm .- Nguyễn phu nhân hình như chiếc ghế Chủ tịch Myler's của bà ngày hôm nay là dùng tính mạng của chồng bà phải không ? .
– Uyển Nhi cười nhếch môi khinh khỉnh .

-Mày...mày...sao...mày biết . – Nguyễn phu nhân đưa tay đỡ cái đầu đang choáng váng đứng không vững , rằng nghiêng lại lên cơn giận dữ .

-À , chuyện đó haha , muốn người ta không biết thì tốt hơn mình đừng có làm . Tôi nói đúng không Nguyễn phu nhân .

Vừa dứt câu Uyển Nhi cuối chào theo phép lịch sự định quay lưng bỏ đi , phía sau có một người đàn ông tầm cỡ tuổi trung niên trong bộ vest màu nâu cà phê sữa thêm chiếc nơ đen ngay cổ trong hiên hậu chạy vội vã đến đỡ Nguyễn phu nhân đang chới với phía sau .

-Mẹ mẹ , mẹ có sao không ? – ông nhìn mẹ mình với nét mặt đầy lo lắng .

Uyển Nhi sững cả người đứng như chết lặng một chỗ , mở to đôi mắt nhìn người đàn ông kia .

-Excuse me , excuse me . Can you help me ?

-Excuse me....? – người đàn ông kia la to vài tiếng , mới khiến cô trở về trạng thái ban đầu

-Vâng , vâng . – Uyển Nhi lúng túng

-Cô là người Việt sao , thật may mắn cô có thể giúp tôi một tay đỡ bà ấy ra xe được không , mẹ tôi lại lên cơn tim .

Cô không nói gì chỉ gạt đầu lia lịa theo quán tính , ngay cả bản thân cô cũng không biết mình đang làm gì nữa . Đưa lão bà kia lên xe , người đàn ông chạy lại phía cô .

-Thật cảm ơn cô , nếu có dịp tôi muốn mời cô dùng bữa cơm thay lời cảm ơn . – Người đàn ông lịch thiệp .

-Mời cơm? – Uyển Nhi hơi chút bất ngờ .- Chuyện đó , không cần đâu chỉ là giúp đỡ trong lúc hoạn nạn , chú không cần khách sáo đến như vậy . – cô cười mỉm đáp trả .

-Sao có thể , cũng may ra nhờ có cô đây ...

-Chú đừng như vậy , được rồi chú mau đưa bà ấy đến bệnh viện đi ạ .

-Vậy , đây là danh thiếp của tôi nếu cần gì cô cứ gọi . – người đàn ông đưa cho cô một tấm danh thiếp màu trắng nhỏ gọn rồi lên xe đi khuất trong vài phút .

Trước khi đi còn quay lại nói thêm một câu “ cô gái cô mau vào trong trời sắp có tuyết rơi lạnh lắm đấy”

Uyển Nhi cầm tấm danh thiếp đi đến bên ghế đá lạnh ngắt , ngồi thụp xuống mắt không ngừng giáng mắt vào dòng chữ NGUYỄN KIM BÌNH . Thì ra người đàn ông kia chính là người cha ruột đã nhẫn tâm bỏ rơi cô , thậm chí ông ấy chưa hề biết đến sự tồn tại của cô trên đời này . Ông trời cũng thật biết trêu người lại để cô gặp ông ta trong hoàn cảnh như thế này , giọt nước mắt Uyển Nhi rơi xuống . Suốt mấy năm qua cô chưa hề khóc lần nào cho dù là bị đau hay chấn thương lúc diễn lúc tập , cô cũng không một lần than thở . Vậy mà ngày hôm nay chỉ trong vài phút ngắn ngủi , cảm xúc của cô lại vỡ òa đến như thế ...

Sau ngần ấy tiết học vật vã thì chỉ có ăn hoặc ngủ với nó sướng khoái nhất , tính bụng gọi Hoàng Long cùng anh đi ăn tối rồi về nhà nào ngờ mới rút chiếc điện thoại ra đã có tin nhắn đến của “ Ôn Thần”

-Quấy ?

-Quấy quấy mặt heo nhà cô ? Nói tiếng việt hộ cái . – giọng hằn cù nhàu qua điện thoại .

-Dạ vâng , đại thiếu gia họ Sang gọi tôi có chuyện gì ạ .

-Ra đây , tôi cho cô 5p chạy lên sân thượng .

-Gì chứ , anh là ai bảo đi là đi à . TÔI! KHÔNG ĐI – nó nhấn mạnh từng chữ .

-Ồ , vậy sắp hồ sơ này tôi đốt lun .

Nó lảm bảm nhớ lại điều gì đó , liền hoảng hốt :

-THẾ HIỂN , ở yên đó 5 phút...đúng 5 phút tôi sẽ tới .

Không đợi chờ hần nói , nó hốt mớ đồ trên bàn bỏ đại hết vào balô rồi ba chân bốn cẳng chạy cấp tốc .

“rầm” cánh cửa lên sân thượng bị nó dùng thân hình của mình đẩy ra , thở hổn hển . Hấn chân chéo ngồi trên thành lan can tay cầm nước , mắt xem đồng hồ ung dung đến phát ghét .

-Tốt lắm 4 phút 49 giây . Không tồi .

-Thế Hiển , thật sự anh phải dày dạn tôi như thế này mới vui sao .

-Là tôi giúp em giảm cân đấy chứ .

-Anh , anh là kẻ hạ lưu nhất mà tôi từng gặp đó . – nó vừa thở vừa lấy sức để nói cho ra hơi .

-Nè , uống đi – hẳn ném cho nó một chai nước suối .

-Xem ra anh có chút tình người , thế mà tôi cứ tưởng anh thành thú rồi – nó nói lí nhí .

-Gì cơ ? – hẳn bấu má nó xách lên .

-Đâu có , tôi nói cảm ơn mà .hihi

“ Con nhỏ này , thay đổi nhanh thật” – hẳn cười nhìn nó . Đưa lên trước mặt nó một tập hồ sơ .

-Coi đi , những gì cô cần đều trong đó .

-Thế Hiển , hôm nay anh đẹp trai nhất rồi . – ánh mắt nó lạnh lạnh chớp chớp nhìn hẳn như ngưỡng mộ .

-Phiền phức. – hẳn cau mày rồi quay về hướng khác , lần đầu tiên hẳn được nghe nó “ khen” như vậy có chút lạ lẫm... như thế bảo sao hẳn không vui cho được .

-Nhiều quá à , lười đọc ghê .

Đúng là biệt danh heo của nó không sai chút nào , giỏi nhất là việc ăn uống ngủ và đi chơi , hẳn liền quay lại gấp tập hồ sơ của nó.

-Gì thế , đang xem mà .

-Im! .

Nó liền đưa tay kéo khóa miệng mình lại , chăm chú nhìn hẳn .

-Năm 7 tuổi Uyển Nhi chuyển về sống chung với nhà tôi , lúc đó tôi cứ tưởng là con riêng của ông già , nhưng không phải . Rồi từ đó Uyển Nhi ở cùng tôi đến lớp 10 cô ấy được tuyển vào công ty model tại Anh quốc , học bổng toàn phần nên sang đó mọi chuyện năm đó chắc em biết hết rồi .

-Ừm – nó gật nhẹ .

-Theo những thông tin thu thập được . Mẹ của Uyển Nhi tên Thanh Hoa , bà ta năm xưa là trợ lý của ba cô đó .

-Của ba tôi sao . – nó vội cắt ngang khiến hẳn liền nghiêng răng một phát .

-Không những vậy , còn là chị em tốt của mẹ em và mẹ tên Hoàng Long , nhưng sau khi Nguyễn phu nhân phát hiện đã đuổi mẹ cô ấy ra khỏi công ty , trong một khoảng thời gian bà ấy gần như mất tích sau đó 2 năm sau lại trở về tìm ba em , nhưng ông ấy có lẽ đã chấp dứt không muốn dây dưa , có thông tin bảo rằng bà ấy bị tai nạn đã chết vào năm đó .

-Cũng có người nói bà ta trộm tài sản của tập đoàn nhà họ Nguyễn rồi bỏ đi , cũng vào năm đó em sinh ra . Cụu chủ tịch tức ông nội em mất cùng năm đó , nên đưa em sang đây lúc em được 1 tuổi .

-Ồ , cái này đúng . – mặt nó bí xị .

-Nhưng đó chỉ là tin đồn , tôi chỉ điều tra được là bà ngoại Uyển Nhi chăm sóc cô ta cho đến năm 7 tuổi thì ba tôi đem về lúc đấy tôi cũng quan tâm đến thân thể của Uyển Nhi nên không điều tra . Nhưng chuyện em và Uyển Nhi là chị em cùng cha khác mẹ thì tôi tin , thời gian và sự việc đều chính xác có lẽ chỉ có người lớn mới hiểu rõ sự tình nhất .

-Làm sao , có thể hỏi ba hoặc mẹ được , trong khi hai người cũng không biết đến sự tồn tại của Uyển Nhi .

-Thôi được rồi , đừng có buồn xỉn như vậy con heo . Coi như hôm nay thiếu gia có lòng tốt rủ em đi chơi .

-Là anh muốn hẹn tôi thì có . – nó trề môi .

-Đi thôi con lợn .

Không đợi nó trả lời hắn liền lẹ tay khéo nó đi , nó cũng không phản kháng lại như hồi lúc mới biết hắn . Ít ra , hắn chưa bao giờ làm nó buồn mà ngược lại hắn hay làm cho nó cười , tuy rằng tính hắn khó chịu đôi phần nhưng thôi kệ nghĩ nhiều làm gì cứ no bụng trước đã ...

-Hoan hô , được ăn rồi ...

142. Chương 70 : Vô Tình Trở Thành Nạn Nhân !

-Hoàng Nhi , hôm nay lớp ở lại trực vệ sinh à ?

Hoàng Nhi đang chăm chú đọc tạp chí nghe câu hỏi liền cười ma mãnh đáp trả :

-Là hai muốn hỏi , vợ hai sao chưa về hay là lo lớp em hôm nay về muộn vì trực vệ sinh .

-Coi như chưa hỏi gì ? – thái độ anh trở nên thờ ơ không quan tâm .

-Ây gu! Hai ơi còn làm bộ nữa , chiều nay tan học Nhi về trước rồi nên không rõ. Sao hai không đi chở cậu ấy ?

-Điều này phải hỏi ngược lại em mới phải , sao dám để Minh Anh ở lại thế .

Đặt chiếc ipad xuống bàn , anh quay sang khoanh tay trước ngực nhìn Hoàng Nhi như tra hỏi .

-Ồ ơ à à , tại ...tại... - Hoàng Nhi gãi đầu .

-Em sang thăm Ngọc Quỳnh rồi sau đó bác gái bảo sang ăn cơm do ba anh ấy vừa về nước .

-Ngọc Quỳnh sao rồi?

-Cậu ấy , như người xác chết vậy đó . Lên trường rồi về nhà đóng cửa em qua cũng nằm im một chỗ vậy thôi à . – Hoàng Nhi thở dài ra .

-Muốn mở dây buộc thì nên tìm người thắt dây .

Nói đến đây khuôn mặt Hoàng Nhi lại trở nên tức giận :

-Nhắc đến em mới thấy tức ý , dấu gì năm đó chẳng phải Ngọc Quỳnh đã nhường Uyển Nhi hay sao , bây giờ còn tranh với Ngọc Quỳnh nữa .

Tuy anh không trả lời , nhưng tai vẫn chăm chú lắng nghe .

-Nhưng mà làm sao trách Uyển Nhi được . Dù gì cũng là một người mẫu quốc tế mới về nước công ty nào lại chẳng muốn kí hợp đồng cơ chứ .

Nghĩ đến điều này giọng Hoàng Nhi nhẹ lại thông cảm , nằm gối lên chân anh mà than thở . Nó từ ngoài đi vào miệng hát líu lo vừa bước vào sảnh đã lớn tiếng rôm rả :

-Cả nhà , Minh Anh về rồi .

Giọng nói nó vang vang khắp nhà từ trong bếp ra đến sảnh như được thấp đèn lên .

-Minh Anh về rồi hả . – Hoàng Nhi tươi cười chào nó .

-Cậu nha , có người đến đón là quên mình liền .

Mãi nói chuyện với Hoàng Nhi mà nó quên rằng đang có sự xuất hiện của anh , Hoàng Nhi liếc liếc đôi mắt ra hiệu , nó phì cười .

-Con gái gì đi giờ này mới về .

-Hoàng Long ,tại máy em hết pin em đi bộ về mà không thương thì thôi sao mà la . – nó chạy đến ôm anh phụng phịu nói .

-Minh Anh , em không biết xấu hổ à . – mặt anh đỏ rần lúng túng vì bị nó ôm bất ngờ không biết phản ứng sao liền đẩy nó chạy một hơi lên lầu , nó còn không dừng lại nói với theo .

-Nếu thích anh là xấu hổ thì em xấu hổ cũng chịu ha ha .

Hoàng Nhi và nó đứng đó ôm bụng cười ngay cả bà quản gia đang đứng trong bếp cũng cười mĩm .

-Ừa , Nhi thằng Win đâu rồi ?

-Win à , nãy Win với bé Zen cãi nhau chí chóe rồi một người ở trên , còn một người đi đâu rồi ấy .

-Cãi nhau cho lắm rồi mai mốt lại yêu nhau . – nó cười nói vu vơ .

Bỗng dưng cả hai quay sang mở mắt to mà nhìn nhau , cười gian manh như phát hiện ra điều gì đó vỗ tay cái bốp ...

—

Cốc...cốc – mẹ Ngọc Quỳnh đứng ngoài gõ cửa nhẹ nhẹ , nhưng bên trong vẫn là một âm thanh im ắng lặng người .

-Ngọc Quỳnh à! Mở cửa đi con Khôi nó sang thăm con này .

-...

-Con trả lời đi , cứ như này mẹ lo lắng lắm con ơi . – nét mặt mẹ Ngọc Quỳnh trở nên lo lắng nhìn Đấng Khôi .

-Cô cứ xuống nhà đi , để cháu nói với Quỳnh .

-Vậy trông chờ ở cháu đó Khôi .

Mẹ Ngọc Quỳnh thở dài rồi khuất dần , Đấng Khôi đứng đấy vẫn tiếp tục gọi cửa vài lần nhưng vẫn chỉ thấy sự im lặng . Đành mạnh tay mở cửa “ cạch” tiếng cửa mở ra bên trong là một màu đen u tối , tối đến lạnh cả người giờ đây may ra khi mở cửa có chút ánh sáng hắt vào . Ngọc Quỳnh nằm trong chăn cuộn tròn cả người như đang tránh rét .

-Ngọc Quỳnh , em không sao chứ?

-... - Ngọc Quỳnh không trả lời , xoay người về hướng khác kéo chăn lên che kín đầu .

-Ngọc Quỳnh , cậu nói đi sao im lặng đến thế kia thật ra muốn vậy cho đến bao giờ. – Đấng Khôi nói lớn tiếng .

-Cậu về đi , không cần lo cho tôi đâu .

-Cậu như thế này mà còn nói không sao hả , coi đứng dậy tự soi gương thử mình có ra hình thù gì không ?

Đấng Khôi như nổi giận lên hất tung cả chiếc chăn ra khỏi người Ngọc Quỳnh rơi xuống sàn nhà . Chỉ mới hơn một tuần vậy mà cả người Ngọc Quỳnh trở nên xanh xao gầy hằn đi mái tóc rũ rượi không phương hướng xoa lên khuôn mặt , co khúm người lại dưới chiếc váy ngủ mỏng manh nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt nhưng bóng đen đã che dấu đi .

Đấng Khôi không tin nổi vào mắt mình , một cô gái hay cười như đóa hoa rực rỡ kia đây sao ruột dạ anh cảm thấy xót xa ...

-Cậu nhìn cậu đi có giống người không hả . – Đấng Khôi kéo hai bả vai Ngọc Quỳnh ngồi dậy .

-Buông ra , tôi không cần cậu quan tâm . Cút đi . – Ngọc Quỳnh gào lên .

-Được , dẫu sao cô gái trước mặt tôi đây không quen , Ngọc Quỳnh tôi quen không phải đùng chuyện là sẽ yếu đuối buồn xuôi như thế này . – Đăng Khôi lạnh lùng nhấn từng chữ mắt nhìn thẳng Ngọc Quỳnh rồi đứng dậy quay lưng định bỏ đi thì bất ngờ bị hai cánh tay bé nhỏ dùng sức ôm giữ lại .

-Đừng đi , anh đừng đi mà . – Ngọc Quỳnh nói lí nhí có chút nghẹn .

-Ngọc Quỳnh... - bị ôm bất ngờ Đăng Khôi có chút bối rối bàn tay nắm lấy đôi tay Ngọc Quỳnh đang ôm eo mình .

-Đừng nói gì cả , ở đây một lát thôi cứ như vậy một phút thôi cũng được . đừng bỏ em một mình hức hức .

-Sẽ ở đây , không đi đâu cả . – Đăng Khôi hơi bối rối quay lại ôm lấy cô vào lòng tay vuốt nhẹ mái tóc trán an .

-Đăng Khôi , em yêu anh! – Ngọc Quỳnh nó đủ rõ từng chữ cho Đăng Khôi nghe càng lúc lại ôm chặt hơn cảm giác bình yên và an toàn tuyệt đối như thế này chỉ có duy nhất từ anh mà thôi .

Đăng Khôi có chút ngượng ngùng muốn từ chối nhưng bộ dạng Ngọc Quỳnh như thế này anh không nỡ gây thêm vết thương lòng cho cô thêm nữa .

-Ngọc Quỳnh em...ừm...ừm... - Ngọc Quỳnh ngồi chồm dậy khóa môi Đăng Khôi bằng một nụ hôn bất ngờ đầy ngọt ngào , cho dù anh muốn đẩy ra nhưng thao tác của Ngọc Quỳnh đã nhanh hơn một bước đi sâu vào hơn anh không thể nào không đáp lại cũng chẳng nỡ buông .

Từ ngoài mẹ Ngọc Quỳnh thấy cửa không đóng nên đi thẳng vào . Đăng Khôi trông thấy liền giật mình đẩy nhẹ cô ra , mẹ Ngọc Quỳnh giả vờ ho vài tiếng rồi mở đèn lên

.

-Ta biết hai đứa là thanh mai trúc mã , trước sau gì cũng gả nó cho con . Nhưng mà hai đứa làm gì thì đóng cửa lại ba con lên thấy lại la cho mà xem . – mẹ Ngọc Quỳnh tươi cười treo ghẹo .

-Mẹ à . – Ngọc Quỳnh mặt đỏ rần , nhìn xuống mới hay rằng mình đang mặt bộ váy ngủ nên chạy lẹ vào phòng sinh .

Đăng Khôi hơi lúng túng , hết hiểu lầm này đến hiểu lầm khác . Giờ cũng không biết phải nói sao cho phải lẽ với mẹ Ngọc Quỳnh .

-Cô cháu xin lỗi , khi nãy ...

-Ầy , xin gì chứ trước sau gì cậu không là con rể nhà tôi mà còn ngại thế kia . Xuống nhà dùng chút trà bác trai mới mua về , để nó sửa soạn một chút. – nụ cười ôn nhu của mẹ Ngọc Quỳnh đã dim tắt đi bao nhiêu suy nghĩ định nói của anh . Thôi đành xuống nhà uống trà đàm đạo vậy ...

—

Đang lang thang không biết phải làm gì , Win đành tấp dạp vào một quán cafe bar còn đỡ hơn là về nhà giờ này gặp Minh Anh thì trước sau gì cũng bị mắng cho một trận toét lửa . Vào đến quán ,Win theo thói quen mà gọi một cốc Cooktail blue . Khuôn mặt điển trai có chút nét tây thêm làn da trắng không ngừng thu hút những ánh của các cô gái trong quán .

-Anh đẹp trai , đi một mình sao – một cô gái lạ nhìn tổng quan theo mắt Win được xếp vào loại “ tạm ổn” . Nhìn mái tóc vàng hoe của cô ả là điều khiến Win ngán ngẫm nhất .

-Chẳng hay tôi quen cô ?

-Trước lạ sau quen mà , em mời anh một ly được chứ ?

Win không nói gì , chỉ gật nhẹ hưởng ứng theo phép lịch sự .

-Tên anh đẹp trai đây là ?

-Cứ gọi tôi là Win được rồi , còn cô .

-Mai Phương , mọi người hay gọi em là Zen – cô ả cười tươi trả lời .

Có chút bất ngờ xuất hiện lên mắt Win , cái tên Zen quá quen thuộc vậy mà người sở hữu cái tên đó lại khác nhau đến thế , một người nhí nhảnh suốt ngày nói luyên thuyên bầy đủ thứ trò chẳng ngoan tí nào , còn người ngồi cạnh đây lại sắc sảo tinh tế từ nụ cười đến lời nói đều rất cẩn trọng . Bỗng dưng Win thấy mình thật ngớ ngẩn khi nghĩ về nó như thế .

Hai người say sưa trò chuyện dù mới gặp lần đầu , cạn hết ly này đến ly khác . Cũng ngay quán bar đó trong một góc sâu khu vip tên Thế Hiển cùng đàn em đang luyên thuyên ăn uống say sấn với bọn đàn em , và tất nhiên bên cạnh hẳn cũng chẳng thể nào thiếu những chân dài xinh xắn .

Tiếng nhạc sập sần tắt đi thay vào đó là tiếng ly vỡ liên tiếp .

-Hiển ca , bên đó hình như có đánh nhau. – tên Chương chỉ sang phía quầy bar.

-Chương mày đi xem đi , tên nào lại tới địa bàn của tao gây chuyện.

-Tụi bây đi theo nó luôn đi . – Hẳn nói một mạch ra lệnh cho bọn đàn em .

Lúc đang mải mê nói chuyện với Mai Phương , từ phía sau lưng Win bất ngờ bị xoay người chọi thẳng một cú đấm vào mặt .

-Win , anh có sao không ? – Mai Phương lo lắng chạy đến đỡ lấy .

-Không sao . – mặt nhẵn lại hơi đau ngay khóe môi , hắc tay Mai Phương ra đứng dậy .

-Con đ*** kia , thì ra mày bỏ tao rồi ra đây rồi đi với trai sao . – Mai Phương bị gã hung tợn kia nắm lấy mái tóc kéo lại .

Tuy sự việc chẳng liên quan đến mình nhưng Win không thể nào chịu đựng được cảnh một thằng đàn ông lại đi ăn hiếp phụ nữ chân yếu tay mềm như thế kia , một cú đấm thật mạnh chọi thẳng xuống mặt tên làm hẳn chới với mất đà ngã xuống chiếc bàn phía sau , tiếng ly vỡ rơi loảng choảng ai nấy đều nín thở xem sự việc .

-Win chuyện này không liên quan đến anh , bọn nó đến tìm em anh mau đi đi .

-Giờ thì liên quan rồi đấy. – Win trầm giọng nói .

-Thằng nhãi con miệng còn hôi sữa , ngay cả Phong đại tao mà mày cũng dám chọi .

Tên đại ca bị giáng một cú cơn máu giận như tóe lửa nổ lên , hẳn đứng dậy ra sức nhào đến đánh trả tung cước , dùng chai ném về hướng Win nhưng tất cả Win đều né được không những thế còn cho hẳn thêm vài đạp vào bụng . Quá tức giận cơn nhục nhã này tên Phong đại kia không thể nào nuốt trôi hẳn gào lên ra lệnh cho bọn đàn em cho Win một bài học .

Địch đông một mình Win chống cự được vài tên nhưng không thể nào có thể đánh lại hết đang chăm chú giải quyết tên kia đột nhiên có vài người đến hỗ trợ Win mặt dù không quen nhìn rất lạ không chú ý từ phía sau có hai tên khác một kẻ dùng ghế đánh vào tấm lưng Win , kẻ kia đánh vào chân không trở tay kịp liền bị hạ gục nằm xuống sàn . Tên Phong đại chớp được thời cơ liền cầm rút con dao bấm tiếng về phía Win giữ đám lộn xộn .

-Tao cho mày chết - tên Phong đại gào lên hướng con dao đâm thẳng xuống người Win cách đó chỉ vài cm nữa thôi ...

“ Bụp” – nguyên một cú đập phi thẳng vào mặt hẳn lộn nhào ra phía sau . Tên Phong Đại hơi run run khi thấy người đứng trước mặt mình . Thế Hiển quay lại chỗ Win đỡ lấy cậu đứng dậy trên mình đang bị thương vài chỗ . Mai Phương cũng thoát thân chạy đến chỗ hẳn dành đỡ Win .

-Thế Hiển , chuyện này không liên quan đến cậu . – tên Phong Đại phân bua

-Mày dám đến địa bàn tao , đánh người của tao rồi bảo không liên quan là không liên quan sao .

-Mày , thằng đó tao coi như nể mặt mày tao tha , còn con kia tao nhất định phải đem đi .

Hẳn nheo mày nhìn về phía Win rồi liếc sang nhìn Mai Phương . Win nhăn nhó lắc đầu như vẻ đang muốn hẳn cứu lấy cô gái kia . Hẳn nhếch môi cười chăm chú thuốc làm một hơi rồi ung dung nói tiếp :

-Thật xuôi cho mày là tao đang có hứng thú với con nhỏ kia , trông nó cũng xinh đấy .

-Mày ! – sắc mặt tên Phong Đại trở nên đỏ phừng tức giận . định làm gì đó nhưng bọn đàn em kéo lại thì thầm hắt hủi mạnh một cái rồi ra lệnh cho bọn đàn em rút hết khỏi quán .

Cuối cùng cái quán cũng trở về với sự im ắng bang đầu , Thế Hiển giao phó vài công việc cho bọn đàn em rồi quay lại chỗ Win :

-Cậu không sao chứ.

-Cảm ơn anh .

-Cậu bị thương hơi nặng đấy có cần đến bệnh viện không ?

-Anh Win , anh bị thương rồi nghe lời anh Thế Hiển đến bệnh viện đi. – Mai Phương rưng rưng nước mắt nắm lấy cánh tay của Win lay nhẹ .

-Nếu được anh cho em về một đoạn đi .

-Oke để tôi đưa cậu về .

Mai Phương giúp Win lên xe chào tạm biệt để về nhưng cô vẫn đứng đó bảo là :

-Khi nào anh đi em sẽ tự về .

Cũng là một người lạ mới gặp Wing cũng chẳng hơi đâu để mà nói nhiều lời , chiếc xe chuẩn bị chuyển bánh Win bất giác lộ đầu ra nói to

-Hi vọng lần sau gặp cô không phải là bộ dạng như thế này nữa .

Thế Hiển ngồi trong xe nhếch môi cười trông thấy cậu trai ngồi cạnh mình thật ngây ngô không biết đối phương là ai nhưng là nhiệt tình đến thế . Thêm cái điệu bộ xuýt xoa của Win làm hấn thêm buồn cười .

-Lần đầu đánh nhau sao ?

-ừ . Anh thật tài giỏi đấy. – Win cười khen ngợi hấn .

-dựa hơi ông già thôi . – hấn nhếch môi trả lời .

-theo như em thấy thì không như thế .

-tùy ! , cậu về đâu .

-anh cho em nhờ đến Đảo Xanh .

-Đảo Xanh – hấn hơi nhíu mày .

-Có vấn đề gì à .

-Sao trông cậu vừa quen vừa lạ vậy nhỉ .

-Chắc anh nhìn giống ai đó thôi , em sang đây chơi .

-Thảo nào. – tự dưng hấn cười nhẹ thành tiếng .

-Chẳng lẽ anh ở khu đó sao .

-Không ! chỉ là quen vài người ở đó .

Suốt chặn đường hai người nói và hỏi với nhau vài câu ấy vậy mà chớp mắt đã đến trước nhà , dừng xe lại căn biệt thự Thế Hiển đưa mắt sát rồi cười lắc đầu miệng nói thầm ” Trái đất này tròn thật ” .

Cả khu nhà nào cũng tắt đèn tối om , duy nhất vẫn còn đèn đường soi lối về . Win lấy điện thoại ra gọi nó mở cửa thì mới vỡ lẽ điện thoại hết pin .

-Anh , cho em mượn gọi một cuộc được không . –Win quay nhìn hấn cười hì hì .

Đang định bấm số thì khựng người lại mà thở dài .

-Sao thế ?

-Em không nhớ số .

-Cậu định gọi cho ai trong đó . – hấn nhếch mắt nhìn vào căn biệt thự .

-Chị em . nói vậy anh cũng không biết ai đâu .

Win cầm điện thoại bấm số theo cảm tính thử nghe giọng từ phía bên kia ngái ngủ .

” alo ”

” alo có phải số Zen không ”

” bố thằng âm binh nào gọi giờ này vậy”

” ra mở cửa cho tôi đi , á đau quá”

Nghe giọng nói quen thuộc Zen liền bật dậy lật đật chạy đến chỗ cửa sổ nhìn xuống .

” đợi một lát ra ngay , đứng im đó ”

” đừng để chị hai biết”

Zen khoát chiếc áo rồi chạy xuống nhà mở cửa , đỡ lấy Win mặt mày bầm tím Zen có chút khó chịu và lo lắng . Cả hai cuối chào Thế Hiển rồi mới vào nhà .

-Anh Hiển , cảm ơn anh có cơ hội mời anh đi uống nước .

-Chắc rồi. – hấn nói rồi lái xe chạy vun vút .

Đang trên đường tiến vào trong nhà ,Win dùng sức nán lại :

-Gì nữa thiếu gia , anh có biết bây giờ là mấy giờ không còn hành tôi thế này .

-Sao cô không bắt loa cho cả nhà dậy luôn đi . – Win cầu nhàu .

-Hừ , còn dám nạt nộ bọn cô nương . – Zen lấy tay chọt vào vết thương trên mặt .

-Á , cô muốn giết người sao . Tạm thời tôi ngủ phòng cô được chứ giờ mà về phòng chị Hai sẽ bị phát hiện mất .

-Sao ...sao...được , không... nam nữ sao ở chung một giường được .

-Cái đầu cô nghĩ đi đâu thế , bên Úc bạn bè ngủ chung bình thường có gì đâu tôi làm gì cô sao mà phải phản ứng như thế .

-Anh...anh...

-Vả lại thân hình cô không đủ sức hấp dẫn với tôi .

-Hừ , được lắm . Vậy thì nằm sofa lạnh chết anh đi Ok ! – Zen nói đóa .

-Coi như tôi nhìn nhầm cô , thấy người khác sắp chết mà lại bỏ mặc cô ác lắm Zen .

Mặt dù ghét lắm nhưng Zen cũng không nỡ để hấn vết thương đầy thế kia mà nằm dưới nhà chịu lạnh đành nhắm mắt nhắm mũi đưa hấn về phòng ...

143. Chương 70 : Vô Tình Trở Thành Nạn Nhân !

-Hoàng Nhi , hôm nay lớp ở lại trực vệ sinh à ?

Hoàng Nhi đang chăm chú đọc tạp chí nghe câu hỏi liền cười ma mãnh đáp trả :

-Là hai muốn hỏi , vợ hai sao chưa về hay là lo lớp em hôm nay về muộn vì trực vệ sinh .

-Coi như chưa hỏi gì ? – thái độ anh trở nên thờ ơ không quan tâm .

-Ây gu! Hai ơi còn làm bộ nữa , chiều nay tan học Nhi về trước rồi nên không rỏ. Sao hai không đi chở cậu ấy ?

-Điều này phải hỏi ngược lại em mới phải , sao dám để Minh Anh ở lại thế .

Đặt chiếc ipad xuống bàn , anh quay sang khoanh tay trước ngực nhìn Hoàng Nhi như tra hỏi .

-Ồ ơ à à , tại ...tại... - Hoàng Nhi gãi đầu .

-Em sang thăm Ngọc Quỳnh rồi sau đó bác gái bảo sang ăn cơm do ba anh ấy vừa về nước .

-Ngọc Quỳnh sao rồi?

-Cậu ấy , như người xác chết vậy đó . Lên trường rồi về nhà đóng cửa em qua cũng nằm im một chỗ vậy thôi à . – Hoàng Nhi thở dài ra .

-Muốn mở dây buộc thì nên tìm người thắt dây .

Nói đến đây khuôn mặt Hoàng Nhi lại trở nên tức giận :

-Nhắc đến em mới thấy tức ý , dẫu gì năm đó chẳng phải Ngọc Quỳnh đã nhường Uyển Nhi hay sao , bây giờ còn tranh với Ngọc Quỳnh nữa .

Tuy anh không trả lời , nhưng tai vẫn chăm chú lắng nghe .

-Nhưng mà làm sao trách Uyển Nhi được . Dù gì cũng là một người mẫu quốc tế mới về nước công ty nào lại chẳng muốn kí hợp đồng cơ chứ .

Nghĩ đến điều này giọng Hoàng Nhi nhẹ lại thông cảm , nằm gối lên chân anh mà than thở . Nó từ ngoài đi vào miệng hát lú lo vừa bước vào sảnh đã lớn tiếng rôm rả :

-Cả nhà , Minh Anh về rồi .

Giọng nói nó vang vang khắp nhà từ phòng bếp ra đến sảnh như được thắp đèn lên .

-Minh Anh về rồi hả . – Hoàng Nhi tươi cười chào nó .

-Cậu nha , có người đến đón là quên mình liền .

Mãi nói chuyện với Hoàng Nhi mà nó quên rằng đang có sự xuất hiện của anh , Hoàng Nhi liếc liếc đôi mắt ra hiệu , nó phì cười .

-Con gái gì đi giờ này mới về .

-Hoàng Long , tại máy em hết pin em đi bộ về mà không thương thì thôi sao mà la . – nó chạy đến ôm anh phụng phịu nói .

-Minh Anh , em không biết xấu hổ à . – mặt anh đỏ rần lúng túng vì bị nó ôm bất ngờ không biết phản ứng sao liền đẩy nó chạy một hơi lên lầu , nó còn không dừng lại nói với theo .

-Nếu thích anh là xấu hổ thì em xấu hổ cũng chịu ha ha .

Hoàng Nhi và nó đứng đó ôm bụng cười ngay cả bà quản gia đang đứng trong bếp cũng cười mím .

-Ủa , Nhi thắng Win đâu rồi ?

-Win à , này Win với bé Zen cãi nhau chí chóe rồi một người ở trên , còn một người đi đâu rồi ấy .

-Cãi nhau cho lắm rồi mai mốt lại yêu nhau . – nó cười nói vu vơ .

Bỗng dưng cả hai quay sang mở mắt to mà nhìn nhau , cười gian manh như phát hiện ra điều gì đó vỗ tay cái bốp ...

Cốc...cốc – mẹ Ngọc Quỳnh đứng ngoài gõ cửa nhẹ nhẹ , nhưng bên trong vẫn là một âm thanh im ắng lặng người .

-Ngọc Quỳnh à! Mở cửa đi con Khôi nó sang thăm con này .

-...

-Con trả lời đi , cứ như này mẹ lo lắng lắm con ơi . – nét mặt mẹ Ngọc Quỳnh trở nên lo lắng nhìn Đăng Khôi .

-Cô cứ xuống nhà đi , để cháu nói với Quỳnh .

-Vậy trông chờ ở cháu đó Khôi .

Mẹ Ngọc Quỳnh thở dài rồi khuất dần , Đăng Khôi đứng đấy vẫn tiếp tục gọi cửa vài lần nhưng vẫn chỉ thấy sự im lặng . Đành mạnh tay mở cửa “ cạch” tiếng cửa mở ra bên trong là một màu đen u tối , tối đến lạnh cả người giờ đây may ra khi mở cửa có chút ánh sáng hắt vào . Ngọc Quỳnh nằm trong chăn cuộn tròn cả người như đang tránh rét .

-Ngọc Quỳnh , em không sao chứ?

-... - Ngọc Quỳnh không trả lời , xoay người về hướng khác kéo chăn lên che kín đầu .

-Ngọc Quỳnh , cậu nói đi sao im lặng đến thế kia thật ra muốn vậy cho đến bao giờ . – Đăng Khôi nói lớn tiếng .

-Cậu về đi , không cần lo cho tôi đâu .

-Cậu như thế này mà còn nói không sao hả , coi đứng dậy tự soi gương thử mình có ra hình thù gì không ?

Đăng Khôi như nổi giận lên hất tung cả chiếc chăn ra khỏi người Ngọc Quỳnh rơi xuống sàn nhà . Chỉ mới hơn một tuần vậy mà cả người Ngọc Quỳnh trở nên xanh xao gầy hắc đi mái tóc rũ rượi không phương hướng xoa lên khuôn mặt , co khúm người lại dưới chiếc váy ngủ mỏng manh nước mắt đang chảy ra từ khóe mắt nhưng bóng đen đã che dấu đi .

Đăng Khôi không tin nổi vào mắt mình , một cô gái hay cười như đóa hoa rực rỡ kia đây sao ruột dạ anh cảm thấy xót xa ...

-Cậu nhìn cậu đi có giống người không hả . – Đăng Khôi kéo hai bả vai Ngọc Quỳnh ngồi dậy .

-Buông ra , tôi không cần cậu quan tâm . Cút đi . – Ngọc Quỳnh gào lên .

-Được , dẫu sao cô gái trước mặt tôi đây không quen , Ngọc Quỳnh tôi quen không phải đùng chuyện là sẽ yếu đuối buông xuôi như thế này . – Đăng Khôi lạnh lùng nhấn từng chữ mắt nhìn thẳng Ngọc Quỳnh rồi đứng dậy quay lưng định bỏ đi thì bất ngờ bị hai cánh tay bé nhỏ dùng sức ôm giữ lại .

-Đừng đi , anh đừng đi mà . – Ngọc Quỳnh nói lí nhí có chút nghẹn .

-Ngọc Quỳnh... - bị ôm bất ngờ Đăng Khôi có chút bối rối bàn tay nắm lấy đôi tay Ngọc Quỳnh đang ôm eo mình .

-Đừng nói gì cả , ở đây một lát thôi cứ như vậy một phút thôi cũng được . đừng bỏ em một mình hức hức .

-Sẽ ở đây , không đi đâu cả . – Đăng Khôi hơi bối rối quay lại ôm lấy cô vào lòng tay vuốt nhẹ mái tóc trần an .

-Đăng Khôi , em yêu anh! – Ngọc Quỳnh nó đủ rõ từng chữ cho Đăng Khôi nghe càng lúc lại ôm chặt hơn cảm giác bình yên và an toàn tuyệt đối như thế này chỉ có duy nhất từ anh mà thôi .

Đăng Khôi có chút ngượng ngùng muốn từ chối nhưng bộ dạng Ngọc Quỳnh như thế này anh không nỡ gây thêm vết thương lòng cho cô thêm nữa .

-Ngọc Quỳnh em...ừm...ừm... - Ngọc Quỳnh ngồi chồm dậy khóa môi Đăng Khôi bằng một nụ hôn bất ngờ đầy ngọt ngào , cho dù anh muốn đẩy ra nhưng thao tác của Ngọc Quỳnh đã nhanh hơn một bước đi sâu vào hơn anh không thể nào không đáp lại cũng chẳng nỡ buông .

Từ ngoài mẹ Ngọc Quỳnh thấy cửa không đóng nên đi thẳng vào . Đăng Khôi trông thấy liền giật mình đẩy nhẹ cô ra , mẹ Ngọc Quỳnh giả vờ ho vài tiếng rồi mở đèn lên

-Ta biết hai đứa là thanh mai trúc mã , trước sau gì cũng gả nó cho con . Nhưng mà hai đứa làm gì thì đóng cửa lại ba con lên thấy lại la à xem . – mẹ Ngọc Quỳnh tươi cười treo ghẹo .

-Mẹ à . – Ngọc Quỳnh mặt đỏ rần , nhìn xuống mới hay rằng mình đang mặt bộ váy ngủ nên chạy lẹ vào phòng sinh .

Đặng Khôi hơi lúng túng , hết hiểu lắm này đến hiểu lắm khác . Giờ cũng không biết phải nói sao cho phải lẽ với mẹ Ngọc Quỳnh .

-Cô cháu xin lỗi , khi này ...

-Ày , xin gì chứ trước sau gì cậu không là con rể nhà tôi mà còn ngại thế kia . Xuống nhà dùng chút trà bác trai mới mua về , để nó sửa soạn một chút. – nụ cười ôn nhu của mẹ Ngọc Quỳnh đã dim tắt đi bao nhiêu suy nghĩ định nói của anh . Thôi đành xuống nhà uống trà đàm đạo vậy ...

Đang lang thang không biết phải làm gì , Win đành tấp đại vào một quán cafe bar còn đỡ hơn là về nhà giờ này gặp Minh Anh thì trước sau gì cũng bị mắng ột trận toét lửa . Vào đến quán ,Win theo thói quen mà gọi một cốc Cocktail blue . Khuôn mặt điển trai có chút nét tây thêm làn da trắng không ngừng thu hút những ánh của các cô gái trong quán .

-Anh đẹp trai , đi một mình sao – một cô gái lạ nhìn tổng quan theo mắt Win được xếp vào loại “ tạm ổn” . Nhìn mái tóc vàng hoe của cô ả là điều khiến Win ngán ngẫm nhất .

-Chẳng hay tôi quen cô ?

-Trước lạ sau quen mà , em mời anh một ly được chứ ?

Win không nói gì , chỉ gật nhẹ hưởng ứng theo phép lịch sự .

-Tên anh đẹp trai đây là ?

-Cứ gọi tôi là Win được rồi , còn cô .

-Mai Phương , mọi người hay gọi em là Zen – cô ả cười tươi trả lời .

Có chút bất ngờ xuất hiện lên mắt Win , cái tên Zen quá quen thuộc vậy mà người sở hữu cái tên đó lại khác nhau đến thế , một người nhí nhảnh suốt ngày nói đùa chuyện bầy đủ thứ trò chẳng ngoạn tí nào , còn người ngồi cạnh đây lại sắc sảo tinh tế từ nụ cười đến lời nói đều rất cẩn trọng . Bỗng dưng Win thấy mình thật ngỡ ngàng khi nghĩ về nó như thế .

Hai người say sưa trò chuyện dù mới gặp lần đầu , cạn hết ly này đến ly khác . Cũng ngay quán bar đó trong một góc sâu khu vip tên Thế Hiển cùng đàn em đang luyên thuyên ăn uống say sấn với bọn đàn em , và tất nhiên bên cạnh hần cũng chẳng thể nào thiếu những chân dài xinh xắn .

Tiếng nhạc sập sần tắt đi thay vào đó là tiếng ly vỡ liên tiếp .

-Hiện ca , bên đó hình như có đánh nhau. – tên Chương chỉ sang phía quầy bar.

-Chương mày đi xem đi , tên nào lại tới địa bàn của tao gây chuyện.

-Tụi bây đi theo nó luôn đi . – Hần nói một mạch ra lệnh cho bọn đàn em .

Lúc đang mải mê nói chuyện với Mai Phương , từ phía sau lưng Win bất ngờ bị xoay người chọi thẳng một cú đấm vào mặt .

-Win , anh có sao không ? – Mai Phương lo lắng chạy đến đỡ lấy .

-Không sao . – mặt nhăn lại hơi đau ngay khóe môi , hắc tỵ Mai Phương ra đứng dậy .

-Con đ*** kia , thì ra mày bỏ tao rồi ra đây rồi đi với trai sao . – Mai Phương bị gã hung tợn kia nắm lấy mái tóc kéo lại .

Tuy sự việc chẳng liên quan đến mình nhưng Win không thể nào chịu đựng được cảnh một thằng đàn ông lại đi ăn hiếp phụ nữ chân yếu tay mềm như thế kia , một cú đấm thật mạnh chọi thẳng xuống mặt tên làm hắn chới với mắt đã ngã xuống chiếc bàn phía sau , tiếng ly vỡ rơi loảng choảng ai nấy đều nín thở xem sự việc .

-Win chuyện này không liên quan đến anh , bọn nó đến tìm em anh mau đi đi .

-Giờ thì liên quan rồi đấy. – Win trầm giọng nói .

-Thằng nhãi con miệng còn hôi sữa , ngay cả Phong đại tao mà mày cũng dám chọi .

Tên đại ca bị giáng một cú cơn máu giận như tóe lửa nổ lên , hắn đứng dậy ra sức nhào đến đánh trả tung cước , dùng chai ném về hướng Win nhưng tất cả Win đều né được không những thế còn cho hắn thêm vài đạp vào bụng . Quá tức giận cơn nhục nhã này tên Phong đại kia không thể nào nuốt trôi hắn gào lên ra lệnh cho bọn đàn em cho Win một bài học .

Địch đông một mình Win chống cự được vài tên nhưng không thể nào có thể đánh lại hết đang chăm chú giải quyết tên kia đột nhiên có vài người đến hỗ trợ Win mặt dù không quen nhìn rất lạ không chú ý từ phía sau có hai tên khác một kẻ dùng ghế đánh vào tấm lưng Win , kẻ kia đánh vào chân không trở tay kịp liền bị hạ gục nằm xuống sàn . Tên Phong đại chớp được thời cơ liền cầm rút con dao bấm tiếng về phía Win giữ đám lộn xộn .

-Tao ày chết - tên Phong đại gào lên hướng con dao đâm thẳng xuống người Win cách đó chỉ vài cm nữa thôi ...

“ Bụp” – nguyên một cú đập phi thẳng vào mặt hắn lộn nhào ra phía sau . Tên Phong Đại hơi run run khi thấy người đứng trước mặt mình . Thế Hiển quay lại chỗ Win đỡ lấy cậu đứng dậy trên mình đang bị thương vài chỗ . Mai Phương cũng thoát thân chạy đến chỗ hắn dành đỡ Win .

-Thế Hiển , chuyện này không liên quan đến cậu . – tên Phong Đại phân bua

-Mày dám đến địa bàn tao , đánh người của tao rồi bảo không liên quan là không liên quan sao .

-Mày , thằng đó tao coi như nể mặt mày tao tha , còn con kia tao nhất định phải đem đi .

Hắn nheo mày nhìn về phía Win rồi liếc sang nhìn Mai Phương . Win nhăn nhó lắc đầu như vẽ đang muốn hắn cứu lấy cô gái kia . Hắn nhếch môi cười chăm điều thuốc làm một hơi rồi ung dung nói tiếp :

-Thật xuôi ày là tao đang có hứng thú với con nhỏ kia , trông nó cũng xinh đấy .

-Mày ! – sắc mặt tên Phong Đại trở nên đỏ phừng tức giận . định làm gì đó nhưng bọn đàn em kéo lại thì thầm hắn đành hừ mạnh một cái rồi ra lệnh cho bọn đàn em rút hết khỏi quán .

Cuối cùng cái quán cũng trở về với sự im ắng bang đầu , Thế Hiển giao phó vài công việc cho bọn đàn em rồi quay lại chỗ Win :

-Cậu không sao chứ.

-Cảm ơn anh .

-Cậu bị thương hơi nặng đấy có cần đến bệnh viện không ?

-Anh Win , anh bị thương rồi nghe lời anh Thế Hiển đến bệnh viện đi. – Mai Phương rơm rớm nước mắt nắm lấy cánh tay của Win lay nhẹ .

-Nếu được anh cho em về một đoạn đi .

-Oke để tôi đưa cậu về .

Mai Phương giúp Win lên xe chào tạm biệt để về nhưng cô vẫn đứng đó bảo là :

-Khi nào anh đi em sẽ tự về .

Cũng là một người lạ mới gặp Wing cũng chẳng hơi đâu để mà nói nhiều lời , chiếc xe chuẩn bị chuyển bánh Win bất giác lộ đầu ra nói to

-Hi vọng lần sau gặp cô không phải là bộ dạng như thế này nữa .

Thế Hiển ngồi trong xe nhếch môi cười trông thấy cậu trai ngồi cạnh mình thật ngây ngô không biết đối phương là ai nhưng là nhiệt tình đến thế . Thêm cái điệu bộ xuýt xoa của Win làm hắn thêm buồn cười .

-Lần đầu đánh nhau sao ?

-ừ . Anh thật tài giỏi đấy. – Win cười khen ngợi hắn .

-dựa hơi ông già thôi . – hắn nhếch môi trả lời .

-theo như em thấy thì không như thế .

-tùy ! , cậu về đâu .

-anh cho em nhờ đến Đảo Xanh .

-Đảo Xanh – hắn hơi nhíu mày .

-Có vấn đề gì à .

-Sao trông cậu vừa quen vừa lạ vậy nhỉ .

-Chắc anh nhìn giống ai đó thôi , em sang đây chơi .

-Thảo nào. – tự dưng hắn cười nhẹ thành tiếng .

-Chẳng lẽ anh ở khu đó sao .

-Không ! chỉ là quen vài người ở đó .

Suốt chặn đường hai người nói và hỏi với nhau vài câu ấy vậy mà chớp mắt đã đến trước nhà , dừng xe lại căn biệt thự Thế Hiển đưa mắt sát rồi cười lắc đầu miệng nói thầm ” Trái đất này tròn thật ” .

Cả khu nhà nào cũng tắt đèn tối om , duy nhất vẫn còn đèn đường soi lối về . Win lấy điện thoại ra gọi nó mở cửa thì mới vỡ lẽ điện thoại hết pin .

-Anh , cho em mượn gọi một cuộc được không . –Win quay nhìn hắn cười hì hì .

Đang định bấm số thì khựng người lại mà thở dài .

-Sao thế ?

-Em không nhớ số .

-Cậu định gọi cho ai trong đó . – hắn nhếch mắt nhìn vào căn biệt thự .

-Chị em . nói vậy anh cũng không biết ai đâu .

Win cầm điện thoại bấm số theo cảm tính thử nghe giọng từ phía bên kia ngái ngủ .

” alo ”

” alo có phải số Zen không ”

” bố thằng âm binh nào gọi giờ này vậy”

” ra mở cửa cho tôi đi , á đau quá”

Nghe giọng nói quen thuộc Zen liền bật dậy lật đật chạy đến chỗ cửa sổ nhìn xuống .

” đợi một lát ra ngay , đứng im đó ”

” đừng để chị hai biết”

Zen khoát chiếc áo rồi chạy xuống nhà mở cửa , đỡ lấy Win mặt mày bầm tím Zen có chút khó chịu và lo lắng . Cả hai cuối chào Thế Hiển rồi mới vào nhà .

-Anh Hiển , cảm ơn anh có cơ hội mời anh đi uống nước .

-Chắc rồi. – hấn nói rồi lái xe chạy vun vút .

Đang trên đường tiến vào trong nhà ,Win dùng sức nán lại :

-Gì nữa thiếu gia , anh có biết bây giờ là mấy giờ không còn hành tôi thế này .

-Sao cô không bắt loa cho cả nhà dậy luôn đi . – Win cầu nhàu .

-Hừ , còn dám nạt nộ bổn cô nương . – Zen lấy tay chọt vào vết thương trên mặt .

-Á , cô muốn giết người sao . Tạm thời tôi ngủ phòng cô được chứ giờ mà về phòng chị Hai sẽ bị phát hiện mất .

-Sao ...sao...được , không... nam nữ sao ở chung một giường được .

-Cái đầu cô nghĩ đi đâu thế , bên Úc bạn bè ngủ chung bình thường có gì đâu tôi làm gì cô sao mà phải phản ứng như thế .

-Anh...anh...

-Vả lại thân hình cô không đủ sức hấp dẫn với tôi .

-Hừ , được lắm . Vậy thì nằm sofa lạnh chết anh đi Ok ! – Zen nói đóa .

-Coi như tôi nhìn nhầm cô , thấy người khác sắp chết mà lại bỏ mặt cô ác lắm Zen .

Mặt dù ghét lắm nhưng Zen cũng không nỡ để hấn vết thương đầy thế kia mà nằm dưới nhà chịu lạnh đành nhắm mắt nhắm mũi đưa hấn về phòng ...

144. Chương 71 : Nụ Hôn Lúc Say ???

Zen rón rén chạy xuống nhà lấy hộp thuốc y tế rồi trở về phòng , cảnh tượng Win đang ngồi chạm vào các vết thương mà nhăn nhó rít lên không khác gì một đứa con nít khiến cười thành tiếng mà cũng không hay rõ .

-Đau chết anh đi .

-Có ngày tôi sẽ bẻ hết răng cô .

-Ờ bẻ này . – Zen nhấn mạnh vào vết bầm ngay má .

-á , á đau .

-là anh đang nhờ vả tôi đó , tử tế một chút đi . không thì xuống nhà mà nằm sofa .

-Zen dễ thương nhất đêm nay .

Được khen , mặc dù khen đều nhưng cũng có chút gọi là vui Zen cười mỉm , cẩn thận sơ cứu vết thương cho Win .

-Mà sao anh quen anh Thế Hiển .

-Cô cũng biết anh ấy sao?

-Hỏi thừa , không những thế còn là tình địch với Oppa Long đấy .

-Tình địch?

-Con nít biết gì, nói gì nghe nấy đi .

-Gì kia , cô bảo con nít hả . – Win nhéo hai bên má của Zen lên .

-Á đau đau tui , thả ra coi .

Nhưng Win nào có nghe, hai tay vẫn nhéo hai bên má lên mà banh ra , Zen tức thì cũng không nhịn nữa cù lét , trong lúc đang đùa giỡn cả hai ngã xuống nệm tạo thành tư thế mặt đối mặt nhau rất gần. Ánh mắt long lanh có chút ngượng ngùng , bàn tay Win đặt nhẹ lên má cô mơn trớn cảm giác này thật lạ kìa tim cô đập liên hồi người nóng rang cả lên chả hiểu sao lúc này trong đầu Zen lại lóe lên một suy nghĩ : ‘ ‘ sao anh ta đẹp trai đến thế ‘ ‘ .

Càng lúc Win càng tiến đến gần hơn môi chạm môi , Zen sửng người mở mắt to nhìn Win các dây thần kinh như bị tê liệt lại . Win nhắm mắt chìm đắm mơn trớn đôi môi rồi dừng lại bất động .

‘ ‘ dừng lại rồi sao , nụ hôn đầu tiên như thế này sao” – Zen thấy Win nằm im không một chút động đậy , trở về với thực tại giật mình đẩy Win ra hai má đỏ ửng .

-Anh ta...vừa hôn mình sao...là nụ hôn đầu sao . Tên Win khốn nạn !

-Này , này cứ thế mà ngủ sao thức dậy cho tôi .

Zen trở về thực tại vừa bối rối vừa bức tức, khác nào bản thân đang bị lợi dụng cơ chứ , vậy mà đối phương lại lẳng ra ngủ như không có gì như thế chứ ...

London , Anh .

Mấy hôm phải liên tiếp chạy show diễn , Uyển Nhi mệt lã người, bù lại mọi việc đều sắp xếp và hoàn thành rất tốt hôm nay lại là cuối tuần , cô tự thưởng cho mình một ngày nói không với những bữa tiệc xã giao hay bất cứ cuộc điện thoại nào .

Nằm xuống chiếc ghế sofa bên cạnh cửa sổ bên cạnh cốc cafe nóng hổi , cô thích nơi đây . Một nơi khiến cô có thể rũ bỏ hết mọi thứ , chẳng toan tính chẳng cần lo ngày mai chẳng có hận thù chỉ có cô một thế giới tự do .

-Uyển Nhi à , sáng khoái quá .

Chăm chú xem tạp chí nghe nhạc chưa nghỉ ngơi được bao lâu quản lí của cô lại xuất hiện .

-Chẳng phải hủ hết , hôm nay ngày nghỉ sao .

-Uyển Nhi , chị mới gọi về bệnh viện người ta nói mẹ em đang chuyển viện .

Nhưng tiếng sét đánh ngang qua ù cả hai tai . Sắc mặt hồn nhiên khi nãy cũng đã trở lại sắc bén lạnh như mùa đông .

-Chị nói gì cơ , không có sự đồng ý của tôi sao bệnh viện đó thất trách như vậy.

-Uyển Nhi , em bình tĩnh trước mắt chúng ta trở về Việt Nam trước đã .

-Chị nói em bình tĩnh như thế nào được , chắc chắn là bà ta, không ai có thể tìm ra mẹ em được ngoài bà ta .

-Chị đi đặt vé chúng ta sẽ về ngay hôm nay .

-ừm .

Người quản lí đi ra khỏi phòng , Uyển Nhi như hóa điên hất tung mọi thứ trong căn phòng . tìm kiếm điện thoại ...

« alo »

« nói , mẹ tôi ở đâu »

« ha ha , có đứa cháu nào lại điện thoại cho bà mình mà lại gào lên như thế kia hay không »

« bà nghe cho rõ , tôi không có thời gian chơi đùa với gia đình các người . Nói mau bà giấu mẹ tôi ở đâu »

« lạ kì nhỉ , sao mẹ cô mất tích cô lại hỏi tôi »

« ngoài bà ra thì còn ai có dám đưa mẹ tôi rời khỏi bệnh viện cơ chứ »

« Thật sự , cô nghĩ là mình tôi hay sao ha ha có vẻ đề cao lão bà này thật đó »

« không lẽ... ? »

« tôi nghĩ cô có đáp án rồi đó ha ha ... »

Nguyễn phu nhân cười chế giễu rồi cúp máy , những giọt nước mắt của Uyển Nhi thi nhau ứa ra cô ngồi bệt xuống sàn nhà đá lạnh ôm lấy cơ thể khóc nức lên .

-mẹ là Uyển Nhi không tốt hức hức , Uyển Nhi không chăm sóc mẹ cẩn thận .

-hức...hức , mẹ Uyển Nhi mệt mỏi Uyển Nhi muốn mẹ hức hức ...

-Uyển Nhi , cô đơn quá mẹ à .

Không khí trong lành mà Uyển Nhi chưa kịp tận hưởng đã trở nên u ám lạnh lẽo cùng tiếng khóc nức lên đến nghẹn lòng ...

Lúc Win thức dậy cũng đã tầm trưa , ôm cái đầu nhức nhối mà đi xuống nhà liền bắt ngay cặp mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống của bà chị mình , nuốt nước bọt cái ực mà cười trừ :

-Win , hôm qua mấy giờ về hả . Sao em có thể như thế còn chui vào phòng bé Zen ngủ nữa .

Win nhúm mày khó chịu , bản thân cũng biết là mình sai nên không nói lại làm gì chỉ đang cố nhớ về chuyện tối hôm qua . Bất giác đưa ngón tay lên sờ bờ môi mình mà cười mỉm .

-Đây thằng kia , có nghe chị nói gì không hả . – Minh Anh quát lên .

-Minh Anh , để em con nó ăn uống đã trời đánh còn tránh bữa ăn mà . – giọng nói từ mẹ anh phát ra làm giảm bớt căng thẳng .

-Ồ chào hai bác , hai bác chắc là phụ huynh của anh Long rồi . – Win cười tươi kính cẩn cúi chào .

Ba anh cười đáp trả vui mừng đón khách , đưa tay nhẹ như mời vào ghế :

-Thằng nhóc này là Win phải không , giống ba nó quá mình nhỉ .

-Vâng , cháu cảm ơn vì lời khen – Win cười gãi đầu .

-Bác trai khen xã giao thôi , anh đừng tưởng bở – Zen ngồi bên chen vào .

-Thôi ăn ăn đi – mẹ anh giục .

Nó vẫn muốn tra hỏi cho ra lẽ , mắt cứ liếc liếc nhìn Win thấy vậy anh gấp cho nó lát trứng mắt nhướn vào chén cơm ngụ ý ‘ ‘ ăn đi ‘ ‘ .

-Hoàng Long , ta nghe hiệu trưởng báo con xin bảo lưu à .

-Vâng .

-Năm nay tốt nghiệp ...

-Ba à , con sẽ mất rất nhiều thời gian cho việc chữa trị nên sẽ không theo kịp chương trình .

-Có người muốn học chung đây mà . – Hoàng Nhi vừa ăn vừa nói bóng gió mắt liếc nhìn nó cười tùm tùm .

Nó thì cứ ngồi cặm cụi ăn nên chẳng để ý Hoàng Nhi đang nói gì , bị Hoàng Nhi chọc anh nhúm mày như bị bắt quả tan . Mẹ anh cũng muốn hợp tác liền lên tiếng đỡ cho vài câu .

-Tôi thấy , Hoàng Long nói đúng đấy mình à , hay là mình cứ tôn trọng quyết định của nó đi .

-Bà thì biết gì , vậy nó sẽ mất một năm vô bổ với tư duy cao như con trai chúng ta nói nó không theo kịp chẳng phải nực cười sao .

-Thần linh ơi , ngó xuống mà xem đây này , con trai cưng của con phải làm sao đây .

Rõ biết ông nhà mình là một người cứng đầu , mẹ anh liền dỗ chiêu không nhéo như đang bị ức hiếp , Hoàng Nhi không nhịn nổi cười cứ ôm bụng úp mặt cười ha ha , neho mắt với anh . Anh cũng cười lắc đầu ngán ngẫm .

-được rồi , được rồi là tôi sai . Tôi không nên hành hạ con trai cưng của mình .

-ba yên tâm công việc bên này cứ để cho con lo .

Ba anh hừ nhẹ gật đầu ngụ đồng ý , ông cũng không muốn ép buộc thằng con trai của mình từ lúc nó mới học lớp 9 đã phải theo ông đi từ bên này sang bên kia để mà duy trì công ty , mấy năm nay ông đau ốm cũng mình anh lo toan .

-còn con bé kia sang năm tốt nghiệp xong thì qua bên đó với ba mẹ .

-ơ sao lại lôi cả con vào . – Hoàng Nhi mở to mắt tra hỏi .

-sao trắng gì , con ở đây thì ai lo vả lại qua đó tiền đồ con sẽ sáng lạng hơn chẳng phải con thích ngành thời trang hay sao ?

-ba ...ba con không đi ở Việt Nam vẫn tốt mà .

-không ta nói nhất quyết là không .

Định lên tiếng phản đối mẹ anh liền neho nhẹ đưa con gái của mình mà lắc đầu , sự tình bây giờ nếu nói thêm thì có lẽ ngay cả bản thân Hoàng Nhi cũng sẽ bị cấm túc nên đành ừ ừ mà im lặng .

Nãy giờ ai cũng ngồi chăm chú nghe hoặc nói chuyện chỉ có mỗi nó cứ ngồi cặm cụi mà ăn rồi nghỉ vu vơ , mấy cặp mắt giờ đây mà nhớ đến nó mà nhìn sang . Đang ngon miệng nó có cảm giác như mọi người đang nhìn nó mà ngược mặt lên .

-hì hì , mọi người nói chuyện tiếp đi .

-tuần sau là lễ đính hôn của anh Long với Uyển Nhi đó , chị được nhận nhiệm vụ trang trí nhà cửa đó biết chưa . – Win nói một hơi .

nó sừng sững như tượng không một chút cử động , đôi mắt rướm rướm như sắp khóc .

-Minh Anh đúng là Minh Anh chỉ có Hoàng Long mới giúp cháu quên thức ăn . – mẹ anh cười sảng khoái trêu chọc .

-Đồ ngốc ! – anh búng nhẹ trán nó .

-Hóa ra mọi người chọc cháu .

Mặt nó cau lên phụng phịu , nhìn mặt nó thôi cả nhà ai cũng cười tùm tùm không ngớt . rồi nhìn sang anh mà bặm môi giận dữ .

“ xấu xa , ăn rồi cứ chọc mình quài . Anh đó nếu được em muốn ăn anh luôn Hoàng Long xấu xa ”

—

Đã quá giờ trưa nhưng cuộc họp cổ đông của Tập đoàn ENJOY vẫn đang diễn ra trong căng thẳng , việc số hàng đá quý cao cấp bị bắt giữ ở cảnh hải quan đã phần nào ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn , cổ phiếu không ngừng tụt dốc . Đến ngay cả chiếc ghế Chủ tịch của Sang Thế Hùng cũng trở nên bị lung lay khó lường .

Cuộc nói chuyện giữa Chủ Tịch Sang và vài người trong cổ đông từ sáng đến giờ vẫn chưa kết thúc :

-Chủ Tịch Sang à , cứ đà này chúng tôi không thể nào cứ đâm đầu vào một tập đoàn đang xuống dốc trầm trọng như thế này được – Lão Trương .

-Lão Trương nói đúng đấy , ngài cảm thấy gánh vác không nổi thì cứ bàn giao lại chiếc ghế Chủ Tịch cho người khác điều hành . – Phan gia cũng gật đầu hưởng ứng theo Lão Trương .

-Chúng tôi cũng thấy như vậy , mấy tháng qua lỗ quá nặng cứ đà này phá sản thì sao , chúng tôi còn có vợ con nữa . – vài người trong cổ đông đồng thanh nhón nháo .

-Im đi ! – Sang Thế Hùng đập mạnh xuống bàn .

-Lão Trương có vẻ mấy năm qua có người bao che quỹ đen cho lão nên lão không xem ân nhân của mình ra gì phải không , còn Phan gia đừng tưởng chút ít cổ phần của ông trong cái tập đoàn này thì có quyền lên tiếng phát biểu lung tung ông nên nhớ vị trí của mình từ đâu mà có được .

-Còn các người xem Sang gia chúng tôi là gì chứ , lúc tay trắng thì đến quỳ dưới chân đến khi có chút việc nhỏ xảy ra thì qua cầu rút ván ư , các ông xem thường Sang Thế Hùng này quá nhỉ ...

Trong lúc đang lớn tiếng chỉ trích , thư kí của Sang Thế Hùng lại gần cắt ngang :

-Chủ tịch , có người đàn bà xưng là họ Dương muốn gặp ngài .

Ảnh Hoa kính cẩn hơi cúi mình đưa điện thoại cho Sang Thế Hùng , ông ta nghe đến họ Dương liền vội vã nghe máy .

-Chờ tôi 5 phút tôi sẽ gọi lại cho em . – Giọng trầm đầy uy nghiêm trong tín tắc trở nên dịu dàng khác thường .

Đưa điện thoại cho Ảnh Hoa , ông lấy lại nét mặt nghiêm nghị thông báo .

-Nên nhớ , tập đoàn này trong tay tôi hơn 30 năm và chưa khiến nó phải sụp đổ . Nếu nó muốn đổ trừ phi chính tay tôi làm nó đổ .

-Cuộc họp kết thúc .

Ánh mắt sắc bén của Ông tuyên bố một cách tự tin , ai nấy cũng không dám lớn tiếng giấu sao thân phận của những người ngồi đây chốt lại một câu ‘ ‘ Đến bây giờ vẫn chưa ai có đủ đẳng cấp duy trì ENJOY như Sang Thế Hùng ‘ ‘ . Với đầu óc kinh doanh dẫn dắt tập đoàn và đầy thủ đoạn như Sang Thế Hùng , bất kì ai ngồi đây cũng không dám lên tiếng phản kháng nên đành phải nghe theo sự chỉ đạo của Sang Thế Hùng .

Nói xong Sang Thế Hùng vội vàng vàng trở về phòng chủ tịch .

-Tôi có cuộc gọi quan trọng , em thông báo mọi người không ai được làm phiền .

-Vâng , thưa chủ tịch .

Ảnh Hoa đặt chiếc điện thoại lên bàn rồi cúi đầu chào ra ngoài . Sang Thế Hùng liền cầm máy gọi lại cho người họ Dương ban nãy , giọng cũng trở nên dịu dàng ân cần hơn :

“ Phụng Lai , là em sao ? “

“ thật là ngại quá khi phải gọi anh như thế này “

“ em mới về nước sao , tôi nghe được em đã sang Úc ...”

“ Thế Hùng à , tôi có thể gặp anh được chứ ?”

“ được , em ở đâu tôi sẽ đến đón”

“ không cần đâu , tôi đang ở cafe rafewl “

“ tôi sẽ đến ngay !”

Sang Thế Hùng vội vàng tắt máy , gọi Ảnh Hoa vào phòng .

-Lịch hẹn chiều nay hủy hết cho tôi .

-Chủ Tịch , nhưng chiều nay chúng ta có cuộc hẹn dùng cơm tối với Mr.Seven .

-Hủy đi .

-Nhưng ông ấy rất quan trọng trong việc hợp tác lần này.

-Tôi chỉ nói một lần . – Sang Thế Hùng gằng giọng nói rồi bỏ đi cùng trợ lí Trần theo sau .

Chớp lấy cơ hội lần này sẽ là một bước tiến giúp cho Thế Hiển , Ảnh Hoa không hủy cuộc hẹn với đối tác như lệnh của Sang Thế Hùng ngược lại cô còn gửi tin nhắn cho Thế Hiển ...

—
Nhận được tin nhắn hấn đang trầm tư suy nghĩ , từ đằng xa Mai Phương đang tiến lại gần chỗ hấn .

-Anh Hiễn . – Mai Phương có chút khúm núm ?

-Hình như tôi và cô có thân đến mức đó không ?

Giọng nói lạnh lùng cũng hấn đôi chút làm Mai Phương có chút lo sợ , chỉ đứng im lặng không dám nói .

-Việc gì ? – hấn hỏi cộc lốc .

-Chuyện tối hôm qua , em cảm ơn anh .

-Người cứu cô là cậu nhóc kia , không phải tôi .

-Cảm ơn anh đã giúp em chấm dứt với bọn Phong Đại .

-Chướng mắt thì đẹp , không phải vì cô .

-Dù sao em cũng cảm ơn anh rất nhiều hihi . – Mai Phương tỏa nụ cười đầy nắng trong vài giây làm hấn hơi chút dễ tâm .

-Sao chưa đi , còn chuyện gì nữa ?

-Anh có thể giúp em thêm một chuyện nữa được không ?

-Giúp cô ? – hấn cười nhếch môi nhìn Mai Phương .- Được lợi ích gì không ?

Mai Phương đứng suy nghĩ mông lung , còn hấn thì như vừa phát hiện ra điều gì đó trong lòng có chút hào hứng dự cảm sẽ giúp ích mục đích cho hấn .

-Gì cũng được .

-được , nói đi .

-hôm qua anh Win có đánh rơi chiếc ví tại quán , em nhặt được anh có thể chở em đến nơi anh Win đang ở được không ?

hấn quay sang nhìn Mai Phương tò mò , tay khoanh trước ngực rồi bất giác cười dường như đã đúng theo kế hoạch của hấn .

-anh...anh đừng nghĩ lung tung em chỉ muốn trả ví và cảm ơn người ta thôi . – Mai Phương xua tay phân bua .

-oke !

Ngồi trên xe hấn theo đuổi suy nghĩ của mình rồi cười tâm trạng hấn giờ đây một phần là vì công việc nhưng chín phần kia thì đang vui vì có lí do đến tìm nó “ hôm nay hấn nhớ nó” .

Mai Phương ngồi phía sau cứ dăm vài phút lại mở ví ra xem chứng minh thư trong ví rồi lại lẩm bẩm mà cười một mình ngây dại :

-Nguyễn Minh Tú , tên anh đẹp thật hihi ...

145. Chương 71 : Nụ Hôn Lúc Say ???

Zen rón rén chạy xuống nhà lấy hộp thuốc y tế rồi trở về phòng , cảnh tượng Win đang ngồi chạm vào các vết thương mà nhăn nhó rít lên không khác gì một đứa con nít khiến cười thành tiếng mà cũng không hay rõ .

-Đau chết anh đi .

-Có ngày tôi sẽ bẻ hết răng cô .

-ờ bẻ này . – Zen nhấn mạnh vào vết bầm ngay má .

-á , á đau .

-là anh đang nhờ vả tôi đó , tử tế một chút đi . không thì xuống nhà mà nằm sofa .

-Zen dễ thương nhất đêm nay .

Được khen , mặc dù khen đều nhưng cũng có chút gọi là vui Zen cười mỉm , cẩn thận sơ cứu vết thương cho Win .

-Mà sao anh quên anh Thế Hiển .

-Cô cũng biết anh ấy sao?

-Hỏi thừa , không những thế còn là tình địch với Oppa Long đấy .

-Tình địch?

-Con nít biết gì, nói gì nghe nấy đi .

-Gi kia , cô bảo con nít hả . – Win nhéo hai bên má của Zen lên .

-Á đau đau tui , thả ra coi .

Nhưng Win nào có nghe, hai tay vẫn nhéo hai bên má lên mà banh ra , Zen tức thì cũng không nhịn nữa cù lét , trong lúc đang đùa giỡn cả hai ngã xuống nệm tạo thành tư thế mặt đối mặt nhau rất gần. Ánh mắt long lanh có chút ngượng ngùng , bàn tay Win đặt nhẹ lên má cô mơn trớn cảm giác này thật lạ kìa tim cô đập liên hồi người nóng rang cả lên chả hiểu sao lúc này trong đầu Zen lại lóe lên một suy nghĩ : ‘ ‘ sao anh ta đẹp trai đến thế ‘ ‘ .

Càng lúc Win càng tiến đến gần hơn môi chạm môi , Zen sửng người mở mắt to nhìn Win các dây thần kinh như bị tê liệt lại . Win nhắm mắt chìm đắm mơn trớn đôi môi rồi dừng lại bất động .

“ dừng lại rồi sao , nụ hôn đầu tiên như thế này sao” – Zen thấy Win nằm im không một chút động đậy , trở về với thực tại giật mình đẩy Win ra hai má đỏ ửng .

-Anh ta...vừa hôn mình sao...là nụ hôn đầu sao . Tên Win khốn nạn !

-Này , này cứ thế mà ngủ sao thức dậy cho tôi .

Zen trở về thực tại vừa bối rối vừa bực tức, khác nào bản thân đang bị lợi dụng cơ chứ , vậy mà đối phương lại lẳng ra ngủ như không có gì như thế chứ ...

London , Anh .

Mấy hôm phải liên tiếp chạy show diễn , Uyên Nhi mệt lã người, bù lại mọi việc đều sắp xếp và hoàn thành rất tốt hôm nay lại là cuối tuần , cô tự thưởng mình một ngày nghỉ không với những bữa tiệc xã giao hay bắt cứ cuộc điện thoại nào .

Nằm xuống chiếc ghế sofa bên cạnh cửa sổ bên cạnh cốc cafe nóng hổi , cô thích nơi đây . Một nơi khiến cô có thể rũ bỏ hết mọi thứ , chẳng toan tính chẳng cần lo ngày mai chẳng có hận thù chỉ có cô một thế giới tự do .

-Uyên Nhi à , sáng khoái quá .

Chăm chú xem tạp chí nghe nhạc chưa nghĩ ngợi được bao lâu quản lí của cô lại xuất hiện .

-Chẳng phải hủy hết , hôm nay ngày nghỉ sao .

-Uyên Nhi , chị mới gọi về bệnh viện người ta nói mẹ em đang chuyển viện .

Nhưng tiếng sét đánh ngang qua ù cả hai tai . Sắc mặt hồn nhiên khi nãy cũng đã trở lại sắc bén lạnh như mùa đông .

-Chị nói gì cơ , không có sự đồng ý của tôi sao bệnh viện đó thất trách như vậy.

-Uyên Nhi , em bình tĩnh trước mắt chúng ta trở về Việt Nam trước đã .

-Chị nói em bình tĩnh như thế nào được , chắc chắn là bà ta, không ai có thể tìm ra mẹ em được ngoài bà ta .

-Chị đi đặt vé chúng ta sẽ về ngay hôm nay .

-ừm .

Người quản lí đi ra khỏi phòng , Uyển Nhi như hóa điên hất tung mọi thứ trong căn phòng . tìm kiếm điện thoại ...

« alo »

« nói , mẹ tôi ở đâu »

« ha ha , có đứa cháu nào lại điện thoại cho bà mình mà lại gào lên như thế kia hay không »

« bà nghe cho rõ , tôi không có thời gian chơi đùa với gia đình các người . Nói mau bà giấu mẹ tôi ở đâu »

« lạ kì nhỉ , sao mẹ cô mất tích cô lại hỏi tôi »

« ngoài bà ra thì còn ai có dám đưa mẹ tôi rời khỏi bệnh viện cơ chứ »

« Thật sự , cô nghĩ là mình tôi hay sao ha ha có vẻ đề cao lão bà này thật đó »

« không lẽ... ? »

« tôi nghĩ cô có đáp án rồi đó ha ha ... »

Nguyễn phu nhân cười chế giễu rồi cúp máy , những giọt nước mắt của Uyển Nhi thi nhau ứa ra cô ngồi bệt xuống sàn nhà đá lạnh ôm lấy cơ thể khóc nức lên .

-mẹ là Uyển Nhi không tốt hức hức , Uyển Nhi không chăm sóc mẹ cẩn thận .

-hức...hức , mẹ Uyển Nhi mệt mỏi Uyển Nhi muốn mẹ hức hức ...

-Uyển Nhi , cô đơn quá mẹ à .

Không khí trong lành mà Uyển Nhi chưa kịp tận hưởng đã trở nên u ám lạnh lẽo cùng tiếng khóc nức lên đến nghẹn lòng ...

—

Lúc Win thức dậy cũng đã tầm trưa , ôm cái đầu nhức nhối mà đi xuống nhà liền bắt ngay cặp mắt như đang muốn ăn tươi nuốt sống của bà chị mình , nuốt nước bọt cái ực mà cười trừ :

-Win , hôm qua mấy giờ về hả . Sao em có thể như thế còn chui vào phòng bé Zen ngủ nữa .

Win nhúu mày khó chịu , bản thân cũng biết là mình sai nên không nói lại làm gì chỉ đang cố nhớ về chuyện tối hôm qua . Bất giác đưa ngón tay lên sờ bờ môi mình mà cười mỉm .

-Ngày thẳng kia , có nghe chị nói gì không hả . – Minh Anh quát lên .

-Minh Anh , để em con nó ăn uống đã trời đánh còn tránh bữa ăn mà . – giọng nói từ mẹ anh phát ra làm giảm bớt căng thẳng .

-Ồ chào hai bác , hai bác chắc là phụ huynh của anh Long rồi . – Win cười tươi kính cẩn cúi chào .

Ba anh cười đáp trả vui mừng đón khách , đưa tay nhẹ như mời vào ghế :

-Thằng nhóc này là Win phải không , giống ba nó quá mình nhỉ .

-Vâng , cháu cảm ơn vì lời khen – Win cười gãi đầu .

-Bác trai khen xã giao thôi , anh đừng tưởng bỏ – Zen ngồi bên chen vào .

-Thôi ăn ăn đi – mẹ anh giục .

Nó vẫn muốn tra hỏi cho ra lẽ , mắt cứ liếc liếc nhìn Win thấy vậy anh gấp cho nó lát trứng mắt nhúng vào chén cơm ngụ ý “ ăn đi ” .

-Hoàng Long , ta nghe hiệu trưởng báo con xin bảo lưu à .

-Vâng .

-Năm nay tốt nghiệp ...

-Ba à , con sẽ mất rất nhiều thời gian cho việc chữa trị nên sẽ không theo kịp chương trình .

-Có người muốn học chung đây mà . – Hoàng Nhi vừa ăn vừa nói bóng gió mắt liếc nhìn nó cười tủm tỉm .

Nó thì cứ ngồi cặm cụi ăn nên chẳng để ý Hoàng Nhi đang nói gì , bị Hoàng Nhi chọc anh nhú mày như bị bắt quả tan . Mẹ anh cũng muốn hợp tác liền lên tiếng đỡ cho vài câu .

-Tôi thấy , Hoàng Long nói đúng đấy mình à , hay là mình cứ tôn trọng quyết định của nó đi .

-Bà thì biết gì , vậy nó sẽ mất một năm vô bổ với tư duy cao như con trai chúng ta nói nó không theo kịp chẳng phải nực cười sao .

-Thần linh ơi , ngó xuống mà xem đây này , con trai cưng của con phải làm sao đây .

Rõ biết ông nhà mình là một người cứng đầu , mẹ anh liền dỗ chiêu không nheo như đang bị ức hiếp , Hoàng Nhi không nhịn nổi cười cứ ôm bụng úp mặt cười ha ha , nheo mắt với anh . Anh cũng cười lắc đầu ngán ngấm .

-được rồi , được rồi là tôi sai . Tôi không nên hành hạ con trai cưng của mình .

-ba yên tâm công việc bên này cứ để cho con lo .

Ba anh hừ nhẹ gật đầu ngụ đồng ý , ông cũng không muốn ép buộc thẳng con trai của mình từ lúc nó mới học lớp 9 đã phải theo ông đi từ bên này sang bên kia để mà duy trì công ty , mấy năm nay ông đau ốm cũng mình anh lo toan .

-còn con bé kia sang năm tốt nghiệp xong thì qua bên đó với ba mẹ .

-ơ sao lại lôi cả con vào . – Hoàng Nhi mở to mắt tra hỏi .

-sao trắng gì , con ở đây thì ai lo vả lại qua đó tiền đồ con sẽ sáng lạng hơn chẳng phải con thích ngành thời trang hay sao ?

-ba ...ba con không đi ở Việt Nam vẫn tốt mà .

-không ta nói nhất quyết là không .

Định lên tiếng phản đối mẹ anh liền nheo nhẹ đưa con gái của mình mà lắc đầu , sự tình bây giờ nếu nói thêm thì có lẽ ngay cả bản thân Hoàng Nhi cũng sẽ bị cấm túc nên đành ỉu rù mà im lặng .

Nãy giờ ai cũng ngồi chăm chú nghe hoặc nói chuyện chỉ có mỗi nó cứ ngồi cặm cụi mà ăn rồi nghỉ vu vơ , mấy cặp mắt giờ đây mà nhớ đến nó mà nhìn sang . Đang ngon miệng nó có cảm giác như mọi người đang nhìn nó mà ngước mặt lên .

-hì hì , mọi người nói chuyện tiếp đi .

-tuần sau là lễ đính hôn của anh Long với Uyên Nhi đó , chị được nhận nhiệm vụ trang trí nhà cửa đó biết chưa . – Win nói một hơi .

nó sùng sùng như tượng không một chút cử động , đôi mắt rướm rướm như sắp khóc .

-Minh Anh đúng là Minh Anh chỉ có Hoàng Long mới giúp cháu quên thức ăn . – mẹ anh cười sảng khoái trêu chọc .

-Đồ ngốc ! – anh búng nhẹ trán nó .

-Hóa ra mọi người chọc cháu .

Mặt nó cáu lên phụng phịu , nhìn mặt nó thôi cả nhà ai cũng cười tủm tỉm không ngớt . rồi nhìn sang anh mà bậm môi giận dữ .

“ xấu xa , ăn rồi cứ chộc mình quài . Anh đó nếu được em muốn ăn anh luôn Hoàng Long xấu xa ”

—
Đã quá giờ trưa nhưng cuộc họp cổ đông của Tập đoàn ENJOY vẫn đang diễn ra trong căng thẳng , việc số hàng đá quý cao cấp bị bắt giữ ở cảnh hải quan đã phần nào ảnh hưởng rất lớn đến tập đoàn , cổ phiếu không ngừng tụt dốc . Đến ngay cả chiếc ghế Chủ tịch của Sang Thế Hùng cũng trở nên bị lung lay khó lường .

Cuộc nói chuyện giữa Chủ Tịch Sang và vài người trong cổ đông từ sáng đến giờ vẫn chưa kết thúc :

-Chủ Tịch Sang à , cứ đà này chúng tôi không thể nào cứ đâm đầu vào một tập đoàn đang xuống dốc trầm trọng như thế này được – Lão Trương .

-Lão Trương nói đúng đấy , ngài cảm thấy gánh vác không nổi thì cứ bàn giao lại chiếc ghế Chủ Tịch cho người khác điều hành . – Phan gia cũng gật đầu hưởng ứng theo Lão Trương .

-Chúng tôi cũng thấy như vậy , mấy tháng qua lỗ quá nặng cứ đà này phá sản thì sao , chúng tôi còn có vợ con nữa . – vài người trong cổ đông đồng thanh nhón nháo .

-Im đi ! – Sang Thế Hùng đập mạnh xuống bàn .

-Lão Trương có vẻ mấy năm qua có người bao che quĩ đen cho lão nên lão không xem ân nhân của mình ra gì phải không , còn Phan gia đừng tưởng chút ít cổ phần của ông trong cái tập đoàn này thì có quyền lên tiếng phát biểu lung tung ông nên nhớ vị trí của mình từ đâu mà có được .

-Còn các người xem Sang gia chúng tôi là gì chứ , lúc tay trắng thì đến quỳ dưới chân đến khi có chút việc nhỏ xảy ra thì qua cầu rút ván ư , các ông xem thường Sang Thế Hùng này quá nhỉ ...

Trong lúc đang lớn tiếng chỉ trích , thư kí của Sang Thế Hùng lại gần cất ngang :

-Chủ tịch , có người đàn bà xưng là họ Dương muốn gặp ngài .

Ảnh Hoa kính cẩn hơi cúi mình đưa điện thoại cho Sang Thế Hùng , ông ta nghe đến họ Dương liền vội vã nghe máy .

-Chờ tôi 5 phút tôi sẽ gọi lại cho em . – Giọng trầm đầy uy nghiêm trong tí tấc trở nên dịu dàng khác thường .

Đưa điện thoại cho Ảnh Hoa , ông lấy lại nét mặt nghiêm nghị thông báo .

-Nên nhớ , tập đoàn này trong tay tôi hơn 30 năm và chưa khiến nó phải sụp đổ . Nếu nó muốn đổ trừ phi chính tay tôi làm nó đổ .

-Cuộc họp kết thúc .

Ánh mắt sắc bén của Ông tuyên bố một cách tự tin , ai nấy cũng không dám lớn tiếng giấu sao thân phận của những người ngồi đây chốt lại một câu “ Đến bây giờ vẫn chưa ai có đủ đẳng cấp duy trì ENJOY như Sang Thế Hùng ” . Với đầu óc kinh doanh dẫn dắt tập đoàn và đầy thủ đoạn như Sang Thế Hùng , bất kì ai ngồi đây cũng không dám lên tiếng phản kháng nên đành phải nghe theo sự chỉ đạo của Sang Thế Hùng .

Nói xong Sang Thế Hùng vội vội vàng vàng trở về phòng chủ tịch .

-Tôi có cuộc gọi quan trọng , em thông báo mọi người không ai được làm phiền .

-Vâng , thưa chủ tịch .

Ảnh Hoa đặt chiếc điện thoại lên bàn rồi cúi đầu chào ra ngoài . Sang Thế Hùng liền cầm máy gọi lại cho người họ Dương ban nãy , giọng cũng trở nên dịu dàng ân cần hơn :

“ Phụng Lai , là em sao ? ”

“ thật là ngại quá khi phải gọi anh như thế này ”

“ em mới về nước sao , tôi nghe được em đã sang Úc ...”

“ Thế Hùng à , tôi có thể gặp anh được chứ ?”

“ được , em ở đâu tôi sẽ đến đón”

“ không cần đâu , tôi đang ở cafe rafewl “

“ tôi sẽ đến ngay !”

Sang Thế Hùng vội vàng tắt máy , gọi Ảnh Hoa vào phòng .

-Lịch hẹn chiều nay hủy hết cho tôi .

-Chủ Tịch , nhưng chiều nay chúng ta có cuộc hẹn dùng cơm tối với Mr.Seven .

-Hủy đi .

-Nhưng ông ấy rất quan trọng trong việc hợp tác lần này.

-Tôi chỉ nói một lần . – Sang Thế Hùng gắng giọng nói rồi bỏ đi cùng trợ lý Trần theo sau .

Chớp lấy cơ hội lần này sẽ là một bước tiến giúp cho Thế Hiển , Ảnh Hoa không hủy cuộc hẹn với đối tác như lệnh của Sang Thế Hùng ngược lại cô còn gửi tin nhắn cho Thế Hiển ...

Nhận được tin nhắn hần đang trầm tư suy nghĩ , từ đằng xa Mai Phương đang tiến lại gần chỗ hần .

-Anh Hiển . – Mai Phương có chút khúm núm ?

-Hình như tôi và cô có thân đến mức đó không ?

Giọng nói lạnh lùng cũng hần đôi chút làm Mai Phương có chút lo sợ , chỉ đứng im lặng không dám nói .

-Việc gì ? – hần hỏi cộc lốc .

-Chuyện tối hôm qua , em cảm ơn anh .

-Người cứu cô là cậu nhóc kia , không phải tôi .

-Cảm ơn anh đã giúp em chấm dứt với bọn Phong Đại .

-Chướng mắt thì đẹp , không phải vì cô .

-Dù sao em cũng cảm ơn anh rất nhiều hihi . – Mai Phương tỏa nụ cười đầy nắng trong vài giây làm hần hơi chút dễ tâm .

-Sao chưa đi , còn chuyện gì nữa ?

-Anh có thể giúp em thêm một chuyện nữa được không ?

-Giúp cô ? – hần cười nhếch môi nhìn Mai Phương .- Được lợi ích gì không ?

Mai Phương đứng suy nghĩ mông lung , còn hần thì như vừa phát hiện ra điều gì đó trong lòng có chút hào hứng dự cảm sẽ giúp ích mục đích cho hần .

-Gì cũng được .

-được , nói đi .

-hôm qua anh Win có đánh rơi chiếc ví tại quán , em nhặt được anh có thể chở em đến nơi anh Win đang ở được không ?

hần quay sang nhìn Mai Phương tò mò , tay khoanh trước ngực rồi bất giác cười dường như đã đúng theo kế hoạch của hần .

-anh...anh đừng nghĩ lung tung em chỉ muốn trả ví và cảm ơn người ta thôi . – Mai Phương xua tay phân bua .

-oke !

Ngồi trên xe hắt theo đuổi suy nghĩ của mình rồi cười tâm trạng hắt giờ đây một phần là vì công việc nhưng chín phần kia thì đang vui vì có lí do đến tìm nó “ hôm nay hắt nhớ nó” .

Mai Phương ngồi phía sau cứ dăm vài phút lại mở ví ra xem chứng minh thư trong ví rồi lại lẩm bẩm mà cười một mình ngây dại :

-Nguyễn Minh Tú , tên anh đẹp thật hihi ...

146. Chương 72 : Tình Cảm Mập Mờ .

Tại café rafflew

Trong bộ vest sang trọng nét mặt nghiêm nghị hàng ngày của một vị chủ tịch hoàn toàn tan biến chỉ hiện hữu sự dịu dàng dường như được giãn ra rất nhiều .

-Phụng Lai , thật lâu rồi không gặp em .

-Ừ cũng gần 20 năm rồi , anh ngồi đi .

-Anh bây giờ cũng là một chủ tịch quyền lực rồi .

-Ừm , em cũng là Nguyễn Phú nhân rồi .

-Thế Hùng, em cũng không vòng vo với anh nữa , em hỏi anh vài chuyện được chứ ?

-Em cứ hỏi * đưa tay như mời * . Chuyện tôi biết tôi sẽ nói .

-Người đâm xe vào Thanh Hoa là anh ?

-Sao em lại nghĩ là tôi?

-Em xin lỗi, em không có ý nghi ngờ anh . Nhưng mọi chuyện xảy ra đều liên kết đến chúng ta ... - mẹ nó hơi ngượng khi vô tình kết tội cho chủ tịch Sang.

-Không, em nói đúng là tôi năm đó cho người đâm cô ta .

Bàn tay mẹ nó cầm tách trà run run không tin nổi những gì mình vừa nghe .

-Sao sao anh lại làm như thế , thật chất anh chẳng liên quan đến chuyện này mà .

-Vì em .

-Vì tôi , sao lại vì tôi . – mẹ nó kinh ngạc trước thủ đoạn của người đàn ông ngồi đối diện nên thay đổi xưng hô .

-Tôi đã cho hắt ta một cơ hội để trân trọng em , nhưng hắt ta đã làm gì chẳng phải dang dúi với thư kí của mình hay sao .

-Anh hiểu lầm Kim Bình rồi , mọi chuyện không như anh nghĩ .

-Tôi không cần biết , chỉ cần người nào làm tổn thương em . kẻ đó sẽ không yên với Thế Hùng này .

-Tất cả chỉ là anh nguy biện thôi phải không , thật ra anh có vị trí như ngày hôm nay là hợp tác với bà ta đúng chứ .

Chủ Tịch Sang hơi sững người :

-Vậy là em đã biết hết tất cả mọi chuyện .

-Như vậy là đúng với những gì tôi suy nghĩ , đừng nói là vì tôi mà biện minh cho sự tham lam của anh .

-Thế Hùng , dù sao cũng cảm ơn cuộc nói chuyện của anh ngày hôm nay . Tôi hi vọng từ nay không còn gặp mặt anh thêm lần nào nữa .

-Phụng Lai bao năm qua em vẫn đối xử lạnh lùng với tôi như vậy sao .

Mẹ nó không nói gì thêm cũng không nhìn , bước vội rời khỏi quán cafe để lại Chủ tịch Sang ngồi đó ôm đầu suy tư .

—
Nghe tiếng chuông cửa , nó đang định ra mở cửa lại bị Zen ngăn cản .

-Để em mở cho .

-Cảm ơn em ! – nó nói với theo .

Mặt Zen hớn ha hớn hở chạy vội ra mở cửa thì hơi ngỡ khi thấy Thế Hiển cùng một cô gái tiến đến .

-Anh Hiển .

-Cô là ... - hấn rít lên cổ họng .

-Bé Zen nè , anh quên em nhanh vậy sao buồn à . – Zen phụng phịu .

-À , hèn gì anh suy nghĩ tối qua giờ cứ thấy quen quen .

-Ha ha , anh lại xạo . Đến tìm Minh Anh hả hay anh Long .

Hấn nhếch vai cười tươi không nói gì , Zen nhìn sang cô gái bên cạnh nhìn từ trên xuống dưới tò mò .

-Cô ta đến tìm Win đấy . – hấn nói như đang ngán ngẫm .

-Chào chị , em có thể gặp Win được không . – Mai Phương cười tỏa nắng .

“ người như anh ta thật hợp với mẫu con gái lẻo lết như thế này” .

-Hai người vào nhà đi , anh ta ở trong đó .

Nó đang ngồi chăm chú nên chẳng biết hấn đang đi vào vãn ôm gói bím bím mà cười ha hả không ngớt .

-Ai vậy Zen , Hoàng Nhi về hả . – miệng nhai bím bím quay lại đằng sau .

-Ồ , Thế Hiển . – nó trợn to mắt nhảy vọt ra khỏi ghế sofa lôi kéo hấn ra chỗ khác trước khi để anh thấy .

Anh liếc mắt nhìn , nhưng đã vội không quan tâm.

-Anh bị điên à , hay sao đến đây tìm tôi muốn khiêu chiến với Hoàng Long hả .

Thái độ hấn vẫn đứng ung dung mà khoanh tay trước ngực nhìn đến nhìn lui .

-Còn lì ra đó hả , về về đi . – nó dùng lực kéo hấn đi .

-Có ai khách đến nhà mà lại đuổi như cô không hả ? osin nhà mày cũng hiểu khách ghê . – hấn chăm chọc .

“ Rõ biết mình đang cố gắng dẹp yên đũa giặc , vậy mà hấn còn la làng cho đại tướng nghe con người hấn sao mà chướng cực kì , đáng hận đáng hận !” . nó vừa nghĩ vừa liếc sang anh .

-Dẫu sao cũng là khách vào ngồi đi . – anh thờ ơ mời có lệ .

Hấn le lưỡi chọc quên nó , Mai Phương cũng theo sau ngồi vào .

-Nói gì nói mau đi .

-Minh Anh , cô đề cao mình quá nhỉ ai nói với cô tôi đến gặp cô hả .

Nó thộn mặt ra , lấy tay che mặt nói lí nhí chứa ngượng :

-Đã vậy đến đây làm gì cơ chứ ác quỷ .

-Dạ , em nhờ anh ấy đến gặp Win . – Mai Phương lên tiếng giải thích .

-Win ??

-Không nói thì lại tưởng anh đến gặp chị ấy không chừng đấy . – Zen chen ngang .

Hoàng Long hơi chột dạ khi nghe những lời nói của Zen , có chút khó chịu anh định bỏ đi .

-Chẳng qua là trốn ông già đi gặp đối tác thôi , rất lười . – hần cố tình nói rõ to .

-Anh đúng là chẳng đi gì cả ! ple ple .

-Là cô ta năn nỉ tôi thôi , chứ cô có mời cũng không thèm đến đây .

Anh không nói gì bỏ đi như không quan tâm , nó hơi hụt hẫng khi thái độ anh như vậy.

“anh ấy là không quan tâm mình sao hay là vì không thích Thế Hiển” .

-Chị , em có thể gặp Win ở đâu ạ . – Mai Phương gọi làm nó giật mình quay lại thực tại .

-À à , nó đang ở ngoài vườn ấy em cứ tự nhiên .

-Vậy em xin phép .

-Này , nhà này nghèo thế sao , không có nổi một ly nước mời khách ư .

-Có nhưng không thích cho anh , xì .

-Cô ...cô...được lắm . – hần rít lên .

Nét mặt anh trở nên nghiêm nghị suy nghĩ về những lời hần nói khi nãy . “ - Chẳng qua là trốn ông già đi gặp đối tác thôi , rất lười.”

“ hần ta nói đối tác , chẳng lẽ là Micheal . Seven” . – anh nhú mồm suy nghĩ .

“ alo, bác Trương”

“ vâng , thiếu gia”

“ khi sáng thư kí có gửi một email về việc muốn hợp tác với ...” – anh hơi ngập ngừng .

“ là MR.Seven , thưa thiếu gia . Nhưng chúng ta đã chậm một bước bên ENJOY đã có cuộc hẹn gặp mặt trước tập đoàn chúng ta rồi.”

“ bác giúp cháu chuẩn bị bản kế hoạch sản phẩm mới và tìm hiểu cuộc hẹn tại địa điểm nào . Một tiếng nữa Bác đến biệt thự chúng ta cùng đi”

“vâng , thưa thiếu gia.”

Tại sân sau biệt thự .

“ hừ” – win đang chăm chú tưới cây lại bị Mai Phương từ phía sau làm bất ngờ giật mình quay lại vô ý làm Mai Phương chói với vài giây nữa thôi sẽ ngã nhào xuống đất , cũng may bàn tay Win đã ôm chặt vòng eo nhỏ bé của cô .

-Em , em xin lỗi .

-Cô là ...trong bar . – Win nhú mồm cố nhớ .

-Hihi , đúng rồi ấy .

-Hôm nay trong khác quá . * chỉ chỉ * .

-* vuốt tóc * hôm qua anh nói , nên sáng nay em đi nhuộm lại đó , đẹp chứ hihi .

-Tạm ổn .

Win vốn sống ở nước ngoài , việc trang điểm đậm không xa lạ nên bộ dạng Mai Phương lúc này anh thấy cũng bình thường chẳng quan tâm mấy .

“ con gái người ta như vậy , mà con bé kia lại chẳng chút gì cả son dưỡng môi cũng không , mình điên sao nghĩ tới nó”- Win cong môi cười khi nghĩ vu vơ .

-Win , Win – Mai Phương đưa tay trước mặt .

-À .

-Có gì không , sao biết đây ?

-Là anh Thế Hiển chở em đến .

-Ảnh cũng đến à , sao này giờ không nói sớm vào thôi .

-Từ từ , em có cái này muốn trả cho anh .- Mai Phương lấy trong túi mình ra một chiếc ví da bò .

-Ồ! Cảm ơn .

-Không có gì , coi như anh nợ em một buổi ăn tối nhé . - ^^ .

-Ồ , vào nhà thôi .

Win vừa bước đến cửa đã nghe cuộc cãi vã lời qua tiếng lại giữa nam nữ rồi , mà giọng nói đó không ai khác chính là của bà chị mình.

-Ê heo , khách của em mà chị mất lịch sự thật .

-Nghe chưa lợn . – hần hếch mặt .

-Win , em quen hần ư .

-Àn nhân của em đó .

-Hừ , em mà đi với tên điên kia thì đừng nói chuyện với chị , hừ – nó giận dữ chạy một mạch lên trên .

-Kệ chị ấy đi , anh đã đến đây rồi thì chúng ta đi uống vài ly đi .

-Ok , tối nay cũng rảnh đi thôi ...

Vừa đáp xuống sau chuyến bay Uyên Nhi đã vội vàng vàng chạy đến bệnh viện , mặc dù cơ thể cô do thời tiết hay vì lệch múi giờ đang làm cô khá mệt mặc kệ lời khuyên của chị quản lý .

-Tiểu thư Uyên Nhi , chúng tôi thành thật xin lỗi .

-Một câu xin lỗi là xong sao , các người sao có thể dễ dàng để người khác đưa bệnh nhân đi như vậy .

-Người phu nhân ấy có giấy xác nhận của bệnh viện , cũng nhận là người nhà của bệnh nhân chúng tôi không thể làm khác được .

-Phu nhân ? sao có thể như thế được ...

-Tiểu thư Uyên Nhi giấu sao thì đưa sang Úc chữa trị vẫn khả thi hơn ở đây , chúng tôi cũng vì muốn tốt cho bệnh nhân .

-Sang Úc , ông có thể cho tôi là bệnh viện nào được không .

Chờ đợi vị bác sĩ viết địa chỉ , cô cầm lấy không nói thêm lời nào bỏ đi gấp rút nhưng vừa đến cửa Uyên Nhi liền ngã xuống bất tỉnh .

-Tiểu thư Uyên Nhi , Uyên Nhi ...

-Ý tá mau đưa bệnh nhân đến phòng cấp cứu ...

Nó từ trên đi xuống tính phụ nấu cơm tối ngờ đâu lại thấy cái cảnh tượng Zen đứng nhặt rau mà cứ như người mất hồn .

-Em đang nhặt rau hay bứt rau vậy .

Vẫn không trả lời .

-ê ZEN – nó hét lớn lên .

-hả hả , sao sao em nghe . – Zen giật mình luống cuống trả lời .

-em sao vậy , cứ như người mất hồn .

-không sao hết . – Zen thần thờ thờ dài .

-sao chị kị ba chữ đó ghê “ không sao đâu” . Có chuyện gì rồi nói chị nghe đi .

Zen ngồi thụp xuống cúi mặt . Lúc đấy Hoàng Long cũng từ trên nhà đi xuống nó liền ba chân bốn cẳng chạy đến .

-sắp giờ ăn cơm tối rồi mà anh còn đi đâu nữa .

-này heo , từ bao giờ em quản chuyện của tôi vậy .

“ quản đâu , là quan tâm mới hỏi thôi mà kì cục” – mặt nó bủn xỉn .

-thiếu gia cũng sắp đến giờ rồi chúng ta đi thôi . – Trợ Lí Trương từ bên ngoài chạy vào giục .

-tôi đi đây , ngủ ngon nghe lợn * xoa đầu * .

Lần đầu tiên nó thấy anh cười tươi với nó đến như vậy con tim như đang rộn ràng , cho dù anh đã đi khỏi rồi vậy mà nó vẫn đứng đó chìm đắm trong tử sắc . Sực nhớ đến Zen nó quay lại thì không thấy Zen đâu cả luống cuống đi tìm .

“ trong nhà không có chắc ngoài sân ư” – nó ra đến nơi nhìn quanh thấy Zen ngồi xích đu mà thờ ngẩn thờ dài .

-sao chị thích Oppa vậy?

-đẹp trai .

-thật hả . – Zen nói lí nhí như không .

-trời ! chị nói vậy cũng tin hả , đùa đấy . Thật ra chị đã từng nằm và tự hỏi câu đó với chính mình nhiều lần rồi nhưng vẫn không rõ chỉ là khi bắt gặp ánh mắt của Hoàng Long , con tim chị nó lại lệch .

-Oppa chưa tỏ tình với chị lần nào hay là một lời nói thể hiện mà .

-ừm , đôi khi muốn nghe “ tôi thích cô” hay “ anh yêu em” bằng tin nhắn thôi cũng muốn có nhưng anh ấy chưa lần nào như vậy .

-vậy tại sao chị vẫn yêu Oppa vậy .

-đôi khi lời nói khi nói ra rất dễ nhưng rồi cũng mau chóng phai đi , đổi lại từng hành động hay cử chỉ của Hoàng Long đều để lại vết sâu trong đây * tay chỉ vào ngực * .

-Nếu anh ấy chỉ là đang đùa vớ vớ với chị thì sao , nếu lỡ người anh ấy chọn là Uyên Nhi thì sao .

-Chuyện đó , à ...* gãi đầu* thật ra nếu nói thực tế chị và anh ấy vẫn chưa có gì mà , nếu anh ấy chọn Uyên Nhi chị sẽ đau lòng lắm chỉ cần anh ấy vui là được rồi .

-Chị không nghĩ đến Thế Hiển hả .

-Gi chứ , tên đó liên quan gì đến chị chứ , chỉ hận là đến hôm nay vẫn chưa xé anh ta làm trăm mảnh . * mặt nó đỏ bừng như giận khi nhắc đến hắn *

-Chị ngốc thật , đôi lúc có ngay trước mặt mà tại chị nhận không ra thôi .

-Ý em nói tên đó thích chị á ha ha ha không đời nào hắn chỉ muốn biến chị thành ôsin cho hắn thôi . – nó cười phá lên khi nghe Zen nói điều hết sức vô lý

“ người mù cũng thấy được rõ ràng anh ấy thích chị mà .” – Zen ngán ngẫm lắc đầu .

-ủa mà đang nói chuyện em sao em toàn lảng sang chị vậy hả .

-có lẽ em đang ngộ nhận mà thôi . hi . – Zen cười gượng .

-Nếu một người không phải người yêu chị , không thích chị ghét chị nhưng lại hôn chị thì đó là nụ hôn gì ?

-Hôn , hôn á . Thăng Win hôn em hả đúng không đúng không . - mắt nó sáng rực lên hỏi tới tấp .
-Hôm qua , cậu ấy hôn em nhưng hôm nay như không có gì xảy ra . – Zen thở hắt ra .
-Chị xin lỗi , nó từ nhỏ sống ở nước ngoài chị cũng không được gần gũi nó nhiều cho nên nụ hôn ấy chị cũng không rõ.
-Khi chiều khi cậu ấy đi cùng cô gái kia trong lòng em thấy khó chịu lắm .
-Khó chịu vậy là... – nó đang định nói tiếp thì bị Zen cắt ngang.
-Nhưng em thấy mơ hồ và hiện giờ rất mập mờ , và cả cậu ấy vì men rượu mà thôi .
-Thôi dừng đi , chúng ta vào ăn cơm tối đi chị Minh Anh em thấy đói rồi .
Nó cười đáp lại , bình thường nó thấy Zen hay cười là một đứa con gái mạnh mẽ vậy mà cũng có những lúc Zen lại buồn bã tâm trạng đến như vậy ...

—

Restaurant Luxury .

-Hello , nice to meet you ! – anh đưa tay trang trọng chào .
(xin chào , rất vui được gặp ngài)
-Oh , meet you too . – Mr.seven cười đáp chào có chút ngạc nhiên.
(vâng , rất vui được gặp cậu) .
-Please sitdown . – Mr.seven đưa tay vào ghế đối diện .
(mời ngồi) .
-You come from corporation ENJOY ?
(bạn đến từ tập đoàn ENJOY?)
-No , I came corporation Gmeiner .
(không , tôi đến từ tập đoàn Gmeiner) .
-Wow , I know Gmeiner corporation is a largegroup , to day . So , is anything wrong ?
(wow , theo như tôi biết tập đoàn Gmeier là một công ty lớn , hiện nay . có vấn đề gì sao ?)
Anh đặt một tập hồ sơ lên bàn , ban đầu Mr.Seven hơi ái ngại nhưng khi cầm bản đề án lên đọc dường như nó đã thu hút , ông cười một cách hài lòng . Cả hai cùng nhau bàn bạc một cách rất thuận lợi .
-Thank you , my father'll sign a contract with you in USA .
(cảm ơn , ba của tôi sẽ ký hợp đồng với ngài tại Mỹ) .
-Certianly , happy cooperation . – Mr.Seven cười tươi đưa tay chào .
(chắc chắn rồi , hợp tác vui vẻ) .
-Successful cooperatiome . Good bye , see you again!
(hợp tác thành công . Tạm biệt , hẹn gặp lại ngài .)
Sau khi cùng trợ lý Trương tiến Mr.Seven ra về , trên đường đi anh đi ngang quán bánh canh khi trước ăn cùng nó anh chợt cong môi cười nhẹ rồi cho xe tấp vào ghé mua .
-Thiếu gia , sao cậu biết ngài Seven sẽ ở đó mà đến .
-Điều này , chắc phải cảm ơn Thế Hiển .
-Chẳng phải cậu ta là đối thủ của cậu sao , sao lại giúp cậu được .

-Bác Trương , sau này bác sẽ biết ... - Anh nhẹ giọng nói qua ...

147. Chương 72 : Tình Cảm Mập Mờ .

Tại café rafflew

Trong bộ vest sang trọng nét mặt nghiêm nghị hằng ngày của một vị chủ tịch hoàn toàn tan biến chỉ hiện hữu sự dịu dàng dường như được giãn ra rất nhiều .

-Phụng Lai , thật lâu rồi không gặp em .

-Ừ cũng gần 20 năm rồi , anh ngồi đi .

-Anh bây giờ cũng là một chủ tịch quyền lực rồi .

-Ừm , em cũng là Nguyễn Phú nhân rồi .

-Thế Hùng, em cũng không vòng vo với anh nữa , em hỏi anh vài chuyện được chứ ?

-Em cứ hỏi * đưa tay như mời * . Chuyện tôi biết tôi sẽ nói .

-Người đâm xe vào Thanh Hoa là anh ?

-Sao em lại nghĩ là tôi?

-Em xin lỗi, em không có ý nghi ngờ anh . Nhưng mọi chuyện xảy ra đều liên kết đến chúng ta ... - mẹ nó hơi ngượng khi vô tình kết tội cho chủ tịch Sang.

-Không, em nói đúng là tôi năm đó cho người đâm cô ta .

Bàn tay mẹ nó cầm tách trà run run không tin nổi những gì mình vừa nghe .

-Sao sao anh lại làm như thế , thật chất anh chẳng liên quan đến chuyện này mà .

-Vì em .

-Vì tôi , sao lại vì tôi . – mẹ nó kinh ngạc trước thủ đoạn của người đàn ông ngồi đối diện nên thay đổi xưng hô .

-Tôi đã cho hẳn ta một cơ hội để trân trọng em , nhưng hẳn ta đã làm gì chẳng phải dang dúi với thư kí của mình hay sao .

-Anh hiểu lầm Kim Bình rồi , mọi chuyện không như anh nghĩ .

-Tôi không cần biết , chỉ cần người nào làm tổn thương em . kẻ đó sẽ không yên với Thế Hùng này .

-Tất cả chỉ là anh nguy biện thôi phải không , thật ra anh có vị trí như ngày hôm nay là hợp tác với bà ta đúng chứ .

Chủ tịch Sang hơi sững người :

-Vậy là em đã biết hết tất cả mọi chuyện .

-Như vậy là đúng với những gì tôi suy nghĩ , đừng nói là vì tôi mà biện minh cho sự tham lam của anh .

-Thế Hùng , dù sao cũng cảm ơn cuộc nói chuyện của anh ngày hôm nay . Tôi hi vọng từ nay không còn gặp mặt anh thêm lần nào nữa .

-Phụng Lai bao năm qua em vẫn đối xử lạnh lùng với tôi như vậy sao .

Mẹ nó không nói gì thêm cũng không nhìn , bước vội rời khỏi quán cafe để lại Chủ tịch Sang ngồi đó ôm đầu suy tư .

—

Nghe tiếng chuông cửa , nó đang định ra mở cửa lại bị Zen ngăn cản .

-Để em mở cho .

-Cảm ơn em ! – nó nói với theo .

Mặt Zen hớn ha hớn hở chạy vội ra mở cửa thì hơi ngỡ khi thấy Thế Hiển cùng một cô gái tiến đến .

-Anh Hiển .

-Cô là ... - hần rít lên cố nhớ .

-Bé Zen nè , anh quên em nhanh vậy sao buồn à . – Zen phụng phịu .

-À , hèn gì anh suy nghĩ tối qua giờ cứ thấy quen quen .

-Ha ha , anh lại xạo . Đến tìm Minh Anh hả hay anh Long .

Hần nhếch vai cười tươi không nói gì , Zen nhìn sang cô gái bên cạnh nhìn từ trên xuống dưới tò mò .

-Cô ta đến tìm Win đấy . – hần nói như đang ngán ngẫm .

-Chào chị , em có thể gặp Win được không . – Mai Phương cười tỏa nắng .

“ người như anh ta thật hợp với mẫu con gái lẻo lết như thế này” .

-Hai người vào nhà đi , anh ta ở trong đó .

Nó đang ngồi chăm chú nên chẳng biết hần đang đi vào vắn ôm gói bím bím mà cười ha hả không ngớt .

-Ai vậy Zen , Hoàng Nhi về hả . – miệng nhai bím bím quay lại đằng sau .

-Ồ , Thế Hiển . – nó trợn to mắt nhảy vọt ra khỏi ghế sofa lôi kéo hần ra chỗ khác trước khi để anh thấy .

Anh liếc mắt nhìn , nhưng đã vờ không quan tâm.

-Anh bị điên à , hay sao đến đây tìm tôi muốn khiêu chiến với Hoàng Long hả .

Thái độ hần vẫn đứng ung dung mà khoanh tay trước ngực nhìn đến nhìn lui .

-Còn lì ra đó hả , về về đi . – nó dùng lực kéo hần đi .

-Có ai khách đến nhà mà lại đuổi như cô không hả ? osin nhà mà cũng hiểu khách ghê . – hần chăm chọc .

“ Rõ biết mình đang cố gắng dẹp yên đuổi giặc , vậy mà hần còn la làng cho đại tướng nghe con người hần sao mà chướng cực kì , đáng hận đáng hận !” . nó vừa nghĩ vừa liếc sang anh .

-Dẫu sao cũng là khách vào ngồi đi . – anh thờ ơ mời có lệ .

Hần le lưỡi chọc quên nó , Mai Phương cũng theo sau ngồi vào .

-Nói gì nói mau đi .

-Minh Anh , cô đề ỉnh quá nhỉ ai nói với cô tôi đến gặp cô hả .

Nó thộn mặt ra , lấy tay che mặt nói lí nhí chữa ngượng :

-Đã vậy đến đây làm gì cơ chứ ác quỷ .

-Dạ , em nhờ anh ấy đến gặp Win . – Mai Phương lên tiếng giải thích .

-Win ??

-Không nói thì lại tưởng anh đến gặp chị ấy không chừng đấy . – Zen chen ngang .

Hoàng Long hơi chột dạ khi nghe những lời nói của Zen , có chút khó chịu anh định bỏ đi .

-Chẳng qua là trốn ông già đi gặp đôi tác thôi , rất lười . – hần cố tình nói rõ to .

-Anh đúng là chẳng đi gì cả ! ple ple .

-Là cô ta năn nỉ tôi thôi , chứ cô có mời cũng không thèm đến đây .

Anh không nói gì bỏ đi như không quan tâm , nó hơi hụt hẫng khi thái độ anh như vậy.

“anh ấy là không quan tâm mình sao hay là vì không thích Thế Hiển” .

-Chị , em có thể gặp Win ở đâu ạ . – Mai Phương gọi làm nó giật mình quay lại thực tại .

-À à , nó đang ở ngoài vườn ấy em cứ tự nhiên .

-VẬY em xin phép .

-Này , nhà này nghèo thế sao , không có nổi một ly nước mời khách ư .

-Có nhưng không thích cho anh , xì .

-Cô ...cô...được lắm . – hần rít lên .

Nét mặt anh trở nên nghiêm nghị suy nghĩ về những lời hần nói khi nãy . “ - Chẳng qua là trốn ông già đi gặp đối tác thôi , rất lười.”

“ hần ta nói đối tác , chẳng lẽ là Micheal . Seven” . – anh nhúu mày suy nghĩ .

“ alo, bác Trương”

“ vâng , thiếu gia”

“ khi sáng thư kí có gửi một email về việc muốn hợp tác với ...” – anh hơi ngập ngừng .

“ là MR.Seven , thưa thiếu gia . Nhưng chúng ta đã chậm một bước bên ENJOY đã có cuộc hẹn gặp mặt trước tập đoàn chúng ta rồi.”

“ bác giúp cháu chuẩn bị bản kế hoạch sản phẩm mới và tìm hiểu cuộc hẹn tại địa điểm nào . Một tiếng nữa Bác đến biệt thự chúng ta cùng đi”

“vâng , thưa thiếu gia.”

Tại sân sau biệt thự .

“ hừ” – win đang chăm chú tưới cây lại bị Mai Phương từ phía sau làm bất ngờ giật mình quay lại vô ý làm Mai Phương chơi với vài giây nữa thôi sẽ ngã nhào xuống đất , cũng may bàn tay Win đã ôm chặt vòng eo nhỏ bé của cô .

-Em , em xin lỗi .

-Cô là ...trong bar . – Win nhúu mày cố nhớ .

-Hihi , đúng rồi ấy .

-Hôm nay trong khác quá . * chỉ chỉ * .

-* vuốt tóc * hôm qua anh nói , nên sáng nay em đi nhuộm lại đó , đẹp chứ hihi .

-Tạm ổn .

Win vốn sống ở nước ngoài , việc trang điểm đậm không xa lạ nên bộ dạng Mai Phương lúc này anh thấy cũng bình thường chẳng quan tâm mấy .

“ con gái người ta như vậy , mà con bé kia lại chẳng chút gì cả son dưỡng môi cũng không , mình điên sao nghĩ tới nó”- Win cong môi cười khi nghĩ vu vơ .

-Win , Win – Mai Phương đưa tay trước mặt .

-À .

-Có gì không , sao biết đây ?

-Là anh Thế Hiển chở em đến .

-Anh cũng đến à , sao này giờ không nói sớm vào thôi .

-Từ từ , em có cái này muốn trả cho anh .- Mai Phương lấy trong túi mình ra một chiếc ví da bò .

-Ồ! Cảm ơn .

-Không có gì , coi như anh nợ em một buổi ăn tối nhé . - ^^ .

-Ồ , vào nhà thôi .

Win vừa bước đến cửa đã nghe cuộc cãi vã lời qua tiếng lại giữa nam nữ rồi , mà giọng nói đó không ai khác chính là của bà chị mình.

-Ê heo , khách của em mà chị mất lịch sự thật .

-Nghe chưa lợn . – hần hếch mặt .

-Win , em quen hần ư .

-Àn nhân của em đó .

-Hứ , em mà đi với tên điên kia thì đừng nói chuyện với chị , hứ – nó giận dữ chạy một mạch lên trên .

-Kệ chị ấy đi , anh đã đến đây rồi thì chúng ta đi uống vài ly đi .

-Ok , tối nay cũng rảnh đi thôi ...

—

Vừa đáp xuống sau chuyến bay Uyển Nhi đã vội vàng vàng chạy đến bệnh viện , mặc dù cơ thể cô do thời tiết hay vì lệch múi giờ đang làm cô khá mệt mặc kệ lời khuyên của chị quản lý .

-Tiểu thư Uyển Nhi , chúng tôi thành thật xin lỗi .

-Một câu xin lỗi là xong sao , các người sao có thể dễ dàng để người khác đưa bệnh nhân đi như vậy .

-Người phu nhân ấy có giấy xác nhận của bệnh viện , cũng nhận là người nhà của bệnh nhân chúng tôi không thể làm khác được .

-Phu nhân ? sao có thể như thế được ...

-Tiểu thư Uyển Nhi giầu sao thì đưa sang Úc chữa trị vẫn khả thi hơn ở đây , chúng tôi cũng vì muốn tốt cho bệnh nhân .

-Sang Úc , ông có thể cho tôi là bệnh viện nào được không .

Chờ đợi vị bác sĩ viết địa chỉ , cô cầm lấy không nói thêm lời nào bỏ đi gấp rút nhưng vừa đến cửa Uyển Nhi liền ngã xuống bất tỉnh .

-Tiểu thư Uyển Nhi , Uyển Nhi ...

-Ý tá mau đưa bệnh nhân đến phòng cấp cứu ...

—

Nó từ trên đi xuống tính phụ nấu cơm tối ngờ đâu lại thấy cái cảnh tượng Zen đứng nhặt rau mà cứ như người mất hồn .

-Em đang nhặt rau hay bứt rau vậy .

Vẫn không trả lời .

-ê ZEN – nó hét lớn lên .

-hả hả , sao sao em nghe . – Zen giật mình luống cuống trả lời .

-em sao vậy , cứ như người mất hồn .

-không sao hết . – Zen thần thờ thở dài .

-sao chị kị ba chữ đó ghê “ không sao đâu” . Có chuyện gì rồi nói chị nghe đi .

Zen ngồi thụp xuống cúi mặt . Lúc đấy Hoàng Long cũng từ trên nhà đi xuống nó liền ba chân bốn cẳng chạy đến .

-sắp giờ ăn cơm tối rồi mà anh còn đi đâu nữa .

-này heo , từ bao giờ em quản chuyện của tôi vậy .

“ quản đâu , là quan tâm mới hỏi thôi mà kì cục” – mặt nó bủn xỉn .

-thiếu gia cũng sắp đến giờ rồi chúng ta đi thôi . – Trợ Lí Trương từ bên ngoài chạy vào giục .

-tôi đi đây , ngủ ngon nghe lợn * xoa đầu * .

Lần đầu tiên nó thấy anh cười tươi với nó đến như vậy con tim như đang rộn ràng , cho dù anh đã đi khỏi rồi vậy mà nó vẫn đứng đó chìm đắm trong tử sắc . Sực nhớ đến Zen nó quay lại thì không thấy Zen đâu cả luống cuống đi tìm .

“ trong nhà không có chắc ngoài sân ư” – nó ra đến nơi nhìn quanh thấy Zen ngồi xích đu mà thở ngắn thở dài .

-sao chị thích Oppa vậy?

-đẹp trai .

-thật hả . – Zen nói lí nhí như không .

-trời ! chị nói vậy cũng tin hả , đùa đấy . Thật ra chị đã từng nằm và tự hỏi câu đó với chính mình nhiều lần rồi nhưng vẫn không rõ chỉ là khi bắt gặp ánh mắt của Hoàng Long , con tim chị nó lại lệch .

-Oppa chưa tỏ tình với chị lần nào hay là một lời nói thể hiện mà .

-ừm , đôi khi muốn nghe “ tôi thích cô” hay “ anh yêu em” bằng tin nhắn thôi cũng muốn có nhưng anh ấy chưa lần nào như vậy .

-vậy tại sao chị vẫn yêu Oppa vậy .

-đôi khi lời nói khi nói ra rất dễ nhưng rồi cũng mau chóng phai đi , đổi lại từng hành động hay cử chỉ của Hoàng Long đều để lại vết sâu trong đây * tay chỉ vào ngực * .

-Nếu anh ấy chỉ là đang đùa với chị thì sao , nếu lỡ người anh ấy chọn là Uyển Nhi thì sao .

-Chuyện đó , à ...* gãi đầu* thật ra nếu nói thực tế chị và anh ấy vẫn chưa có gì mà , nếu anh ấy chọn Uyển Nhi chị sẽ đau lòng lắm chỉ cần anh ấy vui là được rồi .

-Chị không nghĩ đến Thế Hiển hả .

-Gi chứ , tên đó liên quan gì đến chị chứ , chỉ hận là đến hôm nay vẫn chưa xé anh ta làm trăm mảnh . * mặt nó đỏ bừng như giận khi nhắc đến hắn *

-Chị ngốc thật , đôi lúc có ngay trước mắt mà tại chị nhận không ra thôi .

-Ý em nói tên đó thích chị á ha ha ha không đời nào hắn chỉ muốn biến chị thành ôsin cho hắn thôi . – nó cười phá lên khi nghe Zen nói điều hết sức vô lý

“ người mù cũng thấy được rõ ràng anh ấy thích chị mà .” – Zen ngán ngấm lắc đầu .

-ủa mà đang nói chuyện em sao em toàn lảng sang chị vậy hả .

-có lẽ em đang ngộ nhận mà thôi . hi . – Zen cười gượng .

-Nếu một người không phải người yêu chị , không thích chị ghét chị nhưng lại hôn chị thì đó là nụ hôn gì ?

-Hôn , hôn á . Thăng Win hôn em hả đúng không đúng không . - mặt nó sáng rực lên hỏi tới tấp .

-Hôm qua , cậu ấy hôn em nhưng hôm nay như không có gì xảy ra . – Zen thở hắt ra .

-Chị xin lỗi , nó từ nhỏ sống ở nước ngoài chị cũng không được gần gũi nó nhiều cho nên nụ hôn ấy chị cũng không rõ.

-Khi chiều khi cậu ấy đi cùng cô gái kia trong lòng em thấy khó chịu lắm .

-Khó chịu vậy là... – nó đang định nói tiếp thì bị Zen cắt ngang.

-Nhưng em thấy mơ hồ và hiện giờ rất mập mờ , và cả cậu ấy vì men rượu mà thôi .

-Thôi dừng đi , chúng ta vào ăn cơm tối đi chị Minh Anh em thấy đói rồi .

Nó cười đáp lại , bình thường nó thấy Zen hay cười là một đứa con gái mạnh mẽ vậy mà cũng có những lúc Zen lại buồn bã tâm trạng đến như vậy ...

—

Restaurant Luxury .

-Hello , nice to meet you ! – anh đưa tay trang trọng chào .

(xin chào , rất vui được gặp ngài)

-Oh , meet you too . – Mr.seven cười đáp chào có chút ngạc nhiên.

(vâng , rất vui được gặp cậu) .

-Please sitdown . – Mr.seven đưa tay vào ghế đối diện .

(mời ngồi) .

-You come from corporation ENJOY ?

(bạn đến từ tập đoàn ENJOY?)

-No , I came corporation Gmeiner .

(không , tôi đến từ tập đoàn Gmeiner) .

-Wow , I know Gmeiner corporation is a large group , to day . So , is anything wrong ?

(wow , theo như tôi biết tập đoàn Gmeier là một công ty lớn , hiện nay . có vấn đề gì sao ?)

Anh đặt một tập hồ sơ lên bàn , ban đầu Mr.Seven hơi ái ngại nhưng khi cầm bản đề án lên đọc dường như nó đã thu hút , ông cười một cách hài lòng . Cả hai cùng nhau bàn bạc một cách rất thuận lợi .

-Thank you , my father'll sign a contract with you in USA .

(cảm ơn , ba của tôi sẽ kí hợp đồng với ngài tại Mỹ) .

-Certainly , happy cooperation . – Mr.Seven tươi đưa tay chào .

(chắc chắn rồi , hợp tác vui vẻ) .

-Successful cooperation . Good bye , see you again!

(hợp tác thành công . Tạm biệt , hẹn gặp lại ngài .)

Sau khi cùng trợ lý Trương tiền Mr.Seven ra về , trên đường đi anh đi ngang quán bánh canh khi trước ăn cùng nó anh chợt cong môi cười nhẹ rồi cho xe tấp vào ghé mua .

-Thiếu gia , sao cậu biết ngài Seven sẽ ở đó mà đến .

-Điều này , chắc phải cảm ơn Thế Hiển .

-Chẳng phải cậu ta là đối thủ của cậu sao , sao lại giúp cậu được .

-Bác Trương , sau này bác sẽ biết ... - Anh nhẹ giọng nói qua ...

148. Chương 73 : Tiệc Thịt Nướng .

Trong tiếng nhạc sập sinh Thế Hiển cùng Win cạn hết ly này đến ly nọ, cuộc nói chuyện giữa hai người dường như rất thu hút , Mai Phương ngồi cạnh bên muốn tìm cơ hội nói chuyện tìm hiểu Win vậy mà năm lần bảy lượt đều bị Win phớt lờ .

Mai Phương có chút hụt hẫng trong lòng , cô luôn tự tin bản thân và khuôn mặt ưu tú của mình luôn là điểm thu hút với lũ con trai vậy mà giờ đây trong tình cảnh này không khác gì chính cô đang tự hạ thấp mình mà lẽo đẽo theo một người con trai .

Nâng ly uống một ngụm rượu rồi tự cười cho sự ngớ ngẩn của mình .

-Anh đừng nói với em , Anh thích con heo mập đó đấy chứ . ha ha –Tay Win cầm ly rượu cụng nhẹ bốn cột nói vờn

-Không rõ . – không một chút suy nghĩ , hần nhún nhẹ vai trả lời .

-Wow , surprised . Vậy là thích chị ta thật rồi .

-Điều đó còn đợi , anh không thích cảm giác nửa vời với người ta .

-Cho nên thay vì khẳng định , anh cứ chọc Minh Anh mỗi ngày ?

-Cái đó . – khi nghe câu nói này , tự dưng hần cảm thấy vui mà cười thành tiếng , kèm theo cái biểu cảm ngán ngẩm lắc đầu .- có thể đó là niềm vui của anh .

-Một mối tình tay ba rồi . Nhưng nếu Minh Anh ở bên cạnh anh , em nghĩ chị ấy có lẽ sẽ tốt hơn . – win lắc lắc ly rượu .

Hần nâng ly rượu tiếp tục làm ngụm , tình cảm đến giờ hần vẫn chưa dám xác định , chưa bao giờ hần đến gần quá , cũng chẳng tạo khoảng cách quá xa . Có lẽ với nó những điều hần làm chủ yếu là xem nó như nô tì mà hành hạ nhưng với hần đó sự gần gũi là niềm vui hần cảm nhận được từ nó , khoảng trống của hần đang từng ngày được lấp dần từ khi có người con gái ấy xuất hiện .

-Dẫu sao cũng cô ta cũng mê tên đó , ngoài tên đó ra thì còn lại đều là người rơm đấy . – ngay cả khi nói chuyện với người khác hần cũng muốn trêu chọc nó .

-Anh Long cũng không thua kém , mong chị ta vui là được .

-Có vẻ em không dùng kính ngữ với Minh Anh .

-Cũng như anh vậy đó , chị ấy dễ trêu lắm .

Trong cuộc trò chuyện từ túi quần của Thế Hiển có điện thoại rung , là số lạ nên nhiều lần tắt đi vậy mà số lạ đó vẫn liên tiếp gọi đến . Hần Nhíu mày hơi khó chịu chỉ vào điện thoại ra hiệu

Win cũng hiểu mà gục nhẹ :

-Anh đi nghe đi , em cũng đi toilet một chút .

-À Zen , à Mai Phương cô ngồi chơi tôi đi một lát .

-Vâng , anh đi đi . – Mai Phương cười tươi trả lời .

Một người đi nghe điện thoại , một người lại vệ sinh cô ngồi đó thật chán chường nhưng vì Win thì mọi chuyện nhỏ nhặt này sẽ không là gì cả , nhìn sang bên thấy điện thoại của Win dự định lấy số nào ngờ vì khóa mặt khóa nên cô ta cũng nản luôn , nào ngờ đang định bụng đặt điện thoại xuống lại có cuộc gọi đến :

“ Cậu biết mấy giờ rồi không , tôi không rảnh rồi mà đợi cậu về đâu” – giọng Zen cau gắt qua điện thoại .

“ em xin lỗi , anh win đang bận không tiện nghe máy ạ” – Mai Phương dịu dàng trả lời .

“ O”. – Zen có đôi chút bàng hoàng khi nghe giọng con gái , lẫn một chút không vui đang dần hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Zen .

Các cơ miệng như cứng đờ lại , Zen vội vàng tắt máy trong vô thức . Tay cầm điện thoại ôm lấy ngực...

“ cảm giác này với mình là sao chứ , cậu ta đi với ai là quyền của cậu ta cơ mà sao lại nhói tim như thế này , chắc là mình điên rồi mình điên thật rồi . Người con gái ấy hẳn là cô gái lúc chiều rồi .” - Zen ngồi bần thần mà suy nghĩ.

Về mặt hắc cấu gắt , ra khỏi quán hắc chọn một góc yên tĩnh để mà bắt máy giọng nói cũng trở nên gần hơn :

“ alo”

“ cậu là Thế Hiển phải không?”

“ rồi sao”

“ cậu có thể đến bệnh viện chăm sóc Uyên Nhi giúp tôi được không”

“Uyển Nhi” – Hắc nhấn mạnh qua điện thoại .

“ cô ấy làm việc quá sức nên bị ngất tại bệnh viện , giờ đây tôi có công...”

“ ở đâu , địa chỉ nhắn tin qua cho tôi” .

Không chờ người quản lí nói hết câu hắc vội vã chen ngang rồi cúp máy , quay lại quầy bar gọi thanh toán , bộ dạng trông vội vã rồi bỏ đi trong chớp mắt . Lúc Win quay lại Mai Phương cũng chẳng nói câu nào .Dường như cô ta rất biết nắm bắt tình thế để tạo cơ hội cho bản thân được gần với người con trai mình thích.

-À , anh không thích em sao .

-Không phải . Tôi không có thói quen nói chuyện với người lạ .

-Anh xem em là người lạ sao .-giọng nói của Mai Phương có chút buồn .

-Cô gái đó ở nhà là bạn gái hả .

-Ai kia ? – Win hỏi cộc lốc .

-À không có gì , anh Win đẹp trai vậy chắc nhiều mối tình rồi nhỉ .

-Tùy cô nghĩ . – thái độ Win thờ ơ như không quan tâm .

-Vậy em không thể làm bạn với anh được sao .

-Vì sao ?

-Vì em thích anh .

-Tôi nghĩ cô uống say rồi chúng ta về thôi .

-Tính tiền . – Anh ngoắc tay cho người phục vụ .

-À khi nãy em quên nói anh , anh Hiển có việc bận nên về trước rồi , anh ấy đã tính rồi .

-Oh no . – Win đưa tay xoa vầng thái dương .- Vậy để tôi đưa cô về cũng khuya rồi .

Lúc Win quay về biệt thự Zen ra mở cửa rồi đi một hơi không nói cũng không thèm nhìn đến một cái rất lạnh lùng .

-Này , cậu đang tránh mặt tôi đấy sao ?

Zen đứng lại khi nghe tiếng gọi , buồn lòng cũng không muốn trả lời mà đi tiếp . Thái độ này thật sự Win thấy quá kì lạ bản thân thấy khó chịu liền chạy đến kéo Zen lại .

-Làm cái trò gì vậy ? – Zen trở nên cấu gắt quát lớn .

-Còn hỏi tôi , thái độ cô như vậy là sao ?

-Không có gì hết . – Zen xoay mặt về hướng khác , giờ đây nếu nhìn vào khuôn mặt ấy có lẽ lí trí sẽ mất đi tất cả , Zen không muốn để Win thấy bộ dạng lúc này .

-À , cô còn ngại về nụ hôn hôm qua sao . – Win cười nhếch môi .

Đôi mắt cô sáng lên trong đêm “ anh ta còn nhớ chuyện hôm qua sao , vậy không phải do men say vậy là anh ta cố tình sao” .

-Chẳng phải chỉ là nụ hôn thôi sao , ở bên đó chúng tôi hôn nhau hằng ngày có sao đâu . Cô thật dễ tâm đến nó , chẳng lẽ cô thích tôi rồi hay sao ? – Win cong môi vừa cười vừa nói .

Trong phút chốc Zen còn muốn trái tim mình lỗi nhịp vì kẻ đang níu tay mình vậy mà từ miệng của kẻ đó , hắn ta lại có thể thốt lên những câu nói lạnh lùng đến vô tình như vậy “ chỉ là một nụ hôn thôi sao” lời nói đó thật qua loa , mặc dù chưa hiểu rõ cảm giác bức tức khó chịu này là như thế nào , nhưng có lẽ với Win cô không là gì cả như những lời Win nói . Tốt nhất bây giờ phủ nhận còn hơn là cứ để Win biết được trái tim đang bị lỗi nhịp .

Thở hắt mạnh ra một cái , Zen lấy hết dũng khí quay lại đồng thời giật phăng bàn tay Win ra khỏi người mình .

-Nụ hôn đó à? Nó không có ý nghĩa gì với tôi cả . Còn nữa , thích cậu ư? Cậu nghĩ bản thân mình là ai mà nói thích là thích KHÔNG HỀ , hiểu chứ . – Zen nhấn mạnh từng chữ .

-Lúc này tôi cáu gắt vì cậu phá hỏng giờ nghỉ ngơi của tôi , không ai rảnh mà ngồi đợi cậu về rồi mới được đi ngủ . Lần sau có đi với nhỏ nào thì ở lại luôn đi được chứ . Thật phiền phức . – lần này quả thực cả khuôn mặt Zen đều nhăn nhó tỏ rõ vẻ giận dữ khó chịu .

Win đứng im bất động không nói được câu nào , bản thân cậu cũng không nghĩ có một ngày bị Zen chửi xối xả nhưng vậy . Nhưng bấy nhiêu câu Zen nói cũng không bằng câu nói “ thích cậu ư , bản thân cậu là ai mà nói thích là thích KHÔNG HỀ” không hiểu sao khi nghe đến câu này Win lại tự giận bản thân mình .

“ Một câu nói đùa của mình , đã khiến cô ấy như vậy sao” – Win nghĩ mông lung nhìn theo tấm lưng bước đi của Zen .

-Cô! Thật ngu ngốc. – Win nói lí nhí , chân đá bậy bạ vào không trung .

—

Chỉ vài phút ngắn ngủi Thế Hiển đã mau chóng đến bệnh viện , hắn chạy thật lẹ để đi tìm phòng mổ hồi nhể nhại chảy trên khuôn mặt hắn .

“ cạch” – hắn mở cửa đi vào .

-Cậu là Thế Hiển .

Hắn không trả lời chị gạt nhẹ một cái mắt hắn giờ đây dán chặt vào con người nhỏ bé đang nằm trên giường bệnh .

-Nhờ cậu , tôi còn phải đi giải quyết một số giấy tờ giúp cô ấy .

-Ừm . – hắn trả lời qua loa đi đến ngồi bên cạnh chiếc giường bệnh.

Đưa tay hắn vuốt ve khuôn mặt gầy guộc tiều tụy của Uyên Nhi , đã bao lâu rồi hắn không được chạm vào bờ má này , tim hắn đập phập phồng liên hồi cái cảm giác thân thuộc gần gũi nhất như một lần nữa hiện về bên hắn . Người con gái hắn yêu thương nằm đây nhắm nghiền đôi mắt bọc bạch hết sự mệt mỏi , đôi mắt lạnh lùng của hắn cũng trở nên dịu dàng , nhìn cô bằng cả sự ân cần trù mến đưa tay vuốt ve mái tóc .

-Uyển Nhi , tôi nhớ em !

Rồi hắn cũng tự giận bản thân mình không bảo vệ được người con gái này , càng sai lầm hơn năm đó hắn đã để cô đi với Hoàng Long , tay hắn vo tròn thành nắm đấm . mí mắt Uyên Nhi có sự chuyển động hắn bất giác , trở về trạng thái ban đầu .

Uyển Nhi mệt mỏi mở mắt , nhìn sang thấy hắn ngồi đó cô cười mỉm .

-Đây là giấc mơ sao , Thế Hiển em chờ giấc mơ này lâu lắm rồi . – cô thều thào nói .

-Cô tỉnh rồi sao . – hần ngồi ung dung chân bắt chéo , tay khoanh trước ngực vờ như không quan tâm .

-Để tôi đi gọi bác sĩ .

Trông vài vóc dáng Thế Hiển mà Uyển Nhi mới nhận ra đây là hiện thật , giờ đây cô ước rằng ước mọi thứ sẽ dừng ở nơi đây thì hay biết bao nhiêu , ước rằng mọi chuyện không xảy ra thì hay biết mấy , ước rằng người đó không cô đơn như thế nữa . Ước rằng chưa một lần cô làm người đó tổn thương hần và cả Hoàng Long cả hai đều rất tốt với cô .

Thế Hiển quay lại phòng bệnh với một bác sĩ , ông ta kiểm tra cơ bản rồi bảo ngắn gọn một câu :

-Đã không sao , chỉ là cô để cơ thể suy nhược cần nghỉ ngơi nhiều hơn .

-Vâng , cảm ơn Bác sĩ .

Cả hai người cùng chào bác sĩ ra khỏi , khôn khí trở nên nặng trĩu không ai nói với nhau câu nào , từ thái độ quan tâm rồi hần cũng trở về với một Thế Hiển tàn bạo như mọi ngày . Một ánh mắt triu mến hạnh phúc khi thấy hần xuất hiện cũng trở lại với sự lạnh lẽo ngàn thu .

-Anh về đi , tôi ổn .

-Từ bao giờ cô có thể quyết đi hay ở của tôi vậy .

-Anh...! – Uyển Nhi hơi nhú mồm , tính cách hần vẫn như vậy không một chút thay đổi làm cô cứ phải ứ nghẹn họng .- Tôi không muốn thấy mặt anh .

-Thấy hay không , không chỉ dựa vào câu nói của cô quyết định .

Uyển Nhi như nghẹn họng một bệnh nhân như cô giờ muốn chống đối hần là một chuyện vô cùng bất lực , cô dỗi nên xoay qua hướng khác trách ánh mắt của hần có lẽ nếu chỉ thêm vài phút nữa thôi có lẽ cô sẽ nghe theo con tim mà ôm một cái thật là chặt mất thôi .

Không khí lại trở nên im lặng , hần cũng không buồn nói gì ngồi một bên , tùy hứng hần lấy điện thoại định vọc vạch cho hết đêm nào ngờ nó lại hết pin . Nhìn quanh tìm tập chí hay đại loại thứ gì đó lại không có chỉ duy nhất có chiếc điện thoại .

-Này, chuyện đó mượn điện thoại của cô chơi game được chứ .

-Tùy anh! – Uyển Nhi trả lời theo phản xạ , đang hồi hộp nên cô không nghe rõ hần nói gì .

Hần mở điện thoại vọc vạch lại vô tình bấm nhầm vào danh bạ điều làm hần ngạc nhiên hơn chính danh bạ của Uyển Nhi rất ngắn và gọn chỉ có một số điện thoại duy nhất “ Đồ Lười” .

“ là số mình sao , chẳng trách người quản lý gọi đến . Uyển Nhi em cứ tự dằn vò bản thân cho đến bao giờ” – mất hần đâm chiêu vào cái tên trên điện thoại mà nghĩ , rồi hần nhớ về những năm tháng ở bên Uyển Nhi .

“ - Thế Hiển cậu dậy đi , hôm nay khai giảng đó .

-Khai giảng năm nào không có , Uyển Nhi cậu cho mình ngủ thêm đi .

-Chẳng phải cậu ngủ suốt ba tháng hè rồi sao , hôm nay ngày đầu chúng ta chuyển cấp đó . – giọng nói nhí nhảnh của Uyển Nhi lúc 12 tuổi mề nheo cổ gằng kéo chiếc chăn ra khỏi người hần .

Hần hình như rất lười phải dậy sớm dùng sức dành lại cái chăn ấm áp mô vô tình đẩy Uyển Nhi ngã xuống , cô ngồi rướm rướm thút thút không dám khóc lớn . hần cũng cảm nhận mình vừa quá chớn liên lật đặt tỉnh ngủ nhảy xuống đỡ cô.

-Thế Hiển xin lỗi , Thế Hiển đi đánh răng rồi cùng Uyển Nhi đến trường , ngoan nín thương nha . – hần vuốt ve lau đi giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt cô .”

Hần lắc nhẹ đầu môi cũng cong lên cười khi nhớ về hồi còn bé ấy , rồi hần lại đến một kỉ niệm khác .

“ - Thế Hiển , anh lười thật đó . Coi này quần áo vứt bừa bãi lung tung vậy sao .

-Tại sợ cậu rảnh không có việc gì làm , mình để giành cho cậu mà . – Hấn chạy đến ôm cô từ phía sau nịnh cô .

-Sau này lộn xộn vậy , mình không thêm ở chung với cậu đâu . – đôi má Uyển Nhi đỏ ửng lên , thoát khỏi vòng tay hấn bỏ chạy .”

Tiếng mở cửa làm hấn quay về với thực tại , hấn dẹp tan mọi cảm xúc khi này .

-Thế Hiển cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy .

-Xong chưa , vậy tôi đi .

Hấn tiếng lại chỗ Uyển Nhi thái độ ngông cuồng vứt nhẹ chiếc điện thoại trước mặt cô :

-Ít ra cô nên thêm tên đó vào danh bạ . – Không đợi Uyển Nhi trả lời hấn dứt hai tay vào túi quần rồi đi mất khuất một cách nhanh chóng .

Lại thêm một tuần nữa trôi qua nhanh chóng , hôm nay là cuối tuần vậy mà nó lại chán chường đứng tuổi cây .

-Mấy cây Lan đó mà chết thì em xác định với tôi . – anh đứng bên kia lan can khoanh tay nói như cảnh cáo nó .

-Ồ! - @@ . anh đứng từ lúc nào vậy .

-Một lúc rồi .

Nó đặt bình tưới xuống treo qua chỗ anh , thấy anh chau mày nó cười trừ le lưỡi như không có gì .

-Hoàng Long , em nghe bác gái nói tuần sau anh sang bên đó phẫu thuật hả .

-ừm, lại đây. – anh kéo nó đến chỗ mình xoay nó lại vòng tay ôm nó từ phía sau ôm đến .

-Hoàng Long , sao sao vậy .

-Chỉ 1 phút thôi , mệt quá . – nhẹ nhàng anh hôn lên tóc nó , mùi hương trên tóc bay thẳng vào mũi khiến anh cảm thấy thật thoải mái .

-Sẽ không sao đâu mà , em và mọi người vẫn bên cạnh anh . Chẳng phải chỉ gấp cái cục đen đó ra là xong sao .

Anh phì cười thành tiếng , xoa đầu nó . có ai đời như nó biến một khối u thành một cục đen chỉ gấp ra là xong .

-Đang giả khờ hay ngốc thật đấy .

-Chỉ cần một thời gian nữa thôi , khi mọi chuyện ổn định tôi sẽ không để em phải chờ đợi nữa đâu . – Anh thở dài giọng nói trù ối .

Nó ngu ngơ chẳng hiểu anh đang nói gì , cũng chẳng dám hỏi lại mắt công anh lại bảo nó ngốc nghếch . “ anh ấy đang nói đến chị Uyển Nhi hay sao” nó quay người lại ôm chặt anh .

-Hmm... ừm em tin anh .

-Anh Hai ơi mọi người đến rồi nè . – tiếng Hoàng Nhi gọi to bên ngoài phòng .

-Chúng ta xuống thôi .

-Ủa hôm nay mọi người đến chơi sao anh không nói hả . – nó lẻo đẻo chạy theo anh hỏi cho đến khi đến xuống tận nhà . Thấy mọi người ta nhìn mình như sinh vật lạ thì mới chịu xuống .

Cả nhóm người không thiếu một ai , nó cứ nhìn rồi suy nghĩ chẳng biết hôm nay là ngày gì mà mọi người lại tập trung đông như thế . Điều nó vui hơn là có cả Ngọc Quỳnh ở đây trông sắc mặt có vẻ như đã phần chần được vài phần .

-Ngọc Quỳnh , cậu khỏe hơn chưa .

-Cảm ơn Minh Anh nha , mình khỏe hơn nhiều rồi . – Ngọc Quỳnh cười tươi đáp trả , cô ôm lấy cánh tay Đăng Khôi mọi sự hạnh phúc đã vẽ rõ trên khuôn mặt .

-ấy chà chà , có vẻ hai người ... - nó cười tùm tùm chỉ chỉ vào cả Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh .

-hì , cũng nhờ cậu ấy bên mình suốt mấy hôm vừa rồi .

-Nhi , bé Zen đâu rồi. – anh không thấy vội hỏi .

-À , nhỏ đang chuẩn bị thịt nướng ngoài vườn ấy .

-Được rồi , mọi người đi nhậu thôi không say không về . Hôm nay anh rể lo tất . – Quốc Huy hớn hở rũ rê .

-Thằng kia , ai anh rể mày có chứ .

-Hoàng Nhi mà gã cho mày thì có mà khổ thôi . – Đăng Khôi dìm thêm vào

Anh khoác vai đè đầu Quốc Huy xuống như đánh nhau , Đăng Khôi cũng hòa theo mà đùa giỡn đánh yêu nhau trông bọn họ thật trẻ con ngay giây phút này . Đang đi nó lại bị Hoàng Nhi kéo lại .

-Minh Anh , hình như Win với Zen hai đứa có gì xảy ra á .

-Chuyện gì ?

-Mình cũng không rõ , nhưng để ý cả tuần rồi hai tụi nó bình thường cãi nhau chỉ chóc vậy mà nguyên tuần nay không hé nửa câu luôn ý .

-Chẳng lẽ liên quan đến nộ hôn sao?

-Nộ hôn nào kia . – Hoàng Nhi chớp mắt chờ đợi câu trả lời .

-Mình cũng chưa rõ để chút có cơ hội nói chuyện với bé Zen xem sao .

-Thôi , chúng ta đi ra kia đi Quốc Huy giục nè .

-Ừm đi thôi .

Tất nhiên trong bữa tiệc nó dành việc nướng thịt ,thật ra là nó muốn làm gì đó với cho người gọi tắt là galang thể mà chạy đâu cũng không thoát được sự trêu chọc của Quốc Huy , Đăng Khôi và cả Anh .

-Minh Anh , em có vẻ năng nổ trong việc nướng thịt nhỉ . – Quốc Huy khen đều .

-Anh thật không ngờ em lại đi sát hại đồng bào của mình như thế Minh Anh à , đáng lòng thật là đáng lòng . – Đăng Khôi chăm vào .

-Cứ mười lát thì chốc sẽ có một lát được đem ra đĩa thôi mà ai rồi cũng sẽ có . – Anh cũng góp vui một câu .

Mặt nó đỏ ửng lên , không thể thốt được nên lời nhưng cũng không dám nói lại làm sao , càng nói lại càng bị dìm thâm thương hơn mà thôi . tuy nhiên ai nấy đều cười rất vui vẻ coi như có nó mọi người mới có một bữa vui vẻ với nhau .

“ Mong rằng mọi người sẽ mãi như vậy”. – Nhìn sang Zen nó thấy rõ ràng cô bé đang rất gượng cả Zen với Win hai người đang lẩn trốn lẫn nhau .

“ tìng...tong...”

-Để em ra mở cửa cho Minh Anh . – nó đang định đi thì bị Zen cản lại .

Thấy vậy nó chạy đến chỗ Win :

-Em đi ra mở cửa với Zen đi , sao chị không tự đi sao nhất định phải là thằng này . – Win chỉ vào người mình .

-Thằng kia , giờ chị bảo mày có đi không . – Nó chống nạnh phồng mang như giận giữ .

-Ấy sì , đi là được chứ gì . Phiên phức . – Win cầu nhàu rồi chạy theo .

Dáng người con gái nhỏ bé , mái tóc dài màu đen hơi xoăn nhẹ phần đuôi mắt mũi miệng được trang điểm rất kĩ càng , nhìn tổng quát kết lại một câu “ Rất xinh” . Thấy người đó Zen hơi lùi lại phía sau . Win lúc đó cũng vừa chạy lại :

-ZEN! – Win gọi lớn .

Mai Phương hớn hở tưởng Win gọi mình liền cười tươi vẫy vẫy tay chạy đến ôm chầm lấy Win

149. Chương 73 : Tiệc Thịt Nướng .

Trong tiếng nhạc sập sình Thế Hiển cùng Win cạn hết ly này đến ly nọ, cuộc nói chuyện giữa hai người dường như rất thu hút , Mai Phương ngồi cạnh bên muốn tìm cơ hội nói chuyện tìm hiểu Win vậy mà năm lần bảy lượt đều bị Win phớt lờ .

Mai Phương có chút hụt hẫng trong lòng , cô luôn tự tin bản thân và khuôn mặt ưu tú của mình luôn là điểm thu hút với lũ con trai vậy mà giờ đây trong tình cảnh này không khác gì chính cô đang tự hạ thấp mình mà leo đèo theo một người con trai .

Nâng ly uống một ngụm rượu rồi tự cười cho sự ngớ ngẩn của mình .

-Anh đừng nói với em , Anh thích con heo mập đó đấy chứ . ha ha –Tay Win cầm ly rượu cụng nhẹ bốn cột nói vờn

-Không rõ . – không một chút suy nghĩ , hần nhún nhẹ vai trả lời .

-Wow , surprised . Vậy là thích chị ta thật rồi .

-Điều đó còn đợi , anh không thích cảm giác nửa vời với người ta .

-Cho nên thay vì khẳng định , anh cứ chọc Minh Anh mỗi ngày ?

-Cái đó . – khi nghe câu nói này , tự dưng hần cảm thấy vui mà cười thành tiếng , kèm theo cái biểu cảm ngán ngẩm lắc đầu .- có thể đó là niềm vui của anh .

-Một mối tình tay ba rồi . Nhưng nếu Minh Anh ở bên cạnh anh , em nghĩ chị ấy có lẽ sẽ tốt hơn . – win lắc lắc ly rượu .

Hần nâng ly rượu tiếp tục làm ngụm , tình cảm đến giờ hần vẫn chưa dám xác định , chưa bao giờ hần đến gần quá , cũng chẳng tạo khoảng cách quá xa . Có lẽ với nó những điều hần làm chủ yếu là xem nó như nô tì mà hành hạ nhưng với hần đó sự gần gũi là niềm vui hần cảm nhận được từ nó , khoảng trống của hần đang từng ngày được lấp dần từ khi có người con gái ấy xuất hiện .

-Dẫu sao cũng cô ta cũng mê tên đó , ngoài tên đó ra thì còn lại đều là người rơm dấy . – ngay cả khi nói chuyện với người khác hần cũng muốn trêu chọc nó .

-Anh Long cũng không thua kém , mong chị ta vui là được .

-Có vẻ em không dùng kính ngữ với Minh Anh .

-Cũng như anh vậy đó , chị ấy dễ trêu lắm .

Trong cuộc trò chuyện từ túi quần của Thế Hiển có điện thoại rung , là số lạ nên nhiều lần tắt đi vậy mà số lạ đó vẫn liên tiếp gọi đến . Hần Nhíu mày hơi khó chịu chỉ vào điện thoại ra hiệu

Win cũng hiểu mà gục nhẹ :

-Anh đi nghe đi , em cũng đi toilet một chút .

-À Zen , à Mai Phương cô ngồi chơi tôi đi một lát .

-Vâng , anh đi đi . – Mai Phương cười tươi trả lời .

Một người đi nghe điện thoại , một người lại vệ sinh cô ngồi đó thật chán chường nhưng vì Win thì mọi chuyện nhỏ nhặt này sẽ không là gì cả , nhìn sang bên thấy điện thoại của Win dự định lấy số nào ngờ vì khóa mặt khóa nên cô ta cũng năn nỉ , nào ngờ đang định bụng đặt điện thoại xuống lại có cuộc gọi đến :

“ Cậu biết mấy giờ rồi không , tôi không rảnh rồi mà đợi cậu về đâu” – giọng Zen càu càu qua điện thoại .

“ em xin lỗi , anh win đang bận không tiện nghe máy ạ” – Mai Phương dịu dàng trả lời .

“ Ồ” . – Zen có đôi chút bàng hoàng khi nghe giọng con gái , lần một chút không vui đang dần hiện lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Zen .

Các cơ miệng như cứng đờ lại , Zen vội vàng tắt máy trong vô thức . Tay cầm điện thoại ôm lấy ngực...

“ cảm giác này với mình là sao chứ , cậu ta đi với ai là quyền của cậu ta cơ mà sao lại nhói tim như thế này , chắc là mình điên rồi mình điên thật rồi . Người con gái ấy hẳn là cô gái lúc chiều rồi .” - Zen ngồi bần thần mà suy nghĩ.

—

Về mặt hần càu càu , ra khỏi quán hần chọn một góc yên tĩnh để mà bắt máy giọng nói cũng trở nên gần gũi hơn :

“ alo”

“ cậu là Thế Hiển phải không?”

“ rồi sao”

“ cậu có thể đến bệnh viện chăm sóc Uyển Nhi giúp tôi được không”

“Uyển Nhi” – Hần nhấn mạnh qua điện thoại .

“ cô ấy làm việc quá sức nên bị ngất tại bệnh viện , giờ đây tôi có công...”

“ ở đâu , địa chỉ nhắn tin qua cho tôi” .

Không chờ người quản lí nói hết câu hần vội vã chen ngang rồi cúp máy , quay lại quầy bar gọi thanh toán , bộ dạng trông vội vã rồi bỏ đi trong chớp mắt . Lúc Win quay lại Mai Phương cũng chẳng nói câu nào . Đường như cô ta rất biết nắm bắt tình thế để tạo cơ hội cho bản thân được gần với người con trai mình thích.

-À , anh không thích em sao .

-Không phải . Tôi không có thói quen nói chuyện với người lạ .

-Anh xem em là người lạ sao . –giọng nói của Mai Phương có chút buồn .

-Cô gái đó ở nhà là bạn gái hả .

-Ai kia ? – Win hỏi cộc lốc .

-À không có gì , anh Win đẹp trai vậy chắc nhiều mối tình rồi nhỉ .

-Tùy cô nghĩ . – thái độ Win thờ ơ như không quan tâm .

-Vậy em không thể làm bạn với anh được sao .

-Vì sao ?

-Vì em thích anh .

-Tôi nghĩ cô uống say rồi chúng ta về thôi .

-Tính tiền . – Anh ngoắc tay cho người phục vụ .

-À khi này em quên nói anh , anh Hiển có việc bận nên về trước rồi , anh ấy đã tính rồi .

-Oh no . – Win đưa tay xoay vòng thái dương . - Vậy để tôi đưa cô về cũng khuya rồi .

Lúc Win quay về biệt thự Zen ra mở cửa rồi đi một hơi không nói cũng không thèm nhìn đến một cái rất lạnh lùng .

-Này , cậu đang tránh mặt tôi đấy sao ?

Zen đứng lại khi nghe tiếng gọi , buồn lòng cũng không muốn trả lời mà đi tiếp . Thái độ này thật sự Win thấy quá kì lạ bản thân thấy khó chịu liền chạy đến kéo Zen lại .

-Làm cái trò gì vậy ? – Zen trở nên cáu gắt quát lớn .

-Còn hỏi tôi , thái độ cô như vậy là sao ?

-Không có gì hết . – Zen xoay mặt về hướng khác , giờ đây nếu nhìn vào khuôn mặt ấy có lẽ lí trí sẽ mất đi tất cả , Zen không muốn để Win thấy bộ dạng lúc này .

-À , cô còn ngại về nụ hôn hôm qua sao . – Win cười nhếch môi .

Đôi mắt cô sáng lên trong đêm “ anh ta còn nhớ chuyện hôm qua sao , vậy không phải do men say vậy là anh ta cố tình sao” .

-Chẳng phải chỉ là nụ hôn thôi sao , ở bên đó chúng tôi hôn nhau hằng ngày có sao đâu . Cô thật dễ tâm đến nó , chẳng lẽ cô thích tôi rồi hay sao ? – Win cong môi vừa cười vừa nói .

Trong phút chốc Zen còn muốn trái tim mình lỗi nhịp vì kẻ đang nắm tay mình vậy mà từ miệng của kẻ đó , hắt ta lại có thể thốt lên những câu nói lạnh lùng đến vô tình như vậy “ chỉ là một nụ hôn thôi sao” lời nói đó thật qua loa , mặc dù chưa hiểu rõ cảm giác bức tức khó chịu này là như thế nào , nhưng có lẽ với Win cô không là gì cả như những lời Win nói . Tốt nhất bây giờ phủ nhận còn hơn là cứ để Win biết được trái tim đang bị lỗi nhịp .

Thở hắt mạnh ra một cái , Zen lấy hết dũng khí quay lại đồng thời giật phăng bàn tay Win ra khỏi người mình .

-Nụ hôn đó à? Nó không có ý nghĩa gì với tôi cả . Còn nữa , thích cậu ư? Cậu nghĩ bản thân mình là ai mà nói thích là thích KHÔNG HỀ , hiểu chứ . – Zen nhấn mạnh từng chữ .

-Lúc này tôi cáu gắt vì cậu phá hỏng giờ nghỉ ngơi của tôi , không ai rảnh mà ngồi đợi cậu về rồi mới được đi ngủ . Lần sau có đi với nhỏ nào thì ở lại luôn đi được chứ . Thật phiền phức . – lần này quả thực cả khuôn mặt Zen đều nhăn nhó tỏ rõ vẻ giận dữ khó chịu .

Win đứng im bất động không nói được câu nào , bản thân cậu cũng không nghĩ có một ngày bị Zen chửi xối xả nhưng vậy . Nhưng bấy nhiêu câu Zen nói cũng không bằng câu nói “ thích cậu ư , bản thân cậu là ai mà nói thích là thích KHÔNG HỀ” không hiểu sao khi nghe đến câu này Win lại tự giận bản thân mình .

“ Một câu nói đùa của mình , đã khiến cô ấy như vậy sao” – Win nghĩ mông lung nhìn theo tấm lưng bước đi của Zen .

-Cô! Thật ngu ngốc. – Win nói lí nhí , chân đá bậy bạ vào không trung .

—

Chỉ vài phút ngắn ngủi Thế Hiển đã mau chóng đến bệnh viện , hần chạy thật lẹ để đi tìm phòng mổ hồi nhể nhại chảy trên khuôn mặt hần .

“ cạch” – hần mở cửa đi vào .

-Cậu là Thế Hiển .

Hần không trả lời chị gạt nhẹ một cái mắt hần giờ đây dán chặt vào con người nhỏ bé đang nằm trên giường bệnh .

-Nhờ cậu , tôi còn phải đi giải quyết một số giấy tờ giúp cô ấy .

-Ừm . – hần trả lời qua loa đi đến ngồi bên cạnh chiếc giường bệnh.

Đưa tay hấn vuốt ve khuôn mặt gầy guộc tiêu tụy của Uyển Nhi , đã bao lâu rồi hấn không được chạm vào bờ má này , tim hấn đập phập phồng liên hồi cái cảm giác thân thuộc gần gũi nhất như một lần nữa hiện về bên hấn . Người con gái hấn yêu thương nằm đây nhắm nghiền đôi mắt bọc bạch hết sự mệt mỏi , đôi mắt lạnh lùng của hấn cũng trở nên dịu dàng , nhìn cô bằng cả sự ân cần trù mẩn đưa tay vuốt ve mái tóc .

-Uyển Nhi , tôi nhớ em !

Rồi hấn cũng tự giận bản thân mình không bảo vệ được người con gái này , càng sai lầm hơn năm đó hấn đã để cô đi với Hoàng Long , tay hấn vo tròn thành nắm đấm . mí mắt Uyển Nhi có sự chuyển động hấn bắt giác , trở về trạng thái ban đầu .

Uyển Nhi mệt mỏi mở mắt , nhìn sang thấy hấn ngồi đó cô cười mỉm .

-Đây là giấc mơ sao , Thế Hiển em chờ giấc mơ này lâu lắm rồi . – cô thều thào nói .

-Cô tỉnh rồi sao . – hấn ngồi ung dung chân bắt chéo , tay khoanh trước ngực vờ như không quan tâm .

-Để tôi đi gọi bác sĩ .

Trông vài vóc dáng Thế Hiển mà Uyển Nhi mới nhận ra đây là hiện thật , giờ đây cô ước rằng ước mọi thứ sẽ dừng ở nơi đây thì hay biết bao nhiêu , ước rằng mọi chuyện không xảy ra thì hay biết mấy , ước rằng người đó không cô đơn như thế nữa . Ước rằng chưa một lần cô làm người đó tổn thương hấn và cả Hoàng Long cả hai đều rất tốt với cô .

Thế Hiển quay lại phòng bệnh với một bác sĩ , ông ta kiểm tra cơ bản rồi bảo ngắn gọn một câu :

-Đã không sao , chỉ là cô để cơ thể suy nhược cần nghỉ ngơi nhiều hơn .

-Vâng , cảm ơn Bác sĩ .

Cả hai người cùng chào bác sĩ ra khỏi , khôn khí trở nên nặng trĩu không ai nói với nhau câu nào , từ thái độ quan tâm rồi hấn cũng trở về với một Thế Hiển tàn bạo như mọi ngày . Một ánh mắt trù mẩn hạnh phúc khi thấy hấn xuất hiện cũng trở lại với sự lạnh lẽo ngàn thu .

-Anh về đi , tôi ổn .

-Từ bao giờ cô có thể quyết đi hay ở của tôi vậy .

-Anh...! – Uyển Nhi hơi nhúu mày , tính cách hấn vẫn như vậy không một chút thay đổi làm cô cứ phải ứ nghẹn họng .- Tôi không muốn thấy mặt anh .

-Thấy hay không , không chỉ dựa vào câu nói của cô quyết định .

Uyển Nhi như nghẹn họng một bệnh nhân như cô giờ muốn chống đối hấn là một chuyện vô cùng bất lực , cô dỗi nên xoay qua hướng khác trách ánh mắt của hấn có lẽ nếu chỉ thêm vài phút nữa thôi có lẽ cô sẽ nghe theo con tim mà ôm một cái thật là chặt mất thôi .

Không khí lại trở nên im lặng , hấn cũng không buồn nói gì ngồi một bên , tùy hứng hấn lấy điện thoại định vọc vạch cho hết đêm nào ngờ nó lại hết pin . Nhìn quanh tìm tập chí hay đại loại thứ gì đó lại không có chỉ duy nhất có chiếc điện thoại .

-Này, chuyện đó mượn điện thoại của cô chơi game được chứ .

-Tùy anh! – Uyển Nhi trả lời theo phản xạ , đang hồi hộp nên cô không nghe rõ hấn nói gì .

Hấn mở điện thoại vọc vạch lại vô tình bấm nhầm vào danh bạ điều làm hấn ngạc nhiên hơn chính danh bạ của Uyển Nhi rất ngắn và gọn chỉ có một số điện thoại duy nhất “ Đồ Lười” .

“ là số mình sao , chẳng trách người quản lý gọi đến . Uyển Nhi em cứ tự dằn vò bản thân cho đến bao giờ” – mất hấn đâm chiêu vào cái tên trên điện thoại mà nghĩ , rồi hấn nhớ về những năm tháng ở bên Uyển Nhi .

“ - Thế Hiển cậu dậy đi , hôm nay khai giảng đó .

-Khai giảng năm nào không có , Uyển Nhi cậu ình ngủ thêm đi .

-Chẳng phải cậu ngủ suốt ba tháng hè rồi sao , hôm nay ngày đầu chúng ta chuyển cấp đó . – giọng nói nhí nhảnh của Uyển Nhi lúc 12 tuổi mè nheo cố gắng kéo chiếc chăn ra khỏi người hần .

Hần hình như rất lười phải dậy sớm dùng sức dành lại cái chăn ấm áp mô vô tình đẩy Uyển Nhi ngã xuống , cô ngồi rướm rướm thút thít không dám khóc lớn . hần cũng cảm nhận mình vừa quá chớn lền lật đặt tỉnh ngủ nhảy xuống đỡ cô.

-Thế Hiển xin lỗi , Thế Hiển đi đánh răng rồi cùng Uyển Nhi đến trường , ngoan nín thương nha . – hần vuốt ve lau đi giọt nước mắt lăn trên khuôn mặt cô .”

Hần lắc nhẹ đầu môi cũng cong lên cười khi nhớ về hồi còn bé ấy , rồi hần lại đến một kỉ niệm khác .

“ - Thế Hiển , anh lười thật đó . Coi này quần áo vứt bừa bãi lung tung vậy sao .

-Tại sợ cậu rãnh không có việc gì làm , mình để giành cho cậu mà . – Hần chạy đến ôm cô từ phía sau nịnh cô .

-Sau này lộn xộn vậy , mình không thêm ở chung với cậu đâu . – đôi má Uyển Nhi đỏ ửng lên , thoát khỏi vòng tay hần bỏ chạy .”

Tiếng mở cửa làm hần quay về với thực tại , hần dẹp tan mọi cảm xúc khi này .

-Thế Hiển cảm ơn cậu đã chăm sóc cô ấy .

-Xong chưa , vậy tôi đi .

Hần tiếng lại chỗ Uyển Nhi thái độ ngông cuồng vứt nhẹ chiếc điện thoại trước mặt cô :

-Ít ra cô nên thêm tên đó vào danh bạ . – Không đợi Uyển Nhi trả lời hần dứt hai tay vào túi quần rồi đi mất khuất một cách nhanh chóng .

—

Lại thêm một tuần nữa trôi qua nhanh chóng , hôm nay là cuối tuần vậy mà nó lại chán chường đứng tuổi cây .

-Mấy cây Lan đó mà chết thì em xác định với tôi . – anh đứng bên kia lan can khoanh tay nói như cảnh cáo nó .

-Ồ! - @@ . anh đứng từ lúc nào vậy .

-Một lúc rồi .

Nó đặt bình tưới xuống trôi qua chỗ anh , thấy anh chau mày nó cười trừ le lưỡi như không có gì .

-Hoàng Long , em nghe bác gái nói tuần sau anh sang bên đó phẫu thuật hả .

-Ừm, lại đây. – anh kéo nó đến chỗ mình xoay nó lại vòng tay ôm nó từ phía sau ôm đến .

-Hoàng Long , sao sao vậy .

-Chỉ 1 phút thôi , mệt quá . – nhẹ nhàng anh hôn lên tóc nó , mùi hương trên tóc bay thẳng vào mũi khiến anh cảm thấy thật thoải mái .

-Sẽ không sao đâu mà , em và mọi người vẫn bên cạnh anh . Chẳng phải chỉ gấp cái cục đen đó ra là xong sao .

Anh phì cười thành tiếng , xoa đầu nó . có ai đời như nó biến một khối u thành một cục đen chỉ gấp ra là xong .

-Đang giả khờ hay ngốc thật đấy .

-Chỉ cần một thời gian nữa thôi , khi mọi chuyện ổn định tôi sẽ không để em phải chờ đợi nữa đâu . – Anh thở dài giọng nói triu mến .

Nó ngu ngơ chẳng hiểu anh đang nói gì , cũng chẳng dám hỏi lại mất công anh lại bảo nó ngốc nghếch . “ anh ấy đang nói đến chị Uyển Nhi hay sao” nó quay người lại ôm chặt anh .

-Hmm... ừm em tin anh .

-Anh Hai ơi mọi người đến rồi nè . – tiếng Hoàng Nhi gọi to bên ngoài phòng .

-Chúng ta xuống thôi .

-Ừa hôm nay mọi người đến chơi sao anh không nói hả . – nó lẻo đẻo chạy theo anh hỏi cho đến khi đến xuống tận nhà . Thấy mọi người ta nhìn mình như sinh vật lạ thì mới chịu ngừng .

Cả nhóm người không thiếu một ai , nó cứ nhìn rồi suy nghĩ chẳng biết hôm nay là ngày gì mà mọi người lại tập trung đông như thế . Điều nó vui hơn là có cả Ngọc Quỳnh ở đây trông sắc mặt có vẻ như đã phần chần được vài phần .

-Ngọc Quỳnh , cậu khỏe hơn chưa .

-Cảm ơn Minh Anh nha , mình khỏe hơn nhiều rồi . – Ngọc Quỳnh cười tươi đáp trả , cô ôm lấy cánh tay Đăng Khôi mọi sự hạnh phúc đã vẽ rõ trên khuôn mặt .

-Ấy chà chà , có vẻ hai người ... - nó cười tủm tỉm chỉ chỉ vào cả Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh .

-hì , cũng nhờ cậu ấy bên mình suốt mấy hôm vừa rồi .

-Nhi , bé Zen đâu rồi. – anh không thấy vội hỏi .

-À , nhỏ đang chuẩn bị thịt nướng ngoài vườn ấy .

-Được rồi , mọi người đi nhậu thôi không say không về . Hôm nay anh rể lo tất . – Quốc Huy hớn hờ rũ rề .

-Thằng kia , ai anh rể mà có chứ .

-Hoàng Nhi mà gã ày thì có mà khổ thôi . – Đăng Khôi dìm thêm vào

Anh khoác vai đề đầu Quốc Huy xuống như đánh nhau , Đăng Khôi cũng hùa theo mà đùa giỡn đánh yêu nhau trông bọn họ thật trẻ con ngay giây phút này . Đang đi nó lại bị Hoàng Nhi kéo lại .

-Minh Anh , hình như Win với Zen hai đứa có gì xảy ra á .

-Chuyện gì ?

-Mình cũng không rõ , nhưng để ý cả tuần rồi hai tụi nó bình thường cãi nhau chí chóe vậy mà nguyên tuần nay không hề nữa câu luôn ý .

-Chẳng lẽ liên quan đến nộ hôn sao?

-Nộ hôn nào kia . – Hoàng Nhi chớp mắt chờ đợi câu trả lời .

-Mình cũng chưa rõ để chút có cơ hội nói chuyện với bé Zen xem sao .

-Thôi , chúng ta đi ra kia đi Quốc Huy giục nè .

-Ừm đi thôi .

Tất nhiên trong bữa tiệc nó dành việc nướng thịt ,thật ra là nó muốn làm gì đó với cho người gọi tắt là galang thế mà chạy đâu cũng không thoát được sự trêu chọc của Quốc Huy , Đăng Khôi và cả Anh .

-Minh Anh , em có vẻ năng nổ trong việc nướng thịt nhỉ . – Quốc Huy khen đều .

-Anh thật không ngờ em lại đi sát hại đồng bào của mình như thế Minh Anh à , đáng lòng thật là đáng lòng . – Đăng Khôi chăm vào .

-Cứ mười lát thì chốc sẽ có một lát được đem ra đĩa thôi mà ai rồi cũng sẽ có . – Anh cũng góp vui một câu .

Mặt nó đỏ ửng lên , không thể thốt được nên lời nhưng cũng không dám nói lại làm sao , càng nói lại càng bị dìm thâm thương hơn mà thôi . tuy nhiên ai nấy đều cười rất vui vẻ coi như có nó mọi người mới có một bữa vui vẻ với nhau .

“ Mong rằng mọi người sẽ mãi như vậy”. – Nhìn sang Zen nó thấy rõ ràng cô bé đang rất gượng cả Zen với Win hai người đang lẫn trốn lẫn nhau .

“ ting...tong...”

-Để em ra mở cửa cho Minh Anh . – nó đang định đi thì bị Zen cản lại .

Thấy vậy nó chạy đến chỗ Win :

-Em đi ra mở cửa với Zen đi , sao chị không tự đi sao nhất định phải là thằng này . – Win chỉ vào người mình .

-Thằng kia , giờ chị bảo mày có đi không . – Nó chống nạnh phồng mang như giận giữ .

-ấy sì , đi là được chứ gì . Phiền phức . – Win càu nhàu rồi chạy theo .

Dáng người con gái nhỏ bé , mái tóc dài màu đen hơi xoăn nhẹ phần đuôi mắt mũi miệng được trang điểm rất kĩ càng , nhìn tổng quát kết lại một câu “ Rất xinh” . Thấy người đó Zen hơi lùi lại phía sau . Win lúc đó cũng vừa chạy lại :

-ZEN! – Win gọi lớn .

Mai Phương hớn hở tưởng Win gọi mình liền cười tươi vẫy vẫy tay chạy đến ôm chầm lấy Win

150. Chương 74 : Có Những Lời Nói Vô Tình Làm Tổn Thương Nhau.

Bị ôm bất ngờ Win đứng như tượng nhìn sang Zen , còn Mai Phương vẫn chìm đắm trong hạnh phúc do mình ảo tưởng nên .

Nhưng một tia sấm đánh ngang qua người mình , những gì Zen nghe thấy thì ra là Win đang gọi một người khác không hiểu vì sao cảm giác khó chịu như mọi hôm lại bắt đầu chầy dài dần thấm vào trong cơ thể , biết mình sắp không chịu nổi thêm được nữa , Zen nói quoa loa .

-Là bạn cậu đến . Tôi...tôi... vào trong trước đây . – Zen gượng gạo thốt ra , quay lưng bỏ chạy .

“ là con nhỏ đó khóc hay sao?” – Win nhìn theo Zen mà thấy xót , bản thân cũng tự nhận ra tại sao lại luôn suy nghĩ đến tâm trạng của Zen như vậy . Quay lại thực tại Win nhú mồm đây Mai Phương ra .

-What the hell ? – giọng Win có chút giận .

-Tại anh gọi tên em nên em thấy vui quá đó thôi .

-Ai bảo tôi gọi cô ?

-Thì em là Zen mà , mà thôi bạn bè đến nhà anh không mời em vào được hay sao bắt em đứng ngoài thế này .

-Tùy cô . – Win nói cộc lốc rồi quay lưng đi , Mai Phương cũng lẻo đẻo mà theo sau .

Dẫu sao từ lúc về Việt Nam chơi có thể nói vụ vợ Mai Phương là người bạn của Win , coi như hôm nay là bữa tiệc tạm biệt .

Thấy Win vào còn dắt theo một người lạ đã vậy còn không có Zen , nó nhìn qua cũng may mắn đoán ra được điều gì đó .

-Xin lỗi mọi người.

-Không sao đâu Win , bạn em coi như cũng bạn bọn anh . – Đăng Khôi lên tiếng khách sáo .

Win kéo ghế cạnh mình mời Mai Phương , thoạt nhìn cô nhận ra ngay là ba anh chàng hót boy của trường trung học Hermann Gmeiner. Thật không ngờ có một ngày cô lại gặp cả ba lại còn ngồi chung một bàn như thế này .

-Chà! Win . Cậu cũng cao thủ thật mới qua đây mà đã có bạn gái là Hot girl trường Trần Phú rồi . – Quốc Huy ghẹo .

-Hả , bạn gái em hả Win . – Hoàng Nhi có chút ngạc nhiên .

-Chú thật cao tay . – Đăng Khôi dơ ngón tay cái khen Win .

-Bọn anh nói quá thôi , em cũng bình thường mà hihi . – Mai Phương ái ngại đáp lại .

Đang còn đỏ ửng thấy vui vì mọi người ai cũng nghĩ cô là bạn gái của Win , ngay cả Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi đều tươi cười với cô chỉ có anh bạn đầu có nhìn thoáng qua rồi coi như không có sự tồn tại của Mai Phương .

-Không , chỉ là một người bạn bình thường . – Win lạnh lùng nói .

Nụ cười trên môi Mai Phương tắt hẳn đi cô không ngờ Win lại là một người ranh giới rõ ràng đến như vậy , để chữa ngưỡng Mai Phương chỉ biết cười trừ cho qua .

-ồ , ra vậy – cả Ngọc Quỳnh , Hoàng Nhi và nó cùng lượt đồng thanh .

-nhiều chuyện , ăn đi này . – ăn quay sang nó gấp phần thịt của mình bỏ qua chén nó .

-em ăn nhiều rồi , anh ăn đi . – nó lại gấp sang bỏ qua chén anh .

-đủ tã rồi cho suất chuồng luôn cho rồi . – anh ghẹo nó .

Thật không ngờ một thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng như tuyết sơn vậy mà giờ đây đang ngồi cười đùa với một cô hần gái hết sức bình thường . Nhiều khi Mai Phương thật không dám tin đó là chị của Win .

-anh là Hoàng Long , chào anh . – Mai Phương cười tươi bắt chuyện .

-ùm . - anh gật nhẹ .

-Hoàng Long , tao nói thật mày xấu hơn tao mà sao bọn con gái cứ nhắm hết vào mày vậy . – Quốc Huy giả vờ ganh tỵ .

-Mày bớt nói đi Huy .

-Thế giờ anh thích đào hoa muốn con gái nhắm hết vào anh phải không. – Hoàng Nhi phụng phịu phồng má xách tai Quốc Huy lên mà nhéo .

Cả bàn có một trận cười xảy ra , bao nhiêu người đi nữa cũng không bằng một người mà thương thật lòng cả . Ngọc Quỳnh cũng vậy cô luôn cười hạnh phúc nắm lấy cánh tay Đăng Khôi mà dựa vào đôi mắt trở nên dịu dàng , dấu cô không nhận ra Đăng Khôi đang gượng gạo như thế nào .

-Ồ mà này giờ thiếu bé Zen đó , nó đâu rồi Win .

-Sao lại nhìn , lúc này chẳng phải cô ta bảo vào trước à .

-ấy sì , cái thằng này đợi chị cú phải không – nó >”< .=”” chắc=”” ở=”” trong=”” nhà=”” ,=”” để=”” mình=”” vào=”” kêu=”” .=””>

-thôi chị ngồi chơi đi , để em vào kêu cậu ấy cho . – Win chủ động .

Đang định đi lại bị Mai Phương chặn lại .

-dấu sao em cũng là khách để em vào coi phụ Zen được gì không , rồi gọi chị ấy luôn một thể .

-ừm . vậy em có biết đường không . – nó quan tâm hỏi .

-không phải ai cũng ngốc như em . – anh lại trêu nó .

Mai Phương cười nhẹ rồi đi vào nhà căn nhà quả thực là to lớn , nhưng cô cũng dễ dàng tìm được nhà bếp . Zen cũng đứng đó đang làm đồ ăn .

-chị là Zen . – Mai Phương chào hỏi .

-à ừ , cùng tuổi với nhau không cần xưng danh như thế đâu . – Zen đáp cộc lốc .

Zen có cảm giác không thích Mai Phương cho lắm nên cũng không muốn tiếp xúc hay là do cảm giác lẫn lộn đang chi phối cảm xúc của Zen .

-là bạn gái của cậu ta sao ? - Zen hỏi bằng giọng

« Zen mày bị ngu hay sao mà hỏi câu vô duyên thế » - Zen gào trong suy nghĩ mặc dù bên ngoài mặt vẫn lạnh tanh .

-nói ai cơ , nói anh Tú à . – Mai Phương cố tình gọi tên thật của Win .

-TÚ – Zen dừng lại xoay sang nhấn mạnh chữ TÚ .

-à hihi là anh Win đấy .

-ừm . « còn biết cả tên thật rồi mình thật ngu ngốc khi trông chờ vào điều đó » .

-thôi , tôi mang đồ ra cho mọi người , cô cũng ra luôn đi kéo mọi người chờ .

Zen nói rồi bưng mâm thức ăn đi , Mai Phương cũng cầm rổ rau theo sau .

-mà cậu tên gì vậy .

-ZEN.

Mai Phương hơi sững người lại khi nghe danh từ đó , thì ra Win gọi « ZEN » là gọi người con gái này . Cảm xúc của cô bị chùng xuống . Mọi người đều đã đông đủ , anh đứng dậy tuyên bố lý do .

-Chắc cũng không còn thiếu ai , hai ngày nữa Win về lại Úc rồi nên hôm nay tổ chức bữa tiệc nhỏ này . nào Win anh mời em một ly . – Anh nâng cốc bia mời .

-Cảm ơn , như vậy là đã coi trọng em rồi,mời anh .

-ủa , hai ngày nữa nó về sao sao không ai nói mình hết vậy .

-Minh Anh cậu cũng quan tâm cho em trai mình thật đó . – Ngọc Quỳnh cười đùa .

Cùng nhau ăn uống cùng nhau cười đùa mới đó mặt trời cũng xuống núi nhường bầu trời cho màu tối đầy sao , về đêm mỗi người một tâm trạng . Suốt cả buổi Zen cứ né tránh ánh mắt của Win cả hai không ai nói với nhau câu nào cũng là khoảng trống cơ hội cho Mai Phương tuy rằng Win chẳng để tâm đến .

Quốc Huy ham vui thêm phần nhiệt tình bây giờ cũng say sấn như cụng búa lăn ra sofa mà ngủ còn thêm cả phần nói lảm nhảm bày tỏ , Hoàng Nhi muốn bỏ mặt mà đi về phòng cho đỡ ngại với mọi người nhưng rồi cũng không đành để người yêu mình nằm một chỗ không ai chăm sóc .

-Chị rửa hộ em được không , chắc tại ăn vội quá nên đau dạ dày rồi . – Đặt chồng đĩa xuống bôn , Zen ôm một bên hông mặt nhăn lại .

-ừ để đó chị thanh lý cho - ^^ .

-à mà em thấy Win không Zen .

-cậu ấy chở Mai Phương về rồi ... - nói đến đây Zen lại rướm rướm nước mắt nhớ lại chuyện lúc dọn bàn ...

Zen đang loay hoay dọn dẹp chén đĩa bên này , Win bưng ghế xong xuôi định qua giúp Zen một tay nào ngờ Mai Phương đã đi trước một đường kéo Win lại :

-Win , em nói chuyện với anh được chứ .

-Ờ . – Win gãi đầu .

-Chúng ta ra kia đi . – Mai Phương chỉ về phía bể bơi .

Vốn dĩ Zen không muốn quan tâm , nhưng thật chất đang cố gắng để không quan tâm đến Win , cảm xúc với Win càng ngày càng rối lên trong tâm trí cô . Lí trí không thể nào đánh thắng nổi con tim , thôi nghĩ ngợi nhiều Zen lên đi theo hai người bọn họ đứng nấp sau một chậu cảnh .

-Win , Những điều em sắp nói ra có lẽ anh sẽ nghĩ em là một đứa con gái dễ dãi . Nhưng không sao , bởi vì em biết nếu em không nói ra em sẽ hối hận cả đời .

-... - Win vẫn thờ ơ , hai tay bỏ vào túi dường như không để tâm .

“ là cô ấy , cô ấy đang tỏ tình với cậu ta hay sao, à không hai người đang quen nhau mà tình cảm vậy sao”
– Mắt Zen hướng theo không chớp hai tay đan lại với mồ hôi theo đó mà tuông ra môi cười nhẹ đau lòng .

-Win , EM YÊU ANH . – Mai Phương nhống lên với lấy cổ Win đặt lên môi anh một nụ hôn bất ngờ .

-Ma..i ...Phươ...n...g ...

Bị hôn bất ngờ Win đơ ra như tượng , đôi mắt mở to hết cỡ . Điều khiến Win ngạc nhiên đến vậy không vậy vì nụ hôn kia của Mai Phương mà vì anh thấy được ở một khoảng cách không xa trong bóng tối có một thân hình nhỏ nhoi đứng đấy nhìn anh .

Zen bắt được ánh mắt Win nhìn mình cô lập tức quay người lại đồng thời giọt nước mắt lã lã dài , một tay ôm lấy ngực mình bỏ chạy .

“ mày là con cóc Zen à , có gì mà mày khóc cơ chứ hức hức” ...

Quay về với thực tại , Zen đứng thẫn thờ nó đứng gọi này giờ vẫn không nghe :

-Zen,Zen em không sao chứ hả . – nó lắc lắc bả vai Zen .

-À ừ , em không sao . Em về phòng nằm tí nha , phiền chị . – Zen cười ngốc nghếch đáp trả rồi chạy một hơi vào phòng ...

—

Khi này Zen đi khỏi , Win nhẹ nhàng đẩy Mai Phương ra dù cô đã ôm rất chặt , bản thân anh cũng hiểu được trái tim mình thuộc về ai rồi :

-Cô hiểu lắm rồi , tôi xem cô là bạn . – Win lạnh lùng đáp .

-Hi hi , không sao em có thể đợi cho đến khi anh chọn em mà . – Mai Phương ôm lấy cánh tay Win .

-Sẽ không , chỗ này * chỉ vào ngực* có một người rồi .

-Là người con gái trong bếp đó sao? Người anh gọi là ...là ZEN...sao ?- Mai Phương nghẹn ngào nơi cuống họng .

-ừm . – Win thở hắt ra , môi cong lên cười .

Mai Phương xụ mặt , đây cũng là lần đầu tiên cô đi theo đuổi một cậu trai và cũng là lần đầu tiên cô bị từ chối một cách thẳng thừng đến như vậy .

-ngày anh đi , em đến tiễn anh được chứ . – Mai Phương nói lí nhí .

-ừ , để tôi đưa cô về

—

Lúc nó đang loay hoay rửa bát , Đăng Khôi đặt xuống thêm một chồng đĩa nữa :

-hôm nay em trúng mảnh rồi .

-huhu , anh muốn hại em à – nó giả vờ phụng phịu .

-ha ha , thế để anh phụ em . – Đăng Khôi cười tươi .

-thằng Long nó không phụ vợ nó à .

nhắc đến chữ “ Vợ” nó thấy nhốn nháo trong cơ thể , cười tủm tỉm :

-vợ gì chứ , anh ấy hình như nói chuyện online với Bác Trai trong phòng . Còn anh ?

-anh sao? – Đăng Khôi không hiểu câu hỏi của nó lăm hỏi lại .

-Ngọc Quỳnh ấy – nó thúc nhẹ bên hông Đăng Khôi , cười khúc khích .

-À , ừ cậu ấy nói hơi mệt nên lên phòng Hoàng Nhi nằm rồi . – Đăng Khôi cười gượng .

-Anh sao vậy , không ổn hả . – nó dừng hành động của mình lại.

Đặng Khôi hơi trầm tư suy nghĩ rồi trả lời bằng quơ : - à cũng không có gì . * lại cười* .

-Anh và Ngọc Quỳnh hay người đang chiến tranh lạnh hả , nhìn mặt anh in nguyên rồi kìa ha ha .

-Em nay sang bói tướng nữa à , bọn anh có gì đâu sao lại nói chiến tranh lạnh .

-Còn chối , chẳng phải hai người đang quen sao. Hai mắt em thấy hạnh phúc tới từng centimet luôn đó nha .

-Có những chuyện chỉ là bề ngoài nhưng thật chất là chẳng có gì . – Đặng Khôi nhún vai .

-Là...là...sao anh nói cứ như khổng tử - nó đưa bàn tay đầy bột xà bông mà gãi nhẹ lên má suy nghĩ , làm bột dính khắp mặt .

-Là như thế này nè !

Đặng Khôi lau tay quậy mớ xà bông lên rồi thổi vô mặt nó cười ha hả .

-à dám chọc Minh Anh hả xem này . ha ha

nó chuốt xà bông ra khoáy lên rồi vung tung tóe vào Đặng Khôi bột xà bông bắn tung vào mặt vào tóc , lẫn cả quần áo từ . Xà bông có khắp mọi nơi từ trên bồn rửa bát xuống nền nhà , tiếng cười ngập tràn giữa hai người . Nhưng cũng có ai biết được đâu Ngọc Quỳnh đã đứng nép bên cạnh bếp những lời nói kia đã chảy hết vào tim cô đau đến cào xé từng lớp da lớp thịt non nớt .

chỉ muốn xuống uống một ngụm nước thôi tại sao lại bắt cô phải nghe từng câu từng chữ lấy đi lượng nước trong cơ thể cô như thế này cơ chứ ...

Uyển Nhi trong bộ đồ mỏng manh tóc tai rũ rượi chạy xộc vào nhà trong như rất bất loạn tâm trí , đôi mắt đỏ ngầu định chạy lên lầu nhưng nghe thấy tiếng bên bếp nhìn sang thấy nó liền chạy xộc tới .

-Minh Anh , sao cô không chết đi. – Uyển Nhi dùng sức nắm chặt lấy cổ tay nó . một tay vô tình hất mớ chén đĩa rơi xuống sàn .

.* Choảng* - Nó giật mình tay vừa đau , vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra , Uyển Nhi giờ đây như một con thú rất hung tợn .

-Uyển Nhi cô làm cái trò gì vậy . – Đặng Khôi gắng giọng can ngăn Uyển Nhi ra .

-Cậu im đi , chuyện của tôi không liên quan đến cậu . – Uyển Nhi nghiêng răng nhún mạnh tay chỉ vào mặt Đặng Khôi .

-Nói mau mẹ cô và cô , dẫu bà ấy ở đâu .

-Uyển Nhi tôi không hiểu chị đang nói gì hết .

-Cô giả nai cho ai xem hả , lòng dạ các người từ lâu tôi đã biết rõ rồi . – Uyển Nhi gắng lên sự tức giận tột cùng , đôi mắt đỏ ngầu nhìn nó .

Trong lúc tình hình căng thẳng Hoàng Nhi đã nhanh chạy lên hỏi hả gọi Hoàng Long , lúc anh chạy xuống cuộc xung đột vẫn đang xảy ra . Uyển Nhi theo tình thế cầm một tay của nó đặt lên cổ mình xiết lại .

-Minh Anh , em làm cái gì vậy hả . – anh gắng giọng la to .

Anh chạy lại dùng sức đẩy cả hai ra vô tình lại làm nó ngã vào đồng đĩa bị vỡ mà không biết. Đỡ lấy Uyển Nhi như đang kiệt sức hơi thở yếu ớt ôm Uyển Nhi vào lòng , nhìn sang thấy một màu đỏ chạy ra từ bàn tay nó định chạy sang nhưng Uyển Nhi lại ôm lấy cổ anh khóc nức lên đây cũng là lần thứ hai anh thấy Uyển Nhi khóc , cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng hoạt cười rất hiếm khi khóc . Cảm xúc của anh bây giờ như một mớ tơ vò không biết phải làm sao .

-Em không...không...chị ấy , em không làm gì chị ấy cả . – mặt kệ bàn tay bị đứt nhưng cô lại không thấy đau , đôi mắt đỏ ngầu nhìn anh mà trân trối .

-Minh Anh , tay em . Em có sao không hả . – Đặng Khôi chạy lại nâng tay nó lên máu vẫn đang rơi từng giọt trên sàn .

-Hoàng Long... cô ta...mẹ em...mẹ em . – giọng Uyển nghẹn lại vì đang khóc rồi bất tỉnh .

Bế Uyển Nhi lên Hoàng Long lạnh lùng bước đi , không quay lại nhìn nó mặt cho nó cũng đau lòng nó cũng khóc như Uyển Nhi , nhưng tại sao anh lại bỏ mặt nó như thế này . Hoàng Nhi cũng hốt hoảng , chạy lại xem nó như thế nào Ngọc Quỳnh cũng đến theo sau , nhưng thật không thể ngờ nó ngồi đấy khóc nấc lên thành tiếng không ngừng sự tổn thương đang ăn mòn trái tim nó .

Nỗi tuyệt vọng đang bao trùm nó hay sao , vì sao nó luôn đợi anh chờ anh tin anh . Nữa câu hay bất cứ điều gì nó cũng sẽ không tổn hại Uyển Nhi cơ mà anh sẽ biết điều đó mà , tại sao anh lại không tin nó , vì sao anh lại vô tình với nó đến như vậy , vì sao hết lần này đến lần khác luôn khiến nó đau đến thế này .

Đặng Khôi không thể chịu nổi hơn nữa , khi thấy nó như thế này , kéo đầu nó áp sát vào ngực mình ôm lấy nó để nó khóc tự do :

-Hức hức , huhuhuhu...tại sao anh không tin em huhuhuhu .

Được một lúc sau Đặng Khôi bế nó về phòng , Hoàng Nhi cùng Zen vào băng bó vết thương cho nó , nó mệt mỏi đến mức khi ngủ khoe mắt nước mắt vẫn rơi .

-Hôm nay chị cũng mệt rồi,chị đi ngủ đi để em trông chị ấy cho . – Zen quay sang Hoàng Nhi nói .

-Vậy , có chuyện gì em chạy qua gọi chị ngay nha . Cậu ấy chắc đang tổn thương rất nhiều .

Hoàng Nhi rời khỏi phòng chỉ con Zen ngồi đó nhìn nó mà thấy xót xa , suy nghĩ đến bản thân mình liệu rằng nếu ở bên Win mà tổn thương như thế này liệu cô có muốn không . Tình yêu của Win có đau đến như vậy không .

-Zen ơi , mày đang nghĩ lung tung gì đấy , nực cười người ta có bạn gái rồi mà . – zen tự gõ lên đầu mình .

-Oh my god , giật cả mình . Sao cô ở đây – Win giật mình khi thấy Zen trong phòng .

-Không thấy sao mà hỏi .

-Cả ngày không nói câu nào miệng mồm khó chịu rồi đấy à .

-Tôi không thèm chấp với cậu . Ai đời có đứa em trai như cậu bỏ mặt chị mình đi chơi bạn gái đâu .

-Ồ , câu này tôi có thể hiểu là “ tại sao anh lại đi với người con gái đó , bỏ tôi ở nhà một mình” hay không ? – Win nhếch môi hỏi .

-Đầu óc cậu uống nhiều quá rồi đấy , nói bừa .

-Tôi nói bừa á . – Win chỉ vào mình .

-Chứ gì nữa , cậu đi đâu với ai kìa cậu . Tôi quan tâm làm gì hả .

Zen nổi quạu đứng dậy định về phòng nào ngờ trong tình cảnh ấy Win đã nắm lấy núm lại chỉ có hai tấm lưng đối nhau , chẳng ai nhìn mặt ai .

-Thật sự cô không quan tâm . – Win trầm giọng hỏi . Dường như rất nghiêm túc .

-Vâng , không quan tâm . Thật sự tôi chẳng quan tâm . hừ ? – Zen hất tay Win ra khỏi người mình rời khỏi phòng ...

Sau cánh cửa một người lại ôm trái tim mình mà mong nó đừng vụn vỡ , một người tự dần vật bản thân đến điên dại . Vì sao rõ ràng trong lòng yêu thương nhau để nó lệch hướng vì nhau rồi lại khiến nó tổn thương xát muối với nhau , phải chăng trong tình yêu cái tôi luôn lớn hơn cảm xúc hay chăng ? Bao trùm bóng đêm tĩnh mịch cả sáu con người sáu tâm trạng khác nhau rồi cũng chính họ đối mình , đối lòng rồi lại tự thương lẫn nhau tự tạo nên những vết nứt sâu...

151. Chương 74 : Có Những Lời Nói Vô Tình Làm Tổn Thương Nhau.

Bị ôm bất ngờ Win đứng như tượng nhìn sang Zen , còn Mai Phương vẫn chìm đắm trong hạnh phúc do mình ảo tưởng nên .

Nhưng một tia sấm đánh ngang qua người mình , những gì Zen nghe thấy thì ra là Win đang gọi một người khác không hiểu vì sao cảm giác khó chịu như mọi hôm lại bắt đầu chảy dài dần thấm vào trong cơ thể , biết mình sắp không chịu nổi thêm được nữa , Zen nói quoa loa .

-Là bạn cậu đến . Tôi...tôi... vào trong trước đây . – Zen gượng gạo thốt ra , quay lưng bỏ chạy .

“ là con nhỏ đó khóc hay sao?” – Win nhìn theo Zen mà thấy xót , bản thân cũng tự nhận ra tại sao lại luôn suy nghĩ đến tâm trạng của Zen như vậy . Quay lại thực tại Win nhú mày đẩy Mai Phương ra .

-What the hell ? – giọng Win có chút giận .

-Tại anh gọi tên em nên em thấy vui quá đó thôi .

-Ai bảo tôi gọi cô ?

-Thì em là Zen mà , mà thôi bạn bè đến nhà anh không mời em vào được hay sao bắt em đứng ngoài thế này .

-Tùy cô . – Win nói cộc lốc rồi quay lưng đi , Mai Phương cũng lẻo đẻo mà theo sau .

Dẫu sao từ lúc về Việt Nam chơi có thể nói vụ vợ Mai Phương là người bạn của Win , coi như hôm nay là bữa tiệc tạm biệt .

Thấy Win vào còn dắt theo một người lạ đã vậy còn không có Zen , nó nhìn qua cũng may mắn đoán ra được điều gì đó .

-Xin lỗi mọi người.

-Không sao đâu Win , bạn em coi như cũng bạn bọn anh . – Đăng Khôi lên tiếng khách sáo .

Win kéo ghế cạnh mình mời Mai Phương , thoạt nhìn cô nhận ra ngay là ba anh chàng hót boy của trường trung học Hermann Gmeiner. Thật không ngờ có một ngày cô lại gặp cả ba lại còn ngồi chung một bàn như thế này .

-Chà! Win . Cậu cũng cao thủ thật mới qua đây mà đã có bạn gái là Hot girl trường Trần Phú rồi . – Quốc Huy ghẹo .

-Hả , bạn gái em hả Win . – Hoàng Nhi có chút ngạc nhiên .

-Chú thật cao tay . – Đăng Khôi dơ ngón tay cái khen Win .

-Bọn anh nói quá thôi , em cũng bình thường mà hihi . – Mai Phương ái ngại đáp lại .

Đang còn đỏ ửng thấy vui vì mọi người ai cũng nghĩ cô là bạn gái của Win , ngay cả Ngọc Quỳnh và Hoàng Nhi đều tươi cười với cô chỉ có anh bạn đầu có nhìn thoáng qua rồi coi như không có sự tồn tại của Mai Phương .

-Không , chỉ là một người bạn bình thường . – Win lạnh lùng nói .

Nụ cười trên môi Mai Phương tắt hẳn đi cô không ngờ Win lại là một người ranh giới rõ ràng đến như vậy , để chừa ngưỡng Mai Phương chỉ biết cười trừ cho qua .

-ồ , ra vậy – cả Ngọc Quỳnh , Hoàng Nhi và nó cùng lượt đồng thanh .

-nhiều chuyện , ăn đi này . – ăn quay sang nó gấp phần thịt của mình bỏ qua chén nó .

-em ăn nhiều rồi , anh ăn đi . – nó lại gấp sang bỏ qua chén anh .

-đủ tã rồi cho suất chuồng luôn cho rồi . – anh ghẹo nó .

Thật không ngờ một thiếu gia nổi tiếng lạnh lùng như tuyết sơn vậy mà giờ đây đang ngồi cười đùa với một cô bạn gái hết sức bình thường . Nhiều khi Mai Phương thật không dám tin đó là chị của Win .

-anh là Hoàng Long , chào anh . – Mai Phương cười tươi bắt chuyện .

-ừm . - anh gật nhẹ .

-Hoàng Long , tao nói thật mày xấu hơn tao mà sao bọn con gái cứ nhắm hết vào mày vậy . – Quốc Huy giả vờ ganh tỵ .

-Mày bớt nói đi Huy .

-Thế giờ anh thích đào hoa muốn con gái nhắm hết vào anh phải không. – Hoàng Nhi phụng phịu phồng má xách tai Quốc Huy lên mà nhéo .

Cả bàn có một trận cười xảy ra , bao nhiêu người đi nữa cũng không bằng một người mà thương thật lòng cả . Ngọc Quỳnh cũng vậy cô luôn cười hạnh phúc nắm lấy cánh tay Đăng Khôi mà dựa vào đôi mắt trở nên dịu dàng , dấu cô không nhận ra Đăng Khôi đang gượng gạo như thế nào .

-Ồ mà này giờ thiếu bé Zen đó , nó đâu rồi Win .

-Sao lại nhìn , lúc này chẳng phải cô ta bảo vào trước à .

-ấy sì , cái thằng này đợi chị cú phải không – nó >”< .-=“” chắc=“” ở=“” trong=“” nhà=“” ,=“” để=“” mình=“” vào=“” kêu=“” .-=“”>

-thôi chị ngồi chơi đi , để em vào kêu cậu ấy cho . – Win chủ động .

Đang định đi lại bị Mai Phương chặn lại .

-dẫu sao em cũng là khách để em vào coi phụ Zen được gì không , rồi gọi chị ấy luôn một thể .

-ừm . vậy em có biết đường không . – nó quan tâm hỏi .

-không phải ai cũng ngốc như em . – anh lại trêu nó .

Mai Phương cười nhẹ rồi đi vào nhà căn nhà quả thực là to lớn , nhưng cô cũng dễ dàng tìm được nhà bếp . Zen cũng đứng đó đang làm đồ ăn .

-chị là Zen . – Mai Phương chào hỏi .

-à ừ , cùng tuổi với nhau không cần xưng danh như thế đâu . – Zen đáp cộc lốc .

Zen có cảm giác không thích Mai Phương cho lắm nên cũng không muốn tiếp xúc hay là do cảm giác lẫn lộn đang chi phối cảm xúc của Zen .

-là bạn gái của cậu ta sao ? - Zen hỏi bằng giọng

« Zen mày bị ngu hay sao mà hỏi câu vô duyên thế » - Zen gào trong suy nghĩ mặc dù bên ngoài mặt vẫn lạnh tanh .

-nói ai cơ , nói anh Tú à . – Mai Phương cố tình gọi tên thật của Win .

-TÚ – Zen dừng lại xoay sang nhấn mạnh chữ TÚ .

-à hihi là anh Win đấy .

-ừm . « còn biết cả tên thật rồi mình thật ngu ngốc khi trông chờ vào điều đó » .

-thôi , tôi mang đồ ra ọi người , cô cũng ra luôn đi kéo mọi người chờ .

Zen nói rồi bưng mâm thức ăn đi , Mai Phương cũng cầm rổ rau theo sau .

-mà cậu tên gì vậy .

-ZEN.

Mai Phương hơi sững người lại khi nghe danh từ đó , thì ra Win gọi « ZEN » là gọi người con gái này . Cảm xúc của cô bị chùng xuống . Mọi người đều đã đông đủ , anh đứng dậy tuyên bố lý do .

-Chắc cũng không còn thiếu ai , hai ngày nữa Win về lại Úc rồi nên hôm nay tổ chức bữa tiệc nhỏ này . nào Win anh mời em một ly . – Anh nâng cốc bia mời .

-Cảm ơn , như vậy là đã coi trọng em rồi,mời anh .

-ủa , hai ngày nữa nó về sao sao không ai nói mình hết vậy .

-Minh Anh cậu cũng quan tâm cho em trai mình thật đó . – Ngọc Quỳnh cười đùa .

Cùng nhau ăn uống cùng nhau cười đùa mới đó mặt trời cũng xuống núi nhường bầu trời àu tối đầy sao , về đêm mỗi người một tâm trạng . Suốt cả buổi Zen cứ né tránh ánh mắt của Win cả hai không ai nói với nhau câu nào cũng là khoảng trống cơ hội cho Mai Phương tuy rằng Win chẳng để tâm đến .

Quốc Huy ham vui thêm phần nhiệt tình bây giờ cũng say sấn như cọng bún lẫn ra sofa mà ngủ còn thêm cả phần nói lảm nhảm bày tỏ , Hoàng Nhi muốn bỏ mặt mà đi về phòng cho đỡ ngại với mọi người nhưng rồi cũng không đành để người yêu mình nằm một chỗ không ai chăm sóc .

-Chị rửa hộ em được không , chắc tại ăn vội quá nên đau dạ dày rồi . – Đặt chồng đĩa xuống bồn , Zen ôm một bên hông mặt nhăn lại .

-ừ để đó chị thanh lí cho - ^^ .

-à mà em thấy Win không Zen .

-cậu ấy chở Mai Phương về rồi ... - nói đến đây Zen lại rướm rướm nước mắt nhớ lại chuyện lúc dọn bàn ...

Zen đang loay hoay dọn dẹp chén đĩa bên này , Win bưng ghế xong xuôi định qua giúp Zen một tay nào ngờ Mai Phương đã đi trước một đường kéo Win lại :

-Win , em nói chuyện với anh được chứ .

-Ờ . – Win gãi đầu .

-Chúng ta ra kia đi . – Mai Phương chỉ về phía bể bơi .

Vốn dĩ Zen không muốn quan tâm , nhưng thật chất đang cố gắng để không quan tâm đến Win , cảm xúc với Win càng ngày càng rối lên trong tâm trí cô . Lí trí không thể nào đánh thắng nổi con tim , thôi nghĩ ngợi nhiều Zen lén đi theo hai người bọn họ đứng nấp sau một chậu cảnh .

-Win , Những điều em sắp nói ra có lẽ anh sẽ nghĩ em là một đứa con gái dễ dãi . Nhưng không sao , bởi vì em biết nếu em không nói ra em sẽ hối hận cả đời .

-... - Win vẫn thờ ơ , hai tay bỏ vào túi dường như không để tâm .

“ là cô ấy , cô ấy đang tỏ tình với cậu ta hay sao, à không hai người đang quen nhau mà tình cảm vậy sao”
– Mắt Zen hướng theo không chớp hai tay đan lại với mồ hôi theo đó mà tuông ra môi cười nhẹ đau lòng .

-Win , EM YÊU ANH . – Mai Phương nhống lên với lấy cổ Win đặt lên môi anh một nụ hôn bất ngờ .

-Ma..i ...Phươ...n...g ...

Bị hôn bất ngờ Win đơ ra như tượng , đôi mắt mở to hết cỡ . Điều khiến Win ngạc nhiên đến vậy không vậy vì nụ hôn kia của Mai Phương mà vì anh thấy được ở một khoảng cách không xa trong bóng tối có một thân hình nhỏ nhoi đứng đấy nhìn anh .

Zen bắt được ánh mắt Win nhìn mình cô lập tức quay người lại đồng thời giọt nước mắt lăn dài , một tay ôm lấy ngực mình bỏ chạy .

“ mà y là con cóc Zen à , có gì mà mà khóc cơ chứ hức hức” ...

Quay về với thực tại , Zen đứng thẩn thờ nó đứng gọi này giờ vẫn không nghe :

-Zen,Zen em không sao chứ hả . – nó lắc lắc bả vai Zen .

-À ừ , em không sao . Em về phòng nằm tí nha , phiền chị . – Zen cười ngốc nghếch đáp trả rồi chạy một hơi vào phòng ...

—

Khi này Zen đi khỏi , Win nhẹ nhàng đẩy Mai Phương ra dù cô đã ôm rất chặt , bản thân anh cũng hiểu được trái tim mình thuộc về ai rồi :

-Cô hiểu lầm rồi , tôi xem cô là bạn . – Win lạnh lùng đáp .

-Hi hi , không sao em có thể đợi cho đến khi anh chọn em mà . – Mai Phương ôm lấy cánh tay Win .

-Sẽ không , chỗ này * chỉ vào ngực* có một người rồi .

-Là người con gái trong bếp đó sao? Người anh gọi là ...là ZEN...sao ? – Mai Phương ghen ngào nơi cuống họng .

-ừm . – Win thở hắt ra , môi cong lên cười .

Mai Phương xụ mặt , đây cũng là lần đầu tiên cô đi theo đuổi một cậu trai và cũng là lần đầu tiên cô bị từ chối một cách thẳng thừng đến như vậy .

-ngày anh đi , em đến tiễn anh được chứ . – Mai Phương nói lí nhí .

-ừ , để tôi đưa cô về

Lúc nó đang loay hoay rửa bát , Đăng Khôi đặt xuống thêm một chồng đĩa nữa :

-hôm nay em trúng mảnh rồi .

-huhu , anh muốn hại em à – nó giả vờ phụng phịu .

-ha ha , thế để anh phụ em . – Đăng Khôi cười tươi .

-thằng Long nó không phụ vợ nó à .

nhắc đến chữ “ Vợ” nó thấy nhốn nháo trong cơ thể , cười tủm tỉm :

-vợ gì chứ , anh ấy hình như nói chuyện online với Bác Trai trong phòng . Còn anh ?

-anh sao? – Đăng Khôi không hiểu câu hỏi của nó lắm hỏi lại .

-Ngọc Quỳnh ấy – nó thúc nhẹ bên hông Đăng Khôi , cười khúc khích .

-À , ừ cậu ấy nói hơi mệt nên lên phòng Hoàng Nhi nằm rồi . – Đăng Khôi cười gượng .

-Anh sao vậy , không ổn hả . – nó dừng hành động của mình lại.

Đăng Khôi hơi trầm tư suy nghĩ rồi trả lời bằng quơ : - à cũng không có gì . * lại cười* .

-Anh và Ngọc Quỳnh hay người đang chiến tranh lạnh hả , nhìn mặt anh in nguyên rồi kìa ha ha .

-Em nay sang bói tướng nữa à , bọn anh có gì đâu sao lại nói chiến tranh lạnh .

-Còn chối , chẳng phải hai người đang quen sao. Hai mắt em thấy hạnh phúc tới từng centimet luôn đó nha .

-Có những chuyện chỉ là bề ngoài nhưng thật chất là chẳng có gì . – Đăng Khôi nhún vai .

-Là...là...sao anh nói cứ như khổng tử - nó đưa bàn tay đầy bọt xà bông mà gãi nhẹ lên má suy nghĩ , làm bọt dính khắp mặt .

-Là như thế này nè !

Đăng Khôi lạnh tay quậy mớ xà bông lên rồi thổi vô mặt nó cười ha hả .

-à dám chọc Minh Anh hả xem này . ha ha

nó chuốt xà bông ra khoáy lên rồi tung tóe vào Đăng Khôi bọt xà bông bắn tung vào mặt vào tóc , lẫn cả quần áo từ . Xà bông có khắp mọi nơi từ trên bồn rửa bát xuống nền nhà , tiếng cười ngập tràn giữa hai người . Nhưng cũng có ai biết được đâu Ngọc Quỳnh đã đứng nép bên cạnh bếp những lời nói kia đã chảy hết vào tim cô đau đến cào xé từng lớp da lớp thịt non nớt .

chỉ muốn xuống uống một ngụm nước thôi tại sao lại bắt cô phải nghe từng câu từng chữ lấy đi lượng nước trong cơ thể cô như thế này cơ chứ ...

Uyển Nhi trong bộ đồ mỏng manh tóc tai rũ rượi chạy xộc vào nhà trong như rất bồn loạn tâm trí , đôi mắt đỏ ngầu định chạy lên lầu nhưng nghe thấy tiếng bên bếp nhìn sang thấy nó liền chạy xộc tới .

-Minh Anh , sao cô không chết đi. – Uyển Nhi dùng sức nắm chặt lấy cổ tay nó . một tay vô tình hất mớ chén đĩa rơi xuống sàn .

.* Choảng* - Nó giật mình tay vừa đau , vừa không hiểu chuyện gì đang xảy ra , Uyển Nhi giờ đây như một con thú rất hung tợn .

-Uyển Nhi cô làm cái trò gì vậy . – Đăng Khôi gằng giọng can ngăn Uyển Nhi ra .

-Cậu im đi , chuyện của tôi không liên quan đến cậu . – Uyển Nhi nghiêng rằng nhấn mạnh tay chỉ vào mặt Đăng Khôi .

-Nói mau mẹ cô và cô , dẫu bà ấy ở đâu .

-Uyển Nhi tôi không hiểu chị đang nói gì hết .

-Cô giả nai cho ai xem hả , lòng dạ các người từ lâu tôi đã biết rõ rồi . – Uyển Nhi gằng lên sự tức giận tột cùng , đôi mắt đỏ ngầu nhìn nó .

Trong lúc tình hình căng thẳng Hoàng Nhi đã nhanh chạy lên hối hả gọi Hoàng Long , lúc anh chạy xuống cuộc xung đột vẫn đang xảy ra . Uyển Nhi theo tình thế cầm một tay của nó đặt lên cổ mình xiết lại .

-Minh Anh , em làm cái gì vậy hả . – anh gằng giọng la to .

Anh chạy lại dùng sức đẩy cả hai ra vô tình lại làm nó ngã vào đồng đĩa bị vỡ mà không biết. Đỡ lấy Uyển Nhi như đang kiệt sức hơi thở yếu ớt ôm Uyển Nhi vào lòng , nhìn sang thấy một màu đỏ chạy ra từ bàn tay nó định chạy sang nhưng Uyển Nhi lại ôm lấy cổ anh khóc nức lên đây cũng là lần thứ hai anh thấy Uyển Nhi khóc , cô ấy lúc nào cũng lạnh lùng hoạt cười rất hiếm khi khóc . Cảm xúc của anh bây giờ như một mớ tơ vò không biết phải làm sao .

-Em không...không...chị ấy , em không làm gì chị ấy cả . – mặt kẻ bàn tay bị đứt nhưng cô lại không thấy đau , đôi mắt đọng nước nhìn anh mà trân trối .

-Minh Anh , tay em . Em có sao không hả . – Đăng Khôi chạy lại nâng tay nó lên máu vẫn đang rơi từng giọt trên sàn .

-Hoàng Long... cô ta...mẹ em...mẹ em . – giọng Uyển nghẹn lại vì đang khóc rồi bất tỉnh .

Bé Uyển Nhi lên Hoàng Long lạnh lùng bước đi , không quay lại nhìn nó mặt cho nó cũng đau lòng nó cũng khóc như Uyển Nhi , nhưng tại sao anh lại bỏ mặt nó như thế này . Hoàng Nhi cũng hốt hoảng , chạy lại xem nó như thế nào Ngọc Quỳnh cũng đến theo sau , nhưng thật không thể ngờ nó ngồi đây khóc nức lên thành tiếng không ngừng sự tổn thương đang ăn mòn trái tim nó .

Nỗi tuyệt vọng đang bao trùm nó hay sao , vì sao nó luôn đợi anh chờ anh tin anh . Nửa câu hay bất cứ điều gì nó cũng sẽ không tổn hại Uyển Nhi cơ mà anh sẽ biết điều đó mà , tại sao anh lại không tin nó , vì sao anh lại vô tình với nó đến như vậy , vì sao hết lần này đến lần khác luôn khiến nó đau đến thế này .

Đăng Khôi không thể chịu nổi hơn nữa , khi thấy nó như thế này , kéo đầu nó áp sát vào ngực mình ôm lấy nó để nó khóc tự do :

-Hức hức , huhuhuhu...tại sao anh không tin em huhuhuhu .

Được một lúc sau Đăng Khôi bế nó về phòng , Hoàng Nhi cùng Zen vào băng bó vết thương cho nó , nó mệt mỏi đến mức khi ngủ khóe mắt nước mắt vẫn rơi .

-Hôm nay chị cũng mệt rồi,chị đi ngủ đi để em trông chị ấy cho . – Zen quay sang Hoàng Nhi nói .

-Vậy , có chuyện gì em chạy qua gọi chị ngay nha . Cậu ấy chắc đang tổn thương rất nhiều .

Hoàng Nhi rời khỏi phòng chỉ con Zen ngồi đó nhìn nó mà thấy xót xa , suy nghĩ đến bản thân mình liệu rằng nếu ở bên Win mà tổn thương như thế này liệu cô có muốn không . Tình yêu của Win có đau đến như vậy không .

-Zen ơi , mày đang nghĩ lung tung gì đấy , nực cười người ta có bạn gái rồi mà . – zen tự gõ lên đầu mình .

-Oh my god , giật cả mình . Sao cô ở đây – Win giật mình khi thấy Zen trong phòng .

-Không thấy sao mà hỏi .

-Cả ngày không nói câu nào miệng mồm khó chịu rồi đấy à .

-Tôi không thèm chấp với cậu . Ai đời có đứa em trai như cậu bỏ mặt chị mình đi chơi bạn gái đâu .

-Ồh , câu này tôi có thể hiểu là “ tại sao anh lại đi với người con gái đó , bỏ tôi ở nhà một mình” hay không ? – Win nhếch môi hỏi .

-Đầu óc cậu uống nhiều quá rồi đấy , nói bừa .

-Tôi nói bừa á . – Win chỉ vào mình .

-Chứ gì nữa , cậu đi đâu với ai kìa cậu . Tôi quan tâm làm gì hả .

Zen nổi quạu đứng dậy định về phòng nào ngờ trong tình cảnh ấy Win đã nắm lấy nít lại chỉ có hai tấm lưng đối nhau , chẳng ai nhìn mặt ai .

-Thật sự cô không quan tâm . – Win trầm giọng hỏi . Dường như rất nghiêm túc .

-Vâng , không quan tâm . Thật sự tôi chẳng quan tâm . hừ ? – Zen hất tay Win ra khỏi người mình rời khỏi phòng ...

Sau cánh cửa một người lại ôm trái tim mình mà mong nó đừng vụn vỡ , một người tự dần vật bản thân đến điên dại . Vì sao rõ trong lòng yêu thương nhau để nó lệch hướng vì nhau rồi lại khiến nó tổn thương xát muối với nhau , phải chăng trong tình yêu cái tôi luôn lớn hơn cảm xúc hay chăng ? Bao trùm bóng đêm tĩnh mịch cả sáu con người sáu tâm trạng khác nhau rồi cũng chính họ đối mình , đối lòng rồi lại tự thương lẫn nhau tự tạo nên những vết nứt sâu...

152. Chương 75 : Không Có Chỗ Cho Kẻ Yếu !

Nó dậy sớm , nấu chút cháo cho Uyển Nhi nhưng cứ đứng trước cửa phòng anh suốt cả buổi. Hoàng Nhi vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy bộ dạng lưỡng lự của nó, hiểu ý nên bước đến bên vỗ vai, nói :

-Để mình giúp cậu .

-Ừm .

Cốc cốc..

-Hai ơi, em nè ! Vào được chứ ?

Cánh cửa mở ra. Thấy nó, Hoàng Long mở đôi mắt ngạc nhiên nhìn , ái ngại nhớ lại chuyện hôm qua. Nó cúi mặt . Anh cau mày nhìn đôi bàn tay được băng bó trắng toát.

-Cậu ấy vẫn chưa tỉnh hả hai ?

-Cô ấy tỉnh khuya hôm qua rồi .

-Cậu ấy có nói gì về chuyện đó không ?

Anh nhíu mày nhắc nhở con bé “ đừng nhắc đến chuyện đó” . Để ý thấy từ lúc vào phòng đến giờ, Minh Anh chỉ cầm tô cháo, lặng lẽ đứng một chỗ không cất tiếng nào, anh đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Tay em bị thương ?

- Hề ?

Giật mình khi nghe anh hỏi, nó hơi ngạc nhiên. Cứ ngỡ sau chuyện đó, anh sẽ giận nó lắm, rồi sẽ không nói chuyện hay nhìn nó nữa ...

-Đưa đây , nóng đấy ! – anh bất giác tiến lại gần,đưa tay đỡ tô cháo nó đang bê

-Hả ? em không sao . – nó giật mình,thụt lùi tránh anh .

Uyển Nhi tựa mình,tỉnh giấc. Khi mở mắt,điều đầu tiên là thấy Hoàng Long đang ở bên cạnh,điều đó khiến cô nở nụ cười nhẹ . Cô rất sợ khi thức giấc những thứ trước mắt sẽ tan biến .

-Uyển Nhi,chị tỉnh rồi , tôi có nấu chút cháo chị ăn đi ...– nó bê tô cháo còn nóng hổi đến bên cạnh giường .
Xoảng...

Nhìn thấy Minh Anh,Uyển Nhi vụt tắt nụ cười. Cô tức giận,hất mạnh tô cháo trên tay nó đổ xuống sàn . Nó bất ngờ,mở to mắt lúng túng nhìn mọi người . Tuy không hiểu chuyện gì , nhưng sáng nay nó dậy nấu cháo là thật tâm lo lắng cho Uyển Nhi, nào ngờ cô lại quá đáng như vậy . Rơm rớm nước mắt, nó chạy vụt ra khỏi phòng .

-Uyển Nhi sao cậu quá đáng vậy ? Dù gì người ta cũng vì lo lắng mới bỏ công sức ra mà nấu cháo cho cậu ăn đó.

-Lo lắng giả tạo kiểu đó mình không cần ... - Uyển Nhi cau gắt,liếc mắt nhìn tô cháo đổ tung tóe trên sàn

-Hừ ! Mình thấy người giả tạo là cậu thì đúng hơn đó!

-Đủ rồi , em về phòng đi ! – Hoàng Long nãy giờ im lặng,bỗng quát lên

-Anh hai...

Hoàng Nhi nhìn anh trai mình rồi quay lại trừng mắt với Uyển Nhi đang ngồi trên giường,đùng đùng quay đi,đóng sầm cửa lại...

- Hai người thật quá đáng!

Anh ngược lên trần nhà,day hai bên thái dương rồi thở dài mỗi mệ .

-Hoàng Long , em xin lỗi !

-Người cần em xin lỗi không phải là tôi .

Uyển Nhi đứng dậy chạy ngay đến anh mà ôm , khóe mắt rơm rớm nước . Cũng thật lâu rồi cô mới được ôm anh thật chặt như thế này . Hơn ai khác cô không muốn ai làm tổn thương anh nhưng giờ đây,cũng chính cô đã từng gây và đang gây tổn thương anh . Đến tận lúc này đây, cô vẫn lợi dụng tình yêu của anh để trả thù cho chính mình .

-Hoàng Long , bọn họ bắt mẹ em đi rồi... hức hức ... - cô bắt đầu nức nở

-Em nghĩ Minh Anh làm ? – anh trầm giọng hỏi .

-Chẳng phải cô ta thì ai ? Còn ai có khả năng làm những điều đó ?

-Uyển Nhi , em thừa biết Minh Anh không đủ khả năng làm những điều đó mà . – anh nắm lấy bả vai Uyển Nhi , mặt đối mặt nhìn cô khẳng định .

Uyển Nhi gỡ tay anh ra khỏi vai mình,vừa lắc đầu nguầy nguậy vừa bước thụt lùi. Cô khóc như tuyệt vọng:

-Hoàng Long , ngay cả anh... cả...anh cũng bỏ rơi em sao... hức

Vừa nói cô vừa khóc:

-Là mẹ em đó , cô ta không làm nhưng có mẹ cô ta đó... hức hức – Nhìn Long bằng ánh mắt đầy uất ức mà ngấn nước,cô nghẹn ngào - Anh từng nói những gì hả ? Anh nói anh hứa sẽ không buông bàn tay em cho đến khi em buông mới thôi mà . Bây giờ là sao hả ... - cô gào lên trong nỗi đau đớn nhất mà mình thể hiện (t/g người mẫu mà ta,sao diễn hay vậy hè --)

Thấy Uyển Nhi tâm trạng ngày càng hoảng loạn , anh chạy đến ôm chặt cô vào lòng mặc cho cô cứ thế mà giãy giụa

-Uyển Nhi , anh xin lỗi . Sẽ không bỏ rơi em .

-Là anh không tin em , em ghét anh... hức hức – Uyển Nhi cứ thế mà đánh thùm thụp vào ngực anh

-Ngoan nín đi , anh sẽ tìm mẹ cho em – cô càng đánh,anh càng ôm chặt hơn,nhẹ nhàng xoa đầu cô – Anh sẽ ở bên em,sẽ ở bên mà...

Ôm Uyển Nhi trong lòng mà đôi mắt anh lại vô cảm đến lạ thường , một chút cảm xúc thương yêu cũng không có . Điều anh lo nghĩ hiện tại là một lần nữa, anh lại làm tổn thương đến nó, làm đau người con gái anh yêu nhưng bản thân lại bất lực,chẳng làm gì được cho nó .

“ Minh Anh , anh xin lỗi” – anh đau long,nhắm mắt thâm tự trách mình .

Bé Uyển Nhi lên giường đắp chăn cho cô . Anh hôn nhẹ lên trán trấn an rồi mới ra ngoài . Cô nhìn trần nhà một cách mơ hồ lạc lõng. Nệm êm chăn ấm nhưng sao lại cô đơn đến thế ??! Đã bao lần cảm đoán bản thân không được yếu mềm mà tại sao vẫn cứ như suy nghĩ đến những chuyện mềm yếu như thế này??!

“ Minh Anh , tôi nhất định khiến cô chỉ còn lại một mình” – Uyển Nhi thầm nghĩ .

Tại phòng làm việc,anh ngồi ngửa ra sau mệt mỏi . Giờ đây mọi chuyện càng lúc càng phức tạp vượt xa với mức kiểm soát . Anh luôn cho rằng mình sẽ có thể lo toan hết được mọi chuyện, chỉ cần thời gian thôi,chỉ cần thời gian là anh sẽ không để ai phải tổn thương dù là nó hay là Uyển Nhi . Vậy mà bây giờ anh cứ hết lần này đến lần khác làm nó đau lòng , nhưng lại không thể nào bỏ mặt Uyển Nhi .

-Thiếu gia , tôi đến rồi . – Trợ lý Trương gõ cửa

-Bác vào đi .

-Thiếu gia , tôi đã điều tra qua bệnh viện . Họ nói cách đây nửa tháng có một vị phu nhân đến làm hồ sơ chuyển viện cho Mẹ của tiểu thư Uyển Nhi .

-Vậy bác có thông tin chính xác ai là người chuyển viện chứ ?

-Có , chính xác là mẹ của tiểu thư Minh Anh . – Trợ lý Trương kính cẩn trả lời

-Bác gái ? – anh hơi ngạc nhiên .

-Vâng , nhưng khi sang Úc thì mọi thông tin đều bị cắt đứt .

Đang chăm chú nghe thì cơn đau đầu kéo đến . Anh bất giác ôm lấy đầu đau đớn. Mặt căng hẳn rõ những đường gân màu xanh trên trán.

-Thiếu gia , thiếu gia ...- lão Trương tái mặt chạy đến bên

-A...ư...ưm...A – anh gằn lên vì cơn đau .

-Hoàng Long , để chú đi gọi xe... – Trợ lý Trương hoảng hốt lo lắng , tay bối rối đỡ anh,tay vụng về cầm điện thoại bấm số .

-Đừng ...đừng gọi – anh nghiêng rặng trong cơn đau , hắt văng chiếc điện thoại trên tay trợ lý Trương

Anh đưa tay run run chỉ về phía tử , hiểu ý trợ lý Trương nhanh chóng chạy đến cầm lọ thuốc màu trắng . Một hồi sau anh mới trở lại bình thường,qua cơn đau đớn nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện rõ sự mệt mỏi do cơn đau để lại .

-Cậu không sao chứ Hoàng Long ? – Trợ lý Trương lo lắng hỏi .

-*lắc đầu* Không sao . Chú nói tiếp việc khi này đi!

-Thiếu gia , chuyện gia đình họ khá phức tạp sự việc bao nhiêu thì cậu cũng biết rõ cả rồi .

-Cháu hiểu Uyển Nhi , cô ấy sẽ không vì bỏ rơi mà trở thành con người như bây giờ . Bác cứ theo manh mối cố gắng tìm ra tung tích của mẹ Uyển Nhi .

-Thiếu gia , cậu ... – trợ lí Trương rít lên như hiểu điều gì đó .- vậy cậu biết rõ về mọi hành động của Uyển Nhi tiểu thư nhưng vẫn bỏ qua , xem ra mọi chuyện chỉ của Lão phu nhân của nhà họ Nguyễn mới trả lời được hết tất cả . – trợ lí Trương trả lời .

-Minh Anh cô ấy có tất cả còn Uyển Nhi giờ đây chỉ còn mình cháu. – Hoàng Long bắt đầu day trán,ngửa mặt nhìn lên trần nhà mà nói - Cháu hi vọng , trước khi quá trễ cả người con gái đó sẽ không tổn thương nữa , sẽ không còn ai phải tổn thương nữa.

-Hoàng Long , cơ hội vẫn còn cơ hội tôi tin cậu sẽ vượt qua .

-Cháu biết bệnh tình của mình , bác đừng nói với mọi người .

- Vậy cậu nghỉ ngơi đi , tôi đi thu xếp công việc .

-À , bác xem có dự án nào có thể hợp tác với tập đoàn Myler's không?

-Vâng .

Lão Trương ra đến gần cửa nhớ đến chuyện gì đó , quay lại nói :

-À, Minh Anh tiểu thư đứng ngoài đó cũng lâu rồi đấy .

-Cứ kệ cô ấy , cứ để cô ấy hận cháu là cách tốt nhất ...

Không gian lại trở nên yên tĩnh , đôi mắt anh lại nhìn xa xăm mà nghĩ ngợi từng chút từng chút một . Anh lo cho hiện tại, anh lo cho tương lai, còn cả ước muốn của anh . Nỗi sợ trong lòng anh mỗi ngày lại một lớn . Anh sợ ba sẽ lại gánh vác tập đoàn trên vai , anh sợ mẹ sẽ ít nói chuyện ít tiếp xúc , anh sợ khi Hoàng Nhi bị ức hiếp sẽ chẳng có ai để mẹ nheo nhong nhèo , lại sợ Uyển Nhi khi cô ấy ngồi trong góc tối một mình mà không có một bàn tay nào nắm lấy .

Càng sợ hơn khi trong bóng tối đó sẽ không được nhìn thấy nó nữa , sẽ không được thấy nụ cười hớn hở khi gặp anh rồi khuôn mặt phụng phịu khi bị anh la , sẽ không được ăn những món cháy đen mà nó nấu cho anh ăn .

Đôi mắt mệt mỏi nhắm lại chạy theo những dòng suy nghĩ , khóe mắt nơi anh chảy một “ giọt nước”,miệng lẩm bẩm nói “ Anh nhớ Em...”

—

Vừa thấy trợ lí Trương từ trong phòng anh đi ra nó lật đật chạy đến gặng hỏi :

- Bác Trương , bác nói anh ấy chưa .

- Tôi nói rồi thưa tiểu thư , nhưng cậu ấy không muốn gặp tiểu thư . – Trợ lí Trương kính cẩn trả lời .

- Anh ấy còn giận cháu vậy sao. – mặt nó xụ xuống thở dài nói .

- Tôi còn có việc phải giải quyết , tôi xin phép đi trước .

- Dạ , cháu xin lỗi làm phiền bác – Nó hơi cúi đầu cười chào .

Nó tựa vào tường mắt hướng phòng làm việc mà buồn bã , thở dài. Giờ đây trong đầu nó là cả một mớ tơ vò . Vì sao lúc này nó cần anh đến vậy mà anh lại lạnh lùng như thế với nó ? thật sự anh không tin nó sao ?

-Thôi đừng suy nghĩ nữa , phải đi tìm hỏi cho ra chuyện này mới được .

Đặng Khôi từ dưới nhà chạy lên,thấy nó đứng trước cửa phòng Hoàng Long , liền hớn hở gọi nó .

-Minh Anh .

-Đặng Khôi , anh đến tìm Hoàng Long hả . – nó chạy lại chỗ Đặng Khôi cười tươi nói .

-Ừ, đúng là tìm người nhưng mà tìm em . – Đặng Khôi xoa đầu nó .

-Ấy gu , sao ai cũng thích xoa đầu em thế , không phải cún nha . – nó phụng phịu trả lời vừa vuốt mái tóc bị vò của mình .

-Em định tìm nó à . – tay anh chỉ vào phòng ý chỉ Hoàng Long

-À, à em tìm Uyên Nhi hỏi chuyện hôm qua , chắc chị ấy hiểu lầm em . – nó gãi đầu phân bua .

-Khỏi hỏi , hỏi anh nè . Đi thôi . – nói rồi Đăng Khôi nắm tay nó kéo đi , không hiểu chuyện gì nhưng nó cũng không phản kháng,mặc cho anh kéo nó đi ...

Zen đem quần áo của nó đã khô mang lên phòng , quên rằng bên trong còn có người khác nữa . nào ngờ mới vừa mở cửa ...

-Chị Minh Anh ...

Vừa gọi tên mất cô nhìn vào chàng trai đối diện thật không thể nào ngờ cái thân hình mịn màng săn chắc sáu múi lại đứng thù lù trước mắt , đôi tay còn đang mãi mê lau mái tóc ướt kia càng làm cho các bọt bắn nổi lên cuộn cuộn hơn. Quá đáng hơn nữa là bên dưới chàng trai kia chỉ quấn độc nhất một chiếc khăn tắm trắng ...

-AAAAAAAAAAAAAAAA . – cả Zen và Win hét lên vào mặt nhau .

-Con kia , cô biến thái hả. – Win nói lớn hai tay bịt lại che chắn cho bụng dưới của mình .

-Tên điên , tôi giết anh mất tôi mù rồi tên biến thái , anh tắm sao không mặc đồ vào hả . – Zen bối rối lúng túng đáp trả .

-Còn bảo không biến thái , cô có thêm tôi cũng phải biết kiềm chế chứ . Lại còn trần trần mắt nhìn thế sao .

Zen hoảng loạn nhắm mắt xoay lưng vô định mà bỏ chạy,quên mất đồng hồ bị rơi dưới chân mình . Không ngoài dự đoán giẫm lên mà ngã người chơi với ra sau . Win thấy vậy bất giác chạy đến định đỡ, nào ngờ Zen trong lúc sắp té chụp phải cái khăn che * pháp* . Cả hai ngã nhào xuống nền nhà .

-Á – Zen rít lên mặt nhăn nhó , cô có cảm giác phía dưới mình có gì đó êm êm lại còn thêm cộp cộp bên dưới .

-Xuống ngay , cô đang đè thẳng em của tôi đó . – Win ôm đầu la lên .

Nhìn đến nhìn lui Zen mới biết mình đang nằm lên người Win , bối rối lăn xuống nào ngờ hai mắt lại dáng xuống bên dưới của Win , mắt cô trợn ngược lên chỉ kịp hét toáng ...

-AAAAAAAAAAAAAAAA đồ biến thái !

Vớ đồng quần áo ném lia lịa vào người của Win rồi ba chân bốn cẳng mà bỏ chạy với khuôn mặt đỏ chấy phừng phực . Win như người nhìn theo dáng người nhỏ nhắn chạy biến chỉ trong vài giây,cậu nhóc ngã lưng ra nền mà nhớ lại chuyện ban nãy cười thành tiếng . Anh ta bây giờ không khác gì một kẻ ngốc nghếch . Miệng lẩm bẩm :

- Cô ta đáng yêu thật ! ...

Lúc này tại công viên ASIA PARK nó cùng Đăng Khôi quây hết trò này đến trò khác , nó cười khúc khích suốt buổi như nơi này là nơi chỉ dành riêng cho nó mà thôi . Khi chưa đến nơi, nó cứ dăm chiêu suy nghĩ chẳng biết anh đã đang định cho nó biết điều gì khiến Uyên Nhi xung đột với nó hôm qua , nào ngờ anh lại dẫn nó đến đây .

-Đăng Khôi , chúng ta chơi lái xe nước đi . – nó cầm lấy cổ tay Đăng Khôi kéo đi .

Đăng Khôi có chút sững lại khi nó nắm lấy tay anh nhưng rồi cũng theo tự nhiên mà nhếch môi cười mỉm , đã bao lâu rồi mới được thoải mái như hôm nay . Nhìn nó cười mà bao nhiêu phiền muộn rắc rối trong giây phút cũng dần như tan biến đi .

-Minh Anh em nghịch quá ướt hết rồi này .

-Anh lái xe đỡ tệ ha ha . – nó cứ lái xe vòng vòng cố ý tông vào thuyền xe của Đăng Khôi làm nước văng tung tóe cả hai đều ướt như con chuột lột.

-Được lắm xem nè !

-Ồ ngon nhào vô , nhào vô nè ha ha ha ...

Tối nay Ngọc Quỳnh có hẹn ăn tối với Đăng Khôi vậy mà không thấy một cuộc gọi nhỡ , cô đến nhà tìm Hoàng Nhi giải khuây một chút. Nào ngờ người muốn gặp lại không gặp được, kẻ không muốn gặp lại cứ phải chạm mặt nhau . Khó chịu Ngọc Quỳnh định đi về lại nghe tiếng Uyển Nhi giễu cợt :

-Cậu đúng là kẻ thất bại nhĩ !

-Ừ , vì tôi không phải loại bất chấp thủ đoạn như cô !. – Ngọc Quỳnh không thèm ngó ngang đến tiếp tục bước .

-Có người dạy tôi rằng , thế giới này không có chỗ cho kẻ yếu . Tôi mạnh hơn cậu thì tôi có thể tồn tại còn cậu cứ việc mà thất bại rồi chạy theo sau lưng tôi thôi . – Uyển Nhi nhếch mép , tiến lại phía Ngọc Quỳnh .

-Người như cô quả là không thấy hổ thẹn với những gì mình phát ngôn .

-Hừ , có sao tôi phải hổ thẹn ít ra những gì vốn dĩ thứ gì của tôi thì nó luôn là của tôi , không phải như cô đã nằm trong tầm tay vậy mà vẫn bị chơi xỏ sao?

-Haizz , bạn tốt của tôi à, khi nào cậu cũng chỉ biết làm kẻ bại trận như vậy thôi sao ? chẳng lẽ cậu chỉ được cái bề ngoài còn bên trong chỉ là một kẻ thất bại đến vậy sao??! – Uyển Nhi che miệng,nhếch môi cười nửa miệng

-Nói nhiều như vậy thật ra là cô muốn gì? Sao không nói rõ ràng mà cứ phải vòng vo như vậy ? – Ngọc Quỳnh nhú mày tỏ khó chịu

-Ngốc nghếch thật ! – Uyển Nhi cười lắc đầu rồi bỏ đi .

Ngọc Quỳnh đứng đó nhìn theo vừa bực bội vừa không hiểu ...

-À ! Đăng Khôi đến đón Minh Anh đi hẹn hò rồi ấy . Ôi sao tôi lại ngớ ngẩn thế không biết , cậu là bạn gái Đăng Khôi mà điều này chắc cậu biết rồi, hihi .

Bất giác Uyển Nhi quay lại kèm theo một câu nói tưởng chừng như là bình thường nhưng lại khiến đối phương như đang nhận ngay một gáo nước lạnh vào mặt , hai tay vo tròn tức giận đến nỗi khóe mắt ứa nước...

Zen đứng sau cánh cửa vô tình đã thấy và nghe hết tất cả , có chết cũng chưa bao giờ Zen ngờ được con người thật của Uyển Nhi lại tệ đến như vậy . Tính tình rất cứng nhắc thậm chí lời nói còn rất cay nghiệt giết chết đối phương , còn đang chăm chú lắng nghe Zen bị một bàn tay bịt miệng lại , bế lên vai vác đi .

-AAAA tên biến thái , bỏ xuống bỏ xuống ngay tôi sẽ giết cậu ! – Zen giãy giụa đánh liên hồi vào lưng Win .

-Cô mới là kẻ biến thái , đã thấy HÀNG tôi rồi chối bỏ trách nhiệm sao? – Win nhấn mạnh từ HÀNG cười nói .

-Cậu không những là một kẻ biến thái mà còn rất là vô liêm sỉ nữa đó biết không hả ??! – Zen la to .

Win ngừng cười thả Zen “ phịch” một cái xuống sàn khiến Zen ôm hông mà xoa .

-Đồ điên , cậu có buồn thì đi tìm bạn gái của cậu mà chọc mà phá liên quan gì đến tôi hả ??!

-Cô ta không phải...

-Cậu im đi , cô ta có không phải hay phải đi chẳng nữa , thì tôi chẳng quan tâm Ok,do you understand ?

Bộ dạng Win bỗng trở nên nghiêm túc hơn. Khuôn mặt cậu cũng trở nên lãnh đạm,môi không nhếch lên cười.Âm giọng trở nên trầm xuống lạ thường:

-Mai tôi về nước rồi , thật sự cậu không để tâm ?

-Vâng , tôi chúc cậu có một cuộc sống tốt đẹp và vui vẻ . Hạnh phúc với người con gái mà cậu chọn ! Bấy nhiêu đó đủ rồi đúng không ? – Zen nhìn thẳng vào mắt Win nói rõ từng chữ .

-Ừm ...

Zen quay lưng hẳn học mà bỏ vào nhà , Win đứng đó với một mớ hỗn độn không tài nào sắp xếp chúng , một nỗi thất vọng dần dần hiện rõ lên mỗi câu nói của Zen như là những câu trả lời xát muối vào tim .

-Thật là... cái gì hi vọng quá nhiều thì sẽ thất vọng bấy nhiêu ...

“ Cậu cũng phải sống thật vui vẻ hạnh phúc, tôi sẽ nhớ cậu nhiều lắm , rất nhiều ...”

Win ngược mặt nhìn trời mà thở dài ...

153. Chương 75 : Không Có Chỗ Cho Kẻ Yếu !

Nó dậy sớm , nấu chút cháo cho Uyển Nhi nhưng cứ đứng trước cửa phòng anh suốt cả buổi. Hoàng Nhi vừa ra khỏi phòng, nhìn thấy bộ dạng lưỡng lự của nó, hiểu ý nên bước đến bên vỗ vai, nói :

-Để mình giúp cậu .

-Ừm .

Cốc cốc..

-Hai ơi, em nè ! Vào được chứ ?

Cánh cửa mở ra. Thấy nó, Hoàng Long mở đôi mắt ngạc nhiên nhìn , ái ngại nhớ lại chuyện hôm qua. Nó cúi mặt . Anh cau mày nhìn đôi bàn tay được băng bó trắng toát.

-Cậu ấy vẫn chưa tỉnh hả hai ?

-Cô ấy tỉnh khuya hôm qua rồi .

-Cậu ấy có nói gì về chuyện đó không ?

Anh nhíu mày nhắc nhở con bé “ đừng nhắc đến chuyện đó” . Để ý thấy từ lúc vào phòng đến giờ, Minh Anh chỉ cầm tô cháo, lặng lẽ đứng một chỗ không cất tiếng nào, anh đưa mắt nhìn xuống đôi bàn tay cô, nhẹ nhàng hỏi:

- Tay em bị thương ?

- Hử ?

Giật mình khi nghe anh hỏi, nó hơi ngạc nhiên. Cứ ngỡ sau chuyện đó, anh sẽ giận nó lắm, rồi sẽ không nói chuyện hay nhìn nó nữa ...

-Đưa đây , nóng đấy ! – anh bắt giắc tiến lại gần, đưa tay đỡ tô cháo nó đang bê

-Hả ? em không sao . – nó giật mình, thụt lùi tránh anh .

Uyển Nhi tựa mình, tỉnh giấc. Khi mở mắt, điều đầu tiên là thấy Hoàng Long đang ở bên cạnh, điều đó khiến cô nở nụ cười nhẹ . Cô rất sợ khi thức giấc những thứ trước mắt sẽ tan biến .

-Uyển Nhi, chị tỉnh rồi , tôi có nấu chút cháo chị ăn đi ...– nó bê tô cháo còn nóng hổi đến bên cạnh giường .

Xoảng...

Nhìn thấy Minh Anh, Uyển Nhi vụt tắt nụ cười. Cô tức giận, hất mạnh tô cháo trên tay nó đổ xuống sàn . Nó bất ngờ, mở to mắt lúng túng nhìn mọi người . Tuy không hiểu chuyện gì , nhưng sáng nay nó dậy nấu cháo là thật tâm lo lắng cho Uyển Nhi, nào ngờ cô lại quá đáng như vậy . Rơm rớm nước mắt, nó chạy vụt ra khỏi phòng .

-Uyển Nhi sao cậu quá đáng vậy ? Dù gì người ta cũng vì lo lắng mới bỏ công sức ra mà nấu cháo cho cậu ăn đó.

-Lo lắng giả tạo kiểu đó mình không cần ... - Uyển Nhi cau gắt,liếc mắt nhìn tô cháo đổ tung tóe trên sàn

-Hừ ! Mình thấy người giả tạo là cậu thì đúng hơn đó!

-Đủ rồi , em về phòng đi ! – Hoàng Long nãy giờ im lặng,bỗng quát lên

-Anh hai...

Hoàng Nhi nhìn anh trai mình rồi quay lại trừng mắt với Uyển Nhi đang ngồi trên giường,đùng đùng quay đi,đóng sầm cửa lại...

- Hai người thật quá đáng!

Anh ngược lên trần nhà,day hai bên thái dương rồi thở dài mỗi mệ .

-Hoàng Long , em xin lỗi !

-Người cần em xin lỗi không phải là tôi .

Uyển Nhi đứng dậy chạy ngay đến anh mà ôm , khóe mắt rơm rớm nước . Cũng thật lâu rồi cô mới được ôm anh thật chặt như thế này . Hơn ai khác cô không muốn ai làm tổn thương anh nhưng giờ đây,cũng chính cô đã từng gây và đang gây tổn thương anh . Đến tận lúc này đây, cô vẫn lợi dụng tình yêu của anh để trả thù cho chính mình .

-Hoàng Long , bọn họ bắt mẹ em đi rồi... hức hức ... - cô bắt đầu nức nở

-Em nghĩ Minh Anh làm ? – anh trầm giọng hỏi .

-Chẳng phải cô ta thì ai ? Còn ai có khả năng làm những điều đó ?

-Uyển Nhi , em thừa biết Minh Anh không đủ khả năng làm những điều đó mà . – anh nắm lấy bả vai Uyển Nhi , mặt đối mặt nhìn cô khẳng định .

Uyển Nhi gỡ tay anh ra khỏi vai mình,vừa lắc đầu nguầy nguậy vừa bước thụt lùi. Cô khóc như tuyệt vọng:

-Hoàng Long , ngay cả anh... cả...anh cũng bỏ rơi em sao... hức

Vừa nói cô vừa khóc:

-Là mẹ em đó , cô ta không làm nhưng có mẹ cô ta đó... hức hức – Nhìn Long bằng ánh mắt đầy uất ức mà ngấn nước,cô nghẹn ngào - Anh từng nói những gì hả ? Anh nói anh hứa sẽ không buông bàn tay em cho đến khi em buông mới thôi mà . Bây giờ là sao hả ... - cô gào lên trong nỗi đau đớn nhất mà mình thể hiện (t/g người mẫu mà ta,sao diễn hay vậy hè --)

Thấy Uyển Nhi tâm trạng ngày càng hoảng loạn , anh chạy đến ôm chặt cô vào lòng mặc cho cô cứ thế mà giãy giụa

-Uyển Nhi , anh xin lỗi . Sẽ không bỏ rơi em .

-Là anh không tin em , em ghét anh... hức hức – Uyển Nhi cứ thế mà đánh thùm thụp vào ngực anh

-Ngoan nín đi , anh sẽ tìm mẹ cho em – cô càng đánh,anh càng ôm chặt hơn,nhẹ nhàng xoa đầu cô – Anh sẽ ở bên em,sẽ ở bên mà...

Ôm Uyển Nhi trong lòng mà đôi mắt anh lại vô cảm đến lạ thường , một chút cảm xúc thương yêu cũng không có . Điều anh lo nghĩ hiện tại là một lần nữa, anh lại làm tổn thương đến nó, làm đau người con gái anh yêu nhưng bản thân lại bất lực,chẳng làm gì được cho nó .

“ Minh Anh , anh xin lỗi” – anh đau long,nhắm mắt thầm tự trách mình .

Bé Uyển Nhi lên giường đắp chăn cho cô . Anh hôn nhẹ lên trán trán an rồi mới ra ngoài . Cô nhìn trần nhà một cách mơ hồ lạc lõng. Nệm êm chăn ấm nhưng sao lại cô đơn đến thế ??! Đã bao lần cảm đoán bản thân không được yếu mềm mà tại sao vẫn cứ như suy nghĩ đến những chuyện mềm yếu như thế này??!

“ Minh Anh , tôi nhất định khiến cô chỉ còn lại một mình” – Uyển Nhi thầm nghĩ .

—

Tại phòng làm việc, anh ngồi ngửa ra sau mệt mỏi . Giờ đây mọi chuyện càng lúc càng phức tạp vượt xa với mức kiểm soát . Anh luôn cho rằng mình sẽ có thể lo toan hết được mọi chuyện, chỉ cần thời gian thôi, chỉ cần thời gian là anh sẽ không để ai phải tổn thương dù là nó hay là Uyển Nhi . Vậy mà bây giờ anh cứ hết lần này đến lần khác làm nó đau lòng , nhưng lại không thể nào bỏ mặt Uyển Nhi .

-Thiếu gia , tôi đến rồi . – Trợ lý Trương gõ cửa

-Bác vào đi .

-Thiếu gia , tôi đã điều tra qua bệnh viện . Họ nói cách đây nửa tháng có một vị phu nhân đến làm hồ sơ chuyển viện cho Mẹ của tiểu thư Uyển Nhi .

-Vậy bác có thông tin chính xác ai là người chuyển viện chứ ?

-Có , chính xác là mẹ của tiểu thư Minh Anh . – Trợ lý Trương kính cẩn trả lời

-Bác gái ? – anh hơi ngạc nhiên .

-Vâng , nhưng khi sang Úc thì mọi thông tin đều bị cắt đứt .

Đang chăm chú nghe thì cơn đau đầu kéo đến . Anh bất giác ôm lấy đầu đau đớn. Mặt căng hằn rõ những đường gân màu xanh trên trán.

-Thiếu gia , thiếu gia ...- lão Trương tái mặt chạy đến bên

-A...ư...ưm...A – anh gằn lên vì cơn đau .

-Hoàng Long , để chú đi gọi xe... – Trợ lý Trương hoảng hốt lo lắng , tay bối rối đỡ anh, tay vụng về cầm điện thoại bấm số .

-Đừng ...đừng gọi – anh nghiến răng trong cơn đau , hất văng chiếc điện thoại trên tay trợ lý Trương

Anh đưa tay run run chỉ về phía tử , hiểu ý trợ lý Trương nhanh chóng chạy đến cầm lọ thuốc màu trắng . Một hồi sau anh mới trở lại bình thường,qua cơn đau đớn nhưng trên khuôn mặt vẫn hiện rõ sự mệt mỏi do cơn đau để lại .

-Cậu không sao chứ Hoàng Long ? – Trợ lý Trương lo lắng hỏi .

-*lắc đầu* Không sao . Chú nói tiếp việc khi nãy đi!

-Thiếu gia , chuyện gia đình họ khá phức tạp sự việc bao nhiêu thì cậu cũng biết rõ cả rồi .

-Cháu hiểu Uyển Nhi , cô ấy sẽ không vì bỏ rơi mà trở thành con người như bây giờ . Bác cứ theo manh mối cố gắng tìm ra tung tích của mẹ Uyển Nhi .

-Thiếu gia , cậu ... – trợ lý Trương rít lên như hiểu điều gì đó .- vậy cậu biết rõ về mọi hành động của Uyển Nhi tiểu thư nhưng vẫn bỏ qua , xem ra mọi chuyện chỉ của Lão phu nhân của nhà họ Nguyễn mới trả lời được hết tất cả . – trợ lý Trương trả lời .

-Minh Anh cô ấy có tất cả còn Uyển Nhi giờ đây chỉ còn mình cháu. – Hoàng Long bắt đầu day trán,ngửa mặt nhìn lên trần nhà mà nói - Cháu hi vọng , trước khi quá trễ cả người con gái đó sẽ không tổn thương nữa , sẽ không còn ai phải tổn thương nữa.

-Hoàng Long , cơ hội vẫn còn cơ hội tôi tin cậu sẽ vượt qua .

-Cháu biết bệnh tình của mình , bác đừng nói với mọi người .

- Vậy cậu nghỉ ngơi đi , tôi đi thu xếp công việc .

-À , bác xem có dự án nào có thể hợp tác với tập đoàn Myler's không?

-Vâng .

Lão Trương ra đến gần cửa nhớ đến chuyện gì đó , quay lại nói :

-À, Minh Anh tiểu thư đứng ngoài đó cũng lâu rồi đấy .

-Cứ kệ cô ấy , cứ để cô ấy hận cháu là cách tốt nhất ...

Không gian lại trở nên yên tĩnh , đôi mắt anh lại nhìn xa xăm mà nghĩ ngợi từng chút từng chút một . Anh lo cho hiện tại, anh lo cho tương lai, còn cả ước muốn của anh . Nỗi sợ trong lòng anh mỗi ngày lại một lớn . Anh sợ ba sẽ lại gánh vác tập đoàn trên vai , anh sợ mẹ sẽ ít nói chuyện ít tiếp xúc , anh sợ khi Hoàng Nhi bị ức hiếp sẽ chẳng có ai để mẹ nheo nhong nhẽo , lại sợ Uyển Nhi khi cô ấy ngồi trong góc tối một mình mà không có một bàn tay nào nắm lấy .

Càng sợ hơn khi trong bóng tối đó sẽ không được nhìn thấy nó nữa , sẽ không được thấy nụ cười hớn hở khi gặp anh rồi khuôn mặt phụng phịu khi bị anh la , sẽ không được ăn những món cháy đen mà nó nấu cho anh ăn .

Đôi mắt mệt mỏi nhắm lại chạy theo những dòng suy nghĩ , khóe mắt nơi anh chảy một “ giọt nước”,miệng lẩm bẩm nói “ Anh nhớ Em...”

Vừa thấy trợ lý Trương từ trong phòng anh đi ra nó lật đật chạy đến gặng hỏi :

- Bác Trương , bác nói anh ấy chưa .

- Tôi nói rồi thưa tiểu thư , nhưng cậu ấy không muốn gặp tiểu thư . – Trợ lý Trương kính cẩn trả lời .

- Anh ấy còn giận cháu vậy sao. – mặt nó xụ xuống thở dài nói .

- Tôi còn có việc phải giải quyết , tôi xin phép đi trước .

- Dạ , cháu xin lỗi làm phiền bác – Nó hơi cúi đầu cười chào .

Nó tựa vào tường mắt hướng phòng làm việc mà buồn bã , thở dài. Giờ đây trong đầu nó là cả một mớ tơ vò . Vì sao lúc này nó cần anh đến vậy mà anh lại lạnh lùng như thế với nó ? thật sự anh không tin nó sao ?

-Thôi đừng suy nghĩ nữa , phải đi tìm hỏi cho ra chuyện này mới được .

Đặng Khôi từ dưới nhà chạy lên,thấy nó đứng trước cửa phòng Hoàng Long , liền hớn hở gọi nó .

-Minh Anh .

-Đặng Khôi , anh đến tìm Hoàng Long hả . – nó chạy lại chỗ Đặng Khôi cười tươi nói .

-Ừ, đúng là tìm người nhưng mà tìm em . – Đặng Khôi xoa đầu nó .

-Ấy gu , sao ai cũng thích xoa đầu em thế , không phải cún nha . – nó phụng phịu trả lời vừa vuốt mái tóc bị vò của mình .

-Em định tìm nó à . – tay anh chỉ vào phòng ý chỉ Hoàng Long

-À, à em tìm Uyển Nhi hỏi chuyện hôm qua , chắc chị ấy hiểu lắm em . – nó gãi đầu phân bua .

-Khỏi hỏi , hỏi anh nè . Đi thôi . – nói rồi Đặng Khôi nắm tay nó kéo đi , không hiểu chuyện gì nhưng nó cũng không phản kháng,mặc cho anh kéo nó đi ...

Zen đem quần áo của nó đã khô mang lên phòng , quên rằng bên trong còn có người khác nữa . nào ngờ mới vừa mở cửa ...

-Chị Minh Anh ...

Vừa gọi tên mắt cô nhìn vào chàng trai đối diện thật không thể nào ngờ cái thân hình mịn màng săn chắc sáu múi lại đứng thù lù trước mắt , đôi tay còn đang mãi mê lau mái tóc ướt kia càng làm cho các bờ bắp nổi lên cuộn cuộn hơn. Quá đáng hơn nữa là bên dưới chàng trai kia chỉ quần độc nhất một chiếc khăn tắm trắng ...

-AAAAAAAAAAAAAAAA . – cả Zen và Win hét lên vào mặt nhau .

-Con kia , cô biến thái hả. – Win nói lớn hai tay bịt lại che chắn cho bụng dưới của mình .

-Tên điên , tôi giết anh mất tôi mù rồi tên biến thái , anh tắm sao không tắm đồ vào hả . – Zen bối rối lúng túng đáp trả .

-Còn bảo không biến thái , cô có thêm tôi cũng phải biết kiềm chế chứ . Lại còn trần trần mắt nhìn thế sao .

Zen hoảng loạn nhắm mắt xoay lưng vô định mà bỏ chạy, quên mất đồng đồ bị rơi dưới chân mình . Không ngoài dự đoán giẫm lên mà ngã người chơi với ra sau . Win thấy vậy bất giác chạy đến định đỡ, nào ngờ Zen trong lúc sắp té chụp phải cái khăn che * phập* . Cả hai ngã nhào xuống nền nhà .

-Ấ – Zen rít lên mặt nhăn nhó , cô có cảm giác phía dưới mình có gì đó êm êm lại còn thêm cộp cộp bên dưới .

-Xuống ngay , cô đang đè thẳng em của tôi đó . – Win ôm đầu la lên .

Nhìn đến nhìn lui Zen mới biết mình đang nằm lên người Win , bối rối lăn xuống nào ngờ hai mắt lại dánh xuống bên dưới của Win , mắt cô trợn ngược lên chỉ kịp hét toáng ...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA đồ biến thái !

Vớ đồng quần áo ném lia lịa vào người của Win rồi ba chân bốn cẳng mà bỏ chạy với khuôn mặt đỏ cháy phừng phực . Win nhướn người nhìn theo dáng người nhỏ nhắn chạy biến chỉ trong vài giây,cậu nhóc ngã lưng ra nền mà nhớ lại chuyện ban nãy cười thành tiếng . Anh ta bây giờ không khác gì một kẻ ngốc nghếch . Miệng lẩm bẩm :

- Cô ta đáng yêu thật ! ...

Lúc này tại công viên ASIA PARK nó cùng Đăng Khôi quây hết trò này đến trò khác , nó cười khúc khích suốt buổi như nơi này là nơi chỉ dành riêng cho nó mà thôi . Khi chưa đến nơi, nó cứ đắm chiêu suy nghĩ chẳng biết anh đã đang định cho nó biết điều gì khiến Uyên Nhi xung đột với nó hôm qua , nào ngờ anh lại dẫn nó đến đây .

-Đăng Khôi , chúng ta chơi lái xe nước đi . – nó cầm lấy cổ tay Đăng Khôi kéo đi .

Đăng Khôi có chút sững lại khi nó nắm lấy tay anh nhưng rồi cũng theo tự nhiên mà nhếch môi cười mỉm , đã bao lâu rồi mới được thoải mái như hôm nay . Nhìn nó cười mà bao nhiêu phiền muộn rắc rối trong giây phút cũng dần như tan biến đi .

-Minh Anh em nghịch quá ướt hết rồi này .

-Anh lái xe đỡ tẻ ha ha . – nó cứ lái xe vòng vòng cố ý tông vào thuyền xe của Đăng Khôi làm nước văng tung tóe cả hai đều ướt như con chuột lột.

-Được lắm xem nè !

-Ồ ngon nhào vô , nhào vô nè ha ha ha ...

Tối nay Ngọc Quỳnh có hẹn ăn tối với Đăng Khôi vậy mà không thấy một cuộc gọi nhỡ , cô đến nhà tìm Hoàng Nhi giải khuây một chút. Nào ngờ người muốn gặp lại không gặp được, kẻ không muốn gặp lại cứ phải chạm mặt nhau . Khó chịu Ngọc Quỳnh định đi về lại nghe tiếng Uyên Nhi giễu cợt :

-Cậu đúng là kẻ thất bại nhỉ !

-Ừ , vì tôi không phải loại bất chấp thủ đoạn như cô !. – Ngọc Quỳnh không thềm ngó ngang đến tiếp tục bước .

-Có người dạy tôi rằng , thế giới này không có chỗ cho kẻ yếu . Tôi mạnh hơn cậu thì tôi có thể tồn tại còn cậu cứ việc mà thất bại rồi chạy theo sau lưng tôi thôi . – Uyên Nhi nhếch mép , tiến lại phía Ngọc Quỳnh .

-Người như cô quả là không thấy hổ thẹn với những gì mình phát ngôn .

-Hừ , có sao tôi phải hổ thẹn ít ra những gì vốn dĩ thứ gì của tôi thì nó luôn là của tôi , không phải như cô đã nằm trong tầm tay vậy mà vẫn bị chơi xỏ sao?

-Haizz , bạn tốt của tôi à, khi nào cậu cũng chỉ biết làm kẻ bại trận như vậy thôi sao ? chẳng lẽ cậu chỉ được cái bề ngoài còn bên trong chỉ là một kẻ thất bại đến vậy sao??! – Uyển Nhi che miệng,nhếch môi cười nửa miệng

-Nói nhiều như vậy thật ra là cô muốn gì? Sao không nói rõ ràng mà cứ phải vòng vo như vậy ? – Ngọc Quỳnh nhúu mày tỏ khó chịu

-Ngốc nghếch thật ! – Uyển Nhi cười lắc đầu rồi bỏ đi .

Ngọc Quỳnh đứng đó nhìn theo vừa bức bối vừa không hiểu ...

-À ! Đăng Khôi đến đón Minh Anh đi hẹn hò rồi ấy . Ồi sao tôi lại ngỡ ngàng thế không biết , cậu là bạn gái Đăng Khôi mà điều này chắc cậu biết rồi, hihi .

Bất giác Uyển Nhi quay lại kèm theo một câu nói tưởng chừng như là bình thường nhưng lại khiến đối phương như đang nhận ngay một gáo nước lạnh vào mặt , hai tay vo tròn tức giận đến nỗi khóe mắt ứa nước...

Zen đứng sau cánh cửa vô tình đã thấy và nghe hết tất cả , có chết cũng chưa bao giờ Zen ngờ được con người thật của Uyển Nhi lại tệ đến như vậy . Tính tình rất cứng nhắc thậm chí lời nói còn rất cay nghiệt giết chết đối phương , còn đang chăm chú lắng nghe Zen bị một bàn tay bịt miệng lại , bẻ lên vai vác đi .

-AAAA tên biến thái , bỏ xuống bỏ xuống ngay tôi sẽ giết cậu ! – Zen giãy giụa đánh liên hồi vào lưng Win .

-Cô mới là kẻ biến thái , đã thấy HÀNG tôi rồi chối bỏ trách nhiệm sao? – Win nhấn mạnh từ HÀNG cười nói .

-Cậu không những là một kẻ biến thái mà còn rất là vô liêm sỉ nữa đó biết không hả ??! – Zen la to .

Win ngừng cười thả Zen “ phịch” một cái xuống sàn khiến Zen ôm hông mà xoa .

-Đồ điên , cậu có buồn thì đi tìm bạn gái của cậu mà chọc mà phá liên quan gì đến tôi hả ??!

-Cô ta không phải...

-Cậu im đi , cô ta có không phải hay phải đi chẳng nữa , thì tôi chẳng quan tâm Ok,do you understand ?

Bộ dạng Win bỗng trở nên nghiêm túc hơn. Khuôn mặt cậu cũng trở nên lãnh đạm,môi không nhếch lên cười.Âm giọng trở nên trầm xuống lạ thường:

-Mai tôi về nước rồi , thật sự cậu không để tâm ?

-Vâng , tôi chúc cậu có một cuộc sống tốt đẹp và vui vẻ . Hạnh phúc với người con gái mà cậu chọn ! Bấy nhiêu đó đủ rồi đúng không ? – Zen nhìn thẳng vào mắt Win nói rõ từng chữ .

-ừm ...

Zen quay lưng hẳn học mà bỏ vào nhà , Win đứng đó với một mớ hỗn độn không tài nào sắp xếp chúng , một nỗi thất vọng dần dần hiện rõ lên mỗi câu nói của Zen như là những câu trả lời xát muối vào tim .

-Thật là... cái gì hi vọng quá nhiều thì sẽ thất vọng bấy nhiêu ...

“ Cậu cũng phải sống thật vui vẻ hạnh phúc, tôi sẽ nhớ cậu nhiều lắm , rất nhiều ...”

Win ngược mặt nhìn trời mà thở dài ...

154. Chương 76 : Không Là Gì Cả !

Sáng nay khi nghe người quản lí của Uyển Nhi gọi điện thoại , Thế Hiển lật đật phóng xe chạy đến bệnh viện gấp rút . Ngoài căn phòng trống rỗng ra chẳng có một bóng người, tâm trạng hẳn trở nên không tốt

chút nào .

- Cô quản lí kiêu gì mà đến nỗi một người bệnh tật như cô ta cũng không trông nổi . – hấn cẩu gắt gạn hỏi .
- Tôi tôi cũng không biết cô ấy đi đâu nữa , hôm qua tôi đi mua đồ ăn tối đến khi quay lại thì không thấy người đâu cả .
- Cô đã gọi điện cho cô ta chưa ?
- Tôi gọi rồi , nhưng điện thoại của Uyển Nhi không liên lạc được .
- Chết tiệt ! – hấn găng lên rồi bỏ đi .

Cả người hấn máu nổi lên cồn cào , chẳng có việc gì làm khó được hấn trừ người con gái này vừa bướng đầu óc lại càng cứng ngắt vậy mà bản thân hấn vẫn cứ ngu muội mà lao thân vào .

Trong vài phút ngắn ngủi hấn chạy thực mạng đến căn hộ của Uyển Nhi , liên hồi bấm chuông kêu in ỏi mà không có lấy một tín hiệu trả lời từ bên trong . Bực dọc hấn đá mạnh vào cửa tự làm đau mình mà nhăn nhó . Day trán hấn suy nghĩ .

- Cô ta bệnh tật như vậy thì có thể ở đâu được cơ chứ , ấy sì...

Ánh mắt của hấn chợt sáng lên như trúng vé số rồi hơi nhúu mày khi nghĩ về địa điểm hấn sắp chạy đến

Ba nó cùng bà nội hôm nay cũng từ Anh trở về Úc , vừa đến nhà nét mặt nghiêm nghị nhìn mẹ nó tức giận . Nhưng vì có con trai ở đó bà ta cũng không muốn xé to mọi chuyện ngay lúc này , mẹ nó kính cẩn cúi đầu chào .

- Mẹ và anh vừa về có mệt không .
- Cô đang nói những lời dư thừa đấy à . – Nguyễn Phu Nhân cao giọng đáp trả .
- OMG , tôi thật là nhớ mình nhiều lắm đấy . – ba nó chạy đến ôm vợ , một phần an ủi vì thái độ của Nguyễn Phu Nhân .
- Mình và mẹ mệt rồi , hai người lên nghỉ ngơi . Mọi chuyện để em sắp xếp cho , chẳng phải chiều nay mình còn cuộc họp cổ đông hay sao . – mẹ nó dịu dàng nói .
- Ủ , vậy tôi đành nhờ mình vậy . Mẹ à chúng ta lên thôi . – ba nó ân cần dìu Nguyễn Phu nhân lên phòng.
- Phụng Lai , ta muốn ăn một chút hạt sen không phiền cô chứ .
- Dạ , chút nữa con sẽ mang lên cho mẹ .

Mẹ nó đứng nhìn theo mà thở dài , suốt mấy mươi năm ánh mắt mẹ chồng vẫn nhìn mình như một người xa lạ rất nghiêm nghị và đàn áp , đến nỗi muốn đón con gái về cũng phải nhìn sắc mặt .

Nghĩ đến bà lại thấy nhớ Minh Anh của mình , không biết liệu một mình nó sẽ ra sao , lẽ loi một mình con gái nhỏ của bà có bị tổn thương không.

- Ở đây , tuyết rơi dày đặc quá . Nếu con bé thấy được chắc nó thích lắm ...

Trở về phòng , Nguyễn Phu nhân vừa ngồi xuống ghế nhắm nhai tách trà giữa cái mùa đông buốt rét tuy ở trong căn phòng nhưng hơi thở vẫn có khối lạnh bay ra , chưa kịp thư giãn đầu óc lại có cuộc gọi , bà hơi nhúu mày khó chịu khi thấy số điện thoại quen thuộc .

- Alo .
- Không cần biết bà sẽ nói như thế nào dùng cách gì , nhưng tôi muốn Minh Anh hoàn toàn cô lập ở Việt Nam . – Uyển Nhi lạnh lùng nói chắc nịch .
- Buồn cười , cô nghĩ cô là ai mà lại gọi điện thoại ra lệnh cho ta như thế . – Nguyễn Phu nhân gằng giọng đáp .

- Xin lỗi , dường như bà quên chúng ta đang hợp tác . Bản di chúc bà muốn có nó chứ . Chỉ cần nó lọt vào tay cô ta bà sẽ mất tất cả .

Nguyễn Phu nhân nổi giận , đập mạnh lên bàn . Không ngờ ngay cả bí mật này Uyển Nhi cũng nắm rõ trong tay đến thế . Lấy lại phong độ , bà ta cười qua điện thoại như không hiểu chuyện gì .

- Cô đang nói di chúc nào cơ . Uy hiếp ta như vậy hơi quá rồi đấy .

- Nó có thật hay không bà là người hiểu rõ nhất mà , tôi nói đúng chứ . – Uyển Nhi cười nhếch môi .

- Mày... ! – Nguyễn Phu nhân rít lên . Bao nhiêu tâm kế bà đều dự tính cho bản thân của mình trước khi lấy được tất cả , suy cho cùng bà ta cũng không muốn mọi chuyện đi sai với dự tính của mình .

- Được rồi , chuyện đó ta sẽ có câu trả lời cho cô .

Kết thúc cuộc nói chuyện Uyển Nhi cười mỉm , kế hoạch của cô lại thêm một bước phát triển . Nhớ lại năm đó trước khi bà ngoại mất mọi chuyện đều kể lại cho cô tuy nhiên về phần di chúc đó vẫn chưa có rõ thông tin chính xác . Nguyễn Phu nhân nổi đóa hất tung mọi thứ xuống nền nhà .

- Đứa con gái đó làm sao cô ta biết đến bản di chúc đó . Kim Chung lão già này ông chết rồi , cũng không để tôi yên ổn hay sao .

Đang hăng học Nguyễn phu nhân nghe thấy tiếng gõ cửa , lấy lại bình tĩnh như không có gì trầm giọng lại :

- Vào đi .

- Mẹ chè hạt sen mẹ dùng nóng đi ạ . Trời tuyết rơi dày đặt mẹ chú ý sức khỏe .

- Được rồi cảm ơn cô quan tâm , nói vào vấn đề chính đi . Cô dấu cô ta ở đâu rồi cô có thể tự quyết định mà không hỏi ý kiến tôi vậy sao .

- Chuyện này con xin lỗi mẹ ạ , con tự có sắp xếp việc con gây nên con sẽ tự chuộc lỗi với cô ta , coi như cầu xin mẹ cho cô ta một con đường sống .

- Được người là cô giữ ta sẽ cho cô quyết định. Ta còn chưa nói chuyện của con gái cô đấy . – Nguyễn Phu nhân nghiêm nghị khi nhắc đến nó .

- Mẹ , mẹ lại tính làm gì con bé nó...

- Sao cô lại phải căng thẳng vậy chứ , ta đã nói làm gì nó sao . Tuy nhiên , danh dự của nhà họ Nguyễn ta không thể để nó hủy hoại như vậy được .

- Con bé nó đã làm gì hả mẹ ... - mẹ nó núm lấy tay Nguyễn Phu nhân .

- Cô làm sao để con bé đi ở nhờ sống cuộc sống như một đứa ô sin vậy , cô không biết suy nghĩ à .

- Sao sao mẹ biết được , nhưng chẳng phải mẹ cấm nó không được sang đây sao .

- Ta không muốn nói nhiều , làm thế nào thì tùy cô nhưng dọn ngay ra khỏi nhà Thanh Lam đi thật là mất mặt cho gia đình ta . Hơn hết muốn nó an toàn thì không nên ở đó ...

- Dạ vâng , con biết rồi . – mẹ nó tuy không hiểu hết lời bà ta nói nhưng cũng không dám cãi lại đành nhẫn nhịn nghe theo sắp xếp .

- Thăng Win khi nào về đây , chẳng phải nói còn học hay sao . Ở đó lâu rồi lại nhiễm thói xấu của con bé kia .

- Có lẽ sáng mốt nó sẽ đến nơi ạ .

- Ừm , cô ra ngoài đi .

- Dạ vâng – mẹ nó cúi đầu kính cẩn rời khỏi phòng .

Đến giờ đầu hồi to đùng vẫn luôn đeo bám mẹ nó , suốt mấy năm qua mẹ nó vẫn không hiểu rõ cuộc chuyện gì khiến mẹ chồng mình lại đại nghiến đứa cháu gái ruột đến thế , cơ bản Minh Anh sẽ chẳng gây khó dễ gì đến vị trí của bà ta hay sao , mẹ nó thở dài ngán ngấm ...

Hắn vừa chạy đến biệt thự cũng vừa hay nó cùng Đăng Khôi cũng vừa về đến . Thấy hắn sẵn tiện đang vui nó tươi cười chạy đến .

- Ê , tên xấu xa – nó vẩy vẩy tay .

- Tâm trạng cô có vẻ tốt nhỉ . – hắn lãnh đạm trả lời .

- Gì thế kia , trông anh nghiêm túc quá rồi đấy . Đến đây có việc gì đấy .

- Không phải việc của cô – hắn đẩy nó sang một bên rồi đi thẳng vào nhà .

nó ngỡ ngàng to mắt nhìn , lần đầu tiên nó bị Thế Hiển bơ như vậy trong lòng có chút khó chịu .

- Đăng Khôi vào nhanh thôi , tên đó đến đây thì chỉ một lí do muốn gây nhau với Hoàng Long thôi . – nó kéo Đăng Khôi vội vã vào nhà .

Thấy Uyển Nhi đang đứng gần tủ sách hắn chạy đến nắm tay kéo đi ...

- Thế Hiển , buông tôi ra anh làm trò gì vậy hả . – Uyển Nhi vùng vằng cố thoát ra .

- Im đi , và đi theo tôi không cô tự biết hậu quả . – hắn lạnh lùng đáp .

- Không được đi . – Hoàng Long một tay nắm lấy bàn tay còn lại của Uyển Nhi kéo lại .

Nghe thấy ồn ào , mọi người ai cũng chạy xuống sảnh , nó cùng Đăng Khôi từ ngoài chạy vào cũng trông thấy cảnh tượng này , ai nấy đều sững sờ nhìn cảnh tượng này lập lại một nữa .

- Quốc Huy , chẳng phải cảnh tượng này đang lập lại hả . – lay lay cánh tay Hoàng Nhi nói lí nhí .

- Suyt , im lặng chút nào .

Cả cơ thể nhưng không còn chút sức lực nó hơi lùi ra sau , Đăng Khôi đỡ lấy nó nép vào người mình . Ngọc Quỳnh đứng đó nhìn qua đầu đón không người nhưng ánh mắt của Đăng Khôi lại không nhìn về hướng cô anh vẫn đang dụi dụi mắt lo lắng cho Minh Anh .

- Đi theo tôi – Thế Hiển gằng từng chữ .

- Anh làm trò gì vậy buông tôi ra , lí do gì phải theo anh chứ .

- Cô ấy không muốn đi , cậu buông cô ấy ra – anh trầm giọng nói .

- Vậy sao khi cô ta nằm viện mà không đến , tao chỉ thay bác sĩ bắt kẻ trốn viện về.

Anh nhủ mày .

- Dù sao cô ấy cũng không muốn đi .

- Không được . – anh nhấn mạnh .

Tình hình càng lúc càng căng thẳng , hai người nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống . Chẳng hiểu sao hắn tiến về phía nó kéo đến chỗ anh .

- Được rồi , đầy đủ mọi người ở đây . Một lời thôi mà coi cô ấy là gì ? – hắn đẩy nó lên trước mặt anh .

Trong tình thế này nó không biết làm gì cả , chỉ biết cúi đầu thụp mặt xuống đất . Nó không muốn nghe câu trả lời mặt khác lại muốn biết rốt cuộc anh trong lòng anh thật sự có nó không . Hay đơn giản nó chỉ là vật thay thế ...

- Minh Anh , cô ta không liên quan đến ba chúng ta .

Uyển Nhi thầm cười trong bụng , cô không nghĩ có cảnh tượng như vậy sẽ xảy ra . nhưng đây cũng là một cơ hội tốt để loại bỏ cái gai trong mắt .

Nhường mắt nhìn Hoàng Long như kì vọng vào câu trả lời ...

- Hoàng Long , đã thế em cũng muốn anh trả lời câu hỏi này của Thế Hiển .

Mọi người ai cũng nín thở nhìn Hoàng Long , vậy mà sắc mặt của anh lại như tảng đá không ai biết được anh đang nghĩ gì . Mọi chuyện thật quá sự kiểm soát tên điên Thế Hiển lại đưa anh vào một tình thế khó xử như thế này .

- Không là gì cả ! – anh nói rõ từng chữ rồi quay lưng lạnh lùng bước đi trong sự ngỡ ngàng giữa bao con mắt .

- Không thể xác định cô ấy là gì được , vì tôi yêu em nhiều quá mất rồi – anh nói lí nhí trong lúc đi về phòng của mình.

Nó mở mắt từng chữ thót ra như từng nhát dao vô định đang lần lượt đâm thật mạnh vào mắt nó , đầu óc nó quay cuồng chóng mặt hô hấp mỗi lúc lại càng khó khăn hơn , tay nó vo tròn lại dồn lấy sức mà đứng cho vững , nước mắt thay nhau tuông ra . Nó gần như tuyệt vọng ...

- Thế Hiển , 3 năm trước tôi đã từng nói rồi và bây giờ vẫn vậy người tôi chọn là Hoàng Long . Làm ơn buông tay tôi . – Uyển Nhi hất phăng tay hấn ra khỏi mình .

Hắn cũng như nó , một lần nữa lại bị bỏ rơi . Mọi người thấy nó khóc liền tùm lại an ủi , đón nhận ánh mắt của từng người càng làm nó như rơi xuống đáy vực sâu . Anh tàng nhẫn nhưng những ánh mắt nhìn nó bây giờ như nhìn kẻ đáng thương , không kiềm được thêm nữa nó thoát thân ôm mặt bỏ chạy.

Hắn cùng Đăng Khôi thấy vậy chạy theo Ngọc Quỳnh nắm tay giữ Đăng Khôi lại nhưng chỉ nhận được ánh mắt vô tình từ anh

- Ngọc Quỳnh , mình xin lỗi . – Đăng Khôi nói chạy đi mất hút để lại nỗi thất vọng cho Ngọc Quỳnh .

Win cũng định đuổi theo nhưng cũng bị Zen ngăn cản .

- Mọi người , đừng nhìn chị ấy như một kẻ đáng thương .

- Chị không có như vậy mà . – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Nhưng giờ đầu chị ấy nghĩ vậy đó .

- Thật là làm người ta lo lắng mà . – Hoàng Nhi thở dài xoay sang nhìn Quốc Huy .- em xin lỗi , như thế này chắc hủy ăn cơm tối với mẹ anh rồi .

- Ừ không sao , em ở nhà với Minh Anh đi . – Quốc Huy cười đáp .

- Hai anh chị cứ đi đi , có em và Win nữa mà .

- Ừm vậy đành nhờ .

Quay lại nhìn Ngọc Quỳnh thì chẳng thấy đâu nữa .

- Ngọc Quỳnh ???

- Có lẽ cô ấy đi rồi , chúng ta đuổi theo thôi . Có lẽ tối nay không ăn cơm với mẹ được rồi .

- Ừ chúng ta đi thôi .

Hắn chạy lại kéo nó ôm vào lòng siết chặt , nhìn nó khóc mà hắn cảm thấy xót , tự bản thân hắn cũng thấy mình thật ấu trĩ khi khiến nó phải nghe những lời vô tâm từ cái tên Hoàng Long lạnh lùng kia .

- Ôi ồn ào quá , cô không nín được hay sao . – hắn vừa xoa đầu nó vừa dỗ .

- Anh cút đi , theo tôi làm gì tên chết tiệt biến đi . – nó vừa khóc vừa đập túi bụi vào người hắn .

- Được rồi , được rồi tôi sai . Nhưng mà tôi tìm câu trả lời cho cô rồi đấy thôi chẳng phải tôi đang làm người tốt sao .

- Người tốt ư , tôi có nhờ anh đâu . Tại anh mà tôi thành ra như thế này . – nó đẩy mạnh hắn ra , gắng giọng nói .

- Cô nghe rồi đó , tên đó không xem cô là gì cả ,vì sao cô cứ ngu ngốc đâm đầu vào hắn . – hắn nắm mạnh hai bả vai của nó trừng mắt nhìn nghiêm nghị đáng sợ .

- ngoài tổn thương thì hẳn ta làm được gì cho cô không hả , cô nhìn lại đi . Nếu hẳn yêu cô sao để cô như thế này ...

Hắn bạo lực kéo nó lại sát mình nhanh chóng cường hôn mặt cho nó đang dẫy dụa .

- ưm...ưm...Anh làm gì vậy hả . – nó đẩy mạnh hẳn kèm theo một cái tát thật đau ngay má .

Ngay lúc hẳn đang cường hôn nó lại đứng lúc Đăng Khôi vừa chạy đến thấy được cảnh tượng đó , anh nhũu mày khó chịu tay vo thành nắm đấm tự giận mình bản thân lại đến sau ôm nỗi thất vọng u ám rời khỏi .

Nó cảm thấy ghê sợ đứng thụt lùi về sau nhìn hẳn , ầm ỨC chuyện ban nãy rồi giờ đây phải chịu đựng cái tên ngang ngược này nữa nó muốn đâm chết quách hẳn cho xong .

- Anh cút đi , đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa hức hức ...

- Minh Anh , cô tỉnh lại đi hẳn ta đối xử với cô như vậy cô vẫn muốn tiếp tục hay sao .

- Anh ấy đang dối lòng thôi , chẳng phải lúc nào anh ấy cũng bảo vệ tôi hay sao . – nó ôm mặt ngồi thụp xuống đất .

- Ấy sì , loại con gái như cô thật ngốc nghếch . Kệ cô tôi đi đây . – hẳn bực dọc bỏ đi .

cả thân hình hẳn như bị điện giật tê cứng cả người khi nó cầm lấy ngón tay của hẳn níu lại , nhìn xuống đất thấy nó không khác gì một con cún trông bộ dạng muốn được mang về cũi mang ...

- Anh đi thật sao . – nó vẫn ngồi đó lay lay nhẹ ngón tay hẳn mà hỏi .

- Dạ , chị hai chứ định ngồi đây suốt đêm đấy à . – hẳn cũng ngồi xồm xuống banh hai má nó ra .

- Tôi không muốn về đó . – nó nói lí nhí .

- Đi thôi . – hẳn kéo nó đứng dậy . Nhưng nó vẫn ngồi y cục như vậy .

- Sao nữa – hẳn cúi có .

- Mỗi chân , công đi .

Hắn như muốn đập nát thứ gì đó ngay bây giờ , cái con nhỏ đang đứng trước mặt hẳn quả thật rất có bản lĩnh trong việc châm núi lửa trong người hẳn lên . Mới vừa khóc bù lu bù loa cả lên nói gì cũng không nghe , giờ đây thì phụng phịu nhẹ nhàng như cún con làm hẳn xoay sở không kịp . Nhưng bộ dạng lúc này của nó đây cũng chính là điểm thu hút đối với hẳn cũng chính là lí do khiến hẳn muốn bảo bọc che chở cho nó .

« dẫu sao chuyện này mình cũng làm cô ta ra như thế này , thôi chiều cô ta một chút cũng không chết » - hẳn nghĩ vu vơ trong đầu .

- Lên đi . – hẳn tự thổ lộ vai mình ra hiệu .

- Cảm ơn , ác quỷ đôi khi cũng là người tốt . – nó để đầu tựa vào vai hẳn mà nói , hôm nay quá mệt với một đứa như nó không hiểu một lí do gì mà những việc tồi tệ cứ ồ ập tới tấp nó trong một lúc không thể chấp nhận hết được .

Cõng nó trên lưng hẳn không thấy nặng , không thấy mệt nhưng lại thấy vui . Chuyện buồn trong lòng hẳn vơi bớt đi ...

- Im đi , nói nhiều cho ở ngoài đường .

- Thế Hiển

- Sao ?

- Cảm ơn .

- Cô lại lên cơn à , đừng có cắn bừa đấy .

- Thế Hiển .

- Sao ?

- Khi này , anh ấy bảo không là gì cả phải không ?
 - Cô đâu có điếc , sao hỏi lại tôi .
 - Thế Hiển .
 - Gì !
 - Anh ấy không cần tôi .
 - Cậu ta không cần nhưng tôi thì có đấy – hần lẩm bẩm .
 - Anh nói gì ? – nó rít lên hỏi lại .
 - Chỉ có kẻ ngốc như cô bây giờ mới nhận ra điều đó đấy .
 - Thế Hiển .
 - Gì vậy con dở hơi . – hần cau mày trả lời
 - Anh ấy luôn bảo vệ tôi mà .
 - Tôi bảo vệ cho cô có khi còn nhiều hơn tên đó đấy .
 - Thôi bỏ đi , anh chưa ăn hại đến tôi là tôi vui lắm rồi . Năm ngoái chẳng phải do anh mà tôi bị làm phiền vô cớ hay sao , cũng may anh ấy luôn xuất hiện kịp lúc cứu tôi . – nhắc đến anh nó lại thở dài .
- Hần hơi khựng người lại khi nghe nó nhắc đến chuyện củ , một chút khó chịu bực bội hiện lên khuôn mặt hần .
- Tên đó nó chính hần đã cứu cô à . – hần hỏi ngược lại nó .
 - Không , anh ấy không nói nhưng tận mắt tôi thấy .
- « Hoàng Long , mày thật biết lựa thời điểm để đến » - hần nhếch môi cười , không ngờ những lần hần giải vây cứu nó . Nó đều nghĩ là Hoàng Long , thật nực cười .
- Anh cười gì đấy , bộ không phải sao .
 - Hừ , không có gì . Cô thấy gì thì chính là như vậy . Ok !
 - Ồ .
- Dưới ánh đèn đường hần công trên vai mặt kệ cho nó cứ hỏi lý luận thuyết mà không thấy phiền chút nào . Trời tháng 11 có cái hơi se se lạnh thêm một tí mưa phùn rơi nhẹ càng làm không gian trở nên đậm tình hơn . Buồn phiền rồi sẽ nhanh chóng qua mau , cả hai trái tim đang tự chữa lành vết thương cho nhau . Hần cứ như vậy đeo nó mà đi dưới đường phố tĩnh mịch mà quên luôn chiếc xe của mình ...
- Thế Hiển – nó gọi lớn .
 - Sao nữa . – hần vờ phiền phức mà đáp .
 - Đói bụng lắm rồi.
 - Con dở hơi này , cô không nói chuyện không chịu nổi phải không .
 - Ồ , không cho tôi ăn thì tôi ăn thịt anh đó .
 - Xì xì xì .
 - Đây thì xì xì * phập * nó cắn một phát vào vai của hần .
 - Bớ bà con chó dại cắn người nè . – hần la lên , rồi vừa công vừa chạy .
 - ề tên điên , ai chó dại hã tôi cắn chết anhhhhhhhhhh ...

155. Chương 76 : Không Là Gì Cả !

Sáng nay khi nghe người quản lí của Uyển Nhi gọi điện thoại , Thế Hiển lật đật phóng xe chạy đến bệnh viện gấp rút . Ngoài căn phòng trống rỗng ra chẳng có một bóng người, tâm trạng hắn trở nên không tốt chút nào .

- Cô quản lí kiêu gì mà đến nỗi một người bệnh tật như cô ta cũng không trông nổi . – hắn cau gắt gặng hỏi .
- Tôi tôi cũng không biết cô ấy đi đâu nữa , hôm qua tôi đi mua đồ ăn tối đến khi quay lại thì không thấy người đâu cả .
- Cô đã gọi điện cho cô ta chưa ?
- Tôi gọi rồi , nhưng điện thoại của Uyển Nhi không liên lạc được .
- Chết tiệt ! – hắn găng lên rồi bỏ đi .

Cả người hắn máu nổi lên cồn cào , chẳng có việc gì làm khó được hắn trừ người con gái này vừa bướng đầu óc lại càng cứng ngắt vậy mà bản thân hắn vẫn cứ ngu muội mà lao thân vào .

Trong vài phút ngắn ngủi hắn chạy thực mạng đến căn hộ của Uyển Nhi , liên hồi bấm chuông kêu in ỏi mà không có lấy một tín hiệu trả lời từ bên trong . Bực dọc hắn đá mạnh vào cửa tự làm đau mình mà nhăn nhó . Day trán hắn suy nghĩ .

- Cô ta bệnh tật như vậy thì có thể ở đâu được cơ chứ , ấy sì...

Ánh mắt của hắn chợt sáng lên như trúng vé số rồi hơi nhúu mày khi nghĩ về địa điểm hắn sắp chạy đến

Ba nó cùng bà nội hôm nay cũng từ Anh trở về Úc , vừa đến nhà nét mặt nghiêm nghị nhìn mẹ nó tức giận . Nhưng vì có con trai ở đó bà ta cũng không muốn xé to mọi chuyện ngay lúc này , mẹ nó kính cẩn cúi đầu chào .

- Mẹ và anh vừa về có mệt không .
- Cô đang nói những lời dư thừa đấy à . – Nguyễn Phu Nhân cao giọng đáp trả .
- OMG , tôi thật là nhớ mình nhiều lắm đấy . – ba nó chạy đến ôm vợ , một phần an ủi vì thái độ của Nguyễn Phu Nhân .
- Mình và mẹ mệt rồi , hai người lên nghỉ ngơi . Mọi chuyện để em sắp xếp cho , chẳng phải chiều nay mình còn cuộc họp cổ đông hay sao . – mẹ nó dịu dàng nói .
- Ủ , vậy tôi đành nhờ mình vậy . Mẹ à chúng ta lên thôi . – ba nó ân cần dìu Nguyễn Phu nhân lên phòng.
- Phụng Lai , ta muốn ăn một chút hạt sen không phiền cô chứ .
- Dạ , chút nữa con sẽ mang lên ẹ .

Mẹ nó đứng nhìn theo mà thở dài , suốt mấy mươi năm ánh mắt mẹ chồng vẫn nhìn mình như một người xa lạ rất nghiêm nghị và đàn áp , đến nỗi muốn đón con gái về cũng phải nhìn sắc mặt .

Nghĩ đến bà lại thấy nhớ Minh Anh của mình , không biết liệu một mình nó sẽ ra sao , lẽ loi một mình con gái nhỏ của bà có bị tổn thương không.

- Ở đây , tuyết rơi dày đặc quá . Nếu con bé thấy được chắc nó thích lắm ...

Trở về phòng , Nguyễn Phu nhân vừa ngồi xuống ghế nhắm nhai tách trà giữa cái mùa đông buốt rét tuy ở trong căn phòng nhưng hơi thở vẫn có khối lạnh bay ra , chưa kịp thư giãn đầu óc lại có cuộc gọi , bà hơi nhúu mày khó chịu khi thấy số điện thoại quen thuộc .

- Alo .
- Không cần biết bà sẽ nói như thế nào dùng cách gì , nhưng tôi muốn Minh Anh hoàn toàn cô lập ở Việt Nam . – Uyển Nhi lạnh lùng nói chắc nịch .

- Buồn cười , cô nghĩ cô là ai mà lại gọi điện thoại ra lệnh cho ta như thế . – Nguyễn Phu nhân gằng giọng đáp .

- Xin lỗi , dường như bà quên chúng ta đang hợp tác . Bản di chúc bà muốn có nó chứ . Chỉ cần nó lọt vào tay cô ta bà sẽ mất tất cả .

Nguyễn Phu nhân nổi giận , đập mạnh lên bàn . Không ngờ ngay cả bí mật này Uyển Nhi cũng nắm rõ trong tay đến thế . Lấy lại phong độ , bà ta cười qua điện thoại như không hiểu chuyện gì .

- Cô đang nói di chúc nào cơ . Uy hiếp ta như vậy hơi quá rồi đấy .

- Nó có thật hay không bà là người hiểu rõ nhất mà , tôi nói đúng chứ . – Uyển Nhi cười nhếch môi .

- Mày... ! – Nguyễn Phu nhân rít lên . Bao nhiêu tâm kế bà đều dự tính cho bản thân của mình trước khi lấy được tất cả , suy cho cùng bà ta cũng không muốn mọi chuyện đi sai với dự tính của mình .

- Được rồi , chuyện đó ta sẽ có câu trả lời cho cô .

Kết thúc cuộc nói chuyện Uyển Nhi cười mỉm , kế hoạch của cô lại thêm một bước phát triển . Nhớ lại năm đó trước khi bà ngoại mất mọi chuyện đều kể lại cho cô tuy nhiên về phần di chúc đó vẫn chưa có rõ thông tin chính xác . Nguyễn Phu nhân nổi đóa hất tung mọi thứ xuống nền nhà .

- Đứa con gái đó làm sao cô ta biết đến bản di chúc đó . Kim Chung lão già này ông chết rồi , cũng không để tôi yên ổn hay sao .

Đang hăng học Nguyễn phu nhân nghe thấy tiếng gõ cửa , lấy lại bình tĩnh như không có gì trầm giọng lại :

- Vào đi .

- Mẹ chè hạt sen mẹ dùng nóng đi ạ . Trời tuyết rơi dày đặt mẹ chú ý sức khỏe .

- Được rồi cảm ơn cô quan tâm , nói vào vấn đề chính đi . Cô dấu cô ta ở đâu rồi cô có thể tự quyết định mà không hỏi ý kiến tôi vậy sao .

- Chuyện này con xin lỗi mẹ ạ , con tự có sắp xếp việc con gây nên con sẽ tự chuộc lỗi với cô ta , coi như cầu xin mẹ cho cô ta một con đường sống .

- Được người là cô giữ ta sẽ cho cô quyết định. Ta còn chưa nói chuyện của con gái cô đấy . – Nguyễn Phu nhân nghiêm nghị khi nhắc đến nó .

- Mẹ , mẹ lại tính làm gì con bé nó...

- Sao cô lại phải căng thẳng vậy chứ , ta đã nói làm gì nó sao . Tuy nhiên , danh dự của nhà họ Nguyễn ta không thể để nó hủy hoại như vậy được .

- Con bé nó đã làm gì hả mẹ ... - mẹ nó núm lấy tay Nguyễn Phu nhân .

- Cô làm sao để con bé đi ở nhờ sống cuộc sống như một đứa ô sin vậy , cô không biết suy nghĩ à .

- Sao sao mẹ biết được , nhưng chẳng phải mẹ cấm nó không được sang đây sao .

- Ta không muốn nói nhiều , làm thế nào thì tùy cô nhưng dọn ngay ra khỏi nhà Thanh Lam đi thật là mất mặt cho gia đình ta . Hơn hết muốn nó an toàn thì không nên ở đó ...

- Dạ vâng , con biết rồi . – mẹ nó tuy không hiểu hết lời bà ta nói nhưng cũng không dám cãi lại đành nhẫn nhịn nghe theo sắp xếp .

- Thăng Win khi nào về đây , chẳng phải nói còn học hay sao . Ở đó lâu rồi lại nhiễm thói xấu của con bé kia .

- Có lẽ sáng mốt nó sẽ đến nơi ạ .

- Ừm , cô ra ngoài đi .

- Dạ vâng – mẹ nó cuối đầu kính cẩn rời khỏi phòng .

Đến giờ dầu hỏa to đùng vẫn luôn đeo bám mẹ nó , suốt mấy năm qua mẹ nó vẫn không hiểu rõ chuyện gì khiến mẹ chồng mình lại đai nghiền đứa cháu gái ruột đến thế , cơ bản Minh Anh sẽ chẳng gây khó dễ gì đến vị trí của bà ta hay sao , mẹ nó thở dài ngán ngẫm ...

Hắn vừa chạy đến biệt thự cũng vừa hay nó cùng Đăng Khôi cũng vừa về đến . Thấy hắn sẵn tiện đang vui nó tươi cười chạy đến .

- Ê , tên xấu xa – nó vẩy vẩy tay .
- Tâm trạng cô có vẻ tốt nhỉ . – hắn lãnh đạm trả lời .
- Gì thế kia , trông anh nghiêm túc quá rồi đấy . Đến đây có việc gì đấy .
- Không phải việc của cô – hắn đẩy nó sang một bên rồi đi thẳng vào nhà .

nó ngỡ ngàng to mắt nhìn , lần đầu tiên nó bị Thế Hiển bơ như vậy trong lòng có chút khó chịu .

- Đăng Khôi vào nhanh thôi , tên đó đến đây thì chỉ một lí do muốn gây nhau với Hoàng Long thôi . – nó kéo Đăng Khôi vội vã vào nhà .

Thấy Uyển Nhi đang đứng gần tủ sách hắn chạy đến nắm tay kéo đi ...

- Thế Hiển , buông tôi ra anh làm trò gì vậy hả . – Uyển Nhi vùng vằng cố thoát ra .
- Im đi , và đi theo tôi không cô tự biết hậu quả . – hắn lạnh lùng đáp .
- Không được đi . – Hoàng Long một tay nắm lấy bàn tay còn lại của Uyển Nhi kéo lại .

Nghe thấy ồn ào , mọi người ai cũng chạy xuống sảnh , nó cùng Đăng Khôi từ ngoài chạy vào cũng trông thấy cảnh tượng này , ai nấy đều sững sờ nhìn cảnh tượng này lập lại một nữa .

- Quốc Huy , chẳng phải cảnh tượng này đang lập lại hả . – lay lay cánh tay Hoàng Nhi nói lí nhí .
- Suyt , im lặng chút nào .

Cả cơ thể nhưng không còn chút sức lực nó hơi lùi ra sau , Đăng Khôi đỡ lấy nó nép vào người mình . Ngọc Quỳnh đứng đó nhìn qua đầu đón không người nhưng ánh mắt của Đăng Khôi lại không nhìn về hướng cô anh vẫn đang dịu dàng lo lắng cho Minh Anh .

- Đi theo tôi – Thế Hiển gắng từng chữ .
- Anh làm trò gì vậy buông tôi ra , lí do gì phải theo anh chứ .
- Cô ấy không muốn đi , cậu buông cô ấy ra – anh trầm giọng nói .
- Vậy sao khi cô ta nằm viện mà không đến , tao chỉ thay bác sĩ bắt kẻ trốn viện về.

Anh nhú mày .

- Dù sao cô ấy cũng không muốn đi .
- Không được . – anh nhấn mạnh .

Tình hình càng lúc càng căng thẳng , hai người nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống . Chẳng hiểu sao hắn tiến về phía nó kéo đến chỗ anh .

- Được rồi , đầy đủ mọi người ở đây . Một lời thôi mà coi cô ấy là gì ? – hắn đẩy nó lên trước mặt anh .

Trong tình thế này nó không biết làm gì cả , chỉ biết cuối đầu thụ mặt xuống đất . Nó không muốn nghe câu trả lời mặt khác lại muốn biết rõ cuộc anh trong lòng anh thật sự có nó không . Hay đơn giản nó chỉ là vật thay thế ...

- Minh Anh , cô ta không liên quan đến ba chúng ta .

Uyển Nhi thầm cười trong bụng , cô không nghĩ có cảnh tượng như vậy sẽ xảy ra . nhưng đây cũng là một cơ hội tốt để loại bỏ cái gai trong mắt .

Nhướng mắt nhìn Hoàng Long như kì vọng vào câu trả lời ...

- Hoàng Long , đã thế em cũng muốn anh trả lời câu hỏi này của Thế Hiển .

Mọi người ai cũng nín thở nhìn Hoàng Long , vậy mà sắc mặt của anh lại như tảng đá không ai biết được anh đang nghĩ gì . Mọi chuyện thật quá sự kiểm soát tên điên Thế Hiển lại đưa anh vào một tình thế khó xử như thế này .

- Không là gì cả ! – anh nói rõ từng chữ rồi quay lưng lạnh lùng bước đi trong sự ngỡ ngàng giữa bao con mắt .

- Không thể xác định cô ấy là gì được , vì tôi yêu em nhiều quá mất rồi – anh nói lí nhí trong lúc đi về phòng của mình.

Nó mở mắt từng chữ thốt ra như từng nhát dao vô định đang lần lượt đâm thật mạnh vào mắt nó , đầu óc nó quay cuồng chóng mặt hô hấp mỗi lúc lại càng khó khăn hơn , tay nó vo tròn lại dồn lấy sức mà đứng cho vững , nước mắt thay nhau tuông ra . Nó gần như tuyệt vọng ...

- Thế Hiển , 3 năm trước tôi đã từng nói rồi và bây giờ vẫn vậy người tôi chọn là Hoàng Long . Làm ơn buông tay tôi . – Uyển Nhi hất phăng tay hắn ra khỏi mình .

Hắn cũng như nó , một lần nữa lại bị bỏ rơi . Mọi người thấy nó khóc liền tùm lại an ủi , đón nhận ánh mắt của từng người càng làm nó như rơi xuống đáy vực sâu . Anh tàng nhẫn những những ánh mắt nhìn nó bây giờ như nhìn kẻ đáng thương , không kiềm được thêm nữa nó thoát thân ôm mặt bỏ chạy.

Hắn cùng Đăng Khôi thấy vậy chạy theo Ngọc Quỳnh nắm tay giữ Đăng Khôi lại nhưng chỉ nhận được ánh mắt vô tình từ anh

- Ngọc Quỳnh , mình xin lỗi . – Đăng Khôi nói chạy đi mất hút để lại nỗi thất vọng cho Ngọc Quỳnh .

Win cũng định đuổi theo nhưng cũng bị Zen ngăn cản .

- Mọi người , đừng nhìn chị ấy như một kẻ đáng thương .

- Chị không có như vậy mà . – Hoàng Nhi phụng phịu .

- Nhưng giờ đầu chị ấy nghĩ vậy đó .

- Thật là làm người ta lo lắng mà . – Hoàng Nhi thở dài xoay sang nhìn Quốc Huy .- em xin lỗi , như thế này chắc hủy ăn cơm tối với mẹ anh rồi .

- Ừ không sao , em ở nhà với Minh Anh đi . – Quốc Huy cười đáp .

- Hai anh chị cứ đi đi , có em và Win nữa mà .

- Ừm vậy đành nhờ .

Quay lại nhìn Ngọc Quỳnh thì chẳng thấy đâu nữa .

- Ngọc Quỳnh ???

- Có lẽ cô ấy đi rồi , chúng ta đuổi theo thôi . Có lẽ tối nay không ăn cơm với mẹ được rồi .

- Ừ chúng ta đi thôi .

Hắn chạy lại kéo nó ôm vào lòng siết chặt , nhìn nó khóc mà hắn cảm thấy xót , tự bản thân hắn cũng thấy mình thật ấu trĩ khi khiến nó phải nghe những lời vô tâm từ cái tên Hoàng Long lạnh lùng kia .

- Ôi ồn ào quá , cô không nín được hay sao . – hắn vừa xoa đầu nó vừa dỗ .

- Anh cút đi , theo tôi làm gì tên chết tiệt biến đi . – nó vừa khóc vừa đập túi bụi vào người hắn .

- Được rồi , được rồi tôi sai . Nhưng mà tôi tìm câu trả lời cho cô rồi đấy thôi chẳng phải tôi đang làm người tốt sao .

- Người tốt ư , tôi có nhờ anh đâu . Tại anh mà tôi thành ra như thế này . – nó đẩy mạnh hắn ra , gồng giọng nói .

- Cô nghe rồi đó , tên đó không xem cô là gì cả ,vì sao cô cứ ngu ngốc đâm đầu vào hắn . – hắn nắm mạnh hai bả vai của nó trưng mắt nhìn nghiêm nghị đáng sợ .

- ngoài tổn thương thì hắn ta làm được gì cho cô không hả , cô nhìn lại đi . Nếu hắn yêu cô sao để cô như thế này ...

Hắn bạo lực kéo nó lại sát mình nhanh chóng cường hôn mặt cho nó đang dẫy dựa .

- ưm...ưm...Anh làm gì vậy hả . – nó đẩy mạnh hắn kèm theo một cái tát thật đau ngay má .

Ngay lúc hắn đang cường hôn nó lại đúng lúc Đăng Khôi vừa chạy đến thấy được cảnh tượng đó , anh nhủu mày khó chịu tay vo thành nắm đấm tự giận mình bản thân lại đến sau ôm nỗi thất vọng u ám rời khỏi .

Nó cảm thấy ghê sợ đứng thụt lùi về sau nhìn hắn , ầm ỨC chuyện ban nãy rồi giờ đây phải chịu đựng cái tên ngang ngược này nữa nó muốn đâm chết quách hắn cho xong .

- Anh cút đi , đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa hức hức ...

- Minh Anh , cô tỉnh lại đi hắn ta đối xử với cô như vậy cô vẫn muốn tiếp tục hay sao .

- Anh ấy đang dối lòng thôi , chẳng phải lúc nào anh ấy cũng bảo vệ tôi hay sao . – nó ôm mặt ngồi thụp xuống đất .

- Ấy sì , loại con gái như cô thật ngốc nghếch . Kệ cô tôi đi đây . – hắn bực dọc bỏ đi .

cả thân hình hắn như bị điện giật tê cứng cả người khi nó cầm lấy ngón tay của hắn níu lại , nhìn xuống đất thấy nó không khác gì một con cún trông bộ dạng muốn được mang về cũi mang ...

- Anh đi thật sao . – nó vẫn ngồi đó lay lay nhẹ ngón tay hắn mà hỏi .

- Dạ , chị hai chứ định ngồi đây suốt đêm đấy à . – hắn cũng ngồi xồm xuống banh hai má nó ra .

- Tôi không muốn về đó . – nó nói lí nhí .

- Đi thôi . – hắn kéo nó đứng dậy . Nhưng nó vẫn ngồi y cục như vậy .

- Sao nữa – hắn cau có .

- Mỗi chân , công đi .

Hắn như muốn đập nát thứ gì đó ngay bây giờ , cái con nhỏ đang đứng trước mặt hắn quả thật rất có bản lĩnh trong việc châm nui lửa trong người hắn lên . Mới vừa khóc bù lu bù loa cả lên nói gì cũng không nghe , giờ đây thì phụng phịu nhẹ nhàng như cún con làm hắn xoay sở không kịp . Nhưng bộ dạng lúc này của nó đây cũng chính là điểm thu hút đối với hắn cũng chính là lí do khiến hắn muốn bảo bọc che chở cho nó .

« dẫu sao chuyện này mình cũng làm cô ta ra như thế này , thôi chiều cô ta một chút cũng không chết » - hắn nghĩ vu vơ trong đầu .

- Lên đi . – hắn tự thổ lên vai mình ra hiệu .

- Cảm ơn , ác quỷ đôi khi cũng là người tốt . – nó để đầu tựa vào vai hắn mà nói , hôm nay quá mệt với một đứa như nó không hiểu một lí do gì mà những việc tồi tệ cứ ồ ập tới tấp nó trong một lúc không thể chấp nhận hết được .

Cống nó trên lưng hắn không thấy nặng , không thấy mệt nhưng lại thấy vui . Chuyện buồn trong lòng hắn vơi bớt đi ...

- Im đi , nói nhiều cho ở ngoài đường .

- Thế Hiển

- Sao ?

- Cảm ơn .

- Cô lại lên cơn à , đừng có cắn bừa đấy .

- Thế Hiển .
 - Sao ?
 - Khi này , anh ấy bảo không là gì cả phải không ?
 - Cô đâu có điếc , sao hỏi lại tôi .
 - Thế Hiển .
 - Gì !
 - Anh ấy không cần tôi .
 - Cậu ta không cần nhưng tôi thì có đấy – hần lẩm bẩm .
 - Anh nói gì ? – nó rít lên hỏi lại .
 - Chỉ có kẻ ngốc như cô bây giờ mới nhận ra điều đó đấy .
 - Thế Hiển .
 - Gì vậy con dở hơi . – hần cau mày trả lời
 - Anh ấy luôn bảo vệ tôi mà .
 - Tôi bảo vệ cho cô có khi còn nhiều hơn tên đó đấy .
 - Thôi bỏ đi , anh chưa ăn hại đến tôi là tôi vui lắm rồi . Năm ngoái chẳng phải do anh mà tôi bị làm phiền vô cớ hay sao , cũng may anh ấy luôn xuất hiện kịp lúc cứu tôi . – nhắc đến anh nó lại thở dài .
- Hần hơi khựng người lại khi nghe nó nhắc đến chuyện củ , một chút khó chịu bực bội hiện lên khuôn mặt hần .
- Tên đó nó chính hần đã cứu cô à . – hần hỏi ngược lại nó .
 - Không , anh ấy không nói nhưng tận mắt tôi thấy .
- « Hoàng Long , mày thật biết lựa thời điểm để đến » - hần nhếch môi cười , không ngờ những lần hần giải vây cứu nó . Nó đều nghĩ là Hoàng Long , thật nực cười .
- Anh cười gì đấy , bộ không phải sao .
 - Hừ , không có gì . Cô thấy gì thì chính là như vậy . Ok !
 - Ờ .
- Dưới ánh đèn đường hần công trên vai mặt kệ cho nó cứ hỏi lý luận thuyên mà không thấy phiền chút nào . Trời tháng 11 có cái hơi se se lạnh thêm một tí mưa phùn rơi nhẹ càng làm không gian trở nên đậm tình hơn . Buồn phiền rồi sẽ nhanh chóng qua mau , cả hai trái tim đang tự chữa lành vết thương cho nhau . Hần cứ như vậy đeo nó mà đi dưới đường phố tĩnh mịch mà quên luôn chiếc xe của mình ...
- Thế Hiển – nó gọi lớn .
 - Sao nữa . – hần vờ phiền phức mà đáp .
 - Đói bụng lắm rồi.
 - Con dở hơi này , cô không nói chuyện không chịu nổi phải không .
 - Ờ , không cho tôi ăn thì tôi ăn thịt anh đó .
 - Xì xì .
 - Đây thì xì xì * phập * nó cắn một phát vào vai của hần .
 - Bớ bà con chó dại cắn người nè . – hần la lên , rồi vừa công vừa chạy .
 - ề tên điên , ai chó dại hã tôi cắn chết anhhhhhhhhhh ...

156. Chương 77 : Hành Trình Cho Một Tình Yêu Xa .

Thế Hiển đưa nó đến một căn hộ gần bờ biển , trời lạnh ngút vậy mà công nó một quãng đường mồ hôi trên trán hần cũng đổ xuống , đùa giỡn lắm rồi nó là ngủ thiếp đi trên lưng hần . Đến nơi hần chần chừ không dám bước vào , rồi khi thấy nó hơi co mình vì lạnh hần mới dám dừng cảm mở cửa , trở về nơi hần sống 10 năm trước .

Nó giật mình mở mắt , nhìn xung quanh trời tối đen như mực , ở đây cũng chẳng phải nhà hần nó hơi có chút sợ sệt .

-Này , đây là đâu . – nó đập nhẹ vai hần .

-Nhà tôi . – hần lãnh đạm đáp .

-Nhà anh á? Cho tôi xuống . – nó nhẩy vọt xuống , thắc mắc hỏi .

-ủa chuyển chuyển nhà khi nào vậy , sao lại phủ kín bằng khăn trắng vậy .

-là nhà cũ .

“ nhà cũ ư , trước kia hần sống ở đây sao . sao lúc nào quanh hần cũng u ám vậy nhỉ , có vẻ nơi này lâu rồi không có người ở” – nó đi một vòng xung quanh mắt đảo quanh quan sát .

-không ai ở , thì phủ khỏi bụi . vậy cũng hỏi .

-xì , ai không biết . – nó trả lời chống đối .

-biết mà còn hỏi – hần hỏi dằn mặt .

-thì ...thì... kiểm tra IQ của anh thôi .

-nực cười , tôi sợ IQ của cô còn thấp hơn tôi nữa . – hần nói vừa đi thu lại những màn trắng phủ các vật dụng trong nhà .

-thôi đi , anh lúc nào cũng bết của trường mà cứ so sánh với top 50 vậy à . – nó trề môi phân bua .

nó lọ mọ đi tìm công tắc bật đèn , lại loạng choạng xém ngã may ra hần luôn đứng bên cạnh mà đỡ lấy hộ .

-cận thận một chút .

-hì hì - nó cười trừ .

-đừng mở đèn , tôi ghét .

nó không nói gì cũng chẳng còn sức lực , hôm nay là quá mệt nó chỉ muốn kiếm một chiếc đệm thật êm để mà ngủ một giấc thật đã mà quên đi hết chuyện hôm nay .

-đừng có nằm đó mà ngủ theo tôi .

chỉ mới ngồi xuống sofa chưa kịp an tọa đã bị hần ra lệnh nó đành lết theo hần lên trên , mắt đã không thấy rõ vậy mà hần vẫn dành tình cảm bao la là bắt nó đi trong đêm tối thế này hần thật có lòng với nó .

-wow , phòng ai vậy . Tôi hiểu rồi anh hay dẫn bọn con gái về đây lắm chứ gì – nó đứng cười nham hiểm như đang trêu chọc hần .

-đi tắm rồi ngủ đi , nói nhiều thật . – hần ném vào người nó một chiếc váy ngủ .

-ơ . nó có sexy quá không - nó dơ chiếc váy ra trước mặt gương gào nhìn .

-thì cứ nói như lợn mặt áo cưới đi . – hần cong môi cười rồi bỏ ra ngoài .

Sau vài phút ngâm mình trong nước nóng nó trở ra ngoài với chiếc váy ngủ trên người gọi cảm , đứng trước gương nó tự soi mình rồi ngắm nghĩ về thân hình của mình chưa tệ đến mức như lời Thế Hiển nói . Giờ nó

mới để ý căn phòng không phủ ga trắng như phòng khách , nhưng mọi thứ đều rất ngăn nắp và sạch sẽ , bên cạnh giường có một khung hình của một cô gái đứng cạnh một cậu con nhóc rất điển trai .

“ là Thế Hiển lúc nhỏ hay sao , dễ thương ghê” – nó cười mỉm ...

Thế Hiển đi một vòng quanh căn nhà , đã bao lâu rồi hắn mới về đây , chợt những ngày tháng khi xưa lại hiện về trong tâm trí hắn . Hắn bước đến chiếc bàn to lớn các ngón tay lướt nhẹ tâm trạng hắn trở nên đậm chiu u tối .

Chiếc khăn trắng phủ được hắn hất ra một mảng , tay hắn đặt nhẹ lên phím đàn mà bấm từng nốt nhạc , giai điệu vang lên nghe đến nao lòng ...

Sau một hồi đuổi theo Cặp đôi Hoàng nhi , Quốc Huy cũng bắt kịp theo đuôi Ngọc Quỳnh . Lúc vào đến quán đã thấy Ngọc Quỳnh một mình uống cạn hết hai chai rượu chưa khi nào Hoàng Nhi trông thấy cô bạn mình uống đến mức này .

-trời ơi , cậu uống gì lắm thế này . – Hoàng Nhi rơm rớm nước mắt xót xa đến ngăn lại .

-cứ để cho mình uống đi , chưa khi nào vui như hôm nay mà . Nào hai người cũng ngồi xuống uống đi . – Ngọc Quỳnh say xin mời rượu .

-cậu đừng uống nữa . – Quốc Huy giật phăng chai rượu .

-đưa đây , hai người có thể đi nếu không muốn uống với tôi . Còn không thì ngồi đó say hết đêm nay được chứ - Ngọc Quỳnh dùng sức giật lấy chai rượu , nốc ừng ực không nghĩ .

-được , hôm nay mình cũng muốn say cùng cậu chúng ta cùng uống . – Hoàng Nhi la to khẩu huyết , nâng ly rượu lên tuông một hơi .

Cũng đành chiều bạn gái , Quốc Huy cũng hiểu được nỗi buồn của Ngọc Quỳnh hiện giờ nên cũng chẳng muốn ngăn cản thêm làm gì , ít ra trong lúc này rượu chính là được phẩm tốt nhất đối với cô ấy .

Trong ánh đèn chớp choáng cùng với tiếng nhạc sập sình , cả ba người cạn hết ly này đến ly khác . Hết chén này đến chén khác , đến nỗi cả hai người con gái đều say bí tỉ nhưng vẫn không dừng lại cứ thế mà uống đến khi không còn biết trời trăng mấy giờ giờ cả .

“ Alo”

“ mày ở đâu đó Khôi , qua club giúp tao đi” – Giọng Quốc Huy hối hả qua điện thoại .

“ ừm , tao đến ngay”

Vừa nhận cuộc điện thoại , Đăng Khôi liền thu hết tâm trạng của mình vào người . Nhận được điện thoại anh mới nhớ đến còn một người đang tổn thương vì anh nữa , tức tốc anh phóng xe đến hiện trường .

-mày lo cô ấy đi , tao đưa Hoàng Nhi về . – Quốc Huy đang đỡ lấy vợ mình quờ quạng khắp nơi , mỗi khi say vào là không yên thân được .

-anh bảo uống không được đừng uống rần mà . – Quốc Huy cầu nhàu người yêu .

-chồng ơi , chồng à . Chở em về muốn muốn ...Oe Oe... - chưa kịp nói hết câu Hoàng Nhi đã sỏ ra một bãi cho Quốc Huy .

Quốc Huy mong chồng bế Hoàng Nhi rời khỏi quán , không quên ngoáy đầu lại nhìn Đăng Khôi đang chăm sóc cho Ngọc Quỳnh . Đăng Khôi hiểu ý gạt nhẹ ,

-Ngọc Quỳnh chúng ta về thôi .

-Buông em ra , Đăng Khôi em nói cho anh nghe nè , sức chịu đựng có giới hạn thôi . Sao anh đối xử với em vậy . – Ngọc Quỳnh gào lên trong cơn say , đánh bốp bốp vài cái vào mặt Đăng Khôi .

-Em say rồi , để anh đưa em về . – Đăng Khôi bế Ngọc Quỳnh rời khỏi quán bar .

Suốt dọc đường đi xe , cô không ngừng nói hết điều này sang điều nọ , phải ngay lúc này bao nhiêu cảm xúc dồn nén bấy lâu hầu như cô đang xả hết ra tất cả , người say khướt mềm nhũn như cọng bún .

Khó khăn lắm , anh mới dìu được Ngọc Quỳnh vào nhà .

-Khôi thiếu gia . – người quản gia nhà Ngọc Quỳnh hoảng hốt khi thấy cô say xỉn lật đật chạy đến phụ một tay .

-Không sao , để cháu . Phiên bác mở cửa phòng cô ấy hộ .

-Tiểu thư cô ấy ...

-Không sao , bác cứ để cháu chăm sóc .

-Vậy đành làm phiên Khôi thiếu gia .

Người quản gia kính cẩn hơi cúi đầu chào rồi ra ngoài , anh đặt nhẹ Ngọc Quỳnh xuống giường ân cần đắp chăn lên cho cô , bàn tay vuốt ve mái tóc xõa trên khuôn mặt cô qua một bên .

-Đặng Khôi , anh đừng đi . em cần anh , đừng đi . – trong cơn say , đôi mắt nhắm nghiền nhưng nước mắt vẫn tuông trào ra cùng với những lời nói lắp bắp nghẹn ngào .

Đã nhiều lần muốn nói với Ngọc Quỳnh anh chỉ muốn dừng lại ở tình bạn , nhưng cứ khi mỗi lần nụ cười ánh mắt của Ngọc Quỳnh đang hi vọng ở anh , anh lại không thể nào thốt lên được một phần anh muốn thử với Ngọc Quỳnh một lần . Người ta nói đúng , tình bạn có thể đến tình yêu nhưng khi tình yêu kết thúc liệu có còn giữ được tình bạn và tất nhiên câu trả lời của anh luôn là “ Không thể nào” .

-Ngọc Quỳnh , anh xin lỗi . Em xứng đáng ở bên cạnh một người cho em hạnh phúc hơn là anh . – Đặng Khôi cúi nhẹ hôn lên trán cô . Sự việc lại không theo như quỹ đạo , đôi môi Ngọc Quỳnh cố nhướn lên để đáp trả .

-Ngọc Quỳnh , em say rồi . ưm...ưm. – Đặng Khôi hơi bất ngờ muốn thoát ra , nhưng nụ hôn của Ngọc Quỳnh lại quá nồng nhiệt đến điên cuồng giữ chặt lấy đôi môi kia .

-Say cũng được , tỉnh cũng chẳng sao . Chỉ cần lúc này anh thuộc về em .

Càng lúc nụ hôn càng sâu hơn , hơi thở của cả hai cũng đang hòa nguyện lẫn nhau , mùi hương đê mê thêm một chút mùi rượu say càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của Ngọc Quỳnh . Đặng Khôi dù có cứng rắn đến đâu thì ngay giây phút này cơ thể anh cũng bị Ngọc Quỳnh kích thích đến cuồng say mà đáp trả .

Mạnh dạng hơn , Ngọc Quỳnh chủ động mở từng cúc áo trên người mình ra , lộ rõ vòng một trắng trẻo nóng bỏng , cả hai vẫn đang say xưa chìm đắm trong mật ngọt . Đôi tay Ngọc Quỳnh khéo léo chạm đến mở cúc áo cho Đặng Khôi . Đến lúc này , Đặng Khôi mới giật mình thoát khỏi cơn giục vọng kia , đẩy mạnh Ngọc Quỳnh ra .

-Ngọc Quỳnh , anh không thể .

-Đặng Khôi , ngay cả một chút lòng tự trọng sót lại anh cũng không cho em được sao . – Ngọc Quỳnh nói trong tiếng nức ầm ức .

Đặng Khôi dịu dàng kéo áo lên che đi vòng một của cô , đôi mắt ái náy vô cùng :

-Anh xin lỗi . – câu nói nhẹ nhàng đến ảm đạm , lạnh lùng rời khỏi căn phòng . Để lại Ngọc Quỳnh một mình trong đêm tối bùng mặt khóc thương với ngàn vết cứa đau đến không thở được ...

Một buổi sáng trong trẻo kèm thêm cái lạnh ngút người lại làm cho không khí trở nên dễ chịu hơn bao giờ hết . Thế Hiển dậy sớm hơn nó lại còn đang ngồi chống cằm mê mải ngắm Minh Anh ngủ . Ánh nắng chói chang xuyên qua cửa rơi vào mặt , nó nheo mắt cự người ti hí mở mắt rồi chợt đôi đồng tử mở toan ra hết cỡ .

-Tên điên , anh thêm chứng biến thái hả . – nó lăn sang một bên lấy mền kéo cao phủ kín người .

-Thật không khi lợn ngủ lại có tư thế như thế , cô đã mở mang tầm mắt cho tôi . – hần cười mỉm gật đầu như vừa được tiếp thu tinh nhuệ vào người .

-Đồ điên , đi mau sao lại phòng tôi . – nó quăng chiếc gối vào mặt hần .

-Cô đang ở nhà tôi đó . – hần đứng khoanh tay về mặt hăm dọa .

-Không cần biết , anh ra ngoài một chút đi . Tôi cần vệ sinh cá nhân . – nó lí nhí nói gương .

Thấy mặt nó đỏ ngượng , Thế Hiển cũng hiểu ý bất giác tự nhiên bật cười rất tươi , nụ cười sau ngần ấy năm lạnh lẽo một nụ cười tỏa nắng vô cùng hạnh phúc như hần đang ôm cả thế giới vào mình .

Khuôn mặt nó đỏ dần khi nhìn hần cười mà không chớp mắt , chưa bao giờ nó thấy hần cười trông vẻ vui đến như vậy . nếu lẹ tay có lẽ khi chụp lại khoảnh khắc này đem ra bán nó sẽ ôm về một số tiền lớn , phải công nhận hần đẹp trai , hần đẹp trai một cách thuyết phục không thể chê được .

-Mặt cái này đi , cô không đi học sao . – hần dứt phăng bộ đồng phục vào khuôn mặt đỏ dần của nó .

-À , ờ ủa đi học , à đúng rồi quên mất sáng nay có tiết nữa . mà quên hôm nay tôi phải về đưa em trai ra sân bay nữa .

-Yên tâm đi , Win bảo tối mới bay .

-Mà sao anh có sẵn đồng phục vậy – nó @@ .

-Ồn ào – hần lườm liếc rồi đi một hơi ra ngoài .

Cùng ăn bữa sáng với nhau rồi hần đưa nó đi học . Đến trường lại thấy Đăng Khôi đứng trước cổng nó hớn hỏ chạy đến .

-Đăng Khôi . – nó gọi lớn .

-Em đi đâu cả đêm , có sao không . – Đăng Khôi đảo mắt nhìn nó từ trên xuống dưới lo lắng .

-Ấy gu , có sao đâu bình thường mà . Mả sao anh lại đứng đây . – nó tò mò hỏi .

-Ôi no , xem nữa anh quên mất chuyến bay của Win đổi lại 9h sáng nay đó đi thôi .

-Hả , sao nó không nói gì với em hết . – nó hoảng hốt tìm điện thoại thì mới sực nhớ mình không đem theo .

-Đi thôi . – Đăng Khôi kéo nó đi .

-Sao vậy ? – Đăng Khôi hơi nhú mày khi thấy nó hơi chùng chân không muốn đi .

-Em không muốn về nhà , anh chở em đi đâu đó chút lát ra sân bay luôn được không ? – nó đề nghị ái náy .

-Ừm vậy cũng được .

-chờ em lát , em ra nói với tên kia đã .

-khỏi đi em , Thế Hiển cậu ấy đi này giờ rồi . – anh nói rồi kéo nó đi .

Tình hình ở biệt thự bây giờ mỗi người một tâm trạng , cả đêm Hoàng Long ngồi trong phòng làm việc, bộ lòng như bị lửa thiêu cồn cào , tai cứ chú ý lắng nghe tiếng mở cửa rồi dăm ba phút lại lên sang xem nó về chưa cứ thế mà cho đến sáng .

Đôi khi lại tự kỉ nói chuyện lảm bảm một mình trách bản thân , đáng lẽ ra khi nói xong đồng thời phải nhốt nó lại thì nó không mất tích từ tối hôm qua đến giờ . Hồ sơ trước mặt nhưng anh hết tưởng tượng cảnh này đến cảnh khác rồi tự mình đánh mình “ nghĩ vớ vẩn” .

“ cộc ...cộc”

-Uyển Nhi à , em vào đi . – nghe tiếng gõ cửa anh nói vọng ra .

-Không , là em . – Zen bưng mặt bí xị lê vào trong .

-Oppa . – Zen thở dài gọi .

Anh hơi mệt mỏi , nhướn mày nhìn biểu cảm đang phôi ra trên khuôn mặt Zen thay cho câu trả lời .

-Rõ ràng anh yêu Minh Anh mà . Sao anh lại lựa chọn như thế .

-Em biết câu trả lời rồi mà .

-Ờ , cũng đúng . nhưng mà Oppa à nếu ví dụ là cùng một lúc , không ai bỏ rơi ai . Thì người đó mình có được phép chọn không oppa ? có nên tin người đó không oppa .

-con bé này , em đang nói đến Win à .

-không , không mắc mớ gì đến cậu ta .

-phản ứng vậy mà con dối lòng .

-ây gu , coi như là cậu ấy cũng được , nhưng mà cậu ta chẳng phải có Mai Phương gì đó rồi sao .

-điều đó do chính cậu ta nói sao ?

-không có , không có . nhưng mà ... - Nói đến đây Zen lại thở dài .- em thật sự không rõ tình cảm của mình nhưng khi thấy Mai Phương cùng cậu ấy hôn nhau chỗ này của em nó đau lắm , rồi khi không thấy cậu ta đâu em lại bồn chồn nhìn xung quanh , nhưng cậu ta hoàn hảo quá liệu một đứa con gái như em có đủ tư cách bên cậu ta hay không . Thật sự cậu ta đang bốn cột hay thật sự nghiêm túc .

-em vẫn sợ và suy nghĩ rất nhiều ...

-Zen , Khi em được chọn em hãy nắm thật chặt nó và phải tự tin nắm được nó dù bản thân em biết nếu lựa chọn đó là sai thì em vẫn sẽ không hối hận mà vẫn bước tiếp em hiểu điều đó chứ . Nếu em buông bỏ điều đó sẽ khiến em hối hận .

-Oppa ... - mắt Zen ngẩn lệ .

-Được rồi , hãy vui vẻ mà nói lời tạm biệt từ đây đến lúc cậu ấy bay còn vẫn còn 1 tiếng cho em quyết định . Anh đi trước .

Khi thấy anh Win chạy lại hỏi thăm , mặc dầu không vui khi hôm qua thấy anh đối xử với chị gái như thế nhưng chuyện tình cảm nam nữ riêng tư . Win cũng không muốn nói nhiều , mà điều bây giờ Win quan tâm là sắp lên xe ra sân bay nhưng vẫn không thấy bóng dáng con nhỏ tía lia thường ngày đâu cả .

-À , chuyện đó . Anh thấy con nhỏ đó không ?

-Con nhỏ ? – anh nhíu mày nhìn .

-À Zen , cô ta trốn rồi phải không , he he .

-Anh không biết .

-Thôi kệ , chắc cô ta sợ mình sẽ khóc khi tạm biệt một người đẹp trai như em . Chúng ta đi thôi anh Long . – kéo vali ra ngoài , Win vẫn quay đầu trống ngỗng điều gì đó nhưng vẫn chỉ thấy con số mà thôi .

Trong căn phòng còn lại mình Zen , cô thở dài nằm gục xuống bàn suy nghĩ những lời nói lúc nãy của Hoàng Long .

“ oppa anh ấy không có sự lựa chọn , buông tay chị ấy lúc này cũng là vì anh ấy yêu chị Minh Anh rất nhiều nên mới phải như thế . còn mình mình có lựa chọn , tại sao mình phải ngu ngốc đánh mất chứ , nếu vậy mình sẽ hối hận cả đời .” - Zen nhớ về 3 tháng qua ở bên Win , cảm giác lẫn lộn cứ đến liên hồi mà suy nghĩ .

-Có ăn mù tạt đâu , mà sao cay quá vậy nè , hức hức . – Zen đưa tay dụi mắt rồi bất chợt đứng phăng dậy khi nhìn đồng hồ điểm 8h50.

Vội vã Zen chỉ lấy đại chiếc áo lạnh khoát vào rồi chạy vút ra ngoài , đứng bắt taxi mà lòng như lửa đốt mắt cứ nhìn đồng hồ , nước mắt cứ đua nhau mà chảy xuống .

Tại Sân bay Đà Nẵng .

Mọi người cũng đã tập trung đầy đủ , nó đứng đấy nhìn anh nhưng vẫn một sự lạnh lùng vô tâm không một cái đáp lại từ anh , nó chạnh lòng . Hoàng Nhi thương bạn đến cạnh khoát vai nó an ủi .

-Mình không sao . – nó cười gượng nhìn Hoàng Nhi .

-Này đồ heo , chị đó tôi đi rồi tự lo bản thân cho mình đó , con gái gì mà bày hầy kinh khủng . – Win lên giọng nhắc nhở nó .

-Ê , nhóc chị bày hầy khi nào hã . – nó cố nhướn lên cú cho cậu em một cái nhưng chiều cao lại quá khiêm tốn chỉ hao tổn công lực thêm mà thôi .

-Hoàng Nhi , em đi đây . chị giữ sức khỏe nhé cảm ơn vì thường xuyên cho em mượn ipad . – Win ôm Hoàng Nhi chào tạm biệt .

-Có dịp lại về chơi nha . – Hoàng Nhi cười đáp trả .

-Em đi đây anh Khôi , nhớ dạy bảo con heo đó .

-Oke , anh sẽ cố gắng .

-Thôi được rồi , cậu sẽ nói cậu yêu tôi nhiều đúng không . Nhưng tiếc thay tôi chỉ yêu Hoàng Nhi thôi . – Quốc Huy lém lỉnh trả lời .

-Oh my god . – Win bật cười với độ tự tin của ông anh này .

-Hoàng Long , cảm ơn anh về thời gian qua . – Win bắt tay anh chào tạm biệt .

-Em đừng khách sáo .

Win cười đáp lại rồi ghé sát người ôm anh thân thiết : - nếu được hãy bảo vệ chị ấy , còn không đừng làm chị ấy tổn thương thêm nữa , nhờ anh vậy . – Win nói thì thầm bên tai anh .

-Này nhóc , cậu quên anh rồi sao . – Thế Hiển từ đâu đi tới cười nói .

-Em không dám . Thế Hiển em đi đây có dịp sang em . Em thần hết .

-À còn nữa , bảo vệ Minh Anh . Em luôn dành một phiếu cho anh . – Win cười gian nói nhỏ.

-Oke , anh biết rồi . Tạm biệt .

-Được rồi , chào mọi người đến giờ rồi em lên đường đây . good bye , see you again . – Win kéo vali đi ngược vẫy chào mọi người một đoạn rồi quay lưng mà thở dài .

-AU , come back home . Go Go ...

“ cuối cùng cô ấy cũng không đến , Zen anh sẽ nhớ em lắm . Tình đầu !” – Win cười mỉm ...

-WIN . – chỉ còn vài bước chân nữa là qua cổng soát vé , nào ngờ lại vang lên tiếng gọi của một giọng nói quen thuộc .

Zen từ đằng xa chạy lại gọi to , nước mắt nước mũi chèm nhem cả khuôn mặt . Thở hổn hển , lại càng ngạc nhiên hơn khi Zen đang mang bộ đồ ở nhà một chân xỏ dép một chân lại xỏ giày để bộ dạng đó mà chạy gấp rút đến đây .

-Zen . – Win tròn mắt nhìn Zen .

Giật phăng chiếc vali Zen cho nó nằm ngay xuống rồi leo lên đứng , cầm cổ áo Win mà kéo sát lại gần mình xách lên .

-Tôi , à không , hức . Em không cần biết anh có về lại không , hay là còn nhớ em hay không khi qua lại bên đó .

-Nhưng mà nhưng mà hức , nếu hôm nay em không nói ra hết những điều này em sẽ hối hận đến chết .

-Zen . – Win nhìn Zen vừa khóc vừa cười mà đờ đẫn .

-Em không ngại việc chúng ta chênh lệch nhau 3h , và cũng chẳng ngại khoảng cách 9.999km . Thật ngu ngốc khi tối hôm đó em lại trả lời những câu nói dối chính mình như vậy .

-Thật ra em rất quan tâm , quan tâm đến mức phát ghen khi thấy anh hôn Mai Phương . Tức giận khi Mai Phương biết tất cả về anh còn em thì không hức , em rất quan tâm , quan tâm đến nỗi mỗi tối em phải tự nén bản thân không được quan tâm anh .

-QUAN TÂM RẤT NHIỀU , QUAN TÂM ĐẾN MỨC EM THÍCH ANH RẤT NHIỀU .

Win như bị nghẹn cuốn họng , tự dừng đang yên lành lại bị một cô gái xách cổ áo mình lên trước bao nhiêu người nói một hơi trong tiếng nấc . Nếu ai không biết lại tưởng chính Win đang bị hành hung . Hoàng Nhi và Minh Anh đứng ôm nhau vừa cười vừa khóc trước cảnh tượng này , không ngờ lại có một ngày chia tay như thế này . Cả ba người con trai kia cũng đứng cười mỉm trước tình yêu ngây ngô này .

-Zen , anh không hôn Mai Phương . – Win dịu dàng nắm tay hai bàn tay Zen mà nói .

-Anh tên Nguyễn Minh Tú , Quốc Tịch Ustralia . Đang học trung học Taylors .

-Dù có ở Việt Nam hay Úc anh vẫn nhớ em . Và nếu hôm nay em thật sự không đến anh sẽ gặm nhắm nỗi buồn này đến cuối đời . Chênh lệch 3 giờ hay thậm chí 12 giờ đi chẳng nữa anh sẽ vẫn gọi cho em . Khoảng cách đó cũng chẳng là gì vì anh sẽ quay về với em , sẽ không để em một mình cô đơn hiểu chứ .

-Chỉ cần lúc này đây nghe những lời nói thật lòng từ em , anh đã vui lắm rồi .

-Chúng mình Yêu xa nhé , em tin tưởng anh chứ . – Win ân cần nói .

-ừm , yêu xa không sao cả , em tin anh . – Zen mắt ngấn lệ trả lời .

-Zen , Anh yêu em . – Win nói rồi đặt lên môi Zen một nụ hôn .

Tiếng loa báo hành khách đến giờ bay vang lên , Zen lau nước mắt chào tạm biệt . Khi Win đi qua cánh cửa soát vé Zen chạy lại rằng la to :

-Em TÊN NGÔ THỊ MỸ NHUNG .

-Yes , I'm Know . - Win cười tươi đáp lại rồi khuất bóng...

157. Chương 77 : Hành Trình Cho Một Tình Yêu Xa .

Thế Hiển đưa nó đến một căn hộ gần bờ biển , trời lạnh ngút vậy mà công nó một quãng đường mồ hôi trên trán hần cũng đổ xuống , đùa giỡn lắm rồi nó là ngủ thiếp đi trên lưng hần . Đến nơi hần chần chừ không dám bước vào , rồi khi thấy nó hơi co mình vì lạnh hần mới dám dừng cảm mở cửa , trở về nơi hần sống 10 năm trước .

Nó giật mình mở mắt , nhìn xung quanh trời tối đen như mực , ở đây cũng chẳng phải nhà hần nó hơi có chút sợ sệt .

-Đây , đây là đâu . – nó đập nhẹ vai hần .

-Nhà tôi . – hần lãnh đạm đáp .

-Nhà anh á? Cho tôi xuống . – nó nhẩy vọt xuống , thắc mắc hỏi .

-Ừa chuyển chuyển nhà khi nào vậy , sao lại phủ kín bằng khăn trắng vậy .

-là nhà củ .

“ nhà củ ư , trước kia hần sống ở đây sao . sao lúc nào quanh hần cũng u ám vậy nhỉ , có vẻ nơi này lâu rồi không có người ở” – nó đi một vòng xung quanh mắt đảo quanh quan sát .

-không ai ở , thì phủ khỏi bụi . vậy cũng hỏi .

-xì , ai không biết . – nó trả lời chống đối .

-biết mà còn hỏi – hần hỏi dần mặt .

-thì ...thì... kiểm tra IQ của anh thôi .

-nực cười , tôi sợ IQ của cô còn thấp hơn tôi nữa . – hần nói vừa đi thu lại những màn trắng phủ các vật dụng trong nhà .

-thôi đi , anh lúc nào cũng bết của trường mà cứ so sánh với top 50 vậy à . – nó trề môi phân bua .

nó lọ mọ đi tìm công tắc bật đèn , lại loạng choạng xém ngã may ra hần luôn đứng bên cạnh mà đỡ lấy hộ .

-cận thận một chút .

-hì hì - nó cười trừ .

-đừng mở đèn , tôi ghét .

nó không nói gì cũng chẳng còn sức lực , hôm nay là quá mệt nó chỉ muốn kiếm một chiếc đệm thật êm để mà ngủ một giấc thật đã mà quên đi hết chuyện hôm nay .

-đừng có nằm đó mà ngủ theo tôi .

chỉ mới ngồi xuống sofa chưa kịp an tọa đã bị hần ra lệnh nó đành lết theo hần lên trên , mắt đã không thấy rõ vậy mà hần vẫn dành tình cảm bao la là bắt nó đi trong đêm tối thế này hần thật có lòng với nó .

-wow , phòng ai vậy . Tôi hiểu rồi anh hay dẫn bọn con gái về đây lắm chứ gì – nó đứng cười nham hiểm như đang trêu chọc hần .

-đi tắm rồi ngủ đi , nói nhiều thật . – hần ném vào người nó một chiếc váy ngủ .

-ơ . nó có sexy quá không - nó dơ chiếc váy ra trước mặt gương gào nhìn .

-thì cứ nói như lợn mặt áo cưới đi . – hần cong môi cười rồi bỏ ra ngoài .

Sau vài phút ngâm mình trong nước nóng nó trở ra ngoài với chiếc váy ngủ trên người gợi cảm , đứng trước gương nó tự soi mình rồi ngẫm nghĩ về thân hình của mình chưa tệ đến mức như lời Thế Hiển nói . Giờ nó mới để ý căn phòng không phủ ga trắng như phòng khách , nhưng mọi thứ đều rất ngăn nắp và sạch sẽ , bên cạnh giường có một khung hình của một cô gái đứng cạnh một cậu con nhóc rất điển trai .

“ là Thế Hiển lúc nhỏ hay sao , dễ thương ghê” – nó cười mỉm ...

Thế Hiển đi một vòng quanh căn nhà , đã bao lâu rồi hần mới về đây , chợt những ngày tháng khi xưa lại hiện về trong tâm trí hần . Hần bước đến chiếc bàn to lớn các ngón tay lướt nhẹ tâm trạng hần trở nên đầm chiu u tối .

Chiếc khăn trắng phủ được hần hát ra một mảng , tay hần đặt nhẹ lên phím đàn mà bấm từng nốt nhạc , giai điệu vang lên nghe đến nao lòng ...

Sau một hồi đuổi theo Cặp đôi Hoàng nhi , Quốc Huy cũng bắt kịp theo đuôi Ngọc Quỳnh . Lúc vào đến quán đã thấy Ngọc Quỳnh một mình uống cạn hết hai chai rượu chưa khi nào Hoàng Nhi trông thấy cô bạn mình uống đến mức này .

-trời ơi , cậu uống gì lắm thế này . – Hoàng Nhi rơm rớm nước mắt xót xa đến ngăn lại .

-cứ để ỉnh uống đi , chưa khi nào vui như hôm nay mà . Nào hai người cũng ngồi xuống uống đi . – Ngọc Quỳnh say xỉn mời rượu .

-cậu đừng uống nữa . – Quốc Huy giật phăng chai rượu .

-đưa đây , hai người có thể đi nếu không muốn uống với tôi . Còn không thì ngồi đó say hết đêm nay được chứ - Ngọc Quỳnh dùng sức giật lấy chai rượu , nốc ừng ực không nghĩ .

-được , hôm nay mình cũng muốn say cùng cậu chúng ta cùng uống . – Hoàng Nhi la to khẩu huyết , nâng ly rượu lên tuông một hơi .

Cũng đành chiều bạn gái , Quốc Huy cũng hiểu được nỗi buồn của Ngọc Quỳnh hiện giờ nên cũng chẳng muốn ngăn cản thêm làm gì , ít ra trong lúc này rượu chính là được phẩm tốt nhất đối với cô ấy .

Trong ánh đèn chớp choáng cùng với tiếng nhạc sập sinh , cả ba người cạn hết ly này đến ly khác . Hết chén này đến chén khác , đến nỗi cả hai người con gái đều say bí tỉ nhưng vẫn không dừng lại cứ thế mà uống đến khi không còn biết trời trăng mấy gió gì cả .

“ Alo”

“ mày ở đâu đó Khôi , qua club giúp tao đi” – Giọng Quốc Huy hỏi hã qua điện thoại .

“ ừm , tao đến ngay”

Vừa nhận cuộc điện thoại , Đăng Khôi liền thu hết tâm trạng của mình vào người . Nhận được điện thoại anh mới nhớ đến còn một người đang tổn thương vì anh nữa , tức tốc anh phóng xe đến hiện trường .

-mày lo cô ấy đi , tao đưa Hoàng Nhi về . – Quốc Huy đang đỡ lấy vợ mình quờ quạng khắp nơi , mỗi khi say vào là không yên thân được .

-anh bảo uống không được đừng uống rán mà . – Quốc Huy cầu nhàu người yêu .

-chồng ơi , chồng à . Chở em về muốn muốn ...Oe Oe... - chưa kịp nói hết câu Hoàng Nhi đã sổ ra một bãi cho Quốc Huy .

Quốc Huy mong chóng bể Hoàng Nhi rời khỏi quán , không quên ngoáy đầu lại nhìn Đăng Khôi đang chăm sóc cho Ngọc Quỳnh . Đăng Khôi hiểu ý gật nhẹ ,

-Ngọc Quỳnh chúng ta về thôi .

-Buông em ra , Đăng Khôi em nói cho anh nghe nè , sức chịu đựng có giới hạn thôi . Sao anh đối xử với em vậy . – Ngọc Quỳnh gào lên trong cơn say , đánh bốp bốp vài cái vào mặt Đăng Khôi .

-Em say rồi , để anh đưa em về . – Đăng Khôi bế Ngọc Quỳnh rời khỏi quán bar .

Suốt dọc đường đi xe , cô không ngừng nói hết điều này sang điều nọ , phải ngay lúc này bao nhiêu cảm xúc dồn nén bấy lâu hầu như cô đang xả hết ra tất cả , người say khướt mềm nhũn như cọng bún .

Khó khăn lắm , anh mới dìu được Ngọc Quỳnh vào nhà .

-Khôi thiếu gia . – người quản gia nhà Ngọc Quỳnh hoảng hốt khi thấy cô say xỉn lật đật chạy đến phụ một tay .

-Không sao , để cháu . Phiên bác mở cửa phòng cô ấy hộ .

-Tiểu thư cô ấy ...

-Không sao , bác cứ để cháu chăm sóc .

-Vậy đành làm phiền Khôi thiếu gia .

Người quản gia kính cẩn hơi cúi đầu chào rồi ra ngoài , anh đặt nhẹ Ngọc Quỳnh xuống giường ân cần đắp chăn lên cho cô , bàn tay vuốt ve mái tóc xõa trên khuôn mặt cô qua một bên .

-Đăng Khôi , anh đừng đi . em cần anh , đừng đi . – trong cơn say , đôi mắt nhắm nghiền nhưng nước mắt vẫn tuông trào ra cùng với những lời nói lấp bắp nghẹn ngào .

Đã nhiều lần muốn nói với Ngọc Quỳnh anh chỉ muốn dừng lại ở tình bạn , nhưng cứ khi mỗi lần nụ cười ánh mắt của Ngọc Quỳnh đang hi vọng ở anh , anh lại không thể nào thốt lên được một phần anh muốn thử với Ngọc Quỳnh một lần . Người ta nói đúng , tình bạn có thể đến tình yêu nhưng khi tình yêu kết thúc liệu có còn giữ được tình bạn và tất nhiên câu trả lời của anh luôn là “ Không thể nào” .

-Ngọc Quỳnh , anh xin lỗi . Em xứng đáng ở bên cạnh một người cho em hạnh phúc hơn là anh . – Đăng Khôi cúi nhẹ hôn lên trán cô . Sự việc lại không theo như quỹ đạo , đôi môi Ngọc Quỳnh cố nướng lên để đáp trả .

-Ngọc Quỳnh , em say rồi . ừm...ừm. – Đăng Khôi hơi bất ngờ muốn thoát ra , nhưng nụ hôn của Ngọc Quỳnh lại quá nồng nhiệt đến điên cuồng giữ chặt lấy đôi môi kia .

-Say cũng được , tỉnh cũng chẳng sao . Chỉ cần lúc này anh thuộc về em .

Càng lúc nụ hôn càng sâu hơn , hơi thở của cả hai cũng đang hòa nguyên lẫn nhau , mùi hương mê mẩn thêm một chút mùi rượu say càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ của Ngọc Quỳnh . Đăng Khôi dù có cứng rắn đến đâu thì ngay giây phút này cơ thể anh cũng bị Ngọc Quỳnh kích thích đến cuồng say mà đáp trả .

Mạnh dạng hơn , Ngọc Quỳnh chủ động mở từng cúc áo trên người mình ra , lộ rõ vòng một trắng trẻo nóng bỏng , cả hai vẫn đang say xưa chìm đắm trong mật ngọt . Đôi tay Ngọc Quỳnh khéo léo chạm đến mở cúc áo cho Đăng Khôi . Đến lúc này , Đăng Khôi mới giật mình thoát khỏi cơn giục vụng kia , đẩy mạnh Ngọc Quỳnh ra .

-Ngọc Quỳnh , anh không thể .

-Đăng Khôi , ngay cả một chút lòng tự trọng xót lại anh cũng không cho em được sao . – Ngọc Quỳnh nói trong tiếng nấc ảm ức .

Đăng Khôi dịu dàng kéo áo lên che đi vòng một của cô , đôi mắt ái náy vô cùng :

-Anh xin lỗi . – câu nói nhẹ nhàng đến ảm đạm , lạnh lùng rời khỏi căn phòng . Để lại Ngọc Quỳnh một mình trong đêm tối bùng mặt khóc thương với ngàn vết cứa đau đến không thở được ...

Một buổi sáng trong trẻo kèm thêm cái lạnh ngút người lại làm cho không khí trở nên dễ chịu hơn bao giờ hết . Thế Hiển dậy sớm hơn nó lại còn đang ngồi chống cằm mê mẩn ngắm Minh Anh ngủ . Ánh nắng chói chang xuyên qua cửa rơi vào mặt , nó nheo mắt cự người ti hí mở mắt rồi chợt đôi đồng tử mở toan ra hết cỡ .

-Tên điên , anh thêm chứng biến thái hả . – nó lẩn sang một bên lấy mền kéo cao phủ kín người .

-Thật không khi lợn ngủ lại có tư thế như thế , cô đã mở mang tầm mắt cho tôi . – hần cười mím gật đầu như vừa được tiếp thu tinh nhuệ vào người .

-Đồ điên , đi mau sao lại phòng tôi . – nó quăng chiếc gối vào mặt hần .

-Cô đang ở nhà tôi đó . – hần đứng khoanh tay về mặt hăm dọa .

-Không cần biết , anh ra ngoài một chút đi . Tôi cần vệ sinh cá nhân . – nó lí nhí nói gương .

Thấy mặt nó đỏ ngượng , Thế Hiển cũng hiểu ý bất giác tự nhiên bật cười rất tươi , nụ cười sau ngần ấy năm lạnh lẽo một nụ cười tỏa nắng vô cùng hạnh phúc như hần đang ôm cả thế giới vào mình .

Khuôn mặt nó đỏ dần khi nhìn hần cười mà không chớp mắt , chưa bao giờ nó thấy hần cười trông vẻ vui đến như vậy . nếu lẹ tay có lẽ khi chụp lại khoảnh khắc này đem ra bán nó sẽ ôm về một số tiền lớn , phải công nhận hần đẹp trai , hần đẹp trai một cách thuyết phục không thể chê được .

-Mặt cái này đi , cô không đi học sao . – hần dục phẳng bộ đồng phục vào khuôn mặt đỏ dần của nó .

-À , ờ ủa đi học , à đúng rồi quên mất sáng nay có tiết nữa . mà quên hôm nay tôi phải về đưa em trai ra sân bay nữa .

-Yên tâm đi , Win bảo tối mới bay .

-Mà sao anh có sẵn đồng phục vậy – nó @@ .

-Ồn ào – hần lườm liếc rồi đi một hơi ra ngoài .

Cùng ăn bữa sáng với nhau rồi hần đưa nó đi học . Đến trường lại thấy Đăng Khôi đứng trước cổng nó hớn hở chạy đến .

-Đăng Khôi . – nó gọi lớn .

-Em đi đâu cả đêm , có sao không . – Đăng Khôi đảo mắt nhìn nó từ trên xuống dưới lo lắng .

-Ây gu , có sao đâu bình thường mà . Mả sao anh lại đứng đây . – nó tò mò hỏi .
 -Ôi no , xem nữa anh quên mất chuyến bay của Win đổi lại 9h sáng nay đó đi thôi .
 -Hả , sao nó không nói gì với em hết . – nó hoảng hốt tìm điện thoại thì mới sực nhớ mình không đem theo .
 -Đi thôi . – Đăng Khôi kéo nó đi .
 -Sao vậy ? – Đăng Khôi hơi nhúu mày khi thấy nó hơi chùng chân không muốn đi .
 -Em không muốn về nhà , anh chở em đi đâu đó chút lát ra sân bay luôn được không ? – nó đề nghị ái náy .
 -ừm vậy cũng được .
 -chờ em lát , em ra nói với tên kia đã .
 -khỏi đi em , Thế Hiển cậu ấy đi nãy giờ rồi . – anh nói rồi kéo nó đi .

Tình hình ở biệt thự bây giờ mỗi người một tâm trạng , cả đêm Hoàng Long ngồi trong phòng làm việc, bộ lòng như bị lửa thiêu cồn cào , tai cứ chú ý lắng nghe tiếng mở cửa rồi dăm ba phút lại lên sang xem nó về chưa cứ thế mà cho đến sáng .

Đôi khi lại tự kị nói chuyện lảm bảm một mình trách bản thân , đáng lẽ ra khi nói xong đồng thời phải nhốt nó lại thì nó không mất tích từ tối hôm qua đến giờ . Hồ sơ trước mặt nhưng anh hết tưởng tượng cảnh này đến cảnh khác rồi tự mình đánh mình “ nghĩ vớ vẩn” .

“ cốc ...cốc”

-Uyển Nhi à , em vào đi . – nghe tiếng gõ cửa anh nói vọng ra .
 -Không , là em . – Zen bưng mặt bí xị lê vào trong .
 -Oppa . – Zen thở dài gọi .
 Anh hơi mệt mỏi , nhướng mày nhìn biểu cảm đang phơ ra trên khuôn mặt Zen thay cho câu trả lời .
 -Rõ ràng anh yêu Minh Anh mà . Sao anh lại lựa chọn như thế .
 -Em biết câu trả lời rồi mà .
 -ờ , cũng đúng . nhưng mà Oppa à nếu ví dụ là cùng một lúc , không ai bỏ rơi ai . Thì người đó mình có được phép chọn không oppa ? có nên tin người đó không oppa .
 -con bé này , em đang nói đến Win à .
 -không , không mắc mớ gì đến cậu ta .
 -phản ứng vậy mà con dối lòng .
 -ây gu , coi như là cậu ấy cũng được , nhưng mà cậu ta chẳng phải có Mai Phương gì đó rồi sao .
 -điều đó do chính cậu ta nói sao ?
 -không có , không có . nhưng mà ... - Nói đến đây Zen lại thở dài .- em thật sự không rõ tình cảm của mình nhưng khi thấy Mai Phương cùng cậu ấy hôn nhau chỗ này của em nó đau lắm , rồi khi không thấy cậu ta đâu em lại bồn chồn nhìn xung quanh , nhưng cậu ta hoàn hảo quá liệu một đứa con gái như em có đủ tư cách bên cậu ta hay không . Thật sự cậu ta đang bồn chồn hay thật sự nghiêm túc .
 -em vẫn sợ và suy nghĩ rất nhiều ...
 -Zen , Khi em được chọn em hãy nắm thật chặt nó và phải tự tin nắm được nó dù bản thân em biết nếu lựa chọn đó là sai thì em vẫn sẽ không hối hận mà vẫn bước tiếp em hiểu điều đó chứ . Nếu em buông bỏ điều đó sẽ khiến em hối hận .
 -Oppa ... - mắt Zen ngấn lệ .

-Được rồi , hãy vui vẻ mà nói lời tạm biệt từ đây đến lúc cậu ấy bay còn vẫn còn 1 tiếng cho em quyết định . Anh đi trước .

Khi thấy anh Win chạy lại hỏi thăm , mặc dầu không vui khi hôm qua thấy anh đối xử với chị gái như thế nhưng chuyện tình cảm nam nữ riêng tư . Win cũng không muốn nói nhiều , mà điều bây giờ Win quan tâm là sắp lên xe ra sân bay nhưng vẫn không thấy bóng dáng con nhỏ tí lia thường ngày đâu cả .

-À , chuyện đó . Anh thấy con nhỏ đó không ?

-Con nhỏ ? – anh nhíu mày nhìn .

-À Zen , cô ta trốn rồi phải không , he he .

-Anh không biết .

-Thôi kệ , chắc cô ta sợ mình sẽ khóc khi tạm biệt một người đẹp trai như em . Chúng ta đi thôi anh Long . – kéo vali ra ngoài , Win vẫn quay đầu trông ngóng điều gì đó nhưng vẫn chỉ thấy con số mà thôi .

Trong căn phòng còn lại mình Zen , cô thở dài nằm gục xuống bàn suy nghĩ những lời nói lúc nãy của Hoàng Long .

“ oppa anh ấy không có sự lựa chọn , buông tay chị ấy lúc này cũng là vì anh ấy yêu chị Minh Anh rất nhiều nên mới phải như thế . còn mình mình có lựa chọn , tại sao mình phải ngu ngốc đánh mất chứ , nếu vậy mình sẽ hối hận cả đời .” - Zen nhớ về 3 tháng qua ở bên Win , cảm giác lẫn lộn cứ đến liên hồi mà suy nghĩ .

-Có ăn mù tạt đâu , mà sao cay quá vậy nè , hức hức . – Zen đưa tay dụi mắt rồi bất chợt đứng phăng dậy khi nhìn đồng hồ điểm 8h50.

Vội vã Zen chỉ lấy đại chiếc áo lạnh khoát vào rồi chạy vút ra ngoài , đứng bắt taxi mà lòng như lửa đốt mắt cứ nhìn đồng hồ , nước mắt cứ đua nhau mà chảy xuống .

Tại Sân bay Đà Nẵng .

Mọi người cũng đã tập trung đầy đủ , nó đứng đấy nhìn anh nhưng vẫn một sự lạnh lùng vô tâm không một cái đáp lại từ anh , nó chạnh lòng . Hoàng Nhi thương bạn đến cạnh khoát vai nó an ủi .

-Mình không sao . – nó cười gượng nhìn Hoàng Nhi .

-Này đồ heo , chị đó tôi đi rồi tự lo bản thân ình đó , con gái gì mà bấy hầy kinh khủng . – Win lên giọng nhắc nhở nó .

-Ê , nhóc chị bấy hầy khi nào hã . – nó cố nhướn lên cú cho cậu em một cái nhưng chiều cao lại quá khiêm tốn chỉ hao tổn công lực thêm mà thôi .

-Hoàng Nhi , em đi đây . chị giữ sức khỏe nhé cảm ơn vì thường xuyên cho em mượn ipad . – Win ôm Hoàng Nhi chào tạm biệt .

-Có dịp lại về chơi nha . – Hoàng Nhi cười đáp trả .

-Em đi đây anh Khôi , nhớ dạy bảo con heo đó .

-Oke , anh sẽ cố gắng .

-Thôi được rồi , cậu sẽ nói cậu yêu tôi nhiều đúng không . Nhưng tiếc thay tôi chỉ yêu Hoàng Nhi thôi . – Quốc Huy lém lỉnh trả lời .

-Oh my god . – Win bật cười với độ tự tin của ông anh này .

-Hoàng Long , cảm ơn anh về thời gian qua . – Win bắt tay anh chào tạm biệt .

-Em đừng khách sáo .

Win cười đáp lại rồi ghé sát người ôm anh thân thiết : - nếu được hãy bảo vệ chị ấy , còn không đừng làm chị ấy tổn thương thêm nữa , nhờ anh vậy . – Win nói thì thầm bên tai anh .

-Này nhóc , cậu quên anh rồi sao . – Thế Hiển từ đâu đi tới cười nói .

-Em không dám . Thế Hiển em đi đây có dịp sang em . Em sầu hết .

-À còn nữa , bảo vệ Minh Anh . Em luôn dành một phiếu cho anh . – Win cười gian nói nhỏ.

-Oke , anh biết rồi . Tạm biệt .

-Được rồi , chào mọi người đến giờ rồi em lên đường đây . good bye , see you again . – Win kéo vali đi ngược vậy chào mọi người một đoạn rồi quay lưng mà thở dài .

-AU , come back home . Go Go ...

“ cuối cùng cô ấy cũng không đến , Zen anh sẽ nhớ em lắm . Tình đầu !” – Win cười mĩm ...

-WIN . – chỉ còn vài bước chân nữa là qua cổng soát vé , nào ngờ lại vang lên tiếng gọi của một giọng nói quen thuộc .

Zen từ đằng xa chạy lại gọi to , nước mắt nước mũi chèm nhem cả khuôn mặt . Thở hổn hển , lại càng ngạc nhiên hơn khi Zen đang mang bộ đồ ở nhà một chân xỏ dép một chân lại xỏ giày để bộ dạng đó mà chạy gấp rút đến đây .

-Zen . – Win tròn mắt nhìn Zen .

Giật phăng chiếc vali Zen cho nó nằm ngay xuống rồi leo lên đứng , cầm cổ áo Win mà kéo sát lại gần mình xách lên .

-Tôi , à không , hức . Em không cần biết anh có về lại không , hay là còn nhớ em hay không khi qua lại bên đó .

-Nhưng mà nhưng mà hức , nếu hôm nay em không nói ra hết những điều này em sẽ hối hận đến chết .

-Zen . – Win nhìn Zen vừa khóc vừa cười mà dở dãn .

-Em không ngại việc chúng ta chênh lệch nhau 3h , và cũng chẳng ngại khoảng cách 9.999km . Thật ngu ngốc khi tối hôm đó em lại trả lời những câu nói dối chính mình như vậy .

-Thật ra em rất quan tâm , quan tâm đến mức phát ghen khi thấy anh hôn Mai Phương . Tức giận khi Mai Phương biết tất cả về anh còn em thì không hức , em rất quan tâm , quan tâm đến nỗi mỗi tối em phải tự nén bản thân không được quan tâm anh .

-QUAN TÂM RẤT NHIỀU , QUAN TÂM ĐẾN MỨC EM THÍCH ANH RẤT NHIỀU .

Win như bị nghẹn cuốn họng , tự dưng đang yên lành lại bị một cô gái xách cổ áo mình lên trước bao nhiêu người nói một hơi trong tiếng nấc . Nếu ai không biết lại tưởng chính Win đang bị hành hung . Hoàng Nhi và Minh Anh đứng ôm nhau vừa cười vừa khóc trước cảnh tượng này , không ngờ lại có một ngày chia tay như thế này . Cả ba người con trai kia cũng đứng cười mĩm trước tình yêu ngây ngô này .

-Zen , anh không hôn Mai Phương . – Win dịu dàng nắm tay hai bàn tay Zen mà nói .

-Anh tên Nguyễn Minh Tú , Quốc Tịch Ustralia . Đang học trung học Taylors .

-Dù có ở Việt Nam hay Úc anh vẫn nhớ em . Và nếu hôm nay em thật sự không đến anh sẽ gặm nhắm nỗi buồn này đến cuối đời . Chênh lệch 3 giờ hay thậm chí 12 giờ đi chẳng nữa anh sẽ vẫn gọi cho em . Khoảng cách đó cũng chẳng là gì vì anh sẽ quay về với em , sẽ không để em một mình cô đơn hiểu chứ .

-Chỉ cần lúc này đây nghe những lời nói thật lòng từ em , anh đã vui lắm rồi .

-Chúng mình Yêu xa nhé , em tin tưởng anh chứ . – Win ân cần nói .

-ừm , yêu xa không sao cả , em tin anh . – Zen mắt ngấn lệ trả lời .

-Zen , Anh yêu em . – Win nói rồi đặt lên môi Zen một nụ hôn .

Tiếng loa báo hành khách đến giờ bay vang lên , Zen lau nước mắt chào tạm biệt . Khi Win đi qua cánh cửa soát vé Zen chạy lại rằng la to :

-Em TÊN NGÔ THỊ MỸ NHUNG .

-Yes , I'm Know . - Win cười tươi đáp lại rồi khuất bóng...

158. Chương 78: Party Ngoài Ý Muốn .

Chuyến bay cuối cùng cũng cất cánh, chẳng hiểu một luồng suy nghĩ muốn đi khỏi nơi đây lại lóe lên trong đầu nó. Tiếng chuông điện thoại reo đưa nó về với thực tại .

“ alo, con nghe nè mẹ”

“ Minh Anh, con có thể trở về nhà cũ của chúng ta rồi”

“ oh mẹ , là thật sao . Sao có thể chứ .” – nó cười phá lên khi nghe căn nhà vẫn được giữ lại.

“ thời gian qua làm phiền nhà Thanh Lam cũng lâu rồi , cũng đến lúc mọi thứ nên trở về lại ban đầu.”

“ vâng, con biết rồi.”

“ nhớ nhé, con đi càng sớm càng tốt.”

Nó buồn rầu tắt máy suy nghĩ mông lung mà thở dài ra “ vậy cũng tốt, cứ mặt đối mặt mãi như vậy ngay cả mình cũng không biết có thể chịu đựng thêm được bao lâu. Nếu như vậy điều đó khiến chị ấy vui hơn , Hoàng Long cũng sẽ hạnh phúc không còn khó xử .”

Thế Hiển chạy lại khoác tay kéo nó đi mất hút trong tít tít, khi cả bọn quay lại tìm thì chẳng thấy nó đâu nữa anh vo tròn tay mình thành nắm đấm trong lòng nóng hừng hực khó chịu so với vẻ bề ngoài như không quan tâm, Hoàng Nhi lo lắng cầu nhàu anh trai mình :

- Hai à, thật ra anh hai đang muốn làm gì thế .

- Em làm tốt việc của em được rồi. – anh lạnh lùng đáp .

- Hứ, càng lúc càng quá đáng mặc kệ anh vậy. – Hoàng Nhi tức giận mặt như nổi lửa đùng đùng bỏ đi .

Trông thấy vậy Quốc Huy cười trừ nhìn anh và Đăng Khôi lật đật ba chân bốn cẳng mà đuổi theo cô vợ hay hôn giỡn của mình. Sắc mặt Đăng Khôi bây giờ cũng trở nên tệ hơn bao giờ hết .

- Đi đổi gió chứ?. – Đăng Khôi rủ rê không chút thiện chí .

Cả hai phóng xe chạy nhanh qua các con đường cao tốc, tiếng xe rú lớn cùng với tốc độ bán sống khiến cho mọi người xung quanh một phen hú vía. Chạy lên đến đỉnh đèo, Đăng Khôi dừng lại tấp xe vào lề, Hoàng Long cũng từ từ mà theo sau .

Đăng Khôi như bị mất tự chủ lao đến dùng lực mà chọi thẳng vào mặt anh một cú thật mạnh :

“ bự”

- Thằng tôi! * thêm một cú nữa* .

- Mày là một thằng tôi đó Long. – Đăng Khôi hét to, tay vẫn nện cú đấm xuống mặt anh liên hồi dăm vài 3 4 cú .

Hoàng Long không đánh lại cũng chẳng phản kháng, anh như người vô hồn đôi mắt lãnh lẽo nhìn Đăng Khôi không nói lời nào, cứ mặt cho người bạn mình tự do đánh thoải mái. Thái độ như vậy càng khiến cho Đăng Khôi như điên tiết lên, Đăng Khôi nghiêng răng rít lên rồi đẩy mạnh anh ra ngã nhào xuống mặt đất .

- Đúng, tao là một thằng tôi mày đánh đi, đánh thêm đi. – anh thở mạnh đáp trả, đưa tay quệt đi vết máu đang chảy ra nơi khóe môi .

- Hoàng Long, mày! – Đăng Khôi nắm chặt cổ áo anh lên, trừng mắt như muốn giết người .

- Đúng, tao và Minh Anh từ trước đến nay chẳng có can hệ cả. Rồi sao ?

- Mày là đàn ông mà như vậy sao? Nếu mày đã chọn Uyển Nhi tại sao còn dễ dàng tạo niềm tin cho Minh Anh hả .

- Tao ... – anh ghen hòng không thể thốt nên lời .

Đặng Khôi chết lặng tay run run khi thấy giọt nước mắt từ khóe mắt đang chảy ra , trong sự tuyệt vọng và rất đau đớn của bản thân .

- Hoàng Long, mày ... - Đặng Khôi ghen lại thả lỏng buông anh ra

- Tao không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa. Dù là có Uyển Nhi hay không tao vẫn sẽ chọn cách rời xa Minh Anh. – Hoàng Long hai tay ôm đầu mình gục ngã trong sự đau đớn của bản thân, cũng là lần đầu tiên anh khóc lớn đau đớn như thế này .

- Tại sao mày lại dẫu mọi người hả Long, chẳng phải bệnh tình của mày đang điều trị rất tốt hay sao. – Đặng Khôi nắm chặt hai bắp vai anh gần giọng hỏi .

- Tao không muốn mọi người phải khổ sở vì tao, mẹ tao hay cười lắm tao không muốn bà ấy phải buồn rầu vì lo lắng, ba tao lại đang điều trị sắp khỏi. Quốc Huy tao tin nó sẽ chăm sóc tốt cho Hoàng Nhi . Minh Anh cô ấy ngốc nghếch lắm , Uyển Nhi vẫn chưa buông bỏ hận thù trong lòng .

- Mày phải đấu tranh chứ .

Anh lắc đầu, cười mỉm đôi mắt xa xa nhìn về mặt biển phẳng lặng , Đặng Khôi cũng chỉ biết ngồi lặng người mà lắng nghe không thể dùng những lời nói mà an ủi, đó không khác gì đang nhìn bản thân một cách đáng thương, Đặng Khôi không đối với anh như vậy .

- Tao không quan tâm mình còn sống được bao lâu, nhưng bây giờ chỉ khi tao ở bên cạnh Uyển Nhi khi mọi chuyện mọi mâu thuẫn giữa hai chị em họ kết thúc thì Minh Anh cô ấy sẽ an toàn .

- Minh Anh cô ấy còn có bạn bè, ba mẹ còn Uyển Nhi cô ấy chỉ đơn độc một mình tao không thể nào bỏ mặc Uyển Nhi như vậy, sẽ ở bên cạnh cho đến khi cô ấy nhận ra mình cần ai .

- Đó là lý do mày làm chuyện như vậy .

- Đau một lần rồi sẽ kết thúc, còn hơn để Minh Anh phải dai dẳng luống sâu .

- Chuyện này sao có thể dẫu Minh Anh được cả đời? – Đặng Khôi thở dài .

- Tao sẽ sang Mỹ, đến khi đó chắc Minh Anh cũng chẳng còn nhớ tao là ai nữa. Tao hy vọng đến khi đó cả hai người con gái đó đều sẽ vui vẻ và hạnh phúc. – anh nhặt hòn đá nhỏ bên cạnh ném xa môi cong cười mỉm .

- Long, tao sẽ ở bên cạnh mày, tao sẽ giúp mày. chắc chắn là như thế đừng buông thả bản thân mày. – Đặng Khôi choàng vai, cười nhẹ nhìn anh .

- Đặng Khôi .

- Sao?

- Tao còn chưa nói cho Minh Anh nghe “ anh yêu em” nữa .

- Mày mà nói rồi thì làm gì phải thằng Hoàng Long bạn tao. – Đặng Khôi nhếch môi cười đều .

- tao yêu Minh Anh, thật sự yêu cô ấy rất nhiều .

- bây giờ trông mày thật ngu ngốc. * cười * Tao thích Minh Anh. – Đặng Khôi xoay sang nhìn anh nghiêm túc .

- tao biết, vì vậy nếu được mày hãy dẫn Minh Anh đi đến một nơi thật xa, hãy làm như vậy .

- thật muốn đánh mày một trận quá. – Đặng Khôi thở hắt ra cười .

- chẳng phải mày vừa đánh xong sao, lần này để tao .

“búp” – anh chọi thắng một cú đâm vào mặt Đăng Khôi. Sau khi chửi mắng lẫn nhau trong lòng đã thành thói đi rất nhiều khuất mắc cũng đã rõ cả hai nhìn nhau cười thành tiếng giữa chiều gió thổi lạnh ngút cả người như thế này ...

—

Sau khi kéo nó rời khỏi sân bay hấn chở nó đi đến trung tâm mua sắm. Chọn hết chiếc váy này đến váy nọ. Mặc cho nó hiện rõ sự khó chịu trên mặt .

- xấu quá, xấu quá. Vào thay cái khác đi .

- tên điên, mệt rồi nghe. Tự đứng bắt chạy tới lui thay này nọ tôi đâu phải con rối của anh hả .

- ồh, vậy thì cũng không ép cô làm gì. Những tấm hình này nếu được tên đó xem chắc hẳn ta thích thú lắm nhỉ. – Thế Hiển đưa điện thoại đến trước mặt nó cùng với những tấm hình nó nằm ngủ say sưa chảy kẻ các kiểu ...xấu toàn tập .

nó như vừa bị hấn tát cho phát mà tỉnh trong khi nó đang ngượng chín cả lên, còn hấn thì ôm bụng mà hả hê lại càng khiến nó muốn giết hấn ngay bây giờ .

- anh, anh đề tiện ... - nó tức nghẹn họng, càu hấn .

- gì cơ, nói lại nghe coi thiếu gia nghe không rõ. – hấn nhướn tai giả vờ nghe lại .

- tôi nói là, chọn váy thôi mà ok ok tôi sẽ thử hết, thử cả khi nào anh hài lòng mới thôi ok. – nó cười tươi gượng gạo nhẹ nhàng trả lời hấn .

- ngoan, tiếp vào thay cái này đi .

Cầm chiếc váy trên tay nó lê lết tiếp tục vào thử với khuôn mặt bủn xỉn, hấn đá lông nheo nhìn nó rồi nghĩ ngợi đôi khi lại cười lên mím môi. Xong việc chọn váy hấn tiếp tục đưa nó sang cửa hàng giày, đảo mắt xung quanh hấn chạy đến cầm lấy đôi guốc mũi nhọn không có họa tiết chỉ trơn chu một màu nhưng rất bắt mắt .

Đặt Minh Anh ngồi xuống ghế, hấn ân cần nâng nhẹ chân nó lên ướm chiếc guốc vào thử mặt nó giờ đây như cà chua đỏ mọng mọi người xung quanh ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ đầy ganh tị ước ao .

- wow, chắc kiếp trước cô ấy cứu cả thế giới .

- thật là galang quá đi, ước gì anh ấy của mình .

từ nhân viên bán hàng cho đến những người khác ai nấy đều xầm xì to nhỏ .

- vừa này, lấy đôi này đi. – giọng nhẹ nhàng , hấn ngược mặt lên nhìn nó môi cong lên cười rất tươi lại rất dịu dàng ngọt ngào. Hấn cười như đang hạnh phúc ôm cả thế giới của mình vào lòng.

trong vài giây đó nó nhìn hấn đến đờ đẫn, chưa bao giờ nó thấy tên xấu xa hằng ngày như hấn lại đẹp trai đến như vậy. Mới có vẹn vẹn hai ngày mà hấn đã cho hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , con người của hấn mọi ngày rất thích ức hiếp người khác , lại khô khan có chết nó cũng chưa bao giờ dám tượng tưởng hấn sẽ galang hay ấm áp như vậy . Nhưng sự thật trước mắt bây giờ là vậy không thể nào chối cãi được , nhiệt độ trong người nó tăng lên hơn với mức bình thường .

- ê , ê nhìn đủ chưa . – hấn xua tay trước mặt nó .

- à , ừ ... xong chưa . – nó bối rối trở về thực tại miệng lắp bắp nói .

- đi thôi . – hấn nói cộc lốc .

- lại đi đâu nữa . – nó phụng phịu , tay xoa xoa cái bụng đáng thương của mình .

Thế Hiển mím môi cười rồi vờ như không kéo nó đi không nói gì thêm . Sau bữa ăn trưa hấn lại tiếp tục chở nó đến một trung tâm làm đẹp khá nổi tiếng trong thành phố . Nơi này chẳng phải lúc còn đi học cấp 2 nó đã từng ao ước có một ngày vào nơi này để tận hưởng một ngày thật sự của phái đẹp hay sao , vậy mà giờ đây nó đang đứng ở nơi này “ thật không thể tin nổi” – nó đảo mắt nhìn xung quanh ngỡ ngàng .

- xin chào thiếu gia , chẳng hay ngài cần làm gì . – một đội ngũ nhân viên đứng xếp hai hàng kính cẩn cúi chào hẳn .

- chà chà , hôm nay cậu ấm ENJOY đến với Spa chúng ta khác nào rồng đến nhà tôm cơ . – tên quản lý ông ọ cười nói .

- tôi giao cô ấy cho các người muốn làm gì thì làm , hai tiếng nữa tôi sẽ quay lại đón người . Hãy nhớ phải thật hoàn hảo . – hẳn nói một hơi như ra lệnh .

- oke , perfect .

- ê , ê tôi có phải con rồi của anh đâu mà muốn làm gì làm hử , tên diên kia ... - nó nói với theo hẳn nhưng mà hẳn nào có quan tâm đến vấn đề một đường đi thẳng mắt hút .

tên quản lý bán nam bán nữ , ông ọ nhìn nó từ trên xuống dưới lườm liếc rồi trề môi .

- mấy cưng , da em sần quá , tay cũng không được mềm mại . nhớ thêm sữa bò và nước hoa hồng nhá .

- còn nữa , mặt cũng mịn nhưng cũng không ổn không tốt cho lắm . Nhớ đắp mặt nạ kèm thêm collagen nhá .

nghe theo lệnh của người quản lý , các nhân viên quản lý đưa nó đến từng phòng chăm sóc . cho đến giờ nó vẫn chưa biết được mục đích của hẳn là gì nhưng thôi kệ cứ hưởng thụ phút giây trên mây như thế này rồi tính sau giấu sao nó cũng đang rất stress massager như thế này thì còn gì bằng ..

Đúng hai giờ đồng hồ sau , hẳn quay lại với bộ lễ phục màu đen thất nơ điển trai . Sắp đến giờ vẫn chưa thấy Minh Anh xuất hiện hẳn hơi nhíu mày .

- xong chưa ?

- finish ! perfect – tên quản lý cười nói ra hiệu kéo rèm .

Nó bước ra như một ánh hào quang sáng chói chiếc váy màu hồng phấn hơi xòe đôi guốc khi chiều hẳn lựa cũng hợp tông mái tóc thắt tết tôm đơn giản hơi phồng , gương mặt được trang điểm nhẹ không chút cầu kỳ vẫn luôn giữ được nét dễ thương ngây thơ trên khuôn mặt . Hẳn mỉm môi cổ nhin cười .

- sao xinh quá nhận không ra hử .

- cô tượng muốn vệt hóa thiên nga dễ lắm hay sao . – hẳn cười nhếch môi trêu chọc .

- xí cứ giỏi dối lòng – nó nói lí nhí .

Thế Hiển đi đến lại gần chỗ nó , trịnh trọng co cánh tay thành vòng cung đứng cạnh nó mời :

- Minh Anh tiểu thư , chúng ta đi chứ . – hẳn lại cười .

“ tên này hôm uống nhầm thuốc hay sao ta mà hẳn cười quái vậy nhỉ , tim mình sao đập lắm thế này” – nó suy nghĩ mông lung, giờ nó mới để ý đến hẳn cũng đang mang lễ phục chắc hẳn là đến đi dự tiệc, trong hẳn cũng thật bảnh bao đấy chứ .

Cười mỉm Minh Anh khoác tay cùng Thế Hiển đến bữa tiệc tối nay. Chiếc xe dừng lại tại Hội Nghị Golden formix tráng lệ nơi chỉ có những giới nhà giàu mới đặt tiệc ở nơi này .

- Wow – nó tròn xoe mắt nhìn đèn chùm trên cao lung linh không chớp mắt ở giữa hội trường to lớn này. Ánh đèn vàng rực rỡ tỏa sáng khắp hội trường .

- Sao thế - Thế Hiển hỏi .

Minh Anh lắc đầu cười mỉm đi khép nép bên cạnh Thế Hiển, một cảm giác không thuộc về nơi này lóe lên trong đầu cô, nhìn ai ai cũng váy dạ hội sang trọng tao nhã, quý phái đẹp đến lạ, những con người này thật may mắn khi sinh ra đã ngâm chìa khóa vàng .

Ánh đèn vụt tắt, bóng dáng người đàn ông lịch lãm tuổi đã ngoài tứ tuần bước lên trước bục sân khấu, nó nhận ra ngay đó là ba của Thế Hiển. Chợt một chuỗi sự kiện hiện về trong trí nhớ nó, lúc nhẹ hồng Thế Hiển nó nói thổ thổ :

- Thế Hiển , xin lỗi và chúc mừng sinh nhật anh nha .

- Nói nhảm gì vậy? - Tiếng ồn phát biểu trên khán đài lần át đi giọng nói nhỏ của nó , Thế Hiển không nghe nên hơi cúi đầu xuống sát môi nó để nghe lại , nào ngờ ánh đèn sân khấu lại hướng về phía của hai người .

Cả hội trường ai cũng nhón nháo trước cảnh tượng , đập vào mắt người chắc hẳn ai cũng đang nghĩ rằng họ đang hôn nhau . Vài người thì ngưỡng mộ khen ngợi , số đông vẫn là tò mò về cô gái đi cạnh Thế Hiển .

- Đợi tôi một lát. – hần cười chào rồi tiến về phía sân khấu .

Nó hơi mỏi chân lâu rồi chẳng đi guốc cao như vậy, nên lui về sâu lại đụng trúng ánh mắt Uyển Nhi đang nhìn mình mà cười đều bên cạnh cô còn có Hoàng Long đang đứng cạnh. Những gì không nên thấy cũng đã thấy tất cả Hoàng Long mặt không biến sắc , vẫn bình thản nhìn nó như một người xa lạ .

Vội vã xoay người về hướng khác nó không muốn anh đôi mắt nó đang xụp xuống như thế nào , chỉ vài giây nữa chắc nó sẽ lại khóc trước mặt anh .

- Thế Hiển tôi xin cảm ơn mọi người đã có mặt đến dự buổi tiệc sinh nhật hôm nay , đồng thời cũng là kỉ niệm 23 năm thành lập Tập Đoàn ENJOY .

- Và buổi tiệc xin được bắt đầu .

Tiếng vỗ tay vang khắp hội trường, Thế Hiển cười tươi sau phát biểu tiến lại chỗ nó, một tay đưa lên mời .

- Tiểu thư, cô nhảy với tôi một bản được chứ .

- Diên à, tên kia. tôi có biết nhảy đâu. – nó càu nhàu nhướng lên tai hần nói .

Uyển Nhi tay trong tay cùng Hoàng Long tiến lại chỗ nó và Thế Hiển .

- Thế Hiển, happy birthday. – Uyển Nhi chúc xā giao .

- Ủ. – hần đáp cọc lóc .

- Minh Anh cũng có mặt à, trùng hợp nhỉ. Tôi cứ tưởng những người như cô sẽ không rảnh bỏ chút thời gian đến những nơi như vậy. – Uyển Nhi mỉa mai .

- Biết thêm một chút cũng chẳng sao mà. – nó cười gượng đáp trả .

- Một người thông minh luôn sẽ biết vị trí của mình ở đâu, xét cho cùng vẫn là khác nhau, đúng chứ! .

nó im lặng vài giây, không phải vì những lời nói của Uyển Nhi làm nó cảm thấy mình thấp hèn, mà vì sự im lặng của người đối diện là điều khiến nó để tâm đến. Nhìn mặt Hoàng Long hơi sừng lên nó biết đang có chuyện xảy ra nhưng không thể hỏi đó là cảm giác “ bất lực” rất khó chịu. Thế Hiển định lên tiếng giải vây giúp nó đã bị nó cướp lời :

- Nếu là vị trí trong phút chốc vẫn đổi được, điều đó chị biết rõ nhất mà phải không Uyển Nhi ?

Mắt Uyển Nhi sáng lên, cô cũng không nghĩ người em gái xa lạ này đôi khi cũng có thể thốt ra được những lời này. Quả thật không có gì là không thể xảy ra, Uyển Nhi bật cười định nói gì đó thì tiếng nói trầm của ba Thế Hiển vang tới :

- Con trai, con không định giới thiệu cho ta biết đây là vị tiểu thư nhà nào à. – Chủ tịch Sang cười nhìn nó .

- Chào Bác. – nó cúi đầu chào lễ phép .

- Từ khi nào ông quan tâm đến con trai mình vậy. – hần trả lời ương nghạnh, thấy vậy nó húc nhẹ bên hông hần nhắc nhở với thái độ vô lễ ấy .

Chủ tịch Sang cũng chẳng quan tâm gì mấy. Đôi môi lại mỉm cười giả tạo, bên cạnh vẫn luôn có cô thư kí theo sau, ánh mắt nhìn Thế Hiển lưu luyến.

- Hoàng Long, thật vinh dự khi cậu đến dự buổi tiệc. – Chủ tịch Sang đưa tay bắt chào hỏi .

- Vâng, thật ngại khi ba cháu không thể đến dự. – Anh cúi đầu kính cẩn chào .

- Không sao. – Chủ tịch Sang cười đáp trả, lại nhìn người con gái đang khoát tay anh có chút quen quen. – oh, đây là Uyển Nhi .

- Dạ vâng, lâu rồi mới gặp Bác. – Uyển Nhi cười nhẹ cúi chào .

- Con mắt của ta, đúng là chưa bao giờ sai. Cháu quả thật rất thông minh .

Uyển Nhi hơi nhúm mày khó chịu trước những lời khen ngợi kia rõ ràng là đang chế giễu. Cô vẫn bình thản như không hiểu những lời nói kia, thay vào đó cơ hội chạm mặt như thế này ngược lại còn rất tốt .

- Hôm nay chẳng phải sinh nhật Thế Hiển hay sao, cậu ấy cũng nên là người mở màn khiêu vũ nhỉ? – Uyển Nhi cao ngạo nói .

- Ồ, ta cũng nghĩ là như vậy đấy con trai, con ...

- Vả lại hôm nay, cậu ấy còn có cả bạn gái bên cạnh nữa, bạn gái của Thế Hiển thì chắc chắn là một người xuất sắc rồi nhỉ hơn nữa nhìn cả hai rất đẹp đôi đó .

Sắc mặt Thế Hiển và Hoàng Long như tối sầm lại, Uyển Nhi nhắc đến điều chắc rằng đang muốn làm Minh Anh bề mặt trước đám đông hay sao, và cũng là một lời nhắc nhở dằn mặt, chỉ sao vài năm Uyển Nhi thay đổi thật .

Nghe thấy những lời nói của Uyển Nhi, chủ tịch Sang cũng thấy đúng nên gật đầu nhìn Thế Hiển ám chỉ muốn hắn thực hiện điều đó .

- Chúng ta đi thôi. – Hoàng Long lên tiếng định kéo Uyển Nhi đi .

- Được thôi, anh mời em nhảy một bản được chứ Thế Hiển. – nó mỉm cười tươi như đang hạnh phúc nhìn Thế Hiển .

- Em biết nhảy sao? – Thế Hiển húp một ngụm rượu nhìn nó .

- Em có thể học mà, hi – nó ^^ .

Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên, Thế Hiển nắm tay nó dìu ra giữa hội trường, từng bước di chuyển theo giai điệu. Một người trong bộ vest đen tay dịu dàng ôm nhẹ eo một người con gái trong bộ váy hồng nhẹ nhàng tao nhã, một sự bất ngờ và cũng đặc biệt nhất đây có lẽ món quà sinh nhật giá trị nhất mà Thế Hiển nhận được .

Rõ ràng Hoàng Long rất khó chịu nhưng cứ giả vờ như không , theo đó anh nắm tay Uyển Nhi cũng muốn nhập cuộc theo . Hai cặp đôi này có một sự tương phản rất bắt mắt , cả bốn người khiêu vũ rất thành thạo , lại rất hiểu ý nhau .

- Tại sao khi này anh mời lại không nhảy ?

- Em muốn lần đầu này được nhảy cùng người đó . – ánh mắt trong veo nó thẳng thắn trả lời .

- Vậy sao giờ lại nhảy cùng tôi. – anh có chút âm thầm hỏi .

- Vì hôm nay là sinh nhật anh. Hãy xem nó như một món quà nhé. – nó cười mỉm tí mắt nhìn Thế Hiển .

- Lợn què !

Dưới ánh đèn cả bốn đều tỏa sáng, trong phút giây này ai có dịp tham dự chắc mãi sẽ không quên được cảnh tượng hoàn hảo này. Điệu nhảy kết thúc bằng cú xoay người điệu nghệ, tiếng vỗ tay trầm trồ vang lên .

Thế Hiển cùng chủ tịch Sang phải đi tiếp vài người khách, muốn nó đi cùng nhưng nó đã vội từ chối khéo với lý do “ hơi mệt” . Hoàng Long với Uyển Nhi cũng cùng nhau đi xã giao với những người “ giàu” khác. Nhìn những khung cảnh này nó thở dài, thật sự nơi này không thuộc về nó, thật sự anh và nó chẳng thể nào đứng cạnh nhau được .

Sự sang trọng này, giàu có này một đứa như nó sao có thể với tới. Là nó luôn mộng tưởng quá nhiều mộng tưởng mình sẽ là cô bé lọ lem sẽ có hoàng tử đến đón rồi sẽ hạnh phúc sang trang mới. Nhưng hiện thực sẽ

không là như vậy, dù có ngốc nghếch đến đâu cũng chẳng muốn làm cô bé lọ lem chỉ biết chờ đợi. Nó mỉm cười lặng lẽ âm thầm nó rời khỏi hội trường không một lời chào .

159. Chương 78: Party Ngoài Ý Muốn .

Chuyến bay cuối cùng cũng cất cánh, chẳng hiểu một luồng suy nghĩ muốn đi khỏi nơi đây lại lóe lên trong đầu nó. Tiếng chuông điện thoại reo đưa nó về với thực tại .

“ alo, con nghe nè mẹ”

“ Minh Anh, con có thể trở về nhà cũ của chúng ta rồi”

“ oh mẹ , là thật sao . Sao có thể chứ .” – nó cười phá lên khi nghe căn nhà vẫn được giữ lại.

“ thời gian qua làm phiền nhà Thanh Lam cũng lâu rồi , cũng đến lúc mọi thứ nên trở về lại ban đầu.”

“ vâng, con biết rồi.”

“ nhớ nhé, con đi càng sớm càng tốt.”

Nó buồn rầu tắt máy suy nghĩ mông lung mà thở dài ra “ vậy cũng tốt, cứ mặt đối mặt mãi như vậy ngay cả mình cũng không biết có thể chịu đựng thêm được bao lâu. Nếu như vậy điều đó khiến chị ấy vui hơn , Hoàng Long cũng sẽ hạnh phúc không còn khó xử .”

Thế Hiển chạy lại khoác tay kéo nó đi mất hút trong tít tít, khi cả bọn quay lại tìm thì chẳng thấy nó đâu nữa anh vo tròn tay mình thành nắm đấm trong lòng nóng hừng hực khó chịu so với vẻ bề ngoài như không quan tâm, Hoàng Nhi lo lắng cầu nhàu anh trai mình :

- Hai à, thật ra anh hai đang muốn làm gì thế .

- Em làm tốt việc của em được rồi. – anh lạnh lùng đáp .

- Hừ, càng lúc càng quá đáng mặc kệ anh vậy. – Hoàng Nhi tức giận mặt như nổi lửa đùng đùng bỏ đi .

Trông thấy vậy Quốc Huy cười trừ nhìn anh và Đăng Khôi lật đật ba chân bốn cẳng mà đuổi theo cô vợ hay hôn giỗi của mình. Sắc mặt Đăng Khôi bây giờ cũng trở nên tệ hơn bao giờ hết .

- Đi đổi gió chứ?. – Đăng Khôi rủ rê không chút thiện chí .

Cả hai phóng xe chạy nhanh qua các con đường cao tốc, tiếng xe rú lớn cùng với tốc độ bán sống khiến ọi người xung quanh một phen hú vía. Chạy lên đến đỉnh đèo, Đăng Khôi dừng lại tấp xe vào lề, Hoàng Long cũng từ từ mà theo sau .

Đăng Khôi như bị mất tự chủ lao đến dùng lực mà chọi thẳng vào mặt anh một cú thật mạnh :

“ bụp”

- Thằng tôi! * thêm một cú nữa* .

- Mày là một thằng tôi đó Long. – Đăng Khôi hét to, tay vẫn nện cú đấm xuống mặt anh liên hồi dăm vài 3 4 cú .

Hoàng Long không đánh lại cũng chẳng phản kháng, anh như người vô hồn đôi mắt lãnh lẽo nhìn Đăng Khôi không nói lời nào, cứ mặt cho người bạn mình tự do đánh thoải mái. Thái độ như vậy càng khiến cho Đăng Khôi như điên tiết lên, Đăng Khôi nghiêng răng rít lên rồi đẩy mạnh anh ra ngã nhào xuống mặt đất .

- Đúng, tao là một thằng tôi mày đánh đi, đánh thêm đi. – anh thở mạnh đáp trả, đưa tay quệt đi vết máu đang chảy ra nơi khóe môi .

- Hoàng Long, mày! – Đăng Khôi nắm chặt cổ áo anh lên, trừng mắt như muốn giết người .

- Đúng, tao và Minh Anh từ trước đến nay chẳng có can hệ cả. Rồi sao ?

- Mày là đàn ông mà như vậy sao? Nếu mày đã chọn Uyển Nhi tại sao còn dễ dàng tạo niềm tin cho Minh Anh hả .

- Tao ... – anh ghen hờn không thể thốt nên lời .

Đặng Khôi chết lặng tay run run khi thấy giọt nước mắt từ khóe mắt đang chảy ra , trong sự tuyệt vọng và rất đau đớn của bản mình .

- Hoàng Long, mày ... - Đặng Khôi ghen lại thả lỏng buông anh ra

- Tao không biết mình còn bao nhiêu thời gian nữa. Dù là có Uyển Nhi hay không tao vẫn sẽ chọn cách rời xa Minh Anh. – Hoàng Long hai tay ôm đầu mình gục ngã trong sự đau đớn của bản thân, cũng là lần đầu tiên anh khóc lớn đau đớn như thế này .

- Tại sao mày lại dẫu mọi người hắt hủi Long, chẳng phải bệnh tình của mày đang điều trị rất tốt hay sao. – Đặng Khôi nắm chặt hai bắp vai anh gần giọng hỏi .

- Tao không muốn mọi người phải khổ sở vì tao, mẹ tao hay cười lắm tao không muốn bà ấy phải buồn rầu vì lo lắng, ba tao lại đang điều trị sắp khỏi. Quốc Huy tao tin nó sẽ chăm sóc tốt cho Hoàng Nhi . Minh Anh cô ấy ngốc nghếch lắm , Uyển Nhi vẫn chưa buông bỏ hận thù trong lòng .

- Mày phải đấu tranh chứ .

Anh lắc đầu, cười mỉm đôi mắt xa xa nhìn về mặt biển phẳng lặng , Đặng Khôi cũng chỉ biết ngồi lặng người mà lắng nghe không thể dùng những lời nói mà an ủi, đó không khác gì đang nhìn bạn mình một cách đáng thương, Đặng Khôi không đối với anh như vậy .

- Tao không quan tâm mình còn sống được bao lâu, nhưng bây giờ chỉ khi tao ở bên cạnh Uyển Nhi khi mọi chuyện mọi mâu thuẫn giữa hai chị em họ kết thúc thì Minh Anh cô ấy sẽ an toàn .

- Minh Anh cô ấy còn có bạn bè, ba mẹ còn Uyển Nhi cô ấy chỉ đơn độc một mình tao không thể nào bỏ mặc Uyển Nhi như vậy, sẽ ở bên cạnh cho đến khi cô ấy nhận ra mình cần ai .

- Đó là lý do mày làm chuyện như vậy .

- Đau một lần rồi sẽ kết thúc, còn hơn để Minh Anh phải dai dẳng luống sâu .

- Chuyện này sao có thể dẫu Minh Anh được cả đời? – Đặng Khôi thở dài .

- Tao sẽ sang Mỹ, đến khi đó chắc Minh Anh cũng chẳng còn nhớ tao là ai nữa. Tao hy vọng đến khi đó cả hai người con gái đó đều sẽ vui vẻ và hạnh phúc. – anh nhặt hòn đá nhỏ bên cạnh ném xa môi cong cười mỉm .

- Long, tao sẽ ở bên cạnh mày, tao sẽ giúp mày. chắc chắn là như thế đừng buông thả bản thân mày. – Đặng Khôi choàng vai, cười nhẹ nhìn anh .

- Đặng Khôi .

- Sao?

- Tao còn chưa nói cho Minh Anh nghe “ anh yêu em” nữa .

- Mày mà nói rồi thì làm gì phải thẳng Hoàng Long bạn tao. – Đặng Khôi nhếch môi cười đều .

- tao yêu Minh Anh, thật sự yêu cô ấy rất nhiều .

- bây giờ trông mày thật ngu ngốc. * cười * Tao thích Minh Anh. – Đặng Khôi xoay sang nhìn anh nghiêm túc .

- tao biết, vì vậy nếu được mày hãy dẫn Minh Anh đi đến một nơi thật xa, hãy làm như vậy .

- thật muốn đánh mày một trận quá. – Đặng Khôi thở hắt ra cười .

- chẳng phải mày vừa đánh xong sao, lần này để tao .

“ bụp” – anh chọi thẳng một cú đấm vào mặt Đặng Khôi. Sau khi chửi mắng lẫn nhau trong lòng đã thành thối đi rất nhiều khuất mắc cũng đã rõ cả hai nhìn nhau cười thành tiếng giữa chiều gió thổi lạnh ngút cả người như thế này ...

Sau khi kéo nó rời khỏi sân bay hấn chở nó đi đến trung tâm mua sắm. Chọn hết chiếc váy này đến váy nọ. Mặc cho nó hiện rõ sự khó chịu trên mặt .

- xấu quá, xấu quá. Vào thay cái khác đi .

- tên điên, mệt rồi nghe. Tự đứng bắt chạy tới lui thay này nọ tôi đâu phải con rối của anh hả .

- ồh, vậy thì cũng không ép cô làm gì. Những tấm hình này nếu được tên đó xem chắc hẳn ta thích thú lắm nhỉ. – Thế Hiển đưa điện thoại đến trước mặt nó cùng với những tấm hình nó nằm ngủ say sưa chảy kê các kiểu ...xấu toàn tập .

nó như vừa bị hấn tát cho phát mà tỉnh trong khi nó đang ngượng chín cả lên, còn hấn thì ôm bụng mà hả hê lại càng khiến nó muốn giết hấn ngay bây giờ .

- anh, anh đề tiện ... - nó tức nghẹn họng, cúi hấn .

- gì cơ, nói lại nghe coi thiếu gia nghe không rõ. – hấn nhướn tai giả vờ nghe lại .

- tôi nói là, chọn váy thôi mà ok ok tôi sẽ thử hết, thử cả khi nào anh hài lòng mới thôi ok. – nó cười tươi gượng gạo nhẹ nhàng trả lời hấn .

- ngoan, tiếp vào thay cái này đi .

Cầm chiếc váy trên tay nó lê lếch tiếp tục vào thử với khuôn mặt bủn xỉn, hấn đá lông nheo nhìn nó rồi nghĩ ngợi đôi khi lại cười lên mím môi. Xong việc chọn váy hấn tiếp tục đưa nó sang cửa hàng giày, đảo mắt xung quanh hấn chạy đến cầm lấy đôi guốc mũi nhọn không có họa tiết chỉ trơn chu một màu nhưng rất bắt mắt .

Đặt Minh Anh ngồi xuống ghế, hấn ân cần nâng nhẹ chân nó lên ướm chiếc guốc vào thử mặt nó giờ đây như cà chua đỏ mọng mọi người xung quanh ai cũng nhìn nó bằng ánh mắt ngưỡng mộ đầy ganh tị ước ao .

- wow, chắc kiếp trước cô ấy cứu cả thế giới .

- thật là galang quá đi, ước gì anh ấy của mình .

từ nhân viên bán hàng cho đến những người khác ai nấy đều xầm xì to nhỏ .

- vừa này, lấy đôi này đi. – giọng nhẹ nhàng , hấn ngược mặt lên nhìn nó môi cong lên cười rất tươi lại rất dịu dàng ngọt ngào. Hấn cười như đang hạnh phúc ôm cả thế giới của mình vào lòng.

trong vài giây đó nó nhìn hấn đến đờ đẫn, chưa bao giờ nó thấy tên xấu xa hằng ngày như hấn lại đẹp trai đến như vậy. Mới có vẹn vẹn hai ngày mà hấn đã cho hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác , con người của hấn mọi ngày rất thích ức hiếp người khác , lại khô khan có chết nó cũng chưa bao giờ dám tượng tượng hấn sẽ galang hay ấm áp như vậy . Nhưng sự thật trước mắt bây giờ là vậy không thể nào chối cãi được , nhiệt độ trong người nó tăng lên hơn với mức bình thường .

- ê , ê nhìn đủ chưa . – hấn xua tay trước mặt nó .

- à , ừ ... xong chưa . – nó bối rối trở về thực tại miệng lắp bắp nói .

- đi thôi . – hấn nói cộc lốc .

- lại đi đâu nữa . – nó phụng phịu , tay xoa xoa cái bụng đáng thương của mình .

Thế Hiển mím môi cười rồi vờ như không kéo nó đi không nói gì thêm . Sau bữa ăn trưa hấn lại tiếp tục chở nó đến một trung tâm làm đẹp khá nổi tiếng trong thành phố . Nơi này chẳng phải lúc còn đi học cấp 2 nó đã từng ao ước có một ngày vào nơi này để tận hưởng một ngày thật sự của phái đẹp hay sao , vậy mà giờ đây nó đang đứng ở nơi này “ thật không thể tin nổi” – nó đảo mắt nhìn xung quanh ngỡ ngàng .

- xin chào thiếu gia , chẳng hay ngài cần làm gì . – một đội ngũ nhân viên đứng xếp hai hàng kính cẩn cúi chào hấn .

- chà chà , hôm nay cậu ấm ENJOY đến với Spa chúng ta khác nào rồng đến nhà tôm cơ . – tên quản lý ông ọ cười nói .

- tôi giao cô ấy cho các người muốn làm gì thì làm , hai tiếng nữa tôi sẽ quay lại đón người . Hãy nhớ phải thật hoàn hảo . – hấn nói một hơi như ra lệnh .

- oke , perfect .

- ê , ê tôi có phải con rỗi của anh đâu mà muốn làm gì làm hả , tên điên kia ... - nó nói với theo hấn nhưng mà hấn nào có quan tâm đến vấn một đường đi thẳng mắt hút .

tên quản lý bán nam bán nữ , ông ọ nhìn nó từ trên xuống dưới lườm liếc rồi trề môi .

- mấy cưng , da em sần quá , tay cũng không được mềm mại . nhớ thêm sữa bò và nước hoa hồng nhá .

- còn nữa , mặt cũng mịn nhưng cũng không ổn không tốt cho lắm . Nhớ đắp mặt nạ kèm thêm collagen nhá .

nghe theo lệnh của người quản lý , các nhân viên quản lý đưa nó đến từng phòng chăm sóc . cho đến giờ nó vẫn chưa biết được mục đích của hấn là gì nhưng thôi kệ cứ hưởng thụ phút giây trên mây như thế này rồi tính sau giấu sao nó cũng đang rất stress massager như thế này thì còn gì bằng ..

Đúng hai giờ đồng hồ sau , hấn quay lại với bộ lễ phục màu đen thất nơ điển trai . Sắp đến giờ vẫn chưa thấy Minh Anh xuất hiện hấn hơi nhíu mày .

- xong chưa ?

- finish ! perfect – tên quản lý cười nói ra hiệu kéo rèm .

Nó bước ra như một ánh hào quang sáng chói chiếc váy màu hồng phấn hơi xòe đôi guốc khi chiều hấn lựa cũng hợp tông mái tóc thắt tết tôm đơn giản hơi phồng , gương mặt được trang điểm nhẹ không chút cầu kỳ vẫn luôn giữ được nét dễ thương ngây thơ trên khuôn mặt . Hấn mỉm môi cổ nhin cười .

- sao xinh quá nhận không ra hả .

- cô tượng muốn vệt hóa thiên nga dễ lắm hay sao . – hấn cười nhếch môi trêu chọc .

- xí cứ giỏi dối lòng – nó nói lí nhí .

Thế Hiển đi đến lại gần chỗ nó , trình trọng co cánh tay thành vòng cung đứng cạnh nó mời :

- Minh Anh tiểu thư , chúng ta đi chứ . – hấn lại cười .

“ tên này hôm uống nhầm thuốc hay sao ta mà hấn cười quái vậy nhỉ , tìm mình sao đập lăm thế này” – nó suy nghĩ mông lung, giờ nó mới để ý đến hấn cũng đang mang lễ phục chắc hấn là đến đi dự tiệc, trong hấn cũng thật bảnh bao đấy chứ .

Cười mỉm Minh Anh khoác tay cùng Thế Hiển đến bữa tiệc tối nay. Chiếc xe dừng lại tại Hội Nghị Golden formix trắng lẹ nơi chỉ có những giới nhà giàu mới đặt tiệc ở nơi này .

- Wow – nó tròn xoe mắt nhìn đèn chùm trên cao lung linh không chớp mắt ở giữa hội trường to lớn này. Ánh đèn vàng rực rỡ tỏa sáng khắp hội trường .

- Sao thế - Thế Hiển hỏi .

Minh Anh lắc đầu cười mỉm đi khép nép bên cạnh Thế Hiển, một cảm giác không thuộc về nơi này lóe lên trong đầu cô, nhìn ai ai cũng váy dạ hội sang trọng tao nhã, quý phái đẹp đến lạ, những con người này thật may mắn khi sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng .

Ánh đèn vụt tắt, bóng dáng người đàn ông lịch lãm tuổi đã ngoài tứ tuần bước lên trước bục sân khấu, nó nhận ra ngay đó là ba của Thế Hiển. Chợt một chuỗi sự kiện hiện về trong trí nhớ nó, hức nhẹ hông Thế Hiển nó nói thỏ thẻ :

- Thế Hiển , xin lỗi và chúc mừng sinh nhật anh nha .

- Nói nhảm gì vậy? - Tiếng ồn phát biểu trên khán đài lần át đi giọng nói nhỏ của nó , Thế Hiển không nghe nên hơi cúi đầu xuống sát môi nó để nghe lại , nào ngờ ánh đèn sân khấu lại hướng về phía của hai người .

Cả hội trường ai cũng nhón nháo trước cảnh tượng , đập vào mắt người chắc hăng ai cũng đang nghĩ rằng họ đang hôn nhau . Vài người thì ngưỡng mộ khen ngợi , số đông vẫn là tò mò về cô gái đi cạnh Thế Hiển .

- Đợi tôi một lát. – hần cười chào rồi tiến về phía sân khấu .

Nó hơi mỏi chân lâu rồi chẳng đi guốc cao như vậy, nên lui về sâu lại đứng trùng ánh mắt Uyển Nhi đang nhìn mình mà cười đều bên cạnh cô còn có Hoàng Long đang đứng cạnh. Những gì không nên thấy cũng đã thấy tất cả Hoàng Long mặt không biến sắc , vẫn bình thản nhìn nó như một người xa lạ .

Vội vã xoay người về hướng khác nó không muốn anh đôi mắt nó đang xụp xuống như thế nào , chỉ vài giây nữa chắc nó sẽ lại khóc trước mặt anh .

- Thế Hiển tôi xin cảm ơn mọi người đã có mặt đến dự buổi tiệc sinh nhật hôm nay , đồng thời cũng là kỉ niệm 23 năm thành lập Tập Đoàn ENJOY .

- Và buổi tiệc xin được bắt đầu .

Tiếng vỗ tay vang khắp hội trường, Thế Hiển cười tươi sau phát biểu tiến lại chỗ nó, một tay đưa lên mời .

- Tiểu thư, cô nhảy với tôi một bản được chứ .

- Diên à, tên kia. tôi có biết nhảy đâu. – nó cầu nhàu nhưỡng lên tai hần nói .

Uyển Nhi tay trong tay cùng Hoàng Long tiến lại chỗ nó và Thế Hiển .

- Thế Hiển, happy birthday. – Uyển Nhi chúc xã giao .

- Ủ. – hần đáp cộc lốc .

- Minh Anh cũng có mặt à, trùng hợp nhỉ. Tôi cứ tưởng những người như cô sẽ không rảnh bỏ chút thời gian đến những nơi như vậy. – Uyển Nhi mỉa mai .

- Biết thêm một chút cũng chẳng sao mà. – nó cười gượng đáp trả .

- Một người thông minh luôn sẽ biết vị trí của mình ở đâu, xét cho cùng vẫn là khác nhau, đúng chứ! .

nó im lặng vài giây, không phải vì những lời nói của Uyển Nhi làm nó cảm thấy mình thấp hèn, mà vì sự im lặng của người đối diện là điều khiến nó để tâm đến. Nhìn mặt Hoàng Long hơi sừng lên nó biết đang có chuyện xảy ra nhưng không thể hỏi đó là cảm giác “ bất lực” rất khó chịu. Thế Hiển định lên tiếng giải vây giúp nó đã bị nó cướp lời :

- Nếu là vị trí trong phút chốc vẫn đổi được, điều đó chị biết rõ nhất mà phải không Uyển Nhi ?

Mắt Uyển Nhi sáng lên, cô cũng không nghĩ người em gái xa lạ này đôi khi cũng có thể thốt ra được những lời này. Quả thật không có gì là không thể xảy ra, Uyển Nhi bật cười định nói gì đó thì tiếng nói trầm của ba Thế Hiển vang tới :

- Con trai, con không định giới thiệu cho ta biết đây là vị tiểu thư nhà nào à. – Chủ tịch Sang cười nhìn nó .

- Chào Bác. – nó cúi đầu chào lễ phép .

- Từ khi nào ông quan tâm đến con trai mình vậy. – hần trả lời ương nghạnh, thấy vậy nó húc nhẹ bên hông hần nhắc nhở với thái độ vô lễ ấy .

Chủ tịch Sang cũng chẳng quan tâm gì mấy. Đôi môi lại mím cười giả tạo, bên cạnh vẫn luôn có cô thư kí theo sau, ánh mắt nhìn Thế Hiển lưu luyến.

- Hoàng Long, thật vinh dự khi cậu đến dự buổi tiệc. – Chủ tịch Sang đưa tay bắt chào hỏi .

- Vâng, thật ngại khi ba cháu không thể đến dự. – Anh cúi đầu kính cẩn chào .

- Không sao. – Chủ tịch Sang cười đáp trả, lại nhìn người con gái đang khoát tay anh có chút quen quen. – oh, đây là Uyển Nhi .

- Dạ vâng, lâu rồi mới gặp Bác. – Uyển Nhi cười nhẹ cúi chào .

- Con mắt của ta, đúng là chưa bao giờ sai. Cháu quả thật rất thông minh .

Uyển Nhi hơi nhú mồm khó chịu trước những lời khen ngợi kia rõ ràng là đang chế giễu. Cô vẫn bình thản như không hiểu những lời nói kia, thay vào đó cơ hội chạm mặt như thế này ngược lại còn rất tốt .

- Hôm nay chẳng phải sinh nhật Thế Hiển hay sao, cậu ấy cũng nên là người mở màn khiêu vũ nhỉ? – Uyển Nhi cao ngạo nói .

- Ồ, ta cũng nghĩ là như vậy đấy con trai, con ...

- Vả lại hôm nay, cậu ấy còn có cả bạn gái bên cạnh nữa, bạn gái của Thế Hiển thì chắc chắn là một người xuất sắc rồi nhỉ hơn nữa nhìn cả hai rất đẹp đôi đó .

Sắc mặt Thế Hiển và Hoàng Long như tối sầm lại, Uyển Nhi nhắc đến điều chắc rằng đang muốn làm Minh Anh bề mặt trước đám đông hay sao, và cũng là một lời nhắc nhở dằn mặt, chỉ sao vài năm Uyển Nhi thay đổi thật .

Nghe thấy những lời nói của Uyển Nhi, chủ tịch Sang cũng thấy đúng nên gật đầu nhìn Thế Hiển ám chỉ muốn hắn thực hiện điều đó .

- Chúng ta đi thôi. – Hoàng Long lên tiếng định kéo Uyển Nhi đi .

- Được thôi, anh mời em nhảy một bản được chứ Thế Hiển. – nó mỉm cười tươi như đang hạnh phúc nhìn Thế Hiển .

- Em biết nhảy sao? – Thế Hiển húp một ngụm rượu nhìn nó .

- Em có thể học mà, hi – nó ^^ .

Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng vang lên, Thế Hiển nắm tay nó dìu ra giữa hội trường, từng bước di chuyển theo giai điệu. Một người trong bộ vest đen tay dịu dàng ôm nhẹ eo một người con gái trong bộ váy hồng nhẹ nhàng tao nhã, một sự bất ngờ và cũng đặc biệt nhất đây có lẽ món quà sinh nhật giá trị nhất mà Thế Hiển nhận được .

Rõ ràng Hoàng Long rất khó chịu nhưng cứ giả vờ như không , theo đó anh nắm tay Uyển Nhi cũng muốn nhập cuộc theo . Hai cặp đôi này có một sự tương phản rất bắt mắt , cả bốn người khiêu vũ rất thành thạo , lại rất hiểu ý nhau .

- Tại sao khi này anh mời lại không nhảy ?

- Em muốn lần đầu này được nhảy cùng người đó . – ánh mắt trong veo nó thẳng thắn trả lời .

- Vậy sao giờ lại nhảy cùng tôi. – anh có chút ảm đạm hỏi .

- Vì hôm nay là sinh nhật anh. Hãy xem nó như một món quà nhé. – nó cười mỉm tí mắt nhìn Thế Hiển .

- Lợn què !

Dưới ánh đèn cả bốn đều tỏa sáng, trong phút giây này ai có dịp tham dự chắc mãi sẽ không quên được cảnh tượng hoàn hảo này. Điệu nhảy kết thúc bằng cú xoay người điệu nghệ, tiếng vỗ tay trầm trồ vang lên .

Thế Hiển cùng chủ tịch Sang phải đi tiếp vài người khách, muốn nó đi cùng nhưng nó đã vội từ chối khéo với lý do “ hơi mệt” . Hoàng Long với Uyển Nhi cũng cùng nhau đi xã giao với những người “ giàu” khác. Nhìn những khung cảnh này nó thở dài, thật sự nơi này không thuộc về nó, thật sự anh và nó chẳng thể nào đứng cạnh nhau được .

Sự sang trọng này, giàu có này một đứa như nó sao có thể với tới. Là nó luôn mộng tưởng quá nhiều mộng tưởng mình sẽ là cô bé lọ lem sẽ có hoàng tử đến đón rồi sẽ hạnh phúc sang trang mới. Nhưng hiện thực sẽ

không là như vậy, dù có ngốc nghếch đến đâu cũng chẳng muốn làm cô bé lọ lem chỉ biết chờ đợi. Nó mỉm cười lặng lẽ âm thầm nó rời khỏi hội trường không một lời chào .

160. Chương 79 : Hợp Tác Âm Mưu .

Việc xã giao trong các bữa tiệc khá nhàm chán , người ta cứ cười cười nói nói nhưng anh chẳng một chút để tâm rõ ràng là anh không tập trung , ánh mắt cứ mãi mê tìm kiếm trong đám đông . Nhìn sang Thế Hiển cũng chẳng thấy đâu , anh nghĩ ngợi điều gì đó rồi đột ngột bỏ đi .

-Hoàng Long , anh ... - Uyên Nhi chưa kịp gọi anh đã đi mất , đang nói chuyện cô cũng không thể nào đuổi theo được .

ra bên ngoài Hoàng Long chạy xung quanh hội trường tìm kiếm nó , thở hổn hển bực dọc nhưng lại không thấy đâu cả , tay rút điện thoại gọi cũng chẳng có tín hiệu trả lời nào cả . Trời về đêm càng lúc lại càng lạnh thêm .

trong đêm rét buốt , nó đi lang thang một mình đêm chiều . Cứ đi cứ đi như vậy , cái lạnh cơ thể lúc này một phần cũng không lạnh bằng cảm xúc của nó lúc này .

Từ phía sau luôn cho một chiếc xe đang đi chậm chậm cách nó không xa mà dõi theo , nhìn thân hình bé nhỏ của nó đi giữa trời lạnh không có áo khoát chỉ vẫn mặc chiếc váy mỏng manh dự tiệc khi này mà xốt xa , còn đau lòng hơn anh tự làm đau chính mình .

Tay bấm gọi cho Thế Hiển lần Đăng Khôi đều là tiếng “ tút tút “ kéo dài không liên lạc được càng khiến anh muốn tự đánh chết mình .

-Ngu ngốc! tự hành hạ mình vậy, em vui lắm sao . – giọng nghẹn lại , nước mắt anh đọng lại nơi khóe chảy xuống .

Được một hồi nó cảm giác đau chân nên gỡ guốc , chân không mà đi tiếp , cái lạnh lạnh thêm một chút sạn dưới chân thấm vào da thịt nó .

-Minh Anh có chắc là mày ổn không ? – nó cười mỉm lẩm bẩm . phía sau nó anh vẫn dõi theo mà đau lòng , cứ đi mãi đến trước biệt thự mới thôi .

Hoàng Long đậu xe xa nhà không muốn nó phát hiện , cứ lặng lẽ đứng nhìn nó từ phía sau . Có lẽ nó cũng cảm nhận được như khi quay lại thì chỉ có màn đêm tĩnh mịch ôm thất vọng mà về phòng .

Đến khi buổi tiệc sắp kết thúc Thế Hiển mới chợt nhớ đến nó , hần cuống cuống đi tìm xung quanh nhưng chẳng thấy đâu . Chạy ra trước cổng trung tâm hội nghị lại vô tình thấy Uyên Nhi đang đứng chờ xe , tay xuyết xoa cơ thể .

-Đợi một lát , tôi lấy xe đưa cô về . – Thế hiển đi đến cởi áo, khoát lên mình Uyên Nhi .

Cô hơi giật mình bất ngờ quay lại nhìn hần , khuôn mặt thu lại như không quan tâm :

-Không cần , tôi gọi xe rồi .

-cô nghĩ cô có đủ khả năng cản được việc tôi muốn hay sao . – hần nhíu mày nhếch môi cười .

Mấy năm trôi qua vậy mà tính cách Thế Hiển chẳng thay đổi chút nào vẫn dùng cách bá đạo của riêng mình mà thể hiện sự quan tâm .

Suốt chặn đường ngồi trên xe , hai người không ai nói với nhau câu nào cũng chẳng thèm nhìn nhau lấy một lần , không khí thật nặng nề . Chiếc xe dừng lại trước Novotel , trước khi xuống xe Uyên Nhi thừ người vài giây môi mấp máy :

-Sinh nhật vui vẻ . – mở cửa chạy lẹ xuống xe .- anh sẽ chờ em chứ? – cô nói lí nhí một mình đi thẳng một đường không quay lại mặc cho hần đang ngồi trong xe trông theo .

Một chút vui chạy qua đầu óc hần , tiếng chuông điện thoại reo , hần vội nghe máy :

-Cô đang ở đâu hả . – hân la to qua điện thoại .

-Xin lỗi anh , tôi hơi mệt nên lúc này về trước . Tôi về nhà rồi đừng lo . ngủ ngon . – giọng nói mệt mỏi , nó vội cúp máy rồi vội vào chăn cố gắng mà ngủ cho qua đi hết một đêm dài lê thê .

Thế Hiền thở dài nhìn khoảng không vô định . Thôi suy nghĩ phóng xe trở về .

Mấy tuần liền nhanh chóng qua đi , ngồi trong lớp nó nghĩ ngợi mông lung cũng hơn một tháng rồi ở chung một nhà nhưng số lần gặp cũng thật ít ỏi đếm trên đầu ngón tay , bất giác nó mím môi cười ngớ ngẩn . Hoàng Nhi ngồi cạnh xoay qua quan tâm hỏi :

-Minh Anh , sao dạo này cậu toàn đi sớm về khuya vậy .

-À , mình đi học thêm vả lại cũng đang đi làm thêm .

-Hả làm thêm , làm thêm á . – đôi mắt Hoàng Nhi ngạc nhiên nhìn nó tra hỏi .

-Ừ , có lẽ mình vài hôm nữa mình sẽ về nhà mình . – nó cười gượng .

-Tại sao , tại sao chứ . Mình xin lỗi dạo này nhiều việc quá mình chẳng nói chuyện nhiều với cậu . – Hoàng Nhi nắm tay Minh Anh nói lí nhí .

-Không sao mà , đến lúc mọi thứ phải về lại hiện trạng ban đầu rồi .

Hoàng Nhi thở dài nằm xuống bàn , cô không muốn khuyên ngăn Minh Anh . Thời gian này việc tới lui của Uyên Nhi ngay cả cô cũng không thể chịu nổi huống gì là Minh Anh , nếu bạn mình trông thấy thì chỉ tổn thương thêm mà thôi , lại thêm sự việc của Quốc Huy cũng đủ khiến cô mệt .

-Hoàng Nhi , cậu ổn không ? – thấy Hoàng Nhi mệt mỏi nó quan tâm hỏi .

-Không ổn chút nào . – Hoàng Nhi phụng phịu nói .

-Sao thế .

-Cả tháng nay , bên thuế cục bộ lại tự đứng kiểm tra thuế của tập đoàn nhà Anh Quốc Huy .Cậu cũng biết ba của anh ấy như thế nào rồi nên mình cũng qua đó suốt giúp Bác gái kiểm kê một số giấy tờ liên quan . haizz...

-Sao tự đứng lại đột ngột vậy . – nó hoang mang hỏi .

-Kì lạ thay , bên tập nhà của anh Khôi cũng đang nhốn nháo lắm .

-Lại có chuyện gì nữa , sao mình lại không biết gì hết . Cả tuần nay cũng không liên lạc được với anh ấy .

-Hôm qua , mình cùng Quốc Huy đến tìm anh Khôi để nhờ một số việc thì mới hay biết được rằng , các cổ đông công ty đang muốn rút vốn . Hoàng Long , anh ấy cũng đang giúp hai người họ xoay sở trong lúc này .

-Mọi chuyện sẽ mau chóng qua nhanh thôi . – nó vỗ nhẹ vai Hoàng Nhi trấn an .

-Cũng may ra gia đình mình xử lí kịp thời . Để không bị tổn hại nào .

-Gia đình cậu ?

-Bên cục kiểm tra biên giới bắt được một nhóm người đang vận chuyển lậu kim cương . Lại khai khẩu cung làm việc cho tập đoàn Gmeiner . – Hoàng Nhi mệt mỏi tường thuật lại sự việc . -May mắn thay papa và anh Long đã nhanh chóng kịp thời xử lí .

Nó hoang mang nằm thờ xuống bàn đối diện Hoàng Nhi , đôi mắt long lanh của nó ngày càng trở nên lặng hơn nhiều . Trong lúc mọi người ai cũng rối tung mệt mỏi với công việc vậy mà nó chỉ biết trốn tránh không giúp đỡ được gì , cứ mãi chìm đắm trong mớ hỗn độn . Nếu thực lòng quan tâm anh đáng lẽ nó phải bên anh lúc này mới đúng chứ , sao lại thảnh thơi dỗi anh như vậy .

Uyển Nhi ngồi trong phòng chủ tịch Sang nhắm nhĩ cốc cafe , cười thỏa mãn chờ đợi Sang Thế Hùng . Nhớ lại vài chuyện :

“Tuần trước .

Uyển Nhi chủ động đến biệt thự nhà Ngọc Quỳnh thăm hỏi . Khi bước vào nhà gặp ba mẹ Ngọc Quỳnh cô cúi chào lễ phép , mặc cho họ đang nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn .

-Chẳng hay Uyển Nhi tiểu thư đến nhà chúng tôi có việc gì . – giọng nói của Phạm lão gia nghiêm nghị hỏi .

-Cháu đến tìm Ngọc Quỳnh có chút chuyện riêng ạ . – cô mỉm cười đáp .

Ngọc Quỳnh phờ phạc từ trên bước xuống , ánh mắt lãnh lẽo nhìn Uyển Nhi :

-Ba mẹ , con muốn nói chuyện riêng với Uyển Nhi một chút . – Ngọc Quỳnh nói rồi đi thẳng ra vườn , Uyển Nhi cúi chào rồi cũng bước theo sau .

Gió thổi bay bay mái tóc cả hai , Ngọc Quỳnh im lặng không một chút cảm xúc trên khuôn mặt , vẫn là nét mặt lạnh lùng thường ngày .

-Lâu rồi không gặp cậu , cũng không thấy cậu đến trường . – Uyển Nhi bình thản hỏi thăm .

-Cậu đến đây chỉ để nói những câu dư thừa đó sao ? – Ngọc Quỳnh nhếch môi đáp .

-Tất nhiên là không rồi . – Uyển Nhi mỉm môi cười .- Mình muốn hợp tác .

Đôi hàng mày Ngọc Quỳnh nhú lại khi nghe đến lời đề nghị hết sức hoang đường này . Ngọc Quỳnh cong môi cười mỉa mai :

-Hợp tác , hợp tác với cậu sao ? lí do vì sao tôi phải hợp tác với cậu . – Ngọc Quỳnh nhướn mắt hỏi .

-Ngọc Quỳnh à Ngọc Quỳnh , tôi cứ nghĩ cậu thông minh nào ngờ là do tôi đánh giá cao cậu . – Uyển Nhi cười đều .

Ngọc Quỳnh hơi khó hiểu , điều này đã nhanh chóng bị Uyển Nhi nhìn thấu .

-Tôi nói thẳng vậy , cậu nghĩ sao trong lúc này Đăng Khôi đang ở đâu?

-Cậu ấy đi học , hoặc có thể ở công ty .

Uyển Nhi bật cười , mở điện thoại đưa sang cho Ngọc Quỳnh xem một bức hình của nó và Đăng Khôi đang đi ăn cùng nhau . Đôi mắt Ngọc Quỳnh đọng nước , tim cô cũng nhói lên khi những hình ảnh này đập vào mắt mình , bao năm qua chỉ cần cô buồn hay mệt mỗi Đăng Khôi đều ở bên cạnh vậy mà giờ đây anh đang cười nói với một người con gái , bỏ mặt cô đang chìm trong tuyệt vọng như vậy .

-Vậy giờ cậu muốn hợp tác chứ?

-Vì sao cậu làm vậy . – bình tĩnh lại một chút Ngọc Quỳnh cũng phần nào đoán được mục tiêu của Uyển Nhi .

-Tôi muốn Minh Anh hoàn toàn bị cô lập , tôi muốn cô ta cũng sẽ chịu nỗi đau như chúng ta . Vì sao một người thấp kém như Minh Anh lại có tất cả , còn hai chúng ta phải chịu thiệt thòi . – Uyển Nhi vừa nói vừa dò xét thái độ Ngọc Quỳnh .

-Cậu muốn có Đăng Khôi đúng chứ . Chỉ cần mọi thứ về lại đúng vị trí của nó cậu sẽ có được những điều mình mong muốn , Đăng Khôi cũng sẽ về bên cậu như lúc xưa bây giờ và mãi mãi như vậy .

Nghe những lời nói của Uyển Nhi dường như đang có tác dụng rất mạnh với suy nghĩ của Ngọc Quỳnh , đúng như vậy chỉ cần Minh Anh không xuất hiện thì mọi việc sẽ không tồi tệ đến thế này , có lẽ Uyển Nhi nói đúng một người như cô sao có thể lại thua kém một con bé thấp kém như nó .

-Chắc cậu đã có kế hoạch cả rồi mới đến đây .

-Tất nhiên .

Uyển Nhi cười đắc chí khi mục đích hoàn thành , quả thật cái tên Đăng Khôi rất có giá trị ...”

“cách” – tiếng mở cửa đưa cô trở về thực tại , thu lại nụ cười.

Chủ tịch Sang bước vào với một tâm trạng đầy hứng thú , càng hứng thú hơn khi nhân tài ông đào tạo lại đến mình như thế này .

-Chủ tịch Sang . – Uyển Nhi cúi chào kính cẩn .

-Được rồi , lâu quá không gặp . Viên ngọc ta mài dũa bao nhiêu năm cuối cùng cũng đã sáng . – Chủ tịch Sang cười hài lòng .

-Chủ tịch lại quá lời , Tôi xin phép nói thẳng được chứ ạ ?

-Oke , cứ tự nhiên . - Chủ tịch Sang bắt chéo chân, nhún vai như mời .

-Chúng ta sẽ làm một giao dịch . Sau khi giúp Tôi ổn thỏa mọi việc Tôi đảm bảo 10% cổ phần Myler sẽ là của Chủ tịch .

-Wow , cuộc giao dịch này có vẻ hấp dẫn nhỉ . – Chủ tịch Sang cười lớn khó hiểu .

-Uyển Nhi , ta biết cô có quan hệ với nhà Nguyễn nhưng ngay cả nhìn họ còn chưa nhìn cô chứ nói đến là nhận , cô tự tin quá rồi đấy . Dựa vào đâu cô muốn giao dịch với ta . – Chủ tịch Sang ánh mắt nghiêm nghị hỏi cô .

Uyển Nhi cười mỉm tự tin , cô mở túi xách lấy ra một tấm ảnh chụp chung tập thể đã khá cũ vào những năm 80 đưa đến trước mặt Chủ tịch Sang .

-chắc rằng Chủ tịch biết tấm ảnh này .

-sao cô tấm ảnh này . – Chủ tịch Sang cau mày nghi hoặc nhìn Uyển Nhi tra hỏi .

-Khi không còn gì trong tay , thì cũng phải có một thứ gì đó để bảo vệ chính mình chứ . Tôi nói đúng chứ Chủ tịch Sang .

Thật chất nếu thiên về sự thật Uyển Nhi vẫn chưa biết gì nhiều về tấm hình này , chỉ khi về căn nhà củ của mẹ vô tình lại tìm ra được một số thông tin về khi xưa , trong bức ảnh này có sự hiện diện của mẹ cô . Lúc đó khi cầm tấm ảnh trên tay cô ngạc nhiên khi thấy người đứng cạnh mẹ mình chính là Chủ tịch Sang .

Cô hơi run sợ trong lòng vì sự thật trong bức ảnh này ngay cả cô cũng chưa hề hay biết rõ về chúng , nhưng khi quyết định làm gì đó cô luôn nhủ với mình tự tin mà làm .

-Đúng thế , cô rất thông minh . Được ta đồng ý giao dịch . – Chủ tịch Sang cười gật đầu về mặt rất hài lòng . –Nhưng muốn lật đổ chiếc ghế của lão bà kia một tấm ảnh này chưa đủ đâu .

-Tôi biết , đó cũng chính là lí do tôi tìm đến chủ tịch . – Uyển Nhi thẳng thắn đáp trả .- Lúc bà ngoại mất có nhắc đến một bản di chúc , mấy năm qua tôi cũng đã điều tra rất nhiều nhưng tiếc rằng đến giờ vẫn mù mịt thông tin .

-Cô thấy người đàn ông đứng chỗ này chứ . – Chủ tịch sang chỉ vào người đàn ông tay cầm chiếc cặp đen trong bức ảnh .

-Người này . – Uyển Nhi cong mày khó hiểu .

-Ông ta là luật sư năm đó của tập đoàn Myler , từ khi Chủ tịch Nguyễn đương thời qua đời ông ta cũng mất tích . Nhiều năm qua Nguyễn phu nhân cũng tìm kiếm ông ta , mẹ cô nếu tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn .

Tay Uyển Nhi vo tròn thành nắm đấm khi nhắc về mẹ mình , nỗi uất hận trong lòng cô lại gợi lên. Thì ra mẹ cô trở nên như vậy còn có những nguyên nhân khác , cô sồn tóc gáy không ngờ mọi chuyện đều là cả một âm mưu .

-Trước mắt nên tìm ra mẹ cô đang ở đâu ?

-Tôi nhất định sẽ đuổi bà ta khỏi chiếc ghế chủ tịch kia , mọi thứ đáng ra phải thuộc về tôi . – ánh mắt căm phẫn của Uyển Nhi đỏ ngầu .- Trước mắt tôi cần Chủ tịch giúp tôi tạo một màn kịch có thể lay động Trần Thị , tập đoàn truyền thông . Và cả Gmeiner được chứ ?

-Điều này có khó quá không , đối đầu với Gmeiner không phải chuyện dễ dàng gì . – Chủ tịch Sang nhún mày suy tư .

-Chẳng phải những người có quyền lực như Chủ tịch Sang đây chỉ cần dựa vào các mối quan hệ thì sẽ đâu vào đó sao .

-Có thể cho ta biết kế hoạch này ?

-Muốn đường đi sông sẻ tốt nhất nên dọn cỏ dại trước tiên đúng chứ ạ , Chuyện này trông chờ vào chủ tịch .

Cả hai còn đang bàn bạc , Uyển Nhi giật mình lúng túng khi Thế Hiển đột ngột xông vào bất ngờ :

-Ông già , tại sao ông lại điều tra cô ta . – hấn tức giận quát lên , vút một tập hồ sơ xuống bàn .

-Chủ tịch Sang , có lẽ tôi nên ra về . Chuyện này khi khác chúng ta sẽ bàn sau . – Uyển Nhi khích cần cúi chào , rồi bước đi . Lướt ngang qua hấn không một ánh nhìn .

Thế Hiển giờ mới để ý đến sự hiện diện của Uyển Nhi trong căn phòng , nắm tay nín kéo cô lại :

-Uyển Nhi , cô lại muốn làm gì?

-Chuyện này liên quan gì đến anh ? – Uyển Nhi lạnh lùng hất mạnh tay ra bước đi không nói gì thêm .

-Ta mời cô ấy đến làm mẫu cho bộ sưu tập mới , đừng đừng nổi giận vào phòng ta vậy con trai . ?

-Nói đi , tại sao ông lại điều tra về Minh Anh .

-Việc của một ông bố cần làm thôi , trước nay ta vẫn thế . Có gì mà phải căng thẳng đến vậy .

-Tôi nói cho ông nghe , muốn điều khiển tôi thế nào cũng được . Nhưng tốt nhất đừng nhắm vào Minh Anh . – Thế Hiển gằn giọng nói .

-Còn nữa , đừng lôi Uyển Nhi vào sự tham lam của ông .

Chủ tịch Sang nhếch mép cười nhìn cậu con trai ngổ nghịch vô lễ đang giận dữ bỏ đi . Ngoại trừ Uyển Nhi ra đây là lần đầu ông thấy cậu con trai mình vì một người mà lại dám đối đầu bảo vệ người đó đến như vậy .

-Hạo Nhiên , cậu vào đây . – Chủ tịch Sang nhấn nút gọi .

-Thưa chủ tịch ngài cần gì ạ . – trợ lý Trần bước vào cuối đầu chào .

-Cậu sắp xếp cuộc hẹn cho tôi với vài người bên Phòng kiểm toán . À còn nữa , chuyến hàng sao rồi . ?

-Vâng tôi sẽ sắp xếp ngay , về chuyến hàng mọi thứ đã sắp đặt theo kế hoạch . Lần này cổ phiếu Gmeiner chắc chắn sẽ có chuyển biến .

-Tốt lắm .

Chủ tịch Sang mỉm cười hài lòng , trong khi còn đau đầu vì còn chưa biết phải xử lý người đàn bên Úc như thế nào thì giờ lại có con cờ Uyển Nhi trong tay rồi đây Myler cũng sẽ bị ông ta thu tóm con đường bây giờ thật rất tiện lợi từ đó sẽ dễ dàng bóp chết tập đoàn Gmeiner trong phút chốc , thật không uống công ông nuôi nấng Uyển Nhi từ nhỏ .

Chuỗi ngày dài đằng đẵng cũng kết thúc , nó thờ thẩn rời khỏi trường . Ngấm lại mọi việc nó ước được quay về với năm trước , quay về với những chuỗi ngày đi học phiên toái kéo dài lê thê . Mùa đông và mùa thu hai mùa này lại làm con người ta có nhiều cảm xúc lại mang mác gần nhiều nỗi nhớ đến vậy .

Còn nhớ lúc trước cả bọn lúc nào tan học cũng tập trung lại mà đi chỗ này chỗ kia , những buổi shopping bàn tán về những nam thần trong tiểu thuyết cùng với Hoàng Nhi và Ngọc Quỳnh hay những lúc ngây ngô chưa biết gì luôn có Đăng Khôi bên cạnh và những lúc bị Quốc Huy ghẹo .

Một luồng kí ức với anh cũng ủa về trong tâm trí nó , nụ hôn đầu , những lần anh cứu nó hết lần này đến lần khác vẫn câu nói đó “ hãy tin anh , chỉ một thời gian nữa thôi” cứ vang mãi trong đầu không nguôi .

-Minh Anh sao càng cố bước lại càng đau lòng bàn chân đến vậy?

Thở dài nó đi lang thang hít thở một chút không khí bây giờ có lựa chọn về nhà sớm thì chỉ càng thêm cảm giác cô độc mà thôi . đang còn mãi mê chìm trong những suy nghĩ nó thấy phía bên kia đường một bóng dáng quen thuộc có chút vui mừng mà gọi lớn :

-Ngọc Quỳnh .

Nghe thấy tiếng kêu Ngọc Quỳnh khựng người nhìn sang , rồi giả vờ như không tiếp tục bước đi . Cũng may đèn Xanh nó nhanh chân chạy theo Ngọc Quỳnh , vỗ nhẹ chào .

-Không thấy mình hả . – nó cười tươi chào .

-À ừ , Minh Anh à . Ngại quá mắt mình kém không thấy rõ là cậu . – Ngọc Quỳnh cười gương .

-Bạn gì không , đi uống cafe với mình nhé .

Ngọc Quỳnh hơi lưỡng lự một chút rồi gật nhẹ tỏ vẻ đồng ý . là cố ý hay trùng hợp cả hai người đều chọn cho mình một tách cafe sữa nóng .

-Cậu đổi khẩu vị rồi . – nhấp một ngụm cafe Ngọc Quỳnh nói .

-Đang thêm một chút chắc không sao . – nó thở dài nói .- lâu rồi không gặp cậu .

-ừ , đúng là không sao. Năm nay tốt nghiệp nên cũng hơi bận rộn một chút .

-cậu quyết định từ bỏ con đường người mẫu thật sao , đấy là ước mơ bao năm của cậu mà . – nó quan tâm hỏi vội .

-còn cách nào khác được , dù cố gắng thêm nữa vẫn không thể . Dù cho là cả hai đều giống nhau nhưng người nào dành được vị trí đứng đầu thì người khác sẽ luôn nhớ đến , tớ không muốn làm người thứ hai chỉ biết đợi chờ và cố gắng dù biết mãi vẫn vị trí thứ hai .

Thái độ của Ngọc Quỳnh sau vài tháng nhưng thật sự khác quá , giờ ngồi đây nhưng lời nói đầy sự tỉ mỉ gay gắt . Những lời nói của Ngọc Quỳnh lại rất ảnh hưởng , ánh mắt Ngọc Quỳnh giờ đây cũng thay đổi hẳn , dường như cô đang gương để ngồi với nó .

-cứ tiếp tục cố gắng sẽ được thôi mà . – nó gằng giọng an ủi .

-Minh Anh , mọi người gần đây thế nào rồi .

-Quốc Huy , Đăng Khôi và Hoàng Long cả ba người họ hình như đang có chút rắc rối với công việc ở tập đoàn . – mí mắt nó sụp xuống buồn bã .

-Chút rắc rối thôi ư . – Ngọc Quỳnh nhìn lên trời cười bật .

Nó ngồi bàng hoàng nhìn Ngọc Quỳnh không hiểu lí do vì sao Ngọc Quỳnh lại cười kiểu mỉa mai như vậy .

-Thật sự cậu không biết , hay là cố tình không hiểu ?

-Ý cậu là sao . – nó nhún mày nghi hoặc .

-Cậu nghĩ những chuyện đó là ngẫu nhiên hay sao ? – Ngọc Quỳnh khoanh tay trước ngực ánh mắt sắc sảo hơn .- cậu ngây thơ thật Minh Anh à , làm gì có chuyện trùng hợp cả ba tập đoàn lớn mạnh như vậy đều có vấn đề xảy ra trong một thời điểm cơ chứ .

-Cậu nói rõ hơn đi Ngọc Quỳnh . – đôi hàng mày nó cau lại , khóe mắt rơm rớm . Trông chờ .

-Nói thẳng ra , mọi chuyện đều do một tay Uyển Nhi sắp đặt . Nguyên nhân thì cậu chắc cũng biết rồi không cần tôi nói phải không .

-Không không đâu , Uyển Nhi chị ấy có ghét mình đến đâu cũng không thể nào làm vậy với các anh ấy đâu . – nó lắc đầu liên tục không tin những điều mình vừa nghe được .

-Tin hay không là việc của cậu , nếu không có sự xuất hiện của cậu mọi chuyện sẽ không rắc rối đến như vậy . Chuyện chị em của hai người sao lại lôi những người không liên quan như chúng tôi vào , sao cậu không để mọi thứ về đúng vị trí của nó . – lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy trách móc .

-VẬY cậu không được đi NewYork là do Uyển Nhi sắp đặt . Ba người họ bị kiểm thuế đến điều tra cũng là do Uyển Nhi sắp đặt hay sao . – đôi mắt nó rưng rưng đỏ lệ , miệng mấp máy nói như không thở được , tay cầm tách cafe mà run run mất sức .

-Minh Anh à , chúng tôi và cậu là hay thế giới hoàn toàn khác nhau . Xin cậu đừng cố chấp thêm nữa . – Ngọc Quỳnh nắm tay nó như gửi gắm hi vọng .-Lần này là tôi , nhưng biết đâu tiếp đầu tiếp theo là Hoàng Nhi thì sao . Dừng lại đi Minh Anh , đừng làm bất kì ai phải chịu sự tổn thương từ cậu nữa .

Ngọc Quỳnh nói rồi lạnh lùng nhanh chóng đứng dậy bỏ đi , đôi mắt nó ngẩn lệ nhìn qua tấm cửa kính với ánh đèn vàng đường phố tấp nập, cơn mưa ập tới nhanh chóng . Tay nó liên tiếp bấm số điện thoại quen thuộc nhưng những tiếng « títt...tít...tít » cứ kéo dài mãi không thôi .

Lạ thay chưa bao giờ nó thềm gặp được Thế Hiển như lúc này , đầu nó căng ra như dây đàn , chiếc balo trong títt tắt lại trở nên nặng trĩu ,khi nó cố gắng đeo lên thì đã rớt xuống bao nhiêu lần không đếm được.

-Quý khách , cô không sao chứ . – một nữ nhân viên thấy nó loạng choạng đứng không vững chạy lại giúp đỡ .

Nó đỡ đôi mắt sâu hoáy vô hồn không nghe được âm thanh nào cả , cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra , cô nhân viên giúp nó đeo balo lên . Không một chút cảm ơn không một ánh nhìn nó lễ từng bước nặng trĩu ra khỏi quán mặc cho trời mưa đang rất lớn .

-Quý khách , trời đang mưa mà . Cô gái , trời đang mưa to lắm đấy . – cô nhân viên nói lớn bên tai cho đến lúc nó rời khỏi quán nhưng thật sự nó chẳng nghe thấy được gì .

Ngước mắt nhìn trời , đưa tay sờ mặt mình nó không phân biệt được đây là nước mưa hay nước mắt mình nữa . Đoạn đường hôm nay sao lại dài đến thế , dài thêm khi mình nó ước đắm trong cơn mưa tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại ôm lấy ngực , cũng không biết bao nhiêu lần nó vấp ngã .

Mưa mỗi lúc một to , gió cuốn mù mịt . Là rơi , rơi thật nhiều , trên đầu cành cây gãy rãng rạc . Người quét rác ngoài đường đang chạy mưa không ngừng nhắc nó : « trách ra đi , cành cây gãy rơi vào đầu bây giờ ... mưa gió thế này , điên ! ». Mặc kệ giờ đây làm gì nghe được tiếng gì nữa , chỉ muốn để mọi thứ cuốn trôi , cuốn hết đi ...

161. Chương 79 : Hợp Tác Âm Mưu .

Việc xã giao trong các bữa tiệc khá nhàm chán , người ta cứ cười cười nói nói nhưng anh chẳng một chút để tâm rõ ràng là anh không tập trung , ánh mắt cứ mãi mê tìm kiếm trong đám đông . Nhìn sang Thế Hiển cũng chẳng thấy đâu , anh nghĩ ngợi điều gì đó rồi đột ngột bỏ đi .

-Hoàng Long , anh ... - Uyển Nhi chưa kịp gọi anh đã đi mất , đang nói chuyện cô cũng không thể nào đuổi theo được .

ra bên ngoài Hoàng Long chạy xung quanh hội trường tìm kiếm nó , thở hổn hển bực dọc nhưng lại không thấy đâu cả , tay rút điện thoại gọi cũng chẳng có tín hiệu trả lời nào cả . Trời về đêm càng lúc lại càng lạnh thêm .

trong đêm rét buốt , nó đi lang thang một mình đêm chiều . Cứ đi cứ đi như vậy , cái lạnh cơ thể lúc này một phần cũng không lạnh bằng cảm xúc của nó lúc này .

Từ phía sau luôn ột chiếc xe đang đi chậm chậm cách nó không xa mà dõi theo , nhìn thân hình bé nhỏ của nó đi giữa trời lạnh không có áo khoát chỉ vẫn mặt chiếc váy mỏng manh dự tiệc khi này mà xót xa , còn đau lòng hơn anh tự làm đau chính mình .

Tay bấm gọi cho Thế Hiển lần Đăng Khôi đều là tiếng “ tút tút “ kéo dài không liên lạc được càng khiến anh muốn tự đánh chết mình .

-Ngu ngốc! tự hành hạ mình vậy, em vui lắm sao . – giọng nghen lại , nước mắt anh đọng lại nơi khóe chảy xuống .

Được một hồi nó cảm giác đau chân nên gỡ guốc , chân không mà đi tiếp , cái lạnh lạnh thêm một chút sạn dưới chân thấm vào da thịt nó .

-Minh Anh có chắc là mày ổn không ? – nó cười mỉm lẩm bẩm . phía sau nó anh vẫn dõi theo mà đau lòng , cứ đi mãi đến trước biệt thự mới thôi .

Hoàng Long đậu xe xa nhà không muốn nó phát hiện , cứ lặng lẽ đứng nhìn nó từ phía sau . Có lẽ nó cũng cảm nhận được như khi quay lại thì chỉ có màn đêm tĩnh mịch ôm thất vọng mà về phòng .

Đến khi buổi tiệc sắp kết thúc Thế Hiển mới sực nhớ đến nó , hấn cuống cuống đi tìm xung quanh nhưng chẳng thấy đâu . Chạy ra trước cổng trung tâm hội nghị lại vô tình thấy Uyển Nhi đang đứng chờ xe , tay xuyết xoa cơ thể .

-Đợi một lát , tôi lấy xe đưa cô về . – Thế hiển đi đến cởi áo, khoát lên mình Uyển Nhi .

Cô hơi giật mình bất ngờ quay lại nhìn hấn , khuôn mặt thu lại như không quan tâm :

-Không cần , tôi gọi xe rồi .

-cô nghĩ cô có đủ khả năng can thiệp được việc tôi muốn hay sao . – hấn nhíu mày nhếch môi cười .

Mấy năm trôi qua vậy mà tính cách Thế Hiển chẳng thay đổi chút nào vẫn dùng cách bá đạo của riêng mình mà thể hiện sự quan tâm .

Suốt chặn đường ngồi trên xe , hai người không ai nói với nhau câu nào cũng chẳng thèm nhìn nhau lấy một lần , không khí thật nặng nề . Chiếc xe dừng lại trước Novotel , trước khi xuống xe Uyển Nhi thừ người vài giây môi mấp máy :

-Sinh nhật vui vẻ . – mở cửa chạy lẹ xuống xe .- anh sẽ chờ em chứ? – cô nói lí nhí một mình đi thẳng một đường không quay lại mặc cho hấn đang ngồi trong xe trông theo .

Một chút vui chạy qua đầu óc hấn , tiếng chuông điện thoại reo , hấn vội nghe máy :

-Cô đang ở đâu hả . – hấn la to qua điện thoại .

-Xin lỗi anh , tôi hơi mệt nên lúc nãy về trước . Tôi về nhà rồi đừng lo . ngủ ngon . – giọng nói mệt mỏi , nó vội cúp máy rồi vội vào chăn cổ gằng mà ngủ cho qua đi hết một đêm dài lê thê .

Thế Hiển thở dài nhìn khoảng không vô định . Thôi suy nghĩ phóng xe trở về .

Mấy tuần liền nhanh chóng qua đi , ngồi trong lớp nó nghĩ ngợi mông lung cũng hơn một tháng rồi ở chung một nhà nhưng số lần gặp cũng thật ít ỏi đếm trên đầu ngón tay , bắt gặp nó mím môi cười ngớ ngẩn . Hoàng Nhi ngồi cạnh xoay qua quan tâm hỏi :

-Minh Anh , sao dạo này cậu toàn đi sớm về khuya vậy .

-À , mình đi học thêm vả lại cũng đang đi làm thêm .

-Hả làm thêm , làm thêm á . – đôi mắt Hoàng Nhi ngạc nhiên nhìn nó tra hỏi .

-Ừ , có lẽ mình vài hôm nữa mình sẽ về nhà mình . – nó cười gượng .

-Tại sao , tại sao chứ . Mình xin lỗi dạo này nhiều việc quá mình chẳng nói chuyện nhiều với cậu . – Hoàng Nhi nắm tay Minh Anh nói lí nhí .

-Không sao mà , đến lúc mọi thứ phải về lại hiện trạng ban đầu rồi .

Hoàng Nhi thở dài nằm xuống bàn , cô không muốn khuyên ngăn Minh Anh . Thời gian này việc tới lui của Uyên Nhi ngay cả cô cũng không thể chịu nổi huống gì là Minh Anh , nếu bạn mình trông thấy thì chỉ tổn thương thêm mà thôi , lại thêm sự việc của Quốc Huy cũng đủ khiến cô mệt .

-Hoàng Nhi , cậu ổn không ? – thấy Hoàng Nhi mệt mỗi nó quan tâm hỏi .

-Không ổn chút nào . – Hoàng Nhi phụng phịu nói .

-Sao thế .

-Cả tháng nay , bên thuế cục bộ lại tự đứng kiểm tra thuế của tập đoàn nhà Anh Quốc Huy .Cậu cũng biết ba của anh ấy như thế nào rồi nên mình cũng qua đó suốt giúp Bác gái kiểm kê một số giấy tờ liên quan . haizz...

-Sao tự đứng lại đột ngột vậy . – nó hoang mang hỏi .

-Kì lạ thay , bên tập nhà của anh Khôi cũng đang nhốn nháo lắm .

-Lại có chuyện gì nữa , sao mình lại không biết gì hết . Cả tuần nay cũng không liên lạc được với anh ấy .

-Hôm qua , mình cùng Quốc Huy đến tìm anh Khôi để nhờ một số việc thì mới hay biết được rằng , các cổ đông công ty đang muốn rút vốn . Hoàng Long , anh ấy cũng đang giúp hai người họ xoay sở trong lúc này .

-Mọi chuyện sẽ mau chóng qua nhanh thôi . – nó vỗ nhẹ vai Hoàng Nhi trấn an .

-Cũng may ra gia đình mình xử lí kịp thời . Để không bị tổn hại nào .

-Gia đình cậu ?

-Bên cục kiểm tra biên giới bắt được một nhóm người đang vận chuyển lậu kim cương . Lại khai khẩu cung làm việc cho tập đoàn Gmeiner . – Hoàng Nhi mệt mỏi tường thuật lại sự việc . -May mắn thay papa và anh Long đã nhanh chóng kịp thời xử lí .

Nó hoang mang nằm thừ xuống bàn đối diện Hoàng Nhi , đôi mắt long lanh của nó ngày càng trở nên lạnh hơn nhiều . Trong lúc mọi người ai cũng rối tung một mớ với công việc vậy mà nó chỉ biết trốn tránh không giúp đỡ được gì , cứ mãi chìm đắm trong mớ hỗn độn . Nếu thực lòng quan tâm anh đáng lẽ nó phải bên anh lúc này mới đúng chứ , sao lại thảnh thơi dỗi anh như vậy .

—

Uyển Nhi ngồi trong phòng chủ tịch Sang nhắm nhĩ cốc cafe , cười thỏa mãn chờ đợi Sang Thế Hùng . Nhớ lại vài chuyện :

“Tuần trước .

Uyển Nhi chủ động đến biệt thự nhà Ngọc Quỳnh thăm hỏi . Khi bước vào nhà gặp ba mẹ Ngọc Quỳnh cô cúi chào lễ phép , mặc cho họ đang nhìn cô bằng ánh mắt viên đạn .

-Chẳng hay Uyển Nhi tiểu thư đến nhà chúng tôi có việc gì . – giọng nói của Phạm lão gia nghiêm nghị hỏi .

-Cháu đến tìm Ngọc Quỳnh có chút chuyện riêng ạ . – cô mỉm cười đáp .

Ngọc Quỳnh phờ phạc từ trên bước xuống , ánh mắt lãnh lẽo nhìn Uyển Nhi :

-Ba mẹ , con muốn nói chuyện riêng với Uyển Nhi một chút . – Ngọc Quỳnh nói rồi đi thẳng ra vườn , Uyển Nhi cúi chào rồi cũng bước theo sau .

Gió thổi bay bay mái tóc cả hai , Ngọc Quỳnh im lặng không một chút cảm xúc trên khuôn mặt , vẫn là nét mặt lạnh lùng thường ngày .

-Lâu rồi không gặp cậu , cũng không thấy cậu đến trường . – Uyển Nhi bình thản hỏi thăm .

-Cậu đến đây chỉ để nói những câu dư thừa đó sao ? – Ngọc Quỳnh nhếch môi đáp .

-Tất nhiên là không rồi . – Uyển Nhi mỉm môi cười .- Mình muốn hợp tác .

Đôi hàng mày Ngọc Quỳnh nhú lại khi nghe đến lời đề nghị hết sức hoang đường này . Ngọc Quỳnh cong môi cười mỉa mai :

-Hợp tác , hợp tác với cậu sao ? lí do vì sao tôi phải hợp tác với cậu . – Ngọc Quỳnh nhướn mắt hỏi .

-Ngọc Quỳnh à Ngọc Quỳnh , tôi cứ nghĩ cậu thông minh nào ngờ là do tôi đánh giá cao cậu . – Uyển Nhi cười đều .

Ngọc Quỳnh hơi khó hiểu , điều này đã nhanh chóng bị Uyển Nhi nhìn thấu .

-Tôi nói thẳng vậy , cậu nghĩ sao trong lúc này Đăng Khôi đang ở đâu?

-Cậu ấy đi học , hoặc có thể ở công ty .

Uyển Nhi bật cười , mở điện thoại đưa sang cho Ngọc Quỳnh xem một bức hình của nó và Đăng Khôi đang đi ăn cùng nhau . Đôi mắt Ngọc Quỳnh đọng nước , tim cô cũng nhói lên khi những hình ảnh này đập vào mắt mình , bao năm qua chỉ cần cô buồn hay mệt mỗi Đăng Khôi đều ở bên cạnh vậy mà giờ đây anh đang cười nói với một người con gái , bỏ mặt cô đang chìm trong tuyệt vọng như vậy .

-Vậy giờ cậu muốn hợp tác chứ?

-Vì sao cậu làm vậy . – bình tĩnh lại một chút Ngọc Quỳnh cũng phần nào đoán được mục tiêu của Uyển Nhi .

-Tôi muốn Minh Anh hoàn toàn bị cô lập , tôi muốn cô ta cũng sẽ chịu nỗi đau như chúng ta . Vì sao một người thấp kém như Minh Anh lại có tất cả , còn hai chúng ta phải chịu thiệt thòi . – Uyển Nhi vừa nói vừa dò xét thái độ Ngọc Quỳnh .

-Cậu muốn có Đăng Khôi đúng chứ . Chỉ cần mọi thứ về lại đúng vị trí của nó cậu sẽ có được những điều mình mong muốn , Đăng Khôi cũng sẽ về bên cậu như lúc xưa bây giờ và mãi mãi như vậy .

Nghe những lời nói của Uyển Nhi dường như đang có tác dụng rất mạnh với suy nghĩ của Ngọc Quỳnh , đúng như vậy chỉ cần Minh Anh không xuất hiện thì mọi việc sẽ không tồi tệ đến thế này , có lẽ Uyển Nhi nói đúng một người như cô sao có thể lại thua kém một con bé thấp kém như nó .

-Chắc cậu đã có kế hoạch cả rồi mới đến đây .

-Tất nhiên .

Uyển Nhi cười đắc chí khi mục đích hoàn thành , quả thật cái tên Đăng Khôi rất có giá trị ...”

“cạch” – tiếng mở cửa đưa cô trở về thực tại , thu lại nụ cười.

Chủ tịch Sang bước vào với một tâm trạng đầy hứng thú , càng hứng thú hơn khi nhân tài ông đào tạo lại đến mình như thế này .

-Chủ tịch Sang . – Uyển Nhi cúi chào kính cẩn .

-Được rồi , lâu quá không gặp . Viên ngọc ta mài dũa bao nhiêu năm cuối cùng cũng đã sáng . – Chủ tịch Sang cười hài lòng .

-Chủ tịch lại quá lời , Tôi xin phép nói thẳng được chứ ạ ?

-Oke , cứ tự nhiên . - Chủ tịch Sang bắt chéo chân, nhún vai như mời .

-Chúng ta sẽ làm một giao dịch . Sau khi giúp Tôi ổn thỏa mọi việc Tôi đảm bảo 10% cổ phần Myler sẽ là của Chủ tịch .

-Wow , cuộc giao dịch này có vẻ hấp dẫn nhỉ . – Chủ tịch Sang cười lớn khó hiểu .

-Uyển Nhi , ta biết cô có quan hệ với nhà Nguyễn nhưng ngay cả nhìn họ còn chưa nhìn cô chứ nói đến là nhận , cô tự tin quá rồi đấy . Dựa vào đâu cô muốn giao dịch với ta . – Chủ tịch Sang ánh mắt nghiêm nghị hỏi cô .

Uyển Nhi cười mỉm tự tin , cô mở túi xách lấy ra một tấm ảnh chụp chung tập thể đã khá cũ vào những năm 80 đưa đến trước mặt Chủ tịch Sang .

-chắc rằng Chủ tịch biết tấm ảnh này .

-sao cô tấm ảnh này . – Chủ tịch Sang cau mày nghi hoặc nhìn Uyển Nhi tra hỏi .

-Khi không còn gì trong tay , thì cũng phải có một thứ gì đó để bảo vệ chính mình chứ . Tôi nói đúng chứ Chủ tịch Sang .

Thật chất nếu thiên về sự thật Uyển Nhi vẫn chưa biết gì nhiều về tấm hình này , chỉ khi về căn nhà củ của mẹ vô tình lại tìm ra được một số thông tin về khi xưa , trong bức ảnh này có sự hiện diện của mẹ cô . Lúc đó khi cầm tấm ảnh trên tay cô ngạc nhiên khi thấy người đứng cạnh mẹ mình chính là Chủ tịch Sang .

Cô hơi run sợ trong lòng vì sự thật trong bức ảnh này ngay cả cô cũng chưa hề hay biết rõ về chúng , nhưng khi quyết định làm gì đó cô luôn nhủ với mình tự tin mà làm .

-Đúng thế , cô rất thông minh . Được ta đồng ý giao dịch . – Chủ tịch Sang cười gật đầu về mặt rất hài lòng . –Nhưng muốn lật đổ chiếc ghế của lão bà kia một tấm ảnh này chưa đủ đâu .

-Tôi biết , đó cũng chính là lí do tôi tìm đến chủ tịch . – Uyển Nhi thẳng thắn đáp trả .- Lúc bà ngoại mất có nhắc đến một bản di chúc , mấy năm qua tôi cũng đã điều tra rất nhiều nhưng tiếc rằng đến giờ vẫn mù mịt thông tin .

-Cô thấy người đàn ông đứng chỗ này chứ . – Chủ tịch sang chỉ vào người đàn ông tay cầm chiếc cặp đen trong bức ảnh .

-Người này . – Uyển Nhi cong mày khó hiểu .

-Ông ta là luật sư năm đó của tập đoàn Myler , từ khi Chủ tịch Nguyễn đường thời qua đời ông ta cũng mất tích . Nhiều năm qua Nguyễn phu nhân cũng tìm kiếm ông ta , mẹ cô nếu tỉnh lại thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn .

Tay Uyển Nhi vo tròn thành nắm đấm khi nhắc về mẹ mình , nỗi uất hận trong lòng cô lại gọi lên. Thì ra mẹ cô trở nên như vậy còn có những nguyên nhân khác , cô sờn tóc gáy không ngờ mọi chuyện đều là cả một âm mưu .

-Trước mắt nên tìm ra mẹ cô đang ở đâu ?

-Tôi nhất định sẽ đuổi bà ta khỏi chiếc ghế chủ tịch kia , mọi thứ đáng ra phải thuộc về tôi . – ánh mắt căm phẫn của Uyển Nhi đỏ ngầu .- Trước mắt tôi cần Chủ tịch giúp tôi tạo một màn kịch có thể lay động Trần Thị , tập đoàn truyền thông . Và cả Gmeiner được chứ ?

-Điều này có khó quá không , đối đầu với Gmeiner không phải chuyện dễ dàng gì . – Chủ tịch Sang nhún mày suy tư .

-Chẳng phải những người có quyền lực như Chủ tịch Sang đây chỉ cần dựa vào các mối quan hệ thì sẽ đâu vào đó sao .

-Có thể cho ta biết kế hoạch này ?

-Muốn đường đi sông sẽ tốt nhất nên dọn cỏ dại trước tiên đúng chứ ạ , Chuyện này trông chờ vào chủ tịch .

Cả hai còn đang bàn bạc , Uyển Nhi giật mình lúng túng khi Thế Hiển đột ngột xông vào bắt ngờ :

-Ông già , tại sao ông lại điều tra cô ta . – hấn tức giận quát lên , vút một tập hồ sơ xuống bàn .

-Chủ tịch Sang , có lẽ tôi nên ra về . Chuyện này khi khác chúng ta sẽ bàn sau . – Uyển Nhi khích cấn cúi chào , rồi bước đi . Lướt ngang qua hần không một ánh nhìn .

Thế Hiển giờ mới để ý đến sự hiện diện của Uyển Nhi trong căn phòng , nắm tay níu kéo cô lại :

-Uyển Nhi , cô lại muốn làm gì?

-Chuyện này liên quan gì đến anh ? – Uyển Nhi lạnh lùng hất mạnh tay ra bước đi không nói gì thêm .

-Ta mời cô ấy đến làm mẫu cho bộ sưu tập mới , đừng đừng nổi giận vào phòng ta vậy con trai . ?

-Nói đi , tại sao ông lại điều tra về Minh Anh .

-Việc của một ông bố cần làm thôi , trước nay ta vẫn thế . Có gì mà phải căng thẳng đến vậy .

-Tôi nói cho ông nghe , muốn điều khiển tôi thế nào cũng được . Nhưng tốt nhất đừng nhắm vào Minh Anh . – Thế Hiển gằng giọng nói .

-Còn nữa , đừng lôi Uyển Nhi vào sự tham lam của ông .

Chủ tịch Sang nhếch mép cười nhìn cậu con trai ngổ nghịch vô lễ đang giận dữ bỏ đi . Ngoại trừ Uyển Nhi ra đây là lần đầu ông thấy cậu con trai mình vì một người mà lại dám đối đầu bảo vệ người đó đến như vậy .

-Hạo Nhiên , cậu vào đây . – Chủ tịch Sang nhấn nút gọi .

-Thưa chủ tịch ngài cần gì ạ . – trợ lí Trần bước vào cuối đầu chào .

-Cậu sắp xếp cuộc hẹn cho tôi với vài người bên Phòng kiểm toán . À còn nữa , chuyến hàng sao rồi . ?

-Vâng tôi sẽ sắp xếp ngay , về chuyến hàng mọi thứ đã sắp đặt theo kế hoạch . Lần này cổ phiếu Gmeiner chắc chắn sẽ có chuyển biến .

-Tốt lắm .

Chủ tịch Sang mỉm cười hài lòng , trong khi còn đau đầu vì còn chưa biết phải xử lí người đàn bên Úc như thế nào thì giờ lại có con cờ Uyển Nhi trong tay rồi đây Myler cũng sẽ bị ông ta thu tóm con đường bây giờ thật rất tiện lợi từ đó sẽ dễ dàng bóp chết tập đoàn Gmeiner trong phút chốc , thật không uổng công ông nuôi nấng Uyển Nhi từ nhỏ .

Chuỗi ngày dài đằng đẵng cũng kết thúc , nó thờ thẩn rời khỏi trường . Ngẫm lại mọi việc nó ước được quay về với năm trước , quay về với những chuỗi ngày đi học phiến toái kéo dài lê thê . Mùa đông và mùa thu hai mùa này lại làm con người ta có nhiều cảm xúc lại mang mác gần nhiều nỗi nhớ đến vậy .

Còn nhớ lúc trước cả bọn lúc nào tan học cũng tập trung lại mà đi chỗ này chỗ kia , những buổi shopping bàn tán về những nam thần trong tiểu thuyết cùng với Hoàng Nhi và Ngọc Quỳnh hay những lúc ngây ngô chưa biết gì luôn có Đăng Khôi bên cạnh và những lúc bị Quốc Huy ghẹo .

Một luồng kí ức với anh cũng ủa về trong tâm trí nó , nụ hôn đầu , những lần anh cứu nó hết lần này đến lần khác vẫn câu nói đó “ hãy tin anh , chỉ một thời gian nữa thôi” cứ vang mãi trong đầu không nguôi .

-Minh Anh sao càng cố bước lại càng đau lòng bàn chân đến vậy?

Thở dài nó đi lang thang hít thở một chút không khí bây giờ có lựa chọn về nhà sớm thì chỉ càng thêm cảm giác cô độc mà thôi . đang còn mãi mê chìm trong những suy nghĩ nó thấy phía bên kia đường một bóng dáng quen thuộc có chút vui mừng mà gọi lớn :

-Ngọc Quỳnh .

Nghe thấy tiếng kêu Ngọc Quỳnh khựng người nhìn sang , rồi giả vờ như không tiếp tục bước đi . Cũng may đèn Xanh nó nhanh chân chạy theo Ngọc Quỳnh , vỗ nhẹ chào .

-Không thấy mình hả . – nó cười tươi chào .

-À ừ , Minh Anh à . Ngại quá mắt mình kém không thấy rõ là cậu . – Ngọc Quỳnh cười gượng .

-Bận gì không , đi uống cafe với mình nhé .

Ngọc Quỳnh hơi lưỡng lự một chút rồi gật nhẹ tỏ vẻ đồng ý . là cố ý hay trùng hợp cả hai người đều chọn ỉnh một tách cafe sữa nóng .

-Cậu đổi khẩu vị rồi . – nhấp một ngụm cafe Ngọc Quỳnh nói .

-Đắng thêm một chút chắc không sao . – nó thờ dài nói .- lâu rồi không gặp cậu .

-ừ , đúng là không sao. Năm nay tốt nghiệp nên cũng hơi bận rộn một chút .

-cậu quyết định từ bỏ con đường người mẫu thật sao , đấy là ước mơ bao năm của cậu mà . – nó quan tâm hỏi vợ .

-còn cách nào khác được , dù cố gắng thêm nữa vẫn không thể . Dù cho là cả hai đều giống nhau nhưng người nào dành được vị trí đứng đầu thì người khác sẽ luôn nhớ đến , tớ không muốn làm người thứ hai chỉ biết đợi chờ và cố gắng dù biết mãi vẫn vị trí thứ hai .

Thái độ của Ngọc Quỳnh sau vài tháng nhưng thật sự khác quá , giờ ngồi đây nhưng lời nói đầy sự tử mỉ gay gắt . Những lời nói của Ngọc Quỳnh lại rất ảnh hưởng , ánh mắt Ngọc Quỳnh giờ đây cũng thay đổi hẳn , dường như cô đang gượng để ngồi với nó .

-cứ tiếp tục cố gắng sẽ được thôi mà . – nó gằng giọng an ủi .

-Minh Anh , mọi người gần đây thế nào rồi .

-Quốc Huy , Đăng Khôi và Hoàng Long cả ba người họ hình như đang có chút rắc rối với công việc ở tập đoàn . – mí mắt nó sụp xuống buồn bã .

-Chút rắc rối thôi ư . – Ngọc Quỳnh nhìn lên trời cười bật .

Nó ngồi bàng hoàng nhìn Ngọc Quỳnh không hiểu lí do vì sao Ngọc Quỳnh lại cười kiểu mỉa mai như vậy .

-Thật sự cậu không biết , hay là cố tình không hiểu ?

-Ý cậu là sao . – nó nhú mày nghi hoặc .

-Cậu nghĩ những chuyện đó là ngẫu nhiên hay sao ? – Ngọc Quỳnh khoanh tay trước ngực ánh mắt sắc sảo hơn .- cậu ngây thơ thật Minh Anh à , làm gì có chuyện trùng hợp cả ba tập đoàn lớn mạnh như vậy đều có vấn đề xảy ra trong một thời điểm cơ chứ .

-Cậu nói rõ hơn đi Ngọc Quỳnh . – đôi hàng mày nó cau lại , khóe mắt rơm rớm . Trông chờ .

-Nói thẳng ra , mọi chuyện đều do một tay Uyển Nhi sắp đặt . Nguyên nhân thì cậu chắc cũng biết rồi không cần tôi nói phải không .

-Không không đâu , Uyển Nhi chị ấy có ghét mình đến đâu cũng không thể nào làm vậy với các anh ấy đâu . – nó lắc đầu liên tục không tin những điều mình vừa nghe được .

-Tin hay không là việc của cậu , nếu không có sự xuất hiện của cậu mọi chuyện sẽ không rắc rối đến như vậy . Chuyện chị em của hai người sao lại lôi những người không liên quan như chúng tôi vào , sao cậu không để mọi thứ về đúng vị trí của nó . – lời nói nhẹ nhàng nhưng đầy trách móc .

-Vậy cậu không được đi NewYork là do Uyển Nhi sắp đặt . Ba người họ bị kiểm thuế đến điều tra cũng là do Uyển Nhi sắp đặt hay sao . – đôi mắt nó rưng rưng đổ lệ , miệng mấp máy nói như không thở được , tay cầm tách cafe mà run run mất sức .

-Minh Anh à , chúng tôi và cậu là hai thế giới hoàn toàn khác nhau . Xin cậu đừng cố chấp thêm nữa . – Ngọc Quỳnh nắm tay nó như gửi gắm hi vọng .-Lần này là tôi , nhưng biết đâu tiếp đầu tiếp theo là Hoàng Nhi thì sao . Dừng lại đi Minh Anh , đừng làm bất kì ai phải chịu sự tổn thương từ cậu nữa .

Ngọc Quỳnh nói rồi lạnh lùng nhanh chóng đứng dậy bỏ đi , đôi mắt nó ngấn lệ nhìn qua tấm cửa kính với ánh đèn vàng đường phố tấp nập, cơn mưa ập tới nhanh chóng . Tay nó liên tiếp bấm số điện thoại quen thuộc nhưng những tiếng « títt...títt...títt » cứ kéo dài mãi không thôi .

Lạ thay chưa bao giờ nó thèm gặp được Thế Hiển như lúc này , đầu nó căng ra như dây đàn , chiếc balo trong títt tắt lại trở nên nặng trĩu ,khi nó cố gắng đeo lên thì đã rớt xuống bao nhiêu lần không đếm được.

-Quý khách , cô không sao chứ . – một nữ nhân viên thấy nó loạng choạng đứng không vững chạy lại giúp đỡ .

Nó dờ dẫm đôi mắt sâu hoáy vô hồn không nghe được âm thanh nào cả , cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra , cô nhân viên giúp nó đeo balo lên . Không một chút cảm ơn không một ánh nhìn nó lê từng bước nặng trĩu ra khỏi quán mặc cho trời mưa đang rất lớn .

-Quý khách , trời đang mưa mà . Cô gái , trời đang mưa to lắm đấy . – cô nhân viên nói lớn bên tai cho đến lúc nó rời khỏi quán nhưng thật sự nó chẳng nghe thấy được gì .

Ngước mặt nhìn trời , đưa tay sờ mặt mình nó không phân biệt được đây là nước mưa hay nước mắt mình nữa . Đoạn đường hôm nay sao lại dài đến thế , dài thêm khi mình nó ước dầm trong cơn mưa tay vẫn nắm chặt chiếc điện thoại ôm lấy ngực , cũng không biết bao nhiêu lần nó vấp ngã .

Mưa mỗi lúc một to , gió cuốn mù mịt . Là rơi , rơi thật nhiều , trên đầu cành cây gãy rãng rạc . Người quét rác ngoài đường đang chạy mưa không ngừng nhắc nó : « trách ra đi , cành cây gãy rơi vào đầu bây giờ ... mưa gió thế này , điên ! ». Mặc kệ giờ đây làm gì nghe được tiếng gì nữa , chỉ muốn để mọi thứ cuốn trôi , cuốn hết đi ...

162. Chương 80 : Đi Trốn .

Mưa cũng đã ngừng , cũng không biết khi nó về đến nhà đã bao nhiêu giờ . Chỉ biết là đã khuya lắm rồi , mình ướt dầm mồi nó trắng bệch tóc tai ủ rũ phải mệt nhọc lắm nó mới về đến nơi .

Trong bóng đêm vẫn có một người hằng đêm luôn đứng ở một góc tối đợi nó về , đêm nay cũng vậy vẫn vị trí đó anh nhìn nó mệt đừ nặng nhọc bước vào nhà , nhìn nó không khác gì một cái xác lạnh lẽo .

Gần đến cầu thang nó lê bước lên nhưng lại bị hụt một nhịp chao đảo như sắp ngã , anh không thể nào chịu đựng được thêm nữa chạy đến đỡ nó .

-Minh Anh !

Nó chao đảo ngã trong vòng tay anh , đôi mắt mệt mỏi lờ lờ nhìn anh .

-Là Hoàng Long à . – nó cố cười mỉm .

-Khuya lắm rồi ...có... - ánh mắt anh đen lầy như bóng đêm nhìn nó .

Trong vòng tay anh , nhưng bây giờ chẳng còn sự ấm áp nữa . Vẫn lạnh như lúc dầm mưa không đỡ chút nào đôi mắt nó vẫn nhìn không chớp , bao lâu rồi nó và anh mới gần nhau như thế này dù là trong đêm tối nhưng khuôn mặt anh gần hơn rồi đưa tay má anh một lần cuối được cảm nhận chỉ hôm nay thôi .

« sao cậu không để mọi thứ về đúng vị trí của nó » , những câu nói của Ngọc Quỳnh lại bắt đầu vang lên xoay vòng trong tâm trí , giật mình nó thoát khỏi vòng tay anh . vì dầm trong cơn mưa quá lâu nó chẳng còn đủ sức nữa , anh từ phía sau bắt gờ bệ nó lên , mặc cho nó không muốn .

-Muốn buông tay nhưng rồi lại nắm , muốn bỏ mặc nhưng rồi lại quan tâm , muốn vô tình nhưng rồi trái tim anh chẳng bao giờ làm được .

-Minh Anh , anh phải làm thế nào đây ? – trong bóng đêm anh ậm ừ nói .

-Hoàng Long , tôi muốn ngủ . – nó nghẹn cả cổ họng cố gắng bật ra từng chữ .

-Minh Anh... - anh đứng sững lại vài giây.- ừ !

Đến trước phòng, nó tỏ ý muốn anh để nó tự vào đến đây được rồi . Từ lúc này nó đã lảng tránh ánh mắt của anh , chỉ sợ chỉ càng nhìn lại khiến nó không buông bỏ được . cúi mặt lặng lẽ đi vào phòng .

Ngâm mình trong nước nóng khá lâu nó mới chịu rời khỏi , liếc nhìn đồng hồ cũng 2 giờ sáng rồi vậy mà một chút buồn ngủ cũng không hề có , khoát chiếc áo nó ra nơi ban công ngồi ngắm những chậu lan , vài cánh lan tàn úa nó cầm bình nước định tưới nhưng nghĩ bụng rồi lại bỏ xuống , ngồi sụp xuống nền đá lạnh tựa vào tường mơ hồ , ánh mắt xa xăm cứ lạnh lẽo nhìn màn đêm .

Suốt đêm trong phòng Hoàng Long ngồi đọc chăm chú từng tập hồ sơ trên bàn mà trợ lý Trương mang đến . Cầm tấm hình trên tay anh cứ nhìn mãi mà suy nghĩ , vị luật sư trong hình này chính là dấu hỏi lớn nhất

, trong này còn có cả mẹ anh mọi chuyện càng ngày lại càng phức tạp hơn . Anh day vằng thái dương mệt mỏi , châm điều thuốc tiến đến lan can chăm điều thuốc .

Rút một hơi thật dài anh thả khói bay vào không trung , thật lâu rồi anh mới dùng đến nó . Nhớ lại khi xưa , anh đã khó khăn biết nhường nào mới cai được nó . Chỉ khi mọi chuyện thật tồi tệ thì cũng có điều thuốc mới giúp anh tỉnh táo . Hút thêm vài hơi rồi vứt nó xuống nền mà đạp chân vùi đi , định quay vào phòng tiếp tục công việc đang dở .bóng đen ngồi thu mình trước những chậu lan héo úa , trời khuya bóng tối tĩnh mịch nhưng anh cũng dễ dàng nhận ra đó là ai .

-Em mệt mỗi đến vậy sao ? – anh bắt giắc cau mày khó chịu , trèo sang phòng nó nhẹ nhàng .

Dường như Minh Anh đang mê man trong giấc ngủ , mà không hề hay biết anh đang bế nó trên tay . Cơ thể nó cũng nóng ran lên , đặt nó nằm xuống anh đưa tay đo nhiệt độ còn đang định đi tìm thuốc hạ sốt cho nó thì nghe tiếng nó rên lừ đừ :

-Lạnh lắm , lạnh quá . – nó thở mệt nhọc , mắt nhắm nghiền , đôi hàng mày chau lại chịu đựng cơn đau đầu .

-Không sao , đợi anh ... ! – anh luống cuống kéo chăn đắp lên cho nó , giọng nói dịu dàng trấn an .

Vừa đứng dậy định đi lại bị nó nắm tay kéo lại , dường như trong cơn mê man nó vẫn cảm nhận được anh đang ở bên cạnh nó , mặc kệ cho dù đó là giấc mơ cũng được chỉ cần có anh ngay lúc này một chút thôi cũng được . Chưa bao giờ nó thấy lạnh lẽo hơn lúc này.

-Hoàng Long , đừng đi đừng để em một mình . – mắt nó nhắm nghiền nói trong mê man .

-Đừng sợ , tôi ở đây...bên cạnh em . – anh vuốt ve lau đi những giọt nước đang đọng trên mí mắt nó , anh nằm xuống bên cạnh kéo nó ôm chặt vào lòng .

Sao cũng được vì sao phải nghĩ nhiều làm gì , mọi thứ có liên quan gì đến anh và nó . Yêu thương nhau có gì là sai , vì lý do gì anh và nó không được bên nhau ? Uyển Nhi thì sao chứ ? cô ấy đáng thương chẳng lẽ Minh Anh của anh đang hạnh phúc ? . Mặc kệ , anh chẳng thiết suy nghĩ nữa trên thế giới này biết bao nhiêu người đáng thương , anh không phải siêu nhân nên cũng chẳng cần phải cứu cuộc đời của bất kì ai . Chỉ cần người đang bên cạnh anh , anh không có thời gian suy nghĩ nhiều thêm nữa .

-Minh Anh , tôi nhớ em . – anh hơi nghiêng tìm lấy đôi môi của nó nhẹ nhàng mà chiếm hữu .

-Ừm... Hoàng Long ...em ...ừm . – nó nói thều bèn tai ai , giờ là giấc mơ cũng được nó chẳng muốn dứt ra khỏi ảo mộng mộng lung này .

Cả hai siết chặt lấy nhau như xa cách vạn năm không gặp , hơi thở cơn sốt càng làm nó thêm ma mị quyến rũ cuống hút anh . Nhẹ nhàng anh mơn trớn hôn lên cổ nó một cách dịu dàng dần dần chiếm lĩnh lấy tấm ngực dịu dàng phẳng phất mùi hương hoa nhài dễ chịu . Đáp lại anh nó ôm chặt mà lạc vào cơn mơ tình ái , không một chút phản kháng .

-Ồ ... - bỗng dừng mọi động tác của anh đều dừng lại khi thấy nó nằm im .

-Minh Anh , em ngủ rồi sao ? – anh lay nhẹ người nó chẳng thấy trả lời chỉ thấy nó nằm vùi đầu nép vào ngực anh , tay đặt ngang eo anh ôm vào .

Đôi môi anh cong lên cười , lắc đầu ngớ ngẩn . “ Hoàng Long , có lúc lại vô dụng thế này à ?” . Gài lại áo cho nó cẩn thận , anh đưa tay lên trán đo nhiệt độ cho nó hôn nhẹ , ôm lấy nó vào lòng mà ngủ thiếp đi ...

Trời sáng , nó nheo mắt cựa mình thức dậy nhưng lại thấy gì đó không ổn , cảm giác như có một vật hơi nặng như đeo gông vào eo nó , bên tai lại nghe thấy tiếng đập thình thịch “ chẳng lẽ bị sốt đến nỗi tim chạy lên đầu hay sao @@ mùi hương này sao quen quá”

Nó chớp chớp mở mắt nghiêng người thấy anh nằm bên cạnh một tay chống đỡ đầu , nhìn nó chăm chăm đã vậy còn cười mỉm nham hiểm .

-Hả ... - nó giật mình phản xạ mà lảng ra , vài centimet nữa thôi là nó sẽ được an tọa dưới nền mát lạnh .

Anh nhanh vươn mình ra kéo nó lại , lồng hai vòng nó trở lại về vị trí cũ ban đầu .

-Đúng rồi là mơ thôi , mày điên quá rồi Minh Anh dậy đi . – nó nhắm tít mắt miệng lẩm bẩm .

-* póc* tỉnh chưa – anh búng lên trán nó một cái rõ đau . Đưa tay xuýt xoa trán nó mở mắt hoảng loạn trần trần nhìn anh .

Mọi chuyện thật quá nhanh , rõ ràng anh đang nằm bên cạnh nó thì mơ làm sao cho được . Vậy là tối hôm qua , hôm qua mọi chuyện đều không phải là một giấc mơ hay sao ? sao có thể . Đầu óc nó rối tung cả lên , nhớ lại đoạn âu yếm hôm qua mặt nó lại đỏ phừng lên .

-Sao ? muốn tiến thêm nữa à . – Anh cười ma mãnh , nhìn thái độ nó bây giờ thật dễ dàng để anh biết được nó đang nghĩ cái gì .

-Thêm , thêm gì cơ chứ ... - nó ập a ập ứng đáp lại , giãy giụa như muốn thoát khỏi .

-Minh Anh, em qua đêm với tôi rồi muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao. – Anh nhô người lên trên khóa nó lại , đôi mắt lườm nó như đang hỏi tội .

-Ồ ơ ... - nó mông lung không hiểu nhìn anh , rồi lại trầm tư vòng tay ôm lấy cổ anh .

-Hoàng Long , nếu đây là ngày cuối cùng thì cần đâu . Em sẽ không sao anh đừng lo cũng đừng áy náy . – giọng nói nó đầy sự nghiêm túc .

Anh cong môi cười mỉm :

-Em nghĩ tôi rộng lượng đến sao ?

-Hoàng Long ... - nó nghẹn ngào nói .

-Nhưng Uyên Nhi , chị ấy . – chưa kịp nói hết câu , anh đã áp sát mặt nó đặt một nụ hôn mà khóa môi nó lại .

-Đừng bận tâm nhiều đến thế nữa . Tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ấy , chuyện của em và cô ấy rồi cũng sẽ có kết quả . Tôi không muốn mất em vì một hành động sai lầm nào nữa .

Ánh mắt anh trở nên triu mến đến lạ thường , bàn tay vuốt ve mái tóc của nó . Khi thương một người đâu cần phải nói câu anh thương em , anh thích em hay anh yêu em chỉ cần đối phương cảm nhận được tình yêu và hạnh phúc bấy nhiêu đó cũng đủ rồi . Chính lúc này đây bao nhiêu yêu thương từ anh , từng chữ anh nói đều đọng lại nơi ngực trái nó , nó yêu anh và anh cũng thế không cần phải nói to hét lớn . Chỉ cần cả hai thuộc về nhau .

-Hoàng Long , đi trốn không ? – nó đột ngột cười tươi đề nghị .

-Đi trốn ? – anh nhú mày khó hiểu .

-ừm , đi nhé . Đi khỏi đây vài ngày nhé . – nó nũng nịu lay lay người anh như nài nỉ .

-em thật biết cách dùng từ . – anh cười thành tiếng , xoa đầu nó .

-vậy là đi đúng hông , đúng hông - nó nhướn mắt trông chờ .

-ừm , vậy thì trốn thôi . – anh gật nhẹ cười mỉm với nó , cả hai vùi đầu vào nhau mũi cọ nhau thân mật .

-để nghĩ xem khi nào thì đi được nhỉ , tuần sau anh dành chút ít thời gian rảnh nha .

-đi ngay bây giờ ! – anh nói chắc nịch .

-Ồ ... Em còn chưa chuẩn bị gì hết . – nó bối rối gãi đầu .

-2 tiếng , sau 2 tiếng chúng ta sẽ xuất phát . – anh nói như ra lệnh .

-Ồ ...à ừ . – nó gật gật ngu ngơ . Tính đứng dậy đi sửa Soạn thì đột ngột bị kéo lại hai tay anh ghì chặt khó nó lại .

-Chuyến đi này là Minh Anh nhà mình lo hết phải không . – anh cười gian xảo .

Nó vùng dậy , đẩy nhẹ anh ra cười nịnh nham hiểm :

-Tất nhiên là hot boy số một chi trả hết rồi, anh là một người galang em không nhần tâm làm anh mất mặt đâu. hì hì – nó nói rồi hun anh cười nịnh, chưa kịp thoát ra thì đã bị anh ghì lấy .

-Thế thì tôi cũng chẳng thể để giao dịch này lỗ vốn lấy lại mới được .

Anh cười nham hiểm đưa mười ngón tay của mình ra thọt lét nó, cả phòng vang cả tiếng cười hạnh phúc của hai người. Đang đùa giỡn cười không ngớt đột ngột cánh cửa phòng mở ra .

-Minh Anh, cậu không đi học à! – Hoàng Nhi nhanh nhẩu nói một tràn .

Đôi mắt chợt mở to hết cỡ, cổ họng như ứ nghẹn lại :

-Oh My God ! – thấy anh đứng đó quay lại nhìn miệng còn cười tóe chưa kịp đóng lại , Hoàng Nhi đóng cửa phòng lại * rầm *

-ủa mình nhầm phòng hả ta , rõ ràng phòng Minh Anh mà . – Đứng ngoài Hoàng Nhi lăm bắm vài giây tưởng mình nhầm phòng .

“ cạch” – cánh cửa mở ra đột ngột làm Hoàng Nhi mất thăng bằng sém tí lại ngã, anh đứng sau đỡ lấy .

-good morning em gái ! – anh làm mặt lạnh rồi thổi một hơi về phòng .

-tên đó , chào mình á – Hoàng Nhi @@ . ngoáy đầu vào trong lại Minh Anh ngồi đó cười chừa ngượng , phần nào cũng đoán ra được điều gì đó .

Hoàng Nhi tiến vào , đến bên cạnh Minh Anh ánh mắt như đang dò hỏi .

-nói !

-có gì đâu nói . – mặt nó đỏ lên như cà chua .

-lại còn không , không mà mặt cậu như thế hả ha ha . - Hoàng Nhi khoáy nhất là bắt tại trận những trường hợp thế này nên cười phá lên .

-vừa thi xong rồi , cậu xin phép giúp mình nghĩ vài hôm nha . – nói rồi nó chạy lẹ vào VSCN .

-dồ bỏ , không nói cho tui nghe thật đấy à ! đồ bỏ , ồ tô kê... – Hoàng Nhi phụng phịu nói với theo .

(đồ bỏ – yeobo : Minh à ! , phát âm của tiếng hàn , otoke : làm sao đây) .

—

Đang mải mê ngồi xem phim vừa ăn bỏng ngô vừa cười khúc khích , Zen thấy Uyển Nhi đi vào nhà cao ngạo đi thẳng lên phòng Hoàng Long , mà không thèm chào hỏi bất kỳ ai một tiếng .

-chị ta đúng thật là hách dịch mà. – vừa nhai nhóp nhép vừa trề môi chữi thăm Uyển Nhi .

-này, Hoàng Long anh ấy đâu rồi? – không thấy người, Uyển Nhi khoanh tay trước ngực hỏi cộc lốc .

-chị đang nói chuyện với tôi đấy à – Zen nhếch môi đáp trả .

-tôi không rảnh để đến đây đấu võ miệng với cô .

-òh , tôi không phải trợ lý của anh ấy .

-hay cho ô sin nhà này , chủ đi đâu đây tớ cũng không biết . hừ - Uyển Nhi cười mím khinh miệt .

-chị... - Zen như nổi lửa . - Ồ vậy chị đã hỏi tôi cũng không ngại trả lời cho chị biết , anh ấy đi du lịch cùng với người yêu rồi .

Zen cười thành tiếng như gián tiếp tát cho Uyển Nhi một cái, cảm giác rất khoái. Thái độ Uyển Nhi bỗng xấu đi, như có đám mây đen kéo đến .

-cô nói gì! Du lịch, người yêu? sao có thể? – Uyển Nhi găng giọng nói, tay nắm chặt Zen như tra hỏi .

-bỏ ra . – Zen vùng vằng hất mạnh tay Uyển Nhi ra .

-có gì lạ sao, bộ anh ấy và Minh Anh không được phép hẹn hò sao. – Zen cười nhếch .- Tôi thấy tò mò thật đấy , vì sao có những kẻ cứ thích làm đá cản đường người khác . – Zen vờ xoa cằm như đang phân vân vấn đề .

-Cảnh cáo cô , suy nghĩ trước khi nói . Cứ cười đi , để tôi xem thử cô cười thêm được bao lâu . – ánh mắt sắc bén Uyển Nhi nhìn Zen đe dọa thật sự .

-ừ , tôi sẽ cười . Chắc chắn như vậy rồi .

Uyển Nhi hừ nhẹ bực tức bỏ đi , ngồi trên xe mà tâm trạng cô như sùng sục núi lửa phun trào , có bật điều hòa cũng thấy khí nóng lan tỏa .

-Uyển Nhi , em ổn chứ ? – quản lý lo lắng hỏi .

-Chuyện đó , có kết quả chưa . – cô hỏi cộc lốc .

-Vẫn chưa , từ lúc khủng hoảng vẫn chưa tìm được tung tích của ông ấy . – chị quản lý lắc đầu .

-Chắc chắn có vấn đề . – Uyển Nhi nhíu mày trầm tư .

-À , hôm qua Gia Phong có liên lạc với chị .

-Hắn ta nói gì ?

-Lão phu nhân kia , hình như bà ta cũng đang điều tra tung tích về người luật sư kia . Vậy suy đoán của em không sai đâu Uyển Nhi .

-ừm , hy vọng tên vô dụng kia sẽ tìm ra được ông ấy trước lão bà kia .

-còn mẹ em , em không tìm tung tích bà ấy nữa à ?

-không cần đâu , có cho bà ta thêm mười lá gan nữa . bà ta sẽ chẳng dám làm gì mẹ tôi . – Uyển Nhi cười nhếch .

-Uyển Nhi , em vẫn vậy . Xem ra em không lạnh lùng như bên ngoài nhỉ - chị quản lý cười tíu tít . Ở bên cạnh Uyển Nhi cũng gần 3 năm không nhiều cũng không ít ngoài việc làm quản lý cho cô gái này , chị quản lý còn xem cô như em gái mình . Tuy lúc nào cũng cứng miệng , như tâm thì chẳng thay đổi vẫn vậy .

-Từ khi nào chị nói nhiều đến vậy . – Uyển Nhi càu nhàu vì bị phát hiện .

« mẹ sẽ không sao , dì ấy sẽ chăm sóc cho mẹ cẩn thận . Con càng tìm kiếm bà ta cũng sẽ tìm ra mẹ , đến lúc ấy con không biết phải làm thế nào để bảo vệ mẹ . Dì ấy sẽ bảo vệ mẹ , khi mọi chuyện qua đi sẽ không còn ai phải đau khổ nữa . »

Chị quản lý gạt nhẹ không nói gì thêm , Uyển Nhi ngồi nhìn ra đường phố mà suy nghĩ trầm tư ánh mắt trở nên sâu lắng hơn nhiều lúc này đây con người thật của cô dường như đang lộ rõ .

-Dừng xe !

Chiến xe bỗng thắng gấp , Chị quản lý khó hiểu nhìn Uyển Nhi :

-Chuyện gì vậy , em không đến Model sao hôm nay là sơ duyệt .

-Hủy đi . Không cần chờ , chị cứ lo công việc của mình khi nào xong tôi sẽ tự về . – Uyển Nhi lạnh lùng bước đi .

Gió thổi mái tóc cô bay bay trong gió , cô thoải mái buông tất cả sự lạnh lẽo đang gắn trên người mà rũ xuống . bỏ xuống một ngày cũng chẳng sao dù gì cũng có chút mệt khi choàng nó trên mình cũng đến đây rồi vui một ngày chết ai chứ , cô thấy có lỗi khi về Việt Nam phải đến đây đầu tiên mới phải .

-Ồ , nó vẫn còn . – có đưa tay lên trên thành tường sờ một hình vẽ ngỗ nghịch bằng gạch đỏ còn in trên tường .

« - Thế Hiển là con mèo lười , xấu xí và ăn hiếp người khác , Uyển Nhi là một thiên thần rất ngoan và hay bị ức hiếp . – bé gái nhỏ nhấc tay cầm cục gạch nhỏ vừa vẽ lên tường vừa mắng mỗ .

-Ai cho cậu cho nói xấu tôi hả , cậu mà xinh gì lại không biết lẽ phải dám nói xấu cậu chủ mình à . – bé trai càu nhàu hổng hách , xô ngã đứa bé gái .

-Oa oa , cậu là tên xấu xa . huhu , tôi sẽ không chỉ bài cho cậu nữa tôi sẽ không chơi với cậu nữa . – đứa bé gái khóc bù lu bù loa hai tay nhỏ nhắn chùi nước mắt đang chảy ròng ròng .

-Ai cho phép cậu , cậu suốt đời là tỳ nữ của thiếu gia đây . Cậu không có quyền được lựa chọn biết chưa . – đứa bé trai vẫn mặc kệ , ngạo mạng tuyên bố bá đạo .

-Huhu , tôi ghét cậu . huhu .

Cậu bé trai thấy cô bé cứ ôm mặt khóc mãi không thôi mà bối rối , nhặt cục gạch đỏ vẽ lên hai hình nhỏ ban nãy một hình trái tim bị méo ngo nghĩnh .

-Nè , tôi giúp cậu vẽ xong rồi đó , nín đi . – cậu bé lay lay .

Cô bé tròn mắt thút thít , nhìn hình vẽ trên tường khó hiểu .

-Sao cậu lại vẽ hình trái tim vậy . – cô bé chỉ vào vòng trái tim hỏi .

-Cậu bị ngốc hả , cái này là hình tròn .

-Hình tròn sao méo vậy - @@ .

-vì những ai biết ghét thì hình tròn sẽ méo lại như thế đấy . – cậu bé khoanh tay trước ngực tự tin trả lời ngạo mạng .

-thế cậu cũng bị ghét à , đứng chung với tôi kìa .

-ngu ngốc , đó là cái lồng nhốt cậu lại . Suốt đời cậu sẽ phải là tỳ nữ của tôi , hiểu chưa hả ... »

Nhìn hình vẽ Uyển Nhi nhớ lại đoạn ký ức thuở bé mà cười bật thành tiếng mắt tíu lại rất hạnh phúc , nụ không một chút sự gượng gạo mà một nụ cười rất tươi rất thoải mái . Hình ảnh cô lúc này chẳng khác gì một thiên thần .

-Thế Hiển , cậu hiệp người quá đáng thật .

Đứng trước cửa biệt thự màu trắng quen thuộc , cười mỉm nhìn ngắm . Mọi thứ vẫn vậy không khác là bao vẫn hộp thư bên góc này , cây hoa sữa trước nhà giờ già hơn rồi nhưng cái mùi nồng nặc khiến người người phải đau đầu nhăn nhó vẫn vậy .

« tíu ...tít...tít... » - thấy xung quanh yên tĩnh cô nghĩ bụng từ lâu không ai lui đến đây nữa , Thế Hiển cũng đang ở cùng ba nên muốn vào thăm lại hy vọng chưa có căn nhà chưa chủ mới đưa tay cô bấm đại mật khẩu mở cửa .

« tíu..tít.. » - tín hiệu báo mở vang lên !

-Ô , vẫn mở được ! – mắt Uyển Nhi Sáng lên . Đẩy cửa cô bước vào thăm chốn cũ , đưa tay sờ từng vật như nâng niu vật quý báu .

Lúc nhỏ cô đã từng ước rằng mình sẽ mãi mãi ở đây , mãi mãi là tỳ nữ của cậu chủ hách dịch kia và tự hứa sẽ thực hiện nó vậy mà mọi thứ thường không tốt đẹp như những gì mình nói ước mơ cũng chỉ là suy nghĩ của một người mà thôi .

Mọi thứ vẫn sắp đặt như cũ, không có gì thay đổi . Khi xưa nhà Thế Hiển chưa có tập đoàn ENJOY như bây giờ thì căn nhà lúc đấy rất ẩm cúng, đi ra đi vào lúc nào cũng có ba người gia đình Thế Hiển và cô thêm một người giúp việc vậy mà bây giờ chẳng còn một ai rất lạnh lẽo. Vào phòng hắt cô đến bên cạnh giường cô cầm khung ảnh lau mặt kính dù nó không có bụi .

-Tấm ảnh này anh vẫn đặt ở đây à hay là nó vẫn ở đây từ trước giờ ?

-Chắc vậy rồi, quần áo vẫn vậy không có bộ nào thay đổi. – Uyển Nhi lẩm bẩm một mình, cô quan sát mọi thứ từ khung ảnh hắt và cô chụp chung cho đến những chiếc áo sơ mi những bộ quần áo vẫn ở nguyên vị trí cũ không thay đổi. Hắt không thích sống cùng ba, nhưng vì cô mặc kệ tình cảm bỏ đi không một lời.

không ở đây, hấn muốn quên sạch về cô nên chọn cách ép bản thân phải sống cùng ba mình. Khóe mắt cô đọng nước, đặt tay lên tim mình cô nhớ hấn, nhớ hấn rất nhiều...

Bỏ chiếc khăn trắng đang phủ trên piano, cô lướt từng phím đàn gỗ từng nốt, tiếng nhạc vang lên trong căn nhà yên tĩnh ...Uyển Nhi lướt từng ngón tay đánh bài « wedding song » năm xưa chính Thế Hiển đã dạy cho cô và cô cũng chỉ biết đánh mỗi bài này , cô vẫn còn nhớ như in những lời hấn nói lúc ấy :

« - cậu cứ học bài này được rồi , tư chất cậu sao đủ trình học nhiều được .

-Sao không phải bài khác mà phải này .

-Thì để đám cưới chúng ta , cậu thể hiện bài này ok ! – tay hấn đặt trên tay cô chỉ dẫn từng nốt .

-Chúng ta á, tôi nói sẽ cưới cậu bao giờ. Biến thái! – Uyển Nhi lườm hấn .

-Chẳng phải lúc 8 tuổi tôi đã từng nói, cậu mãi mãi là tỳ nữ của tôi hay sao? Vậy cậu nghĩ thử coi, cậu không lấy tôi thì lấy ai? .

-Đất nước này mỗi mình cậu trai hả. Sao tôi có thể lấy một tên vô lại như cậu chứ – Uyển Nhi cầu nhàu .

-ừ, cứ thử xem đừng thách thức tôi. Một tên đến tôi sẽ đánh một tên, mười tên tôi sẽ đánh mười tên. – hấn nói chắc nịch .

-cậu ... - Uyển Nhi tức nghẹn họng, ai chứ hấn nói là sẽ làm .

-được rồi, bà xã à học thuộc bài này cho anh - hấn nói rồi hun má cô . Mặt mày cô tím tái nhưng chẳng làm gì được hấn, vì hấn là tên vô lại nhất mà ».

Uyển Nhi vừa cười tay vừa lướt đàn, tiếng đàn cứ ngân vang cùng với những ngày tháng hạnh phúc .

« tàn, tan, tan, tan, tàn, tán, tan, tan... » - giọng hát trầm có chút nghịch ngợm từ cầu thang đi xuống tiến lại gần chỗ cô. Nghe thấy có người, cô lập tức dừng lại mọi cảm xúc đều thu lại mở mắt nhìn hấn .

-tôi tưởng em quên nơi này rồi .

-anh ở đây khi nào vậy ?

« Uyển Nhi, sao mày hỏi một câu ngớ ngẩn đến vậy » - Uyển Nhi tự chữ mình trong thân tâm .

-từ nhỏ đến giờ !

-ờ, vậy xin lỗi! tôi về đây !

-đã đến rồi thì ở lại đi, trời mưa rồi .

-không cần! quản lý đang đợi tôi bên ngoài .

-ồ, vậy sao. Sao tôi chẳng thấy chiếc xe nào, hay là thị lực của tôi giờ quá kém rồi. – hấn day trán .

-Anh! – Uyển Nhi nghẹn, bực dọc lại ghé ngồi .

-Mệt mỗi như thế, vì sao em phải cố gượng như vậy ?

-Gi cơ ?

-Em nghĩ em che giấu được tôi sao – hấn hừ nhẹ cười nhếch môi .

-Thế Hiển, anh vẫn tự tin như xưa nhỉ .

-Em nghĩ thử xem sao. – hấn cười, nhanh như chớp hấn tiến đến chỗ cô, theo phản xạ cô ngã ngửa xuống sofa, liền bị hấn chống hai tay khóa lại mặt ép sát cô.- Còn em vẫn bướng bỉnh như vậy, tôi phải đối phó như thế nào đây ?

-Thế Hiển, anh muốn gì hả. – mặt Uyển Nhi đỏ lên ngượng ngùng .

-Muốn à, nhiều lắm. Em hỏi như vậy ý em là sẽ thực hiện hết những điều tôi muốn à .

-Vô lại, vô lại thả tôi ra. – Uyển Nhi giãy giụa .

Hắn nhìn cô phì cười, thái độ của cô lúc này mới chính là Uyển Nhi của hắn năm nào .

-Uyển Nhi , em còn nhớ câu nói này chứ .

-Câu gì ?

-Khi nào cậu đứng vị trí số một trong bảng xếp hạng , lúc đó muốn gì cũng được .

-Nó vẫn còn có hiệu lực chứ ?

-Thế Hiển, khi nào anh đứng ở đó rồi nói. Đừng nói đến vị trí số 1 top 20 anh cũng chưa vào nổi nữa mà. – Uyển Nhi cười đáp lời hắn .

Hắn biết thế nào cô cũng sẽ nói hắn như vậy, lấy điện thoại đưa đến trước mặt cô cười nham hiểm :

-Tiếc quá, tôi lại làm em thất vọng rồi. – hắn giả vờ làm mặt buồn .

Nguyên một danh sách của trường Gmeiner đập vào mắt cô, vị trí số 1 trong bảng thành tích lại chính là tên hắn, có cận nhiều độ cũng thấy rõ được .

-Muốn gì? – cô lườm hắn, hỏi cộc lốc .

-Trả Uyển Nhi cho tôi một ngày !

Khi nói yêu cầu này ánh mắt của hắn đen láy hiện rõ sự nhớ nhung trong lòng, giọng nói trầm của hắn khiến người đối diện đang lạnh cũng ấm lên rất dịu dàng .

Cô nhìn hắn không chớp mắt, cứ tưởng hắn sẽ bảo cô dừng lại. Hay dạy đời cô nói những điều vô lý nào ngờ chỉ là chỉ là « trả cô cho hắn » ...

163. Chương 80 : Đi Trốn .

Mưa cũng đã ngừng , cũng không biết khi nó về đến nhà đã bao nhiêu giờ . Chỉ biết là đã khuya lắm rồi , mình ướt đầm môi nó trắng bệch tóc tai ủ rượi phải một nhọc lắm nó mới về đến nơi .

Trong bóng đêm vẫn có một người hăng đêm luôn đứng ở một góc tối đợi nó về , đêm nay cũng vậy vẫn vị trí đó anh nhìn nó một đừ nặng nhọc bước vào nhà , nhìn nó không khác gì một cái xác lạnh lẽo .

Gần đến cầu thang nó lê bước lên nhưng lại bị hụt một nhịp chao đảo như sắp ngã , anh không thể nào chịu đựng được thêm nữa chạy đến đỡ nó .

-Minh Anh !

Nó chao đảo ngã trong vòng tay anh , đôi mắt mệt mỏi lờ lờ nhìn anh .

-Là Hoàng Long à . – nó cố cười mỉm .

-Khuya lắm rồi ...có... - ánh mắt anh đen láy như bóng đêm nhìn nó .

Trong vòng tay anh , nhưng bây giờ chẳng còn sự ấm áp nữa . Vẫn lạnh như lúc dầm mưa không đỡ chút nào đôi mắt nó vẫn nhìn không chớp , bao lâu rồi nó và anh mới gần nhau như thế này dù là trong đêm tối nhưng khuôn mặt anh gầy hơn rồi đưa tay má anh một lần cuối được cảm nhận chỉ hôm nay thôi .

« sao cậu không để mọi thứ về đúng vị trí của nó » , những câu nói của Ngọc Quỳnh lại bắt đầu vang lên xoay vòng trong tâm trí , giật mình nó thoát khỏi vòng tay anh . vì dầm trong cơn mưa quá lâu nó chẳng còn đủ sức nữa , anh từ phía sau bắt ngờ bế nó lên , mặc cho nó không muốn .

-Muốn buông tay nhưng rồi lại nắm , muốn bỏ mặc nhưng rồi lại quan tâm , muốn vô tình nhưng rồi trái tim anh chẳng bao giờ làm được .

-Minh Anh , anh phải làm thế nào đây ? – trong bóng đêm anh ạm đảm nói .

-Hoàng Long , tôi muốn ngủ . – nó nghẹn cả cổ họng cố gắng bật ra từng chữ .

-Minh Anh... - anh đứng sững lại vài giây.- ừ !

Đến trước phòng, nó tỏ ý muốn anh để nó tự vào đến đây được rồi . Từ lúc này nó đã lảng tránh ánh mắt của anh , chỉ sợ chỉ càng nhìn lại khiến nó không buông bỏ được . cúi mặt lặng lẽ đi vào phòng .

Ngâm mình trong nước nóng khá lâu nó mới chịu rời khỏi , liếc nhìn đồng hồ cũng 2 giờ sáng rồi vậy mà một chút buồn ngủ cũng không hề có , khoát chiếc áo nó ra nơi ban công ngồi ngắm những chậu lan , vài cánh lan tàn úa nó cầm bình nước định tưới nhưng nghĩ bụng rồi lại bỏ xuống , ngồi sụp xuống nền đá lạnh tựa vào tường mơ hồ , ánh mắt xa xăm cứ lạnh lẽo nhìn màn đêm .

Suốt đêm trong phòng Hoàng Long ngồi đọc chăm chú từng tập hồ sơ trên bàn mà trợ lý Trương mang đến . Cầm tấm hình trên tay anh cứ nhìn mãi mà suy nghĩ , vị luật sư trong hình này chính là dấu hỏi lớn nhất , trong này còn có cả mẹ anh mọi chuyện càng ngày lại càng phức tạp hơn . Anh day vầng thái dương mệt mỏi , châm điều thuốc tiến đến lan can chăm điều thuốc .

Rít một hơi thật dài anh thả khói bay vào không trung , thật lâu rồi anh mới dùng đến nó . Nhớ lại khi xưa , anh đã khó khăn biết nhường nào mới cai được nó . Chỉ khi mọi chuyện thật tồi tệ thì cũng có điều thuốc mới giúp anh tỉnh táo . Hút thêm vài hơi rồi vứt nó xuống nền mà đạp chân vùi đi , định quay vào phòng tiếp tục công việc đang dở .bóng đen ngồi thu mình trước những chậu lan héo úa , trời khuya bóng tối tĩnh mịch nhưng anh cũng dễ dàng nhận ra đó là ai .

-Em mệt rồi đến vậy sao ? – anh bất giác cau mày khó chịu , trèo sang phòng nó nhẹ nhàng .

Dường như Minh Anh đang mê man trong giấc ngủ , mà không hề hay biết anh đang bế nó trên tay . Cơ thể nó cũng nóng ran lên , đặt nó nằm xuống anh đưa tay đo nhiệt độ còn đang định đi tìm thuốc hạ sốt cho nó thì nghe tiếng nó rên lừ đừ :

-Lạnh lắm , lạnh quá . – nó thở mệt nhọc , mắt nhắm nghiền , đôi hàng mày chau lại chịu đựng cơn đau đầu .

-Không sao , đợi anh ... ! – anh luống cuống kéo chăn đắp lên cho nó , giọng nói dịu dàng trấn an .

Vừa đứng dậy định đi lại bị nó nắm tay kéo lại , dường như trong cơn mê man nó vẫn cảm nhận được anh đang ở bên cạnh nó , mặc kệ cho dù đó là giấc mơ cũng được chỉ cần có anh ngay lúc này một chút thôi cũng được . Chưa bao giờ nó thấy lạnh lẽo hơn lúc này.

-Hoàng Long , đừng đi đừng để em một mình . – mắt nó nhắm nghiền nói trong mê man .

-Đừng sợ , tôi ở đây...bên cạnh em . – anh vuốt ve lau đi những giọt nước đang đọng trên mí mắt nó , anh nằm xuống bên cạnh kéo nó ôm chặt vào lòng .

Sao cũng được vì sao phải nghĩ nhiều làm gì , mọi thứ có liên quan gì đến anh và nó . Yêu thương nhau có gì là sai , vì lý do gì anh và nó không được bên nhau ? Uyển Nhi thì sao chứ ? cô ấy đáng thương chẳng lẽ Minh Anh của anh đang hạnh phúc ? . Mặc kệ , anh chẳng thiết suy nghĩ nữa trên thế giới này biết bao nhiêu người đáng thương , anh không phải siêu nhân nên cũng chẳng cần phải cứu cuộc đời của bất kỳ ai . Chỉ cần người đang bên cạnh anh , anh không có thời gian suy nghĩ nhiều thêm nữa .

-Minh Anh , tôi nhớ em . – anh hơi nghiêng tìm lấy đôi môi của nó nhẹ nhàng mà chiếm hữu .

-Ừm... Hoàng Long ...em ...ừm . – nó nói thều bèn tai ai , giờ là giấc mơ cũng được nó chẳng muốn dứt ra khỏi ảo mộng mộng lung này .

Cả hai siết chặt lấy nhau như xa cách vạn năm không gặp , hơi thở cơn sốt càng làm nó thêm ma mị quyến rũ cuống hút anh . Nhẹ nhàng anh mơn trớn hôn lên cổ nó một cách dịu dàng dần dần chiếm lĩnh lấy tấm ngực dịu dàng phảng phất mùi hương hoa nhài dễ chịu . Đáp lại anh nó ôm chặt mà lạc vào cơn mơ tình ái , không một chút phản kháng .

-Ồ ... - bỗng dừng mọi động tác của anh đều dừng lại khi thấy nó nằm im .

-Minh Anh , em ngủ rồi sao ? – anh lay nhẹ người nó chẳng thấy trả lời chỉ thấy nó nằm vùi đầu nép vào ngực anh , tay đặt ngang eo anh ôm vào .

Đôi môi anh cong lên cười , lắc đầu ngơ ngẩn . “ Hoàng Long , có lúc lại vô dụng thế này à ?” . Gài lại áo cho nó cẩn thận , anh đưa tay lên trán đo nhiệt độ cho nó hôn nhẹ , ôm lấy nó vào lòng mà ngủ thiếp đi ...

Trời sáng , nó nheo mắt tựa mình thức dậy nhưng lại thấy gì đó không ổn , cảm giác như có một vật hơi nặng như đeo gông vào eo nó , bên tai lại nghe thấy tiếng đập thành thịch “ chẳng lẽ bị sốt đến nỗi tim chạy lên đầu hay sao @@ mùi hương này sao quen quá”

Nó chớp chớp mở mắt nghiêng người thấy anh nằm bên cạnh một tay chống đỡ đầu , nhìn nó chằm chằm đã vậy còn cười mỉm nham hiểm .

-Hả ... - nó giật mình phản xạ mà lảng ra , vài centimet nữa thôi là nó sẽ được an tọa dưới nền mát lạnh .

Anh nhanh vươn mình ra kéo nó lại , lẳng hai vòng nó trở lại về vị trí cũ ban đầu .

-Đúng rồi là mơ thôi , mày điên quá rồi Minh Anh dậy đi . – nó nhắm tít mắt miệng lẩm bẩm .

-* póc* tỉnh chưa – anh búng lên trán nó một cái rõ đau . Đưa tay xuyết xoa trán nó mở mắt hoảng loạn trân trân nhìn anh .

Mọi chuyện thật quá nhanh , rõ ràng anh đang nằm bên cạnh nó thì mơ làm sao cho được . Vậy là tối hôm qua , hôm qua mọi chuyện đều không phải là một giấc mơ hay sao ? sao có thể . Đầu óc nó rối tung cả lên , nhớ lại đoạn âu yếm hôm qua mặt nó lại đỏ phừng lên .

-Sao ? muốn tiến thêm nữa à . – Anh cười ma mãnh , nhìn thái độ nó bây giờ thật dễ dàng để anh biết được nó đang nghĩ cái gì .

-Thêm , thêm gì cơ chứ ... - nó ấp a ấp úng đáp lại , giấy giụa như muốn thoát khỏi .

-Minh Anh, em qua đêm với tôi rồi muốn trốn tránh trách nhiệm hay sao. – Anh nhòm người lên trên khóa nó lại , đôi mắt lờm nó như đang hỏi tội .

-Ồ ơ ... - nó mông lung không hiểu nhìn anh , rồi lại trầm tư vòng tay ôm lấy cổ anh .

-Hoàng Long , nếu đây là ngày cuối cùng thì cần đầu . Em sẽ không sao anh đừng lo cũng đừng áy náy . – giọng nói nó đầy sự nghiêm túc .

Anh cong môi cười mỉm :

-Em nghĩ tôi rộng lượng đến sao ?

-Hoàng Long ... - nó ghen ngào nói .

-Nhưng Uyên Nhi , chị ấy . – chưa kịp nói hết câu , anh đã áp sát mặt nó đặt một nụ hôn mà khóa môi nó lại .

-Đừng bận tâm nhiều đến thế nữa . Tôi sẽ nói chuyện rõ ràng với cô ấy , chuyện của em và cô ấy rồi cũng sẽ có kết quả . Tôi không muốn mất em vì một hành động sai lầm nào nữa .

Ánh mắt anh trở nên triu mến đến lạ thường , bàn tay vuốt ve mái tóc của nó . Khi thương một người đâu cần phải nói câu anh thương em , anh thích em hay anh yêu em chỉ cần đối phương cảm nhận được tình yêu và hạnh phúc bấy nhiêu đó cũng đủ rồi . Chính lúc này đây bao nhiêu yêu thương từ anh , từng chữ anh nói đều đọng lại nơi ngực trái nó , nó yêu anh và anh cũng thế không cần phải nói to hét lớn . Chỉ cần cả hai thuộc về nhau .

-Hoàng Long , đi trốn không ? – nó đột ngột cười tươi đề nghị .

-Đi trốn ? – anh nhún mày khó hiểu .

-ừm , đi nhé . Đi khỏi đây vài ngày nhé . – nó nũng nịu lay lay người anh như nài nỉ .

-em thật biết cách dùng từ . – anh cười thành tiếng , xoa đầu nó .

-vậy là đi đúng hông , đúng hông - nó nhướn mắt trông chờ .

-ừm , vậy thì trốn thôi . – anh gật nhẹ cười mỉm với nó , cả hai vùi đầu vào nhau mũi cọ nhau thân mật .

-để nghĩ xem khi nào thì đi được nhỉ , tuần sau anh dành chút ít thời gian rảnh nha .

-đi ngay bây giờ ! – anh nói chắc nịch .

-Ồ ... Em còn chưa chuẩn bị gì hết . – nó bối rối gãi đầu .

-2 tiếng , sau 2 tiếng chúng ta sẽ xuất phát . – anh nói như ra lệnh .

-Ồ ...à ừ . – nó gật gật ngu ngơ . Tính đứng dậy đi sửa Soạn thì đột ngột bị kéo lại hai tay anh ghì chặt khó nó lại .

-Chuyến đi này là Minh Anh nhà mình lo hết phải không . – anh cười gian xảo .

Nó vùng dậy , đẩy nhẹ anh ra cười nịnh nham hiểm :

-Tất nhiên là hot boy số một chi trả hết rồi, anh là một người galang em không nể tâm làm anh mất mặt đâu. hì hì – nó nói rồi hun anh cười nịnh, chưa kịp thoát ra thì đã bị anh ghì lấy .

-Thế thì tôi cũng chẳng thể để giao dịch này lỗ vốn lấy lại mới được .

Anh cười nham hiểm đưa mười ngón tay của mình ra thọt lét nó, cả phòng vang cả tiếng cười hạnh phúc của hai người. Đang đùa giỡn cười không ngớt đột ngột cánh cửa phòng mở ra .

-Minh Anh, cậu không đi học à! – Hoàng Nhi nhanh nhẩu nói một tràn .

Đôi mắt chợt mở to hết cỡ, cổ họng như ứ nghẹn lại :

-Oh My God ! – thấy anh đứng đó quay lại nhìn miệng còn cười tóe chưa kịp đóng lại , Hoàng Nhi đóng cửa phòng lại * rầm *

-ủa mình nhầm phòng hả ta , rõ ràng phòng Minh Anh mà . – Đứng ngoài Hoàng Nhi lăm bắm vài giây tưởng mình nhầm phòng .

“ cạch ” – cánh cửa mở ra đột ngột làm Hoàng Nhi mất thăng bằng sém tí lại ngã, anh đứng sau đỡ lấy .

-good morning em gái ! – anh làm mặt lạnh rồi thẳng một hơi về phòng .

-tên đó , chào mình á – Hoàng Nhi @@ . ngoáy đầu vào trong lại Minh Anh ngồi đó cười chừa ngượng , phần nào cũng đoán ra được điều gì đó .

Hoàng Nhi tiến vào , đến bên cạnh Minh Anh ánh mắt như đang dò hỏi .

-nói !

-có gì đâu nói . – mặt nó đỏ lên như cà chua .

-lại còn không , không mà mặt cậu như thế hả ha ha . - Hoàng Nhi khoáy nhất là bắt tại trận những trường hợp thế này nên cười phá lên .

-vừa thi xong rồi , cậu xin phép giúp mình nghỉ vài hôm nha . – nói rồi nó chạy lẹ vào VSCN .

-dồ bỏ , không nói cho tui nghe thật đấy à ! đồ bỏ , ồ tồ kê... . – Hoàng Nhi phụng phịu nói với theo .

(đồ bỏ – yeobo : Mình à ! , phát âm của tiếng hàn , otoke : làm sao đây) .

Đang mải mê ngồi xem phim vừa ăn bỏng ngô vừa cười khúc khích , Zen thấy Uyển Nhi đi vào nhà cao ngạo đi thẳng lên phòng Hoàng Long , mà không thèm chào hỏi bất kỳ ai một tiếng .

-chị ta đúng thật là hách dịch mà. – vừa nhai nhóp nhép vừa trề môi chữi thăm Uyển Nhi .

-này, Hoàng Long anh ấy đâu rồi? – không thấy người, Uyển Nhi khoanh tay trước ngực hỏi cộc lốc .

-chị đang nói chuyện với tôi đấy à – Zen nhếch môi đáp trả .

-tôi không rảnh để đến đây đấu võ miệng với cô .

-òh , tôi không phải trợ lý của anh ấy .

-hay cho ô sin nhà này , chủ đi đâu đây tớ cũng không biết . hừ - Uyển Nhi cười mím khinh miệt .

-chị... - Zen như nổi lửa . - Ồ vậy chị đã hỏi tôi cũng không ngại trả lời cho chị biết , anh ấy đi du lịch cùng với người yêu rồi .

Zen cười thành tiếng như gián tiếp tát cho Uyển Nhi một cái, cảm giác rất khoái. Thái độ Uyển Nhi bỗng xấu đi, như có đám mây đen kéo đến .

-cô nói gì! Du lịch, người yêu? sao có thể? - Uyển Nhi gắng giọng nói, tay nắm chặt Zen như tra hỏi .

-bỏ ra . - Zen vùng vằng hất mạnh tay Uyển Nhi ra .

-có gì lạ sao, bộ anh ấy và Minh Anh không được phép hẹn hò sao. - Zen cười nhếch .- Tôi thấy tò mò thật đấy , vì sao có những kẻ cứ thích làm đá cản đường người khác . - Zen vờ xoa cằm như đang phân vân vấn đề .

-Cảnh cáo cô , suy nghĩ trước khi nói . Cứ cười đi , để tôi xem thử cô cười thêm được bao lâu . - ánh mắt sắc bén Uyển Nhi nhìn Zen đe dọa thật sự .

-ừ , tôi sẽ cười . Chắc chắn như vậy rồi .

Uyển Nhi hừ nhẹ bực tức bỏ đi , ngồi trên xe mà tâm trạng cô như sùng sục núi lửa phun trào , có bất điều hòa cũng thấy khí nóng lan tỏa .

-Uyển Nhi , em ổn chứ ? - quản lý lo lắng hỏi .

-Chuyện đó , có kết quả chưa . - cô hỏi cộc lốc .

-Vẫn chưa , từ lúc khủng hoảng vẫn chưa tìm được tung tích của ông ấy . - chị quản lý lắc đầu .

-Chắc chắn có vấn đề . - Uyển Nhi nhíu mày trầm tư .

-À , hôm qua Gia Phong có liên lạc với chị .

-Hắn ta nói gì ?

-Lão phu nhân kia , hình như bà ta cũng đang điều tra tung tích về người luật sư kia . Vậy suy đoán của em không sai đâu Uyển Nhi .

-ừm , hy vọng tên vô dụng kia sẽ tìm ra được ông ấy trước lão bà kia .

-còn mẹ em , em không tìm tung tích bà ấy nữa à ?

-không cần đâu , có cho bà ta thêm mười lá gan nữa . bà ta sẽ chẳng dám làm gì mẹ tôi . - Uyển Nhi cười nhếch .

-Uyển Nhi , em vẫn vậy . Xem ra em không lạnh lùng như bên ngoài nhỉ - chị quản lý cười títt mắt . Ở bên cạnh Uyển Nhi cũng gần 3 năm không nhiều cũng không ít ngoài việc làm quản lý cho cô gái này , chị quản lý còn xem cô như em gái mình . Tuy lúc nào cũng cứng miệng , như tâm thì chẳng thay đổi vẫn vậy .

-Từ khi nào chị nói nhiều đến vậy . - Uyển Nhi càu nhàu vì bị phát hiện .

« mẹ sẽ không sao , dì ấy sẽ chăm sóc ẹ cẩn thận . Con càng tìm kiếm bà ta cũng sẽ tìm ra mẹ , đến lúc ấy con không biết phải làm thế nào để bảo vệ mẹ . Dì ấy sẽ bảo vệ mẹ , khi mọi chuyện qua đi sẽ không còn ai phải đau khổ nữa . »

Chị quản lý gật nhẹ không nói gì thêm , Uyển Nhi ngồi nhìn ra đường phố mà suy nghĩ trầm tư ánh mắt trở nên sâu lắng hơn nhiều lúc này đây con người thật của cô dường như đang lộ rõ .

-Dừng xe !

Chiến xe bỗng thắng gấp , Chị quản lý khó hiểu nhìn Uyển Nhi :

-Chuyện gì vậy , em không đến Model sao hôm nay là sơ duyệt .

-Hủy đi . Không cần chờ , chị cứ lo công việc của mình khi nào xong tôi sẽ tự về . - Uyển Nhi lạnh lùng bước đi .

Gió thổi mái tóc cô bay bay trong gió , cô thoải mái buông tất cả sự lạnh lẽo đang gắn trên người mà rũ xuống . bỏ xuống một ngày cũng chẳng sao dù gì cũng có chút mệt khi choàng nó trên mình cũng đến đây rồi vui một ngày chết ai chứ , cô thấy có lỗi khi về Việt Nam phải đến đây đầu tiên mới phải .

-Ồ , nó vẫn còn . – có đưa tay lên trên thành tường sờ một hình vẽ ngộ nghĩnh bằng gạch đỏ còn in trên tường .

« - Thế Hiển là con mèo lười , xấu xí và ăn hiếp người khác , Uyển Nhi là một thiên thần rất ngoan và hay bị ức hiếp . – bé gái nhỏ nhấn tay cầm cục gạch nhỏ vừa vẽ lên tường vừa mắng mỏ .

-Ai cho cậu cho nói xấu tôi hả , cậu mà xinh gì lại không biết lẽ phải dám nói xấu cậu chủ mình à . – bé trai càu nhàu hống hách , xô ngã đứa bé gái .

-Oa oa , cậu là tên xấu xa . huhu , tôi sẽ không chỉ bài cho cậu nữa tôi sẽ không chơi với cậu nữa . – đứa bé gái khóc bù lu bù loa hai tay nhỏ nhắn chùi nước mắt đang chảy ròng ròng .

-Ai cho phép cậu , cậu suốt đời là tỳ nữ của thiếu gia đây . Cậu không có quyền được lựa chọn biết chưa . – đứa bé trai vẫn mặc kệ , ngạo mạn tuyên bố bá đạo .

-Huhu , tôi ghét cậu . huhu .

Cậu bé trai thấy cô bé cứ ôm mặt khóc mãi không thôi mà bối rối , nhặt cục gạch đỏ vẽ lên hai hình nhỏ ban nãy một hình trái tim bị méo ngộ nghĩnh .

-Nè , tôi giúp cậu vẽ xong rồi đó , nín đi . – cậu bé lay lay .

Cô bé tròn mắt thút thít , nhìn hình vẽ trên tường khó hiểu .

-Sao cậu lại vẽ hình trái tim vậy . – cô bé chỉ vào vòng trái tim hỏi .

-Cậu bị ngốc hả , cái này là hình tròn .

-Hình tròn sao méo vậy - @@ .

-vì những ai biết ghét thì hình tròn sẽ méo lại như thế đấy . – cậu bé khoanh tay trước ngực tự tin trả lời ngạo mạn .

-thế cậu cũng bị ghét à , đứng chung với tôi kìa .

-ngu ngốc , đó là cái lồng nhốt cậu lại . Suốt đời cậu sẽ phải là tỳ nữ của tôi , hiểu chưa hả ... »

Nhìn hình vẽ Uyển Nhi nhớ lại đoạn ký ức thuở bé mà cười bật thành tiếng mắt tíu lại rất hạnh phúc , nụ không một chút sự gượng gạo mà một nụ cười rất tươi rất thoải mái . Hình ảnh cô lúc này chẳng khác gì một thiên thần .

-Thế Hiển , cậu hiếp người quá đáng thật .

Đứng trước cửa biệt thự màu trắng quen thuộc , cười mỉm nhìn ngắm . Mọi thứ vẫn vậy không khác là bao vẫn hộp thư bên góc này , cây hoa sữa trước nhà giờ già hơn rồi nhưng cái mùi nồng nặc khiến người người phải đau đầu nhăn nhó vẫn vậy .

« tíu ...tít...tít... » - thấy xung quanh yên tĩnh cô nghĩ bụng từ lâu không ai lui đến đây nữa , Thế Hiển cũng đang ở cùng ba nên muốn vào thăm lại hy vọng chưa có căn nhà chưa chủ mới đưa tay cô bấm đại mặt khẩu mở cửa .

« tíu..tít.. » - tín hiệu báo mở vang lên !

-Ồ , vẫn mở được ! – mắt Uyển Nhi Sáng lên . Đẩy cửa cô bước vào thăm chốn cũ , đưa tay sờ từng vật như nâng niu vật quý báu .

Lúc nhỏ cô đã từng ước rằng mình sẽ mãi mãi ở đây , mãi mãi là tỳ nữ của cậu chủ hách dịch kia và tự hứa sẽ thực hiện nó vậy mà mọi thứ thường không tốt đẹp như những gì mình nói ước mơ cũng chỉ là suy nghĩ của một người mà thôi .

Mọi thứ vẫn sắp đặt như cũ, không có gì thay đổi . Khi xưa nhà Thế Hiển chưa có tập đoàn ENJOY như bây giờ thì căn nhà lúc đấy rất ấm cúng, đi ra đi vào lúc nào cũng có ba người gia đình Thế Hiển và cô thêm một người giúp việc vậy mà bây giờ chẳng còn một ai rất lạnh lẽo. Vào phòng hắt cô đến bên cạnh giường cô cầm khung ảnh lau mặt kính dù nó không có bụi .

-Tấm ảnh này anh vẫn đặt ở đây à hay là nó vẫn ở đây từ trước giờ ?

-Chắc vậy rồi, quần áo vẫn vậy không có bộ nào thay đổi. – Uyển Nhi lẩm bẩm một mình, cô quan sát mọi thứ từ khung ảnh hắt và cô chụp chung cho đến những chiếc áo sơ mi những bộ quần áo vẫn ở nguyên vị trí cũ không thay đổi. Hắt không thích sống cùng ba, nhưng vì cô mặc kệ tình cảm bỏ đi không một lời. không ở đây, hắt muốn quên sạch về cô nên chọn cách ép bản thân phải sống cùng ba mình. Khóe mắt cô đọng nước, đặt tay lên tim mình cô nhớ hắt, nhớ hắt rất nhiều...

Bỏ chiếc khăn trắng đang phủ trên piano, cô lướt từng phím đàn gỗ từng nốt, tiếng nhạc vang lên trong căn nhà yên tĩnh ...Uyển Nhi lướt từng ngón tay đánh bài « wedding song » năm xưa chính Thế Hiển đã dạy cho cô và cô cũng chỉ biết đánh mỗi bài này , cô vẫn còn nhớ như in những lời hắt nói lúc ấy :

« - cậu cứ học bài này được rồi , tư chất cậu sao đủ trình học nhiều được .

-Sao không phải bài khác mà phải này .

-Thì để đám cưới chúng ta , cậu thể hiện bài này ok ! – tay hắt đặt trên tay cô chỉ dẫn từng nốt .

-Chúng ta á, tôi nói sẽ cưới cậu bao giờ. Biến thái! – Uyển Nhi lườm hắt .

-Chẳng phải lúc 8 tuổi tôi đã từng nói, cậu mãi mãi là tỳ nữ của tôi hay sao? Vậy cậu nghĩ thử coi, cậu không lấy tôi thì lấy ai? .

-Đất nước này mỗi mình cậu trai hắt. Sao tôi có thể lấy một tên vô lại như cậu chứ – Uyển Nhi cầu nhàu .

-ừ, cứ thử xem đừng thách thức tôi. Một tên đến tôi sẽ đánh một tên, mười tên tôi sẽ đánh mười tên. – hắt nói chắc nịch .

-cậu ... - Uyển Nhi tức nghẹn họng, ai chứ hắt nói là sẽ làm .

-được rồi, bà xã à học thuộc bài này cho anh - hắt nói rồi hun má cô . Mặt mày cô tím tái nhưng chẳng làm gì được hắt, vì hắt là tên vô lại nhất mà ».

Uyển Nhi vừa cười tay vừa lướt đàn, tiếng đàn cứ ngân vang cùng với những ngày tháng hạnh phúc .

« tàn, tan, tan, tan, tàn, tán, tan, tan... » - giọng hát trầm có chút nghịch ngợm từ cầu thang đi xuống tiến lại gần chỗ cô. Nghe thấy có người, cô lập tức dừng lại mọi cảm xúc đều thu lại mở mắt nhìn hắt .

-tôi tưởng em quên nơi này rồi .

-anh ở đây khi nào vậy ?

« Uyển Nhi, sao mày hỏi một câu ngớ ngẩn đến vậy » - Uyển Nhi tự chửi mình trong thân tâm .

-từ nhỏ đến giờ !

-ờ, vậy xin lỗi! tôi về đây !

-đã đến rồi thì ở lại đi, trời mưa rồi .

-không cần! quản lý đang đợi tôi bên ngoài .

-ồ, vậy sao. Sao tôi chẳng thấy chiếc xe nào, hay là thị lực của tôi giờ quá kém rồi. – hắt day trán .

-Anh! – Uyển Nhi nghẹn, bực dọc lại ghé ngồi .

-Mệt mỗi như thế, vì sao em phải cố gượng như vậy ?

-Gi cơ ?

-Em nghĩ em che giấu được tôi sao – hắt hừ nhẹ cười nhếch môi .

-Thế Hiển, anh vẫn tự tin như xưa nhỉ .

-Em nghĩ thử xem sao. – hấn cười, nhanh như chớp hấn tiến đến chỗ cô, theo phản xạ cô ngã xuống sofa, liền bị hấn chống hai tay khóa lại mặt ép sát cô.- Còn em vẫn bướng bỉnh như vậy, tôi phải đối phó như thế nào đây ?

-Thế Hiển, anh muốn gì hả. – mặt Uyển Nhi đỏ lên ngượng ngùng .

-Muốn à, nhiều lắm. Em hỏi như vậy ý em là sẽ thực hiện hết những điều tôi muốn à .

-Vô lại, vô lại thả tôi ra. – Uyển Nhi giãy giụa .

Hấn nhìn cô phì cười, thái độ của cô lúc này mới chính là Uyển Nhi của hấn năm nào .

-Uyển Nhi , em còn nhớ câu nói này chứ .

-Câu gì ?

-Khi nào cậu đứng vị trí số một trong bảng xếp hạng , lúc đó muốn gì cũng được .

-Nó vẫn còn có hiệu lực chứ ?

-Thế Hiển, khi nào anh đứng ở đó rồi nói. Đừng nói đến vị trí số 1 top 20 anh cũng chưa vào nổi nữa mà. – Uyển Nhi cười đáp lời hấn .

Hấn biết thế nào cô cũng sẽ nói hấn như vậy, lấy điện thoại đưa đến trước mặt cô cười nham hiểm :

-Tiếc quá, tôi lại làm em thất vọng rồi. – hấn giả vờ làm mặt buồn .

Nguyên một danh sách của trường Gmeiner đập vào mắt cô, vị trí số 1 trong bảng thành tích lại chính là tên hấn, có cận nhiều độ cũng thấy rõ được .

-Muốn gì? – cô lườm hấn, hỏi cộc lốc .

-Trả Uyển Nhi cho tôi một ngày !

Khi nói yêu cầu này ánh mắt của hấn đen lấy hiện rõ sự nhớ nhung trong lòng, giọng nói trầm của hấn khiến người đối diện đang lạnh cũng ấm lên rất dịu dàng .

Cô nhìn hấn không chớp mắt, cứ tưởng hấn sẽ bảo cô dừng lại. Hay dạy đời cô nói những điều vô lý nào ngờ chỉ là chỉ là « trả cô cho hấn » ...

164. Chương 81 : Đi Trốn (Phần 2)

-Muốn gì ?

-Trả Uyển Nhi cho tôi một ngày .

-Thật ra em đâu cần phải ngưỡng mộ tôi đến nỗi hiện rõ trên mặt thế kia. – hấn cười, đưa tay nâng cằm cô lên .

-ồ, được thôi. Coi như nể mặt anh vậy. – ánh mắt Uyển Nhi bốn cợt đáp trả .

-không sợ tôi ăn thịt em sao. – nhếch môi hấn liếm môi .

-Anh nghĩ thử xem? – Cười đều .

-Đi thôi – hấn cười hôn nhẹ lên mũi cô .

Thế Hiển khoát áo cô chỉ biết nhìn hấn khó hiểu, tự dưng đề nghị rồi lại khoát áo đi. Nhìn như thế nào cũng chẳng hiểu được hấn đang nghĩ gì .

-Đi ?

-Không phải em thích nhất là nấu cho tôi ăn à ?

-Rồi sao .

-Muốn hẹn hò thì trước hết cái bụng phải nó đã. Trước tiên tỳ nò à, em đã đồng ý trả Uyển Nhi cho tôi thì bỏ cái bộ dạng cau có đó đi .

Hắn nói với cái chất giọng từng từng như đứa bé một hai nằng nặc bắt mẹ nó phải mua cho được cây kẹo. “ ha ha” tự dưng chột dạ thế nào khi thấy vậy cô lại cười phát lên, trời âm u vì cơn mưa nhưng khuôn mặt cô khi cười không khác gì ánh sáng mặt trời .

-Đúng rồi chính nó. – hắn búng tay cái “ tách” hớn hở .

-Đi thôi. – dù sao cũng gật đầu rồi, buông lỏng bản thân vui vẻ một ngày cũng có gì sai đâu chứ. Cô cười tươi chạy đến gần hắn khoác tay bước đi

Dưới cơn mưa phùn, cả hai tay trong tay bước đi như chưa từng xảy ra bất cứ xa cách nào vẫn là những đứa trẻ lúc 16 tuổi vẫn nụ cười và tình cảm thật thuần khiết, vui tươi ngập tràn màu hồng....

Xe bon bon chạy trên đường quốc lộ, lần đầu tiên Hoàng Long phải ngồi chón đông người đến thế này không thoải mái lại còn rất khó chịu. Nếu không phải vì chịu nó, có bảo anh cho anh thêm 20% cổ phần thì có chết anh cũng không đi xe đường xa như thế này .

-Hoàng Long, còn bao xa nữa thì đến vậy. – nó nằm tựa bên vai anh, mệt nhọc hỏi .

-Chẳng biết. – anh trả lời cộc lốc .

-Chắc em chết quá, muốn ói luôn biết vậy đi xe anh cho rồi. – nó phụng phịu, tay vuốt ngực khó chịu .

-Chẳng phải do em à, còn trách ai nữa. Ngay cả hộ chiếu mà cũng không có nữa, đến giờ sắp lên máy bay lại phải đổi lịch trình. – anh càu nhàu, về sự hậu đậu không bỏ của nó .

-Em có biết phải đi du lịch nước ngoài đâu .

-Ý em là Hoàng Long tôi không có khả năng đưa em đi du lịch nước ngoài sao? – anh nhíu mày, nhích vai không cho nó tựa .

Minh Anh nhăn nhó vì không khỏe, lại thêm bị anh đột ngột bỏ ra mà không nói trước làm tăng thêm sự đau đầu đến nó. Nó nói một đấng anh lại nghĩ đi một nẻo, thế là nó phải phản xạ nhanh “ mặt dày” là ưu điểm khi nó theo đuổi anh mà .

-Chẳng phải sao, anh nghĩ thử xem nếu đi Singabo vừa xa xôi vừa tốn kém hơn nữa em lại chẳng giỏi giao tiếp. – nó vùi đầu vào ngực anh, lấy tay anh choàng qua vai nó phụng phịu nói .

-Chẳng phải em tự tin nhất môn anh và văn sao ?

-Ờ, tuy là chính xác như vậy nhưng điều đó đâu có chứng minh được điều gì. – nó ngược lên nhìn anh quan sát thái độ, thấy anh lờm nó liền nuốt nước miếng nói tiếp .

-Em lại rất rất hậu đậu nữa đúng hông, lỡ như em đi lạc mà máy lại hết pin thì sao em gọi cho anh được cũng chẳng biết đường người ta hiểu em nói gì thì thôi, nếu họ không hiểu thì biết làm sao. Nơi đó cũng chẳng có tuyết, nóng bỏng xừ nữa – nó nói lí nhí điệu bộ méo mếu.- đi nước ngoài ít ra phải được xem tuyết chứ .

-Em lại đang cảm, đi Đà Lạt không khí trong lành yên tĩnh lại Romantic cũng chả cần Passport đúng chứ! – nó cười hì hì nhìn anh .

Nhìn khuôn mặt nó xanh, người cũng hơi nóng nhưng lại hào hứng đợi chờ “ cuộc bỏ trốn” đến như vậy, chút yêu cầu nhỏ này nếu anh cũng không chịu thua nó, thì có tư cách gì mà nói đến việc “ yêu” nó chứ. Anh không nói gì mặt vẫn nghiêm nghị, gật đầu rồi xoay sang hướng khác, tay xoa đầu :

-Biết rồi, ngủ đi .

-Hihi, đến nơi gọi em. – nó nói rồi nằm nép vào anh ngủ thiếp đi .

-Minh Anh, đưa điện thoại đây. – anh cúi xuống nói như ra lệnh .

Người hơi sững lại, nhúu mày khi thấy nó đang sửa trong giấc ngủ, bàn tay nhỏ bé vẫn đang nắm trật tay anh. anh chỉnh đầu nó lại để thoải mái hơn :

-Hậu đậu thật, đến lúc mất rồi lại cuống cuống lên mà đi tìm. – anh nói thầm khi thấy nó để điện thoại hờ hên .

“ người như em mà cũng để mặt khẩu nữa ư” – vượt màn hình muốn nghe chút nhạc lại thấy khóa anh nhúu mày suy nghĩ rồi bấm đại bốn con số “1301” nào ngờ lại được ngay , xem ra cô gái của anh đầu óc thật đơn thuần .

-Em ngốc ngếch thật đấy. – anh cong môi nói .

-Cố tình đấy – nó trả lời dù mắt đang nhắm nghiền .

-Đến nơi chết với tôi. – anh nghiêng răng ham dọa .

Minh Anh cười mỉm rồi tiếp tục ngủ, anh hơi mím môi khi thấy ảnh nền nó là ảnh anh và nó ghép lại còn thêm cái hình trái tim to chà bá sến súa màu đỏ “ A. L DÉSIRER QUE” :

“ sao không phải là A. L j'amie? cô ấy mong muốn gì chứ” – anh hơi ngẫm nghĩ bấm đại bài nhạc, tay bấm vào album anh cong môi cười mỉm, thật ra là đang cố nhịn cười full album đều là ảnh của anh “ em chụp lên khi nào hả cô lợn” . Giờ nhìn anh như kẻ ngớ ngẩn, vừa xem vừa cười đôi lúc mày cau lại nhăn nhó muốn đập điện thoại vì có vài tấm đim hàng anh là chủ yếu .

Suốt dọc đường anh chẳng thể nào mà nhắm mắt ngủ ngon lành như nó được cứ lấy điện thoại vọc vạch chơi trò này sang trò khác đến chán chường, còn một giây nữa thôi là anh có thể dễ dàng vượt qua cái màn đua xe, vậy mà màn hình nháy lên ghi chú “ anniversary 15 month ” .

-Kỷ niệm 15 tháng? – anh nhúu mày, dừng trò chơi kích vào mục ghi chú vừa hiện lên .

“ anniversary 15 month .

Ngày này chỉ mình mình nhớ và biết thôi, chắc Hoàng Long không biết đâu. Mà chắc hẳn anh ấy sẽ nói như này e hèm: “ kỷ niệm á, là ngày gì vì sao tôi phải biết” hoặc sẽ thế này “ ngoài yêu đương, thì không còn gì trong não em hết hả. Hay là vị thứ 419 toàn khối quên rồi?” . ha ha tưởng tượng thôi muốn ôm bụng rồi .

À hôm nào đến ngày này, kiểm có chụp chung mới được. ngủ thôi”

“ danh sách cần làm, nếu sau này trở thành bạn gái .

1 cùng nhau đi xe đạp đôi .

2 đi chơi xa một chuyến .

3 Nắm tay nhau suốt cả một buổi. Lúc ấy chụp ảnh cũng không sao đâu nhỉ .

4 ... để trống đi hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra được mà, nghĩ lăm lại muốn ngủ”.

Môi anh cong lên cười, nụ cười như tỏa nắng cho tháng 12 âm U lạnh buốt. Nó hơi cựa mình mắt vẫn nhắm nghiền như lại cảm nhận sự ấm áp nào đó cùng tiếng đập thành thịnh sau tấm ngực nó đang tựa .

Anh đưa cao điện thoại trước mặt mình, nở một nụ cười thật hạnh phúc rồi một tiếng “ tách” từ điện thoại phát ra lưu lại khoảng khắc này .

“ - Nó là tấm hình đầu tiên của chúng ta.” – anh mím môi vừa nhìn tấm ảnh vừa cười ngây ra như một thằng đần lạc đường trong màu hồng yêu đương .

-Trời ơi! anh ấy đẹp trai quá .

-Con nhà ai thật khéo sinh. Vừa đẹp trai tư chất lại thông minh ông nhỉ .

-Đẹp trai thật đó, bla bla bla .

Tiếng khen ngợi của mọi người xung quanh khiết sững người tỉnh lại, chuyến xe này không chỉ riêng mình anh và nó. Ngượng ngùng anh giả vờ như không nghe rồi nhắm mắt nghiêng đầu tựa với nó ...

Trở về nhà, cả hai người áo quần cũng đang thấm ướt vì đột ngột cơn mưa cứ kéo đến rồi dừng, thời tiết thất thường đến tình cảm cũng thất thường .

-Ha ha, anh nói coi lâu rồi chúng ta không chạy mưa nhỉ. – Uyển Nhi đặt hai túi đồ ăn xuống cười nói .

-Tôi không ngờ, ngay cả mưa cũng cảm động trước vẻ đẹp của tôi. – Thế Hiển day trán than thở .

-Xì, lại tự đại nữa rồi. – Uyển Nhi đưa tay lau khuôn mặt hấn, dịu dàng trêu mếu .

-Uyển Nhi, có nói với em những lúc thế này trông giống một người vợ chưa? – hấn nằng chiếc cảm nhỏ nhỏ của cô lên cười hỏi .

-Chắc rồi, ai được em chăm sóc như vậy đều ước “ Được ” làm chồng em. – Uyển Nhi nhún vai trả lời như điều đó là dĩ nhiên .

-Wow, Thế thì ... - hấn đang định nói điều gì đấy lại thấy chiếc váy đã ướt lộ rõ thân hình thon thả hấp dẫn đôi mắt người nhìn, nuốt bọt cái ực. Hấn bối rối ném chiếc gối ôm ghế vào người cô.- Em đừng quyến rũ tôi như thế, sói như tôi không thể kiềm chế được đâu. – hấn nói đã đành lại còn thêm cái biểu cảm nhếch môi thêm thường nhìn cô .

-Biến thái thật. – hai má cô hây hây đỏ lên, ôm gối ngượng ngừng bỏ chạy lên phòng .

Nhìn thái độ của Uyển Nhi mà hấn không thể nào kiềm chế được cười bật ra lắc đầu: “- Uyển Nhi, muốn tôi sống sao đây ” rồi chạy theo sau .

Trong nhà tắm, sửa soạn xong xuôi Uyển Nhi mới tự đánh lên đầu mình nhẹ một cái .

-Mình đến đây làm gì có đồ thay cơ chứ .

Cô cứ đi qua đi lại trong nhà tắm, chỉ quần chiếc khăn lông trên người. Đành nhắm mắt nhắm mũi ngoài ra ngoài .

-Thế Hiển, có đó không ?

-Em gọi tôi? – hấn đứng bên cạnh phòng tắm khoanh tay trước ngực, làm cô giật bắn cả người .

-Anh đứng từ khi nào vậy. – Uyển Nhi nhú mày hỏi .

-Nãy giờ rồi, Uyển Nhi em sợ nhà tôi lâu rồi không có ai sử dụng nên tính ngủ trong đó hả .

-Tại tại ... à mà có bộ đồ nào không. – Uyển Nhi nói lí nhí ngượng ngừng .

Hấn co mày đôi chút, thì ra nãy giờ không chịu ra vì lý do này :

-Em đợi tôi một chút .

5 phút ngắn ngủi hấn quay lại gõ cửa đưa cho cô một bộ váy ngủ. Cầm bộ váy trên tay mà Uyển Nhi như muốn khóc, tuy cô ở nước ngoài nhưng chưa đến nỗi nhiễm văn hóa phương tây mà ăn mặc sexy đến mức mỏng manh như thế này, lúc trước ở cùng với Gia Phong cô cũng chưa bao giờ mặt cho tên đó xem nữa mà .

-Thế Hiển, anh muốn đùa với em đó sao ?

-Đùa gì chứ, chỉ còn những bộ này vừa với em thôi, những bộ quần áo cũ của em, em nghĩ bây giờ còn mặt vừa hả .

-Vậy cái này của ai ?

-Của mẹ, lúc bà ấy bỏ đi ông ta mua rất nhiều những bộ đồ này. Hừ, ông ta bảo bà ấy thích những bộ đồ ngủ như thế này. – giọng hấn tự nhiên đành lại trầm mặc .

-Thế cho mượn đồ anh đi. – Uyển Nhi cười hì hì như đứa trẻ .

Thế Hiển đi rồi quay lại ném vào cô một bộ đồ. Sau vài phút cô ra ngoài với bộ dạng thảm thương dở khóc dở cười .

-Anh còn ngồi đó cười sao. – Uyển Nhi nghiêng rằng .

-Sao em lại xách quần thế kia, trông chẳng giống em chút nào. – hấn cứ ôm bụng mà cười phá lên .

-Này! tôi sẽ giết anh bây giờ. – Uyển Nhi hần học cảnh cáo .

-Oke, oke tôi sẽ không chọc em nữa. – hấn ôm bụng cố nín cười .

Uyển Nhi bực dọc, thân hình cô thì làm sao mà vừa được với bộ quần áo đồ sộ của cô được chứ, đáng ghét. Cô cứ nắm lưng quần một bên mà di chuyển, mặc kệ hấn không quan tâm đỡ ỨC hơn, đến giường cô nằm rồi cuộn chần xoay qua hướng khác :

-Ồ hay, em không định nấu anh ăn à ?

-Tất nhiên là không rồi .

-Thế chuyển sang giai đoạn đi ngủ luôn hả, nhanh quá. – hấn lấy hai tay che trước ngực mình .

-Anh mơ à, tôi mệt muốn ngủ. – Uyển Nhi nhắm mắt trả lời co người trong chăn .

Thấy vậy dây thần kinh lo lắng của hấn như báo động, đi sang về hướng mặt Uyển Nhi, đưa tay lên trán đo nhiệt độ cho cô :

-Em sốt sao. – ánh mắt hấn trở nên trù mến, dịu dàng hơn hấn .

-Thế Hiển ... - cô mở mắt chăm chú nhìn hấn lúc này, trái tim cô như mềm nhũn ra hấn thật ân cần dịu dàng. Ý nghĩ nếu chết đi, cô muốn chết trong vòng tay hấn .

-Không, hôm qua đến giờ em chưa chợp mắt thôi. Anh đừng lo được chứ .

-ừ, vậy tôi sẽ chuẩn bị bữa tối. lát nữa sẽ gọi em dậy. – anh vuốt tóc cô rồi kéo mền .

Uyển Nhi gật đầu cười mỉm, chỉ chờ có thể hấn hôn nhẹ rồi xuống nhà. Cô nằm muốn ngủ thật nhưng đôi mắt cứ trần trần nhìn trần nhà mãi không thôi. Chỉ là như xưa một ngày thôi, vậy mà giờ cô tham lam muốn thêm một ngày nữa rồi thêm một ngày nữa. Những năm bên Mỹ chẳng phải đến ngủ cô cũng nhớ mỗi Hoàng Long hay sao vậy sao khi về đến đây Thế Hiển lại ám ảnh bộ não cô mỗi đêm .

Đặt tay lên ngực trái của mình cô nhắm muốn cảm nhận để xác định lại một lần nữa

“ Uyển Nhi, mày yêu Hoàng Long hay Thế Hiển? hay mày ích kỷ ” . Nghĩ mãi cũng chẳng thông, tâm trạng là thứ phiền phức nhất của con người quả thật không sai. Ngủ chẳng được lại thêm bộ đồ không thoải mái, cô đứng dậy đến đủ lấy đại một chiếc áo sơ mi thay vào, nhìn đến nhìn lui kiểu này vẫn hợp với cô nhất, tuy nó rộng nhưng lại gợi cảm không kém .

Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, vị trí chẳng hề thay đổi. Có điều tủ quần áo của cô khi đó lại bị chuyển sang phòng hấn, bộ đồng phục năm cấp 2 vẫn còn nguyên si không đổi. Khung hình chụp chung vẫn thế, cô mỉm cười “ Thế Hiển anh thật ngớ ngẩn ” . Chiếc hộp hấn gọi là bí mật vẫn nằm ở vị trí cũ, cô kéo ra xem những lá thư tẩm thiệp vẫn còn vẫn nằm đấy. Cầm chiếc hộp vuông nhỏ, cô mở ra xem thấy có một chiếc lắc tay .

“ tẩm thiệp nhỏ trong hộp còn ghi rõ, sinh nhật 16 tuổi Uyển Nhi, tỳ nô của anh.”

Đôi mắt cô rưng rưng động nước, tẩm thiệp bé nhỏ ngón tay cô chà nhẹ lên mặt thiệp. Nó bé nhỏ nhưng biết bao sự hy vọng , tin tưởng của Thế Hiển đều trông đợi vào đây, hơn ai hết từ khi mẹ Thế Hiển bỏ đi chỉ có duy nhất mình cô có thể một bước đến cạnh hấn vậy mà hết lần này đến lần khác tổn thương hấn. Tại sao, cho cô bên hấn để rồi còn có thêm Hoàng Long xuất hiện .

Ngước mặt lên trời cô thu nước mắt vào trong, đưa mọi thứ về vị trí cũ. Chỉ có điều sợi lắc cô muốn “ Trộm” nó đi chạy vội xuống nhà .

-Thế Hiển. – lại gần hấn, cô vòng tay ôm thân hình cao lớn của hấn .

-Ồ, em sao thế. Nhớ tôi đến vậy sao? – hấn có chút ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt, tay còn đang đánh trứng .

-10s thôi, cứ thế nay 10s thôi .

Cả hai im bật , hần cũng rồi bởi cảm xúc chạy đua trong não bộ .

-Được rồi, anh nấu tiếp đi. – cô nhướn mắt nhìn vào tô trứng hần đang đánh .

-Nếu em dùng cách này để trốn việc phụ tôi nấu ăn thì thất bại rồi đó. Biết bao nhiêu người muốn ôm tôi cơ chứ, vì em đã ôm tôi nên tôi phải tính lùi .

-Ồ tính lùi luôn cơ đấy. Được thôi nếu anh đã thành tâm như vậy, em sẽ giúp anh nấu vậy .

Hai con người này, vừa kiêu ngạo vừa tự tin lời nói có hơi ngược đời nhưng ngẫm chút lại thấy rõ ràng là “ rất thích đối phương ôm mình hay rất muốn cùng nấu ăn với nhau” .

Mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong xuôi, Thế Hiển không khác gì một người đàn ông nội trợ đảm đang của gia đình, món ăn nghi ngút thơm ngát vị ngon bay bay trong không khí, người thôi cũng muốn chảy nước miếng .

-Uyển Nhi, em lấy chén đi .

Không đến nỗi lùn, nhưng vị trí để chén trên tủ cao quả thật dù nhướn người nhưng làm sao cô lấy nổi. Uyển Nhi cứ nhón chân, nhướn người nhưng việc đó quả thật gây khó khăn .

-Em cũng chẳng cao được bao nhiêu, vậy mà sao Venus lại tuyển em cơ chứ! – hần từ phía sau cô đưa tay lấy hai cái chén dễ dàng .

-Có ai lại bỏ qua người ưu tú bao giờ nhỉ? – Uyển Nhi trề môi nói rồi đi đến chỗ bàn ăn .

Hần đứng đó ngậy người ra khi nghe câu nói đó Uyển Nhi, lại mỉm cười lại nháu mày khó hiểu “ hình như có cái gì đó sai sai thì phải” . Hần lắc đầu thôi nghĩ, rồi cũng theo sau đến bàn ăn .

Nhìn món ăn trên bàn đầy hấp dẫn, đã thế còn chuẩn bị nền lạng mạn nữa chứ. Uyển Nhi bùm miệng bật cười :

-Thế Hiển , ai biến anh thành con người như vậy nhỉ . Đáng sợ quá . – Uyển Nhi chu môi nói , khuôn mặt thì rõ ra như đang sợ sệt .

-Em cũng nghĩ vậy đúng không , đáng sợ nhỉ . – hần cũng làm bộ như đồng ý kiến với Uyển Nhi . – nhưng mà kệ nó đi .

-Ừm , đáng sợ thật .

cả hai nhìn nhau cười phá lên ngộ nghĩnh , gấp thức ăn cho nhau . Đôi khi lại châm biếm nhau mà cười phá lên khung cảnh này quả thật lâu rồi mới được thấy lại , đúng là một Uyển Nhi năm xưa cũng đúng là một Thế Hiển dở hơi biến thái :

-Uyển Nhi , em có biết vì sao tôi lại hay uống rượu không ?

-Không , mà cũng không cần biết . – vừa nhai cơm vừa trả lời cô như không quan tâm .

-Đừng có phũ vậy chứ . – hần chu môi kéo dài lời nói .

-Ồ , vậy thì sao anh uống rượu .

-Ừ , vì những lúc say như vậy anh thấy em thật quyến rũ và tìm ra được nét đẹp tiềm ẩn của em . ha ha – hần nói cười khoái chí .

mặt mày Uyển Nhi tối sầm lại, tuy nhưng nhan cô không xếp được loại quá đẹp. Nhưng ít bết nhất thì so với những người hần từng quen, không có ai có cửa qua cô vậy mà hần dám phát ngôn như vậy .

cô cười hì hì ngược mặt nhìn hần :

-Thế Hiển, nhiều khi em lại thắc mắc lắm đấy ?

-Thắc mắc á ?

-Ừ, em không rõ anh và con bò khác nhau chỗ nào. – Uyển Nhi dùng đũa xoa cằm suy nghĩ .

-vì sao lại nghĩ đến bò .

-chẳng biết nữa, nhưng câu trả lời lúc nào cũng là “ Anh với nó có khác quái gì đâu chứ” . – Uyển Nhi trả lời tỉnh bơ.- Chắc là vậy rồi không sai đâu .

Uyển Nhi cười tươi hết cỡ, tay tiếp tục gấp thứ ăn thưởng thức. Hân Nhưng nồng độ tăng lên tức mà ghen hòng, không ngờ lại bị cô troll như vậy, cay thật ...

Xuống xe cũng được hai giờ đồng hồ rồi, nhớ lại lúc vừa xuống xe nó ới đến nổi xanh mặt. Chưa kể thời tiết không ngờ nó lại lạnh đến thế này, cứ ôm mình xuýt xoa mặc dù đang mặc chiếc áo dày .

-Hoàng Long, gần đến chưa. Huhu em hối hận thật đó biết vậy đi xe anh rồi .

-Hừ, đã giờ em có hối hận tôi cũng chẳng cho em đi xe .

Đường đi ở thành phố mộng mơ này, vừa dốc vừa lạnh chưa kể đến đói cồn cào ruột mà đi hoài đi mãi vẫn chưa đến nơi. Nhìn Hoàng Long, mà nó thêm có thể lực của anh quá tay kéo vali còn đeo thêm balo trên vai vậy mà chân anh cứ bước liên hồi. Không có chút biểu hiện mệt mỏi .

-Mệt quá, đi không nổi nữa . Không đi nữa. – nó ngồi bệt bên lề thở hổn hển .

-Đeo vào. – anh đưa balo cho nó .

-Oppa, em sai rồi. Đi đi chúng ta đi không cần nghỉ ngơi nữa. – nó cười nịnh .

Anh lườm nó, rồi đeo balo lên cho nó. Mở ngăn balo lấy ra một chiếc mũ len trùm lên đầu, thái độ lạnh lùng nhưng rõ ràng là đang lo lắng ấp áp vô cùng :

-Lên đi, tôi công. – anh xoay người lại ra lệnh .

- ầy gù, đi bộ cũng được em khỏe khỏe lắm. – nó xua tay phân bua từ chối .

-Lẹ lên, tối rồi đấy. Đến nơi không kịp lại ở ngoài đường, em có thể ở đâu cũng được nhưng tôi thì không thể. – anh càu nhàu .

-Xì, câu đó có phải là. Mệt cũng được, nhưng không thể để em ngủ ngoài đường phải không. – nó cười leo lên lưng anh cười nói .

Tay kéo ly, tay cố định giữ nó trên lưng. Anh bước từng bước không chút mệt mỏi, đôi môi còn cong lên cười .

-Hoàng Long !

-Hmm ?

-Anh đẹp trai thật đó .

-Nói thừa .

-Yaaaa, tự tin thấy ớn .

Sau nửa giờ đồng hồ cuối cùng anh cũng dừng lại dưới một chân đồi. Nó đập nhẹ vai anh ra ý muốn xuống .

-Đến nơi rồi hả, sao em không thấy cái nhà nào. - @@

-Minh Anh, thật ra tôi đưa em đến đây để bán cho người môi giới. Đạo gần đây việc này kiếm lợi nhuận rất cao. – ánh mắt anh trở nên nghiêm nghị, lời nói hoàn toàn nghiêm túc .

“ gì cơ, bán người sao. là những dự buôn người lấy nội tạng sao thật rợn da gà?” – nó nhúu mày nghĩ ngợi .

-ấy, đừng đùa vậy. Không vui đâu. – nó đẩy nhẹ tay anh, cười hì hì góc ghech .

-tôi không đùa. Nuôi em cũng lâu rồi mà đến lúc phải xuất lấy lãi. – điệu bộ anh bây giờ không khác gì một kẻ buôn người , người nó run run mắt rưng rưng .

“ pock” thấy nó như mém khóc anh búng một cái rở đầu lên trán nó .

-tôi nói em bao nhiêu lần rồi, cứ suốt ngày ôm kinh dị với ngôn tình độc riết rồi lại nghỉ bấy bạ. – anh không nhin nổi mà cười phá lên trước điệu bộ của nó .

-hừ, quá đáng. – nó tức giận xoay hướng khác, mặt đỏ phừng phừng như núi lửa .

Trò đùa thật thót tim, trong vài giây nó đã tin điều đó hoàn toàn là sự thật. Vẫn một không gian im ắng .

-anh nói xin lỗi đi, em sẽ bỏ qua. – nó cau mày nói nhưng vẫn không nghe được tín hiệu gì. Bực dọc quay lưng lại thì thấy anh đang xách hành lý đi được nửa đường lên đồi dốc rồi .

-mình yêu phải một cục đá chuyển kiếp hả ta. – nó lầm bầm rồi đuổi theo anh .

“ wow” nó kêu lên khi thấy giữa ngòi đồi này lại có một căn nhà gỗ hoang sơ như thế này, mộc mạc và yên tĩnh. nhắm lại tình từ căn nhà ra đến phố mất khoảng 30 phút đi bộ, thế thì khác nào một bộ phim kinh dị chứ .

-không vào à? – anh giục nó .

nó gật gật rồi đi theo sau anh, mắt không ngừng đảo liếc nhìn xung quanh. Căn nhà đúng chất đơn sơ khá rộng rãi vì nó không chia ra phòng nào cả phòng khách hay phòng ngủ đều chung trong một không gian .

Một chiếc nệm êm, một cái ti vi và những vật dụng cần thiết cho căn nhà. Để túi xách balo sang một bên, nó chạy ngay đến chiếc nệm mà thả người tự do .

-thích quá. – nó dang rộng hai tay, cười khúc khích .

-thích đến vậy sao. – anh cũng nằm xuống đối diện với hướng của nó .

-thoải mái thật đó, Đà Lạt quả thật mộng mơ mà. – hít sâu, cười mỉm tận hưởng không khí .

-thoải mái thật. – anh đáp .

-nhưng mà, sao anh biết sẽ đi Đà Lạt mà sắp xếp sẵn vậy. – nó quay qua hướng mặt anh tò mò .

-tôi là ai cơ chứ .

-ờ ha, lại hỏi thừa rồi. hihi !

-Minh Anh, hôm nay em muốn làm gì ?

-Muốn làm gì à, để nghĩ xem? – nó nhún mày nghĩ mông lung.- hôm nay cũng mệt rồi, em chỉ muốn dùng bữa và xem phim với anh thôi .

-Vậy thôi sao .

-ừm, còn anh ?

-bây giờ, tôi chỉ muốn hôn cô gái trước mặt tôi thôi. – anh cười cong môi trả lời .

Minh Anh im bất , không mở miệng đáp lại được câu nào. Mặt cô đỏ lên như cà chua chín, mím môi mà kiềm nén sự vui mừng đang chảy rần rần trong mạch máu. Nói là làm, anh không có khái niệm nói chơi. liền chiếm hữu đôi môi nó, đôi mắt nhắm nghiền nó cảm nhận môi của đối phương đang ấn lên, thoáng ngậm một chút bên trên rồi lại nhanh chóng di chuyển xuống dưới .

Đầu lưỡi lướt qua đê mê, đến cứng cả người ngay cả việc thở cùng quên đi, trở nên dồn dập hơn. Mỗi lúc lại càng sâu hơn không thể thoát ra được nói đúng hơn là cảm giác như kẹo ngọt không muốn rời ra .

Tiếng nhạc chuông vang lên, nó tròn xoe mắt mở to, hai môi vẫn đang dính chặt nhau. Ngượng ngùng nó quay sang hướng khác, hai má cứ phật lửa nóng lên, tim đập loạn xạ hai tay ôm má .

-em không định nghe điện thoại à ?

-ồ à, ừ nghe – nó lúng túng, tay run run như mất sức vuốt màn hình mà vuốt mãi nó chẳng qua .

anh phì cười, hôn nhau không dưới hai lần mà vẫn còn bối rối như đứa trẻ. Nhường mình qua người nó lướt điện thoại giúp .

-tá đa ... con gái. – mẹ anh đưa tay vẫy vẫy cười nói qua màn hình .

-Ồ. – mắt nó tròn xoe nhìn.- Bác gái, gọi face face time hử. – miệng nó mấp máy .

-bình tĩnh đi, em như vậy không nói mẹ cũng biết đang xảy ra chuyện gì đấy. – anh ngồi thì thầm bên tai nó .

Khoảng cách gần quá, nó đẩy nhẹ đầu anh ra. Nhìn mẹ anh mà cười gượng hi hi .

-Hai đứa đang đi du lịch với nhau hử. – mẹ anh bùm miệng cười gian.- Mà Minh Anh, mặt con sao nó đỏ đến thế kia .

-Ồ đỏ đâu, dạ không có không có gì chắc tại cháu mệt do đi đường xa. – nó đưa tay sờ má nổi hổi của mình .

“- Hử là em mệt vì đi xe” – anh ngồi bên châm vào .

“- Anh nói nữa, thì biết tay em” – nó nghiêng răng nói .

-Này, Long con có dẫn em đi chơi thì phải nói với mẹ một tiếng chứ. Về không thấy đứa nào cả, lòng ta nóng như lửa đốt .

-Cháu xin lỗi. – nó cúi đầu .

-Ai ai, không phải ta có ý trách con đâu. Tại về nhà không thấy ai ta buồn cả bộ lòng – về mặt anh giả vờ buồn rất ư là xì ten .

-Đã thế nó còn bắt con dâu của ta, bà già này buồn quá à .

Nó cười tùm tùm cử chỉ dễ thương của mẹ anh .

-Mẹ à, cô ấy không vận dụng não mình tối đa được như con trai mẹ đâu .

- ầy sì, thằng nhóc này nói em như vậy hử. Minh Anh! Nó mà ăn hiếp con cứ gọi cho cho mẹ. – mẹ anh nhấn mạnh .

Đôi mắt nó lúng túng nhìn anh, mẹ á có phải tai nó nghe lầm không chứ. Anh xoa đầu cười với nó, như có thể hiểu được cô gái của anh đang nghĩ gì .

-Vâng cháu biết rồi ạ, bác gái cuối tuần vui vẻ ạ. Cháu sẽ mua quà về ạ. hihi .

-Cục cưng, con đang đi xa chắc mai không tham gia được phải không. Hoàng Nhi nó cũng đi với Quốc Huy có lẽ năm nay chỉ có mình bà già như ta ra trận. – mẹ anh nói lí nhí phụng phịu .

-Được rồi, mẫu thân đại nhân có thể trả không gian lại được rồi chứ .

-ây gu cái thằng nhóc này , có em nó bên cạnh là quên cả mẹ .

-Trước giờ con chưa từng nhớ. – anh nhún vai .

-Biết rồi, biết rồi. Mẹ cúp máy là được chứ gì, ầy cái thằng ranh này .

-Minh Anh! . Đi chơi vui vẻ nhé, cha yo. – mẹ anh làm hành động cổ vũ nó .

Chưa kịp chào tạm biệt anh đã nhấn nút tắt cái rụp, nó còn chưa kịp chào nữa .

-Em chưa chào bác gái mà. - >”< .-=“” anh=“” đi=“” đâu=“” á=“” .-=“”>

Anh quay người đến balo lấy bộ quần áo rồi trả lời cục lốc: - đi tắm .

Lắc đầu mà thở dài “ quả thật sách nói không sai, hay người đàn bà thêm con vịt thành ra cái chợ. Nhà anh mỗi mẹ và Hoàng Nhi đã đủ nhốn nháo rồi bây giờ thêm Minh Anh đủ bộ ba. Nghĩ đến thôi anh đã thấy nổi da gà” .

Thấy anh rùng mình kỳ lạ , nó tò mò nhìn theo rồi kệ. Đợi anh vào nhà tắm liền nằm xuống đánh một giấc, tay sờ lên môi sờ “ hay là thử một lần nữa nhỉ” ...

Mọi người like page ủng hộ mình với nha : s:// .facebook.com/bubu.author/

165. Chương 81 : Đi Trốn (Phần 2)

-Muốn gì ?

-Trả Uyển Nhi cho tôi một ngày .

-Thật ra em đâu cần phải ngưỡng mộ tôi đến nỗi hiện rõ trên mặt thế kia. – hấn cười, đưa tay nâng cằm cô lên .

-Ồ, được thôi. Coi như nể mặt anh vậy. – ánh mắt Uyển Nhi bốn cợt đáp trả .

-không sợ tôi ăn thịt em sao. – nhếch môi hấn liếm môi .

-Anh nghĩ thử xem? – Cười đều .

-Đi thôi – hấn cười hôn nhẹ lên mũi cô .

Thế Hiển khoát áo cô chỉ biết nhìn hấn khó hiểu, tự dưng đề nghị rồi lại khoát áo đi. Nhìn như thế nào cũng chẳng hiểu được hấn đang nghĩ gì .

-Đi ?

-Không phải em thích nhất là nấu cho tôi ăn à ?

-Rồi sao .

-Muốn hẹn hò thì trước hết cái bụng phải nó đã. Trước tiên tỳ nó à, em đã đồng ý trả Uyển Nhi cho tôi thì bỏ cái bộ dạng cau có đó đi .

Hấn nói với cái chất giọng từng từng như đứa bé một hai nằng nặc bắt mẹ nó phải mua cho được cây kẹo. “ ha ha” tự dưng chợt dạ thế nào khi thấy vậy cô lại cười phát lên, trời âm u vì cơn mưa nhưng khuôn mặt cô khi cười không khác gì ánh sáng mặt trời .

-Đúng rồi chính nó. – hấn búng tay cái “ tách” hơn hở .

-Đi thôi. – dù sao cũng gật đầu rồi, buông lỏng bản thân vui vẻ một ngày cũng có gì sai đâu chứ. Cô cười tươi chạy đến gần hấn khoát tay bước đi ...

Dưới cơn mưa phùn, cả hai tay trong tay bước đi như chưa từng xảy ra bất cứ xa cách nào vẫn là những đứa trẻ lúc 16 tuổi vẫn nụ cười và tình cảm thật thuần khiết, vui tươi ngập tràn màu hồng....

Xe bon bon chạy trên đường quốc lộ, lần đầu tiên Hoàng Long phải ngồi chón đông người đến thế này không thoải mái lại còn rất khó chịu. Nếu không phải vì chiều nó, có bảo anh cho anh thêm 20% cổ phần thì có chết anh cũng không đi xe đường xa như thế này .

-Hoàng Long, còn bao xa nữa thì đến vậy. – nó nằm tựa bên vai anh, mệt nhọc hỏi .

-Chẳng biết. – anh trả lời cộc lốc .

-Chắc em chết quá, muốn ói luôn biết vậy đi xe anh cho rồi. – nó phụng phịu, tay vuốt ngực khó chịu .

-Chẳng phải do em à, còn trách ai nữa. Ngay cả hộ chiếu mà cũng không có nữa, đến giờ sắp lên máy bay lại phải đổi lịch trình. – anh càu nhàu, về sự hậu đậu không bỏ của nó .

-Em có biết phải đi du lịch nước ngoài đâu .

-Ý em là Hoàng Long tôi không có khả năng đưa em đi du lịch nước ngoài sao? – anh nhíu mày, nhích vai không cho nó tựa .

Minh Anh nhăn nhó vì không khỏe, lại thêm bị anh đột ngột bỏ ra mà không nói trước làm tăng thêm sự đau đầu đến nó. Nó nói một đấng anh lại nghĩ đi một nẻo, thế là nó phải phản xạ nhanh “mặt dày” là ưu điểm khi nó theo đuổi anh mà .

-Chẳng phải sao, anh nghĩ thử xem nếu đi Singabo vừa xa xôi vừa tốn kém hơn nữa em lại chẳng giỏi giao tiếp. – nó vùi đầu vào ngực anh, lấy tay anh choàng qua vai nó phụng phịu nói .

-Chẳng phải em tự tin nhất môn anh và văn sao ?

-Ờ, tuy là chính xác như vậy nhưng điều đó đâu có chứng minh được điều gì. – nó ngước lên nhìn anh quan sát thái độ, thấy anh lờm nó liền nuốt nước miếng nói tiếp .

-Em lại rất rất hậu đậu nữa đúng hông, lỡ như em đi lạc mà máy lại hết pin thì sao em gọi cho anh được cũng chẳng biết đường người ta hiểu em nói gì thì thôi, nếu họ không hiểu thì biết làm sao. Nơi đó cũng chẳng có tuyết, nóng bỏ xừ nữa – nó nói lí nhí điệu bộ méo máo.- đi nước ngoài ít ra phải được xem tuyết chứ .

-Em lại đang cảm, đi Đà Lạt không khí trong lành yên tĩnh lại Romantic cũng chẳng cần Passport đúng chứ! – nó cười hì hì nhìn anh .

Nhìn khuôn mặt nó xanh, người cũng hơi nóng nhưng lại hào hứng đợi chờ “cuộc bỏ trốn” đến như vậy, chút yêu cầu nhỏ này nếu anh cũng không chịu thua nó, thì có tư cách gì mà nói đến việc “yêu” nó chứ. Anh không nói gì mặt vẫn nghiêm nghị, gật đầu rồi xoay sang hướng khác, tay xoa đầu :

-Biết rồi, ngủ đi .

-Hihi, đến nơi gọi em. – nó nói rồi nằm nẹp vào anh ngủ thiếp đi .

-Minh Anh, đưa điện thoại đây. – anh cúi xuống nói như ra lệnh .

Người hơi sững lại, nhúm mày khi thấy nó đang sưa trong giấc ngủ, bàn tay nhỏ bé vẫn đang nắm chặt tay anh. anh chỉnh đầu nó lại để thoải mái hơn :

-Hậu đậu thật, đến lúc mất rồi lại cuống cuồng lên mà đi tìm. – anh nói thầm khi thấy nó để điện thoại hờ hên .

“người như em mà cũng để mặt khẩu nữa ư” – vượt màn hình muốn nghe chút nhạc lại thấy khóa anh nhúm mày suy nghĩ rồi bấm đại bốn con số “1301” nào ngờ lại được ngay , xem ra cô gái của anh đầu óc thật đơn thuần .

-Em gốc gác thật đấy. – anh cong môi nói .

-Cố tình đấy – nó trả lời dù mắt đang nhắm nghiền .

-Đến nơi chết với tôi. – anh nghiêng răng ham dọa .

Minh Anh cười mỉm rồi tiếp tục ngủ, anh hơi mím môi khi thấy ảnh nền nó là ảnh anh và nó ghép lại còn thêm cái hình trái tim to chà bá sến súa màu đỏ “A. L DÉSIRER QUE” :

“sao không phải là A. L j’amie? cô ấy mong muốn gì chứ” – anh hơi ngẫm nghĩ bấm đại bài nhạc, tay bấm vào album anh cong môi cười mỉm, thật ra là đang cố nhịn cười full album đều là ảnh của anh “em chụp lên khi nào hả cô lợn” . Giờ nhìn anh như kẻ ngớ ngẩn, vừa xem vừa cười đôi lúc mày cau lại nhăn nhó muốn đập điện thoại vì có vài tấm hình hàng anh là chủ yếu .

Suốt dọc đường anh chẳng thể nào mà nhắm mắt ngủ ngon lành như nó được cứ lấy điện thoại vọc vạch chơi trò này sang trò khác đến chán chường, còn một giây nữa thôi là anh có thể dễ dàng vượt qua cái màn đua xe, vậy mà màn hình nháy lên ghi chú “anniversary 15 month” .

-Kỷ niệm 15 tháng? – anh nhúm mày, dừng trò chơi kích vào mục ghi chú vừa hiện lên .

“ anniversary 15 month .

Ngày này chỉ mình mình nhớ và biết thôi, chắc Hoàng Long không biết đâu. Mà chắc hẳn anh ấy sẽ nói như này e hèm: “ kỷ niệm á, là ngày gì vì sao tôi phải biết” hoặc sẽ thế này “ ngoài yêu đương, thì không còn gì trong não em hết hả. Hay là vị thứ 419 toàn khối quen rồi?” . ha ha tưởng tượng thôi muốn ôm bụng rồi .

À hôm nào đến ngày này, kiểm có chụp chung mới được. ngủ thôi”

“ danh sách cần làm, nếu sau này trở thành bạn gái .

1 cùng nhau đi xe đạp đôi .

2 đi chơi xa một chuyến .

3 Nắm tay nhau suốt cả một buổi. Lúc ấy chụp ảnh cũng không sao đâu nhỉ .

4 ... để trống đi hiện giờ vẫn chưa nghĩ ra được mà, nghĩ lăm lại muốn ngủ”.

Môi anh cong lên cười, nụ cười như tỏa nắng cho tháng 12 âm U lạnh buốt. Nó hơi cựa mình mắt vẫn nhắm nghiền như lại cảm nhận sự ấm áp nào đó cùng tiếng đập thành thành sau tấm ngực nó đang tựa .

Anh đưa cao điện thoại trước mặt mình, nở một nụ cười thật hạnh phúc rồi một tiếng “ tách” từ điện thoại phát ra lưu lại khoảng khắc này .

“ - Nó là tấm hình đầu tiên của chúng ta.” – anh mím môi vừa nhìn tấm ảnh vừa cười ngây ra như một thằng đàn lặc đường trong màu hồng yêu đương .

-Trời ơi! anh ấy đẹp trai quá .

-Con nhà ai thật khéo sinh. Vừa đẹp trai tư chất lại thông minh ông nhỉ .

-Đẹp trai thật đó, bla bla bla .

Tiếng khen ngợi của mọi người xung quanh khiết sững người tỉnh lại, chuyến xe này không chỉ riêng mình anh và nó. Ngượng ngùng anh giả vờ như không nghe rồi nhắm mắt nghiêng đầu tựa với nó ...

—

Trở về nhà, cả hai người áo quần cũng đang thấm ướt vì đột ngột cơn mưa cứ kéo đến rồi dừng, thời tiết thất thường đến tình cảm cũng thất thường .

-Ha ha, anh nói coi lâu rồi chúng ta không chạy mưa nhỉ. – Uyển Nhi đặt hai túi đồ ăn xuống cười nói .

-Tôi không ngờ, ngay cả mưa cũng cảm động trước vẻ đẹp của tôi. – Thế Hiển day trán than thở .

-Xì, lại tự đại nữa rồi. – Uyển Nhi đưa tay lau khuôn mặt hấn, dịu dàng trìu mến .

-Uyển Nhi, có nói với em những lúc thế này trông giống một người vợ chưa? – hấn nằng chiếc cảm nhỏ nhỏ của cô lên cười hỏi .

-Chắc rồi, ai được em chăm sóc như vậy đều ước “ Được ” làm chồng em. – Uyển Nhi nhún vai trả lời như điều đó là dĩ nhiên .

-Wow, Thế thì ... - hấn đang định nói điều gì đấy lại thấy chiếc váy đã ướt lộ rõ thân hình thon thả hấp dẫn đôi mắt người nhìn, nuốt bọt cái ực. Hấn bối rối ném chiếc gối ôm ghế vào người cô.- Em đừng quyến rũ tôi như thế, sới như tôi không thể kiềm chế được đâu. – hấn nói đã đành lại còn thêm cái biểu cảm nhếch môi thêm thuồng nhìn cô .

-Biến thái thật. – hai má cô hây hây đỏ lên, ôm gối ngượng ngùng bỏ chạy lên phòng .

Nhìn thái độ của Uyển Nhi mà hấn không thể nào kiềm chế được cười bật ra lắc đầu: “- Uyển Nhi, muốn tôi sống sao đây ” rồi chạy theo sau .

Trong nhà tắm, sửa soạn xong xuôi Uyển Nhi mới tự đánh lên đầu mình nhẹ một cái .

-Mình đến đây làm gì có đồ thay cơ chứ .

Cô cứ đi qua đi lại trong nhà tắm, chỉ quần chiếc khăn lông trên người. Đành nhắm mắt nhắm mũi ngo đầu ra ngoài .

-Thế Hiển, có đó không ?

-Em gọi tôi? – hấn đứng bên cạnh phòng tắm khoanh tay trước ngực, làm cô giật bắn cả người .

-Anh đứng từ khi nào vậy. – Uyển Nhi nhú mồm hỏi .

-Nãy giờ rồi, Uyển Nhi em sợ nhà tôi lâu rồi không có ai sử dụng nên tính ngủ trong đó hả .

-Tại tại ... à mà có bộ đồ nào không. – Uyển Nhi nói lí nhí ngượng ngùng .

Hấn co mồm đôi chút, thì ra nãy giờ không chịu ra vì lý do này :

-Em đợi tôi một chút .

5 phút ngắn ngủi hấn quay lại gõ cửa đưa cho cô một bộ váy ngủ. Cầm bộ váy trên tay mà Uyển Nhi như muốn khóc, tuy cô ở nước ngoài nhưng chưa đến nỗi nhiễm văn hóa phương tây mà ăn mặc sexy đến mức mỏng manh như thế này, lúc trước ở cùng với Gia Phong cô cũng chưa bao giờ mặt cho tên đó xem nữa mà .

-Thế Hiển, anh muốn đùa với em đó sao ?

-Đùa gì chứ, chỉ còn những bộ này vừa với em thôi, những bộ quần áo cũ của em, em nghĩ bây giờ còn mặt vừa hả .

-Váy cái này của ai ?

-Của mẹ, lúc bà ấy bỏ đi ông ta mua rất nhiều những bộ đồ này. Hừ, ông ta bảo bà ấy thích những bộ đồ ngủ như thế này. – giọng hấn tự nhiên đanh lại trầm mặc .

-Thế ư đồ anh đi. – Uyển Nhi cười hì hì như đứa trẻ .

Thế Hiển đi rồi quay lại ném vào cô một bộ đồ. Sau vài phút cô ra ngoài với bộ dạng thảm thương đỏ khóc đỏ cười .

-Anh còn ngồi đó cười sao. – Uyển Nhi nghiêng răng .

-Sao em lại xách quần thế kia, trông chẳng giống em chút nào. – hấn cứ ôm bụng mà cười phá lên .

-Này! tôi sẽ giết anh bây giờ. – Uyển Nhi hấn học cảnh cáo .

-Oke, oke tôi sẽ không chọc em nữa. – hấn ôm bụng cố nín cười .

Uyển Nhi bực dọc, thân hình cô thì làm sao mà vừa được với bộ quần áo đồ sộ của cô được chứ, đáng ghét. Cô cứ nắm lưng quần một bên mà di chuyển, mặc kệ hấn không quan tâm đỡ ứ hơn, đến giường cô nằm rồi cuộn chăn xoay qua hướng khác :

-Ồ hay, em không định nấu anh ăn à ?

-Tất nhiên là không rồi .

-Thế chuyển sang giai đoạn đi ngủ luôn hả, nhanh quá. – hấn lấy hai tay che trước ngực mình .

-Anh mơ à, tôi mệt muốn ngủ. – Uyển Nhi nhắm mắt trả lời co người trong chăn .

Thấy vậy dây thần kinh lo lắng của hấn như báo động, đi sang về hướng mặt Uyển Nhi, đưa tay lên trán đo nhiệt độ cho cô :

-Em sốt sao. – ánh mắt hấn trở nên trù mến, dịu dàng hơn hấn .

-Thế Hiển ... - cô mở mắt chăm chú nhìn hấn lúc này, trái tim cô như mềm nhũn ra hấn thật ân cần dịu dàng. Ý nghĩ nếu chết đi, cô muốn chết trong vòng tay hấn .

-Không, hôm qua đến giờ em chưa chớp mắt thôi. Anh đừng lo được chứ .

-ừ, vậy tôi sẽ chuẩn bị bữa tối. lát nữa sẽ gọi em dậy. – anh vuốt tóc cô rồi kéo mền .

Uyển Nhi gật đầu cười mỉm, chỉ chờ có thế hấn hôn nhẹ rồi xuống nhà. Cô nằm muốn ngủ thật nhưng đôi mắt cứ trân trân nhìn trần nhà mãi không thôi. Chỉ là như xưa một ngày thôi, vậy mà giờ cô tham lam

muốn thêm một ngày nữa rồi thêm một ngày nữa. Những năm bên Mỹ chẳng phải đến ngủ cô cũng nhớ mỗi Hoàng Long hay sao vậy sao khi về đến đây Thế Hiển lại ám ảnh bộ não cô mỗi đêm .

Đặt tay lên ngực trái của mình cô nhắm muốn cảm nhận để xác định lại một lần nữa

“ Uyển Nhi, mày yêu Hoàng Long hay Thế Hiển? hay mày ích kỷ ” . Nghĩ mãi cũng chẳng thông, tâm trạng là thứ phiền phức nhất của con người quả thật không sai. Ngủ chẳng được lại thêm bộ đồ không thoải mái, cô đứng dậy đến đủ lấy đại một chiếc áo sơ mi thay vào, nhìn đến nhìn lui kiểu này vẫn hợp với cô nhất, tuy nó rộng nhưng lại gọi cảm không kém .

Mọi thứ trong phòng vẫn như cũ, vị trí chẳng hề thay đổi. Có điều tủ quần áo của cô khi đó lại bị chuyển sang phòng hần, bộ đồng phục năm cấp 2 vẫn còn nguyên si không đổi. Khung hình chụp chung vẫn thế, cô mỉm cười “ Thế Hiển anh thật ngớ ngẩn ” . Chiếc hộp hần gọi là bí mật vẫn nằm ở vị trí cũ, cô kéo ra xem những lá thư tẩm thiệp vẫn còn vẫn nằm đấy. Cầm chiếc hộp vuông nhỏ, cô mở ra xem thấy có một chiếc lắc tay .

“ tẩm thiệp nhỏ trong hộp còn ghi rõ, sinh nhật 16 tuổi Uyển Nhi, tỳ nô của anh.”

Đôi mắt cô rưng rưng động nước, tẩm thiệp bé nhỏ ngón tay cô chà nhẹ lên mặt thiệp. Nó bé nhỏ nhưng biết bao sự hy vọng , tin tưởng của Thế Hiển đều trông đợi vào đây, hơn ai hết từ khi mẹ Thế Hiển bỏ đi chỉ có duy nhất mình cô có thể một bước đến cạnh hần vậy mà hết lần này đến lần khác tổn thương hần. Tại sao, cho cô bên hần để rồi còn có thêm Hoàng Long xuất hiện .

Ngước mặt lên trời cô thu nước mắt vào trong, đưa mọi thứ về vị trí cũ. Chỉ có điều sợi lắc cô muốn “ Trộm” nó đi chạy vội xuống nhà .

-Thế Hiển. – lại gần hần, cô vòng tay ôm thân hình cao lớn của hần .

-Ô, em sao thế. Nhớ tôi đến vậy sao? – hần có chút ngạc nhiên hiện rõ trên khuôn mặt, tay còn đang đánh trứng .

-10s thôi, cứ thế nay 10s thôi .

Cả hai im bật , hần cũng rồi bởi cảm xúc chạy đua trong não bộ .

-Được rồi, anh nấu tiếp đi. – cô nhướn mắt nhìn vào tô trứng hần đang đánh .

-Nếu em dùng cách này để trốn việc phụ tôi nấu ăn thì thất bại rồi đó. Biết bao nhiêu người muốn ôm tôi cơ chứ, vì em đã ôm tôi nên tôi phải tính lại .

-ồ tính lại luôn cơ đấy. Được thôi nếu anh đã thành tâm như vậy, em sẽ giúp anh nấu vậy .

Hai con người này, vừa kiêu ngạo vừa tự tin lời nói có hơi ngược đời nhưng ngẫm chút lại thấy rõ ràng là “ rất thích đối phương ôm mình hay rất muốn cùng nấu ăn với nhau” .

Mọi thứ cũng đã chuẩn bị xong xuôi, Thế Hiển không khác gì một người đàn ông nội trợ đảm đang của gia đình, món ăn nghi ngút thơm ngát vị ngon bay bay trong không khí, ngửi thôi cũng muốn chảy nước miếng .

-Uyển Nhi, em lấy chén đi .

Không đến nổi lùn, nhưng vị trí để chén trên tủ cao quả thật dù nhướn người nhưng làm sao cô lấy nổi. Uyển Nhi cứ nhón chân, nhướn người nhưng việc đó quả thật gây khó khăn .

-Em cũng chẳng cao được bao nhiêu, vậy mà sao Venus lại tuyển em cơ chứ! – hần từ phía sau cô đưa tay lấy hai cái chén dễ dàng .

-Có ai lại bỏ qua người ưu tú bao giờ nhỉ? – Uyển Nhi trề môi nói rồi đi đến chỗ bàn ăn .

Hần đứng đó ngây người ra khi nghe câu nói đó Uyển Nhi, lại mỉm cười lại nhíu mày khó hiểu “ hình như có cái gì đó sai sai thì phải” . Hần lắc đầu thôi nghĩ, rồi cũng theo sau đến bàn ăn .

Nhìn món ăn trên bàn đầy hấp dẫn, đã thế còn chuẩn bị nên lãng mạn nữa chứ. Uyển Nhi bùm miệng bật cười :

-Thế Hiển , ai biến anh thành con người như vậy nhỉ . Đáng sợ quá . – Uyển Nhi chu môi nói , khuôn mặt thì rõ ra như đang sợ sệt .

-Em cũng nghĩ vậy đúng không , đáng sợ nhỉ . – hấn cũng làm bộ như đồng ý kiến với Uyển Nhi . – nhưng mà kệ nó đi .

-ừm , đáng sợ thật .

cả hai nhìn nhau cười phá lên ngộ nghĩnh , gấp thức ăn cho nhau . Đôi khi lại châm biếm nhau mà cười phá lên khung cảnh này quả thật lâu rồi mới được thấy lại , đúng là một Uyển Nhi năm xưa cũng đúng là một Thế Hiển đỡ hơi biến thái :

-Uyển Nhi , em có biết vì sao tôi lại hay uống rượu không ?

-Không , mà cũng không cần biết . – vừa nhai cơm vừa trả lời cô như không quan tâm .

-Đừng có phũ vậy chứ . – hấn chu môi kéo dài lời nói .

-ồ , vậy thì sao anh uống rượu .

-ừ , vì những lúc say như vậy anh thấy em thật quyến rũ và tìm ra được nét đẹp tiềm ẩn của em . ha ha – hấn nói cười khoái chí .

mặt mày Uyển Nhi tối sầm lại, tuy nhưng nhan cô không xếp được loại quá đẹp. Nhưng ít bết nhất thì so với những người hấn từng quen, không có ai có cửa qua cô vậy mà hấn dám phát ngôn như vậy .

cô cười hì hì ngược mặt nhìn hấn :

-Thế Hiển, nhiều khi em lại thắc mắc lắm đấy ?

-Thắc mắc á ?

-ừ, em không rõ anh và con bò khác nhau chỗ nào. – Uyển Nhi dùng đũa xoa cằm suy nghĩ .

-vì sao lại nghĩ đến bò .

-chẳng biết nữa, nhưng câu trả lời lúc nào cũng là “ Anh với nó có khác quái gì đâu chứ” . – Uyển Nhi trả lời tỉnh bơ.- Chắc là vậy rồi không sai đâu .

Uyển Nhi cười tươi hết cỡ, tay tiếp tục gấp thức ăn thưởng thức. Hấn Nhưng nồng độ tăng lên tức mà ghen hòng, không ngờ lại bị cô troll như vậy, cay thật ...

Xuống xe cũng được hai giờ đồng hồ rồi, nhớ lại lúc vừa xuống xe nó ới đến nổi xanh mặt. Chưa kể thời tiết không ngờ nó lại lạnh đến thế này, cứ ôm mình xuyết xoa mặc dù đang mặc chiếc áo dày .

-Hoàng Long, gần đến chưa. Huhu em hối hận thật đó biết vậy đi xe anh rồi .

-Hừ, đã giờ em có hối hận tôi cũng chẳng cho em đi xe .

Đường đi ở thành phố mộng mơ này, vừa dốc vừa lạnh chưa kể đến đói cồn cào ruột mà đi hoài đi mãi vẫn chưa đến nơi. Nhìn Hoàng Long, mà nó thêm có thể lực của anh quá tay kéo vali còn đeo thêm balo trên vai vậy mà chân anh cứ bước liên hồi. Không có chút biểu hiện mệt mỏi .

-Mệt quá, đi không nổi nữa . Không đi nữa. – nó ngồi bệt bên lề thở hổn hển .

-Đeo vào. – anh đưa balo cho nó .

-Oppa, em sai rồi. Đi đi chúng ta đi không cần nghỉ ngơi nữa. – nó cười nịnh .

Anh lườm nó, rồi đeo balo lên cho nó. Mở ngăn balo lấy ra một chiếc mũ len trùm lên đầu, thái độ lạnh lùng nhưng rõ ràng là đang lo lắng ấp áp vô cùng :

-Lên đi, tôi công. – anh xoay người lại ra lệnh .

- ây gù, đi bộ cũng được em khỏe khỏe lắm. – nó xua tay phân bua từ chối .

-Lẹ lên, tối rồi đấy. Đến nơi không kịp lại ở ngoài đường, em có thể ở đâu cũng được nhưng tôi thì không thể. – anh cầu nhàu .

-Xi, câu đó có phải là. Một cũng được, nhưng không thể để em ngủ ngoài đường phải không. – nó cười leo lên lưng anh cười nói .

Tay kéo ly, tay cố định giữ nó trên lưng. Anh bước từng bước không chút mệt mỏi, đôi môi còn cong lên cười .

-Hoàng Long !

-Hmm ?

-Anh đẹp trai thật đó .

-Nói thừa .

-Yaaaa, tự tin thấy ớn .

Sau nửa giờ đồng hồ cuối cùng anh cũng dừng lại dưới một chân đồi. Nó đập nhẹ vai anh ra ý muốn xuống .

-Đến nơi rồi hả, sao em không thấy cái nhà nào. - @@

-Minh Anh, thật ra tôi đưa em đến đây để bán cho người môi giới. Đạo gần đây việc này kiếm lợi nhuận rất cao. – ánh mắt anh trở nên nghiêm nghị, lời nói hoàn toàn nghiêm túc .

“ gì cơ, bán người sao. là những dụ buôn người lấy nội tạng sao thật rợn da gà?” – nó nhúu mày nghĩ ngợi .

-ấy, đừng đùa vậy. Không vui đâu. – nó đẩy nhẹ tay anh, cười hì hì ngốc nghếch .

-tôi không đùa. Nuôi em cũng lâu rồi mà đến lúc phải xuất lấy lãi. – điệu bộ anh bây giờ không khác gì một kẻ buôn người , người nó run run mắt rưng rưng .

“ pock” thấy nó như mém khóc anh búng một cái rở đầu lên trán nó .

-tôi nói em bao nhiêu lần rồi, cứ suốt ngày ôm kinh dị với ngôn tình đọc riết rồi lại nghỉ bậy bạ. – anh không nhin nổi mà cười phá lên trước điệu bộ của nó .

-hừ, quá đáng. – nó tức giận xoay hướng khác, mặt đỏ phừng phừng như núi lửa .

Trò đùa thật thót tim, trong vài giây nó đã tin điều đó hoàn toàn là sự thật. Vẫn một không gian im ắng .

-anh nói xin lỗi đi, em sẽ bỏ qua. – nó cau mày nói nhưng vẫn không nghe được tín hiệu gì. Bực dọc quay lưng lại thì thấy anh đang xách hành lý đi được nửa đường lên đồi dốc rồi .

-mình yêu phải một cục đá chuyển kiếp hả ta. – nó lăm bầm rồi đuổi theo anh .

“ wow” nó kêu lên khi thấy giữa ngòi đồi này lại có một căn nhà gỗ hoang sơ như thế này, mộc mạc và yên tĩnh. nhắm lại tình từ căn nhà ra đến phố mất khoảng 30 phút đi bộ, thế thì khác nào một bộ phim kinh dị chứ .

-không vào à? – anh giục nó .

nó gật gật rồi đi theo sau anh, mắt không ngừng đảo liếc nhìn xung quanh. Căn nhà đúng chất đơn sơ khá rộng rãi vì nó không chia ra phòng nào cả phòng khách hay phòng ngủ đều chung trong một không gian .

Một chiếc nệm êm, một cái ti vi và những vật dụng cần thiết cho căn nhà. Để túi xách balo sang một bên, nó chạy ngay đến chiếc nệm mà thả người tự do .

-thích quá. – nó dang rộng hai tay, cười khúc khích .

-thích đến vậy sao. – anh cũng nằm xuống đối diện với hướng của nó .

-thoải mái thật đó, Đà Lạt quả thật mộng mơ mà. – hít sâu, cười mỉm tận hưởng không khí .

-thoải mái thật. – anh đáp .

-nhưng mà, sao anh biết sẽ đi Đà Lạt mà sắp xếp sẵn vậy. – nó quay qua hướng mặt anh tò mò .

-tôi là ai có chứ .

-ờ ha, lại hỏi thừa rồi. hihi !

-Minh Anh, hôm nay em muốn làm gì ?

-Muốn làm gì à, để nghỉ xem? – nó nhú mày nghĩ mông lung.- hôm nay cũng mệt rồi, em chỉ muốn dùng bữa và xem phim với anh thôi .

-Vậy thôi sao .

-ừm, còn anh ?

-bây giờ, tôi chỉ muốn hôn cô gái trước mặt tôi thôi. – anh cười cong môi trả lời .

Minh Anh im bất , không mở miệng đáp lại được câu nào. Mặt cô đỏ lên như cà chua chín, mím môi mà kiềm nén sự vui mừng đang chảy rần rần trong mạch máu. Nói là làm, anh không có khái niệm nói chơi. liền chiếm hữu đôi môi nó, đôi mắt nhắm nghiền nó cảm nhận môi của đối phương đang ấn lên, thoáng ngậm một chút bên trên rồi lại nhanh chóng di chuyển xuống dưới .

Đầu lưỡi lướt qua đê mê, đến cứng cả người ngay cả việc thở cùng quên đi, trở nên dồn dập hơn. Mỗi lúc lại càng sâu hơn không thể thoát ra được nói đúng hơn là cảm giác như kẹo ngọt không muốn rời ra .

Tiếng nhạc chuông vang lên, nó tròn xoe mắt mở to, hai môi vẫn đang dính chặt nhau. Ngượng ngùng nó quay sang hướng khác, hai má cứ phụt lửa nóng lên, tim đập loạn xạ hai tay ôm má .

-em không định nghe điện thoại à ?

-ồ à, ừ nghe – nó lúng túng, tay run run như mất sức vuốt màn hình mà vuốt mãi nó chẳng qua .

anh phì cười, hôn nhau không dưới hai lần mà vẫn còn bối rối như đứa trẻ. Nhượng mình qua người nó lướt điện thoại giúp .

-tá đa ... con gái. – mẹ anh đưa tay vẫy vẫy cười nói qua màn hình .

-ồ. – mắt nó tròn xoe nhìn.- Bác gái, gọi face face time hử. – miệng nó mấp máy .

-bình tĩnh đi, em như vậy không nói mẹ cũng biết đang xảy ra chuyện gì đấy. – anh ngồi thì thầm bên tai nó .

Khoảng cách gần quá, nó đẩy nhẹ đầu anh ra. Nhìn mẹ anh mà cười gượng hì hì .

-Hai đứa đang đi du lịch với nhau hử. – mẹ anh bùm miệng cười gian.- Mà Minh Anh, mặt con sao nó đỏ đến thế kia .

-Ồ đỏ đâu, dạ không có không có gì chắc tại cháu mệt do đi đường xa. – nó đưa tay sờ má nổi hổi của mình .

“- Hửn là em mệt vì đi xe” – anh ngồi bên châm vào .

“- Anh nói nữa, thì biết tay em” – nó nghiêng răng nói .

-Này, Long con có dẫn em đi chơi thì phải nói với mẹ một tiếng chứ. Về không thấy đứa nào cả, lòng ta nóng như lửa đốt .

-Cháu xin lỗi. – nó cúi đầu .

-Ai ai, không phải ta có ý trách con đâu. Tại về nhà không thấy ai ta buồn cả bộ lòng – về mặt anh giả vờ buồn rất ư là xì ten .

-Đã thế nó còn bắt con dâu của ta, bà già này buồn quá à .

Nó cười tủm tỉm cử chỉ dễ thương của mẹ anh .

-Mẹ à, cô ấy không vận dụng não mình tối đa được như con trai mẹ đâu .

- ây sì, thằng nhóc này nói em như vậy hả. Minh Anh! Nó mà ăn hiếp con cứ gọi cho ẹ. – mẹ anh nhăn mặt .

Đôi mắt nó lúng túng nhìn anh, mẹ á có phải tai nó nghe lầm không chứ. Anh xoa đầu cười với nó, như có thể hiểu được cô gái của anh đang nghĩ gì .

-Vâng cháu biết rồi ạ, bác gái cuối tuần vui vẻ ạ. Cháu sẽ mua quà về ạ. hihi .

-Cực cưng, con đang đi xa chắc mai không tham gia được phải không. Hoàng Nhi nó cũng đi với Quốc Huy có lẽ năm nay chỉ có mình bà già như ta ra trận. – mẹ anh nói lí nhí phụng phịu .

-Được rồi, mẫu thân đại nhân có thể trả không gian lại được rồi chứ .

-ây gu cái thằng nhóc này , có em nó bên cạnh là quên cả mẹ .

-Trước giờ con chưa từng nhớ. – anh nhún vai .

-Biết rồi, biết rồi. Mẹ cúp máy là được chứ gì, ày cái thằng ranh này .

-Minh Anh! . Đi chơi vui vẻ nhé, cha yo. – mẹ anh làm hành động cổ vũ nó .

Chưa kịp chào tạm biệt anh đã nhấn nút tắt cái rụp, nó còn chưa kịp chào nữa .

-Em chưa chào bá gái mà. - >"< .-=“” anh=“” đi=“” đâu=“” á=“” .="”>

Anh quay người đến balo lấy bộ quần áo rồi trả lời cộc lốc: - đi tắm .

Lắc đầu mà thở dài “ quả thật sách nói không sai, hay người đàn bà thêm con vịt thành ra cái chợ. Nhà anh mỗi mẹ và Hoàng Nhi đã đủ nhốn nháo rồi bây giờ thêm Minh Anh đủ bộ ba. Nghĩ đến thôi anh đã thấy nổi da gà” .

Thấy anh rùng mình kỳ lạ , nó tò mò nhìn theo rồi kệ. Đợi anh vào nhà tắm liền nằm xuống đánh một giấc, tay sờ lên môi sờ “ hay là thử một lần nữa nhỉ” ...

Mọi người like page ủng hộ mình với nha : s:// .facebook.com/bubu.author/ <3>

166. Chương 82 : Đi Trốn (Phần 3)

Lúc Hoàng Long từ nhà tắm trở ra, lại thấy Minh Anh nằm co người mà ngủ say sưa

ngon lành. Bỗng dưng hình ảnh và khung hiện tại làm anh có cảm giác như một gia đình nhỏ. Anh đến chỉnh tư thế nó lại để có một giấc ngủ thoải mái, hôn nhẹ lên môi nó thay cho lời chúc ngủ ngon .

Lạ thay từ cái hôm dưới cơn mưa dưới gốc cây, môi nó như một vị dẫn đối với. Không biết bao nhiêu lần, anh đã kiểm chế không chiếm lấy đôi môi kia. Nhưng sự thật anh vẫn thất bại .

Khi nó thức dậy, lơ mơ mở mắt. Nhìn xung quanh bốn phương chỉ ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo không gian lại yên tĩnh, làm cho người ta có chút hoang mang sợ sệt. Đây là đâu chứ là Đà Lạt nơi bắt đầu cho những cuốn truyện kinh dị nghĩ đến đây thôi nó run bắn bật. Liền bật dậy tìm kiếm điện thoại gọi cho anh lại thấy một mảnh giấy ticker bên điện thoại: “ tôi đi một chút, sẽ về ngay. Đừng đi lung tung” .

-Hết cả hồn, chắc có lẽ nên dừng đọc kinh dị lại – mặt nó giãn ra hơn khi đọc những dòng chữ kia. Cảm giác an toàn quay trở lại .

Cũng sắp hết một ngày, nó tìm bộ quần áo rồi bước vào thả mình trong bồn nước nóng thoải mái. Sau gần 1 tiếng đồng hồ mới chịu ra khỏi bồn nước nóng thấy rõ :

-Thật là, không sung sướng hơn khi ngâm nước nóng như vậy, đã quá tuyệt vời. – nó lẩm bẩm, đưa tay lên móc treo đeo mới tóa hỏa là quên mang khăn vào .

Ló đầu gia quan sát tình hình, nhìn đến nhìn lui vẫn không có ai, khoảng cách từ phòng tắm đến nệm kia cũng không xa, nghĩ là làm nó nhanh chóng bắt thời cơ chạy lẹ trước khi anh về .

-Em dậy rồi à! – anh đột ngột bước vào mà không một tín hiệu báo trước .

Như một cú sấm sét nổ ngay trên đầu, Minh Anh đứng im như tượng chân mặt mày tôi sầm thu mình nhấm, cả người run rẩy chỉ mong sau thật sự những gì vừa nghe là không có thật .

Nguyên một thân hình trắng nõn với cặp mông căng tròn lập tức lộ ra, đập ngay vào mặt Hoàng Long. Anh nghiêng người như bị trọng lực đẩy ngã sang một bên, Nhịp tim tăng lên đột ngột như tiếng trống đập thình thịch to hết mức nghe được rõ âm thanh đó. Người mềm nhũn đến nỗi không còn đủ sức hai nâng hai túi đồ ăn mà cứ để nó rơi tự do trên sàn nhà .

Lập tức anh, xoay mặt mình về hướng cửa. Bối rối mà lời nói chẳng đâu vào đâu :

-Lạnh, à mặt ...tắm lạnh. Không phải, sao em ... lạnh áo ...em tắm .

“ Hoàng Long, mày làm cái trò gì thế. Bình tĩnh lại” – người anh nóng rang, cau mày ngó ngẩn .

-Mặt quần áo vào đi. – Anh cố trầm giọng lại nó lớn cho nó nghe .

Minh Anh, như mất hồn vẫn đứng một cục như trời trồng. Nó muốn tìm cái hố nào mà chui xuống ngay bây giờ, lập tức biến mất khỏi. Tại sao sớm không về, muộn không về lại ngay lúc này cơ chứ huhu trời ơi có thấu hiểu lòng nó đang thét gào như thế nào không .

Hoàng Long hơn nghiêng đầu quay về hướng phía sau, nhưng thoáng nhìn vẫn thấy nó chưa có động tác nào cố nén cái cảm giác khó chịu đang chảy trong máu. Lạnh lùng như không có thấy gì .

-Nếu em muốn quyến rũ tôi bằng cách này. Thì em thất bại rồi. – anh gằn giọng nói lạnh lẽo .

-Ai bảo, em mà thêm quyến rũ anh á, tự tin thái quá. – Giọng nói kiêu lạnh lùng này, cứ như chuông báo thức đưa nó về thực tại .

-1 là em mặc chỉnh tề cho tôi trong 2 phút . 2 tôi cũng chẳng ngại ngại mà đáp ứng thỉnh cầu của em đâu .

-ĐỪNG, KHÔNG ĐƯỢC QUAY LẠI. – nó nói lớn khi thấy đầu hơi dịch chuyển. Cầm khăn tắm rồi chạy u vào nhà tắm .

Trời lạnh mà trán anh lại đổ mồ hôi không ngớt, xoay lại thăm dò tình hình anh mới thở phào nhẹ nhõm .

-Nóng quá, thời tiết thật thất thường! – Hoàng Long đánh vào ngực mình vài cái để lấy lại nhịp tim, anh lúc này không khác gì thằng ngố .

Vài phút sau nó chỉnh chu đi ra, mặt vẫn đỏ ngượng cứ cặm cùi chúi xuống đất. cái khăn trên đầu lúc nào là tắm màn bảo vệ cho nó .

-Minh Anh, em...

-À, em hơi mệt ngủ cũng chẳng đủ giấc, cảm cúm cũng chưa dứt người khó chịu. Cho nên em quyết định ngủ sớm, là đi ngủ đúng rồi em đi ngủ trước nhé. – anh chưa kịp nói hết câu thì đã bị nó chặn họng làm một hơi, rất nhanh chóng .

Nói xong mặc kệ tóc đang còn ẩm ướt, Minh Anh nhảy phóc lên nệm mà cuốn chăn phủ kín đầu: “ thật là muốn chết quá mà, xấu hổ quá à” nó nằm trong chăn không ngừng nghĩ về sự cố ban nãy .

Hoàng Long một tay day trán, một tác chống nạnh cười mím lắc đầu “ thật hết cách với cố gái của anh” . Nhìn thái độ của nó anh cũng hiểu ngay lý do khiến nó như thế, anh đi đến gần cầm chiếc khăn kéo chăn xuống, nhưng nó dứt khoát không cho anh kéo ra .

-Ngửi thấy mùi gì không, gà afc đấy .

-Em không đói, anh ăn đi .

-Ồ, vậy tôi vất vả tiếc thật có cả bánh su nũa. Có điều tôi không thích ăn một mình. có lẽ phải ... haiz . – anh nói với giọng như đang tiếc nuối .

Nghe đến thức ăn là nó như tia chớp, ngồi bật dậy lồm khồm bò đến chỗ anh. Cười trừ, nghiêng đầu nhìn anh .

-mỗi phần KFC mắc lăm á, bánh su cũng ba mươi K (30k = 30.000) một cái đó. Em biết với anh nhiều đó không phải vấn đề như bỏ thì phí lăm. hihi .

-rồi sao? – anh lườm nó .

-à thì, bỏ đi mang tội sao. Chẳng phải bác gái theo phạt sao, nếu chúng ta bỏ thức ăn đi như thế sẽ mang tội uống công bác gái tu hành sao ?

Nó giải thích điều đó như một qui luật hiển nhiên không thay đổi, trên mặt lộ rõ mục đích .

-thật ra em muốn nói điều gì với tôi ?

-à thì, nếu mua rồi thì chúng ta ăn tối thôi. Sao phải bỏ. – nó chu môi .

-em không đói mà ?

“ anh ấy, xấu xa thật rõ ràng biết rồi mà cứ vòng vo chọc mình.” – nó im bật suy tư .

-em đói, em muốn ăn. Được chưa, vừa lòng anh rồi chứ. – nó đổi quay sang hướng khác .

Hoàng Long, phì cười trước cử chỉ đó anh cầm chiếc khăn đặt lên tóc nó, nhẹ nhàng lau :

-em nói thử coi, có ai ngốc nghếch như em không tóc ướt thế này lại chui vào ngủ. Em đau rồi chuyển đi này có ý nghĩa gì? – anh lúc này dịu dàng đến lạ .

-Hoàng Long ... - nó cười mỉm, mọi cảm giác ngượng ngùng khi nãy đều tan biến thay vào đó là hạnh phúc đang len lỏi qua từng dây thần kinh .

-Đừng lo lắng chuyện khi nãy, thật ra tôi không thấy gì cả. – anh giải thích để trấn an nó .

-Anh, anh không thấy gì thật chứ. – nó xoay người lại phía đối diện anh nắm tay .

-ừ, không thấy gì. Nếu tôi thấy em nghĩ đến bây giờ em còn an toàn trong bộ đồ ngủ này sao. Hơn thế nữa thân hình như học sinh cấp 2 như vậy em nghĩ tôi có thể sao. – anh cười tay vẫn động tác lau tóc cho nó .

-gì chứ, không đẹp nhưng cũng diện nước đầy đủ mà. Bộ đồ doremon này dễ thương mà gì xấu đâu, hay là anh chỉ thích những cô gái mặt những chiếc váy ngủ gợi cảm sexy đó chứ gì? – nó chu môi phụng phiu .

-tất nhiên! – anh trả lời bằng quơ không cần suy nghĩ .

-Hoàng Long, anh giỏi lắm lại trêu em nè. – nó bặm môi liếc anh rồi mười ngón tay bắt đầu linh hoạt chọc lét quanh người anh .

Cả hai người ngất ngây trong tiếng cười, cùng nhau ăn bữa tối xem tivi. Lúc đi vào trung tâm anh chẳng biết lựa phim nên cứ theo sở thích của nó mà mua đại vài đĩa phim lẻ Hàn Quốc và kinh dị .

Tranh cãi cả một hồi xem cái nào trước cuối cùng anh cũng phải chịu thua mà chiều theo ý nó mà coi phim hàn xẻng trước, những thể loại kinh dị nên để vào thời gian sau lúc khuya tĩnh mịch hẳn coi .

-Oppa, hai mẹ con tội quá. ô tô kê hức hức – nghẹn ngào nó nức trong tiếng khóc khi đang xem bộ phim .

Hộp giấy mới mua cũng gần hết sau 3 tiếng đồng hồ, anh biết trước thể nào cũng khóc toát lên vì những cảnh cảm động trong phim hàn, thấy nó anh lại buồn cười nhưng vẫn nín lại mím môi nhẹ, khoát tay ôm nó vuốt tóc nhẹ nhưng đang ôm thú cưng .

Đang đến lúc tập trung cao độ bốn con mắt đều nhìn chằm vào màn hình tivi, trong phòng tối om, chỉ có ánh đèn mờ mờ từ tivi hắt ra. Nó căng thẳng cực độ, nếp nhăn ra xát vào người anh, anh đánh bọt cái ực .

“ cảnh trong phim đang chiếu cô gái vì chạy tá hỏa với bộ đồ trắng đẫm máu bê bết tóc tai rũ rượi , sau khi chứng kiến từng người bạn mình ra bị sát hại. vì sự hy sinh dùng tính mạng của mình người yêu của cô gái đã mở lối thoát cho cô gái kia .

Cô cứ chạy mãi mãi giữa mặt đường lạnh ngút với đôi chân trần, đầu lâu lâu cứ ngoảnh lại phía sau. Thở hổn hển vì mệt và vì đang chạy lên một cái đồi thông .

-Không được dừng lại không được dừng lại. – cô gái kia thở hổn hển cố chạy tiếp .

Cô ta cười như có thêm một hy vọng sống sót khi thấy một ngôi nhà gỗ hoang sơ giữa cái đồi thông này .
Ngay cả tiếng mở cửa bước vào cũng làm ta sồn cả gai ốc .

“ Rầm ” – tiếng cửa đóng cực mạnh .

Âm thanh tivi phát ra hãi hùng làm anh và nó giật cả mình .

Cô gái đó cố gắng quan sát mọi vật xung quanh, có tiếng động cô vừa quay đầu lại cảm giác run sợ chẳng lành cô từ từ ngoảnh lại phía sau mặt không còn chút máu ...”

-Á! – nó hét toán lên, úp mặt ôm chầm lên người anh .

-Ấu. – anh hơi nhăn. vòng tay ôm nó lại, anh không sợ cảnh trong phim điều khiển anh giật mình chính là do tiếng hét của nó .

Mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn nằm trên anh vòng tay ôm cổ anh không buông. Miệng cứ luôn giục anh tắt đi tắt đi .

-Vây mà thích xem phim kinh dị. – anh cười ha hả thích thú .

-Anh tắt chưa, tắt chưa .

-Rồi – việc nó ôm chặt anh như lúc này lại càng làm anh thêm thích thú.- Chà, thì ra em không phải sợ. Thật biết nắm lấy thời cơ, thông minh lắm . – anh cười chọc nó .

Lúc này nó mới để ý đến mình đang nằm trên thân anh, lập tức buông ra lặn xa rớt xuống sàn nhà .

-Gi chứ, ý anh nói em cố tình sợ là để ôm anh đó hả. – nó chu môi hếch mặt hỏi .

-Ồh, thì ra tôi đoán không sai. – anh chống tay lên cằm, gian manh đáp lời nó .

-Không có, không phải. Ai lời lợi dụng anh chứ hoang đường. – nó ngồi luôn dưới nền, khoanh tay trước ngực phân bua .

Anh bật cười thành tiếng, thật không nghĩ ra có một ngày anh trông thấy được đáng vẻ giận dỗi của nó như bây giờ. Hằng ngày dù cuộc sống của nó có mệt mỏi đến đâu, những lúc nó bị bắt nạt hay thất bại khi làm việc gì đó vẫn duy nhất một nụ cười luôn sáng chói trên môi cảnh tượng bây giờ thật là hiếm có. Hơn nữa, lúc nó giận dỗi thế này trông đáng yêu hết sức: “ chà, cô ấy đáng yêu vậy ư ” – anh nghĩ một chút mỉm cười .

-Lại đây. – anh đập nhẹ lên nệm ra hiệu .

-Không. – nó phồng má trả lời dứt khoát .

-Lại không. – giọng nói anh trầm lại, không hiểu sao khi nghe mệnh lệnh đó nó như con robot bò lại chỗ anh .

-Nằm xuống. – anh dang ngang cánh tay .

Nó nằm xuống nhưng lại xoay mặt về hướng khác, mặt mày xem ra vẫn còn dỗi anh lắm .

-Quay qua đây. – anh đặt tay lên eo nó, lật về hướng mình .

-Không phải, cố ý ôm mà. – nó phụng phiu .

-Tôi biết. Là tôi muốn ôm em. – anh cười hôn lên trán nó, tay đặt ngang eo đẩy nó lại sát mình .

Nó cười hì hì rồi nhích một chút nữa để sát hơn. Nhường người lên một chút hôn môi anh .

-Còn cái này thì em muốn, ngủ thôi lạnh lắm .

Điểm đến giờ cũng khá khuya chỉ còn vài hai ba tiếng nữa thôi là lại sang một ngày mới, nó mỉm cười vòng tay sang ôm lấy anh, không còn gì tuyệt hơn khi có một gấu bông bamười bảy độ lại cao tận một mét bảy .

-Ấm quá à hihi. – mắt nó nhắm lại .

Anh cười mỉm, rồi hôn thêm một cái lên trán nó thay cho lời chúc ngủ ngon ...

Cơm tối dùng xong, Uyển Nhi hì hục dọn nhà. Đã lâu cô không về đây và thật sự cảm giác rất khó chịu khi nhìn thấy mọi thứ đều phủ màu trắng, cầu nhau đôi co mãi với Thế Hiển, hẳn ta mới chịu thua cô mà hợp tác .

-Mệt quá à. Được ngủ rồi! – thả cơ thể tự do ngã xuống chiếc nệm em, cả cơ thể mỏi nhừ cả ra .

-12h rồi nhỉ, có phải nên làm tròn trách nhiệm của một người vợ không? – Thế Hiển nằm lên trên người cô, hai tay chống lên khóa Uyển Nhi bên dưới, ánh mắt vẻ mặt nham hiểm không thể tả .

-Em sẽ giết anh, anh dám vô lại. – cô nghiêng răng găng từng chữ cảnh cáo .

-ừ, nếu được « yêu » em là vô lại, thì ngại gì không thử vô lại thật sự một lần xem sao ?

-Anh dám, tôi không đùa. – cô trừng mắt .

-Sợ thật. – hẳn giả vờ run run, như mất máu vì lời cảnh cáo lảng sang một bên .

-Tốt, bây giờ thì ngủ đi. – cô kéo chăn lên cao, rồi nhắm mắt .

-Thế Hiển tôi đâu phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy chứ - hẳn cười nhích người đến gần cổ. Cánh tay choàng qua làm gối tựa cho cô, nghiêng mình tạo thành tư thế ôm từ phía sau .

Chỉ có một ngày người con gái này trở về bên hắn, hắn đã không rõ bao nhiêu lần đếm thời gian và đợi chờ mà không có đáp án. Uyển Nhi phản kháng nhưng so với sức lực của cô thì làm sao thoát khỏi cánh tay to lớn của hắn .

-Thế Hiển, anh muốn gì? - cô nhú mồm hỏi .

-Kể cho tôi nghe 2 năm qua em sống như thế nào. – hẳn dịu dàng thì thầm bên tai cô .

Trạng thái Uyển Nhi thu lại, tuy hắn chỉ nằm bên cạnh nhưng lại cảm nhận được Uyển Nhi đang cô đơn biết bao khi đang hồi tưởng về những năm tháng ấy, giọng nói cô trong trẻo lạnh lùng mà thân thương ấy buồn bã kể lại cho hắn nghe .

năm 15 tuổi, sau khinh hận lời Chủ tịch Sang lừa Hoàng Long lúc ấy, ông ta đã kể lại sự việc về mẹ cô, cái chết vì hận của bà. vì đảm bảo tương lai cho Thế Hiển cũng vì tương lai của cô, nên lựa chọn bỏ đi là cách tốt nhất. May mắn thì sống sót và thành công, xui xẻo thì chết nơi đất khách cô cũng không hối hận. Chỉ khi nắm được quyền lực thì sẽ không còn một ai bắt ép cô và cô sẽ bảo vệ cho người thân của mình .

-Em có thể lựa chọn không đi mà .

Uyển Nhi lắc đầu cười buồn nói tiếp, liệu năm đó cô nói không liệu ông ta có bỏ qua hay sẽ dùng quyền lực của mình để chèn ép cô. Ông ta bảo thủ và có thể thắng tay với kẻ vô dụng bên cạnh mình, càng không bao giờ để bất cứ ai cản trở con trai mình. Bỏ đi? điều đó như một chiếc chìa khóa an toàn cô nắm trong tay, khó khăn cũng được nhưng vẫn còn hy vọng để quay trở lại tìm kiếm lại .

-Xa nhà, đến nơi đất khách quê người quả là một điều thật kinh khủng. Thời gian đầu khi mới bước chân đến chẳng có đêm nào em yên giấc, tinh thần cũng ngày một sa sút. Nhiều khi quả thật em chỉ muốn từ bỏ, anh hiểu được cảm giác giữa đêm đông tuyết rơi dày đặc lúc ấy em chưa tìm được phòng trọ .

-Vậy em ở đâu ?

-ở những cái bụi gỗ người ta kê đồ ở chợ, có khi lại nấp dưới đường hầm để tránh rét. Lúc ấy thèm mì tôm hảo hảo hai ngàn thật đấy, vậy mà lúc còn được ăn em lại cầu nhau .

-không có trợ cấp, sao em dám đi? chẳng lẽ khi sang đó ông ta không hề quan tâm đến sống chết của em? – các ngón tay Thế Hiển co lại, giọng nói trầm hơn .

-không sao! em hiểu rõ ba anh nghĩ gì. – Uyển Nhi cười buồn .

-số tiền cầm cự không còn được bao nhiêu, lúc ấy con đường mỗi lúc lại tối tăm hơn cảm giác sợ hãi nó dấy lên hàng ngày. Chết lúc nào không ai nói trước được, càng khó thì lại thêm sống hơn bao giờ hết ...

Giọt nước mắt cay đắng từ khóe mắt ra, lãnh dài rơi xuống cánh tay Thế Hiển mà làm hắn thấy đau lòng vô cùng. Hắn không ngờ người con gái này lại phải trải qua những tháng ngày đen tối khi bên ngoài như thế vậy mà thân tâm hắn cứ hờn trách cô không nguôi .

-được rồi, xin em đừng nghĩ về nó nữa. Tôi xin lỗi em. – hắn hôn mạnh nhiều lần lên mái tóc cô, cảm xúc của hắn mang tội lỗi thật nặng .

-Thế Hiển, anh đừng tự trách bản thân. Nếu năm đó không nhờ ba anh đẩy em đến bờ vực, có lẽ mãi mãi em chỉ là một con nhỏ sống nhờ vào người khác mà thôi. – nói đến đây Uyển Nhi lại cười thành tiếng khó hiểu .

-Ba anh đẩy em vào ngõ chết, thì mẹ anh lại tái tạo em cho em một tương lai. Thú vị chứ .

-Mẹ sao? – ánh mắt hắn sáng lên khi nhắc đến bà .

-ừ, lúc ấy em bị một trận bệnh tưởng chừng như đi khai tên với thần chết. Thì lại được mẹ anh cứu rồi đưa em vào VENUS. mọi chuyện sau đó thì chắc anh biết cả rồi đúng không. – Uyển Nhi cười mím môi .

-Và trở lại, em lựa chọn bên Hoàng Long ?

-Quay lại, không phải vì lựa chọn. Cũng không phải Hoàng Long hay Thế Hiển. – Uyển Nhi lãnh đạm đáp lại .

Hắn biết tất cả mọi chuyện đang xảy ra . Khi Minh Anh nhờ hắn tìm về nguồn gốc của mọi chuyện, ngay cả hắn cũng thấy mọi chuyện đều như một mớ tơ vò. Nói ra dù là Minh Anh hay Uyển Nhi cả hai đều tổn thương, cách hắn chọn là âm thầm dấu đi bảo vệ cho cả hai người. Thế Hiển không chắc là hắn sẽ làm tốt, nhưng hắn đảm bảo cả hai người con gái này sẽ không còn ai phải đau đớn tổn thương thêm nữa. Chỉ cần thêm thời gian mà thôi. Hắn trở nên trầm hơn .

-nếu cảm thấy khó khăn quá thì cứ nói ra đi .

-Phải nói điều gì chứ ?

-Gì cũng được, em thấy thoải mái thì cứ nói, mọi thứ. Những gì em đang kiềm nén ấy ?

-Em không hy vọng , anh sẽ giúp em. Nhưng em hy vọng anh đừng ngăn em, đừng giúp đỡ Minh Anh. – cô nhấn mạnh từng chữ .

-Dừng lại đi, Minh Anh cô ấy không hề biết chuyện ân oán giữa em và gia đình cô ấy đâu .

-Dừng lại sao, không thể nữa rồi. Anh không hiểu được đâu. – Uyển Nhi nói rồi nhắm mắt vội không muốn nói nữa, thêm vài câu nữa có lẽ cô sẽ quên lời bà dặn trước lúc lâm chung .

Hai người không nói gì nữa, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Đêm nay nhắc lại chuyện xưa Uyển Nhi không thể quên được những năm tháng khi bên đó, cô không muốn Thế Hiển sẽ tự trách bản thân rồi hận lại hận ba mình, cũng chẳng muốn người khác thấy đáng về yếu đuối tuyệt vọng của cô. Ôm khư khư nỗi buồn một mình nó sẽ là ngọn lửa nuôi sống đấu tranh cho cô .

Còn nhớ như in cái đêm đông tháng 12 tuyết phủ dày ngập cao lên đến tận đầu gối, một chút ánh lửa thật hiếm. Ở Việt Nam khí hậu nóng bao nhiêu thì bây giờ lại rét buốt bao nhiêu, đến khi cảm cự không nổi nữa cô gục ngã giữa đường, tuyết trắng cứ rơi rơi mãi phủ lên người cô không khác gì một cái mền đá, hàng mi cũng đọng tuyết bên trên môi khô nứt ra chưa kịp chảy máu đã đông cứng. “ Uyển Nhi, mày không được ngủ. Nhất định không được ngủ” câu nói này cứ vang vang mãi trong đầu óc cô, nhưng mí mắt mỗi lúc lại sập xuống muốn mở to ra lại không có chút sức ép nó mở ra .

Trạng thái bắt đầu mê man, bầu trời xanh tuyết trắng rơi dần dần trở nên mờ, chẳng lẽ cô lại chết ở nơi đây với sự tuyệt vọng hay sao. bầu trời tối đen như mực, cũng chẳng thấy tuyết rơi nữa cô chết thật sự sao, lúc ấy cô chỉ nghe tiếng ồn bẽ tai không rõ mà thôi .

Lúc tỉnh dậy , Uyển Nhi chỉ biết mình đang nằm trong căn phòng phong cách châu âu cổ điển tôn nét giàu sang, lại không đây là đâu. Đầu còn choáng váng, mệt mỏi không nhắc nổi, bên tay trái ống kim đang truyền nước vào người .

Ban đầu cô chẳng biết người phụ nữ cứu mang mình lại là mẹ của người cô thương, cho đến khi vô tình tìm ảnh trong cuốn nhật ký rơi ra được mẹ hẳn nhận được. Suốt quá trình hai năm công gặt đắng khổ cực, học hỏi, càng bị người khác xa lánh, bạn học lại mắng nhiếc, đến khi gia nhập VENUS hết lần này đến khác bị các thành viên khác gài bẫy, không thể đếm bao nhiêu lần cô ngã trên sàn diễn, sém bị rơi vào cạm bẫy khôn nạn đen tối của những bầu show không tính người. Không nản lòng, nghị lực sống của cô lại càng thêm mạnh mẽ. Cho đến khi mọi người nhìn cô bằng ánh nể phục cảm thán Uyển Nhi đã đủ tự tin quay về .

Đang còn đang yên giấc, tự dưng nó lại bị ai đó nằm cạnh cứ quấy rầy lay người mãi không thôi. Mắt mũi nhăn nhó, kéo chăn lên cao trùm lại lăn sang một bên. Động tác người đó vẫn cứ tiếp tục không dừng lại .

-Một xú nữa thôi mà, hôm qua tận bốn 4 giờ mới ngủ được đó. – nó nói giọng ngái ngủ .

-Nghe cho rõ đây, sau khi tôi từ phòng vệ ra em còn nằm ngủ thì biết tay. – anh ra lệnh .

Giọng nói đáng ghét vang vẳng, bật dậy vùng ra khỏi chiếc chăn ấm. Tóc tai bù xù, mặt nhăn nhó như con mèo lười ngủ ngày. suốt ba ngày này, bốn ba khắp chốn ở Đà Lạt bằng đôi chân, rả rời cả ra. Nhưng tất cả là do nó đòi đi hết chỗ này, rồi một hai nằng nặc đòi đến chỗ kia, cả việc thức đêm cũng do nó quấy mãi không chịu ngủ thì giờ biết trách ai. Nghĩ lại những mệt nhọc, cũng chẳng bằng một góc khi ở cạnh anh suốt mấy hôm liền .

Lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu thật sự ở bên cạnh nhau hạnh phúc vui vẻ không một ai cản trở. Dừng xong bữa sáng, nó lại cùng anh tiếp tục đi đến một địa danh khác, tận ba hôm rồi mà vẫn đi chưa hết thành phố này. Nhưng nếu được ở lại thì nó chẳng muốn về nơi đây thơ mộng quá hơn nữa lại được ở bên anh .

Hôm nay đến Thung Lũng Tình Yêu, nói ra hơi sến nhưng thật sự nơi này đúng như tên gọi của nó quả thật nơi đây là một thiên đường dành cho các đôi lứa yêu nhau ai cũng cặp cặp tay trong tay cùng nhau sải bước. Cùng anh đạp vịt, đi dạo đến vườn hoa hồng, cùng nhau chiêm ngưỡng bàn tay nhắn, thắm đậm hương vị tình yêu, con đường dài với hàng thông phủ bóng cây, có cả hồ nước lung linh sương khói .

Khi nó nghe người bản địa nơi đây nói về truyền thuyết, liền kéo anh đến sau đồi thông. Lấy ra mảnh giấy ticker và đưa cho anh cây viết .

-Minh Anh, em muốn làm gì? – anh lơ đãng hỏi .

-Viết vào, viết ý nguyện của anh vào. Đừng đọc lên nha !

-Hâm à. – anh đưa lại cho nó .

-Năn nỉ đó viết đi mà, người ta bảo các cặp tình nhân khi đến đây nếu họ viết ý nguyện cho nhau sau đó chôn dưới gốc cây bất kỳ ở đây thì sẽ thành hiện thực đó .

-Nếu một trong hai người xa nhau không thể tìm thấy, chỉ cần người còn lại đến đây tìm lại nguyện ước của đối phương thì người đó sẽ lập tức quay về .

-Nhảm thật. – anh nói với vẻ không quan tâm .

-ừ nhảm, vậy đi thôi khỏi viết nữa. – mặt nó đanh lại, bước đi .

Anh liền giật lấy mảnh giấy và cây viết từ tay nó: - cười gì, em viết đi rồi còn chôn nó nữa. Nhìn thái độ của anh mà nó không thể nào nhịn được cười, sau vài phút anh đưa lại mảnh giấy đã gấp nhỏ lại cho nó, nó cẩn thận bỏ hai mảnh giấy vào một lọ thủy tinh nhỏ đã chuẩn bị sẵn rồi đưa sang anh .

Hì hục vài phút, giai đoạn cuối cũng hoàn tất . Anh phúi tay đứng dậy định đi lại thấy nó đang lăm bằm đếm số kỷ lục .

-em làm gì vậy .

-đếm số, hihi. Đi thôi. – nó khoác tay anh cười tươi sải bước .

-làm vậy để làm gì ?

-em hay quên nên phải đếm lại để nhớ vị trí, mai một anh bỏ trốn còn có bùa linh gọi anh về chứ. – giọng nói có vẻ khoái chí .

-em yên tâm, nếu em có bị lạc tôi nhất định sẽ tìm được em. – cười mím môi khẳng định chắc nịch, nắm bàn tay nó cho vào túi áo của mình sải bước tiếp đi trong niềm hạnh phúc hiện rõ .

Chân vẫn bước nhưng trạng thái của nó sững lại khi nghe lời khi anh vừa nói, liệu rằng có thật như anh nói. Anh sẽ đi tìm nó chứ hoặc là sẽ đợi nó chứ, vào một ngày khi ngủ dậy không còn sự xuất hiện của nó nữa liệu rằng anh có buồn không, anh có ghét nó hận nó, khi không một lời từ biệt mà vội vã biến mất .

Không gian yên ắng, có chút không quen vì thiếu tiếng nói cười của ai đó. Hoàng Long nghiêng đầu nhìn sang lại thấy nó đang chờ dẫn ngõ nghếch :

-Minh Anh, em mệt à.

-Đâu có, em mệt đâu. Chúng ta đi tiếp đi – nó xua tay phân bua .

-Ngốc nghếch, chắc em lại suy diễn vớ vẩn nữa rồi. – anh xoa đầu nó cười dịu .

-Anh ghi gì á, có thể tiết lộ tí xú xiu được không .

-Chẳng phải nói ra không linh nghiệm nữa sao? đi thôi .

Cùng nhau tay trong tay bước đi dưới ánh hoàng hôn ngát ngậy, gió thổi nhẹ bay bay cùng với tiếng chim hót trên cao nhưng cũng đang mừng cho duyên tình đôi lứa. Băng qua từng con dốc thơ mộng đưa đón từng bước chân của hai người yêu nhau .

Không có sự lạnh lùng hay khoảng cách lúc này nữa, suốt chặn đường. Dù cho nó hỏi gì anh đều vui vẻ trả lời, cho dù đó là câu hỏi ngớ ngẩn anh vẫn trả lời. Thỉnh thoảng thấy nó đưa tay lên thổi phù lấy hơi ấm, anh liền chộp lấy bàn tay nhỏ bé đó cùng với tay anh đang xen vào nhau rồi bỏ vào túi áo lạnh của mình .

Hoàng Long bây giờ khác hẳn với Hoàng Long mọi ngày, anh hay cười và rất biết cách quan tâm chăm sóc người khác. Tuy anh không chọn lời nói làm vật dẫn chứng minh cho tình cảm của mình nhưng mỗi cử chỉ dù là bé nhất đủ cho nó hiểu anh thật sự trân trọng hiện tại này .

« Đến một ngày nào đó, trời sẽ chẳng xanh và nắng vàng chẳng rọi em cũng chẳng còn ở đây, nhưng nhất định hãy chờ đợi em như anh trân trọng hiện tại lúc này như em trân trọng anh, trân trọng tình cảm của chúng ta. Còn ngay lúc này đây, cùng anh đi qua một đoạn kí ức hạnh phúc này, em tham lam muốn giữ cho riêng mình được chứ »

Đêm đen cũng đã đến anh đèn đường cũng được thắp lên khắp phố phường. sau hai tiếng đi dạo trung tâm thành phố, anh đưa nó đến trước một căn nhà không nhỏ lắm, nhưng cũng chẳng to như biệt thự chỉ có điều nhìn căn nhà đơn sơ lại có sự ấm áp đến lạ thường .

-Hoàng Long, nhà bạn anh hả. – nó nhướn mắt quan sát .

-Nhà ngoại .- đưa tay bấm chuông .

Người ra mở cửa lại là mẹ anh, câu chuyện này có vẻ hoang đường. Là trùng hợp hay là có sự sắp xếp cả rồi, nhưng làm sao có thể nói là người đổi lịch trình đi du lịch cơ mà sao anh biết trước mà thay sắp xếp được. Cuối chào mẹ Hoàng Long, nó sải bước đi theo phía sau vào nhà, ánh mắt đắm đuối nhìn anh hỏi cung và giải thích nghiêng răng ham dọa. Anh quay lại cười lè lưỡi trên nó. (t. g tởm lợm =)))

Vào nhà sẽ thấy ấm áp hơn, hơn nữa ánh đèn vàng sáng cùng với bàn ăn nghi ngút mùi thơm thoang thoang trong không khí nhưng nó lại thấy run cầm cập còn hơn là khi đi dạo giữa phố đông đêm, đến nỗi nghe rõ tiếng nhịp tim luôn hồi đập thình thịch thình thịch. Người bà lớn tuổi kia, ánh mắt đầy sự nghiêm nghị đảo mắt nhìn nó từ trên xuống dưới, nó cuối chào rồi đánh bột nút cái ực căng thẳng vô cùng .

-Em ngồi xuống đây đi. – anh kéo ghế, đặt nó ngồi xuống .

Minh Anh vẫn im bất , không dám nhìn cũng chẳng dám cười. Hoàng Long chẳng nói trước câu nào cả, cứ thế mà đến nó chẳng có cơ hội để mà chuẩn bị, quả cáp cũng chẳng có ca này mất điểm chắc rồi. Thầm khóc trong tâm tư, mặc dù mẹ anh cười nói với nó nhưng cũng chẳng giảm được căng thẳng bao nhiêu, người

bà kia chắc hẳn là bà ngoại của anh rồi. Bà chẳng hề cười, cũng chẳng lên tiếng niềm nở hay một câu nói khách sáo cứ im lặng nghiêm nghị đến mức muốn tắt thở. Lão phu nhân nào cũng vậy sao, nghĩ đến đây nó lại mừng tượng ra bà nội của mình chắc hẳn cũng làm người khác thấy sợ như thế này .

-Mẹ à, mẹ cứ thế con bé nó lại sợ mất vía đấy. – mẹ anh dường như đọc ra được cảm giác của nó lúc này mới lên tiếng nói với người bà .

-Con bé dễ thương quá phải không, phải không. – bà ngoại của anh đột nhiên thay đổi thái độ đến chóng mặt, hào hứng hỏi với vẻ mặt tươi tắn nụ cười lại phúc hậu. khác hẳn hoàn toàn hình ảnh ban nãy .

-Đúng rồi mẹ cũng thấy vậy phải không, haiz thằng nhóc này. Làm mẹ con mình bất ngờ quá mẹ ha. – mẹ anh phụng phịu, đáp lời bà ngoại .

Bà Ngoại anh mỉm cười hậu, mái tóc bạc trắng đều xoắn xoắn ngang cổ làn da trắng lại có thêm vài đốm nhỏ khi về nhà, khuôn mặt có nhiều nếp nhăn nhưng lại phúc hậu, khi cười lại mang đến sự ấm áp. Trong nhà vật trang trí nội thất tuy nhìn đơn giản nhưng giá trị của nó hẳn ai cũng biết không phải vật tầm thường, thế nhưng bà ngoại anh lại ăn vận rất giản dị như bao người khác bộ đồ bà ba truyền thống, à quên bà còn có chiếc kính tròn trên mặt. Lúc này, tâm trạng nó cũng đã giãn ra rất nhiều nó nghiêng đầu nhìn bà ngoại anh không chớp mắt .

-Lợn, không cần phải đưa bộ mặt ngốc nghếch đó người khác mới biết em ngốc nghếch đâu. – anh nâng đầu chỉnh thẳng lại .

Câu nói của Hoàng Long thức tỉnh nó, ngồi ngầy ngẩn lại nó nhìn bà ngoại anh cười hì hì ngờ nghệch, bà cũng hài lòng mà cười đáp lại .

-Cô gái, cháu qua bên này đi. – Bà Ngoại anh tay cầm đĩa chỉ vào vị trí anh đang ngồi .

-Dạ! – nó trở mắt bất ngờ thốt lên một tiếng .

-Ta bảo cháu sang đây ngồi, cún con cháu qua chỗ kia đi. – bà xua tay đuổi anh .

Bộ mặt anh có vẻ uất ức đứng dậy sang ghế nó ngồi mà không khâm phục chút nào, mắt liếc nhìn nó như nhìn địch. Cơ hội trả thù cũng đến đúng là trời giúp, nó trề môi đắc ý trên anh. Rồi quay sang bà ngoại anh cười tít mắt thay cho lời chào vô bổ .

-Bà à, có ai nói bà đẹp chưa ạ. – nó chớp mắt hỏi .

-Ta xúc động thật đó. – bà ngoại anh giả vờ thút thút đáp lại .

-Sao vậy ạ, cháu nói sai chỗ nào sao ạ. – nó ngồi ngay ngắn lại, bối rối .

Đôi mắt bà ngoại anh sụp xuống, trầm tư thở dài. Giọng nói buồn bã :

-Ngoài cháu ra, thì chẳng có ai khen ta đẹp cả. Đứa này – chỉ mẹ anh, cún con này – chỉ anh, ngày cả con bé xấu tính kia – ý nói Hoàng Nhi.- Ba đứa này, chẳng bao giờ nói ta đẹp cả, khi ta hỏi bọn sắp nhỏ lại bảo “ bà ơi, đừng như thế cháu sợ lắm” . – nói hết câu bà ngoại anh lại thở dài .

Tự dưng nghe xong câu chuyện, nói không nhịn nổi mà cười phá lên. Giờ nó mới hiểu vì sao Hoàng Nhi lúc nào cũng như đứa trẻ nhí nhảnh , mẹ anh thì xì-teen hết chỗ chê giờ được ngồi đây nói chuyện cùng với bà ngoại anh lại phụng phịu, vui đùa mắng yêu tất cả đều là do di truyền gen .

-Cháu nói coi, phải quá đáng lắm. – bà ngoại anh nói tiếp trề mắt như đang hỏi tội .

-Nhưng còn bác trai, bác trai sẽ không nhẫn tâm như thế phải không ạ .

-Con gái, ông ấy trả lời như thế này nè “ mẹ à, thật ra đôi khi chấp nhận số phận cũng không có gì là sai cả!”. – mẹ anh chen ngang trả lời .

Lúc này, anh cùng mẹ mình đập tay như vừa thành công ghi điểm. Bà ngoại anh cũng đã quen với cảnh này, nên giục dùng bữa để chữa ngượng. Cơm tối diễn ra trong tiếng cười cùng cuộc nói chuyện về cuộc sống hằng ngày, bữa tiệc hôm nay cũng là ngày giỗ của ông ngoại anh. Khi biết được nó có đôi chút bất ngờ, bà ngoại chỉ sống ở đây cùng với ba người làm cũng mấy mươi năm vậy mà lúc nào cũng vui vẻ .

Bà ngoại anh có nhắc về ba anh và Hoàng Nhi với giọng hơi trách móc khi không về giỗ ông ngoại. Khi nghe lời giải thích của mẹ anh, bà ngoại thở dài hơi buồn một chút nhưng rồi cũng thông cảm bỏ qua không để bụng. Thức ăn trên bàn cứ luôn phiên được mẹ anh, và bà ngoại anh gấp cho nó .

Trong lòng nó thầm cảm ơn hai người biết bao nhiêu, đi với anh từ lúc thức dậy đến giờ mới được ăn uống tự tể. Lại dùng cơm tối ở nhà bà, nó ngại nên không dám tự tiện ăn thoải mái nhờ đâu lại được đón tiếp nhiệt tình, nếu không ăn hết có phải phụ tâm ý của ngạch nương và thái hậu cho nên nó quyết tâm ăn tất, ăn sạch .

Bà ngoại và mẹ anh như đang phối hợp để chọc đứa cháu cưng của mình, bà anh cười khoái chí khi thấy anh đang đua thi đấu gấp thức ăn bỏ vào chén mình, mặt đỏ phùng hàng mày cau lại. Bà ngoại gấp thịt, anh sẽ gấp thịt, mẹ gấp chả anh sẽ gấp chả. Khi còn duy nhất một lát trứng trên đĩa, bà ngoại liếc nhìn anh đưa đôi đũa lườm lại như sắp bùng nổ chiến tranh .

1 2 3 trong vài tí tất cả hai người đều đặt đũa của mình trên lát trứng sót lại. Quyết chiến cho được .

-Của ta .

-Không! của cháu .

-Cháu nhà người gấp trước mà .

-Ta thấy nó trước cháu .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của bà. – anh chơi chiêu lỵ tâm .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của cháu. – bà anh khẳng định chắc nịch mà không hề biết mình đã rơi vào bẫy gian manh của anh .

-Bà à, vậy cháu xin ạ. – cười mỉm đắc thắng .

-Được rồi, cún con ta nhường đó. Cháu ăn ngon ha, dấu gì một bà già như ta điều nên làm là nhường cho cháu .

Thấy mặt bà ngoại buồn so , anh liền gấp lát trứng sang cho bà ngoại. Cháu cao tay nay bà lại cao tay hơn chơi chiêu phản ứng ngược hết sức tuyệt vời. Nó vỗ tay cười mừng rỡ với ánh mắt thán phục, lập tức sát khí bên cạnh xuất hiện nó liền bậm môi tiếp tục công việc ăn của mình .

-Minh Anh này, cháu nói ta nghe xem thử. Cháu làm cách nào mà cún con khuất phục vậy. – bà ngoại anh hào hứng hỏi .

Đang thưởng thức bữa tối, bị hỏi đột ngột nó nhìn đông nhìn tây ra được ý nghĩ sáng tạo gì đó mà dừng đũa trả lời .

-Bà à, thật ra không phải cháu khuất phục đâu. – nó chu môi nói .

-Không phải á. – bà ngoại và mẹ anh ngạc nhiên trở mắt nhìn nó .

-Vâng ạ, tất nhiên là không phải cháu khuất phục anh rồi. Thật ra, Hoàng Long cứ đến lớp cháu trồng cây si mãi, sáng lại đón cháu đi học chiều lại đưa về tận nhà. – nó thở dài chia sẻ nỗi niềm, mím môi nói không một chút ngượng .

-Sự Thật là cháu bị khuất phục đấy ạ. !

Nó vừa dứt câu, anh liền phụt cả cơm ra ngoài ho sặc sụa không ngừng. Mặt đỏ phừng phừng như núi lửa sắp phun, mẹ anh nghe những lời nói đó mà không nhin nổi cười, đã cố lắm mới nhin được không phát ra tiếng. Rót ly nước đưa anh uống để bình tĩnh hơn. Đã thế nó không dừng lại tiếp tục nói .

-Không những thế, cháu cảm động nhất là mặc dù Hoàng Long nhiều lần bị cháu từ chối tình cảm đó bà à. Vậy mà, anh ấy vẫn theo đuổi cháu thành tâm thật lòng, trời mưa cũng đứng chờ cháu đó bà à. Bà nói coi, một chàng trai tốt như vậy cháu còn không chịu thì khác gì một đứa con gái không biết điều, bà thấy cháu nói đúng không ạ. – nó nói một lều không nghĩ rồi còn thêm cử chỉ mím môi như thông cảm, quay sang chớp mắt dịu dàng (thật ra cười gian) .

-Hóa ra, cún con của chúng ta lại vất vả đến vậy. Cún con, hẳn rằng có một thời gian cháu rất khó khăn. Không sao đâu, trải qua những việc như thế sẽ cứng cáp hơn .

Điều bộ bà ngoại càng bá hơn, dù biết trong câu chuyện này hết 80% là không đúng rồi. Hoàng Long là ai chứ, chẳng lẽ làm bà lại không hiểu cháu mình hay sao chứ. Cún con của bà đâu thể nào dễ dàng ngã dưới bất kỳ người con gái nào hơn nữa bản tính cứng con này hay cẩu gắt lại khó gần. Phải được đứa cháu, mới tìm đường đến được đáy tim của cún con. bà ngoại cũng hiểu được vì sao, cháu bà lại cho cô bé này đơn giản vì trên người cô bé này bà cảm thấy được cô bé có trái tim thật ấm áp .

Được một phen có đồng minh, thì bà ngoại anh đành đẩy thuyền xuôi dòng phối hợp mà gheo cháu mình. Ngoài lườm nó cảnh cáo thì anh chẳng thể làm được gì hơn, đành ôm ngọn lửa của mình mà lặng thinh tiếp tục nuốt cơm. Ba người kia ngồi nhìn nhau cười khúc khích ...

———— ps : Mọi Người đừng quên like page giúp mình : s:// .facebook.com/bubu.author

167. Chương 82 : Đi Trốn (Phần 3)

Lúc Hoàng Long từ nhà tắm trở ra, lại thấy Minh Anh nằm co người mà ngủ say sưa

ngon lành. Bỗng dưng hình ảnh và khung hiện tại làm anh có cảm giác như một gia đình nhỏ. Anh đến chỉnh tư thế nó lại để có một giấc ngủ thoải mái, hôn nhẹ lên môi nó thay cho lời chúc ngủ ngon .

Lạ thay từ cái hôm dưới cơn mưa dưới gốc cây, môi nó như một vị dẫn đối với. Không biết bao nhiêu lần, anh đã kiểm chế không chiếm lấy đôi môi kia. Nhưng sự thật anh vẫn thất bại .

Khi nó thức dậy, lơ mơ mở mắt. Nhìn xung quanh bốn phương chỉ ánh đèn vàng mờ mờ ảo ảo không gian lại yên tĩnh, làm cho người ta có chút hoang mang sợ sệt. Đây là đâu chứ là Đà Lạt nơi bắt đầu cho những cuốn truyện kinh dị nghĩ đến đây thôi nó run bắn bật. Liền bật dậy tìm kiếm điện thoại gọi cho anh lại thấy một mảnh giấy ticker bên điện thoại: “ tôi đi một chút, sẽ về ngay. Đừng đi lung tung” .

-Hết cả hồn, chắc có lẽ nên dừng đọc kinh dị lại – mặt nó giãn ra hơn khi đọc những dòng chữ kia. Cảm giác an toàn quay trở lại .

Cũng sắp hết một ngày, nó tìm bộ quần áo rồi bước vào tắm mình trong bồn nước nóng thoải mái. Sau gần 1 tiếng đồng hồ mới chịu ra khỏi bồn tắm hơi thấy rõ :

-Thật là, không sung sướng hơn khi ngâm nước nóng như vậy, đã quá tuyệt vời. – nó lẩm bẩm, đưa tay lên móc treo đeo mới tóa hỏa là quên mang khăn vào .

Ló đầu gia quan sát tình hình, nhìn đến nhìn lui vẫn không có ai, khoảng cách từ phòng tắm đến nệm kia cũng không xa, nghĩ là làm nó nhanh chóng bắt thời cơ chạy lẹ trước khi anh về .

-Em dậy rồi à! – anh đột ngột bước vào mà không một tín hiệu báo trước .

Như một cú sấm sét nổ ngay trên đầu, Minh Anh đứng im như tượng chân mặt mày tôi sầm thu mình nhấm, cả người run rẩy chỉ mong sau thật sự những gì vừa nghe là không có thật .

Nguyên một thân hình trắng nõn với cặp mông căng tròn lập tức lộ ra, đập ngay vào mặt Hoàng Long. Anh nghiêng người như bị trọng lực đẩy ngã sang một bên, Nhịp tim tăng lên đột ngột như tiếng trống đập thình thịch to hết mức nghe được rõ âm thanh đó. Người mềm nhũn đến nỗi không còn đủ sức hai nâng hai túi đồ ăn mà cứ để nó rơi tự do trên sàn nhà .

Lập tức anh, xoay mặt mình về hướng cửa. Bối rối mà lời nói chẳng đâu vào đâu :

-Lạnh, à mặt ...tắm lạnh. Không phải, sao em ... lạnh áo ...em tắm .

“ Hoàng Long, mày làm cái trò gì thế. Bình tĩnh lại ” – người anh nóng rang, cau mày ngó ngẩn .

-Mặt quần áo vào đi. – Anh cố trầm giọng lại nó lớn cho nó nghe .

Minh Anh, như mất hồn vẫn đứng một cục như trời trồng. Nó muốn tìm cái hồ nào mà chui xuống ngay

bây giờ, lập tức biến mất khỏi. Tại sao sớm không về, muộn không về lại ngay lúc này cơ chứ huhu trời ơi có thấu hiểu lòng nó đang thét gào như thế nào không .

Hoàng Long hơn nghiêng đầu quay về hướng phía sau, nhưng thoáng nhìn vẫn thấy nó chưa có động tác nào cố nén cái cảm giác khó chịu đang chảy trong máu. Lạnh lùng như không có thấy gì .

-Nếu em muốn quyến rũ tôi bằng cách này. Thì em thất bại rồi. – anh gằng giọng nói lạnh lẽo .

-Ai bảo, em mà thèm quyến rũ anh á, tự tin thái quá. – Giọng nói kiểu lạnh lùng này, cứ như chuông báo thức đưa nó về thực tại .

-1 là em mặc chỉnh tề cho tôi trong 2 phút . 2 tôi cũng chẳng ngần ngại mà đáp ứng thỉnh cầu của em đâu .

-ĐỪNG, KHÔNG ĐƯỢC QUAY LẠI. – nó nói lớn khi thấy đầu hơi dịch chuyển. Cầm khăn tắm rồi chạy u vào nhà tắm .

Trời lạnh mà trán anh lại đổ mồ hôi không ngớt, xoay lại thăm dò tình hình anh mới thở phào nhẹ nhõm .

-Nóng quá, thời tiết thật thất thường! – Hoàng Long đánh vào ngực mình vài cái để lấy lại nhịp tim, anh lúc này không khác gì thằng ngố .

Vài phút sau nó chỉnh chu đi ra, mặt vẫn đỏ ngượng cứ cặm cụi cúi xuống đất. cái khăn trên đầu lúc nào là tắm màn bảo vệ cho nó .

-Minh Anh, em...

-À, em hơi mệt ngủ cũng chẳng đủ giấc, cảm cúm cũng chưa dứt người khó chịu. Cho nên em quyết định ngủ sớm, là đi ngủ đúng rồi em đi ngủ trước nhé. – anh chưa kịp nói hết câu thì đã bị nó chặn họng làm một hơi, rất nhanh chóng .

Nói xong mặc kệ tóc đang còn ẩm ướt, Minh Anh nhảy phóc lên nệm mà cuộn chăn phủ kín đầu: “ thật là muốn chết quá mà, xấu hổ quá à ” nó nằm trong chăn không ngừng nghĩ về sự cố ban nãy .

Hoàng Long một tay day trán, một tác chống nạnh cười mỉm lắc đầu “ thật hết cách với cổ gái của anh ” . Nhìn thái độ của nó anh cũng hiểu ngay lý do khiến nó như thế, anh đi đến gần cầm chiếc khăn kéo chăn xuống, nhưng nó dứt khoát không cho anh kéo ra .

-Ngửi thấy mùi gì không, gà afc đấy .

-Em không đói, anh ăn đi .

-ồ, vậy tôi vất vả tiếc thật có cả bánh su nũa. Có điều tôi không thích ăn một mình. có lẽ phải ... haiz . – anh nói với giọng như đang tiếc nuối .

Nghe đến thức ăn là nó như tia chớp, ngồi bật dậy lồm khồm bò đến chỗ anh. Cười trừ, nghiêng đầu nhìn anh .

-mỗi phần KFC mắc lắm á, bánh su cũng ba mươi K (30k = 30.000) một cái đó. Em biết với anh nhiều đó không phải vấn đề như bỏ thì phí lắm. hihi .

-rồi sao? – anh lờ mờ nó .

-à thì, bỏ đi mang tội sao. Chẳng phải bác gái theo phật sao, nếu chúng ta bỏ thức ăn đi như thế sẽ mang tội uống công bác gái tu hành sao ?

Nó giải thích điều đó như một qui luật hiển nhiên không thay đổi, trên mặt lộ rõ mục đích .

-thật ra em muốn nói điều gì với tôi ?

-à thì, nếu mưa rồi thì chúng ta ăn tối thôi. Sao phải bỏ. – nó chu môi .

-em không đói mà ?

“ anh ấy, xấu xa thật rõ ràng biết rồi mà cứ vòng vo chọc mình.” – nó im bật suy tư .

-em đói, em muốn ăn. Được chưa, vừa lòng anh rồi chứ. – nó đổi quay sang hướng khác .

Hoàng Long, phì cười trước cử chỉ đó anh cầm chiếc khăn đặt lên tóc nó, nhẹ nhàng lau :

-em nói thử coi, có ai ngốc nghếch như em không tóc ướt thế này lại chui vào ngủ. Em đau rồi chuyển đi này có ý nghĩa gì? – anh lúc này dịu dàng đến lạ .

-Hoàng Long ... - nó cười mỉm, mọi cảm giác ngượng ngùng khi nãy đều tan biến thay vào đó là hạnh phúc đang len lỏi qua từng dây thần kinh .

-Đừng lo lắng chuyện khi nãy, thật ra tôi không thấy gì cả. – anh giải thích để trấn an nó .

-Anh, anh không thấy gì thật chứ. – nó xoay người lại phía đối diện anh nắm tay .

-ừ, không thấy gì. Nếu tôi thấy em nghĩ đến bây giờ em còn an toàn trong bộ đồ ngủ này sao. Hơn thế nữa thân hình như học sinh cấp 2 như vậy em nghĩ tôi có thể sao. – anh cười tay vẫn động tác lau tóc cho nó .

-gì chứ, không đẹp nhưng cũng diện nước đầy đủ mà. Bộ đồ doremon này dễ thương mà gì xấu đâu, hay là anh chỉ thích những cô gái mặt những chiếc váy ngủ gợi cảm sexy đó chứ gì? – nó chu môi phụng phiu .

-tất nhiên! – anh trả lời bằng quơ không cần suy nghĩ .

-Hoàng Long, anh giỏi lắm lại trêu em nè. – nó bặm môi liếc anh rồi mười ngón tay bắt đầu linh hoạt chọc lét quanh người anh .

Cả hai người ngất ngây trong tiếng cười, cùng nhau ăn bữa tối xem tivi. Lúc đi vào trung tâm anh chẳng biết lựa phim nên cứ theo sở thích của nó mà mua đại vài đĩa phim lẻ Hàn Quốc và kinh dị .

Tranh cãi cả một hồi xem cái nào trước cuối cùng anh cũng phải chịu thua mà chiều theo ý nó mà coi phim hàn xẻng trước, những thể loại kinh dị nên để vào thời gian sau lúc khuya tỉnh mạch hẳn coi .

-Oppa, hai mẹ con tội quá. ô tô kê hức hức – nghẹn ngào nó nức trong tiếng khóc khi đang xem bộ phim .

Hộp giấy mới mua cũng gần hết sau 3 tiếng đồng hồ, anh biết trước thể nào cũng khóc toát lên vì những cảnh cảm động trong phim hàn, thấy nó anh lại buồn cười nhưng vẫn nín lại mỉm môi nhẹ, khoát tay ôm nó vuốt tóc nhẹ nhưng đang ôm thú cưng .

Đang đến lúc tập trung cao độ bốn con mắt đều nhìn chăm vào màn hình tivi, trong phòng tối om, chỉ có ánh đèn mờ mờ từ tivi hắt ra. Nó căng thẳng cực độ, nếp nhăn ra xát vào người anh, anh đánh bọt cái ực .

“ cảnh trong phim đang chiếu cô gái vì chạy tá hỏa với bộ đồ trắng đẫm máu bê bết tóc tai rũ rượi , sau khi chứng kiến từng người bạn mình ra bị sát hại. vì sự hy sinh dùng tính mạng của mình người yêu của cô gái đã mở lối thoát cho cô gái kia .

Cô cứ chạy mãi mãi giữa mặt đường lạnh ngút với đôi chân trần, đầu lâu lâu cứ ngoảnh lại phía sau. Thở hổn hển vì mệt và vì đang chạy lên một cái đồi thông .

-Không được dừng lại không được dừng lại. – cô gái kia thở hổn hển cố chạy tiếp .

Cô ta cười như có thêm một hy vọng sống sót khi thấy một ngôi nhà gỗ hoang sơ giữa cái đồi thông này .

Ngay cả tiếng mở cửa bước vào cũng làm ta sồn cả gai ốc .

“ Rầm” – tiếng cửa đóng cực mạnh .

Âm thanh tivi phát ra hải hùng làm anh và nó giật cả mình .

Cô gái đó cố gắng quan sát mọi vật xung quanh, có tiếng động cô vừa quay đầu lại cảm giác run sợ chẳng lành cô từ từ ngoảnh lại phía sau mặt không còn chút máu ...”

-Á! – nó hét toản lên, úp mặt ôm chầm lên người anh .

-Ấu. – anh hơi nhăn. vòng tay ôm nó lại, anh không sợ cảnh trong phim điều khiển anh giết mình chính là do tiếng hét của nó .

Mắt vẫn nhắm nghiền, vẫn nằm trên anh vòng tay ôm cổ anh không buông. Miệng cứ luôn giục anh tắt đi tắt đi .

-Vậy mà thích xem phim kinh dị. – anh cười ha hả thích thú .

-Anh tắt chưa, tắt chưa .

-Rồi – việc nó ôm chặt anh như lúc này lại càng làm anh thêm thích thú.- Chà, thì ra em không phải sợ. Thật biết nằm lấy thời cơ, thông minh lắm . – anh cười chọc nó .

Lúc này nó mới để ý đến mình đang nằm trên thân anh, lập tức buông ra lặn xa rớt xuống sàn nhà .

-Gì chứ, ý anh nói em cố tình sợ là để ôm anh đó hả. – nó chu môi hếch mặt hỏi .

-Ồh, thì ra tôi đoán không sai. – anh chống tay lên cằm, gian manh đáp lời nó .

-Không có, không phải. Ai lời lợi dụng anh chứ hoang đường. – nó ngồi luôn dưới nền, khoanh tay trước ngực phân bua .

Anh bật cười thành tiếng, thật không nghĩ ra có một ngày anh trông thấy được đáng vẻ giận dỗi của nó như bây giờ. Hằng ngày dù cuộc sống của nó có mệt mỏi đến đâu, những lúc nó bị bắt nạt hay thất bại khi làm việc gì đó vẫn duy nhất một nụ cười luôn sáng chói trên môi cảnh tượng bây giờ thật là hiếm có. Hơn nữa, lúc nó giận dỗi thế này trông đáng yêu hết sức: “ chà, cô ấy đáng yêu vậy ư” – anh nghĩ một chút mỉm cười .

-Lại đây. – anh đập nhẹ lên nệm ra hiệu .

-Không. – nó phồng má trả lời dứt khoát .

-Lại không. – giọng nói anh trầm lại, không hiểu sao khi nghe mệnh lệnh đó nó như con robot bò lại chỗ anh .

-Nằm xuống. – anh dang ngang cánh tay .

Nó nằm xuống nhưng lại xoay mặt về hướng khác, mặt mày xem ra vẫn còn dỗi anh lắm .

-Quay qua đây. – anh đặt tay lên eo nó, lật về hướng mình .

-Không phải, cố ý ôm mà. – nó phụng phiu .

-Tôi biết. Là tôi muốn ôm em. – anh cười hôn lên trán nó, tay đặt ngang eo đẩy nó lại sát mình .

Nó cười hì hì rồi nhích một chút nữa để sát hơn. Nhường người lên một chút hôn môi anh .

-Còn cái này thì em muốn, ngủ thôi lạnh lắm .

Điểm đến giờ cũng khá khuya chỉ còn vài hai ba tiếng nữa thôi là lại sang một ngày mới, nó mỉm cười vòng tay sang ôm lấy anh, không còn gì tuyệt hơn khi có một gấu bông bamười bảy độ lại cao tận một mét bảy .

-Ấm quá à hihi. – mắt nó nhắm lại .

Anh cười mỉm, rồi hôn thêm một cái lên trán nó thay cho lời chúc ngủ ngon ...

Cơm tối dùng xong, Uyên Nhi hì hục dọn nhà. Đã lâu cô không về đây và thật sự cảm giác rất khó chịu khi nhìn thấy mọi thứ đều phủ màu trắng, cầu nhau đôi co mãi với Thế Hiển, hẳn ta mới chịu thua cô mà hợp tác .

-Mệt quá à. Được ngủ rồi! – thả cơ thể tự do ngã xuống chiếc nệm em, cả cơ thể mỏi nhừ cả ra .

-12h rồi nhỉ, có phải nên làm tròn trách nhiệm của một người vợ không? – Thế Hiển nằm lên trên người cô, hai tay chống lên khóa Uyên Nhi bên dưới, ánh mắt về mặt nham hiểm không thể tả .

-Em sẽ giết anh, anh dám vô lại. – cô nghiêng răng găng từng chữ cảnh cáo .

-ừ, nếu được « yêu » em là vô lại, thì ngại gì không thử vô lại thật sự một lần xem sao ?

-Anh dám, tôi không đùa. – cô trừng mắt .

-Sợ thật. – hấn giả vờ run run, như mất máu vì lời cảnh cáo lảng sang một bên .

-Tốt, bây giờ thì ngủ đi. – cô kéo chăn lên cao, rồi nhắm mắt .

-Thế Hiển tôi đâu phải là người dễ dàng bỏ cuộc như vậy chứ - hấn cười nhích người đến gần cổ. Cánh tay choàng qua làm gối tựa cho cô, nghiêng mình tạo thành tư thế ôm từ phía sau .

Chỉ có một ngày người con gái này trở về bên hấn, hấn đã không rõ bao nhiêu lần đếm thời gian và đợi chờ mà không có đáp án. Uyển Nhi phản kháng nhưng so với sức lực của cô thì làm sao thoát khỏi cánh tay to lớn của hấn .

-Thế Hiển, anh muốn gì? - cô nhú mày hỏi .

-Kể cho tôi nghe 2 năm qua em sống như thế nào. – hấn dịu dàng thì thầm bên tai cô .

Trạng thái Uyển Nhi thu lại, tuy hấn chỉ nằm bên cạnh nhưng lại cảm nhận được Uyển Nhi đang cô đơn biết bao khi đang hồi tưởng về những năm tháng ấy, giọng nói cô trong trẻo lạnh lùng mà thân thương ấy buồn bã kể lại cho hấn nghe .

năm 15 tuổi, sau khinh hận lời Chủ Tịch Sang lừa Hoàng Long lúc ấy, ông ta đã kể lại sự việc về mẹ cô, cái chết vì hận của bà. vì đảm bảo tương lai cho Thế Hiển cũng vì tương lai của cô, nên lựa chọn bỏ đi là cách tốt nhất. May mắn thì sống sót và thành công, xui xẻo thì chết nơi đất khách cô cũng không hối hận. Chỉ khi nắm được quyền lực thì sẽ không còn một ai bắt ép cô và cô sẽ bảo vệ cho người thân của mình .

-Em có thể lựa chọn không đi mà .

Uyển Nhi lắc đầu cười buồn nói tiếp, liệu năm đó cô nói không liệu ông ta có bỏ qua hay sẽ dùng quyền lực của mình để chèn ép cô. Ông ta bảo thủ và có thể thắng tay với kẻ vô dụng bên cạnh mình, càng không bao giờ để bất cứ ai cản trở con trai mình. Bỏ đi? điều đó như một chiếc chìa khóa an toàn cô nắm trong tay, khó khăn cũng được nhưng vẫn còn hy vọng để quay trở lại tìm kiếm lại .

-Xa nhà, đến nơi đất khách quê người quả là một điều thật kinh khủng. Thời gian đầu khi mới bước chân đến chẳng có đêm nào em yên giấc, tinh thần cũng ngày một sa sút. Nhiều khi quả thật em chỉ muốn từ bỏ, anh hiểu được cảm giác giữa đêm đông tuyết rơi dày đặc lúc ấy em chưa tìm được phòng trọ .

-Vậy em ở đâu ?

-ở những cái bụi gỗ người ta kê đồ ở chợ, có khi lại nấp dưới đường hầm để tránh rét. Lúc ấy thèm mì tôm hảo hảo hai ngàn thật đấy, vậy mà lúc còn được ăn em lại cầu nhàu .

-không có trợ cấp, sao em dám đi? chẳng lẽ khi sang đó ông ta không hề quan tâm đến sống chết của em? – các ngón tay Thế Hiển co lại, giọng nói trầm hơn .

-không sao! em hiểu rõ ba anh nghĩ gì. – Uyển Nhi cười buồn .

-số tiền cầm cự không còn được bao nhiêu, lúc ấy con đường mỗi lúc lại tối tăm hơn cảm giác sợ hãi nó dấy lên hàng ngày. Chết lúc nào không ai nói trước được, càng khó thì lại thêm sống hơn bao giờ hết ...

Giọt nước mắt cay đắng từ khóe mắt ra, lẳng dãi rơi xuống cánh tay Thế Hiển mà làm hấn thấy đau lòng vô cùng. hấn không ngờ người con gái này lại phải trải qua những tháng ngày đen tối khi bên ngoài như thế vậy mà thân tâm hấn cứ hờn trách cô không người .

-được rồi, xin em đừng nghĩ về nó nữa. Tôi xin lỗi em. – hấn hôn mạnh nhiều lần lên mái tóc cô, cảm xúc của hấn mang tội lỗi thật nặng .

-Thế Hiển, anh đừng tự trách bản thân. Nếu năm đó không nhờ ba anh đẩy em đến bờ vực, có lẽ mãi mãi em chỉ là một con nhỏ sống nhờ vào người khác mà thôi. – nói đến đây Uyển Nhi lại cười thành tiếng khó hiểu .

-Ba anh đẩy em vào ngõ chết, thì mẹ anh lại tái tạo em cho em một tương lai. Thú vị chứ .

-Mẹ sao? – ánh mắt hần sáng lên khi nhắc đến bà .

-ừ, lúc ấy em bị một trận bệnh tưởng chừng như đi khai tên với thần chết. Thì lại được mẹ anh cứu rồi đưa em vào VENUS. mọi chuyện sau đó thì chắc anh biết cả rồi đúng không. – Uyển Nhi cười mím môi .

-Và trở lại, em lựa chọn bên Hoàng Long ?

-Quay lại, không phải vì lựa chọn. Cũng không phải Hoàng Long hay Thế Hiển. – Uyển Nhi lãnh đạm đáp lại .

Hắn biết tất cả mọi chuyện đang xảy ra . Khi Minh Anh nhờ hắn tìm về nguồn gốc của mọi chuyện, ngay cả hắn cũng thấy mọi chuyện đều như một mơ hồ. Nói ra dù là Minh Anh hay Uyển Nhi cả hai đều tổn thương, cách hắn chọn là âm thầm dấu đi bảo vệ cho cả hai người. Thế Hiển không chắc là hắn sẽ làm tốt, nhưng hắn đảm bảo cả hai người con gái này sẽ không còn ai phải đau đớn tổn thương thêm nữa. Chỉ cần thêm thời gian mà thôi. Hắn trở nên trầm hơn .

-nếu cảm thấy khó khăn quá thì cứ nói ra đi .

-Phải nói điều gì chứ ?

-Gì cũng được, em thấy thoải mái thì cứ nói, mọi thứ. Những gì em đang kiềm nén ấy ?

-Em không hy vọng , anh sẽ giúp em. Nhưng em hy vọng anh đừng ngăn em, đừng giúp đỡ Minh Anh. – cô nhấn mạnh từng chữ .

-Dừng lại đi, Minh Anh cô ấy không hề biết chuyện ân oán giữa em và gia đình cô ấy đâu .

-Dừng lại sao, không thể nữa rồi. Anh không hiểu được đâu. – Uyển Nhi nói rồi nhắm mắt vội không muốn nói nữa, thêm vài câu nữa có lẽ cô sẽ quên lời bà dặn trước lúc lâm chung .

Hai người không nói gì nữa, mỗi người mang một tâm trạng khác nhau. Đêm nay nhắc lại chuyện xưa Uyển Nhi không thể quên được những năm tháng khi bên đó, cô không muốn Thế Hiển sẽ tự trách bản thân rồi hận lại hận ba mình, cũng chẳng muốn người khác thấy đáng về yếu đuối tuyệt vọng của cô. Ôm khư khư nỗi buồn một mình nó sẽ là ngọn lửa nuôi sống đấu tranh cho cô .

Còn nhớ như in cái đêm đông tháng 12 tuyết phủ dày ngập cao lên đến tận đầu gối, một chút ánh lửa thật hiếm. Ở Việt Nam khí hậu nóng bao nhiêu thì bây giờ lại rét buốt bao nhiêu, đến khi cảm cự không nổi nữa cô gục ngã giữa đường, tuyết trắng cứ rơi rơi mãi phủ lên người cô không khác gì một cái mền đá, hàng mi cũng đọng tuyết bên trên môi khô nứt ra chưa kịp chảy máu đã đông cứng. “ Uyển Nhi, mày không được ngủ. Nhất định không được ngủ” câu nói này cứ vang vang mãi trong đầu óc cô, nhưng mí mắt mỗi lúc lại sụp xuống muốn mở to ra lại không có chút sức ép nó mở ra .

Trạng thái bất đầu mê man, bầu trời xanh tuyết trắng rơi dần dần trở nên mờ, chẳng lẽ cô lại chết ở nơi đây với sự tuyệt vọng hay sao. bầu trời tối đen như mực, cũng chẳng thấy tuyết rơi nữa cô chết thật sự sao, lúc ấy cô chỉ nghe tiếng ồn bẽ bối không rõ mà thôi .

Lúc tỉnh dậy , Uyển Nhi chỉ biết mình đang nằm trong căn phòng phong cách châu âu cổ điển tôn nét giàu sang, lại không đây là đâu. Đầu còn choáng váng, mệt mỏi không nhắc nổi, bên tay trái ống kim đang truyền nước vào người .

Ban đầu cô chẳng biết người phụ nữ cứu mang mình lại là mẹ của người cô thương, cho đến khi vô tình tấm ảnh trong cuốn nhật ký rơi ra được mẹ hắn nhặt được. Suốt quá trình hai năm công gập đắng khổ cực, học hỏi, càng bị người khác xa lánh, bạn học lại mắng nhiếc , đến khi gia nhập VENUS hết lần này đến khác bị các thành viên khác gài bẫy, không thể đếm bao nhiêu lần cô ngã trên sàn diễn, sém bị rơi vào cạm bẫy khôn nạn đen tối của những bầu show không tính người. Không nản lòng , nghị lực sống của cô lại càng thêm mạnh mẽ. Cho đến khi mọi người nhìn cô bằng ánh nể phục cảm thán Uyển Nhi đã đủ tự tin quay về .

Đang còn đang yên giấc, tự dưng nó lại bị ai đó nằm cạnh cứ quấy rầy lay người mãi không thôi. Mặt mũi nhăn nhó, kéo chăn lên cao trùm lại lẩn sang một bên. Động tác người đó vẫn cứ tiếp tục không dừng lại .

-Một xú nữa thôi mà, hôm qua tận bốn 4 giờ mới ngủ được đó. – nó nói giọng ngái ngủ .

-Nghe cho rõ đây, sau khi tôi từ phòng vệ ra em còn nằm ngủ thì biết tay. – anh ra lệnh .

Giọng nói đáng ghét vang vẳng, bật dậy vùng ra khỏi chiếc chăn ấm. Tóc tai bù xù, mặt nhăn nhó như con mèo lười ngủ ngày. suốt ba ngày này, bốn ba khắp chốn ở Đà Lạt bằng đôichân , rả rời cả ra. Nhưng tất cả là do nó đòi đi hết chỗ này, rồi một hai nằng nặc đòi đến chỗ kia, cả việc thức đêm cũng do nó quấy mãi không chịu ngủ thì giờ biết trách ai. Nghĩ lại những mệt nhọc, cũng chẳng bằng một góc khi ở cạnh anh suốt mấy hôm liền .

Lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu thật sự ở bên cạnh nhau hạnh phúc vui vẻ không một ai cản trở. Dừng xong bữa sáng, nó lại cùng anh tiếp tục đi đến một địa danh khác, tận ba hôm rồi mà vẫn đi chưa hết thành phố này. Nhưng nếu được ở lại thì nó chẳng muốn về nơi đây thơ mộng quá hơn nữa lại được ở bên anh .

Hôm nay đến Thung Lũng Tình Yêu, nói ra hơi sến nhưng thật sự nơi này đúng như tên gọi của nó quả thật nơi đây là một thiên đường dành cho các đôi lứa yêu nhau ai cũng cặp cặp tay trong tay cùng nhau sải bước. Cùng anh đạp vịt, đi dạo đến vườn hoa hồng, cùng nhau chiêm ngưỡng bàn tay nhắn, thắm đậm hương vị tình yêu, con đường dài với hàng thông phủ bóng cây, có cả hồ nước lung linh sương khói .

Khi nó nghe người bản địa nơi đây nói về truyền thuyết, liền kéo anh đến sau đồi thông. Lấy ra mảnh giấy ticker và đưa cho anh cây viết .

-Minh Anh, em muốn làm gì? – anh ngơ ngác hỏi .

-Viết vào, viết ý nguyện của anh vào. Đừng đọc lên nha !

-Hâm à. – anh đưa lại cho nó .

-Năn nỉ đó viết đi mà, người ta bảo các cặp tình nhân khi đến đây nếu họ viết ý nguyện cho nhau sau đó chôn dưới gốc cây bất kỳ ở đây thì sẽ thành hiện thực đó .

-Nếu một trong hai người xa nhau không thể tìm thấy, chỉ cần người còn lại đến đây tìm lại nguyện ước của đối phương thì người đó sẽ lập tức quay về .

-Nhảm thật. – anh nói với vẻ không quan tâm .

-ừ nhảm, vậy đi thôi khỏi viết nữa. – mặt nó đánh lại, bước đi .

Anh liền giắt lấy mảnh giấy và cây viết từ tay nó: - cười gì, em viết đi rồi còn chôn nó nữa. Nhìn thái độ của anh mà nó không thể nào nhịn được cười, sau vài phút anh đưa lại mảnh giấy đã gấp nhỏ lại cho nó, nó cẩn thận bỏ hai mảnh giấy vào một lọ thủy tinh nhỏ đã chuẩn bị sẵn rồi đưa sang anh .

Hì hục vài phút, giai đoạn cuối cũng hoàn tất . Anh phúi tay đứng dậy định đi lại thấy nó đang lăm lăm bấm đếm số kỷ lục .

-em làm gì vậy .

-đếm số, hihi. Đi thôi. – nó khoác tay anh cười tươi sải bước .

-làm vậy để làm gì ?

-em hay quên nên phải đếm lại để nhớ vị trí, mai một anh bỏ trốn còn có bùa linh gọi anh về chứ. – giọng nói có vẻ khoái chí .

-em yên tâm, nếu em có bị lạc tôi nhất định sẽ tìm được em. – cười mím môi khẳng định chắc nịch, nắm bàn tay nó cho vào túi áo của mình sải bước tiếp đi trong niềm hạnh phúc hiện rõ .

Chân vẫn bước nhưng trạng thái của nó sững lại khi nghe lời khi anh vừa nói, liệu rằng có thật như anh nói. Anh sẽ đi tìm nó chứ hoặc là sẽ đợi nó chứ, vào một ngày khi ngủ dậy không còn sự xuất hiện của nó nữa liệu rằng anh có buồn không, anh có ghét nó hận nó, khi không một lời từ biệt mà vội vã biến mất .

Không gian yên ắng, có chút không quen vì thiếu tiếng nói cười của ai đó. Hoàng Long nghiêng đầu nhìn sang lại thấy nó đang chờ sẵn chờ nghếch :

-Minh Anh, em mệt à.

-Đâu có, em mệt đâu. Chúng ta đi tiếp đi – nó xua tay phân bua .

-Ngốc nghếch, chắc em lại suy diễn vớ vẩn nữa rồi. – anh xoa đầu nó cười dịu .

-Anh ghi gì á, có thể tiết lộ tí xú xiu được không .

-Chẳng phải nói ra không linh nghiệm nữa sao? đi thôi .

Cùng nhau tay trong tay bước đi dưới ánh hoàng hôn ngát ngây, gió thổi nhẹ bay bay cùng với tiếng chim hót trên cao nhưng cũng đang mừng cho duyên tình đôi lứa. Băng qua từng con dốc thơ mộng đưa đón từng bước chân của hai người yêu nhau .

Không có sự lạnh lùng hay khoảng cách lúc này nữa, suốt chặn đường. Dù cho nó hỏi gì anh đều vui vẻ trả lời, cho dù đó là câu hỏi ngớ ngẩn anh vẫn trả lời. Thỉnh thoảng thấy nó đưa tay lên thổi phù lấy hơi ấm, anh liền chộp lấy bàn tay nhỏ bé đó cùng với tay anh đang xen vào nhau rồi bỏ vào túi áo lạnh của mình .

Hoàng Long bây giờ khác hẳn với Hoàng Long mọi ngày, anh hay cười và rất biết cách quan tâm chăm sóc người khác. Tuy anh không chọn lời nói làm vật dẫn chứng minh cho tình cảm của mình nhưng mỗi cử chỉ dù là bé nhất đủ cho nó hiểu anh thật sự trân trọng hiện tại này .

« Đến một ngày nào đó, trời sẽ chẳng xanh và nắng vàng chẳng rọi em cũng chẳng còn ở đây, nhưng nhất định hãy chờ đợi em như anh trân trọng hiện tại lúc này như em trân trọng anh, trân trọng tình cảm của chúng ta. Còn ngay lúc này đây, cùng anh đi qua một đoạn kí ức hạnh phúc này, em tham lam muốn giữ cho riêng mình được chứ »

Đêm đen cũng đã đến anh đèn đường cũng được thắp lên khắp phố phường. sau hai tiếng đi dạo trung tâm thành phố, anh đưa nó đến trước một căn nhà không nhỏ lắm, nhưng cũng chẳng to như biệt thự chỉ có điều nhìn căn nhà đơn sơ lại có sự ấm áp đến lạ thường .

-Hoàng Long, nhà bạn anh hả. – nó nhướn mắt quan sát .

-Nhà ngoại .- đưa tay bấm chuông .

Người ra mở cửa lại là mẹ anh, câu chuyện này có vẻ hoang đường. Là trùng hợp hay là có sự sắp xếp cả rồi, nhưng làm sao có thể nói là người đổi lịch trình đi du lịch cơ mà sao anh biết trước mà thay sắp xếp được. Cuối chào mẹ Hoàng Long, nó sải bước đi theo phía sau vào nhà, ánh mắt đắm đuối nhìn anh hỏi cung và giải thích nghiêng răng ham dọa. Anh quay lại cười lè lưỡi trêu nó. (t. g tởm lợm =)))

Vào nhà sẽ thấy ấm áp hơn, hơn nữa ánh đèn vàng sáng cùng với bàn ăn nghi ngút mùi thơm thoang thoang trong không khí nhưng nó lại thấy run cầm cập còn hơn là khi đi dạo giữa phố đông đêm, đến nỗi nghe rõ tiếng nhịp tim luôn hồi đập thình thịch thình thịch. Người bà lớn tuổi kia, ánh mắt đầy sự nghiêm nghị đảo mắt nhìn nó từ trên xuống dưới, nó cuối chào rồi đánh bột nút cái ực căng thẳng vô cùng .

-Em ngồi xuống đây đi. – anh kéo ghế, đặt nó ngồi xuống .

Minh Anh vẫn im bất , không dám nhìn cũng chẳng dám cười. Hoàng Long chẳng nói trước câu nào cả, cứ thế mà đến nó chẳng có cơ hội để mà chuẩn bị, quạ cáp cũng chẳng có ca này mất điểm chắc rồi. Thầm khóc trong tâm tư, mặc dù mẹ anh cười nói với nó nhưng cũng chẳng giảm được căng thẳng bao nhiêu, người bà kia chắc hẳn là bà ngoại của anh rồi. Bà chẳng hề cười, cũng chẳng lên tiếng niềm nở hay một câu nói khách sáo cứ im lặng nghiêm nghị đến mức muốn tắt thở. Lão phu nhân nào cũng vậy sao, nghĩ đến đây nó lại mừng tượng ra bà nội của mình chắc hẳn cũng làm người khác thấy sợ như thế này .

-Mẹ à, mẹ cứ thế con bé nó lại sợ mất vía đấy. – mẹ anh dường như đọc ra được cảm giác của nó lúc này mới lên tiếng nói với người bà .

-Con bé dễ thương quá phải không, phải không. – bà ngoại của anh đột nhiên thay đổi thái độ đến chóng mặt, hào hứng hỏi với vẻ mặt tươi tắn nụ cười lại phúc hậu. khác hẳn hoàn toàn hình ảnh ban này .

-Đúng rồi mẹ cũng thấy vậy phải không, haiz thằng nhóc này. Làm mẹ con mình bất ngờ quá mẹ ha. – mẹ anh phụng phiu, đáp lời bà ngoại .

Bà Ngoại anh mỉm cười hậu, mái tóc bạc trắng đều xoắn xoắn ngang cổ làn da trắng lại có thêm vài đốm nhỏ khi về nhà, khuôn mặt có nhiều nếpnhăn nhưng lại phúc hậu, khi cười lại mang đến sự ấm áp. Trong nhà vật trang trí nội thất tuy nhìn đơn giản nhưng giá trị của nó hẳn ai cũng biết không phải vật tầm thường, thế nhưng bà ngoại anh lại ăn vận rất giản dị như bao người khác bộ đồ bà ba truyền thống, à quên bà còn có chiếc kính tròn trên mặt. Lúc này, tâm trạng nó cũng đã giãn ra rất nhiều nó nghiêng đầu nhìn bà ngoại anh không chớp mắt .

-Lợn, không cần phải đưa bộ mặt ngốc nghếch đó người khác mới biết em ngốc nghếch đâu. – anh nâng đầu chỉnh thẳng lại .

Câu nói của Hoàng Long thức tỉnh nó, ngồi ngây ngẩn lại nó nhìn bà ngoại anh cười hì hì ngờ nghệch, bà cũng hài lòng mà cười đáp lại .

-Cô gái, cháu qua bên này đi. – Bà Ngoại anh tay cầm dũa chỉ vào vị trí anh đang ngồi .

-Dạ! – nó trở mắt bất ngờ thốt lên một tiếng .

-Ta bảo cháu sang đây ngồi, cún con cháu qua chỗ kia đi. – bà xua tay đuổi anh .

Bộ mặt anh có vẻ uất ức đứng dậy sang ghế nó ngồi mà không khâm phục chút nào, mắt liếc nhìn nó như nhìn địch. Cơ hội trả thù cũng đến đúng là trời giúp, nó trề môi đắc ý trêu anh. Rồi quay sang bà ngoại anh cười tít mắt thay cho lời chào vô bổ .

-Bà à, có ai nói bà đẹp chưa ạ. – nó chớp mắt hỏi .

-Ta xúc động thật đó. – bà ngoại anh giả vờ thút thít đáp lại .

-Sao vậy ạ, cháu nói sai chỗ nào sao ạ. – nó ngồi ngay ngẩn lại, bối rối .

Đôi mắt bà ngoại anh sụp xuống, trầm tư thở dài. Giọng nói buồn bã :

-Ngoài cháu ra, thì chẳng có ai khen ta đẹp cả. Đứa này – chỉ mẹ anh, cún con này – chỉ anh, ngày cả con bé xấu tính kia – ý nói Hoàng Nhi.- Ba đứa này, chẳng bao giờ nói ta đẹp cả, khi ta hỏi bọn sắp nhỏ lại bảo “ bà ơi, đừng như thế cháu sợ lắm” . – nói hết câu bà ngoại anh lại thở dài .

Tự dưng nghe xong câu chuyện, nói không nhịn nổi mà cười phá lên. Giờ nó mới hiểu vì sao Hoàng Nhi lúc nào cũng như đứa trẻ nhí nhảnh , mẹ anh thì xì-teen hết chỗ chê giờ được ngồi đây nói chuyện cùng với bà ngoại anh lại phụng phịu, vui đùa mắng yêu tất cả đều là do di truyền .

-Cháu nói coi, phải quá đáng lắm. – bà ngoại anh nói tiếp trềng mắt như đang hỏi tội .

-Nhưng còn bác trai, bác trai sẽ không nhẫn tâm như thế phải không ạ .

-Con gái, ông ấy trả lời như thế này nè “ mẹ à, thật ra đôi khi chấp nhận số phận cũng không có gì là sai cả!”. – mẹ anh chen ngang trả lời .

Lúc này, anh cùng mẹ mình đập tay như vừa thành công ghi điểm. Bà ngoại anh cũng đã quen với cảnh này, nên giục dùng bữa để chữa ngượng. CƠM tối diễn ra trong tiếng cười cùng cuộc nói chuyện về cuộc sống hằng ngày, bữa tiệc hôm nay cũng là ngày giỗ của ông ngoại anh. Khi biết được nó có đôi chút bất ngờ, bà ngoại chỉ sống ở đây cùng với ba người làm cũng mấy mươi năm vậy mà lúc nào cũng vui vẻ .

Bà ngoại anh có nhắc về ba anh và Hoàng Nhi với giọng hơi trách móc khi không về giỗ ông ngoại. Khi nghe lời giải thích của mẹ anh, bà ngoại thở dài hơi buồn một chút nhưng rồi cũng thông cảm bỏ qua không để bụng. Thức ăn trên bàn cứ luôn phiên được mẹ anh, và bà ngoại anh gấp cho nó .

Trong lòng nó thầm cảm ơn hai người biết bao nhiêu, đi với anh từ lúc thức dậy đến giờ mới được ăn uống tự tể. Lại dùng cơm tối ở nhà bà, nó ngại nên không dám tự tiện ăn thoải mái ngờ đâu lại được đón tiếp nhiệt tình, nếu không ăn hết có phải phụ tâm ý của ngạch nương và thái hậu cho nên nó quyết tâm ăn tất, ăn sạch .

Bà ngoại và mẹ anh như đang phối hợp để chọc đứa cháu cưng của mình, bà anh cười khoái chí khi thấy anh đang đưa thi đấu gấp thức ăn bỏ vào chén mình, mặt đỏ phùng hàng mày cau lại. Bà ngoại gấp thịt, anh sẽ gấp thịt, mẹ gấp chả anh sẽ gấp chả. Khi còn duy nhất một lát trứng trên đĩa, bà ngoại liếc nhìn anh đưa đôi đũa lườm lại như sắp bùng nổ chiến tranh .

1 2 3 trong vài tí tất cả hai người đều đặt đũa của mình trên lát trứng sót lại. Quyết chiến cho được .

-Của ta .

-Không! của cháu .

-Cháu nhà người gấp trước mà .

-Ta thấy nó trước cháu .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của bà. – anh chơi chiêu lỵ tâm .

-Của cháu .

-Của bà .

-Của cháu. – bà anh khẳng định chắc nịch mà không hề biết mình đã rơi vào bẫy gian manh của anh .

-Bà à, vậy cháu xin ạ. – cười mỉm đắc thắng .

-Được rồi, cún con ta nhường đó. Cháu ăn ngon ha, dấu gì một bà già như ta điều nên làm là nhường cho cháu .

Thấy mặt bà ngoại buồn so , anh liền gấp lát trứng sang cho bà ngoại. Cháu cao tay nay bà lại cao tay hơn chơi chiêu phản ứng ngược hết sức tuyệt vời. Nó vỗ tay cười mừng rỡ với ánh mắt thán phục, lập tức sát khí bên cạnh xuất hiện nó liền bậm môi tiếp tục công việc ăn của mình .

-Minh Anh này, cháu nói ta nghe xem thử. Cháu làm cách nào mà cún con khuất phục vậy. – bà ngoại anh hào hứng hỏi .

Đang thưởng thức bữa tối, bị hỏi đột ngột nó nhìn đông nhìn tây ra được ý nghĩ sáng tạo gì đó mà dừng đũa trả lời .

-Bà à, thật ra không phải cháu khuất phục đâu. – nó chu môi nói .

-Không phải á. – bà ngoại và mẹ anh ngạc nhiên trở mắt nhìn nó .

-Vâng ạ, tất nhiên là không phải cháu khuất phục anh rồi. Thật ra, Hoàng Long cứ đến lớp cháu trồng cây si mãi, sáng lại đón cháu đi học chiều lại đưa về tận nhà. – nó thở dài chia sẻ nỗi niềm, mím môi nói không một chút ngượng .

-Sự Thật là cháu bị khuất phục đấy ạ. !

Nó vừa dứt câu, anh liền phụt cả cơm ra ngoài ho sặc sụa không ngừng. Mặt đỏ phùng như núi lửa sắp phun, mẹ anh nghe những lời nói đó mà không nhin nổi cười, đã cố lắm mới nhin được không phát ra tiếng. Rót ly nước đưa anh uống để bình tĩnh hơn. Đã thế nó không dừng lại tiếp tục nói .

-Không những thế, cháu cảm động nhất là mặc dù Hoàng Long nhiều lần bị cháu từ chối tình cảm đó bà à. Vậy mà, anh ấy vẫn theo đuổi cháu thành tâm thật lòng, trời mưa cũng đứng chờ cháu đó bà à. Bà nói coi, một chàng trai tốt như vậy cháu còn không chịu thì khác gì một đứa con gái không biết điều, bà thấy cháu nói đúng không ạ. – nó nói một lều không nghĩ rồi còn thêm cử chỉ mím môi như thông cảm, quay sang chớp mắt dụi dằm (thật ra cười gian) .

-Hóa ra, cún con của chúng ta lại vất vả đến vậy. Cún con, hẳn rằng có một thời gian cháu rất khó khăn. Không sao đâu, trải qua những việc như thế sẽ cứng cáp hơn .

Điều bộ bà ngoại càng bá hơn, dù biết trong câu chuyện này hết 80% là không đúng rồi. Hoàng Long là ai chứ, chẳng lẽ làm bà lại không hiểu cháu mình hay sao chứ. Cún con của bà đâu thể nào dễ dàng ngã dưới bất kỳ người con gái nào hơn nữa bản tính cứng con này hay cấu gắt lại khó gần. Phải được đứa cháu, mới tìm đường đến được đáy tim của cún con. bà ngoại cũng hiểu được vì sao, cháu bà lại cho cô bé này đơn giản vì trên người cô bé này bà cảm thấy được cô bé có trái tim thật ấm áp .

Được một phen có đồng minh, thì bà ngoại anh đành đẩy thuyền xuôi dòng phối hợp mà gheo cháu mình. Ngoài lườn nó cảnh cáo thì anh chẳng thể làm được gì hơn, đành ôm ngọn lửa của mình mà lặng thinh tiếp tục nuốt cơm. Ba người kia ngồi nhìn nhau cười khúc khích ...

ps : Mọi Người đừng quên like page giúp mình : [s:// .facebook.com/bubu.author](https://www.facebook.com/bubu.author)

168. Chương 83 : Con Bé Xấu Xa ! Ở Xóm .

Uyển Nhi cầm cốc cà phê trên tay nhìn xa xăm nhìn thành phố tại lan can căn hộ mình suy tư trầm lắng, từ buổi chiều chia tay Thế Hiển sau khi thực hiện mong muốn của hắn. Cô không ngừng xao lãng nhớ lại, tâm trạng mục tiêu của cô đang rối bởi đấu tranh dữ dội. Một suy nghĩ khiến cô muốn dừng tất cả mọi kế hoạch lại, lại nghĩ về những gì người mẹ của mình phải chịu đựng cô lại không can tâm .

- Uyển Nhi! – chị quản lý cầm trên tay vài tập hồ sơ bước đến gọi khẽ, tiếng gọi đưa Uyển Nhi thoát khỏi vùng bùn lũng kia .

- Có gì chị ngồi xuống rồi hãy nói. – Uyển Nhi đưa tay chỉ về chiếc ghế bên cạnh mời. Cô cũng ngồi xuống bên cạnh chăm chú lắng nghe .

- Hiện tại Minh Anh và Hoàng Long đang ở liên lạc, em có cần ...

- Hai người đó làm gì, chị không cần phải nói với em. Chuyện chính đi. – chị quản lý chưa kịp nói hết câu Uyển Nhi đã vội chen ngang bằng một câu hỏi khác .

Hôm nay, chị quản lý quan sát cảm giác được Uyển Nhi đang thay đổi tâm trạng cô liên tục nhấp nhieu ngụm cà phê, lại luôn thở dài ra. Uyển Nhi đã bảo rằng muốn làm việc có hiệu quả tốt nhất cũng như đang uống cà phê, phải nhấp từng ngụm một cảm nhận vị đắng của nó. Chị quản lý bất giác cười mỉm :

- Uyển Nhi, phải chăng em đang muốn dừng việc mình đang làm lại?

Cốc cà phê dừng lại trước môi Uyển Nhi, cô hơi nhúu mày khi bị phát hiện. Nhìn sang chị quản lý với ánh mắt kiêu ngạo thẳng thừng trả lời :

- Không, em đang muốn tiến hành thật nhanh. – Giọng nói Uyển Nhi tuy chắc nịch thể hiện sự quyết tâm, mặc dù bản thân cô biết rõ dù che giấu đến đâu chị quản lý đều dễ dàng nhìn ra được cô đang nghĩ gì .

Từ ngày được Giám Đốc giao phó trách nhiệm hỗ trợ cho Uyển Nhi, mọi sự nhần nhện cố gắng, chịu đựng của Uyển Nhi, chị quản lý đều chứng kiến cũng từ đó chị luôn nỗ lực phục vụ cô gái này. Dù mọi chuyện Uyển Nhi làm là sai hay đúng, chị quản lý luôn tôn trọng và hết lòng hoàn thành những việc Uyển Nhi cần .

Chị quản lý cười mỉm, cầm tập hồ sơ lật vài trang rồi báo cáo lại :

- Chị điều tra rồi, dạo này cậu Thế Hiển đó qua lại ngầm với Hoàng Long đấy .

- Qua lại ngầm? sao có thể chứ. – Uyển Nhi nhúu mày, không tin được những gì mình vừa nghe .

- Đúng vậy, khi nhận được tài liệu chị thật sự thấy chuyện này thật điên rồ. Nhưng khi thu xếp lại tất cả thông tin, chị thấy rõ ràng gần đây tình hình vận chuyển đá quý của Tập Đoàn ENJOY không mấy thuận lợi, kiểm tra rất nghiêm ngặt. Hợp đồng điều đứng, vì luôn bị sơ hở trong các điều khoản ký kết . Gần đây số hàng vận chuyển từ ấn độ về đến cũng bị hải quan thu hồi, vì số đá này không rõ nguồn gốc .

- Em đoán xem, mọi chuyện này sao có thể trùng hợp đến thế. Chẳng phải Sang Thế Hùng ông ta luôn cao tay và quyết đoán trong việc kinh doanh sao, ông ta chỉ thua Gmeiner về mặt kinh tế, hơn nữa bên cạnh ông ta có thêm một trợ lý là Trần Hạo Nhiên cậu ta là trợ thủ đắc lực đấy .

- Chuyện của hai người đó liên quan gì đến Myler?

-À, chị quên nói với em. Có một tài khoản ngầm luôn chảy vào Gmeiner, số tiền này không nhỏ đâu. Lại bắt nguồn từ Úc chủ tài khoản là Châu Tịnh Yên .

Uyển Nhi nghe chị quản lý tường thuật lại sự việc, khuôn mặt biểu hiện sự tập trung rất cao độ. Đôi hàng mày không ngừng co lại rồi giãn ra khó hiểu, sắp chi tiết đang được cô nhanh chóng sắp xếp lại với nhau. Miệng cô nhấp theo ba từ “ Châu Tịnh Yên” suy tư, cố không bỏ qua một chi tiết nào .

Tầm hình chụp chung một công ty có mặt Sang Thế Hùng, có mẹ cô. Sau hai năm mẹ cô xảy ra tai nạn, cũng là lúc Sang Thế Hùng chuyên tâm vào công việc làm ăn, theo trí nhớ của mình cô nhớ không lầm, lúc cô về ở nhà Thế Hiển ông ta vẫn là một nhân viên quen. Sau đó trong vài năm ngắn ngủi, lại có thể đuổi kịp Gmeiner một cách dễ dàng, hóa ra người đầu tư vốn này là Châu Tịnh Yên .

- Châu Tịnh Yên, lẽ nào là bà ta? – Uyển Nhi khoanh tay suy đoán, nhìn chị quản lý .

- Bingo, Châu Tịnh Yên trính nhà Chủ tịch Nguyễn của Myler bây giờ. Cổ phần của bà ta trong Myler hơn 30% , một con số không hề nhỏ .

- Người đàn bà này thật biết tính toán, ngay cả con trai ruột của ông ta Thế Hiển còn chưa có được 0,1% trong tập đoàn đó cả. Quả thật là cao tay. – Uyển Nhi nhếch môi cười, nhấp một ngụm cà phê .

Chị quản lý nghe đến đây là mông lung, ngờ nghệch. Uyển Nhi lại cười đến khó hiểu, đôi mắt không thoát khỏi sự tò mò .

- Chị không hiểu sao? – Uyển Nhi cười hỏi .

- ừm, đến đây khó đoán .

- Em cũng chỉ đoán thôi sự tình em cũng không chắc, nhưng khi nghe chị nói em chỉ nghĩ đến một trường hợp vào năm mẹ em bị tai nạn có thể là do mẹ đã biết được bí mật của bà ta, Sang Thế Hùng đã giúp bà ta làm một việc lớn là giải quyết mẹ em, luôn đứng phía sau làm bình phong đầu tư cho hần ở đây. Vì để an toàn bà ta sẽ không để cổ phần rơi tất cả vào chủ tịch Sang cũng như đang nắm đuôi ông ta, chỉ cần sơ hở chủ tịch Sang ông ta sẽ mất tất cả . Cao tay, quả thật rất cao tay .

- Chị thấy lạnh gáy rồi. – chị Quản lý ôm người suýt xoa .

- Nếu không lầm, vài năm tới bà ta sẽ đưa Myler về phát triển ở Việt Nam. Người đàn bà này quyền lực thật, em thật lòng rất nể phục nữ doanh nhân như bà ta . Chị à, mai chúng ta đến ENJOY ký hợp đồng đi. Trong mấy năm này, nhất định chúng ta phải giúp đỡ ENJOY phát triển, đối đầu với Gmeiner lại càng tốt .

- Em định làm gì? – chị quản lý lo lắng hỏi cô .

- Đến lúc đó chị sẽ hiểu thôi. Nằm gai nếm mật vậy, chịu đựng một chút cũng chẳng sao. – Uyển Nhi cười tươi, thở hắt ra thoải mái rồi đứng dậy đi vào trong .

Chị quản lý vẫn ngơ ngác chưa hiểu cho lắm, nhưng thôi không suy nghĩ nhiều. Nhìn theo Uyển Nhi rồi đứng dậy định ra về, trước khi ra khỏi cửa Uyển Nhi từ nhà tắm vội vàng chạy ra .

- Chị An, giúp em làm hộ chiếu con bé .

- Con bé? ý em nói Minh Anh .

Uyển Nhi không nói thêm gì, lảng tránh vào phòng tắm. Trạng thái chị quản lý trở nên đôi chút căng thẳng, có lẽ lần này Uyển Nhi đã hạ quyết tâm thắng tay với Minh Anh. Chỉ mong Minh Anh sẽ không oán hận Uyển Nhi, việc gì cũng sẽ có mặt xấu và mặt tốt của nó. Bằng cách vô tình này, Minh Anh có được một bài học “ Trưởng Thành” .

- Minh Anh, em có người chị thật tốt. – Chị quản lý thở dài lắc đầu rồi rời khỏi .

Uyển Nhi hòa mình vào dòng nước nóng làm ấm cơ thể miên man theo những nghĩ suy, lần này nhất định cô phải thẳng tay không được yếu mềm gọi lên ý chí muốn buông xuôi nhất định không thể như thế. Những gì không đáng chịu tổn thương cô sẽ lấy lại tất cả, nhưng người gây ra đau khổ tổn thương cho người khác cũng phải chịu trừng phạt thích đáng. Chuyện này mười phần kế hoạch trong đó vẫn còn một phần cô thực hiện vì “em gái” của mình, nghĩ cô hẳn tâm hay độc ác cũng được cô chỉ hy vọng sự nhẫn tâm của cô khiến người đó trưởng thành tự lập hơn ...

Dùng xong cơm tối, Hoàng Long được bà ngoại của mình nhường hết phần dọn dẹp chén đĩa về phía mình, với lý do “Minh Anh là khách” do bà ngoại đưa ra tất nhiên anh không thể nào mà từ chối được. Nhìn Minh Anh miệng nhai nhóp nhép còn cười hớn hở khoái chí mà anh muốn ngắt hai cái má phúng phính đó ra, nhưng làm sao có thể đành tự tay dọn mớ chén đĩa này .

Nhìn ba người ngồi ngoài phòng khách cười nói rôm rả, môi anh cong lên cười mỉm. Ngày thường có ba người phụ nữ đã nhốn nháo cả căng nhà, mai này anh rước con lợn này về có lẽ anh sẽ chẳng còn chỗ đứng trong căn nhà này nữa. Lâu rồi anh mới thấy vẻ mặt bà ngoại mình phần chần đến như vậy. Đang suy nghĩ người anh bỗng lại đôi chút “Mình đang nghĩ gì cơ chứ, rước con lợn. Tức là cố ấy sẽ làm vợ mình hay sao, Hoàng Long mày biến thái thật” – anh tự nghĩ rồi tự cười mình ngớ ngẩn .

- Oppa, xong chưa cần em phụ không. – nó nghiêng đầu cười tươi.

- Không, vui vậy thì ra ngoài kia đi .

- Em chỉ sợ anh làm vỡ chén đĩa nhà bà thôi. – nó trề môi tỏ ý chê bai anh .

Xắn tay áo lên giặt lấy chiếc đĩa đang cầm trên tay, hất mông đẩy anh sang một bên rời khỏi vị trí bồn nước mím môi cười tay cầm miếng bùi nhùi (miếng rửa bát) chà. Anh thở dài lắc đầu cười thành tiếng, đành nhường nó vậy anh đứng bên cạnh phụ nó lau khô chén đĩa đặt lên kệ .

Bà ngoại hướng mắt về phía bếp, nhấp một ngụm trà mím môi .

- Trông sắp nhỏ giống vợ chồng son quá ha .

- Con thì chẳng trông. – mẹ anh cũng nhấp một ngụm trà đáp lại. Hướng mắt bà ngoại có chút tò mò chờ đợi .

- Con muốn chúng là vợ chồng thật luôn ấy, chứ trông không thì chẳng ăn thua. – mẹ anh cười nói tiếp .

- Còn bé thật đáng yêu, chắc nó vất vả lắm .

- Sao mẹ lại nói thế?, cún nhà mình galang lắm mà .

- Thằng nhóc con nhà mình chẳng phải là cục đá sao, từ nhỏ nó đã không thích tiếp xúc với bất cứ đứa con gái nào rồi, ai mà chỉ vô tình đụng đến nó khác nào kẻ đó gặp rủi hơn nữa nó có bao giờ mà cười nhiều như thế chứ, lại còn rất quan tâm người ta .

- Con nhìn nó kia, bị Minh Anh chọc cho đến mặt mũi tía tai. Hay mắng con bé đó là cách nó quan tâm người ta, lại hay cười tươi rộng đến mang tai thể kia khác nào nó đang bố cáo thiên hạ rằng “tôi đang có người yêu” cơ chứ. – bà ngoại bụm miệng cười khúc khích .

Mẹ anh gạt gù sau một tràng giải bày từ ngoại, quả thật chính mẹ anh cũng thấy đạo từ lúc Minh Anh về ở chung đứa con trai này có chút ấm áp gần gũi hơn nhiều .

-Ta trông con bé quen thật .

- Có phải mẹ thấy, Minh Anh giống Phụng Lai phải không. – mẹ anh bật cười .

- Đúng, đúng rồi. Quả thật giống Phụng lai không lẽ ... - bà ngoại anh vỗ tay thành tiếng một cái .

- Đúng như mẹ nghĩ rồi đấy ạ, Minh Anh là con gái Phụng Lai đấy mẹ à .

-Thảo nào, ta cứ trông quen quen. Chà, thật không nghĩ ra Phụng Lai là một người ôn nhu lại dịu dàng lại sinh ra một đứa bé gái khẩu khinh, đáng yêu như vậy. Có duyên quả thật có duyên ...

Cả hai người nhìn nhau cười, nét mặt bày tỏ sự hài lòng. Bà ngoại hay cười và nói nhiều nhưng điều đó không có nghĩa bà không quan sát về con người nó, đôi mắt nhìn người trước giờ của bà chưa hề nhìn sai ai lần nào bao giờ. Muốn gần gũi thân mật với Hoàng Long không phải chuyện đơn giản, đứa cháu này khi sinh đã có tính khí kỳ quái khả năng tự vệ rất cao dù là ai đi nữa chỉ cần lỡ lời hay sai phạm đến sẽ không được yên ổn, coi như là vận đen hội tụ .

Khi nhìn Minh Anh thì lại khác nhìn hai đứa rất thân mật với nhau Hoàng Long cũng không một chút khó chịu, Minh Anh khiến bà có cảm giác rất gần gũi không hề xa lạ, những người thuộc gia đình tài phiệt như bà vẫn luôn lo sợ người phụ nữ đến gần con trai hay cháu đều vì tiền, nhưng cô bé này lại không như vậy bà dễ dàng nhận ra ngay cô bé bên cạnh đứa cháu trai có một trái tim ấm áp, hẳn rằng điều này là một ngọt thu hút Hoàng Long .

- Bà và bác gái nói gì mà cười vui thế ạ, có phải nói xấu chúng cháu không ạ

Nó hớn hờ từ bếp đi ra, thấy anh có ý định ngồi cạnh bên bà ngoại nó nhanh chóng chạy đến trước ngồi xuống còn nhìn anh le lưỡi mà trêu . Anh lườm nó một cái đáng sợ rồi cũng lùi thui đi về phía bên kia ngồi cạnh mẹ mình .

- Tất nhiên, nhưng bọn ta chỉ nói xấu Hoàng Long thôi, cháu có chỗ nào xấu đâu. – bà ngoại nắm tay nó phân trần .

- Ngoại à, cháu thấy thật đau lòng quá. – anh đưa tay lên trước ngực, bóp lại mặt nhăn nhó như bị co thắt tim thật sự, cách pha trò này của anh thật giống như đứa trẻ, nó muốn cười nhưng nhìn anh rồi lại không dám cười chỉ biết bặm môi cố nén lại.- Thật không ngờ hôm nay ngoại lại cho cháu ra rìa như vậy. – anh giả vờ sự mặt .

Nó đưa tay vén tóc mình nhìn anh với vẻ hớn hờ trêu người :

- Bà nói đúng mà, anh có chỗ nào tốt đâu mà không nói xấu chứ. – nó trề môi chê bai .

- Minh Anh! – anh rít lên, lườm nó với ánh mắt viên đạn.

- Một là em lập tức quá đây cho tôi, hai là từ đây cho đến sắp tới em chịu đối! – anh gằng giọng nói chắc nịch .

Nó nuốt bọt cái ực, mắt liếc sang bà ngoại sang mẹ anh như cầu cứu, vậy mà hai người bằng quơ nhìn đi chỗ khác “ chúng ta vô can, cháu tự cứu lấy ” nó khóc ròng trong tâm can, quả này coi như tiêu nó rồi. Chịu khổ, ăn hiếp bắt nạt còn được nhưng khi nghĩ đến cảnh nhịn mấy ngày nó muốn bủn rủn cả chân tay “ Hoàng Long, anh quá ác độc, quá nham hiểm ” nó gào thét trong suy nghĩ .

Đứng dậy lê lết đến chỗ anh, chỉ cách có vài bước là đến mà nó đi như ngàn dặm chậm còn thua cả rùa. Ngoan ngoãn ngồi xuống, đầu nghiêng sang dựa vào vai anh tay thì khoát mặt cười hì hì ngớ ngẩn như không có gì .

- Em cũng liều thật đấy. – anh đưa ngón tay đẩy đầu nó ra .

- Nói anh tốt thì làm đủ, xấu thì lại càng sai hoàn toàn. Là Hoàn Hảo! ha. – nó nhích người lại gần anh, cười nịnh chú đầu vào vai mặc kệ anh đang cố đẩy ra , trước sau gì cũng mặt dày đỡ hơn bị ăn đòn .

Bà ngoại và mẹ anh nhìn hai người mà cười khoái, đã lâu lắm rồi mới thấy điệu bộ vui tươi như thế này của bà ngoại. Dưới căn nhà nhỏ với ánh đèn vàng ấm áp cả bốn người trò chuyện say sưa với nhau, nó chăm chú ngồi nghe bà ngoại và mẹ kể lúc còn bé của anh và Hoàng Nhi .

- Lúc ấy ta bảo, sao mặt cháu cứ trầm ngâm như sắp ra trận vậy, vậy nó nhặt viên đá bên cạnh đưa lên nói với ta một câu rất tỉnh . “ cháu muốn như này” vậy đấy .

- À. – nó à một tiếng rồi quay sang anh ánh mắt nhận xét. – Quả thật ngoài cục đá ra, cháu cũng chẳng biết so sánh với anh ấy với vật gì .

Bà ngoại chỉ tay vào nó chăm chọc, dường nào nó nói cũng được chê cũng được rồi khi thấy Hoàng Long dùng thái độ cảnh cáo lại ngoác sang cười nịnh 360 độ đến chóng mặt, sau câu chuyện của bà ngoại lại hỏi về hành trình của cặp đôi trẻ này .

Nó luyên thuyên thuật lại hành trình Hoàng Long, đã “Vắt vĩa” như thế nào khi theo đuổi nó, toàn bộ sự được nó kể lại rất sinh động tuy nó hơi bị ngược, lúc nó đang nói vài giây lại nhìn anh thăm dò thái độ. Anh ngồi im khoanh tay trước ngực, đôi lúc lại nhếch môi cười, anh coi Minh Anh của mình lại bày thêm trò gì nữa .

Bà ngoại rất hưởng ứng, thú vị tuy bà dễ dàng nhìn ra được quá trình trong câu chuyện ai theo ai, ai đuổi ai thì đã rõ cả. Chắc hẳn là Minh Anh chịu khó nhiều lắm, chứ làm sao có chuyện cháu trai của bà lại làm cơm, suốt ngày đến lớp lẻo đẹo đi theo một cô gái chứ. Từ nhỏ cún con này đã ghét bọn con gái đến gần mình trừ một cô bé lúc nhỏ ở cùng xóm mà thôi (chương 16 có nhắc đến).

Câu chuyện sắp kết thúc, nó cười tươi đến tít cả mắt không thấy trời đâu nghiêng đầu trước mặt anh hai tay luông qua ôm cánh tay của anh mà hí hửng chốt câu chuyện :

- Và bà à, chuyện này giờ cháu kể đều là cháu vắt vĩa theo đuổi anh ấy đó. He he. – nó cười trừ chữa ngượng .

- Tôi còn tưởng em phủ nhận tất cả chứ. – cong môi cười quay sang, anh béo má nó nũng nịu đáp, vẻ cao ngạo trở lại trên khuôn mặt anh .

- Chà, thật tội cho cháu dâu của ta quá. – bà ngoại đáp lời.

Câu nói này khiến nó ngượng đến má đỏ hao hao như cà chua chín mọng, nhích ra xa một chút nhưng cách tay anh đã vội kéo lại thay cho mệnh lệnh “ Em ngồi im đó cho tôi ” .

- Cháu đừng gọi là bác gái và bà nữa, nghe cứ xa cách khiến bà gia như ta thật khó chịu. Người già như ta khó tính lắm đó. – vẻ mặt của bà ngoại anh có chút căng thẳng .

Minh Anh mông lung, bối rối không biết phải xử lý như thế nào .

- Cứ gọi ta là bà ngoại, mẹ của thằng nhóc đó cũng gọi là mẹ luôn được chứ .

- Đúng đấy Minh Anh, cứ gọi ta là mẹ đi nhé .

Nó cười mỉm, những lời nói này khi người con gái nào được nghe từ gia đình của người mình yêu thương tất nhiên là rất thích rồi, nó cũng là con gái và sẽ không ngoại lệ phần khích gật đầu cười thẹn .

- Vâng, cháu biết rồi bác...à mẹ, bà ngoại .

Không hiểu sao, anh chợt dạ như thế nào. Thái độ có chút bối rối, đột ngột gơ tay cởi bớt chiếc áo khoác bên ngoài ra cố ý để tách tay mình ra khỏi nó. Cầm điều khiển mở âm thanh to lên. Bà ngoại và mẹ liền cười mỉm lắc đầu bưng đũa nói tiếp :

- Chà, cún con nhà mình biết ngại rồi cơ đó .

- Đúng rồi đó mẹ, mỗi lúc nói đúng tâm nó lại phản ứng khác người như thế .

- Chẳng phải sao, ta còn nhớ lúc nó bé bằng ngần này – bà ngoại đưa tay so sánh khoảng cách từ mặt sàn nhà lên bàn tay cao khoảng gần một mét.- Trong một lần về thăm ta, vừa vào đến nơi liền một hai nắm lai áo của bà mà kéo vào phòng. Một hơi kể cho bà nghe về bé gái nào đó trong xóm, để bà nhớ coi nó nói gì nhé. – bà ngoại day trán nghĩ ngợi .

- Bà, quá khứ nhắc lại không tốt. – anh khàn tay trước ngực, điệu bộ cầu gắt.

- Ngại gì chứ. – bà ngoại cười trêu chọc nói tiếp, cún con nói với bà thế này :

“ - ngoại ơi, trong xóm có một con bé rất đáng ghét. Con bé đó bị bọn xấu ăn hiếp cháu đã che cho nó, bầm hết chỗ này. Vậy mà nó bảo không thích cháu, chắc tại cháu đẹp trai nên không dám thích phải không bà ngoại .

- Con bé nào lại chê, cún của bà chứ. – bà ngoại xoa đầu anh .

- Sau này lớn lên, con nhất định sẽ bắt con bé đó làm vợ. Nhất định như thế. – bé trai khẳng định chắc nịch ... ”

Bà ngoại còn đang hồi tưởng lại lúc của Hoàng Long, thì Minh Anh lại ngồi ôm bụng tay bặm miệng cười ngoặc ngoẹo, ngay cả mẹ anh cũng cười không ngớt, bà ngoại nhú mồm không hiểu còn anh thì như núi lửa đỏ phừng phừng sắp phun trào .

- Nhất định làm vợ luôn cơ đấy, ha ha. – mẹ anh cười lớn thành tiếng .

“ vậy mà em nói anh theo đuổi em, anh còn nhần nhó, đáng ghét. Thì ra yêu thâm lâu lắm rồi hí hí” – nó vừa cười vừa lăm bằm bên tai anh. Lúc này Hoàng Long tâm trạng mỗi lúc một xấu đi, mặt mũi tím tái, không ngờ có một ngày lại thăm thương đến như vậy, anh cúi gắt quay sang hướng khác. Mặc cho nó và mẹ ngồi cười không thôi .

- Sao hai con cười lắm vậy. – ánh mắt bà ngoại tò mò không hiểu .

- Mẹ à, con bé mà cún con của mẹ nhắc đang ngồi đấy kia ha ha. – mẹ anh nhin không nổi nữa, cười phá lên, nước mắt chảy ra vì cười .

- À, con bé đó nhất định phải là vợ anh đó nha. – nó bặm môi, nhìn anh, tay chọt vào bên eo anh .

Bà ngoại cũng hiểu ra được nguyên nhân, mẹ chồng nàng dâu nhà này ngồi cười hóa ra, cô bé này chính là con bé đáng ghét mà cháu trai bà nhắc đến. Thế giới này thật nhỏ bé hay do đứa cháu này cố ý sắp đặt từ trước. Thay phải ngồi chịu trận, anh đỏ mặt đứng dậy đi ra ngoài, mặc kệ cho ba người ngồi cười thỏa thích .

Tầm giờ gần tối, mẹ anh tạm biệt phải về Thành Phố trước mai còn bay sớm sang Mỹ, anh và nó định tiễn mẹ bà từ chối vì đã có trợ lý Trương đi cùng nên bảo hai người ở lại chơi với bà. Đêm nay sẽ nghỉ tại nhà bà ngoại anh, cứ tưởng sẽ được ngủ cùng bà tìm hiểu thêm vài chuyện lúc bé, quan tâm nhất là chuyện “ con bé cùng xóm” vậy mà chẳng biết bà đã lên kế hoạch tỉ mỉ cả rồi .

“ Bà không có thói quen, ngủ chung được với ai. Phòng chỉ còn có một cháu ngủ với Hoàng Long hoạt là có thể đuổi cún cưng của bà ra phòng khách cũng được. Chỉ sợ cháu ở đây * chỉ vào ngực trái của Minh Anh * xót xa mà không ngủ được thôi.” chỉ nói có một câu như thế rồi bà ngoại đẩy nó sang phòng anh, vừa bước chân vào nhanh như chớp bà ngoại liền khóa trái bên ngoài .

Nó đặt tay che mặt, cười tươi chặt lưỡi “ Thật hết cách với bà ” . Chạy đến chỗ anh ngồi lên đùi khoanh tay ôm lấy cổ anh. Mắt anh vẫn chăm chú vào cuốn sách, không bận tâm đến nó .

- Anh đọc gì mà chăm chú vậy á? – nói tò mò hỏi .

- Các cách dạy vợ ngoan hơn. – anh trả lời lạnh tanh .

- Hả. – nó ngạc nhiên mặt đơ ra, giật lấy cuốn sách cầm lên xem .

Anh vòng tay qua eo nó, ôm lại tư thế nó vẫn ngồi bên trên đùi, nụ cười lúc này của anh thật hạnh phúc. Nó vẫn đắm chiêu lật từng trang toàn là chữ tiếng anh không để ý rằng anh đang say sưa chóng cảm nhìn nó :

- Cái này là sách luật kinh tế nước ngoài mà .

Quay sang nói với anh, vừa dứt câu hai môi liền chạm nhau. Mắt không hề chớp, vòng tay ôm chặt siết hơn, khiến hai người áp sát lẫn nhau. Lần này, nó chủ động tiến trước mơn trớn môi anh bằng lưỡi của mình, anh ngậm lấy đôi môi ngọt ngào tựa như mật ngọt, mắt nhắm nghiền cảm nhận một vị hương gọi tên là tình yêu .

Trái tim đập nhanh liên hồi, nhiệt độ cơ thể tăng lên đột ngột nhưng lại rất dễ chịu. Cả hai chúi đầu vào nhau, đóng đưa chiếc mũi rất tình, mở mắt nhìn nhau mà cười thành tiếng .

- Hình như đến lúc phải làm nhiệm vụ của một người vợ rồi thì phải. – Môi anh cong lên cười nham hiểm, bẻ nó lên tiếng đến chỗ giường ngủ .

Nó đánh yêu vào người anh, chân đưa lung tung đá vào không trung. Vừa cười vừa la :

- Thả em xuống, chúng ta là học sinh đó .

- Học sinh thì sao chứ, bà ngoại lúc xưa cưới chồng khi mới mười lăm tuổi, em hơn ba tuổi so với quy định rồi. – anh đặt nó xuống, hai tay chống lên khóa lại, khuôn mặt hết sức ma mị .

- Đến tháng tám lại mới đúng mười tám tuổi mà. Anh xấu xa quá thả ra coi, em còn đi tắm nữa. – hai má hao hao đỏ lên, giọng phụng phịu .

- Lúc này tôi còn nghĩ xem phải phạt em như thế nào, bây giờ thì có rồi. Chẳng phải lúc trước tôi em đặc chí lắm hay sao ?

- Có đâu, em bệnh vực anh không hết. Sao dám trêu Long đại nhân chứ, cho mười lá gan tiểu nữ cũng không dám hihi. – nó vòng tay ôm cổ anh, cười nịnh .

- Thế thì đại nhân như tôi, phải thưởng cho em rồi đúng chứ. – anh nghiêng đầu hỏi .

Trong vài giây ngắn ngủi, anh nhanh chóng ám sát mặt nó cự ly rất gần, rất thực. Hai tay Minh Anh lập tức phản ứng đưa tay lên ôm lấy người mình, mắt nhắm nghiền thật mạnh. Giờ có không muốn thì cũng khó mà thoát được .

Hoàng Long phì cười, anh búng một cái thật đau vào trán nó. Đôi đồng tử mở to, xoa trán nhăn nhó :

- Đầu óc em đen tối thật! – anh vừa thu tay về định đi .

Lần này Minh Anh nhồm người dậy, dùng sức đè ngựa anh ra. Hoàng Long có chút kinh chưa định thần, hai bàn tay anh đan xen vào bàn tay của nó, Minh Anh nhếch môi cười :

- Muộn rồi, lần này anh không muốn thì em cũng muốn. Để em xem “ CHỒNG ” thì làm được những gì .

Nó bắt chước theo những cử chỉ thân mật của anh khi này, áp sát, đôi mắt cả hai nhẹ nhàng nhắm lại. Anh cảm nhận được từng hơi thở nóng hổi đang phả vào mặt mình, chu môi lên đón nhận nụ hôn .

Lúc này, Minh Anh đang mở mắt từ lâu. Bấm môi nín cười, nhẹ nhàng biến mất vào toilet như tan biến. Nhắm mắt hồi lâu, không thấy động tĩnh gì cả anh mở mắt thu hành động chu môi ngớ ngẩn của mình vào .

“ Giỏi lắm, ngay cả tôi em cũng dám bốn cột ” – anh cười mỉm lắm bả .

Vẫn như thường, Sau vài chục phút Minh Anh rời khỏi nhà tắm, vẫn như thường nó mặt bộ đồ ngũ hình chú mèo doremon ngộ nghĩnh, trên đầu vẫn để chiếc khăn trắng tay đang lau đi đến chỗ anh, đôi mắt anh đã nhắm nghiền. Chặt lưỡi nghĩ “ chắc anh ấy ngủ rồi ” vén vài sợi tóc lưa thưa phủ xuống mi mắt anh, rồi tắt đèn bàn. Rồi lọ mọ qua phía bên kia, ổn định vị trí chìm vào giấc ngủ, hai lưng đối diện nhau .

Chưa được bao lâu, anh quay sang ôm lấy nó, kéo sát về phía mình .

- Um, anh chưa ngủ sao. – nó quay lại hướng mặt anh, tay đặt lên eo .

- ừm, Minh Anh cảm ơn em. – đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền .

- cảm ơn ?

- chưa khi nào anh thấy bà vui như vậy. – anh vuốt ve mái tóc cô .

- em cũng thích bà mà, được gọi là bà ngoại lại thích hơn .

- thế không thích mẹ sao .

- thích chứ, thích mẹ anh quá chừng luôn .

- vậy thì cứ gọi mẹ đi, mẹ chồng cũng là mẹ mà .

- ồ. – Nó ngạc nhiên, thét lên một tiếng .

- gọi sớm vài năm cũng chẳng sao! .

- Lúc anh gặp em ở trường , anh đã biết em là “ con bé xấu xa ” rồi phải không? – nó lay người anh hỏi .

- chỉ có đồ ngốc như em mới nhận không ra . – anh đáp .

Thật ra lúc ấy gặp Minh Anh ở trường , anh cảm nhận được cô gái này rất quen như không dám chắc chắn , sau một tuần anh mới dám khẳng định điều đó . Nếu không , anh không dễ dàng mở lòng với Minh Anh được như vậy , lúc đấy không biết bao nhiêu đêm anh đã thao thức tự cười bản thân vì điều ngớ ngẩn này . Nhưng điều này chỉ mỗi mình anh biết đến .

Anh cười mỉm rồi hôn trán nó, bảo “ ngủ đi ” . Chỉ còn ngày mai nữa thôi , liệu rằng giấc mơ này sẽ kéo dài mãi chứ , cái tên Minh Anh và Hoàng Long sẽ có một kết thúc đẹp chứ , miên man nó nằm suy nghĩ cảm giác lo sợ qua ngày mai khi trở về thành phố nó vẫn nắm tay chặt đến như thế này hay là mọi thứ sẽ tan biến. Nó biến mất, để mọi thứ về lại nơi bắt đầu hay vẫn cứ cố chấp chạy theo tình cảm này . Uyển Nhi, chị ấy có vui khi thấy điều này hay không ? rồi tất cả sẽ được hạnh phúc thật không ?

Suy nghĩ làm nó mệt nhọc , vẫn như cũ, nó chúi đầu vào khoang ngực anh tìm sự ấm áp và cảm thấy an toàn hơn nhanh chóng chìm trong giấc ngủ trong vòng tay anh ...

s:// .facebook.com/bubu.author/ (like page ủng hộ mình nhé ^^)

169. Chương 83 : Con Bé Xấu Xa ! Ở Xóm .

Uyển Nhi cầm cốc cà phê trên tay nhìn xa xăm nhìn thành phố tại lan can căn hộ mình suy tư trầm lắng, từ buổi chiều chia tay Thế Hiển sau khi thực hiện mong muốn của hắn. Cô không ngừng xao lãng nhớ lại, tâm trạng mục tiêu của cô đang rối bởi đấu tranh dữ dội. Một suy nghĩ khiến cô muốn dừng tất cả mọi kế hoạch lại, lại nghĩ về những gì người mẹ của mình phải chịu đựng cô lại không can tâm .

- Uyển Nhi! – chị quản lý cầm trên tay vài tập hồ sơ bước đến gọi khẽ, tiếng gọi đưa Uyển Nhi thoát khỏi vùng bùn lũng kia .

- Có gì chị ngồi xuống rồi hãy nói. – Uyển Nhi đưa tay chỉ về chiếc ghế bên cạnh mời. Cô cũng ngồi xuống bên cạnh chăm chú lắng nghe .

- Hiện tại Minh Anh và Hoàng Long đang ở liên lạc, em có cần ...

- Hai người đó làm gì, chị không cần phải nói với em. Chuyện chính đi. – chị quản lý chưa kịp nói hết câu Uyển Nhi đã vội chen ngang bằng một câu hỏi khác .

Hôm nay, chị quản lý quan sát cảm giác được Uyển Nhi đang thay đổi tâm trạng cô liên tục nhấp nháy nhiều ngụm cà phê, lại luôn thở dài ra. Uyển Nhi đã bảo rằng muốn làm việc có hiệu quả tốt nhất cũng như đang uống cà phê, phải nhấp từng ngụm một cảm nhận vị đắng của nó. Chị quản lý bất giác cười mỉm :

- Uyển Nhi, phải chăng em đang muốn dừng việc mình đang làm lại?

Cốc cà phê dừng lại trước môi Uyển Nhi, cô hơi nhúu mày khi bị phát hiện. Nhìn sang chị quản lý với ánh mắt kiêu ngạo thẳng thừng trả lời :

- Không, em đang muốn tiến hành thật nhanh. – Giọng nói Uyển Nhi tuy chắc nịch thể hiện sự quyết tâm, mặc dù bản thân cô biết rõ dù che giấu đến đâu chị quản lý đều dễ dàng nhìn ra được cô đang nghĩ gì .

Từ ngày được Giám Đốc giao phó trách nhiệm hộ trợ cho Uyển Nhi, mọi sự nhần nhện cố gắng, chịu đựng của Uyển Nhi, chị quản lý đều chứng kiến cũng từ đó chị luôn nỗ lực phục vụ cô gái này. Dù mọi chuyện Uyển Nhi làm là sai hay đúng, chị quản lý luôn tôn trọng và hết lòng hoàn thành những việc Uyển Nhi cần .

Chị quản lý cười mỉm, cầm tập hồ sơ lật vài trang rồi báo cáo lại :

- Chị điều tra rồi, dạo này cậu Thế Hiển đó qua lại ngầm với Hoàng Long đấy .

- Qua lại ngầm? sao có thể chứ. – Uyển Nhi nhúu mày, không tin được những gì mình vừa nghe .

- Đúng vậy, khi nhận được tài liệu chị thật sự thấy chuyện này thật điên rồ. Nhưng khi thu xếp lại tất cả thông tin, chị thấy rõ ràng gần đây tình hình vận chuyển đá quý của Tập Đoàn ENJOY không mấy thuận lợi, kiểm tra rất nghiêm ngặt. Hợp đồng điều đứng, vì luôn bị sơ hở trong các điều khoản ký kết . Gần đây số hàng vận chuyển từ ấn độ về đến cũng bị hải quang thu hồi, vì số đá này không rõ nguồn gốc .

- Em đoán xem, mọi chuyện này sao có thể trùng hợp đến thế. Chẳng phải Sang Thế Hùng ông ta luôn cao tay và quyết đoán trong việc kinh doanh sao, ông ta chỉ thua Gmeiner về mặt kinh tế, hơn nữa bên cạnh ông ta có thêm một trợ lý là Trần Hạo Nhiên cậu ta là trợ thủ đắc lực đấy .

- Chuyện của hai người đó liên quan gì đến Myler?

-À, chị quên nói với em. Có một tài khoản ngầm luôn chảy vào Gmeiner, số tiền này không nhỏ đâu. Lại bắt nguồn từ Úc chủ tài khoản là Châu Tịnh Yên .

Uyển Nhi nghe chị quản lý tường thuật lại sự việc, khuôn mặt biểu hiện sự tập trung rất cao độ. Đôi hàng mày không ngừng co lại rồi giãn ra khó hiểu, sắp chi tiết đang được cô nhanh chóng sắp xếp lại với nhau. Miệng cô nhấp theo ba từ “ Châu Tịnh Yên” suy tư, cố không bỏ qua một chi tiết nào .

Tầm hình chụp chung một công ty có mặt Sang Thế Hùng, có mẹ cô. Sau hai năm mẹ cô xảy ra tai nạn, cũng là lúc Sang Thế Hùng chuyên tâm vào công việc làm ăn, theo trí nhớ của mình cô nhớ không lầm, lúc cô về ở nhà Thế Hiển ông ta vẫn là một nhân viên quen. Sau đó trong vài năm ngắn ngủi, lại có thể đuổi kịp Gmeiner một cách dễ dàng, hóa ra người đầu tư vốn này là Châu Tịnh Yên .

- Châu Tịnh Yên, lẽ nào là bà ta? – Uyển Nhi khoanh tay suy đoán, nhìn chị quản lý .

- Bingo, Châu Tịnh Yên trính nhà Chủ Tịch Nguyễn của Myler bây giờ. Cổ phần của bà ta trong Myler hơn 30% , một con số không hề nhỏ .

- Người đàn bà này thật biết tính toán, ngay cả con trai ruột của ông ta Thế Hiển còn chưa có được 0,1% trong tập đoàn đó cả. Quả thật là cao tay. – Uyển Nhi nhếch môi cười, nhấp một ngụm cà phê .

Chị quản lý nghe đến đây là mông lung, ngờ nghệch. Uyển Nhi lại cười đến khó hiểu, đôi mắt không thoát khỏi sự tò mò .

- Chị không hiểu sao? – Uyển Nhi cười hỏi .

- ừm, đến đây khó đoán .

- Em cũng chỉ đoán thôi sự tình em cũng không chắc, nhưng khi nghe chị nói em chỉ nghĩ đến một trường hợp vào năm mẹ em bị tai nạn có thể là do mẹ đã biết được bí mật của bà ta, Sang Thế Hùng đã giúp bà ta làm một việc lớn là giải quyết mẹ em, luôn đứng phía sau làm bình phong đầu tư cho hấn ở đây. Vì để an toàn bà ta sẽ không để cổ phần rơi tất cả vào chủ tịch Sang cũng như đang nắm đuôi ông ta, chỉ cần sơ hở chủ tịch Sang ông ta sẽ mất tất cả . Cao tay, quả thật rất cao tay .

- Chị thấy lạnh gáy rồi. – chị Quản lý ôm người suýt xoa .

- Nếu không lầm, vài năm tới bà ta sẽ đưa Myler về phát triển ở Việt Nam. Người đàn bà này quyền lực thật, em thật lòng rất nể phục nữ doanh nhân như bà ta . Chị à, mai chúng ta đến ENJOY ký hợp đồng đi. Trong mấy năm này, nhất định chúng ta phải giúp đỡ ENJOY phát triển, đối đầu với Gmeiner lại càng tốt .

- Em định làm gì? – chị quản lý lo lắng hỏi cô .

- Đến lúc đó chị sẽ hiểu thôi. Nằm gai nếm mật vậy, chịu đựng một chút cũng chẳng sao. – Uyển Nhi cười tươi, thở hắt ra thoải mái rồi đứng dậy đi vào trong .

Chị quản lý vẫn ngỡ ngàng chưa hiểu cho lắm, nhưng thôi không suy nghĩ nhiều. Nhìn theo Uyển Nhi rồi đứng dậy định ra về, trước khi ra khỏi cửa Uyển Nhi từ nhà tắm vội vàng chạy ra .

- Chị An, giúp em làm hộ chiếu con bé .

- Con bé? ý em nói Minh Anh .

Uyển Nhi không nói thêm gì, lảng tránh vào phòng tắm. Trạng thái chị quản lý trở nên đôi chút căng thẳng, có lẽ lần này Uyển Nhi đã hạ quyết tâm thắng tay với Minh Anh. Chỉ mong Minh Anh sẽ không oán hờn Uyển Nhi, việc gì cũng sẽ có mặt xấu và mặt tốt của nó. Bằng cách vô tình này, Minh Anh có được một bài học “ Trưởng Thành” .

- Minh Anh, em có người chị thật tốt. – Chị quản lý thở dài lắc đầu rồi rời khỏi .

Uyển Nhi hòa mình vào dòng nước nóng làm ấm cơ thể miên man theo những nghĩ suy, lần này nhất định cô phải thẳng tay không được yếu mềm gọi lên ý chí muốn buông xuôi nhất định không thể như thế. Những gì không đáng chịu tổn thương cô sẽ lấy lại tất cả, nhưng người gây ra đau khổ tổn thương cho người khác cũng phải chịu trừng phạt thích đáng. Chuyện này mười phần kế hoạch trong đó vẫn còn một phần cô thực hiện vì “em gái” của mình, nghĩ cô nhẫn tâm hay độc ác cũng được cô chỉ hy vọng sự nhẫn tâm của cô khiến người đó trưởng thành tự lập hơn ...

Dùng xong cơm tối, Hoàng Long được bà ngoại của mình nhường hết phần dọn dẹp chén đĩa về phía mình, với lý do “Minh Anh là khách” do bà ngoại đưa ra tất nhiên anh không thể nào mà từ chối được. Nhìn Minh Anh miệng nhai nhóp nhép còn cười hớn hở khoái chí mà anh muốn ngắt hai cái má phúng phính đó ra, nhưng làm sao có thể đành tự tay dọn mớ chén đĩa này .

Nhìn ba người ngồi ngoài phòng khách cười nói rôm rả, môi anh cong lên cười mỉm. Ngày thường có ba người phụ nữ đã nhốn nháo cả căng nhà, mai này anh rước con lợn này về có lẽ anh sẽ chẳng còn chỗ đứng trong căn nhà này nữa. Lâu rồi anh mới thấy vẻ mặt bà ngoại mình phần chần đến như vậy. Đang suy nghĩ người anh bỗng lại đôi chút “Mình đang nghĩ gì cơ chứ, rước con lợn. Tức là cố ấy sẽ làm vợ mình hay sao, Hoàng Long mày biến thái thật” – anh tự nghĩ rồi tự cười mình ngớ ngẩn .

- Oppa, xong chưa cần em phụ không. – nó nghiêng đầu cười tươi.

- Không, vui vậy thì ra ngoài kia đi .

- Em chỉ sợ anh làm vỡ chén đĩa nhà bà thôi. – nó trề môi tỏ ý chê bai anh .

Xắn tay áo lên giặt lấy chiếc đĩa đang cầm trên tay, hất mông đẩy anh sang một bên rời khỏi vị trí bồn nước mím môi cười tay cầm miếng bùi nhùi (miếng rửa bát) chà. Anh thở dài lắc đầu cười thành tiếng, đành nhường nó vậy anh đứng bên cạnh phụ nó lau khô chén đĩa đặt lên kệ .

Bà ngoại hướng mắt về phía bếp, nhấp một ngụm trà mím môi .

- Trông sắp nhỏ giống vợ chồng son quá ha .

- Con thì chẳng trông. – mẹ anh cũng nhấp một ngụm trà đáp lại. Hướng mắt bà ngoại có chút tò mò chờ đợi .

- Con muốn chúng là vợ chồng thật luôn ấy, chứ trông không thì chẳng ăn thua. – mẹ anh cười nói tiếp .

- Còn bé thật đáng yêu, chắc nó vất vả lắm .

- Sao mẹ lại nói thế?, cún nhà mình galang lắm mà .

- Thằng nhóc con nhà mình chẳng phải là cục đá sao, từ nhỏ nó đã không thích tiếp xúc với bất cứ đứa con gái nào rồi, ai mà chỉ vô tình đụng đến nó khác nào kẻ đó gặp rủi hơn nữa nó có bao giờ mà cười nhiều như thế chứ, lại còn rất quan tâm người ta .

- Con nhìn nó kia, bị Minh Anh chọc cho đến mặt mũi tía tai. Hay mắng con bé đó là cách nó quan tâm người ta, lại hay cười tươi rộng đến mang tai thể kia khác nào nó đang bố cáo thiên hạ rằng “tôi đang có người yêu” cơ chứ. – bà ngoại bụm miệng cười khúc khích .

Mẹ anh gạt gù sau một tràng giải bày từ ngoại, quả thật chính mẹ anh cũng thấy đạo từ lúc Minh Anh về ở chung đứa con trai này có chút ấm áp gần gũi hơn nhiều .

-Ta trông con bé quen thật .

- Có phải mẹ thấy, Minh Anh giống Phụng Lai phải không. – mẹ anh bật cười .

- Đúng, đúng rồi. Quả thật giống Phụng lai không lẽ ... - bà ngoại anh vỗ tay thành tiếng một cái .

- Đúng như mẹ nghĩ rồi đấy ạ, Minh Anh là con gái Phụng Lai đấy mẹ à .

-Thảo nào, ta cứ trông quen quen. Chà, thật không nghĩ ra Phụng Lai là một người ôn nhu lại dịu dàng lại sinh ra một đứa bé gái khẩu khinh, đáng yêu như vậy. Có duyên quả thật có duyên ...

Cả hai người nhìn nhau cười, nét mặt bày tỏ sự hài lòng. Bà ngoại hay cười và nói nhiều nhưng điều đó không có nghĩa bà không quan sát về con người nó, đôi mắt nhìn người trước giờ của bà chưa hề nhìn sai ai lần nào bao giờ. Muốn gần gũi thân mật với Hoàng Long không phải chuyện đơn giản, đứa cháu này khi sinh đã có tính khí kỳ quái khả năng tự vệ rất cao dù là ai đi nữa chỉ cần lỡ lời hay sai phạm đến sẽ không được yên ổn, coi như là vận đen hội tụ .

Khi nhìn Minh Anh thì lại khác nhìn hai đứa rất thân mật với nhau Hoàng Long cũng không một chút khó chịu, Minh Anh khiến bà có cảm giác rất gần gũi không hề xa lạ, những người thuộc gia đình tài phiệt như bà vẫn luôn lo sợ người phụ nữ đến gần con trai hay cháu đều vì tiền, nhưng cô bé này lại không như vậy bà dễ dàng nhận ra ngay cô bé bên cạnh đứa cháu trai có một trái tim ấm áp, hẳn rằng điều này là một ngọt thu hút Hoàng Long .

- Bà và bác gái nói gì mà cười vui thế ạ, có phải nói xấu chúng cháu không ạ

Nó hớn hở từ bếp đi ra, thấy anh có ý định ngồi cạnh bên bà ngoại nó nhanh chóng chạy đến trước ngồi xuống còn nhìn anh le lưỡi mà trêu . Anh lườm nó một cái đáng sợ rồi cũng lùi thui đi về phía bên kia ngồi cạnh mẹ mình .

- Tất nhiên, nhưng bọn ta chỉ nói xấu Hoàng Long thôi, cháu có chỗ nào xấu đâu. – bà ngoại nắm tay nó phân trần .

- Ngoại à, cháu thấy thật đau lòng quá. – anh đưa tay lên trước ngực, bóp lại mặt nhăn nhó như bị co thắt tim thật sự, cách pha trò này của anh thật giống như đứa trẻ, nó muốn cười nhưng nhìn anh rồi lại không dám cười chỉ biết bặm môi cố nén lại.- Thật không ngờ hôm nay ngoại lại cho cháu ra rìa như vậy. – anh giả vờ sự mặt .

Nó đưa tay vén tóc mình nhìn anh với vẻ hớn hở trêu người :

- Bà nói đúng mà, anh có chỗ nào tốt đâu mà không nói xấu chứ. – nó trề môi chê bai .

- Minh Anh! – anh rít lên, lườm nó với ánh mắt viên đạn.

- Một là em lập tức quá đây cho tôi, hai là từ đây cho đến sắp tới em chịu đối! – anh gằng giọng nói chắc nịch .

Nó nuốt bọt cái ực, mắt liếc sang bà ngoại sang mẹ anh như cầu cứu, vậy mà hai người bằng quơ nhìn đi chỗ khác “ chúng ta vô can, cháu tự cứu lấy ” nó khóc ròng trong tâm can, quả này coi như tiêu nó rồi. Chịu khổ, ăn hiếp bắt nạt còn được nhưng khi nghĩ đến cảnh nhịn mấy ngày nó muốn bủn rủn cả chân tay “ Hoàng Long, anh quá ác độc, quá nham hiểm ” nó gào thét trong suy nghĩ .

Đứng dậy lê lết đến chỗ anh, chỉ cách có vài bước là đến mà nó đi như ngàn dặm chậm còn thua cả rùa. Ngoan ngoãn ngồi xuống, đầu nghiêng sang dựa vào vai anh tay thì khoát mặt cười hì hì ngớ ngẩn như không có gì .

- Em cũng liều thật đấy. – anh đưa ngón tay đẩy đầu nó ra .

- Nói anh tốt thì làm đủ, xấu thì lại càng sai hoàn toàn. Là Hoàn Hảo! ha. – nó nhích người lại gần anh, cười nịnh chú đầu vào vai mặc kệ anh đang cố đẩy ra , trước sau gì cũng mặt dày đỡ hơn bị ăn đòn .

Bà ngoại và mẹ anh nhìn hai người mà cười khoái, đã lâu lắm rồi mới thấy điệu bộ vui tươi như thế này của bà ngoại. Dưới căn nhà nhỏ với ánh đèn vàng ấm áp cả bốn người trò chuyện say sưa với nhau, nó chăm chú ngồi nghe bà ngoại và mẹ kể lúc còn bé của anh và Hoàng Nhi .

- Lúc ấy ta bảo, sao mặt cháu cứ trầm ngâm như sắp ra trận vậy, vậy nó nhặt viên đá bên cạnh đưa lên nói với ta một câu rất tỉnh . “ cháu muốn như này” vậy đấy .

- À. – nó à một tiếng rồi quay sang anh ánh mắt nhận xét. – Quả thật ngoài cục đá ra, cháu cũng chẳng biết so sánh với anh ấy với vật gì .

Bà ngoại chỉ tay vào nó chăm chọc, dường nào nó nói cũng được chê cũng được rồi khi thấy Hoàng Long dùng thái độ cảnh cáo lại ngoác sang cười nịnh 360 độ đến chóng mặt, sau câu chuyện của bà ngoại lại hỏi về hành trình của cặp đôi trẻ này .

Nó luyên thuyên thuật lại hành trình Hoàng Long, đã “Vắt vĩa” như thế nào khi theo đuổi nó, toàn bộ sự được nó kể lại rất sinh động tuy nó hơi bị ngược, lúc nó đang nói vài giây lại nhìn anh thăm dò thái độ. Anh ngồi im khoanh tay trước ngực, đôi lúc lại nhếch môi cười, anh coi Minh Anh của mình lại bày thêm trò gì nữa .

Bà ngoại rất hưởng ứng, thú vị tuy bà dễ dàng nhìn ra được quá trình trong câu chuyện ai theo ai, ai đuổi ai thì đã rõ cả. Chắc hẳn là Minh Anh chịu khó nhiều lắm, chứ làm sao có chuyện cháu trai của bà lại làm cơm, suốt ngày đến lớp lẻo đẹo đi theo một cô gái chứ. Từ nhỏ cún con này đã ghét bọn con gái đến gần mình trừ một cô bé lúc nhỏ ở cùng xóm mà thôi (chương 16 có nhắc đến).

Câu chuyện sắp kết thúc, nó cười tươi đến tít cả mắt không thấy trời đâu nghiêng đầu trước mặt anh hai tay luông qua ôm cánh tay của anh mà hí hửng chốt câu chuyện :

- Và bà à, chuyện này giờ cháu kể đều là cháu vắt vĩa theo đuổi anh ấy đó. He he. – nó cười trừ chữa ngượng .

- Tôi còn tưởng em phủ nhận tất cả chứ. – cong môi cười quay sang, anh béo má nó nũng nịu đáp, vẻ cao ngạo trở lại trên khuôn mặt anh .

- Chà, thật tội cho cháu dâu của ta quá. – bà ngoại đáp lời.

Câu nói này khiến nó ngượng đến má đỏ hao hao như cà chua chín mọng, nhích ra xa một chút nhưng cách tay anh đã vội kéo lại thay ệnh lệnh “ Em ngồi im đó cho tôi ” .

- Cháu đừng gọi là bác gái và bà nữa, nghe cứ xa cách khiến bà gia như ta thật khó chịu. Người già như ta khó tính lắm đó. – vẻ mặt của bà ngoại anh có chút căng thẳng .

Minh Anh mông lung, bối rối không biết phải xử lý như thế nào .

- Cứ gọi ta là bà ngoại, mẹ của thằng nhóc đó cũng gọi là mẹ luôn được chứ .

- Đúng đấy Minh Anh, cứ gọi ta là mẹ đi nhé .

Nó cười mỉm, những lời nói này khi người con gái nào được nghe từ gia đình của người mình yêu thương tất nhiên là rất thích rồi, nó cũng là con gái và sẽ không ngoại lệ phấn khích gật đầu cười thẹn .

- Vâng, cháu biết rồi bác...à mẹ, bà ngoại .

Không hiểu sao, anh chợt dạ như thế nào. Thái độ có chút bối rối, đột ngột gơ tay cởi bớt chiếc áo khoác bên ngoài ra cố ý để tách tay mình ra khỏi nó. Cầm điều khiển mở âm thanh to lên. Bà ngoại và mẹ liền cười mỉm lắc đầu bưng đũa nói tiếp :

- Chà, cún con nhà mình biết ngại rồi cơ đó .

- Đúng rồi đó mẹ, mỗi lúc nói đúng tâm nó lại phản ứng khác người như thế .

- Chẳng phải sao, ta còn nhớ lúc nó bé bằng ngần này – bà ngoại đưa tay so sánh khoảng cách từ mặt sàn nhà lên bàn tay cao khoảng gần một mét.- Trong một lần về thăm ta, vừa vào đến nơi liền một hai nắm lai áo của bà mà kéo vào phòng. Một hơi kể cho bà nghe về bé gái nào đó trong xóm, để bà nhớ coi nó nói gì nhé. – bà ngoại day trán nghĩ ngợi .

- Bà, quá khứ nhắc lại không tốt. – anh khানh tay trước ngực, điệu bộ cầu gấ.

- Ngại gì chứ. – bà ngoại cười trêu chọc nói tiếp, cún con nói với bà thế này :

“ - ngoại ơi, trong xóm có một con bé rất đáng ghét. Con bé đó bị bọn xấu ăn hiếp cháu đã che cho nó, bầm hết chỗ này. Vậy mà nó bảo không thích cháu, chắc tại cháu đẹp trai nên không dám thích phải không bà ngoại .

- Con bé nào lại chê, cún của bà chứ. – bà ngoại xoa đầu anh .

- Sau này lớn lên, con nhất định sẽ bắt con bé đó làm vợ. Nhất định như thế. – bé trai khẳng định chắc nịch ... ”

Bà ngoại còn đang hồi tưởng lại lúc của Hoàng Long, thì Minh Anh lại ngồi ôm bụng tay bặm miệng cười ngoặc ngoẹo, ngay cả mẹ anh cũng cười không ngớt, bà ngoại nhú mồm không hiểu còn anh thì như núi lửa đỏ phừng phừng sắp phun trào .

- Nhất định làm vợ luôn cơ đấy, ha ha. – mẹ anh cười lớn thành tiếng .

“ vậy mà em nói anh theo đuổi em, anh còn nhả nhỏ, đáng ghét. Thì ra yêu thâm lâu lắm rồi hí hí” – nó vừa cười vừa lăm bằm bên tai anh. Lúc này Hoàng Long tâm trạng mỗi lúc một xấu đi, mặt mũi tím tái, không ngờ có một ngày lại thăm thương đến như vậy, anh cúi gắt quay sang hướng khác. Mặc cho nó và mẹ ngồi cười không thôi .

- Sao hai con cười lắm vậy. – ánh mắt bà ngoại tò mò không hiểu .

- Mẹ à, con bé mà cún con của mẹ nhắc đang ngồi đấy kìa ha ha. – mẹ anh nhin không nổi nữa, cười phá lên, nước mắt chảy ra vì cười .

- À, con bé đó nhất định phải là vợ anh đó nha. – nó bặm môi, nhìn anh, tay chọt vào bên eo anh .

Bà ngoại cũng hiểu ra được nguyên nhân, mẹ chồng nàng dâu nhà này ngồi cười hóa ra, cô bé này chính là con bé đáng ghét mà cháu trai bà nhắc đến. Thế giới này thật nhỏ bé hay do đứa cháu này cố ý sắp đặt từ trước. Thay phải ngồi chịu trận, anh đỏ mặt đứng dậy đi ra ngoài, mặc kệ cho ba người ngồi cười thỏa thích .

Tầm giờ gần tối, mẹ anh tạm biệt phải về Thành Phố trước mai còn bay sớm sang Mỹ, anh và nó định tiễn mẹ bà từ chối vì đã có trợ lý Trương đi cùng nên bảo hai người ở lại chơi với bà. Đêm nay sẽ nghỉ tại nhà bà ngoại anh, cứ tưởng sẽ được ngủ cùng bà tìm hiểu thêm vài chuyện lúc bé, quan tâm nhất là chuyện “ con bé cùng xóm” vậy mà chẳng biết bà đã lên kế hoạch tỉ mỉ cả rồi .

“ Bà không có thói quen, ngủ chung được với ai. Phòng chỉ còn có một cháu ngủ với Hoàng Long hoạt là có thể đuổi cún cưng của bà ra phòng khách cũng được. Chỉ sợ cháu ở đây * chỉ vào ngực trái của Minh Anh * xót xa mà không ngủ được thôi.” chỉ nói có một câu như thế rồi bà ngoại đẩy nó sang phòng anh, vừa bước chân vào nhanh như chớp bà ngoại liền khóa trái bên ngoài .

Nó đặt tay che mặt, cười tươi chặt lưỡi “ Thật hết cách với bà ” . Chạy đến chỗ anh ngồi lên đùi khoanh tay ôm lấy cổ anh. Mắt anh vẫn chăm chú vào cuốn sách, không bận tâm đến nó .

- Anh đọc gì mà chăm chú vậy á? – nói tò mò hỏi .

- Các cách dạy vợ ngoan hơn. – anh trả lời lạnh tanh .

- Hả. – nó ngạc nhiên mặt đơ ra, giật lấy cuốn sách cầm lên xem .

Anh vòng tay qua eo nó, ôm lại tư thế nó vẫn ngồi bên trên đùi, nụ cười lúc này của anh thật hạnh phúc. Nó vẫn đắm chiêu lật từng trang toàn là chữ tiếng anh không để ý rằng anh đang say sưa chóng cảm nhìn nó :

- Cái này là sách luật kinh tế nước ngoài mà .

Quay sang nói với anh, vừa dứt câu hai môi liền chạm nhau. Mắt không hề chớp, vòng tay ôm chặt siết hơn, khiến hai người áp sát lẫn nhau. Lần này, nó chủ động tiến trước mơn trớn môi anh bằng lưỡi của mình, anh ngậm lấy đôi môi ngọt ngào tựa như mật ngọt, mắt nhắm nghiền cảm nhận một vị hương gọi tên là tình yêu .

Trái tim đập nhanh liên hồi, nhiệt độ cơ thể tăng lên đột ngột nhưng lại rất dễ chịu. Cả hai chúi đầu vào nhau, đóng đưa chiếc mũi rất tình, mở mắt nhìn nhau mà cười thành tiếng .

- Hình như đến lúc phải làm nhiệm vụ của một người vợ rồi thì phải. – Môi anh cong lên cười nham hiểm, bế nó lên tiếng đến chỗ giường ngủ .

Nó đánh yêu vào người anh, chân đưa lung tung đá vào không trung. Vừa cười vừa la :

- Thả em xuống, chúng ta là học sinh đó .

- Học sinh thì sao chứ, bà ngoại lúc xưa cưới chồng khi mới mười lăm tuổi, em hơn ba tuổi so với quy định rồi. – anh đặt nó xuống, hai tay chống lên khóa lại, khuôn mặt hết sức ma mị .

- Đến tháng tám lại mới đúng mười tám tuổi mà. Anh xấu xa quá thả ra coi, em còn đi tắm nữa. – hai má hao hao đỏ lên, giọng phụng phịu .

- Lúc này tôi còn nghĩ xem phải phạt em như thế nào, bây giờ thì có rồi. Chẳng phải lúc trước tôi em đặc chí lắm hay sao ?

- Có đâu, em bệnh vực anh không hết. Sao dám trêu Long đại nhân chứ, ười lá gan tiểu nữ cũng không dám hihi. – nó vòng tay ôm cổ anh, cười nịnh .

- Thế thì đại nhân như tôi, phải thưởng cho em rồi đúng chứ. – anh nghiêng đầu hỏi .

Trong vài giây ngắn ngủi, anh nhanh chóng ám sát mặt nó cự ly rất gần, rất thực. Hai tay Minh Anh lập tức phản ứng đưa tay lên ôm lấy người mình, mắt nhắm nghiền thật mạnh. Giờ có không muốn thì cũng khó mà thoát được .

Hoàng Long phì cười, anh búng một cái thật đau vào trán nó. Đôi đồng tử mở to, xoa trán nhăn nhó :

- Đầu óc em đen tối thật! – anh vừa thu tay về định đi .

Lần này Minh Anh nhóm người dậy, dùng sức đè ngựa anh ra. Hoàng Long có chút kinh chưa định thần, hai bàn tay anh đan xen vào bàn tay của nó, Minh Anh nhếch môi cười :

- Muộn rồi, lần này anh không muốn thì em cũng muốn. Để em xem “ CHỒNG ” thì làm được những gì .

Nó bắt chước theo những cử chỉ thân mật của anh khi này, áp sát, đôi mắt cả hai nhẹ nhàng nhắm lại. Anh cảm nhận được từng hơi thở nóng hổi đang phả vào mặt mình, chu môi lên đón nhận nụ hôn .

Lúc này, Minh Anh đang mở mắt từ lâu. Bặm môi nín cười, nhẹ nhàng biến mất vào toilet như tan biến. Nhắm mắt hồi lâu, không thấy động tĩnh gì cả anh mở mắt thu hành động chu môi ngó ngẩn của mình vào .

“ Giỏi lắm, ngay cả tôi em cũng dám bốn cọt ” – anh cười mỉm lắm bả .

Vẫn như thường, Sau vài chục phút Minh Anh rời khỏi nhà tắm, vẫn như thường nó mặt bộ đồ ngũ hình chú mèo doremon ngộ nghĩnh, trên đầu vẫn để chiếc khăn trắng tay đang lau đi đến chỗ anh, đôi mắt anh đã nhắm nghiền. Chặt lưỡi nghĩ “ chắc anh ấy ngủ rồi ” vén vài sợi tóc lưa thưa phủ xuống mi mắt anh, rồi tắt đèn bàn. Rồi lọ mọ qua phía bên kia, ổn định vị trí chìm vào giấc ngủ, hai lưng đối diện nhau .

Chưa được bao lâu, anh quay sang ôm lấy nó, kéo sát về phía mình .

- Um, anh chưa ngủ sao. – nó quay lại hướng mặt anh, tay đặt lên eo .

- ừm, Minh Anh cảm ơn em. – đôi mắt anh vẫn nhắm nghiền .

- cảm ơn ?

- chưa khi nào anh thấy bà vui như vậy. – anh vuốt ve mái tóc cô .

- em cũng thích bà mà, được gọi là bà ngoại lại thích hơn .

- thế không thích mẹ sao .

- thích chứ, thích mẹ anh quá chừng luôn .

- vậy thì cứ gọi mẹ đi, mẹ chồng cũng là mẹ mà .

- ồ. – Nó ngạc nhiên, thét lên một tiếng .

- gọi sớm vài năm cũng chẳng sao! .

- Lúc anh gặp em ở trường , anh đã biết em là “ con bé xấu xa ” rồi phải không? – nó lay người anh hỏi .

- chỉ có đồ ngốc như em mới nhận không ra . – anh đáp .

Thật ra lúc ấy gặp Minh Anh ở trường , anh cảm nhận được cô gái này rất quen như không dám chắc chắn , sau một tuần anh mới dám khẳng định điều đó . Nếu không , anh không dễ dàng mở lòng với Minh Anh được như vậy , lúc đấy không biết bao nhiêu đêm anh đã thao thức tự cười bản thân vì điều ngỡ ngàng này . Nhưng điều này chỉ mỗi mình anh biết đến .

Anh cười mỉm rồi hôn trán nó, bảo “ ngủ đi ” . Chỉ còn ngày mai nữa thôi , liệu rằng giấc mơ này sẽ kéo dài mãi chứ , cái tên Minh Anh và Hoàng Long sẽ có một kết thúc đẹp chứ , miên man nó nằm suy nghĩ cảm giác lo sợ qua ngày mai khi trở về thành phố nó vẫn nắm tay chặt đến như thế này hay là mọi thứ sẽ tan biến. Nó biến mất, để mọi thứ về lại nơi bắt đầu hay vẫn cứ cố chấp chạy theo tình cảm này . Uyển Nhi, chị ấy có vui khi thấy điều này hay không ? rồi tất cả sẽ được hạnh phúc thật không ?

Suy nghĩ làm nó mệt nhọc , vẫn như cũ, nó chúi đầu vào khoang ngực anh tìm sự ấm áp và cảm thấy an toàn hơn nhanh chóng chìm trong giấc ngủ trong vòng tay anh ...

s:// .facebook.com/bubu.author/ (like page ủng hộ mình nhé ^^)

170. Chương 84 : Hàng Sale? .

Tầm sáng sớm, gió hiu hắt Đà Lạt làm con người thấy lạnh buốt đến tủy, cửa mình nghiêng một chút lại bị khóa chặt trong thân thể ba mươi bảy độ rất ẩm, còn ẩm hơn khi đắp hai ba lớp chăn dày. Mi tâm anh vẫn khép chặt, suốt tuần qua là những ngày nghỉ ngơi thoải mái, người ta nói đúng khi mệt mỏi chỉ cần du lịch mọi thứ sẽ tan biến .

“ em có thói quen dậy sớm từ bao giờ vậy” mắt vẫn nhắm nghiền, anh cong môi lên tiếng thổ lộ bên tai.

Minh Anh vẫn tỉnh nghịch vuốt mũi anh, một công việc ưa thích nhất khi gần gũi thân mật như thế này, đáp lại: “ từ khi có anh ngủ cùng. Em chẳng được giấc ngủ ngon” .

Câu nói nửa đùa nửa thật, chẳng phải từ lúc đến nơi đây sáu trên bảy ngày giấc ngủ chưa có đến đủ năm tiếng, công việc cho mọi ngày là sẽ thức dậy vào 7 giờ và kết thúc lúc 3 hoặc 4 giờ sáng. Có khi vui quá lại luyện thuyền đến tận 5 giờ sáng và ngủ dậy lúc 8 hoặc 9 giờ cùng ngày. Đôi khi thói quen cũng thật đáng sợ, nghĩ đến đây Minh Anh lại tâm trạng .

Động tác vuốt ve mặt anh, theo quán tính mà dừng lại. Một bụng tâm sự bị Hoàng Long phát giác: “ em đang nghĩ ngợi điều gì?” .

Lời nói ân cần có tình cảm nhưng thực chất không khác gì tra hỏi đối phương, Minh Anh lấy lại trạng thái mỉm cười như không có gì đáp lời “ có gì đâu, chỉ là hạnh phúc quá đôi khi lại không quen” .

“ có người con gái nào như em, lại thích hành hạ hơn hạnh phúc” anh bật cười thành tiếng, ôm nó vào lòng. Sự hạnh phúc đang tỏa ra từ khắp người anh, đến nụ cười cũng quyến rũ lạ kì .

“ Hoàng Long, em muốn ăn anh thật đó” không một chút suy nghĩ, theo tự nhiên Minh Anh bật ra câu nói đó .

Hoàng Long nhích người lên một chút, câu nói này của nó làm anh có chút thú vị len lỏi, tay chống lên đỡ đầu nghiêng người, ánh mắt đầy sự mê hoặc “ không sợ có em bé” .

“ không” Minh Anh lắc đầu, đáp tiếp “ xã hội mỗi ngày một tân tiến, vấn đề đó e có chút không thỏa” .

“ chúng ta là học sinh” anh lại tiếp tục châm thêm một câu, thái độ nghiêm túc hơn ban nãy. Mặc dù anh đang cố mỉm môi không cười .

Minh Anh tròn xoe mắt, nhìn lên xuống một hồi lại đáp “ anh hiện tại đã đủ tuổi, em cũng sắp tốt nghiệp. Đi trước người khác một bước chẳng phải luôn nắm phần thắng hay sao. Trước sau gì cũng sẽ ăn nhau, sớm hay muộn khác nhau chỉ là thời gian, vậy tại sao em không được phép sử dụng quyền đó sớm hơn” .

Nghe xong lời này, Minh Anh càng khiến anh nhin không nổi nữa mà cười một cách thoải mái. Một tay vẫn đặt trên eo nó, anh không nghĩ một ngày lại thấy Minh Anh của mình muốn chiếm đoạt của riêng như thế này. Cho dù câu nói này của nó là đùa hay thật thì với đối với anh, anh muốn nó là thật .

“ cơ hội tôi đã cho em tối qua, nhưng người từ chối nó là em” anh nắm lấy tay nó đan xe những khoảng cánh bằng bàn tay của mình, ngạo mạn đáp lại .

“ Còn nữa, Hoàng Long tôi một là không làm, nếu đã làm thì nhất định phải ra sản phẩm. Xã hội tiên tiến cũng chẳng thắng nổi tôi” giọng nói nhẹ nhàng, có pha chút dịu dàng song lại thể hiện khí phách của anh .

Lần này Minh Anh nghen cứng họng, khả năng đối đáp của nó không tồi. Nhưng lại luôn bại dưới chướng của anh, một phần muốn anh vui mà thay đổi tính tình cứng rắn hơn một chút, một phần muốn đánh bại anh một lần nhưng xem ra vẫn không có kết quả và kết quả là nó vẫn là một con heo nhỏ thất bại dưới tay anh. Khi chất làm chủ của anh luôn chiến thắng .

Còn đang quē độ vì chuyện ban nãy, ngoài nằm im thì nó chẳng dám hành động nào hơn, nào ngờ tiếng gõ cửa vọng tiếng bà ngoại là một lá bùa hộ mệnh lúc này “ hai đứa dậy ăn sáng cùng ta nào” .

Cả hai bật dậy, may cánh cửa đã khóa chốt nếu không cảnh tượng này bà ngoại mà thấy. Hẳn rằng nó sẽ lập tức mất điểm, ánh mắt có chút bối rối nó nói “ em vào vệ sinh cá nhân trước”

Hoàng Long gật đầu, nhìn theo bóng dáng nó đang lon ton chạy mà lắc đầu ngán ngẩm cười hất ra. Anh chỉnh chu lại một chút rồi tiến đến phía cửa “ bà ngoại, nhờ bà mà một đêm chẳng có lấy giấc ngủ ngon” .

Bà ngoại nhìn bộ dạng của anh, đoán ngay ra được là ngủ ngon hay không. Trẻ môi lườm anh “ không ngon, mà mặt mày tươi tắn thế kia à” .

“ Có khi nào bà thấy cháu mất đi vẻ đẹp trai này chưa” anh tự tin hếch mặt lên hỏi ngược .

Bà ngoại nắm tay anh đưa lên chỉ vào bốp vế “ làm gối cho VỢ ngủ cả đêm lại bảo không ngon” lần này bà ngoại nhấn mạnh danh từ .

Minh Anh từ toilet đi ra, chạy lẹ về hướng cửa cuối đầu lễ phép chào bà ngoại .

Món trứng ốp la cùng với vài mẩu bánh mì, ly sữa bò bên cạnh. Xem ra bà ngoại sống rất phương tây, mặc dù đây là Việt Nam. Bà ngoại đưa mắt nhìn cũng thoáng hiểu được Minh Anh đang nghĩ gì. bà ngoại cười hiền hậu .

“ có phải cháu thấy nhà ta theo sống phương tây phải không” bà ngoại cười hiền hậu đặt câu hỏi, giọng nói ấm áp lại tiếp tục “ thật ra, ông nhà khi xưa rất thích thu thập những thứ này, khi ông ấy mất ta muốn để lại làm kỷ niệm nên giữ mọi thứ còn nguyên” .

Minh Anh cười nghe lời bà nói, tuy trên môi bà ngoại lúc nào mỉm cười nhưng lại thoáng có chút buồn gợi lên trên khuôn mặt “ bà ngoại à, có những thứ không quý báu gì bằng kỷ niệm, cháu cũng vậy, cháu rất coi trọng kỷ niệm” .

Hoàng Long đưa tay xoa đầu nó, cử chỉ này thân mật cũng là điều nó ưa thích, cũng là cách mà anh thể hiện tình cảm với nó, giọng điệu pha trộn chút trêu đùa “ không cần phải nghiêm túc đến vậy, bà ngoại tiếc kinh tế nên cho chúng ta ăn trứng nhà, bánh mì gối này món em hay ăn nhất trong những lúc tiết kiệm để mua giày không phải sao”

“ hử” Minh Anh ngu ngơ tròn mắt kêu lên một tiếng, mà không hay hề biết anh đang chọc mình. Đầu óc đơn giản lại nghĩ những gì anh nói là thật, liếc mắt nhìn sang bà ngoại một chút rồi cầm mẩu bánh mì cho vào miệng, cười trừ .

Bà ngoại và anh bật cười trước thái độ ngờ nghệch của nó mà không ngừng lắc đầu ngán ngẫm , anh lại xoa đầu cười lớn bảo “ tốt hơn em ăn đi” .

“ Cháu có cần làm mất hình tượng của bà ngoại mình như thế không hử” bà ngoại cũng trêu lại bằng một câu bông đùa của mình.

Bà cười vui vẻ, mới sáng sớm ra đã có chuyện vui để nhớ, hẳn rằng Minh Anh rất tin tưởng cháu trai mình nên những gì Hoàng Long nói đều có thể tin được .

Kết thúc buổi sáng Minh Anh cùng Hoàng Long và ngoại đi thăm vườn dâu, những trái dâu bé nhỏ li ti man mác hình trái tim màu đỏ tươi, thuận tay lại ngắt một quả cho qua dạ dày, rồi lại đi đến căn nhà hôm vừa đến mới hay mộ của ông ngoại cách đó không xa, gần đấy có một chòi nhỏ ngồi lại với nhâm nhi một chút cà phê và trà .

Thời gian cũng trôi thật nhanh, chuyện gì càng muốn giữ lâu thì lại xảy ra thật nhanh, giữa buổi chiều bà ngoại trả lại thời gian, không gian cho đôi trai gái này .

Đưa bà về nhà, anh cùng nó tăng bộ đến một nhà thờ cách đó không xa, trên đường đi miệng nó không ngừng nói một câu được lặp lại nhiều lần “ thật may mắn, Đà Lạt có thể đi bộ” .

“ Tôi có xe, nhưng lại thích đi bộ” đôi mắt biết cười của anh đáp lại, tay vẫn nắm rất chặt .

“ là thích đi bộ hay là thích hành em là chính” nó hếch mặt nhìn anh, môi trề bộ dạng dối anh .

Hoàng Long nhún vai không nói thêm gì, chỉ là tay siết chặt hơn nữa đến nỗi có thể cảm nhận được một chút ít mồ hôi đang bít rịn trên mu bàn tay cả hai .

Nhà thờ Domaine de Mari vẫn là mặt bằng dạng chữ thập như bao nhà thờ khác, chia ra làm hai đường bậc thang để đi trên rồi tụ lại trước cửa lớn. Tiền đình được thiết kế theo kiểu tam giác cân, phía trên ngọn mái có một thánh giá chữ thập, gần đỉnh mái lại có một cửa sổ nhỏ hoa hồng hình tròn, theo hiểu biết của nó những chi tiết rất hay được dùng ở các nhà thờ Pháp cuối thế kỷ XVII (17) .

Dạo một vòng khuôn viên, giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng của bài Beautiful in white vang lên, không phải mở từ những đĩa nhạc đại chúng mà được thông qua giai điệu của tiếng đàn piano, chú rể trong lễ phục màu trắng một tay cầm micro tay kia đang xen với cô dâu, nhịp giọng theo nhạc cất cao tiếng hát ...

“ Hoàng Long này, nếu sau này chúng ta lớn anh sẽ cưới em chứ? ” hai mắt Minh Anh sáng ngời, không có chút ngại ngùng, cũng chẳng đỏ mặt .

Hoàng Long nghiêm túc suy nghĩ, khoé miệng hơi cong lên điệu bộ ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “ là em đang cầu hôn tôi?” .

“ Tùy anh nghĩ ” Minh Anh nhún vai, đáp lại rồi rảo bước đi trước .

Bên trong Minh Anh thầm nghĩ, nó muốn nghe câu trả lời đến thế nào, một sắc thái tin tự khẳng định anh sẽ trả lời “ em nghĩ xem tôi không cưới em thì ai sẽ cưới em?” hoặc rằng “ coi như vì em là con gái, lại mở miệng trước nên tôi sẽ không từ chối” nhưng rồi cũng đành mím môi bước đi lảng tránh, chỉ sợ khi nghe xong, đúng khi “ nghĩ ” đến việc rời xa anh sẽ tan biến ngay lập tức chứ đừng nói gì đến việc bỏ đi thật sự.

Anh lắc đầu cười hất ra thành tiếng, tự thấy mình đang biến thành thằng ngốc, bản thân khẳng định câu nói vừa rồi chỉ là một sự ngẫu nhiên khi thấy người khác đang ở lễ đường nên cũng muốn như người ta. Mặc dù đó là câu nói đùa hay thật đi nữa thì anh luôn muốn hằng đêm ngủ cùng nó, bên cạnh nó mỗi ngày một cách chính thức .

Hiện tại dù có muốn đi chẳng nữa thì Minh Anh của anh vẫn còn rất sớm để trở thành Vợ, tốt hơn hết vẫn để cho cô ấy tự do rong chơi thêm vài năm nữa cũng chưa muộn. Anh lắc đầu thôi suy nghĩ, sải bước lớn đuổi theo nó .

Ngồi xuống hàng ghế thánh đường, cảm xúc trong Minh Anh đang trầm xuống chỉ mỗi nó biết, anh ngồi cạnh rất gần nhưng khó có thể nhận ra. Không gian thánh đường này làm mọi thứ im lặng, không ai nhìn ai bởi vì đang nhìn chúa .

Chân bắt chéo, tay khoanh trước ngực Hoàng Long ngửa ra sau, bộ dạng to vẻ tự tin kiêu ngạo cố ý trêu chọc anh nói: “ Được thôi, nếu em nuôi tôi. Thì cưới thôi, vụ làm ăn này không thiệt, đáng đầu tư ” .

Lời định nói ra sẽ là “ em nghĩ xem tôi không cưới em thì ai sẽ cưới em?” nhưng nào ngờ khi phát âm lại ra một câu nói khác, dứt câu vừa nói trên anh nhúu mày thấy mình quả ấu trĩ .

Hơi có chút sững người lại, Minh Anh quay mặt về hướng anh, mắt nhúu lại như tra hỏi, môi trề ra tay khoanh trước mặt, nghiêng đầu đáp: “ em chỉ bảo là nếu sau này lớn lên ANH SẼ CƯỚI em chứ”.

Minh Anh nhấn mạnh ba chữ rồi tiếp tục: “ chứ em có nói là em khi đó sẽ là Vợ anh đâu ” .

“ ĐỪNG ” như một cú nổ bên tai, mặt Hoàng Long trở nên tím tái. Không ngờ có một ngày anh lại bị nó cho một quả bom như thế này, quả thật không nên xem thường phụ nữ. Bình thường họ sẽ rất nhu mì, nhưng đến lúc họ sẽ phản kháng lại rất tích cực làm đối phương chết ghen thật giống bom hẹn giờ .

Hoàng Long “ Ồ ” một tiếng quay về hướng khác, chu môi như đang huýt sáo để che đi sự ngượng ngùng đang dần phát tán .

Minh Anh bụm miệng cười tủm tỉm, nó chỉ thuận miệng nói ra thôi. Nào ngờ là trả đũa anh một cú thật đậm và sâu thế này, tinh thần có chút tự mãn khoái chí. Thấy Hoàng Long im lặng, có vẻ lần này anh đổi thật rồi .

Đặt tay vào túi anh lập tức bị anh đẩy ra, cơ hồ vẫn quay về hướng khác. Bỗng dưng nó đứng phắt dậy bất ngờ, làm anh giật mình .

“ A, A, E ... hèm ” nó kêu lên vài tiếng thử giọng, anh nhìn theo khó hiểu. Minh Anh cười mỉm liếc sang, anh liền quay về hướng khác .

“ Nguyễn Minh Anh, con có muốn lấy Hoàng Long làm chồng không, bất kể ốm đau bệnh tật hay sung túc đầy đủ con đều ở bên cạnh yêu thương và chăm sóc ” nó giãi tông giọng làm trầm hơn .

“ Con đồng ý ” lại trở về giọng thật của mình ôn nhu đáp .

“ Nguyễn Hoàng Long, con có muốn lấy Minh Anh làm vợ không, bất kể ốm đau hay bệnh tật, sung túc hay đầy đủ con đều ở bên cạnh yêu thương, chăm sóc và bảo vệ suốt đời ” tông giọng lại trầm .

“ con đồng ý ” tông này có chút thay đổi, giọng nghiêm nghị pha một ít tự tin lẫn ngạo mạn, nhưng đầy chắc chắn . Minh Anh cố làm ra cho giống giọng anh nhưng có vẻ đã thất bại .

Những lời nói ấy, đập vào bộ não Hoàng Long ngay lập tức các dây thần kinh hoạt động nhanh chóng, anh nhướng mắt nhìn Minh Anh đứng dậy bên cạnh: “ Đúng là Minh Anh tôi cứ tưởng em thay đổi, xem ra tôi đánh giá em đã cao quá so với qui định ”.

“ Ý anh là, anh không đồng ý ” Minh Anh trề môi lườm liếc .

“ em đừng kết tội cho người khác khi không có cơ sở như vậy. Xem ra em đợi thêm không được rồi ”

Chữ “ Đợi ” phát từ miệng anh chỉ là bông đùa, vậy sao đối với nó lại nặng đến vậy chứ, đợi nó đợi được một năm hai mươi năm vẫn được, bao lâu cũng được dù cho hơi thở không còn cũng vẫn sẽ được, nhất định là như vậy. Nhưng còn anh? Anh có đợi nó không, sẽ như thế chứ điều này nó tự hỏi nhiều lần, lại chẳng dám tìm câu trả lời .

Thấy nó im lặng hồi lâu, anh tưởng nó lại đổi. Minh Anh của anh đôi lúc cũng con gái thế này, búng vào đầu nó một cái rõ là đau: “ lộn, em nghĩ gì mà dăm chiêu vậy ” .

Minh Anh nhăn mặt xoa đầu, đồng tay cho vào túi lấy ra một hộp vuông màu xanh đậm: “ Anh có muốn đeo nó không ” .

Hoàng Long lấy tay che mặt, muốn cười cũng không cười “ Minh Anh, dạo này em ăn gan hùm phải không, không làm tôi mất mặt coi bộ em ăn không ngon ” .

“ anh nghĩ đi đâu thế, vì nó là hàng sale nên em mới mua mà. Không phải nhẫn cầu hôn đâu ” Minh Anh lên tiếng giải bày .

“ hàng sale?” Hoàng Long nhướng mắt hỏi lại thêm một lần nữa, cô gái của anh ngay cả nói dối cũng rất tẻ, rõ ràng chiếc hộp đựng trang sức này chỉ duy nhất tập đoàn nhà anh độc quyền vậy mà nó dám bảo hàng sale, anh cười trong bụng .

“ tất nhiên ” nó gật đầu, khẳng định “ hàng khuyến mãi, em mới đích thân đi mua chứ. Anh cứ tự tin thái quá ” nó lại chu môi phân bua .

“ ừ thì hàng sale ” Hoàng Long đáp lại cộc lốc môi cong lên một đường, đầu gật gật tỏ ý tin lời Minh Anh .

“ đó không phải cầu hôn đâu, thôi anh chê thì thôi vậy ” Minh Anh lí nhí nói, đóng nắp hộp lại .

Đang định bỏ vào túi trông vài tí tác động tác đó đã bị Hoàng Long nhanh tay cướp lại hộp vuông trên tay nhanh chóng anh mở ra, nắm lấy tay trái nó xỏ vào ngón áp út, chiếc còn lại anh tự đeo vào ngón tay mình. Hành động đó qua nhanh khi nó còn chưa kịp chớp mắt lấy một cái .

“ như vậy là được chứ gì” Hoàng Long dơ bàn tay có đeo nhẫn lên trước mặt nó .

“ xì, đã thích lại còn ngại” Minh Anh bật cười, quả nhiên là Hoàng Long có khác, khi nào cũng tỏ ra kiêu ngạo lời nói như không mấy may quan tâm, chỉ thích dùng hành động để chứng minh mà thôi. Nó khoát tay anh kéo đi trong tiếng cười .

Nhà thờ là nơi chứng nhân tình yêu, là nơi sám hối. Hôm nay đến đây không phải để sám hối là để đánh dấu tình yêu của nó, trong lòng thầm vui biết bao, tuy bản thân biết chỉ là mộng tưởng không chừng vài tiếng hoặc ít ngày nữa mọi thứ sẽ tan biến. Hạnh phúc, vui vẻ ảm áp từ người con trai này chưa biết chừng sẽ biến mất sau vài giây, nhưng không sao cứ vui vẻ lúc này từng khoảnh khắc sẽ được gắn mãi trong tim nó .

Cafe Memori.

Ngọc Quỳnh ngồi một mình trên tầng cao của quán cà phê, khuôn mặt hốc hác tiêu tụy xương cổ lộ rõ hơn trông có vẻ đã ốm đi rất nhiều. Nhấp một ngụm cà phê sữa, nhưng hôm nay thấy đắng nghẹn lại nơi cổ họng .

Tiếng bước chân dưới đế giày kêu lộp cộp, không cần quay lại Ngọc Quỳnh cũng biết được ai đến tiến đến. Kéo ghế ngồi phía đối diện cô, Đăng Khôi nói lỏng cavat ra đôi chút, khuy áo sát cổ cũng gỡ ra. Nhìn đôi mắt thâm quầng hằn vài đêm chưa chợp mắt , anh nhìn cô lạnh lùng .

“ Ngọc Quỳnh, chuyện tình cảm đừng miễn cưỡng” .

“ Đăng Khôi, anh hẹn em ra chỉ là để nói những điều thôi hay sao” giọng nói Ngọc Quỳnh có nhẹ nhàng có chút buồn pha lẫn .

“ em không miễn cưỡng , chuyện này do ba mẹ sắp xếp em làm thế nào khác được” Ngọc Quỳnh thở dài đáp lại .

Từ mấy hôm trước, tình trạng tập đoàn gia đình Đăng Khôi càng lúc càng trì trệ khốn khó cần một số vốn rất lớn đầu tư để xoay chuyển tình thế, vừa muốn giúp lại muốn rằng buộc Đăng Khôi. Ngọc Quỳnh nghe theo lời khuyên của Uyển Nhi dùng cách hôn nhân kinh tế để ràng buộc anh vừa có thể giúp đỡ anh vừa chiếm giữ lấy con người anh, trái tim là chuyện sớm muộn chỉ cần giữ được con người bên cạnh .

Với ý sự cố chấp của bản thân này, Ngọc Quỳnh vừa xin vừa gợi ý cho ba mình. Sau cuộc gặp gỡ giữa hai gia đình, Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi sẽ kết hôn với nhau. Dẫu gì cùng nhau lớn lên từ bé, hai bên đều nghĩ giữa bọn họ có tình cảm, điều này rất có lợi, kết thông gia về mặt kinh doanh sẽ thuận lợi phát triển rất nhiều. Ngọc Quỳnh hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của ba không ngờ ý từ chối .

Có lẽ hôm nay, Đăng Khôi mới biết sự việc này. Anh trầm tư một hồi lâu, ánh mắt đen lầy “ hạnh phúc của em anh không chắc mình cho được, anh cũng không thể nào ép bản thân giả tạo ở bên em được. Ngọc Quỳnh như thế là làm tổn thương em” .

Đăng Khôi nắm tay Ngọc Quỳnh trầm giọng lại “ việc của tập đoàn, anh sẽ chống chọi được, em không cần vì anh phải hy sinh hạnh phúc của mình như thế, Ngọc Quỳnh đừng lại đi. Việc kết hôn là không thể” .

“ Đăng Khôi, anh nói nghe xem thế nào là không thể? , chẳng phải lúc trước ở Biển Xanh anh nói thử xem sao, vậy tại sao hết lần này đến lần khác lại đẩy em ra như vậy. Trước giờ chẳng phải anh luôn bên cạnh em sao, vì điều gì nay lại thay đổi đến vậy.” Ngọc Quỳnh hít sâu, cố nén tâm trạng xuống ngực đau buốt .

“ Ngọc Quỳnh” Đăng Khôi gọi tên nhìn theo hướng mắt Ngọc Quỳnh không nghẹn lời .

“ là vì Minh Anh phải không, là anh đã thích Minh Anh phải không” âm thanh phát ra làm khóe mắt đọng nước, kìm lại không để nó rơi xuống. Trán trán mắt nhìn anh hỏi: “ em nói đúng rồi chứ?” .

“ Minh Anh, cô ấy không liên quan gì đến chuyện của chúng ta. Em lại càng không liên quan đến việc gia đình của anh nên không cần thiết phải làm như vậy. Anh tự biết cách giải quyết” giọng Đăng Khôi dứt khoát, ánh mắt anh tỏ rõ ý kiến bản thân .

Ba chữ “ không liên quan” như bóp chặt con tim đang đập của Ngọc Quỳnh, bên trong cơ thể giằng xé dữ dội. Cùng nhau đi học, cùng nhau vui đùa, cùng nhau lớn lên thậm chí còn thân thiết hơn cả Quốc Huy, Hoàng Long vậy mà giờ đây một câu nói “ Không liên quan” đã phủ nhận đi tất cả .

Ngọc Quỳnh hít sâu một hơi, lạnh người đáp lại: “ cứ theo như người lớn sắp xếp, chúng ta cứ đính hôn trước. Khi tập đoàn gia đình anh đứng vững, em sẽ tùy ý tìm một lý do kết thúc chuyện này” .

“ như vậy càng không thể, em đừng ngậy ý nghĩ ngu xuẩn ấy lại đi” Đăng Khôi gằn giọng , sự tức giận hàm hực đỏ cả mặt .

“ Đăng Khôi, việc này cứ làm thế đi. Đây là sự tự tôn của em” trong ánh mắt Ngọc Quỳnh lóe lên sự kiên quyết .

Nói xong Ngọc Quỳnh cầm túi xách, quay mặt bỏ đi đồng thời giọt nước mắt kim nén tuông ra rơi rớt trên đôi má gầy gò. Bước đi thật nặng nề như gánh vác nỗi đau nặng trĩu trên đôi vai tay cuộn lại thành quyền mắt nhắm lại đôi vai run run, cuộc sống gò bó không được lựa chọn nơi mình muốn học muốn làm, nay đến cả người yêu thương nhất lại vì một người khác bỏ mặc , ngực trái cô đau thắt lại.

Đăng Khôi cuộn chặt tay thành quyền đánh lực vừa đủ lên mặt bàn gương đôi mắt đỏ hoe phẫn nộ , vài giây sau cơ hồ giãn ra anh ngã người tựa vào ghế tay che mặt, thật sự lúc này quá mệt mỏi. Công việc chưa xong, nay lại thêm chuyện hôn ước nếu hôm qua không về nhà chắc có lẽ đến ngày cưới chỉ cần mặt trang phục là xong .

Đăng Khôi cơ bản không giận dữ vì Ngọc Quỳnh làm thế, anh giận vì gia đình lại đem hạnh phúc của Ngọc Quỳnh ra làm vật mua bán giao dịch một hôn nhân kinh tế. Đúng, anh không yêu Ngọc Quỳnh nhưng cô ấy cũng là người nhất định anh phải bảo vệ và không muốn cô bị tổn thương .

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Đăng Khôi thôi suy nghĩ nhận điện thoại :

“ alo” .

“ chiều này tao về, qua nhà dùng bữa chứ” giọng nói vui vẻ của Hoàng Long bên kia .

“ đi trốn biệt tâm, giờ mày mới chịu lết về đó ư” Đăng Khôi cũng đùa lại một câu nhưng không dấu được sự mệt mỏi trong giọng nói .

“ lại có chuyện gì sao? Hay là ở công ty lại xảy ra vấn đề?” Hoàng Long dễ dàng nhận ra, anh nhíu mày hỏi .

“ không có gì, chuyện nhỏ tối gặp nói sau” Đăng Khôi thở hắt ra, vờ như ổn .

“ được, vậy tối gặp” .

Dứt câu, Đăng Khôi cúp máy ngay chính chu lại trang phục rồi rời khỏi quán .

Kết thúc cuộc nói chuyện với Đăng Khôi, anh hơi nhíu mày suy nghĩ rồi lắc đầu cho qua. Trở vào trong phòng thấy Minh Anh đang thu xếp quần áo, anh bước đến vòng tay ôm từ phía sau mỉm cười mím .

“ hay là ở lại thêm 1 tuần nữa nhé, nhé” Minh Anh nghiêng đầu cười nịnh đưa ý kiến .

Anh cốc nhẹ lên đầu nó một cái, ngồi xuống bên cạnh đáp: “ được voi đòi tiên, ít ra một trong hai ta phải có người kiếm tiền chứ, tôi lại chẳng có chút hy vọng nào được em nuôi” .

“thì anh nuôi em” nó nhún vai trả lời, như điều đó là hiển nhiên .

Anh kéo nó ngồi xuống trên đùi mình, vòng tay khóa người nó lại trùm mắt: “ Minh Anh, hình như tôi nuông chiều em quá rồi” .

Minh Anh bậm môi, lắc đầu bộ dạng ra vẻ sợ sệt “ không dám, không dám. Em biết em sai rồi”

Nhíu mày nhớ ra việc gì đó, anh chăm chú nhìn nó tra hỏi: “à mà em định thi gì vậy?” .

Nếu Hoàng Long không nhắc đến việc học và thi cử có lẽ đầu óc Minh Anh có lẽ cũng quen bén đi mất việc này, chỉ cần rời khỏi thành phố này đồng nghĩa thì việc yêu đương đồng nghĩa mà kết thúc nó sẽ chẳng còn ở bên cạnh anh, còn tâm trí đâu nghĩ đến việc chọn trường .

“ Herman, thi thăng hệ đại học ngành Quản Trị Kinh Doanh” câu này nó chỉ trả lời hụi quoa loa. Quay sang trả hỏi lại anh “ còn anh, anh thi trường nào. Herman?” .

“ tôi lại tưởng em sẽ thi Kinh Tế, chẳng phải lúc trước em nói với ba mình như vậy sao” anh thắc mắc hỏi .

Đến cái này mà Hoàng Long vẫn nhớ, âm thầm trong lòng nó thấy thật là phục anh Và thật sự trường đại học Kinh Tế là ngôi trường nó muốn theo học suốt 4 năm làm sinh viên nhưng mà sao có thể được vì mọi chuyện càng lúc càng xa .

Thấy bộ dạng nó méo máo, anh lại nghĩ nó không đủ tự tin để vào nổi trường điểm này, thở hắt ra nói “ tôi sẽ đăng ký trường đó, EM nhất định phải thi cho đậu. Đó là mệnh lệnh” .

Tốt hơn hết lúc này cứ như mọi ngày, phải dẫu việc này cho đến cùng không thể để anh biết được ý định của mình, nó trở lại trạng thái thường ngày .

“ gì chứ, ý anh là em không vào nổi đại học Kinh Tế hả” nó khoanh tay cầu nhàu anh .

“ 99% như thế rồi” anh phũ phàng trả lời .

“ Hoàng Long, nói cho anh biết em sẽ đăng ký trường đó. Về nhà sẽ viết vào hồ sơ ngay lập tức, anh ở đâu em sẽ ở chỗ đó” ánh mắt của sáng lên, kiên quyết .

“ được, tốt lắm”

“ tất nhiên, có thầy dạy kèm như anh thì vào trường nào chả được” nó lắc lư cái đầu, môi cong lên cười tươi tít mắt .

Hoàng Long cười theo hôn nhẹ lên trán, lại vuốt tóc như đang ôm thú cưng mà vuốt ve. Đôi khi nghĩ đến việc mình là thú cưng Minh Anh muốn chém anh ra thành trăm mảnh, nhưng cử chỉ đó là tình cảm của anh sự nuông chiều yêu thương suốt phát từ trái tim anh nghĩ đến nó lại cảm thấy ấm áp .

“ còn định ngồi đó vuốt ve nhau đến bao giờ, không phải còn ra sân bay nữa sao” giọng bà ngoại mắng yêu đứng ở trước cửa vọng vào .

Minh Anh giật mình đứng phốc lên, hai má hao hao ửng hồng. Sau vài phút thu dọn, cuối cùng đã đến lúc lên đường. Trước khi lên xe bà ngoại tặng cho Minh Anh một hộp giấy, tò mò mở ra mắt nó sáng cả lên bởi màu đỏ tươi ngon mắt của những quả dâu .

“ đừng có mà cảm động đến mức đó chứ, cái này ta thoáng một chút. Coi như tháng này xa xỉ tiêu xài” bà ngoại thờ dài, cổ ý ra vẻ đang tiếc nuối .

“ híc, cháu biết bà ngoại thương cháu nên mới lấy trứng gà tự nuôi để cho cháu ăn, bánh mì nóng hổi mua ở lò bánh đầu đường, tình cảm chân thật như thế làm sao mà cháu không biết cho được” nó thút thít, nghẹn ngào nói .

“ chỉ có anh ấy, mới không hiểu tâm ý của bà thôi ạ, lại nói bà ki bo ” nó chỉ tay về phía anh, trách móc .

Hoàng Long đứng ngược mặt nhìn trời mà cười thầm trong bụng, còn đang định khen nó thông minh thoáng một cái biết ngay tình cảm bà ngoại, ngờ đâu lại dám nói anh không biết điều đó tưởng anh lời trêu bà ngoại ki bo là thật .

“ thôi thôi được rồi, thật tình ta chẳng ưa nổi mấy việc tạm biệt thế này” bà ngoại ôm nó vỗ nhẹ lên lưng, giọng nói của bà thật ấm áp .

“ Minh Anh, hàng năm nhớ về thăm ta. Tuy cháu luyên thuyên nói rất nhiều, nhưng không có ai làm phiền ta thì chán lắm” bà ngoại cười hậu .

“ ok ok ạ, cháu sẽ về thăm bà ” nó gật gật, lau nước mắt .

“ được rồi, có phải không gấp lại đâu. Em lẹ lên đi, mọi người...” anh ngập ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “ lẹ mà như em tôi lại trễ chuyến bay” .

Minh Anh liếc Hoàng Long một cái, ôm bà ngoại chào tạm biệt ngồi vào xe. Hoàng Long bên ngoài sắp xếp hành lý chào bà ngoại rồi theo sau lên xe ngồi. Vì lần trước đến Đà Lạt nó bị say xe nôn mửa rất nhiều, lo cho tình trạng lặp lại. Lần này Hoàng Long một hai kiên quyết phải đi bằng máy bay, mặc kệ nó nhiều lần nói không .

Lúc về đến Đà Nẵng cũng đã tầm 8 giờ tối, Hoàng Long galang lăm, hai vali to bự đều nhường cho Minh Anh phụ trách. Sải dài chân mà bước thông thả, mặc cho nó đang lê lét kéo phía sau .

Vừa bước vào nhà tối om, chẳng có một chút ánh sáng, nó thấy hơi kì lạ, bình thường ít ra vẫn có bà quản gia hoặc Eng sao khi không lại lạnh lẽo thế này, nó nhúu mày quay sang hỏi anh: “ Hoàng Long, mọi người đâu cả rồi sao lại để nhà cửa tối thế này”.

“ Minh Anh, hình như tôi nhớ không lầm thì tôi luôn đi cùng em. Em hỏi như vậy phải chăng đang làm khó tôi?” anh lờ mờ nó một cái đáp lại .

Minh Anh trề môi, lờ mờ anh một cái vút vali giữa nhà chạy đến định bật đèn nào ngờ ...

“ bụp ...bụp...bụp” ánh đèn bất ngờ sáng chói cả căn nhà, tiếng pháo giấy nổ to, từng mảnh vụn giấy kim tuyến bắn tung tóe vào không trung.

“ surprise, ngạc nhiên chưa” hai người cầm đầu là Quốc Huy cùng Đăng Khôi hào hứng đồng thanh .

“ bạn hiền, nhớ cậu muốn chết đi được” giọng vui vẻ Hoàng Nhi chạy đến ôm nó .

“ Minh Anh, chúc mừng chị nha” Zen cũng theo sau ôm nó vào lòng.

Minh Anh ngớ ngác vừa vui, vừa không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đá mắt nhìn sang anh thấy anh cùng hai người kia cười đùa nói chuyện cũng chẳng tìm ra được câu trả lời .

Nó nhúu mày, đẩy Hoàng Nhi và Zen ra: “ khoan khoan , bình tĩnh bình tĩnh. Minh không hiểu chuyện gì hết sao mọi người lại chúc mừng bày cả tiệc tùng lớn như thế này. Chẳng lẽ mọi người nhớ mình vậy sao” .

“ ha ha” cả đám người bật cười lớn, khi trông bộ dạng ngây ngô của nó .

“ Minh Anh, bài tiểu Luận tiếng anh cảm nhận về dòng thơ trữ tình lãng mạn của cậu được đoạt giải nhất trong trường đó” lúc này Hoàng Nhi liền dành phần giải thích thắc mắc cho nó .

“ HẢ” miệng mồm nó há hốc kêu lên một tiếng .

“ thật đó, bọn anh không ngờ Minh Anh cũng có tài viết văn lại còn bằng tiếng anh, giỏi lắm” Đăng Khôi cũng góp vui bằng một câu .

“ HẢ” nó lập lại trạng thái ban nãy .

“ lần đầu tiên làm được việc, nên biểu hiện như vậy đó sao” anh cũng ủng hộ một câu, giọng nói tuy là đang khen nhưng chẳng khác nào như ong chích, chiếm phần chê bai thì rõ ý hơn .

Làm sao mà tin cho nổi chứ, chưa khi nào bản thân Minh Anh nghĩ mình sẽ đạt giải. Không ngờ một sự tình cờ, lại đến. Tận bây giờ nó vẫn đứng như chết trân, đờ cả người không tin nổi, còn nhớ cái hôm nộp bài vì đó là một môn tự chọn bắt buộc phải có để được tốt nghiệp, ai nấy đều chọn cho mình các môn sở trường suy nghĩ nữa ngày nó chẳng biết phải chọn gì , đi ngang bản thông báo lại thấy cuộc thi này nên đăng kí viết thử nào ngờ lại được giải cao như vậy ...

“ đi thôi, em còn đứng đó đến bao giờ. Mọi người đang chờ” anh lên tiếng đưa nó về thực tại, choàng tay kéo nó đi .

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tất cả chỉ còn việc chờ anh và nó về đến nơi nhập tiệc mà thôi. Hôm nay thật vui, cùng nhau nô nức trong tiếng cười trò chuyện, Minh Anh rộn ràng khoe về những địa danh suốt mấy hôm đi trốn cùng anh có vẻ thú vị. Trong lúc dứt câu chuyện lại bị Quốc Huy chốt bằng câu “ Đà Lạt, bọn anh đi đếm trên đầu ngón tay cả rồi” lúc ấy nó chỉ muốn tìm chỗ chui cho xong .

Thấy bộ dạng Đăng Khôi có vẻ trầm hơn bình thường tuy vẫn nói chuyện vui vẻ hòa cùng với mọi người, nó quan tâm hỏi: “ Đăng Khôi, sao trông có vẻ anh mệt mỏi vậy” .

“ Mày ổn chứ, công ty lại gặp phải vấn đề gì à. Cần thì cứ nói tao và thằng Huy ” anh cũng thấy khác lạ nên cũng hỏi một câu .

“ vấn đề gì đâu, chắc nó sắp lấy vợ lên cân thăng chứ gì” Quốc Huy cười nheo miệng trả lời họ .

“ mày nói linh tinh gì thế thằng kia” Đăng Khôi đáp, hơi khó chịu khi nhắc đến .

“ hả, thật hả ghê hà. Sinh viên năm nhất cưới vợ rồi, anh là số một không ai là số hai” nó hớn hỏ khi nghe tin này, thật lòng thấy mừng cho Khôi, miệng cười toe toét .

“ Ngọc Quỳnh?” anh hỏi .

“ tất nhiên rồi hai, không Ngọc Quỳnh thì là ai nữa chứ” Hoàng Nhi cũng rất vui khi nghe tin này .

Cả bàn có lẽ ai cũng sẽ vui khi nghe điều này, cùng một tâm trạng như nhau cả bốn người còn lên kế hoạch sẽ tham gia đám cưới như thế nào bàn luận một cách phấn khởi. Hoàng Long và Đăng Khôi im lặng tâm trạng trầm hơn so với bốn người, anh có nhận ra được tâm tư của Đăng Khôi lúc này “ hôn nhân kinh tế ” ...

171. Chương 84 : Hàng Sale? .

Tầm sáng sớm, gió hiu hắt Đà Lạt làm con người thấy lạnh buốt đến tủy, cửa mình nghiêng một chút lại bị khóa chặt trong thân thể ba mươi bảy độ rất ẩm, còn ẩm hơn khi đắp hai ba lớp chăn dày. Mi tâm anh vẫn khép chặt, suốt tuần qua là những ngày nghỉ ngơi thoải mái, người ta nói đúng khi mệt mỏi chỉ cần du lịch mọi thứ sẽ tan biến .

“ em có thói quen dậy sớm từ bao giờ vậy” mắt vẫn nhắm nghiền, anh cong môi lên tiếng thở thê bên tai.

Minh Anh vẫn tỉnh nghịch vuốt mũi anh, một công việc ưa thích nhất khi gần gũi thân mật như thế này, đáp lại: “ từ khi có anh ngủ cùng. Em chẳng được giấc ngủ ngon” .

Câu nói nửa đùa nửa thật, chẳng phải từ lúc đến nơi đây sáu trên bảy ngày giấc ngủ chưa có đến đủ năm tiếng, công việc ọi ngày là sẽ thức dậy vào 7 giờ và kết thúc lúc 3 hoặc 4 giờ sáng. Có khi vui quá lại luyến thuyên đến tận 5 giờ sáng và ngủ dậy lúc 8 hoặc 9 giờ cùng ngày. Đôi khi thói quen cũng thật đáng sợ, nghĩ đến đây Minh Anh lại tâm trạng .

Động tác vuốt ve mặt anh, theo quán tính mà dừng lại. Một bụng tâm sự bị Hoàng Long phát giác: “ em đang nghĩ ngợi điều gì?” .

Lời nói ân cần có tình cảm nhưng thực chất không khác gì tra hỏi đối phương, Minh Anh lấy lại trạng thái mỉm cười như không có gì đáp lời “ có gì đâu, chỉ là hạnh phúc quá đôi khi lại không quen” .

“ có người con gái nào như em, lại thích hành hạ hơn hạnh phúc” anh bật cười thành tiếng, ôm nó vào lòng. Sự hạnh phúc đang tỏa ra từ khắp người anh, đến nụ cười cũng quyến rũ lạ kì .

“ Hoàng Long, em muốn ăn anh thật đó” không một chút suy nghĩ, theo tự nhiên Minh Anh bật ra câu nói đó .

Hoàng Long nhích người lên một chút, câu nói này của nó làm anh có chút thú vị len lỏi, tay chống lên đỡ đầu nghiêng người, ánh mắt đầy sự mê hoặc “ không sợ có em bé” .

“ không” Minh Anh lắc đầu, đáp tiếp “ xã hội mỗi ngày một tân tiến, vấn đề đó e có chút không thỏa” .

“ chúng ta là học sinh” anh lại tiếp tục châm thêm một câu, thái độ nghiêm túc hơn ban nãy. Mặc dù anh đang cố mỉm môi không cười .

Minh Anh tròn xoe mắt, nhìn lên xuống một hồi lại đáp “ anh hiện tại đã đủ tuổi, em cũng sắp tốt nghiệp. Đi trước người khác một bước chẳng phải luôn nắm phần thắng hay sao. Trước sau gì cũng sẽ ăn nhau, sớm hay muộn khác nhau chỉ là thời gian, vậy tại sao em không được phép sử dụng quyền đó sớm hơn” .

Nghe xong lời này, Minh Anh càng khiến anh nhin không nổi nữa mà cười một cách thoải mái. Một tay vẫn đặt trên eo nó, anh không nghĩ một ngày lại thấy Minh Anh của mình muốn chiếm đoạt của riêng như thế này. Cho dù câu nói này của nó là đùa hay thật thì với đối với anh, anh muốn nó là thật .

“ cơ hội tôi đã cho em tối qua, nhưng người từ chối nó là em” anh nắm lấy tay nó đan xe những khoảng cánh bằng bàn tay của mình, ngạo mạn đáp lại .

“ Còn nữa, Hoàng Long tôi một là không làm, nếu đã làm thì nhất định phải ra sản phẩm. Xã hội tiên tiến cũng chẳng thắng nổi tôi” giọng nói nhẹ nhàng, có pha chút dịu dàng song lại thể hiện khí phách của anh .

Lần này Minh Anh nghen cứng họng, khả năng đối đáp của nó không tồi. Nhưng lại luôn bại dưới chướng của anh, một phần muốn anh vui mà thay đổi tính tình cứng rắn hơn một chút, một phần muốn đánh bại anh một lần nhưng xem ra vẫn không có kết quả và kết quả là nó vẫn là một con heo nhỏ thất bại dưới tay anh. Khi chất làm chủ của anh luôn chiến thắng .

Còn đang quē độ vì chuyện ban nãy, ngoài nằm im thì nó chẳng dám hành động nào hơn, nào ngờ tiếng gõ cửa vọng tiếng bà ngoại là một lá bùa hộ mệnh lúc này “ hai đứa dậy ăn sáng cùng ta nào” .

Cả hai bật dậy, may cánh cửa đã khóa chốt nếu không cảnh tượng này bà ngoại mà thấy. Hẳn rằng nó sẽ lập tức mất điểm, ánh mắt có chút bối rối nó nói “ em vào vệ sinh cá nhân trước”

Hoàng Long gật đầu, nhìn theo bóng dáng nó đang lon ton chạy mà lắc đầu ngán ngẩm cười hất ra. Anh chỉnh chu lại một chút rồi tiến đến phía cửa “ bà ngoại, nhờ bà mà một đêm chẳng có lấy giấc ngủ ngon” .

Bà ngoại nhìn bộ dạng của anh, đoán ngay ra được là ngủ ngon hay không. Trẻ môi lườm anh “ không ngon, mà mặt mày tươi tắn thế kia à” .

“ Có khi nào bà thấy cháu mất đi vẻ đẹp trai này chưa” anh tự tin hếch mặt lên hỏi ngược .

Bà ngoại nắm tay anh đưa lên chỉ vào bốp vé “ làm gối cho VỢ ngủ cả đêm lại bảo không ngon” lần này bà ngoại nhấn mạnh danh từ .

Minh Anh từ toilet đi ra, chạy lẹ về hướng cửa cuối đầu lễ phép chào bà ngoại .

Món trứng ốp la cùng với vài mẩu bánh mì, ly sữa bò bên cạnh. Xem ra bà ngoại sống rất phương tây, mặc dù đây là Việt Nam. Bà ngoại đưa mắt nhìn cũng thoáng hiểu được Minh Anh đang nghĩ gì. bà ngoại cười hiền hậu .

“ có phải cháu thấy nhà ta theo sống phương tây phải không” bà ngoại cười hiền hậu đặt câu hỏi, giọng nói ầm áp lại tiếp tục “ thật ra, ông nhà khi xưa rất thích thu thập những thứ này, khi ông ấy mất ta muốn để lại làm kỷ niệm nên giữ mọi thứ còn nguyên” .

Minh Anh cười nghe lời bà nói, tuy trên môi bà ngoại lúc nào mỉm cười nhưng lại thoáng có chút buồn gợi lên trên khuôn mặt “ bà ngoại à, có những thứ không quý báu gì bằng kỷ niệm, cháu cũng vậy, cháu rất coi trọng kỷ niệm” .

Hoàng Long đưa tay xoa đầu nó, cử chỉ này thân mật cũng là điều nó ưa thích, cũng là cách mà anh thể hiện tình cảm với nó, giọng điệu pha trộn chút trêu đùa “ không cần phải nghiêm túc đến vậy, bà ngoại tiếc kinh tế nên cho chúng ta ăn trứng nhà, bánh mì gối này món em hay ăn nhất trong những lúc tiết kiệm để mua giày không phải sao”

“ hử” Minh Anh ngu ngơ tròn mắt kêu lên một tiếng, mà không hay hề biết anh đang chọc mình. Đầu óc đơn giản lại nghĩ những gì anh nói là thật, liếc mắt nhìn sang bà ngoại một chút rồi cầm mẩu bánh mì cho vào miệng, cười trừ .

Bà ngoại và anh bật cười trước thái độ ngờ nghệch của nó mà không ngừng lắc đầu ngán ngẫm , anh lại xoa đầu cười lớn bảo “ tốt hơn em ăn đi” .

“ Cháu có cần làm mất hình tượng của bà ngoại mình như thế không hử” bà ngoại cũng trêu lại bằng một câu bông đùa của mình.

Bà cười vui vẻ, mới sáng sớm ra đã có chuyện vui để nhớ, hẳn rằng Minh Anh rất tin tưởng cháu trai mình nên những gì Hoàng Long nói đều có thể tin được .

Kết thúc buổi sáng Minh Anh cùng Hoàng Long và ngoại đi thăm vườn dâu, những trái dâu bé nhỏ li ti man mác hình trái tim màu đỏ tươi, thuận tay lại ngắt một quả cho qua dạ dày, rồi lại đi đến căn nhà hôm vừa đến mới hay mộ của ông ngoại cách đó không xa, gần đấy có một chòi nhỏ ngồi lại với nhâm nhi một chút cà phê và trà .

Thời gian cũng trôi thật nhanh, chuyện gì càng muốn giữ lâu thì lại xảy ra thật nhanh, giữa buổi chiều bà ngoại trả lại thời gian, không gian cho đôi trai gái này .

Đưa bà về nhà, anh cùng nó tăng bộ đến một nhà thờ cách đó không xa, trên đường đi miệng nó không ngừng nói một câu được lặp lại nhiều lần “ thật may mắn, Đà Lạt có thể đi bộ” .

“ Tôi có xe, nhưng lại thích đi bộ” đôi mắt biết cười của anh đáp lại, tay vẫn nắm rất chặt .

“ là thích đi bộ hay là thích hành em là chính” nó hếch mặt nhìn anh, môi trề bộ dạng dối anh .

Hoàng Long nhún vai không nói thêm gì, chỉ là tay siết chặt hơn nữa đến nỗi có thể cảm nhận được một chút ít mồ hôi đang bít rịn trên mu bàn tay cả hai .

Nhà thờ Domaine de Mari vẫn là mặt bằng dạng chữ thập như bao nhà thờ khác, chia ra làm hai đường bậc thang để đi trên rồi tụ lại trước cửa lớn. Tiền đình được thiết kế theo kiểu tam giác cân, phía trên ngọn mái có một thánh giá chữ thập, gần đỉnh mái lại có một cửa sổ nhỏ hoa hồng hình tròn, theo hiểu biết của nó những chi tiết rất hay được dùng ở các nhà thờ Pháp cuối thế kỷ XVII (17) .

Dạo một vòng khuôn viên, giai điệu nhẹ nhàng sâu lắng của bài Beautiful in white vang lên, không phải mở từ những đĩa nhạc đại chúng mà được thông qua giai điệu của tiếng đàn piano, chú rể trong lễ phục màu trắng một tay cầm micro tay kia đang xen với cô dâu, nhịp giọng theo nhạc cất cao tiếng hát ...

“ Hoàng Long này, nếu sau này chúng ta lớn anh sẽ cưới em chứ? ” hai mắt Minh Anh sáng ngời, không có chút ngại ngùng, cũng chẳng đỏ mặt .

Hoàng Long nghiêm túc suy nghĩ, khoé miệng hơi cong lên điệu bộ ra vẻ ngạc nhiên hỏi: “ là em đang cầu hôn tôi?” .

“ Tùy anh nghĩ ” Minh Anh nhún vai, đáp lại rồi rảo bước đi trước .

Bên trong Minh Anh thầm nghĩ, nó muốn nghe câu trả lời đến thế nào, một sắc thái tin tự khẳng định anh sẽ trả lời “ em nghĩ xem tôi không cưới em thì ai sẽ cưới em?” hoặc rằng “ coi như vì em là con gái, lại mở miệng trước nên tôi sẽ không từ chối” nhưng rồi cũng đành mím môi bước đi lảng tránh, chỉ sợ khi nghe xong, đúng khi “ nghĩ ” đến việc rời xa anh sẽ tan biến ngay lập tức chứ đừng nói gì đến việc bỏ đi thật sự.

Anh lắc đầu cười hất ra thành tiếng, tự thấy mình đang biến thành thằng ngốc, bản thân khẳng định câu nói vừa rồi chỉ là một sự ngẫu nhiên khi thấy người khác đang ở lễ đường nên cũng muốn như người ta. Mặc dù đó là câu nói đùa hay thật đi nữa thì anh luôn muốn hằng đêm ngủ cùng nó, bên cạnh nó mỗi ngày một cách chính thức .

Hiện tại dù có muốn đi chẳng nữa thì Minh Anh của anh vẫn còn rất sớm để trở thành Vợ, tốt hơn hết vẫn để cho cô ấy tự do rong chơi thêm vài năm nữa cũng chưa muộn. Anh lắc đầu thôi suy nghĩ, sải bước lớn đuổi theo nó .

Ngồi xuống hàng ghế thánh đường, cảm xúc trong Minh Anh đang trầm xuống chỉ mỗi nó biết, anh ngồi cạnh rất gần nhưng khó có thể nhận ra. Không gian thánh đường này làm mọi thứ im lặng, không ai nhìn ai bởi vì đang nhìn chúa .

Chân bắt chéo, tay khoanh trước ngực Hoàng Long ngửa ra sau, bộ dạng to vẻ tự tin kiêu ngạo cố ý trêu chọc anh nói: “ Được thôi, nếu em nuôi tôi. Thì cưới thôi, vụ làm ăn này không thiệt, đáng đầu tư ” .

Lời định nói ra sẽ là “ em nghĩ xem tôi không cưới em thì ai sẽ cưới em?” nhưng nào ngờ khi phát âm lại ra một câu nói khác, dứt câu vừa nói trên anh nhúu mày thấy mình quả ấu trĩ .

Hơi có chút sững người lại, Minh Anh quay mặt về hướng anh, mắt nhúu lại như tra hỏi, môi trề ra tay khoanh trước mặt, nghiêng đầu đáp: “ em chỉ bảo là nếu sau này lớn lên ANH SẼ CƯỚI em chứ”.

Minh Anh nhấn mạnh ba chữ rồi tiếp tục: “ chứ em có nói là em khi đó sẽ là Vợ anh đâu ” .

“ ĐỪNG ” như một cú nổ bên tai, mặt Hoàng Long trở nên tím tái. Không ngờ có một ngày anh lại bị nó ột quả bom như thế này, quả thật không nên xem thường phụ nữ. Bình thường họ sẽ rất nhu mì, nhưng đến lúc họ sẽ phản kháng lại rất tích cực làm đối phương chết ghen thật giống bom hẹn giờ .

Hoàng Long “ Ồ ” một tiếng quay về hướng khác, chu môi như đang huýt sáo để che đi sự ngượng ngùng đang dần phát tán .

Minh Anh bụm miệng cười tủm tỉm, nó chỉ thuận miệng nói ra thôi. Nào ngờ là trả đũa anh một cú thật đậm và sâu thế này, tinh thần có chút tự mãn khoái chí. Thấy Hoàng Long im lặng, có vẻ lần này anh đổi thật rồi .

Đặt tay vào túi anh lập tức bị anh đẩy ra, cơ hồ vẫn quay về hướng khác. Bỗng dưng nó đứng phắt dậy bất ngờ, làm anh giật mình .

“ A, A, E ... hèm ” nó kêu lên vài tiếng thử giọng, anh nhìn theo khó hiểu. Minh Anh cười mỉm liếc sang, anh liền quay về hướng khác .

“ Nguyễn Minh Anh, con có muốn lấy Hoàng Long làm chồng không, bất kể ốm đau bệnh tật hay sung túc đầy đủ con đều ở bên cạnh yêu thương và chăm sóc ” nó tông giọng làm trầm hơn .

“ Con đồng ý ” lại trở về giọng thật của mình ôn nhu đáp .

“ Nguyễn Hoàng Long, con có muốn lấy Minh Anh làm vợ không, bất kể ốm đau hay bệnh tật, sung túc hay đầy đủ con đều ở bên cạnh yêu thương, chăm sóc và bảo vệ suốt đời ” tông giọng lại trầm .

“ con đồng ý ” tông này có chút thay đổi, giọng nghiêm nghị pha một ít tự tin lẫn ngạo mạn, nhưng đầy chắc chắn . Minh Anh cố làm ra cho giống giọng anh nhưng có vẻ đã thất bại .

Những lời nói ấy, đập vào bộ não Hoàng Long ngay lập tức các dây thần kinh hoạt động nhanh chóng, anh nhướng mắt nhìn Minh Anh đứng dậy bên cạnh: “ Đúng là Minh Anh tôi cứ tưởng em thay đổi, xem ra tôi đánh giá em đã cao quá so với qui định ”.

“ Ý anh là, anh không đồng ý ” Minh Anh trề môi lườm liếc .

“ em đừng kết tội cho người khác khi không có cơ sở như vậy. Xem ra em đợi thêm không được rồi ”

Chữ “ Đợi ” phát từ miệng anh chỉ là bông đùa, vậy sao đối với nó lại nặng đến vậy chứ, đợi nó đợi được một năm hai mươi năm vẫn được, bao lâu cũng được dù cho hơi thở không còn cũng vẫn sẽ được, nhất định là như vậy. Nhưng còn anh? Anh có đợi nó không, sẽ như thế chứ điều này nó tự hỏi nhiều lần, lại chẳng dám tìm câu trả lời .

Thấy nó im lặng hồi lâu, anh tưởng nó lại đổi. Minh Anh của anh đôi lúc cũng con gái thế này, búng vào đầu nó một cái rõ là đau: “ lộn, em nghĩ gì mà đâm chiêu vậy ” .

Minh Anh nhăn mặt xoa đầu, đồng tay cho vào túi lấy ra một hộp vuông màu xanh đậm: “ Anh có muốn đeo nó không ” .

Hoàng Long lấy tay che mặt, muốn cười cũng không cười “ Minh Anh, dạo này em ăn gan hùm phải không, không làm tôi mất mặt coi bộ em ăn không ngon ” .

“ anh nghĩ đi đâu thế, vì nó là hàng sale nên em mới mua mà. Không phải nhẫn cầu hôn đâu ” Minh Anh lên tiếng giải bày .

“ hàng sale?” Hoàng Long nhướng mắt hỏi lại thêm một lần nữa, cô gái của anh ngay cả nói dối cũng rất tẻ, rõ ràng chiếc hộp đựng trang sức này chỉ duy nhất tập đoàn nhà anh độc quyền vậy mà nó dám bảo hàng sale, anh cười trong bụng .

“ tất nhiên ” nó gật đầu, khẳng định “ hàng khuyến mãi, em mới đích thân đi mua chứ. Anh cứ tự tin thái quá ” nó lại chu môi phân bua .

“ ừ thì hàng sale ” Hoàng Long đáp lại cộc lốc môi cong lên một đường, đầu gật gật tỏ ý tin lời Minh Anh .

“ đó không phải cầu hôn đâu, thôi anh chê thì thôi vậy ” Minh Anh lí nhí nói, đóng nắp hộp lại .

Đang định bỏ vào túi trông vài tí tác động tác đó đã bị Hoàng Long nhanh tay cướp lại hộp vuông trên tay nhanh chóng anh mở ra, nắm lấy tay trái nó xỏ vào ngón áp út, chiếc còn lại anh tự đeo vào ngón tay mình. Hành động đó qua nhanh khi nó còn chưa kịp chớp mắt lấy một cái .

“ như vậy là được chứ gì” Hoàng Long dơ bàn tay có đeo nhẫn lên trước mặt nó .

“ xì, đã thích lại còn ngại” Minh Anh bật cười, quả nhiên là Hoàng Long có khác, khi nào cũng tỏ ra kiêu ngạo lời nói như không mấy may quan tâm, chỉ thích dùng hành động để chứng minh mà thôi. Nó khoát tay anh kéo đi trong tiếng cười .

Nhà thờ là nơi chứng nhân tình yêu, là nơi sám hối. Hôm nay đến đây không phải để sám hối là để đánh dấu tình yêu của nó, trong lòng thầm vui biết bao, tuy bản thân biết chỉ là mộng tưởng không chừng vài tiếng hoặc ít ngày nữa mọi thứ sẽ tan biến. Hạnh phúc, vui vẻ ảm áp từ người con trai này chưa biết chừng sẽ biến mất sau vài giây, nhưng không sao cứ vui vẻ lúc này từng khoảnh khắc sẽ được gắn mãi trong tim nó .

Cafe Memori.

Ngọc Quỳnh ngồi một mình trên tầng cao của quán cà phê, khuôn mặt hốc hác tiêu tụy xương cổ lộ rõ hơn trông có vẻ đã ốm đi rất nhiều. Nhấp một ngụm cà phê sữa, nhưng hôm nay thấy đắng nghẹn lại nơi cổ họng .

Tiếng bước chân dưới đế giày kêu lộp cộp, không cần quay lại Ngọc Quỳnh cũng biết được ai đến tiến đến. Kéo ghế ngồi phía đối diện cô, Đăng Khôi nói lỏng cavat ra đôi chút, khuy áo sát cổ cũng gỡ ra. Nhìn đôi mắt thâm quầng hằn vài đêm chưa chợp mắt , anh nhìn cô lạnh lùng .

“ Ngọc Quỳnh, chuyện tình cảm đừng miễn cưỡng” .

“ Đăng Khôi, anh hẹn em ra chỉ là để nói những điều thôi hay sao” giọng nói Ngọc Quỳnh có nhẹ nhàng có chút buồn pha lẫn .

“ em không miễn cưỡng , chuyện này do ba mẹ sắp xếp em làm thế nào khác được” Ngọc Quỳnh thở dài đáp lại .

Từ mấy hôm trước, tình trạng tập đoàn gia đình Đăng Khôi càng lúc càng trì trệ khốn khó cần một số vốn rất lớn đầu tư để xoay chuyển tình thế, vừa muốn giúp lại muốn rằng buộc Đăng Khôi. Ngọc Quỳnh nghe theo lời khuyên của Uyển Nhi dùng cách hôn nhân kinh tế để ràng buộc anh vừa có thể giúp đỡ anh vừa chiếm giữ lấy con người anh, trái tim là chuyện sớm muộn chỉ cần giữ được con người bên cạnh .

Với ý sự cố chấp của bản thân này, Ngọc Quỳnh vừa xin vừa gợi ý cho ba mình. Sau cuộc gặp gỡ giữa hai gia đình, Ngọc Quỳnh và Đăng Khôi sẽ kết hôn với nhau. Dẫu gì cùng nhau lớn lên từ bé, hai bên đều nghĩ giữa bọn họ có tình cảm, điều này rất có lợi, kết thông gia về mặt kinh doanh sẽ thuận lợi phát triển rất nhiều. Ngọc Quỳnh hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của ba không ngờ ý từ chối .

Có lẽ hôm nay, Đăng Khôi mới biết sự việc này. Anh trầm tư một hồi lâu, ánh mắt đen láy “ hạnh phúc của em anh không chắc mình cho được, anh cũng không thể nào ép bản thân giả tạo ở bên em được. Ngọc Quỳnh như thế là làm tổn thương em” .

Đăng Khôi nắm tay Ngọc Quỳnh trầm giọng lại “ việc của tập đoàn, anh sẽ chống chọi được, em không cần vì anh phải hy sinh hạnh phúc của mình như thế, Ngọc Quỳnh đừng lại đi. Việc kết hôn là không thể” .

“ Đăng Khôi, anh nói nghe xem thế nào là không thể? , chẳng phải lúc trước ở Biển Xanh anh nói thử xem sao, vậy tại sao hết lần này đến lần khác lại đẩy em ra như vậy. Trước giờ chẳng phải anh luôn bên cạnh em sao, vì điều gì nay lại thay đổi đến vậy.” Ngọc Quỳnh hít sâu, cố nén tâm trạng xuống ngực đau buốt .

“ Ngọc Quỳnh” Đăng Khôi gọi tên nhìn theo hướng mắt Ngọc Quỳnh không nghẹn lời .

“ là vì Minh Anh phải không, là anh đã thích Minh Anh phải không” âm thanh phát ra làm khóe mắt đọng nước, kìm lại không để nó rơi xuống. Trán trán mắt nhìn anh hỏi: “ em nói đúng rồi chứ?” .

“ Minh Anh, cô ấy không liên quan gì đến chuyện của chúng ta. Em lại càng không liên quan đến việc gia đình của anh nên không cần thiết phải làm như vậy. Anh tự biết cách giải quyết” giọng Đăng Khôi dứt khoát, ánh mắt anh tỏ rõ ý kiến bản thân .

Ba chữ “ không liên quan” như bóp chặt con tim đang đập của Ngọc Quỳnh, bên trong cơ thể giằng xé dữ dội. Cùng nhau đi học, cùng nhau vui đùa, cùng nhau lớn lên thậm chí còn thân thiết hơn cả Quốc Huy, Hoàng Long vậy mà giờ đây một câu nói “ Không liên quan” đã phủ nhận đi tất cả .

Ngọc Quỳnh hít sâu một hơi, lạnh người đáp lại: “ cứ theo như người lớn sắp xếp, chúng ta cứ đính hôn trước. Khi tập đoàn gia đình anh đứng vững, em sẽ tùy ý tìm một lý do kết thúc chuyện này” .

“ như vậy càng không thể, em đừng ngây ý nghĩ ngu xuẩn ấy lại đi” Đăng Khôi gằn giọng , sự tức giận hàm hực đỏ cả mặt .

“ Đăng Khôi, việc này cứ làm thế đi. Đây là sự tự tôn của em” trong ánh mắt Ngọc Quỳnh lóe lên sự kiên quyết .

Nói xong Ngọc Quỳnh cầm túi xách, quay mặt bỏ đi đồng thời giọt nước mắt kìm nén tuông ra rơi rớt trên đôi má gầy gò. Bước đi thật nặng nề như gánh vác nỗi đau nặng trĩu trên đôi vai tay cuộn lại thành quyền mắt nhắm lại đôi vai run run, cuộc sống gò bó không được lựa chọn nơi mình muốn học muốn làm, nay đến cả người yêu thương nhất lại vì một người khác bỏ mặc , ngực trái cô đau thắt lại.

Đăng Khôi cuộn chặt tay thành quyền đánh lực vừa đủ lên mặt bàn gương đôi mắt đỏ hoe phẫn nộ , vài giây sau cơ hồ giãn ra anh ngã người tựa vào ghế tay che mặt, thật sự lúc này quá mệt mỏi. Công việc chưa xong, nay lại thêm chuyện hôn ước nếu hôm qua không về nhà chắc có lẽ đến ngày cưới chỉ cần mặt trang phục là xong .

Đăng Khôi cơ bản không giận dữ vì Ngọc Quỳnh làm thế, anh giận vì gia đình lại đem hạnh phúc của Ngọc Quỳnh ra làm vật mua bán giao dịch một hôn nhân kinh tế. Đúng, anh không yêu Ngọc Quỳnh nhưng cô ấy cũng là người nhất định anh phải bảo vệ và không muốn cô bị tổn thương .

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Đăng Khôi thôi suy nghĩ nhận điện thoại :

“ alo” .

“ chiều này tao về, qua nhà dùng bữa chứ” giọng nói vui vẻ của Hoàng Long bên kia .

“ đi trốn biệt tâm, giờ mày mới chịu lết về đó ư” Đăng Khôi cũng đùa lại một câu nhưng không dấu được sự mệt mỏi trong giọng nói .

“ lại có chuyện gì sao? Hay là ở công ty lại xảy ra vấn đề?” Hoàng Long dễ dàng nhận ra, anh nhíu mày hỏi .

“ không có gì, chuyện nhỏ tối gặp nói sau” Đăng Khôi thở hắt ra, vờ như ổn .

“ được, vậy tối gặp” .

Dứt câu, Đăng Khôi cúp máy ngay chính chu lại trang phục rồi rời khỏi quán .

Kết thúc cuộc nói chuyện với Đăng Khôi, anh hơi nhíu mày suy nghĩ rồi lắc đầu cho qua. Trở vào trong phòng thấy Minh Anh đang thu xếp quần áo, anh bước đến vòng tay ôm từ phía sau mỉm cười mím .

“ hay là ở lại thêm 1 tuần nữa nhé, nhé” Minh Anh nghiêng đầu cười nịnh đưa ý kiến .

Anh cốc nhẹ lên đầu nó một cái, ngồi xuống bên cạnh đáp: “ được voi đòi tiên, ít ra một trong hai ta phải có người kiếm tiền chứ, tôi lại chẳng có chút hy vọng nào được em nuôi” .

“thì anh nuôi em” nó nhún vai trả lời, như điều đó là hiển nhiên .

Anh kéo nó ngồi xuống trên đùi mình, vòng tay khóa người nó lại trùm mắt: “ Minh Anh, hình như tôi nuông chiều em quá rồi” .

Minh Anh bặm môi, lắc đầu bộ dạng ra vẻ sợ sệt “ không dám, không dám. Em biết em sai rồi”

Nhíu mày nhớ ra việc gì đó, anh chăm chú nhìn nó tra hỏi: “à mà em định thi gì vậy?” .

Nếu Hoàng Long không nhắc đến việc học và thi cử có lẽ đầu óc Minh Anh có lẽ cũng quen bén đi mất việc này, chỉ cần rời khỏi thành phố này đồng nghĩa thì việc yêu đương đồng nghĩa mà kết thúc nó sẽ chẳng còn ở bên cạnh anh, còn tâm trí đâu nghĩ đến việc chọn trường .

“ Herman, thi thăng hệ đại học ngành Quản Trị Kinh Doanh” câu này nó chỉ trả lời hụi quoa loa. Quay sang trả hỏi lại anh “ còn anh, anh thi trường nào. Herman?” .

“ tôi lại tưởng em sẽ thi Kinh Tế, chẳng phải lúc trước em nói với ba mình như vậy sao” anh thắc mắc hỏi .

Đến cái này mà Hoàng Long vẫn nhớ, âm thầm trong lòng nó thấy thật là phục anh Và thật sự trường đại học Kinh Tế là ngôi trường nó muốn theo học suốt 4 năm làm sinh viên nhưng mà sao có thể được vì mọi chuyện càng lúc càng xa .

Thấy bộ dạng nó méo máo, anh lại nghĩ nó không đủ tự tin để vào nổi trường điểm này, thở hắt ra nói “ tôi sẽ đăng ký trường đó, EM nhất định phải thi cho đậu. Đó là mệnh lệnh” .

Tốt hơn hết lúc này cứ như mọi ngày, phải dẫu việc này cho đến cùng không thể để anh biết được ý định của mình, nó trở lại trạng thái thường ngày .

“ gì chứ, ý anh là em không vào nổi đại học Kinh Tế hả” nó khoanh tay cầu nhàu anh .

“ 99% như thế rồi” anh phũ phàng trả lời .

“ Hoàng Long, nói cho anh biết em sẽ đăng ký trường đó. Về nhà sẽ viết vào hồ sơ ngay lập tức, anh ở đâu em sẽ ở chỗ đó” ánh mắt của sáng lên, kiên quyết .

“ được, tốt lắm”

“ tất nhiên, có thầy dạy kèm như anh thì vào trường nào chả được” nó lắc lư cái đầu, môi cong lên cười tươi tít mắt .

Hoàng Long cười theo hôn nhẹ lên trán, lại vuốt tóc như đang ôm thú cưng mà vuốt ve. Đôi khi nghĩ đến việc mình là thú cưng Minh Anh muốn chém anh ra thành trăm mảnh, nhưng cử chỉ đó là tình cảm của anh sự nuông chiều yêu thương suốt phát từ trái tim anh nghĩ đến nó lại cảm thấy ấm áp .

“ còn định ngồi đó vuốt ve nhau đến bao giờ, không phải còn ra sân bay nữa sao” giọng bà ngoại mắng yêu đứng ở trước cửa vọng vào .

Minh Anh giật mình đứng phốc lên, hai má hao hao ửng hồng. Sau vài phút thu dọn, cuối cùng đã đến lúc lên đường. Trước khi lên xe bà ngoại tặng cho Minh Anh một hộp giấy, tò mò mở ra mắt nó sáng cả lên bởi màu đỏ tươi ngon mắt của những quả dâu .

“ đừng có mà cảm động đến mức đó chứ, cái này ta thoáng một chút. Coi như tháng này xa xỉ tiêu xài” bà ngoại thờ dài, cổ ý ra vẻ đang tiếc nuối .

“ híc, cháu biết bà ngoại thương cháu nên mới lấy trứng gà tự nuôi để cho cháu ăn, bánh mì nóng hổi mua ở lò bánh đầu đường, tình cảm chân thật như thế làm sao mà cháu không biết cho được” nó thút thít, nghẹn ngào nói .

“ chỉ có anh ấy, mới không hiểu tâm ý của bà thôi ạ, lại nói bà ki bo ” nó chỉ tay về phía anh, trách móc .

Hoàng Long đứng ngược mặt nhìn trời mà cười thầm trong bụng, còn đang định khen nó thông minh thoáng một cái biết ngay tình cảm bà ngoại, ngờ đâu lại dám nói anh không biết điều đó tưởng anh lời trêu bà ngoại ki bo là thật .

“ thôi thôi được rồi, thật tình ta chẳng ưa nổi mấy việc tạm biệt thế này” bà ngoại ôm nó vỗ nhẹ lên lưng, giọng nói của bà thật ấm áp .

“ Minh Anh, hàng năm nhớ về thăm ta. Tuy cháu luyên thuyên nói rất nhiều, nhưng không có ai làm phiền ta thì chán lắm” bà ngoại cười hậu .

“ ok ok ạ, cháu sẽ về thăm bà ” nó gật gật, lau nước mắt .

“ được rồi, có phải không gấp lại đâu. Em lẹ lên đi, mọi người...” anh ngập ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “ lẹ mà như em tôi lại trễ chuyến bay” .

Minh Anh liếc Hoàng Long một cái, ôm bà ngoại chào tạm biệt ngồi vào xe. Hoàng Long bên ngoài sắp xếp hành lý chào bà ngoại rồi theo sau lên xe ngồi. Vì lần trước đến Đà Lạt nó bị say xe nôn mửa rất nhiều, lo cho tình trạng lặp lại. Lần này Hoàng Long một hai kiên quyết phải đi bằng máy bay, mặc kệ nó nhiều lần nói không .

Lúc về đến Đà Nẵng cũng đã tầm 8 giờ tối, Hoàng Long galang lăm, hai vali to bự đều nhường cho Minh Anh phụ trách. Sải dài chân mà bước thông thả, mặc cho nó đang lê lét kéo phía sau .

Vừa bước vào nhà tối om, chẳng có một chút ánh sáng, nó thấy hơi kì lạ, bình thường ít ra vẫn có bà quản gia hoặc Eng sao khi không lại lạnh lẽo thế này, nó nhúu mày quay sang hỏi anh: “ Hoàng Long, mọi người đâu cả rồi sao lại để nhà cửa tối thế này”.

“ Minh Anh, hình như tôi nhớ không lầm thì tôi luôn đi cùng em. Em hỏi như vậy phải chăng đang làm khó tôi?” anh lờm nó một cái đáp lại .

Minh Anh trề môi, lờm anh một cái vút vali giữa nhà chạy đến định bật đèn nào ngờ ...

“ bụp ...bụp...bụp” ánh đèn bất ngờ sáng chói cả căn nhà, tiếng pháo giấy nổ to, từng mảnh vụn giấy kim tuyến bắn tung tóe vào không trung.

“ surprise, ngạc nhiên chưa” hai người cầm đầu là Quốc Huy cùng Đăng Khôi hào hứng đồng thanh .

“ bạn hiền, nhớ cậu muốn chết đi được” giọng vui vẻ Hoàng Nhi chạy đến ôm nó .

“ Minh Anh, chúc mừng chị nha” Zen cũng theo sau ôm nó vào lòng.

Minh Anh ngớ ngác vừa vui, vừa không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đá mắt nhìn sang anh thấy anh cùng hai người kia cười đùa nói chuyện cũng chẳng tìm ra được câu trả lời .

Nó nhúu mày, đẩy Hoàng Nhi và Zen ra: “ khoan khoan , bình tĩnh bình tĩnh. Minh không hiểu chuyện gì hết sao mọi người lại chúc mừng bày cả tiệc tùng lớn như thế này. Chẳng lẽ mọi người nhớ mình vậy sao” .

“ ha ha” cả đám người bật cười lớn, khi trông bộ dạng ngây ngô của nó .

“ Minh Anh, bài tiểu Luận tiếng anh cảm nhận về dòng thơ trữ tình lãng mạn của cậu được đoạt giải nhất trong trường đó” lúc này Hoàng Nhi liền dành phần giải thích thắc mắc cho nó .

“ HẢ” miệng mồm nó há hốc kêu lên một tiếng .

“ thật đó, bọn anh không ngờ Minh Anh cũng có tài viết văn lại còn bằng tiếng anh, giỏi lắm” Đăng Khôi cũng góp vui bằng một câu .

“ HẢ” nó lập lại trạng thái ban nãy .

“ lần đầu tiên làm được việc, nên biểu hiện như vậy đó sao” anh cũng ủng hộ một câu, giọng nói tuy là đang khen nhưng chẳng khác nào như ong chích, chiếm phần chê bai thì rõ ý hơn .

Làm sao mà tin cho nổi chứ, chưa khi nào bản thân Minh Anh nghĩ mình sẽ đạt giải. Không ngờ một sự tình cờ, lại đến. Tận bây giờ nó vẫn đứng như chết trân, đờ cả người không tin nổi, còn nhớ cái hôm nộp bài vì đó là một môn tự chọn bắt buộc phải có để được tốt nghiệp, ai nấy đều chọn ình các môn sở trường suy nghĩ nửa ngày nó chẳng biết phải chọn gì , đi ngang bản thông báo lại thấy cuộc thi này nên đăng kí viết thử nào ngờ lại được giải cao như vậy ...

“ đi thôi, em còn đứng đó đến bao giờ. Mọi người đang chờ” anh lên tiếng đưa nó về thực tại, choàng tay kéo nó đi .

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn tất cả chỉ còn việc chờ anh và nó về đến nơi nhập tiệc mà thôi. Hôm nay thật vui, cùng nhau nô nức trong tiếng cười trò chuyện, Minh Anh rộn ràng khoe về những địa danh suốt mấy hôm đi trốn cùng anh có vẻ thú vị. Trong lúc dứt câu chuyện lại bị Quốc Huy chốt bằng câu “ Đà Lạt, bọn anh đi đếm trên đầu ngón tay cả rồi” lúc ấy nó chỉ muốn tìm chỗ chui cho xong .

Thấy bộ dạng Đăng Khôi có vẻ trầm hơn bình thường tuy vẫn nói chuyện vui vẻ hòa cùng với mọi người, nó quan tâm hỏi: “ Đăng Khôi, sao trông có vẻ anh mệt mỏi vậy” .

“ Mày ổn chứ, công ty lại gặp phải vấn đề gì à. Cần thì cứ nói tao và thằng Huy ” anh cũng thấy khác lạ nên cũng hỏi một câu .

“ vấn đề gì đâu, chắc nó sắp lấy vợ lên cân thăng chứ gì” Quốc Huy cười nheo miệng trả lời họ .

“ mày nói linh tinh gì thế thằng kia” Đăng Khôi đáp, hơi khó chịu khi nhắc đến .

“ hử, thật hả ghê hà. Sinh viên năm nhất cưới vợ rồi, anh là số một không ai là số hai” nó hớn hử khi nghe tin này, thật lòng thấy mừng cho Khôi, miệng cười toe toét .

“ Ngọc Quỳnh?” anh hỏi .

“ tất nhiên rồi hai, không Ngọc Quỳnh thì là ai nữa chứ” Hoàng Nhi cũng rất vui khi nghe tin này .

Cả bàn có lẽ ai cũng sẽ vui khi nghe điều này, cùng một tâm trạng như nhau cả bốn người còn lên kế hoạch sẽ tham gia đám cưới như thế nào bàn luận một cách phấn khởi. Hoàng Long và Đăng Khôi im lặng tâm trạng trầm hơn so với bốn người, anh có nhận ra được tâm tư của Đăng Khôi lúc này “ hôn nhân kinh tế ” ...

172. Chương 84 : Em Có Baby Rồi !

Minh Anh thở dài bữa tiệc hôm nay vui quá , có lẽ đây cũng là buổi tối cuối cùng ngồi vui vẻ với mọi người . Lạ kì quá chẳng biết phải gọi tên là bữa tiệc chia tay hay là bữa tiệc chúc mừng nó nữa , khi mọi thứ mới bắt đầu suôn sẻ thì lại nhanh chóng kết thúc .

“ Hai đứa có cần anh giúp không” anh từ phía xa đến xắn tay áo, vui vẻ nói .

“ giờ em mới biết anh thích làm nội trợ đấy” nó cố ý trêu .

“ keng...” tiếng thìa rơi xuống bồn rửa chén , phát thành tiếng . Hoàng Long và Minh Anh quay lại nhìn Zen có chút kì lạ .

“ Zen, em sao vậy?” anh nhướn mày hỏi .

“ Zen, em mệt hả lên nghỉ đi . Để đó chị rửa cho” nó dành lấy chiếc đĩa trên tay Zen , đẩy cô sang một bên .

Chưa kịp nghe Zen trả lời , Hoàng Nhi và Quốc Huy ở cũng đang tiến đến phía bếp . Trông bộ dạng hai người như đang có điều gì khó nói cứ ấp a ấp úng mãi . Tối nay mọi người thật lạ, dường như ngoài chuyện mừng nó đạt giải, ai này đều có tâm sự .

Zen có đôi chút bần thần, Đăng Khôi thì hẳn đang phiền muộn chuyện hôn sự, còn Quốc Huy và Hoàng Nhi hai người cứ đứng ngây ra, nắm chặt tay nhau nhìn qua nhìn lại bảo nhau “ nói đi ” .

Hoàng Long nhíu mày quan sát, thở dài bực mình tay cho vào hai túi quần chờ đợi : “ hai đứa có chuyện cần nói ? ” .

“ à thì , Hoàng Long mày ...” Quốc Huy gãi đầu, đoạn sau có vẻ khó nói .

“ Quốc Huy, anh nói đi chứ ” Hoàng Nhi đứng bên lí nhí hồi thúc .

“ Huy, mày không định về ở luôn đây à . Trễ rồi đó, cho người khác nghỉ ngơi nữa” Đăng Khôi gọi một tiếng , đứng lại bất động ngu ngơ nhìn “ sao mấy người làm gì về nghiêm túc thế” .

“ em không biết, hỏi hai người kia đi” Nó đáp lời Đăng Khôi nhìn về phía Quốc Huy Hoàng Nhi .

“ à không có gì to tát , có chút chuyện thôi . Mai mày ở nhà mà , vậy mai tao qua bàn cũng được” Quốc Huy cười hì hì ngớ ngẩn , lật đật kéo Đăng Khôi ra về . Hoàng Nhi ba chân bốn cẳng chạy lẹ về phòng tránh mọi người tra hỏi .

Zen cũng buồn không nói tiếng nào , lặng lẽ đi về phòng tâm trạng buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt . Để anh và nó đứng đấy nhìn nhau không hiểu việc gì cả, vài phút sau phụ nó dọn dẹp chiến trường rồi về phòng ngủ .

Nửa đêm cổ họng khô rát, làm Minh Anh khó ngủ lọ mọ tỉnh dậy đi kiếm một chút nước, căn nhà tối om chỉ có chút ánh sáng ngoài trời chiếu vào qua các khung cửa sổ , dụi mắt nháp nháy vài cái, cảnh tượng này làm nó liên tưởng lại những bộ phim vài ngày trước ở Đà Lạt ngồi xem với anh , người nổi hết da gà .

Hay đâu vừa nháp được một ngụm nước, tiếng khóc lạnh lẽo trong đêm đang nấc từng tiếng, lúc to lúc nhỏ đang cố nén lại , gió lùa thổi lạnh lạnh ghê rợn . Đôi chân Minh Anh bủn rủn cả cơ thể cũng run lên sồn tóc gáy , lê từng bước mỗi lúc lại gần nơi phát ra tiếng khóc .

Một bước , hai bước càng lúc càng nghe rõ , Minh nuốt nước bọt xuống cổ họng lấy hết can đảm tiến đến nơi , tiếng khóc phát ra phía sau nhà bếp gần cửa lúc này Minh Anh cắn móng tay lo lắng phân vân có nên mở ra không , bàn tay nắm chót nhắm mắt.

“ cạch” cách cửa bên bếp mở ra, tiếng khóc lúc này hiện hữu chân thật, Minh Anh giật mình hốt hoảng ngã ngửa vào cửa khi mái tóc đen dài che khuất cả khuôn mặt ngồi, co bên cạnh cửa thút thít .

“ em hả Zen” nó lấy lại bình tĩnh hỏi.

“ chị, hức...” Zen đáp lại trong tiếng khóc .

Minh Anh ngồi xuống bên cạnh Zen vỗ về “ trời lạnh thế này, sao em không vào nhà lại ngồi đây thế này hả , xảy ra chuyện gì rồi Zen” .

“ chị ơi, ba ngày rồi em...em không liên lạc được với Win ” Zen méo máo trả lời .

Minh Anh biết tính Zen , cô bé rất mạnh mẽ gặp chuyện cũng sẽ rất bình tĩnh giải quyết nhưng lúc này lại ngồi khóc nấc lên như thế này thật khiến người ta lo lắng . Một hồi sau, Minh Anh mang ra cho Zen một tách sữa nóng , cô bé lúc này đã thôi khóc nhưng vẫn còn thút thít .

“ này em uống đi , sao khóc nhiều vậy” .

Nhận cốc sữa từ tay Minh Anh , Zen hít sâu một hơi : “ bà nội chị biết chuyện giữa hai tụi em , nên ra sức phản đối quyết liệt lắm” .

Nói đến Zen lại ghen , nước mắt như suối cứ trực trào muốn tuông ra . Zen ngấn nước mắt ngược lên trời kìm nén lại rồi tiếp tục : “ em thì không sao cả, nhưng em lo lắng cho Win lắm chị à . Mấy hôm đầu hình như bà chỉ mắng qua loa nhưng đến 3 ngày trước lúc em và Win đang nói với nhau , bà mắng nhiệt Win thậm tệ sau đó ngắt tín hiệu , đến nay chắc anh ấy đang bị cấm túc . Em không thể liên lạc được ” .

“ thôi nín đi, chuyện sẽ tốt đẹp mà . Em quên ai đang ở bên cạnh em à ” nó nắm tay Zen an ủi , tươi cười .

“ đúng rồi , em lo lắng đến ngớ ngẩn mất rồi . Mấy hôm nay em đợi chị về cũng vì chuyện này, Minh Anh bằng mọi cách chị phải giúp em liên lạc với Win nha , em chỉ muốn nói với anh ấy một câu thôi cũng được” ánh mắt sâu lắng kỳ vọng rất nhiều của Zen trông cậy vào nó .

“ tất nhiên , sáng mai em sẽ nghe thấy giọng thẳng nhóc lã nhãi đó , còn bây giờ nghe chị vào ngủ thôi 2 giờ rồi đó , bên đó thẳng Win nó nằm lăn quay ra ngủ còn em thì ngồi khóc , xì” nó nói giọng bông đùa mong cho Zen yên tâm hơn nhiều .

Zen gật gật rồi cùng với Minh Anh vào nhà . Về phòng Minh Anh lại trần trọc mãi không ngủ , chuyện xảy ra cho em trai mình có phải là hình phạt mà Uyên Nhi dành cho nó hay không , Uyên Nhi thẳng tay đến như vậy sao . Nó chỉ muốn bên anh vui vẻ hạnh phúc bên anh trong một khoảng thời cũng không cho phép hay sao . Chỉ cần một thời gian ngắn nữa để tạm biệt mọi người , rồi nó sẽ đưa mọi thứ về ban đầu cơ mà.

“ Uyên Nhi rốt cuộc em phải làm như thế nào mới tốt , như thế nào để chị không oán không giận nữa đây?” nó dăm chiêu suy nghĩ .

Cứ thế thì lại không ổn , cứ lần qua lần lại rất khó chịu . Minh Anh ngồi dậy cầm gối tiến ra về phía ban công phòng mình . Rộng bước trèo qua ban công bên cạnh , tay cầm định mở cửa bước vào nào ngờ căn phòng lại khóa trái .

Minh Anh đưa tay gõ cửa “ cốc ... cốc” nhướn người nhìn vào phòng . Bên trong phòng đang chìm sâu trong giấc ngủ nghe tiếng động Hoàng Long xoay mình ngồi dậy , thấy bóng người phía ban công nhú mảy đi đến .

“ cô nương, bây giờ là hai rưỡi sáng rồi đó . Cô không ngủ thì để người khác ngủ chứ” giọng ngáy ngủ anh nói .

“ chẳng phải em đi ngủ đây hay sao hihi” nó nói rồi đẩy anh qua một bên, ôm gối đi thẳng vào phòng .

Tự nhiên như người Hà Nội, Minh Anh lồm khồm bò lên giường anh lăn vào phía trong thân nhiên kéo mền đắp lên ngang người nằm bất động tỉnh bơ. Lúc này cơn buồn ngủ với anh như tan biến .

“ Minh Anh, em ngủ mà không xem đang ở phòng ai hay sao” đứng khoanh tay trong bóng tối tròng mắt .

Minh Anh xoay lại về hướng anh ngồi dậy, đầu tóc rối bời chu môi đáp : “ phòng chồng” .

Trong bóng đêm môi anh cong lên một đường, quả thực Minh Anh vẫn bá như ngày nào, nay biết được anh yêu thương lại càng quán trấn hơn cứ như quán quýt 24/24 mới chịu được , nhưng không sao anh là thích nó như thế này .

“ vậy là em cố tình qua đây để thực hiện nghĩa vụ người vợ ?” anh cố ý trêu nó .

“ tất cả là do anh đó ” nó vờ hờn trách anh .

“ do tôi ?” anh nhú mảy thắc mắc.

“ còn chẳng phải sao, thói quen là một điều thật đáng sợ đấy. Anh coi chịu trách nhiệm sao với việc này” .

Trong bóng đêm nhưng anh có thể cảm nhận được, cô gái của anh đang không nhẽo, hờn anh nhưng là rất đáng yêu , anh cười banh hai má nó ra “ thế thì tôi phải chịu trách nhiệm thôi, Minh Anh bắt đầu từ ngày mai em phải sang đây ở chung với tôi, đó là lệnh” .

Nó tính chỉ trêu anh thôi , đồng ý là do thói quen một phần nhưng phần lớn lại do tâm trạng của nó đang rất áp lực , lúc này nó chỉ muốn bên cạnh anh một chút vòng tay anh ôm lấy nó cũng đã đủ bình yên . Lại quên nghĩ đến trường hợp, Hoàng Long không phải một người dễ trêu chọc , lại càng không bao giờ nói chơi vui miệng .

“ Sao có thể mọi người mà biết thì ra thể thống gì ? thanh danh của em chẳng phải bị hủy hoại hay sao ?” nó trề môi phân bua , đưa đại một lý do .

“ Tôi cho phép , ai dám cản?” lời nói của anh như thái sơn , rất kiên định dứt khoát.

“ không, những gì dễ dàng sẽ mau chán . Cho nên khi nào em muốn em sẽ sang” nó chống đối .

“ Minh Anh, từ lúc nào em được quyền quyết định và lợi dụng tôi vậy” anh nói rõ ràng từng chữ một âm lượng mỗi lúc to hơn.

Minh Anh bặm môi , nuốt sợ hãi vào trong đảo mắt hồi lâu rồi cười nịnh “ em đâu có lợi dụng anh đâu là...là em nhớ anh mà . Anh nói coi tự đứng tối nào cũng nằm bên cạnh giờ là chia cắt bởi bức tường kia” tay nó chỉ vào bức tường phía trước ngăn cách phòng anh và nó , vòng tay ôm anh lại phụng phịu nói tiếp “ như vậy, em ngủ sao ngon, bây giờ là gần ba giờ sáng rồi mà nhìn mắt em nè, nó vẫn sáng trưng không ngủ được đó” .

Thấy nó trề môi , giọng lí nhí lại trong lúc nói câu cuối, bảo sao anh không thương cho được , muốn giận cũng quả thật rất khó. Quả thực điều nó nói không sai “ thói quen đôi khi thật đáng sợ” anh cũng trần trọc mãi, cứ nhắm mắt, lại thấy nhớ mùi hương hoa nhài thoang thoảng dễ chịu vào mỗi đêm có nó bên cạnh . Khó lắm mới vừa chớp mắt nó lại đi sang gõ cửa.

Hoàng Long giả vờ thở hắt ra như chịu thua, nằm xuống kéo chăn đắp lên người “ ờ, em dễ chịu là được” anh nói nhắm mắt như ngủ mặc kệ nó .

Minh Anh cười vui vẻ , nằm xuống bên cạnh anh có chút khoảng trống liền chủ động nhích sang . Chưa dừng lại ở đó nó nghiêng người , mở cánh tay chui vào lòng anh , tay đặt ngang bụng .

“ ngủ đi” anh nói giọng nhỏ , quay sang đối diện, đặt một nụ hôn lên môi vòng tay ôm siết chặt nó .

Cảnh tượng này quả thực không khác gì những cặp vợ chồng son, hạnh phúc ngập tràn biết bao căn phòng tối om nhuộm màu hồng . Chỉ có khi ở bên anh, nó mới có cảm giác thật an toàn, mọi suy nghĩ làm nó mệt nhọc cũng dần vơi đi không ít.

Bụng thầm nghĩ : “ thử hỏi làm sao em có thể rời xa anh đây? Hoàng Long! . Em muốn chúng ta như thế này mãi thôi, cách nào sẽ là tốt nhất? Cách nào khiến chị Uyển Nhi thôi oán hận , ba mẹ nhận con , em nhận chị , cách nào để hai chúng ta có một điều gọi là mãi mãi hả anh” .

Có vẻ nằm bên cạnh nhau như thế này, khiến cho cả hai người thấy thật ấm áp hạnh phúc mà dễ dàng chìm vào giấc ngủ, một thói quen mới, thói quen này sẽ ra sao khi những chuỗi ngày sắp đến là những chuỗi ngày dành cho chữ “ thiếu” ...

Tầm giữa buổi sáng hôm nay, Quốc Huy ăn vận rất chỉnh tề, đầu tóc màu nâu sẫm bình thường chải chuốt vuốt keo nhìn rất điển trai, nay lại để rất nghiêm túc như một nhân viên văn phòng. Vừa bước vào sảnh nhà đã thấy được bộ dạng nghiêm túc hết cỡ này, nhìn Quốc Huy thế này có chút gì đó khác thường không thể nào khiến người khác nhìn cười.

“ em cười gì cười hoài vậy Minh Anh” Quốc Huy hơi ngượng khi người đối diện cứ bụm miệng cười tủm tỉm .

“ còn nói, Quốc Huy bình thường anh rất khô hài rồi. Có cần làm bộ dạng này để khiêu khích mọi người hay không chứ” lần này nó ôm bụng cười lớn.

“ Minh Anh” anh kêu một tiếng nhắc nhở .

“ ờ, em biết rồi” .

Nhìn bộ dạng Quốc Huy lúc này, Hoàng Long cũng mông lung suy đoán được có chuyện rắc rối xảy ra. Hoàng Nhi lại hay bối rối nhất mình trong phòng, đứa em gái này bình thường rất thích tự do nay lại như vậy khó hiểu.

“ Minh Anh, em đi pha dùm tôi một ly capuchino được chứ? ” anh quay sang dịu dàng nhờ vả.

“ ừ, thêm chút ca cao nữa nhé” nó vui vẻ đáp .

Hoàng Long gật đầu đồng ý, nó cũng hiểu ý đồ của anh đang muốn tạo cơ hội cho Quốc Huy nói chuyện thoải mái đây mà . Nhận được sự nhờ vả liền lật đặt chạy đi . Anh Cũng đứng dậy đi trước ra vườn sau nhà , Quốc Huy cũng đứng dậy theo thở phào .

“ Mày nói đi, có chuyện gì ?” anh thoải mái hỏi .

“ có chuyện tao cần mày giúp” nói đến đây Quốc Huy lại ấp úng khó bật ra chữ tiếp theo .

Anh nhướng mày chờ đợi câu tiếp theo từ Quốc Huy , vậy mà anh ta cứ thở vào rồi thở ra coi bộ dây thần kinh bây giờ đang căng cứng cả lên.

Vài hồi sau hít thật sâu quyết tâm nói cho được : “ Tao muốn kết hôn” .

“ mày, bữa nay rảnh quá. Không lẽ nay kết hôn lại tìm đến tao xin phép , tao là ba mày à” anh thở ra bật cười trước câu nói tưởng như đang đùa cợt của Quốc Huy .

“ tất nhiên là phải xin phép rồi, người tao muốn kết hôn là Hoàng Nhi mà” khi thấy anh cười, Quốc Huy bớt căng thẳng hơn đáp.

“ mày vội gì chứ, nó mới 18 . Hơn nữa ngoài mày ra, tao nghĩ chẳng có kẻ nào dám yêu con bé” anh bình thản đáp.

Chuyện kết hôn của Hoàng Nhi trước sau gì cũng xảy ra và dĩ nhiên anh không phản đối khi đối tượng là Quốc Huy.

“ Ngay bây giờ!” giọng Quốc Huy rất kiên định không một chút cười đùa như thường ngày.

“ Mày vừa nói gì ?” anh thu lại nụ cười , nhúu mày hỏi lại e có chuyện không hay đang xảy ra.

“ tao nói muốn kết hôn ngay bây giờ càng nhanh càng tốt, tao...” giọng nghiêm túc Quốc Huy định nói tiếp thì...

“ Hai, em có baby rồi” Hoàng Nhi từ phía sau bước đến đồng dạng nói rõ từng chữ chen ngang lời nói Quốc Huy .

Nhận tin bất ngờ, điểm đen trên mặt anh xuất hiện rõ rệt nhúu mày trừng mắt nhìn cặp tình nhân kia khiến cả hai như nín thở, Hoàng Nhi hơi run người ngồi nép sát vào bên người Quốc Huy, mu bàn tay lo lắng đổ mồ hôi ướt đầm.

Minh Anh cũng vừa hay đi đến, những gì không nên nghe cũng lọt hết vào tai tiến thoái không biết phải đi đến hay quay vào trong nhà.

Hoàng Long ngẩn đầu lên nhìn về phía nó , ngoắc tay với nó: “ lại đây” .

Trên tay cầm ly capuchino, tiến lại nhìn sang cặp đôi kia có vẻ ái ngại vì lỡ nghe chuyện không nên nghe chỉ cười trừ ngồi xuống bên cạnh anh.

“ anh đừng có căng thẳng như vậy, bọn họ không sợ thì baby cũng sợ chết khiếp” thấy tình hình căng như dây đàn nó mới hay nói một câu bông đùa nhằm giảm bớt không khí .

“ tôi có bảo em lên tiếng” vạ lay sang cả nó, anh khó chịu đáp lại.

“ ờ, mình có cần đem cho cậu ly sữa không ” nó kêu một tiếng nói lí nhí , bậm môi lại . Tốt nhất là giữ im lặng nếu không sẽ yên ổn. Hơi liếc nhìn Hoàng Nhi bộ dạng như cầu nguyện cho hai người tai qua nạn khỏi .

Hoàng Nhi lắc đầu đáp lại , bộ dạng lúc này thật thâm thương.

“ bao lâu rồi ?” anh hỏi cộc lốc.

“ 2 tuần” Hoàng Nhi lấy hết can đảm cuối đầu trả lời , không dám nhìn anh trai.

“ Long, mày đừng giận dỗi em ấy. Tại tao không kiềm chế bản thân được” nét mặt Quốc Huy lo lắng chen lời bảo vệ lo sợ anh nổi cơn giận lên người Hoàng Nhi.

“ Mày muốn đánh tao như thế nào cũng được, tao sẽ không đánh lại . Đừng trút giận lên người em ấy” giọng Quốc Huy nài nỉ đôi chút.

“ Mày” anh rít lên một tiếng , sự tức giận lúc này ai ai cũng dễ dàng thấy được người nóng bừng hực hực suýt chút nữa hất đổ ly sữa trên bàn.

May thay Minh Anh nhanh chóng nắm chắc cánh tay anh lại , phần nộ coi như được giảm đi đôi chút , ánh mắt nhìn anh lắc đầu “ có chuyện gì mọi người bình tĩnh với nhau bàn bạc, dẫu sao chuyện cũng lỡ rồi anh đừng làm Hoàng Nhi thêm lo sợ”

Hoàng Long im lặng thờ hất bức bối ra ngoài, quay mặt về hướng khác . Sự giận dỗi của anh tất nhiên không phải vì lối sống thoáng của em gái chỉ vì còn vài tháng nữa là sẽ tốt nghiệp , tương lai còn chưa định hướng phải làm gì . Tính tình lại trẻ con chưa lo cho mình xong bây giờ lại sắp làm mẹ, đứa em gái này hết lần này đến lần khác khiến anh lo lắng .

Khi phần nộ đi qua , bộ dạng nghiêm túc quay lại thần thái lúc này có lẽ đang ổn hơn nhiều định nói gì đó lại bị nó cắt ngang : “ em ở đây không tiện, anh nói chuyện đi em vào nhà trước. Mà nhớ không được tức giận đó”.

“ đi đâu chứ, trước sau đều là một nhà . Em muốn đi đâu” anh nói rõ mông một từng chữ .

Trong lúc căng thẳng, lại nghe câu nói này hai người kia tự dưng môi cong lên cười nhưng không dám phát thành tiếng, còn nó thì ngồi phịch xuống đơ cả người. Lúc này nó có suy nghĩ có cần thét lên “ Hoàng Long , Anh thật đáng yêu” rồi hôn anh một cái hay không ? . Tim đập rộn ràng , nhưng bên ngoài lại vờ như không có gì.

“còn mấy tháng nữa thì tốt nghiệp?” anh hỏi.

Hoàng Nhi chưa kịp đáp , Minh Anh lại tưởng hỏi mình . Nó vội đáp: “ không quá 3 tháng”

Anh hơi nghiêng sang mím môi , rồi vội vã thu lại: “ tôi không hỏi em, thời gian đó đủ rồi . Trước mắt tao sẽ sang gặp ba mẹ nói chuyện, mày và em ấy ở nhà sắp xếp tiệc đính hôn đi”

“ Đính hôn” sao không phải là kết hôn luôn , Quốc Huy thắc mắc dò hỏi.

“ Quốc Huy, anh muốn công bố cho thiên hạ đều biết Hoàng Nhi ăn cơm trước kẻng, là vì có baby mới cưới à” nó trề môi nói , ngay cả tư duy thấp như nó cũng biết điều này. Vậy mà Quốc Huy lại ngu ngơ đến vậy .

“ xem ra thông minh hơn rồi” anh xoa đầu nó khen đều, nói tiếp: “ xong xuôi, thì cả hai sang đó thưa chuyện với ba mẹ cho tử tế”.

“ anh hai” Hoàng Nhi rưng rưng nước mắt cảm động trước anh hai mình .

Quốc Huy gạt đầu cảm kích, việc này hệ trọng cơ bản Hoàng Long không ra mặt có lẽ khó trót lọt . Tuy ba mẹ đều thương yêu cả hai em , nhưng Chủ tịch Nguyễn (ba Hoàng Long) lại nghiêng về con trai nhiều hơn, tính tình vẫn hơi cổ hủ một chút nếu nghe tin này một sẽ cho Hoàng Nhi một trận ra trò, rồi bắt sang Mỹ ở luôn , hai sẽ làm mẹ đơn thân rồi sang Mỹ ở luôn đằng nào cũng sẽ sang đó mãi mãi .

“ Nhưng mày muốn kết hôn với Hoàng Nhi thì coi có lọt qua việc này hay không đã rồi hẵng tính” anh nói nhẹ nhàng nhưng thật chất đang đưa ra yêu cầu.

“ chuyện gì mày nói đi, dù là khó đến mấy tao cũng sẽ làm được”

“ tốt , vậy tao cũng sẽ đảm bảo với mày , nhưng trước khi kết hôn mày phải thuyết phục được ba và mẹ mày cả hai người sẽ cùng nhau đến tính chuyện trâu cau, ngày đại hôn cũng vậy phải có mặt đầy đủ” anh thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“ anh hai, chuyện này... chuyện này chẳng phải là không có hy vọng sao” Hoàng Nhi bối rối khi nghe yêu cầu cực kì khó đến từ anh trai .

Ánh mắt Quốc Huy sáng lại đôi chút rồi giãn ra rõ sự quyết tâm “ được, nhất định đầy đủ. Tao sẽ không để Hoàng Nhi chịu bất kì sự thiệt thòi nào” .

“ tốt” anh cong môi .

Khi nghe yêu cầu Quốc Huy biết mọi chuyện Hoàng Long làm là muốn tốt cho anh và Hoàng Nhi . Biết rõ quan hệ của anh và ba mình trước giờ đều không tốt nhân cơ hội này muốn xích mối quan hệ lại gần hơn, cũng như hai mẹ con cho ông ấy một cơ hội về với gia đình , người cha đó dù có lạnh lùng đến đâu thì trước đó ông ấy luôn là một người chồng người cha rất tốt , cũng vì miếng cơm manh áo mà quên đi thời gian cho gia đình .

Việc làm ăn mỗi lúc lại khấm khá hơn thì lại sa lầy, quên đi tất cả những điều quý trọng nhiều khi muốn quay lại nhưng đã muộn, điều này chính Quốc Huy cũng rất rõ nếu không vì người mẹ từ lâu anh đã nhìn nhận tha thứ cho ông ấy. Bây giờ, anh sẽ làm điều đó vì Hoàng Nhi, cũng như Hoàng Long yêu thương em gái mình , anh yêu Hoàng Nhi rất nhiều không hề thua kém, sẽ rước Hoàng Nhi về nhà một cách đường hoàng chính chính, cho cô ấy mái ấm vững chãi và hạnh phúc cùng những tháng ngày tươi đẹp.

“ E hèm! Mọi việc coi như giải quyết xong đúng chứ , việc này chắc không làm khó anh đâu Huy nhỉ” nó lên tiếng lấy lại không khí vui tươi.

“ tất nhiên, em quên anh là ai sao” Quốc Huy qua được một cửa lại bắt đầu tự mãn.

“ Hoàng Nhi, em bé là trai hay gái á” mắt nó sáng lên tò mò hỏi .

“ trời Minh Anh , lúc này anh hai vừa khen cậu, bây giờ lại ngớ ngẩn ra . Baby có mới tí ti chùng này bác sĩ còn chưa biết hướng gì là mình” Hoàng Nhi vui vẻ giọng nhí nhảnh như mọi khi đáp lại .

Anh và Quốc Huy bật cười, có vẻ không khí vui tươi đã trở lại . Nói nó ngớ ngẩn cũng được miếng mọi người đều cười vui, làm trò chút thì đã sao.

“ haizz” anh thở dài, đôi mi cúp lại ra dáng vẻ buồn “ em coi, trước giờ Hoàng Long tôi là bất bại . Vậy mà từ khi cùng với em thì tôi lại thua hết keo này keo khác , em nói phải như thế nào đây”

Nghe vậy, nó ưỡng người ngồi thẳng lại ngay mà phân bua “ gì nữa , liên quan gì em . Em có làm gì anh đâu”

“ còn dám nói không, lần này em xem tôi thua cậu ta thật sự luôn đó” anh héch mặt sang phía Quốc cũng làm điệu bộ trẻ con .

“ O, anh và anh Huy thi đấu bao giờ. Vậy mà còn đổ cho em, quá đáng” nó vẻ như mình vô tội , chuyện gì chứ cái này nó phải phân bua phải trái cho rõ ràng mới được .

“ lại còn cãi, em nói cái gì mà thanh danh rồi không đủ tuổi em mới 18, giờ thì xem đi. Nó lại lên chức bố trước tôi, chẳng phải là tôi thua sao?”

“ Vậy thanh danh của tôi, em tính phải làm sao chịu trách nhiệm như thế nào. Em nói tôi nghe xem” anh khoanh tay trước ngực không một chút lý lẽ, đòi nợ nó .

“ Hoàng Long, em không ngờ anh lại mê em đến vậy. Muốn cưới em ra mặt đến vậy luôn” được dịp chơi khâm anh , nó nắm bắt liên, lần tới mà trêu anh .

“ được tốt lắm, nếu đã nói vậy thì tôi sẽ cho biết thế nào là mê” ánh mắt anh giang tà thấy rõ, nụ cười ma mị thật khiến người ta toát mồ hôi .

Không cần đếm một hai ba thì nó đã thủ sẵn tư thế, sử dụng kế bài chọi (bỏ chạy) thật nhanh . Y như rằng dự đoán nói xong anh đứng phắt dậy xem tí đã bắt được nó nhưng có biết nó cũng đã chuẩn bị từ trước hai người cười lớn rượt đuổi nhau .

“ em đứng lại đó, tôi sẽ cho em biết thế nào là vợ” giọng vừa cười vừa la lớn đủ nghe đuổi theo .

“ Long, anh đuổi kịp rồi nói” nó đồng dạng vừa chạy vừa quay đầu lại đáp.

Chiều gió mát hai con người chồm nổ tình yêu này , ngập tràn trong tiếng cười ánh mắt rõ sự hạnh phúc , không lâu vài phút sau Minh Anh bị anh túm được khi bị vấp phía bể bơi , hai tay anh bế xốc cô lên lớn giọng cười “ Lần này tôi cho em biết tay” , còn Minh Anh luôn miệng la lên “ Long, thả em xuống , thả em xuống” miệng thì kêu vậy nhưng tay lại siết chặt trên cổ người ta.

“ Thăng Long, nó tính làm thật đó sao. Thật chẳng giống nó chút nào” Quốc Huy vừa cười vừa nói .

“ tất nhiên là không rồi, anh hai mà làm thì chắc chắn Minh Anh có em bé. Anh hai không giới hạn tự do của Minh Anh sớm vậy đâu.” Hoàng Nhi cười tít mắt đáp .

“ Dù gì giờ đây nó cũng rất ấu trĩ, chẳng giống Hoàng Long mọi khi anh quen” Quốc Huy nhún vai .

“ anh mới ấu trĩ” Hoàng Nhi thúc một bên hông , bênh vực anh trai.

Cảnh này Hoàng Nhi đã tượng tưởng biết bao lần, giờ này mới thấy được . Cô cười thành tiếng ngồi tựa bên vai Quốc Huy mỉm cười thật hạnh phúc, cuối cùng cũng bên cạnh người mình yêu thương thành đôi. Quốc Huy cũng không kém anh hôn lên trán Hoàng Nhi , tay khoát ôm chặt, tay để trước mặt bụng phẳng của Hoàng Nhi mãn nguyện , cuối cùng mơ ước từ lúc bảy tuổi đã thành sự thật một gia đình nhỏ trọn vẹn bên Hoàng Nhi ...

Cơm tối xong , Zen có đến hỏi chuyện Win. Lúc này Minh Anh nhớ ra , nhưng lại dẩu nhẹ đi chuyện không gặp được Win chỉ sợ nói ra lại khiến Zen tổn thương . Quoa loa tìm đại một lý do trấn an trước .

“ Không sao cả Zen, nó bảo bà nội đang giận nên tạm thời im lặng mọi chuyện lắng xuống trước mắt cái đã” nó nắm tay Zen thuật lại .

“ thật chứ chị, anh ấy tốt chứ” ánh mắt Zen sáng lên , thấy cái gật đầu từ Minh Anh phần nào khiến cô thấy đỡ lo , mi tâm giãn ra .

“ hì , nó không sao. Chị là của nợ chứ thằng Win là cậu ấm đấy” nó cố tình thêm một câu, để Zen hoàn toàn khỏi lo lắng .

Nếu kể Zen nghe hết cuộc nói chuyện có lẽ sẽ đau lòng đến chết mất , sáng nay gọi cho Win lại không liên lạc . Cách còn lại là gọi cho mẹ, lại bị bà nội bắt gặp chắc chắn đã hại mẹ bị bà mắng cho te tua , nghĩ ngợi một hồi chỉ còn cách duy nhất gọi cho ba . Kết quả rất an toàn và cũng chẳng tốt đẹp được bao nhiêu. Chuyện lần này gây to, bà nội hạ lệnh cấm đoán tất cả, chỉ cần ai dám nhúng tay vào thì ngay cả gặp cũng đừng mong có ngày gặp, lại ngay cả nghĩ cũng đừng hòng nghĩ.

Nếu có thể hy sinh mình đổi lại cái kết đoàn viên cho cặp này tất nhiên Minh Anh cũng chẳng ngại hy sinh. Chỉ sợ thân cô thấp cổ bé họng càng muốn giúp lại càng to chuyện ra . Cũng may Win hiểu bản tính chị mình thích nhất là lo chuyện bao đồng có nhún nhủ với ba mẹ chị có gọi thì nhún hộ một câu “ rán chờ, win sẽ tìm cách giải quyết” .

“ Zen có vẻ, mấy hôm nay em ít khi cười phải không” giọng nói quan tâm thì ít mà chủ yếu châm chọc chế giễu thì nhiều của Uyển Nhi truyền đến.

Biết rõ đối phương là ai, Zen thu lại vẻ yếu đuối mệt mỏi của bản thân lại bình tâm lấy lại sự mạnh mẽ vốn có nhếch môi. Minh Anh đứng cạnh lùi về sau một bước mi tâm sụp xuống.

“ là chị phải không, bỉ ổi” Zen khinh khỉnh đáp lại .

“ có cần phải nặng lời vậy không Zen? Chỉ là chị muốn quan tâm em chút thôi căng thẳng đến vậy sao? ” .

“ nực cười, chị mà cũng biết quan tâm đến tôi sao, tôi nên cảm kích hay khóc ròng đây nhỉ?” Zen mỉa mai không kém.

“ phải quan tâm rồi, em là osin nhà này mà . Không chừng vài năm nữa biết đâu chúng ta lại sống chung một nhà, việc tạo mối quan hệ sớm cũng tốt mà” Uyển Nhi đưa tay xoa cằm như cô đang suy nghĩ.

“ ha ha” Zen đột nhiên ôm bụng cười phá lên , trừng mắt khinh khi nhìn Uyển Nhi .

“ Uyển Nhi, chị là tự tin quá nhỉ. Có ai đời tình nhân lại dám đứng trước mặt nữ chủ nhân của căn nhà này tuyên bố lại còn lớn giọng như chị không chứ ” Zen ôm bụng cười, đang có chút không vui thì lại có người đến diễn hài tấu trước mặt không cười cũng không được.

“Zen, dừng!” tình hình có chút không yên ổn, nó lên tiếng kéo cánh tay Zen.

Ngọn lửa trong người Uyển Nhi bùng phát, còn đang có ý định bỏ qua cho Minh Anh nào ngờ lại muốn chọc cô. Được lần này dứt khoát cô không nường tay.

“ Sao giờ lại nghĩ kể gì, hại người khác tiếp à. Uyển Nhi, tôi nói cho chị nghe quả thực chị chẳng tốt đẹp chỗ nào kể cả nét lẫn người.” được Zen lấn tới, quả thực cô ghét cay ghét đắng người con gái này.

“ ừ, cười đi. Cứ cười khi cô còn cười được nhưng chẳng được bao lâu nữa đâu” Uyển Nhi nhếch môi đáp ngạo mạn .

“ Hai người đừng cãi nhau nữa, Uyển Nhi chị bỏ qua cho Zen đi .” nó chẳng muốn ai bắt hòa, cũng chẳng biết phải nói như thế nào để cả hai người vừa lòng thật là tiến thoái lưỡng nan.

“ Em làm gì mà cần chị ta bỏ qua chứ ” Zen cau gắt liếc xéo Uyển Nhi .

“ Chuyện này chẳng liên quan đến cô, bỏ cái bộ mặt ngây thơ đó đi. Cô diễn cho ai xem” Uyển Nhi hần hộc nói.

“Em...” nó cuối mặt. Sự tình lại căng thẳng hơn nó nghĩ, đúng là càng lên tiếng chỉ càng rắc rối.

Đang đọc sách trong phòng đợi nó lên gọi đi siêu thị cùng, nghe tiếng gõ cửa anh còn tưởng là nó. Nào ngờ là Hoàng Nhi , hồi hả báo cáo tình hình bên dưới cho anh. Liên chạy xuống đã thấy có tranh chấp, mặt hai cô gái kia không ai nhường ai . Chỉ tội cho Minh Anh của anh đứng một bên tội nghiệp hết sức.

“ Minh Anh, em với Zen chẳng phải còn đi siêu thị mua đồ dùng sao” giọng anh dịu dàng nhìn nó nói.

Nó cũng hiểu ý, mà gật gật đầu đẩy Zen đi khỏi đó , vui vẻ cười đáp : “ Anh không nhắc em lại quên mất”

Anh gạt đầu nhẹ, nhìn theo dáng nó đi khỏi quay sang gọi Uyển Nhi “Uyển Nhi, chúng ta nói chuyện một chút ”

Uyển Nhi thu lại sự giận dữ, mỉm cười với trạng thái tốt nhất sánh vai khoát tay anh cùng đi , cô biết cuộc nói chuyện này chẳng mấy tốt đẹp cứ nhìn thái độ của anh tình tứ với Minh Anh, cô cũng may may đoán ra được chuyện gì tiếp theo. Thầm bụng nghĩ cách đối phó...

Like page ủng hộ mình nhé :

173. Chương 84 : Em Có Baby Rồi !

Minh Anh thở dài bữa tiệc hôm nay vui quá , có lẽ đây cũng là buổi tối cuối cùng ngồi vui vẻ với mọi người . Lạ kì quá chẳng biết phải gọi tên là bữa tiệc chia tay hay là bữa tiệc chúc mừng nó nữa , khi mọi thứ mới bắt đầu suôn sẻ thì lại nhanh chóng kết thúc .

“ Hai đứa có cần anh giúp không” anh từ phía xa đến xắn tay áo, vui vẻ nói .

“ giờ em mới biết anh thích làm nội trợ đấy” nó cố ý trêu .

“ keng...” tiếng thìa rơi xuống bồn rửa chén , phát thành tiếng . Hoàng Long và Minh Anh quay lại nhìn Zen có chút kì lạ .

“ Zen, em sao vậy?” anh nhướn mày hỏi .

“ Zen, em mệt hả lên nghỉ đi . Để đó chị rửa cho” nó dành lấy chiếc đĩa trên tay Zen , đẩy cô sang một bên .

Chưa kịp nghe Zen trả lời , Hoàng Nhi và Quốc Huy ở cũng đang tiến đến phía bếp . Trông bộ dạng hai người như đang có điều gì khó nói cứ ập a ập ứng mãi . Tối nay mọi người thật lạ, dường như ngoài chuyện mừng nó đạt giải, ai nấy đều có tâm sự .

Zen có đôi chút bần thần, Đăng Khôi thì hẳn đang phiền muộn chuyện hôn sự, còn Quốc Huy và Hoàng Nhi hai người cứ đứng ngây ra, nắm chặt tay nhau nhìn qua nhìn lại bảo nhau “ nói đi ” .

Hoàng Long nhíu mày quan sát, thở dài bực mình tay cho vào hai túi quần chờ đợi : “ hai đứa có chuyện cần nói ? ” .

“ à thì , Hoàng Long mày ...” Quốc Huy gãi đầu, đoạn sau có vẻ khó nói .

“ Quốc Huy, anh nói đi chứ ” Hoàng Nhi đứng bên lí nhí hỏi thúc .

“ Huy, mày không định về ở luôn đây à . Trễ rồi đó, cho người khác nghỉ ngơi nữa” Đăng Khôi gọi một tiếng , đứng lại bất động ngu ngơ nhìn “ sao mấy người làm gì về nghiêm túc thế” .

“ em không biết, hỏi hai người kia đi” Nó đáp lời Đăng Khôi nhìn về phía Quốc Huy Hoàng Nhi .

“ à không có gì to tát , có chút chuyện thôi . Mai mày ở nhà mà , vậy mai tao qua bàn cũng được” Quốc Huy cười hì hì ngớ ngẩn , lật đật kéo Đăng Khôi ra về . Hoàng Nhi ba chân bốn cẳng chạy lẹ về phòng tránh mọi người tra hỏi .

Zen cũng buồn không nói tiếng nào , lặng lẽ đi về phòng tâm trạng buồn bã hiện rõ trên khuôn mặt . Để anh và nó đứng đấy nhìn nhau không hiểu việc gì cả, vài phút sau phụ nó dọn dẹp chiến trường rồi về phòng ngủ .

Nửa đêm cổ họng khô rát, làm Minh Anh khó ngủ lọ mọ tỉnh dậy đi kiếm một chút nước, căn nhà tối om chỉ có chút ánh sáng ngoài trời chiếu vào qua các khung cửa sổ , dụi mắt nhấp nháy vài cái, cảnh tượng này làm nó liên tưởng lại những bộ phim vài ngày trước ở Đà Lạt ngồi xem với anh , người nổi hết da gà .

Hay đầu vừa nhấp được một ngụm nước, tiếng khóc lạnh lẽo trong đêm đang nức từng tiếng, lúc to lúc nhỏ đang cố nén lại , gió lùa thổi lạnh lạnh ghê rợn . Đôi chân Minh Anh bủn rủn cả cơ thể cũng run lên sồn tóc gáy , lê từng bước mỗi lúc lại gần nơi phát ra tiếng khóc .

Một bước , hai bước càng lúc càng nghe rõ , Minh nuốt nước bọt xuống cổ họng lấy hết can đảm tiến đến nơi , tiếng khóc phát ra phía sau nhà bếp gần cửa lúc này Minh Anh cắn móng tay lo lắng phân vân có nên mở ra không , bàn tay nắm chót nhắm mắt.

“ cạch” cách cửa bên bếp mở ra, tiếng khóc lúc này hiện hữu chân thật, Minh Anh giật mình hốt hoảng ngã ngửa vào cửa khi mái tóc đen dài che khuất cả khuôn mặt ngồi, co bên cạnh cửa thút thít .

“ em hả Zen” nó lấy lại bình tĩnh hỏi.

“ chị, hức...” Zen đáp lại trong tiếng khóc .

Minh Anh ngồi xuống bên cạnh Zen vỗ về “ trời lạnh thế này, sao em không vào nhà lại ngồi đây thế này hả , xảy ra chuyện gì rồi Zen” .

“ chị ơi, ba ngày rồi em...em không liên lạc được với Win ” Zen méo mào trả lời .

Minh Anh biết tính Zen , cô bé rất mạnh mẽ gặp chuyện cũng sẽ rất bình tĩnh giải quyết nhưng lúc này lại ngồi khóc nức lên như thế này thật khiến người ta lo lắng . Một hồi sau, Minh Anh mang ra cho Zen một tách sữa nóng , cô bé lúc này đã thôi khóc nhưng vẫn còn thút thít .

“ này em uống đi , sao khóc nhiều vậy” .

Nhận cốc sữa từ tay Minh Anh , Zen hít sâu một hơi : “ bà nội chị biết chuyện giữa hai tụi em , nên ra sức phản đối quyết liệt lắm” .

Nói đến Zen lại nghẹn , nước mắt như suối cứ trực trào muốn tuông ra . Zen ngấn nước mắt ngược lên trời kìm nén lại rồi tiếp tục : “ em thì không sao cả, nhưng em lo lắng cho Win lắm chị à . Mấy hôm đầu hình như bà chỉ mắng qua loa nhưng đến 3 ngày trước lúc em và Win đang nói với nhau , bà mắng nhiệt Win thậm tệ sau đó ngắt tín hiệu , đến nay chắc anh ấy đang bị cấm túc . Em không thể liên lạc được ” .

“ thôi nín đi, chuyện sẽ tốt đẹp mà . Em quên ai đang ở bên cạnh em à ” nó nắm tay Zen an ủi , tươi cười .

“ đúng rồi , em lo lắng đến ngớ ngẩn mất rồi . Mấy hôm nay em đợi chị về cũng vì chuyện này, Minh Anh bằng mọi cách chị phải giúp em liên lạc với Win nha , em chỉ muốn nói với anh ấy một câu thôi cũng được” ánh mắt sâu lắng kỳ vọng rất nhiều của Zen trông cậy vào nó .

“ tất nhiên , sáng mai em sẽ nghe thấy giọng thằng nhóc lăi nhăi đó , còn bây giờ nghe chị vào ngủ thôi 2 giờ rồi đó , bên đó thằng Win nó nằm lăn quay ra ngủ còn em thì ngồi khóc , xì” nó nói giọng bông đùa mong cho Zen yên tâm hơn nhiều .

Zen gật gật rồi cùng với Minh Anh vào nhà . Về phòng Minh Anh lại trần trọc mãi không ngủ , chuyện xảy ra cho em trai mình có phải là hình phạt mà Uyển Nhi dành cho nó hay không , Uyển Nhi thẳng tay đến như vậy sao . Nó chỉ muốn bên anh vui vẻ hạnh phúc bên anh trong một khoảng thời gian cũng không cho phép hay sao . Chỉ cần một thời gian ngắn nữa để tạm biệt mọi người , rồi nó sẽ đưa mọi thứ về ban đầu cơ mà.

“ Uyển Nhi rốt cuộc em phải làm như thế nào mới tốt , như thế nào để chị không oán không giận nữa đây?” nó đâm chiêu suy nghĩ .

Cứ thế thì lại không ổn , cứ lần qua lần lại rất khó chịu . Minh Anh ngồi dậy cầm gối tiến ra về phía ban công phòng mình . Rộng bước trèo qua ban công bên cạnh , tay cầm định mở cửa bước vào nào ngờ căn phòng lại khóa trái .

Minh Anh đưa tay gõ cửa “ cốc ... cốc” nhượng người nhìn vào phòng . Bên trong phòng đang chìm sâu trong giấc ngủ nghe tiếng động Hoàng Long xoay mình ngồi dậy , thấy bóng người phía ban công nhú mảy đi đến .

“ cô nương, bây giờ là hai rưỡi sáng rồi đó . Cô không ngủ thì để người khác ngủ chứ” giọng ngáy ngủ anh nói .

“ chẳng phải em đi ngủ đây hay sao hihi” nó nói rồi đẩy anh qua một bên, ôm gối đi thẳng vào phòng .

Tự nhiên như người Hà Nội, Minh Anh lồm khồm bò lên giường anh lăn vào phía trong thân nhiên kéo mền đắp lên ngang người nằm bất động tĩnh bơ. Lúc này cơn buồn ngủ với anh như tan biến .

“ Minh Anh, em ngủ mà không xem đang ở phòng ai hay sao” đứng khoanh tay trong bóng tối tròng mắt .
Minh Anh xoay lại về hướng anh ngồi dậy, đầu tóc rối bời chu môi đáp : “ phòng chồng” .

Trong bóng đêm môi anh cong lên một đường, quả thực Minh Anh vẫn bá như ngày nào, nay biết được anh yêu thương lại càng quán trớn hơn cứ như quán quýt 24/24 mới chịu được , nhưng không sao anh là thích nó như thế này .

“ vậy là em cố tình qua đây để thực hiện nghĩa vụ người vợ ?” anh cố ý trêu nó .

“ tất cả là do anh đó ” nó vờ hờn trách anh .

“ do tôi ?” anh nhúu mày thắc mắc.

“ còn chẳng phải sao, thói quen là một điều thật đáng sợ đấy. Anh coi chịu trách nhiệm sao với việc này” .

Trong bóng đêm nhưng anh có thể cảm nhận được, cô gái của anh đang không nhẽo, hờn anh nhưng là rất đáng yêu , anh cười banh hai má nó ra “ thế thì tôi phải chịu trách nhiệm thôi, Minh Anh bắt đầu từ ngày mai em phải sang đây ở chung với tôi, đó là lệnh” .

Nó tính chỉ trêu anh thôi , đồng ý là do thói quen một phần nhưng phần lớn lại do tâm trạng của nó đang rất áp lực , lúc này nó chỉ muốn bên cạnh anh một chút vòng tay anh ôm lấy nó cũng đã đủ bình yên . Lại quên nghĩ đến trường hợp, Hoàng Long không phải một người dễ trêu chọc , lại càng không bao giờ nói chơi vui miệng .

“ Sao có thể mọi người mà biết thì ra thể thống gì ? thanh danh của em chẳng phải bị hủy hoại hay sao ?” nó trề môi phân bua , đưa đại một lý do .

“ Tôi cho phép , ai dám cản?” lời nói của anh như thái sơn , rất kiên định dứt khoát.

“ không, những gì dễ dàng sẽ mau chán . Cho nên khi nào em muốn em sẽ sang” nó chống đối .

“ Minh Anh, từ lúc nào em được quyền quyết định và lợi dụng tôi vậy” anh nói rõ ràng từng chữ một âm lượng mỗi lúc to hơn.

Minh Anh bặm môi , nuốt sợ hãi vào trong đảo mắt hồi lâu rồi cười nịnh “ em đâu có lợi dụng anh đâu là...là em nhớ anh mà . Anh nói coi tự đứng tối nào cũng nằm bên cạnh giờ là chia cắt bởi bức tường kia” tay nó chỉ vào bức tường phía trước ngăn cách phòng anh và nó , vòng tay ôm anh lại phụng phịu nói tiếp “ như vậy, em ngủ sao ngon, bây giờ là gần ba giờ sáng rồi mà nhìn mắt em nè, nó vẫn sáng trưng không ngủ được đó” .

Thấy nó trề môi , giọng lí nhí lại trong lúc nói câu cuối, bảo sao anh không thương cho được , muốn giận cũng quả thật rất khó. Quả thực điều nó nói không sai “ thói quen đôi khi thật đáng sợ” anh cũng trần trọc mãi, cứ nhắm mắt, lại thấy nhớ mùi hương hoa nhài thoang thoảng dễ chịu vào mỗi đêm có nó bên cạnh . Khó lắm mới vừa chợp mắt nó lại đi sang gõ cửa.

Hoàng Long giả vờ thở hắt ra như chịu thua, nằm xuống kéo chăn đắp lên người “ ờ, em dễ chịu là được” anh nói nhắm mắt như ngủ mặc kệ nó .

Minh Anh cười vui vẻ , nằm xuống bên cạnh anh có chút khoảng trống liền chủ động nhích sang . Chưa dừng lại ở đó nó nghiêng người , mở cánh tay chui vào lòng anh , tay đặt ngang bụng .

“ ngủ đi” anh nói giọng nhỏ , quay sang đối diện, đặt một nụ hôn lên môi vòng tay ôm siết chặt nó .

Cảnh tượng này quả thực không khác gì những cặp vợ chồng son, hạnh phúc ngập tràn biết bao căn phòng tối om nhuộm màu hồng . Chỉ có khi ở bên anh, nó mới có cảm giác thật an toàn, mọi suy nghĩ làm nó mệt nhọc cũng dần vơi đi không ít.

Bụng thầm nghĩ : “ thử hỏi làm sao em có thể rời xa anh đây? Hoàng Long! . Em muốn chúng ta như thế này mãi thôi, cách nào sẽ là tốt nhất? Cách nào khiến chị Uyên Nhi thôi oán hận , ba mẹ nhận con , em nhận chị , cách nào để hai chúng ta có một điều gọi là mãi mãi hả anh” .

Có vẻ nằm bên cạnh nhau như thế này, khiến cho cả hai người thấy thật ấm áp hạnh phúc mà dễ dàng chìm vào giấc ngủ, một thói quen mới, thói quen này sẽ ra sao khi những chuỗi ngày sắp đến là những chuỗi ngày dành cho chữ “ thiếu” ...

Tầm giữa buổi sáng hôm nay, Quốc Huy ăn vận rất chỉnh tề, đầu tóc màu nâu sẫm bình thường chải chuốt vuốt keo nhìn rất điển trai, nay lại để rất nghiêm túc như một nhân viên văn phòng. Vừa bước vào sảnh nhà đã thấy được bộ dạng nghiêm túc hết cỡ này, nhìn Quốc Huy thế này có chút gì đó khác thường không thể nào khiến người khác nhin cười.

“ em cười gì cười hoài vậy Minh Anh” Quốc Huy hơi ngượng khi người đối diện cứ bụm miệng cười tùm tùm .

“ còn nói, Quốc Huy bình thường anh rất khô hài rồi. Có cần làm bộ dạng này để khiêu khích mọi người hay không chứ” lần này nó ôm bụng cười lớn.

“ Minh Anh” anh kêu một tiếng nhắc nhở .

“ ờ, em biết rồi” .

Nhìn bộ dạng Quốc Huy lúc này, Hoàng Long cũng mông lung suy đoán được có chuyện rắc rối xảy ra. Hoàng Nhi lại hay bối rối nhốt mình trong phòng, đứa em gái này bình thường rất thích tự do nay lại như vậy khó hiểu.

“ Minh Anh, em đi pha dùm tôi một ly capuchino được chứ? ” anh quay sang dịu dàng nhờ vả.

“ ừ, thêm chút ca cao nữa nhé” nó vui vẻ đáp .

Hoàng Long gật đầu đồng ý, nó cũng hiểu ý đồ của anh đang muốn tạo cơ hội cho Quốc Huy nói chuyện thoải mái đây mà . Nhận được sự nhờ vả liền lật đật chạy đi . Anh Cũng đứng dậy đi trước ra vườn sau nhà , Quốc Huy cũng đứng dậy theo thở phào .

“ Mà nói đi, có chuyện gì ?” anh thoải mái hỏi .

“ có chuyện tao cần mày giúp” nói đến đây Quốc Huy lại ấp úng khó bật ra chữ tiếp theo .

Anh nhướn mày chờ đợi câu tiếp theo từ Quốc Huy , vậy mà anh ta cứ thở vào rồi thở ra coi bộ dây thần kinh bây giờ đang căng cứng cả lên.

Vài hồi sau hít thật sâu quyết tâm nói cho được : “ Tao muốn kết hôn” .

“ mày, bữa nay rảnh quá. Không lẽ nay kết hôn lại tìm đến tao xin phép , tao là ba mày à” anh thở ra bật cười trước câu nói tưởng như đang đùa cợt của Quốc Huy .

“ tất nhiên là phải xin phép rồi, người tao muốn kết hôn là Hoàng Nhi mà” khi thấy anh cười, Quốc Huy bớt căng thẳng hơn đáp.

“ mày vội gì chứ, nó mới 18 . Hơn nữa ngoài mày ra, tao nghĩ chẳng có kẻ nào dám yêu con bé” anh bình thản đáp.

Chuyện kết hôn của Hoàng Nhi trước sau gì cũng xảy ra và dĩ nhiên anh không phản đối khi đối tượng là Quốc Huy.

“ Ngay bây giờ!” giọng Quốc Huy rất kiên định không một chút cười đùa như thường ngày.

“ Mày vừa nói gì ?” anh thu lại nụ cười , nhướn mày hỏi lại e có chuyện không hay đang xảy ra.

“ tao nói muốn kết hôn ngay bây giờ càng nhanh càng tốt, tao...” giọng nghiêm túc Quốc Huy định nói tiếp thì...

“ Hai, em có baby rồi” Hoàng Nhi từ phía sau bước đến dong dạc nói rõ từng chữ chen ngang lời nói Quốc Huy .

Nhận tin bất ngờ, điểm đen trên mặt anh xuất hiện rõ rệt nhú mày tròng mắt nhìn cặp tình nhân kia khiến cả hai như nín thở, Hoàng Nhi hơn run người ngồi nép sát vào bên người Quốc Huy, mu bàn tay lo lắng đổ mồ hôi ướt đầm.

Minh Anh cũng vừa hay đi đến, những gì không nên nghe cũng lọt hết vào tai tiến thoái không biết phải đi đến hay quay vào trong nhà.

Hoàng Long ngẩn đầu lên nhìn về phía nó , ngoắc tay với nó: “ lại đây” .

Trên tay cầm ly capuchino, tiến lại nhìn sang cặp đôi kia có vẻ ái ngại vì lỡ nghe chuyện không nên nghe chỉ cười trừ ngồi xuống bên cạnh anh.

“ anh đừng có căng thẳng như vậy, bọn họ không sợ thì baby cũng sợ chết khiếp” thấy tình hình căng như dây đàn nó mới hay nói một câu bông đùa nhằm giảm bớt không khí .

“ tôi có bảo em lên tiếng” vạ lay sang cả nó, anh khó chịu đáp lại.

“ ờ, mình có cần đem cho cậu ly sữa không ” nó kêu một tiếng nói lí nhí , bậm môi lại . Tốt nhất là giữ im lặng nếu không sẽ yên ổn. Hơi liếc nhìn Hoàng Nhi bộ dạng như cầu nguyện cho hai người tai qua nạn khỏi .

Hoàng Nhi lắc đầu đáp lại , bộ dạng lúc này thật thâm thương.

“ bao lâu rồi ?” anh hỏi cộc lốc.

“ 2 tuần” Hoàng Nhi lấy hết can đảm cuối đầu trả lời , không dám nhìn anh trai.

“ Long, mày đừng giận dỗi em ấy. Tại tao không kiềm chế bản thân được” nét mặt Quốc Huy lo lắng chen lời bảo vệ lo sợ anh nổi cơn giận lên người Hoàng Nhi.

“ Mày muốn đánh tao như thế nào cũng được, tao sẽ không đánh lại . Đừng trút giận lên người em ấy” giọng Quốc Huy nài nỉ đôi chút.

“ Mày” anh rít lên một tiếng , sự tức giận lúc này ai ai cũng dễ dàng thấy được người nóng bực hầm hực suýt chút nữa hất đổ ly sữa trên bàn.

May thay Minh Anh nhanh chóng nắm chắc cánh tay anh lại , phần nộ coi như được giảm đi đôi chút , ánh mắt nhìn anh lắc đầu “ có chuyện gì mọi người bình tĩnh với nhau bàn bạc, dẫu sao chuyện cũng lỡ rồi anh đừng làm Hoàng Nhi thêm lo sợ”

Hoàng Long im lặng thở hắt bực bội ra ngoài, quay mặt về hướng khác . Sự giận dỗi của anh tất nhiên không phải vì lối sống thoáng của em gái chỉ vì còn vài tháng nữa là sẽ tốt nghiệp , tương lai còn chưa định hướng phải làm gì . Tính tình lại trẻ con chưa lo ình xong bây giờ lại sắp làm mẹ, đứa em gái này hết lần này đến lần khác khiến anh lo lắng .

Khi phần nộ đi qua , bộ dạng nghiêm túc quay lại thần thái lúc này có lẽ đang ổn hơn nhiều định nói gì đó lại bị nó cắt ngang : “ em ở đây không tiện, anh nói chuyện đi em vào nhà trước. Mà nhớ không được tức giận đó”.

“ đi đâu chứ, trước sau đều là một nhà . Em muốn đi đâu” anh nói rõ mông một từng chữ .

Trong lúc căng thẳng, lại nghe câu nói này hai người kia tự dưng môi cong lên cười nhưng không dám phát thành tiếng, còn nó thì ngồi phịch xuống đơ cả người. Lúc này nó có suy nghĩ có cần thét lên “ Hoàng Long , Anh thật đáng yêu” rồi hôn anh một cái hay không ? . Tim đập rộn ràng , nhưng bên ngoài lại vờ như không có gì.

“còn mấy tháng nữa thì tốt nghiệp?” anh hỏi.

Hoàng Nhi chưa kịp đáp , Minh Anh lại tưởng hỏi mình . Nó vội đáp: “ không quá 3 tháng”

Anh hơi nghiêng sang mím môi , rồi vội vã thu lại: “ tôi không hỏi em, thời gian đó đủ rồi . Trước mắt tao sẽ sang gặp ba mẹ nói chuyện, mày và em ấy ở nhà sắp xếp tiệc đính hôn đi”

“ Đính hôn” sao không phải là kết hôn luôn , Quốc Huy thắc mắc dò hỏi.

“Quốc Huy, anh muốn công bố cho thiên hạ đều biết Hoàng Nhi ăn cơm trước kẻng, là vì có baby mới cưới à” nó trề môi nói, ngay cả tư duy thấp như nó cũng biết điều này. Vậy mà Quốc Huy lại ngu ngơ đến vậy.

“xem ra thông minh hơn rồi” anh xoa đầu nó khen đều, nói tiếp: “xong xuôi, thì cả hai sang đó thưa chuyện với ba mẹ cho tử tế”.

“anh hai” Hoàng Nhi rưng rưng nước mắt cảm động trước anh hai mình.

Quốc Huy gạt đầu cảm kích, việc này hệ trọng cơ bản Hoàng Long không ra mặt có lẽ khó trót lọt. Tuy ba mẹ đều thương yêu cả hai em, nhưng Chủ tịch Nguyễn (ba Hoàng Long) lại nghiêng về con trai nhiều hơn, tính tình vẫn hơi cổ hủ một chút nếu nghe tin này một sẽ cho Hoàng Nhi một trận ra trò, rồi bắt sang Mỹ ở luôn, hai sẽ làm mẹ đơn thân rồi sang Mỹ ở luôn đằng nào cũng sẽ sang đó mãi mãi.

“Nhưng mà muốn kết hôn với Hoàng Nhi thì coi có lọt qua việc này hay không đã rồi hẳn tính” anh nói nhẹ nhàng nhưng thật chất đang đưa ra yêu cầu.

“chuyện gì mà nói đi, dù là khó đến mấy tao cũng sẽ làm được”

“tốt, vậy tao cũng sẽ đảm bảo với mày, nhưng trước khi kết hôn mày phải thuyết phục được ba và mẹ mày cả hai người sẽ cùng nhau đến tính chuyện trâu cau, ngày đại hôn cũng vậy phải có mặt đầy đủ” anh thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

“anh hai, chuyện này... chuyện này chẳng phải là không có hy vọng sao” Hoàng Nhi bối rối khi nghe yêu cầu cực kì khó đến từ anh trai.

Ánh mắt Quốc Huy sáng lại đôi chút rồi giãn ra rõ sự quyết tâm “được, nhất định đầy đủ. Tao sẽ không để Hoàng Nhi chịu bất kì sự thiệt thòi nào”.

“tốt” anh cong môi.

Khi nghe yêu cầu Quốc Huy biết mọi chuyện Hoàng Long làm là muốn tốt cho anh và Hoàng Nhi. Biết rõ quan hệ của anh và ba mình trước giờ đều không tốt nhân cơ hội này muốn xích mối quan hệ lại gần hơn, cũng như hai mẹ con cho ông ấy một cơ hội về với gia đình, người cha đó dù có lạnh lùng đến đâu thì trước đó ông ấy luôn là một người chồng người cha rất tốt, cũng vì miếng cơm manh áo mà quên đi thời gian cho gia đình.

Việc làm ăn mỗi lúc lại khấm khá hơn thì lại sa lầy, quên đi tất cả những điều quý trọng nhiều khi muốn quay lại nhưng đã muộn, điều này chính Quốc Huy cũng rất rõ nếu không vì người mẹ từ lâu anh đã nhìn nhận tha thứ cho ông ấy. Bây giờ, anh sẽ làm điều đó vì Hoàng Nhi, cũng như Hoàng Long yêu thương em gái mình, anh yêu Hoàng Nhi rất nhiều không hề thua kém, sẽ rước Hoàng Nhi về nhà một cách đường hoàng chính chính, cho cô ấy mái ấm vững chãi và hạnh phúc cùng những tháng ngày tươi đẹp.

“E hèm! Mọi việc coi như giải quyết xong đúng chứ, việc này chắc không làm khó anh đâu Huy nhỉ” nó lên tiếng lấy lại không khí vui tươi.

“tất nhiên, em quên anh là ai sao” Quốc Huy qua được một cửa lại bắt đầu tự mãn.

“Hoàng Nhi, em bé là trai hay gái á” mắt nó sáng lên tò mò hỏi.

“trời Minh Anh, lúc này anh hai vừa khen cậu, bây giờ lại ngờ ngẩn ra. Baby có mới tí ti chừng này bác sĩ còn chưa biết hướng gì là mình” Hoàng Nhi vui vẻ giọng nhí nhảnh như mọi khi đáp lại.

Anh và Quốc Huy bật cười, có vẻ khống khí vui tươi đã trở lại. Nói nó ngờ ngẩn cũng được miêng mọi người đều cười vui, làm trò chút thì đã sao.

“haizz” anh thở dài, đôi mi cúp lại ra dáng vẻ buồn “em coi, trước giờ Hoàng Long tôi là bất bại. Vậy mà từ khi cùng với em thì tôi lại thua hết keo này keo khác, em nói phải như thế nào đây”

Nghe vậy, nó ưỡn người ngồi thẳng lại ngay mà phân bua “gì nữa, liên quan gì em. Em có làm gì anh đâu”

“còn dám nói không, lần này em xem tôi thua cậu ta thật sự luôn đó” anh hếch mặt sang phía Quốc cũng làm điệu bộ trẻ con.

“ Ô, anh và anh Huy thi đấu bao giờ. Vậy mà còn đổ cho em, quá đáng” nó vẻ như mình vô tội , chuyện gì chứ cái này nó phải phân bua phải trái cho rõ ràng mới được .

“ lại còn cãi, em nói cái gì mà thanh danh rồi không đủ tuổi em mới 18, giờ thì xem đi. Nó lại lên chức bố trước tôi, chẳng phải là tôi thua sao?”

“ Vậy thanh danh của tôi, em tính phải làm sao chịu trách nhiệm như thế nào. Em nói tôi nghe xem” anh khoanh tay trước ngực không một chút lý lẽ, đòi nợ nó .

“ Hoàng Long, em không ngờ anh lại mê em đến vậy. Muốn cưới em ra mặt đến vậy luôn” được dịp chơi khâm anh , nó nắm bắt liên, lần tới mà trêu anh .

“ được tốt lắm, nếu đã nói vậy thì tôi sẽ cho biết thế nào là mê” ánh mắt anh giang tà thấy rõ, nụ cười ma mị thật khiến người ta toát mồ hôi .

Không cần đếm một hai ba thì nó đã thủ sẵn tư thế, sử dụng kế bả chọ (bỏ chạy) thật nhanh . Y như rằng dự đoán nói xong anh đứng phắt dậy xem tí đã bắt được nó nhưng có biết nó cũng đã chuẩn bị từ trước hai người cười lớn rượt đuổi nhau .

“ em đứng lại đó, tôi sẽ cho em biết thế nào là vợ” giọng vừa cười vừa la lớn đủ nghe đuổi theo .

“ Long, anh đuổi kịp rồi nói” nó đồng dục vừa chạy vừa quay đầu lại đáp.

Chiều gió mát hai con người chớm nở tình yêu này , ngập tràn trong tiếng cười ánh mắt rõ sự hạnh phúc , không lâu vài phút sau Minh Anh bị anh túm được khi bị vấp phía bể bơi , hai tay anh bế xốc cô lên lớn giọng cười “ Lần này tôi cho em biết tay” , còn Minh Anh luôn miệng la lên “ Long, thả em xuống , thả em xuống” miệng thì kêu vậy nhưng tay lại siết chặt trên cổ người ta.

“ Thăng Long, nó tính làm thật đó sao. Thật chẳng giống nó chút nào” Quốc Huy vừa cười vừa nói .

“ tất nhiên là không rồi, anh hai mà làm thì chắc chắn Minh Anh có em bé. Anh hai không giới hạn tự do của Minh Anh sớm vậy đâu.” Hoàng Nhi cười tít mắt đáp .

“ Dù gì giờ đây nó cũng rất ấu trĩ, chẳng giống Hoàng Long mọi khi anh quen” Quốc Huy nhún vai .

“ anh mới ấu trĩ” Hoàng Nhi thúc một bên hông , bênh vực anh trai.

Cảnh này Hoàng Nhi đã tượng tưởng biết bao lần, giờ này mới thấy được . Cô cười thành tiếng ngồi tựa bên vai Quốc Huy mỉm cười thật hạnh phúc, cuối cùng cũng bên cạnh người mình yêu thương thành đôi. Quốc Huy cũng không kém anh hôn lên trán Hoàng Nhi , tay khoát ôm chặt, tay để trước mặt bụng phẳng của Hoàng Nhi mãn nguyện , cuối cùng mơ ước từ lúc bảy tuổi đã thành sự thật một gia đình nhỏ trọn vẹn bên Hoàng Nhi ...

Cơm tối xong , Zen có đến hỏi chuyện Win. Lúc này Minh Anh nhớ ra , nhưng lại dẫu nhẹ đi chuyện không gặp được Win chỉ sợ nói ra lại khiến Zen tổn thương . Quoa loa tìm đại một lý do trấn an trước .

“ Không sao cả Zen, nó bảo bà nội đang giận nên tạm thời im lặng mọi chuyện lắng xuống trước mắt cái đã” nó nắm tay Zen thuật lại .

“ thật chứ chị, anh ấy tốt chứ” ánh mắt Zen sáng lên , thấy cái gật đầu từ Minh Anh phần nào khiến cô thấy đỡ lo , mi tâm giãn ra .

“ hì , nó không sao. Chị là của nợ chứ thằng Win là cậu ấm đấy” nó cố tình thêm một câu, để Zen hoàn toàn khỏi lo lắng .

Nếu kể Zen nghe hết cuộc nói chuyện có lẽ sẽ đau lòng đến chết mất , sáng nay gọi cho Win lại không liên lạc . Cách còn lại là gọi ẹ, lại bị bà nội bắt gặp chắc chắn đã hại mẹ bị bà mắng cho te tua , nghĩ ngợi một hồi chỉ còn cách duy nhất gọi cho ba . Kết quả rất an toàn và cũng chẳng tốt đẹp được bao nhiêu. Chuyện lần này gây to, bà nội hạ lệnh cấm đoán tất cả, chỉ cần ai dám nhúng tay vào thì ngay cả gặp cũng đừng mong có ngày gặp, lại ngay cả nghĩ cũng đừng hòng nghĩ.

Nếu có thể hy sinh mình đổi lại cái kết đoàn viên cho cặp này tất nhiên Minh Anh cũng chẳng ngại hy sinh. Chỉ sợ thân cô thấp cổ bé họng càng muốn giúp lại càng to chuyện ra . Cũng may Win hiểu bản tính chị mình thích nhất là lo chuyện bao đồng có nhần nhủ với ba mẹ chị có gọi thì nhần hộ một câu “ rần chờ, win sẽ tìm cách giải quyết” .

“ Zen có vẻ, mấy hôm nay em ít khi cười phải không” giọng nói quan tâm thì ít mà chủ yếu châm chọc chế giễu thì nhiều của Uyển Nhi truyền đến.

Biết rõ đối phương là ai, Zen thu lại vẻ yếu đuối mệt mỏi của bản thân lại bình tâm lấy lại sự mạnh mẽ vốn có nhếch môi. Minh Anh đứng cạnh lùi về sau một bước mi tâm sụp xuống.

“ là chị phải không, bỉ ổi” Zen khinh khỉnh đáp lại .

“ có cần phải nặng lời vậy không Zen? Chỉ là chị muốn quan tâm em chút thôi căng thẳng đến vậy sao? ” .

“ nực cười, chị mà cũng biết quan tâm đến tôi sao, tôi nên cảm kích hay khóc rờn đây nhỉ?” Zen mỉa mai không kém.

“ phải quan tâm rồi, em là osin nhà này mà . Không chừng vài năm nữa biết đâu chúng ta lại sống chung một nhà, việc tạo mối quan hệ sớm cũng tốt mà” Uyển Nhi đưa tay xoa cằm như cô đang suy nghĩ.

“ ha ha” Zen đột nhiên ôm bụng cười phá lên , tròng mắt khinh khi nhìn Uyển Nhi .

“ Uyển Nhi, chị là tự tin quá nhỉ. Có ai đời tình nhân lại dám đứng trước mặt nữ chủ nhân của căn nhà này tuyên bố lại còn lớn giọng như chị không chứ ” Zen ôm bụng cười, đang có chút không vui thì lại có người đến diễn hài tấu trước mặt không cười cũng không được.

“Zen, dừng!” tình hình có chút không yên ổn, nó lên tiếng kéo cánh tay Zen.

Ngọn lửa trong người Uyển Nhi bùng phát, còn đang có ý định bỏ qua cho Minh Anh nào ngờ lại muốn chọc cô. Được lần này dứt khoát cô không nường tay.

“ Sao giờ lại nghĩ kể gì, hại người khác tiếp à. Uyển Nhi, tôi nói cho chị nghe quả thực chị chẳng tốt đẹp chỗ nào kể cả nét lẫn người.” được Zen lấn tới, quả thực cô ghét cay ghét đắng người con gái này.

“ ừ, cười đi. Cứ cười khi cô còn cười được nhưng chẳng được bao lâu nữa đâu” Uyển Nhi nhếch môi đáp ngạo mạn .

“ Hai người đừng cãi nhau nữa, Uyển Nhi chị bỏ qua cho Zen đi .” nó chẳng muốn ai bắt hòa, cũng chẳng biết phải nói như thế nào để cả hai người vừa lòng thật là tiến thoái lưỡng nan.

“ Em làm gì mà cần chị ta bỏ qua chứ ” Zen cau gắt liếc xéo Uyển Nhi .

“ Chuyện này chẳng liên quan đến cô, bỏ cái bộ mặt ngây thơ đó đi. Cô diễn cho ai xem” Uyển Nhi hần hộc nói.

“Em...” nó cuối mặt. Sự tình lại căng thẳng hơn nó nghĩ, đúng là càng lên tiếng chỉ càng rắc rối.

Đang đọc sách trong phòng đợi nó lên gọi đi siêu thị cùng, nghe tiếng gõ cửa anh còn tưởng là nó. Nào ngờ là Hoàng Nhi , hối hả báo cáo tình hình bên dưới cho anh. Liền chạy xuống đã thấy có tranh chấp, mặt hai cô gái kia không ai nhường ai . Chỉ tội cho Minh Anh của anh đứng một bên tội nghiệp hết sức.

“ Minh Anh, em với Zen chẳng phải còn đi siêu thị mua đồ dùng sao” giọng anh dịu dàng nhìn nó nói.

Nó cũng hiểu ý, mà gật gật đầu đẩy Zen đi khỏi đó , vui vẻ cười đáp : “ Anh không nhắc em lại quên mất”

Anh gật đầu nhẹ, nhìn theo dáng nó đi khỏi quay sang gọi Uyển Nhi “Uyển Nhi, chúng ta nói chuyện một chút ”

Uyển Nhi thu lại sự giận dữ, mỉm cười với trạng thái tốt nhất sánh vai khoát tay anh cùng đi , cô biết cuộc nói chuyện này chẳng mấy tốt đẹp cứ nhìn thái độ của anh tình tứ với Minh Anh, cô cũng may may đoán ra được chuyện gì tiếp theo. Thâm bụng nghĩ cách đối phó...

Like page ủng hộ mình nhé :

174. Chương 86 : Đêm Xuân Đôi Lúa.

Thời gian trôi nhanh thật, Uyển Nhi còn nhớ hồi đó khi anh đưa cô về đây hai người chỉ mới tuổi đầu của những năm trung học tình cảm đầu đời, tuy khi đó cô tiếp cận anh là có mục đích, phụ tình cảm của anh lẫn tình cảm của Thế Hiển vì lý do bất đắc dĩ nhưng cô cũng không phủ nhận, khi ấy quả thực cô đã rung động trước người con trai này .

Theo năm tháng giờ đây anh đã có phần thay đổi, ánh mắt giờ đây khi Hoàng Long nhìn cô không còn sự yêu thương trìu mến như xưa nữa.

“ Anh nghe tin em kí hợp đồng với ENJOY” giọng nói dịu dàng của anh làm cô trở về hiện tại .

“ ừm” cô kêu một tiếng gật đầu.

“ Hoàng Long, An...”

“ Em muốn hỏi chuyện Minh Anh phải không?” biết Uyển Nhi định nói gì, nên anh lên tiếng trước.

Uyển Nhi gật nhẹ, thay cho câu trả lời. Anh hướng mắt nhìn cô một hồi đáp: “ giờ anh thật sự hiểu rồi, anh yêu Minh Anh”

Khóe mắt Uyển Nhi ngấn nước, đôi vai run lên. Uyển Nhi lại khóc anh không muốn thay đôi mắt buồn này là lem nước, sải bước rộng ôm cô vào lòng.

“Hoàng Long, ước hẹn của chúng ta anh quên rồi thật sao. Em biết em sai khi lúc ấy không một lời bỏ đi, nhưng mà sự việc là vốn dĩ em không muốn” cô giải bày trong tiếng nói nghẹn ngào.

“ anh biết, đó không phải lý do. Là Anh thay đổi, không phải do em, em hiểu mà đúng không” lời nói chân thành , dịu dàng từ anh, đặt cô ngồi xuống xích đu, nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn đang đỏ lên.

Hoàng Long là ai chứ dĩ nhiên sự việc năm đó không phải là lý do để tạo khoảng cách của hai người, anh trước giờ luôn như vậy, luôn bên cô, cũng là người con gái duy nhất anh dịu dàng chăm sóc bảo vệ khi trước, bây giờ cũng vậy nhưng là sự trách nhiệm. Từ khi xuất hiện Minh Anh, cô biết trái tim anh đã thay đổi từ lâu, cô cũng nhận ra bản thân cũng không yêu anh sâu đậm như cô tưởng.

Anh trước giờ không tổn hại cô bất cứ điều gì, người làm tổn thương anh là cô. Thâm tâm luôn muốn anh được hạnh phúc vui vẻ, nhưng mỗi sự việc lại gắn liền nhau quá nhiều, thế bài này vẫn là cô đang muốn lợi dụng đau đến thế nào nhất định phải đi.

“ Hoàng Long, thật sự là Minh Anh sao? Chỗ này của em đau lắm, hai năm em chịu đựng biết bao không cầu hạnh phúc, chỉ mong anh tha thứ mà thôi” cô nghẹn ngào nói trong tiếng khóc, giọt nước mắt nhỏ xuống bàn tay anh.

“ đến khi về được, trái tim anh lại thay đổi. Hoàng Long nhất định phải như vậy sao”

“ Uyển Nhi, anh hỏi em một câu” anh vẫn dịu dàng, đưa tay lau nước mắt cho cô.

Chờ cái gật đầu của Uyển Nhi anh nhấn mạnh hỏi “ thật sự em yêu anh chứ? Em thật sự không một chút nào với Thế Hiển?” .

Bên ngoài vẫn về yếu đuối, thâm tâm cô lại nể phục Hoàng Long. Thật ra anh biết được những gì, hay là anh nhận ra được điều gì câu hỏi này là một đòn tâm lý rất mạnh, miệng cô muốn dối lòng bật ra câu “ em không yêu Thế Hiển” nhưng lại quá khó để cô nói điều đó.

Cô vẫn im lặng, không trả lời câu hỏi, anh thấy vậy liền nói thêm: “ Uyển Nhi, em là cô gái thông minh bản thân em biết em đang yêu ai mà đúng không, nếu em không tìm ra được câu trả lời thì việc em kí hợp đồng làm mẫu độc quyền cho ENJOY là gì?”

“ Hoàng Long, đó là công việc chẳng liên quan đến anh ấy mà” cô giải thích phân bua.

Anh lắc đầu cong môi, nụ cười này là sự vui vẻ không có ác ý “ là bản thân em đang chuột lỏi với Thế Hiển phải không? Và việc em làm khó Minh Anh, anh đều biết”

“Hoàng Long” cô kêu lên một tiếng nhẹ nhàng, hai mắt sáng lên. Cô không nghĩ anh lại hiểu sự việc đến vậy.

“Nhi Nhi, em âm thầm mua cổ phiếu vận của Enjoy không phải là cách chứng minh rõ nhất hay sao. Còn Minh Anh, cô ấy không biết gì về chuyện của ba mẹ cả. Minh Anh vẫn gọi em bằng chị tiếng chị ấy là thật tâm.”

Việc mua cổ phiếu vận, ngay cả quản lý của Uyển Nhi cũng không hề hay biết, vậy mà anh lại rất rõ ánh mắt cô nhìn anh mông lung nghĩ ngợi “Hoàng Long anh biết được bao nhiêu rồi”.

Im lặng cũng không phải tốt, cô thu nước mắt vào trong “Hoàng Long, anh biết tất cả rồi phải không?”

Anh cười lắc đầu “biết hay không điều đó không quan trọng, vẫn là anh không muốn em tự dần vặt chính mình, người khác tổn thương một nhưng em sẽ tổn thương mười”.

“Anh mãi mãi sẽ không hiểu được đâu, giờ đây trong lòng anh chỉ có Minh Anh. Em không tổn thương gì cả, chỉ khi anh buông tay em như thế này điều ấy khiến em thật đau lòng” cô vẫn trái lòng mình, mà buông lời đáp lại, rút tay mình ra khỏi bàn tay anh.

“Nhi Nhi, nếu những gì em nói lúc này là thật lòng, ngoài xin lỗi anh không thể làm gì hơn. Anh yêu Minh Anh, dù chỉ vài năm hay vài tháng thậm chí có vài ngày anh vẫn muốn bên cô ấy”

Hoàng Long biết rõ tình trạng của mình đang ngày một xấu đi, nhưng anh kiên quyết đến cùng dù chỉ là một hơi thở anh cũng muốn bên người mình yêu thương, muốn dành những ngày tháng tốt đẹp nhất dành cho Minh Anh.

Lời nói lúc này của Hoàng Long, cô cảm nhận được hơn bao giờ hết giọng và ánh mắt trìu mến này còn hơn khi xưa anh bên cô hẳn rằng anh yêu sâu đậm cô em gái này rồi. Cử chỉ này làm cô nhớ đến Thế Hiển, và cảm nhận sâu sắc này cũng chỉ có Thế Hiển mới làm cô nhớ da diết trong lòng.

Người con trai trước mặt cô lúc này, anh ấy thật ấm áp, lòng cô vừa vui vừa có chút tủi. Im lặng suy nghĩ một hồi lâu cô đáp “Hoàng Long, nếu anh đã nói vậy. Em chẳng thể níu kéo thêm được gì hơn.”

“Hoàng Long, nếu vậy em mong anh vui” cô mím môi cười mỉm.

“Nhi Nhi, hãy tin điều này. Em không có một mình, Thế Hiển, Anh và Minh Anh đều muốn em được vui vẻ hạnh phúc thật sự”

Tiếng gọi “Nhi Nhi” thân thương này đã làm cô thay đổi quyết định, lá bài này không nên dùng nữa. Cô không biết mọi chuyện sẽ về đâu, nhưng ít ra cô thật tâm không muốn Hoàng Long mãi mãi mất đi nụ cười...

Tiện lợi nhất chỗ nơi ở này là chỉ cần vài bước chân là đến Siêu Thị Lotte mark. Suốt chặn đường đi tâm tình của Zen ổn định hơn rất nhiều miệng cứ cong lên mà cười, nhìn gì cũng cười.

Hai người xách bốn bịch lớn trên tay, toàn đồ linh tinh tối nay mua sắm thỏa thích. Thẻ xanh của Hoàng Long mà, thử một lần hoang phí bằng tiền của bạn trai như thế nào. Cho nên nó thích gì quơ nấy, không xót.

“Zen, chọc chị Uyển Nhi em vui đến vậy sao?” nó nhướn mày hỏi.

“chẳng lại không vui, sung sướng chết đi được.” Zen sản khoái trả lời.

“sao em ghét chị ấy đến vậy?” nó dò hỏi.

“bậy, chị nói ghét thì cũng sai rồi. Em không ghét Uyển Nhi, chỉ là cái kiểu kiêu ngạo của chị ta em không nhận được” Zen nhún vai đáp.

“chị thấy chị ấy thân thiện mà” nó nói ra câu này, mà cũng thấy có chút sai sai ngược miệng.

“ha ha, thân thiện” Zen lại ôm bụng cười.

“chẳng phải thế, em thì sao sự ngạo mạn của em chị thấy cũng có thua kém Uyển Nhi đâu” nó càu nhàu vui vẻ.

Nói đến đây Zen chỉ biết mím môi cười mím, quả thật không sai bản thân Zen cũng biết sự tự tin ngạo mạn của Uyển Nhi không kém cô, đơn giản hai người cùng một cung tính cách như nhau có gì là lạ. Chỉ là bất phân thắng bại, cứ thấy Uyển Nhi kiêu căng thì lại ngứa ngáy chịu không được, không cho chị ta một bài học thì không ngủ được.

Đang trò chuyện vui vẻ, bỗng dưng hai người đứng sững lại, ánh mắt đen láy nhìn người đối diện.

“ Anh Thế Hiển” Zen hớn hở chào hấn bằng điệu bộ vui tươi nhất.

“ Zen, em đi siêu thị sao”. Hấn cười đáp lại, bên cạnh có một chú chó đi cùng.

Minh Anh nghĩ không cần thiết phải chào, gặp hấn chính là sắp có chuyện xui xẻo xảy ra lườm liếc hấn. Thế Hiển chột dạ đi đến chỗ nó, búng một cái lên trán.

“ Minh Anh, giờ đàn chị trong trường rồi. Không coi tiền bối ra gì hết sao”

“ xì, tôi chờ cái ngày anh biến ra khỏi đã lâu lắm rồi. Vậy mà vẫn bị ám hàng tháng” Nó càu nhàu nói.

“ chị, em giận. Sao chị cứ bắt nạt anh ấy quài hà” Zen lại bênh vực hấn.

Y chang hấn xuất hiện, là vị trí Minh Anh bị lép vế. Chú chó bên hấn đuôi ngoay ngoáy quẩn quýt bên Minh Anh, bộ lông trắng mượt con chó này đẹp như hấn vậy (có gì đó sai sai thì phải, sao lại so sánh với chó). Minh Anh vuốt ve đầu nó, chú chó có vẻ cũng thích “ ô ô” sủa lên hai tiếng, làm Minh Anh cười đến tí mắt, nghĩ gì đó nó ngược lên nhìn hấn.

“ Thế Hiển, gặp nhau thế này rồi. Anh mời bọn em đi ăn kem nha hihi” nó cười nịnh giang tà ra mặt.

Thế Hiển bật cười, còn chưa kịp mời đối phương đã đề nghị trắng trợn không chút á ngại “ chỉ có thể là Minh Anh một like” hấn nghĩ.

“ Minh Anh, em vẫn không biết ngại là gì nhỉ”

“ ngại thì hại bao tử, em không đại dột như thế” nó le lưỡi, trêu lại.

“ hai người, đi thôi em còn nhỏ em được free he he” Zen thì khỏi nói, mừng ra mặt. Khoác tay hai người kia kéo đi.

Gần đến quán, Thế Hiển lại đổi hứng muốn ăn kem đường phố thế là mỗi người mỗi que ngồi ghé đá bên bờ sông Hàn lãng mạn nhâm nhi trò chuyện.

“ Thế Hiển, sao không ăn ở quán. Bình thường anh đâu có mấy vụ như vậy” Zen tò mò hỏi.

“ bị lay Minh Anh đó em, đi với thường dân riết rồi tự nhiên thường dân” hấn trề môi nhún vai.

“ tôi thấy anh kibo là chủ yếu” nó trề môi lườm.

“ trời Minh Anh, dạo này thông minh không kém ha. Tôi đâu định nói thẳng như vậy, haizz em đã nói thì tôi đành nói thật vậy”

“ Sở dĩ ngồi lê thế này, tại anh lo vào quán thì con lợn này không biết sẽ ăn bao nhiêu nữa xót xa lắm” hấn thở dài, làm bộ thâm thương.

“ Anh” mặt nó tím tái chỉ kêu lên một tiếng, hì hục bực dọc quay hướng khác mặc cho hai người kia ôm bụng mà cười.

Chú chó nhỏ cứ quẩn lấy Minh Anh, mà sủa gâu gâu vùi đầu vào dưới gót chân nó kì lạ, con chó này đẹp thật. Nó cũng thích thú nên vui đùa cùng chú chó, mà hay đâu Thế Hiển đang chuẩn bị gài hàng.

“ Thế Hiển, dòng này Samoyed phải không ?” nó vẫn vuốt ve chú chó, không nhìn mà hỏi.

“ Ủ, cô am hiểu nhỉ. Nó cũng có vẻ thân với cô hơn tôi đấy” khoanh tay trước ngực hấn cười vui vẻ đáp.

“ đương nhiên, có chủ như anh thì số phận nó chẳng tốt đẹp gì, ít ra nó rất đẹp.” nó nhún vai, có ý ghẹo hấn.

“ tất nhiên, chủ sao chó phải như vậy. Dân thường như cô cũng có mắt nhìn không tồi” hấn tự mãn.

“ ý là anh anh đẹp trai giống CHỐ, như cái câu bình thường tôi hay nói đẹp trai lai chố đấy hả” nó nhấn mạnh từ chữ.

Thế Hiển mặt đỏ phừng lên như ngậm phải ớt, nó thì ôm bụng cười khúc khích miệng không ngừng khen ngợi “ cún à, mày đẹp trai giống chủ thật giờ ta mới nhận ra đó” .Zen thấy bộ mặt Thế Hiển thấy thâm đến thương (thể thâm thấy mà thương) không biết bệnh vực sao cho vừa, chịu thôi cho hắn ôm uất ức.

“ Anh Hiển, nó tên gì vậy?” Zen đành buông lời một câu, giúp hắn.

“ Nó tên Uyển... à nó tên Minh Cầu” anh đang định nói gì đó nhanh chóng thu lại đổi tên cho nó luôn. Kéo dây giạt chú chó về phía mình.

Zen nuốt bọt cái ực, việc cứu Thế Hiển một khắc ngược lại chính là đối đầu với Minh Anh một trường . Cô toát mồ hôi khi nghe chữ “ Minh Cầu” tên Thế Hiển này thật không biết điều, cứu anh ta , anh ta lại dùng đó lật ngược tình thế mà xỏ Minh Anh.

Minh Anh nghiêng răng nghiêng lợi, trừng mắt liếc hắn. Thế Hiển cười hì hì khoái chí, hắn lại dám đem tên chú chó dễ thương kia là Minh Cầu khác nào thay cho chữ Anh thành Cầu. Nó đứng phất dậy sang chỗ hắn cáu xé (đánh yểu ấy) ...

—

Cả ba người dạo một hồi lâu rồi chia tay nhau, vừa bước vào nhà cũng là lúc Uyển Nhi chào tạm biệt ra về. Zen đi ngang qua liếc một cái rồi xách đồ đi thẳng vào bếp, nó không nhìn theo sau đi vào.

“ Hoàng Nhi, cậu chăm sóc baby cẩn thận vào. Giờ làm mẹ rồi đấy”

“ biết rồi, khổ lắm nói mãi . Nói suốt ai cũng cũng nói” Hoàng Nhi nhái giọng bắc cười.

“ Nhi...Uyển Nhi, để anh đưa em về” anh cầm chìa khóa trên tay đi theo cô.

“ Hoàng Long không cần đâu, em đi xe mà” Uyển Nhi cười hiền đáp lại.

“ nhớ là phù dâu cho tui đó, không là giận” Hoàng Nhi lớn tiếng hăm dọa.

“ De (vâng-trong tiếng hàn), tôi biết rồi cô. Có mặt là được chứ gì”

Không nói thêm dong dài, anh tiễn Uyển Nhi một đoạn vài phút sau về đến biệt thự. Minh Anh đang loay hoay cùng với Zen cho đồ vào tủ lạnh, trong lòng không yên chút nào.

“ Zen, em làm đi chị bận chút” nó nói rồi, đứng phất chạy đuổi theo .

“ Minh Anh, em đi đâu” bộ dạng nó hối hã, không thèm nhìn anh liềm hỏi.

“ Em về ngay, đừng đi theo” nó chỉ nói vớ lại một câu, rồi chạy thật nhanh cho kịp.

Tiếng gót giày cộc cộc vẫn bước trên đường, nó thở hổn hển vài hơi mới dám gọi “Uyển Nhi.”

Nghe tiếng gọi, cô quay người lại hơi nhúm mày .

“ Em muốn nói chuyện với chị ”

“Cô muốn nói chuyện với tôi, giữa chúng ta có thân thiết đến mức đó không ?” Uyển Nhi khinh khi đáp.

Chẳng lẽ chuyện này cô tính rút, thì con nhỏ đứng trước mặt cô đây, không biết điều mà ra đây hên hoan cười vì đắc thắng chăng? Cô đứng im lặng xem đối phương định dở trò gì, dù là gì thì cô cũng sẽ đấu đến cùng.

“Chuyện chúng ta, em muốn nói chuyện giữa chúng ta. Chị làm ơn dừng lại mọi việc em sẽ nghe chị hết được không, chỉ cần cho em thêm một thời gian nữa thôi” nó về thành khẩn pha lẫn một chút nài nỉ, nếu khi này không để ý thấy đôi mắt Uyển Nhi hơi đỏ nó cũng chẳng đuổi theo.

Phần nào Minh Anh đoán ra được tối nay anh đã nói gì, có lẽ Uyển Nhi sẽ buồn lắm. Tình cảm này đôi khi nó muốn ích kỷ để chiếm giữ một lần, nhưng chiếm giữ rồi sao chiếm giữ nhưng người khác lại tổn thương thì vui về gì .

Uyển Nhi có chút hoang mang, sự việc nhanh quá cô chưa kịp phân tích. Chỉ biết giờ đây Minh Anh rất chân thành nói với cô những điều này, đôi tay mũm mĩm đang nắm bàn tay thon dài của cô rất gần gũi, cảm giác này thật “ấm áp”.

Thấy bóng đen phía sau đang đi đến, Uyển Nhi cười đáp : “ Không sao, chuyện tình cảm không miễn cưỡng được, cô khiến Hoàng Long vui trong lòng tôi cũng không áy náy ”

“Cầm cái này, có việc gì thì cứ gọi cho tôi” cô nhanh chóng đưa lên cho Minh Anh một tấm visit trước khi Hoàng Long bước đến. Minh Anh cũng hiểu ý gật đầu .

“Uyển Nhi, em nói em đi xe” anh khoát tay lên vai Minh Anh.

Minh Anh đỏ mặt ái ngại nhìn Uyển Nhi, nhưng cô không một chút khó chịu cười mỉm nghiêng đầu về phía xe đậu bên lề đường.

“Em chưa kịp đi, đã có người chặn đường” cô đáp.

“Cảm ơn em.”

Uyển Nhi lắc đầu “Anh hạnh phúc là được ” .

Uyển Nhi xoay mình bước đi, bóng dáng cô lẻ loi bước vào xe nhẵn số . Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu Đảo Xanh , anh và nó nhìn nhau cười mỉm đưa tình tay trong tay sải bước đi về biệt thự.

Ngã mình trên tâm nệm, dòng nước mắt thật sâu chảy ra mặn chát, Uyển Nhi không hiểu vì sao mình lại khóc nhưng cô cảm nhận được bên cạnh Minh Anh có một người yêu cô ấy thật đậm sâu điều đó khiến cô thấy vui vẻ, từng lời nói của Hoàng Long vẫn vang vọng trong tâm trí.

“ Uyển Nhi, em không chỉ có một mình bên em còn có Thế Hiển, có anh và cả Minh Anh”

“ thật tâm cô ấy muốn gọi em một tiếng chị”

Rồi nhớ lại cái nắm tay hờ hững kia của Minh Anh lại mang cảm giác ấm áp như người thân. Nước mắt lại rơi ra ướt đầm đôi gò má ửng hồng. Cô mệt mỏi , thực sự mệt mỏi.

Đôi mi khép hờ, cảm giác nhột một bên gò má cô mở mắt cười gượng , thì ra Uyển Uyển đang liếm nước mắt trên gương mặt cô.

Uyển Nhi mím môi gượng cười “ Uyển Uyển , tao nhột ” tay xoa đầu chú chó.

Đôi hàng mày nhíu lại, cô ngồi thẳng dậy. Uyển Uyển ở đây chẳng phải Thế Hiển về sao, nhưng người ở đâu. Tự dưng cảm giác sợ sệt trời dậy , chân không vội vã cô hoạn loạn chạy đi tìm .

Xuống nhà chỉ một màu đen, môi cô mấp máy vài chữ “ Hiển, anh về à ?”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ , nói như không về mệt mỏi phát âm, hần vội cất vài thứ vào tủ xoay ra thấy Uyển Nhi trong bóng đêm, bước rộng đến chỗ cô .

“Em khóc ?”

Thân hình hần lúc này, sao lại rộng đến thế cơ chứ. Vòng tay hần ôm lấy cô hết mực yêu thương truyền đến, cái vị trên người của hần thật da diết khiến cho cả một tảng băng cứng cũng trở nên tan chảy .

Cô lắc đầu tựa vào lồng ngực của Thế Hiển, mi tâm nhem nước đọng lại dính vào da thịt hần, ấy vậy mà vẫn trả lời dối lòng. Biết cô buồn Thế Hiển cũng không muốn hỏi thêm, thói quen của Thế Hiển cũng không phải muốn gần gũi đến cuối cùng, Nếu đối phương cảm thấy thích thì sẽ tự nói.

“ Khuya rồi, tôi đưa em lên phòng chúng ta ngủ sớm” môi hần cong lên mỉa hoặc, bế cô trên tay . Nền nhà lạnh, hần không muốn cô đi chân không.

“ Sao lại chúng ta, anh không về nhà” đôi má cô ửng đỏ lên ngại ngùng.

“ Ông ta cùng với tình nhân ở nhà, em nói coi tôi chịu được sao”

“Hiển, anh muốn làm gì. Cắm tuyệt đối đấy” nỗi buồn dường như đã đi qua, cô nghiêng rằng cảnh cáo.

“Tôi cứ muốn đấy, em ngăn được tôi sao” .

Đưa được Uyển Nhi lên phòng, hần chưa kịp thả cô xuống đã thấy Uyển Uyển nằm trọn chiếm lấy giường nệm “ Xuyt xuyt ” vài tiếng ý đuổi nó xuống, dứt khoát chú chó đó vẫn nằm im .

Thế Hiển chau mày, để cô xuống đi đến đá một cước vào Uyển Uyển , kêu “Ồ..ô” bốn chân nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Để tránh phá đám , Thế Hiển nhanh tay khóa trái cửa.

“Em chiều nó đến hư rồi, xa em hai ba năm rồi mà nó vẫn thương em hơn tôi, nói coi ai là chủ nó vậy”

“Nay lại đi ghen với cả chó, anh đó em còn chưa tính sổ vụ anh lấy tên em đặt cho chó” cô nhéo hần một cái rõ đau.

Thế Hiển cười hì hì, nhớ lại khi xưa khi đem chú chó này về nó chỉ mới bé tí, có một thời gian cứ quần mãi Uyển Nhi không buông cho nên anh mới lấy tên Uyển Uyển cho bỏ ghét, nuôi riết lại quen có vẻ nó cũng thích tên đó.

Nhớ lúc tới gặp Minh Anh, trêu nó nên đổi tên cho cún làm Thế Hiển cũng thấy buồn cười.

“Hiển, anh cười gì” cô nghiêng đầu hỏi.

“ Tôi không biết bắt đầu ra sao đây” cố ý ra vẻ trầm tư hần đáp

“Hiển anh thật xấu xa, tránh em ra” thẳng chân cô đạp hần xuống nệm , đe dọa quần kín lại cả người.

“Em ngại cái gì chứ, đây không phải lần đầu” hần cười mê hoặc lờ mờ bò lên giường, áo cũng cởi nốt vút dưới sàn nhà (còn quần nhé =]]) .

“Hiển, Anh vô lại vừa thôi, không biết xấu hổ hả. Không phải lần đầu nhưng cũng lần thứ 2 mà ” nói đến đây Uyển Nhi im bật, dường như cô tự cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn khi phát ngôn bừa bãi như thế.

“Em nói, lần thứ 2. Vậy tôi vẫn đứng đây hóa ra không phải đàn ông” hần cười khoái, giật phần tấm chăn ra .

Đầu tóc rối bời, hai má ửng hồng ngại ngần rõ ràng người lại nóng rang muốn đẩy ra cũng không được muốn tránh cũng chẳng xong vừa nhắc được một chút đã bị hần trèo lên trên khóa lại.

Uyển Nhi cảm thấy được sắc mùi nguy hiểm, đôi mắt hần đen lấy đầy quyết tâm phải làm cho được (mình không biết « làm » là làm gì đâu nhé :-“) . Mạnh bạo chiếm lấy đôi môi của cô , cô đáp lại nụ hôn kia toàn bộ hơi thở nóng bỏng của cả hai hòa nguyện toàn bộ vào nhau.

“Nhi, tôi muốn em!”

Thế Hiển như ma quỷ, từ lúc nào cô không hay để ý kéo váy đã bị hần kéo xuống hoàn toàn . Làn da trắng nõn nà mềm mịn phơi bày ra trước mặt hần, áo con ren đen làm đường cong càng thêm quyến rũ mê hoặc, đôi gò bồng đảo căng tròn nhấp nhô bên trong càng làm hần kích tình, giật phăng chiếc áo ngực cô ra.

Tay theo phản xạ che trước ngực liền bị hần một tay khóa lại, Thế Hiển cong môi thích thú : “ Nhi, lần này tôi sẽ trói buộc em cả đời, muốn trốn sao ! nghĩ cũng đừng nghĩ đến” giọng nói dịu dàng thỏ thẻ bên tai, hần không chịu được mà nấn một bên bồng đảo cô.

Những ngón tay điêu luyện vuốt ve trên từng thớ thịt mịn màng của cô, lướt đến đâu lại nóng rát đến đó, khó chịu. Quần áo cả hai giờ đây đã rơi vung vãi khắp nền nhà...

“A...ừm” tiếng rên khe khẽ của Uyển Nhi làm thần trí hần điên đảo , vòng tay ôm hần bám víu trên lưng, ngón tay bấu lên thịt rơm rớm máu tứa. Bộ dạng Uyển Nhi bây giờ như bán sống bán chết khổ sở , hần mũi lòng thấy rất thương cô. Nhưng bảo hần dừng thì khác nào bảo hần đi làm thái giám...

(tg : dừng thôi, tôi không biết tả mấy cảnh này , ngưng cho rồi cho các bạn tự tưởng tượng ra nha !)

Đêm nay chẳng cần, lén lút trèo ban công nữa. Minh Anh bá đạo ôm gối công khai đi hiên ngang sang phòng Hoàng Long. Đang đứng gõ cửa, vô tình bắt gặp Hoàng Nhi từ dưới đi lên, tay cầm ly sữa vừa đi vừa uống.

Hoàng Nhi tò mò dừng lại hỏi “ Minh Anh, cậu không ngủ đi còn xách gối đi đâu ? ”

Hoàng Long cũng vừa mở cửa ló đầu ra, nhíu mày nhìn . Nó hồn nhiên đáp “Đi ngủ, anh trai cậu bảo không muốn thua Quốc Huy”

“À...à” Hoàng Nhi biết nó đang ghẹo anh hai, nên “à” một tiếng chăm chọc.

Không nói được lời nào, nhanh tay anh kéo nó vào trong đóng cửa phát thành tiếng, trước đó bộ dạng còn ra vẻ khó chịu , Hoàng Nhi lắc đầu cười rồi sải bước về phòng.

Bên trong căn phòng, tình hình coi bộ khác hẳn bề ngoài. Minh Anh đôi gối lên nệm chưa kịp lăn ra nằm đã bị anh kéo phẫn dấy.

“Gi thế, anh không định ngủ sao” nó nhăn mặt hỏi.

“Dám trêu tôi, em tối nay nằm phía dưới” anh chỉ xuống nền đá lạnh ngắt.

“Ồ, vậy em về phòng” nó chống đối quyết liệt cầm gối trên tay, ngoảnh mặt bước.

“Em dám đi” anh gần giọng, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, hết sức đáng sợ.

Minh Anh ngậm đắng nuốt cay quay lại, tiện đứng gần cửa tắt luôn đèn. Lại chỗ bên cạnh giường nệm kia vút gối xuống nền ẩm ướt “ Được, nằm thì nằm.”

Hoàng Long cong môi cười, rồi trèo lên nệm êm chăn ấm mà nằm. Minh Anh giận dữ xoay về hướng khác tấm lưng lạnh lùng đối diện anh. Anh chống tay lên cầm nhìn hướng nó thích thú xem chừng được bao lâu, đơn giản anh nghĩ nó không bao giờ biết giận ai cả, một lát hẳn nhiên sẽ bò lên nệm ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh.

Nhưng coi bộ lần này, anh suy nghĩ bị sai mất rồi. hai tiếng đồng hồ trôi qua Minh Anh vẫn nằm im bất động, lòng anh nóng như lửa đốt nằm xoay qua xoay lại. Nhưng bây giờ mà xuống bề nó lên thì thật mất mặt, cứ phân vân mãi, có hay nó ngủ ngon lành không biết trời trăng mây gió .

“Ưm” nó rên khe một tiếng , cựa mình co chân lên. Lúc này anh nghe thấy coi bộ không chịu được nữa lết xuống . Vâng, lúc này anh là thua thật sự anh thua nó, thua chính bản thân, để Minh Anh của anh nằm đó sẽ khiến anh đau lòng chết mất.

Cảm giác, có người bên cạnh tay đưa lên eo mình, Minh Anh tuy đã ngủ như bất giác được nó lạnh lùng đẩy tay anh ra.

“Lợn, nằm đây lạnh lắm” lần đầu tiên anh nói với nó giọng dịu dàng đáng sợ thế này, không quen chút nào.

“ Lạnh, thì lên trên mà nằm, tôi nằm đây được rồi” giọng không vui nó đáp, mắt vẫn nhắm.

“Ngoan nghe lời, anh thương!” anh nhăn nhin, còn xưng “Anh” nịnh nó.

Bụng buồn cười, nhưng kìm hãm lại . Giận một lần cho anh biết vậy, dẫu sao 3 năm nay cũng theo đuổi anh cực kì khó rồi, hành hạ một tí chẳng sao. Nó im lặng nằm im, không nói gì nữa vờ ngủ. Hoàng Long rõ buồn, anh có cảm giác như “ mình bị Minh Anh của mình ” hất hủi, đành nằm luôn dưới nền chịu trận.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút . Minh Anh nằm hướng bên kia mà không ngừng cong môi cười mỉm, thấy bộ dạng anh bây giờ rất tội nhưng thôi cũng kệ. Hoàng Long chịu không nổi nữa, nhưng không biết làm sao. Nhắm mắt nghĩ ngợi đôi chút, lại xuất hiện Thế Hiển trong tâm trí của mình nhớ lại những lời hắt hủi từng khuyên, trắng ra là chỉ bảo. (đoạn này chương khác mình giải thích sau về việc Thế Hiển và Hoàng Long gặp mặt)

“Tôi nói cậu, thử thú tính một lần coi thử con lợn kia dám không ngoan” những lời nói này theo anh là ấu trĩ, nhưng lần này coi bộ phải sử dụng chính sách của tên kia.

“lợn, em đừng trách tôi” anh gần giọng chốt một câu, nghĩ là làm. Ngồi dậy bề nó lên giường.

“Hoàng Long, thả em ra” kiểu này không phải lần đầu nó bị khóa người dưới thân anh, có điều lần này khác với những lần trước rất nhiều, à có lần nó nhớ lúc anh nóng giận đã một lần hôn nó một cách thô bạo, không lẽ bây giờ cũng vậy.

“Hoàng Long, anh thật biến thái” nó bật ra một câu.

“lợn, tôi sẽ cho biết thế nào là biến thái” cơ hồ anh trở nên ma mị, ánh mắt đen láy nhắm lại chiếm lấy đôi mắt ngọt ngào bé nhỏ của nó, mặc dù dùng sức đẩy ra nhưng bị anh khóa chặt hay tay rồi không làm được gì.

Đầu lưỡi anh tách khoang miệng cô ra mơn trớn, lúc này mọi sự giận dữ như đường tan đi hết tất , cơ người giãn ra mi tâm nhắm lại dịu dàng đáp trả. Lúc này đừng nói là anh , ngay cả người đang ăn chay trường cũng phá lệ cho được, lí trí tê liệt, dây thần kinh tê liệt mỗi lúc càng cuồng nhiệt hơn, tay anh vụng về gỡ từng khuya áo của nó ra.

Môi cả hai vẫn dính nhau không tách, lửa tình hừng hực chảy không ngừng. Nhanh chóng cái gì cần lộ thì đã lộ phơi bày tất cả trong đêm, đôi môi quyến rũ theo đường cơ thể xuống xương quai xanh rồi chạm nhẹ trên nhũ hoa trong đêm hôn lên.

“ Ừm..ah” tiếng rên gọi tình vang bên tay, dừng lại vài giây rồi đôi môi tham lam kia lại chiếm lấy hẳn một bên đôi môi đào, trở về thuở bé mà ti . Đang trong cơn dong tình, cơ thể Minh Anh run nhẹ, anh như lấy lại được lý trí, đưa môi rời khỏi nhũ hoa trên bờ môi kia.

“Vợ, anh xin lỗi.”

Giọng nói anh thật dịu dàng tiếng vợ anh gọi rất yêu. Đưa tay kéo áo ngực “Minh Anh của anh” lên , đe dọa lên cẩn thận lẩn qua nằm bên cạnh cánh tay làm gối để nó rúc vào.

Minh Anh lắc đầu rụt cổ vào chăn, như rùa thay cho câu trả lời. Lần đầu tiên thân mật đến mức này không khiến nó hồi hộp thêm phần ngượng ngùng, mười trái cà chua cũng không diễn tả khuôn mặt của nó lúc này à không cả con người mới đúng, may ra nhờ bóng đêm che đi.

“ Long, em yêu anh ”

“ ừm ”anh kêu một tiếng bên tai, không dấu nổi niềm vui trên môi.

Đợi nó luồng tay gài lại khuya áo chỉnh tề, anh mới dám nghiêng mình ôm sát chặt hơn, lửa tình vẫn còn rậm rịch, đôi bên có chút ngại ngùng, có chút hạnh phúc không nói dần dần chìm vào giấc ngủ...

175. Chương 86 : Đêm Xuân Đôi Lúa.

Thời gian trôi nhanh thật, Uyển Nhi còn nhớ hồi đó khi anh đưa cô về đây hai người chỉ mới tuổi đầu của những năm trung học tình cảm đầu đời, tuy khi đó cô tiếp cận anh là có mục đích, phụ tình cảm của anh lẫn tình cảm của Thế Hiển vì lý do bất đắc dĩ nhưng cô cũng không phủ nhận, khi ấy quả thực cô đã rung động trước người con trai này .

Theo năm tháng giờ đây anh đã có phần thay đổi, ánh mắt giờ đây khi Hoàng Long nhìn cô không còn sự yêu thương trìu mến như xưa nữa.

“ Anh nghe tin em kí hợp đồng với ENJOY” giọng nói dịu dàng của anh làm cô trở về hiện tại .

“ ừm” cô kêu một tiếng gật đầu.

“ Hoàng Long, An...”

“ Em muốn hỏi chuyện Minh Anh phải không?” biết Uyển Nhi định nói gì, nên anh lên tiếng trước.

Uyển Nhi gật nhẹ, thay cho câu trả lời. Anh hướng mắt nhìn cô một hồi đáp: “ giờ anh thật sự hiểu rồi, anh yêu Minh Anh”

Khóe mắt Uyển Nhi ngấn nước, đôi vai run lên. Uyển Nhi lại khóc anh không muốn thay đôi mắt buồn này là lem nước, sải bước rộng ôm cô vào lòng.

“Hoàng Long, ước hẹn của chúng ta anh quên rồi thật sao. Em biết em sai khi lúc ấy không một lời bỏ đi, nhưng mà sự việc là vốn dĩ em không muốn” cô giải bày trong tiếng nói nghẹn ngào.

“ anh biết, đó không phải lý do. Là Anh thay đổi, không phải do em, em hiểu mà đúng không” lời nói chân thành , dịu dàng từ anh, đặt cô ngồi xuống xích đu, nắm lấy đôi bàn tay trắng nõn đang đỏ lên.

Hoàng Long là ai chứ dĩ nhiên sự việc năm đó không phải là lý do để tạo khoảng cách của hai người, anh trước giờ luôn như vậy, luôn bên cô, cũng là người con gái duy nhất anh dịu dàng chăm sóc bảo vệ khi trước, bây giờ cũng vậy nhưng là sự trách nhiệm. Từ khi xuất hiện Minh Anh, cô biết trái tim anh đã thay đổi từ lâu, cô cũng nhận ra bản thân cũng không yêu anh sâu đậm như cô tưởng.

Anh trước giờ không tổn hại cô bất cứ điều gì, người làm tổn thương anh là cô. Thâm tâm luôn muốn anh được hạnh phúc vui vẻ, nhưng mỗi sự việc lại gắn liền nhau quá nhiều, thế bài này vẫn là cô đang muốn lợi dụng đau đến thế nào nhất định phải đi.

“ Hoàng Long, thật sự là Minh Anh sao? Chỗ này của em đau lắm, hai năm em chịu đựng biết bao không cầu hạnh phúc, chỉ mong anh tha thứ mà thôi” cô nghẹn ngào nói trong tiếng khóc, giọt nước mắt nhỏ xuống bàn tay anh.

“ đến khi về được, trái tim anh lại thay đổi. Hoàng Long nhất định phải như vậy sao”

“ Uyển Nhi, anh hỏi em một câu” anh vẫn dịu dàng, đưa tay lau nước mắt cho cô.

Chờ cái gạt đầu của Uyển Nhi anh nhấn mạnh hỏi “ thật sự em yêu anh chứ? Em thật sự không một chút nào với Thế Hiển?” .

Bên ngoài vẫn về yếu đuối, thâm tâm cô lại nể phục Hoàng Long. Thật ra anh biết được những gì, hay là anh nhận ra được điều gì câu hỏi này là một đòn tâm lý rất mạnh, miệng cô muốn dối lòng bật ra câu “ em không yêu Thế Hiển” nhưng lại quá khó để cô nói điều đó.

Cô vẫn im lặng, không trả lời câu hỏi, anh thấy vậy liền nói thêm: “ Uyển Nhi, em là cô gái thông minh bản thân em biết em đang yêu ai mà đúng không, nếu em không tìm ra được câu trả lời thì việc em kí hợp đồng làm mẫu độc quyền cho ENJOY là gì?”

“ Hoàng Long, đó là công việc chẳng liên quan đến anh ấy mà” cô giải thích phân bua.

Anh lắc đầu cong môi, nụ cười này là sự vui vẻ không có ác ý “ là bản thân em đang chuột lỗi với Thế Hiển phải không? Và việc em làm khó Minh Anh, anh đều biết”

“ Hoàng Long” cô kêu lên một tiếng nhẹ nhàng, hai mắt sáng lên. Cô không nghĩ anh lại hiểu sự việc đến vậy.

“ Nhi Nhi, em âm thầm mua cổ phiếu vun của Enjoy không phải là cách chứng minh rõ nhất hay sao. Còn Minh Anh, cô ấy không biết gì về chuyện của ba mẹ cả. Minh Anh vẫn gọi em bằng chị tiếng chị ấy là thật tâm .”

Việc mua cổ phiếu vun, ngay cả quản lý của Uyển Nhi cũng không hề hay biết, vậy mà anh lại rất rõ ánh mắt cô nhìn anh mông lung nghĩ ngợi “ Hoàng Long anh biết được bao nhiêu rồi” .

Im lặng cũng không phải tốt, cô thu nước mắt vào trong “ Hoàng Long, anh biết tất cả rồi phải không?”

Anh cười lắc đầu “ biết hay không điều đó không quan trọng, vẫn là anh không muốn em tự dẫn dắt chính mình, người khác tổn thương một nhưng em sẽ tổn thương mười”.

“ Anh mãi mãi sẽ không hiểu được đâu, giờ đây trong lòng anh chỉ có Minh Anh. Em không tổn thương gì cả, chỉ khi anh buông tay em như thế này điều ấy khiến em thật đau lòng” cô vẫn trái lòng mình, mà buông lời đáp lại, rút tay mình ra khỏi bàn tay anh.

“ Nhi Nhi, nếu những gì em nói lúc này là thật lòng, ngoài xin lỗi anh không thể làm gì hơn . Anh yêu Minh Anh, dù chỉ vài năm hay vài tháng thậm chí có vài ngày anh vẫn muốn bên cô ấy”

Hoàng Long biết rõ tình trạng của mình đang ngày một xấu đi, nhưng anh kiên quyết đến cùng dù chỉ là một hơi thở anh cũng muốn bên người mình yêu thương, muốn dành những ngày tháng tốt đẹp nhất dành cho Minh Anh.

Lời nói lúc này của Hoàng Long, cô cảm nhận được hơn bao giờ hết giọng và ánh mắt trìu mến này còn hơn khi xưa anh bên cô hẳn rằng anh yêu sâu đậm cô em gái này rồi. Cử chỉ này làm cô nhớ đến Thế Hiển, và cảm nhận sâu sắc này cũng chỉ có Thế Hiển mới làm cô nhớ da diết trong lòng.

Người con trai trước mặt cô lúc này, anh ấy thật ấm áp, lòng cô vừa vui vừa có chút tủi. Im lặng suy nghĩ một hồi lâu cô đáp “ Hoàng Long, nếu anh đã nói vậy. Em chẳng thể níu kéo thêm được gì hơn.”

“ Hoàng Long, nếu vậy em mong anh vui” cô mím môi cười mỉm.

“ Nhi Nhi, hãy tin điều này. Em không có một mình, Thế Hiển, Anh và Minh Anh đều muốn em được vui vẻ hạnh phúc thật sự”

Tiếng gọi “ Nhi Nhi” thân thương này đã làm cô thay đổi quyết định, lá bài này không nên dùng nữa. Cô không biết mọi chuyện sẽ về đâu, nhưng ít ra cô thật tâm không muốn Hoàng Long mãi mãi mất đi nụ cười...

Tiện lợi nhất chỗ nơi ở này là chỉ cần vài bước chân là đến Siêu Thị Lotte mark . Suốt chặn đường đi tâm tình của Zen ổn định hơn rất nhiều miệng cứ cong lên mà cười, nhìn gì cũng cười.

Hai người xách bốn bịch lớn trên tay, toàn đồ linh tinh tối nay mua sắm thỏa thích. Thẻ xanh của Hoàng Long mà, thử một lần hoang phí bằng tiền của bạn trai như thế nào. Cho nên nó thích gì quơ nấy, không xót.

“ Zen, chọc chị Uyển Nhi em vui đến vậy sao?” nó nhướn mày hỏi.

“ chẳng lại không vui, sung sướng chết đi được.” Zen sản khoái trả lời.

“ sao em ghét chị ấy đến vậy?” nó dò hỏi.

“ bậy, chị nói ghét thì cũng sai rồi. Em không ghét Uyển Nhi, chỉ là cái kiểu kiêu ngạo của chị ta em không nhận được” Zen nhún vai đáp.

“ chị thấy chị ấy thân thiện mà” nó nói ra câu này, mà cũng thấy có chút sai sai ngược miệng.

“ ha ha, thân thiện” Zen lại ôm bụng cười.

“ chẳng phải thế, em thì sao sự ngạo mạn của em chị thấy cũng có thua kém Uyển Nhi đâu” nó càu nhàu vui vẻ .

Nói đến đây Zen chỉ biết mím môi cười mỉm, quả thật không sai bản thân Zen cũng biết sự tự tin ngạo mạn của Uyển Nhi không kém cô, đơn giản hai người cùng một cung tính cách như nhau có gì là lạ. Chỉ là bất phân thắng bại, cứ thấy Uyển Nhi kiêu căng thì lại ngứa ngáy chịu không được, không cho chị ta một bài học thì không ngủ được.

Đang trò chuyện vui vẻ, bỗng dưng hai người đứng sững lại , ánh mắt đen láy nhìn người đối diện.

“ Anh Thế Hiển” Zen hớn hờ chào hẳn bằng điệu bộ vui tươi nhất.

“ Zen, em đi siêu thị sao”. Hắn cười đáp lại, bên cạnh có một chú chó đi cùng.

Minh Anh nghĩ không cần thiết phải chào, gặp hẳn chính là sắp có chuyện xui xẻo xảy ra lườm liếc hẳn. Thế Hiển chột dạ đi đến chỗ nó, búng một cái lên trán.

“ Minh Anh, giờ đàn chị trong trường rồi. Không coi tiền bối ra gì hết sao”

“ xì, tôi chờ cái ngày anh biến ra khỏi đã lâu lắm rồi. Vậy mà vẫn bị ám hàng tháng” Nó càu nhàu nói.

“ chị, em giận. Sao chị cứ bắt nạt anh ấy quài hà” Zen lại bênh vực hẳn.

Y chang hẳn xuất hiện, là vị trí Minh Anh bị lép vế. Chú chó bên hẳn đuôi ngoay ngoáy quẩn quýt bên Minh Anh, bộ lông trắng mượt con chó này đẹp như hẳn vậy (có gì đó sai sai thì phải, sao lại so sánh với chó). Minh Anh vuốt ve đầu nó , chú cho có vẻ cũng thích “ ô ô” sủa lên hai tiếng , làm Minh Anh cười đến tít mắt, nghĩ gì đó nó ngược lên nhìn hẳn.

“ Thế Hiển, gặp nhau thế này rồi. Anh mời bọn em đi ăn kem nha hihi” nó cười nịnh giang tà ra mặt.

Thế Hiển bật cười, còn chưa kịp mời đối phương đã đề nghị trắng trợn không chút ái ngại “ chỉ có thể là Minh Anh một like” hần nghĩ.

“ Minh Anh, em vẫn không biết ngại là gì nhỉ”

“ ngại thì hại bao tử, em không đại dột như thế” nó le lưỡi, trêu lại.

“ hai người, đi thôi em còn nhỏ em được free he he” Zen thì khỏi nói, mừng ra mặt. Khoắc tay hai người kia kéo đi.

Gần đến quán, Thế Hiển lại đổi hứng muốn ăn kem đường phố thế là mỗi người mỗi que ngồi ghé đá bên bờ sông Hàn lãng mạng nhâm nhi trò chuyện.

“ Thế Hiển, sao không ăn ở quán. Bình thường anh đâu có mấy vụ như vậy” Zen tò mò hỏi.

“ bị lay Minh Anh đó em, đi với thường dân riết rồi tự nhiên thường dân” hần trề môi nhún vai.

“ tôi thấy anh kibo là chủ yếu” nó trề môi lườm.

“ trời Minh Anh, dạo này thông minh không kém ha. Tôi đâu định nói thẳng như vậy, haizz em đã nói thì tôi đành nói thật vậy”

“ Sở dĩ ngồi lè thế này, tại anh lo vào quán thì con lợn này không biết sẽ ăn bao nhiêu nữa xót xa lắm” hần thở dài, làm bộ thâm thương.

“ Anh” mặt nó tím tái chỉ kêu lên một tiếng, hì hục bực dọc quay hướng khác mặc cho hai người kia ôm bụng mà cười.

Chú chó nhỏ cứ quẩn lấy Minh Anh, mà sữa gâu gâu vùi đầu vào dưới gót chân nó kì lạ, con chó này đẹp thật. Nó cũng thích thú nên vui đùa cùng chú chó, mà hay đâu Thế Hiển đang chuẩn bị gài hàng.

“ Thế Hiển, dòng này Samoyed phải không ?” nó vẫn vuốt ve chú chó, không nhìn mà hỏi.

“ Ủ, cô am hiểu nhỉ. Nó cũng có vẻ thân với cô hơn tôi đấy” khoanh tay trước ngực hần cười vui vẻ đáp.

“ đương nhiên, có chủ như anh thì số phận nó chẳng tốt đẹp gì, ít ra nó rất đẹp.” nó nhún vai , cổ ý ghẹo hần.

“ tất nhiên, chủ sao chó phải như vậy. Dân thường như cô cũng có mắt nhìn không tồi” hần tự mãn.

“ ý là anh anh đẹp trai giống CHÓ, như cái câu bình thường tôi hay nói đẹp trai lai chó đấy hả” nó nhấn mạnh từ chữ.

Thế Hiển mặt đỏ phừng lên như ngậm phải ớt, nó thì ôm bụng cười khúc khích miệng không ngừng khen ngợi “ cún à, mày đẹp trai giống chủ thật giờ ta mới nhận ra đó”.Zen thấy bộ mặt Thế Hiển thấy thâm đến thương (thể thâm thấy mà thương) không biết bênh vực sao cho vừa, chịu thôi cho hần ôm uất ức.

“ Anh Hiển, nó tên gì vậy?” Zen đành buông lời một câu, giúp hần.

“ Nó tên Uyển... à nó tên Minh Cầu” anh đang định nói gì đó nhanh chóng thu lại đổi tên cho nó luôn. Kéo dây giật chú chó về phía mình.

Zen nuốt bọt cái ực, việc cứu Thế Hiển một khắc ngược lại chính là đổi đầu với Minh Anh một trạng . Cô toát mồ hôi khi nghe chữ “ Minh Cầu” tên Thế Hiển này thật không biết điều, cứu anh ta , anh ta lại dùng đó lật ngược tình thế mà xỏ Minh Anh.

Minh Anh nghiêng răng nghiêng lợi, tròng mắt liến hần. Thế Hiển cười hì hì khoái chí, hần lại dám đem tên chú chó dễ thương kia là Minh Cầu khác nào thay cho chữ Anh thành Cầu. Nó đứng phắt dậy sang chỗ hần cầu xé (đánh yêu ấy) ...

—

Cả ba người dạo một hồi lâu rồi chia tay nhau, vừa bước vào nhà cũng là lúc Uyển Nhi chào tạm biệt ra về. Zen đi ngang qua liếc một cái rồi xách đồ đi thẳng vào bếp, nó không nhìn theo sau đi vào.

“ Hoàng Nhi, cậu chăm sóc baby cẩn thận vào. Giờ làm mẹ rồi đấy”

“biết dời, khổ lắm nói mãi . Nói suốt ai cũng cũng nói” Hoàng Nhi nhái giọng bắc cười.

“ Nhi...Uyển Nhi, để anh đưa em về” anh cầm chìa khóa trên tay đi theo cô.

“ Hoàng Long không cần đâu, em đi xe mà” Uyển Nhi cười hiền đáp lại.

“ nhớ là phù dâu cho tui đó, không là giận” Hoàng Nhi lớn tiếng hăm dọa.

“ De (vâng-trong tiếng hàn), tôi biết rồi cô. Có mặt là được chứ gì”

Không nói thêm dong dài, anh tiễn Uyển Nhi một đoạn vài phút sau về đến biệt thự. Minh Anh đang loay hoay cùng với Zen cho đồ vào tủ lạnh, trong lòng không yên chút nào.

“ Zen, em làm đi chị bận chút” nó nói rồi, đứng phắt chạy đuổi theo .

“ Minh Anh, em đi đâu” bộ dạng nó hối hỏ, không thèm nhìn anh liền hỏi.

“ Em về ngay, đừng đi theo” nó chỉ nói vớ lại một câu, rồi chạy thật nhanh cho kịp.

Tiếng gót giày cộc cộc vẫn bước trên đường, nó thở hổn hển vài hơi mới dám gọi “Uyển Nhi.”

Nghe tiếng gọi, cô quay người lại hơi nhú mào .

“ Em muốn nói chuyện với chị ”

“Cô muốn nói chuyện với tôi, giữa chúng ta có thân thiết đến mức đó không ?” Uyển Nhi khinh khi đáp.

Chẳng lẽ chuyện này cô tính rút, thì con nhỏ đứng trước mặt cô đây, không biết điều mà ra đây hên hoan cười vì đắc thắng chẳng? Cô đứng im lặng xem đối phương định dở trò gì, dù là gì thì cô cũng sẽ đấu đến cùng.

“Chuyện chúng ta, em muốn nói chuyện giữa chúng ta. Chị làm ơn dừng lại mọi việc em sẽ nghe chị hết được không, chỉ cần cho em thêm một thời gian nữa thôi” nó vẻ thành khẩn pha lẫn một chút nài nỉ, nếu khi nãy không để ý thấy đôi mắt Uyển Nhi hơi đỏ nó cũng chẳng đuổi theo.

Phần nào Minh Anh đoán ra được tối nay anh đã nói gì, có lẽ Uyển Nhi sẽ buồn lắm. Tình cảm này đôi khi nó muốn ích kỷ để chiếm giữ một lần, nhưng chiếm giữ rồi sao chiếm giữ nhưng người khác lại tổn thương thì vui về gì .

Uyển Nhi có chút hoang mang, sự việc nhanh quá cô chưa kịp phân tích. Chỉ biết giờ đây Minh Anh rất chân thành nói với cô những điều này, đôi tay mũm mĩm đang nắm bàn tay thon dài của cô rất gần gũi , cảm giác này thật “ấm áp” .

Thấy bóng đen phía sau đang đi đến, Uyển Nhi cười đáp : “ Không sao, chuyện tình cảm không miêng cưỡng được, cô khiến Hoàng Long vui trong lòng tôi cũng không áy náy ”

“Cầm cái này, có việc gì thì cứ gọi cho tôi” cô nhanh chóng đưa lên cho Minh Anh một tấm visit trước khi Hoàng Long bước đến. Minh Anh cũng hiểu ý gật đầu .

“Uyển Nhi, em nói em đi xe” anh khoát tay lên vai Minh Anh.

Minh Anh đỏ mặt ái ngại nhìn Uyển Nhi, nhưng cô không một chút khó chịu cười mỉm nghiêng đầu về phía xe đậu bên lề đường.

“Em chưa kịp đi, đã có người chặn đường” cô đáp.

“Cảm ơn em.”

Uyển Nhi lắc đầu “Anh hạnh phúc là được ” .

Uyển Nhi xoay mình bước đi, bóng dáng cô lẻ loi bước vào xe nhả số . Chiếc xe nhanh chóng rời khỏi khu Đảo Xanh , anh và nó nhìn nhau cười mỉm đưa tình tay trong tay sải bước đi về biệt thự.

Ngã mình trên tâm nệm, dòng nước mắt thật sâu chảy ra mặn chát, Uyển Nhi không hiểu vì sao mình lại khóc nhưng cô cảm nhận được bên cạnh Minh Anh có một người yêu cô ấy thật đậm sâu điều đó khiến có thấy vui vẻ, từng lời nói của Hoàng Long vẫn vang vọng trong tâm trí.

“ Uyển Nhi, em không chỉ có một mình bên em còn có Thế Hiển, có anh và cả Minh Anh”

“ thật tâm cô ấy muốn gọi em một tiếng chị”

Rồi nhớ lại cái nắm tay hờ hững kia của Minh Anh lại mang cảm giác ấm áp như người thân. Nước mắt lại rơi ra ướt đầm đôi gò má ửng hồng. Cô mệt mỏi , thực sự mệt mỏi.

Đôi mi khép hờ, cảm giác nhột một bên gò má cô mở mắt cười gượng , thì ra Uyển Uyển đang liếm nước mắt trên gương mặt cô.

Uyển Nhi mím môi gượng cười “ Uyển Uyển , tao nhột ” tay xoa đầu chú chó.

Đôi hàng mày nhíu lại, cô ngồi thẳng dậy. Uyển Uyển ở đây chẳng phải Thế Hiển về sao, nhưng người ở đâu. Tự dưng cảm giác sợ sệt trở dậy , chân không vội vã cô hoạn loạn chạy đi tìm .

Xuống nhà chỉ một màu đen, môi cô mấp máy vài chữ “ Hiển, anh về à ?”

Nghe giọng nói nhỏ nhẹ , nói như không về mệt mỗi phát âm, hần vội cất vài thứ vào tủ xoay ra thấy Uyển Nhi trong bóng đêm, bước rộng đến chỗ cô .

“Em khóc ?”

Thân hình hần lúc này, sao lại rộng đến thế cơ chứ. Vòng tay hần ôm lấy cô hết mực yêu thương truyền đến, cái vị trên người của hần thật da diết khiến cho cả một tảng băng cứng cũng trở nên tan chảy .

Cô lắc đầu tựa vào lồng ngực của Thế Hiển, mi tâm nhem nước đọng lại dính vào da thịt hần, ấy vậy mà vẫn trả lời dối lòng. Biết cô buồn Thế Hiển cũng không muốn hỏi thêm, thói quen của Thế Hiển cũng không phải muốn gần hỏi đến cuối cùng, Nếu đối phương cảm thấy thích thì sẽ tự nói.

“ Khuya rồi, tôi đưa em lên phòng chúng ta ngủ sớm” môi hần cong lên mỉa hoặc, bế cô trên tay . Nền nhà lạnh, hần không muốn cô đi chân không.

“ Sao lại chúng ta, anh không về nhà” đôi má cô ửng đỏ lên ngại ngùng.

“ Ông ta cùng với tình nhân ở nhà, em nói coi tôi chịu được sao”

“Hiển, anh muốn làm gì. Cấm tuyệt đối đấy” nỗi buồn dường như đã đi qua, cô nghiêng răng cảnh cáo.

“Tôi cứ muốn đấy, em ngăn được tôi sao” .

Đưa được Uyển Nhi lên phòng, hần chưa kịp thả cô xuống đã thấy Uyển Uyển nằm trọn chiếm lấy giường nệm “ Xuyt xuyt ” vài tiếng ý đuổi nó xuống, dứt khoát chú chó đó vẫn nằm im .

Thế Hiển chau mày, để cô xuống đi đến đá một cước vào Uyển Uyển , kêu “Ô..ô” bốn chân nhanh chóng chạy ra khỏi phòng. Để tránh phá đám , Thế Hiển nhanh tay khóa trái cửa.

“Em chiều nó đến hư rồi, xa em hai ba năm rồi mà nó vẫn thương em hơn tôi, nói coi ai là chủ nó vậy”

“Nay lại đi ghen với cả chó, anh đó em còn chưa tính sổ vụ anh lấy tên em đặt cho chó” cô nhéo hần một cái rõ đau.

Thế Hiển cười hì hì, nhớ lại khi xưa khi đem chú chó này về nó chỉ mới bé tí, có một thời gian cứ quần mãi Uyển Nhi không buông cho nên anh mới lấy tên Uyển Uyển cho bỏ ghét, nuôi riết lại quen có vẻ nó cũng thích tên đó.

Nhớ lúc tối gặp Minh Anh, trêu nó nên đổi tên cho cún làm Thế Hiển cũng thấy buồn cười.

“Hiển, anh cười gì” cô nghiêng đầu hỏi.

“ Tôi không biết bắt đầu ra sao đây” cố ý ra vẻ trầm tư hần đáp

“Hiển anh thật xấu xa, tránh em ra” thẳng chân cô đạp hần xuống nệm , đe dọa quần kín lại cả người.

“Em ngại cái gì chứ, đây không phải lần đầu” hắn cười mê hoặc lờ mờ bò lên giường, áo cũng cởi nốt vứt dưới sàn nhà (còn quần nhé =]]) .

“Hiển, Anh vô lại vừa thôi, không biết xấu hổ hả. Không phải lần đầu nhưng cũng lần thứ 2 mà ” nói đến đây Uyển Nhi im bật, dường như cô tự cảm thấy bản thân thật ngu xuẩn khi phát ngôn bừa bãi như thế.

“Em nói, lần thứ 2. Vậy tôi vẫn đứng đây hóa ra không phải đàn ông” hắn cười khoái, giật phăn tấm chăn ra .

Đầu tóc rối bời, hai má ửng hồng ngại ngùng rõ ràng người lại nóng rang muốn đẩy ra cũng không được muốn tránh cũng chẳng xong vừa nhắc được một chút đã bị hắn trèo lên trên khóa lại.

Uyển Nhi cảm thấy được sắc mùi nguy hiểm, đôi mắt hắn đen lầy đầy quyết tâm phải làm cho được (mình không biết « làm » là làm gì đâu nhé :-“) . Mạnh bạo chiếm lấy đôi môi của cô , cô đáp lại nụ hôn kia toàn bộ hơi thở nóng bỏng của cả hai hòa nguyên toàn bộ vào nhau.

“Nhi, tôi muốn em!”

Thế Hiển như ma quỷ, từ lúc nào cô không hay để ý kéo váy đã bị hắn kéo xuống hoàn toàn . Làn da trắng nõn nà mềm mịn phơi bày ra trước mặt hắn, áo con ren đen làm đường cong càng thêm quyến rũ mê hoặc, đôi gò bồng đảo căng tròn nhấp nhô bên trong càng làm hắn kích tình, giật phăng chiếc áo ngực cô ra.

Tay theo phần xạ che trước ngực liền bị hắn một tay khóa lại, Thế Hiển cong môi thích thú : “ Nhi, lần này tôi sẽ trói buộc em cả đời, muốn trốn sao ! nghĩ cũng đừng nghĩ đến” giọng nói dịu dàng thổn thức bên tai, hắn không chịu được mà nấn một bên bồng đảo cô.

Những ngón tay điêu luyện vuốt ve trên từng thớ thịt mịn màng của cô, lướt đến đâu lại nóng rát đến đó, khó chịu. Quần áo cả hai giờ đây đã rơi vung vãi khắp nền nhà...

“A...ừm” tiếng rên khe khẽ của Uyển Nhi làm thần trí hắn điên đảo , vòng tay ôm hắn bám víu trên lưng, ngón tay bấu lên thịt rơm rớm máu tứa. Bộ dạng Uyển Nhi bây giờ như bán sống bán chết khổ sở , hắn mũi lòng thấy rất thương cô. Nhưng bảo hắn dừng thì khác nào bảo hắn đi làm thái giám...

(tg : dừng thôi, tôi không biết tả mấy cảnh này , ngưng cho rồi cho các bạn tự tưởng tượng ra nha !)

Đêm nay chẳng cần, lén lút trèo ban công nữa. Minh Anh bá đạo ôm gối công khai đi hiên ngang sang phòng Hoàng Long. Đang đứng gõ cửa, vô tình bắt gặp Hoàng Nhi từ dưới đi lên, tay cầm ly sữa vừa đi vừa uống.

Hoàng Nhi tò mò dừng lại hỏi “ Minh Anh, cậu không ngủ đi còn xách gối đi đâu ? ”

Hoàng Long cũng vừa mở cửa lộ đầu ra, nhú mắt nhìn . Nó hồn nhiên đáp “Đi ngủ, anh trai cậu bảo không muốn thua Quốc Huy”

“À...à” Hoàng Nhi biết nó đang ghẹo anh hai, nên “à” một tiếng chăm chọc.

Không nói được lời nào, nhanh tay anh kéo nó vào trong đóng cửa phất thành tiến, trước đó bộ dạng còn ra vẻ khó chịu , Hoàng Nhi lắc đầu cười rồi sải bước về phòng.

Bên trong căn phòng, tình hình coi bộ khác hẳn bề ngoài. Minh Anh đôi gối lên nệm chưa kịp lăn ra nằm đã bị anh kéo phăn dậy.

“Gì thế, anh không định ngủ sao” nó nhăn mặt hỏi.

“Dám trêu tôi, em tối nay nằm phía dưới” anh chỉ xuống nền đá lạnh ngắt.

“ Ồ, vậy em về phòng” nó chống đối quyết liệt cầm gối trên tay, ngoảnh mặt bước.

“Em dám đi” anh gần giọng, ánh mắt lạnh lẽo đáng sợ, hết sức đáng sợ.

Minh Anh ngậm đắng nuốt cay quay lại, tiện đứng gần cửa tắt luôn đèn. Lại chỗ bên cạnh giường nệm kia vứt gối xuống nền âm ức “ Được, nằm thì nằm.”

Hoàng Long cong môi cười, rồi trèo lên nệm êm chăn ấm mà nằm. Minh Anh giận dữ xoay về hướng khác tấm lưng lạnh lùng đối diện anh. Anh chống tay lên cằm nhìn hướng nó thích thú xem chừng được bao lâu,

đơn giản anh nghĩ nó không bao giờ biết giận ai cả, một lát hần nhiên sẽ bò lên nệm ngoan ngoãn nằm bên cạnh anh.

Nhưng coi bộ lần này, anh suy nghĩ bị sai mất rồi. hai tiếng đồng hồ trôi qua Minh Anh vẫn nằm im bất động, lòng anh nóng như lửa đốt nằm xoay qua xoay lại. Nhưng bây giờ mà xuống bế nó lên thì thật mất mặt, cứ phân vân mãi, có hay nó ngủ ngon lành không biết trời trăng mây gió .

“Ừm” nó rên khe một tiếng , cựa mình co chân lên. Lúc này anh nghe thấy coi bộ không chịu được nữa lết xuống . Vâng, lúc này anh là thua thật sự anh thua nó, thua chính bản thân, để Minh Anh của anh nằm đó sẽ khiến anh đau lòng chết mất.

Cảm giác, có người bên cạnh tay đưa lên eo mình, Minh Anh tuy đã ngủ như bất giác được nó lạnh lùng đẩy tay anh ra.

“Lợn, nằm đây lạnh lắm” lần đầu tiên anh nói với nó giọng dịu dàng đáng sợ thế này, không quen chút nào.

“ Lạnh, thì lên trên mà nằm, tôi nằm đây được rồi” giọng không vui nó đáp, mắt vẫn nhắm.

“Ngোন nghe lời, anh thương!” anh nhần nhịn, còn xưng “Anh” nịnh nó.

Bụng buồn cười, nhưng kìm hãm lại . Giận một lần cho anh biết vậy, dẫu sao 3 năm nay cũng theo đuổi anh cực kì khó rồi, hành hạ một tí chẳng sao. Nó im lặng nằm im, không nói gì già vờ ngủ. Hoàng Long rõ buồn, anh có cảm giác như “ mình bị Minh Anh của mình ” hất hủi, đành nằm luôn dưới nền chịu trận.

Năm phút, mười phút, mười lăm phút . Minh Anh nằm hướng bên kia mà không ngừng cong môi cười mỉm, thấy bộ dạng anh bây giờ rất tội nhưng thôi cũng kệ. Hoàng Long chịu không nổi nữa, nhưng không biết làm sao. Nhắm mắt nghĩ ngợi đôi chút, lại xuất hiện Thế Hiển trong tâm trí của mình nhớ lại những lời hắt hủi từng khuyên, trắng ra là chỉ bảo. (đoạn này chương khác mình giải thích sau về việc Thế Hiển và Hoàng Long gặp mặt)

“Tôi nói cậu, thử thú tính một lần coi thử con lợn kia dám không ngoan” những lời nói này theo anh là ấu trĩ, nhưng lần này coi bộ phải sử dụng chính sách của tên kia.

“lợn, em đừng trách tôi” anh gằn giọng chốt một câu, nghĩ là làm. Ngồi dậy bê nó lên giường.

“Hoàng Long, thả em ra” kiểu này không phải lần đầu nó bị khóa người dưới thân anh, có điều lần này khác với những lần trước rất nhiều, à có lần nó nhớ lúc anh nóng giận đã một lần hôn nó một cách thô bạo, không lẽ bây giờ cũng vậy.

“Hoàng Long, anh thật biến thái” nó bật ra một câu.

“ lợn, tôi sẽ cho biết thế nào là biến thái” cơ hồ anh trở nên ma mị, ánh mắt đen láy nhắm lại chiếm lấy đôi môi ngọt ngào bé nhỏ của nó, mặc dù dùng sức đẩy ra nhưng bị anh khóa chặt hay tay rồi không làm được gì.

Đầu lưỡi anh tách khoang miệng cô ra món trớn, lúc này mọi sự giận dữ như đường tan đi hết tất , cơ người giãn ra mi tâm nhắm lại dịu dàng đáp trả. Lúc này đừng nói là anh , ngay cả người đang ăn chay trường cũng phá lệ cho được, lí trí tê liệt, dây thần kinh tê liệt mỗi lúc càng cuồng nhiệt hơn, tay anh vụng về gỡ từng khuya áo của nó ra.

Môi cả hai vẫn dính nhau không tách, lửa tình hừng hực chảy không ngừng. Nhanh chóng cái gì cần lộ thì đã lộ phơi bày tất cả trong đêm, đôi môi quyến rũ theo đường cơ thể xuống xương quai xanh rồi chạm nhẹ trên nhũ hoa trong đêm hôn lên.

“ Ừm..ah” tiếng rên gợi tình vang bên tay, dừng lại vài giây rồi đôi môi tham lam kia lại chiếm lấy hần một bên đôi bông đào, trở về thuở bé mà ti . Đang trong cơn dong tình, cơ thể Minh Anh run nhẹ, anh như lấy lại được lý trí, đưa môi rời khỏi nhũ hoa trên bông đào kia.

“Vợ, anh xin lỗi.”

Giọng nói anh thật dịu dàng tiếng vợ anh gọi rất yêu. Đưa tay kéo áo ngực “Minh Anh của anh” lên , đe chần lên cẩn thận lần qua nằm bên cạnh cánh tay làm gối để nó rúc vào.

Minh Anh lắc đầu rút cổ vào chăn, như rùa thay cho câu trả lời. Lần đầu tiên thân mật đến mức này không khiến nó hồi hộp thêm phần ngượng ngùng, mười trái cà chua cũng không diễn tả khuôn mặt của nó lúc này à không cả con người mới đúng, may ra nhờ bóng đêm che đi.

“ Long, em yêu anh ”

“ ừm ” anh kêu một tiếng bên tai, không dấu nổi niềm vui trên môi.

Đợi nó luồng tay gài lại khuya áo chỉnh tề, anh mới dám nghiêng mình ôm sát chặt hơn, lửa tình vẫn con rậm rực, đôi bên có chút ngại ngùng, có chút hạnh phúc không nói dần dần chìm vào giấc ngủ...

176. Chương 87: Giao Dịch & Lễ Tốt Nghiệp.

Ngay sáng hôm sau, Minh Anh ăn vận đơn giản cùng cặp tình nhân Hoàng Nhi ra sân bay tiễn Hoàng Long một đoạn sang Mỹ . Trước khi vào bên trong, tất cả hy vọng của Hoàng Nhi đều đổ vào anh trai miệng luôn không ngừng nhắc nhở “ phải được nha hai, nếu không Ny hận hai cả đời” . Cục rồi từ hai người gây nên , nay lại trắng trợn đổ sang hết cho anh.

Hoàng Long chỉ cười không nói gì thêm, đi được một đoạn sắp qua cửa soát vé vậy mà tâm tình còn không chịu nổi chạy lại chỗ Minh Anh .

“ Anh sẽ sớm về” anh hôn lên trán nó một cách mị hoặc .

“ừm, anh đi đi trễ giờ” nó vui vẻ , vẫy tay chào anh.

Đợi khi Hoàng Long khuất bóng , mọi người mới chịu bước trở về. Trầm tư một hồi, Minh Anh dừng chân lại .

“ Minh Anh, sao thế. Cậu không định về à” Hoàng Nhi nghiêng đầu hỏi .

“ Anh Huy, đưa Hoàng Nhi về trước. Mấy khi được tự do, em đi chơi một lát không sao đâu” nó đáp lời giải thích, nhờ vả Quốc Huy.

“ Ừ, vậy em cẩn thận. Cũng hay anh cũng đang định đưa Hoàng Nhi qua nhà dùng cơm với mẹ” Quốc Huy cười phóng khoáng , không che được niềm vui của anh lúc này. Khi vừa thừa chuyện y như dự đoán bị một trận toe tua, khó lắm mới thuyết phục Thu Trang Phu Nhân của anh.

Quốc Huy cùng Hoàng Nhi rời đi, Minh Anh cũng theo sau vẫy một chiếc taxi .

“ Uyển Nhi, chị rảnh chứ . Gặp nhau một chút”

“ được, vậy em đợi chị ở Memory” .

Xe vẫn chạy trên con đường thẳng tắp, Minh Anh thở dài một hơi đôi mắt long lanh đen láy ngày một mài mòn đi, ngã vào sự buồn bã vô hồn. Tâm trạng thêm nặng nề khi bên ngoài cứ giả vờ như không có gì xảy ra, rất thuận lợi nhưng bên trong nào ai biết được nó đang trì trệ áp lực xuống cấp đến mức nào.

Đặt điện thoại sang một bên, nhấp một ngụm nước cho thanh giọng vì cuồng tình hôm qua đã làm Uyển Nhi khang cả cổ. Cuộc gặp này, đã nằm trong dự tính của cô việc gặp mặt chỉ là sớm muộn có vẻ đường cô trải ra đang rất thuận lợi, muốn hay không chỉ là hình thức trên miệng, tâm tư thì dĩ nhiên chẳng khi nào cô muốn dừng lại. Chỉ cần nhớ đến mẹ, đến bà, tuyệt đối không bỏ qua.

Đã vậy, hôm qua cô còn một chút mềm lòng mà có ý định buông xuôi , nhếch môi cười bản thân “ mày thật ngu xuẩn nếu cứ mềm lòng như vậy”.

Không hay Thế Hiển đứng phía sau từ lúc nào, luồng tay vào bên trong lớp áo ngủ mỏng manh gợi tình mà vờ về bầu ngực của Uyển Nhi thăm thì bên tai “ Nhi, em dậy khi nào”

Lúc này Uyển Nhi mới giật mình thu lại cảm xúc lạnh lùng ban đầu, nụ cười tỏa nắng quay lại “ em hơi khát, nên dậy uống chút nước” .

“ Thế là dậy luôn, Hiển sao an.h...ừm...ừ..” chưa kịp nói hết câu, đôi môi màu hồng mọng của cô đã bị Thế Hiển chiếm lấy cuồng bạo, động tác ban đầu lại mạnh hơn không dừng, sờ nắn trên khuôn ngực cô.

Người ta bảo vào lúc sáng cũng giai đoạn đàn ông rất hưng phấn , “ yêu” cũng nồng nhiệt hơn nghĩ đến đây cô liền đẩy hẳn ra “ một đêm anh chưa mệt sao” .

“ có mười đêm đi chẳng nữa, cũng chẳng là vấn đề. Nhi, anh muốn” hơi thở hẳn trở nên nóng hổi dồn dập, người phụ này đã in sâu vào đến tận đáy tim hẳn găm nhấm từng ngày.

“ hư quá, để lúc khác. Chẳng phải anh đến công ty sao, em còn có việc hôm nay còn có casting nữa” cô khéo léo từ chối , lấy bàn tay mê hoặc của hẳn ra khỏi ngực mình đặt xuống eo chứ không trực tiếp đẩy ra.

“ tôi có thể nuôi em” lời nói hẳn chiếm phần kiên định, dứt khoát. Không dừng, hẳn còn dùng lực bế cô lên sát người mình, thân hẳn giờ đây ở giữa hai chân thon dài của cô hết sức thân mật.

“ Hiển, em không phải tình nhân, càng không phải búp bê” lời nói dịu dàng nhưng không kém phần kiêu ngạo của cô.

Đến lúc này Thế Hiển mới chịu thua đặt cô xuống, chịu khó đưa hứng tình của mình vào trong cơ thể. Hẳn biết Uyên Nhi trước giờ luôn cứng rắn, mềm cũng có nhưng việc gì ra việc nấy, bảo cô ngồi một chỗ không khác nào đang khinh cô. Chịu thôi, khi con người ta lâm vào mị tình rồi thì không còn đường lui, hẳn cũng không phải ngoại lệ nên đành chiều theo ý cô.

“ ừm, tôi chiều em” hẳn hôn lên trán cô dịu dàng . Nụ hôn say đắm chỉ những cặp tình nhân mới có cử chỉ này.

—

Thời tiết nay đã chuyển mùa, dễ chịu hơn nhiều bên bờ Sông Hàn lúc nào gió cũng thổi mát rượi, mái tóc đen huyền bay bay trong gió. Bên cốc cà phê sữa, mi tâm Minh Anh nhắm lại miệng nhắm theo bài hát “ Chiều Đà Nẵng” từ loa thành phố phát ra dịu êm . Cuộc sống cứ đơn giản, thanh tịnh như vậy thì tốt biết mấy. Tiếng guốc giày “ cộp cộp” phát ra làm Minh Anh tỉnh lại.

“ cô chờ chắc đã lâu”

Uyên Nhi đặt ví cầm tay bên bàn, động tác ngồi xuống chân bắt chéo qua cũng mang trên mình khí phách cao ngất ngưỡng, trong bộ váy cut-out sành điệu màu trắng da thịt chỗ ẩn chỗ hiện càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ, đẹp đến mê hoặc lòng người.

“ cũng chưa lâu lắm” so với cô, Minh Anh tự thấy bản thân cũng không bằng, thấp kém hơn rất nhiều . Trang phục nó mang không cầu kì chẳng sexy, lại không trang điểm tỉ mỉ như người đối diện, chiếc quần jean và áo pull tóc búi tối chỉ đơn giản là như vậy.

“ Nói, tìm tôi có việc gì” giọng nói bình thường, nhưng đủ để người đối diện cảm nhận được sự khó chịu bên trong.

“ rắc rối của công ty anh Khôi, anh Huy là chị làm”

“ cô đánh giá cao tôi rồi, nhưng cũng không thể phủ nhận là không có liên quan” đôi môi tô son đỏ nhếch lên đáp lại.

“ Ngọc Quỳnh, liên tiếp bề show cũng là chị làm?” hai tay nó đặt lên trên gối hơi run, ánh mắt trông chờ.

“ À, cái đó tại cậu ấy kém, không đủ trình độ” thái độ hết sức ngạo mạn, không một chút áy náy trong lòng, tự tin đáp.

Minh Anh cuối thấp đầu, lồng ngực bắt đầu có cảm giác khó chịu. Đây chính là con người mà nó vẫn muốn nhận là chị hay sao, chỉ ta có thể làm ra đủ chuyện mà lương tâm không một áy náy, một con người có thể lạnh lùng đến mức đó thật sao?

“Vậy chuyện tình cảm của Zen và Win, chính chị là người đã nói với bà nội?” hai tay nó nắm thành quyền, khóe mắt đã bắt đầu ngấn nước. Thật sự nó khó chấp nhận được những sự việc này, tổn thương tất cả mọi người chính là tổn thương chính nó đau gấp mười lần.

Uyển Nhi đưa tay day trán, điệu bộ đã vờ suy tư “ à, chuyện đó. Phải nói thế nào nhỉ, trừng phạt cô”

Môi cười không thiện chí, nhướn mày nhìn Minh Anh tiếp tục ác khẩu “ trừng phạt thì nặng quá nhỉ, chỉ là tôi muốn làm người tốt thôi, gia đình cô chẳng phải hạn mực, lại duy nhất chỉ có một đứa con trai lấy một ô sin về chẳng phải làm nhục gia phong sao”

“ Em ấy không phải ô sin” nó lớn giọng , bã vai run lên.

“ vậy theo cô là gì?, chẳng trách bà nội cô lại không thích cô. Làm chị nhưng đầu óc cũng chẳng có suy nghĩ, cô làm chịu làm thường dân thì ít nhất cũng đừng để gia phong chịu lay vì cô chứ. Minh Anh cô biết suy nghĩ không” .

Quả thật bây giờ Minh Anh mới được chứng kiến tất cả, bề ngoài xinh đẹp như tâm địa khác hoàn toàn. Chẳng khi nào nó chịu uất ức như vậy, khinh thường người khác lại làm cho người có uy quyền vui đến vậy sao, vậy khi họ sung sướng như bây giờ không nhing lại những ngày tháng ông bà cha mẹ đã vất vả như thế nào sao, hay là những ngày tối tăm chị ta không để ý đến sao.

Chà đập người khác để rồi đưa bản thân lên cao thì có gì hay ho, càng nghĩ lại càng không ra. Minh Anh không giận không bực tức khi bị Uyển Nhi sỉ nhục, chỉ cảm thấy đau lòng khi từng người bên cạnh lại lần lượt mang vết xước lên người vì chỉ vì mình.

“ Được rồi, lý do cũng chỉ vì tôi đúng chứ” nó thu toàn bộ sự yếu mềm vào trong, đáy mắt ánh lên một sự kiên cường làm cho người đối diện bối rối khó tránh.

“ Nói đi, tôi sẽ làm hết tất cả yêu cầu của chị. Đừng phiền đến mọi người nữa để họ yên”

“ cô chắc?” Uyển Nhi lộ rõ vẻ mặt vui vẻ, tâm tư sắp xếp cuối cùng cũng thành công.

“ ừ, gì cũng được. Tôi sẽ nghe hết” lời nói nó dứt khoát.

“ được vậy tôi cũng chẳng vòng vo thêm, cô hãy đi tuyệt đối không được nhận sự giúp đỡ của bất kì ai. Hoàng Long, Thế Hiển, Đăng Khôi, mẹ cô gia đình tất cả chấm dứt liên lạc, tốt nhất cũng đừng quay về đừng xuất hiện trước mặt bọn họ nữa” Uyển Nhi thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

Lúc này chị An quản lý của Uyển cũng vừa đến đưa cho cô một sổ tài liệu rồi chào vội ra về. Uyển Nhi đảo mắt đọc một hồi, rồi lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh rất mỏng được bao bọc kĩ, Minh Anh biết đó là gì .

“ ngay cả passport cũng đã có, chị tính toán cả rồi” Minh Anh nhận lại, bình thản nói.

“ Chuyện sớm muộn mà thôi, Minh Anh cô bên Hoàng Long chính là hủy hoại anh ấy”

Những lời của Uyển Nhi, Minh Anh không để tâm một chút cũng không. Tình Yêu là khi hai người tin tưởng thương yêu lẫn nhau, ái ngại cao và thấp? chênh lệch? Địa vị? tất cả cũng chỉ là một cái tên gọi, Hoàng Long không ngại từ bỏ kiêu hãnh bản thân mà bên nó, vậy có gì nó phải buông tay anh chỉ là lúc này việc rời xa anh thì không còn cách nào hơn, cô tin Hoàng Long sẽ hiểu và chờ đợi dù điều đó thật mong manh.

Đưa tay nhận lấy passport Minh Anh lại nhíu mày khi sắp tài liệu có một tấm hình tập thể , chẳng xa lạ tấm hình này ở nhà cũ từng thấy qua, nhờ Thế Hiển điều tra giúp cũng từng thấy qua. Quan sát một hồi, Uyển Nhi nhếch môi đẩy sắp tài liệu về phía Minh Anh.

“ Sao muốn giúp tôi điều tra? Hay là tò mò muốn biết chuyện này ?”

“ Uyển Nhi, chị đang tìm mẹ mình?”

“ cô biết bà ấy đang ở đâu? Nói, mẹ tôi đang ở đâu, ở đâu hả” Uyển Nhi gằn lên mất bình tĩnh, khi nhắc đến mẹ.

Khi này chỉ là nó liếc thấy tờ giấy bệnh án, nên lo lắng thay mà hỏi đôi chút. Chuyện mẹ Uyển Nhi mất tích ai cũng biết, qua Thế Hiển và Đăng Khôi điều tra giúp đỡ nó cũng biết được đôi chút rồi từ đó mà âm thầm điều tra, chỉ tiết là tất cả đều bị mẹ mình dấu phẩn đi không chút sơ hở.

Cũng muốn nắm bắt cơ hội này để giao dịch một lần, đã đuổi được nó đi. Tiếp đến chắc chắn sẽ là mẹ mình, Minh Anh không muốn ai tổn thương nữa cứ tiếp tục thì ngay cả Uyển Nhi, chị ta cũng sẽ mang thêm vết

thương lên người. Tất cả phải dừng lúc này, nó sẽ đi nhưng không đồng nghĩa với việc nó bỏ lại tất cả. Chỉ cần cho nó một chút ít thời gian.

“ Uyển Nhi, cuộc đời của tôi không phải để chị điều khiển. Chúng ta giao dịch, cùng nhau làm ăn một vụ”
“ cô muốn giao dịch với tôi?” Uyển Nhi cười thành tiếng, rồi dừng lại bất ngờ giận dữ thấy rõ “ Người ra yêu cầu là tôi, không phải cô hiểu chứ” .

“ Mẹ chị bà ấy sống thêm được vài năm, hay dừng ngay sau cuộc nói chuyện hôm nay tùy thuộc vào chị” dù không nắm được gì trong tay, nhưng nó vẫn tự tin kiên định .

Uyển Nhi chưa tính đến chuyện phát sinh này, hành nóng vội của cô đã bỏ sót qua một bước là mẹ mình vẫn chưa tìm được, tình trạng của bà như thế nào tốt hay không tốt cũng không hề hay biết. Lại càng không nghĩ đến Minh Anh lại tính đường lui như thế này.

(sai rồi chị ơi, người ta nói hụi mà trúng tâm lý của chị cơ mà) .

“ Muốn giao dịch như thế nào” mi tâm Uyển Nhi giãn ra, miệng lưỡi phát câu nói.

Cơ hồ Minh Anh nhẹ tan, không ngờ cô chỉ đoán bừa lại có ích đến vậy “ đưa hết thứ này cho tôi, tốt nhất từ đây đừng đụng đến bất kì ai. Ba...” nó đang định nói, nhưng nhắc đến từ “ ba” này liền dừng.

Uyển Nhi quan sát liền nghĩ nó ngại tâm tư của cô nên dừng lại “ cô nói tiếp đi, không cần lo cho tôi”

“ Ba , nếu chị muốn nhận thì cứ nhận. Mẹ tôi bà ấy cũng sẽ chẳng ngăn cản ngược lại rất vui vẻ và đón nhận chị, bà nội như thế nào thì tôi không biết được” Uyển Nhi không ngại, nên nó đành nói thẳng.

“ không cần, Uyển Nhi trước giờ là không có ba. Ông ta cũng chẳng có tư cách để được nhận chức vị này từ tôi” sự khó chịu, hiện rõ trong lời nói.

“ được, tôi sẽ nghe theo chị rời xa nơi này, đưa mọi thứ về với khổ chủ đổi lại chị đừng đụng vào bất kì ai nữa” giọng nói nó có chút buồn bã.

“ Vậy chừng nào cô nói tung tích mẹ tôi?”

“ chị yên tâm, khi thích hợp bác ấy sẽ trở về với chị. Nguyên vẹn, tôi dùng tính mạng của mình, dùng tình yêu của tôi đổi với Hoàng Long để đảm bảo với chị”

“ cô” Uyển Nhi kêu lên một tiếng.

“ chị có mọi thứ rồi, chỉ có đi ấy sẽ là bùa hộ mệnh cho người thân xung quanh tôi. Điều kiện chỉ có vậy”

“ Được, coi như giao dịch xong. Khi nào cô đi”

“ Cho tôi chút ít thời gian, tôi muốn tốt nghiệp ở Hermann và dự đám cưới của Anh Huy và Nhi”

Minh Anh buồn đứng lên , đặt tờ tiền mệnh giá 200 ngàn lên bàn cầm sắp hồ sơ , không lời chào không một nụ cười, sải bước rời khỏi.

Mọi sự việc hơi bị lệch so với dự kiến ban đầu, đổi lại cuộc giao dịch này cũng không phải chẳng có gì là không tốt. Vài năm nữa thôi theo suy đoán của bản thân, lão bà kia sẽ đem Myler về Việt Nam, nuốt chửng Enjoy đến lúc đó chỉ cần mượn tay thầu tóm là xong, đuổi cổ được tất cả...

Hai tháng nhanh chóng trôi qua mọi công việc đều sắp xếp coi như ổn thỏa, mặc dù mẹ của Quốc Huy phản ứng rất gay gắt việc tái hợp với ba Quốc Huy nhưng vì con trai bà đành mắt nhắm mắt mở, cũng một phần Hoàng Nhi thường ngày đến nhà nói chuyện rất nhiều với Thu Trang phu nhân, tuy không biết được cuộc nói chuyện có nội dung như thế nào , lại đem đến hiệu quả rất cao Thu Trang Phu Nhân rất vui vẻ đón chồng mình trở về, không một chút khó chịu điều đó là giả tạo hay thật lòng e rằng chỉ có bản thân của Thu Trang Phu Nhân mới biết rõ .

Trong trang phục áo dài truyền thống của Việt Nam nay thân hình cũng được cải thiện rất nhiều, Minh Anh đứng trước gương soi đi soi lại rất nhiều lần.

“ Tiểu thư, cô đi được chưa” Hoàng Long giọng trêu đùa đứng tựa cửa nói vào.

Vì lễ tốt nghiệp hôm nay, Minh Anh quả thực chịu cực rất nhiều vừa học hành vừa giảm cân để chường áo dài vào ngày này thật đẹp. Nhiều khi nó ước phải gò sinh ra đã hoàn mỹ như Hoàng Long thì tốt biết bao nhiêu, anh đợi nó nên bị muộn một năm nhớ đến điều này nó lại thấy áy náy, dù bản thân biết với anh chuyện tốt nghiệp hay cũng không quan trọng đó chỉ là việc rất nhỏ như kiểm tra cuối kì.

Cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, Minh Anh ngắm nhìn lại một lần nữa rồi mới cầm túi xách chạy đến khoát tay anh. Hoàng Long thấy bộ dạng nó rất khoái, cảnh làm học sinh chấm dứt chắc lòng cô gái này vui lắm.

“ Hoàng Long, anh làm gì đấy” nó nghiêng đầu tò mò hỏi khi thấy anh kéo dây chun tóc ra, mái tóc thẳng dài thả xuống thướt tha.

“ Mất áo dài thì duyên dáng một chút” anh cười , tay vuốt các nếp tóc bị cong, thẳng ra.

“ Thả tóc thế này, có làm anh yêu em nhiều hơn chút nữa không” mặt tỏ tà khí hỏi anh.

“ Tôi nói, tôi yêu em khi nào” anh trề môi cười ghẹo .

“ xì, anh cứ chọc em biết em muốn nghe gì thì lại nói trái lại. Sỉ diện!” nó nhón chân , thương lên bên má anh một cái rất yêu.

Nhớ đến mục đích sang phòng đón nó, anh đưa cho Minh Anh một chiếc hộp chữ nhật.

Minh Anh nghiêng đầu có chút không hiểu, vừa mở hộp ra vừa nói “ cái này là gì á”.

“ Quà tốt nghiệp, cho em”

Anh nói như vẻ không quan tâm, mắt vẫn liếc sang trông thấy khuôn mặt “ Minh Anh của anh” đang rất vui khi nhận được món quà này, bên trong mở ra là một đôi guốc 10 phân màu trắng, không hình thù gì chỉ là một màu trắng trơn.

Điều này cũng rất vô tình, anh còn đang không biết tặng gì cho nó nhân ngày tốt nghiệp, tối tuần trước đang ôn bài trước kì thi nó vì mệt nên ngủ gật. Anh thấy thương nên để nó ngủ, cầm điện thoại nó lên vọc chút lại thấy vài tấm hình lưu trong điện thoại.

“ Long, sao anh biết em thích kiểu này mà mua hay vậy” ánh mắt nó long lanh, hiện đủ sự hạnh phúc.

“ Chẳng qua là tùy ý thôi, tôi không thích người đi bên cạnh tôi lại làm tôi mất mặt”

Đã từ rất lâu, mọi sở thích món ăn số size tất cả về Minh Anh đều đã ngấm ngầm vào trí óc anh, nhưng anh là vậy, cái tôi vẫn đôi khi vẫn khiến anh bộc phát, nói những câu tưởng chừng như chẳng hề quan tâm thực ra lại rất để ý đến.

“ xì, sao cũng được. Chúng ta đi thôi trễ giờ” nó cười giục anh, đứng lại vài giây cuối người thay đôi giày bệt bằng đôi guốc anh mới tặng. Dĩ nhiên từ một mét năm lùn cao lên mét sáu miệng nhoeo ra cười không ngớt.

“ Ô, dây chuyền” sợi dây chuyền anh tặng nó, tự đứng lại rơi xuống tự do trên nền nhà.

“móc khóa bị hư, để tôi đem sửa” anh cúi xuống nhặt dây chuyền, cho vào túi rồi cùng nó đi đến trường.

Hoàng Nhi đang trong thời kì ốm nghén, nên đành tiếc nuối không thể tham gia buổi lễ quan trọng này được. Trải qua năm tiếng đồng hồ ở hội trường, Hoàng Long thay mặt toàn khối 12 của trường phát biểu lần cuối.

Giọng nói ảm áp, mang chút man mát lại cảm động những ngày tháng học sinh vui có, buồn có những tháng ngày nô đùa nghịch ngợm cuối cùng đã kết thúc. Toàn thể học sinh nữ cảm động đến nỗi mắt ai cũng đều trút ra vài giọt, ôm lấy nhau thút thít cảnh tượng này vạn lần, Minh Anh cũng không nghĩ nó có thể xảy ra. Quả thật năm tháng không lường trước.

“ Một lần nữa, tất cả chúng em xin chân thành cảm ơn những ngày tháng dưới mái trường được thầy cô tận tình thương yêu và chăm sóc, là bề phóng, đôi cánh vững chãi giúp chúng em thực hiện con đường phía trước”

Lời phát biểu kết thúc, Hoàng Long hơi cúi người kính cẩn chào toàn thể thầy cô và học sinh trong hội trường rồi mới sải bước đi vào bên trong cánh gà. Tiếng la hét, tiếng vỗ tay vang to đến chói tai. Chuông điện thoại từ túi xách vang lên, Minh Anh mông lung nghĩ một hồi rồi ra khỏi hội trường nghe máy.

“ ủa đây điện thoại của anh ấy” Minh Anh nhú mày, phân vân không biết có nên nghe hay không. Vừa kết thúc bài phát biểu Hoàng Long chắc vẫn còn bên trong lo một số chuyện, thế nhưng tiếng chuông điện thoại cứ vang mãi.

“ alo, Hoàn...g” chưa kịp nói hết câu, giọng nói bên đầu dây kia đã vội vã chen ngang.

“ Hoàng Long, sao giờ mới bắt máy. Thật tình, ta xin lỗi cháu về việc bệnh tình, sức khỏe cháu rất tốt không sao cả, chỉ là vài triệu chứng tích tụ máu bầm làm cháu thường xuyên đau đầu”

“ Bác sĩ, bác nói anh ấy không sao” giọng nó ngập ngừng.

“ Không phải số của thiếu gia Hoàng Long sao?” vị bác sĩ bên kia đầu dây nghi hoặc hỏi .

“ đúng, bác nói nhanh đi. Là anh ấy không bị gì đúng không”

“ vâng, chỉ là, thật ra là sai sót của bệnh viện chúng tôi . Hoàng Long cậu ấy không sao cả, chúng tôi bị nhầm hồ sơ với một người trùng tên. Điều này tôi không biết là nên nói vui hay buồn, sáng nay bệnh nhân kia đã mất, tôi mới biết rõ sự tình này” vị bác sĩ kia thở dài, vì sự sai sót này.

“ cô còn nghe không, hãy chuyển lời lại để cậu ấy yên tâm. Tôi sẽ đến nhà, xin lỗi”

“ vâng, cháu biết rồi, cháu sẽ chuyển lời lại cho Hoàng Long” nó đáp rồi cúp máy.

Quả thực tin này là một tin vui, Hoàng Long không sao anh hoàn toàn bình thường . Đã không biết bao nhiêu lần nó ngồi xem tài liệu về bệnh tình khối U ung thư, những người mắc phải bệnh này chắc chắn 100% không thể nào qua khỏi. Nhưng giờ đây thì khác rồi, anh rất khỏe mạnh việc đó hết sức vui mừng.

Đang hào hứng định quay vào trong báo tin cho anh, nào ngờ lại bị chặn đường những khuôn mặt thân quen đến phát ghét lại xuất hiện.

“ Muốn gì?” nó tỏ rõ thái độ không chút thân thiện.

“ Minh Anh, chúng mình muốn xin lỗi và mong cậu bỏ qua những việc cũ” giọng nói của Phương Uyên mông mông một rõ từng chữ.

“ đúng đấy, bọn tớ thật lòng xin lỗi vì đã gây phiền phức suốt thời đi học” Bích Tuyền cười rất tươi hối lỗi.

“ hai bọn họ đã nói vậy mình cũng muốn nói một câu, chúng ta giờ cũng đều tốt nghiệp cả rồi có ghét nhau thì cũng trải qua 3 năm học. Bọn mình cũng dần dần hiểu ra vì sao anh Long thích cậu, mọi người thích cậu, chúng ta làm bạn với nhau được chứ” Bảo Nhi nghiêng đầu cười .

Minh Anh nghe những lời này phải nói là rất cảm động, đến khi tốt nghiệp có thể khiến bạn bè đối xử một cách chân thật với nhau đến như vậy, điều này có lẽ cả ba người bọn họ đã dẫu rất lâu nhưng vì thân phận, sự kiêu ngạo cho nên bây giờ mới nói ra, Minh Anh thật chất cũng chẳng giận gì bọn họ. Con người nếu biết sai và sửa thì vẫn kịp không có gì là không thể .

“ ừ, bỏ qua chúng ta là bạn. Mình mong các cậu sau này đều hạnh phúc, và vài tháng tới sẽ nhập học ở trường các cậu thích ”

“Cậu không đi chụp kỷ yếu sao ?” Bích Tuyền.

“ có chứ, mình đợi Hoàng Long rồi sẽ ra ngay các cậu đi trước đi”

Ba người kia kéo nhau đi, cũng vừa hay anh đang đi tới. Minh Anh đưa tay vẫy vẫy chạy đến chỗ anh, cuộc nói chuyện làm cô quên luôn cuộc nói chuyện với bác sĩ Hùng.

“ Anh thật là ngầu” nó dơ ngón tay cái lên làm dấu khen ngợi.

“Lại khen thừa” anh lại tự mãn, điều đó là dĩ nhiên không nên khen.

Nài nữ mãi Hoàng Long mới chụp vài tấm cùng với cả lớp, à không phải nói làm chụp chung với đám con gái. Bọn họ từ năm 12 đã không ít lần thăm cảm ơn Minh Anh, tuy không nói nhưng ai cũng hiểu Hoàng Long học lớp này là vì Minh Anh. Việc họ ngồi chung một bàn, đi chung một xe, đến lớp chung một giờ, điểm số Minh Anh cũng từ đó cải thiện rất nhiều, thầy cô cũng đỡ đi được một phần gánh nặng.

Tuy họ không nói ra mặt, nhưng có lẽ ai cũng ngưỡng mộ cặp đôi này, càng ngưỡng mộ Minh Anh. Ánh nắng vàng óng ánh, chiếu qua từng chiếc lá cảm giác này quá thân quen, nơi đây bắt đầu một tình yêu, bắt đầu cả một sự chuỗi sự kiện xảy ra, cũng là nơi gặp phải tên được cho là phiền toái, nhưng đã bao lần ra mặt giúp đỡ.

Minh Anh tự dưng bật cười, làm sự chú ý của anh nhìn về phía nó “ em cười gì ?”

“Anh nhìn xem, nơi đó” nó đưa tay chỉ về hướng gần cổng sau có một đồi cỏ nhô lên xanh mượt “ Nhớ chứ, ngày đầu tiên em gặp anh. Chiếc balo làm anh sững một cục”

“ừ, đến giờ tôi vẫn cay vụ đó” anh cười nhếch môi hồi tưởng.

“nhỏ nhen” nó trề môi, rồi vui vẻ mà nói tiếp “ Ngày đó, em trịnh trọng tuyên bố với bản thân . HOÀNG LONG, EM SẼ LÀM ÁNH MẮT ANH NHÌN VỀ EM”

“ vớ vẩn thật” bụng dạ anh lại vui múa, mím môi nhin cười.

“ ờ vậy đấy, thế mà thành sự thật mới hay chứ” nó ngược mặt lên nhìn anh mà chu môi nói.

“Không có, ai tôi cũng nhìn không phải mình em. Mà tôi có nói tôi nhận em à” bệnh sĩ diện của anh lại trội dậy.

“Anh ngại cái gì chứ, thích thì cứ nói thích. Anh không thích vậy cái này là gì ?” nó đưa bàn tay đeo nhẫn của anh dơ lên “còn nữa, đây chuyện sao tặng em. Lịch sử của nó em điều tra cả rồi anh khỏi ngại biện. chưa kể hết lần này anh cứu em giúp đỡ, lại còn đi du lịch cùng nhau chẳng thích là gì.”

“Không có.” Bị nó nói ra vài chứng cứ anh liền cứng họng, chỉ nói được hai chữ chống chế.

Nhìn bộ dạng anh lúc này mà nó không thể nào nhin cười, đã vậy làm đến cùng thôi “ờ, thế vì sao tối hôm lúc chúng ta...anh gọi em là V..”

“Minh Anh, em thật không biết xấu hổ” bị nói trúng, anh biết nó sắp phát ngôn câu không hay ho gì liền bịt miệng lại.

Nó cắn nhẹ lên tay anh đủ lực, kéo bàn tay đó ra khỏi “ Em nói rồi, nếu yêu anh là xấu hổ , em xấu hổ cả đời cũng được” câu nói dứt khoát, kiên định xen lẫn một chút nghịch ngợm...

Chưa đầy một tháng nữa, là Hoàng Nhi lên xe bông rồi. Vậy mà hai vợ chồng nhà đó vẫn chưa lựa chọn được chiếc váy cưới nào cho ưng ý, lựa rồi lại đổi, đổi rồi tiếp tục lựa thiết kế nào cũng chưa được ưng ý.

“Hoàng Nhi, cậu đấy đổi hơn 50 cái váy rồi đó” Minh Anh ngáp ngắn ngáp dài, xem Hoàng Nhi thử đồ cứ khoảng 30 phút lại có một chiếc soa-rê khác đem vào. Từ lúc mờ sáng đã bị mẹ bầu gọi cửa.

“Mình nói cậu đó, cậu đơn giản riết rồi gì cũng chịu thiết thời. Con gái được một lần không đẹp lần này chẳng lẽ muốn lần khác hả” Hoàng Nhi đứng ướm váy trước gương xoay quay xoay lại trình bày.

“ Toàn váy đẹp ôm có, công chúa có, sexy có nốt toàn thiết kế nổi tiếng, đích thân Uyển Nhi chọn vậy mà cậu chẳng mãi mai vừa lòng”.

“Cốc...cốc” tiếng gõ cửa vang lên, để ý giờ cũng khá chiều hẳn là Hoàng Long gọi đi ăn lót dạ.Minh Anh lười biếng lết thân đến mở cửa, nào ngờ lại còn kèm thêm một người.

“Minh Anh, em cũng ngồi đây” Quốc Huy mở lời chào.

“Ngoài chỗ này em còn không chịu ngồi, thì Hoàng Nhi có để yên cho em không” nó thở dài liếc xéo.

“Sao, em đói à” nhìn bộ mặt nó, anh đoán ra được ngay, béo yêu bên má trái nó.

Minh Anh gật gật cái đầu bộ dạng thâm thương, anh khoát tay kéo nó vào lòng, định bước đi trả lại không giang cho hai vợ chồng kia.

“Hai, Minh Anh hôm nay em thuê rồi mà, nó đi là đi hả” Hoàng Nhi la to một tiếng, tay chống nạnh bộ dạng có ra vẻ hung dữ.

“Thuê ? ” anh nhú mày thắc mắc.

“Ừ, ở nhà suốt rồi. Hôm nay bốn người chúng ta ra ngoài ăn đi. Tiện thể đi xem vài mẫu áo cưới bên đường Hoàng Diệu nữa, nha hai”.

“Đúng đó Long, sau khi tốt nghiệp mày cũng rảnh quá mà. Đi chút đổi gió” Quốc Huy góp ý.

Thầy điệu bộ em gái nài nỉ, Minh Anh của anh cũng có thái độ tán thành, cho nên anh cũng chiều theo mà cùng mọi người đi dùng bữa. Họ cùng ăn uống tại một nhà hàng hải sản, một Minh Anh đã đành nay còn kèm theo một mẹ trẻ, hai người con trai không thể nào mà không khâm phục cho được hai người quá hết ba con tôm hùm rỏ bọt. Minh Anh ăn được vài miếng rồi thôi, còn Hoàng Nhi ăn cho hai người ăn rất nhiệt tình.

“Cậu ăn uống kiểu đó, mai mốt ních không vừa váy cưới lại khóc lóc kêu trời cho xem ” nó buông lời ghẹo Hoàng Nhi.

“Ăn, ăn nhiều vào cho anh, Huy con phải mập như dì Minh Anh vậy, phải không anh rể” Quốc Huy cũng đầu phải vừa, liền liếc ông bạn mình châm biếm hai chữ anh rể đủ làm người nam nhân đổi diện nhột rồi.

“Múp thì sao chứ, dễ sinh nở mà” nó phản bác ngay.

“ấy chà, có cần anh gọi em một tiếng chị dâu luôn không. Coi bộ cũng muốn sinh rồi”

Anh ngồi bên chỉ cong môi mà cười lắc đầu, biết nó đang bị chọc mà vẫn im lặng. Cả bàn thấy bộ dạng nó bị chọc quê mà nhìn nhau cười. Sau bữa ăn họ cùng nhau ghé vào một tiệm áo cưới lớn tại thành phố, nếu như là Hoàng Long khi trước sẽ chẳng bao giờ tham gia vào những vụ việc nhạt toẹt như thế này, hôm nay lại đi cùng rất vẻ thích thú không chút khó chịu.

Quốc Huy và Hoàng Nhi nhìn nhau cười hạnh phúc, chỉ cần ánh mắt cũng đủ hiểu đối phương đang nghĩ gì, tấm rèm mở ra lần này có vẻ Hoàng Nhi đã vừa ý với chiếc váy này , chỉ là thời gian đầu của thai kì Hoàng Nhi vốn đã gây nên chưa lộ rõ bụng. Trong chiếc váy soa-rê màu tím này xòe rộng, trễ vai, cúp ngay ngực phần đuôi váy Những lớp bèo nhún được xếp nếp tỉ mỉ, khiến váy mềm mại, bồng bênh như mây. Váy được may bằng chất liệu mềm và nhẹ, nhìn Hoàng Nhi không khác gì một công chúa bình thường đã xinh nay lại càng kiêu diễm hơn.

“ Ông xã, lấy cái này nhé. Em thích lắm” Hoàng Nhi mỉm cười thật tươi rất hạnh phúc.

Tất nhiên Quốc Huy không phản đối, trong lòng còn mừng không chừng, chuyện áo cưới hành hạ anh suốt tháng trời không yên. Hoàng Nhi hài lòng, nhìn sang Minh Anh lại nghĩ ra một ý liền nói.

“ Cơ mà, chẳng đâu vào đâu thử tiếp. Minh Anh một người thử lâu lắm cậu chọn đi thử cùng với tớ”

“ Sao có thể, cậu cưới chứ phải tớ cưới à” nó giật mình như vừa bị bắt quả tang.

Trong lúc mãi mê ngắm nhìn, quả thực nó cũng muốn thử một lần tự tưởng ra cảnh làm cô dâu của anh, nào ngờ lại bị tiếng nói của Hoàng Nhi làm giật mình.

“ biết đâu chừng, cậu thử xong anh hai thấy thích, thế là chúng ta cưới luôn một lần” Hoàng Nhi nói lớn.

“ vợ vẫn, em coi chiếc nào mà vừa cơ chứ” nghĩ một đằng lại bắt đầu nói ra một nẻo.

Trong tâm tư thì muốn nó, cũng vào thử váy cưới, anh cũng muốn cưới nó chính thức lắm rồi. Vậy mà chẳng hiểu sao khi nói ra lại ngược hoàn toàn, Hoàng Long nhú mày thấy bản thân thật ấu trĩ.

Ngồi bên cạnh nhìn bộ dạng anh là đoán được ngay, tự đứng lại nổi lên ngấu húng, liền cười “ Long, em muốn thử”

“ em chắc là vừa?” nghe nói vậy, anh vui nhưng lại không ra mặt chỉ trêu nó là tốt.

“ anh cũng thử đi, năn nỉ đi đó”

Minh Anh vòng tay ôm trọn cổ anh, bộ dạng lại hết sức đáng yêu. Đến mức này anh sĩ diện nữa thì quả thật rất ấu trĩ rồi, lại chịu nó, không còn gì hơn là gật đầu vui vẻ mà thử đồ.

Sau một hồi 30 phút sau Minh Anh, Hoàng Nhi xuất hiện sau tấm rèm biểu hiện đầu tiên của anh là ngồi thẳng lưng dậy, chân gác lên bắt chéo nay lại song. Nhìn Minh Anh không một ánh rời khỏi, nhìn Minh Anh bây giờ con tim kia lại luân hồi đập thành thịch, thịch thịch nghe thấy được. Bộ não không ngừng có tiếng gọi “ cưới ngay, cưới ngay lập tức” .

Minh Anh diện chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi ngang ngực, rộng chất liệu vải ren mềm mại, chiếc váy cưới khi diện lên người lại làm cho thân hình Minh Anh mảnh mai hơn hẳn, làn da trắng ửng hồng càng làm tăng thêm sự dịu dàng, mái tóc đã được búi tó đơn giản có vài sợi cổ ý làm rũ xuống bên gương mặt, anh đứng thừ ra mà ngẩn không chớp mắt.

“ sao đẹp quá phải không, hihi” nó thì thầm bên tai.

Tiếng nói đưa hồn anh trở về với khổ chủ, ho khụ khụ vài tiếng chữa ngượng “ bình thường, chỉ tội cho chiếc váy làm em xấu đi”

“ xì, ý anh là : Minh Anh, trông em thật xinh chứ gì” nó lại lẩm bẩm.

Hai người này suốt ngày cứ chằm chọc nhau, một người thì như đá người kia cười hoài không chán, Quốc Huy và Hoàng Nhi nhìn mà cười ngán ngẫm.

Hoàng Long cũng bảnh không kém, sơ mi trắng bên trong chiếc nơ thắt lại trên cổ, quần tây màu đen anh vốn dĩ đã đẹp nay lại càng ma mị hơn trong trang phục chú rể. Mái tóc anh bình thường để ngang mày hơi xéo qua bên trái, nay được chuốt keo chải ngược ra sau, mái tóc màu nâu kia lại càng cuốn hút không khác gì oppa hàn quốc nó hay xem.

Tranh thủ phút giây nó lấy điện thoại ra, kéo anh lại chụp choẹt vài tấm. Những tưởng anh sẽ cầu mày khó chịu, nhưng đầu hay anh lại hợp tác rất nhiệt tình, có một tấm anh chủ động cầm điện thoại tạo tư thế hôn nhẹ lên môi, nhẹ nhàng rất tình, nhìn vào tấm ảnh tuy chỉ có hiện nửa khuôn mặt của cả hai môi chạm môi, đã phác họa nên tình yêu sâu đậm khắc sâu đến tận xương tủy...

177. Chương 87: Giao Dịch & Lễ Tốt Nghiệp.

Ngày sáng hôm sau, Minh Anh ăn vận đơn giản cùng cặp tình nhân Hoàng Nhi ra sân bay tiễn Hoàng Long một đoạn sang Mỹ . Trước khi vào bên trong, tất cả hy vọng của Hoàng Nhi đều đổ vào anh trai miệng luôn không ngừng nhắc nhở “ phải được nha hai, nếu không Ny hận hai cả đời” . Cục rồi từ hai người gây nên , nay lại trắng trợn đổ sang hết cho anh.

Hoàng Long chỉ cười không nói gì thêm, đi được một đoạn sắp qua cửa soát vé vậy mà tâm tình còn không chịu nổi chạy lại chỗ Minh Anh .

“ Anh sẽ sớm về” anh hôn lên trán nó một cách mị hoặc .

“ ừm, anh đi đi trễ giờ” nó vui vẻ , vẫy tay chào anh.

Đợi khi Hoàng Long khuất bóng , mọi người mới chịu bước trở về. Trầm tư một hồi, Minh Anh dừng chân lại .

“ Minh Anh, sao thế. Cậu không định về à” Hoàng Nhi nghiêng đầu hỏi .

“ Anh Huy, đưa Hoàng Nhi về trước. Mấy khi được tự do, em đi chơi một lát không sao đâu” nó đáp lời giải thích, nhờ vả Quốc Huy.

“ Ừ, vậy em cẩn thận. Cũng hay anh cũng đang định đưa Hoàng Nhi qua nhà dùng cơm với mẹ” Quốc Huy cười phóng thoảng , không che được niềm vui của anh lúc này. Khi vừa thừa chuyện y như dự đoán bị một trận toe tua, khó lắm mới thuyết phục Thu Trang Phu Nhân của anh.

Quốc Huy cùng Hoàng Nhi rời đi, Minh Anh cũng theo sau vẫy một chiếc taxi .

“ Uyển Nhi, chị rảnh chứ . Gặp nhau một chút”

“ được, vậy em đợi chị ở Memory” .

Xe vẫn chạy trên con đường thẳng tắp, Minh Anh thở dài một hơi đôi mắt long lanh đen láy ngày một mài mòn đi, ngã vào sự buồn bã vô hồn. Tâm trạng thêm nặng nề khi bên ngoài cứ giả vờ như không có gì xảy ra, rất thuận lợi nhưng bên trong nào ai biết được nó đang trì trệ áp lực xuống cấp đến mức nào.

Đặt điện thoại sang một bên, nhấp một ngụm nước cho thanh giọng vì cuồng tình hôm qua đã làm Uyển Nhi khang cả cổ. Cuộc gặp này, đã nằm trong dự tính của cô việc gặp mặt chỉ là sớm muộn có vẻ đường cô trải ra đang rất thuận lợi, muốn hay không chỉ là hình thức trên miệng, tâm tư thì dĩ nhiên chẳng khi nào cô muốn dừng lại. Chỉ cần nhớ đến mẹ, đến bà, tuyệt đối không bỏ qua.

Đã vậy, hôm qua cô còn một chút mềm lòng mà có ý định buông xuôi , nhếch môi cười bản thân “ may thật ngu xuẩn nếu cứ mềm lòng như vậy”.

Không hay Thế Hiển đứng phía sau từ lúc nào, luồng tay vào bên trong lớp áo ngủ mỏng manh gợi tình mà vờ vờ bầu ngực của Uyển Nhi thăm thì bên tai “ Nhi, em dậy khi nào”

Lúc này Uyển Nhi mới giật mình thu lại cảm xúc lạnh lùng ban đầu, nụ cười tỏa nắng quay lại “ em hơi khát, nên dậy uống chút nước” .

“ Thế là dậy luôn, Hiển sao anh...ừm...ừ...” chưa kịp nói hết câu, đôi môi màu hồng mộng của cô đã bị Thế Hiển chiếm lấy cuồng bạo, động tác ban đầu lại mạnh hơn không dừng, sờ nắn trên khuôn ngực cô.

Người ta bảo vào lúc sáng cũng giai đoạn đàn ông rất hưng phấn , “ yêu” cũng nồng nhiệt hơn nghĩ đến đây cô liền đẩy hẳn ra “ một đêm anh chưa mệt sao” .

“ có mười đêm đi chẳng nữa, cũng chẳng là vấn đề. Nhi, anh muốn” hơi thở hẳn trở nên nóng hổi dồn dập, người phụ này đã in sâu vào đến tận đáy tim hẳn găm nhấm từng ngày.

“ hư quá, để lúc khác. Chẳng phải anh đến công ty sao, em còn có việc hôm nay còn có casting nữa” cô khéo léo từ chối , lấy bàn tay mềm mại của hẳn ra khỏi ngực mình đặt xuống eo chứ không trực tiếp đẩy ra.

“ tôi có thể nuôi em” lời nói hẳn chiếm phần kiên định, dứt khoát. Không dừng, hẳn còn dùng lực bế cô lên sát người mình, thân hẳn giờ đây ở giữa hai chân thon dài của cô hết sức thân mật.

“ Hiển, em không phải tình nhân, càng không phải búp bê” lời nói dịu dàng nhưng không kém phần kiêu ngạo của cô.

Đến lúc này Thế Hiển mới chịu thua đặt cô xuống, chịu khó đưa hứng tình của mình vào trong cơ thể. Hẳn biết Uyển Nhi trước giờ luôn cứng rắn, mềm cũng có nhưng việc gì ra việc nấy, bảo cô ngồi một chỗ không khác nào đang khinh cô. Chịu thôi, khi con người ta lâm vào mị tình rồi thì không còn đường lui, hẳn cũng không phải ngoại lệ nên đành chiều theo ý cô.

“ ừm, tôi chiều em” hẳn hôn lên trán cô dịu dàng . Nụ hôn say đắm chỉ những cặp tình nhân mới có cử chỉ này.

Thời tiết nay đã chuyển mùa, dễ chịu hơn nhiều bên bờ Sông Hàn lúc nào gió cũng thổi mát rượi, mái tóc đen huyền bay bay trong gió. Bên cốc cà phê sữa, mi tâm Minh Anh nhắm lại miệng nhắm theo bài hát “ Chiều Đà Nẵng” từ loa thành phố phát ra dịu êm . Cuộc sống cứ đơn giản, thanh tịnh như vậy thì tốt biết mấy. Tiếng guốc giày “ cộp cộp” phát ra làm Minh Anh tỉnh lại.

“ cô chờ chắc đã lâu”

Uyển Nhi đặt ví cầm tay bên bàn, động tác ngồi xuống chân bắt chéo qua cũng mang trên mình khí phách cao ngất ngưỡng, trong bộ váy cut-out sành điệu màu trắng da thịt chỗ ẩn chỗ hiện càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ, đẹp đến mê hoặc lòng người.

“ cũng chưa lâu lắm” so với cô, Minh Anh tự thấy bản thân cũng không bằng, thấp kém hơn rất nhiều . Trang phục nó mang không cầu kì chẳng sexy, lại không trang điểm tỉ mỉ như người đối diện, chiếc quần jean và áo pull tóc búi tôi chỉ đơn giản là như vậy.

“ Nói, tìm tôi có việc gì” giọng nói bình thường, nhưng đủ để người đối diện cảm nhận được sự khó chịu bên trong.

“ rắc rối của công ty anh Khôi, anh Huy là chị làm”

“ cô đánh giá cao tôi rồi, nhưng cũng không thể phủ nhận là không có liên quan” đôi môi tô son đỏ nhếch lên đáp lại.

“ Ngọc Quỳnh, liên tiếp bề show cũng là chị làm?” hai tay nó đặt lên trên gối hơi run, ánh mắt trông chờ.

“ À, cái đó tại cậu ấy kém, không đủ trình độ” thái độ hết sức ngạo mạn, không một chút áy náy trong lòng, tự tin đáp.

Minh Anh cuối thấp đầu, lồng ngực bắt đầu có cảm giác khó chịu. Đây chính là con người mà nó vẫn muốn nhận là chị hay sao, chỉ ta có thể làm ra đủ chuyện mà lương tâm không một áy náy, một con người có thể lạnh lùng đến mức đó thật sao?

“Vậy chuyện tình cảm của Zen và Win, chính chị là người đã nói với bà nội?” hai tay nó nắm thành quyền, khóe mắt đã bắt đầu ngấn nước. Thật sự nó khó chấp nhận được những sự việc này, tổn thương tất cả mọi người chính là tổn thương chính nó đau gấp mười lần.

Uyển Nhi đưa tay day trán, điệu bộ đã vờ suy tư “ à, chuyện đó. Phải nói thế nào nhỉ, trừng phạt cô”

Môi cười không thiện chí, nhướn mày nhìn Minh Anh tiếp tục ác khẩu “ trừng phạt thì nặng quá nhỉ, chỉ là tôi muốn làm người tốt thôi, gia đình cô chẳng phải hạn mực, lại duy nhất chỉ có một đứa con trai lấy một ô sin về chẳng phải làm nhục gia phong sao”

“ Em ấy không phải ô sin” nó lớn giọng , bả vai run lên.

“ vậy theo cô là gì?, chẳng trách bà nội cô lại không thích cô. Làm chị nhưng đầu óc cũng chẳng có suy nghĩ, cô làm chịu làm thường dân thì ít nhất cũng đừng để gia phong chịu lay vì cô chứ. Minh Anh cô biết suy nghĩ không” .

Quả thật bây giờ Minh Anh mới được chứng kiến tất cả, bề ngoài xinh đẹp như tâm địa khác hoàn toàn. Chẳng khi nào nó chịu uất ức như vậy, khinh thường người khác lại làm cho người có uy quyền vui đến vậy sao, vậy khi họ sung sướng như bây giờ không nhing lại những ngày tháng ông bà cha mẹ đã vất vả như thế nào sao, hay là những ngày tối tăm chị ta không để ý đến sao.

Chà đáp người khác để rồi đưa bản thân lên cao thì có gì hay ho, càng nghĩ lại càng không ra. Minh Anh không giận không bực tức khi bị Uyển Nhi sỉ nhục, chỉ cảm thấy đau lòng khi từng người bên cạnh lại lần lượt mang vết xước lên người vì chỉ vì mình.

“ Được rồi, lý do cũng chỉ vì tôi đúng chứ” nó thu toàn bộ sự yếu mềm vào trong, đẩy mắt ánh lên một sự kiên cường làm cho người đối diện bối rối khó tránh.

“ Nói đi, tôi sẽ làm hết tất cả yêu cầu của chị. Đừng phiền đến mọi người nữa để họ yên”

“ cô chắc?” Uyển Nhi lộ rõ vẻ mặt vui vẻ, tâm tư sắp xếp cuối cùng cũng thành công.

“ ừ, gì cũng được. Tôi sẽ nghe hết” lời nói nó dứt khoát.

“ được vậy tôi cũng chẳng vòng vo thêm, cô hãy đi tuyệt đối không được nhận sự giúp đỡ của bất kì ai. Hoàng Long, Thế Hiển, Đặng Khôi, mẹ cô gia đình tất cả chấm dứt liên lạc, tốt nhất cũng đừng quay về đừng xuất hiện trước mặt bọn họ nữa” Uyển Nhi thẳng thắn đưa ra yêu cầu.

Lúc này chị An quản lý của Uyển cũng vừa đến đưa cho cô một số tài liệu rồi chào vội ra về. Uyển Nhi đảo mắt đọc một hồi, rồi lấy ra một cuốn sổ nhỏ màu xanh rất mỏng được bao bọc kĩ, Minh Anh biết đó là gì .

“ ngay cả passport cũng đã có, chị tính toán cả rồi” Minh Anh nhận lại, bình thân nói.

“ Chuyện sớm muộn mà thôi, Minh Anh cô bên Hoàng Long chính là hủy hoại anh ấy”

Những lời của Uyển Nhi, Minh Anh không để tâm một chút cũng không. Tình Yêu là khi hai người tin tưởng thương yêu lẫn nhau, ái ngại cao và thấp? chênh lệch? Địa vị? tất cả cũng chỉ là một cái tên gọi, Hoàng Long không ngại từ bỏ kiêu hãnh bản thân mà bên nó, vậy có gì nó phải buông tay anh chỉ là lúc này việc rời xa anh thì không còn cách nào hơn, cô tin Hoàng Long sẽ hiểu và chờ đợi dù điều đó thật mong manh.

Đưa tay nhận lấy passport Minh Anh lại nhúu mày khi sắp tài liệu có một tấm hình tập thể , chẳng xa lạ tấm hình này ở nhà cũ từng thấy qua, nhờ Thế Hiển điều tra giúp cũng từng thấy qua. Quan sát một hồi, Uyển Nhi nhếch môi đẩy sắp tài liệu về phía Minh Anh.

“ Sao muốn giúp tôi điều tra? Hay là tò mò muốn biết chuyện này ?”

“ Uyển Nhi, chị đang tìm mẹ mình?”

“ cô biết bà ấy đang ở đâu? Nói, mẹ tôi đang ở đâu, ở đâu hả” Uyển Nhi gằn lên mắt bình tĩnh, khi nhắc đến mẹ.

Khi này chỉ là nó liếc thấy tờ giấy bệnh án, nên lo lắng thay mà hỏi đôi chút. Chuyện mẹ Uyển Nhi mất tích ai cũng biết, qua Thế Hiển và Đặng Khôi điều tra giúp đỡ nó cũng biết được đôi chút rồi từ đó mà âm thầm điều tra, chỉ tiết là tất cả đều bị mẹ mình dấu phẩn đi không chút sơ hở.

Cũng muốn nắm bắt cơ hội này để giao dịch một lần, đã đuổi được nó đi. Tiếp đến chắc chắn sẽ là mẹ mình, Minh Anh không muốn ai tổn thương nữa cứ tiếp tục thì ngay cả Uyển Nhi, chị ta cũng sẽ mang thêm vết thương lên người. Tất cả phải dừng lúc này, nó sẽ đi nhưng không đồng nghĩa với việc nó bỏ lại tất cả. Chỉ cần cho nó một chút ít thời gian.

“ Uyển Nhi, cuộc đời của tôi không phải để chị điều khiển. Chúng ta giao dịch, cùng nhau làm ăn một vụ”

“ cô muốn giao dịch với tôi?” Uyển Nhi cười thành tiếng, rồi dừng lại bất ngờ giận dữ thấy rõ “ Người ra yêu cầu là tôi, không phải cô hiểu chứ” .

“ Mẹ chị bà ấy sống thêm được vài năm, hay dừng ngay sau cuộc nói chuyện hôm nay tùy thuộc vào chị” dù không nắm được gì trong tay, nhưng nó vẫn tự tin kiên định .

Uyển Nhi chưa tính đến chuyện phát sinh này, hành nóng vội của cô đã bỏ sót qua một bước là mẹ mình vẫn chưa tìm được, tình trạng của bà như thế nào tốt hay không tốt cũng không hề hay biết. Lại càng không nghĩ đến Minh Anh lại tính đường lui như thế này.

(sai rồi chị ơi, người ta nói hụi mà trúng tâm lý của chị cơ mà) .

“ Muốn giao dịch như thế nào” mi tâm Uyển Nhi giãn ra, miệng lưỡi phát câu nói.

Cơ hồ Minh Anh nhẹ tan, không ngờ cô chỉ đoán bừa lại có ích đến vậy “ đưa hết thứ này cho tôi, tốt nhất từ đây đừng đụng đến bất kì ai. Ba...” nó đang định nói, nhưng nhắc đến từ “ ba” này liền dừng.

Uyển Nhi quan sát liền nghĩ nó ngại tâm tư của cô nên dừng lại “ cô nói tiếp đi, không cần lo cho tôi”

“ Ba , nếu chị muốn nhận thì cứ nhận. Mẹ tôi bà ấy cũng sẽ chẳng ngăn cản ngược lại rất vui vẻ và đón nhận chị, bà nội như thế nào thì tôi không biết được” Uyển Nhi không ngại, nên nó đành nói thẳng.

“ không cần, Uyển Nhi trước giờ là không có ba. Ông ta cũng chẳng có tư cách để được nhận chức vị này từ tôi” sự khó chịu, hiện rõ trong lời nói.

“ được, tôi sẽ nghe theo chị rời xa nơi này, đưa mọi thứ về với khổ chủ đổi lại chị đừng đụng vào bất kì ai nữa” giọng nói nó có chút buồn bã.

“ Vậy chừng nào cô nói tung tích mẹ tôi?”

“ chị yên tâm, khi thích hợp bác ấy sẽ trở về với chị. Nguyên vẹn, tôi dùng tính mạng của mình, dùng tình yêu của tôi đổi với Hoàng Long để đảm bảo với chị”

“ cô” Uyển Nhi kêu lên một tiếng.

“chị có mọi thứ rồi, chỉ có đi ấy sẽ là bùa hộ mệnh cho người thân xung quanh tôi. Điều kiện chỉ có vậy”

“Được, coi như giao dịch xong. Khi nào cô đi”

“Cho tôi chút ít thời gian, tôi muốn tốt nghiệp ở Hermann và dự đám cưới của Anh Huy và Nhi”

Minh Anh buồn đứng lên, đặt tờ tiền mệnh giá 200 ngàn lên bàn cầm sắp hồ sơ, không lời chào không một nụ cười, sải bước rời khỏi.

Mọi sự việc hơi bị lệch so với dự kiến ban đầu, đổi lại cuộc giao dịch này cũng không phải chẳng có gì là không tốt. Vài năm nữa thôi theo suy đoán của bản thân, lão bà kia sẽ đem Myler về Việt Nam, nuốt chửng Enjoy đến lúc đó chỉ cần mượn tay trâu tóm là xong, đuổi cổ được tất cả...

Hai tháng nhanh chóng trôi qua mọi công việc đều sắp xếp coi như ổn thỏa, mặc dù mẹ của Quốc Huy phản ứng rất gay gắt việc tái hợp với ba Quốc Huy nhưng vì con trai bà đành mắt nhắm mắt mở, cũng một phần Hoàng Nhi thường ngày đến nhà nói chuyện rất nhiều với Thu Trang phụ nhân, tuy không biết được cuộc nói chuyện có nội dung như thế nào, lại đem đến hiệu quả rất cao Thu Trang Phụ Nhân rất vui vẻ đón chồng mình trở về, không một chút khó chịu điều đó là giả tạo hay thật lòng e rằng chỉ có bản thân của Thu Trang Phụ Nhân mới biết rõ.

Trong trang phục áo dài truyền thống của Việt Nam nay thân hình cũng được cải thiện rất nhiều, Minh Anh đứng trước gương soi đi soi lại rất nhiều lần.

“Tiểu thư, cô đi được chưa” Hoàng Long giọng trêu đùa đứng tựa cửa nói vào.

Vì lễ tốt nghiệp hôm nay, Minh Anh quả thực chịu cực rất nhiều vừa học hành vừa giảm cân để chường áo dài vào ngày này thật đẹp. Nhiều khi nó ước phải giở sinh ra đã hoàn mỹ như Hoàng Long thì tốt biết bao nhiêu, anh đợi nó nên bị muộn một năm nhớ đến điều này nó lại thấy áy náy, dù bản thân biết với anh chuyện tốt nghiệp hay cũng không quan trọng đó chỉ là việc rất nhỏ như kiểm tra cuối kì.

Cột tóc đuôi ngựa gọn gàng, Minh Anh ngắm nhìn lại một lần nữa rồi mới cầm túi xách chạy đến khoát tay anh. Hoàng Long thấy bộ dạng nó rất khoái, cảnh làm học sinh chấm dứt chắc lòng cô gái này vui lắm.

“Hoàng Long, anh làm gì đấy” nó nghiêng đầu tò mò hỏi khi thấy anh kéo dây chun tóc ra, mái tóc thẳng dài thả xuống thướt tha.

“Mặt áo dài thì duyên dáng một chút” anh cười, tay vuốt các nếp tóc bị cong, thẳng ra.

“Thả tóc thế này, có làm anh yêu em nhiều hơn chút nữa không” mặt tỏ tà khí hỏi anh.

“Tôi nói, tôi yêu em khi nào” anh trề môi cười ghẹo.

“Xì, anh cứ chọc em biết em muốn nghe gì thì lại nói trái lại. Sĩ diện!” nó nhón chân, thương lên bên má anh một cái rất yêu.

Nhớ đến mục đích sang phòng đón nó, anh đưa cho Minh Anh một chiếc hộp chữ nhật.

Minh Anh nghiêng đầu có chút không hiểu, vừa mở hộp ra vừa nói “cái này là gì á”.

“Quà tốt nghiệp, cho em”

Anh nói như vẻ không quan tâm, mắt vẫn liếc sang trông thấy khuôn mặt “Minh Anh của anh” đang rất vui khi nhận được món quà này, bên trong mở ra là một đôi guốc 10 phân màu trắng, không hình thù gì chỉ là một màu trắng trơn.

Điều này cũng rất vô tình, anh còn đang không biết tặng gì cho nó nhân ngày tốt nghiệp, tối tuần trước đang ôn bài trước kì thi nó vì mệt nên ngủ gật. Anh thấy thương nên để nó ngủ, cầm điện thoại nó lên vọc chút lại thấy vài tấm hình lưu trong điện thoại.

“Long, sao anh biết em thích kiểu này mà mua hay vậy” ánh mắt nó long lanh, hiện đủ sự hạnh phúc.

“Chẳng qua là tùy ý thôi, tôi không thích người đi bên cạnh tôi lại làm tôi mất mặt”

Đã từ rất lâu, mọi sở thích món ăn số size tất cả về Minh Anh đều đã ngấm ngấm vào trí óc anh, nhưng anh là vậy, cái tôi vẫn đôi khi vẫn khiến anh bộc phát, nói những câu tưởng chừng như chẳng hề quan tâm thực ra lại rất để ý đến.

“xì, sao cũng được. Chúng ta đi thôi trễ giờ” nó cười giục anh, đứng lại vài giây cuối người thay đôi giày bệt bằng đôi guốc anh mới tặng. Dĩ nhiên từ một mét năm liền cao lên mét sáu miệng nhoe ra cười không ngớt.

“Ồ, dây chuyền” sợi dây chuyền anh tặng nó, tự dừng lại rơi xuống tự do trên nền nhà.

“móc khóa bị hư, để tôi đem sửa” anh cúi xuống nhặt dây chuyền, cho vào túi rồi cùng nó đi đến trường.

Hoàng Nhi đang trong thời kì ốm nghén, nên đành tiếc nười không thể tham gia buổi lễ quan trọng này được. Trải qua năm tiếng đồng hồ ở hội trường, Hoàng Long thay mặt toàn khối 12 của trường phát biểu lần cuối.

Giọng nói ảm áp, mang chút man mát lại cảm động những ngày tháng học sinh vui có, buồn có những tháng ngày nô đùa nghịch ngợm cuối cùng đã kết thúc. Toàn thể học sinh nữ cảm động đến nỗi mắt ai cũng đều trút ra vài giọt, ôm lấy nhau thút thít cảnh tượng này vạn lần, Minh Anh cũng không nghĩ nó có thể xảy ra. Quả thật năm tháng không lường trước.

“Một lần nữa, tất cả chúng em xin chân thành cảm ơn những ngày tháng dưới mái trường được thầy cô tận tình thương yêu và chăm sóc, là bề phóng, đôi cánh vững chãi giúp chúng em thực hiện con đường phía trước”

Lời phát biểu kết thúc, Hoàng Long hơi cúi người kính cẩn chào toàn thể thầy cô và học sinh trong hội trường rồi mới sải bước đi vào bên trong cánh gà. Tiếng la hét, tiếng vỗ tay vang to đến chói tai. Chuông điện thoại từ túi xách vang lên, Minh Anh mông lung nghĩ một hồi rồi ra khỏi hội trường nghe máy.

“ủa đây điện thoại của anh ấy” Minh Anh nhú mày, phân vân không biết có nên nghe hay không. Vừa kết thúc bài phát biểu Hoàng Long chắc vẫn còn bên trong lo một số chuyện, thế nhưng tiếng chuông điện thoại cứ vang mãi.

“alo, Hoàn...g”chưa kịp nói hết câu, giọng nói bên đầu dây kia đã vội vã chen ngang.

“Hoàng Long, sao giờ mới bắt máy. Thật tình, ta xin lỗi cháu về việc bệnh tình, sức khỏe cháu rất tốt không sao cả, chỉ là vài triệu chứng tích tụ máu bầm làm cháu thường xuyên đau đầu”

“Bác sĩ, bác nói anh ấy không sao” giọng nó ngập ngừng.

“Không phải số của thiếu gia Hoàng Long sao?” vị bác sĩ bên kia đầu dây nghi hoặc hỏi.

“đúng, bác nói nhanh đi. Là anh ấy không bị gì đúng không”

“vâng, chỉ là, thật ra là sai sót của bệnh viện chúng tôi. Hoàng Long cậu ấy không sao cả, chúng tôi bị nhầm hồ sơ với một người trùng tên. Điều này tôi không biết là nên nói vui hay buồn, sáng nay bệnh nhân kia đã mất, tôi mới biết rõ sự tình này” vị bác sĩ kia thở dài, vì sự sai sót này.

“cô còn nghe không, hãy chuyển lời lại để cậu ấy yên tâm. Tôi sẽ đến nhà, xin lỗi”

“vâng, cháu biết rồi, cháu sẽ chuyển lời lại cho Hoàng Long” nó đáp rồi cúp máy.

Quả thực tin này là một tin vui, Hoàng Long không sao anh hoàn toàn bình thường. Đã không biết bao nhiêu lần nó ngồi xem tài liệu về bệnh tình khối U ung thư, những người mắc phải bệnh này chắc chắn 100% không thể nào qua khỏi. Nhưng giờ đây thì khác rồi, anh rất khỏe mạnh việc đó hết sức vui mừng.

Đang hào hứng định quay vào trong báo tin cho anh, nào ngờ lại bị chặn đường những khuôn mặt thân quen đến phát ghét lại xuất hiện.

“Muốn gì?” nó tỏ rõ thái độ không chút thân thiện.

“Minh Anh, chúng mình muốn xin lỗi và mong cậu bỏ qua những việc cũ” giọng nói của Phương Uyên mong một rõ từng chữ.

“ đúng đấy, bọn tớ thật lòng xin lỗi vì đã gây phiền phức suốt thời đi học” Bích Tuyền cười rất tươi hối lỗi.

“ hai bọn họ đã nói vậy mình cũng muốn nói một câu, chúng ta giờ cũng đều tốt nghiệp cả rồi có ghét nhau thì cũng trải qua 3 năm học. Bọn mình cũng dần dần hiểu ra vì sao anh Long thích cậu, mọi người thích cậu, chúng ta làm bạn với nhau được chứ” Bảo Nhi nghiêng đầu cười .

Minh Anh nghe những lời này phải nói là rất cảm động, đến khi tốt nghiệp có thể khiến bạn bè đối xử một cách chân thật với nhau đến như vậy, điều này có lẽ cả ba người bọn họ đã đấu rất lâu nhưng vì thân phận, sự kiêu ngạo cho nên bây giờ mới nói ra, Minh Anh thật chất cũng chẳng giận gì bọn họ. Con người nếu biết sai và sửa thì vẫn kịp không có gì là không thể .

“ ừ, bỏ qua chúng ta là bạn. Mình mong các cậu sau này đều hạnh phúc, và vài tháng tới sẽ nhập học ở trường các cậu thích ”

“Cậu không đi chụp kỷ yếu sao ?” Bích Tuyền.

“ có chứ, mình đợi Hoàng Long rồi sẽ ra ngay các cậu đi trước đi”

Ba người kia kéo nhau đi, cũng vừa hay anh đang đi tới. Minh Anh đưa tay vẫy vẫy chạy đến chỗ anh, cuộc nói chuyện làm cô quên luôn cuộc nói chuyện với bác sĩ Hùng.

“ Anh thật là ngầu” nó dơ ngón tay cái lên làm dấu khen ngợi.

“Lại khen thừa” anh lại tự mãn, điều đó là dĩ nhiên không nên khen.

Nài nữ mãi Hoàng Long mới chụp vài tấm cùng với cả lớp, à không phải nói làm chụp chung với đám con gái. Bọn họ từ năm 12 đã không ít lần thăm cảm ơn Minh Anh, tuy không nói nhưng ai cũng hiểu Hoàng Long học lớp này là vì Minh Anh. Việc họ ngồi chung một bàn, đi chung một xe, đến lớp chung một giờ, điểm số Minh Anh cũng từ đó cải thiện rất nhiều, thầy cô cũng đỡ đi được một phần gánh nặng.

Tuy họ không nói ra mặt, nhưng có lẽ ai cũng ngưỡng mộ cặp đôi này, càng ngưỡng mộ Minh Anh. Ánh nắng vàng óng ánh, chiếu qua từng chiếc lá cảm giác này quá thân quen, nơi đây bắt đầu một tình yêu, bắt đầu cả một sự chuỗi sự kiện xảy ra, cũng là nơi gặp phải tên được cho là phiền toái, nhưng đã bao lần ra mặt giúp đỡ.

Minh Anh tự dưng bật cười, làm sự chú ý của anh nhìn về phía nó “ em cười gì ?”

“Anh nhìn xem, nơi đó” nó đưa tay chỉ về hướng gần cổng sau có một đồi cỏ nhô lên xanh mướt “ Nhớ chứ, ngày đầu tiên em gặp anh. Chiếc balo làm anh sừng một cục”

“ừ, đến giờ tôi vẫn cay vụn đó” anh cười nhếch môi hồi tưởng.

“nhỏ nhen” nó trề môi, rồi vui vẻ mà nói tiếp “ Ngày đó, em trịnh trọng tuyên bố với bản thân . HOÀNG LONG, EM SẼ LÀM ÁNH MẮT ANH NHÌN VỀ EM”

“ vớ vẩn thật” bụng dạ anh lại vui múa, mím môi nhịn cười.

“ ờ vậy đấy, thế mà thành sự thật mới hay chứ” nó ngược mặt lên nhìn anh mà chu môi nói.

“Không có, ai tôi cũng nhìn không phải mình em. Mà tôi có nói tôi nhận em à” bệnh sĩ diện của anh lại trội dậy.

“Anh ngại cái gì chứ, thích thì cứ nói thích. Anh không thích vậy cái này là gì ?” nó đưa bàn tay đeo nhẫn của anh dơ lên “còn nữa, đây chuyện sao tặng em. Lịch sử của nó em điều tra cả rồi anh khỏi ngại biện. chưa kể hết lần này anh cứu em giúp đỡ, lại còn đi du lịch cùng nhau chẳng thích là gì.”

“Không có.” Bị nó nói ra vài chứng cứ anh liền cứng họng, chỉ nói được hai chữ chống chế.

Nhìn bộ dạng anh lúc này mà nó không thể nào nhịn cười, đã vậy làm đến cùng thôi “ờ, thế vì sao tối hôm lúc chúng ta...anh gọi em là V..”

“Minh Anh, em thật không biết xấu hổ” bị nói trúng, anh biết nó sắp phát ngôn câu không hay ho gì liền bịt miệng lại.

Nó cần nhẹ lên tay anh đủ lực, kéo bàn tay đó ra khỏi “ Em nói rồi, nếu yêu anh là xấu hổ , em xấu hổ cả đời cũng được” câu nói dứt khoát, kiên định xen lẫn một chút nghịch ngợm...

Chưa đầy một tháng nữa, là Hoàng Nhi lên xe bông rồi. Vậy mà hai vợ chồng nhà đó vẫn chưa lựa chọn được chiếc váy cưới nào cho ưng ý, lựa rồi lại đổi, đổi rồi tiếp tục lựa thiết kế nào cũng chưa được ưng ý.

“Hoàng Nhi, cậu đẩy đổi hơn 50 cái váy rồi đó” Minh Anh ngáp ngắn ngáp dài, xem Hoàng Nhi thử đồ cứ khoảng 30 phút lại có một chiếc soa-rê khác đem vào. Từ lúc mở sáng đã bị mẹ bầu gọi cửa.

“Mình nói cậu đó, cậu đơn giản riết rồi gì cũng chịu thiệt thòi. Con gái được một lần không đẹp lần này chẳng lẽ muốn lần khác hả” Hoàng Nhi đứng ướm váy trước gương xoay quay xoay lại trình bày.

“ Toàn váy đẹp ôm có, công chúa có, sexy có nốt toàn thiết kế nổi tiếng, đích thân Uyển Nhi chọn vậy mà cậu chẳng mãi mai vừa lòng”.

“Cốc...cốc” tiếng gõ cửa vang lên, để ý giờ cũng khá chiều hẳn là Hoàng Long gọi đi ăn lót dạ.Minh Anh lười biếng lết thân đến mở cửa, nào ngờ lại còn kèm thêm một người.

“Minh Anh, em cũng ngồi đây” Quốc Huy mở lời chào.

“Ngoài chỗ này em còn không chịu ngồi, thì Hoàng Nhi có để yên cho em không” nó thở dài liếc xéo.

“Sao, em đói à” nhìn bộ mặt nó, anh đoán ra được ngay, béo yêu bên má trái nó.

Minh Anh gật gật cái đầu bộ dạng thâm thương, anh khoát tay kéo nó vào lòng, định bước đi trả lại không gian cho hai vợ chồng kia.

“Hai, Minh Anh hôm nay em thuê rồi mà, nó đi là đi hả” Hoàng Nhi la to một tiếng, tay chống nạnh bộ dạng có ra vẻ hung dữ.

“Thuê ? ” anh nhúm mày thắc mắc.

“Ừ, ở nhà suốt rồi. Hôm nay bốn người chúng ta ra ngoài ăn đi. Tiện thể đi xem vài mẫu áo cưới bên đường Hoàng Diệu nữa, nha hai”.

“Đúng đó Long, sau khi tốt nghiệp mày cũng rảnh quá mà. Đi chút đổi gió” Quốc Huy góp ý.

Thầy điệu bộ em gái nài nỉ, Minh Anh của anh cũng có thái độ tán thành, cho nên anh cũng chiều theo mà cùng mọi người đi dùng bữa. Họ cùng ăn uống tại một nhà hàng hải sản, một Minh Anh đã đành nay còn kèm theo một mẹ trẻ, hai người con trai không thể nào mà không khâm phục cho được hai người quá hết ba con tôm hùm rõ rệt. Minh Anh ăn được vài miếng rồi thôi, còn Hoàng Nhi ăn cho hai người ăn rất nhiệt tình.

“Cậu ăn uống kiểu đó, mai mốt ních không vừa váy cưới lại khóc lóc kêu trời cho xem ” nó buông lời ghẹo Hoàng Nhi.

“Ăn, ăn nhiều vào cho anh, Huy con phải múp như dì Minh Anh vậy, phải không anh rể” Quốc Huy cũng đầu phải vừa, liền liếc ông bạn mình châm biếm hai chữ anh rể đủ làm người nam nhân đổi diện nhột rồi.

“Múp thì sao chứ, dễ sinh nở mà” nó phản bác ngay.

“Ấy chà, có cần anh gọi em một tiếng chị dâu luôn không. Coi bộ cũng muốn sinh rồi”

Anh ngồi bên chỉ cong môi mà cười lắc đầu, biết nó đang bị chọc mà vẫn im lặng. Cả bàn thấy bộ dạng nó bị chọc quê mà nhìn nhau cười. Sau bữa ăn họ cùng nhau ghé vào một tiệm áo cưới lớn tại thành phố, nếu như là Hoàng Long khi trước sẽ chẳng bao giờ tham gia vào những vụ việc nhật toẹt như thế này, hôm nay lại đi cùng rất vẻ thích thú không chút khó chịu.

Quốc Huy và Hoàng Nhi nhìn nhau cười hạnh phúc, chỉ cần ánh mắt cũng đủ hiểu đối phương đang nghĩ gì, tấm rèm mở ra lần này có vẻ Hoàng Nhi đã vừa ý với chiếc váy này , chỉ là thời gian đầu của thai kì Hoàng Nhi vốn đã gây nên chưa lộ rõ bụng. Trong chiếc váy soa-rê màu tím này xòe rộng, trễ vai, cúp ngay ngực phần đuôi váy Những lớp bèo nhún được xếp nếp tỉ mỉ, khiến váy mềm mại, bồng bênh như mây. Váy được

may bằng chất liệu mềm và nhẹ, nhìn Hoàng Nhi không khác gì một công chúa bình thường đã xinh nay lại càng kiều diễm hơn.

“ Ông xã, lấy cái này nhé. Em thích lắm” Hoàng Nhi mỉm cười thật tươi rất hạnh phúc.

Tất nhiên Quốc Huy không phản đối, trong lòng còn mừng không chừng, chuyện áo cưới hành hạ anh suốt tháng trời không yên. Hoàng Nhi hài lòng, nhìn sang Minh Anh lại nghĩ ra một ý liền nói.

“ Cơ mà, chẳng đâu vào đâu thử tiếp. Minh Anh một người thử lâu lắm cậu chọn đi thử cùng với tớ”

“ Sao có thể, cậu cưới chứ phải tớ cưới à” nó giật mình như vừa bị bắt quả tang.

Trong lúc mê mê ngẩn nhìn, quả thực nó cũng muốn thử một lần tự tưởng ra cảnh làm cô dâu của anh, nào ngờ lại bị tiếng nói của Hoàng Nhi làm giật mình.

“ biết đâu chừng, cậu thử xong anh hai thấy thích, thế là chúng ta cưới luôn một lần” Hoàng Nhi nói lớn.

“ vớ vẩn, em coi chiếc nào mà vừa cơ chứ” nghĩ một đằng lại bắt đầu nói ra một nẻo.

Trong tâm tư thì muốn nó, cũng vào thử váy cưới, anh cũng muốn cưới nó chính thức lắm rồi. Vậy mà chẳng hiểu sao khi nói ra lại ngược hoàn toàn, Hoàng Long nhú mày thấy bản thân thật ấu trĩ.

Ngồi bên cạnh nhìn bộ dạng anh là đoán được ngay, tự đứng lại nổi lên ngấu húng, liền cười “ Long, em muốn thử”

“ em chắc là vừa?” nghe nói vậy, anh vui nhưng lại không ra mặt chỉ trêu nó là tốt.

“ anh cũng thử đi, năn nỉ đi đó”

Minh Anh vòng tay ôm trọn cổ anh, bộ dạng lại hết sức đáng yêu. Đến mức này anh sĩ diện nữa thì quả thật rất ấu trĩ rồi, lại chịu nó, không còn gì hơn là gật đầu vui vẻ mà thử đồ.

Sau một hồi 30 phút sau Minh Anh, Hoàng Nhi xuất hiện sau tấm rèm biểu hiện đầu tiên của anh là ngồi thẳng lưng dậy, chân gác lên bắt chéo nay lại song. Nhìn Minh Anh không một ánh rời khỏi, nhìn Minh Anh bây giờ con tim kia lại luân hồi đập thành thịch, thịch thịch nghe thấy được. Bộ não không ngừng có tiếng gọi “ cưới ngay, cưới ngay lập tức” .

Minh Anh diện chiếc váy cưới màu trắng tinh khôi ngang ngực, rộng chất liệu vải ren mềm mại, chiếc váy cưới khi diện lên người lại làm cho thân hình Minh Anh mảnh mai hơn hẳn, làn da trắng ửng hồng càng làm tăng thêm sự dịu dàng, mái tóc đã được búi tó đơn giản có vài sợi cổ ý làm rũ xuống bên gương mặt, anh đứng thừ ra mà ngẩn không chớp mắt.

“ sao đẹp quá phải không, hihi” nó thì thầm bên tai.

Tiếng nói đưa hồn anh trở về với khổ chủ, ho khụ khụ vài tiếng chữa ngượng “ bình thường, chỉ tội cho chiếc váy làm em xấu đi”

“ xì, ý anh là : Minh Anh, trông em thật xinh chứ gì” nó lại lăm bắm.

Hai người này suốt ngày cứ chằm chọc nhau, một người thì như đá người kia cười hoài không chán, Quốc Huy và Hoàng Nhi nhìn mà cười ngán ngẫm.

Hoàng Long cũng bảnh không kém, sơ mi trắng bên trong chiếc nơ thắt lại trên cổ, quần tây màu đen anh vốn dĩ đã đẹp nay lại càng ma mị hơn trong trang phục chú rể. Mái tóc anh bình thường để ngang mày hơi xéo qua bên trái, nay được vuốt keo chải ngược ra sau, mái tóc màu nâu kia lại càng cuốn hút không khác gì oppa hàn quốc nó hay xem.

Tranh thủ phút giây nó lấy điện thoại ra, kéo anh lại chụp choẹt vài tấm. Những tưởng anh sẽ cầu mày khó chịu, nhưng đâu hay anh lại hợp tác rất nhiệt tình, có một tấm anh chủ động cầm điện thoại tạo tư thế hôn nhẹ lên môi, nhẹ nhàng rất tình, nhìn vào tấm ảnh tuy chỉ có hiện nửa khuôn mặt của cả hai môi chạm môi, đã phác họa nên tình yêu sâu đậm khắc sâu đến tận xương tủy...

178. Chương 88 : Nhiều Người Vui, Chỉ Một Người Buồn.

Tối hôm qua cả nhóm còn ngồi đàn đúm say sưa bảo làm tiệc chia tay độc thân, ai nấy nghe điều này từ miệng của Quốc Huy liền ôm bụng mà cười không ngớt, cứ ngồi chơi cho đến tận sáng. Có lẽ mọi việc đã đâu ra đấy nên không thiếu một ai, chẳng biết Uyển Nhi đã làm cách nào nhưng cuối cùng Win và Zen cũng được tự do qua lại với nhau, Chỉ có điều chuyện tương lai như thế nào vẫn là một dấu hỏi to lớn.

Ngọc Quỳnh giờ đây cũng tươi tắn hơn, mỗi lúc bên cạnh đều có Đăng Khôi đi cùng chẳng bao lâu nữa bọn họ cũng sẽ làm lễ đính hôn với nhau. Ban đầu hai bên còn gợi ý, cho cặp đôi này đám cưới cùng lúc với Quốc Huy nhưng lập tức bị Đăng Khôi bác bỏ ý kiến, việc đính hôn là quá cường ép anh rồi nếu còn muốn tiến xa hơn nữa, dù trả giá như thế nào anh cũng nhất quyết không.

Cái ngày thành hôn hôm nay đã đến, Hoàng Nhi hồi hộp thế nào không rõ nhưng cả đêm phòng cứ sáng chum, chắc chắn chưa chợp mắt. Từ mờ sớm đã có người đến thợ make up, Minh Anh dẫn người lên phòng cô dâu mới tá hỏa, khuôn mặt của Hoàng Nhi hơi bị sưng phù lên.

“ Minh Anh ơi, làm sao đây mặt mình xấu lắm phải không” Hoàng Nhi bối rối gọi Minh Anh, cả đêm cô dâu có tài nào mà chợp mắt được.

“ cả đêm cậu không ngủ thật đấy à, mình còn ngủ chưa đủ giấc nè” nó lo lắng hỏi .

“ cậu nghĩ thử, nếu là cậu cậu ngủ được không?, hồi hộp chết đi được. Sáng nay mặt lại sưng như này, làm cô dâu chắc chắn xấu” Hoàng Nhi thút thít, không ngừng than thở.

“ em đừng lo, mặt cũng không sưng như em tưởng tượng chỉ cần đánh khối một chút là sẽ ra đâu vào đấy” thợ make up cho Hoàng Nhi thấy vậy liền lên tiếng tư vấn cho cô dâu nhỏ này.

Được sự tư vấn tuy đỡ lo một chút, nhưng tâm trạng hồi hộp vẫn chạy trong cơ thể, Hoàng Nhi ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, để thợ make up. Minh Anh cũng ngồi đó xem một chút, thì Hoàng Long đứng ngoài phòng gọi đi.

“ Minh Anh, qua đây” anh đứng trước cửa phòng gọi một tiếng rồi đi vội.

Nó gật đầu, rồi quay sang Hoàng Nhi “ chắc có việc, mình đi nhé chút vào với cậu”

Nói rồi Minh Anh lon ton chạy theo sau anh, tưởng có chút gì gấp rút nào ngờ lại về chính phòng mình, chẳng biết anh lại bày trò gì nữa.

“ Sao, về phòng em làm gì á?” nó mông lung hỏi.

“ hôm nay, em định mặt gì?” anh tựa vào bên bàn học, khoanh tay hỏi.

“ thì đó, hôm nay em phù dâu mà” nó chỉ về giá treo đồ, có bộ áo dài ren màu hồng ngắn tay, là dâu phụ hôm qua Hoàng Nhi đưa.

Xem ra cái bộ dạng mười tám tuổi này của nó chẳng lớn được bao nhiêu, anh lắc đầu ngán ngẫm rồi nói một câu “ mở tủ quần áo ra”

“ tủ quần áo” nó lẩm bẩm vài chữ rồi bước đến tủ mở ra. Liền hai thấy một túi giấy mở ra xem, mới sáng ra lại có quà môi nó cong lên cười.

“ của em” nó nhìn anh hỏi lại.

Anh gật đầu thay cho câu trả lời, trong lòng nó lúc này không khỏi hứng khởi. Chẳng biết nay là dịp gì mà được nhận quà nữa, bên trong là một chiếc váy xếp ly ngắn màu trắng kèm với phụ kiện dây nịt màu trắng bằng khuy gym mạ vàng, còn có một áo crop top basic màu xanh dương pastel rất đơn giản.

Minh Anh mỉm môi cười mỉm rõ vẻ hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt, chưa được bao lâu thì cửa phòng lại tự mở, người quen thuộc rón rần trong căn biệt thự này liền gọi.

“ Minh Anh sang đây giúp mẹ xú” mẹ anh đứng ló đầu vào, vui vẻ vẫy tay gọi nó.

“ dạ, vậy em qua bên mẹ anh nha” nó nhìn anh cười trừ hì hì.

“ con trai, chẳng phải con còn qua bên Quốc Huy sao, mấy giờ rồi sao không chịu đi đi” mẹ anh đuối khéo.

Biết rõ tính mẹ mình, đứng đây thêm một chút thể nào cũng bị mẹ và cô người yêu kia đem ra mà chọc quê, anh không nói lời nào cứ thế mà sải bước đi, im lặng mà đi may ra mới bảo toàn tính mạng. Minh Anh và mẹ anh đứng bùm miệng tùm tùm rồi lại đi thêm một vòng sang phòng Hoàng Nhi.

Bây giờ thì ra một cô dâu hoàn chỉnh, bình thường khuôn mặt khả ái của Hoàng Nhi đã đẹp nay lại càng đẹp hơn khi trang điểm phần mắt được đánh bằng nhũ màu nâu đỏ rất thịnh hành, đôi hàng mày lại đi chuốt ngang theo hàng, môi đánh màu son đỏ cam căng mọng, hai má phớt nhẹ ẩn hiện chút má hồng cam tuy như vậy lại nhìn rất tự nhiên, mái tóc được đánh xù phần mái chải ra sau, tóc dài nên uốn, đan tết lại cài thêm một vòng hoa bạch kim bên trên, không chút cầu kì, Hoàng Nhi giống như thiên thần.

Mẹ anh cũng diện một chiếc đầm dạ hội tao nhã, không kém phần sang trọng, mái tóc được búi thấp đơn giản, cùng với kiểu make up theo tông hiện đại quý phái. Minh Anh cũng bị rủ rê mà chịu khó ngồi yên cho người ta make up nốt, nó tết tóc đuôi tôm, khuôn mặt được make một lớp nhẹ son đỏ không quá đậm.

Cùng lúc có bốn người dâu phụ cũng vừa đến, ba người kia thì không còn xa lạ nữa, là Uyển Nhi cùng Ngọc Quỳnh và Zen cạnh đó còn có thêm một người bạn cùng lớp khá thân với Minh Anh và Hoàng Nhi lúc ở trường đó là Tiểu Mi, khi được mời làm phụ dâu cô liền gật đầu càng nhiệt hơn khi biết Hoàng Nhi có baby.

“Bà Nhi này, cuối năm không đi mình cứ tưởng cậu chuẩn bị du học chứ?, lo chết đi được” Tiểu Mi không dấu nổi niềm vui trên gương mặt.

“ có đâu mình muốn đi lắm đó chứ, mà đi có được đâu tại nhóc này làm mình mệt muốn xỉu lên xỉu xuống rồi nè”

Trò chuyện một hồi, đoàn xe rước dâu cũng đã đến dưới nhà, Hoàng Nhi lúc cười lúc ngẩn ra sự hồi hộp lúc này lên tột độ, phù dâu tất cả cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng nhau đi xuống dưới để lại Hoàng Nhi chờ chút rồi đến đón.

Khi bước xuống sảnh, mắt nó tròn xoe mà nhìn năm chàng trai đối diện, còn ngạc nhiên hơn khi bên nhà trai còn có cả tên Thế Hiển, gặp ác mà liền dùng ánh mắt không chút thiện chí liếc một phát mà thay cho lời chào hỏi.

Gia đình nhà trai tiến vào trong, Quốc Huy trong Âu phục màu trắng lại càng đẹp trái chọi cả mắt, làm vài nghi lễ rồi Quốc Huy lên trên đón cô dâu xuống dưới. Lễ Cưới dưới sự chứng hôn của hai bên gia đình đây là nghi thức truyền thống của người Việt. phía đàn nhà trai bưng lễ vật trầu cau trao cho đàn nhà gái, lúc này Minh Anh mới biết vụ này hẳn là Thế Hiển bày ra, nó nhận mâm trầu, cũng là lễ vật nặng nhất từ tay Hoàng Long mà khóc ròng, còn anh và tên kia cả Đấng Khôi lại nhìn nhau mà cong môi cười.

Nhận mâm quả xong, còn vài nghi lễ khác nó với Zen thoái lui trước để phụ vài việc đón khách, nhà cửa lúc này thật lộn xộn. Bà ngoại rôm rả cười, tiệc sáng nay là mời gia đình nhà trai cả nhà ai cũng bận rộn tiếp khách. Hôm qua ngủ ít nên Minh Anh hơi mệt Zen thấy vậy liền đuối nó về phòng.

Đạo một chút sau vườn, thấy Thế Hiển đứng gần đó. Định quay đi, lại chột bụng quay lại chỗ hắn, dù gì cũng sắp đi rồi nói chuyện một chút cũng chẳng sao, miệng nói hắn là ác ma nhưng thật tâm Minh Anh luôn cảm kích hắn rất nhiều, suốt ba năm học chung trường hết chuyện này đến chuyện khác, tuy là tai họa, nhưng khi nào tuyệt vọng cô đơn thì hắn lại xuất hiện, đôi khi bản thân nó cũng thấy rung động trước hắn.

“ Ôn thần, lên ra đây hút thuốc!” nó đáp nhẹ lên vai Thế Hiển.

“ ôi, trời ơi. Minh Anh cô muốn giết tôi sao, có biết trái tim tôi mong manh dễ vỡ lắm hay không hã” hắn ôm ngực mình, cố ý làm ra cái bộ dạng như giật mình thật, lại còn thở mạnh từng hơi như bị hoen xuyên.

Mặt Minh Anh tím tái cả ra, nó chạy đến đỡ lấy thân hình cao lớn của hắn có vẻ đang rất đau, khóe mắt ngấn nước sắp khóc, lòng vô cùng hỗn loạn chỉ đùa một chút, nếu lỡ hắn chết thật thì biết làm sao.

“ híc híc, Thế Hiển anh sao vậy, có sao không”.

“ Minh Anh, tôi...tôi...” mỗi lúc hắn lại càng thở mạnh hơn nữa, bộ dạng thống khổ vô cùng.

“ huhu, tôi xin lỗi giờ tôi phải làm thế nào đây, anh đừng ngủ, đừng có ngủ” nó đã khóc, thật sự bộ dạng đau đớn của hắn làm nó không kiềm được, chỉ mong hắn đừng như trong phim nhắm mắt là sẽ nhắm mắt mãi luôn.

“ ha ha, đúng là đồ lợn” hắn ngồi phắc dậy mà ôm bụng cười ha hả.

“ anh, anh lại treo tôi” nó tức giận, chùi nước mắt ngồi sang một bên, thở phào nhẹ nhõm.

“ nín đi, tôi đùa chút. Lâu nay nhạt toẹt quá, nhớ cô thật đấy” hắn đưa tay lên phớt đi những giọt nước còn đọng trên má Minh Anh một cách thật dịu dàng.

“ hôm nay cao thượng, bỏ qua cho anh đấy” nó đứng dậy phủi tay, rồi sang ghế đá gần đó ngồi xuống.

Thế Hiển cũng theo sau, hắn nhìn ra được có chút thay đổi ở Minh Anh. Bộ dạng này quá khác với con lợn thường ngày mà hắn thấy, ánh mắt đó chưa bao giờ chan chứa sự cô đơn, lạnh lẽo như lúc này, đầu hắn nghĩ ngợi vài điều “ cô ta đang có tâm sự”.

“ lợn, em buồn à” hắn quan tâm hỏi.

Nghe từ “ Em” từ miệng tên này, Minh Anh có chút quả thật không quen. Nhưng giờ mọi thứ khác rồi, chắc bản tính hắn cũng lớn hơn so với khi đó, nó liền cười đáp lại “ nhảm nhí, tôi thì có tâm sự gì chứ” .

“ chỉ là ăn rồi bị anh ghẹo mãi, mà không tránh được muốn giết chết anh, mà không thể đó” bị phát giác, nó liền thu lại sự ám muội khi nãy mà tươi tỉnh hơn.

“ lợn, tôi là Thế Hiển đó” hắn nghiêng đầu nhấn mạnh. Như truyền đạt ý, hắn đã bắt quả tang.

Với Minh Anh nếu lúc này, thay vì nói không có gì mà nói “ ừ, tôi có tâm sự thì liên quái gì anh” may ra hắn còn tin là không có gì, sự thay đổi này quá rõ rệt.

Minh Anh ghét tên này, cái gì hắn cũng nhận ra được quả khó chịu, thở dài mà thừa nhận “ ừ thì có gì đó, rồi sao anh giải quyết hộ tôi à?”.

“ Có khi nào tôi không giải quyết hộ chưa?” hắn liền đáp.

“ Ồ, cuộc đời tôi, chưa bị anh hại là tôi cảm ơn trời đất lắm rồi. Nay anh lại bảo anh giải quyết giúp tôi, chuyện này khác gì chuyện cười hã, Thế Hiển?”

“ Cô!” hắn cứng họng, bao nhiêu lòng tốt của hắn đều bị con nhỏ này phủ nhận. Lần này hắn phải làm cho ra lẽ mới được.

“ sao, không nói được à. Thế tôi cho anh cơ hội đó nói nghe coi anh giải quyết thế nào?” nó cười vui vẻ, hỏi hắn.

“ Cái năm cô học lớp 10, nhớ không lúc đó tôi không ra mặt chẳng phải cô ăn nguyên khay thức ăn lên người à?” hắn nhếch môi.

“ Thế Hiển, vậy cái vụ đó do anh hay tôi gây ra?” nó bật lại.

“ Thy Thy, sau đó chẳng phải tôi giải quyết cô ta sao” hắn vẫn cố gân cổ, lần này nhất định hắn làm cho ra lẽ. Không đợi Minh Anh phân bua hắn chiếm luôn.

“ chưa kể, lúc cô bị đánh ở nhà vệ sinh tôi cũng cứu cô. Đưa cô đi gặp ba mẹ ở sân bay cũng là tôi, lúc cô bị nhốt ở khu F cũng là tôi cứu cô” hắn nhún vai, kể lại từng chuyện.

Chưa hết hắn lại tiếp “ lúc cô học 11, bị thầy Khiêm bắt quả tang đi học muộn tôi liền giải vây giúp cô, để nghĩ xem còn gì nữa, à còn chưa kể hết lần này đến lần khác Ngọc Huyền, Thanh Tuyền cái bọn con gái phiền phức năm lần bảy lượt chặn đường nữa, Minh Anh, xin hỏi lúc đó ai đến?”

“ Hoàng Long!” nó đáp lại chắc nịch, mặt hắn như núi lửa sắp phun. Ngồi nghe hắn nói , nó không khỏi cảm động thì ra từ trước đến giờ hắn luôn là người giải vây cứu mình thoát nạn, vậy mà hết lần này đến lần khác chữ hắn mắng hắn đối xử tệ với hắn, cứ tưởng là Hoàng Long cứu, nhưng dù có cứu hay không nó vẫn thích mỗi Hoàng Long.

Đối với người đàn ông này lại yêu thích theo một tình cảm thuộc dạng anh em, một người bạn rất thân, có khi còn thân hơn cả Đăng Khôi, hay gọi là “ Tri kỷ” mới đúng.

Thấy mặt hần đỏ phừng như thế, nó liền cười phá lên, lòng cảm kích hần thật đó, nhưng không nói theo kiểu đó cho hần nghe, nên phải phủ nhận đến cùng “ Thế Hiển, cảm ơn”.

“ cảm ơn quái gì, không phải tôi là ân nhân của cô mà cảm ơn gì chứ” hần có chút dỗi .

“ Cảm ơn anh đã yêu Uyển Nhi, cảm ơn đã giúp tôi tìm ra một số việc, cảm ơn vì luôn ủng hộ tôi. Nếu không gặp được anh, chắc tôi sẽ buồn nhiều lắm, sau này không có tôi ở đây anh có buồn không”

Không gian như tĩnh lặng lại chẳng còn chút sức sống mang màu nắng trên người nó nữa. Trời nắng rõ đẹp nhưng Minh Anh lại thấy thật lạnh, lạnh còn hơn lúc sương sớm đầu đông.

“ Minh Anh, em có chuyện gì rồi” thấy nó như vậy hần quan tâm mà gần hỏi.

Minh Anh chỉ cười trừ lắc đầu rồi đáp lại: “ Thế Hiển, nếu như một ngày nào đó em làm gì sai, nếu là anh thì anh sẽ hận em, ghét em không” .

“ không đâu, nếu có một ngày như thế tôi tin em chỉ sai vì em nghĩ cho người khác, nhưng lại chẳng thương lấy mình” hần dịu dàng đáp, tay béo má nó mà cười hiền.

“ Thế Hiển...” nó tròn mắt gọi tên hần, nhưng hần nào đâu để cho nó nói hết câu.

“ Minh Anh, nếu em chọn cậu ta thì hãy tin cậu ta sẽ vì em mà làm tất cả, đừng vội quyết định điều gì để lại tổn thương cho nhau”

Minh Anh không chắc Thế Hiển đã biết được gì, hay hần ta đã nhận ra được điều gì, để Hoàng Long làm tất cả? Chuyện này đâu phải khởi nguồn từ anh ấy, lý do nào để anh ấy phải làm thay nó cơ chứ, Ngọc Quỳnh, Zen, Đăng Khôi, Quốc Huy không chừng cả Thế Hiển cũng đã tổn thương, nếu nó cứ khư khư ích kỷ muốn mỗi ngày ở bên anh để rồi từng ngày từng ngày trông thấy họ tổn thương hay sao? Sao có thể, dù thế nào đi chăng nữa chỉ cần nó để mọi thứ về với vị trí của nó thì không có vấn đề gì nữa rồi.

Lần này làm vậy, anh sẽ hận nó suốt đời hoặc là tình yêu này sẽ là thiên trường địa cửu, một trong hai nó chẳng câu thứ nào chỉ câu một mai sau gặp lại nhau, còn có thể gặp anh nói vài câu vậy là đủ, nhưng trở về? Biết bao giờ thì trở về, có lâu không? Khoảng bao nhiêu năm? Đến nó còn chưa biết thì hỏi một người chờ nó? Điều này, có hoang đường không, thật sự anh có yêu nó nhiều như nó yêu anh không?, có chờ đợi không.

Minh Anh im lặng hồi lâu lại cười trừ mà đáp “ em luôn muốn anh và anh Long, hai người sẽ là bạn của nhau. Em biết hai anh tuy nghịch nhau, nhưng trong lòng hai người luôn cảm thấy đối phương rất hiểu mình phải không? Hihi”.

“ Minh Anh, chẳng lẽ em đi..nh...”

“ hóa ra hai người ở đây” Uyển Nhi chạy đến cắt ngang câu nói của Thế Hiển.

“ Uyển Nhi, sao em lại ra đây?” thấy Uyển Nhi hần vui vẻ cười tra hỏi.

“ còn nói, trưa rồi ấy. Mọi người tìm hai người vào dùng bữa, Minh Anh chúng ta đi thôi” Uyển Nhi lúc này hết sức thân thiện, còn nắm tay Minh Anh kéo đi.

“ À! Hiển, Hoàng Long tìm anh đó đi lẹ đi”

Thế Hiển nghe vậy gật đầu, vẫy tay chào hai người con gái rồi sải bước vào trước.

“ Thế Hiển, tạm biệt” chẳng biết hần có nghe không, nhưng nó vẫn nói câu đó sau khi hần đi.

Thấy Uyển Nhi cầm tay mình, nó không buông ra vẫn thấy vui dù cho đó là cái nắm hờ. Uyển Nhi cũng vậy, cô không buông hay giật phăng ra nhưng tính khí nóng nảy hằng ngày mà thay vào đó là khoác tay càng tạo thêm sự gần gũi hơn.

Uyển Nhi ngồi xuống chiếc ghế nơi bàn trang điểm, đảo mắt nhìn xem một vòng nhớ không lầm lần trước cô đã vào đây một lần, nhưng lại hiểu lầm đây là phòng của Hoàng Long, giờ nhìn kĩ lại mới thấy được cô em gái lớn đến nơi rồi, mà tâm hồn vẫn còn trẻ con. Bất giác mà cong môi lên cười.

“ Uyển Nhi, chị tìm em chắc không phải đơn giản chỉ là thân thiện thế này” nó vào thẳng vấn đề.

Nghe thấy tiếng nói, Uyển Nhi mới thôi suy nghĩ những điều vớ vẩn, mở túi xách lấy ra một cuốn vé rồi đáp “ cầm đi, khi nào đi cũng được”.

Chuyện chuẩn bị đi xa, Minh Anh giao hết cho Uyển Nhi mặc cho cô quyết định. Minh Anh không phản bác vì lời đã hứa sẽ rời khỏi nơi đây, cho nên cô muốn sắp xếp Minh Anh đi đến đâu cũng được dù là nơi tăm tối nhất cũng không than vãn. Suốt ba tháng vừa rồi, Uyển Nhi vẫn luôn đắn đo cho đến khi tối hôm qua, giả vờ hỏi chơi Thế Hiển, hần lại bảo “nếu được đi du học chẳng phải cứ chọn nước Anh như cô chẳng phải tốt sao” .

Lời nói đó, cô xem như lời khuyên dành cho mình liền gọi cho chị An đặt vé sang Anh. Minh Anh cũng chẳng thấy có gì ngạc nhiên, vì trước sau đi đâu nó không quan tâm, ở đâu nó cũng sẽ sống mà trở về, ngày nó trở về nó sẽ không cuối thấp như thế này nữa.

“ Uyển Nhi, em chuẩn bị cả rồi. Đi luôn tối nay, được không” nó mỉm cười đề nghị.

“ đột trước cô được giải viết văn?” Uyển Nhi cười.

“ chị quan tâm?” nó cũng cười đáp lại.

“ không” Uyển Nhi thân nhiên nói.

“ Uyển, Nhi nếu một ngày em quay trở lại, địa vị khi ấy đứng ngang hàng với Hoàng Long, chị sẽ chúc phúc em chứ? Liệu lúc đó chúng ta có là chị em thật sự?” mi tâm nó hơi rung, giọng nói lí nhí trong cổ họng.

“ Nếu lúc cô trở về thật sự như gì cô nói, cô nghĩ tôi có thể không chúc phúc hai người được sao?. Tôi đã lo hết mọi chuyện, nếu cô muốn đi vào hôm nay tôi sẽ gọi chị An đến đón, nhưng Minh Anh cô hãy nhớ điều này có một người đã từng nói với tôi: Dù cho tất cả đang từ bỏ cô, thì cô cũng không được phép từ bỏ chính mình”.

Minh Anh không buồn, đôi môi vẫn nở nụ cười mà lắng tai nghe những lời nói của Uyển Nhi, dù đó là thành ý hay ác ý thì nó vẫn đón nhận.

“ em phải cảm ơn chị mới đúng”.

Uyển Nhi lắc đầu cười, thì...

Dưới nhà mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn nhưng lại thiếu mất hai người, Hoàng Long nhíu mày nhìn quanh không thấy, liền hỏi “ Mọi người có thấy Minh Anh và Uyển Nhi không” .

“Cậu lên trên coi thử, lúc nãy tôi thấy hai người đi chung với nhau” Thế Hiển đáp lời.

Nghe vậy bọn người trong nhóm ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, ai cũng hiểu rất rõ chỉ cần hai người này ở gần nhau thế nào cũng có chuyện. Đẳng Khôi đứng lên định đi kiểm liền bị Ngọc Quỳnh kéo tay áo nín lại.

“ Để tôi đi lên tìm” Anh nhường mày lên trên nói.

“ Tôi đi cùng cậu” Đẳng Khôi đề nghị.

Nói rồi hai người cùng đi lên trên, Zen thấy vậy cũng lo lắng chỉ sợ “ chị dâu” mình lại bị ức hiếp, tiện tay kéo luôn Thế Hiển lên trên.

Hai người ở bên trong nghe thấy tiếng mở cửa, Minh Anh lúc anh chỉ vội nói một câu: “ Uyển Nhi, xin lỗi chị” .

“ Cạch” cửa vừa mở ra, bàn tay Minh Anh đã dùng lực mà giáng ngay một cái tát thật mạnh xuống khuôn mặt khả ái của Uyển Nhi, đến nỗi thành tiếng “ chát” chói tai.

“ Uyển Nhi, tôi nhin chị lâu rồi. Lần này tôi không bỏ qua” nó cố ý tức giận quát vào mặt Uyển Nhi.

Ban đầu Uyển Nhi có chút khó hiểu, nhưng khi thấy bọn người xông vào cô liền hợp tác theo Minh Anh mà diễn một đoạn.

“ Minh Anh, em làm cái gì vậy hả” thấy nó có ý định làm thêm một bạt tai nữa, anh liền chạy đến nắm chặt cổ tay nó lại.

“ Buông ra, chị ta chỉ là đứa con hoang thôi. Lấy tư cách gì mà sỉ nhục gia đình em” gân cổ nó gồng lên, như đang tức giận thật sự, ánh mắt đỏ ngầu.

“ Minh Anh, tôi thật sự không có ý...tôi chỉ muốn biết...” Uyển Nhi ôm một bên má đỏ ửng mà ngấn nước mắt.

Không cho Uyển Nhi nói hết, nó chen vào mà lấp lời “ Uyển Nhi, cô thôi ngay cái bộ dạng diễn kịch đó đi được không. Cô diễn cho ai xem hả, hết mẹ cô rồi đến cô cũng muốn làm hồ ly tinh nốt luôn sao”

“ Minh Anh, em quá đáng rồi!” Thế Hiển, đứng cạnh ôm Uyển Nhi vào lòng, gần giọng mà mắng nó.

“ chắc có hiểu lầm thôi, Minh Anh bình thường em ấy đâu như vậy” Đăng Khôi lại một lời bao che.

“ Không, các người bị cô ta lừa rồi. Thế Hiển, cô ta chỉ muốn lợi dụng anh để dùng đối phó với Hoàng Long mà thôi. Thật ra cô ta muốn ở bên Hoàng Long, cô ta muốn cướp hết những thứ thuộc về em. Còn nữa...” nó cố ý nói thật lớn tiếng, giận dữ trút hết tội tình vào Uyển Nhi.

“ Minh Anh, đủ rồi” giọng Hoàng Long quát lớn, giật phắt tay nó ra.

Ánh mắt anh đỏ tức giận, anhghét nhất loại phụ nữ ghen bóng ghen gió, cãi nhau như chợ búa, không biết phân biệt phải trái, trước giờ Minh Anh trong mắt anh luôn là người con biết điều nhặn trước sau, trông rộng mặc dù bình thường có ngốc nghếch một chút, nhưng đụng chuyện luôn có hướng giải quyết êm đềm, tuyệt đối không lớn tiếng đụng tay đụng chân.

“ Có phải tôi chịu em đến nỗi em không có biết phân biệt đúng sai, phải không” ánh mắt anh nhìn nó giờ đây hết sức phẫn nộ.

Minh Anh nuốt nước mắt vào trong, nghẹn cổ họng cãi “ Chịu em, anh nói anh chịu em. Mà một câu anh cũng bình vực cho chị ta, hai câu lại là em sai. Hoàng Long anh nói coi anh xem là gì hả” .

“ Em!” anh gắt lên, đập chiếc ghế gần đó ngã phát thành tiếng ồn .

“ Minh Anh, em đi theo anh, lát nữa bình tĩnh rồi chúng ta nói tiếp” Đăng Khôi thấy tình hình càng lúc không ổn liền lên tiếng.

Minh Anh đẩy Đăng Khôi sang một bên “ Trước giờ người anh yêu luôn là chị ta đúng không? Anh nói đi” nó chỉ về hướng Uyển Nhi, lớn giọng hét .

Hoàng Long nhắm mắt đỏ vẻ phiền phức, một câu bây giờ anh cũng không muốn nghe nữa. Vậy mà Minh Anh cứ đứng bên cạnh hét “ anh nói đi chứ, đúng không, anh yêu chị ta đúng không”.

Không kiềm chế thêm được nữa, ánh mắt anh đỏ ngầu, đường gân xanh cũng nổi lên trên mặt, tròng mắt nắm chặt hai bờ vai của nó mà nghiến từng chữ “ em nghĩ sao thì nó là như vậy.”

Nói rồi anh lạnh lùng, quay lưng đi đến gần cửa nghe tiếng đổ vỡ liền giật mình quay lại nhìn, không gì hơn là thấy Minh Anh đang làm càn, làm loạn cả lên . Những chậu lan anh và nó trân quý nuôi chăm sóc từng ngày nay lại lê thê dưới nền nhà nơi lan can, mà bị chân nó dẫm đạp lên.

Đạp một cây, nó như bị đâm mười nhát vào lồng ngực, hướng mặt xoay ra ngoài không ai thấy được nó đang thống khổ đến mức nào, dù đau cắt tận tủy nhưng miệng vẫn rần nói to lên “ vậy thì trông chúng mày có ý nghĩa gì nữa, đạp hết đi”.

Đăng Khôi chạy lên định ngăn, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ Minh Anh bị những mãnh sứ làm bị thương, liền bị anh ngăn lại “ mọi người đi thôi, đừng khiến Hoàng Nhi buồn, cô ấy muốn làm gì kệ cô ấy đi”

Buông câu nói, anh không biểu hiện một chút quan tâm nào nữa, lạnh lùng mà đi, Thế Hiển cũng nắm tay Uyển Nhi lần lượt theo sau. Zen và Đăng Khôi nhìn đáng người nó một hồi rồi cũng thở dài mà đi.

Trước khi rời tầm mắt khỏi Minh Anh, Uyển Nhi quay lại nhìn Minh Anh đứng đấy nghĩ thầm “ chỉ hi vọng Minh Anh sẽ bớt hận cô một chút” mục đích tuy đã đạt được nhưng sao cô chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Khi biết trong phòng không còn ai, Minh Anh liền ôm lấy ngực mình ngồi thụp xuống nền đầy hoa lần bị dẫm nát, nước mắt nó trực trào tuông ra, cả cơ thể run run nỗi đau này thất quân tim nó đau đốn, dòng máu trong người nó đang lạnh giá, một chút ấm cũng không. Minh Anh vòng lớn tay ôm lấy cơ thể mình, mà khóc, chẳng biết nỗi đau ấy thống khổ đến mức nào nhưng sau này mỗi khi nhắc lại, nó luôn cảm thấy nghệt thở...

Khách khứa dưới nhà đông nghệt, khi ai hỏi đến Minh Anh , Hoàng Long đều trầm giọng đáp hờ một câu “ Hôm qua cô ấy ngủ muộn, sáng nay lại dậy sớm bảo hơi mệt nên ngủ một chút, chiều đến sẽ dự tiệc cùng mọi người”

Quốc Huy và Hoàng Nhi nghe vậy cũng không thấy gì lạ, lại bận tiếp khách. Ba mẹ và bà ngoại nghe như vậy cũng cho qua, bà ngoại ban đầu còn có đôi chút cứng đầu, muốn gặp cho được dù sao bà cũng lâu rồi chưa gặp lại đứa bé này, Hoàng Long nói mãi bà ngoại thấy hợp tình cho qua dễ dàng.

Chiều tối lúc Minh Anh mới ra khỏi phòng, trên tay còn kéo theo một vali lớn. Nhìn xung quanh toàn màu đỏ rất đẹp, nó đảo mắt nhìn xem một vòng không có ai, có lẽ mọi người đã đến hội trường tổ chức tiệc cưới.

Môi nó cong lên cười “ Hoàng Long, anh ấy lạnh lùng thật. Giận ai là bỏ mặt ngay người đó, hi” .

Minh Anh để vali một chỗ, trên tay cầm cuốn tiểu thuyết “ Bên Nhau Trọn Đời” đi vào phòng anh, cuốn truyện này gắn bó với hai người, Minh Anh còn nhớ rõ mới hôm nào đó anh còn diễn một trong cuốn tiểu thuyết này với nó vậy mà giờ đây...Minh Anh lại thở dài, căn phòng anh thật quen thuộc mai nữa thôi nó sẽ chẳng được nhìn nữa rồi.

Đặt cuốn sách lên trên bàn anh miệng nó lẩm bẩm vài chữ “ Hoàng Long, anh có đợi em như Hà Dĩ Thâm đợi Triệu Mặc Sinh không?” . Minh Anh nhìn ngắm một lần nữa, cầm khung hình hôn chụp ở tiệm cưới, ngón tay vuốt ve trân quý rồi đặt xuống.

Nơi đây gắn bó với Minh Anh suốt ba năm, buồn có, vui có, yêu có, hận có, ghét cũng có ở đây đây cảm xúc không thể nào quên, đi dạo một vòng quanh biệt thự cảm giác lúc này thật khác quá, bình thường hằng ngày đều đi đến đi lui có khi lại lười quá chẳng muốn, giờ thì hay rồi ngày mai có muốn đi từ sáng đến chiều cũng không đi được nữa.

Tưởng không còn ai ở nhà, nào ngờ bà quản gia vẫn đang dọn dẹp ở bên Minh Anh chạy đến ôm bà quản gia như ôm người bà ruột của chính mình.

“ Ôi, con nhỏ này. Cháu không được dự tiệc cưới à” bà quản gia cười hậu hời.

“ biết rồi, biết rồi đi ngay, cứ ôm một chút là bà đuổi cháu thật ghen tỵ với bé Zen” nó trẻ môi phân bì.

“ Ôi dời cái sắp nhỏ này, mai mốt lại cùng cậu chủ sinh một bày bảy giờ. Thế mà giờ đây còn không nhèo vậy nữa” bà quản gia vuốt mũi nó nói.

Nghe câu “ cùng cậu chủ” làm nó chạnh lòng không vơi, chỉ biết cười trừ rồi nói “ à bà, những ngày chuyển trời anh ấy hay đau đầu lắm đó, bà nhớ điều này mà nấu cái canh gì hôm bữa bà nói ấy... canh gì nhỉ” .

“ Khổ lắm cô, canh Từ Cải Cúc” bà quản gia cười hiền nhắc lại.

Điều này nó nhớ, chỉ là cố tình quên để bà không nghi ngờ “ à à, đúng rồi. Cháu hậu đậu quá hihi”.

“ à, bà cái Zen thích học quản trị kinh doanh lắm ấy, giống cháu luôn ấy. Mai mốt cháu sẽ cù cái Zen cùng hợp tác lập công ty to như Gmeiner luôn, hihi”

Bà quản gia thấy điệu bộ ngây ngô này mà không nhin nổi cười, liền cười phát thành tiếng, hướng mắt thấy vali nghi hoặc tò mò mà hỏi “ Minh Anh, chứ đi đâu mà kéo vali lớn vậy?”.

Minh Anh đảo mắt một vòng rồi nghĩ đại ra, đáp lại “ của Hoàng Nhi, đúng rồi của Hoàng Nhi cậu ấy nhờ cháu đem quần áo đến hội trường luôn, tối nay có lẽ cậu ấy sẽ về nhà Quốc Huy luôn mà”.

Bà quản gia gật gật, tiếng chuông điện trong tay Minh Anh reo lên, nó biết là ai gọi.

“ Hoàng Long, cho xe đến đón cháu rồi, cháu đi nha. Kẻo vô trễ ngại lắm” nó cười vui vẻ chào.

“ ừ, đi đi kẻo trễ . Mai ta sẽ làm món gà chiên mắm cho cháu ăn”

Minh Anh vẫy vẫy tay cười tươi như ánh mặt trời chào bà quản gia, miệng còn là to “ bà ơi, giữ gìn sức khỏe. Cháu sẽ nhớ bà lắm” quay lưng kéo vali lê thê trên mặt đất.

Bà quản gia lắc đầu cười hiền chẳng hiểu nó đang gì “ con bé này, ngày nào không gặp mà nói như xa vạn năm”.

Ra đến đầu cổng, chị An quản lý của Uyên Nhi gật nhẹ đầu thay cho lời chào, chị ấy rất chu đáo, phụ nó sắp xếp hành lý lên xe, còn nói vài câu rất tự nhiên, Minh Anh ngẩn cao đầu nhìn căn biệt thự thêm một lần rồi mới chịu vào xe.

“ Minh Anh, em có muốn tạm biệt ai không?”

Nó hiểu ý chị An, gật đầu đáp lời “ chị chở em đến hội trường nhé, kẻo Hoàng Nhi lại giận” .

Nhà Hàng tổ chức tiệc tối nay cũng chỉ cách biệt thự vài phút đi xe, chiếc xe dừng lại trước nhà hàng KING, Minh Anh đập lên mặt vài cái hít thật sâu.

“ chị đợi em một lát nhé”

Chị An gật đầu đồng ý thay cho câu trả lời, thấy vậy Minh Anh cười đáp rồi sải bước vào trong. Hôm Nay, Minh Anh diện bộ váy anh tặng chiếc váy xếp ly ngắn màu trắng phần eo thắt dây nịt màu trắng bằng khay gym mạ vàng kết hợp cùng áo crop top basic màu xanh dương pastel tạo nhã đơn điệu, mang đôi guốc mũi nhọn màu trắng anh tặng lúc tốt nghiệp, nó trang điểm nhẹ má tóc tết tóc đuôi tôm tuy đơn giản nhưng rất là khả ái.

Mở cánh cửa vào trong liền cười trừ xin Hoàng Nhi tha mạng cho.

“ Nhỏ kia, bây giờ mới đến” Hoàng Nhi phụng phịu, liếc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống”

“ đại tiểu thư, chẳng phải em bị chị hành hạ suốt mấy hôm liên tiếp à, ngủ xú chứ hihi” nó phân bua.

“ tha cho cậu đấy, tối nay mà không có mặt thì biết tay”

Minh Anh cười hiền, đến nắm tay cô bạn mình: “ Hoàng Nhi, hứa với mình cậu nhất định phải hạnh phúc đó. Anh Huy yêu cậu nhiều lắm, cậu đừng bướng bỉnh mà làm hai cha con buồn”.

“ ơ, nhỏ này hôm nay chạm dây nào nữa rồi. Tất nhiên, không cần hứa thì mình nhất định vẫn hạnh phúc mà.” Hoàng Nhi búng lên trán nó một cái.

Đêm nay Hoàng Nhi lại càng lộng lẫy hơn buổi sáng nữa, chiếc váy xoa-rê tím làm nổi bật làn da trắng mịn, kiểu trang điểm cũng thay đổi mắt đánh nhũ tím, môi hồng cánh sen tóc đánh rối búi thấp như kiểu cô dâu hàn quốc đang rất thịnh hành, trên đầu mang chiếc vương niệm, tinh tế thoát nhìn cũng biết chiếc vương niệm này là một thiết kế duy nhất của tập đoàn đá quý Gmeiner thiết kế cho Hoàng Nhi.

Ngọc Quỳnh đi vào nhìn Minh Anh với ánh mắt rất ái ngại, sau việc nói chuyện hôm đó, mỗi khi nhìn Minh Anh cô lại thấy mình thật xấu xa, sự việc tuy không phải Minh Anh gây ra nhưng vì sự ích kỷ của bản thân, không có được tình yêu của Đăng Khôi mà đổ hết cho Minh Anh.

Minh Anh nở nụ cười rất chân thành thay cho lời chào, nó hiểu ngầm được Ngọc Quỳnh ít nói chuyện vì chuyện hôm bữa, nên chủ động “ Ngọc Quỳnh, chiếc đầm này thật hợp với chị, người đẹp mặt gì cũng đẹp”.

Ngọc Quỳnh cười gượng mà đáp lại ái ngại “ bộ váy Minh Anh mang cũng rất thời trang mà” .

“ hai người đừng có ở đó, khen qua khen lại hoài. Ai cũng xấu hơn tôi hết á” Hoàng Nhi vui vẻ chen vào.

Đến nước này, Minh Anh và Ngọc Quỳnh cười phá lên trước câu nói của Hoàng Nhi. Ba người rôm rả vài mẩu chuyện chờ đến giờ vào bữa tiệc, đang nói những chuyện tào lao ở đâu không, chả hiểu Hoàng Nhi lại nhớ ra gì mà hỏi Ngọc Quỳnh “ chị Quỳnh, vậy chị và anh Đăng Khôi khi nào hai người tổ chức đính hôn?”

Ngọc Quỳnh cười mỉm, trong lời nói có chút trầm tư “ Sau khi chị thi lại Đại Học, bọn chị sẽ đính hôn” .

Bộ dạng Ngọc Quỳnh khi nói ra, không mang vẻ hạnh phúc mà ngược lại đắn đo lại chiếm phần nhiều hơn, thấy vậy nó nằm tay Ngọc Quỳnh nói vài câu:

“ Ngọc Quỳnh, đừng nản nhé, chị đã chờ được chừng đấy thời gian, thì bây giờ có chờ thêm vài năm nữa cũng chẳng sao phải không?” .

Ánh mắt Ngọc Quỳnh xúc động nhìn Minh Anh, gật đầu. Minh Anh cười rồi nói tiếp “ Em tin một ngày rồi Đăng Khôi, anh ấy sẽ nhận thấy ai là người anh ấy cần cả đời này, bây giờ hai người vẫn còn rất trẻ, chuyện tình cảm cũng đừng gò bó nhau. Cứ thuận theo tự nhiên, của chị sẽ mãi là của chị dù người ta có muốn lấy đi, tuyệt nhiên vẫn sẽ về bên chị, Ngọc Quỳnh đừng bỏ cuộc nha!”

“ Nhưng khi nào chị mệt mỏi quá, lại có chỗ dựa những lúc như thế thì hãy cho người ta một cơ hội nhé”

“ ừm, chị sẽ cố gắng đến lúc không còn cố gắng thêm được nữa” Ngọc Quỳnh gật đầu, những lời nói đó của Minh Anh đã không ít tác động nhiều đến cô, có lẽ Minh Anh nói đúng đã chờ được chừng ấy thời gian, thì bây giờ thêm vài năm nữa cũng chẳng sao...

“ được rồi, hôm nay ngày vui, mọi người cười lên nào. Chị ngồi đây chơi với Hoàng Nhi nhé, em đi ra ngoài tìm một số người chút” nó thân nhiên nói, lại cười sảng khoái.

“ tìm anh hai chứ gì, xì” Hoàng Nhi trề môi.

Minh Anh đến ôm Hoàng Nhi một cái thật sâu, miệng thầm thì bên “ cậu phải mãi hạnh phúc đó” rồi vội vã buông ra mà đi. Đến trước cửa phòng chờ còn quay lại nói lớn vào hai người “ tạm biệt” . Bọn họ đau nghĩ hai chữ đó là lời chào tạm biệt, chỉ nghĩ là câu nói đùa vui miệng thường ngày.

Quốc Huy đang đứng chào khách, ba gã đàn ông kia cũng đứng gần đó nói chuyện với nhau. Minh Anh thân nhiên đi đến gần chỗ ba người, thấy nó bước đến Hoàng Long liền ngó lơ sang hướng khác, vì đang dở câu chuyện nên Thế Hiển tiếp tục trò chuyện với anh, vừa hay dư mỗi Đăng Khôi là người nó đang muốn gặp.

“ anh Khôi, lại đây” nó vẫy vẫy tay ám hiệu.

Đăng Khôi vui vẻ, trên tay cầm theo một ly rượu đến gần chỗ Minh Anh.

“ sao, bình tĩnh chưa. Chưa khi nào anh thấy em hung dữ như vậy, khiếp thật” Đăng Khôi cố ý ghẹo.

“ vậy giờ anh thích em hung dữ với anh không nè?” nó đưa ly rượu cho Đăng Khôi hai tay chống nạnh bộ dạng như hung tợn.

“ cô nương xin tha cho tôi” Đăng Khôi phì cười đáp lại, rồi nói : “ như này mới giống Minh Anh, cậu ta giận em rồi đấy. Hai người mau làm hòa đi.”

“ hihi, kệ anh ấy đi sáng mai cũng hết ấy mà, chị ta không quá đáng em cũng chẳng làm như vậy đâu” nó nhìn sang Hoàng Long, vô tình ánh mắt lại chạm nhau rồi anh lại giả vờ như chưa nhìn lần nào mà quay hướng khác.

“ ừm, ấy chà hôm nay mặc váy luôn. Lần đầu anh thấy đấy” Đăng Khôi nhướn mày nhìn kĩ nó một lần từ trên xuống dưới.

Hai người trò chuyện hồi lâu, để ý lại mới thấy Hoàng và Thế Hiển chẳng thấy đâu nữa, lúc này Hoàng Nhi cũng vừa từ phòng chờ đến trước sảnh hội trường .

Tiếng nói Quốc Huy giục “ hai người vào trong đi, đến giờ rồi” .

“ biết rồi, mày lo phần mày đi” Đăng Khôi cười đáp lại.

Vừa dứt câu nói, quay lại trịnh trọng nâng cánh tay lên mời Minh Anh vào trong thì đôi mắt Đăng Khôi lúc này sáng hẳn lên vì bị đối phương ôm bất ngờ.

“ Mi..nh...A..n...h” anh ngạc nhiên đến nỗi miệng lắp bắp nói không rõ câu.

“ Đăng Khôi, anh phải trân trọng Ngọc Quỳnh. Chị ấy là người con gái tốt, trên đời này không có người con gái thứ nào để ý quan tâm anh từng chút một như chị ấy đâu”

Những lời nói này khiến Đăng Khôi có cảm giác bất ổn, anh hoạt động cơ thể tính dấy ra để giải trừ thắc mắc, nhưng vòng tay Minh Anh không cho anh thực hiện điều đó.

“ Minh Anh, có chuyện gì rồi phải không?” Đăng Khôi buông nữa, cái ôm này anh cũng đã mong muốn từ lâu, đưa tay lên chưa kịp đáp lại thì vô tình Minh Anh đã buông, cái ôm này thật hồ hững.

“ không có chuyện gì hết, chỉ do em tâm lý bất bình thường thôi hìhì” nó cười.

“ thôi chúng ta cùng vào một chút đi” nó nói rồi khoát cách tay Đăng Khôi, kéo vào bên trong sảnh hội trường.

Hai người cùng đến bàn có cả nhóm cùng ngồi, đến đây Minh Anh lại thờ người ra vài giây, Hoàng Long không nhìn về mặt anh giận dữ mà cười thầm trong bụng “ chết tiệt, ngay cả lúc đang giận anh ấy cũng phải đáng yêu đến như vậy hay sao” nhiều khi nó tự thấy bản thân thật là điên rồ, sao có thể ở bên nam nhân không khác gì cục đá như thế này được cơ chứ, lại còn trân quý tình cảm đó như châu báu.

“ Minh Anh, ngồi xuống đi” Đăng Khôi giục nó, khi thấy đèn trong sảnh hội trường đã tắt.

Lúc này, nó mới thôi ngó người nhìn anh. Cười trừ đáp “ mọi người ngồi đi, em sang chỗ bác trai và bác gái nhé”

Nói rồi Minh Anh liền đi, không cho mọi người có cơ hội níu kéo lại, sải bước chạy sang bàn của người lớn mà ngồi, chọn vị trí ngồi gần bà ngoại không biết nội dung như thế nào chỉ biết lúc Hoàng Long nhìn sang thì thấy bộ ba mẹ anh, bà ngoại và Minh Anh ngồi nói gì với nhau mà cười toe toét không ngớt, lúc này anh muốn cầu nguyện cho ba của mình.

“ bà ngoại, nhớ giữ sức khỏe để mà sau này cháu lại có dịp làm khó bà đấy”

“ con bé này, ta mong cháu làm khó lắm đấy, thi xong đại học lại bảo cún con, chở lên Đà Lạt chơi với ta nghe hông” bà ngoại cười hậu nói.

“ tất nhiên rồi ạ” nói rồi, Minh Anh ôm bà ngoại thật nồng thắm.

Giờ này cũng tầm giữa buổi tiệc, Minh Anh liếc mắt nhìn mọi người thêm một lần. Lúc này cũng đã uống chung vui ly rượu cưới với vợ chồng Quốc Huy, đã đến lúc ra về như cô bé lọ lem phải rời khỏi khi kim đồng hồ điểm 12 giờ.

Minh Anh cười chào, nó lấy lý do đi vệ sinh, xin phép ra ngoài. Mọi người nào ai biết ý định của nó là gì, quả thực lúc này nỗi đau tràn ngập cả cơ thể, cứ nhìn và nhìn đôi chân như đeo gông khó mà nhích đi nổi, sự tình đã rõ Minh Anh dặn lòng nhắm mắt bước đi...

Vừa này Hoàng Long đang định sang bàn Minh Anh mà ngồi với gia đình một chút, thật ra anh có ý định truyền đạt với nó là anh muốn làm hòa đại khái là như vậy. Nào ngờ vừa đứng lên lại thấy nó lủi thủi ra ngoài, định đi theo nhưng rồi lại thôi chỉ thoát bụng nghĩ nó ra ngoài đi vệ sinh hay làm gì đó.

Tiếng cửa xe ô tô đóng lại, lúc đó Minh Anh lại khóc hai tai ù đi, không còn nghe được gì cả lúc ấy chị An nói rất nhiều, nhưng nó chỉ nghe được mỗi một câu “ Minh Anh, chia tay mọi người xong rồi à” . Chiếc xe lăn bánh chẳng mấy phút đã tới sân bay, mỗi đoạn đường hôm nay sao lại ngắn đến lạ.

“ chuyến bay từ Đà Nẵng đến Hà Nội sẽ khởi hành sau 15 phút xin mời quý khách hoàn tất mọi thủ tục, chúc quý khách có một chuyến bay thật vui vẻ” tiếng loa phát thanh ở sân bay vang lên, vậy là đã đến lúc đi.

Minh Anh thở dài đứng dậy, bước đi. Chị An liền kéo lại “ Minh Anh, em đừng hận Uyên Nhi nha”.

Minh Anh cười lắc đầu: “ sao em lại hận chị ấy, em phải cảm ơn mới đúng chứ. Uyên Nhi đã tạo điều kiện cho em đi du học mà, sao em phải giận hay hận chị ấy”

“ Minh Anh” nghe những lời của nó, chị An có phần cảm kích cô bé này quả thật rất tốt lại rất hiểu chuyện, có thể biến sự ra đi này, thành một sự quan tâm cho mình “ Minh Anh, nước Anh rất tốt. Chị hi vọng khi gặp lại, em là một người khác”

“ chị An, chị đừng bỏ mặc Uyên Nhi nha. Chị ấy hay nóng giận nhưng tốt lắm” nó lại cười.

“ em cầm lấy cái này” Chị An đưa cho Minh Anh một tấm vé, và một thẻ vàng visa.

“chị, cái này” nó hơi ngờ vực.

“Minh Anh, em cầm đi. Uyên Nhi đưa chị chuyển cho em, cô ấy tuy ngoài miệng lúc nào cũng muốn đuổi em đi, nhưng khi em đi thật thì cô ấy lại không yên, tấm thẻ này là Uyên Nhi có ý muốn em cầm theo để phòng lỡ có bất trắc, nhận đi”

Không còn thời gian để dong dài thêm nữa, Minh Anh đành nhận lấy. Hơi cúi đầu chào rồi vào bên trong, chị An vẫn đứng tiến nó cho đến khi không nhìn thấy được nữa. Máy bay đã cất cánh trong vòng chưa đầy một tiếng đã ở Sân bay quốc tế Hà Nội, chuẩn bị cho chuyến bay tiếp theo, chuyến bay thứ hai này chính thức Minh Anh rời bước khỏi Việt Nam này. Những con người hối hả túa ra khắp chốn gặp nhau, chia tay, khóc lóc, cười hạnh phúc... đủ mọi cung bậc cảm xúc diễn ra tại sảnh chờ lớn. Một mình ngồi ở băng ghế đợi đến lượt là một cảm giác lạ lẫm. Nó không giống với việc bạn một mình lái xe trong thành phố và lướt qua những nơi quen thuộc để tìm cảm giác bình yên, tĩnh tại. Cô độc và trơ trọi nhưng cũng háo hức đặt chân đến một miền đất mới là những gì thu gọn lại trong trái tim nó lúc này.

Năm đó Minh Anh mười 18 tuổi, bỏ lại tình cảm, bỏ lại hoài niệm, kết thúc những ngày tháng tuổi thiếu niên mang theo nỗi đau âm ỉ rời xa quê hương...

179. Chương 88 : Nhiều Người Vui, Chỉ Một Người Buồn.

Tối hôm qua cả nhóm còn ngồi đàn đúm say sưa bảo làm tiệc chia tay độc thân, ai nấy nghe điều này từ miệng của Quốc Huy liền ôm bụng mà cười không ngớt, cứ ngồi chơi cho đến tận sáng. Có lẽ mọi việc đã đâu ra đấy nên không thiếu một ai, chẳng biết Uyên Nhi đã làm cách nào nhưng cuối cùng Win và Zen cũng được tự do qua lại với nhau, Chỉ có điều chuyện tương lai như thế nào vẫn là một dấu hỏi to lớn.

Ngọc Quỳnh giờ đây cũng tươi tắn hơn, mỗi lúc bên cạnh đều có Đăng Khôi đi cùng chẳng bao lâu nữa bọn họ cũng sẽ làm lễ đính hôn với nhau. Ban đầu hai bên còn gợi ý, cho cặp đôi này đám cưới cùng lúc với Quốc Huy nhưng lập tức bị Đăng Khôi bác bỏ ý kiến, việc đính hôn là quá cưỡng ép anh rồi nếu còn muốn tiến xa hơn nữa, dù trả giá như thế nào anh cũng nhất quyết không.

Cái ngày thành hôn hôm nay đã đến, Hoàng Nhi hồi hộp thế nào không rõ nhưng cả đêm phòng cứ sáng trưng, chắc chắn chưa chợp mắt. Từ mờ sớm đã có người đến thợ make up, Minh Anh dẫn người lên phòng cô dâu mới tá hỏa, khuôn mặt của Hoàng Nhi hơi bị sưng phù lên.

“Minh Anh ơi, làm sao đây mặt mình xấu lắm phải không” Hoàng Nhi bối rối gọi Minh Anh, cả đêm cô dâu có tài nào mà chợp mắt được.

“cả đêm cậu không ngủ thật đấy à, mình còn ngủ chưa đủ giấc nè” nó lo lắng hỏi .

“cậu nghĩ thử, nếu là cậu cậu ngủ được không?, hồi hộp chết đi được. Sáng nay mặt lại sưng như này, làm cô dâu chắc chắn xấu” Hoàng Nhi thút thít, không ngừng than thở.

“em đừng lo, mặt cũng không sưng như em tưởng tượng chỉ cần đánh khối một chút là sẽ ra đâu vào đấy” thợ make up cho Hoàng Nhi thấy vậy liền lên tiếng tư vấn cho cô dâu nhỏ này.

Được sự tư vấn tuy đỡ lo một chút, nhưng tâm trạng hồi hộp vẫn chạy trong cơ thể, Hoàng Nhi ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, để thợ make up. Minh Anh cũng ngồi đó xem một chút, thì Hoàng Long đứng ngoài phòng gọi đi.

“Minh Anh, qua đây” anh đứng trước cửa phòng gọi một tiếng rồi đi vội.

Nó gật đầu, rồi quay sang Hoàng Nhi “ chắc có việc, mình đi nhé chút vào với cậu”

Nói rồi Minh Anh lon ton chạy theo sau anh, tưởng có chút gì gấp rút nào ngờ lại về chính phòng mình, chẳng biết anh lại bày trò gì nữa.

“Sao, về phòng em làm gì á?” nó mông lung hỏi.

“hôm nay, em định mặt gì?” anh tựa vào bên bàn học, khoanh tay hỏi.

“ thì đó, hôm nay em phù dâu mà” nó chỉ về giá treo đồ, có bộ áo dài ren màu hồng ngấn tay, là dâu phụ hôm qua Hoàng Nhi đưa.

Xem ra cái bộ dạng mười tám tuổi này của nó chẳng lớn được bao nhiêu, anh lắc đầu ngán ngẫm rồi nói một câu “ mở tủ quần áo ra”

“ tủ quần áo” nó lăm bắm vài chữ rồi bước đến tủ mở ra. Liền hai thấy một túi giấy mở ra xem, mới sáng ra lại có quà môi nó cong lên cười.

“ của em” nó nhìn anh hỏi lại.

Anh gạt đầu thay cho câu trả lời, trong lòng nó lúc này không khỏi hừng hực. Chẳng biết nay là dịp gì mà được nhận quà nữa, bên trong là một chiếc váy xếp ly ngấn màu trắng kèm với phụ kiện dây nịt màu trắng bằng khuy gym mạ vàng, còn có một áo crop top basic màu xanh dương pastel rất đơn giản.

Minh Anh mím môi cười mỉm rõ vẻ hạnh phúc ngập tràn trên khuôn mặt, chưa được bao lâu thì cửa phòng lại tự mở, người quen thuộc rón rần trong căn biệt thự này liền gọi.

“ Minh Anh sang đây giúp mẹ xú” mẹ anh đứng ló đầu vào, vui vẻ vẫy tay gọi nó.

“ dạ, vậy em qua bên mẹ anh nha” nó nhìn anh cười trừ hì hì.

“ con trai, chẳng phải con còn qua bên Quốc Huy sao, mấy giờ rồi sao không chịu đi đi” mẹ anh đuổi khéo.

Biết rõ tính mẹ mình, đứng đây thêm một chút thế nào cũng bị mẹ và cô người yêu kia đem ra mà chọc quê, anh không nói lời nào cứ thế mà sải bước đi, im lặng mà đi may ra mới bảo toàn tính mạng. Minh Anh và mẹ anh đứng bùm miệng tùm tùm rồi lại đi thêm một vòng sang phòng Hoàng Nhi.

Bây giờ thì ra một cô dâu hoàn chỉnh, bình thường khuôn mặt khả ái của Hoàng Nhi đã đẹp nay lại càng đẹp hơn khi trang điểm phần mắt được đánh bằng nhũ màu nâu đỏ rất thịnh hành, đôi hàng mày lại đi chuốt ngang theo hàng, môi đánh màu son đỏ cam căng mọng, hai má phớt nhẹ ẩn hiện chút má hồng cam tuy như vậy lại nhìn rất tự nhiên, mái tóc được đánh xù phần mái chải ra sau, tóc dài nên uốn, đan tết lại cài thêm một vòng hoa bạch kim bên trên, không chút cầu kì, Hoàng Nhi giống như thiên thần.

Mẹ anh cũng diện một chiếc đầm dạ hội tao nhã, không kém phần sang trọng, mái tóc được búi thấp đơn giản, cùng với kiểu make up theo tông hiện đại quý phái. Minh Anh cũng bị rủ rê mà chịu khó ngồi yên cho người ta make up nốt, nó tết tóc đuôi tôm, khuôn mặt được make một lớp nhẹ son đỏ không quá đậm.

Cùng lúc có bốn người dâu phụ cũng vừa đến, ba người kia thì không còn xa lạ nữa, là Uyên Nhi cùng Ngọc Quỳnh và Zen cạnh đó còn có thêm một người bạn cùng lớp khá thân với Minh Anh và Hoàng Nhi lúc ở trường đó là Tiểu Mi, khi được mời làm phụ dâu cô liền gạt đầu càng nhiệt hơn khi biết Hoàng Nhi có baby.

“Bà Nhi này, cuối năm không đi mình cứ tưởng cậu chuẩn bị du học chứ?, lo chết đi được” Tiểu Mi không dấu nổi niềm vui trên gương mặt.

“ có đâu mình muốn đi lắm đó chứ, mà đi có được đâu tại nhóc này làm mình mệt muốn xỉu lên xỉu xuống rồi nè”

Trò chuyện một hồi, đoàn xe rước dâu cũng đã đến dưới nhà, Hoàng Nhi lúc cười lúc ngấn ra sự hồi hộp lúc này lên tốt độ, phù dâu tất cả cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, cùng nhau đi xuống dưới để lại Hoàng Nhi chờ chút rẽ đến đón.

Khi bước xuống sảnh, mắt nó tròn xoe mà nhìn năm chàng trai đối diện, còn ngạc nhiên hơn khi bên nhà trai còn có cả tên Thế Hiển, gặp ác mà liền dùng ánh mắt không chút thiện chí liếc một phát mà thay cho lời chào hỏi.

Gia đình nhà trai tiến vào trong, Quốc Huy trong Âu phục màu trắng lại càng đẹp trái chọi cả mắt, làm vài nghi lễ rồi Quốc Huy lên trên đón cô dâu xuống dưới. Lễ Cưới dưới sự chứng hôn của hai bên gia đình đây là nghi thức truyền thống của người Việt. phía đàn nhà trai bưng lễ vật trầu cau trao cho đàn nhà gái, lúc này Minh Anh mới biết vụ này hẳn là Thế Hiển bày ra, nó nhận mâm trầu, cũng là lễ vật nặng nhất từ tay Hoàng Long mà khóc ròng, còn anh và tên kia cả Đấng Khôi lại nhìn nhau mà cong môi cười.

Nhận mâm quả xong, còn vài nghi lễ khác nó với Zen thoái lui trước để phụ vài việc đón khách, nhà cửa lúc này thật lộn xộn. Bà ngoại rôm rả cười, tiệc sáng nay là mời gia đình nhà trai cả nhà ai cũng bận rộn tiếp khách. Hôm qua ngủ ít nên Minh Anh hơi mệt Zen thấy vậy liền đuổi nó về phòng.

Đạo một chút sau vườn, thấy Thế Hiển đứng gần đó. Định quay đi, lại chợt bụng quay lại chỗ hần, dù gì cũng sắp đi rồi nói chuyện một chút cũng chẳng sao, miệng nói hần là ác ma nhưng thật tâm Minh Anh luôn cảm kích hần rất nhiều, suốt ba năm học chung trường hết chuyện này đến chuyện khác, tuy là tai họa, nhưng khi nào tuyệt vọng cô đơn thì hần lại xuất hiện, đôi khi bản thân nó cũng thấy rung động trước hần.

“ Ôn thần, lên ra đây hút thuốc!” nó đập nhẹ lên vai Thế Hiển.

“ ôi, trời ơi. Minh Anh cô muốn giết tôi sao, có biết trái tim tôi mong manh dễ vỡ lắm hay không hã” hần ôm ngực mình, cố ý làm ra cái bộ dạng như giập mình thật, lại còn thở mạnh từng hơi như bị hoen xuyên.

Mặt Minh Anh tím tái cả ra, nó chạy đến đỡ lấy thân hình cao lớn của hần có vẻ đang rất đau, khoe mắt ngấn nước sắp khóc, lòng vô cùng hỗn loạn chỉ đùa một chút, nếu lỡ hần chết thật thì biết làm sao.

“ híc híc, Thế Hiển anh sao vậy, có sao không”.

“ Minh Anh, tôi...tôi...” mỗi lúc hần lại càng thở mạnh hơn nữa, bộ dạng thống khổ vô cùng.

“ huhu, tôi xin lỗi giờ tôi phải làm thế nào đây, anh đừng ngủ, đừng có ngủ” nó đã khóc, thật sự bộ dạng đau đớn của hần làm nó không kiềm được, chỉ mong hần đừng như trong phim nhắm mắt là sẽ nhắm mắt mãi luôn.

“ ha ha, đúng là đồ lộn” hần ngồi phắc dậy mà ôm bụng cười ha ha.

“ anh, anh lại treo tôi” nó tức giận, chùi nước mắt ngồi sang một bên, thở phào nhẹ nhõm.

“ nín đi, tôi đùa chút. Lâu nay nhạt toẹt quá, nhớ cô thật đấy” hần đưa tay lên phớt đi những giọt nước còn đọng trên má Minh Anh một cách thật dịu dàng.

“ hôm nay cao thượng, bỏ qua cho anh đấy” nó đứng dậy phui tay, rồi sang ghế đá gần đó ngồi xuống.

Thế Hiển cũng theo sau, hần nhìn ra được có chút thay đổi ở Minh Anh. Bộ dạng này quá khác với con lợn thường ngày mà hần thấy, ánh mắt đó chưa bao giờ chan chứa sự cô đơn, lạnh lẽo như lúc này, đầu hần nghĩ ngợi vài điều “ cô ta đang có tâm sự”.

“ lợn, em buồn à” hần quan tâm hỏi.

Nghe từ “ Em” từ miệng tên này, Minh Anh có chút quả thật không quen. Nhưng giờ mọi thứ khác rồi, chắc bản tính hần cũng lớn hơn so với khi đó, nó liền cười đáp lại “ nhảm nhí, tôi thì có tâm sự gì chứ” .

“ chỉ là ăn rồi bị anh ghẹo mãi, mà không tránh được muốn giết chết anh, mà không thể đó” bị phát giác, nó liền thu lại sự ám muội khi nãy mà tươi tỉnh hơn.

“ lợn, tôi là Thế Hiển đó” hần nghiêng đầu nhấn mạnh. Như truyền đạt ý, hần đã bắt quả tang.

Với Minh Anh nếu lúc này, thay vì nói không có gì mà nói “ ừ, tôi có tâm sự thì liên quái gì anh” may ra hần còn tin là không có gì, sự thay đổi này quá rõ rệt.

Minh Anh ghét tên này, cái gì hần cũng nhận ra được quả khó chịu, thở dài mà thừa nhận “ ừ thì có gì đó, rồi sao anh giải quyết hộ tôi à?”.

“ Có khi nào tôi không giải quyết hộ chưa?” hần liền đáp.

“ Ô, cuộc đời tôi, chưa bị anh hại là tôi cảm ơn trời đất lắm rồi. Nay anh lại bảo anh giải quyết giúp tôi, chuyện này khác gì chuyện cười hã, Thế Hiển?”

“ Cô!” hần cứng họng, bao nhiêu lòng tốt của hần đều bị con nhỏ này phủ nhận. Lần này hần phải làm cho ra lẽ mới được.

“ sao, không nói được à. Thế tôi cho anh cơ hội đó nói nghe coi anh giải quyết thế nào?” nó cười vui vẻ, hỏi hần.

“ Cái năm cô học lớp 10, nhớ không lúc đó tôi không ra mặt chẳng phải cô ăn nguyên khay thức ăn lên người à?” hần nhếch môi.

“ Thế Hiển, vậy cái vụ đó do anh hay tôi gây ra?” nó bật lại.

“ Thy Thy, sau đó chẳng phải tôi giải quyết cô ta sao” hần vẫn cố gân cãi, lần này nhất định hần làm cho ra lẽ. Không đợi Minh Anh phân bua hần chiếm luôn.

“ chưa kể, lúc cô bị đánh ở nhà vệ sinh tôi cũng cứu cô. Đưa cô đi gặp ba mẹ ở sân bay cũng là tôi, lúc cô bị nhốt ở khu F cũng là tôi cứu cô” hần nhún vai, kể lại từng chuyện.

Chưa hết hần lại tiếp “ lúc cô học 11, bị thầy Khiêm bắt quả tang đi học muộn tôi liền giải vây giúp cô, để nghỉ xem còn gì nữa, à còn chưa kể hết lần này đến lần khác Ngọc Huyền, Thanh Tuyền cái bọn con gái phiền phức năm lần bảy lượt chặn đường nữa, Minh Anh, xin hỏi lúc đó ai đến?”

“ Hoàng Long!” nó đáp lại chắc nịch, mặt hần như núi lửa sắp phun. Ngồi nghe hần nói , nó không khỏi cảm động thì ra từ trước đến giờ hần luôn là người giải vây cứu mình thoát nạn, vậy mà hết lần này đến lần khác chữ hần mắng hần đối xử tệ với hần, cứ tưởng là Hoàng Long cứu, nhưng dù có cứu hay không nó vẫn thích mỗi Hoàng Long.

Đối với người đàn ông này lại yêu thích theo một tình cảm thuộc dạng anh em, một người bạn rất thân, có khi còn thân hơn cả Đăng Khôi, hay gọi là “ Tri kỷ” mới đúng.

Thấy mặt hần đỏ phừng như thế, nó liền cười phá lên, lòng cảm kích hần thật đó, nhưng không nói theo kiểu đó cho hần nghe, nên phải phủ nhận đến cùng “ Thế Hiển, cảm ơn”.

“ cảm ơn quá gì, không phải tôi là ân nhân của cô mà cảm ơn gì chứ” hần có chút dỗi .

“ Cảm ơn anh đã yêu Uyển Nhi, cảm ơn đã giúp tôi tìm ra một số việc, cảm ơn vì luôn ủng hộ tôi. Nếu không gặp được anh, chắc tôi sẽ buồn nhiều lắm, sau này không có tôi ở đây anh có buồn không”

Không gian như tĩnh lặng lại chẳng còn chút sức sống mang màu nắng trên người nó nữa. Trời nắng rõ đẹp nhưng Minh Anh lại thấy thật lạnh, lạnh còn hơn lúc sương sớm đầu đông.

“ Minh Anh, em có chuyện gì rồi” thấy nó như vậy hần quan tâm mà gặng hỏi.

Minh Anh chỉ cười trừ lắc đầu rồi đáp lại: “ Thế Hiển, nếu như một ngày nào đó em làm gì sai, nếu là anh thì anh sẽ hận em, ghét em không” .

“ không đâu, nếu có một ngày như thế tôi tin em chỉ sai vì em nghĩ cho người khác, nhưng lại chẳng thương lấy mình” hần dịu dàng đáp, tay béo má nó mà cười hiền.

“ Thế Hiển...” nó tròn mắt gọi tên hần, nhưng hần nào đâu để cho nó nói hết câu.

“ Minh Anh, nếu em chọn cậu ta thì hãy tin cậu ta sẽ vì em mà làm tất cả, đừng vội quyết định điều gì để lại tổn thương cho nhau”

Minh Anh không chắc Thế Hiển đã biết được gì, hay hần ta đã nhận ra được điều gì, để Hoàng Long làm tất cả? Chuyện này đâu phải khởi nguồn từ anh ấy, lý do nào để anh ấy phải làm thay nó cơ chứ, Ngọc Quỳnh, Zen, Đăng Khôi, Quốc Huy không chừng cả Thế Hiển cũng đã tổn thương, nếu nó cứ khư khư ích kỷ muốn mỗi ngày ở bên anh để rồi từng ngày từng ngày trông thấy họ tổn thương hay sao? Sao có thể, dù thế nào đi chăng nữa chỉ cần nó để mọi thứ về với vị trí của nó thì không có vấn đề gì nữa rồi.

Lần này làm vậy, anh sẽ hận nó suốt đời hoặc là tình yêu này sẽ là thiên trường địa cửu, một trong hai nó chẳng câu thứ nào chỉ câu một mai sau gặp lại nhau, còn có thể gặp anh nói vài câu vậy là đủ, nhưng trở về? Biết bao giờ thì trở về, có lâu không? Khoảng bao nhiêu năm? Đến nó còn chưa biết thì hỏi một người chờ nó? Điều này, có hoang đường không, thật sự anh có yêu nó nhiều như nó yêu anh không?, có chờ đợi không.

Minh Anh im lặng hồi lâu lại cười trừ mà đáp “ em luôn muốn anh và anh Long, hai người sẽ là bạn của nhau. Em biết hai anh tuy nghịch nhau, nhưng trong lòng hai người luôn cảm thấy đối phương rất hiểu mình phải không? Hihi”.

“ Minh Anh, chẳng lẽ em đi..nh...”

“ hóa ra hai người ở đây” Uyển Nhi chạy đến cắt ngang câu nói của Thế Hiển.

“ Uyển Nhi, sao em lại ra đây?” thấy Uyển Nhi hân vui vẻ cười tra hỏi.

“ còn nói, trưa rồi ấy. Mọi người tìm hai người vào dùng bữa, Minh Anh chúng ta đi thôi” Uyển Nhi lúc này hết sức thân thiện, còn nắm tay Minh Anh kéo đi.

“ À! Hiển, Hoàng Long tìm anh đó đi lẹ đi”

Thế Hiển nghe vậy gật đầu, vẫy tay chào hai người con gái rồi sải bước vào trước.

“ Thế Hiển, tạm biệt” chẳng biết hân có nghe không, nhưng nó vẫn nói câu đó sau khi hân đi.

Thấy Uyển Nhi cầm tay mình, nó không buông ra vẫn thấy vui dù cho đó là cái nắm hờ. Uyển Nhi cũng vậy, cô không buông hay giật phắt ra nhưng tính khí nóng nảy hằng ngày mà thay vào đó là khoát tay càng tạo thêm sự gần gũi hơn.

Uyển Nhi ngồi xuống chiếc ghế nơi bàn trang điểm, đảo mắt nhìn xem một vòng nhớ không lầm lần trước cô đã vào đây một lần, nhưng lại hiểu lầm đây là phòng của Hoàng Long, giờ nhìn kĩ lại mới thấy được cô em gái lớn đến nơi rồi, mà tâm hồn vẫn còn trẻ con. Bất giác mà cong môi lên cười.

“ Uyển Nhi, chị tìm em chắc không phải đơn giản chỉ là thân thiện thế này” nó vào thẳng vấn đề.

Nghe thấy tiếng nói, Uyển Nhi mới thôi suy nghĩ những điều vớ vẩn, mở túi xách lấy ra một cuốn vé rồi đáp “ cầm đi, khi nào đi cũng được”.

Chuyện chuẩn bị đi xa, Minh Anh giao hết cho Uyển Nhi mặc cho cô quyết định. Minh Anh không phản bác vì lời đã hứa sẽ rời khỏi nơi đây, cho nên cô muốn sắp xếp Minh Anh đi đến đâu cũng được dù là nơi tăm tối nhất cũng không than vãn. Suốt ba tháng vừa rồi, Uyển Nhi vẫn luôn dẫn đo cho đến khi tối hôm qua, giả vờ hỏi chơi Thế Hiển, hân lại bảo “nếu được đi du học chẳng phải cứ chọn nước Anh như cô chẳng phải tốt sao” .

Lời nói đó, cô xem như lời khuyên dành cho mình liền gọi cho chị An đặt vé sang Anh. Minh Anh cũng chẳng thấy có gì ngạc nhiên, vì trước sau đi đâu nó không quan tâm, ở đâu nó cũng sẽ sống mà trở về, ngày nó trở về nó sẽ không cuối thấp như thế này nữa.

“ Uyển Nhi, em chuẩn bị cả rồi. Đi luôn tối nay, được không” nó mỉm cười đề nghị.

“ đợt trước cô được giải viết văn?” Uyển Nhi cười.

“ chị quan tâm?” nó cũng cười đáp lại.

“ không” Uyển Nhi thân nhiên nói.

“ Uyển, Nhi nếu một ngày em quay trở lại, địa vị khi ấy đứng ngang hàng với Hoàng Long, chị sẽ chúc phúc em chứ? Liệu lúc đó chúng ta có là chị em thật sự?” mi tâm nó hơi rung, giọng nói lí nhí trong cổ họng.

“ Nếu lúc cô trở về thật sự như gì cô nói, cô nghĩ tôi có thể không chúc phúc hai người được sao?. Tôi đã lo hết mọi chuyện, nếu cô muốn đi vào hôm nay tôi sẽ gọi chị An đến đón, nhưng Minh Anh cô hãy nhớ điều này có một người đã từng nói với tôi: Dù cho tất cả đang từ bỏ cô, thì cô cũng không được phép từ bỏ chính mình”.

Minh Anh không buồn, đôi môi vẫn nở nụ cười mà lắng tai nghe những lời nói của Uyển Nhi, dù đó là thành ý hay ác ý thì nó vẫn đón nhận.

“ em phải cảm ơn chị mới đúng”.

Uyển Nhi lắc đầu cười, thì...

Dưới nhà mọi người đều đã ngồi vào bàn ăn nhưng lại thiếu mất hai người, Hoàng Long nhíu mày nhìn quanh không thấy, liền hỏi “ Mọi người có thấy Minh Anh và Uyển Nhi không” .

“Cậu lên trên coi thử, lúc nãy tôi thấy hai người đi chung với nhau” Thế Hiển đáp lời.

Nghe vậy bọn người trong nhóm ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, ai cũng hiểu rất rõ chỉ cần hai người này ở gần nhau thế nào cũng có chuyện. Đặng Khôi đứng lên định đi kiểm liên bị Ngọc Quỳnh kéo tay áo níu lại.

“ Để tôi đi lên tìm” Anh nhướn mày lên trên nói.

“ Tôi đi cùng cậu” Đặng Khôi đề nghị.

Nói rồi hai người cùng đi lên trên, Zen thấy vậy cũng lo lắng chỉ sợ “ chị dâu” mình lại bị ức hiếp, tiện tay kéo luôn Thế Hiển lên trên.

Hai người ở bên trong nghe thấy tiếng mở cửa, Minh Anh lúc anh chỉ vội nói một câu: “ Uyển Nhi, xin lỗi chị” .

“ Cạch” cửa vừa mở ra, bàn tay Minh Anh đã dùng lực mà giáng ngay một cái tát thật mạnh xuống khuôn mặt khả ái của Uyển Nhi, đến nỗi thành tiếng “ chát” chói tai.

“ Uyển Nhi, tôi nhện chị lâu rồi. Lần này tôi không bỏ qua” nó cố ý tức giận quát vào mặt Uyển Nhi.

Ban đầu Uyển Nhi có chút khó hiểu, nhưng khi thấy bọn người xông vào cô liền hợp tác theo Minh Anh mà diễn một đoạn.

“ Minh Anh, em làm cái gì vậy hả” thấy nó có ý định làm thêm một bạt tai nữa, anh liền chạy đến nắm chặt cổ tay nó lại.

“ Buông ra, chị ta chỉ là đứa con hoan thôi. Lấy tư cách gì mà sỉ nhục gia đình em” gân cổ nó gồng lên, như đang tức giận thật sự, ánh mắt đỏ ngầu.

“ Minh Anh, tôi thật sự không cố ý...tôi chỉ muốn biể...” Uyển Nhi ôm một bên má đỏ ửng mà ngấn nước mắt.

Không cho Uyển Nhi nói hết, nó chen vào mà lấp lời “ Uyển Nhi, cô thôi ngay cái bộ dạng diễn kịch đó đi được không. Cô diễn cho ai xem hả, hết mẹ cô rồi đến cô cũng muốn làm hồ ly tinh nốt luôn sao”

“ Minh Anh, em quá đáng rồi!” Thế Hiển, đứng cạnh ôm Uyển Nhi vào lòng, gằn giọng mà mắng nó.

“ chắc có hiểu lầm thôi, Minh Anh bình thường em ấy đâu như vậy” Đặng Khôi lại một lời bao che.

“ Không, các người bị cô ta lừa rồi. Thế Hiển, cô ta chỉ muốn lợi dụng anh để dùng đối phó với Hoàng Long mà thôi. Thật ra cô ta muốn ở bên Hoàng Long, cô ta muốn cướp hết những thứ thuộc về em. Còn nữa...” nó cố ý nói thật lớn tiếng, giận dữ trút hết tội tình vào Uyển Nhi.

“ Minh Anh, đủ rồi” giọng Hoàng Long quát lớn, giật phắt tay nó ra.

Ánh mắt anh rõ tức giận, anhghét nhất loại phụ nữ ghen bóng ghen gió, cãi nhau như chợ búa, không biết phân biệt phải trái, trước giờ Minh Anh trong mắt anh luôn là người con biết điều nhện trước sau, trông rộng mặc dù bình thường có gốc ghé một chút, nhưng đụng chuyện luôn có hướng giải quyết êm đềm, tuyệt đối không lớn tiếng đụng tay đụng chân.

“ Có phải tôi chịu em đến nỗi em không có biết phân biệt đúng sai, phải không” ánh mắt anh nhìn nó giờ đây hết sức phẫn nộ.

Minh Anh nuốt nước mắt vào trong, nghẹn cổ họng cãi “ Chịu em, anh nói anh chịu em. Mà một câu anh cũng bình vực cho chị ta, hai câu lại là em sai. Hoàng Long anh nói coi anh xem là gì hả” .

“ Em!” anh gắt lên, đập chiếc ghế gần đó ngã phát thành tiếng ồn .

“ Minh Anh, em đi theo anh, lát nữa bình tĩnh rồi chúng ta nói tiếp” Đặng Khôi thấy tình hình càng lúc không ổn liền lên tiếng.

Minh Anh đẩy Đặng Khôi sang một bên “ Trước giờ người anh yêu luôn là chị ta đúng không? Anh nói đi” nó chỉ về hướng Uyển Nhi, lớn giọng hét .

Hoàng Long nhắm mắt rõ vẻ phiền phức, một câu bây giờ anh cũng không muốn nghe nữa. Vậy mà Minh Anh cứ đứng bên cạnh hét “ anh nói đi chứ, đúng không, anh yêu chị ta đúng không”.

Không kiềm chế thêm được nữa, ánh mắt anh đỏ ngầu, đường gân xanh cũng nổi lên trên mặt, tròng mắt nắm chặt hai bờ vai của nó mà nghiêng từng chữ “ em nghĩ sao thì nó là như vậy.”

Nói rồi anh lạnh lùng, quay lưng đi đến gần cửa nghe tiếng đổ vỡ liền giật mình quay lại nhìn, không gì hơn là thấy Minh Anh đang làm càn, làm loạn cả lên . Những chậu lan anh và nó trân quý nuôi chăm sóc từng ngày nay lại lê thê dưới nền nhà nơi lan can, mà bị chân nó dẫm đạp lên.

Đạp một cây, nó như bị đâm mười nhát vào lồng ngực, hướng mặt xoay ra ngoài không ai thấy được nó đang thống khổ đến mức nào, dù đau cắt tận tủy nhưng miệng vẫn rân nói to lên “ vậy thì trông chúng mày có ý nghĩa gì nữa, đạp hết đi”.

Đặng Khôi chạy lên định ngăn, nếu cứ tiếp tục như thế chỉ sợ Minh Anh bị những mãnh sứ làm bị thương, liền bị anh ngăn lại “ mọi người đi thôi, đừng khiến Hoàng Nhi buồn, cô ấy muốn làm gì kệ cô ấy đi”

Buông câu nói, anh không biểu hiện một chút quan tâm nào nữa, lạnh lùng mà đi, Thế Hiển cũng nắm tay Uyển Nhi lần lượt theo sau. Zen và Đặng Khôi nhìn đáng người nó một hồi rồi cũng thở dài mà đi.

Trước khi rời tầm mắt khỏi Minh Anh, Uyển Nhi quay lại nhìn Minh Anh đứng đấy nghĩ thầm “ chỉ hi vọng Minh Anh sẽ bớt hận cô một chút” mục đích tuy đã đạt được nhưng sao cô chẳng thấy vui vẻ chút nào.

Khi biết trong phòng không còn ai, Minh Anh liền ôm lấy ngực mình ngồi thụp xuống nền đầy hoa lần bị dẫm nát, nước mắt nó trực trào tuông ra, cả cơ thể run run nỗi đau này thất quân tim nó đau đớn, dòng máu trong người nó đang lạnh giá, một chút ấm cũng không. Minh Anh vòng lớn tay ôm lấy cơ thể mình, mà khóc, chẳng biết nỗi đau ấy thống khổ đến mức nào nhưng sau này mỗi khi nhắc lại, nó luôn cảm thấy ngột thở...

Khách khứa dưới nhà đông nghịt, khi ai hỏi đến Minh Anh , Hoàng Long đều trầm giọng đáp hồ một câu “ Hôm qua cô ấy ngủ muộn, sáng nay lại dậy sớm bảo hơi mệt nên ngủ một chút, chiều đến sẽ dự tiệc cùng mọi người”

Quốc Huy và Hoàng Nhi nghe vậy cũng không thấy gì lạ, lại bận tiếp khách. Ba mẹ và bà ngoại nghe như vậy cũng cho qua, bà ngoại ban đầu còn có đôi chút cứng đầu, muốn gặp cho được dù sao bà cũng lâu rồi chưa gặp lại đứa bé này, Hoàng Long nói mãi bà ngoại thấy hợp tình cho qua dễ dàng.

Chiều tối lúc Minh Anh mới ra khỏi phòng, trên tay còn kéo theo một vali lớn. Nhìn xung quanh toàn màu đỏ rất đẹp, nó đảo mắt nhìn xem một vòng không có ai, có lẽ mọi người đã đến hội trường tổ chức tiệc cưới.

Môi nó cong lên cười “ Hoàng Long, anh ấy lạnh lùng thật. Giận ai là bỏ mặt ngay người đó, hì” .

Minh Anh để vali một chỗ, trên tay cầm cuốn tiểu thuyết “ Bên Nhau Trọn Đời” đi vào phòng anh, cuốn truyện này gắn bó với hai người, Minh Anh còn nhớ rõ mới hôm nào đó anh còn diễn một trong cuốn tiểu thuyết này với nó vậy mà giờ đây...Minh Anh lại thở dài, căn phòng anh thật quen thuộc mai nữa thôi nó sẽ chẳng được nhìn nữa rồi.

Đặt cuốn sách lên trên bàn anh miệng nó lẩm bẩm vài chữ “ Hoàng Long, anh có đợi em như Hà Di Thâm đợi Triệu Mặc Sinh không?” . Minh Anh nhìn ngắm một lần nữa, cầm khung hình hôn chụp ở tiệm cưới, ngón tay vuốt ve trân quý rồi đặt xuống.

Nơi đây gắn bó với Minh Anh suốt ba năm, buồn có, vui có, yêu có, hận có, ghét cũng có ở đây đầy cảm xúc không thể nào quên, đi dạo một vòng quanh biệt thự cảm giác lúc này thật khác quá, bình thường hằng ngày đều đi đến đi lui có khi lại lười quá chẳng muốn, giờ thì hay rồi ngày mai có muốn đi từ sáng đến chiều cũng không đi được nữa.

Tưởng không còn ai ở nhà, nào ngờ bà quản gia vẫn đang dọn dẹp ở bên Minh Anh chạy đến ôm bà quản gia như ôm người bà ruột của chính mình.

“ Ôi, con nhỏ này. Cháu không được dự tiệc cưới à” bà quản gia cười hậu hời.

“ biết rồi, biết rồi đi ngay, cứ ôm một chút là bà đuổi cháu thật ghen tỵ với bé Zen” nó trề môi phân bì.

“ Ôi đời cái sắp nhỏ này, mai mốt lại cùng cậu chủ sinh một bầy bây giờ. Thế mà giờ đây còn không nhèo vậy nữa” bà quản gia vuốt mũi nó nói.

Nghe câu “ cùng cậu chủ” làm nó chạnh lòng không vơi, chỉ biết cười trừ rồi nói “ à bà, những ngày chuyển trời anh ấy hay đau đầu lắm đó, bà nhớ điều này mà nấu cái canh gì hôm bữa bà nói ấy... canh gì nhỉ” .

“ Khổ lắm cô, canh Từ Cải Cúc” bà quản gia cười hiền nhắc lại.

Điều này nó nhớ, chỉ là cố tình quên để bà không nghi ngờ “ à à, đúng rồi. Cháu hậu đậu quá hihi”.

“ à, bà cái Zen thích học quản trị kinh doanh lắm ấy, giống cháu luôn ấy. Mai mốt cháu sẽ cù cái Zen cùng hợp tác lập công ty to như Gmeiner luôn, hihi”

Bà quản gia thấy điệu bộ ngây ngô này mà không nhịn nổi cười, liền cười phát thành tiếng, hướng mắt thấy vali nghi hoặc tò mò mà hỏi “ Minh Anh, chứ đi đâu mà kéo vali lớn vậy?”.

Minh Anh đảo mắt một vòng rồi nghĩ đại ra, đáp lại “ của Hoàng Nhi, đúng rồi của Hoàng Nhi cậu ấy nhờ cháu đem quần áo đến hội trường luôn, tối nay có lẽ cậu ấy sẽ về nhà Quốc Huy luôn mà”.

Bà quản gia gật gật, tiếng chuông điện trong tay Minh Anh reo lên, nó biết là ai gọi.

“ Hoàng Long, cho xe đến đón cháu rồi, cháu đi nha. Kéo vô trễ ngại lắm” nó cười vui vẻ chào.

“ ừ, đi đi kéo trễ . Mai ta sẽ làm món gà chiên mắm cho cháu ăn”

Minh Anh vẫy vẫy tay cười tươi như ánh mặt trời chào bà quản gia, miệng còn là to “ bà ơi, giữ gìn sức khỏe. Cháu sẽ nhớ bà lắm” quay lưng kéo vali lê thê trên mặt đất.

Bà quản gia lắc đầu cười hiền chẳng hiểu nó đang gì “ con bé này, ngày nào không gặp mà nói như xa vạn năm”.

Ra đến đầu cổng, chị An quản lý của Uyên Nhi gật nhẹ đầu thay cho lời chào, chị ấy rất chu đáo, phụ nó sắp xếp hành lý lên xe, còn nói vài câu rất tự nhiên, Minh Anh ngẩn cao đầu nhìn căn biệt thự thêm một lần rồi mới chịu vào xe.

“ Minh Anh, em có muốn tạm biệt ai không?”

Nó hiểu ý chị An, gật đầu đáp lời “ chị chở em đến hội trường nhé, kéo Hoàng Nhi lại giận” .

Nhà Hàng tổ chức tiệc tối nay cũng chỉ cách biệt thự vài phút đi xe, chiếc xe dừng lại trước nhà hàng KING, Minh Anh đập lên mặt vài cái hít thật sâu.

“ chị đợi em một lát nhé”

Chị An gật đầu đồng ý thay cho câu trả lời, thấy vậy Minh Anh cười đáp rồi sải bước vào trong. Hôm Nay, Minh Anh diện bộ váy anh tặng chiếc váy xếp ly ngắn màu trắng phần eo thắt dây nịt màu trắng bằng khuy gym mạ vàng kết hợp cùng áo crop top basic màu xanh dương pastel tạo nhã đơn điệu, mang đôi guốc mũi nhọn màu trắng anh tặng lúc tốt nghiệp, nó trang điểm nhẹ má tóc tết tóc đuôi tôm tuy đơn giản nhưng rất là khả ái.

Mở cánh cửa vào trong liền cười trừ xin Hoàng Nhi tha mạng cho.

“ Nhỏ kia, bây giờ mới đến” Hoàng Nhi phụng phịu, liếc mắt như muốn ăn tươi nuốt sống”

“ đại tiểu thư, chẳng phải em bị chị hành hạ suốt mấy hôm liên tiếp à, ngủ xiu chứ hihi” nó phân bua.

“ tha cho cậu đấy, tối nay mà không có mặt thì biết tay”

Minh Anh cười hiền, đến nắm tay cô bạn mình: “ Hoàng Nhi, hứa với mình cậu nhất định phải hạnh phúc đó. Anh Huy yêu cậu nhiều lắm, cậu đừng bướng bỉnh mà làm hai cha con buồn”.

“ ơ, nhỏ này hôm nay chạm dây nào nữa rồi. Tất nhiên, không cần hứa thì mình nhất định vẫn hạnh phúc mà.” Hoàng Nhi búng lên trảng nó một cái.

Đêm nay Hoàng Nhi lại càng lộng lẫy hơn buổi sáng nữa, chiếc váy xoa-rê tím làm nổi bật làn da trắng mịn, kiểu trang điểm cũng thay đổi mắt đánh nhũ tím, môi hồng cánh sen tóc đánh rối búi thấp như kiểu cô dâu hàn quốc đang rất thịnh hành, trên đầu mang chiếc vương miện, tinh tế thoát nhìn cũng biết chiếc vương miện này là một thiết kế duy nhất của tập đoàn đá quý Gmeiner thiết kế cho Hoàng Nhi.

Ngọc Quỳnh đi vào nhìn Minh Anh với ánh mắt rất ái ngại, sau việc nói chuyện hôm đó, mỗi khi nhìn Minh Anh cô lại thấy mình thật xấu xa, sự việc tuy không phải Minh Anh gây ra nhưng vì sự ích kỷ của bản thân, không có được tình yêu của Đăng Khôi mà đổ hết cho Minh Anh.

Minh Anh nở nụ cười rất chân thành thay cho lời chào, nó hiểu ngầm được Ngọc Quỳnh ít nói chuyện vì chuyện hôm bữa, nên chủ động “ Ngọc Quỳnh, chiếc đầm này thật hợp với chị, người đẹp mặt gì cũng đẹp”.

Ngọc Quỳnh cười gượng mà đáp lại ái ngại “ bộ váy Minh Anh mang cũng rất thời trang mà” .

“ hai người đừng có ở đó, khen qua khen lại hoài. Ai cũng xấu hơn tôi hết á” Hoàng Nhi vui vẻ chen vào.

Đến nước này, Minh Anh và Ngọc Quỳnh cười phá lên trước câu nói của Hoàng Nhi. Ba người rôm rả vài mẩu chuyện chờ đến giờ vào bữa tiệc, đang nói những chuyện tào lao ở đâu không, chả hiểu Hoàng Nhi lại nhớ ra gì mà hỏi Ngọc Quỳnh “ chị Quỳnh, vậy chị và anh Đăng Khôi khi nào hai người tổ chức đính hôn?” .

Ngọc Quỳnh cười mỉm, trong lời nói có chút trầm tư “ Sau khi chị thi lại Đại Học, bọn chị sẽ đính hôn” .

Bộ dạng Ngọc Quỳnh khi nói ra, không mang vẻ hạnh phúc mà ngược lại đắn đo lại chiếm phần nhiều hơn, thấy vậy nó nằm tay Ngọc Quỳnh nói vài câu:

“ Ngọc Quỳnh, đừng nản nhé, chị đã chờ được chừng đấy thời gian, thì bây giờ có chờ thêm vài năm nữa cũng chẳng sao phải không?” .

Ánh mắt Ngọc Quỳnh xúc động nhìn Minh Anh, gật đầu. Minh Anh cười rồi nói tiếp “ Em tin một ngày rồi Đăng Khôi, anh ấy sẽ nhận thấy ai là người anh ấy cần cả đời này, bây giờ hai người vẫn còn rất trẻ, chuyện tình cảm cũng đừng gò bó nhau. Cứ thuận theo tự nhiên, của chị sẽ mãi là của chị dù người ta có muốn lấy đi, tuyệt nhiên vẫn sẽ về bên chị, Ngọc Quỳnh đừng bỏ cuộc nha!”

“ Nhưng khi nào chị mệt mỏi quá, lại có chỗ dựa những lúc như thế thì hãy cho người ta một cơ hội nhé”

“ ừm, chị sẽ cố gắng đến lúc không còn cố gắng thêm được nữa” Ngọc Quỳnh gật đầu, những lời nói đó của Minh Anh đã không ít tác động nhiều đến cô, có lẽ Minh Anh nói đúng đã chờ được chừng ấy thời gian, thì bây giờ thêm vài năm nữa cũng chẳng sao...

“ được rồi, hôm nay ngày vui, mọi người cười lên nào. Chị ngồi đây chơi với Hoàng Nhi nhé, em đi ra ngoài tìm một số người chút” nó thân nhiên nói, lại cười sảng khoái.

“ tìm anh hai chứ gì, xì” Hoàng Nhi trề môi.

Minh Anh đến ôm Hoàng Nhi một cái thật sâu, miệng thầm thì bên “ cậu phải mãi hạnh phúc đó” rồi vội vã buông ra mà đi. Đến trước cửa phòng chờ còn quay lại nói lớn vào hai người “ tạm biệt” . Bọn họ đau nghĩ hai chữ đó là lời chào tạm biệt, chỉ nghĩ là câu nói đùa vui miệng thường ngày.

Quốc Huy đang đứng chào khách, ba gã đàn ông kia cũng đứng gần đó nói chuyện với nhau. Minh Anh thân nhiên đi đến gần chỗ ba người, thấy nó bước đến Hoàng Long liền ngó lơ sang hướng khác, vì đang dở câu chuyện nên Thế Hiển tiếp tục trò chuyện với anh, vừa hay dư mỗi Đăng Khôi là người nó đang muốn gặp.

“ anh Khôi, lại đây” nó vẫy vẫy tay ám hiệu.

Đăng Khôi vui vẻ, trên tay cầm theo một ly rượu đến gần chỗ Minh Anh.

“ sao, bình tĩnh chưa. Chưa khi nào anh thấy em hung dữ như vậy, khiếp thật” Đăng Khôi cố ý ghẹo.

“ vậy giờ anh thích em hung dữ với anh không nè?” nó đưa ly rượu cho Đăng Khôi hai tay chống nạnh bộ dạng như hung tợn.

“ cô nương xin tha cho tôi” Đăng Khôi phì cười đáp lại, rồi nói : “ như này mới giống Minh Anh, cậu ta giận em rồi đấy. Hai người mau làm hòa đi.”

“ hihi, kệ anh ấy đi sáng mai cũng hết ấy mà, chị ta không quá đáng em cũng chẳng làm như vậy đâu” nó nhìn sang Hoàng Long, vô tình ánh mắt lại chạm nhau rồi anh lại giả vờ như chưa nhìn lần nào mà quay hướng khác.

“ ừm, ấy chà hôm nay mặc vậy luôn. Lần đầu anh thấy đấy” Đăng Khôi nhướn mày nhìn kĩ nó một lần từ trên xuống dưới.

Hai người trò chuyện hồi lâu, để ý lại mới thấy Hoàng và Thế Hiển chẳng thấy đâu nữa, lúc này Hoàng Nhi cũng vừa từ phòng chờ đến trước sảnh hội trường .

Tiếng nói Quốc Huy giục “ hai người vào trong đi, đến giờ rồi” .

“ biết rồi, mày lo phần mày đi” Đăng Khôi cười đáp lại.

Vừa dứt câu nói, quay lại trịnh trọng nâng cánh tay lên mời Minh Anh vào trong thì đôi mắt Đăng Khôi lúc này sáng hẳn lên vì bị đối phương ôm bất ngờ.

“ Mi..nh...A..n...h” anh ngạc nhiên đến nỗi miệng lắp bắp nói không rõ câu.

“ Đăng Khôi, anh phải trân trọng Ngọc Quỳnh. Chị ấy là người con gái tốt, trên đời này không có người con gái thứ nào để ý quan tâm anh từng chút một như chị ấy đâu”

Những lời nói này khiến Đăng Khôi có cảm giác bất ổn, anh hoạt động cơ thể tính dấy ra để giải trừ thắc mắc, nhưng vòng tay Minh Anh không cho anh thực hiện điều đó.

“ Minh Anh, có chuyện gì rồi phải không?” Đăng Khôi buông nữa, cái ôm này anh cũng đã mong muốn từ lâu, đưa tay lên chưa kịp đáp lại thì vô tình Minh Anh đã buông, cái ôm này thật hồ hững.

“ không có chuyện gì hết, chỉ do em tâm lý bất bình thường thôi hihi” nó cười.

“ thôi chúng ta cùng vào một chút đi” nó nói rồi khoát cách tay Đăng Khôi, kéo vào bên trong sảnh hội trường.

Hai người cùng đến bàn có cả nhóm cùng ngồi, đến đây Minh Anh lại thờ người ra vài giây, Hoàng Long không nhìn về mặt anh giận dữ mà cười thầm trong bụng “ chết tiệt, ngay cả lúc đang giận anh ấy cũng phải đáng yêu đến như vậy hay sao” nhiều khi nó tự thấy bản thân thật là điên rồ, sao có thể ở bên nam nhân không khác gì cục đá như thế này được cơ chứ, lại còn trân quý tình cảm đó như châu báu.

“ Minh Anh, ngồi xuống đi” Đăng Khôi giục nó, khi thấy đèn trong sảnh hội trường đã tắt.

Lúc này, nó mới thôi ngó người nhìn anh. Cười trừ đáp “ mọi người ngồi đi, em sang chỗ bác trai và bác gái nhé”

Nói rồi Minh Anh liền đi, không cho mọi người có cơ hội níu kéo lại, sải bước chạy sang bàn của người lớn mà ngồi, chọn vị trí ngồi gần bà ngoại không biết nội dung như thế nào chỉ biết lúc Hoàng Long nhìn sang thì thấy bộ ba mẹ anh, bà ngoại và Minh Anh ngồi nói gì với nhau mà cười toe toét không ngớt, lúc này anh muốn cầu nguyện cho ba của mình.

“ bà ngoại, nhớ giữ sức khỏe để mà sau này cháu lại có dịp làm khó bà đấy”

“ con bé này, ta mong cháu làm khó lắm đấy, thi xong đại học lại bảo cún con, chở lên Đà Lạt chơi với ta nghe hông” bà ngoại cười hậu nói.

“ tất nhiên rồi ạ” nói rồi, Minh Anh ôm bà ngoại thật nồng thắm.

Giờ này cũng tầm giữa buổi tiệc, Minh Anh liếc mắt nhìn mọi người thêm một lần. Lúc này cũng đã uống chung vui ly rượu cưới với vợ chồng Quốc Huy, đã đến lúc ra về như cô bé lọ lem phải rời khỏi khi kim đồng hồ điểm 12 giờ.

Minh Anh cười chào, nó lấy lý do đi vệ sinh, xin phép ra ngoài. Mọi người nào ai biết ý định của nó là gì, quả thực lúc này nó đau tràn ngập cả cơ thể, cứ nhìn và nhìn đôi chân như đeo gông khó mà nhích đi nổi, sự tỉnh đã rõ Minh Anh dặn lòng nhắm mắt bước đi...

Vừa này Hoàng Long đang định sang bàn Minh Anh mà ngồi với gia đình một chút, thật ra anh có ý định truyền đạt với nó là anh muốn làm hòa đại khái là như vậy. Nào ngờ vừa đứng lên lại thấy nó lủi thủi ra ngoài, định đi theo nhưng rồi lại thôi chỉ thoát bụng nghĩ nó ra ngoài đi vệ sinh hay làm gì đó.

Tiếng cửa xe ô tô đóng lại, lúc đó Minh Anh lại khóc hai tai ù đi, không còn nghe được gì cả lúc ấy chị An nói rất nhiều, nhưng nó chỉ nghe được mỗi một câu “ Minh Anh, chia tay mọi người xong rồi à” . Chiếc xe lăn bánh chẳng mấy phút đã tới sân bay, mỗi đoạn đường hôm nay sao lại ngắn đến vậy.

“ chuyến bay từ Đà Nẵng đến Hà Nội sẽ khởi hành sau 15 phút xin mời quý khách hoàn tất mọi thủ tục, chúc quý khách có một chuyến bay thật vui vẻ” tiếng loa phát thanh ở sân bay vang lên, vậy là đã đến lúc đi.

Minh Anh thở dài đứng dậy, bước đi. Chị An liền kéo lại “ Minh Anh, em đừng hận Uyên Nhi nha”.

Minh Anh cười lắc đầu: “ sao em lại hận chị ấy, em phải cảm ơn mới đúng chứ. Uyên Nhi đã tạo điều kiện cho em đi du học mà, sao em phải giận hay hận chị ấy”

“ Minh Anh” nghe những lời của nó, chị An có phần cảm kích cô bé này quả thật rất tốt lại rất hiểu chuyện, có thể biến sự ra đi này, thành một sự quan tâm cho mình “ Minh Anh, nước Anh rất tốt. Chị hi vọng khi gặp lại, em là một người khác”

“ chị An, chị đừng bỏ mặc Uyên Nhi nha. Chị ấy hay nóng giận nhưng tốt lắm” nó lại cười.

“ em cầm lấy cái này” Chị An đưa cho Minh Anh một tấm vé, và một thẻ vàng visa.

“ chị, cái này” nó hơi ngờ vực.

“ Minh Anh, em cầm đi. Uyên Nhi đưa chị chuyển cho em, cô ấy tuy ngoài miệng lúc nào cũng muốn đuổi em đi, nhưng khi em đi thật thì cô ấy lại không yên, tấm thẻ này là Uyên Nhi có ý muốn em cầm theo để phòng lỡ có bất trắc, nhận đi”

Không còn thời gian để dong dài thêm nữa, Minh Anh đành nhận lấy. Hơi cúi đầu chào rồi vào bên trong, chị An vẫn đứng tiễn nó cho đến khi không nhìn thấy được nữa. Máy bay đã cất cánh trong vòng chưa đầy một tiếng đã ở Sân bay quốc tế Hà Nội, chuẩn bị cho chuyến bay tiếp theo, chuyến bay thứ hai này chính thức Minh Anh rời bước khỏi Việt Nam này. Những con người hối hả tủa ra khắp chốn gặp nhau, chia tay, khóc lóc, cười hạnh phúc... đủ mọi cung bậc cảm xúc diễn ra tại sảnh chờ lớn. Một mình ngồi ở băng ghế đợi đến lượt là một cảm giác lạ lẫm. Nó không giống với việc bạn một mình lái xe trong thành phố và lướt qua những nơi quen thuộc để tìm cảm giác bình yên, tĩnh tại. Cô độc và trơ trọi nhưng cũng háo hức đặt chân đến một miền đất mới là những gì thu gọn lại trong trái tim nó lúc này.

Năm đó Minh Anh mười 8 tuổi, bỏ lại tình cảm, bỏ lại hoài niệm, kết thúc những ngày tháng tuổi thiếu niên mang theo nỗi đau âm ỉ rời xa quê hương...

180. Chương 89: Yêu Trong Đau Khổ.

Trước khi đọc chương mới này, mình mong mọi người mở bài ” Sống Trong Nỗi Nhớ- Mr.Siro ” vừa nghe nhạc vừa đọc chương 89 được chứ ^^.

=====

Lúc Minh Anh rời khỏi hội trường, ánh mắt Uyên Nhi dõi theo bóng dáng lẻ loi của người em gái xa lạ kia. Bụng dạ cô lúc này lại tự dưng mà cồn cào dữ dội không yên, từng nét trên khuôn mặt thay đổi hẳn ra ai cũng dễ dàng nhận thấy được.

“ Uyên Nhi, em khó chịu chỗ nào sao” Thế Hiển, quay sang lo lắng hỏi.

Uyên Nhi cười trừ đáp lại: “ em không sao, mọi người dùng đi em ra ngoài chút”

Uyên Nhi nói rồi cô vội vàng đi ra ngoài, thái độ lúc này lại thu vào mắt của Hoàng Long, anh thấy trong lồng ngực bỗng dưng lại trực trào một cảm giác khó chịu không yên, bước đi Uyên Nhi vội vã không phải là đi nữa mà chính xác là đang chạy từng bước gấp rút. Linh tính anh nghĩ, chắc hai người con gái này lại có chuyện gì rồi, không nói một lời nào cũng chạy theo sau.

“ Long, mày đi đâu thế” tiếng Đăng Khôi gọi với theo.

Ra đến bên ngoài, Uyên Nhi chạy theo định nói điều gì đó nhưng có lẽ bây giờ đã muộn mất rồi, chiếc xe ô tô của chị An vừa dịch chuyển một đoạn khá xa, giờ có dùng hết sức đuổi theo cũng chẳng kịp.

Cảm giác khó chịu này là như thế nào, Uyển Nhi chẳng thể hiểu rõ được. Nhưng khi đôi chân cô chạy theo Minh Anh, thật sự cô muốn nói một câu cuối cùng này trước khi đi “ Minh Anh, khi cô trở về tôi sẽ gọi cô một tiếng em” đôi mắt cô sụp xuống man mác một chút buồn, thở dài quay lại bên trong hội trường lại chạm trán phải Hoàng Long.

“ Uyển Nhi, em đang tìm ai à?” ánh mắt anh nghi hoặc hỏi.

“ Không, bên trong ngột ngạt quá em muốn ra ngoài hít thở một chút không khí thôi” cô mỉm cười đáp lại.

Hai người ngồi xuống trên thành đài phun nước, hai tay anh đan xen vào nhau nghĩ ngợi một chút rồi cười nói “ Chuyện ban sáng, anh thay mặt Minh Anh, xin lỗi”.

“ Không, Hoàng Long không cần xin lỗi. Người xin lỗi phải là em mới phải” cô thở dài đáp.

Nếu Hoàng Long để ý, sẽ thấy trong câu nói này cảm giác buồn ra sao. Nhưng điều này sao anh có thể thấy được, bản thân cô thấy có lỗi rất nhiều, 4 năm trước vì Thế Hiển mà lợi dụng tình cảm của anh, 4 năm sau lại vì trả thù cá nhân, trút hận, lại tước đoạt đi hạnh phúc của anh, như vậy cô xứng đáng được nhận lời xin lỗi? tuyệt đối là không, nếu giờ đây anh biết được sự thật, có đánh có chửi, có ghét cô thì cũng không một lời oán hận, thà như vậy lương tâm mới có đỡ chút áy náy.

Cả hai im lặng, hai con người này từng thuộc về nhau, nói đúng hơn trái tim Hoàng Long đã từng bị Uyển Nhi lấy mất để lại nỗi đau dai dẳng, khi trước lúc gặp lại anh còn thoáng nghĩ sẽ bỏ hết tất cả mà để một lần nữa nắm lấy đôi tay cô gái đang ngồi cạnh mình, nhưng không! Mọi việc lại khác xa, Minh Anh xuất hiện cảm giác mà người con gái này dành cho anh là sự ảm áp, là sự ngọt ngào, giữa hai người con gái này, anh thấy được sự khác biệt rất lớn.

“ Nhi Nhi, em tin vào anh không?” anh cười thản nhiên hỏi.

Cô sửng người giây lát, nét mặt khó hiểu nhìn anh “ tin?” .

“ ừ, nếu em chọn tin tưởng, thì xin hãy tin tưởng ở anh và Thế Hiển được chứ. Mọi chuyện xảy ra giữa mẹ em và gia đình Minh Anh không đơn giản như em nghĩ, vì vậy nếu được em đừng oán trách vào Minh Anh nữa” giọng nói anh không chút thay đổi, những lời này như một lời tâm sự, hết sức nhẹ nhàng thêm cả chân thành từ anh.

Anh dừng lại một hồi, nói tiếp “Minh Anh không phải một người dễ kích động mà hành xử thô lỗ với em như lúc sáng. Anh không biết được giữa hai người nói gì với nhau, nhưng anh hiểu Minh Anh”.

Tay đặt trên đầu gối co mạnh lại, nhàu cả một mảng của chiếc váy đang mang, đôi vai Uyển Nhi hơi run lên, thật sự hai người đàn ông này bọn họ đang tính toán những gì, sao mọi thứ lại trở nên mập mờ như thế.

“ Hoàng Long, nói em nghe hai anh biết được những gì, đừng vờn như thế nữa được không” cô khó chịu gắt lên.

“ Nhi Nhi, biết nhiều hay ít chẳng là gì cả. Anh không muốn nhìn thấy em sống trong thù hận, lại làm tổn thương chính mình hiểu chứ” anh nắm chặt bắp vai cô nhấn từng chữ.

“Hoàng...” câu nói chưa dứt từ đằng xa nhóm người Thế Hiển, Đăng Khôi và Zen chạy lại cắt ngang.

“ Oppa, anh thấy chị Minh Anh không vậy?” Zen lo lắng hỏi.

“ Chẳng phải cô ấy nói đi vệ sinh sao?”

“ Không có, bọn tao đi tìm quanh đây nhưng chẳng thấy, gọi điện thoại cũng chẳng được” Đăng Khôi điệu bộ hối hả, mồ hôi còn lấm tấm trên trán đổ ra.

Quan sát thấy cơ hồ Uyển Nhi có chút thay đổi có vẻ đang rất khó chịu, Thế Hiển đến gần quỳ một bên gối, lo lắng mà hỏi “ Nhi, em mệt” .

Thật sự lúc này lồng ngực Uyển Nhi khó chịu đến đã một cảm giác như đang bị lửa thiêu đốt, khó chịu hết sức. Việc Minh Anh rời đi đáng lẽ ra phải làm cô hạnh phúc làm cô thấy vui mới đúng, nhưng sao khi nghe những lời Hoàng Long nói, những tâm sự chất chứa của anh, cô lại đau lòng đến thế này, anh chưa làm hại cô lần nào sao bản thân cô lúc nào cũng là người tước đi nụ cười của anh.

“Hiển, chúng ta về nhà được không” đôi mắt cô hơi ngấn nước, nắm tay Thế Hiển mà nói lí nhí.

Thế Hiển gật đầu, thân hình to lớn của hắn đang che đi cảm xúc của Uyển Nhi bây giờ không một ai thấy được, hắn quay đầu lại đáp “con lợn đó, chắc giận mày nên về nhà ngủ rồi cũng chừng. Gọi cho cô ấy đi, Uyển Nhi mệt tao về trước, chuyển lời với Quốc Huy giúp tao”

Hoàng Long gật đầu thay cho câu trả lời, hắn cũng không đợi chờ gì liền khoát vai dìu Uyển Nhi rời khỏi hội trường tiệc cưới. Chỉ còn lại ba người trước cửa sảnh ra vào, Zen đi tới đi lui liên tiếp nhấn điện thoại nhưng toàn giọng nói ngọt ngào của chị tiếp viên tổng đài trả lời thay.

“Điện thoại không được, hay em về nhà trước nha” Zen nhíu mày lo lắng.

“Zen, kệ cô ấy đi ngày vui của Hoàng Nhi. Bướng bỉnh, cứ nuông chiều cô ấy riết rồi không tôn trọng ai hết.” Anh cau mày nói, bỏ vào trong.

Zen định nói gì đó, nhưng Đặng Khôi lại lắc đầu chỉ ý cả hai người đành thở dài mà đi vào. Nào ai biết giờ này không đuổi theo, thì chẳng một ai có thể gặp lại cô gái ấy nữa, lúc này Hoàng Long cũng chỉ có một suy nghĩ rằng nó thật trẻ con nếu cứ giận dỗi thế này, cứ bướng bỉnh mãi rồi biết bao giờ mới chừng chạc, cứ như vậy đến hết lần này đến lần khác sẽ lại ỷ y vào anh.

Anh không phải lúc nào cũng có thể ở bên cạnh nó mãi, hướng hồ thời gian của anh, anh còn không biết mình có thể được bao lâu hay chỉ cần tối nay về ngủ sẽ mãi không tỉnh dậy thì sao?, bây giờ vẫn còn che chở được cho người con gái mình yêu, nhưng được thêm bao lâu nữa, đến lúc đó nếu Minh Anh vẫn trẻ con nhưng bây giờ lại không có anh bên thì phải làm sao.

“Thói quen đôi khi rất đáng sợ” nghĩ đến điều này anh thầm thở dài, dù bây giờ nó đang hờn trách anh hay cho anh là kẻ vô tâm cũng đều được, anh yêu nó nhiều như thế nào điều đó anh biết rõ nhất và anh tin nó cũng biết điều đó...

Trên đường đi, Uyển Nhi không nói câu nào. Cô chỉ nhìn ngắm hai bên đèn đường qua lớp kính ô tô, nét mặt trầm tư cứ cắn môi mãi, Thế Hiển có linh tính không hay đột ngột phanh xe kêu thành tiếng “Kít” chói tai.

“Uyển Nhi, thật ra có chuyện gì rồi”.

“Không có gì cả” Uyển Nhi thu nét mặt vào trong nhưng vẫn bị hắn phát giác.

“Nói láo, mau nói đi!” Thế Hiển không nhịn được nữa hét lớn.

Ánh mắt bối rối, sau một hồi đấu tranh tư tưởng Uyển Nhi mới quyết định hạ chót chối cãi “em đã bảo không có gì mà, chỉ là em lo cho mẹ thôi”

Thế Hiển định nói gì đó, Uyển Nhi liền cắt ngang “Em mệt lắm, chúng ta về thôi”. Thế Hiển liếc nhìn cô một chút, rồi nhấn ga đi tiếp. Trên đường đi rõ ràng nhìn ra Uyển Nhi có tâm sự rõ ràng nhưng lại không chịu nói, cứ liên tục thở dài.

“Thế Hiển, quay xe đi” Uyển Nhi nhắm mắt chau mày nói.

Cô quả thực ghét cảm giác này vô cùng, nó làm cô thật khó chịu.

“Quay xe?” hắn thắc mắc hỏi.

“Đến sân bay, ẹ đi. Nếu anh muốn gặp Minh Anh” Uyển Nhi trầm giọng nói.

“Uyển Nhi, chuyện gì rồi. Sao giờ em mới nói, điện thoại cho Hoàng Long đi” hắn vẻ bức tức, giọng nói có phần dai dẳng. Lập tức bẻ tay lái, chiếc xe quay ngoắc 180 độ về phía đường cũ, nhấn ga tăng tốc chạy đi. Uyển Nhi vẫn im lặng, không có hành động nào được gọi là gọi điện thoại cho Hoàng Long.

Đến sân bay, Thế Hiển tâm trạng như rối bời hai chân chạy như bị rượt đuổi mặc kệ cho Uyển Nhi chạy theo phía sau vì mang guốc cao nên rất khó nhọc, phía sau gót chân còn bị trầy. Mồ hôi nhễ nhãi trên khuôn mặt hắn, đường gân xanh hiện rõ lên trên khuôn mặt không tí vết, hắn chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng mà có vẻ tuyệt vọng đến cuối.

“Thế Hiển, anh đừng tìm nữa” Uyển Nhi nhắc từng bước chân, thở mệt gọi hắn.

“ Uyển Nhi, em nói đi. Minh Anh, đi đâu hả” hấn nắm chặt hai bả vai Uyển Nhi mà gằng lên.

“ Thế Hiển, em không biết. Buông em ra đi, đau lắm” khoe mắt Uyển Nhi rơm rớm nước mắt .

Đến lúc này, hấn mới buông mạnh cô ra, chỉ một chút nữa không đứng vững có lẽ hấn đã xô ngã cô. Bực bội hấn day trắng một hồi, cầm điện thoại gọi nhưng có vẻ đối phương chẳng có tín hiệu trả lời.

“ Mẹ kiếp, cậu ta làm cái quái gì mà không bắt máy” hấn bực dọc, chửi thề.

“ Sao em biết Minh Anh đến đây, chuyện này là thế nào hả Uyển Nhi” hấn quay lại, hỏi gắt. “ Uyển Nhi, chẳng phải anh từng nói em hãy tin anh và Hoàng Long sao, sao em không cho bọn anh một cơ hội”.

“ Đủ rồi Thế Hiển, cô ta có chân cô ta tự đi. Nếu anh muốn, có thể đi cùng Minh Anh mà” Uyển Nhi, bực tức quát lại quay lưng bỏ lại hấn.

Chuyện ép Minh Anh đi là sai hay đúng, cô không rõ nhưng từ lúc đầu về đây mục đích đặt ra cô không thể nào lui, càng nói hai người đó thì liên quan gì đến chuyện gia đình giữa cô và Minh Anh lấy gì để cô tin tưởng, năm đó mẹ cô cũng đã tin tưởng để rồi được những gì ngoài bệnh tật nằm hôn mê suốt 20 năm trời.

Để mấy năm trước, cuộc sống của cô bị người khác sắp đặt dồn vào đường cùng. Năm đó nếu cô không gặp được ân nhân, giờ đây cô có thể bên cạnh hấn như lúc này hay sao, dứt khoát không một lần cũng không cô không muốn ngồi im một chỗ mặc người khác điều khiển...

Tan tiệc, khi sắp xếp xong mọi thứ ở nhà hàng, Đăng Khôi có ý rủ cả bọn cùng nhau đến club chơi nhưng lập tức bị bãi bỏ. Ngay đêm nay hay vợ chồng trẻ kia sẽ đi hưởng tuần trăng mật tại Singapore, trước lúc đi cặp đôi vợ chồng mới này còn bị Zen chọc quê cho một vố.

“ Hoàng Nhi, cười bé bé lại. Có phải lần đầu hai người hưởng trăng mật đâu chứ” .

Một câu nói đùa làm mọi người cười phá lên, Hoàng Nhi ngại ngừng cười mím môi đầu tựa vào ngực Quốc Huy rất yêu. Gia đình hai bên chào nhau vài tiếng, rồi chào hai vợ chồng lên đường, lên xe rồi vậy mà chưa được bao lâu Hoàng Nhi lại lật đật chạy lại chỗ Hoàng Long thăm thì.

“ Anh Hai, về động phòng mà xin lỗi vợ đi”.

“ con nhỏ này, em dám” Hoàng Long bậm môi vẽ cảnh cáo, Hoàng Nhi bụm miệng cười rồi mới chạy về xe mà đi du lịch.

Khi về đến nhà, bà ngoại liền lớn tiếng gọi “ Cháu yêu của ta đâu rồi”

Tưởng nó không nghe, bà ngoại cứ lặp đi lặp lại hai ba lần nhưng vẫn chẳng thấy mặt mũi nó đâu, chỉ có bà quản gia vội vã từ trong nhà bếp chạy lại “ lão phu nhân, bà gọi ai vậy ạ” .

“Thì tôi gọi Minh Anh, nhà này ngoài con bé đó ra thì còn ai nữa” bà ngoại cười hậu đáp.

“ Minh Anh! Chẳng phải đi dự tiệc cùng mọi người hay sao?” bà quản gia ngạc nhiên hỏi ngược lại.

“ không, chúng tôi về đây cùng nhau mà. Thím có lầm không vậy” mẹ anh chạy lại hỏi.

“ không thưa phu nhân, tối đến giờ chỉ có mỗi tôi ở nhà thôi. Cũng chưa thấy con bé Minh Anh về, tôi tưởng về cùng mọi người”.

Lúc này Hoàng Long đang dìu ba mình cùng với Zen bên cạnh mới bước vào nhà, anh nghe thoáng thoáng . Chau mày hỏi lại “ Minh Anh, chưa về ả? ”

“ vắng thiếu gia” bà quản gia kính cẩn đáp.

“ thím đã coi kỹ chưa, nhớ con bé trên phòng thì sao” giọng nói ầm áp của ba anh vang lên.

“ Dạ rồi, thưa chủ tịch, tối giờ chỉ mỗi mình tôi ở nhà mà thôi” bà quản gia kính cẩn đáp.

Hoàng Long bước chân vội vã gấp gấp tiến thẳng lên trên lầu, giọng nói của Minh Anh vẫn vang vọng trong đầu, nước mắt rơi trên khuôn mặt kia làm anh đau đến xé nát cõi lòng “ anh nói đi, anh yêu chị ta, yêu chị ta có phải không?” .

Mạnh tay đẩy toan cửa phòng, không khí này làm anh nghẹt thở, không gian tối mịt chút đèn âm áp cũng không hề có, một chút cũng không, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, hơi thở mùi hương mỗi khi anh bước vào cũng không hề có, trái tim anh nhưng ngừng đập.

Mở toan tủ quần áo trống không, không còn bất cứ thứ gì, tủ đựng giày cũng chẳng còn đôi nào, anh chạy lại phía lan can cũng trống không những chậu hoa lan cũng không còn lấy một cành, dù cho là cành cây bị dập nát, những thứ thuộc về Minh Anh cũng chẳng để lại gì ngoài căn phòng màu xanh như lúc ban đầu Minh Anh về ở, khoan ngực anh như bị co thắt lại, đau đến nỗi dùng tay bóp lại kìm nén.

“Minh Anh đâu, cô ấy đi đâu rồi. Minh Anh, cô ấy không vì một chuyện nhỏ như thế mà bỏ đi” anh gào lên như gào tuyệt vọng.

Hoàng Long như bị mất đi tất cả lí trí, khỏe mắt anh trở nên sâu hóm mà động nước. Anh đẩy cửa tất cả từng phòng một, trên lầu dưới lầu đều không thấy bóng dáng người con gái ấy đâu.

“thiếu gia, thiếu gia người đừng lại đi” bà quản gia giọng nài nỉ.

“Oppa, bình tĩnh lại đi. Lỡ đâu chị ấy giận đi ra ngoài thì sao” Zen cũng lớn tiếng ngăn anh lại.

“cún con, chuyện gì đã xảy ra hả. Sao bộ dạng cháu lại như thế này” Bà ngoại lo lắng, cũng ôm anh lại, khi thấy anh như kẻ điên chạy khắp mọi nơi.

Hoàng Long chán chường, buông xuôi cơ thể gục xuống, ánh mắt đỏ ngầu.

“Con bé chẳng lẽ bỏ đi rồi sao” bà quản gia kinh ngạc chợt nhớ sự ra chuyện lúc chiều tối, thốt lên.

“Thím, thím nói vậy là sao” mẹ anh bần thần giục.

“Bà nội, chuyện gì vậy chị Minh Anh đi đâu, sao bỏ đi, bà mau nói đi” dạ dày Zen như bị hơ trên lửa.

“lúc chiều tôi thấy Minh Anh, tự đứng đi dạo quanh nhà tưởng con bé tìm gì, trước khi ra khỏi nhà còn nói mấy lời kì quặc, còn căn dặn đủ điều. À con kéo thêm một vali bảo của tiểu thư” bà quản gia tường thuật lại.

“Zen, lúc Minh Anh đi còn để lại vài cuốn sách, bảo cháu đọc để thi vào trường mình muốn, những cuốn sách đó sẽ giúp ích” bà quản gia lại nhớ ra liền nói.

Zen ba chân bốn cẳng gấp gấp chạy vào phòng, lật tung mở sách đó. Đôi tay run run không chút kiên nhẫn cầm từng cuốn sách lên cao mà xóc, nào ngờ lại rơi ra một phong bì màu xanh.

“Đợi chị trở về, hai chúng ta cùng nhau thực hiện công việc kinh doanh”

Một câu nói đơn giản, nhưng lại lấy hết bao nhiêu nước mắt của Zen. Cô òa khóc thút thít tay run run chạy ra ngoài.

“Oppa, chị Minh Anh để lại cái này” nước mắt Zen không ngừng chảy, đưa mảnh giấy đến trước người con trai đang gục ngã, quỳ dưới nền nhà cứng ngắt.

Đôi mắt đỏ hoe, giọt nước mắt không có cách nào kiềm lại được nữa lăn dài ra, vì đau khổ anh chết lặng đưa tay run run, cầm lấy tờ giấy. Tờ giấy bị nhàu nát trong tay anh, nhìn dòng chữ như sét đánh vào đầu anh liên tục, trái tim tê liệt đến đau đớn, đôi tay nắm thành quyền chọi thẳng xuống nền gạch cương cứng phần lì, nước mắt cuồng loạn rơi xuống “Minh Anh, rốt cuộc em ở đâu? .

Hoàng Long điên cuồng đứng bật dậy, miệng gào to tên nó, chạy vọt ra khỏi nhà, cứ chạy mà không biết phải đi đâu để tìm nó, âm thanh bi thương vang vọng, mặc cho mọi người gọi theo anh nhưng giờ đây anh làm gì nghe được điều nào nữa đâu.

Cả nhà được một phen kinh ngạc, lại buồn bã khi biết Minh Anh bỏ đi mà không hiểu rõ nguyên nhân, càng xót xa hơn cho cái bộ dạng thống khổ của Hoàng Long, chưa một ai, bất kì một người nào từng thấy Hoàng Long khóc, từ bé đến lớn là đau đớn bệnh tật hay tai nạn, chịu đau như thế nào anh cũng chưa bao giờ khóc, lúc Uyên Nhi bỏ đi anh cũng chưa một lần đau đến mức như thế này, ai nấy đều xót xa.

Đêm nay trời tự đứng lại đổ mưa, Hoàng Long phóng xe chạy thật nhanh, tiếng xe gầm vang từng con đường rồi dừng lại trước căn nhà cũ của Minh Anh, anh gấp gấp mở toan cửa nhưng ngoài bóng đêm và những thứ

vật dụng trong nhà bao phủ ga trắng thì chẳng còn gì, bất chấp trời mưa anh len lỏi đi đến từng nơi, từng nơi một tìm kiếm, những nơi từng hẹn hò những nơi từng đi qua, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót, thậm chí lúc đó anh ngớ ngẩn đi tìm nó ở trường học cũ...Nhưng rồi lại TRỐNG KHÔNG, TRỐNG KHÔNG.

Sáng sớm Hoàng Long mới lừ đừ, lê lét thân xác ma dại như một màn đen bao phủ bước vào nhà. Cả đoàn người đều đứng dậy về mặt ai nấy đều hết sức lo lắng khi thấy bộ dạng của anh, mới một đêm thôi nhưng sao hình dáng đã tồi tệ đến mức này tóc tai bù xù như tổ quạ, râu ria lại mọc lởm chởm, quần áo xồng xệch u ám toàn thân, bước vào im lặng đến lạnh người không nhìn không nói, không có gì cả trống rỗng.

Đặng Khôi chạy lại kéo cánh tay chau mày lo “ Mày tìm thấy chưa?”

Đặng Khôi rõ biết câu này hết dư thừa, nhưng lại chẳng biết nói gì ngoài câu đó, khi biết Minh Anh bỏ đi tâm can anh còn rối bời buồn bã, thì nói gì đến cảm xúc của Hoàng Long . Trong bộ dạng này của Hoàng Long thì còn đau đớn hơn anh gấp mười lần.

Hoàng Long không quan tâm thật ra thì anh cũng hoàn toàn không biết mình đang bị giữ lại, cũng chẳng biết ai đang nắm cánh tay mình cũng chẳng rõ có bao nhiêu người đang ở đây, Uyển Nhi xót xa cô không ngờ lại hại anh đau lòng đến vậy.

“ Hoàng Long, anh làm ơn tỉnh lại đi có được không. Minh Anh cô ấy bỏ đi rồi” Uyển Nhi áp hai bàn tay lên gương mặt u ám của anh ngăn nước mắt mà nói.

“ Minh Anh, cô ấy ở đâu, ở đâu?” anh nắm lấy cổ tay Uyển Nhi bỏ ra khỏi mặt mình, như một kẻ điên mà nắm lấy thật chặt cổ tay đối phương, gào lên.

Không ai trả lời anh, anh đã tìm tìm suốt cả đêm, thậm chí nhà ga sân bay, bến xe anh chẳng chừa ngõ ngách nào thế nhưng chẳng ai cho anh biết cô gái của anh ở đâu, buông bỏ tay Uyển Nhi ra, bóng dáng cao lớn ấy lại quay ra mang theo nỗi thống khổ ra hướng cửa.

Miệng không ngừng nói “ tìm Minh Anh, phải tìm Minh Anh. Anh xin lỗi, anh không cố ý làm em tổn thương, Minh Anh, đừng đối xử với anh như vậy”

Nhìn Hoàng Long như vậy, không ai không xót xa, bộ dạng suy sụp như vậy còn muốn đi đâu nữa, Uyển Nhi chịu không được nữa chạy lại ôm anh ngăn lại không cho anh đi “ Hoàng Long, đừng như thế mà. Em xin anh, đừng lại đi mà”

Đầu óc anh choáng váng, tim bóp nghẹt thở còn thở không được thì lời nói của Uyển Nhi có là gì, sao có thể lọt vào tai anh được, trời sáng trưng nhưng trước mắt anh nào đâu có nhìn thấy gì, chỉ theo trí nhớ mà men theo, không chút sức lực mà cố gằng bỏ vòng tay của Uyển Nhi ra khỏi người mình.

Thế Hiển không đứng chùn chân thêm được nữa, chạy đến mà nện xuống mặt Hoàng Long một đấm rất mạnh, anh không đỡ chỉ đứng đó mà tiếp nhận một bên má trái hóp lại đầu nghiêng sang một bên ngã nhào xuống.

“ Mày điên rồi phải không, mày coi mày có giống là Hoàng Long không hả” hấn quát lớn vào mặt anh.

Hoàng Long không còn chút hơi sức nào nữa rồi, anh nằm giữa nhà cùng với vết máu tứa ra ở khóe miệng mà cười lớn như một tên điên rồi khóc thành tiếng nước mắt cứ thi nhau mà chảy ra bên ngoài lần đầu tiên anh như một đứa trẻ bất lực, không làm được gì, cũng không biết phải làm gì. Thân thể như bị rút cạn cả rồi, bò dậy tựa vào thành tường như một cái xác không hồn.

Trái tim anh như bị đem chôn vùi dưới núi băng vạn năm, lạnh đến thấu xương, đau đớn đến độ tê tâm liệt phế. Lúc nó yêu anh, anh chẳng quan tâm, lúc nó tổn thương, anh lạnh lùng, thậm chí lúc nó cố ý gây rối anh còn xem đó là trò trẻ con bú đống bình, trước lúc rời đi một hai miệng luôn nói yêu anh, chính là như vậy hay sao.

“ Hoàng Long, anh đừng như vậy nữa, em sai rồi, là em để Minh Anh, là do em” Uyển Nhi òa khóc, ôm lấy cổ anh mà nghẹn ngào trong tiếng khóc.

Anh không hề đá động, cũng chẳng một ai biết những lời nói anh có nghe được không, ngồi đó không nói không rằng, nước mắt cứ chảy ra liên tục. Chỉ có tiếng cãi vã mà thôi, Zen đoán không sai tức giận liền mạnh tay tát Uyển Nhi.

“ Sao, bây giờ chị hài lòng chưa. Nhìn anh ấy tàn phế như vậy chị hạnh phúc không hả Uyển Nhi” Zen không cần nể nan ai nữa cả, sự việc lúc này là cô không nhịn thêm được.

“ tôi...tôi...” Uyển Nhi lấp bắp, ôm mặt.

“ Chị là người ác độc nhất tôi từng biết đó Uyển Nhi, giờ thì chị vui chưa, chị nhìn đi con người này chính chị đã phá hủy anh ta, chị nhìn cho thật kỹ vào. Bản thân anh ấy, anh ấy còn không biết được mình còn trên cõi đời này được bao lâu, còn chị, chị còn cả một đời chị vẫn có cơ hội tìm được hạnh phúc cho mình, còn anh ấy ngay cả hạnh phúc cuối cùng cũng bị chị tước đoạt, anh ấy có còn được bao lâu thời gian nữa đâu hả”

Zen trút một hơi, bệnh tình của anh trong nhà không hề ai biết ngoài Zen, ai cũng đã tưởng là qua khỏi cửa thần chết, nhưng không một ai biết anh lại cận kề với ranh giới sống chết như thế nào, bây giờ thì hay rồi không cần phải đợi đến lúc bệnh tật phát tán nữa, ngay lúc này đây Hoàng Long cũng đã chết vì tình mất rồi.

Chưa dừng lại, nước mắt lưng tròng Zen lại tiếp tục thét lên “ tại sao chị lại đối xử với anh ấy như vậy, tại sao lại đối xử với Minh Anh như vậy, anh ấy còn sống được bao lâu nữa đâu, vì sao không để những ngày tháng cuối đời của anh ấy được vui vẻ hạnh phúc hả Uyển Nhi”

Zen khóc nức lên, tay đánh túi bụi vào khoan ngực Uyển Nhi, rồi ngã bệt xuống đất khóc nức khung cảnh này đau thương vô cùng.

Về kinh ngạc đến độ hai con mắt mở thật to bộ dạng hoản hốt, không tin vào những gì mình vừa nghe được, sao có thể, Hoàng Long còn sống không được bao lâu. Sự việc này là như thế nào sao lại nói anh ấy như thế, ý của Zen là như thế nào, không chỉ mỗi mình Uyển Nhi mới có sự hoản hốt đó, ai nấy khi biết được sự thật không khỏi giật mình.

Cô chạy đến chỗ người con trai chết lặng kia mà ôm anh vào lòng, nhưng kịp làm gì thì hai bàn tay nặng trĩu của anh đã đặt lên bả vai của Uyển Nhi, bật khóc đau lòng “ Tại sao vậy? Tại sao em không cho cô ấy một cơ hội”.

“ tại sao, em không thử tin tôi một lần”

“ Uyển Nhi, tại sao không cho chúng tôi một cơ hội”

Uyển Nhi lúc này chẳng biết nói gì nữa, có nói cũng chẳng thể nào xóa bỏ đi được lỗi lầm của cô, việc duy nhất làm ngay lúc này là tìm Minh Anh về mà thôi, cô bị Hoàng Long đẩy phẫn ra một bên giây phút đó cũng là lần đầu tiên cô biết đến mùi vị lạnh lùng của một người con trai, cũng biết rằng mình đã hoàn toàn sai khi đi nước cờ này.

Hoàng Long cố chút sức lực cuối cùng mà đứng dậy, anh không muốn bản thân bất lực gục ngã như thế này, anh phải đi tìm nó, dù cho sức cùng lực kiệt cũng phải tìm cho được, anh không thể để nó một mình nữa, Minh Anh của anh hay khóc nhè mè neho lắm, chỉ khóc khi ở trước mặt anh mà thôi, không có anh bên cạnh ai sẽ lau nước mắt cho Minh Anh của anh, anh đau một thì Minh Anh của anh giờ này lại đau đến mười phải không, anh không muốn vạ lần cũng không muốn Minh Anh lại tổn thương thêm một lần nào nữa.

Đầu óc anh choáng váng, đau đốn lên đến tột đỉnh, mọi thứ trước mắt đều đen lại, anh loạn choạng thân hình cao lớn của mình ngã xuống...

“ Hoàng Long, Hoàng Long, Hoàng Long” lúc ấy chỉ còn tiếng gọi, hốt hoảng của bọn người có mặt tại đó mà thôi.

Lúc anh tỉnh lại, đôi mắt lẳng nhìn xung quanh chỉ một màu trắng và mùi sát trùng nồng nặc xông thẳng vào mũi khó chịu của bệnh viên, vùng bụng quần băng trắng vết thương như bị đâm thẳng vào, nhưng anh đau lòng đến nỗi chẳng biết trên người có vết thương, từng giọt của bình truyền nước vẫn nhỏ đều, ai nấy đều mừng nhưng rồi lại im lặng, anh không nói gì hết vẫn im lặng như vậy, bây giờ có hỏi ai vết thương vì sao mà có hay ai gây nên chắc chắn ngoài im lặng chẳng có câu trả lời nào cả. Minh Anh rời đi, là một sự đã kích rất lớn với anh.

Nhớ lại sáng hôm trước ai nấy đều được một phen hoảng hốt phần lớn là vì vết thương thêm cú đã kích chí mạng trong giây phút đó ai cũng nghẹt thở, khi đưa vào bệnh viện anh lại sốt cao đến mê mang, nhưng miệng vẫn không ngừng gọi tên “ Minh Anh, Minh Anh...”

Trong phòng bệnh giờ đây chỉ còn Đăng Khôi và Zen ở lại thay phiên nhau chăm sóc anh, Uyển Nhi không đủ can đảm mà đối diện với anh lúc này thêm được nữa.

Zen không nhịn được hỏi thăm anh “ oppa anh thế nào rồi” .

Đoán chừng anh sẽ không nói, quả thực là như vậy anh chỉ thẳng ánh mắt nhìn trần nhà rồi mệt mỏi nhắm lại, vị bác sĩ đi vào kiểm tra tình trạng. Kiểm tra sơ bộ một hồi rồi cong môi về an tâm.

“ Bác Hùng, cậu ấy thế nào rồi” Đăng Khôi dò hỏi.

“ Không sao, giờ ổn rồi. Chỉ có điều...” nói đến đây bác sĩ Hùng lại thở dài.

“ anh ấy sao ạ” Zen không ngừng lo mà hỏi.

“ có lẽ giờ đây là tâm bệnh, cái này tùy thuộc vào bản thân cậu ấy có vượt qua hay không” bác sĩ Hùng lắc đầu về cảm thông .

“ vậy còn, còn bệnh tình của cậu ấy”

“ bệnh tình?” bác sĩ Hùng ngạc nhiên, ngờ vực hỏi ngược lại.

“ Khối U của cậu ấy, sẽ không ảnh hưởng gì chứ” Đăng Khôi nhấn mạnh bệnh tình này.

Nói đến đây vị bác sĩ Hùng mắt sáng lên, môi nhấn mạnh hai chữ “ Khối U”.

“ vâng” Zen và Khôi đều nín thở trông chờ, mi tâm cả hai đều rất căng thẳng, chỉ duy nhất có anh như chẳng hề quan tâm đến bệnh tình của mình, trái tim giờ cũng chết rồi tốt nhất nên dừng luôn hơi thở, nó đã nhấn tâm như vậy thì sẽ khiến cả đời nó không thể quên anh.

“ Không, không hề. Cậu ấy không có khối U nào cả, chỉ là tích tụ máu bầm do va chạm mạnh gây ra, lần trước phẫu thuật chúng tôi đã tiêu diệt toàn bộ, các cháu không biết điều này sao” bác sĩ Hùng vội vã giải thích.

Lúc này mi tâm khẽ động, dường như những điều vừa nghe đều lọt vào tai anh, vị bác sĩ lại nói tiếp “ lúc trước chẳng phải chuyện này tôi từng nói cho bạn gái của Hoàng Long nghe sao”

“ Bạn gái” hai người kia đồng thanh nói, nhìn nhau nghi hoặc.

“ đúng, là cô bé bình thường hay đi với Hoàng Long đấy, chuyện này một phần do sai sót của bệnh viện chúng tôi đã bị nhầm lẫn giữa hai hồ sơ bệnh nhân. Haizz thật sự chúng tôi xin lỗi vì sai sót này”

Zen không dấu nổi được sự vui mừng khi biết anh không bị gì, nhưng rồi lại thu trạng thái vào trong khi quay lại nhìn người con trai nằm im bên giường bệnh, khối bệnh thì đã sao nay tâm hồn đã chết thì không khác gì bệnh nặng khó chữa.

Không khí lại trở nên im ắng khi bác sĩ rời khỏi, Đăng Khôi trầm tư thở dài ngồi bên cạnh giường bệnh “ tao biết mày không ngủ?, tao đã kiểm tra tất cả rồi Minh Anh bay ra Hà Nội lúc 8h tối...”

“ tao muốn về nhà” giọng nói lí nhí lạnh lẽo phát ra, mi tâm anh vẫn nhắm nghiền không động.

“ ừm, tao sẽ đi làm thủ tục xuất viện” Đăng Khôi nói rồi đi ra ngoài giải quyết.

Chỉ còn Zen trong phòng, cô cũng buồn không kém gì, liên lạc rất nhiều ngày nhưng vẫn không có một chút thông tin ngay cả Win hay gia đình của Minh Anh đều không biết việc Minh Anh cố ý bỏ đi, không hề nói với bất kì ai. Lúc này, Zen hiểu im lặng là thứ Hoàng Long muốn nhất ai có nói gì cũng chẳng lọt vào tai anh được, chỉ biết thở dài sắp xếp chút đồ nhìn anh mà xót xa.

Về đến biệt thự, anh sải bước mệt nhọc về phòng, nhưng về phòng nó chứ chẳng phải phòng anh, cứ ở lì suốt ở trong đó từ sáng đến tối không bước ra khỏi cửa dù là một bước, hằng ngày lại thay cơm bằng rượu và thuốc cứ như thế mà nuôi sống cơ thể anh đứt từng đoạn ruột qua từng ngày.

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay vẫn cháy đỏ hỏn, tro tàn vung khắp nền nhà. Chai rượu này không biết là chai thứ mấy chục nữa, anh cầm lên nốc một hơi đến cạn đáy, rồi rít thật sâu thật lâu phả khói vào không trung, cầm tấm ảnh chụp chung với nhau nhìn không chớp mắt, rồi lại xoay ra hướng khác, một loại đau khổ không nói lên lời, động tác này cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần không ngừng.

NHỚ NHUNG là căn bệnh mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây như mũi kim chích đâm vào da thịt, mà anh lại là người đang phải chịu căn bệnh này, bản thân anh cũng chẳng muốn thoát chỉ muốn chìm đắm trong nó tự làm đau chính mình cứ như vậy mà trầm luân chìm xuống. Anh muốn nhìn Minh Anh của mình nhưng rồi chẳng thấy được, cảm giác đau đơn này không ngừng hành hạ anh, trái tim đau đến mức như bị khoét đi một miếng lớn.

Cứ vài tiếng đồng hồ lại có tiếng đập cửa bên ngoài, giọng nói lo lắng của mọi người nhưng bên trong cũng chỉ đáp lại sự im lặng không chút động tĩnh nào cả, anh lết tấm thân tiều tụy ra nơi ban công. Những chậu lan tím không có cách nào cứu vãng được, thật sự nó đã chết tất cả đã chết héo cả rồi, anh có làm như thế nào cũng chẳng giúp chúng sống lại được, cũng như trái tim anh vậy, nó đã chết mất rồi.

Ngồi một mình tựa vào thành cửa tay ôm chai rượu, châm thêm một điếu thuốc mới, diên đại. “Giật Minh đau hay, mọi thứ mất mát bỗng trở nên quan trọng. Một cảm giác thật tệ khi anh quay về căn phòng, khi mọi thứ chẳng còn sinh động...anh mất đi cả thế giới em biết không?”

Bên ngoài lại có tiếng đập cửa ồn ào, nhưng chẳng có chút âm thanh lọt vào tai anh “Hoàng Long, anh mở cửa đi. Anh cứ như vậy đến bao giờ hã, hơn một tháng rồi anh nhốt mình trong đó là cách giải quyết sao hã”

Tay Zen vẫn liên hồi đập mạnh thành tiếng “rầm...rầm” chói tai, lại lớn tiếng tiếp tục “anh mở cửa ra cho em, có nghe không hã, một phút thôi anh mở cửa đi”.

Bên trong vẫn im lặng tay Zen vẫn cứ đập, cô chưa kịp nhìn ra người bên cạnh là ai thì cánh cửa đã bị đập toan ra, Zen giật mình nhìn người bên cạnh gọi tên “anh Quốc Huy”.

“Hoàng Long, mày còn tỉnh như vậy đến bao giờ hã” Quốc Huy nắm cổ áo xách lên giận dữ nói, chuyện gì xảy ra anh biết hết rồi, vừa nghe được tin không những Hoàng Nhi nóng ruột, mà ngay cả anh cũng khẩn trương về đây.

Hoàng Long không trả lời, anh có mắt như mù, có tai như điếc không biết gì, không biết trước mặt là ai, cũng chẳng nghe được điều gì mặc kệ cho người ta muốn làm gì mà làm, anh cầm chai rượu làm thêm một hơi dài.

“choảng” Chai rượu bị Quốc Huy ném phẫn vào thành tường, Hoàng Nhi bụng cũng đã lớn nước mắt lưng tròng đi vào ôm lấy anh trai khi trông thấy anh không khác gì một kẻ ăn mày nghiện rượu, tóc tai bết dính dài phủ nửa gương mặt, râu ria mọc dài, hai gò má hóp lại, mất thăng bằng của việc không ngủ nhiều ngày, anh trai phong độ ngày nào bây giờ khác gì con nghiện cơ chứ.

“Anh Hai, anh hai” Hoàng Nhi ôm anh vào lòng, giọng nói nghẹn ngào trong tiếng khóc.

“Long, mày coi đi mày bây giờ là quỷ hay là người hã” Quốc Huy gằn giọng nói lớn.

“Anh đừng mắng anh hai nữa, đừng mắng anh hai nữa. Anh Hai ơi, em là Nhi nè anh nhận ra em không hã”

Đến lúc này dường như anh đã nghe thấy được tiếng nói bên tai mình, đưa hai tay ôm chặt lấy cánh tay Hoàng Nhi nghẹn ngào nói trong tiếng khóc “Minh Anh, cô ấy đi rồi, đi thật rồi. Anh còn chưa nói xin lỗi với cô ấy”

Hai vai anh run run, nước mắt cứ tuôn ra không ngừng Hoàng Long khóc lớn gào thét “Minh Anh, anh còn chưa nói với cô ấy anh yêu cô ấy, ba chữ đó anh chưa có cơ hội để nói”

“anh hai, anh hai” ngoài hai chữ đó Hoàng Nhi không biết nói gì hơn, nước mắt vẫn cứ đầm đìa theo anh trai, cái ôm tình thân này chỉ mong nó giúp anh nguôi ngoai đi một chút, một chút thôi cũng được.

Cả thân thể Hoàng Long co rút đau đớn tận tim, ngoài cơn đau thể xác còn có cơn đau khác kéo đến mà anh không hề hay biết, nước mắt cũng chảy ra như đê vỡ, vì đau đớn anh gặp người ngã nhào xuống đất

bất tỉnh.

Hoàng Nhi hốt hoảng gào lên, sau vài tiếng đồng hồ anh nằm nghỉ ngơi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, ngay cả bác sĩ Hùng cũng ngạc nhiên với bộ dạng của anh, không dám tin đây là thiếu gia Hoàng Long ngày nào.

“bác Hùng, anh ấy sao rồi” Hoàng Nhi thở dài lo lắng hỏi.

“cậu ấy bị loét dạ dày, tôi đã truyền nước và tiêm thuốc rồi. Mọi người tuyệt đối đừng cho cậu ấy uống rượu nữa, khác gì tự tử cơ chứ” về mặt bác sĩ Hùng trầm ngâm nói.

Quốc Huy tiễn vị bác sĩ về, Zen cũng xuống phụ giúp nấu chút thức ăn, Hoàng Nhi đi đường xa trở về cũng khá mệt những vẫn muốn ở lại chăm sóc anh trai. Nhìn anh trai nằm ngủ mà cô thấy xót xa thầm nghĩ “có lẽ nhờ thuốc an thần mà anh mới có giấc ngủ ngon như thế này phải không, đã bao lâu rồi anh chưa ngủ, nhìn xem lúc anh ngủ nước mắt con chảy ngược ra, anh hai lúc này đau đến tê tâm liệt phế đến vậy hay sao.”

Trời về khuya, bụng to khiến Hoàng Nhi mỏi lưng, cô cũng khá mệt mỏi, đi chần lên cho anh, rồi bật chút anh đèn bàn hy vọng cho anh trai một chút ấm áp rồi mới lặng lẽ về phòng nghỉ ngơi. Đến khi không còn nghe bất cứ tiếng động nào nữa, anh mới lười mở mắt, ngồi dậy.

Hoàng Long dùng chút ít sức lực trong người, châm điều thuốc làm vài hơi ngồi tại bàn làm việc mở máy tính, bật lên một đoạn video có những hình ảnh, những kỉ niệm lưu lại giữa hai người, thêm một đoạn phim ngắn anh quay lên mà nó không hay biết, đoạn video này anh làm ra để nhân cơ hội thi xong sẽ chính thức cho nó xem, chính thức tỏ tình nói ba chữ “Anh thương Em” cho nó nghe, nhưng lại chẳng kịp làm gì cả, ngay cả xin lỗi đơn giản anh cũng không có cơ hội được nói.

Anh lại cười chua xót, vô tình cuốn sách tiểu thuyết dày cộm lại rơi vào tầm mắt. Cuốn sách này chẳng xa lạ nữa, thậm chí anh đã từng đọc, đọc đi đọc lại nhiều lần vì khi trước thấy Minh Anh cầm cuốn tiểu thuyết đọc đến độ mê tít, còn diễn với anh một đoạn trong đó. Tay cầm lấy cuốn sách, cho nó chạy nhanh từng trang hy vọng Minh Anh để lại gì trong này nhưng rồi lại thất vọng vì chẳng thấy gì, anh chán nản định vứt cuốn sách tiểu thuyết đi luôn thì lại thấy một dòng chữ màu đen.

Vội vàng thu tay lại, lật đến trang cuối, như lóe lên sự hy vọng cuối cùng trong đêm đen:

“Không cần phải tìm em, nhưng hãy đợi em có được không?”

Hoàng Long ngã người ra ghế, nhắm mắt mỗi môi cong nhếch lên trầm tư, anh lại rít một hơi thuốc “Đợi Em ?”...

181. Chương 89: Yêu Trong Đau Khổ.

Trước khi đọc chương mới này, mình mong mọi người mở bài ” Sống Trong Nỗi Nhớ- Mr.Siro ” vừa nghe nhạc vừa đọc chương 89 được chứ ^^.

=====

Lúc Minh Anh rời khỏi hội trường, ánh mắt Uyển Nhi dõi theo bóng dáng lẻ loi của người em gái xa lạ kia. Bụng dạ cô lúc này lại tự dưng mà cồn cào dữ dội không yên, từng nét trên khuôn mặt thay đổi hẳn ra ai cũng dễ dàng nhận thấy được.

“Uyển Nhi, em khó chịu chỗ nào sao” Thế Hiển, quay sang lo lắng hỏi.

Uyển Nhi cười trừ đáp lại: “em không sao, mọi người đừng đi em ra ngoài chút”

Uyển Nhi nói rồi cô vội vàng đi ra ngoài, thái độ lúc này lại thu vào mắt của Hoàng Long, anh thấy trong lồng ngực bỗng dưng lại trực trào một cảm giác khó chịu không yên, bước đi Uyển Nhi vội vã không phải là đi nữa mà chính xác là đang chạy từng bước gấp rút. Linh tính anh nghĩ, chắc hai người con gái này lại có chuyện gì rồi, không nói một lời nào cũng chạy theo sau.

“Long, mày đi đâu thế” tiếng Đăng Khôi gọi với theo.

Ra đến bên ngoài, Uyển Nhi chạy theo định nói điều gì đó nhưng có lẽ bây giờ đã muộn mất rồi, chiếc xe ô tô của chị An vừa dịch chuyển một đoạn khá xa, giờ có dùng hết sức đuổi theo cũng chẳng kịp.

Cảm giác khó chịu này là như thế nào, Uyển Nhi chẳng thể hiểu rõ được. Nhưng khi đôi chân cô chạy theo Minh Anh, thật sự cô muốn nói một câu cuối cùng này trước khi đi “ Minh Anh, khi cô trở về tôi sẽ gọi cô một tiếng em” đôi mắt cô sụp xuống man mác một chút buồn, thở dài quay lại bên trong hội trường lại chạm trán phải Hoàng Long.

“ Uyển Nhi, em đang tìm ai à?” ánh mắt anh nghi hoặc hỏi.

“ Không, bên trong ngột ngạt quá em muốn ra ngoài hít thở một chút không khí thôi” cô mỉm cười đáp lại.

Hai người ngồi xuống trên thành đài phun nước, hai tay anh đan xen vào nhau nghĩ ngợi một chút rồi cười nói “ Chuyện ban sáng, anh thay mặt Minh Anh, xin lỗi”.

“ Không, Hoàng Long không cần xin lỗi. Người xin lỗi phải là em mới phải” cô thở dài đáp.

Nếu Hoàng Long để ý, sẽ thấy trong câu nói này cảm giác buồn ra sao. Nhưng điều này sao anh có thể thấy được, bản thân cô thấy có lỗi rất nhiều, 4 năm trước vì Thế Hiển mà lợi dụng tình cảm của anh, 4 năm sau lại vì trả thù cá nhân, trút hận, lại tước đoạt đi hạnh phúc của anh, như vậy cô xứng đáng được nhận lời xin lỗi? tuyệt đối là không, nếu giờ đây anh biết được sự thật, có đánh có chửi, có ghét cô thì cũng không một lời oán hận, thà như vậy lương tâm mới có đỡ chút áy náy.

Cả hai im lặng, hai con người này từng thuộc về nhau, nói đúng hơn trái tim Hoàng Long đã từng bị Uyển Nhi lấy mất để lại nỗi đau dai dẳng, khi trước lúc gặp lại anh còn thoáng nghĩ sẽ bỏ hết tất cả mà để một lần nữa nắm lấy đôi tay cô gái đang ngồi cạnh mình, nhưng không! Mọi việc lại khác xa, Minh Anh xuất hiện cảm giác mà người con gái này dành cho anh là sự ấm áp, là sự ngọt ngào, giữa hai người con gái này, anh thấy được sự khác biệt rất lớn.

“ Nhi Nhi, em tin vào anh không?” anh cười thản nhiên hỏi.

Cô sững người giây lát, nét mặt khó hiểu nhìn anh “ tin?” .

“ ừ, nếu em chọn tin tưởng, thì xin hãy tin tưởng ở anh và Thế Hiển được chứ. Mọi chuyện xảy ra giữa mẹ em và gia đình Minh Anh không đơn giản như em nghĩ, vì vậy nếu được em đừng oán trách vào Minh Anh nữa” giọng nói anh không chút thay đổi, những lời này như một lời tâm sự, hết sức nhẹ nhàng thêm cả chân thành từ anh.

Anh dừng lại một hồi, nói tiếp “Minh Anh không phải một người dễ kích động mà hành xử thô lỗ với em như lúc sáng. Anh không biết được giữa hai người nói gì với nhau, nhưng anh hiểu Minh Anh”.

Tay đặt trên đầu gối co mạnh lại, nhàu cả một mảng của chiếc váy đang mang, đôi vai Uyển Nhi hơi run lên, thật sự hai người đàn ông này bọn họ đang tính toán những gì, sao mọi thứ lại trở nên mập mờ như thế.

“ Hoàng Long, nói em nghe hai anh biết được những gì, đừng vờn như thế nữa được không” cô khó chịu gắt lên.

“ Nhi Nhi, biết nhiều hay ít chẳng là gì cả. Anh không muốn nhìn thấy em sống trong thù hận, lại làm tổn thương chính mình hiểu chứ” anh nắm chặt bắp vai cô nhấn từng chữ.

“Hoàng...” câu nói chưa dứt từ đằng xa nhóm người Thế Hiển, Đăng Khôi và Zen chạy lại cắt ngang.

“ Oppa, anh thấy chị Minh Anh không vậy?” Zen lo lắng hỏi.

“ Chẳng phải cô ấy nói đi vệ sinh sao?”

“ Không có, bọn tao đi tìm quanh đây nhưng chẳng thấy, gọi điện thoại cũng chẳng được” Đăng Khôi điệu bộ hối hả, mồ hôi còn lấm tấm trên trán đổ ra.

Quan sát thấy cơ hồ Uyển Nhi có chút thay đổi có vẻ đang rất khó chịu, Thế Hiển đến gần quỳ một bên gối, lo lắng mà hỏi “ Nhi, em mệt” .

Thật sự lúc này lồng ngực Uyển Nhi khó chịu đến đã một cảm giác như đang bị lửa thiêu đốt, khó chịu hết sức. Việc Minh Anh rời đi đáng lẽ ra phải làm cô hạnh phúc làm cô thấy vui mới đúng, nhưng sao khi nghe

những lời Hoàng Long nói, những tâm sự chất chứa của anh, cô lại đau lòng đến thế này, anh chưa làm hại cô lần nào sao bản thân cô lúc nào cũng là người tức đi nụ cười của anh.

“Hiển, chúng ta về nhà được không” đôi mắt cô hơi ngấn nước, nắm tay Thế Hiển mà nói lí nhí.

Thế Hiển gật đầu, thân hình to lớn của hắn đang che đi cảm xúc của Uyển Nhi bây giờ không một ai thấy được, hắn quay đầu lại đáp “con lợn đó, chắc giận mày nên về nhà ngủ rồi cũng chừng. Gọi cho cô ấy đi, Uyển Nhi mệt tao về trước, chuyển lời với Quốc Huy giúp tao”

Hoàng Long gật đầu thay cho câu trả lời, hắn cũng không đợi chờ gì liền khoát vai dìu Uyển Nhi rời khỏi hội trường tiệc cưới. Chỉ còn lại ba người trước cửa sảnh ra vào, Zen đi tới đi lui liên tiếp nhấn điện thoại nhưng toàn giọng nói ngọt ngào của chị tiếp viên tổng đài trả lời thay.

“Điện thoại không được, hay em về nhà trước nha” Zen nhú mày lo lắng.

“Zen, kệ cô ấy đi ngày vui của Hoàng Nhi. Bướng bỉnh, cứ nuông chiều cô ấy riết rồi không tôn trọng ai hết.” Anh cau mày nói, bỏ vào trong.

Zen định nói gì đó, nhưng Đặng Khôi lại lắc đầu chỉ ý cả hai người đành thở dài mà đi vào. Nào ai biết giờ này không đuổi theo, thì chẳng một ai có thể gặp lại cô gái ấy nữa, lúc này Hoàng Long cũng chỉ có một suy nghĩ rằng nó thật trẻ con nếu cứ giận dỗi thế này, cứ bướng bỉnh mãi rồi biết bao giờ mới chững chạc, cứ như vậy đến hết lần này đến lần khác sẽ lại ỷ y vào anh.

Anh không phải lúc nào cũng có thể ở bên cạnh nó mãi, hướng hồ thời gian của anh, anh còn không biết mình có thở được bao lâu hay chỉ cần tối nay về ngủ sẽ mãi không tỉnh dậy thì sao?, bây giờ vẫn còn che chở được cho người con gái mình yêu, nhưng được thêm bao lâu nữa, đến lúc đó nếu Minh Anh vẫn trẻ con nhưng bây giờ lại không có anh bên thì phải làm sao.

“Thói quen đôi khi rất đáng sợ” nghĩ đến điều này anh thầm thở dài, dù bây giờ nó đang hờn trách anh hay cho anh là kẻ vô tâm cũng đều được, anh yêu nó nhiều như thế nào điều đó anh biết rõ nhất và anh tin nó cũng biết điều đó...

Trên đường đi, Uyển Nhi không nói câu nào. Cô chỉ nhìn ngắm hai bên đèn đường qua lớp kính ô tô, nét mặt trầm tư cứ cắn môi mãi, Thế Hiển có linh tính không hay đột ngột phanh xe kêu thành tiếng “Kít” chối tai.

“Uyển Nhi, thật ra có chuyện gì rồi”.

“Không có gì cả” Uyển Nhi thu nét mặt vào trong nhưng vẫn bị hắn phát giác.

“Nói láo, mau nói đi!” Thế Hiển không nhịn được nữa hét lớn.

Ánh mắt bối rối, sau một hồi đấu tranh tư tưởng Uyển Nhi mới quyết định hạ chót chối cãi “em đã bảo không có gì mà, chỉ là em lo cho mẹ thôi”

Thế Hiển định nói gì đó, Uyển Nhi liền cắt ngang “Em mệt lắm, chúng ta về thôi”. Thế Hiển liếc nhìn cô một chút, rồi nhấn ga đi tiếp. Trên đường đi rõ ràng nhìn ra Uyển Nhi có tâm sự rõ ràng nhưng lại không chịu nói, cứ liên tục thở dài.

“Thế Hiển, quay xe đi” Uyển Nhi nhắm mắt chau mày nói.

Cô quả thực ghét cảm giác này vô cùng, nó làm cô thật khó chịu.

“Quay xe?” hắn thắc mắc hỏi.

“Đến sân bay, lẹ đi. Nếu anh muốn gặp Minh Anh” Uyển Nhi trầm giọng nói.

“Uyển Nhi, chuyện gì rồi. Sao giờ em mới nói, điện thoại cho Hoàng Long đi” hắn vẻ bức tức, giọng nói có phần dai dẳng. Lập tức bẻ tay lái, chiếc xe quay ngoắt 180 độ về phía đường cũ, nhấn ga tăng tốc chạy đi. Uyển Nhi vẫn im lặng, không có hành động nào được gọi là gọi điện thoại cho Hoàng Long.

Đến sân bay, Thế Hiển tâm trạng như rối bời hai chân chạy như bị rượt đuổi mặc kệ cho Uyển Nhi chạy theo phía sau vì mang guốc cao nên rất khó nhọc, phía sau gót chân còn bị trầy. Mồ hôi nhễ nhãi trên khuôn

mặt hần, đường gân xanh hiện rõ lên trên khuôn mặt không tì vết, hần chạy khắp nơi tìm kiếm nhưng mà có vẻ tuyệt vọng đến cuối.

“ Thế Hiển, anh đừng tìm nữa” Uyển Nhi nhắc từng bước chân, thở một gọi hần.

“ Uyển Nhi, em nói đi. Minh Anh, đi đâu hả” hần nắm chặt hai bả vai Uyển Nhi mà gồng lên.

“ Thế Hiển, em không biết. Buông em ra đi, đau lắm” khóe mắt Uyển Nhi rơm rớm nước mắt .

Đến lúc này, hần mới buông mạnh cô ra, chỉ một chút nữa không đứng vững có lẽ hần đã xô ngã cô. Bực bội hần day trắng mặt một hồi, cầm điện thoại gọi nhưng có vẻ đối phương chẳng có tín hiệu trả lời.

“ Mẹ kiếp, cậu ta làm cái quái gì mà không bắt máy” hần bực dọc, chửi thề.

“ Sao em biết Minh Anh đến đây, chuyện này là thế nào hả Uyển Nhi” hần quay lại, hỏi gắt. “ Uyển Nhi, chẳng phải anh từng nói em hãy tin anh và Hoàng Long sao, sao em không cho bọn anh một cơ hội”.

“ Đủ rồi Thế Hiển, cô ta có chân cô ta tự đi. Nếu anh muốn, có thể đi cùng Minh Anh mà” Uyển Nhi, bực tức quát lại quay lưng bỏ lại hần.

Chuyện ép Minh Anh đi là sai hay đúng, cô không rõ nhưng từ lúc đầu về đây mục đích đặt ra cô không thể nào lui, càng nói hai người đó thì liên quan gì đến chuyện gia đình giữa cô và Minh Anh lấy gì để cô tin tưởng, năm đó mẹ cô cũng đã tin tưởng để rồi được những gì ngoài bệnh tật nằm hôn mê suốt 20 năm trời.

Để mấy năm trước, cuộc sống của cô bị người khác sắp đặt dồn vào đường cùng. Năm đó nếu cô không gặp được ân nhân, giờ đây cô có thể bên cạnh hần như lúc này hay sao, dứt khoát không một lần cũng không cô không muốn ngồi im một chỗ mặc người khác điều khiển...

Tan tiệc, khi sắp xếp xong mọi thứ ở nhà hàng, Đặng Khôi có ý rủ cả bọn cùng nhau đến club chơi nhưng lập tức bị bãi bỏ. Ngay đêm nay hay vợ chồng trẻ kia sẽ đi hưởng tuần trăng mật tại Singapore, trước lúc đi cặp đôi vợ chồng mới này còn bị Zen chọc quê cho một vố.

“ Hoàng Nhi, cười bé bé lại. Có phải lần đầu hai người hưởng trăng mật đâu chứ” .

Một câu nói đùa làm mọi người cười phá lên, Hoàng Nhi ngại ngần cười mỉm cúi đầu tựa vào ngực Quốc Huy rất yêu. Gia đình hai bên chào nhau vài tiếng, rồi chào hai vợ chồng lên đường, lên xe rồi vậy mà chưa được bao lâu Hoàng Nhi lại lật đật chạy lại chỗ Hoàng Long thăm thì.

“ Anh Hai, về động phòng mà xin lỗi vợ đi”.

“ con nhỏ này, em dám” Hoàng Long bậm môi vẽ cảnh cáo, Hoàng Nhi bụm miệng cười rồi mới chạy về xe mà đi du lịch.

Khi về đến nhà, bà ngoại liền lớn tiếng gọi “ Cháu yêu của ta đâu rồi”

Tưởng nó không nghe, bà ngoại cứ lặp đi lặp lại hai ba lần nhưng vẫn chẳng thấy mặt mũi nó đâu, chỉ có bà quản gia vội vã từ trong nhà bếp chạy lại “ lão phu nhân, bà gọi ai vậy ạ” .

“Thì tôi gọi Minh Anh, nhà này ngoài con bé đó ra thì còn ai nữa” bà ngoại cười hậu đáp.

“ Minh Anh! Chẳng phải đi dự tiệc cùng mọi người hay sao?” bà quản gia ngạc nhiên hỏi ngược lại.

“ không, chúng tôi về đây cùng nhau mà. Thím có lầm không vậy” mẹ anh chạy lại hỏi.

“ không thưa phu nhân, tối đến giờ chỉ có mỗi tôi ở nhà thôi. Cũng chưa thấy con bé Minh Anh về, tôi tưởng về cùng mọi người”.

Lúc này Hoàng Long đang dìu ba mình cùng với Zen bên cạnh mới bước vào nhà, anh nghe thoáng thoáng . Chau mày hỏi lại “ Minh Anh, chưa về ạ? ”

“ vắng thiếu gia” bà quản gia kính cẩn đáp.

“ thím đã coi kỹ chưa, nhớ con bé trên phòng thì sao” giọng nói ầm áp của ba anh vang lên.

“ Dạ rồi, thưa chủ tịch, tối giờ chỉ mỗi mình tôi ở nhà mà thôi” bà quản gia kính cẩn đáp.

Hoàng Long bước chân vội vã gấp gáp tiến thẳng lên trên lầu, giọng nói của Minh Anh vẫn vang vọng trong đầu, nước mắt rơi trên khuôn mặt kia làm anh đau đến xé nát cõi lòng “ anh nói đi, anh yêu chị ta, yêu chị ta có phải không?” .

Mạnh tay đẩy toan cửa phòng, không khí này làm anh nghẹt thở, không gian tối mịt chút đèn ảm áp cũng không hề có, một chút cũng không, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, hơi thở mùi hương mỗi khi anh bước vào cũng không hề có, trái tim anh nhưng ngừng đập.

Mở toan tủ quần áo trống không, không còn bất cứ thứ gì, tủ đựng giày cũng chẳng còn đôi nào, anh chạy lại phía lan can cũng trống không những chậu hoa lan cũng không còn lấy một cành, dù cho là cành cây bị dẫm nát, những thứ thuộc về Minh Anh cũng chẳng để lại gì ngoài căn phòng màu xanh như lúc ban đầu Minh Anh về ở, khoan ngực anh như bị co thắt lại, đau đến nỗi dùng tay bóp lại kìm nén.

“ Minh Anh đâu, cô ấy đi đâu rồi. Minh Anh, cô ấy không vì một chuyện nhỏ như thế mà bỏ đi” anh gầm lên như gần tuyệt vọng.

Hoàng Long như bị mất đi tất cả lí trí, khỏe mắt anh trở nên sâu hóm mà động nước. Anh đẩy cửa tất cả từng phòng một, trên lầu dưới lầu đều không thấy bóng dáng người con gái ấy đâu.

“ thiếu gia, thiếu gia người dừng lại đi” bà quản gia giọng nài nỉ.

“ Oppa, bình tĩnh lại đi. Lỡ đâu chị ấy giận đi ra ngoài thì sao” Zen cũng lớn tiếng ngăn anh lại.

“ cún con, chuyện gì đã xảy ra hã. Sao bộ dạng cháu lại như thế này” Bà ngoại lo lắng, cũng ôm anh lại, khi thấy anh như kẻ điên chạy khắp mọi nơi.

Hoàng Long chán chường, buông xuôi cơ thể gục xuống, ánh mắt đỏ ngầu .

“ Con bé chẳng lẽ bỏ đi rồi sao” bà quản gia kinh ngạc chợt nhớ sự ra chuyện lúc chiều tối, thốt lên.

“ Thím, thím nói vậy là sao” mẹ anh bần thần giục.

“ Bà nội, chuyện gì vậy chị Minh Anh đi đâu, sao bỏ đi, bà mau nói đi” dạ dày Zen như bị hơi trên lửa.

“ lúc chiều tôi thấy Minh Anh, tự dưng đi dạo quanh nhà tưởng con bé tìm gì, trước khi ra khỏi nhà còn nói mấy lời kì quặc, còn căn dặn đủ điều. À con kéo thêm một vali bảo của tiểu thư” bà quản gia tường thuật lại.

“ Zen, lúc Minh Anh đi còn để lại vài cuốn sách, bảo cháu đọc để thi vào trường mình muốn, những cuốn sách đó sẽ giúp ích” bà quản gia lại nhớ ra liền nói.

Zen ba chân bốn cẳng gấp gáp chạy vào phòng, lật tung mở sách đó. Đôi tay run run không chút kiên nhẫn cầm từng cuốn sách lên cao mà xốc, nào ngờ lại rơi ra một phong bì màu xanh.

“ Đợi chị trở về, hai chúng ta cùng nhau thực hiện công việc kinh doanh”

Một câu nói đơn giản, nhưng lại lấy hết bao nhiêu nước mắt của Zen. Cô òa khóc thút thít tay run run chạy ra ngoài.

“ Oppa, chị Minh Anh để lại cái này” nước mắt Zen không ngừng chảy, đưa mảnh giấy đến trước người con trai đang gục ngã, quỳ dưới nền nhà cứng ngắt.

Đôi mắt đỏ hoe, giọt nước mắt không có cách nào kiềm lại được nữa lăn dài ra, vì đau khổ anh chết lặng đưa tay run run, cầm lấy tờ giấy. Tờ giấy bị nhàu nát trong tay anh, nhìn dòng chữ như sét đánh vào đầu anh liên tục, trái tim tê liệt đến đau đớn, đôi tay nắm thành quyền chọi thẳng xuống nền gạch cương cứng phần lì, nước mắt cuồng loạn rơi xuống “ Minh Anh, rốt cuộc em ở đâu? .

Hoàng Long điên cuồng đứng bật dậy, miệng gào to tên nó, chạy vọt ra khỏi nhà, cứ chạy mà không biết phải đi đâu để tìm nó, âm thanh bi thương vang vọng, mặc cho mọi người gọi theo anh nhưng giờ đây anh làm gì nghe được điều nào nữa đâu.

Cả nhà được một phen kinh ngạc, lại buồn bã khi biết Minh Anh bỏ đi mà không hiểu rõ nguyên nhân, càng xót xa hơn cho cái bộ dạng thống khổ của Hoàng Long, chưa một ai, bất kì một người nào từng thấy

Hoàng Long khóc, từ bé đến lớn là đau đớn bệnh tật hay tai nạn, chịu đau như thế nào anh cũng chưa bao giờ khóc, lúc Uyển Nhi bỏ đi anh cũng chưa một lần đau đến mức như thế này, ai nấy đều xót xa.

Đêm nay trời tự dưng lại đổ mưa, Hoàng Long phóng xe chạy thật nhanh, tiếng xe gầm vang từng con đường rồi dừng lại trước căn nhà cũ của Minh Anh, anh gấp gấp mở toan cửa nhưng ngoài bóng đêm và những thứ vật dụng trong nhà bao phủ ga trắng thì chẳng còn gì, bất chấp trời mưa anh len lỏi đi đến từng nơi, từng nơi một tìm kiếm, những nơi từng hẹn hò những nơi từng đi qua, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót, thậm chí lúc đó anh ngớ ngẩn đi tìm nó ở trường học cũ...Nhưng rồi lại TRỐNG KHÔNG, TRỐNG KHÔNG.

Sáng sớm Hoàng Long mới lờ mờ, lê lét thân xác ma dại như một màn đen bao phủ bước vào nhà. Cả đoàn người đều đứng dậy về mặt ai nấy đều hết sức lo lắng khi thấy bộ dạng của anh, mới một đêm thôi nhưng sao hình dáng đã tồi tệ đến mức này tóc tai bù xù như tổ quạ, râu ria lại mọc lởm chởm, quần áo xồng xệch u ám toàn thân, bước vào im lặng đến lạnh người không nhìn không nói, không có gì cả trống rỗng.

Đặng Khôi chạy lại kéo cánh tay chau mày lo “ Mày tìm thấy chưa?”

Đặng Khôi rõ biết câu này hết dư thừa, nhưng lại chẳng biết nói gì ngoài câu đó, khi biết Minh Anh bỏ đi tâm can anh còn rối bời buồn bã, thì nói gì đến cảm xúc của Hoàng Long . Trong bộ dạng này của Hoàng Long thì còn đau đớn hơn anh gấp mười lần.

Hoàng Long không quan tâm thật ra thì anh cũng hoàn toàn không biết mình đang bị giữ lại, cũng chẳng biết ai đang nắm cánh tay mình cũng chẳng rõ có bao nhiêu người đang ở đây, Uyển Nhi xót xa cô không ngờ lại hại anh đau lòng đến vậy.

“ Hoàng Long, anh làm ơn tỉnh lại đi có được không. Minh Anh cô ấy bỏ đi rồi” Uyển Nhi áp hai bàn tay lên gương mặt u ám của anh ngăn nước mắt mà nói.

“ Minh Anh, cô ấy ở đâu, ở đâu?” anh nắm lấy cổ tay Uyển Nhi bỏ ra khỏi mặt mình, như một kẻ điên mà nắm lấy thật chặt cổ tay đối phương, gào lên.

Không ai trả lời anh, anh đã tìm tìm suốt cả đêm, thậm chí nhà ga sân bay, bến xe anh chẳng chừa ngõ ngách nào thế nhưng chẳng ai cho anh biết cô gái của anh ở đâu, buông bỏ tay Uyển Nhi ra, bóng dáng cao lớn ấy lại quay ra mang theo nỗi thống khổ ra hướng cửa.

Miệng không ngừng nói “ tìm Minh Anh, phải tìm Minh Anh. Anh xin lỗi, anh không cố ý làm em tổn thương, Minh Anh, đừng đối xử với anh như vậy”

Nhìn Hoàng Long như vậy, không ai không xót xa, bộ dạng suy sụp như vậy còn muốn đi đâu nữa, Uyển Nhi chịu không được nữa chạy lại ôm anh ngăn lại không cho anh đi “ Hoàng Long, đừng như thế mà. Em xin anh, dừng lại đi mà”

Đầu óc anh choáng váng, tim bóp nghẹt thở còn thở không được thì lời nói của Uyển Nhi có là gì, sao có thể lọt vào tai anh được, trời sáng trưng nhưng trước mắt anh nào đâu có nhìn thấy gì, chỉ theo trí nhớ mà men theo, không chút sức lực mà cố gấn gở bỏ vòng tay của Uyển Nhi ra khỏi người mình.

Thế Hiển không đứng chùn chân thêm được nữa, chạy đến mà nện xuống mặt Hoàng Long một đấm rất mạnh, anh không đỡ chỉ đứng đó mà tiếp nhận một bên má trái hóp lại đầu nghiêng sang một bên ngã nhào xuống.

“ Mày điên rồi phải không, mày coi mày có giống là Hoàng Long không hả” hấn quát lớn vào mặt anh.

Hoàng Long không còn chút hơi sức nào nữa rồi, anh nằm giữa nhà cùng với vết máu tứa ra ở khóe miệng mà cười lớn như một tên điên rồi khóc thành tiếng nước mắt cứ thi nhau mà chảy ra bên ngoài lần đầu tiên anh như một đứa trẻ bất lực, không làm được gì, cũng không biết phải làm gì. Thân thể như bị rút cạn cả rồi, bò dậy tựa vào thành tường như một cái xác không hồn.

Trái tim anh như bị đem chôn vùi dưới núi băng vạn năm, lạnh đến thấu xương, đau đớn đến độ tê tâm liệt phế. Lúc nó yêu anh, anh chẳng quan tâm, lúc nó tổn thương, anh lạnh lùng, thậm chí lúc nó cố ý gây rối anh còn xem đó là trò trẻ con búng bình, trước lúc rời đi một hai miệng luôn nói yêu anh, chính là như vậy hay sao.

“Hoàng Long, anh đừng như vậy nữa, em sai rồi, là em để Minh Anh, là do em” Uyển Nhi òa khóc, ôm lấy cổ anh mà nghẹn ngào trong tiếng khóc.

Anh không hề đá động, cũng chẳng một ai biết những lời nói anh có nghe được không, ngồi đó không nói không rằng, nước mắt cứ chảy ra liên tục. Chỉ có tiếng cãi vã mà thôi, Zen đoán không sai tức giận liên mạnh tay tát Uyển Nhi.

“Sao, bây giờ chị hài lòng chưa. Nhìn anh ấy tàn phế như vậy chị hạnh phúc không hả Uyển Nhi” Zen không cần nể nan ai nữa cả, sự việc lúc này là cô không nhịn thêm được.

“tôi...tôi...” Uyển Nhi lấp bắp, ôm mặt.

“Chị là người ác độc nhất tôi từng biết đó Uyển Nhi, giờ thì chị vui chưa, chị nhìn đi con người này chính chị đã phá hủy anh ta, chị nhìn cho thật kỹ vào. Bản thân anh ấy, anh ấy còn không biết được mình còn trên cõi đời này được bao lâu, còn chị, chị còn cả một đời chị vẫn có cơ hội tìm được hạnh phúc cho mình, còn anh ấy ngay cả hạnh phúc cuối cùng cũng bị chị tước đoạt, anh ấy có còn được bao lâu thời gian nữa đâu hả”

Zen trút một hơi, bệnh tình của anh trong nhà không hề ai biết ngoài Zen, ai cũng đã tưởng là qua khỏi cửa thần chết, nhưng không một ai biết anh lại cận kề với ranh giới sống chết như thế nào, bây giờ thì hay rồi không cần phải đợi đến lúc bệnh tật phát tán nữa, ngay lúc này đây Hoàng Long cũng đã chết vì tình mất rồi.

Chưa dừng lại, nước mắt lưng tròng Zen lại tiếp tục thét lên “tại sao chị lại đối xử với anh ấy như vậy, tại sao lại đối xử với Minh Anh như vậy, anh ấy còn sống được bao lâu nữa đâu, vì sao không để những ngày tháng cuối đời của anh ấy được vui vẻ hạnh phúc hả Uyển Nhi”

Zen khóc nức lên, tay đánh túi bụi vào khoan ngực Uyển Nhi, rồi ngã bệt xuống đất khóc nức khung cảnh này đau thương vô cùng.

Về kinh ngạc đến độ hai con mắt mở thật to bộ dạng hoảng hốt, không tin vào những gì mình vừa nghe được, sao có thể, Hoàng Long còn sống không được bao lâu. Sự việc này là như thế nào sao lại nói anh ấy như thế, ý của Zen là như thế nào, không chỉ mỗi mình Uyển Nhi mới có sự hoảng hốt đó, ai nấy khi biết được sự thật không khỏi giật mình.

Cô chạy đến chỗ người con trai chết lặng kia mà ôm anh vào lòng, nhưng kịp làm gì thì hai bàn tay nặng trĩu của anh đã đặt lên bả vai của Uyển Nhi, bật khóc đau lòng “Tại sao vậy? Tại sao em không cho cô ấy một cơ hội”.

“tại sao, em không thử tin tôi một lần”

“Uyển Nhi, tại sao không cho chúng tôi một cơ hội”

Uyển Nhi lúc này chẳng biết nói gì nữa, có nói cũng chẳng thể nào xóa bỏ đi được lỗi lầm của cô, việc duy nhất làm ngay lúc này là tìm Minh Anh về mà thôi, cô bị Hoàng Long đẩy phẫn ra một bên giây phút đó cũng là lần đầu tiên cô biết đến mùi vị lạnh lùng của một người con trai, cũng biết rằng mình đã hoàn toàn sai khi đi nước cờ này.

Hoàng Long cố chút sức lực cuối cùng mà đứng dậy, anh không muốn bản thân bất lực gục ngã như thế này, anh phải đi tìm nó, dù cho sức cùng lực kiệt cũng phải tìm cho được, anh không thể để nó một mình nữa, Minh Anh của anh hay khóc nhè mè neho lắm, chỉ khóc khi ở trước mặt anh mà thôi, không có anh bên cạnh ai sẽ lau nước mắt cho Minh Anh của anh, anh đau một thì Minh Anh của anh giờ này lại đau đến mười phải không, anh không muốn vạ lây cũng không muốn Minh Anh lại tổn thương thêm một lần nào nữa.

Đầu óc anh choáng váng, đau đốn lên đến tột đỉnh, mọi thứ trước mắt đều đen lại, anh loạn choạng thân hình cao lớn của mình ngã xuống...

“Hoàng Long, Hoàng Long, Hoàng Long” lúc ấy chỉ còn tiếng gọi, hốt hoảng của bọn người có mặt tại đó mà thôi.

Lúc anh tỉnh lại, đôi mắt lảng nhìn xung quanh chỉ một màu trắng và mùi sát trùng nồng nặc xông thẳng vào mũi khó chịu của bệnh viên, vùng bụng quặn bâng trắng vết thương như bị đâm thẳng vào, nhưng anh đau lòng đến nỗi chẳng biết trên người có vết thương, từng giọt của bình truyền nước vẫn nhỏ đều, ai nấy đều mừng nhưng rồi lại im lặng, anh không nói gì hết vẫn im lặng như vậy, bây giờ có hỏi ai vết thương vì sao mà có hay ai gây nên chắc chắn ngoài im lặng chẳng có câu trả lời nào cả. Minh Anh rời đi, là một sự đã kích rất lớn với anh.

Nhớ lại sáng hôm trước ai nấy đều được một phen hoảng hốt phần lớn là vì vết thương thêm cú đã kích chí mạng trong giây phút đó ai cũng nghệt thở, khi đưa vào bệnh viện anh lại sốt cao đến mê mang, nhưng miệng vẫn không ngừng gọi tên “ Minh Anh, Minh Anh...”

Trong phòng bệnh giờ đây chỉ còn Đăng Khôi và Zen ở lại thay phiên nhau chăm sóc anh, Uyển Nhi không đủ can đảm mà đối diện với anh lúc này thêm được nữa.

Zen không nhịn được hỏi thăm anh “ oppa anh thế nào rồi” .

Đoán chừng anh sẽ không nói, quả thực là như vậy anh chỉ thẳng ánh mắt nhìn trần nhà rồi mệt mỏi nhắm lại, vị bác sĩ đi vào kiểm tra tình trạng. Kiểm tra sơ bộ một hồi rồi cong môi về an tâm.

“ Bác Hùng, cậu ấy thế nào rồi” Đăng Khôi dò hỏi.

“ Không sao, giờ ổn rồi. Chỉ có điều...” nói đến đây bác sĩ Hùng lại thở dài.

“ anh ấy sao ạ” Zen không ngừng lo mà hỏi.

“ có lẽ giờ đây là tâm bệnh, cái này tùy thuộc vào bản thân cậu ấy có vượt qua hay không” bác sĩ Hùng lắc đầu về cảm thông .

“ vậy còn, còn bệnh tình của cậu ấy”

“ bệnh tình?” bác sĩ Hùng ngạc nhiên, ngờ vực hỏi ngược lại.

“ Khối U của cậu ấy, sẽ không ảnh hưởng gì chứ” Đăng Khôi nhấn mạnh bệnh tình này.

Nói đến đây vị bác sĩ Hùng mắt sáng lên, môi nhấn mạnh hai chữ “ Khối U”.

“ vâng” Zen và Khôi đều nín thở trông chờ, mi tâm cả hai đều rất căng thẳng, chỉ duy nhất có anh như chẳng hề quan tâm đến bệnh tình của mình, trái tim giờ cũng chết rồi tốt nhất nên dừng luôn hơi thở, nó đã nhấn tâm như vậy thì sẽ khiến cả đời nó không thể quên anh.

“ Không, không hề. Cậu ấy không có khối U nào cả, chỉ là tích tụ máu bầm do va chạm mạnh gây ra, lần trước phẫu thuật chúng tôi đã tiêu diệt toàn bộ, các cháu không biết điều này sao” bác sĩ Hùng vội vã giải thích.

Lúc này mi tâm khẽ đung, dường như những điều vừa nghe đều lọt vào tai anh, vị bác sĩ lại nói tiếp “ lúc trước chẳng phải chuyện này tôi từng nói cho bạn gái của Hoàng Long nghe sao”

“ Bạn gái” hai người kia đồng thanh nói, nhìn nhau nghi hoặc.

“ đúng, là cô bé bình thường hay đi với Hoàng Long đấy, chuyện này một phần do sai sót của bệnh viện chúng tôi đã bị nhầm lẫn giữa hai hồ sơ bệnh nhân. Haizz thật sự chúng tôi xin lỗi vì sai sót này”

Zen không dấu nổi được sự vui mừng khi biết anh không bị gì, nhưng rồi lại thu trạng thái vào trong khi quay lại nhìn người con trai nằm im bên giường bệnh, khối bệnh thì đã sao nay tâm hồn đã chết thì không khác gì bệnh nặng khó chữa.

Không khí lại trở nên im ắng khi bác sĩ rời khỏi, Đăng Khôi trầm tư thở dài ngồi bên cạnh giường bệnh “ tao biết mày không ngủ?, tao đã kiểm tra tất cả rồi Minh Anh bay ra Hà Nội lúc 8h tối...”

“ tao muốn về nhà” giọng nói lí nhí lạnh lẽo phát ra, mi tâm anh vẫn nhắm nghiền không động.

“ ừm, tao sẽ đi làm thủ tục xuất viện” Đăng Khôi nói rồi đi ra ngoài giải quyết.

Chỉ còn Zen trong phòng, cô cũng buồn không kém gì, liên lạc rất nhiều ngày nhưng vẫn không có một chút thông tin ngay cả Win hay gia đình của Minh Anh đều không biết việc Minh Anh cố ý bỏ đi, không hề nói

với bất kì ai. Lúc này, Zen hiểu im lặng là thứ Hoàng Long muốn nhất ai có nói gì cũng chẳng lọt vào tai anh được, chỉ biết thở dài sắp xếp chút đồ nhìn anh mà xót xa.

Về đến biệt thự, anh sai bước một nhọc về phòng, nhưng về phòng nó chứ chẳng phải phòng anh, cứ ở lầm lì suốt ở trong đó từ sáng đến tối không bước ra khỏi cửa dù là một bước, hằng ngày lại thay cơm bằng rượu và thuốc cứ như thế mà nuôi sống cơ thể anh đứt từng đoạn ruột qua từng ngày.

Điều thuốc kẹp giữa hai ngón tay vẫn cháy đỏ hồng, tro tàn vung khắp nền nhà. Chai rượu này không biết là chai thứ mấy chục nữa, anh cầm lên nốc một hơi đến cạn đáy, rồi rít thật sâu thật lâu phả khói vào không trung, cầm tấm ảnh chụp chung với nhau nhìn không chớp mắt, rồi lại xoay ra hướng khác, một loại đau khổ không nói lên lời, động tác này cứ thế lặp đi lặp lại nhiều lần không ngừng.

NHỚ NHUNG là căn bệnh mỗi ngày, mỗi giờ, mỗi phút, mỗi giây như mũi kim chích đâm vào da thịt, mà anh lại là người đang phải chịu căn bệnh này, bản thân anh cũng chẳng muốn thoát chỉ muốn chìm đắm trong nó tự làm đau chính mình cứ như vậy mà trầm luân chìm xuống. Anh muốn nhìn Minh Anh của mình nhưng rồi chẳng thấy được, cảm giác đau đơn này không ngừng hành hạ anh, trái tim đau đến mức như bị khoét đi một miếng lớn.

Cứ vài tiếng đồng hồ lại có tiếng đập cửa bên ngoài, giọng nói lo lắng của mọi người nhưng bên trong cũng chỉ đáp lại sự im lặng không chút động tĩnh nào cả, anh lết tấm thân tiều tụy ra nơi ban công. Những chậu lan tím không có cách nào cứu vãn được, thật sự nó đã chết tất cả đã chết héo cả rồi, anh có làm như thế nào cũng chẳng giúp chúng sống lại được, cũng như trái tim anh vậy, nó đã chết mất rồi.

Ngồi một mình tựa vào thành cửa tay ôm chai rượu, châm thêm một điếu thuốc mới, diên đại. “Giật Minh đau hay, mọi thứ mất mát bỗng trở nên quan trọng. Một cảm giác thật tệ khi anh quay về căn phòng, khi mọi thứ chẳng còn sinh động...anh mất đi cả thế giới em biết không?”

Bên ngoài lại có tiếng đập cửa ồn ào, nhưng chẳng có chút âm thanh lọt vào tai anh “ Hoàng Long, anh mở cửa đi. Anh cứ như vậy đến bao giờ nữa, hơn một tháng rồi anh nhốt mình trong đó là cách giải quyết sao hả”

Tay Zen vẫn liên hồi đập mạnh thành tiếng “ rầm...rầm” chói tai, lại lớn tiếng tiếp tục “ anh mở cửa ra cho em, có nghe không hả, một phút thôi anh mở cửa đi” .

Bên trong vẫn im lặng tay Zen vẫn cứ đập, cô chưa kịp nhìn ra người bên cạnh là ai thì cánh cửa đã bị đập toan ra, Zen giật mình nhìn người bên cạnh gọi tên “ anh Quốc Huy” .

“ Hoàng Long, mày còn tính như vậy đến bao giờ nữa” Quốc Huy nắm cổ áo xách lên giận dữ nói, chuyện gì xảy ra anh biết hết rồi, vừa nghe được tin không những Hoàng Nhi nóng ruột, mà ngay cả anh cũng khẩn trương về đây.

Hoàng Long không trả lời, anh có mắt như mù, có tai như điếc không biết gì, không biết trước mặt là ai, cũng chẳng nghe được điều gì mặc kệ cho người ta muốn làm gì mà làm, anh cầm chai rượu làm thêm một hơi dài.

“ choảng” Chai rượu bị Quốc Huy ném phẫn vào thành tường, Hoàng Nhi bụng cũng đã lớn nước mắt lưng tròng đi vào ôm lấy anh trai khi trông thấy anh không khác gì một kẻ ăn mày nghiện rượu, tóc tai bết dính dài phủ nửa gương mặt, râu ria mọc dài, hai gò má hóp lại, mất thăng bằng của việc không ngủ nhiều ngày, anh trai phong độ ngày nào bây giờ khác gì con nghiện cơ chứ.

“ Anh Hai, anh hai” Hoàng Nhi ôm anh vào lòng, giọng nói nghẹn ngào trong tiếng khóc.

“ Long, mày coi đi mày bây giờ là quỷ hay là người hả” Quốc Huy gằn giọng nói lớn.

“ Anh đừng mắng anh hai nữa, đừng mắng anh hai nữa. Anh Hai ơi, em là Nhi nè anh nhận ra em không hả”

Đến lúc này dường như anh đã nghe thấy được tiếng nói bên tai mình, đưa hai tay ôm chặt lấy cánh tay Hoàng Nhi nghẹn ngào nói trong tiếng khóc “ Minh Anh, cô ấy đi rồi, đi thật rồi. Anh còn chưa nói xin lỗi với cô ấy”

Hai vai anh run run, nước mắt cứ tuôn ra không ngừng Hoàng Long khóc lớn gào thét “ Minh Anh, anh còn chưa nói với cô ấy anh yêu cô ấy, ba chữ đó anh chưa có cơ hội để nói”

“ anh hai, anh hai” ngoài hai chữ đó Hoàng Nhi không biết nói gì hơn, nước mắt vẫn cứ đầm đìa theo anh trai, cái ôm tình thân này chỉ mong nó giúp anh nguôi ngoai đi một chút, một chút thôi cũng được.

Cả thân thể Hoàng Long co rút đau đớn tận tim, ngoài cơn đau thể xác còn có cơn đau khác kéo đến mà anh không hề hay biết, nước mắt cũng chảy ra như đê vỡ, vì đau đớn anh gặp người ngã nhào xuống đất bất tỉnh.

Hoàng Nhi hốt hoảng gào lên, sau vài tiếng đồng hồ anh nằm nghỉ ngơi, đến giờ vẫn chưa tỉnh lại, ngay cả bác sĩ Hùng cũng ngạc nhiên với bộ dạng của anh, không dám tin đây là thiếu gia Hoàng Long ngày nào.

“ bác Hùng, anh ấy sao rồi” Hoàng Nhi thở dài lo lắng hỏi.

“ cậu ấy bị loét dạ dày, tôi đã truyền nước và tiêm thuốc rồi. Mọi người tuyệt đối đừng cho cậu ấy uống rượu nữa, khác gì tự tử cơ chứ” về mặt bác sĩ Hùng trầm ngâm nói.

Quốc Huy tiễn vị bác sĩ về, Zen cũng xuống phụ giúp nấu chút thức ăn, Hoàng Nhi đi đường xa trở về cũng khá mệt những vẫn muốn ở lại chăm sóc anh trai. Nhìn anh trai nằm ngủ mà cô thấy xót xa thầm nghĩ “có lẽ nhờ thuốc an thần mà anh mới có giấc ngủ ngon như thế này phải không, đã bao lâu rồi anh chưa ngủ, nhìn xem lúc anh ngủ nước mắt con chảy ngược ra, anh hai lúc này đau đến tê tâm liệt phế đến vậy hay sao.”

Trời về khuya, bụng to khiến Hoàng Nhi mỏi lưng, cô cũng khá mệt mỏi, đi chần lên cho anh, rồi bật chút anh đèn bàn hy vọng cho anh trai một chút ấm áp rồi mới lặng lẽ về phòng nghỉ ngơi. Đến khi không còn nghe bất cứ tiếng động nào nữa, anh mới lười mở mắt, ngồi dậy.

Hoàng Long dùng chút ít sức lực trong người, châm điều thuốc làm vài hơi ngồi tại bàn làm việc mở máy tính, bật lên một đoạn video có những hình ảnh, những kỉ niệm lưu lại giữa hai người, thêm một đoạn phim ngắn anh quay lên mà nó không hay biết, đoạn video này anh làm ra để nhân cơ hội thi xong sẽ chính thức cho nó xem, chính thức tỏ tình nói ba chữ “ Anh thương Em” cho nó nghe, nhưng lại chẳng kịp làm gì cả, ngay cả xin lỗi đơn giản anh cũng không có cơ hội được nói.

Anh lại cười chua xót, vô tình cuốn sách tiểu thuyết dày cộm lại rơi vào tầm mắt. Cuốn sách này chẳng xa lạ nữa, thậm chí anh đã từng đọc, đọc đi đọc lại nhiều lần vì khi trước thấy Minh Anh cầm cuốn tiểu thuyết đọc đến độ mê tít, còn diễn với anh một đoạn trong đó. Tay cầm lấy cuốn sách, cho nó chạy nhanh từng trang hy vọng Minh Anh để lại gì trong này nhưng rồi lại thất vọng vì chẳng thấy gì, anh chán nản định vứt cuốn sách tiểu thuyết đi luôn thì lại thấy một dòng chữ màu đen.

Vội vàng thu tay lại, lật đến trang cuối, như lóe lên sự hy vọng cuối cùng trong đêm đen:

“ Không cần phải tìm em, nhưng hãy đợi em có được không?”

Hoàng Long ngã người ra ghế, nhắm mắt mỗi môi cong nhếch lên trầm tư, anh lại rít một hơi thuốc “ Đợi Em ?”...

182. Chương 90: Âm Mưu Đen Tối.

Sau khi nghe tin Minh Anh bỏ đi, gia đình cô rồi cả lên Win tức tốc điều tra tung tích nhưng liền bị bà nội của mình chặn đường. Mẹ nó khóc nhiều bà lo cho con gái bé bỏng biết phải sống sao, tự lập trong khi trong túi lại không có kinh tế, cuộc sống này có biết bao điều đáng sợ, vậy mà bây giờ con gái của bà lại lưu lạc phương trời nao không ai hay.

Vì chuyện này, một người cam chịu như mẹ nó nhịn không được thêm nữa đã có vài lần cãi vã, nếu không vì Win bà nhất quyết đi khỏi đây.

Mẹ nó lại khóc lóc, giọng nói nài nỉ “ mẹ à, con bé cũng là con của con và cháu của mẹ, chỉ cần mẹ cho con biết tin tức của con bé thôi được không?”.

“chẳng phải tôi đã nói với anh chị là nó tự ý bỏ đi sao, nó đã muốn bỏ đi thì tìm kiếm làm gì chứ” giọng nói của Nguyễn phu nhân đầy cay nghiệt.

“mẹ à, chẳng có lý do gì khiến con bé bỏ đi như vậy. Minh Anh là một đứa trẻ ngoan” ba nó phân trần.

“Kim Bình, con đừng có để mẹ con nó qua mặt, chẳng phải bị qua một lần rồi con còn không chưa sáng mắt. Ta nói rồi, đừng có làm mất mặt gia phong của chúng ta, đồ con gái hư như nó bỏ đi cũng không thêm xía với ai một tiếng, hừ nó muốn đi thì cho nó đi không cần phải tìm kiếm” Nguyễn Phu Nhân bực bội quát lớn.

“Mẹ là vì chuyện năm xưa, mà mẹ ghét con bé đến vậy hay sao hả. Con phải giải thích bao nhiêu lần nữa mẹ mới tin, con bé là con của anh ấy không hề dơ bẩn chút nào, tại sao mẹ lại đái nghiến nó chứ, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà”

Lòng mẹ nó đau như cắt, ôm ngực khóc lớn trong tiếng nấc. Ba nó ôm vợ trong lòng, mặc dù đang hoang mang không hiểu hai người đàn bà này đang nói gì, sao lại có sự việc Minh Anh là con ruột hay không, nhưng ông tin tưởng vợ mình bà ấy là một người vợ đảm dút khoát không thể nào phản bội ông.

“Sao, nay cả gan dám cãi lại ta nữa sao. Ta nói cho cô nghe, chỉ có con trai của ta ngu ngốc mới tin lời cô thôi” Nguyễn Phu Nhân đái nghiến.

Người mẹ chồng này quá ác độc, mẹ nó không ngờ chỉ vì sự hiểu lầm khi xưa mà bà ta luôn đái nghiến vì sự có mặt trên đời này của Minh Anh, nhớ năm đó chỉ vì ngu ngốc tin lời của Thanh Hoa, đêm đó mẹ nó bị trút say sáng sớm lại tỉnh dậy trong bộ dạng không chỉnh tề người nằm bên cạnh lại là Sang Thế Hùng, sau đó thì bị Nguyễn Phu Nhân bắt gặp cảnh giường chiếu đó, như có một sự sắp xếp đến tính toán rất tỉ mỉ.

Dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng giải thích được, sau sự việc đó lại mang thai Minh Anh cho nên lúc nào cũng cho rằng cái thai không phải của Kim Bình, và Minh Anh là đứa hoang vì điều này liên tiếp bà bị mẹ chồng xem như con ở không một chút tôn trọng, Kim Bình vì thương vợ nên chọn cách về Việt Nam sinh sống, tưởng chừng mọi việc đã qua đi lại suông sẻ như những gì bà tưởng.

“Con phải nói với mẹ bao nhiêu lần nữa, mẹ mới tin Minh Anh là con gái của anh ấy cơ chứ” mẹ nó gào lên.

“im ngay cho tôi, cô...cô...” Nguyễn Phu Nhân thở mạnh lên cơn tim, ngã xuống sàn bất tỉnh.

“mẹ, mẹ có sao không” ba nó hoảng hốt, chạy lại chỗ Nguyễn Phu Nhân.

Mẹ nó không ngờ mọi việc lại xảy ra như vậy, hoảng loạn chạy tới liền bị bà nó hất phăng ra lạnh lùng nghiến “cô tránh ra, đừng động vào mẹ tôi”

Ba nó bế Nguyễn Phu Nhân lên trên, chỉ còn mẹ nó ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt khóc lóc, tại sao nhiều năm như vậy rồi người mẹ chồng kia vẫn không tin bà cơ chứ. Sự việc năm xưa chính Sang Thế Hùng cũng đã nói ông ta bị uống thuốc mê, hai người đêm đó không làm gì cả. Nhiều năm qua như vậy cũng vì chuyện đó chẳng phải bà luôn cam chịu mặt cho mẹ chồng hết lần này đến lần khác đối xử rất tệ, mắng nhiếc sỉ nhục không dưới mười lần.

Đến nay ngay cả người đàn ông đầu gối ấp mấy mươi năm nay lại nghi ngờ, bà phải làm sao đây Minh Anh của bà đã làm gì sai trái đâu lại đối xử tệ bạc đến như thế, giờ này ba chỉ biết ngồi đó khóc lóc, mà chẳng làm được gì hơn.

Lúc thấy bóng dáng con trai của mình khuất bóng, Nguyễn Phu Nhân mới chịu mở mắt ra. Lúc này nếu như không diễn một màn, đứa con dâu sẽ kích động mà làm lộ hết mọi chuyện mà bà ta đã bỏ tâm tư sắp xếp.

Vừa hay trợ lý của Nguyễn Phu Nhân cũng vừa đến “Chủ tịch” người đàn ông trung niên kính cẩn chào.

“sao rồi, con bé đó ở đâu?” giọng nói ồm ồm của Nguyễn Phu Nhân.

“theo lịch trình, tiểu thư có lẽ đang ở Anh. Theo những gì Uyên Nhi tiểu thư cho biết có lẽ giờ đây Minh Anh đang nhập học ở Đại Học Brighton, chỉ có điều...” nói đến đây người trợ lý hơi ngập ngừng.

“tiếp tục đi” Nguyễn Phu Nhân lãnh đạm nói.

“ theo tôi điều tra thì trong trường không hề nhận được hồ sơ nhập học của tiểu thư, ngoài ở Anh ra thì mọi thông tin coi như bị cắt đứt”

“ Ồ, vậy chẳng phải là tốt hay sao. Tốt nhất là nó tự sinh tự diệt, chỉ vài năm nữa thôi Myler sẽ chính thức do ta nắm giữ, bây giờ tốt nhất là tìm cách đuổi đứa con dâu vô dụng ấy đi” về tính toán tâm kế lại xuất hiện trên mặt Nguyễn Phú Nhân.

“ Nếu lỡ phu nhân(mẹ nó) nói ra chuyện năm xưa ở bệnh viện thì thế nào ạ, hơn nữa lại là người duy nhất biết được Thanh Hoa đang ở đâu” người trợ lý trầm tư.

“ hừ, cái loại đàn bà ngu ngốc và vô dụng. Năm đó Thanh Hoa đã không chừa thủ đoạn mà bán đứng cô ta, muốn sánh vai cùng Kim Bình mà không tiết bất cứ giá nào, đã vậy còn bảo vệ ả thư ký đó, ngu ngốc” Nguyễn Phú Nhân lắc đầu khinh miệt.

“ Quả thực năm đó Thanh Hoa giúp ta không ích việc, cô ta rất có năng lực, chỉ có điều phụ nữ thông minh quá lại chẳng tốt, lại còn mang cả dòng máu của Kim Bình. Chuyện này không ngăn chặn coi như tâm tư bày ra của ta sẽ đổ bể tất cả”

“ Bản di chúc đó, chỉ cần 7 năm sau tiểu thư không xuất hiện thì toàn bộ sẽ được chuyển cho phu nhân ạ, chỉ có điều người phụ nữ kia cùng tên luật sư của Chủ tịch quá cổ đến nay vẫn bạc vô ăm tít. Tôi lo họ sẽ phá hỏng chuyện tốt của Chủ tịch ạ” người trợ lý phân tích.

“ cái con đàn bà kia tốt nhất hãy cùng tên luật sư mà ẩn nấp cho kỹ, chỉ cần ta biết được tung tích thì hai người họ vĩnh viễn không thấy mặt trời, claiک cậu cứ tiếp tục cho người điều tra khi nào tìm được thì cứ việc tiền trăm hậu tấu” giọng nói nghiêm nghị máu lạnh của Nguyễn Phú Nhân chốt lại.

“ vâng thưa chủ tịch” người trợ lý , cung kính nhận nhiệm vụ.

“ được rồi, tình hình bên phía Việt Nam thì thế nào rồi cậu báo cáo luôn một lần đi”

“ vâng thưa chủ tịch, hiện nay là cơ hội tốt nhất để tập đoàn chúng ta xác nhập vào Việt Nam. Bên phía ENJOY các đại cổ đông đang muốn thay đổi vị trí Chủ tịch, Uyển Nhi dường như cũng rất thuận lời trong việc thu mua các cổ phiếu vụn. Không bao lâu ENJOY sẽ có sự thay đổi nhân sự, chỉ cần lúc đó chúng ta nhúng tay vào là có thể thôn tóm”

“ Hay, quả thực rất tốt con bé Uyển Nhi này thật thông minh giống mẹ nó, cứ để nó ảo tưởng mình nắm chốt, con cờ này vẫn là đang rất vững, chỉ cần để nó mất sức tự do điều khiển, lúc đó chúng ta sẽ thuận lợi dễ dàng hơn. Được rồi, cậu về đi tôi muốn nghỉ ngơi một chút”

“ vâng thưa chủ tịch, tôi xin phép” trợ lý cung kính cuối đầu rồi lui ra ngoài.

Khi xuống dưới nhà là cảnh vợ chồng đã cãi vã lẫn nhau, phần lớn là sự thất vọng hiện trên cơ hồ người chồng, trợ lý tuy biết người phụ nữ này chẳng có tội nhưng cũng đành nhắm mắt bỏ qua.

“ Nếu hôm nay, mẹ không nói mình còn muốn dấu diêm tôi cho đến bao giờ hả” ba nó lời nói đầy sự cay nghiệt.

“ Ông xã, anh hãy tin em chuyện đó em không làm gì cả. Lúc ấy khi em tỉnh dậy đã thấy mình trong khách sạn chẳng hề hay biết” mẹ nó nắm lấy tay người chồng giải thích.

“ Một câu không biết là xong sao, cô cô lại dám qua mặt tôi như vậy, tôi đã luôn tin tưởng mình, thậm chí có thể vì mình mà bỏ mặt mẹ tôi ở đây để cùng mình xây dựng tổ ấm ở một nơi khác mình nói xem, tôi đối xử tệ bạc với mình lắm hả” ba nó nói trong đau khổ, cái cảm giác một người đàn ông bị phản bội giờ đây rất rất khó chịu.

“ Không phải, không phải. Đêm đó em bị Thanh Hoa bắt uống cho đến lúc say khướt không biết gì, sáng ra lại ở khách sạn chuyện này chuyện này đã có sắp xếp cả rồi” mẹ nó liên hồi lắc đầu phân trần, nhưng có vẻ chẳng thuyết phục được chồng mình.

Trong mắt ba nó giờ đây, người vợ này chẳng phải hiền lương như vẻ bề ngoài nữa, đã thế lại còn đổ tội lên người Thanh Hoa, ngàn lần ông cũng không thể nào tin được người đàn bà này lại dối trá đến vậy. Sự việc

này lớn vậy mà lại dấu ông suốt mười mấy năm trời, càng yêu vợ mình bao nhiêu bây giờ lại oán đến bấy nhiêu.

“ đủ rồi, Phụng Lai tôi không cho rằng cô lại là như vậy. Chẳng phải tôi và Thanh Hoa chẳng có gì rồi sao, sao cô lại ghen tuông mù quáng, đả làm sai không chịu nhận rồi lại đổ lỗi cho người khác” ba nó nói trong xót xa.

“ Ông xã, em xin thề em chưa bao giờ lừa dối anh bất cứ điều gì. Anh phải tin em, đừng vì những lời hoang đường mà tổn thương gia đình của chúng ta” mẹ nó nói trong tiếng nức nài nỉ, bà không biết phải dùng cách gì để giải thích cho chồng mình hiểu.

“ Phụng Lai, Thanh Hoa bây giờ đang ở đâu” Nguyễn Phu Nhân bước trên cầu than nói vọng xuống chen ngang một câu.

Đến nước này, ba nó hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, chuyện gì đang xảy ra tại sao ông không được biết. Nhìn mẹ mình tra hỏi, mà cơ hồ là căng thẳng đến tột độ ánh mắt đầy sự nghi ngờ xen lẫn nỗi tức giận nhìn mẹ nó phần nộ.

Câu nói như một đòn chí mạng đánh vào người mẹ, bà không ngờ người mẹ chồng này lại có thể hỏi câu ấy, bà ta khi nói ra không một chút ngượng miệng hay sao, mẹ nó nước mắt lưng tròng quỳ dưới nền nhà lạnh ngắt liên hồi giải thích “ không, mình à hãy tin em, em không làm hại Thanh Hoa em cũng không biết được cô ấy đang ở đâu”

Hai tay mẹ nó chấp lại nài nỉ trong tiếng khóc, nhưng đã bị chồng mình gạt phăng ra cảm giác ghê tởm truyền đến cơ thể nếu để người đàn bà này đụng vào “ Nói, Thanh Hoa cô ấy làm sao, cô ấy ở đâu. Nói mau”

“ mẹ xin lỗi, vì đã dấu con chẳng phải vì Phụng Lai luôn miệng nài nỉ ta dấu kín vì hạnh phúc của gia đình ta đã sớm cho con biết” Nguyễn Phu Nhân thở dài, cố ý làm ra vẻ cảm thông.

“ mẹ đến bây giờ mẹ còn muốn giấu con, không cho con biết rõ sự việc hay sao?”

Nguyễn Phu Nhân lắc đầu ngán ngấm thở dài:

“ Năm đó Phụng Lai vì ghen tuông, đã gây ra tai nạn cho Thanh Hoa từ đó nay sống chết như thế nào ta cũng không rõ, cũng chẳng thể nào điều tra được, hơn nữa năm đó cô thư kí ấy hình như đã sinh cho con một đứa bé, Phụng Lai cũng biết sự tồn tại của đứa bé”.

“ Sao...sao cô ấy đã sinh con cho con, điều này tại sao con không hề hay biết” ba nó ôm đầu, đau khổ đôi mắt đỏ hoe.

Đến nước này mẹ nó tuyệt vọng ngồi bệt ra sàn nhà, nỗi thống khổ in rõ trên cơ hồ người đàn bà đáng thương này. Mọi việc coi như sáng tỏ, sự tồn tại của đứa bé thậm chí lúc đấy chính bà cũng không hề hay biết, gây tai nạn cho Thanh Hoa cũng chẳng phải bà làm vậy mà nay là bị người mẹ chồng ác độc này đổ lại nói tất cả do một tay mẹ nó gây ra.

Mẹ nó cuối cùng cũng đã hiểu, tất cả chuyện này là do người mẹ chồng bỏ công sắp xếp, thật không ngờ bà ta lại tâm kế quỷ quyệt thâm sâu, mẹ nó không suy nghĩ nhiều vẫn muốn tiếp tục cố gắng giải thích “ ông xã, đừng tin những gì mẹ nó, em hiểu rồi chuyện này toàn bộ do mẹ sắp xếp. Mẹ muốn bịt miệng em, anh phải tin em nhất định phải tin em”

“ Sao, giờ cô còn muốn mẹ tôi chịu tội thay cô nữa sao. Phụng Lai cô có thể lừa dối tôi suốt mười mấy năm như vậy hay sao, vì cô mà tôi đã hạ quyết tâm bỏ mặt Thanh Hoa, mặc cho ngày đó cô ấy khóc lóc tổn thương dưới mưa...tôi hiểu rồi vậy toàn bộ những hiểu lầm khi ấy là cô tự làm rồi đổ oan lên người Thanh Hoa phải không, cô có quả thực quá ác độc”

“ được được, cô nói tôi nghe vì sao mẹ tôi phải bịt miệng cô hả Phụng Lai, cô nói tôi nghe xem” bà nó tức giận hét to.

“ Vì bà ta là kẻ giết hại ba anh, năm đó sau khi bà ta rời khỏi phòng bệnh ba liền chết đi, ông xã chính vì như vậy chính mắt em đã chứng kiến, bác sĩ lúc ấy nói tình trạng hồi phục của ba rất tốt thì làm sao có thể ra đi nhanh trong chớp mắt như vậy được chứ”

mẹ nó vạch trần sự việc, đã như thế bà sẽ nói hết tất cả không dấu diếm nữa. Vốn dĩ trước kia chỉ là nghi ngờ nhưng giờ thì đã rõ, nhưng suốt mấy năm qua vẫn che dấu vì trong mắt chồng mình mẹ chồng luôn là người mà chồng mình hiếu kính, và nghe theo sự sắp đặt. Để mọi chuyện không trở nên phức tạp chưa mấy may một lần mẹ nó muốn nhắc lại chuyện xưa. Thật không ngờ hôm nay lại ôm trái đắng đến như vậy.

“chát” ba nó không nể nan gián xuống mặt mẹ nó một cái tát, trong ông lúc này chỉ có hình ảnh người vợ độc ác lại mưu mô xảo quyệt ra thì chẳng còn gì nữa cả, người mà ông hết mực yêu thương nay lại vì muốn che giấu tội tình của mình mà đổ oan cho người khác, còn nói là mẹ của ông giết hại ba ông hết sức hoang đường, ông cười thối khố nhìn người vợ không khỏi tuyệt vọng.

“Hoang đường, Phụng Lai! hết đổ cho Thanh Hoa rồi còn đổ cho mẹ tôi, còn ai nữa sao cô không thêu dệt luôn một lần”.

Mẹ nó ôm mặt, vẫn còn in hằn 5 dấu tay đỏ hiện trên khuôn mặt. Giờ này bà chẳng khóc được nữa, con người như chết lặng nhìn người chồng chưa xót đau đớn tâm can, lúc này bà cảm thấy đau đến tột độ, không phải vì cái tát vô tâm kia, đau ở đây chính là người mà đầu gối ấp hơn mười mấy năm trời lại không có chút tin tưởng chính bà khiến trái tim bà rỉ máu.

Nỗi đau thể xác chỉ một phần thì sự đau đớn tâm can lại lên đến mười, giờ có nói gì cũng như gió bay, mẹ nó cười đau khổ:

“Kim Bình, con ông-ông lại nghi ngờ, vợ ông-ông lại chẳng chút tin tưởng thì tôi nói gì ông cũng xem như là rác rưởi có phải không, đã thế thì tôi cũng chẳng cần giải thích nữa, ông muốn nghe sự thật phải không”

Mi tâm ba nó căng thẳng, nhìn vợ mình đang cười khinh miệt lại ngạc nhiên hơn, ánh mặt rực lửa trừng trừng nhìn bà lúc này như một kẻ ngây dại.

“được rồi Kim Bình anh đã định kiến khăng định như vậy, thì tôi cũng chẳng cần chối cãi nữa, ừ mọi việc tất cả là do tôi làm đó ông vui chưa, câu trả lời như vậy có khiến ông hài lòng không hả”

“vì sao, vì sao vậy Phụng Lai tôi chưa bao giờ phản bội bà hay đối xử tệ bạc với bà mà” ba nó nắm chặt.

ba nó không thể nào dấu nổi sự thất vọng trên gương mặt hiền hậu đó, ông cũng đau lòng không kém khi biết được những sự việc này.

“hừ, ông còn có tư cách hỏi vì sao à, không phản bội tôi vậy đứa bé kia tự dưng mà có, không đối xử tệ với tôi vậy mà sau khi kết hôn còn ăn nằm với cô ta qua lại với cô ta, tôi không nói không thấy nhưng đâu phải là những gì xảy ra tôi biết, Kim Bình tôi không hề hối hận khi lấy ông, nhưng tôi sai lầm nhất vẫn là vạ lần bất chấp bước vào căn nhà ghê tởm này, vạ lần hối hận nhất là che dấu vụ việc kinh tởm của bà ta”

Mẹ nó mang bộ dạng thối khố tê tâm liệt phế mà vừa cười vừa nói, khóc ư, bà chẳng thể khóc được nữa cũng chẳng có lý do gì để khóc, nếu chồng bà đã không tin, muốn nghe những lời như thế thì được thôi, bà sẽ dày vò chồng mình bằng cách này.

Lúc này, Win cũng vừa hay về đến nhà thấy cảnh nhà lộn xộn anh không khỏi bàn hoàn. Lại thấy người ba đang nắm chặt hai bắp vai mẹ bộ dạng vô cùng kích động liền can ra.

“Ba, mẹ hai người sao vậy. Bình tĩnh có gì thì từ từ nói nhau nghe”

“Phụng Lai, tôi không muốn thấy bà nữa, đi đi” ba nó buông lỏng mẹ nó ra, lạnh lẽo nói rồi quay lưng đi, bóng ông khuất dần phía cầu thang.

“hừ, dù có có xin lỗi lúc này tôi tuyệt đối không ở căn nhà này nữa” mẹ nó cười khinh miệt.

“mẹ có chuyện gì vậy, sao mẹ lại cương quyết bỏ đi.” Win lo lắng hỏi.

Mẹ nó lắc đầu cười trừ: “Mẹ sẽ rời khỏi đây, con tự lo bản thân giúp mẹ đi thu dọn ít quần áo”

“đừng có nhồi nhét sự dở bẩn vào cháu trai tôi, Win cháu lên phòng đi không cần giúp mẹ làm gì hết, mau đi” Nguyễn Phú Nhân tức giận nói ra lệnh, thái độ nghiêm nghị rồi bực dọc bỏ lên phòng.

Win vẫn đứng đó cùng mẹ mình, vừa về đến nhà thậm chí tuyết trắng còn phủ trên đầu chưa kịp phủ thì lại chứng kiến cảnh này trong khi chẳng biết lý do, anh dìu mẹ lên trên cùng bà thu xếp một chút.

Trở về phòng, Nguyễn Phú Nhân nhấp một ngụm trà đầy sự hài lòng, không ngờ mọi chuyện lại suông sẻ đến vậy năm xưa mượn tay Thanh Hoa để uy hiếp đứa con dâu, sau đó lại bài trừ Thanh Hoa gắn tội cho con dâu nếu chuyện có vỡ lở thì do đứa con dâu hoặc Thanh Hoa gây ra, bà ta hoàn toàn không liên can, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Nhưng lại không ngờ, mười tám năm sau đứa con gái của Thanh Hoa lại giúp bà ta loại trừ được đứa cháu gái chính thống này, không những thế lại còn giúp bà ta nhổ cái trong mắt ra ngoài, giờ ai nói bà ta giết hại chồng mình thì chẳng ai tin con đường bà ta hết công nỗ lực vạch ra quả không uổng chút nào.

Nguyễn Phú Nhân cười nhếch môi hài lòng, ngả ra ghế tựa mi tâm khép lại... Giấc mơ khi xưa lại hiện về...

“tít...tít...” tiếng máy rada đo điện tim vẫn từng nhịp lên xuống đều đặn, Chủ tịch Nguyễn sau ca phẫu thuật đã nằm bất động suốt hai tuần liền chưa tỉnh.

Lúc này tình hình công ty rất căng thẳng Nguyễn Phú Nhân cùng với vài người phải chống đỡ nên rất ít có thời gian đến thăm. Phụng Lai lúc ấy chỉ mới là phụ nữ mới 27 tuổi lại vừa sinh con, nhưng không có ai chăm sóc Chủ tịch là phận con dâu, nên ngày ngày luôn phải chịu khó vừa chăm sóc đứa bé, vừa chăm sóc cho Chủ tịch Nguyễn, cuộc sống của cô lúc ấy 24 giờ đều túc trực bệnh viện.

Hôm Ấy là một chiều mùa đông, ru mãi Minh Anh mới chịu ngủ lúc này vừa hay Nguyễn Phú Nhân cũng vừa đến, cô một tay ẵm bồng tựa hồ hơi mệt mỗi hơi cuối người kính cẩn chào, Nguyễn Phú Nhân ra hiệu không cần khách sáo, ngồi xuống bên giường Chủ tịch. Ánh mắt bà ta dịu dàng nhìn chồng mình, nhìn sang thấy cháu gái bà ta liền có ý muốn ẵm, cô hiểu ý liền truyền Minh Anh cho bà ta.

“Phụng Lai, con nhìn nó xem hai má phúng phính thật đáng yêu biết bao” Nguyễn Phú Nhân đưa ngón tay nựng yêu má đứa bé.

“con bé không ngoan đâu mẹ à, nó khóc suốt cứ làm phiền giấc ngủ của chủ tịch là giỏi thôi” Phụng Lai cười hiền đáp.

“Đã đặt tên cho con bé chưa, ta bận công việc nên ngay cả tên cháu cũng không biết” Nguyễn Phú Nhân thở dài mà cười.

“Minh Anh sẽ không trách bà nội của nó đâu, mẹ à”

“Nó tên Minh Anh, thật là hay tên này ai đặt?”

“là Chủ tịch trước kia có dặn dò ạ”

“cái lão già này, vậy mà chẳng nói với tôi tiếng nào” lúc ấy Nguyễn Phú Nhân mắng yêu nhìn bà ta quả thực rất hiền từ, xoay sang nhìn con dâu thấy Phụng Lai vẻ tiêu tụy liền lo lắng mà giục “Phụng Lai, hay là con kiếm gì lót dạ đi, giờ này ta cũng rảnh để ta giữ Minh Anh cho muốn làm gì thì làm đi”

Khi nghe những lời ấm áp này, Phụng Lai lúc bấy giờ cũng không từ chối, lúc này muốn đi ăn lót dạ một chút và thay quần áo liền giao Minh Anh cho bà ta trông nom.

Khi Phụng Lai đi khỏi, Nguyễn Phú Nhân đặt đứa bé xuống bên chiếc nôi. Đôi mắt trầm tư sâu lắng nhìn Chủ tịch Nguyễn nằm bất động, nắm tay ông ấy đặt lên gò má của mình:

“Kim Đình, tại sao ông lại lừa dối tôi vậy, sao ông nhẫn tâm đến như vậy chẳng phải tôi đã nhượng bộ đã nuôi nấng Kim Bình suốt 29 năm này sao, tôi xem nó như con ruột ông còn muốn gì nữa, toàn tâm toàn ý làm dâu thảo vợ Hiền ông còn không hài lòng hay sao.”

“Tôi nói với ông rồi, Kim Bình vào nhà có tên trong họ khẩu tôi không phản đối tôi sẽ xem nó như con ruột mặc cho nó là con của ông và ả tình nhân kia vậy mà ông...” nói đến đây Nguyễn Phú Nhân lại hiện rõ nét mặt ghen tuông oán hận.

“vậy mà ông còn tham lam, muốn đưa bà ta bước vào căn nhà. Tịnh Yên tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người, sự nhượng bộ của tôi đối với ông chưa đủ hay sao, ông nói cái gì mà ông cùng ả ta là yêu thương nhau, tất cả là do tôi haha do tôi cố chấp muốn ràng buộc ông ha ha ha” Nguyễn Phú Nhân cười chua xót.

“Tôi đâu muốn thấy ông nằm im một chỗ như vậy, tôi yêu ông, ông có nghe rõ không. Vậy mà tim ông lạnh nhạt, đối xử với tôi còn thua một ả tình nhân, nhất quyết không, tôi sẽ khiến ả đàn bà đó sống không được,

chết cũng chẳng xong ông nghe cho kĩ” Nguyễn Phú Nhân lúc cười lúc méo, rồi trừng mắt nghiêng rằng thay đổi trạng thái liên hồi.

Tiếng chuông điện thoại reo, bà ta vội vàng bắt máy trao đổi, lúc ấy các ngón tay của Chủ tịch Nguyễn lay động, mí mắt cũng lay động những lời bà ta vừa nói đều truyền vào tâm trí của Chủ tịch Nguyễn, người đàn bà này lại oán hận ông ta đến vậy, vẫn cố chấp chịu đựng suốt mấy mươi năm không tỏ ra thái độ nào.

“ con biết rồi, ba yên tâm” cúp máy bà ta quay lại thì bị giật mình bởi Chủ tịch Nguyễn đang trân trân nhìn bà ta, cuộc nói chuyện khi này ít nhiều ông đều nghe được. Nhưng tứ chi không cử động được, miệng cũng cứng đờ không nói được, ánh mắt phần nộ tức giận đỏ hoe nhìn chăm chăm vào khuôn mặt khả ái của vợ mình.

Nguyễn Phú Nhân lùi về sau mấy bước hoảng loạn, rồi nhớ lại những lời nói của ba mình khi này vung về lấy trong túi xách ra một bình thuốc và một ông kim, bơm thuốc vào bên trong, người đàn bà lúc này như điên loạn mất hết lí trí, ánh mắt hung ác dữ tợn.

“ Kim Đỉnh, ông chết đi chỉ khi ông chết tôi mới được yên ổn, tôi sẽ thay ông quản lý gia tộc kể cả Myler ông yên tâm mà đi đi. Nếu ông không chết tôi sẽ chết, cả dòng họ nhà tôi sẽ bị hủy diệt bởi ông, **ÔNG CHẾT ĐI**” bà ta gào lên lạnh lùng đâm mũi kim thuốc độc vào ống dẫn thuốc của chồng mình.

Chủ Tịch Nguyễn tức tưởi, gồng mình nổi gân xanh chịu đau đớn do thuốc độc gây nên chỉ vài giây liền bất tỉnh chết lâm sàn như lúc ban đầu, đứa trẻ trong nôi lúc đó tự dừng lại khóc to lên càng làm Nguyễn Phú Nhân không kiềm chế được bình tĩnh, sải bước đến bên nôi nhìn chăm chăm, điên dại đưa tay kề sát cổ đứa bé, vài giây trước bà ta còn ẵm nó vậy mà giờ đây chỉ một lòng muốn giết chết nó.

Mọi việc đều thu vào mắt Phụng Lai từ bên ngoài, tính mạng đứa trẻ nằm giữa ranh giới sống chết, Phụng Lai không nhìn được liền xông vào.

“ Mẹ Minh Anh sao vậy, sao nó lại khóc” Phụng Lai nhanh chóng ẵm đứa lên ôm vào người mình, Minh Anh lúc ấy vẫn không ngừng khóc.

“ nó nó tỉnh giấc khóc lớn, ta định ẵm lên đỡ” vừa nói lấp bắp, bà ta vừa dẩu tan chứng vào túi xách, vội vàng đưa lý do bận việc rời khỏi bệnh viện...

“ Châu Tịnh Yên, bà giết tôi, bà giết tôi, Châu Tịnh Yên tôi sẽ không tha thứ sẽ không tha thứ cho loài rắn độc như bà” ..

“ A”

Hình ảnh máu me, oán hận không ngừng vang trong trí óc Nguyễn Phú Nhân, bà ta giật mình tỉnh giấc, tay hươ loạn xạ làm rơi tách trà xuống sàn, bừng tỉnh mồ hôi tuông ra như mưa, tim đập mạnh. Hôm Nay bà lại mơ thấy giấc mơ này, nhiều năm như vậy nó vẫn ám ảnh không nguôi, đó cũng chính là lý do bà ta ghét cay ghét đắng Minh Anh đến vậy, chỉ cần thấy Minh Anh lại thấy ám ảnh kinh hoàng.

Nguyễn Phú Nhân run rẩy kéo ngăn tủ lấy ra một hộp gỗ có chứa vài cuốn sổ nhỏ và một tờ giấy gấp gọn, mở ra xem, miệng lấp bắp chữ rửa:

“ Kim Đỉnh, lão già chết tiệt. Ông chết rồi vẫn không cho tôi yên ổn sao, mọi thứ ông đã tính toán cả rồi phải không, lúc đó tên luật sư không đến tôi cũng không ngờ ông đã chuẩn bị sẵn di chúc, khổ nạn. Bất kì ai cũng không được cướp Myler của tôi”

Năm ngón tay co lại thành quyền, nghiêng từng chữ, mắt trừng trừng tức giận nhìn dòng chữ in đen trên bản sao di chúc “ Tập đoàn Myler sẽ chính thức giao cho đứa cháu đầu của dòng họ Nhà Nguyễn tiếp nhận lúc 25 tuổi vào lúc kỷ niệm thành lập tập đoàn, được quyền thừa kế 30% cổ phần trong cổ đông, 20% cho con trai Nguyễn Kim Bình tiếp quản, 10% còn lại và căn nhà số 3 Beach St, Perth Western Australia”...

Ba năm sau khi Minh Anh bỏ đi, từ đó đến nay anh không hề đá động đến việc tìm kiếm nó nữa, cho dù bọn người Quốc Huy, Đặng Khôi ngấm ngấm tìm kiếm nhưng khi tra ra kết quả anh lại lảng sang chuyện khác, con người anh lúc trước đã cứng đầu ngoan cố nay còn thay đổi rất nhiều, chỉ sau một vài năm anh đã đưa Gmeiner sang lĩnh vực đầu tư vào các tập đoàn hệ thống siêu thị, Gmeiner giờ đây lớn mạnh hơn không những thế anh còn được nhận các danh hiệu tài năng trẻ tuổi.

Các đóa hoa xuất hiện xung quanh ngày càng nhiều, kẻ thì đưa con gái tiếp cận để được mối nhân duyên kinh tế. Hoàng Long không từ chối, anh cặp kè với rất nhiều người nhưng sau khi được mục đích thì công ty đối phương sẽ bị hạ bệ anh vui dập không thương tiếc, cũng kể từ đó rượu và thuốc là hai thứ Hoàng Long quan tâm nhiều nhất.

Đang mãi mê, tập trung với văn bản để chuẩn bị cho ngày mai. Không hề biết có người vào phòng, cô gái lẳng lơ mang chiếc váy ngắn, tóc nâu khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, ngồi lên bàn làm việc của anh gọi tình, choàng tay qua cổ chu môi, anh lập tức phản ứng rất nhanh tránh né.

“Người ta đã cố tình đến đây, anh còn giả vờ lạnh lùng thế làm gì” giọng nói đưa đẩy khiến người ta phát chán.

“cô đến đây có việc gì, hôm nay chúng ta không có hẹn. Có lẽ tôi nên đổi thư ký” không một ánh nhìn anh nói.

“Ấy đừng, tội người ta, em là tự ý vào đó”

Hoàng Long nhú mày, những người con gái này thật rẻ tiền là con nhà giàu nhưng không khác gì gái lẳng lơ, nếu so sánh với những người con gái trong các club thì thật sỉ nhục họ, tư cách của những người đó anh thấy còn có phong thái hơn những loại thể này, nhạt nhẽo!

Đưa tay nhấn nút trên điện thoại bàn, không chút nể nan “Châu, gọi bảo về đuổi cổ cô ta ra khỏi phòng tôi”.

“Tổng giám đốc, có người đến gặp anh nhưng không hẹn trước” giọng nói cô thư kí lí nhí.

“ai?”

“là tổng giám đốc Thế Hiển, bên ENJOY ạ”

“cho cậu ta vào”.

“Anh Anh... Hoàng Long, tôi sẽ cho biết tay. Dám đối xử với tôi như thế, mặt ngọt anh không ăn, lại muốn ăn ớt cay được lắm, cứ chờ” cô gái lẳng lơ tức giận, mắng chửi.

Cảm giác của anh lúc này thật thấy phiền phức, ném tập tài liệu vào người ả lạnh lùng “Về nói ba cô, chuẩn bị cho kĩ vào mà đèn hớp đồng”.

Cô ta định nói gì đó, nhưng vừa hay Thế Hiển bước vào cười nhếch môi. Nhận ra người quen ả ái ngại dậm chân bình bịch bỏ đi.

“Tổng giám đốc, rảnh nói chuyện chứ” Thế Hiển cười vui vẻ nói.

“cậu ngồi đi, chờ tôi một lát” tay anh vẫn chăm chú viết viết ký ký gì đó rồi mới lại chỗ sofa tiếp chuyện.

“Cậu chuẩn bị tất cả chưa, sẽ không mềm lòng đấy chứ? Đối thủ là Uyển Nhi đấy” anh nhìn Thế Hiển bông đùa.

“Ấy chà, nói về thủ đoạn phần này tôi cứng hơn cậu đấy. Mai sẽ là lúc quyết định đi hay ở, ăn mỳ hay ăn chơi đây” hần tựa sofa với cái vẻ phóng khoáng vô tư như thường ngày không chút lo lắng.

“Uyển Nhi, cô ấy thu gom tỉ mỉ tôi chỉ lo ngại cô ấy chính là vật cản đường của cậu mà thôi”

“Tất nhiên rồi, cái ghế tổng giám đốc cô ấy đã nhắm từ lâu rồi, cơ hội tốt như vậy không nắm bắt quả thực rất tiếc. Uyển Nhi lại rất thông minh trong việc tính toán” hần cười nhún vai mà trề môi.

“Trong ENJOY còn có cổ phần của cậu tôi và cậu gộp lại thì đã chiếm hết 25% cổ đông, cô ấy cũng chỉ 25% nhưng cô ấy lại không tính được, tôi còn có số cổ phần của mẹ mình nữa nhường cô ấy chiếc ghế tổng giám đốc, còn tôi chủ tịch hội đồng quản trị coi như cũng được”

“Đã muốn nhường nhện, sao lại gây khó dễ cho Uyển Nhi làm gì?, sao không bỏ qua chuyện cũ mà vui vẻ cùng nhau, cậu thật ấu trĩ”

Hoàng Long cười trừ, anh châm điều thuốc rít một hơi. Mỗi lần nói đến chuyện tình cảm anh lại thấy nhớ nó, mỗi lần đốt thuốc là một lần nhớ đến một người, anh vùi đầu vào công việc cũng chính là muốn với bớt đi sự nhớ nhung đó.

Thế Hiển cũng làm một điều, cười ngán ngẫm lắc đầu: “ sai lầm của cô ấy, là đem tôi ra làm trò đùa, cậu nghĩ xem tôi tùy ý để mặc cô ấy điều khiển?, trừng phạt một chút cũng không sao, cậu khác gì tôi thừa khả năng tìm kiếm đối phương nhưng lại ngồi im một chỗ” .

Người muốn bên nhau lại không thể bên nhau, người được bên nhau lại trừng phạt nhau bằng cách dày vò lẫn nhau. Nhìn trường hợp của Thế Hiển, mà ngay cả anh cũng thêm muốn, tên Thế Hiển này chọn cách ở cùng Uyển Nhi nhưng lại lạnh nhạt chẳng quan tâm, nhưng khi Uyển Nhi chỉ cần có ý định rời khỏi lập tức hần dùng đủ thủ đoạn ép Uyển Nhi ở lại, còn anh thì chỉ biết chờ đợi, chờ đợi dù không biết khi nào thì thôi chờ đợi.

Vẫn tự mãn với bản thân buông một câu “ tìm kiếm làm gì, cô ta đã muốn đi thì tốt nhất chẳng cần phải giữ lại”

Thế Hiển bật cười, tên Hoàng Long này đang xem thường hần sao, hần là ai chứ một câu nói như vậy tưởng là hần tin sao, cái người đầu đất này nghĩ gì chẳng lẽ hần đoán không ra, vậy mà cậu ta còn cứng miệng “ miệng bảo tìm kiếm làm gì?, hành động chẳng phải ở mãi một chỗ không chịu đi là đang đợi hay sao” hần thậm suy nghĩ cho cái bộ dạng không dám thừa nhận của Hoàng Long.

“ xem ra cậu còn ấu trĩ hơn tôi”

“ đúng đúng, cậu cứ chờ xem con lợn đó sẽ xuất hiện như thế nào, thôi tôi còn có việc về đây” hần vỗ vai Hoàng Long trấn an, cười chào rồi đi khuất dần.

Hoàng Long dập điều thuốc xuống gạt tàn, quay trở lại làm việc trên bàn vẫn khung ảnh xưa anh cầm lên nhìn ngắm một chút rồi lại đặt xuống, kéo ngăn tủ lấy ra một vật nhỏ nhìn trùi mền “ Minh Anh, tôi nhớ lại nhớ em rồi”.

Đôi mắt lại trầm tư sâu lắng, không gian lại im ắng. Những ngày tháng từ lúc Minh Anh rời đi, anh bỏ trốn nỗi nhớ bằng cách lao vào công việc, chỉ những giây phút đó anh mới thôi khó chịu. Có khi thức cả đêm, đến một hai ba giờ sáng cũng chẳng chớp mắt chỉ để hút thuốc rồi nhớ về nó.

Trong mớ lộn xộn ký ức của anh, là hình ảnh cô gái hay cười lại hay ngang bướng, suốt ngày bám theo anh, nếu được anh luôn muốn mình bất tỉnh khi những đoạn ký ức gọi về trong tâm trí. Chưa dừng lại ở đó, có nhiều lúc anh thấy mình thật ấu trĩ trong khi đang đi bên cạnh anh là một cô gái khác, nhưng chỉ cần xuất hiện một bóng dáng ai đó giống “ Minh Anh của anh” anh có thể bất chấp mọi thứ chỉ để đuổi theo dù đó có phải là Minh Anh hay là không.

Từ ngày xa nó, anh cố chấp như thế, lao đầu vào công việc hèn hò với rất nhiều người chỉ để quên đi nỗi nhớ một người dấu biết rất rõ rằng khó lắm, điều này qua nhiều lần anh kiểm chứng lại thì quả thực rất vô dụng, chẳng thể quên được chỉ là liều thuốc tạm thời.

“ Hoàng Long, sao lại ngủ trên bàn thế này hả” giọng nói quen thuộc vang văng trong tâm trí, làm anh giật mình tỉnh dậy cuống cuống nhìn khắp mọi nơi, chạy ra bên ngoài nhưng thật im ắng chẳng có ai. Anh day trảng mệt mõi, lại nghe tiếng chuông điện thoại.

“ Cậu hai, về ăn cơm chồi” giọng nói lấp bắp chưa rõ từ, bên kia phụng phịu.

“Gấu đó à, thế gấu ăn chưa” anh cong môi cười hiền nói qua điện thoại.

“humm, cậu ăn gấu ăn” tiểu tử này khi nghe người lớn nói gì mà khiến cậu nhóc không hiểu, là chỉ biết trả lời humm, rồi nói thêm vài chữ không rõ nghĩa chỉ có tiếng Hoàng Nhi bên kia đang bày vẽ cho cậu nhóc “ cậu hai về, thì gấu mới ăn”.

Anh lại cười rồi dịu dàng nhắn lại một câu “ cậu hai sẽ về ăn cùng gấu, ok không” .

“ ok”

Chưa đầy 20 phút Hoàng Long đã về đến nhà, còn có thêm sự góp mặt của hai người đứng. Thấy anh bước vào hai người kia liền tươi cười như quen thân, bộ dạng lãnh đạm anh tiến đến bàn ăn với vẻ khó chịu, ban ngày đã đành tối đến cũng chẳng được yên ổn.

“Bác Khoa, đến nhà tôi có việc gì cần bàn với ba tôi sao?” anh vào thẳng vấn đề.

“Tất nhiên, việc này khá nghiêm trọng lẽ nào không bàn tính với ba cậu sao được. Phải không Chủ tịch” giọng người đàn ông trầm phần kính nể.

Quan sát ba anh nhận ra ngay, loại người này chẳng mấy sạch sẽ, nhưng cũng lịch sự đáp lại “vậy ông đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi”

“Vậy chủ tịch đã nói vậy, tôi cũng chẳng dài dòng. Như Nguyệt nhà tôi và cậu Long đây coi như cũng đã quen lâu vậy tại sao không kết thành thông gia, đôi bên con cháu thì hạnh phúc, việc làm ăn thì lại tiến triển thêm một bước” ông ta lại mở nụ cười giả tạo của mình.

Mẹ anh và Hoàng Nhi nhìn nhau cười, chuyện này quá đỗi quen thuộc không khác gì cơm bữa thường ngày hay dùng. Cứ hễ Hoàng Long qua lại ăn tối với các cô gái vài hôm, thậm chí một ngày, họ cũng sẵn sàng dắt con gái đến nhà cầu thân không chút ngại ngùng mà không nghĩ đó chỉ là một phần công việc của anh, chứ chẳng hề có hứng thú với bất kì người con gái nào. Hơn nữa cái người Như Nguyệt ngồi đây thì có ai xa lạ nữa đâu, danh tiếng lừng lẫy nổi danh cả phố rồi, chơi chán là bắt anh trai cô đổ vỏ ư, xem thường gia đình cô quá rồi.

Hoàng Nhi cười khinh miệt nói “trật tự xã hội bây giờ thay đổi cả rồi, gấu à sau này mà có lấy vợ thì nói mẹ, cô gái của con tầm thường cũng được nhưng đẹp nét lại hiểu chuyện thì phải biết trân quý, mẹ sẽ đem trâu cau đến rước nghe hông, đừng để con gái người ta mặt dày qua xin cưới hỏi nghe hông”

Đứa nhóc của Hoàng Nhi nào có hiểu gì, chỉ biết gật gù nghe theo lời mẹ nói, bà nội của gấu cũng vui vẻ nhìn cậu nhóc mà chen một câu “cậu hai của gấu ấy có vợ rồi mà sao ai cũng thích đến làm vợ bé nó vậy nhỉ”.

Cảnh này quá quen thuộc, dường như một tháng xảy ra mấy lần nên anh lười phải nhắc lại, lạnh lùng bỏ lên trên. Hai cha con ngồi đó tức nghẹn trước thái độ không coi ai ra gì đó của anh mà chẳng làm được gì, đành đứng đờ đẫn bỏ về.

Một hồi sau anh thay bộ đồ vest bằng bộ đồ đơn giản mặt nhà, vừa thấy anh chú nhóc liền chạy tới ôm lấy một bên chân, Hoàng Long bế xốc cậu nhóc lên, cùng gia đình dùng bữa.

“sau này những trường hợp như thế, không cần phải tiếp, đuổi thẳng là được”

“Long, hay là nghe ta sang Mỹ đi. Ở Việt Nam chúng ta có thể giao cho người khác phụ trách” không rõ lần này là lần thứ bao nhiêu ba anh đưa ra đề nghị này.

“Mình à, giờ là đang ăn cơm đây. Biết rõ câu trả lời rồi mà cứ hỏi quài à” mẹ anh nhăn nhó, lâu lâu mới về ăn bữa cơm. Vậy mà lúc nào cũng công việc, thêm việc bà hiểu rõ anh, dù không rõ bà cũng muốn anh ở đây đợi Minh Anh về.

“Vâng, vâng tôi sai, tôi xin lỗi mình,thôi cả nhà ăn cơm” ba anh cười hậu, dịu dàng xin lỗi vợ mình.

Bà quản gia quan sát thấy mấy hôm nay Hoàng Long hay đau đầu nên có nấu canh Tỳ mang đến cho anh, mỗi lần như vậy anh đều tỏ ra khó chịu, canh Tỳ này là chính Minh Anh dặn dò làm cho anh ăn mỗi khi tái bệnh, ban đầu anh đã đổ đi không thèm đoái hoài tới, nhưng rồi nữa đem lại xuống bếp thưởng thức, dần dần rồi lại thói quen.

“Thím à, chẳng phải Hoàng Long không thích ăn sao. ” Mẹ anh quan tâm nói.

“vâng, tôi sẽ dọn dẹp ngay”

“Không cần đâu, tôi sẽ ăn phải mạnh khỏe để khi cô ta về, xem cháu tốt như thế nào mới phải”

Không ai nói thêm gì điều gì cả, không khí lại trầm lắng xuống chỉ còn tiếng khúc khích của Gấu mà thôi.

Đôi mắt của Hoàng Long vẫn u tối sau bao năm, anh sống như một vật thể tự do sống cho tròn chứ chẳng có ý nghĩa nào cả, sống trong chờ đợi mà chẳng biết khi nào thì kết thúc. Ai nấy đều biết đều thấy được ngược lại với lời nói vô tâm, lạnh lùng thái độ của bản thân thì lúc nào hành động của anh đã chỉ rõ, bản thân anh chưa bao giờ từ bỏ Minh Anh, từ bỏ tình cảm giữa hai người, xa vạn dặm cũng được miễn là xin đừng bao giờ quên nhau, chỉ cần nơi đau đó trên thế giới này vẫn còn hơi thở của đôi phương còn tồn tại là đủ...

183. Chương 90: Âm Mưu Đen Tối.

Sau khi nghe tin Minh Anh bỏ đi, gia đình cô rối cả lên Win tức tốc điều tra tung tích nhưng liền bị bà nội của mình chặn đường. Mẹ nó khóc nhiều bà lo cho con gái bé bỏng biết phải sống sao, tự lập trong khi trong túi lại không có kinh tế, cuộc sống này có biết bao điều đáng sợ, vậy mà bây giờ con gái của bà lại lưu lạc phương trời nao không ai hay.

Vì chuyện này, một người cam chịu như mẹ nó nhịn không được thêm nữa đã có vài lần cãi vã, nếu không vì Win bà nhất quyết đi khỏi đây.

Mẹ nó lại khóc lóc, giọng nói nài nỉ “ mẹ à, con bé cũng là con của con và cháu của mẹ, chỉ cần mẹ cho con biết tin tức của con bé thôi được không?”.

“ chẳng phải tôi đã nói với anh chị là nó tự ý bỏ đi sao, nó đã muốn bỏ đi thì tìm kiếm làm gì chứ” giọng nói của Nguyễn phu nhân đầy cay nghiệt.

“ mẹ à, chẳng có lý do gì khiến con bé bỏ đi như vậy. Minh Anh là một đứa trẻ ngoan” ba nó phân trần.

“ Kim Bình, con đừng có để mẹ con nó qua mặt, chẳng phải bị qua một lần rồi con còn không chưa sáng mắt. Ta nói rồi, đừng có làm mất mặt gia phong của chúng ta, đồ con gái hư như nó bỏ đi cũng không thêm xia với ai một tiếng, hừ nó muốn đi thì cho nó đi không cần phải tìm kiếm” Nguyễn Phu Nhân bực bội quát lớn.

“ Mẹ là vì chuyện năm xưa, mà mẹ ghét con bé đến vậy hay sao hử. Con phải giải thích bao nhiêu lần nữa mẹ mới tin, con bé là con của anh ấy không hề dơ bẩn chút nào, tại sao mẹ lại đả kích nó chứ, nó chỉ là một đứa trẻ thôi mà”

Lòng mẹ nó đau như cắt, ôm ngực khóc lớn trong tiếng nấc. Ba nó ôm vợ trong lòng, mặc dù đang hoang mang không hiểu hai người đàn bà này đang nói gì, sao lại có sự việc Minh Anh là con ruột hay không, nhưng ông tin tưởng vợ mình bà ấy là một người vợ đảm dút khoát không thể nào phản bội ông.

“ Sao, nay cả gan dám cãi lại ta nữa sao. Ta nói cho cô nghe, chỉ có con trai của ta ngu ngốc mới tin lời cô thôi” Nguyễn Phu Nhân đả kích.

Người mẹ chồng này quá ác độc, mẹ nó không ngờ chỉ vì sự hiểu lầm khi xưa mà bà ta luôn đả kích vì sự có mặt trên đời này của Minh Anh, nhớ năm đó chỉ vì ngu ngốc tin lời của Thanh Hoa, đêm đó mẹ nó bị trút say sảng sớm lại tỉnh dậy trong bộ dạng không chỉnh tề người nằm bên cạnh lại là Sang Thế Hùng, sau đó thì bị Nguyễn Phu Nhân bắt gặp cảnh giường chiếu đó, như có một sự sắp xếp đến tính toán rất tỉ mỉ.

Dù có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng chẳng giải thích được, sau sự việc đó lại mang thai Minh Anh cho nên lúc nào cũng cho rằng cái thai không phải của Kim Bình, và Minh Anh là đứa hoang vì điều này liên tiếp bà bị mẹ chồng xem như con ở không một chút tôn trọng, Kim Bình vì thương vợ nên chọn cách về Việt Nam sinh sống, tưởng chừng mọi việc đã qua đi lại suông sẻ như những gì bà tưởng.

“ Con phải nói với mẹ bao nhiêu lần nữa, mẹ mới tin Minh Anh là con gái của anh ấy cơ chứ” mẹ nó gào lên.

“ im ngay cho tôi, cô...cô...” Nguyễn Phu Nhân thở mạnh lên cơn tim, ngã xuống sàn bất tỉnh.

“ mẹ, mẹ có sao không” ba nó hoảng hốt, chạy lại chỗ Nguyễn Phu Nhân.

Mẹ nó không ngờ mọi việc lại xảy ra như vậy, hoảng loạn chạy tới liền bị bà nó hất phăng ra lạnh lùng nghiêm “ cô tránh ra, đừng động vào mẹ tôi”

Ba nó bế Nguyễn Phu Nhân lên trên, chỉ còn mẹ nó ngồi dưới sàn nhà lạnh ngắt khóc lóc, tại sao nhiều năm như vậy rồi người mẹ chồng kia vẫn không tin bà cơ chứ. Sự việc năm xưa chính Sang Thế Hùng cũng đã nói ông ta bị uống thuốc mê, hai người đêm đó không làm gì cả. Nhiều năm qua như vậy cũng vì chuyện đó chẳng phải bà luôn cam chịu mặt cho mẹ chồng hết lần này đến lần khác đối xử rất tệ, mắng nhiếc sỉ nhục không dưới mười lần.

Đến nay ngay cả người đàn ông đầu gối ấp mấy mươi năm nay lại nghi ngờ, bà phải làm sao đây Minh Anh của bà đã làm gì sai trái đâu lại đối xử tệ bạc đến như thế, giờ này ba chỉ biết ngồi đó khóc lóc, mà chẳng làm được gì hơn.

Lúc thấy bóng dáng con trai của mình khuất bóng, Nguyễn Phu Nhân mới chịu mở mắt ra. Lúc này nếu như không diễn một màn, đứa con dâu sẽ kích động mà làm lộ hết mọi chuyện mà bà ta đã bỏ tâm tư sắp xếp.

Vừa hay trợ lý của Nguyễn Phu Nhân cũng vừa đến “Chủ tịch” người đàn ông trung niên kính cẩn chào.

“sao rồi, con bé đó ở đâu?” giọng nói ồm ồm của Nguyễn Phu Nhân.

“theo lịch trình, tiểu thư có lẽ đang ở Anh. Theo những gì Uyển Nhi tiểu thư cho biết có lẽ giờ đây Minh Anh đang nhập học ở Đại Học Brighton, chỉ có điều...” nói đến đây người trợ lý hơi ngập ngừng.

“tiếp tục đi” Nguyễn Phu Nhân lãnh đạm nói.

“theo tôi điều tra thì trong trường không hề nhận được hồ sơ nhập học của tiểu thư, ngoài ở Anh ra thì mọi thông tin coi như bị cắt đứt”

“ồ, vậy chẳng phải là tốt hay sao. Tốt nhất là nó tự sinh tự diệt, chỉ vài năm nữa thôi Myler sẽ chính thức do ta nắm giữ, bây giờ tốt nhất là tìm cách đuổi đứa con dâu vô dụng ấy đi” về tính toán tâm kế lại xuất hiện trên mặt Nguyễn Phu Nhân.

“Nếu lỡ phu nhân(mẹ nó) nói ra chuyện năm xưa ở bệnh viện thì thế nào ạ, hơn nữa lại là người duy nhất biết được Thanh Hoa đang ở đâu” người trợ lý trầm tư.

“hừ, cái loại đàn bà ngu ngốc và vô dụng. Năm đó Thanh Hoa đã không chừa thủ đoạn mà bán đứng cô ta, muốn sánh vai cùng Kim Bình mà không tiết bất cứ giá nào, đã vậy còn bảo vệ ả thư ký đó, ngu ngốc” Nguyễn Phu Nhân lắc đầu khinh miệt.

“Quả thực năm đó Thanh Hoa giúp ta không ít việc, cô ta rất có năng lực, chỉ có điều phụ nữ thông minh quá lại chẳng tốt, lại còn mang cả dòng máu của Kim Bình. Chuyện này không ngăn chặn coi như tâm tư bày ra của ta sẽ đổ bể tất cả”

“Bản di chúc đó, chỉ cần 7 năm sau tiểu thư không xuất hiện thì toàn bộ sẽ được chuyển cho phu nhân ạ, chỉ có điều người phụ nữ kia cùng tên luật sư của Chủ tịch quá cố đến nay vẫn bạc vô ăm tít. Tôi lo họ sẽ phá hỏng chuyện tốt của Chủ tịch ạ” người trợ lý phân tích.

“cái con đàn bà kia tốt nhất hãy cùng tên luật sư mà ẩn nấp cho kỹ, chỉ cần ta biết được tung tích thì hai người họ vĩnh viễn không thấy mặt trời, claiik cậu cứ tiếp tục cho người điều tra khi nào tìm được thì cứ việc tiền trăm hậu tấu” giọng nói nghiêm nghị máu lạnh của Nguyễn Phu Nhân chốt lại.

“vâng thưa chủ tịch” người trợ lý, cung kính nhận nhiệm vụ.

“được rồi, tình hình bên phía Việt Nam thì thế nào rồi cậu báo cáo luôn một lần đi”

“vâng thưa chủ tịch, hiện nay là cơ hội tốt nhất để tập đoàn chúng ta xác nhập vào Việt Nam. Bên phía ENJOY các đại cổ đông đang muốn thay đổi vị trí Chủ tịch, Uyển Nhi dường như cũng rất thuận lợi trong việc thu mua các cổ phiếu vụn. Không bao lâu ENJOY sẽ có sự thay đổi nhân sự, chỉ cần lúc đó chúng ta nhúng tay vào là có thể thôn tính”

“Hay, quả thực rất tốt con bé Uyển Nhi này thật thông minh giống mẹ nó, cứ để nó ảo tưởng mình nắm chốt, con cờ này vẫn là đang rất vững, chỉ cần để nó mất sức tự do điều khiển, lúc đó chúng ta sẽ thuận lợi dễ dàng hơn. Được rồi, cậu về đi tôi muốn nghỉ ngơi một chút”

“vâng thưa chủ tịch, tôi xin phép” trợ lý cung kính cúi đầu rồi lui ra ngoài.

Khi xuống dưới nhà là cảnh vợ chồng đã cãi vã lẫn nhau, phần lớn là sự thất vọng hiện trên cơ hồ người chồng, trợ lý tuy biết người phụ nữ này chẳng có tội nhưng cũng đành nhắm mắt bỏ qua.

“ Nếu hôm nay, mẹ không nói mình còn muốn dấu diêm tôi cho đến bao giờ hả” ba nó lời nói đầy sự cay nghiệt.

“ Ông xã, anh hãy tin em chuyện đó em không làm gì cả. Lúc ấy khi em tỉnh dậy đã thấy mình trong khách sạn chẳng hề hay biết” mẹ nó nắm lấy tay người chồng giải thích.

“ Một câu không biết là xong sao, cô cô lại dám qua mặt tôi như vậy, tôi đã luôn tin tưởng mình, thậm chí có thể vì mình mà bỏ mặt mẹ tôi ở đây để cùng mình xây dựng tổ ấm ở một nơi khác mình nói xem, tôi đối xử tệ bạc với mình lắm hả” ba nó nói trong đau khổ, cái cảm giác một người đàn ông bị phản bội giờ đây rất rất khó chịu.

“ Không phải, không phải. Đêm đó em bị Thanh Hoa bắt uống cho đến lúc say khướt không biết gì, sáng ra lại ở khách sạn chuyện này chuyện này đã có sắp xếp cả rồi” mẹ nó liên hồi lắc đầu phân trần, nhưng có vẻ chẳng thuyết phục được chồng mình.

Trong mắt ba nó giờ đây, người vợ này chẳng phải hiền lương như vẻ bề ngoài nữa, đã thế lại còn đổ tội lên người Thanh Hoa, ngăn cản ông cũng không thể nào tin được người đàn bà này lại dối trá đến vậy. Sự việc này lớn vậy mà lại dấu ông suốt mười mấy năm trời, càng yêu vợ mình bao nhiêu bấy giờ lại oán đến bấy nhiêu.

“ đủ rồi, Phụng Lai tôi không cho rằng cô lại là như vậy. Chẳng phải tôi và Thanh Hoa chẳng có gì rồi sao, sao cô lại ghen tuông mù quáng, đã làm sai không chịu nhận rồi lại đổ lỗi cho người khác” ba nó nói trong xót xa.

“ Ông xã, em xin thề em chưa bao giờ lừa dối anh bất cứ điều gì. Anh phải tin em, đừng vì những lời hoang đường mà tổn thương gia đình của chúng ta” mẹ nó nói trong tiếng nức nài nỉ, bà không biết phải dùng cách gì để giải thích cho chồng mình hiểu.

“ Phụng Lai, Thanh Hoa bây giờ đang ở đâu” Nguyễn Phú Nhân bước trên cầu thang nói vọng xuống chen ngang một câu.

Đến nước này, ba nó hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, chuyện gì đang xảy ra tại sao ông không được biết. Nhìn mẹ mình tra hỏi, mà cơ hồ là căng thẳng đến tột độ ánh mắt đầy sự nghi ngờ xen lẫn nổi tức giận nhìn mẹ nó phần nộ.

Câu nói như một đòn chí mạng đánh vào người mẹ, bà không ngờ người mẹ chồng này lại có thể hỏi câu ấy, bà ta khi nói ra không một chút ngượng miệng hay sao, mẹ nó nước mắt lưng tròng quỳ dưới nền nhà lạnh ngắt liên hồi giải thích “ không, mình à hãy tin em, em không làm hại Thanh Hoa em cũng không biết được cô ấy đang ở đâu”

Hai tay mẹ nó chấp lại nài nỉ trong tiếng khóc, nhưng đã bị chồng mình gạt phăng ra cảm giác ghê tởm truyền đến cơ thể nếu để người đàn bà này đụng vào “ Nói, Thanh Hoa cô ấy làm sao, cô ấy ở đâu. Nói mau”

“ mẹ xin lỗi, vì đã dấu con chẳng phải vì Phụng Lai luôn miệng nài nỉ ta dấu kín vì hạnh phúc của gia đình ta đã sớm cho con biết” Nguyễn Phú Nhân thở dài, cố ý làm ra vẻ cảm thông.

“ mẹ đến bây giờ mẹ còn muốn giấu con, không cho con biết rõ sự việc hay sao?”

Nguyễn Phú Nhân lắc đầu ngán ngẫm thở dài:

“ Năm đó Phụng Lai vì ghen tuông, đã gây ra tai nạn cho Thanh Hoa từ đó nay sống chết như thế nào ta cũng không rõ, cũng chẳng thể nào điều tra được, hơn nữa năm đó cô thư kí ấy hình như đã sinh cho con một đứa bé, Phụng Lai cũng biết sự tồn tại của đứa bé”.

“ Sao...sao cô ấy đã sinh con cho con, điều này tại sao con không hề hay biết” ba nó ôm đầu, đau khổ đôi mắt đỏ hoe.

Đến nước này mẹ nó tuyệt vọng ngồi bệt ra sàn nhà, nỗi thống khổ in rõ trên cơ hồ người đàn bà đáng thương này. Mọi việc coi như sáng tỏ, sự tồn tại của đứa bé thậm chí lúc đấy chính bà cũng không hề hay biết, gây tai nạn cho Thanh Hoa cũng chẳng phải bà làm vậy mà nay là bị người mẹ chồng ác độc này đổ lại nói tất cả do một tay mẹ nó gây ra.

Mẹ nó cuối cùng cũng đã hiểu, tất cả chuyện này là do người mẹ chồng bỏ công sắp xếp, thật không ngờ bà ta lại tâm kế quỷ quyệt thâm sâu, mẹ nó không suy nghĩ nhiều vẫn muốn tiếp tục cố gắng giải thích “ ông xã, đừng tin những gì mẹ nó, em hiểu rồi chuyện này toàn bộ do mẹ sắp xếp. Mẹ muốn bịt miệng em, anh phải tin em nhất định phải tin em”

“ Sao, giờ cô còn muốn mẹ tôi chịu tội thay cô nữa sao. Phụng Lai cô có thể lừa dối tôi suốt mười mấy năm như vậy hay sao, vì cô mà tôi đã hạ quyết tâm bỏ mặt Thanh Hoa, mặc cho ngày đó cô ấy khóc lóc tổn thương dưới mưa...tôi hiểu rồi vậy toàn bộ những hiểu lầm khi ấy là cô tự làm rồi đổ oan lên người Thanh Hoa phải không, cô cô quả thực quá ác độc”

“ được được, cô nói tôi nghe vì sao mẹ tôi phải bịt miệng cô hả Phụng Lai, cô nói tôi nghe xem” bà nó tức giận hét to.

“ Vì bà ta là kẻ giết hại ba anh, năm đó sau khi bà ta rời khỏi phòng bệnh ba liền chết đi, ông xã chính vì như vậy chính mắt em đã chứng kiến, bác sĩ lúc ấy nói tình trạng hồi phục của ba rất tốt thì làm sao có thể ra đi nhanh trong chớp mắt như vậy được chứ”

mẹ nó vạch trần sự việc, đã như thế bà sẽ nói hết tất cả không dấu diếm nữa. Vốn dĩ trước kia chỉ là nghi ngờ nhưng giờ thì đã rõ, nhưng suốt mấy năm qua vẫn che giấu vì trong mắt chồng mình mẹ chồng luôn là người mà chồng mình hiếu kính, và nghe theo sự sắp đặt. Để mọi chuyện không trở nên phức tạp chưa mấy may một lần mẹ nó muốn nhắc lại chuyện xưa. Thật không ngờ hôm nay lại ôm trái đắng đến như vậy.

“ chát” ba nó không nể nan gián xuống mặt mẹ nó một cái tát, trong ông lúc này chỉ có hình ảnh người vợ độc ác lại mưu mô xảo quyệt ra thì chẳng còn gì nữa cả, người mà ông hết mực yêu thương nay lại vì muốn che giấu tội tình của mình mà đổ oan cho người khác, còn nói là mẹ của ông giết hại ba ông hết sức hoang đường, ông cười thống khổ nhìn người vợ không khỏi tuyệt vọng.

“ Hoang đường, Phụng Lai! hết đổ cho Thanh Hoa rồi còn đổ cho mẹ tôi, còn ai nữa sao cô không thêu dệt luôn một lần”.

Mẹ nó ôm mặt, vẫn còn in hằn 5 dấu tay đỏ hiện trên khuôn mặt. Giờ này bà chẳng khóc được nữa, con người như chết lặng nhìn người chồng chưa xót đau đớn tâm can, lúc này bà cảm thấy đau đến tột độ, không phải vì cái tát vô tâm kia, đau ở đây chính là người mà đầu gối ấp hơn mười mấy năm trời lại không có chút tin tưởng chính bà khiến trái tim bà rỉ máu.

Nỗi đau thể xác chỉ một phần thì sự đau đớn tâm can lại lên đến mười, giờ có nói gì cũng như gió bay, mẹ nó cười đau khổ:

“ Kim Bình, con ông-ông lại nghi ngờ, vợ ông-ông lại chẳng chút tin tưởng thì tôi nói gì ông cũng xem như là rác rưởi có phải không, đã thế thì tôi cũng chẳng cần giải thích nữa, ông muốn nghe sự thật phải không”

Mi tâm ba nó căng thẳng, nhìn vợ mình đang cười khinh miệt lại ngạc nhiên hơn, ánh mặt rực lửa trừng trừng nhìn bà lúc này như một kẻ ngây dại.

“ được rồi Kim Bình anh đã định kiến khẳng định như vậy, thì tôi cũng chẳng cần chối cãi nữa, ừ mọi việc tất cả là do tôi làm đó ông vui chưa, câu trả lời như vậy có khiến ông hài lòng không hả”

“ vì sao, vì sao vậy Phụng Lai tôi chưa bao giờ phản bội bà hay đối xử tệ bạc với bà mà” ba nó nắm chặt.

ba nó không thể nào dấu nổi sự thất vọng trên gương mặt hiền hậu đó, ông cũng đau lòng không kém khi biết được những sự việc này.

“hừ, ông còn có tư cách hỏi vì sao à, không phản bội tôi vậy đứa bé kia tự dưng mà có, không đối xử tệ với tôi vậy mà sau khi kết hôn còn ăn nằm với cô ta qua lại với cô ta, tôi không nói không thấy nhưng đâu phải là những gì xảy ra tôi biết, Kim Bình tôi không hề hối hận khi lấy ông, nhưng tôi sai lầm nhất vẫn là vạ lần bất chấp bước vào căn nhà ghê tởm này, vạ lần hối hận nhất là che giấu vụ việc kinh tởm của bà ta”

Mẹ nó mang bộ dạng thống khổ tê tâm liệt phế mà vừa cười vừa nói, khóc ư, bà chẳng thể khóc được nữa cũng chẳng có lý do gì để khóc, nếu chồng bà đã không tin, muốn nghe những lời như thế thì được thôi, bà sẽ dày vò chồng mình bằng cách này.

Lúc này, Win cũng vừa hay về đến nhà thấy cảnh nhà lộn xộn anh không khỏi bàn hoàn. Lại thấy người ba đang nắm chặt hai bắp vai mẹ bộ dạng vô cùng kích động liên can ra.

“Ba, mẹ hai người sao vậy. Bình tĩnh có gì thì từ từ nói nhau nghe”

“Phụng Lai, tôi không muốn thấy bà nữa, đi đi” ba nó buông lỏng mẹ nó ra, lạnh lẽo nói rồi quay lưng đi, bóng ông khuất dần phía cầu than.

“hừ, dù có có xin lỗi lúc này tôi tuyệt đối không ở căn nhà này nữa” mẹ nó cười khinh miệt.

“mẹ có chuyện gì vậy, sao mẹ lại cương quyết bỏ đi.” Win lo lắng hỏi.

Mẹ nó lắc đầu cười trừ: “Mẹ sẽ rời khỏi đây, con tự lo bản thân giúp mẹ đi thu dọn ít quần áo”

“đừng có nhồi nhét sự dở bẩn vào cháu trai tôi, Win cháu lên phòng đi không cần giúp mẹ làm gì hết, mau đi” Nguyễn Phú Nhân tức giận nói ra lệnh, thái độ nghiêm nghị rồi bực dọc bỏ lên phòng.

Win vẫn đứng đó cùng mẹ mình, vừa về đến nhà thậm chí tuyết trắng còn phủ trên đầu chưa kịp phủ thì lại chứng kiến cảnh này trong khi chẳng biết lý do, anh dìu mẹ lên trên cùng bà thu xếp một chút.

Trở về phòng, Nguyễn Phú Nhân nhấp một ngụm trà đầy sự hài lòng, không ngờ mọi chuyện lại suông sẻ đến vậy năm xưa mượn tay Thanh Hoa để uy hiếp đứa con dâu, sau đó lại bài trừ Thanh Hoa gắn tội cho con dâu nếu chuyện có vỡ lở thì do đứa con dâu hoặc Thanh Hoa gây ra, bà ta hoàn toàn không liên can, một mũi tên trúng hai con nhạn.

Nhưng lại không ngờ, mười tám năm sau đứa con gái của Thanh Hoa lại giúp bà ta loại trừ được đứa cháu gái chính thống này, không những thế lại còn giúp bà ta nhổ cái trong mắt ra ngoài, giờ ai nói bà ta giết hại chồng mình thì chẳng ai tin con đường bà ta hết công nỗ lực vạch ra quả không uống chút nào.

Nguyễn Phú Nhân cười nhếch môi hài lòng, ngả ra ghế tựa mi tâm khép lại... Giấc mơ khi xưa lại hiện về...

“tít...tít...” tiếng máy rada đo điện tim vẫn từng nhịp lên xuống đều đặn, Chủ tịch Nguyễn sau ca phẫu thuật đã nằm bất động suốt hai tuần liền chưa tỉnh.

Lúc này tình hình công ty rất căng thẳng Nguyễn Phú Nhân cùng với vài người phải chống đỡ nên rất ít có thời gian đến thăm. Phụng Lai lúc ấy chỉ mới là phụ nữ mới 27 tuổi lại vừa sinh con, nhưng không có ai chăm sóc Chủ tịch là phận con dâu, nên ngày ngày luôn phải chịu khó vừa chăm sóc đứa bé, vừa chăm sóc cho Chủ tịch Nguyễn, cuộc sống của cô lúc ấy 24 giờ đều túc trực bệnh viện.

Hôm Ấy là một chiều mùa đông, ru mãi Minh Anh mới chịu ngủ lúc này vừa hay Nguyễn Phú Nhân cũng vừa đến, cô một tay ẵm bồng tựa hồ hơi mệt mỏi hơi cuối người kính cẩn chào, Nguyễn Phú Nhân ra hiệu không cần khách sáo, ngồi xuống bên giường Chủ tịch. Ánh mắt bà ta dịu dàng nhìn chồng mình, nhìn sang thấy cháu gái bà ta liền có ý muốn ẵm, cô hiểu ý liền truyền Minh Anh cho bà ta.

“Phụng Lai, con nhìn nó xem hai má phúng phính thật đáng yêu biết bao” Nguyễn Phú Nhân đưa ngón tay nựng yêu má đứa bé.

“con bé không ngoan đâu mẹ à, nó khóc suốt cứ làm phiền giấc ngủ của chủ tịch là giỏi thôi” Phụng Lai cười hiền đáp.

“Đã đặt tên cho con bé chưa, ta bận công việc nên ngay cả tên cháu cũng không biết” Nguyễn Phú Nhân thở dài mà cười.

“Minh Anh sẽ không trách bà nội của nó đâu, mẹ à”

“Nó tên Minh Anh, thật là hay tên này ai đặt?”

“là Chủ tịch trước kia có dặn dò ạ”

“ cái lão già này, vậy mà chẳng nói với tôi tiếng nào” lúc ấy Nguyễn Phú Nhân mắng yêu nhìn bà ta quả thực rất hiền từ, xoay sang nhìn con dâu thấy Phụng Lai vẻ tiều tụy liền lo lắng mà giục “ Phụng Lai, hay là con kiếm gì lót dạ đi, giờ này ta cũng rảnh để ta giữ Minh Anh cho muốn làm gì thì làm đi”

Khi nghe những lời ấm áp này, Phụng Lai lúc bấy giờ cũng không từ chối, lúc này muốn đi ăn lót dạ một chút và thay quần áo liền giao Minh Anh cho bà ta trông nom.

Khi Phụng Lai đi khỏi, Nguyễn Phú Nhân đặt đứa bé xuống bên chiếc nôi. Đôi mắt trầm tư sâu lắng nhìn Chủ tịch Nguyễn nằm bất động, nắm tay ông ấy đặt lên gò má của mình:

“ Kim Đỉnh, tại sao ông lại lừa dối tôi vậy, sao ông nhẫn tâm đến như vậy chẳng phải tôi đã nhượng bộ đã nuôi nấng Kim Bình suốt 29 năm này sao, tôi xem nó như con ruột ông còn muốn gì nữa, toàn tâm toàn ý làm dâu thảo vợ Hiền ông còn không hài lòng hay sao.”

“ Tôi nói với ông rồi, Kim Bình vào nhà có tên trong hộ khẩu tôi không phản đối tôi sẽ xem nó như con ruột mặc cho nó là con của ông và ả tình nhân kia vậy mà ông...” nói đến đây Nguyễn Phú Nhân lại hiện rõ nét mặt ghen tuông oán hận.

“ vậy mà ông còn tham lam, muốn đưa bà ta bước vào căn nhà. Tịnh Yên tôi còn mặt mũi nào nhìn mọi người, sự nhượng bộ của tôi đối với ông chưa đủ hay sao, ông nói cái gì mà ông cùng ả ta là yêu thương nhau, tất cả là do tôi haha do tôi cố chấp muốn rằng buộc ông ha ha ha” Nguyễn Phú Nhân cười chua xót .

“ Tôi đâu muốn thấy ông nằm im một chỗ như vậy, tôi yêu ông, ông có nghe rõ không. Vậy mà tim ông lạnh nhạt, đối xử với tôi còn thua một ả tình nhân, nhất quyết không, tôi sẽ khiến ả đàn bà đó sống không được, chết cũng chẳng xong ông nghe cho kĩ” Nguyễn Phú Nhân lúc cười lúc méo, rồi trừng mắt nghiêng rằng thay đổi trạng thái liên hồi.

Tiếng chuông điện thoại reo, bà ta vội vàng bắt máy trao đổi, lúc ấy các ngón tay của Chủ tịch Nguyễn lay động, mí mắt cũng lay động những lời bà ta vừa nói đều truyền vào tâm trí của Chủ tịch Nguyễn, người đàn bà này lại oán hận ông ta đến vậy, vẫn cố chấp chịu đựng suốt mấy mươi năm không tỏ ra thái độ nào.

“ con biết rồi, ba yên tâm” cúp máy bà ta quay lại thì bị giật mình bởi Chủ tịch Nguyễn đang trằn trằn nhìn bà ta, cuộc nói chuyện khi này ít nhiều ông đều nghe được. Nhưng tứ chi không cử động được, miệng cũng cứng đờ không nói được, ánh mắt phần nộ tức giận đỏ hoe nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khả ái của vợ mình.

Nguyễn Phú Nhân lùi về sau mấy bước hoảng loạn, rồi nhớ lại những lời nói của ba mình khi này vung về lấy trong túi xách ra một bình thuốc và một ông kim, bơm thuốc vào bên trong, người đàn bà lúc này như điên loạn mất hết lí trí, ánh mắt hung ác dữ tợn.

“ Kim Đỉnh, ông chết đi chỉ khi ông chết tôi mới được yên ổn, tôi sẽ thay ông quản lý gia tộc kể cả Myler ông yên tâm mà đi đi. Nếu ông không chết tôi sẽ chết, cả dòng họ nhà tôi sẽ bị hủy diệt bởi ông, **ÔNG CHẾT ĐI**” bà ta gào lên lạnh lùng đâm mũi kim thuốc độc vào ống dẫn thuốc của chồng mình.

Chủ Tịch Nguyễn tức tưởi, gồng mình nổi gân xanh chịu đau đớn do thuốc độc gây nên chỉ vài giây liền bất tỉnh chết lâm sàn như lúc ban đầu, đứa trẻ trong nôi lúc đó tự dưng lại khóc to lên càng làm Nguyễn Phú Nhân không kiềm chế được bình tĩnh, sải bước đến bên nôi nhìn chằm chằm, điên dại đưa tay kề sát cổ đứa bé, vài giây trước bà ta còn ẵm nó vậy mà giờ đây chỉ một lòng muốn giết chết nó.

Mọi việc đều thu vào mắt Phụng Lai từ bên ngoài, tính mạng đứa trẻ nằm giữa ranh giới sống chết, Phụng Lai không nhìn được liền xông vào.

“ Mẹ Minh Anh sao vậy, sao nó lại khóc” Phụng Lai nhanh chóng ẵm đứa lên ôm vào người mình, Minh Anh lúc ấy vẫn không ngừng khóc.

“ nó nó tỉnh giấc khóc lớn, ta định ẵm lên dỗ” vừa nói lắp bắp, bà ta vừa dẩu tan chứng vào túi xách, vội vàng đưa lý do bận việc rời khỏi bệnh viện...

“ Châu Tịnh Yên, bà giết tôi, bà giết tôi, Châu Tịnh Yên tôi sẽ không tha thứ sẽ không tha thứ cho loài rắn độc như bà” ..

“ A”

Hình ảnh máu me, oán hận không ngừng vang trong trí óc Nguyễn Phú Nhân, bà ta giật mình tỉnh giấc, tay hươ loạn xạ làm rơi tách trà xuống sàn, bừng tỉnh mồ hôi tuông ra như mưa, tim đập mạnh. Hôm Nay bà lại mơ thấy giấc mơ này, nhiều năm như vậy nó vẫn ám ảnh không nguôi, đó cũng chính là lý do bà ta ghét cay ghét đắng Minh Anh đến vậy, chỉ cần thấy Minh Anh lại thấy ám ảnh kinh hoàng.

Nguyễn Phú Nhân run rẩy kéo ngăn tủ lấy ra một hộp gỗ có chứa vài cuốn sổ nhỏ và một tờ giấy gấp gọn, mở ra xem, miệng lắp bắp chữ rủa:

“ Kim Đình, lão già chết tiệt. Ông chết rồi vẫn không cho tôi yên ổn sao, mọi thứ ông đã tính toán cả rồi phải không, lúc đó tên luật sư không đến tôi cũng không ngờ ông đã chuẩn bị sẵn di chúc, khổ nạn. Bất kì ai cũng không được cướp Myler của tôi”

Năm ngón tay co lại thành quyền, nghiền từng chữ, mắt trừng trừng tức giận nhìn dòng chữ in đen trên bản sao di chúc “ Tập đoàn Myler sẽ chính thức giao cho đứa cháu đầu của dòng họ Nhà Nguyễn tiếp nhận lúc 25 tuổi vào lúc kỷ niệm thành lập tập đoàn, được quyền thừa kế 30% cổ phần trong cổ đông, 20% cho con trai Nguyễn Kim Bình tiếp quản, 10% còn lại và căn nhà số 3 Beach St, Perth Western Australia”...

Ba năm sau khi Minh Anh bỏ đi, từ đó đến nay anh không hề đá động đến việc tìm kiếm nó nữa, cho dù bọn người Quốc Huy, Đặng Khôi ngấm ngấm tìm kiếm nhưng khi tra ra kết quả anh lại lảng sang chuyện khác, con người anh lúc trước đã cứng đầu ngoan cố nay còn thay đổi rất nhiều, chỉ sau một vài năm anh đã đưa Gmeiner sang lĩnh vực đầu tư vào các tập đoàn hệ thống siêu thị, Gmeiner giờ đây lớn mạnh hơn không những thế anh còn được nhận các danh hiệu tài năng trẻ tuổi.

Các đóa hoa xuất hiện xung quanh ngày càng nhiều, kẻ thì đưa con gái tiếp cận để được mỗi nhân duyên kinh tế. Hoàng Long không từ chối, anh cặp kè với rất nhiều người nhưng sau khi được mục đích thì công ty đối phương sẽ bị hạ bệ anh vui đập không thương tiếc, cũng kể từ đó rượu và thuốc là hai thứ Hoàng Long quan tâm nhiều nhất.

Đang mải mê, tập trung với văn bản để chuẩn bị cho ngày mai. Không hề biết có người vào phòng, cô gái lẳng lơ mang chiếc váy ngắn, tóc nâu khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ, ngồi lên bàn làm việc của anh gọi tình, choàng tay qua cổ chu môi, anh lập tức phản ứng rất nhanh tránh né.

“ Người ta đã cố tình đến đây, anh còn giả vờ lạnh lùng thế làm gì” giọng nói đưa đẩy khiến người ta phát chán.

“ cô đến đây có việc gì, hôm nay chúng ta không có hẹn. Có lẽ tôi nên đổi thư ký” không một ánh nhìn anh nói.

“ Ấy đừng, tội người ta, em là tự ý vào đó”

Hoàng Long nhú mày, những người con gái này thật rẻ tiền là con nhà giàu nhưng không khác gì gái lẳng lơ, nếu so sánh với những người con gái trong các club thì thật sỉ nhục họ, tư cách của những người đó anh thấy còn có phong thái hơn những loại thế này, nhạt nhẽo!

Đưa tay nhấn nút trên điện thoại bàn, không chút nể nan “ Châu, gọi bảo về đuổi cổ cô ta ra khỏi phòng tôi” .

“ Tổng giám đốc, có người đến gặp anh nhưng không hẹn trước” giọng nói cô thư kí lí nhí.

“ ai?”

“ là tổng giám đốc Thế Hiển, bên ENJOY ạ”

“ cho cậu ta vào”.

“ Anh Anh... Hoàng Long, tôi sẽ cho biết tay. Dám đối xử với tôi như thế, mật ngọt anh không ăn, lại muốn ăn ớt cay được lắm, cứ chờ” cô gái lẳng lơ tức giận, mắng chửi.

Cảm giác của anh lúc này thật thấy phiền phức, ném tập tài liệu vào người ả lạnh lùng “ Về nói ba cô, chuẩn bị cho kĩ vào mà đến họp đồng” .

Cô ta định nói gì đó, nhưng vừa hay Thế Hiển bước vào cười nhếch môi. Nhận ra người quen ả ái ngại dậm chân bình bịch bỏ đi.

“ Tổng giám đốc, rảnh nói chuyện chứ” Thế Hiển cười vui vẻ nói.

“ cậu ngồi đi, chờ tôi một lát” tay anh vẫn chăm chú viết viết ký ký gì đó rồi mới lại chỗ sofa tiếp chuyện.

“ Cậu chuẩn bị tất cả chưa, sẽ không mềm lòng đấy chứ? Đối thủ là Uyển Nhi đấy” anh nhìn Thế Hiển bông đùa.

“ Ấy chà, nói về thủ đoạn phần này tôi cứng hơn cậu đấy. Mai sẽ là lúc quyết định đi hay ở, ăn mày hay ăn chơi đây” hắn tựa sofa với cái vẻ phóng khoáng vô tư như thường ngày không chút lo lắng.

“ Uyển Nhi, cô ấy thu gom tỉ mỉ tôi chỉ lo ngại cô ấy chính là vật cản đường của cậu mà thôi”

“ Tất nhiên rồi, cái ghế tổng giám đốc cô ấy đã nhấm từ lâu rồi, cơ hội tốt như vậy không nắm bắt quả thực rất tiếc. Uyển Nhi lại rất thông minh trong việc tính toán” hắn cười nhún vai mà trề môi.

“Trong ENJOY còn có cổ phần của cậu tôi và cậu gộp lại thì đã chiếm hết 25% cổ đông , cô ấy cũng chỉ 25% nhưng cô ấy lại không tính được, tôi còn có số cổ phần của mẹ mình nữa nhường cô ấy chiếc ghế tổng giám đốc, còn tôi chủ tịch hội đồng quản trị coi như cũng được”

“ Đã muốn nhường nhện, sao lại gây khó dễ cho Uyển Nhi làm gì?, sao không bỏ qua chuyện cũ mà vui vẻ cùng nhau, cậu thật ấu trĩ”

Hoàng Long cười trừ, anh châm điếu thuốc rít một hơi. Mỗi lần nói đến chuyện tình cảm anh lại thấy nhớ nó, mỗi lần đốt thuốc là một lần nhớ đến một người, anh vùi đầu vào công việc cũng chính là muốn với bớt đi sự nhớ nhung đó.

Thế Hiển cũng làm một điều, cười ngán ngẫm lắc đầu: “ sai lầm của cô ấy, là đem tôi ra làm trò đùa, cậu nghĩ xem tôi tùy ý để mặc cô ấy điều khiển?, trừng phạt một chút cũng không sao, cậu khác gì tôi thừa khả năng tìm kiếm đối phương nhưng lại ngồi im một chỗ” .

Người muốn bên nhau lại không thể bên nhau, người được bên nhau lại trừng phạt nhau bằng cách dằn vặt lẫn nhau. Nhìn trường hợp của Thế Hiển, mà ngay cả anh cũng thêm muốn, tên Thế Hiển này chọn cách ở cùng Uyển Nhi nhưng lại lạnh nhạt chẳng quan tâm, nhưng khi Uyển Nhi chỉ cần có ý định rời khỏi lập tức hắn dùng đủ thủ đoạn ép Uyển Nhi ở lại, còn anh thì chỉ biết chờ đợi, chờ đợi dù không biết khi nào thì thôi chờ đợi.

Vẫn tự mãn với bản thân buông một câu “ tìm kiếm làm gì, cô ta đã muốn đi thì tốt nhất chẳng cần phải giữ lại”

Thế Hiển bật cười, tên Hoàng Long này đang xem thường hắn sao, hắn là ai chứ một câu nói như vậy tưởng là hắn tin sao, cái người đầu đất này nghĩ gì chẳng lẽ hắn đoán không ra, vậy mà cậu ta còn cứng miệng “ miệng bảo tìm kiếm làm gì?, hành động chẳng phải ở mãi một chỗ không chịu đi là đang đợi hay sao” hắn thậm suy nghĩ cho cái bộ dạng không dám thừa nhận của Hoàng Long.

“ xem ra cậu còn ấu trĩ hơn tôi”

“ đúng đúng, cậu cứ chờ xem con lợn đó sẽ xuất hiện như thế nào, thôi tôi còn có việc về đây” hắn vỗ vai Hoàng Long trấn an, cười chào rồi đi khuất dần.

Hoàng Long dập điếu thuốc xuống gạt tàn, quay trở lại làm việc trên bàn vẫn khung ảnh xưa anh cầm lên nhìn ngắm một chút rồi lại đặt xuống, kéo ngăn tủ lấy ra một vật nhỏ nhìn triu mến “ Minh Anh, tôi nhớ lại nhớ em rồi”.

Đôi mắt lại trầm tư sâu lắng, không gian lại im ắng. Những ngày tháng từ lúc Minh Anh rời đi, anh bỏ trốn nỗi nhớ bằng cách lao vào công việc, chỉ những giây phút đó anh mới thôi khó chịu. Có khi thức cả đêm, đến một hai ba giờ sáng cũng chẳng chớp mắt chỉ để hút thuốc rồi nhớ về nó.

Trong mớ lộn xộn ký ức của anh, là hình ảnh cô gái hay cười lại hay ngang bướng, suốt ngày bám theo anh, nếu được anh luôn muốn mình bất tỉnh khi những đoạn ký ức gọi về trong tâm trí. Chưa dừng lại ở đó, có nhiều lúc anh thấy mình thật ấu trĩ trong khi đang đi bên cạnh anh là một cô gái khác, nhưng chỉ cần xuất hiện một bóng dáng ai đó giống “ Minh Anh của anh” anh có thể bất chấp mọi thứ chỉ để đuổi theo dù đó có phải là Minh Anh hay là không.

Từ ngày xa nó, anh cố chấp như thế, lao đầu vào công việc hên hò với rất nhiều người chỉ để quên đi nỗi nhớ một người đầu biết rất rõ rằng khó lắm, điều này qua nhiều lần anh kiểm chứng lại thì quả thực rất vô dụng, chẳng thể quên được chỉ là liều thuốc tạm thời.

“Hoàng Long, sao lại ngủ trên bàn thế này hả” giọng nói quen thuộc vang văng trong tâm trí, làm anh giật mình tỉnh dậy cuống cuống nhìn khắp mọi nơi, chạy ra bên ngoài nhưng thật im ắng chẳng có ai. Anh day trág mặt mỗi, lại nghe tiếng chuông điện thoại.

“Cậu hai, về ăn cơm chối” giọng nói lấp bắp chưa rõ từ, bên kia phụng phịu.

“Gấu đó à, thế gấu ăn chưa” anh cong môi cười hiền nói qua điện thoại.

“hửm, cậu ăn gấu ăn” tiểu tử này khi nghe người lớn nói gì mà khiến cậu nhóc không hiểu, là chỉ biết trả lời hửm, rồi nói thêm vài chữ không rõ nghĩa chỉ có tiếng Hoàng Nhi bên kia đang bày vẽ cho cậu nhóc “cậu hai về, thì gấu mới ăn”.

Anh lại cười rồi dịu dàng nhấn lại một câu “cậu hai sẽ về ăn cùng gấu, ok không”.

“ok”

Chưa đầy 20 phút Hoàng Long đã về đến nhà, còn có thêm sự góp mặt của hai người đứng. Thấy anh bước vào hai người kia liền tươi cười như quen thân, bộ dạng lãnh đạm anh tiến đến bàn ăn với vẻ khó chịu, ban ngày đã dành tối đến cũng chẳng được yên ổn.

“Bác Khoa, đến nhà tôi có việc gì cần bàn với ba tôi sao?” anh vào thẳng vấn đề.

“Tất nhiên, việc này khá nghiêm trọng lẽ nào không bàn tính với ba cậu sao được. Phải không Chủ tịch” giọng người đàn ông trầm phần kính nể.

Quan sát ba anh nhận ra ngay, loại người này chẳng mấy sạch sẽ, nhưng cũng lịch sự đáp lại “vậy ông đừng vòng vo nữa, nói thẳng đi”

“Vậy chủ tịch đã nói vậy, tôi cũng chẳng dài dòng. Như Nguyệt nhà tôi và cậu Long đây coi như cũng đã quen lâu vậy tại sao không kết thành thông gia, đôi bên con cháu thì hạnh phúc, việc làm ăn thì lại tiến triển thêm một bước” ông ta lại mở nụ cười giả tạo của mình.

Mẹ anh và Hoàng Nhi nhìn nhau cười, chuyện này quá đỗi quen thuộc không khác gì cơm bữa thường ngày hay dùng. Cứ hễ Hoàng Long qua lại ăn tối với các cô gái vài hôm, thậm chí một ngày, họ cũng sáng sủa dắt con gái đến nhà cầu thân không chút ngại ngùng mà không nghĩ đó chỉ là một phần công việc của anh, chứ chẳng hề có hứng thú với bất kì người con gái nào. Hơn nữa cái người Như Nguyệt ngồi đây thì có ai xa lạ nữa đâu, danh tiếng lừng lẫy nổi danh cả phố rồi, chơi chán là bắt anh trai cô đổ vỏ ư, xem thường gia đình cô quá rồi.

Hoàng Nhi cười khinh miệt nói “trật tự xã hội bây giờ thay đổi cả rồi, gấu à sau này mà có lấy vợ thì nói mẹ, cô gái của con tầm thường cũng được nhưng đẹp nét lại hiểu chuyện thì phải biết trân quý, mẹ sẽ đem trâu cau đến rước nghe hông, đừng để con gái người ta mặt dày qua xin cưới hỏi nghe hông”

Đứa nhóc của Hoàng Nhi nào có hiểu gì, chỉ biết gật gật nghe theo lời mẹ nói, bà nội của gấu cũng vui vẻ nhìn cậu nhóc mà chen một câu “cậu hai của gấu ấy có vợ rồi mà sao ai cũng thích đến làm vợ bé nó vậy nhỉ”.

Cảnh này quá quen thuộc, dường như một tháng xảy ra mấy lần nên anh lười phải nhắc lại, lạnh lùng bỏ lên trên. Hai cha con ngồi đó tức nghẹn trước thái độ không coi ai ra gì đó của anh mà chẳng làm được gì, dùng dùng đứng dậy bỏ về.

Một hồi sau anh thay bộ đồ vest bằng bộ đồ đơn giản mặt nhà, vừa thấy anh chú nhóc liền chạy tới ôm lấy một bên chân, Hoàng Long bế xốc cậu nhóc lên, cùng gia đình dùng bữa.

“sau này những trường hợp như thế, không cần phải tiếp, đuổi thẳng là được”

“Long, hay là nghe ta sang Mỹ đi. Ở Việt Nam chúng ta có thể giao cho người khác phụ trách” không rõ lần này là lần thứ bao nhiêu ba anh đưa ra đề nghị này.

“Mình à, giờ là đang ăn cơm đấy. Biết rõ câu trả lời rồi mà cứ hỏi quài à” mẹ anh nhăn nhó, lâu lâu mới về ăn bữa cơm. Vậy mà lúc nào cũng công việc, thêm việc bà hiểu rõ anh, dù không rõ bà cũng muốn anh ở đây đợi Minh Anh về.

“ Vâng, vâng tôi sai, tôi xin lỗi mình,thôi cả nhà ăn cơm” ba anh cười hậu, dịu dàng xin lỗi vợ mình.

Bà quản gia quan sát thấy mấy hôm nay Hoàng Long hay đau đầu nên có nấu canh Từ mang đến cho anh, mỗi lần như vậy anh đều tỏ ra khó chịu, canh Từ này là chính Minh Anh dặn dò làm cho anh ăn mỗi khi tái bệnh, ban đầu anh đã đỡ đi không thêm đôi hoài tới, nhưng rồi nửa đêm lại xuống bếp thưởng thức, dần dần rồi lại thói quen.

“Thím à, chẳng phải Hoàng Long không thích ăn sao. ” Mẹ anh quan tâm nói.

“vâng, tôi sẽ dọn dẹp ngay”

“Không cần đâu, tôi sẽ ăn phải mạnh khỏe để khi cô ta về, xem cháu tốt như thế nào mới phải”

Không ai nói thêm gì điều gì cả, không khí lại trầm lắng xuống chỉ còn tiếng khúc khích của Gấu mà thôi.

Đôi mắt của Hoàng Long vẫn u tối sau bao năm, anh sống như một vật thể tự do sống cho tròn chứ chẳng có ý nghĩa nào cả, sống trong chờ đợi mà chẳng biết khi nào thì kết thúc. Ai nấy đều biết đều thấy được ngược lại với lời nói vô tâm, lạnh lùng thái độ của bản thân thì lúc nào hành động của anh đã chỉ rõ, bản thân anh chưa bao giờ từ bỏ Minh Anh, từ bỏ tình cảm giữa hai người, xa vạ dạm cũng được miễn là xin đừng bao giờ quên nhau, chỉ cần nơi đau đó trên thế giới này vẫn còn hơi thở của đôi phương còn tồn tại là đủ...

184. Chương 91 : Welcome, Uk .

Nơi này luôn được bao phủ bởi một màu xanh mượt của cỏ, màu vàng bát ngát của những cánh đồng lúa chín khi đến mùa thu hoạch. Chưa kể nơi đây đất đai rộng lớn bao la được chia nhỏ làm nhiều khu khác nhau, mỗi khu đất lại có một nhiệm vụ riêng cho mình. Minh Anh cảm thấy mình rất may mắn được sống ở đây, lúc đầu có bờ ngõ tui thân, không ngừng khóc khi nhớ Hoàng Long, nhớ quê hương, như một vết thương sâu cứ mỗi đêm về lại rách ra rỉ máu làm nó đau đớn. Nhưng rồi mọi thứ cũng dần tập theo thói quen, phải người ngoại. Minh Anh một giờ một khắc cũng không muốn bản thân rơi vào trạng thái hồ sâu nữa, lặng lẽ thời gian đi qua nó luôn thầm nhắc nhở bản thân phải quen nơi này, quen thuộc với nước Anh, quen thuộc với đường xa lẫn con người nơi đây.

Một ngày mới bắt đầu vào việc thức dậy lúc gà gáy tầm bốn rưỡi không kể mùa đông rét buốt, dưới trời tuyết rơi dày hay những ngày mùa hè oi bức, công việc cứ thế lặp đi lặp lại hằng ngày. Ở trang trại rộng lớn này, bắt đầu bằng việc đi vắt sữa bò tiếp đến lại chuẩn bị bữa sáng cho đoàn người ở trang trại tiếp đó là đến trường, chiều về lại tiếp tục với công việc đi dọn chuồng, thu gom phân từ các chuồng bò hay các gia súc khác nhưng nó lại chẳng có một chút cảm giác rợn người hay kinh tởm ngược lại lại thấy rất thú vị, vào vụ mùa thu hoạch sẽ cùng mọi người gặt hái, thu hoạch. Có khi liên hồi suốt mấy hôm liền không ai có ngày nghỉ vì phải kịp đóng thùng giao cho xe chuyển hàng vào thành phố mà tiêu thụ.

Thấm thoát ấy vậy mà đã 3 năm, Minh Anh ngồi dưới gốc cây che mát cho những ngày hè chói chang, bộ quần áo năng động hằng ngày cũng được thay đổi bằng đôi ủng cao su màu trắng dính bùn đất đỏ, đôi chiếc mũ vành lớn dễ dàng che nắng, găng tay cao su mang trên tay, bộ đồ lạnh rộng rãi thoải mái trông rất quê mùa. Nó tựa vào thân cây nghỉ mệt, lặng lẽ ngắm nhìn trầm tư, cuộc sống bây giờ chẳng ồn ào như lúc trước nữa rồi, giờ đây khá yên bình, phẳng lặng trôi qua từng ngày đi cùng với nỗi nhớ chẳng lúc nào ngủ yên.

Mới Minh Anh cong lên một đường hồi tưởng về lúc ban đầu khi đến đất nước này, hôm đó London đón nó cũng bằng một ngày trời xanh nắng vàng như vậy...

“ Lang thang giữa London rộng lớn tấp nập người qua lại, vốn tiếng anh cũng chưa giỏi để có thể giao tiếp mạch lạc, tìm người chỉ đường đến trường học hay kí túc xá. Một phút lơ đãng khi ấy lại làm Minh Anh rơi vòng xoáy đen tối, một cô gái 18 tuổi lơ ngơ bước đi giữa lòng thành phố nào đâu lường trước được điều gì, khi còn hoang mang chẳng biết đi đâu lại có “ người tốt” xuất hiện dẫn lối.

“ Cô bé, mới đến London phải không, tôi có thể giúp gì cho cô không?”

Người đàn ông cao lớn da trắng, gương mặt điển trai, quai hàm có râu cua nón, ăn vận lại rất thanh lịch đậm chất người Châu Âu. Ông ta giao tiếp bằng một câu tiếng anh đơn giản, thoạt nghe nó liền hiểu, vốn dĩ là một người dễ gần lại gặp khó khăn nay có người giúp, nó vui vẻ không còn e ngại liền đáp :

“ vâng, tôi đang tìm đường đến kí túc xá gần đại học Brighton, ngày mai phải đến đó nộp hồ sơ nhập học rồi, liệu có thể giúp tôi?” .

Khi nó nói người đàn ông liền hiểu, tuy câu nói có chút vụng về, đoán được ngay nó là du học sinh hoạt ở một nơi xa xôi vừa đến, điều này làm gã càng vui hơn và cảm thấy thật thuận lợi dễ dàng.

Gã liền cười vui vẻ, tỏ ra thân thiện “ OMG, cô là du học sinh vừa đến Anh Quốc phải không, vậy coi như cô gặp may mắn khi gặp tôi rồi”

“ May mắn” mi tâm nó rực sáng, miệng lặp lại.

“ oh ye, tôi cũng học ở Brighton hiện đang ở kí túc xá, nếu cô không ngại có thể cho phép tôi chỉ đường đến đó, hiện tại cũng có một vài học sinh ở đó, đang đợi nộp hồ sơ nhập học”

Câu nói tuy Minh Anh không chắc hiểu hết nhưng ít ra nó cũng hiểu được một phần nữa, người này cũng học Brighton, có ý muốn giúp đỡ nó lại có vài người giống nó đang ở đó, nó gật đầu lia lịa miệng không ngừng “cảm ơn, cảm ơn” được lặp lại nhiều lần.

Minh Anh nào đâu hay tự mình đang chui vào hang cọp, cứ vui vẻ mà kéo vali đi theo gã đàn ông kia, cứ đi mãi lại vào bên trong một hẻm vắng, linh tính dấy lên có một cảm giác không hay sắp có chuyện xảy ra.

Nó liền gọi người đàn ông “ này, này, đây là đâu? Chúng ta đang đi đâu vậy”

Gã đàn ông rõ phiền nhưng rồi quay lại trả lời với khuôn mặt thánh thiện “ Sắp đến nơi rồi, đây là đường tắt qua kí túc xá nhanh hơn, còn vài mét nữa thì tới rồi”. Con mồi đã đến tay, gã sẽ không để chút chuyện vặt mà đánh mất túi tiền sắp rơi vào tay. Nó thấy bộ dạng lịch sự kia cũng đỡ chút lo lắng, an tâm mà tiếp tục sải bước theo gã lừa đảo.

Cuối đường đột nhiên là một ngõ cụt, Minh Anh hoảng hốt chân lùi về sau vài bước bản thân tự phát hiện ra bị lừa rồi định quay đầu chạy liền bị hai người lạ mặt tóm lấy bắt giữ.

Nó liền la lên “ các người là ai, thả tôi ra, thả tôi ra” nhưng rồi nào ai có nghe thấy, chẳng bao lâu chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, phản kháng nhưng chẳng có lấy một chút sức lực, đôi mi dần dần khép lại khuất ánh sáng...

Lúc tỉnh dậy chỉ thấy xung quanh là một màu đen tối mịt, chỉ sót vài ánh sáng vàng trắng từ bên ngoài rọi vào qua ô cửa thông gió trên cao. Có vài tiếng thút thút bên cạnh, nó cố gắng mở thật to mắt quan sát, liền ngạc nhiên nơi đây không chỉ có riêng mình, còn vài người khác, bọn họ có lẽ cũng là du học sinh hay những cô gái gốc nghèo cả tin như nó bị lừa đến đây. Những cô gái đó ai cũng khóc lóc thút thút không ngừng, bình thường nó sẽ cũng như họ sẽ chỉ khóc và chờ đợi chứ không như bây giờ loại cảm giác sợ sệt chẳng còn tồn tại nữa, điều nó nghĩ đến lúc này là câu nói của Uyển Nhi “ không được từ bỏ bản thân” . Dù khó khăn thế nào cũng phải giữ cái mạng mình lại.

Minh Anh khó nhọc lết người di chuyển qua những cô gái kia, chèn áp âm thanh xuống mức thấp nhất “ Ở đây có bao nhiêu người?” .

“ 25 người” cô gái lạ vừa khóc vừa nói trong tiếng ghen.

“ vậy ngoài kia, cô có biết bọn chúng có bao nhiêu người hay không?”

“ bọn họ có khoảng chừng hơn mười người, bọn chúng đều những gã buông người rất dữ tợn và ác độc” cô gái lạ ghen ngào khóc nức lên sợ sệt, làm tâm tư nó cũng bối rối theo. Nhớ lại khi trước anh luôn nhắc nhở, hồi nó đi làm hộ chiếu để có dịp thì đi du lịch nước ngoài, nào ngờ giờ đã thành hiện thực là đi ngược ngoài, nhưng chỉ có một mình lại còn ngu ngốc để người ta bắt đến đây. Nếu giờ ở Việt Nam thì hay biết mấy, chỉ cần nó bị mất tích anh sẽ lập tức đến cứu nó, nếu không còn có đại ác ma Thế Hiển hay Đăng Khôi sẽ chạy đến, xử lý bọn người xấu xa này thành trăm mảnh.

“ cô là người Việt?” một giọng nói nhỏ bên cạnh vang lên.

Minh Anh hớn hờ nhưng tìm thấy ngọn đèn trong đêm tối “ Cô là người Việt sao, tốt quá rồi”

“ Không, tôi là người Việt gốc Hoa. Cứ coi như đồng hương đi” người con gái này trả lời rất thản nhiên, thư thái cô ấy khiến cho nó cảm thấy có một loại khí phách ngan nhiên đang tỏa ra.

“ ừm, cô cũng bị bọn họ gạt đến đây? À tôi tên là Minh Anh” nó vui vẻ chào hỏi.

“ Tôi là Hàn Thuyên, Vũ Hàn Thuyên. Tôi bị bỏ thuốc mê, lúc tỉnh lại thì ở đây” Hàn Thuyên cười nhếch.

“ nhìn bộ dạng cô vậy, chắc bị người ta lừa đến đây rồi” Hàn Thuyên hỏi ngược lại nó , cô ấy rất cá tính, bị nhốt ở nơi đây nhưng lại chẳng có chút một nét lo lắng .

“ ngốc lắm phải không” nó cười trừ đáp lại rồi nói tiếp “ giọng điệu cô có vẻ không chút lo lắng nhỉ, sao không tìm cách bỏ trốn, cô bỏ mặt số phận của mình sao?”.

Hàn Thuyên hơi sững người, Minh Anh là cho cô có chút thú vị. tò mò.

Thích Thú Hàn Thuyên nói “ cô nghĩ xem, ngoài cách này còn cách nào?” .

“ cô thông thạo tiếng anh chứ, muốn bỏ trốn không?” nó vào thẳng vấn đề.

“ ừ, cô cần giúp?”

“ ừm, tôi không thể bỏ mặt mình như thế, người tôi yêu còn đợi tôi về hành hạ anh ấy nữa mà, nhưng dù như thế nào tôi cũng sẽ chẳng từ bỏ chính mình. Còn một hơi thở thì phải tìm mọi cách ra khỏi đây” .

Đang chán chường với cuộc sống này vậy mà giờ đây lại có người gây hứng thú cho Hàn Thuyên. Cô không phải bỏ mặt mình nhưng việc thoát ra khỏi đây chỉ là sớm muộn. Việc bỏ trốn này xem như là một trải nghiệm thú vị cho bản thân, cô sẽ không từ chối.

“ được rồi, cô muốn tôi giúp thế nào cứ nói đi”

Minh Anh vạch ra vài câu hỏi cần Hàn Thuyên dò hỏi những người khác dò xét tình hình như thế nào, Hàn Thuyên nghe rồi lết sang vài người chỗ khác giao tiếp bằng một số loại ngôn ngữ, về mặt này Minh Anh khá ngưỡng mộ Hàn Thuyên. Qua sự giao tiếp, nó ngấm một chút là biết ngay không những Hàn Thuyên giỏi tiếng anh ngoài ra một vài tiếng khác Hàn Thuyên có vẻ cũng rất thông thạo, không lâu sau Hàn Thuyên trở về chỗ nó truyền lại.

“ xong rồi, bọn họ nói tốt nhất cô nên dừng việc ngu xuẩn của mình lại, vì có vài người khác bỏ đi liền bị bọn chúng đánh đập tàn nhẫn rồi cường bức” Hàn Thuyên nhấn mạnh.

Nó lúc đầu nghe hơi hoang mang một chút rồi liền trấn tĩnh lấy lại tinh thần “chưa thử sao biết được hay không, cứ làm đi biết đâu đó là đường thoát thân. Cô có hỏi những câu tôi nhờ không?”

“ bọn chúng ở đây có khoảng hơn 10 người, từ sáng cho đến tầm giờ chiều tối đều có hai tên thay phiên nhau mang nước và thức ăn, bọn họ bị nhốt ở đây hơn hai tháng rồi. Tôi thì chỉ hơn một tuần thôi!” Hàn Thuyên thuật lại.

Minh Anh cần môi phân tích một hồi, bộ dạng này nếu ai nhìn thấy hẳn rằng rất ngạc nhiên với sự nghiêm túc này của nó.

“ được rồi, vậy tầm trưa mai cô đã vờ bị đau bụng, bọn chúng dù biết là thật hay giả cũng sẽ mở cửa khi ấy chừng này người người không đánh lại hai tên thì hết sức vô lý phải không? , cô giúp tôi truyền đạt lại với mọi người, nếu xảy ra chuyện gì tôi sẽ chịu hết tất cả trách nhiệm và hãy nói với bọn họ câu nói này : dù tất cả từ bỏ họ, thì cũng đừng bao giờ từ bỏ chính mình”

Hàn Thuyên gật đầu, sau vài phút cô truyền đạt lại với nhóm người kia có vẻ ai nấy đều tán thành và nhìn hai người họ với ánh mắt hết sức hy vọng trông chờ.

“ ban đầu họ còn nghi ngờ, nhưng sau nghe câu nói của cô, bọn họ hạ quyết tâm lắm đấy, Annie” Hàn Thuyên nhún vai.

Minh Anh mắt xoe tròn, đầu hơi nghiêng tra hỏi “ Annie? cô đang nói tôi sao?”

“chứ còn ai vào đây, sang một đất nước mới rồi gọi tên ngắn gọn một chút hơn nữa Anh Anh trong tiếng anh gọi tắt là Annie đây”

Minh Anh ngẫm một chút thấy cũng hay, và tin theo sự phân tích của Hàn Thuyên mà gật đầu lia lịa, bộ dạng này của nó làm Hàn Thuyên không nhịn cười được, cô bạn này thật đáng yêu thật ra cái tên “annie” cô cũng vừa nghĩ đến ý nghĩa của từ này ám chỉ sự xinh đẹp tốt bụng và có một chút phá cách, nổi loạn.

Đêm hôm đó hai người họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, lại thân thiết như đã quen biết từ lâu, hóa ra Hàn Thuyên đến đây du lịch cô ấy hơn Minh Anh một tuổi thân phận thế nào thì nó không rõ, nhưng qua lời tâm sự của Hàn Thuyên có vẻ cô gái này rất cô đơn trong gia đình của mình. Nửa đêm trời lạnh hai người họ tựa vào nhau mà ngủ thiếp đi cho đến tận trời sáng.

Sáng hôm sau theo dự đoán, bọn chúng đem thức ăn và nước uống vào bọn người bị nhốt lúc ấy chỉ có duy nhất bánh bao và nước sôi, có vài người cũng vừa bị bắt như nó có tỏ vẻ không phục, từ chối thức ăn. Nhưng nó thì khác, nó giục Hàn Thuyên ăn được bao nhiêu thì cứ ăn đi để có sức mà chống cự, ban đầu cô còn ái ngại nhưng rồi thấy nó ăn ngon lành cô cũng theo đó mà thưởng thức.

Có vài người ở đó, có tỏ ý khinh miệt “sống vinh còn hơn chết nhục” nhưng giờ này đâu phải là lúc để giữ hình tượng hay vinh nhục gì đâu, nếu mạng còn giữ không nổi thì lấy gì mà vinh danh với nhục nhã.

“các cô không sợ bọn người đó cho thuốc gì vào đó hả” một cô gái tóc vàng ngăn cản.

“Sợ gì chứ, chẳng phải trước sau gì cũng bị nhốt ở đây à. Vậy thì có bị hại thêm như bớt một chút thì như nhau chẳng phải sao” nó nhún vai trả lời dứt khoát, tiếp tục công việc nạp năng lượng của mình. Từ hôm đến nước Anh đến lúc này vẫn chưa có gì lót dạ tử tế, dù như thế nào có chút nước cũng đủ vui rồi, huống gì là bánh bao không có lý do gì mà từ chối.

Cả bọn người thấy Hàn Thuyên và Minh Anh như vậy, thậm chí hiểu ra họ đang gián tiếp nạp năng lượng, lần lượt từng người cũng hưởng ứng dùng theo. Đám người lừa đảo thấy vậy tâm trạng liền tốt lên, con hào phóng cho thêm vài cái nữa nuôi cànng tươi thì tiền bán cũng tương ứng theo đều là có lợi.

Lúc này trời cũng đã ngã về trưa, tuy ở trong nhà kho nhưng Hàn Thuyên có thể cảm nhận được, không nói bất kì lời nào cô đột nhiên lặn ra đất ôm bụng ai nấy đều hoảng hốt, nó chạy đến ôm Hàn Thuyên vào lòng ngăn nước mắt.

“cô có làm sao không, bọn chúng bỏ gì vào bánh hay sao. Thuyên cô đừng bị gì nha hức”

Bộ dạng nó lo lắng đến vậy, Hàn Thuyên có chút vui lần đầu tiên có người quan tâm cô thật lòng như thế. Lúc không ai để ý nháy mắt, cười một cái. Nó liền hiểu ý, kêu bọn người đến đập cửa.

Hai gã lừa đảo hoảng hốt khi thấy Hàn Thuyên quần quai ôm bụng kêu đau, hai người nhìn nhau nghi hoặc gì đó, nó phản ứng nhanh hét to lên bằng một câu tiếng anh thông dụng.

“Mẹ kiếp, cô ta chết các anh sẽ mất một số tiền đó”.

Gã thấy thế liền chạy lại xem xét tình hình của Hàn Thuyên, lập tức bị bọn người họ đá vào “vùng cấm” vài người khác đánh sau ót đau đón lặn ra đất, quả nhiên đôi khi học từ phim truyền hình cũng có tác dụng. Hàn Thuyên cũng mau lẹ tìm một sợi dây thừng trói hai gã lại, cả đoàn người nhốn nháo bỏ chạy.

Ra đến bên ngoài, nó dùng chân lại căn nhà lụp xụp như thấy gì đó.

“đi thôi, cô còn chần chờ gì nữa?” Hàn Thuyên hồi thức.

“tôi phải tìm hành lý của mình, trong đó có nhiều thứ rất quan trọng” nó nhú mồm thở dốc.

“được, vào tìm đi tôi đứng ngoài hiểm trợ cho cô” mở hồi lăm tằm đỏ Hàn Thuyên nói.

Loay hoay chập lờu nhưng tìm mãi chẳng thấy túi xách và hành lý của mình đâu cả, lòng dạ bồn chồn chỉ cần sơ suất một ly coi như là xong. Lúc tìm thấy được hành lý cũng phát hiện ra một thùng bột trắng hiện tại là gì thì nó không rõ, nhưng nghe rõ âm thanh bên ngoài Hàn Thuyên đang giục nó.

“Annie, Annie bọn chúng về rồi đi thôi lẹ lên, vứt đi tôi sẽ đền cho cô mười cái khác”

Thôi tìm túi xách nữa, nó vội vã kéo vali bỏ chạy cùng Hàn Thuyên, lúc hai người vừa chạy chưa được bao lâu thì bọn lừa đảo cũng nhanh phát hiện đuổi theo. Trong con hẻm nhỏ hai cô gái bị rượt đuổi đến mặt mày lấm lem, nhưng vẫn không chùng bước mồ hôi thì nhau đổ như nước tràn bờ đê.

“ Annie, cái vali đó tôi muốn mua, 10 ngàn đô ok giao dịch” Hàn Thuyên vừa thở hổn hển vừa nói, đôi chân vẫn chạy.

“ có cho một tỷ cũng không giao dịch, tôi thà giữ tình vứt tiền” nó cũng thở hổn hển mà chạy.

Phía sau cứ thế mà rượt theo, miệng những gã đó cứ chửi thề “ F*ck you bitch, F*ck you bitch” không ngừng, trong con hẻm nhỏ vợ được thứ gì nó liền nhanh tay chụp lấy mà ném về phía chúng, khi không có vũ khí Hàn Thuyên lần nó tháo giày ném lia lịa. Tình hình mỗi lúc lại cấp bách hơn, bọn họ không hiểu địa hình ở đây cũng không biết làm thế nào để chạy ra đường lớn, chỉ vài milimet nữa thôi là gã đuổi theo nắm được tóc nó.

“ Annie cẩn thận” Hàn Thuyên hét lên, bỗng nhiên theo phản xạ mà nó giật mình mất đà loạng choạng ngã về phía trước, né được bàn tay của gã lừa đảo nếu không đã bị gã tóm được. Hàn Thuyên mạnh chân đá vào vùng cấm của gã, đỡ lấy nó tiếp tục cầm đầu mà chạy.

Gần cả tiếng đồng hồ bọn chúng vẫn rượt theo không buông tha, vất vả lắm nó cùng với Hàn Thuyên mới lách được, những sạp gỗ chồng chất một bên bị nó hất đổ xuống, con hẻm nhỏ vừa có lợi vừa có hại, mọi thứ dùng được nó và Hàn Thuyên đều dùng để mà ngăn những gã kia, còn phần hại là cứ chạy mãi không ra đường lớn.

“ cứ thế này không ổn, tôi lại chậm hơn cô chúng ta chia nhau ra đi, chạy thêm một đoạn nữa nếu phía trước có đường rẽ thì tôi một đường cô một đường” nó cuối người thở dốc hổn hển, mắt nhìn về sau vẫn thấy những gã kia đuổi theo.

“ Annie, nói điên cái gì thế. Sống chết có nhau, tôi không làm rùa rụt cổ. Muốn chạy thì cùng chạy”

“ không, chia nhau ra ít nhất một trong hai chúng ta sẽ có người sống sót, tôi chỉ hận là mình không đủ khả năng dẹp cái bọn khốn hại người đó thôi” nó nói, tay vẫn chung thủy cầm vali.

“ được, vậy đi. Nhưng cho tôi biết vì sao cô không vứt vali này đi được không” Hàn Thuyên hỏi nhanh giờ đây không còn thời gian để mà vòng vo.

“ Tôi chứa tình yêu mình trong đó, chạy tiếp thôi. Nhớ lời tôi, dù thế nào cũng phải giữ mạng mình”

Cả hai người nhìn nhau đầy sự quyết tâm, rồi tiếp tục chạy. Đến gần cú ngõ cụt lại có hai đường nó và Hàn Thuyên tách nhau ra, chỉ nhớ khi ấy Hàn Thuyên chỉ để lại một câu “ cảm ơn” rồi tiếp tục chạy, còn nó thì đứng lại làm mờ mắt để tất cả tầm mắt của những gã kia nhắm vào nó, tạo cơ hội thoát thân lớn nhất cho Hàn Thuyên.

“ Hey Dog! I’m here” (ề chó, tao ở đây) nó gọi lớn, tất cả ánh nhìn đều như trong dự tính mà đổ dồn về phía nó, thở một hơi nó tiếp tục dùng hết sức bình sinh mà chạy.

Trời đổ mưa bất ngờ, đường mỗi lúc mỗi trơn nó té ngã không biết bao nhiêu lần. Toàn thân ướt đẫm chẳng biết những gã kia còn đuổi theo không, nhưng khi quay lại cứ thấy bóng người là nó tiếp tục chạy bán sống bán chết.

Phía cuối hẻm không còn một bức tường nào nữa cả, trời đang tối dần. Lòng lo sợ nếu không ra khỏi mê cung này trước khi trời tối, chắc chắn nó sẽ bị đưa về nhà kho hôi hám kia, cứ chạy, chạy mãi cho đến khi thấy ánh sáng chiếu sáng con đường, chỉ còn cách vài bước chân nữa thôi là ra ngoài đường lộ.

Đôi môi Minh Anh chỉ vừa mới cong lên thì nghe thanh sau lưng có tiếng gào to “ bitch, stop” nó quay nhìn lại, tìm như bị bóp nghẹn lúc này sợ hãi trào trực trong lồng ngực, nó lao ra đường dưới trời mưa.

Đèn xe chói thẳng vào người, chỉ nhớ lúc đó vừa đưa tay lên che mặt thì chỉ vài giây ngắn ngủi cả thân của Minh Anh nhấc bổng lên không trung phát thành tiếng “ RẦM” va chạm rất mạnh trực diện rồi đáp xuống nóc xe “ phịch”.

Minh Anh lặn từ trên nóc xe xuống mấy vòng, an tọa dưới lòng đường lạnh ngắt, trên người đầy vết thương to nhỏ, máu loãng qua tóc chảy ra hòa nguyện với nước mưa.

“ KÍT ” tiếng xe ô tô dừng lại vang đến chói tai, đôi mắt lờ đờ đến độ không còn chút sức, nằm giữa đường lạnh lẽo cô đơn tay vớ theo chiếc vali phía xa, mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nó khó thở, đầu óc chẳng thể nào nghĩ ngợi được điều gì thêm nữa, chỉ cố gắng thở nhưng đến cả việc thở cũng khó khăn nhận không khí vào người. sợ hãi, sợ chưa kịp làm gì đã vĩnh viễn chết đi, máu từ các vết thương không ngừng chảy ra dưới đường, chiếc áo bê bối dính đầy máu tươi, có lẽ ông trời bây giờ không thương xót nó nữa rồi muốn tước mạng sống của Minh Anh rồi, nó mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trước đó mấp mấy được vài chữ “ Hoà...n...g...Lo...” .

Lúc ấy chỉ còn tiếng vang vang bên tai không xác định được là gì, dưới cơn mưa: “ cô gái, cô sao không. Có sao không ” cũng từ tối hôm đó giấc ngủ kéo dài thật dài... ”

“ Annie, anie ” tiếng gọi cũng cái vỗ trên vai làm Minh Anh trở về thực tại, có chút giật mình.

“ Kobe, về rồi sao ” nó tươi cười đáp lại cậu bạn này.

Kobe cũng là người bạn thân duy nhất từ khi Minh Anh đến đây, nói đến Kobe cậu ta là một anh chàng khá hài hước vui nhộn, tính tăng động lại có thừa lúc nào cũng rộn ràng, đang theo ngành luật ở Brighton, là con trai của ông Bác quản lý trang trại này cũng chính là người đùng Minh Anh năm ấy.

“ ừ về rồi, Annie chúc mừng cậu, qua được kì thi SAT với 800 điểm và IELTS đạt 8 điểm nhé ” Kobe dơ ngón tay cái lên khen ngợi nó.

“ Cậu đang châm biếm mình đấy à ” nó nhéo một bên hông Kobe dai nghiện, vốn dĩ cậu ta hơn nó nhiều vậy mà làm bộ mặt ngưỡng mộ đến thế, thật là phát ghét. Nhưng cũng chính Kobe là người kèm cặp và là tấm gương khiến nó ngưỡng mộ noi theo.

Minh Anh đã tích cực miệt mài theo Kobe rất nhiều mới được thành tích như hôm nay. Cầm hai tấm bằng này trong tay, nó thấy bản thân bấy nhiêu đó vẫn chưa là gì, con người ta muốn vươn lên phải mỗi ngày nạp thêm nhiều, bấy nhiêu đó không nên tự mãn về bản thân mà trở nên thành tự phụ.

“ có đâu, tuy cậu hơi ngốc nghếch chút nhưng mà dễ bảo dễ tiếp thu, được như vậy là cố gắng lắm rồi phải nói là giỏi, chẳng phải lúc bị tai nạn cậu đã hôn mê suốt một năm trời lại còn mất thêm nữa năm cho việc hồi phục chân tay. Minh cứ lo cậu phế luôn rồi ” Kobe cố ý treo chọc.

Nó cũng cười lắc đầu đáp lại, từ lúc tỉnh dậy tính tình của bản thân thay đổi nhiều chẳng còn cười nói rôm rả như trước nữa. Vẫn vui vẫn nói chỉ có điều giờ đây trở nên đã trầm hơn, làm việc gì đều tính toán suy nghĩ, suy xét rất tỉ mỉ.

“ cậu lại nhớ chuyện cũ à, sao lúc đó Bà nội tạo cơ hội cho cậu đến Brighton, nhưng cậu lại từ chối học tại Kent vậy Annie? ” Kobe thắc mắc hỏi.

Minh Anh ngẩn mặt lên nhìn trời một hồi rồi mới cong môi cười mỉm “ KENT gần đây chỉ cần một chuyến tàu là đến rồi, hơn nữa mình chỉ muốn dựa vào thực lực của bản thân thôi nếu lúc ấy mình chọn Brighton thật sự sẽ rất khó cho mình, làm sao đua nổi chứ ”

Vốn dĩ đó chỉ là một câu trả lời chống chế cho qua, chỉ đúng một phần mà thôi. Sự thật là sau khi hồi phục sức khỏe, Minh Anh may mắn được bà chủ người mà Kobe gọi là Bà Nội và Bác Han là ba của Kobe giữ lại đây vừa làm việc, vừa đi học . Cũng từ đó nó muốn thay đổi suy nghĩ tự của bản thân, không muốn mỗi lần vấp ngã lại cứ phải dựa vào người khác, càng không muốn ai tìm ra mình lúc này. Nó hứa sẽ trở về và nhất định sẽ trở về khi thành công cho nên chọn KENT là nơi muốn học, chọn sống ở đây một vùng Đông Nam nước Anh yên tĩnh, vui vẻ qua ngày.

“ thôi được rồi đừng nhớ lại chuyện cũ cho đau lòng, nào đi dọn phân bò thôi ha ha ” Kobe cười phá lên, trước đây cậu ta rất ghét những việc này vậy mà từ khi có cô bạn này, mỗi khi có dịp về nhà cậu ta liền chạy đi tìm Minh Anh trên chóc phá phách trang trại.

“ oke men ”

Nói rồi cả hai cùng nhau đến trại bò, thực hiện những công việc hằng ngày, trò chuyện với nhau rất vui vẻ...

Phía Việt Nam, hôm nay tập đoàn ENJOY sẽ có một bước ngoặt lớn về việc thay đổi nhân sự, đúng tám giờ từng đoàn người thay phiên nhau vào phòng họp hội đồng quản trị, cuộc họp này chủ yếu tập chung các cổ đông lớn nhỏ. Ảnh Hoa cùng Chủ tịch Sang đã có mặt từ sớm, tiếp đó là hân: Thế Hiển trong bộ vest màu xám xanh nghiêm túc ngồi một bên, lần lượt là từng người khác, hai cha con nhìn nhau với dáng vẻ khinh khỉnh không nhường nhau.

“ xem ra con chuẩn bị hết rồi” Sang Thế Hùng hai tay đan xen vào nhau, dò hỏi với điệu bộ thư thái.

“ Ba nghĩ xem” hân nhướn mày nhếch môi.

Lần lượt mọi người đều đầy đủ, điểm cũng đã 8 giờ 30 phút. Chỉ còn thiếu một mình Uyển Nhi và Hoàng Long cũng chưa đến, Thế Hiển hơi nhíu mày khó chịu, mẹ hân lúc này cũng chưa xuất hiện.

“ xin lỗi mọi người tôi đến trễ một chút” Uyển Nhi mở cửa bước vào cùng với nụ cười trên môi.

Cuộc họp bắt đầu bằng sự tranh cãi dữ dội về việc thất thu, xuất hiện cả tiền quỹ đen lần lượt các cuộc giao dịch đá lậu cũng bị Thứ Ký Ảnh Hoa của Sang Thế Hùng phơi bày, ông ta chối cãi đủ đường nhưng đều nằm trong dự tính của Uyển Nhi, bất cứ bằng chứng che đậy nào liền bị Uyển Nhi phản bác chỉ điểm rất chi tiết không đường nào chối cãi.

“ được rồi, Chủ tịch Sang ngài còn nhớ lô đá quý Peridot chứ, lần đó chỉ duy nhất Gmeiner đàm phán thành công với bên Hoa Kỳ giao dịch với số lượng rất ít ỏi chỉ có mười viên duy nhất như nhau đều có bốn carat, tôi hỏi ngài vậy số đá đó từ đâu ngài có?”

Sang Thế Hùng tím tái mặt mũi, không ngờ việc này kín đến vậy lại bị phát hiện. Trong khi đó bên Gmeiner vẫn chưa tung sản phẩm này ra thị trường.

“ Láo toét, bằng chứng đâu cô nói đó là số đá giả? Đây là đích thân ta giao dịch với bên Hoa Kỳ, uy tín bao nhiêu năm của ta chưa đến lượt cô phá hủy”

Nói đến việc Uy Tín ai nấy trong hội đồng đều tỏ vẻ tin tưởng Sang Thế Hùng, mà gật đầu trầm ngâm theo hướng ông ta, dù sao trong tập đoàn Uyển Nhi cũng chỉ là một giám đốc chưa đủ trình để họ tin tưởng.

Cô nhếch môi “ được, vậy đây những dòng diamond này từ đâu mà ông có, ngay cả mẫu thiết kế so với Gmeiner có gì hơn?”

Uyển Nhi chiếu lên màn hình một số hình ảnh phân tích so sánh trang sức của cả hai bên, Sang Thế Hùng chưa kịp chắn chối, Ảnh Hoa đã nhanh tay hơn, đem vài bản báo cáo chi tiết đến từng người. Ai nấy khi xem xong rất tức giận, có người đập mạnh tỏ rõ sự phẫn nộ.

“ Chủ Tịch Sang, đến mức này ông còn gì để chối. Hơn ba năm qua dưới tay ông tập đoàn chúng ta càng lại trì trệ hơn nhiều, chúng tôi làm sao có thể tiếp tục đầu tư? Tôi nghĩ chúng ta nên bỏ phiếu bầu lại chủ tịch hội đồng quản trị”

Uyển Nhi thư thả giảm căng thẳng ngồi nghỉ mệt, tựa lưng thoải mái vào ghế, coi như kế hoạch đã đi được phân nửa rất thuận lợi. Thế Hiển từ đầu đến giờ vẫn ngồi lắng nghe chưa phản kháng hay lên tiếng điều gì, cuộc chơi chỉ mới bắt đầu vẫn chưa đâu vào đâu.

Ai nấy đều tiếng hành bầu chủ tịch mới, Sang Thế Hùng đến mức này cũng chẳng thể nào không đồng ý, đành nhắm chấp nhận sự thật.

“ Được rồi, chúng tôi đã thống nhất theo như bản báo cáo người hiện tại đang có cổ phần lớn ở tập Đoàn chúng ta hiện nay là Giám đốc Uyển Nhi, giám đốc bộ phận Sang Thế Hiển, Chủ tịch Sang Thế Hùng vậy mọi người cùng nhau bầu chọn dựa vào số phiếu bầu của những người có mặt hôm này” một vị tuổi trung niên tầm 50 đứng dậy nói.

“ còn phải bầu chọn nữa sao, chẳng phải ai có số cổ phần cao nhất người đó sẽ thay Chủ Tịch Sang ngồi đó ?” Uyển Nhi cười nhếch nói.

“ vậy vậy thì xếp theo số cổ phần, Giám Đốc cô Uyển Nhi sẽ đảm nhiệm vị trí...”

“Khoang chúng tôi còn chưa có mặt, mọi người đã vội quyết định. Tôi còn chưa có bỏ phiếu các người đã vội gì chứ?”

Một vị phu nhân, cao quý đeo kính râm bước vào môi tô son đỏ quý phái thoát nhìn đều nhận ra sự cao sang tỏa ra, lại rất quen thuộc với những bộ lão ở đây. Uyển Nhi cũng sáng mắt giật mình đứng dậy cuối đầu chào, không ai xa lạ đó chính mẹ của Thế Hiển. Sau bà còn có thêm một người đàn ông thanh lịch, trong bộ vest đen điển trai Hoàng Long.

Ai nấy đều dương lên ánh mắt tò mò về sự xuất hiện của người này, mẹ hân hoan tay Hoàng Long về vị trí ngồi bên cạnh hắn, tiếp đến là Hoàng Long.

“Được rồi, đừng để ý đến tôi chúng ta tiếp tục thôi 10% cổ phần tôi sẽ ủng hộ cho con trai Sang Thế Hiển mọi người thấy thế nào? Được chứ” mẹ hân hoan nghiêng đầu hỏi.

“tôi có 5%, và sẽ bỏ phiếu cho Sang Thế Hiển” anh cũng lên tiếng, bỏ phiếu cho hắn.

“vậy mọi người, tính theo phần trăm cổ phần hiện nay cô Uyển Nhi chỉ có 25% , cậu Thế Hiển chiếm ưu thế đến 40% . Vậy chiếc ghế chủ tịch...”

“Khoang đã chưa chắc chắn được điều gì đâu” lại thêm một người nữa xuất hiện cắt ngang câu tuyên bố, người đàn bà xa lạ này ngoài Uyển Nhi và Sang Thế Hùng ra thì chẳng có người nào nhận ra bà ta là ai, vì sao có mặt ngày hôm nay.

Ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhi, môi cười nham hiểm.

“Tôi xin giới thiệu một chút, tôi là Châu tịnh Yên chủ tịch của tập Đoàn Myler, cũng là người đầu tư cổ phần phía sau ENJOY suốt 23 năm qua. Chỉ là mọi việc ở đây đều bàn giao cho Chủ tịch Sang nên tôi chẳng cần thiết ra mặt. Nhưng tình hình hôm nay có vẻ đặt biệt tôi phải về một chuyến”

“Chúng ta sẽ không dong dài nữa, 15% cổ phần của tôi sẽ bỏ phiếu cho cô Uyển Nhi đây.” Nguyễn Phu Nhân vui vẻ nói.

Ba người bên Thế Hiển cùng đoàn người trong hội đồng bắt đầu xì xầm to nhỏ, sự việc lại thêm một bước khó khăn, tự dừng lại suất hiện một bà già làm ai nấy đều trở tay không kịp. Thế Hiển chau mày không ngờ, Uyển Nhi đã tính toán kĩ đến mức này quả thực hắn đã xem thường người phụ nữ của mình, ở chung một nhà với nhau 3 năm trời lại không hề biết được Uyển Nhi lại có sự sắp xếp này.

“Chủ tịch Sang, ngài coi bây giờ cũng chỉ còn ngài nắm 5% phần quyết định. Chúng tôi cũng chỉ là cổ đông nhỏ trong 15% còn lại mà thôi. Ngài xem ngài sẽ bỏ phiếu cho ai” nét mặt phân vân khó xử hiện lên trên người đàn ông nhìn Sang Thế Hùng cầu cứu hết sức tội nghiệp.

Sang Thế Hùng không ngờ Nguyễn Phu Nhân lại trở mặt nhanh như vậy, vụ hợp tác này hôm qua còn đảm bảo chiếc ghế sẽ ở nguyên vị trí của nó, thật không ngờ bà ta lại chuẩn bị con cờ là Uyển Nhi thay thế. Sự việc đến mức này dĩ nhiên hắn sẽ ưu tiên cho con trai của mình, dù có thua cũng không thể nào để tập đoàn bị bà ta thao túng tất cả, cái con người tham lam tính toán, lại độc ác không chừa thủ đoạn nào, thật phí công bao năm ông ta đều đứng sau lưng trợ giúp.

“Tất Nhiên, tôi sẽ ủng hộ con trai” Sang Thế Hùng nhún vai, thân nhiên nói.

Vậy kết quả đã rõ, lúc này căng thẳng đã giảm bớt chỉ còn sự tức giận vì thất bại ồ ạt đổ vào người Uyển Nhi lẫn Nguyễn Phu Nhân, Uyển Nhi còn dễ dàng nhận thấy nhưng lão bà kia thì khác bà ta che dấu rất giỏi.

“vậy chủ tịch mới của Tập đoàn chúng ta là sẽ do cậu Thế Hiển tiếp quản, mọi người đều đồng ý và thống nhất xin chúc mừng cậu”

“Khoan đã, Chiếc ghế chủ tịch này tôi sẽ không tiếp quản, người tiếp quản sẽ là mẹ tôi” hắn đứng dậy nói chắc nịch.

Mọi người trong hội đồng lại thêm phần ngạc nhiên khi hắn đưa ra quyết định này.

“sao có thể, quanh năm phu nhân đều ở nước ngoài tập đoàn sẽ như thế nào” có người lo lắng liền hỏi.

“tôi sẽ quản, các người không tin vào năng lực của tôi” hẳn tự tin nói.

“nhưng...”

“tập đoàn các người tôi chẳng tiện tham gia, nhưng tôi có ý kiến thế này. Hiện tại Sang phu nhân nếu tiếp quản chủ tịch chẳng phải rất có lợi cho các người hay sao công ty người mẫu bên Anh của phu nhân chẳng phải rất thuận tiện cho việc giúp tập đoàn phát triển hơn? , Tổng Giám Đốc giao cho Sang Thế Hiển đảm nhận cậu ta không phải đã có vài lần đánh bại Gmeiner của chúng tôi sao, đã không dùng người thì thôi một khi dùng thì phải tin tưởng ” anh điềm tĩnh nói một mạch, ngữ điệu rất rõ, rất thuyết phục người nghe.

Cả đoàn người trong hội đồng đều nhìn Hoàng Long bằng ánh mắt ái mộ, quả thực rất xứng với danh hiệu Doanh Nhân Trẻ Tuổi Thành Đạt, càng hiểu lý do vì sao Gmeiner luôn thất bại trên thương trường kinh doanh. Nguyễn Phu Nhân cũng âm thầm công nhận tài xuất của vị thiếu niên này, nếu nắm bắt hợp tác sẽ giúp Myler ngày một đi lên hơn.

Cả đoàn người trong hội đồng ai nấy đều gật đầu tán thành ý kiến, Uyển Nhi và Nguyễn Phu nhân cũng chẳng phản đối.

“vậy còn phó tổng thì mọi người tính như thế nào?”

“tất nhiên, tôi sẽ giữ chức vụ đó, tôi và Thế Hiển hợp tác như thế nào với nhau chắc người đã rõ đúng chứ, chỉ có một khả năng giúp cho tập đoàn ngày một đi lên mà thôi, điều đó tôi mong mọi người hãy tin tưởng ở tôi” Uyển Nhi đứng dậy nghiêm chỉnh nói.

“hà, sao có thể chức một người chẳng có chút kinh nghiệm về lĩnh vực kinh doanh như cô làm sao có thể đảm nhận được công việc này cơ chứ, hầu hết mọi người đều đã biết đến Myler hiện đang một trong mười trung tâm thương mại lớn ở Úc đúng chứ, bao năm qua cũng do một tay tôi điều hành , điều này đủ chứng minh thực lực và kinh nghiệm nhiều năm hơn cô Uyển Nhi đúng không, vậy nếu tôi tiếp quản vị trí phó tổng mọi người chắc không ý kiến”

Với những ý kiến của Nguyễn Phu Nhân rất có thuyết phục người nghe, hơn nữa giờ mọi người cũng đã biết về thân phận của bà ta trong tập đoàn cho nên cục gậy gù chấp nhận, hơn nữa về Myler đã vốn nổi tiếng trong giới kinh doanh, nếu người bên đó nắm giữ chức vụ sẽ góp phần xây dựng tập đoàn đi lên cho nên ai cũng tán thành.

Uyển Nhi định lên tiếng phản bác, nhưng lại quan sát thái độ của hai người đàn ông trước mặt, anh thì khề lắc đầu chỉ ý “đừng phản kháng” còn hẳn lại cau mày cái hành động này với cô đã quen thuộc, nên đành kìm lại để nhường cho Nguyễn Phu Nhân.

Thế là sau ba tiếng đồng hồ kéo dài, cuộc họp cũng đã kết thúc, đầu giờ chiều phải gặp một số đối tác nên phải về công ty lo liệu giấy tờ, Hoàng Long chào mẹ Thế Hiển và tạm biệt cặp đôi Uyển Nhi rồi cáo từ ra về. Đến đoạn trong cầu thang lại chạm mặt với Nguyễn Phu Nhân.

“Chào bà, Nguyễn Phu Nhân” anh lịch sự bắt tay.

“Chào cậu, tổng giám đốc Gmeiner. Danh tiếng đã lâu nay mới có dịp gặp mặt, quả thật phong độ và tài trí hơn người” Nguyễn Phu Nhân cười tươi vui vẻ nói.

“Chỉ là mọi người đồn thổi hơi quá mà thôi, Phu Nhân cũng là một người có tiếng trên thương trường. Nữ Doanh Nhân Thành Đạt”

Bà ta cười che miệng, mỗi khi ai nhắc đến điều này bà ta không thể nào không vui. Hoàng Long lại khá thú vị, tìm hiểu người này đã lâu nay mới có dịp đối diện trực tiếp quả nhiên mở mang tầm nhìn, nếu ai để ý quan sát kỹ thì mới may thay nhìn ra được người đàn bà này có khí chất bá vương như thế nào, không thể xem thường. Tuổi cao nhưng phong độ chẳng hề giảm.

“Vài năm nữa ta sẽ, đưa Myler về mở rộng ở Việt Nam. Nếu không ngại, giữa hai tập đoàn chúng ta khi đó hợp tác với nhau sẽ có lợi cho đôi bên, hỗ trợ lẫn nhau ngày một đi lên” Nguyễn Phu Nhân không chút e ngại vào thẳng vấn đề.

“Tôi xin lỗi, nhưng mà Phu Nhân là bà nội của Minh Anh phải không?” anh bất ngờ hỏi.

Nguyễn Phú nhân hơi nhúu mày khi nhắc đến nó, nhưng rồi sức ra một chuyện khi trước Minh Anh ở tạm nhà một người bạn của Phụng Lai chắc chắn người bạn đó là Thanh Lam và không xa lạ khi đó là tập đoàn của Gmeiner, liền cười mỉm khách sáo.

“ À, vậy ra mấy năm trước con bé ở nhà cậu. Chúng tôi thật cảm ơn vì đã chăm sóc con bé” bà ta nói không một chút ngượng mồm.

Hoàng Long cuối đầu nhìn xuống dưới chân bật cười rồi ung dung ngược mặt trả lời “ không có gì, cô ấy ở đó giúp chúng tôi rất nhiều việc, nếu nói về kinh doanh chắc hẳn Minh Anh là một tài năng”

Anh cười vì không ngờ hôm này lại có dịp được diện kiến người đẩy Minh Anh rời xa gia đình, chèn ép cô ấy đến mức phải bỏ đi không chốn nương tựa ở nơi xa xôi. Vậy mà lại rất vui vẻ tỏ ra không có gì, không một chút ách ngại ngùng.

“Ồ, vậy ư. Thật Không ngờ cháu gái ta lại giỏi đến vậy, vài năm nữa nó đi du học về có lẽ ta đã yên tâm giao Myler cho nó quản lý” bà ta nói nhưng vẻ đang trông chờ đứa cháu của mình thật sự.

“ Cô ấy đi du học” Anh nhắc lại.

“ cậu không biết sao, à ta quên mất năm đó ta vội vàng nói nó sang Úc, sau đó sắp xếp cho Minh Anh đi du học. Ấy da là do ta sơ xuất, bắt nó đi vội quá không một lời tạm biệt, cậu sẽ không trách con bé chứ”

“ Không đâu phu nhân, nếu như vậy thì thật tốt quá, có thể giúp Minh Anh phát triển hơn ở một đất nước xa lạ. Sau này tôi tin cô ấy nhất định sẽ điều hành rất tốt Myler đây ạ” anh cười mỉm thoải mái mà nói, câu nói này là câu nói thật lòng của anh không phải chỉ là câu nói đối đáp xã giao.

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra ở tầng trệt, Hoàng Long hơi cuối đầu chào tạm rồi sải bước nhanh chóng rời khỏi, để lại ánh mắt thú vị của Nguyễn Phú Nhân đang nhìn theo bóng dáng phong độ ấy.

“ Chủ tịch tôi có cần đi tìm hiểu về Gmeiner không?” trợ lý Clair xin chỉ thị.

“ tất nhiên, đặt biệt tìm hiểu về quan hệ cậu ta và con bé nhiều một chút. Hình như ánh mắt cậu ta trở nên dịu dàng hơn khi nhắc đến con bé, tìm hiểu luôn những năm trước Minh Anh ở bên này đi”

“ vâng” trợ lý clair nhận lệnh.

Hai người cũng ra xe về khách sạn, nhanh chân rời khỏi ENJOY, không ngờ lần thứ hai gặp lại Uyển Nhi là lúc hợp tác cho một bước gần hơn thân tóm tập đoàn ENJOY, bước thứ nhất đã làm được sẽ mau chóng thu gọn được, bà ta mỉm cười khá hài lòng...

185. Chương 91 : Welcome, Uk .

Nơi này luôn được bao phủ bởi một màu xanh mượt của cỏ, màu vàng bát ngát của những cánh đồng lúa chín khi đến mùa thu hoạch. Chưa kể nơi đây đất đai rộng lớn bao la được chia nhỏ làm nhiều khu khác nhau, mỗi khu đất lại có một nhiệm vụ riêng cho mình. Minh Anh cảm thấy mình rất may mắn được sống ở đây, lúc đầu có bờ ngõ tử thân, không ngừng khóc khi nhớ Hoàng Long, nhớ quê hương, như một vết thương sâu cứ mỗi đêm về lại rách ra rỉ máu làm nó đau đớn. Nhưng rồi mọi thứ cũng dần tập theo thói quen, phải người ngoại. Minh Anh một giờ một khắc cũng không muốn bản thân rơi vào trạng thái hồ sơ nữa, lặng lẽ thời gian đi qua nó luôn thầm nhắc nhở bản thân phải quen nơi này, quen thuộc với nước Anh, quen thuộc với đường xa lẫn con người nơi đây.

Một ngày mới bắt đầu vào việc thức dậy lúc gà gáy tầm bốn rưỡi không kể mùa đông rét buốt, dưới trời tuyết rơi dày hay những ngày mùa hè oi bức, công việc cứ thế lặp đi lặp lại hằng ngày. Ở trang trại rộng lớn này, bắt đầu bằng việc đi vắt sữa bò tiếp đến lại chuẩn bị bữa sáng cho đoàn người ở trang trại tiếp đó là đến trường, chiều về lại tiếp tục với công việc đi dọn chuồng, thu gom phân từ các chuồng bò hay các gia súc khác nhưng nó lại chẳng có một chút cảm giác rợn người hay kinh tởm ngược lại lại thấy rất thú vị, vào vụ mùa thu hoạch sẽ cùng mọi người gặt hái, thu hoạch. Có khi liên hồi suốt mấy hôm liền không ai có ngày nghỉ vì phải kịp đóng thùng giao cho xe chuyển hàng vào thành phố mà tiêu thụ.

Thấm thoát ấy vậy mà đã 3 năm, Minh Anh ngồi dưới gốc cây che mát cho những ngày hè chói chang, bộ quần áo năng động hằng ngày cũng được thay đổi bằng đôi ủng cao su màu trắng dính bùn đất đỏ, đôi chiếc mũ vành lớn dễ dàng che nắng, găng tay cao su mang trên tay, bộ đồ lạnh rộng rãi thoải mái trông rất quê mùa. Nó tựa vào thân cây nghỉ mệt, lặng lẽ ngắm nhìn trầm tư, cuộc sống bây giờ chẳng ồn ào như lúc trước nữa rồi, giờ đây khá yên bình, phẳng lặng trôi qua từng ngày đi cùng với nỗi nhớ chẳng lúc nào ngủ yên.

Mới Minh Anh cong lên một đường hồi tưởng về lúc ban đầu khi đến đất nước này, hôm đó London đón nó cũng bằng một ngày trời xanh nắng vàng như vậy...

“Lang thang giữa London rộng lớn tấp nập người qua lại, vốn tiếng anh cũng chưa giỏi để có thể giao tiếp mạch lạc, tìm người chỉ đường đến trường học hay kí túc xá. Một phút lơ đãng khi ấy lại làm Minh Anh rơi vòng xoáy đen tối, một cô gái 18 tuổi lơ ngơ bước đi giữa lòng thành phố nào đâu lường trước được điều gì, khi còn hoang mang chẳng biết đi đâu lại có “người tốt” xuất hiện dẫn lối.

“Cô bé, mới đến London phải không, tôi có thể giúp gì cho cô không?”

Người đàn ông cao lớn da trắng, gương mặt điển trai, quai hàm có râu cua nón, ăn vận lại rất thanh lịch đậm chất người Châu Âu. Ông ta giao tiếp bằng một câu tiếng anh đơn giản, thoát nghe nó liền hiểu, vốn dĩ là một người dễ gần lại gặp khó khăn nay có người giúp, nó vui vẻ không còn e ngại liền đáp:

“vâng, tôi đang tìm đường đến kí túc xá gần đại học Brighton, ngày mai phải đến đó nộp hồ sơ nhập học rồi, liệu có thể giúp tôi?”.

Khi nó nói người đàn ông liền hiểu, tuy câu nói có chút vụng về, đoán được ngay nó là du học sinh hoạt ở một nơi xa xôi vừa đến, điều này làm gã càng vui hơn và cảm thấy thật thuận lợi dễ dàng.

Gã liền cười vui vẻ, tỏ ra thân thiện “OMG, cô là du học sinh vừa đến Anh Quốc phải không, vậy coi như cô gặp may mắn khi gặp tôi rồi”

“May mắn” mi tâm nó rục rịch sáng, miệng lặp lại.

“oh ye, tôi cũng học ở Brighton hiện đang ở kí túc xá, nếu cô không ngại có thể cho phép tôi chỉ đường đến đó, hiện tại cũng có một vài học sinh ở đó, đang đợi nộp hồ sơ nhập học”

Câu nói tuy Minh Anh không chắc hiểu hết nhưng ít ra nó cũng hiểu được một phần nữa, người này cũng học Brighton, có ý muốn giúp đỡ nó lại có vài người giống nó đang ở đó, nó gật đầu lia lịa miệng không ngừng “cảm ơn, cảm ơn” được lặp lại nhiều lần.

Minh Anh nào đâu hay tự mình đang chui vào hang cọp, cứ vui vẻ mà kéo vali đi theo gã đàn ông kia, cứ đi mãi lại vào bên trong một hẻm vắng, linh tính dấy lên có một cảm giác không hay sắp có chuyện xảy ra.

Nó liền gọi người đàn ông “này, này, đây là đâu? Chúng ta đang đi đâu vậy?”

Gã đàn ông rõ phiền nhưng rồi quay lại trả lời với khuôn mặt thánh thiện “Sắp đến nơi rồi, đây là đường tắt qua kí túc xá nhanh hơn, còn vài mét nữa thì tới rồi”. Con mồi đã đến tay, gã sẽ không để chút chuyện vặt mà đánh mất túi tiền sắp rơi vào tay. Nó thấy bộ dạng lịch sự kia cũng đỡ chút lo lắng, an tâm mà tiếp tục sải bước theo gã lừa đảo.

Cuối đường đột nhiên là một ngõ cụt, Minh Anh hoảng hốt chân lùi về sau vài bước bản thân tự phát hiện ra bị lừa rồi định quay đầu chạy liền bị hai người lạ mặt tóm lấy bắt giữ.

Nó liền la lên “các người là ai, thả tôi ra, thả tôi ra” nhưng rồi nào ai có nghe thấy, chẳng bao lâu chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, phản kháng nhưng chẳng có lấy một chút sức lực, đôi mi dần dần khép lại khuất ánh sáng...

Lúc tỉnh dậy chỉ thấy xung quanh là một màu đen tối mịt, chỉ sót vài ánh sáng vàng trắng từ bên ngoài rọi vào qua ô cửa thông gió trên cao. Có vài tiếng thút thít bên cạnh, nó cố gắng mở thật to mắt quan sát, liền ngạc nhiên nơi đây không chỉ có riêng mình, còn vài người khác, bọn họ có lẽ cũng là du học sinh hay những cô gái ngốc nghếch cả tin như nó bị lừa đến đây. Những cô gái đó ai cũng khóc lóc thút thít không ngừng, bình thường nó sẽ cũng như họ sẽ chỉ khóc và chờ đợi chứ không như bây giờ loại cảm giác sợ sệt

chẳng còn tồn tại nữa, điều nó nghĩ đến lúc này là câu nói của Uyển Nhi “ không được từ bỏ bản thân” . Dù khó khăn thế nào cũng phải giữ cái mạng mình lại.

Minh Anh khó nhọc lết người di chuyển qua những cô gái kia, chèn áp âm thanh xuống mức thấp nhất “ Ở đây có bao nhiêu người?” .

“ 25 người” cô gái lạ vừa khóc vừa nói trong tiếng ghen.

“ vậy ngoài kia, cô có biết bọn chúng có bao nhiêu người hay không?”

“ bọn họ có khoảng chừng hơn mười người, bọn chúng đều những gã buông người rất dữ tợn và ác độc” cô gái lạ ghen ngào khóc nức lên sợ sệt, làm tâm tư nó cũng bối rối theo. Nhớ lại khi trước anh luôn nhắc nhở, hồi nó đi làm hộ chiếu để có dịp thì đi du lịch nước ngoài, nào ngờ giờ đã thành hiện thực là đi ngược ngoài, nhưng chỉ có một mình lại còn ngu ngốc để người ta bắt đến đây. Nếu giờ ở Việt Nam thì hay biết mấy, chỉ cần nó bị mất tích anh sẽ lập tức đến cứu nó, nếu không còn có đại ác ma Thế Hiển hay Đăng Khôi sẽ chạy đến, xử lý bọn người xấu xa này thành trăm mảnh.

“ cô là người Việt?” một giọng nói nhỏ bên cạnh vang lên.

Minh Anh hờn hử nhưng tìm thấy ngọn đèn trong đêm tối “ Cô là người Việt sao, tốt quá rồi”

“ Không, tôi là người Việt gốc Hoa. Cứ coi như đồng hương đi” người con gái này trả lời rất thản nhiên, thư thái cô ấy khiến cho nó cảm thấy có một loại khí phách ngan nhiên đang tỏa ra.

“ ừm, cô cũng bị bọn họ gạt đến đây? À tôi tên là Minh Anh” nó vui vẻ chào hỏi.

“ Tôi là Hàn Thuyên, Vũ Hàn Thuyên. Tôi bị bỏ thuốc mê, lúc tỉnh lại thì ở đây” Hàn Thuyên cười nhếch.

“ nhìn bộ dạng cô vậy, chắc bị người ta lừa đến đây rồi” Hàn Thuyên hỏi ngược lại nó , cô ấy rất cá tính, bị nhốt ở nơi đây nhưng lại chẳng có chút một nét lo lắng .

“ ngốc lắm phải không” nó cười trừ đáp lại rồi nói tiếp “ giọng điệu cô có vẻ không chút lo lắng nhỉ, sao không tìm cách bỏ trốn, cô bỏ mặt số phận của mình sao?”.

Hàn Thuyên hơi sững người, Minh Anh là cho cô có chút thú vị. tò mò.

Thích Thú Hàn Thuyên nói “ cô nghĩ xem, ngoài cách này còn cách nào?” .

“ cô thông thạo tiếng anh chứ, muốn bỏ trốn không?” nó vào thẳng vấn đề.

“ ừ, cô cần giúp?”

“ ừm, tôi không thể bỏ mặt mình như thế, người tôi yêu còn đợi tôi về hành hạ anh ấy nữa mà, nhưng dù như thế nào tôi cũng sẽ chẳng từ bỏ chính mình. Còn một hơi thở thì phải tìm mọi cách ra khỏi đây” .

Đang chán chường với cuộc sống này vậy mà giờ đây lại có người gây hứng thú cho Hàn Thuyên. Cô không phải bỏ mặt mình nhưng việc thoát ra khỏi đây chỉ là sớm muộn. Việc bỏ trốn này xem như là một trải nghiệm thú vị cho bản thân, cô sẽ không từ chối.

“ được rồi, cô muốn tôi giúp thế nào cứ nói đi”

Minh Anh vạch ra vài câu hỏi cần Hàn Thuyên dò hỏi những người khác dò xét tình hình như thế nào, Hàn Thuyên nghe rồi lết sang vài người chỗ khác giao tiếp bằng một số loại ngôn ngữ, về mặt này Minh Anh khá ngưỡng mộ Hàn Thuyên. Qua sự giao tiếp, nó ngấm một chút là biết ngay không những Hàn Thuyên giỏi tiếng anh ngoài ra một vài tiếng khác Hàn Thuyên có vẻ cũng rất thông thạo, không lâu sau Hàn Thuyên trở về chỗ nó truyền lại.

“ xong rồi, bọn họ nói tốt nhất cô nên dừng việc ngu xuẩn của mình lại, vì có vài người khác bỏ đi liền bị bọn chúng đánh đập tàn nhẫn rồi cưỡng bức” Hàn Thuyên nhấn mạnh.

Nó lúc đầu nghe hơi hoang mang một chút rồi liền trấn tĩnh lấy lại tinh thần “chưa thử sao biết được hay không, cứ làm đi biết đâu đó là đường thoát thân. Cô có hỏi những câu tôi nhờ không?”

“bọn chúng ở đây có khoảng hơn 10 người, từ sáng cho đến tầm giờ chiều tối đều có hai tên thay phiên nhau mang nước và thức ăn, bọn họ bị nhốt ở đây hơn hai tháng rồi. Tôi thì chỉ hơn một tuần thôi!” Hàn Thuyên thuật lại.

Minh Anh cần môi phân tích một hồi, bộ dạng này nếu ai nhìn thấy hẳn rằng rất ngạc nhiên với sự nghiêm túc này của nó.

“được rồi, vậy tầm trưa mai cô đã vờ bị đau bụng, bọn chúng dù biết là thật hay giả cùng sẽ mở cửa khi ấy chừng này người người không đánh lại hai tên thì hết sức vô lý phải không? , cô giúp tôi truyền đạt lại với mọi người, nếu xảy ra chuyện gì tôi sẽ chịu hết tất cả trách nhiệm và hãy nói với bọn họ câu nói này : dù tất cả từ bỏ họ, thì cũng đừng bao giờ từ bỏ chính mình”

Hàn Thuyên gật đầu, sau vài phút cô truyền đạt lại với nhóm người kia có vẻ ai nấy đều tán thành và nhìn hai người họ với ánh mắt hết sức hy vọng trông chờ.

“ban đầu họ còn nghi ngờ, nhưng sau nghe câu nói của cô, bọn họ hạ quyết tâm lắm đấy, Annie” Hàn Thuyên nhún vai.

Minh Anh mắt xoe tròn, đầu hơi nghiêng tra hỏi “Annie? cô đang nói tôi sao?”

“chứ còn ai vào đây, sang một đất nước mới rồi gọi tên ngắn gọn một chút hơn nữa Anh Anh trong tiếng anh gọi tắt là Annie đấy”

Minh Anh ngẫm một chút thấy cũng hay, và tin theo sự phân tích của Hàn Thuyên mà gật đầu lia lịa, bộ dạng này của nó làm Hàn Thuyên không nhịn cười được, cô bạn này thật đáng yêu thật ra cái tên “annie” cô cũng vừa nghĩ đến ý nghĩa của từ này ám chỉ sự xinh đẹp tốt bụng và có một chút phá cách, nổi loạn.

Đêm hôm đó hai người họ trò chuyện với nhau rất vui vẻ, lại thân thiết như đã quen biết từ lâu, hóa ra Hàn Thuyên đến đây du lịch cô ấy hơn Minh Anh một tuổi thân phận thế nào thì nó không rõ, nhưng qua lời tâm sự của Hàn Thuyên có vẻ cô gái này rất cô đơn trong gia đình của mình. Nửa đêm trời lạnh hai người họ tựa vào nhau mà ngủ thiếp đi cho đến tận trời sáng.

Sáng hôm sau theo dự đoán, bọn chúng đem thức ăn và nước uống vào bọn người bị nhốt lúc ấy chỉ có duy nhất bánh bao và nước sôi, có vài người cũng vừa bị bắt như nó có tỏ vẻ không phục, từ chối thức ăn. Nhưng nó thì khác, nó giục Hàn Thuyên ăn được bao nhiêu thì cứ ăn đi để có sức mà chống cự, ban đầu cô còn ái ngại nhưng rồi thấy nó ăn ngon lành cô cũng theo đó mà thưởng thức.

Có vài người ở đó, có tỏ ý khinh miệt “sống vinh còn hơn chết nhục” nhưng giờ này đâu phải là lúc để giữ hình tượng hay vinh nhục gì đâu, nếu mạng còn giữ không nổi thì lấy gì mà vinh danh với nhục nhã.

“các cô không sợ bọn người đó cho thuốc gì vào đó hả” một cô gái tóc vàng ngăn cản.

“Sợ gì chứ, chẳng phải trước sau gì cũng bị nhốt ở đây à. Vậy thì có bị hại thêm như bớt một chút thì như nhau chẳng phải sao” nó nhún vai trả lời dứt khoát, tiếp tục công việc nạp năng lượng của mình. Từ hôm đến nước Anh đến lúc này vẫn chưa có gì lót dạ tử tế, dù như thế nào có chút nước cũng đủ vui rồi, huống gì là bánh bao không có lý do gì mà từ chối.

Cả bọn người thấy Hàn Thuyên và Minh Anh như vậy, thậm cũng hiểu ra họ đang gián tiếp nạp năng lượng, lần lượt từng người cũng hưởng ứng dùng theo. Đám người lừa đảo thấy vậy tâm trạng liền tốt lên, con hào phóng cho thêm vài cái nữa nuôi càn tươi thì tiền bán cũng tương ứng theo đều là có lợi.

Lúc này trời cũng đã ngã về trưa, tuy ở trong nhà kho nhưng Hàn Thuyên có thể cảm nhận được, không nói bất kì lời nào cô đột nhiên lăn ra đất ôm bụng ai nấy đều hoảng hốt, nó chạy đến ôm Hàn Thuyên vào lòng ngấn nước mắt.

“cô có làm sao không, bọn chúng bỏ gì vào bánh hay sao. Thuyên cô đừng bị gì nha hức”

Bộ dạng nó lo lắng đến vậy, Hàn Thuyên có chút vui lần đầu tiên có người quan tâm cô thật lòng như thế. Lúc không ai để ý nháy mắt, cười một cái. Nó liền hiểu ý, kêu bọn người đến đập cửa.

Hai gã lừa đảo hoảng hốt khi thấy Hàn Thuyên quần quai ôm bụng kêu đau, hai người nhìn nhau nghi hoặc gì đó, nó phản ứng nhanh hét to lên bằng một câu tiếng anh thông dụng.

“ Mẹ kiếp, cô ta chết các anh sẽ mất một số tiền đó” .

Gã thấy thế liền chạy lại xem xét tình hình của Hàn Thuyên, lập tức bị bọn người họ đá vào “ vùng cấm” vài người khác đánh sau ót đau đớn lặn ra đất, quả nhiên đôi khi học từ phim truyền hình cũng có tác dụng. Hàn Thuyên cũng mau lẹ tìm một sợi dây thừng trói hai gã lại, cả đoàn người nhón nhào bỏ chạy.

Ra đến bên ngoài, nó dừng chân lại căn nhà lụp xụp như thấy gì đó.

“ đi thôi, cô còn chần chừ gì nữa?” Hàn Thuyên hối thúc.

“ tôi phải tìm hành lý của mình, trong đó có nhiều thứ rất quan trọng” nó nhú mồm thở dốc.

“ được, vào tìm đi tôi đứng ngoài hiểm trợ cho cô” mở hồi lăm tăm đổ Hàn Thuyên nói.

Loay hoay chập lờu nhưng tìm mãi chẳng thấy túi xách và hành lý của mình đâu cả, lòng dạ bồn chồn chỉ cần sơ suất một ly coi như là xong. Lúc tìm thấy được hành lý cũng phát hiện ra một thùng bột trắng hiện tại là gì thì nó không rõ, nhưng nghe rõ âm thanh bên ngoài Hàn Thuyên đang giục nó.

“ Annie, Annie bọn chúng về rồi đi thôi lẹ lên, vứt đi tôi sẽ đền cho cô mười cái khác”

Thôi tìm túi xách nữa, nó vội vã kéo vali bỏ chạy cùng Hàn Thuyên, lúc hai người vừa chạy chưa được bao lâu thì bọn lừa đảo cũng nhanh phát hiện đuổi theo. Trong con hẻm nhỏ hai cô gái bị rượt đuổi đến mặt mày lấm lem, nhưng vẫn không chùng bước mở hồi thì nhau đổ như nước tràn bờ đê.

“ Annie, cái vali đó tôi muốn mua, 10 ngàn đô ok giao dịch” Hàn Thuyên vừa thở hổn hển vừa nói, đôi chân vẫn chạy.

“ có cho một tỷ cũng không giao dịch, tôi thà giữ tình vứt tiền” nó cũng thở hổn hển mà chạy.

Phía sau cứ thế mà rượt theo, miệng những gã đó cứ chửi thề “ F*ck you bitch, F*ck you bitch” không ngừng, trong con hẻm nhỏ vớ được thứ gì nó liền nhanh tay chớp lấy mà ném về phía chúng, khi không có vũ khí Hàn Thuyên lần nó tháo giày ném lia lịa. Tình hình mỗi lúc lại cấp bách hơn, bọn họ không hiểu địa hình ở đây cũng không biết làm thế nào để chạy ra đường lớn, chỉ vài milimet nữa thôi là gã đuổi theo nắm được tóc nó.

“ Annie cẩn thận” Hàn Thuyên hét lên, bỗng nhiên theo phản xạ mà nó giật mình mất đà loạng choạng ngã về phía trước, né được bàn tay của gã lừa đảo nếu không đã bị gã tóm được. Hàn Thuyên mạnh chân đá vào vùng cấm của gã, đỡ lấy nó tiếp tục cầm đầu mà chạy.

Gần cả tiếng đồng hồ bọn chúng vẫn rượt theo không buông tha, vất vả lắm nó cùng với Hàn Thuyên mới lách được, những sạp gỗ chồng chất một bên bị nó hất đổ xuống, con hẻm nhỏ vừa có lợi vừa có hại, mọi thứ dùng được nó và Hàn Thuyên đều dùng để mà ngăn nhưng gã kia, còn phần hại là cứ chạy mãi không ra đường lớn.

“ cứ thế này không ổn, tôi lại chậm hơn cô chúng ta chia nhau ra đi, chạy thêm một đoạn nữa nếu phía trước có đường rẽ thì tôi một đường cô một đường” nó cuối người thở dốc hổn hển, mắt nhìn về sau vẫn thấy những gã kia đuổi theo.

“ Annie, nói điên cái gì thế. Sống chết có nhau, tôi không làm rùa rụt cổ. Muốn chạy thì cùng chạy”

“ không, chia nhau ra ít nhất một trong hai chúng ta sẽ có người sống sót, tôi chỉ hận là mình không đủ khả năng dẹp cái bọn khốn hại người đó thôi” nó nói, tay vẫn chung thủy cầm vali.

“ được, vậy đi. Nhưng cho tôi biết vì sao cô không vứt vali này đi được không” Hàn Thuyên hỏi nhanh giờ đây không còn thời gian để mà vòng vo.

“ Tôi chứa tình yêu mình trong đó, chạy tiếp thôi. Nhớ lời tôi, dù thế nào cũng phải giữ mạng mình”

Cả hai người nhìn nhau đầy sự quyết tâm, rồi tiếp tục chạy. Đến gần cú ngõ cụt lại có hai đường nó và Hàn Thuyên tách nhau ra, chỉ nhớ khi ấy Hàn Thuyên chỉ để lại một câu “ cảm ơn” rồi tiếp tục chạy, còn nó thì đứng lại làm mờ nhử để tất cả tầm mắt của những gã kia nhắm vào nó, tạo cơ hội thoát thân lớn nhất cho Hàn Thuyên.

“ Hey Dog! I’m here ” (ê chó, tao ở đây) nó gọi lớn, tất cả ánh nhìn đều như trong dự tính mà đổ dồn về phía nó, thở một hơi nó tiếp tục dùng hết sức bình sinh mà chạy.

Trời đổ mưa bất ngờ, đường mỗi lúc mỗi trơn nó té ngã không biết bao nhiêu lần. Toàn thân ướt đầm chẳng biết những gã kia còn đuổi theo không, nhưng khi quay lại cứ thấy bóng người là nó tiếp tục chạy bán sống bán chết.

Phía cuối hẻm không còn một bức tường nào nữa cả, trời đang tối dần. Lòng lo sợ nếu không ra khỏi mê cung này trước khi trời tối, chắc chắn nó sẽ bị đưa về nhà kho hôi hám kia, cứ chạy, chạy mãi cho đến khi thấy ánh sáng chiếu sáng con đường, chỉ còn cách vài bước chân nữa thôi là ra ngoài đường lộ.

Đôi môi Minh Anh chỉ vừa mới cong lên thì nghe thanh sau lưng có tiếng gào to “ bitch, stop ” nó quay nhìn lại, tìm như bị bóp nghẹn lúc này sợ hãi trào trực trong lồng ngực, nó lao ra đường dưới trời mưa.

Đèn xe chói thẳng vào người, chỉ nhớ lúc đó vừa đưa tay lên che mặt thì chỉ vài giây ngắn ngủi cả thân của Minh Anh nhấc bổng lên không trung phát thành tiếng “ RẦM ” va chạm rất mạnh trực diện rồi đáp xuống nóc xe “ phịch ”.

Minh Anh lăn từ trên nóc xe xuống mấy vòng, an tọa dưới lòng đường lạnh ngắt, trên người đầy vết thương to nhỏ, máu loãng qua tóc chảy ra hòa nguyện với nước mưa.

“ KÍT ” tiếng xe ô tô dừng lại vang đến chói tai, đôi mắt lờ đờ đến độ không còn chút sức, nằm giữa đường lạnh lẽo cô đơn tay vớ theo chiếc vali phía xa, mùi máu tanh xộc vào mũi khiến nó khó thở, đầu óc chẳng thể nào nghĩ ngợi được điều gì thêm nữa, chỉ cố gắng thở nhưng đến cả việc thở cũng khó khăn nhận không khí vào người. sợ hãi, sợ chưa kịp làm gì đã vĩnh viễn chết đi, máu từ các vết thương không ngừng chảy ra dưới đường, chiếc áo bê bết dính đầy máu tươi, có lẽ ông trời bây giờ không thương xót nó nữa rồi muốn tước mạng sống của Minh Anh rồi, nó mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trước đó mấp mấy được vài chữ “ Hoà...n...g...Lo...” .

Lúc ấy chỉ còn tiếng vang vang bên tai không xác định được là gì, dưới cơn mưa: “ cô gái, cô sao không. Có sao không ” cũng từ tối hôm đó giấc ngủ kéo dài thật dài... ”

“ Annie, anie ” tiếng gọi cũng cái vỗ trên vai làm Minh Anh trở về thực tại, có chút giật mình.

“ Kobe, về rồi sao ” nó tươi cười đáp lại cậu bạn này.

Kobe cũng là người bạn thân duy nhất từ khi Minh Anh đến đây, nói đến Kobe cậu ta là một anh chàng khá hài hước vui nhộn, tính tăng động lại có thừa lúc nào cũng rộn ràng, đang theo ngành luật ở Brighton, là con trai của ông Bác quản lý trang trại này cũng chính là người đưng Minh Anh năm ấy.

“ ừ về rồi, Annie chúc mừng cậu, qua được kì thi SAT với 800 điểm và IELTS đạt 8 điểm nhé ” Kobe dơ ngón tay cái lên khen ngợi nó.

“ Cậu đang châm biếm mình đấy à ” nó nhéo một bên hông Kobe dai nghiện, vốn dĩ cậu ta hơn nó nhiều vậy mà làm bộ mặt ngưỡng mộ đến thế, thật là phát ghét. Nhưng cũng chính Kobe là người kèm cặp và là tấm gương khiến nó ngưỡng mộ noi theo.

Minh Anh đã tích cực miệt mài theo Kobe rất nhiều mới được thành tích như hôm nay. Cầm hai tấm bằng này trong tay, nó thấy bản thân bấy nhiêu đó vẫn chưa là gì, con người ta muốn vươn lên phải mỗi ngày nạp thêm nhiều, bấy nhiêu đó không nên tự mãn về bản thân mà trở nên thành tự phụ.

“ có đâu, tuy cậu hơi ngốc nghếch chút nhưng mà dễ bảo dễ tiếp thu, được như vậy là cố gắng lắm rồi phải nói là giỏi, chẳng phải lúc bị tai nạn cậu đã hôn mê suốt một năm trời lại còn mất thêm nữa năm cho việc hồi phục chân tay. Minh cứ lo cậu phế luôn rồi ” Kobe cố ý treo chọc.

Nó cũng cười lắc đầu đáp lại, từ lúc tỉnh dậy tính tình của bản thân thay đổi nhiều chẳng còn cười nói rôm rả như trước nữa. Vẫn vui vẫn nói chỉ có điều giờ đây trở nên đã trầm hơn, làm việc gì đều tính toán suy nghĩ, suy xét rất tỉ mỉ.

“ cậu lại nhớ chuyện cũ à, sao lúc đó Bà nội tạo cơ hội cho cậu đến Brighton, nhưng cậu lại từ chối học tại Kent vậy Annie? ” Kobe thắc mắc hỏi.

Minh Anh ngẩn mặt lên nhìn trời một hồi rồi mới cong môi cười mỉm “ KENT gần đây chỉ cần một chuyến tàu là đến rồi, hơn nữa mình chỉ muốn dựa vào thực lực của bản thân thôi nếu lúc ấy mình chọn Brighton thật sự sẽ rất khó cho mình, làm sao đưa nổi chứ”

Vốn dĩ đó chỉ là một câu trả lời chống chế cho qua, chỉ đúng một phần mà thôi. Sự thật là sau khi hồi phục sức khỏe, Minh Anh may mắn được bà chủ người mà Kobe gọi là Bà Nội và Bác Han là ba của Kobe giữ lại đây vừa làm việc, vừa đi học . Cũng từ đó nó muốn thay đổi suy nghĩ tự của bản thân, không muốn mỗi lần vấp ngã lại cứ phải dựa vào người khác, càng không muốn ai tìm ra mình lúc này. Nó hứa sẽ trở về và nhất định sẽ trở về khi thành công cho nên chọn KENT là nơi muốn học, chọn sống ở đây một vùng Đông Nam nước Anh yên tĩnh, vui vẻ qua ngày.

“ thôi được rồi đừng nhớ lại chuyện cũ cho đau lòng, nào đi dọn phân bò thôi ha ha” Kobe cười phá lên, trước đây cậu ta rất ghét những việc này vậy mà từ khi có cô bạn này, mỗi khi có dịp về nhà cậu ta liền chạy đi tìm Minh Anh trêu chọc phá phách trang trại.

“ oke men”

Nói rồi cả hai cùng nhau đến trại bò, thực hiện những công việc hằng ngày, trò chuyện với nhau rất vui vẻ...

Phía Việt Nam, hôm nay tập đoàn ENJOY sẽ có một bước ngoặt lớn về việc thay đổi nhân sự, đúng tám giờ từng đoàn người thay phiên nhau vào phòng họp hội đồng quản trị, cuộc họp này chủ yếu tập chung các cổ đông lớn nhỏ. Ảnh Hoa cùng Chủ tịch Sang đã có mặt từ sớm, tiếp đó là hân: Thế Hiển trong bộ vest màu xám xanh nghiêm túc ngồi một bên, lần lượt là từng người khác, hai cha con nhìn nhau với dáng vẻ khinh khỉnh không nhường nhau.

“ xem ra con chuẩn bị hết rồi” Sang Thế Hùng hai tay đan xen vào nhau, dò hỏi với điệu bộ thư thái.

“ Ba nghĩ xem” hân nhướn mày nhếch môi.

Lần lượt mọi người đều đầy đủ, điểm cũng đã 8 giờ 30 phút. Chỉ còn thiếu một mình Uyển Nhi và Hoàng Long cũng chưa đến, Thế Hiển hơi nhíu mày khó chịu, mẹ hân lúc này cũng chưa xuất hiện.

“ xin lỗi mọi người tôi đến trễ một chút” Uyển Nhi mở cửa bước vào cùng với nụ cười trên môi.

Cuộc họp bắt đầu bằng sự tranh cãi dữ dội về việc thất thu, xuất hiện cả tiền quỹ đen lần lượt các cuộc giao dịch đá lậu cũng bị Thứ Ký Ảnh Hoa của Sang Thế Hùng phơi bày, ông ta chối cãi đủ đường nhưng đều nằm trong dự tính của Uyển Nhi, bất cứ bằng chứng che đậy nào liền bị Uyển Nhi phản bác chỉ điểm rất chi tiết không đường nào chối cãi.

“ được rồi, Chủ tịch Sang ngài còn nhớ lô đá quý Peridot chứ, lần đó chỉ duy nhất Gmeiner đàm phán thành công với bên Hoa Kỳ giao dịch với số lượng rất ít ỏi chỉ có mười viên duy nhất như nhau đều có bốn carat, tôi hỏi ngài vậy số đá đó từ đâu ngài có?”

Sang Thế Hùng tím tái mặt mũi, không ngờ việc này kín đến vậy lại bị phát hiện. Trong khi đó bên Gmeiner vẫn chưa tung sản phẩm này ra thị trường.

“ Láo toét, bằng chứng đâu cô nói đó là số đá giả? Đây là đích thân ta giao dịch với bên Hoa Kỳ, uy tín bao nhiêu năm của ta chưa đến lượt cô phá hủy”

Nói đến việc Uy Tín ai nấy trong hội đồng đều tỏ vẻ tin tưởng Sang Thế Hùng, mà gạt đầu trầm ngâm theo hướng ông ta, dù sao trong tập đoàn Uyển Nhi cũng chỉ là một giám đốc chưa đủ trình để họ tin tưởng.

Cô nhếch môi “ được, vậy đây những dòng diamond này từ đâu mà ông có, ngay cả mẫu thiết kế so với Gmeiner có gì hơn?”

Uyển Nhi chiếu lên màn hình một số hình ảnh phân tích so sánh trang sức của cả hai bên, Sang Thế Hùng chưa kịp chắn chối, Ảnh Hoa đã nhanh tay hơn, đem vài bản báo cáo chi tiết đến từng người. Ai nấy khi xem xong rất tức giận, có người đập mạnh tỏ rõ sự phản nộ.

“ Chủ Tịch Sang, đến mức này ông còn gì để chối. Hơn ba năm qua dưới tay ông tập đoàn chúng ta càng lại trì trệ hơn nhiều, chúng tôi làm sao có thể tiếp tục đầu tư? Tôi nghĩ chúng ta nên bỏ phiếu bầu lại chủ tịch hội đồng quản trị”

Uyển Nhi thư thả giảm căng thẳng ngồi nghỉ mệt, tựa lưng thoải mái vào ghế, coi như kế hoạch đã đi được phân nửa rất thuận lợi. Thế Hiển từ đầu đến giờ vẫn ngồi lắng nghe chưa phản kháng hay lên tiếng điều gì, cuộc chơi chỉ mới bắt đầu vẫn chưa đâu vào đâu.

Ai nấy đều tiếng hành bầu chủ tịch mới, Sang Thế Hùng đến mức này cũng chẳng thể nào không đồng ý, đành nhắm chấp nhận sự thật.

“Được rồi, chúng tôi đã thống nhất theo như bản báo cáo người hiện tại đang có cổ phần lớn ở tập Đoàn chúng ta hiện nay là Giám đốc Uyển Nhi, giám đốc bộ phận Sang Thế Hiển, Chủ tịch Sang Thế Hùng vậy mọi người cùng nhau bầu chọn dựa vào số phiếu bầu của những người có mặt hôm này” một vị tuổi trung niên tầm 50 đứng dậy nói.

“còn phải bầu chọn nữa sao, chẳng phải ai có số cổ phần cao nhất người đó sẽ thay Chủ Tịch Sang ngồi đó?” Uyển Nhi cười nhếch nói.

“vậy vậy thì xếp theo số cổ phần, Giám Đốc cô Uyển Nhi sẽ đảm nhiệm vị trí...”

“Khoang chúng tôi còn chưa có mặt, mọi người đã vội quyết định. Tôi còn chưa có bỏ phiếu các người đã vội gì chứ?”

Một vị phu nhân, cao quý đeo kính râm bước vào môi tô son đỏ quý phái thoát nhìn đều nhận ra sự cao sang tỏa ra, lại rất quen thuộc với những bộ lão ở đây. Uyển Nhi cũng sáng mắt giật mình đứng dậy cuối đầu chào, không ai xa lạ đó chính mẹ của Thế Hiển. Sau bà còn có thêm một người đàn ông thanh lịch, trong bộ vest đen điển trai Hoàng Long.

Ai nấy đều đứng lên ánh mắt tò mò về sự xuất hiện của người này, mẹ hẩn khoát tay Hoàng Long về vị trí ngồi bên cạnh hẩn, tiếp đến là Hoàng Long.

“Được rồi, đừng để ý đến tôi chúng ta tiếp tục thôi 10% cổ phần tôi sẽ ủng hộ cho con trai Sang Thế Hiển mọi người thấy thế nào? Được chứ” mẹ hẩn nghiêng đầu hỏi.

“tôi có 5%, và sẽ bỏ phiếu cho Sang Thế Hiển” anh cũng lên tiếng, bỏ phiếu cho hẩn.

“vậy mọi người, tính theo phần trăm cổ phần hiện nay cô Uyển Nhi chỉ có 25% , cậu Thế Hiển chiếm ưu thế đến 40% . Vậy chiếc ghế chủ tịch...”

“Khoang đã chưa chắc chắn được điều gì đâu” lại thêm một người nữa xuất hiện cắt ngang câu tuyên bố, người đàn bà xa lạ này ngoài Uyển Nhi và Sang Thế Hùng ra thì chẳng có người nào nhận ra bà ta là ai, vì sao có mặt ngày hôm nay.

Ngồi xuống bên cạnh Uyển Nhi, môi cười nham hiểm.

“Tôi xin giới thiệu một chút, tôi là Châu tịnh Yên chủ tịch của tập Đoàn Myler, cũng là người đầu tư cổ phần phía sau ENJOY suốt 23 năm qua. Chỉ là mọi việc ở đây đều bàn giao cho Chủ tịch Sang nên tôi chẳng cần thiết ra mặt. Nhưng tình hình hôm nay có vẻ đặt biệt tôi phải về một chuyến”

“Chúng ta sẽ không dong dài nữa, 15% cổ phần của tôi sẽ bỏ phiếu cho cô Uyển Nhi đây.” Nguyễn Phu Nhân vui vẻ nói.

Ba người bên Thế Hiển cùng đoàn người trong hội đồng bắt đầu xì xầm to nhỏ, sự việc lại thêm một bước khó khăn, tự dừng lại suất hiện một bà già làm ai nấy đều trở tay không kịp. Thế Hiển chau mày không ngờ, Uyển Nhi đã tính toán kĩ đến mức này quả thực hẩn đã xem thường người phụ nữ của mình, ở chung một nhà với nhau 3 năm trời lại không hề biết được Uyển Nhi lại có sự sắp xếp này.

“Chủ tịch Sang, ngài coi bây giờ cũng chỉ con ngài nắm 5% phần quyết định. Chúng tôi cũng chỉ là cổ đông nhỏ trong 15% còn lại mà thôi. Ngài xem ngài sẽ bỏ phiếu cho ai” nét mặt phân vân khó xử hiện lên trên người đàn ông nhìn Sang Thế Hùng cầu cứu hết sức tội nghiệp.

Sang Thế Hùng không ngờ Nguyễn Phu Nhân lại trở mặt nhanh như vậy, vụ hợp tác này hôm qua còn đảm bảo chiếc ghế sẽ ở nguyên vị trí của nó, thật không ngờ bà ta lại chuẩn bị con cờ là Uyển Nhi thay thế. Sự việc đến mức này dĩ nhiên hẩn sẽ ưu tiên cho con trai của mình, dù có thua cũng không thể nào để tập đoàn

bị bà ta thao túng tất cả, cái con người tham lam tính toán, lại độc ác không chừa thủ đoạn nào, thật phí công bao năm ông ta đều đứng sau lưng trợ giúp.

“ Tất Nhiên, tôi sẽ ủng hộ con trai” Sang Thế Hùng nhún vai, thân nhiên nói.

Vậy kết quả đã rõ, lúc này căng thẳng đã giảm bớt chỉ còn sự tức giận vì thất bại ồ ạt đổ vào người Uyển Nhi lẫn Nguyễn Phu Nhân, Uyển Nhi còn dễ dàng nhận thấy nhưng lão bà kia thì khác bà ta che dấu rất giỏi.

“ vậy chủ tịch mới của Tập đoàn chúng ta là sẽ do cậu Thế Hiển tiếp quản, mọi người đều đồng ý và thống nhất xin chúc mừng cậu”

“ Khoan đã, Chiếc ghế chủ tịch này tôi sẽ không tiếp quản, người tiếp quản sẽ là mẹ tôi” hần đứng dậy nói chắc nịch.

Mọi người trong hội đồng lại thêm phần ngạc nhiên khi hần đưa ra quyết định này.

“ sao có thể, quanh năm phu nhân đều ở nước ngoài tập đoàn sẽ như thế nào” có người lo lắng liền hỏi.

“ tôi sẽ quản, các người không tin vào năng lực của tôi” hần tự tin nói.

“ nhưng...”

“ tập đoàn các người tôi chẳng tiện tham gia, nhưng tôi có ý kiến thế này. Hiện tại Sang phu nhân nếu tiếp quản chủ tịch chẳng phải rất có lợi cho các người hay sao công ty người mẫu bên Anh của phu nhân chẳng phải rất thuận tiện cho việc giúp tập đoàn phát triển hơn? , Tổng Giám Đốc giao cho Sang Thế Hiển đảm nhận cậu ta không phải đã có vài lần đánh bại Gmeiner của chúng tôi sao, đã không dùng người thì thôi một khi dùng thì phải tin tưởng ” anh điềm tĩnh nói một mạch, ngữ điệu rất rõ, rất thuyết phục người nghe.

Cả đoàn người trong hội đồng đều nhìn Hoàng Long bằng ánh mắt ái mộ, quả thực rất xứng với danh hiệu Doanh Nhân Trẻ Tuổi Thành Đạt, càng hiểu lý do vì sao Gmeiner luôn thất bại trên thương trường kinh doanh. Nguyễn Phu Nhân cũng âm thầm công nhận tài xuất của vị thiếu niên này, nếu nắm bắt hợp tác sẽ giúp Myler ngày một đi lên hơn.

Cả đoàn người trong hội đồng ai nấy đều gật đầu tán thành ý kiến, Uyển Nhi và Nguyễn Phu nhân cũng chẳng phản đối.

“ vậy còn phó tổng thì mọi người tính như thế nào?”

“ tất nhiên, tôi sẽ giữ chức vụ đó, tôi và Thế Hiển hợp tác như thế nào với nhau chắc người đã rõ đúng chứ, chỉ có một khả năng giúp cho tập đoàn ngày một đi lên mà thôi, điều đó tôi mong mọi người hãy tin tưởng ở tôi” Uyển Nhi đứng dậy nghiêm chỉnh nói.

“ há, sao có thể chức một người chẳng có chút kinh nghiệm về lĩnh vực kinh doanh như cô làm sao có thể đảm nhận được công việc này cơ chứ, hầu hết mọi người đều đã biết đến Myler hiện đang một trong mười trung tâm thương mại lớn ở Úc đúng chứ, bao năm qua cũng do một tay tôi điều hành , điều này đủ chứng minh thực lực và kinh nghiệm nhiều năm hơn cô Uyển Nhi đúng không, vậy nếu tôi tiếp quản vị trí phó tổng mọi người chắc không ý kiến”

Với những ý kiến của Nguyễn Phu Nhân rất có thuyết phục người nghe, hơn nữa giờ mọi người cũng đã biết về thân phận của bà ta trong tập đoàn cho nên cục gập gù chấp nhận, hơn nữa về Myler đã vốn nổi tiếng trong giới kinh doanh, nếu người bên đó nắm giữ chức vụ sẽ góp phần xây dựng tập đoàn đi lên cho nên ai cũng tán thành.

Uyển Nhi định lên tiếng phản bác, nhưng lại quan sát thái độ của hai người đàn ông trước mặt, anh thì khề lắc đầu chỉ ý “ đừng phản kháng” còn hần lại cau mày cái hành động này với cô đã quen thuộc, nên đành kìm lại để nhường cho Nguyễn Phu Nhân.

Thế là sau ba tiếng đồng hồ kéo dài, cuộc họp cũng đã kết thúc, đầu giờ chiều phải gặp một số đối tác nên phải về công ty lo liệu giấy tờ, Hoàng Long chào mẹ Thế Hiển và tạm biệt cặp đôi Uyển Nhi rồi cáo từ ra về. Đến đoạn trong cầu thang mấy lần chạm mặt với Nguyễn Phu Nhân.

“ Chào bà, Nguyễn Phu Nhân” anh lịch sự bắt tay.

“ Chào cậu, tổng giám đốc Gmeiner. Danh tiếng đã lâu nay mới có dịp gặp mặt, quả thật phong độ và tài trí hơn người” Nguyễn Phu Nhân cười tươi vui vẻ nói.

“ Chỉ là mọi người đồn thổi hơi quá mà thôi, Phu Nhân cũng là một người có tiếng trên thương trường. Nữ Doanh Nhân Thành Đạt”

Bà ta cười che miệng, mỗi khi ai nhắc đến điều này bà ta không thể nào không vui. Hoàng Long lại khá thú vị, tìm hiểu người này đã lâu nay mới có dịp đối diện trực tiếp quả nhiên mở mang tầm nhìn, nếu ai để ý quan sát kỹ thì mới may thay nhìn ra được người đàn bà này có khí chất bá vương như thế nào, không thể xem thường. Tuổi cao nhưng phong độ chẳng hề giảm.

“ Vài năm nữa ta sẽ, đưa Myler về mở rộng ở Việt Nam. Nếu không ngại, giữa hai tập đoàn chúng ta khi đó hợp tác với nhau sẽ có lợi cho đôi bên, hỗ trợ lẫn nhau ngày một đi lên” Nguyễn Phu Nhân không chút e ngại vào thẳng vấn đề.

“ Tôi xin lỗi, nhưng mà Phu Nhân là bà nội của Minh Anh phải không?” anh bất ngờ hỏi.

Nguyễn Phu nhân hơi nhúu mày khi nhắc đến nó, nhưng rồi sức ra một chuyện khi trước Minh Anh ở tạm nhà một người bạn của Phụng Lai chắc chắn người bạn đó là Thanh Lam và không xa lạ khi đó là tập đoàn của Gmeiner, liền cười mỉm khách sáo.

“ À, vậy ra mấy năm trước con bé ở nhà cậu. Chúng tôi thật cảm ơn vì đã chăm sóc con bé” bà ta nói không một chút ngượng mồm.

Hoàng Long cuối đầu nhìn xuống dưới chân bật cười rồi ung dung ngược mặt trả lời “ không có gì, cô ấy ở đó giúp chúng tôi rất nhiều việc, nếu nói về kinh doanh chắc hẳn Minh Anh là một tài năng”

Anh cười vì không ngờ hôm nay lại có dịp được diện kiến người đẩy Minh Anh rời xa gia đình, chèn ép cô ấy đến mức phải bỏ đi không chốn nương tựa ở nơi xa xôi. Vậy mà lại rất vui vẻ tỏ ra không có gì, không một chút áy náy ngại ngùng.

“Ồ, vậy ư. Thật Không ngờ cháu gái ta lại giỏi đến vậy, vài năm nữa nó đi du học về có lẽ ta đã yên tâm giao Myler cho nó quản lý” bà ta nói nhưng vẻ đang trông chờ đứa cháu của mình thật sự.

“ Cô ấy đi du học” Anh nhắc lại.

“ cậu không biết sao, à ta quên mất năm đó ta vội vàng nói nó sang Úc, sau đó sắp xếp cho Minh Anh đi du học. Ấy da là do ta sơ xuất, bắt nó đi vội quá không một lời tạm biệt, cậu sẽ không trách con bé chứ”

“ Không đâu phu nhân, nếu như vậy thì thật tốt quá, có thể giúp Minh Anh phát triển hơn ở một đất nước xa lạ. Sau này tôi tin cô ấy nhất định sẽ điều hành rất tốt Myler đấy ạ” anh cười mỉm thoải mái mà nói, câu nói này là câu nói thật lòng của anh không phải chỉ là câu nói đối đáp xã giao.

Cửa thang máy cuối cùng cũng mở ra ở tầng trệt, Hoàng Long hơi cuối đầu chào tạm rồi sải bước nhanh chóng rời khỏi, để lại ánh mắt thú vị của Nguyễn Phu Nhân đang nhìn theo bóng dáng phong độ ấy.

“ Chủ tịch tôi có cần đi tìm hiểu về Gmeiner không?” trợ lý Clair xin chỉ thị.

“ tất nhiên, đặt biệt tìm hiểu về quan hệ cậu ta và con bé nhiều một chút. Hình như ánh mắt cậu ta trở nên dịu dàng hơn khi nhắc đến con bé, tìm hiểu luôn những năm trước Minh Anh ở bên này đi”

“ vâng” trợ lý clair nhận lệnh.

Hai người cũng ra xe về khách sạn, nhanh chân rời khỏi ENJOY, không ngờ lần thứ hai gặp lại Uyển Nhi là lúc hợp tác cho một bước gần hơn khâu tóm tập đoàn ENJOY, bước thứ nhất đã làm được sẽ mau chóng thu gọn được, bà ta mỉm cười khá hài lòng...

186. Chương 92 : Lướt Qua Nhau Như Hai Người Lạ.

Tiếng ve kêu râm, tối đến ở trang trại mọi nông dân hầu như đều về hết, chỉ còn bốn người trong một căn nhà dưới ánh đèn vàng ấm áp. Trên tay Minh Anh bưng một tô canh nóng hổi bày lên trên bàn, mùi canh

thơm ngút làm bà già tuổi gần bảy mươi khá hài lòng cười hiền hậu.

“ Ấy da, coi tay nghề của Annie đây này. Càng ngày cháu nấu càng ngon rồi đấy” người bà hiền hậu cười nói.

“ chẳng phải cháu đều học ở bà hết đấy sao, không có bà làm sao làm ra được những món ăn như thế này” nụ cười Minh Anh vẫn tỏa nắng như ngày nào, nhưng lúc này nụ cười ấy trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Nói đến người bà này, mọi người gọi bà ấy là Zoe, cũng là nữ chủ nhân của trang trại này. Có một điều ở nơi này khiến Minh Anh cảm thấy thân thuộc vì bà Zoe và Bác Han đều là người Việt sang đây sinh sống, Kobe là con của Bác Han và Ammy hai người họ đã ly thân lúc Kobe năm tuổi những điều này cũng là qua năm tháng chung sống Minh Anh biết được. Chuyện riêng tư của họ Minh Anh chưa một lần hỏi qua, cũng chẳng muốn tìm hiểu quá sâu.

“ hai bà cháu cứ khen qua khen lại thì biết bao giờ cha con tôi mới được ăn” giọng nói ồm ồm khàn đặc của bác Han chen vào.

“ Bà nội, mời bà ăn cơm” Kobe cười tươi mời cơm.

“ được rồi mọi người ăn thôi”

Bàn ăn rôm rả tiếng cười nói của mọi người, mà người bày trò nhiều nhất vẫn là Kobe, cuối năm nay tính ra cậu ta cũng sắp tốt nghiệp, đi làm đến nơi. Vậy mà tính tình vẫn trẻ con chẳng chút thay đổi.

Đang vui vẻ, bỗng dưng bà Zoe lại thở dài trầm ngâm ưu phiền việc gì đó, khiến cơ hồ mọi người căng thẳng theo nhìn bà .

“ bà à, sao vậy. Có chuyện gì sao” nó dừng đùa quan tâm hỏi.

Bà Zoe trầm ngâm một hồi rồi mới nói : “ cũng sắp đến thu vụ đông rồi, mà tình hình thu hoạch năm nay ở trang trại chúng ta lại không tiến triển gì mới. Ta đang dự tính năm nay tặng thêm ít lương lộc và quần áo ấm cho mọi người nhưng coi có vẻ khó”

“ bà chủ, bà đừng lo lắng quá. Tuy hàng hóa chúng ta không tăng lên nhưng đâu có bị thất thu hay trì trệ vẫn đủ để sống qua ngày, nếu không cho thêm được một chút thôi thì cứ như mọi năm mà phát thưởng vậy” Bác Han ưu tư mà góp ý kiến.

Khi vào mùa đông bà Zoe thường hay để ý đến những việc như vậy, hiểu được hoàn cảnh của họ cho nên cứ vào vụ thu lại thưởng thêm cho người làm, còn nếu không có bà sẽ quan tâm hỏi từng người ai có khó khăn bà sẽ sẵn sàng tìm đủ mọi cách để giúp người đó.

Minh Anh ngồi nghe cũng thắc mắc đôi về việc kinh doanh của trang trại, cứ ngồi cắn đũa mà suy nghĩ, thấy vậy bà Zoe nhận ra ngay rằng nó đang có tâm sự liền hỏi:

“ Annie, cháu có ý kiến nào hay muốn góp ý sao?” ánh mắt tò mò của bà Zoe hướng về Minh Anh.

“ trang trại chúng ta thuộc diện lớn, có đủ loại hàng hóa để cung cấp cho thị trường tại sao bà không phát triển nó ra với các siêu thị lớn. Chẳng phải như thế sẽ đem lại lợi nhuận rất cao hay sao, nhưng cháu luôn thấy bà chỉ chuyển hàng cho các mối chợ mà thôi” nó phân tích một lèo thắc mắc của mình.

Nói đến đây hai bà Zoe và Bác Han nhìn nhau rất kì lạ ngấm ngầm che dấu điều gì đó rất khó xử, không tiện nói ra. Về việc này hai người quả thực làm sao chưa tính đến nhưng chỉ sợ khi phát triển ra nguy hiểm lại tìm đến, cả hơi thở có khi cũng bị tước đoạt lúc nào không hay.

“ bà nội, ba hai người sao thế, sợ đến lúc quá giàu quá đếm tiền mỏi tay hử. Về việc này để nghĩ xem...” Kobe làm bộ dạng trầm ngâm “ con có thể giúp mà vừa đếm vừa chia một tờ vậy chắc không ai biết đâu” Kobe cười bông đùa nói.

“ Cái thằng này, đến lúc ấy một xu ta cũng chẳng cho cháu đựng đến đâu” bà Zoe cười vui sướng tiện cầm chiếc thìa gỗ lên tráng Kobe lãng sang chuyện khác.

“ thằng này, anh lo mà tốt nghiệp cho tôi. Sắp tốt nghiệp đến nơi rồi mà còn đùa được ra đấy” Bác Han thuận theo tình hình mà để việc khi nãy lắng đi.

Thấy vậy nó cũng chẳng hỏi thêm làm gì nữa, người khác đã không muốn nói thì nó là người ngoài chẳng tiện hỏi sâu, chỉ là muốn tìm cách giải quyết ưu phiền giúp đỡ cho bà Zoe mà thôi.

Bữa tối cũng đã qua lâu, dọn dẹp mọi thứ đầu vào đó Minh Anh bưng cốc sữa nóng lên phòng cho bà Zoe, gõ nhẹ cửa.

“ Annie à, cháu vào đi” giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên, Minh Anh theo đó mà mở cửa bước vào.

Bà Zoe ngồi bên cạnh cửa sổ vẻ ưu tư rất nhiều, không hiểu sao có một điều đặc biệt giữa bà và nó có một trạng thái giống nhau mỗi khi đêm xuống và chỉ có một mình. Bà Zoe nhìn rất phúc hậu, mái tóc xoăn ngắn ngan đến tai lại bạc màu nhìn rất sang trọng không quê mùa chút nào, làn da đã nhăn nheo có vài đốm đồi mồi qua năm tháng về già đã in lên. Bà Zoe là một người hiền lương dồi dào cả tâm huyết tình thương vào trang trại rộng lớn này, nhưng tấm lòng của bà còn lớn hơn nhiều, rất thích giúp đỡ những người khó khăn khốn khổ, đặc biệt rất ưu tiên cho các sinh viên tìm đến đây làm việc trải nghiệm cuộc sống.

Bà Zoe thường nói rằng : “ Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, cứu được ai giúp được ai thì cứu giúp. Huống chi người Việt chúng ta có câu “ lá lành đùm lá rách” chẳng phải sao”.

Quả đúng như vậy, lúc trước nằm trên giường bệnh, cũng chính một tay Bà Zoe không ngại đêm ngày chăm sóc cho Minh Anh. Đến khi đôi mắt từ từ mở ra đón ánh mặt trời thì các tứ chi cứng đờ cự động không được cứ nằm im như một cái xác vô hồn, đôi mắt trống rỗng không còn chút tinh thần, bà Zoe nhìn vậy mà chua xót.

Gần ba tháng sau đó, ngoài ăn uống ngủ nghỉ Minh Anh chỉ ngồi im trên ghế xe lăn nhìn về hướng cửa sổ, ánh mắt buồn bã. Hình ảnh cô gái này làm bà Zoe nhớ về mình khi mới sang đây cùng với Han. Hằng ngày bà không ngại xoa bóp massage cho nó, khi rảnh lại trò chuyện bằng không sẽ đọc tiểu thuyết cho nó nghe. Thời gian nửa năm nhanh chóng qua đi, nhờ sự chăm sóc tận tình đó nó cũng dần dần lấy lại được một chút tinh thần và sức lực.

Những bước đi đầu tiên như một đứa trẻ vừa lên hai không vững lại còn ngã rất nhiều lần bất kì chỗ nào cũng rất đau, đau đến thấu xương nhưng bà Zoe vẫn luôn bên cạnh cổ động, cuối cùng nó đã đi lại được cũng bắt đầu giao tiếp với mọi người.

Minh Anh đưa ly sữa trên tay sang cho bà Zoe, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“ Annie, cháu ở đây được 3 năm rồi phải không? Cháu có trách ta và Han năm đó khiến cháu bị thương nặng và đến giờ vẫn chôn chân ở đây không?” bà Zoe dịu dàng vuốt mái tóc Minh Anh.

Nó cười lắc đầu đáp lại: “ không đâu bà à, nếu không có bà chẳng phải năm đó cháu sẽ bị bọn người kia bắt đi hay sao. Cũng nhờ có vậy cháu mới có được một cuộc sống mới như bây giờ, bà đừng tự trách mình nhé. Annie của ngày hôm nay là một tay bà giúp đỡ cháu đấy ạ” .

“ đứa trẻ ngoan, chẳng biết vì sao năm đó ta lại muốn giữ cháu ở lại như vậy. Ta muốn chăm sóc cho cháu Annie à, nhìn cháu ta lại có cảm giác như người thân của ta bên cạnh, hơn nữa mỗi khi nhìn cháu ta lại tự thấy mình ở đâu đó bên trong”

“ bà à, có phải bà có tâm sự không. Nếu bà không xem cháu là người ngoài cứ nói với cháu, ít ra như thế sẽ khiến bà nhẹ nhàng hơn hoặc là cháu giúp bà làm được gì cháu sẽ giúp” nó nắm tay bà Zoe, dịu dàng nói.

Bà Zoe cười hậu, ánh mắt hân hoan lên sự nhớ nhung đâu đó. Bắt đầu trải lòng mình kể lại những chuyện quá khứ buồn bã.

Khi ấy bà Zoe cũng là một thiếu nữ trẻ trung như nó bây giờ, bà ấy yêu một thanh niên cùng lớp hai người trải qua tuổi thanh xuân ngọt ngào cùng nhau. Nhưng nghịch cảnh lại bắt đầu xảy ra. Thân phận hai người thời bấy giờ rất theo phong kiến, đối tượng kết hôn phải môn đăng hộ đối gia đình người thanh niên đó thuộc “ Gia Tộc Kim Phấn” cũng từ đó cắt đứt dây nhân duyên của cặp tình nhân.

Người đàn ông lấy vợ nhưng không hạnh phúc, chuyện này là điều quá hết sức bình thường đó là kết quả của những cuộc hôn nhân kinh tế. Ông ta và bà Zoe vẫn qua lại mặc cho bà đã nhiều lần nói lời chia tay, muốn chấp dứt hoàn toàn. Thế rồi tình yêu là thứ gì đó rất thiêng liêng và cao quý muốn bỏ nhưng chẳng thể nào buông bỏ được, bà mặc cho người ta cười chê rằng mình chỉ là tình nhân của người đàn ông đó.

Mặc kệ người vợ ở nhà cao cửa rộng, ông ta vẫn dành tất cả tình yêu cho bà cùng bà xây dựng nên một tổ ấm riêng bên ngoài. Cứ như thế trải qua được vài năm, bà Zoe phải luôn chịu đựng sự phiền toái sỉ nhục từ người vợ chính thức nhưng không một lần bà than thở với ông ta, một mình ôm vết thương vào người. Hai người họ sau đó có một đứa bé trai rất kháu khỉnh, còn nhớ lúc đứa bé lên một đã bập bẹ gọi mẹ, nụ cười lúc đó đi kèm với nước mắt bà hạnh phúc rất hạnh phúc.

Nói đến đây đôi mắt bà Zoe ngấn nước, hít sâu rồi mới tiếp tục. Ở cùng đứa bé chưa được bao lâu người vợ của ông ấy lại tìm đến ngõ ý, muốn cho đứa bé một danh phận, Đường đường chính chính mà bước vào cửa, nhưng sự nhượng bộ có giới hạn chỉ cho con nhưng còn mẹ thì không vĩnh viễn cũng không được phép...

“bà à, đừng nói nữa. Bà đừng kể về chuyện buồn nữa cháu hiểu mà” nó siết chặt đôi tay gầy nhom, trấn an bà Zoe.

Lúc này khi nhắc lại chuyện xưa bà Zoe hẳn rằng đang rất buồn, cảm giác đau thương nhớ nhung một người này chính bản thân của nó cũng rất rõ ràng làm sao. Đôi mắt ướt lệ đổ ra theo bà Zoe.

“Ta rất nhớ thằng bé, ta muốn gặp lại nó nhưng lại không thể. Ta già rồi chẳng còn được bao lâu nhưng con trai ta lúc này nó chắc đang rất hạnh phúc với tổ ấm của mình và chẳng biết đến sự tồn tại của bà già này đâu” bà Zoe nói trong tiếng nấc thống khổ lòng mình. ”

“Có những chuyện chúng ta không thể nào thay đổi được, điều bây giờ mà chúng ta có thể làm được là cầu nguyện cho những người chúng ta yêu thương được bình an và hạnh phúc thôi bà à. Cháu tin đến một ngày nào đó khi lại nhau, con trai của bà sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bà mà. Có người mẹ nào lại không thương con cái của mình, có con cái nào lại không yêu cha mẹ, bác ấy sẽ hiểu mà bà”

Minh Anh trầm ngâm, thứ duy nhất làm tình yêu trở nên trắc trở vẫn là địa vị, tình cảm sâu đậm đến đâu thì vẫn có nhiều vách ngăn con đường tình yêu không khi nào là dễ đi, dùng tình cảm chân thành để xóa bỏ khoảng cách địa vị ấy quả là một chuyện quá xa xỉ chỉ xảy trên màn ảnh mà thôi.

Dù có hay không nó cũng sẽ cố gắng trở về đánh bại mọi vách ngăn đó, với nó tình yêu dành cho Hoàng Long đủ để trở thành sức mạnh nuôi dưỡng nó từng ngày, nó tin chỉ cần tìm còn đập vì anh thì bao nhiêu cực khổ nó cũng cam chịu chỉ cần một ngày không xa được nhìn thấy anh, được tay trong cùng anh như vậy là đủ.

“Còn cháu, cháu bỏ mọi thứ đến đây để trốn tránh quá khứ cũng bỏ chạy như ta hay sao” nét mặt ân cần của bà Zoe quan tâm đặt câu hỏi.

Minh Anh lắc đầu, cười trừ “ Không, cháu không trốn chạy. Cháu đến đây để tìm cách quay về và khi quay về cháu sẽ dùng cách của mình để bảo vệ mọi người, để những người cháu yêu thương không bị tổn hại chút nào nữa”

Lúc này đây khi Minh Anh trút bầu tâm sự, bà Zoe chú ý quan sát người nó thật kỹ cơ hồ Minh Anh tỏa ra một khí chất bá vương, nhưng lại có một nét thân thiện rất gần thiếu mất nhãn tâm nếu không tương lai rất sáng lạng nắm quyền rất nhiều, điều này không phải ai cũng có được.

Minh Anh khẽ cười, có chút cô đơn trống trải khi hồi tưởng về quê nhà hẳn lên trên mi tâm.

“ Annie, vậy cháu muốn làm gì để bảo vệ mọi người ? ” bà Zoe thắc mắc hỏi.

“Trước kia cháu muốn học ở Brighton, vì theo sự hiểu biết khi đó của cháu môi trường đó sẽ giúp cháu nhanh chóng thực hiện kế hoạch mà trở về.” Nụ cười trên môi của nó trở nên ấm đậm.

“ Ấy thế cháu lại quên rằng nguyên nhân khiến cháu đến đây, nên cháu muốn thay đổi, tốt nhất bây giờ không nên để ai biết về cháu giờ đây như thế nào, cháu sẽ âm thầm thực hiện kế hoạch và rồi sẽ đường đường chính chính trở về”

Bà Zoe nhìn thấy vẻ man mác trên khuôn mặt khả ái của Minh Anh, khẽ hỏi :

“Annie, trong trái tim cháu cũng có một người nào đó rất quan trọng có phải không ?”

“Đúng vậy” trong lúc tâm trạng thế này, nó cũng muốn trút bầu tâm sự giấu kín suốt ba năm qua “ Anh ấy là người dịu dàng nhất quả đất này, anh ấy đã luôn âm thầm bảo vệ chăm sóc cho cháu, lúc anh ấy yêu

cháu nhất thì cháu chỉ để lại vài dòng chữ đợi cháu rồi lặng lẽ bỏ đi.”

“Vậy cậu ta sẽ chờ cháu không, cứ một chữ đợi người con trai đó sẽ đợi, nhưng không có qui ước bao lâu, liệu rằng cậu ta có đợi” bà Zoe trầm ngâm.

“đợi, cháu tin anh ấy sẽ đợi. Người con trai ấy có biệt danh là đầu đất, sở dĩ cũng vì anh ấy rất cứng đầu, lúc nào cũng vờ như không quan tâm nhưng lại làm đủ mọi việc lo lắng âu cũng do bệnh sĩ diện ảo đó bà ạ” nó cười chua xót, ngập ngừng một chút.

“nhưng cũng chính vì vậy cho nên anh ấy sẽ đợi, một khi anh ấy làm việc gì sẽ kiên quyết đến cùng, dù hận cháu cũng sẽ đợi cháu quay về trả thù cháu không buông tha”

“vậy nếu chàng trai đó không đợi cháu thì cháu sẽ làm như thế nào” bà Zoe nghiêng đầu hỏi.

“bà à, ngoài chấp nhận cưới cháu ra thì anh ấy sẽ không được phép có sự lựa chọn nào nữa”

“Ồ...” bà Zoe há hốc kêu lên một tiếng, từ trước đến nay trước mặt bà Minh Anh luôn là một cô gái chu đáo, ít cười và dịu dàng nhưng lại không ngờ ngoài những tố chất ấy ra, Minh Anh còn tính cách bá đạo chiếm hữu như vậy.

Bà Zoe nhìn Minh Anh một hồi lâu rồi mới hỏi : “Tuy cháu không học Brighton như Kobe nhưng KENT cũng không phải là tồi, cháu có thành tích học tập rất tốt, giành được học bổng các kì học, chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi sẽ tốt nghiệp, tiếng anh và tiếng pháp lại rất thành thạo với điều kiện ấy hoàn toàn có thể vào thành phố để tìm cơ hội biết đâu sẽ nhanh chóng tìm được con đường thành công vì sao cháu lại chọn ở lại nơi đây”

“Chuyện này” nó hơi ngập ngừng khó nói.

Vốn dĩ trước kia, kế hoạch của nó sẽ theo như lời bà Zoe nói nhưng sau đó khi nhập theo học ngành quản trị kinh doanh trường đại học KENT vừa quan sát tìm hiểu một số tập đoàn đang muốn mở rộng đầu tư ở châu á, thế rồi phát hiện ra trang trại mình đang ở có khi là một lợi thế rất tốt, biết đâu sẽ là bàn đạp khiến nó trở về sớm hơn vài năm.

“Nếu cháu khó nói, thì thôi xem như ta chưa hỏi gì” bà Zoe bối rối.

“Thật ra, cũng không phải khó nói nhưng cháu mong bà đừng giận hoặc hiểu lầm cháu về điều này. Cháu ở đây vì muốn thực hiện một kế hoạch, chờ đợi một cơ hội”

“Cơ hội ?” về mặt bà Zoe thắc mắc nhấn mạnh.

“Vâng, qua thời gian cháu đã tìm hiểu về một tập đoàn chuyên kinh doanh thương mại...” nó ngập ngừng đôi chút nhìn sắc mặt bà Zoe “và trang trại chúng ta nếu hợp tác cung cấp sản phẩm cho bên đó cháu tin rằng sẽ đem lợi nhuận rất cao cho trang trại hơn nửa ...”

“Cũng khuya rồi, ta muốn ngủ. Cháu cũng về phòng ngủ sớm đi”

Bà Zoe lên tiếng cắt ngang, nó định nói thêm gì đó nhưng rồi lại thôi khi thấy nét mặt bà Zoe đang dần trở nên khó chịu nên đành lẳng lặng ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho bà lão.

Chỉ còn bà Zoe trong phòng, đưa tay vớ lấy tấm ảnh đầu giường vuốt ve lên khuôn mặt người đàn ông hết yêu thương, nhớ lại một đoạn ký ức năm xưa :

“Hôm đó bà Zoe đến thăm người đàn ông, nào ngờ định bước vào lại nghe thấy bên trong có cuộc trò chuyện, không cần đoán bà cũng biết ông ta trò chuyện cùng với người vợ hờ của mình, cả hai dường như rất căng thẳng...”

“Ông đừng quan tâm tận tình quá. Dù có thế nào tôi cũng không ly hôn đâu” người vợ cao ngạo nói.

“tôi chưa bao giờ yêu cầu bà ly hôn. Cũng chính bà là người đưa thằng nhỏ vào nhà này, chính là bà” người đàn ông gằng gọng nói.

“Vậy tôi phải làm thế nào, cho nó bước vào nhà là sự nhượng bộ cuối cùng của tôi rồi, hơn nữa chẳng phải tôi yêu thương thằng bé như con ruột hay sao ? chủ tịch muốn tôi phải như thế nào nữa, hay là tôi phải

nhường vị trí phụ nhân này cho cô ta, chỉ vì không có con ?” lời nói vẻ như thân nhiên, nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự oán hận bên trong.

“tôi biết, tất cả đều là lỗi của tôi trăm sai ngàn sai chính là tôi. Bà đừng gây khó dễ cho cô ấy nữa được không”

“Chủ tịch ông đã biết mình sai, như vậy là được rồi. Ông giữ cái mạng của mình cho tốt vào chỉ cần ông chết đi, thì cô ta cũng đừng mong được sống. Để con trai cô ta vào nhà chính là sự nhẫn nại cuối cùng rồi ông hiểu không ?”

“Tịnh Yên, bà bà càng ngày càng giảo hoạt, bà vẫn âm mưu như ngày nào”

Dứt câu người vợ ôm bộ dạng tức giận rời khỏi, phản ứng nhanh bà Zoe liền chạy đến cuối hành lang mà ẩn mình. Một hồi sau mới quay trở lại phòng bệnh... ”

Nào ngờ hôm đó cũng là lần gặp mặt cuối cùng của hai người bọn họ, từ đó âm dương cách biệt chia hai ngã.

“Lão già, ông nói xem ông đi rồi để lại một mình tôi trên cõi đời này làm gì chứ ? sao ông không mang tôi theo” bà Zoe đau thương nghẹn ngào .

“Ông thấy đứa trẻ khi nãy không, nó thật giống tôi khi chung thủy tin vào tình yêu, ở đứa trẻ ấy có một sự ấm áp sưởi ấm thân lạnh lẽo cùng với trái tim già nua của tôi. Ông à, tôi muốn giúp con bé lắm nhưng làm sao đây, nếu mở rộng trang trại người đàn bà độc ác kia sẽ tìm đến và rồi mọi thứ trở về con số không, những gì bảo vệ suốt mấy năm qua rồi cũng sẽ bị người đàn bà ác độc kia thao túng tất cả. Ông nói xem tôi phải làm như thế nào đây...”

Trở về phòng Minh Anh mệt mỏi ngồi xuống bên giường lật gối lấy ra một hộp nhỏ trên quí ngấm nhìn chiếc nhẫn bên trong có khắc dòng chữ L.A , ánh trắng vàng vạc phản chiếu bóng nó dài trên sàn nhà.

“Đầu giường ánh trắng rọi

Ngỡ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cuối đầu nhớ cổ hương.. ”

Nhìn trăng bên ngoài hiu hắt rọi qua cửa sổ, ánh trăng tròn lơ lửng giữa trời, bất giác đôi môi Minh Anh lẩm bẩm đọc vài câu thơ của Lý Bạch. Tự thấy tâm hồn mình sao ngày một già nua đi, tháng này có lẽ mọi người đang cùng nhau ăn trung thu có phải không, còn nó một mình đón trung lần thứ 3 ở đất nước xa xôi rồi.

Chiếc nhẫn trên tay mà nó đang nhìn ngắm, món trang sức mà nó coi đó như nhẫn đính hôn của hai người. Cũng vì chiếc vali có chứa chiếc nhẫn cho nên khi ấy dù bán sống bán chết nó vẫn giữ chặt chiếc vali không buông, mang theo nó bên mình. Lúc đầu khi đến nước Anh nó nhớ anh đến phát điên lên. Cứ đêm về anh lại xuất hiện trong mỗi giấc mơ, giật mình tỉnh dậy đã thấy mặt mình đầm đìa nước mắt. Chỉ cần chiếc nhẫn này mãi bên nó thì cũng như anh đang ở đó.

“ Nhớ...rất nhớ Hoàng Long” nó trầm ngâm, mi tâm khép lại ưu sầu.

Đã ba năm trôi qua lãng phí một năm rưỡi trên giường bệnh, rồi lại mất một năm rưỡi cho việc học tập đến nay đã tìm được phương hướng để có thể thành công nhanh nhất nhưng lại không như mình mong muốn. Cách tốt nhất rút ngắn thời gian có thể trở về sớm nhất đó là gia nhập Vũ thị, Minh Anh đã bỏ rất nhiều thời gian cho việc nghiên cứu tìm hiểu về tập đoàn này.

Từ Khi Minh Anh lấy được bằng SAT luôn suy nghĩ về việc tìm cách tham gia vào. khoảng chừng hai năm nữa Vũ Thị sẽ chính thức lấn sang thị trường thương mại ở Úc rồi sang phía Đông Nam Á. Nếu nắm được cơ hội này, việc trở về chỉ là sớm muộn, trong vòng hai ba năm nữa thôi, nhưng trước mắt nó cần thuyết phục bà Zoe mở rộng việc cung cấp hàng hóa đến các siêu thị lớn, chỉ có như vậy may ra mới có cơ hội được làm việc ở Vũ Thị...

Thân hình cao lớn với nét mặt chăm chú vào sắp tài liệu trên bàn không buông, tay vẫn ghi ghi chép chép rồi lại kí, lập lại nhiều lần. Hoàng Long ngồi đó dấy lên cho người đối diện cảm giác hoang vu dễ đa sầu, đa cảm theo anh.

Zen gõ lên mặt kính cửa ra vào tạo thành tiếng “Cốc...cốc” cười nói “ Sếp, em vào được không”.

Hoàng Long đang nghiêng bút kí vào một tập văn thì dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn người đối diện đứng ở cửa ra vào “ Em vào đi, có chuyện gì à ?”

“Oppa, công ty thời trang VENUS vào tối mai tức sáng mốt ở giờ Việt Nam có một buổi trình diễn về bộ sưu tập mới nhưng lần này trình diễn kết hợp với trang sức của chúng ta sau đó sẽ đấu giá từ thiện. Bác trai muốn anh tham gia buổi đấu giá, bên đó cũng gửi giấy mời đến rồi nè ” Zen đặt tấm thiệp mời đến trước mặt anh.

Hoàng Long theo đó cầm lên đảo mắt xem, rồi để xuống. Nhấp một ngụm trà để tinh thần thư thái hơn chút đôi chút “ Chẳng phải việc này từ trước đến nay đều do mẹ anh tham gia à, bà ấy thích nhất những buổi trình diễn đấu giá như vậy mà”

“À, chuyện này...” Zen hơn ngập người, cơ hồ nhả lại khó xử

“Sao ! bà ấy lại gây ra rắc rối gì rồi à” anh cong môi cười.

“bác gái, bác ấy thật ra thì...đang có em bé, Oppa sắp có em nữa rồi đó” Zen nói một hơi.

“Phụt” nước từ miệng anh phun hết ra bàn, như bị tát vào mặt đau rát, hai mắt mở to ngạc nhiên trước thông tin vừa nạp vào bộ não. Zen luống cuống lấy giấy mềm lau nước dính lên giấy văn bản.

“Trời, văn bản này em khổ não mới viết được đó sao anhỡ phun hết lên thế này” Zen xót xa cho mớ văn kiện của mình vừa soạn.

“Mẹ anh có em bé, anh sắp có em. Zen em đùa à” không tin nổi sự việc, anh dừng tất cả mọi thứ lại, hỏi cho kĩ việc này.

Zen bụm miệng cười ha hả, nhìn bộ dạng Hoàng Long lúc này không biết là đang mừng hay bất ngờ nhưng vẻ mặt ngờ nghệch khờ dại như đứa trẻ được thưởng kẹo.

“ Đúng, chính xác luôn á. Bốn tháng bốn tháng rồi, tại anh cứ suốt ngày cắm đầu vào đóng văn bản này nên có biết gì đâu”

Anh bật cười lắc đầu ngán ngẩm, tuổi ấy rồi mà vẫn cố gắng thật khâm phục mẹ của mình “ Được rồi, em sắp xếp đi chúng ta tối nay xuất phát sáng tiện coi như giảm stress đi.”

“Thế thì Oppa, thiên đường mua sắm là ở nước Anh xinh đẹp đó, hihi” Zen cười gian manh nhìn anh.

“Đến đó, anh sẽ dẫn em đi mua sắm được chưa cô nương”

“Ok sếp, sếp tuyệt vời nhất rồi” Zen cười tươi như mặt trời hơn hửng, mồm huýt sáo ra khỏi văn phòng.

Từ trước đến nay ngoài bác Trương, Hoàng Long không tìm thêm một trợ lý nào cả, nhưng khi Zen xin vào đây thực tập anh phát hiện được cô bé này rất có tài năng về việc kinh doanh, thu nạp về đội của mình. Dĩ nhiên Zen rất thích gặt đầu ngay, hai người hợp tác với nhau rất ăn ý, Zen làm việc lại rất cẩn thận sắp xếp đầu vào đó. Mặt khác lúc nào cũng kề kề bên cạnh anh với mục đích giữ người yêu cho chị dâu của mình, suy nghĩ này không biết anh có phát hiện ra không nhưng nhờ vậy mà bất kì phụ nữ nào nhích đến gần anh đều bị Zen phủ phàng bài trừ ngay.

Chẳng mấy chốc, anh cùng Zen đã an tọa trên máy bay từ Việt Nam sang nước Anh xa xôi. Hai người này có một điểm chung đó là đi đến đâu cũng làm việc được, hai mắt cứ dán vào tài liệu báo cáo không buông. Cho đến khi máy bay hạ cánh có tiếng thông báo mới dừng làm việc lại...

London

Thành phố nhộn nhịp bậc nhất thế giới và mang nét đẹp cổ kính pha trộn vẻ đương đại đầy lãng mạn. Ở London chính là một giấc mơ đẹp đầy thi vị, tràn ngập những ấn tượng lãng mạn đi vào lòng người.

Dưới trời xanh nắng vàng, lại hơi lành lạnh của gió mùa đông sắp đến, Zen vui mừng hớn hở dang rộng hai tay hét lớn “Xin chào UK, tôi đến rồi này hú hu...”

“Thích đến vậy sao” nhìn bộ dạng hớn hở của Zen nói cười mồm nói.

“Tất nhiên rồi, anh cứ đi hoài nên thấy bình thường. Chẳng phải từ khi làm trợ lý của anh em mới được ngồi trên máy, bay đến bay lui hướng gì giờ còn được đi đến nước Anh hoa lệ này nữa chứ. Đi thôi” Zen kéo cánh tay anh lôi đi.

“đi đâu” anh nghi hoặc hỏi.

“Muốn làm việc hay đi chơi thì no cái bụng trước đã, với lạnh quá chúng ta qua kia làm cốc cà phê đi hành lý họ đem về khách sạn cả rồi. Mà nói trước anh trả tiền đó nha he he ”...

Sáng sớm nay, là một ngày nghỉ cuối tuần ở trang trại mọi người đều về nhà hết, dùng xong bữa sáng bà Zoe cùng với Bác Han cũng luống cuống chạy lên chạy xuống từ sáng giờ. Minh Anh dọn dẹp vài việc vặt ánh mắt tò mò thấy vậy chạy lại hỏi.

“Bà và bác Han đi đâu mà trông hai người vội vàng thế ạ?”

“Hôm nay bọn ta lên thành phố dự đám cưới của mẹ Kobe” về mặt bác Han hơi trầm ngâm.

“Ừ, hôm nay cô ta tái hôn cùng một người khác. Bọn ta cũng nên đến dự, vài phút nữa thì Kobe đến chỗ bọn ta đi” Bà Zoe cười mỉm.

“Bác Han, không sao chứ ạ.” Ánh mắt quan tâm nó hỏi.

Bác Han cười hậu lắc đầu: “ Có sao gì chứ, ta không mang được hạnh phúc cho bà ấy. Nay có người làm được điều đó ta phải vui vẻ chúc mừng họ”

Ở các nước phương Tây như thế này, có một điều khiến Minh Anh cảm thấy rất nề phục chính là khi hôn nhân của một cặp đã đi đến hồi kết không thể cứu vãng họ sẽ vui vẻ chúc nhau hạnh phúc rồi chia hai ngã dù có con cái cũng phải là lý do vương bận nứu kéo nhau. Thậm chí khi người kia tái hôn, thì người còn lại vẫn thật tâm chúc phúc đối phương kết duyên trăm năm, nếu là nó nó sẽ không làm được như thế.

Đối với tình cảm Minh Anh tự cho bản thân mình ích kỷ, một là có được hai là không thể nào thật dạ vui vẻ khi đối phương hạnh phúc bên người khác.

“ bà ơi, bố ơi chúc ta đi thôi kéo trễ bây giờ” có tiếng gọi lớn của Kobe từ bên ngoài truyền vào.

“ ầy, cái thằng này từ từ thôi gì mà hấp ta hấp tấp quá” bà Zoe mắng yêu.

Vài phút sau, mọi người chuẩn bị lên đường vẫn ngồi trong xe hỏi nó một câu “ có muốn đi cùng để tham gia tiệc cưới không” nhưng nó đã vội lắc đầu, không phải không thích London nhưng tại vì nó lười phải đi đến nơi ồn ào tấp nập cho dù London có đẹp đến đâu. Kobe thở dài đưa tay vẫy chào rồi mới nhấn ga đi chuyển, không bao lâu đã khuất tầm mắt.

Xem ra hôm nay là một ngày rảnh rang, lại có nắng chói chang, ngắm một chút Minh Anh thấy trời cũng sắp vào đông, sáng tiện không có gì làm nên gom hết ga gối mềm đem đi thanh lý một hôm cho gọn, để dùng vào mùa đông. Khi đến phòng bà Zoe Minh Anh hơi ngạc nhiên cảm khung ảnh cạnh đầu giường lên xem.

Người đàn ông trong bức ảnh này mông lung đoán ra là người đàn ông khi trước cho đến bây giờ bà vẫn còn yêu thương rất nhiều, nhưng có một điều rất lạ nhìn người đàn ông có nét rất quen, rất giống một người rất thân thuộc với nó nhưng nhất thời lại không nhớ ra đó là ai, đảo mắt định quát sát thêm tìm kiếm gì đó thì có tiếng chuông điện thoại vang lên dưới nhà.

Minh Anh quên bèn chuyện vừa định làm, lật đật chạy xuống nhận điện thoại “ alo, trang trại Warren xin nghe ạ, cho hỏi ai ở đầu dây đây ạ”

“ Annie, khi này tôi đến nhưng lại quên lấy bộ âu phục dùng cho buổi tối mất tiêu rồi. Làm sao đây” giọng nói hối hả của Kobe bên kia đầu dây.

“ Kobe” nó nhấn hỏi lại.

“Vâng, là tôi. Giờ tính sao hả Annie, cậu giúp tôi đi có được không” giọng Kobe nài nỉ.

“ Do cậu hậu đậu, sao giờ lại hỏi tôi” nó cầu nhàu.

“ thôi mà Annie xinh đẹp, cậu giúp tôi đi mang nó đến thành phố giúp tôi nha”

Giọng Kobe có vẻ thành tâm đến như vậy, Minh Anh có muốn từ chối cũng chẳng được, mím môi cười “ được rồi, mình sẽ mang đến cho. Cậu đọc địa chỉ đi, khoảng một giờ nữa mình sẽ đến đó”

Nhanh chóng ghi chép lại địa chỉ , chạy lên phòng thay bộ váy mặt nhà màu hồng bằng bộ đồ đơn giản áo sơ mi trắng hơi rộng so với người nó, cùng quần leging màu đen, tóc chải gọn thả dài, chân mang đôi giày coveest màu đen. Mất khoảng gần một tiếng đồng hồ mới đến thành phố London.

Thành Phố này thật quá xá lớn, đi mãi vẫn chưa đến được địa điểm hẹn trước với Kobe. Đây không phải là lần đầu cô đến London vậy mà đã lết bộ cả nửa ngày trời vẫn chưa đâu đến đâu. Đứng trước tiệm cà phê Nerro trên đường bridge St, Minh Anh dừng lại nghỉ mệt thu thập một chút không khí vào cơ thể, đảo mắt nhìn xung quanh tìm cột điện thoại.

“ Oppa, anh nhìn kìa thật là mất hứng. Có ai lại đứng xoay mông vào chỗ chúng ta đang ngắm đường phố thế này chứ bực thật” Zen cau mày nhìn cô gái bên ngoài quán cà phê đang chắn ngang tầm mắt của mình mà cầu nhàu.

“ Em đừng quan tâm nhiều quá, ăn bánh này đi”

Hoàng Long đẩy đĩa bánh ngọt về phía Zen ngắc mặt về phía cô gái, đồng thời cô gái nhỏ nhắn bên ngoài quán cà phê tay đưa lên che nắng nghiêng nửa mặt về hướng của anh. Đột nhiên anh vội vã đứng dậy chạy ra ngoài, làm tách cà phê tràn ra đổ trên mặt bàn.

Nhưng khi chạy ra đến nơi lại chẳng thấy người con gái lúc nãy đâu nữa, sắc mặt trở nên tối đen, cơ hồ nổi gân xanh hiện rõ, dấy lên một sự thất vọng nào đó...

Zen bối rối nhìn Hoàng Long, bộ dạng anh như vừa phát hiện ra được châu báu từ bên kia lớp kính, đưa tay vẫy vẫy muốn hỏi nhưng anh chẳng thêm nhìn lấy một cái. Chịu không được đành đứng dậy chạy theo.

“ Oppa, sao vậy nhìn thấy ai à?”

“là cô ấy, người lúc nãy là cô ấy” anh gằn giọng nói hơi thở có phần gấp gáp.

“Hoàng Long, anh nói ai kia, cô gái lúc nãy à. Anh nói người đó là ai” Lúc này Zen cũng bắt giác nhíu mày.

“Minh Anh, chính cô ấy. Cô chính là cô gái lúc nãy đứng đây”

Ánh mắt Zen trở nên lúng túng, cho rằng sự nhớ nhung của anh lại bộc phát rồi. Mọi khi cũng vậy đang bàn chuyện làm ăn với đối tác, có một người đi ngang qua hơi giống Minh Anh là anh bỏ tất cả mà đuổi theo nhưng rồi kết quả chỉ có một chính là “ không phải Minh Anh” bụng thâm nghĩ, chắc có lẽ anh lại nhìn nhầm nữa rồi, lúc Minh Anh đi đến giờ, nào ai biết chị ấy ở đâu, hơn nữa người giống người âu cũng là chuyện bình thường.

“ Hoàng Long, bình tĩnh lại đi anh. Em biết anh nhớ chị ấy, nhưng mà người khi nãy sao có thể là chị Minh Anh cơ chứ, người khi nãy dáng cao thon gọn thoát nhìn cũng đủ biết cô gái khi nãy rất chuẩn đến từng milimet rồi, Minh Anh à! Chị ấy có giảm cân cũng chẳng giảm nổi đến mức ốm như vậy đâu” Zen chu môi phân tích, an ủi anh.

Trước đó hai giây khi Hoàng Long chạy đến chỗ Minh Anh, thì tầm mắt của Minh Anh đã tìm thấy được buồng điện thoại nhanh chân chạy đến đó. Hai người chỉ thiếu có vài tí tất nữa thôi là có thể gặp được đối phương nhưng có lẽ trời đã không cho anh cơ hội đó dường như đang muốn trừng phạt anh.

Minh Anh đứng trong buồng điện thoại công cộng quay số gọi “ Kobe mình đang ở A302 bridge St nè, cậu ở chỗ nào rồi”

“ tới rồi, tới rồi mình thấy cậu rồi cúp máy đi”

Khoảng cách từ vị trí anh đứng so với chỗ nó chỉ cách nhau có 15 mét chỉ cần quay mặt lại là thấy ngay người con gái khi nãy anh tìm. Nhưng rồi lần này Hoàng Long lại chậm một bước khi anh quay lại thân

hình cao lớn của Kobe đã vội che đi tấm thân nhỏ nhắn của Minh Anh. Quả thật, kẻ vô tâm như anh đang bị trời treo người mất rồi...

“nói cậu mua điện thoại, cậu lại không chịu. Mỗi lần lên phố lại phải chạy đến chạy lui tìm cái buồng này, mai một nó bị phá bỏ hết thì tính sao hả Annie” Kobe cảm râm nó vài câu, đã bao nhiêu lần anh bảo đi mua điện thoại nhưng nó lại dứt khoát bảo không .

“được rồi, sau hôm nay tớ sẽ đi mua được chưa xí. Nhăn nhó như ông già, mà cậu dự lễ đám cưới xong rồi đấy à” nó cười vui vẻ đáp lại.

“cậu không nhắc mình lại quên bên mắt, chúng ta đi thôi lờ đến đây rồi tối nay cậu tham gia tiệc luôn đi tối cùng về với bà và ba mình luôn” Kobe cười hì hì .

Nghe nói Kobe nói, Minh Anh liền hiểu ngay ra ý đồ của cậu ta. Thì ra dự nó đi dự tiệc cưới mới là ý đồ chính, nó thúc cùi trở một bên hông phải của Kobe mắng nhiệt “cậu đó càng ngày càng xảo quyết”

“ha ha, vậy xiu mua điện thoại làm quà chuột lỗi vậy” Kobe nói rồi khoát tay lên vai khéo Minh Anh sai chân bước đi, cả hai cười nói trao đổi rất vui vẻ chẳng mấy chốc liền bốc hơi khỏi đại lộ Bridge St.

Lại một lần nữa anh mang cảm giác cô đơn đứng đấy, đôi mắt không ngừng tìm kiếm trong đám đông bóng dáng của ai đó. Nhưng rồi lại ôm nỗi thất vọng vào tim khi tưởng chừng người trước mặt là Minh Anh nhưng rồi đó chỉ cái bóng , sự lầm tưởng bởi cảm xúc rồi bởi ảo tưởng, do chính nỗi nhớ từ trong con tim gây nên, nụ cười buồn bã cùng Zen lên taxi rời khỏi đó.

một người ngồi trong taxi gương mặt ảm đạm ẩn chứa nỗi buồn, nỗi nhớ. một người với nụ cười tươi tắn trong màu nắng vàng của london. trên cùng con đường tập nập hai trái tim đập cùng nhịp nhưng ông trời không cho họ gặp nhau ngay lúc này . Và thế là họ lướt qua nhau như hai kẻ xa lạ, phải chăng đó là định mệnh...

187. Chương 92 : Lướt Qua Nhau Như Hai Người Lạ.

Tiếng ve kêu râm, tối đến ở trang trại mọi nông dân hầu như đều về hết, chỉ còn bốn người trong một căn nhà dưới ánh đèn vàng ấm áp. Trên tay Minh Anh bưng một tô canh nóng hổi bày lên trên bàn, mùi canh thơm ngút làm bà già tuổi gần bảy mươi khá hài lòng cười hiền hậu.

“Ấy da, coi tay nghề của Annie đây này. Càng ngày cháu nấu càng ngon rồi đấy” người bà hiền hậu cười nói.

“chẳng phải cháu đều học ở bà hết đấy sao, không có bà làm sao làm ra được những món ăn như thế này” nụ cười Minh Anh vẫn tỏa nắng như ngày nào, nhưng lúc này nụ cười ấy trở nên dịu dàng hơn nhiều.

Nói đến người bà này, mọi người gọi bà ấy là Zoe, cũng là nữ chủ nhân của trang trại này. Có một điều ở nơi này khiến Minh Anh cảm thấy thân thuộc vì bà Zoe và Bác Han đều là người Việt sang đây sinh sống, Kobe là con của Bác Han và Ammy hai người họ đã ly thân lúc Kobe năm tuổi những điều này cũng là qua năm tháng chung sống Minh Anh biết được. Chuyện riêng tư của họ Minh Anh chưa một lần hỏi qua, cũng chẳng muốn tìm hiểu quá sâu.

“hai bà cháu cứ khen qua khen lại thì biết bao giờ cha con tôi mới được ăn” giọng nói ồm ồm khàn đặc của bác Han chen vào.

“Bà nội, mời bà ăn cơm” Kobe cười tươi mời cơm.

“được rồi mọi người ăn thôi”

Bàn ăn rôm rả tiếng cười nói của mọi người, mà người bày trò nhiều nhất vẫn là Kobe, cuối năm nay tính ra cậu ta cũng sắp tốt nghiệp, đi làm đến nơi. Vậy mà tính tình vẫn trẻ con chẳng chút thay đổi.

Đang vui vẻ, bỗng dưng bà Zoe lại thở dài trầm ngâm ưu phiền việc gì đó, khiến cơ hồ mọi người căng thẳng theo nhìn bà .

“bà à, sao vậy. Có chuyện gì sao” nó dừng đùa quan tâm hỏi.

Bà Zoe trầm ngâm một hồi rồi mới nói : “ cũng sắp đến thu vụ đông rồi, mà tình hình thu hoạch năm nay ở trang trại chúng ta lại không tiến triển gì mới. Ta đang dự tính năm nay tặng thêm ít lương lộc và quần áo ấm cho mọi người nhưng coi có vẻ khó”

“ bà chủ, bà đừng lo lắng quá. Tuy hàng hóa chúng ta không tăng lên nhưng đâu có bị thất thu hay trì trệ vẫn đủ để sống qua ngày, nếu không cho thêm được một chút thôi thì cứ như mọi năm mà phát thưởng vậy” Bác Han ưu tư mà góp ý kiến.

Khi vào mùa đông bà Zoe thường hay để ý đến những việc như vậy, hiểu được hoàn cảnh của họ cho nên cứ vào vụ thu lại thưởng thêm cho người làm, còn nếu không có bà sẽ quan tâm hỏi từng người ai có khó khăn bà sẽ sẵn sàng tìm đủ mọi cách để giúp người đó.

Minh Anh ngồi nghe cũng thắc mắc đôi về việc kinh doanh của trang trại, cứ ngồi cắn dũa mà suy nghĩ, thấy vậy bà Zoe nhận ra ngay rằng nó đang có tâm sự liên hồi:

“ Annie, cháu có ý kiến nào hay muốn góp ý sao?” ánh mắt tò mò của bà Zoe hướng về Minh Anh.

“ trang trại chúng ta thuộc diện lớn, có đủ loại hàng hóa để cung cấp cho thị trường tại sao bà không phát triển nó ra với các siêu thị lớn. Chẳng phải như thế sẽ đem lại lợi nhuận rất cao hay sao, nhưng cháu luôn thấy bà chỉ chuyển hàng cho các mối chợ mà thôi” nó phân tích một lèo thắc mắc của mình.

Nói đến đây hai bà Zoe và Bác Han nhìn nhau rất kì lạ ngấm ngầm che dấu điều gì đó rất khó xử, không tiện nói ra. Về việc này hai người quả thực làm sao chưa tính đến nhưng chỉ sợ khi phát triển ra nguy hiểm lại tìm đến, cả hơi thở có khi cũng bị tước đoạt lúc nào không hay.

“ bà nội, ba hai người sao thế, sợ đến lúc quá giàu quá đếm tiền mỏi tay hử. Về việc này để nghĩ xem...” Kobe làm bộ dạng trầm ngâm “ con có thể giúp mà vừa đếm vừa chia một tờ vậy chắc không ai biết đâu” Kobe cười bông đùa nói.

“ Cái thằng này, đến lúc ấy một xu ta cũng chẳng cho cháu đựng đến đâu” bà Zoe cười vui sướng tiện cầm chiếc thìa gỗ lên tráng Kobe lãng sang chuyện khác.

“ thằng này, anh lo mà tốt nghiệp cho tôi. Sắp tốt nghiệp đến nơi rồi mà còn đùa được ra đây” Bác Han thuận theo tình hình mà để việc khi nãy lắng đi.

Thấy vậy nó cũng chẳng hỏi thêm làm gì nữa, người khác đã không muốn nói thì nó là người ngoài chẳng tiện hỏi sâu, chỉ là muốn tìm cách giải quyết ưu phiền giúp đỡ cho bà Zoe mà thôi.

Bữa tối cũng đã qua lâu, dọn dẹp mọi thứ đầu vào đó Minh Anh bưng cốc sữa nóng lên phòng cho bà Zoe, gõ nhẹ cửa.

“ Annie à, cháu vào đi” giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên, Minh Anh theo đó mà mở cửa bước vào.

Bà Zoe ngồi bên cạnh cửa sổ về ưu tư rất nhiều, không hiểu sao có một điều đặc biệt giữa bà và nó có một trạng thái giống nhau mỗi khi đêm xuống và chỉ có một mình. Bà Zoe nhìn rất phúc hậu, mái tóc xoắn ngắn ngan đến tai lại bạc màu nhìn rất sang trọng không quê mùa chút nào, làn da đã nhăn nheo có vài đốm đồi mồi qua năm tháng về già đã in lên. Bà Zoe là một người hiền lương đôn tất cả tâm huyết tình thương vào trang trại rộng lớn này, nhưng tấm lòng của bà còn lớn hơn nhiều, rất thích giúp đỡ những người khó khăn khốn khổ, đặc biệt rất ưu tiên cho các sinh viên tìm đến đây làm việc bươn trải cuộc sống.

Bà Zoe thường nói rằng : “ Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tháp chùa, cứu được ai giúp được ai thì cứu giúp. Huống chi người Việt chúng ta có câu “ lá lành đùm lá rách” chẳng phải sao”.

Quả đúng như vậy, lúc trước nằm trên giường bệnh, cũng chính một tay Bà Zoe không ngại đêm ngày chăm sóc cho Minh Anh. Đến khi đôi mắt từ từ mở ra đón ánh mặt trời thì các tứ chi cũng đỡ cự động không được cứ nằm im như một cái xác vô hồn, đôi mắt trống rỗng không còn chút tinh thần, bà Zoe nhìn vậy mà chua xót.

Gần ba tháng sau đó, ngoài ăn uống ngủ nghỉ Minh Anh chỉ ngồi im trên ghế xe lăn nhìn về hướng cửa sổ, ánh mắt buồn bã. Hình ảnh cô gái này làm bà Zoe nhớ về mình khi mới sang đây cùng với Han. Hằng ngày bà không ngại xoa bóp massage cho nó, khi rảnh lại trò chuyện bằng không sẽ đọc tiểu thuyết cho nó nghe.

Thời gian nửa năm nhanh chóng qua đi, nhờ sự chăm sóc tận tình đó nó cũng dần dần lấy lại được một chút tinh thần và sức lực.

Những bước đi đầu tiên như một đứa trẻ vừa lên hai không vững lại còn ngã rất nhiều lần bất kì chỗ nào cũng rất đau, đau đến thấu xương nhưng bà Zoe vẫn luôn bên cạnh cổ động, cuối cùng nó đã đi lại được cũng bắt đầu giao tiếp với mọi người.

Minh Anh đưa ly sữa trên tay sang cho bà Zoe, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

“ Annie, cháu ở đây được 3 năm rồi phải không? Cháu có trách ta và Han năm đó khiến cháu bị thương nặng và đến giờ vẫn chôn chân ở đây không?” bà Zoe dịu dàng vuốt mái tóc Minh Anh.

Nó cười lắc đầu đáp lại: “ không đâu bà à, nếu không có bà chẳng phải năm đó cháu sẽ bị bọn người kia bắt đi hay sao. Cũng nhờ có vậy cháu mới có được một cuộc sống mới như bây giờ, bà đừng tự trách mình nhé. Annie của ngày hôm nay là một tay bà giúp đỡ cháu đấy ạ” .

“ đứa trẻ ngoan, chẳng biết vì sao năm đó ta lại muốn giữ cháu ở lại như vậy. Ta muốn chăm sóc cho cháu Annie à, nhìn cháu ta lại có cảm giác như người thân của ta bên cạnh, hơn nữa mỗi khi nhìn cháu ta lại tự thấy mình ở đâu đó bên trong”

“ bà à, có phải bà có tâm sự không. Nếu bà không xem cháu là người ngoài cứ nói với cháu, ít ra như thế sẽ khiến bà nhẹ nhàng hơn hoặc là cháu giúp bà làm được gì cháu sẽ giúp” nó nắm tay bà Zoe, dịu dàng nói.

Bà Zoe cười hậu, ánh mắt hần lên sự nhớ nhung đâu đó. Bắt đầu trải lòng mình kể lại những chuyện quá khứ buồn bã.

Khi ấy bà Zoe cũng là một thiếu nữ trẻ trung như nó bây giờ, bà ấy yêu một thanh niên cùng lớp hai người trải qua tuổi thanh xuân ngọt ngào cùng nhau. Nhưng nghịch cảnh lại bắt đầu xảy ra. Thân phận hai người thời bấy giờ rất theo phong kiến, đối tượng kết hôn phải môn đăng hộ đối gia đình người thanh niên đó thuộc “ Gia Tộc Kim Phấn” cũng từ đó cắt đứt sợi dây nhân duyên của cặp tình nhân.

Người đàn ông lấy vợ nhưng không hạnh phúc, chuyện này là điều quá hết sức bình thường đó là kết quả của những cuộc hôn nhân kinh tế. Ông ta và bà Zoe vẫn qua lại mặc cho bà đã nhiều lần nói lời chia tay, muốn chấp dứt hoàn toàn. Thế rồi tình yêu là thứ gì đó rất thiêng liêng và cao quý muốn bỏ nhưng chẳng thể nào buông bỏ được, bà mặc cho người ta cười chê rằng mình chỉ là tình nhân của người đàn ông đó.

Mặc kệ người vợ ở nhà cao cửa rộng, ông ta vẫn dành tất cả tình yêu cho bà cùng bà xây dựng nên một tổ ấm riêng bên ngoài. Cứ như thế trải qua được vài năm, bà Zoe phải luôn chịu đựng sự phiền toái sỉ nhục từ người vợ chính thức nhưng không một lần bà than thở với ông ta, một mình ôm vết thương vào người. Hai người họ sau đó có một đứa bé trai rất kháu khỉnh, còn nhớ lúc đứa bé lên một đã bập bẹ gọi mẹ, nụ cười lúc đó đi kèm với nước mắt bà hạnh phúc rất hạnh phúc.

Nói đến đây đôi mắt bà Zoe ngấn nước, hít sâu rồi mới tiếp tục. Ở cùng đứa bé chưa được bao lâu người vợ của ông ấy lại tìm đến ngõ ý, muốn cho đứa bé một danh phận, Đường đường chính chính mà bước vào cửa, nhưng sự nhượng bộ có giới hạn chỉ cho con nhưng còn mẹ thì không vĩnh viễn cũng không được phép...

“ bà à, đừng nói nữa. Bà đừng kể về chuyện buồn nữa cháu hiểu mà” nó siết chặt đôi tay gầy nhom, trấn an bà Zoe.

Lúc này khi nhắc lại chuyện xưa bà Zoe hẳn rằng đang rất buồn, cảm giác đau thương nhớ nhung một người này chính bản thân của nó cũng rất rõ ràng làm sao. Đôi mắt ướt lệ đổ ra theo bà Zoe.

“Ta rất nhớ thằng bé, ta muốn gặp lại nó nhưng lại không thể. Ta già rồi chẳng còn được bao lâu nhưng con trai ta lúc này nó chắc đang rất hạnh phúc với tổ ấm của mình và chẳng biết đến sự tồn tại của bà già này đâu” bà Zoe nói trong tiếng nấc thống khổ lòng mình. ”

“Có những chuyện chúng ta không thể nào thay đổi được, điều bây giờ mà chúng ta có thể làm được là cầu nguyện cho những người chúng ta yêu thương được bình an và hạnh phúc thôi bà à. Cháu tin đến một ngày nào đó khi lại nhau, con trai của bà sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bà mà. Có người mẹ nào lại không thương con cái của mình, có con cái nào lại không yêu cha mẹ, bác ấy sẽ hiểu mà bà”

Minh Anh trầm ngâm, thứ duy nhất làm tình yêu trở nên trắc trở vẫn là địa vị, tình cảm sâu đậm đến đâu thì vẫn có nhiều vách ngăn con đường tình yêu không khi nào là dễ đi, dùng tình cảm chân thành để xóa bỏ khoảng cách địa vị ấy quả là một chuyện quá xa xỉ chỉ xảy trên màn ảnh mà thôi.

Dù có hay không nó cũng sẽ cố gắng trở về đánh bại mọi vách ngăn đó, với nó tình yêu dành cho Hoàng Long đủ để trở thành sức mạnh nuôi dưỡng nó từng ngày, nó tin chỉ cần tìm còn đập vì anh thì bao nhiêu cực khổ nó cũng cam chịu chỉ cần một ngày không xa được nhìn thấy anh, được tay trong cùng anh như vậy là đủ.

“Còn cháu, cháu bỏ mọi thứ đến đây để trốn tránh quá khứ cũng bỏ chạy như ta hay sao” nét mặt ân cần của bà Zoe quan tâm đặt câu hỏi.

Minh Anh lắc đầu, cười trừ “ Không, cháu không trốn chạy. Cháu đến đây để tìm cách quay về và khi quay về cháu sẽ dùng cách của mình để bảo vệ mọi người, để những người cháu yêu thương không bị tổn hại chút nào nữa”

Lúc này đây khi Minh Anh trút bầu tâm sự, bà Zoe chú ý quan sát người nó thật kỹ cơ hồ Minh Anh tỏa ra một khí chất bá vương, nhưng lại có một nét thân thiện rất gần thiếu mất nhãn tâm nếu không tương lai rất sáng lạng nắm quyền rất nhiều, điều này không phải ai cũng có được.

Minh Anh khẽ cười, có chút cô đơn trống trải khi hồi tưởng về quê nhà hằn lên trên mi tâm.

“ Annie, vậy cháu muốn làm gì để bảo vệ mọi người ? ” bà Zoe thắc mắc hỏi.

“Trước kia cháu muốn học ở Brighton, vì theo sự hiểu biết khi đó của cháu môi trường đó sẽ giúp cháu nhanh chóng thực hiện kế hoạch mà trở về.” Nụ cười trên môi của nó trở nên âm đạm.

“ Ấy thế cháu lại quên rằng nguyên nhân khiến cháu đến đây, nên cháu muốn thay đổi, tốt nhất bây giờ không nên để ai biết về cháu giờ đây như thế nào, cháu sẽ âm thầm thực hiện kế hoạch và rồi sẽ đường đường chính chính trở về”

Bà Zoe nhìn thấy vẻ man mác trên khuôn mặt khả ái của Minh Anh, khẽ hỏi :

“Annie, trong trái tim cháu cũng có một người nào đó rất quan trọng có phải không ?”

“Đúng vậy” trong lúc tâm trạng thế này, nó cũng muốn trút bầu tâm sự dấu kín suốt ba năm qua “ Anh ấy là người dịu dàng nhất quả đất này, anh ấy đã luôn âm thầm bảo vệ chăm sóc cho cháu, lúc anh ấy yêu cháu nhất thì cháu chỉ để lại vài dòng chữ đợi cháu rồi lặng lẽ bỏ đi.”

“ Vậy cậu ta sẽ chờ cháu không, cứ một chữ đợi người con trai đó sẽ đợi, nhưng không có qui ước bao lâu, liệu rằng cậu ta có đợi” bà Zoe trầm ngâm.

“đợi, cháu tin anh ấy sẽ đợi. Người con trai ấy có biệt danh là đầu đất, sở dĩ cũng vì anh ấy rất cứng đầu, lúc nào cũng vờ như không quan tâm nhưng lại làm đủ mọi việc lo lắng âu cũng do bệnh sĩ diện ảo đó bà ạ” nó cười chua xót, ngập ngừng một chút.

“ nhưng cũng chính vì vậy cho nên anh ấy sẽ đợi, một khi anh ấy làm việc gì sẽ kiên quyết đến cùng, dù hận cháu cũng sẽ đợi cháu quay về trả thù cháu không buông tha”

“ vậy nếu chàng trai đó không đợi cháu thì cháu sẽ làm như thế nào” bà Zoe nghiêng đầu hỏi.

“ bà à, ngoài chấp nhận cưới cháu ra thì anh ấy sẽ không được phép có sự lựa chọn nào nữa”

“Ồ...” bà Zoe há hốc kêu lên một tiếng, từ trước đến nay trước mặt bà Minh Anh luôn là một cô gái chu đáo, ít cười và dịu dàng nhưng lại không ngờ ngoài những tố chất ấy ra, Minh Anh còn tính cách bá đạo chiếm hữu như vậy.

Bà Zoe nhìn Minh Anh một hồi lâu rồi mới hỏi : “Tuy cháu không học Brighton như Kobe nhưng KENT cũng không phải là tồi, cháu có thành tích học tập rất tốt, giành được học bổng các kì học, chỉ còn một năm rưỡi nữa thôi sẽ tốt nghiệp, tiếng anh và tiếng pháp lại rất thành thạo với điều kiện ấy hoàn toàn có thể vào thành phố để tìm cơ hội biết đâu sẽ nhanh chóng tìm được con đường thành công vì sao cháu lại chọn ở lại nơi đây”

“Chuyện này” nó hơi ngập ngừng khó nói.

Vốn dĩ trước kia, kế hoạch của nó sẽ theo như lời bà Zoe nói nhưng sau đó khi nhập theo học ngành quản trị kinh doanh trường đại học KENT vừa quan sát tìm hiểu một số tập đoàn đang muốn mở rộng đầu tư ở châu á, thể rồi phát hiện ra trang trại mình đang ở có khi là một lợi thế rất tốt, biết đâu sẽ là bàn đạp khiến nó trở về sớm hơn vài năm.

“ Nếu cháu khó nói, thì thôi xem như ta chưa hỏi gì” bà Zoe bối rối.

“ Thật ra, cũng không phải khó nói nhưng cháu mong bà đừng giận hoặc hiểu lầm cháu về điều này. Cháu ở đây vì muốn thực hiện một kế hoạch, chờ đợi một cơ hội”

“ Cơ hội ?” về mặt bà Zoe thắc mắc nhấn mạnh.

“ Vâng, qua thời gian cháu đã tìm hiểu về một tập đoàn chuyên kinh doanh thương mại...” nó ngập ngừng đôi chút nhìn sắc mặt bà Zoe “ và trang trại chúng ta nếu hợp tác cung cấp sản phẩm cho bên đó cháu tin rằng sẽ đem lợi nhuận rất cao cho trang trại hơn nữa ...”

“ Cũng khuya rồi, ta muốn ngủ. Cháu cũng về phòng ngủ sớm đi”

Bà Zoe lên tiếng cắt ngang, nó định nói thêm gì đó nhưng rồi lại thôi khi thấy nét mặt bà Zoe đang dần trở nên khó chịu nên đành lẳng lặng ra ngoài trả lại không gian yên tĩnh cho bà lão.

Chỉ còn bà Zoe trong phòng, đưa tay vớ lấy tấm ảnh đầu giường vuốt ve lên khuôn mặt người đàn ông hết yêu thương, nhớ lại một đoạn ký ức năm xưa :

“Hôm đó bà Zoe đến thăm người đàn ông, nào ngờ định bước vào lại nghe thấy bên trong có cuộc trò chuyện, không cần đoán bà cũng biết ông ta trò chuyện cùng với người vợ hờ của mình, cả hai dường như rất căng thẳng...”

“ Ông đừng quan tâm tận tình quá. Dù có thế nào tôi cũng không ly hôn đâu” người vợ cao ngạo nói.

“ tôi chưa bao giờ yêu cầu bà ly hôn. Cũng chính bà là người đưa thằng nhỏ vào nhà này, chính là bà” người đàn ông gằng giọng nói.

“ Vậy tôi phải làm thế nào, cho nó bước vào nhà là sự nhượng bộ cuối cùng của tôi rồi, hơn nữa chẳng phải tôi yêu thương thằng bé như con ruột hay sao ? chủ tịch muốn tôi phải như thế nào nữa, hay là tôi phải nhường vị trí phu nhân này cho cô ta, chỉ vì không có con ?” lời nói về như thân nhiên, nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự oán hận bên trong.

“tôi biết, tất cả đều là lỗi của tôi trăm sai ngàn sai chính là tôi. Bà đừng gây khó dễ cho cô ấy nữa được không”

“Chủ tịch ông đã biết mình sai, như vậy là được rồi. Ông giữ cái mạng của mình cho tốt vào chỉ cần ông chết đi, thì cô ta cũng đừng mong được sống. Để con trai cô ta vào nhà chính là sự nhẫn nại cuối cùng rồi ông hiểu không ?”

“Tĩnh Yên, bà bà càng ngày càng giảo hoặc, bà vẫn âm mưu như ngày nào”

Dứt câu người vợ ôm bộ dạng tức giận rời khỏi, phản ứng nhanh bà Zoe liền chạy đến cuối hành lang mà ẩn mình. Một hồi sau mới quay trở lại phòng bệnh... ”

Nào ngờ hôm đó cũng là lần gặp mặt cuối cùng của hai người bọn họ, từ đó âm dương cách biệt chia hai ngã.

“Lão già, ông nói xem ông đi rồi để lại một mình tôi trên cõi đời này làm gì chứ ? sao ông không mang tôi theo” bà Zoe đau thương nghẹn ngào .

“Ông thấy đứa trẻ khi này không, nó thật giống tôi khi chung thủy tin vào tình yêu, ở đứa trẻ ấy có một sự âm áp sưỡi tấm thân lạnh lẽo cùng với trái tim già nua của tôi. Ông à, tôi muốn giúp con bé lắm nhưng làm sao đây, nếu mở rộng trang trại người đàn bà độc ác kia sẽ tìm đến và rồi mọi thứ trở về con số không, những gì bảo vệ suốt mấy năm qua rồi cũng sẽ bị người đàn bà ác độc kia thao túng tất cả. Ông nói xem tôi phải làm như thế nào đây...”

Trở về phòng Minh Anh mệt mỏi ngồi xuống bên giường lật gối lấy ra một hộp nhỏ trên quí ngấm nhìn chiếc nhẫn bên trong có khắc dòng chữ L.A , ánh trăng vàng vạc phản chiếu bóng nó dài trên sàn nhà.

“Đầu giường ánh trăng rọi

Ngõ mặt đất phủ sương

Ngẩng đầu nhìn trăng sáng

Cuối đầu nhớ cổ hương.. ”

Nhìn trăng bên ngoài hiu hắt rọi qua cửa sổ, ánh trăng tròn lơ lửng giữa trời, bất giác đôi môi Minh Anh lẩm bẩm đọc vài câu thơ của Lý Bạch. Tự thấy tâm hồn mình sao ngày một già nua đi, tháng này có lẽ mọi người đang cùng nhau ăn trung thu có phải không, còn nó một mình đón trung lân thứ 3 ở đất nước xa xôi này rồi.

Chiếc nhẫn trên tay mà nó đang nhìn ngấm, món trang sức mà nó coi đó như nhẫn đính hôn của hai người. Cũng vì chiếc vali có chứa chiếc nhẫn cho nên khi ấy dù bán sống bán chết nó vẫn giữ chặt chiếc vali không buông, mang theo nó bên mình. Lúc đầu khi đến nước Anh nó nhớ anh đến phát điên lên. Cứ đêm về anh lại xuất hiện trong mỗi giấc mơ, giật mình tỉnh dậy đã thấy mặt mình đầm đìa nước mắt. Chỉ cần chiếc nhẫn này mãi bên nó thì cũng như anh đang ở đó.

“ Nhớ...rất nhớ Hoàng Long” nó trầm ngâm, mi tâm khép lại ưu sầu.

Đã ba năm trôi qua lãng phí một năm rưỡi trên giường bệnh, rồi lại mất một năm rưỡi cho việc học tập đến nay đã tìm được phương hướng để có thể thành công nhanh nhất nhưng lại không như mình mong muốn. Cách tốt nhất rút ngắn thời gian có thể trở về sớm nhất đó là gia nhập Vũ thị, Minh Anh đã bỏ rất nhiều thời gian cho việc nghiên cứu tìm hiểu về tập đoàn này.

Từ Khi Minh Anh lấy được bằng SAT luôn suy nghĩ về việc tìm cách tham gia vào. khoảng chừng hai năm nữa Vũ Thị sẽ chính thức lấn sang thị trường thương mại ở Úc rồi sang phía Đông Nam Á. Nếu nắm được cơ hội này, việc trở về chỉ là sớm muộn, trong vòng hai ba năm nữa thôi, nhưng trước mắt nó cần thuyết phục bà Zoe mở rộng việc cung cấp hàng hóa đến các siêu thị lớn, chỉ có như vậy may ra mới có cơ hội được làm việc ở Vũ Thị...

Thân hình cao lớn với nét mặt chăm chú vào sắp tài liệu trên bàn không buông, tay vẫn ghi ghi chép chép rồi lại kí, lập lại nhiều lần. Hoàng Long ngồi đó dấy lên cho người đối diện cảm giác hoang vu để đa sâu, đa cảm theo anh.

Zen gõ lên mặt kính cửa ra vào tạo thành tiếng “Cốc...cốc” cười nói “ Sếp, em vào được không”.

Hoàng Long đang nghiêng bút kí vào một tập văn thì dừng lại, ngẩng mặt lên nhìn người đối diện đứng ở cửa ra vào “ Em vào đi, có chuyện gì à ?”

“Oppa, công ty thời trang VENUS vào tới mai tức sáng mốt ở giờ Việt Nam có một buổi trình diễn về bộ sưu tập mới nhưng lần này trình diễn kết hợp với trang sức của chúng ta sau đó sẽ đấu giá từ thiện. Bác trai muốn anh tham gia buổi đấu giá, bên đó cũng gửi giấy mời đến rồi nè ” Zen đặt tấm thiệp mời đến trước mặt anh.

Hoàng Long theo đó cầm lên đảo mắt xem, rồi để xuống. Nhấp một ngụm trà để tinh thần thư thái hơn chút đôi chút “ Chẳng phải việc này từ trước đến nay đều do mẹ anh tham gia à, bà ấy thích nhất những buổi trình diễn đấu giá như vậy mà”

“À, chuyện này...” Zen hơi ngập ngừng, cơ hồ nhăn lại khó xử

“Sao ! bà ấy lại gây ra rắc rối gì rồi à” anh cong môi cười.

“bác gái, bác ấy thật ra thì...đang có em bé, Oppa sắp có em nữa rồi đó” Zen nói một hơi.

“Phụt” nước từ miệng anh phun hết ra bàn, như bị tát vào mặt đau rát, hai mắt mở to ngạc nhiên trước thông tin vừa nạp vào bộ não. Zen luống cuống lấy giấy mềm lau nước dính lên giấy văn bản.

“Trời, văn bản này em khổ não mới viết được đó sao anh nữ phun hết lên thế này” Zen xót xa cho mớ văn kiện của mình vừa soạn.

“Mẹ anh có em bé, anh sắp có em. Zen em đùa à” không tin nổi sự việc, anh dừng tất cả mọi thứ lại, hỏi cho kĩ việc này.

Zen bụm miệng cười ha hả, nhìn bộ dạng Hoàng Long lúc này không biết là đang mừng hay bất ngờ nhưng vẻ mặt ngờ nghệch khờ dại như đứa trẻ được thưởng kẹo.

“Đúng, chính xác luôn á. Bốn tháng bốn tháng rồi, tại anh cứ suốt ngày cắm đầu vào đóng văn bản này nên có biết gì đâu”

Anh bật cười lắc đầu ngán ngẩm, tuổi ấy rồi mà vẫn cố gắng thật khâm phục mẹ của mình “Được rồi, em sắp xếp đi chúng ta tối nay xuất phát sáng tiện coi như giảm stress đi.”

“Thế thì Oppa, thiên đường mua sắm là ở nước Anh xinh đẹp đó, hihi” Zen cười gian manh nhìn anh.

“Đến đó, anh sẽ dẫn em đi mua sắm được chưa cô nương”

“Ok sắp, sắp tuyệt vời nhất rồi” Zen cười tươi như mặt trời hơn hửng, mồm huýt sáo ra khỏi văn phòng.

Từ trước đến nay ngoài bác Trương, Hoàng Long không tìm thêm một trợ lý nào cả, nhưng khi Zen xin vào đây thực tập anh phát hiện được cô bé này rất có tài năng về việc kinh doanh, thu nạp về đội của mình. Dĩ nhiên Zen rất thích gặt đầu ngay, hai người hợp tác với nhau rất ăn ý, Zen làm việc lại rất cẩn thận sắp xếp đầu vào đó. Mặt khác lúc nào cũng kè kè bên cạnh anh với mục đích giữ người yêu cho chị dâu của mình, suy nghĩ này không biết anh có phát hiện ra không nhưng nhờ vậy mà bất kì phụ nữ nào nhích đến gần anh đều bị Zen phủ phàng bài trừ ngay.

Chẳng mấy chốc, anh cùng Zen đã an tọa trên máy bay từ Việt Nam sang nước Anh xa xôi. Hai người này có một điểm chung đó là đi đến đâu cũng làm việc được, hai mắt cứ dán vào tài liệu báo cáo không buông. Cho đến khi máy bay hạ cánh có tiếng thông báo mới dừng làm việc lại...

London

Thành phố nhộn nhịp bậc nhất thế giới và mang nét đẹp cổ kính pha trộn vẻ đương đại đầy lãng mạn. Ở London chính là một giấc mơ đẹp đầy thi vị, tràn ngập những ấn tượng lãng mạn đi vào lòng người.

Dưới trời xanh nắng vàng, lại hơi lành lạnh của gió mùa đông sắp đến, Zen vui mừng hơn hửng dang rộng hai tay hét lớn “Xin chào UK, tôi đến rồi này hứ hu...”

“Thích đến vậy sao” nhìn bộ dạng hơn hửng của Zen nói cười mồm nói.

“Tất nhiên rồi, anh cứ đi hoài nên thấy bình thường. Chẳng phải từ khi làm trợ lý của anh em mới được ngồi trên máy, bay đến bay lui hướng gì giờ còn được đi đến nước Anh hoa lệ này nữa chứ. Đi thôi” Zen kéo cánh tay anh lôi đi.

“đi đâu” anh nghi hoặc hỏi.

“Muốn làm việc hay đi chơi thì no cái bụng trước đã, với lạnh quá chúng ta qua kia làm cốc cà phê đi hành lý họ đem về khách sạn cả rồi. Mà nói trước anh trả tiền đó nha he he ”...

Sáng sớm nay, là một ngày nghỉ cuối tuần ở trang trại mọi người đều về nhà hết, dùng xong bữa sáng bà Zoe cùng với Bác Han cũng luống cuống chạy lên chạy xuống từ sáng giờ. Minh Anh dọn dẹp vài việc vặt ánh mắt tò mò thấy vậy chạy lại hỏi.

“Bà và bác Han đi đâu mà trông hai người vội vàng thế ạ?”

“Hôm nay bọn ta lên thành phố dự đám cưới của mẹ Kobe” vẻ mặt bác Han hơi trầm ngâm.

“Ừ, hôm nay cô ta tái hôn cùng một người khác. Bọn ta cũng nên đến dự, vài phút nữa thì Kobe đến chỗ bọn ta đi” Bà Zoe cười mỉm.

“Bác Han, không sao chứ ạ.” Ánh mắt quan tâm nó hỏi.

Bác Han cười hậu lắc đầu: “ Có sao gì chứ, ta không mang được hạnh phúc cho bà ấy. Nay có người làm được điều đó ta phải vui vẻ chúc mừng họ”

Ở các nước phương Tây như thế này, có một điều khiến Minh Anh cảm thấy rất ngỡ ngàng chính là khi hôn nhân của một cặp đã đi đến hồi kết không thể cứu vãn họ sẽ vui vẻ chúc nhau hạnh phúc rồi chia hai ngã dù có con cái cũng phải là lý do vướng bận níu kéo nhau. Thậm chí khi người kia tái hôn, thì người còn lại vẫn thật tâm chúc phúc đối phương kết duyên trăm năm, nếu là nó nó sẽ không làm được như thế.

Đối với tình cảm Minh Anh tự cho bản thân mình ích kỷ, một là có được hai là không thể nào thật dạ vui vẻ khi đối phương hạnh phúc bên người khác.

“ bà ơi, bố ơi chúc ta đi thôi kéo trễ bây giờ” có tiếng gọi lớn của Kobe từ bên ngoài truyền vào.

“ ày, cái thằng này từ từ thôi gì mà hấp ta hấp tấp quá” bà Zoe mắng yêu.

Vài phút sau, mọi người chuẩn bị lên đường vẫn ngồi trong xe hỏi nó một câu “ có muốn đi cùng để tham gia tiệc cưới không” nhưng nó đã vội lắc đầu, không phải không thích London nhưng tại vì nó lười phải đi đến nơi ồn ào tấp nập cho dù London có đẹp đến đâu. Kobe thở dài đưa tay vẫy chào rồi mới nhấn ga đi chuyển, không bao lâu đã khuất tầm mắt.

Xem ra hôm nay là một ngày rảnh rang, lại có nắng chói chang, ngắm một chút Minh Anh thấy trời cũng sắp vào đông, sáng tiện không có gì làm nên gom hết ga gối mềm đem đi thanh lý một hôm cho gọn, để dùng vào mùa đông. Khi đến phòng bà Zoe Minh Anh hơi ngạc nhiên cảm khung ảnh cạnh đầu giường lên xem.

Người đàn ông trong bức ảnh này trông lung tung đoán ra là người đàn ông khi trước cho đến bây giờ bà vẫn còn yêu thương rất nhiều, nhưng có một điều rất lạ nhìn người đàn ông có nét rất quen, rất giống một người rất thân thuộc với nó nhưng nhất thời lại không nhớ ra đó là ai, đảo mắt định quát sát thêm tìm kiếm gì đó thì có tiếng chuông điện thoại vang lên dưới nhà.

Minh Anh quên bèn chuyện vừa định làm, lật đật chạy xuống nhận điện thoại “ alo, trang trại Warren xin nghe ạ, cho hỏi ai ở đầu dây đây ạ”

“ Annie, khi này tôi đến nhưng lại quên lấy bộ âu phục dùng cho buổi tối mất tiêu rồi. Làm sao đây” giọng nói hối hả của Kobe bên kia đầu dây.

“ Kobe” nó nhấn hỏi lại.

“Vâng, là tôi. Giờ tính sao hả Annie, cậu giúp tôi đi có được không” giọng Kobe nài nỉ.

“ Do cậu hậu đậu, sao giờ lại hỏi tôi” nó cầu nhàu.

“ thôi mà Annie xinh đẹp, cậu giúp tôi đi mang nó đến thành phố giúp tôi nha”

Giọng Kobe có vẻ thành tâm đến như vậy, Minh Anh có muốn từ chối cũng chẳng được, mím môi cười “ được rồi, mình sẽ mang đến cho. Cậu đọc địa chỉ đi, khoảng một giờ nữa mình sẽ đến đó”

Nhanh chóng ghi chép lại địa chỉ , chạy lên phòng thay bộ váy mặt nhà màu hồng bằng bộ đồ đơn giản áo sơ mi trắng hơi rộng so với người nó, cùng quần legging màu đen, tóc chải gọn thả dài, chân mang đôi giày coveest màu đen. Mất khoảng gần một tiếng đồng hồ mới đến thành phố London.

Thành Phố này thật quá xá lớn, đi mãi vẫn chưa đến được địa điểm hẹn trước với Kobe. Đây không phải là lần đầu cô đến London vậy mà đã lết bộ cả nửa ngày trời vẫn chưa đâu đến đâu. Đứng trước tiệm cà phê Nerro trên đường bridge St, Minh Anh dừng lại nghỉ mệt thu thập một chút không khí vào cơ thể, đảo mắt nhìn xung quanh tìm cột điện thoại.

“ Oppa, anh nhìn kia thật là mất hứng. Có ai lại đứng xoay vòng vào chỗ chúng ta đang ngắm đường phố thế này chứ bức thật” Zen cau mày nhìn cô gái bên ngoài quán cà phê đang chắn ngang tầm mắt của mình mà cầu nhàu.

“ Em đừng quan tâm nhiều quá, ăn bánh này đi”

Hoàng Long đẩy đĩa bánh ngọt về phía Zen ngẩn mặt về phía cô gái, đồng thời cô gái nhỏ nhẩn bên ngoài quán cà phê tay đưa lên che nắng nghiêng nửa mặt về hướng của anh. Đột nhiên anh vội vã đứng dậy chạy ra ngoài, làm tách cà phê tràn ra đổ trên mặt bàn.

Nhưng khi chạy ra đến nơi lại chẳng thấy người con gái lúc nãy đâu nữa, sắc mặt trở nên tối đen, cơ hồ nổi gân xanh hiện rõ, dấy lên một sự thất vọng nào đó...

Zen bối rối nhìn Hoàng Long, bộ dạng anh như vừa phát hiện ra được châu báu từ bên kia lớp kính, đưa tay vẫy vẫy muốn hỏi nhưng anh chẳng thém nhìn lấy một cái. Chịu không được đành đứng dậy chạy theo.

“ Oppa, sao vậy nhìn thấy ai à?”

“là cô ấy, người lúc nãy là cô ấy” anh gần giọng nói hơi thở có phần gấp gáp.

“Hoàng Long, anh nói ai kia, cô gái lúc nãy à. Anh nói người đó là ai” Lúc này Zen cũng bắt giắc nhíu mày.

“Minh Anh, chính cô ấy. Cô chính là cô gái lúc nãy đứng đây”

Ánh mắt Zen trở nên lúng túng, cho rằng sự nhớ nhung của anh lại bộc phát rồi. Mọi khi cũng vậy đang bàn chuyện làm ăn với đối tác, có một người đi ngang qua hơi giống Minh Anh là anh bỏ tất cả mà đuổi theo nhưng rồi kết quả chỉ có một chính là “ không phải Minh Anh” bụng thăm nghĩ, chắc có lẽ anh lại nhìn nhầm nữa rồi, lúc Minh Anh đi đến giờ, nào ai biết chị ấy ở đâu, hơn nữa người giống người âu cũng là chuyện bình thường.

“ Hoàng Long, bình tĩnh lại đi anh. Em biết anh nhớ chị ấy, nhưng mà người khi nãy sao có thể là chị Minh Anh cơ chứ, người khi nãy dáng cao thon gọn thoát nhìn cũng đủ biết cô gái khi nãy rất chuẩn đến từng milimet rồi, Minh Anh à! Chị ấy có giảm cân cũng chẳng giảm nổi đến mức ốm như vậy đâu” Zen chu môi phân tích, an ủi anh.

Trước đó hai giây khi Hoàng Long chạy đến chỗ Minh Anh, thì tầm mắt của Minh Anh đã tìm thấy được buồng điện thoại nhanh chân chạy đến đó. Hai người chỉ thiếu có vài tí tất nữa thôi là có thể gặp được đối phương nhưng có lẽ trời đã không cho anh cơ hội đó dường như đang muốn trừng phạt anh.

Minh Anh đứng trong buồng điện thoại công cộng quay số gọi “ Kobe mình đang ở A302 bridge St nè, cậu ở chỗ nào rồi”

“ tới rồi, tới rồi mình thấy cậu rồi cúp máy đi”

Khoảng cách từ vị trí anh đứng so với chỗ nó chỉ cách nhau có 15 mét chỉ cần quay mặt lại là thấy ngay người con gái khi nãy anh tìm. Nhưng rồi lần này Hoàng Long lại chậm một bước khi anh quay lại thân hình cao lớn của Kobe đã vội che đi tấm thân nhỏ nhắn của Minh Anh. Quả thật, kẻ vô tâm như anh đang bị trời treo người mất rồi...

“ nói cậu mua điện thoại, cậu lại không chịu. Mỗi lần lên phố lại phải chạy đến chạy lui tìm cái buồng này, mai mốt nó bị phá bỏ hết thì tính sao hả Annie” Kobe cảm rầm nó vài câu, đã bao nhiêu lần anh bảo đi mua điện thoại nhưng nó lại dứt khoát bảo không .

“ được rồi, sau hôm nay tớ sẽ đi mua được chưa xí. Nhăn nhó như ông già, mà cậu dự lễ đám cưới xong rồi đấy à” nó cười vui vẻ đáp lại.

“ cậu không nhắc mình lại quên bên mắt, chúng ta đi thôi lỡ đến đây rồi tối nay cậu tham gia tiệc luôn đi tối cùng về với bà và ba mình luôn” Kobe cười hì hì .

Nghe nói Kobe nói, Minh Anh liền hiểu ngay ra ý đồ của cậu ta. Thì ra dự nó đi dự tiệc cưới mới là ý đồ chính, nó thúc cùi trở một bên hông phải của Kobe mắng nhiệt “ cậu đó càng ngày càng xảo quyệt”

“ ha ha, vậy xiu mua điện thoại làm quà chuột lỗi vậy” Kobe nói rồi khoát tay lên vai khéo Minh Anh sải chân bước đi, cả hai cười nói trao đổi rất vui vẻ chẳng mấy chốc liền bốc hơi khỏi đại lộ Bridge St.

Lại một lần nữa anh mang cảm giác cô đơn đứng đấy, đôi mắt không ngừng tìm kiếm trong đám đông bóng dáng của ai đó. Nhưng rồi lại ôm nỗi thất vọng vào tim khi tưởng chừng người trước mặt là Minh Anh nhưng rồi đó chỉ cái bóng , sự lầm tưởng bởi cảm xúc rồi bởi ảo tưởng, do chính nỗi nhớ từ trong con tim gây nên, nụ cười buồn bã cùng Zen lên taxi rời khỏi đó.

một người ngồi trong taxi gương mặt ảm đạm ẩn chứa nỗi buồn, nỗi nhớ. một người với nụ cười tươi tắn trong màu nắng vàng của london. trên cùng con đường tấp nập hai trái tim đập cùng nhịp nhưng ông trời không cho họ gặp nhau ngay lúc này. Và thế là họ lướt qua nhau như hai kẻ xa lạ, phải chăng đó là định mệnh...

188. Chương 93: Bà Nội !

Minh Anh rạng ngồi mặc chiếc váy tím tảo nhã, đi bên cạnh Kobe trong bộ vest đen điển trai. Ai nhìn vào cũng tưởng họ là một cặp đôi tương xứng, nhiều khi mẹ Kobe thấy được sự thân mật mà có lần lầm tưởng hai đứa trẻ đang hẹn hò với nhau.

“ Annie, sao cháu không phải là người yêu của thằng nhóc này luôn nhỉ” Dì Ammy đến gần giao tiếp bằng một câu nói đùa, mẹ Kobe tuy hơn bốn mươi rồi nhưng nhìn bà lúc này không khác gì bạn cùng lứa với nó.

“ Dì à, có đui được cậu ấy đi cũng đừng đui đui cho cháu như vậy. Cuộc đời cháu sẽ như thế nào đây” Nó giả làm bộ dạng xụ mặt xuống.

Kobe đứng một bên mặt đỏ rần vì câu nói đùa của hai người phụ nữ này, thật làm mất mặt anh. Dì Ammy ôm bụng cười, tuy rất ít được tiếp xúc nói chuyện nhiều với Minh Anh nhưng bà cũng rất quý cô gái này, cũng từng mong cô gái này ở bên con trai bà.

Buổi tiệc cũng nhanh chóng kết thúc Kobe nói vài câu với mẹ, rồi cùng nhau lên xe trở về trang trại. Nào ngờ trước khi lên xe bà Zoe bất cẩn bị vấp làm rơi túi xách, nó đứng gần đó nên cuối người nhặt lên hộ, vô tình tẩm ảnh bên trong chiếc ví là vào tấm gương của mình.

Mãi mê nhìn chăm vào nó mà suy nghĩ, đột ngột bị bà Zoe giật lấy có vẻ bức bối:

“ ta cảm ơn, nhưng sau này cháu đừng xem đồ cá nhân của ta nhé”

Suốt trên đoạn đường về nhà, Minh Anh không nói câu nào tựa đầu vào bên cửa kính mông lung cố nhớ ra điều gì đó. Bà Zoe thấy vậy cứ nghĩ nó đang giận, lòng áy náy nên cũng chẳng muốn mở miệng nói thêm điều gì.

Về đến trang trại, Minh Anh lại lạnh lùng không nhìn bất kì ai đi thẳng một hơi lên phòng như một người bị mộng du. Tiếng cửa đóng lại, nó nhanh chóng nằm xuống giường đôi mắt vẫn chung thủy lạnh lẽo suy tư.

Chợt nhớ đến điều gì đó, nó ngồi phắt dậy. Lục tung tủ quần áo của mình, tìm cái vali khi ấy. Bên ngoài có tiếng tiếng đập cửa phòng vang vào cùng giọng nói của sốt ruột của Kobe “ Annie, Annie... cậu có nghe không mở cửa đi, Annie” .

“ Sao, con bé không vẫn không trả lời hả” bà Zoe nét mặt lo lắng hỏi.

“ bà chủ, khi này bà có nặng lời gì với con bé không. Sao thấy nó thay đổi im lặng đến độ như vậy” Bác Han trầm ngâm nói.

Bà Zoe đáp lại bằng cái lắc đầu, cau mày. Nhưng đâu ai biết lúc này Minh Anh nào đâu nghe thấy điều gì, chạy khắp nơi trong phòng mà tìm kiếm thứ gì đó. Miệng lẩm bẩm vài chữ “ để ở đâu rồi, mày ở đâu rồi” đôi tay luống cuống tìm kiếm bởi tung tủ quần áo của mình lên. Bụng cứ nghĩ về điều mình đang nghi ngờ, chỉ cần tìm ra tập hồ sơ Uyển Nhi đưa lúc trước khi đi có lẽ sẽ tìm ra được gì đó, biết đâu đó chính là chiếc chìa khóa mà khiến mọi việc rối tung, chỉ cần tìm ra nó mọi chuyện biết đâu sẽ sáng tỏ. Nó lục lọi tìm hết tủ này đến tủ kia nhưng vẫn không thấy đâu, hồi hả chạy đến mở cửa.

“ Bác Han, có nhớ chiếc vali cháu để ở đâu không?” giọng nói nó lúc này vội vã.

“ Ta nhớ, để bên nhà kho. Cháu cần tìm gì à Annie” thấy bộ dạng nó như vậy không khỏi khiến cho bà Zoe lo lắng, bộ váy mặc khi dự tiệc lúc này vẫn chưa được thay ra, đoán được nó đang có chuyện gì đó không ổn.

Nghe được câu trả lời, hai chân lại vội vội vàng vàng mà chạy, mém tí nữa đã ngã nhào xuống cầu thang, may thay lúc ấy Kobe đứng gần đã nắm kịp tay nó, nếu không lại sẽ nằm im một chỗ lần hai mất rồi, làm cho bác Han và bà Zoe một phen hết hoảng.

“Annie, từ từ thôi. Để mình đi tìm cùng cậu ngoài nhà kho tối lắm”

Được hai bước chân, nó quay lại nhìn bà Zoe “Bà à, giúp cháu một chuyện nhé...đợi cháu tìm được thứ muốn tìm rồi cho cháu biết sự thật nhé”

Bà Zoe gật đầu thay cho câu trả lời khi thấy nét mặt căng thẳng của nó. Chỉ chờ có vậy nó liền cùng Kobe chạy ra nhà kho tối tăm, đầy đủ bụi tìm kiếm chiếc vali mục nát. Nếu hôm nay không vô tình nhìn thấy tấm hình kia có lẽ ngay cả bản thân nó cũng quên mất đi tập hồ sơ Uyển Nhi đưa, cũng chính là nhiệm vụ mà mọi người khi ấy đang tìm kiếm nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

“Annie, bên này ! mình tìm thấy rồi”

Kobe ho khụ khụ vài tiếng, dùng sức nắm quai vali lôi ra, bụi bay tung tóe vào không trung. Minh Anh chạy đến, dịu dàng đưa tay lau đi vài vết bụi dính bẩn trên gương mặt Kobe, anh mỉm cười vài giây ngẩng nhìn cô bạn của mình.

“Annie, tôi có nên suy nghĩ lại việc tìm hiểu cậu thử không nhỉ” Kobe cong môi cười.

“Thôi nha, bỏ nha, tôi chỉ yêu con trai thôi làm sao có thể yêu chị em của mình chứ. Thế hóa ra loạn luân à” nó chu môi cười đáp trả.

“Quý sứ hà, biết hết hà” Kobe làm bộ mặt ngại ngùng như gái mới lớn trả lời.

Hai người thôi đùa, Minh Anh ngồi xổm xuống đất mở chiếc vali ra, nhưng có vẻ dây kéo vali bị hỏng không hợp tác khó nhọc lắm mới kéo ra được. Nó lục lọi cách túi rồi đôi môi khẽ cười thành tiếng như ra được báu vật.

“Ha ha, có rồi Kobe. Có rồi nó chưa bị làm sao cả mình vui quá”

Cầm một túi ni lông có đựng giấy tờ trên tay, Minh Anh nhảy lên ôm chầm cổ Kobe vui mừng hò reo. Từ lúc quen biết Minh Anh, Kobe chưa bao giờ thấy người con gái này cười vui vẻ như lúc này, hình ảnh thường ngày có cười nhưng nụ cười ấy dịu dàng mang nỗi buồn man mác bên trong không giống bây giờ.

“ Chúng ta vào nhà thôi”

Dù chưa chắc dự đoán của mình là chính xác, nhưng nếu cứ để trong lòng mãi như thế này cũng chẳng phải là cách. Không khí trong phòng khách khá căng thẳng, bà Zoe và Bác Han kể cả Kobe ai nấy đều nhìn nó bằng khuôn mặt tò mò khó hiểu.

Nó hít sâu một hơi thật sâu , nghiêm túc hỏi “Zoe, bà xem tấm ảnh này có phải khi nãy vì nó mà bà mắng cháu không ?”

Bà Zoe nghi hoặc nhận tấm ảnh từ tay nó truyền sang, cơ hồ bà Zoe bắt đầu có sự thay đổi rõ rệt, bàn tay cầm tấm ảnh nhẹ tựa như bông, nhưng lại run run nắm không vững, đôi mắt thâm sâu ngấn nước ở khóe mi.

“Annie sao cháu, sao cho tấm ảnh này” đôi môi lắp bắp, đôi vai gầy của bà Zoe rung lên mất bình tĩnh, gắng giọng hỏi.

Bác Han ngồi cạnh thấy bà chủ của mình đột nhiên như vậy, liền chồm người giạt lấy tấm ảnh trân trân nhìn vào, quay sang bà Zoe khẽ một câu “Chuyện này là thế nào”.

“Bà ơi, cháu hỏi một câu nữa nhé. Người đàn ông khi trước bà kể ông ta là Nguyễn Kim Định phải không bà ” giọng nói của nó cũng nghẹn lại, đi đến quỳ xuống bên cạnh nắm bà Zoe một cách triu mến.

Chuyện quá khứ cất dấu nhiều năm sâu tận bên trong con tim, giờ đây khi có người gợi dậy không khỏi khiến tâm can trở nên đau xót. Nhưng lúc này đây bà Zoe vẫn im lặng không trả lời, bà và Bác Han nhìn nhau nghi hoặc như vẻ đang phân điều gì đó, tiến thoái lưỡng nan.

“Không sao, vậy cháu hỏi tiếp câu nữa được không. Vậy vậy... người con trai mà năm đó bà mang nặng đẻ đau, có phải ông ấy tên Nguyễn Kim Bình phải không phải hả bà” lúc này đây nước mắt như bờ đê vỡ ra, không ngừng tuông.

Hai bà cháu nắm tay nhau mà khóc, bà Zoe vì bên trong còn ẩn chứa bí mật đang cẩn thận cất dấu cho nên vẫn hoài nghi không dám nói bất cứ điều gì. Bà biết nó là đứa trẻ ngoan nhưng dù gì cũng là một người xa lạ đến chỗ này, biết đâu chỉ là cái bẫy để thâm tóm.

Nhìn Ánh mắt đó nó liền hiểu, tay mở sổ hộ chiếu của mình ra đưa đến trước mặt hai người lớn. Bác Han chau mày cầm lấy mở ra xem, ánh mắt ngạc khi nhìn thấy dòng tên Nguyễn Minh Anh/ Quốc Tịch : Ustrailia, liền hỏi :

“Annie, không lẽ cháu là con gái của Kim Bình hay sao”

Bà Zoe khóc lên thành tiếng, không ngờ sau bao nhiêu năm lưu lạc phương trời xa xôi, tránh sự truy đuổi của người đàn bà ác độc. Rồi xa quê hương, rời xa đứa con mang nặng đẻ đau, trốn đến tận đây đến tận hơn mấy chục năm, nay lại được ở bên cạnh người thân của mình, nhưng trước giờ bà lại không nhận ra.

Nó vừa khóc vừa nói “Dạ, cháu là Minh Anh Nguyễn Minh Anh là con gái lớn à không, còn gái thứ của ông ấy. Kim Bình là ba của cháu hức hức”

Nghe đến đây, đại não của Bác han làm việc nhanh chóng. Ông cau mày lòng dấy lên một cảm giác sợ sệt như đang có nguy hiểm gần kề, nắm chặt hai bắp vai gầy của Minh Anh mà gần hỏi “Annie, cháu nói ta nghe cháu là con thứ vậy chị gái lớn giờ đang ở đâu”

Lúc này bà Zoe hoàn hồn thu nước mắt, trông chờ câu hỏi khi sức nhớ ra sự việc qua trọng. Khuôn mặt hốt hoảng nhấn mạnh hỏi lại “cháu mau nói đi, chị cháu giờ đang ở đâu. Chúng ta phải lập tức đón nó kẻo không nó sẽ nguy hiểm đến tính mạng”

Minh Anh thất thần ngẩn mặt nhìn hai người lớn, không tin vào những gì mình vừa nghe. Sự việc nghiêm trọng đến như thế nào mà mọi người lại lo lắng đến như vậy còn nguy hiểm đến cả tính mạng, giờ ngấm lại có khi nào Uyển Nhi đã biết rõ chuyện này nên cố tình đẩy nó đi để bảo vệ tính mạng cho nó hay không.

Minh Anh thôi hốt hoảng, vào lúc này ai nấy đều rỗi cả rồi nếu ngay cả nó cũng như vậy, sự việc sẽ không đâu vào đâu, nó ngồi lên sofa bên cạnh bà Zoe “ Bà à, chị ấy không sao đâu, nếu thật sự có vấn đề thì người ngồi đây giờ bây giờ không phải là cháu đâu ạ”

Nét mặt lo lắng bà Zoe nói “Vì sao cháu lại nói như vậy, chẳng lẽ cháu không chút nào quan tâm đến chị gái mình hay sao”

Nó lắc đầu giọng nói trù mến dịu dàng trấn an bà Zoe “Không đâu bà à, nếu chị ấy gặp nguy hiểm thì không thể nào đẩy cháu đến nơi xa xôi này đâu”

Bây giờ cả nhà ai cũng nhìn Minh Anh với ánh mắt khó hiểu, thêm phần tò mò thoát nhìn nó đã hiểu mọi người đang trông chờ điều gì.

Minh Anh mỉm cười chỉnh trang lại trạng thái của mình lúc này, nếu là khi trước hẳn rằng nó đã hấp tấp luống cuống làm mọi chuyện thêm rối tung lên mà thôi nhưng bây giờ thì khác, trước khi làm điều gì nó luôn nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh, phải là lúc thoải mái nhất, chắc chắn rằng điều đó sẽ không lệch hướng.

Thu lại tất cả xúc động khi nãy, vui vẻ thuật lại những chuyện xảy ra trước đó không chút phiền lòng. Khi câu chuyện đi qua được một nửa ai nấy đều thấy xót xa cho tấm thân nhỏ bé trước mặt, ngay cả một người ít bộc lộ cảm xúc như Kobe cũng không nhịn được mà thay đổi thái độ bức xúc trên gương mặt.

Quả thực nó muốn nói với mọi người rằng bản thân lúc này không có một chút cảm giác tổn thương nào, không thấy lẩn thẩn khi nhắc lại chuyện buồn bã nhưng chỉ sợ khi nói ra rồi mọi sẽ không tin cho đó là sự chịu đựng cất giấu trong lòng.

“Bà ta sao có thể đối xử với vợ chồng Kim Bình như thế, sao lại dai nghiện một đứa trẻ vô can như cháu cơ chứ” hàng mi bà Zoe rưng rưng nước mắt.

Gương mặt của Minh Anh lúc này vẫn điềm tĩnh, nghĩ rằng bà nội kia cho nó là vận đen của gia đình nên mới đối xử như vậy.

Dù bất cứ chuyện gì đã từng xảy ra, thì khi bản thân nó chịu đựng một chút nhưng đối lại những người thân bên cạnh chẳng phải được hạnh phúc được sự vui vẻ thì bấy nhiêu đó có là gì. Có người bà nào lại không thương con, thương cháu thì việc bà đẩy nó xa khỏi gia đình vốn dĩ chỉ vì một lòng muốn bảo gia tộc bảo vệ cơ ngơi của tổ tiên vất vả gầy dựng lên mà thôi, vì thế chưa một lần nó oán trách hay giận hờn bà nội kia.

“Nếu bà nội không gây áp lực cho ba mẹ làm sao cháu có thể sinh ra lớn lên học tập ở Việt Nam mến thương ăm ắp tình người được ạ. Cũng nhờ vậy cháu mới có thể gặp được người mà cháu thương nữa đó, phải cảm ơn bà ấy mới đúng chứ ạ”

Trước khi chạy trốn sang Anh, bà Zoe vẫn may mắn chứng kiến được đứa con trai của mình cưới vợ cho nên về phần mẹ Minh Anh bà cũng biết đôi chút. Với ấn tượng về mẹ Minh Anh bà cho rằng đó là một người phụ nữ dịu dàng và yếu đuối, khi nào vô tình làm sai điều gì đó mẹ nó chỉ biết đứng ngây ra đó chịu đựng mặc cho Tịnh Yên mắng nhiếc, nhưng không khi nào giận dữ hay để tâm lâu dài. Qua lời kể của Minh Anh bà Zoe cảm nhận được, hai mẹ con này đã chịu đựng tổn thương biết bao nhiêu, lòng chua xót.

“Thế còn, con bé Uyển Nhi đó có xem cháu là em gái đâu. Hết lần này đến lần khác ức hiếp cháu chẳng phải sao, thậm chí còn ép cháu phải rời bỏ quê hương đến một đất nước xôi mém tí nữa bị bọn buôn người bắt đi còn đâu”

Minh Anh lại lắc đầu cười, thân nhiên nói :

“Dạ không phải đâu, chị ấy làm vậy cũng vì chịu đựng tổn thương rất nhiều bà à. Một đứa trẻ lúc sinh ra đã không hơi ấm của cha, thậm chí người cha đó đến nay vẫn chưa hề biết sự tồn tại của chị ấy trên đời này, mẹ chị ấy lại nằm trên giường suốt mười mấy năm trời chưa biết đã tỉnh hay chưa nhưng đến nay vẫn bất vô âm tín, ở với bà ngoại chẳng được bao lâu chị ấy chỉ còn lại một mình, đến nhà một người lạ sinh sống sau lại bị đùn đẩy đến nước Anh xa xôi chịu đựng những gì đâu ai biết được. So với chị ấy chẳng phải cháu vẫn tốt vẫn may mắn hơn rất nhiều hay sao hả bà”

“Cũng vì có chị ấy, cháu mới biết được người cháu thương thương yêu cháu nhiều như thế nào, tình cảm của bọn cháu có đậm sâu thật sự hay không. Nếu chị Uyển Nhi không giáng tiếp gây áp lực làm sao giờ này cháu ngồi đây nhận bà nội ruột của mình, được đến nước Anh, được học ở KENT sống trong môi trường tốt như thế này”

Bà Zoe không ngừng xúc động, bà không ngờ rằng trước kia đứa trẻ này vốn hoạt bát, vui vẻ ngây thơ trong sáng đến vậy. Bất kì trước một tổn thương nào đứa cháu gái này luôn cười tươi vui vẻ, âm thầm ôm tất cả tổn thương vào bản thân nhưng lại không một lời than oán, hờn trách bất kì ai cả. Khác hẳn với một Minh Anh lúc này, đôi mắt đen lầy trong veo nhưng luôn man mác nỗi buồn thoát ẩn thoát hiện đâu đó, đôi môi hồng khi cười tỏa nắng ăm ắp nhưng lại khiến người ta cảm thấy chua xót bên trong, trước đây vui vẻ năng động bao nhiêu thì bây giờ lại là một thiếu nữ dịu dàng ôn nhu nghĩ trước nghĩ sau bấy nhiêu.

“Được rồi Annie, cháu ngoan của ta. Tất cả cũng đã là quá khứ rồi, từ nay về sau ta sẽ chăm sóc và bảo vệ cho cháu sẽ không để bất kì người nào làm tổn hại đến cháu nữa”.

Bà Zoe ôm chặt Minh Anh vào lòng giọng nói nghẹn ngào, mi tâm đọng nước. Cái ôm này bà vẫn luôn ao ước một ngày nào đó sẽ có được, hằng ngày, hằng đêm thậm chí trong giấc ngủ bà vẫn ước sẽ gặp lại con trai gặp lại cháu mình, một cái ôm của người thân vậy mà nay đã trở thành hiện thực. Bà Zoe thâm cảm ơn trời cao đã nghe thấu nỗi lòng của bà.

Mọi chuyện cuối cùng cũng coi như đã mở được cách cửa đầu tiên. Minh Anh thở dài hắt ra như trút bỏ một phần gánh nặng trên vai, chưa khi nào thoải mái hơn lúc này, lần đầu tiên trong đời nó nhận được yêu thương từ “Bà Nội của mình”.

Hai cha con Kobe cũng vui lay cho sự kiện nhận người thân này, thật hiếm khi nào lại xảy ra trùng hợp thế này. Thật là định mệnh không ai lường trước được điều gì sẽ xảy ra trong cuộc sống .

Minh Anh đẩy nhẹ bà Zoe ra cười mỉm, đưa tay lên lau đi hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt đẹp lão của bà nội mình.

“Bà à, không cần đâu. Cháu nay đã lớn rồi, từ nay hãy để cháu chăm sóc cho bà, bảo vệ bà và tất cả mọi người, bảo vệ cho tất cả mọi người nhé, bà giúp cháu nhé.”

Bà Zoe hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, gạt đầu đồng ý, đưa tay lên vuốt mái tóc dài của đứa cháu mình trìu mến. Con bé vừa hiểu chuyện, vừa hiểu thảo khiến lòng bà ngập tràn hạnh phúc, xem ra con trai bà quả là người đàn ông may mắn.

Thấy vậy nó chẳng muốn vòng vo kéo dài thêm nữa. 3 Năm, nó đã lãng phí 3 năm cho việc tồn tại mà quên đi mục đích quan trọng nhất, nó không muốn kéo dài thêm một chút nào nữa phải rút thời gian càng sớm càng tốt nếu không sợ nhớ nhưng sẽ giết chết nó, việc nhớ anh da diết sẽ làm nó điên loạn rồi bởi tâm trí mất thôi.

Nhìn bà Zoe bằng sự nghiêm nghị của mình nó nói “ Bà à bà tin tưởng cháu chứ”.

“Annie cháu không cần đắn đo, cứ nói đi, cứ hỏi những gì cháu muốn hỏi. Ta sẽ cho biết tất cả” bà Zoe trìu mến trả lời.

“Cháu hỏi thẳng vậy, bà và bác Han có bí mật nào phải không ạ. Hai người có thể kể đầu đuôi câu chuyện gia đình ta năm xưa được không , cháu muốn biết tất cả.”

Bà Zoe nhìn sang Bác Han như dò hỏi ý kiến, cả hai người lớn nhìn nhau một hồi rồi gạt như đã hiểu ý của đối phương. Bà Zoe đang định mở lời nói thì bác Han đã nhanh hơn một bước lên tiếng cản lời.

“Bà Nội cháu lớn tuổi rồi và hay xúc động sẽ dễ lên cơn đau tim. Để ta thay bà chủ nói tất cả cho cháu nghe vậy”

“Vâng ạ” Minh Anh gạt đầu nhìn bác Han.

Bác Han cười mỉm rồi thở hắt ra, sự ưu phiền trên mặt ông ấy dần rõ ra. Ông thuận tay cuối người cúi gầy sau đó sẵn ống quần bên phải lên cao. Ánh mắt Minh Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy những sự vật trước mặt mình lúc này, bên trong chiếc quần dài ấy là một cái chân giả, vậy mà ở chung một nhà suốt 3 năm nay nó chưa hay một lần biết sự việc này.

Bác Han ngẩng đầu mặt lên nhìn trần nhà trên cao bắt đầu thuật lại :

“Năm đó ta cũng chỉ là cậu sinh viên như Kobe bây giờ ta tên Trương Hàn, sang đây mới đổi Warred.Han , lúc ấy mới tốt nghiệp ở một trường tại Úc. Khi đó lại là bạn tốt của ba cháu nên được cậu ta chiếu cố giới thiệu cho cha mình tức Chủ tịch Nguyễn khi ấy vào Myler làm việc...”

Không bao lâu, Chủ tịch đột nhiên ngã bệnh tình trạng rơi vào hôn mê kéo dài. Tập đoàn khi ấy cũng bị rơi vào khủng hoảng, tất cả mọi việc đều do phụ nhân tức bà Yên điều hành. Chủ tịch cứ nằm im một chỗ vô cùng bất lực may thay lúc ấy lại có người con dâu luôn phiên túc trực ở bệnh viện chăm sóc ông ấy, dù khi ấy mẹ cháu đang ở cử sau khi sinh nhưng vẫn rất tận tâm chu đáo.

Hôm đó cũng như bao ngày bình thường, ta đến thăm chủ tịch...

Bệnh viện AIHW,Ustralia, Năm 19 XX

“ Chủ tịch, ngài khỏe không tôi đến thăm ngài đây” Han đặt một giỏ trái cây lên tủ bên cạnh giường bệnh, giọng kính cẩn nói.

“ Cậu đến đây à, Hàn”

Nghe giọng nói yếu ớt, quen thuộc vang lên, Han giật mình quay lại nhìn vị chủ tịch đang lừ đừ mở đôi mắt ra nhìn người đối diện, tay khó nhọc đưa lên mà gọi.

“Chủ tịch, ngài đã tỉnh lại từ khi nào vậy ?” Han đi qua nhẹ nhàng đỡ Chủ tịch nguyên ngồi dậy.

“Ta tỉnh đã lâu rồi, chẳng là dặn dò Phụng Lai không được nói với bất kì ai. * Khụ Khụ* sao rồi có phải công ty đang bị bà ta thao túng, còn Kim Bình thì vẫn giữ chức giám đốc bộ phận có phải không?”

“Chủ tịch...” Han ngập ngừng rồi nói tiếp “Quả thật bây giờ, tình hình công ty đang do một tay phụ nhân điều hành và quản lý rất gọn gàng. Nhưng có một điều tôi không thể hiểu tại sao tập đoàn chúng ta cứ liên tiếp dưng chuyện. Từ trước đến nay chẳng phải Myler luôn có vị thế rất mạnh trên thương trường hay sao.

Tôi đã thử điều tra nhưng, lại không điều tra được gì. Cũng may nhờ có phu nhân lo chu toàn mọi việc, cũng qua được ải khó khăn.”

“Cậu không cần phải tốn công vô ích điều tra làm gì, họa là bà ta gây nên đương nhiên người gỡ rối dễ dàng cũng là bà ta. Bây giờ có lẽ bà ta đang rất được mọi người trong cổ đông tín nhiệm phải không ?”

“Phu nhân làm việc rất tốt, rất tâm huyết với tập đoàn, ngài đã hiểu lầm gì Phu Nhân không ?”

“Ha ha, ngay cả tính mạng của ta bà ấy còn điều khiển được huống gì là đứng đằng sau giật dây, một người khỏe mạnh tự đứng lại đột quỵ hôn mê các người không thấy kì lạ hay sao. Tất cả âu đã có tính toán kĩ lưỡng từ trước rồi, chỉ là ta biết điều này quá muộn, ta không muốn sau này chết lại không nhắm được khi thấy Myler rơi vào tay kẻ độc ác, toàn bộ tâm huyết của gia tộc sẽ bị hủy hoại”

Han hơi bất ngờ và thêm phần nể phục vị chủ tịch này, ông ta quả là người nắm bắt được mọi tình hình mọi phương diện, đầu óc rất nhanh nhạy. Từ trước đến giờ Han luôn ngưỡng mộ ông ấy không những đã giỏi trong việc kinh doanh còn có người vợ chịu thương chịu khó chấp nhận bỏ qua dù người đàn ông của bà ta có người phụ nữ khác bên ngoài, nhưng rồi cũng ngạc nhiên hơn khi nghe sự phân tích của ông ấy.

Không ngờ vị phu nhân này, có tâm tư khác từ lâu thảo nào dù tra như thế nào cũng không tra ra ai giật dây.

“Chủ tịch, vậy phải làm sao bây giờ. Với tình hình sức khỏe của ngài không thể nào đến công ty ngăn chặn được nữa, Kim Bình cậu ấy lại không mạnh về lĩnh vực này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn không hiểu tại sao Phu Nhân phải làm những việc như vậy, khác nào đưa tập đoàn đến trước biển lửa”

“Giờ ta có thể tin tưởng ở cậu, tin vào đứa trẻ kia” chủ tịch đưa tay chỉ vào đứa trẻ đang say giấc trong nôi.

“Ý của ngài là...”

“Thời gian của tôi không còn được bao lâu, lúc này tôi chỉ còn tin tưởng mỗi mình cậu.” vị Chủ tịch cười hậu thổ dài.

“Chủ tịch, người hãy một lần tin tưởng tôi, cứ giao cho tôi tôi sẽ làm thật tốt” Han đứng dậy nghiêm chỉnh cuối đầu, nhận nhiệm vụ.

“Cậu không cần phải nghiêm túc đến vậy. Ngồi xuống đi, có đem máy đó không ?” Han gật đầu, rồi mở máy tính lên ngồi bên cạnh chủ tịch lắng nghe ông dặn dò.

“Tình hình trước mắt sẽ không thay đổi được gì, trước hết muốn khống chế Tịnh Yên phải dùng kế mà thôi hơn nữa bây giờ cũng chỉ có mình bà mới làm Myler đứng vững. Cậu soạn ra hai bản di chúc giúp tôi một bản chính bản và một bản tạm thời”

Sau một hồi viết xong bản di chúc, Han đưa lại cho chủ tịch xem một lần nữa. Ông khá hài lòng mỉm cười dặn dò kỹ.

“Chỉ cần tôi trút hơi thở cuối cùng, lập tức Tịnh Yên sẽ làm hại Zoelie ngay lập tức, cậu hay cùng bà ấy trốn đến một nơi khác, hãy cố gắng để gia đình Kim Bình đi xa đất nước này khi nào Minh Anh 25 tuổi hãy dùng mọi cách giúp đỡ nó đứng vững ở vị Chủ Tịch Hội Đồng quản trị. Hãy nhớ cho kỹ, nhất định đừng để bà ta biết về bản di chúc thật này nếu không tính mạng của các người ta không bảo đảm được. Zoelie ta nợ bà ấy rất nhiều, chỉ hy vọng cậu hãy chăm sóc bà ấy như mẹ ruột của mình”

“Cậu đừng lo tôi đã dặn dò con dâu ở phía sau hỗ trợ cho cậu, khi nào bọn họ đi khỏi khi ấy cậu cũng an toàn đi khỏi đất nước này rồi. Trường Hàn, hãy nhớ lấy lời tôi”

“chủ tịch yên tâm, bà Zoelie tôi sẽ bảo vệ bà ấy”...

Qua vài ngày sau Bác đem di chúc đến cho chủ tịch đóng dấu và ký tên và nhận các sổ tiết kiệm, tài sản của ông gửi ngân hàng Thụy sỹ. Và đó cũng là lần cuối cùng bác nhìn thấy ông ấy. Chẳng bao lâu sau thì chủ tịch qua đời, Nguyễn Phu Nhân thay chỗ ông ấy, sau đó mọi sự việc ta mới dần dần hiểu ra tất cả.

Bà ta cầu kết với một người trợ lý khác tên là Sang Thế Hùng và cũng cô thư kí của Kim Bình là Thanh Hoa, cũng chính vì vậy mà sau sẽ qua mặt mọi người không ai hay. Nhắc điều này ta thật thấy họ thẹn với

bản thân, hôm đó ta giao bản di chúc cho Nguyễn Phú Nhân, đúng như dự đoán bà ta đuổi gia đình cháu về Việt Nam. xong xuôi mọi việc tưởng chừng đâu đã bước cửa ải, chỉ cần thu xếp mau chóng rời khỏi Úc.

Nào ngờ chỉ vì một chút cả tin khi ấy đã nói bí mật này cho tên Thế Hùng biết, bà ta phát hiện được trong đêm cho người truy đuổi lấy đi mất chân phải của bác, không còn đường lui nữa đành nhảy xuống sông trôi dạt vào bờ lạnh nạn...

Khóe mắt bác Han đỏ lệ, lòng dấy lên sự căm phẫn đau đớn lẫn chua xót. Bà Zoe ngồi bên cũng oán hận hiện rõ khi siết chặt tay nó.

Bác Han hít sâu lấy hơi rồi tiếp tục :

“Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, một bên cho người truy sát bác. Một mặt khác lại cho người đến phóng hỏa căn nhà bà nội cháu khi đó đang ở. Cũng may bọn ta đã lường trước điều này nên đã lẩn trốn được. Khoảng một tuần sau, bà nội cháu đến chỗ ta rồi bọn ta cùng nhau sang đây bằng đường biển, cũng may chủ tịch trước khi mất đã sắp xếp con đường thoát thân này cho bọn ta”

“What The f*ck, sao lại có loại vợ khốn nạn như bà cơ chứ” tay nắm thành quyền Kobe đập mạnh lên bàn. Từ trước đến nay anh luôn cho rằng, cha mình vì bị tai nạn như lời ông kể mới tàn tật một bên chân, nào ngờ lại bị một kẻ máu lạnh tham lam cướp đoạt.

“Annie à, ta không biết cháu có tin điều này hay không, nhưng mà Kim Đình cho bà ta sát hại. Chiều hôm đó sau khi bà ta ra khỏi phòng bệnh, cũng là lúc mẹ cháu khóc lóc chạy đi tìm bác sĩ đến cấp cứu nhưng không còn kịp” bà Zoe ôm ngực khóc lớn.

“Lúc đó ta muốn chạy lại, nhìn ông ấy lần cuối. Nhưng lại nhớ đến lời dặn dò mà đành quay lưng bước đi trong đau đớn, hức hức”

Minh Anh để bà nội tựa vào lòng mình. Nó không ngờ có một ngày được biết sự thật động trời như vậy bản thân nó từ trước đến nay chưa bao giờ biết oán hận hay tìm cách trả thù một ai, nhưng ngày hôm nay khi biết được chân tướng sự thật lòng nó có muốn bỏ qua, thì lý trí cũng không thể nào mắt nhắm mắt mở thêm được nữa. Sự phẫn nộ dấy lên không nguôi, ánh mắt lạnh lẽo sắt bén hiện lên không chớp.

Minh Anh giờ đây như một quả bom hẹn giờ lâu năm chìm ngấm dưới bùn đất đến nay đang chạy đến những giây phút cuối của thời gian hẹn mà bùng phát rất mạnh. Hóa ra bao điều tan thương do một tay người bà giảo hoặc kia dựng nên, chỉ vì lòng tham lam không đáy của bà ta mà gây tổn hại hết người này đến người khác, bà ta không khác gì một con sói đội lốt người.

Một người phụ nữ chấp nhận đau đớn như bị cắt từng thớ thịt trên mình đưa con cho bà ta, bà ta cũng muốn lấy mạng của mẹ ruột đứa bé. Chỉ vì một bản di chúc bà ta nhẫn tâm phế đi một chân của bác Han, vậy nếu khi ấy bác Han không chạy thoát chừng giờ này bác Han đang ôm hận dưới nắm mồ, chỉ vì sợ địa vị của mình lung lay không ngừng dùng đủ thủ đoạn đuổi gia đình nó sang Việt Nam, nếu lúc ấy trong di chúc không cho bà ta một cát, không chừng chính nó sẽ chết yểu dưới tay bà ta khi đó. Minh Anh thật không dám tưởng tượng thêm được nữa.

Tâm can sôi sục cổ bình tĩnh nói : “Bác Han, vậy bây giờ bản di chúc chính thức ấy, đang ở đâu ạ ?”

“Nó đang được bà Zoe cất giữ” bác Han liền đáp.

“Annie, cháu định làm gì” bà Zoe nghiêng đầu hỏi.

Cổ bình tĩnh nhưng xem ra vào lúc này là hoàn toàn vô dụng, Minh Anh lạnh lùng nói :

“Có ơn báo ơn, có oán nhất định phải báo oán. Những gì bà ta gây ra một cháu sẽ trả bà ta gấp mười đầy và đủ không thiếu một món nợ nào. Cũng chỉ vì sự nhu nhược của bà, hiền lương của mẹ và cháu lơ đãng ngốc nghếch cho nên mới để bà ta dễ dàng điều khiển như một con rối. Cháu hứa với bà ngày tháng sau này khi cháu quay về sẽ là ác mộng của Châu Tịnh Yên, đó là lúc bà ta phải sống trong địa ngục”.

“Annie, tôi sẽ dùng khả năng trời phú sinh ra thông minh, của mình để tận lực giúp cậu”

“Ừ” Nó cười đáp lại một tiếng. Lúc này trời cũng đã ngả về khuya, Minh Anh đề nghị mọi người tạm gác mọi chuyện sang một bên đợi trời sáng hẳn tính tiếp, ai nấy đều gật đầu. Kobe thay nó đưa bà về phòng,

còn nó đến bếp hâm nóng ly sữa chuẩn bị cho bà trước khi ngủ, ly sữa hôm nay thêm phần tình cảm chất chứa gấp bội mọi hôm.

“Cạch” Minh Anh vào trong, bà Zoe cười mỉm nhận ly sữa của đứa cháu gái mình, tay kia vỗ nhẹ xuống nệm ý chỉ ngồi xuống. Minh Anh nhìn theo đó mà ngồi xuống bên cạnh bà nội của mình.

“ Bà Zoe” - “Cháu vừa gọi ta là gì” bà Zoe vội vàng cắt ngang.

“Bà Nội hihi, hôm nay cháu ngủ đây với bà nhé”

Vốn dĩ bà Zoe đang định nói câu này, ngờ đâu lại bị nó dành trước, bà cười hậu gật đầu.

Suốt cả đêm hai bà cháu nằm cạnh nhau hàn thuyên đủ mọi chuyện trên đời, từ việc ngày xưa hẹn hò với ông nội ra sao cho đến lúc tình cảm bọn họ không thể cắt rời như thế nào. Đây cũng là lần đầu tiên cả hai bà cháu cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, bà Zoe thì được ôm cháu mình người thân đầu tiên mà hằng ao ước nay đã thành hiện thực, còn nó từng ao ước có một ngày nằm bên cạnh bà nội của mình mà tâm sự những rối bời trong lòng, gọi một tiếng bà thân thương gần gũi như lúc này đây.

Nó tâm sự về chuyện tình cảm của mình cho bà nghe kể cho bà nghe về một người con trai tên là Hoàng Long đã khiến nó khắc cốt ghi tâm đến nhường nào, cũng là người con trai duy nhất trên đời mà nó muốn cùng đi đến hết con đường sau này.

Câu chuyện vừa đi qua được một nửa bà Zoe liền bật cười nói “Thế cháu có biết vì sao lúc đó cậu ta lại nói CHÁU KHÔNG LÀ GÌ CÁ CÁ hay không ?”

Minh Anh lắc đầu, bà Zoe cười hậu nói tiếp “ Bởi vì khi yêu một người, thì bản thân sẽ không thể nào so sánh người đó với bất kì thứ gì cả hay gọi tên được, vì bản thân đã yêu người đó rất nhiều”

“Thật sự là như vậy sao hả bà ? vậy mà lúc ấy cháu lại thầm trách anh ấy khi xem là món đồ chơi là sủng vật tùy ý của tên đầu đất đó thôi. Anh ấy cũng thật nhẫn tâm, biết cháu muốn nghe gì thì liền nói ngược lại. Làm cháu không hết lần này đến lần khác hiểu lầm anh ấy, vì tự cao tự đại nên mới phũ phàng với cháu như vậy” nó nghiêng người ôm bà nội mình như một đứa trẻ.

Bà Zoe vỗ nhẹ bả vai như ru cháu ngủ, cười nói “Dù cậu ấy có làm gì cháu vẫn yêu vẫn thương cậu ấy rất nhiều có phải không ? cháu có biết vì sao lại như vậy không ?”

“Không ạ”

“Bởi vì cháu cảm nhận đằng sau cái sự ác ma của cậu ta chính là những tình cảm chân thành dành cho cháu đấy, chính vì vậy mà cháu muốn giận thì lại càng yêu nhiều hơn mà thôi”

“Cuộc sống không hoàn hảo những không có nghĩa là nó không tươi đẹp. Tình yêu cũng như vậy đó Annie à, dù cậu ta không nói yêu cháu hay thể hiện tình yêu trước mặt cháu nhưng không có nghĩa là cậu ta chỉ ngồi im một chỗ không làm gì cả. Là người ta đặt cháu ở đây này * bà Zoe chỉ vào ngực trái của Minh Anh* cho nên sẽ thể hiện yêu thương cháu bằng cách riêng của cậu ta”

Nói đến đây Minh Anh trầm ngâm nghĩ lại tất cả mọi việc khi trước , quả thật mọi việc anh làm dù là đôi khi phũ phàng lại tổn thương nhưng mỗi một chuyện đều khắc lại ở nơi ngực trái như vết xăm không thể nào xóa được.

“Phải nói cậu ta khá thông minh đấy, dùng cách này để yêu cháu. Dù cách này đôi khi sẽ phản tác dụng tổn thương đối phương, nhưng mà khi đối phương hiểu được thì lại khắc vào lòng rất sâu. Nếu muốn quên, tốt nhất việc đó nghĩ cũng đừng có nghĩ đến”

“Ta thật sự muốn gặp cậu ta một lần, xem thử có bản lĩnh gì lại khiến cháu gái ta như điều đồ thể này * ka * ”

“Sẽ sớm thôi bà à...nhất định anh ấy là cháu rể của bà rồi”

189. Chương 93: Bà Nội !

Minh Anh rạng ngồi mặc chiếc váy tím tao nhã, đi bên cạnh Kobe trong bộ vest đen điển trai. Ai nhìn vào cũng tưởng họ là một cặp đôi tương xứng, nhiều khi mẹ Kobe thấy được sự thân mật mà có lần lăm lăm tưởng hai đứa trẻ đang hẹn hò với nhau.

“ Annie, sao cháu không phải là người yêu của thằng nhóc này luôn nhỉ” Dì Ammy đến gần giao tiếp bằng một câu nói đùa, mẹ Kobe tuy hơn bốn mươi rồi nhưng nhìn bà lúc này không khác gì bạn cũng lứa với nó.

“ Dì à, có đuoải được cậu ấy đi cũng đừng đùa đấy cho cháu như vậy. Cuộc đời cháu sẽ như thế nào đây” Nó giả làm bộ dạng xụ mặt xuống.

Kobe đứng một bên mặt đỏ rần vì câu nói đùa của hai người phụ nữ này, thật làm mất mặt anh. Dì Ammy ôm bụng cười, tuy rất ít được tiếp xúc nói chuyện nhiều với Minh Anh nhưng bà cũng rất quý cô gái này, cũng từng mong cô gái này ở bên con trai bà.

Buổi tiệc cũng nhanh chóng kết thúc Kobe nói vài câu với mẹ, rồi cùng nhau lên xe trở về trang trại. Nào ngờ trước khi lên xe bà Zoe bất cẩn bị vấp làm rơi túi xách, nó đứng gần đó nên cuối người nhặt lên hộ, vô tình tấm ảnh bên trong chiếc ví là vào tầm ngắm của mình.

Mãi mê nhìn chăm vào nó mà suy nghĩ, đột ngột bị bà Zoe giật lấy có vẻ bức bối:

“ ta cảm ơn, nhưng sau này cháu đừng xem đồ cá nhân của ta nhé”

Suốt trên đoạn đường về nhà, Minh Anh không nói câu nào tựa đầu vào bên cửa kính mông lung cố nhớ ra điều gì đó. Bà Zoe thấy vậy cứ nghĩ nó đang giận, lòng áy náy nên cũng chẳng muốn mở miệng nói thêm điều gì.

Về đến trang trại, Minh Anh lại lạnh lùng không nhìn bất kì ai đi thẳng một hơi lên phòng như một người bị mộng du. Tiếng cửa đóng lại, nó nhanh chóng nằm xuống giường đôi mắt vẫn chung thủy lạnh lẽo suy tư.

Chợt nhớ đến điều gì đó, nó ngồi phắt dậy. Lục tung tủ quần áo của mình, tìm cái vali khi ấy. Bên ngoài có tiếng tiếng đập cửa phòng vang vào cùng giọng nói của sốt ruột của Kobe “ Annie, Annie... cậu có nghe không mở cửa đi, Annie” .

“ Sao, con bé không vẫn không trả lời hả” bà Zoe nét mặt lo lắng hỏi.

“ bà chủ, khi này bà có nặng lời gì với con bé không. Sao thấy nó thay đổi im lặng đến độ như vậy” Bác Han trầm ngâm nói.

Bà Zoe đáp lại bằng cái lắc đầu, cau mày. Nhưng đâu ai biết lúc này Minh Anh nào đâu nghe thấy điều gì, chạy khắp nơi trong phòng mà tìm kiếm thứ gì đó. Miệng lẩm bẩm vài chữ “ để ở đâu rồi, mày ở đâu rồi” đôi tay luống cuống tìm kiếm bởi tung tủ quần áo của mình lên. Bụng cứ nghĩ về điều mình đang nghi ngờ, chỉ cần tìm ra tập hồ sơ Uyển Nhi đưa lúc trước khi đi có lẽ sẽ tìm ra được gì đó, biết đâu đó chính là chiếc chìa khóa mà khiến mọi việc rối tung, chỉ cần tìm ra nó mọi chuyện biết đâu sẽ sáng tỏ. Nó lục lọi tìm hết tủ này đến tủ kia nhưng vẫn không thấy đâu, hối hả chạy đến mở cửa.

“ Bác Han, có nhớ chiếc vali cháu để ở đâu không?” giọng nói nó lúc này vội vã.

“ Ta nhớ, để bên nhà kho. Cháu cần tìm gì à Annie” thấy bộ dạng nó như vậy không khỏi khiến cho bà Zoe lo lắng, bộ váy mặc khi dự tiệc lúc này vẫn chưa được thay ra, đoán được nó đang có chuyện gì đó không ổn.

Nghe được câu trả lời, hai chân lại vội vàng vàng mà chạy, mém tí nữa đã ngã nhào xuống cầu thang, may thay lúc ấy Kobe đứng gần đã nắm kịp tay nó, nếu không lại sẽ nằm im một chỗ lần hai mất rồi, làm cho bác Han và bà Zoe một phen hốt hoảng.

“Annie, từ từ thôi. Để mình đi tìm cùng cậu ngoài nhà kho tối lắm”

Được hai bước chân, nó quay lại nhìn bà Zoe “Bà à, giúp cháu một chuyện nhé...đợi cháu tìm được thứ muốn tìm rồi cho cháu biết sự thật nhé”

Bà Zoe gật đầu thay cho câu trả lời khi thấy nét mặt căng thẳng của nó. Chỉ chờ có vậy nó liền cùng Kobe chạy ra nhà kho tối tăm, đầy đủ bụi tìm kiếm chiếc vali mục nát. Nếu hôm nay không vô tình nhìn thấy tấm hình kia có lẽ ngay cả bản thân nó cũng quên mất đi tập hồ sơ Uyển Nhi đưa, cũng chính là nhiệm vụ mà mọi người khi ấy đang tìm kiếm nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

“Annie, bên này ! mình tìm thấy rồi”

Kobe ho khụ khụ vài tiếng, dùng sức nắm quai vali lôi ra, bụi bay tung tóe vào không trung. Minh Anh chạy đến, dịu dàng đưa tay lau đi vài vết bụi dính bẩn trên gương mặt Kobe, anh sững người vài giây ngẩn nhìn cô bạn của mình.

“Annie, tôi có nên suy nghĩ lại việc tìm hiểu cậu thử không nhỉ” Kobe cong môi cười.

“Thôi nha, bỏ nha, tôi chỉ yêu con trai thôi làm sao có thể yêu chị em của mình chứ. Thế hóa ra loạn luân à” nó chu môi cười đáp trả.

“Quý sứ hà, biết hết hà” Kobe làm bộ mặt ngại ngùng như gái mới lớn trả lời.

Hai người thôi đùa, Minh Anh ngồi xổm xuống đất mở chiếc vali ra, nhưng có vẻ dây kéo vali bị hỏng không hợp tác khó nhọc lắm mới kéo ra được. Nó lục lọi cách túi rồi đôi môi khẽ cười thành tiếng như ra được báu vật.

“Ha ha, có rồi Kobe. Có rồi nó chưa bị làm sao cả mình vui quá”

Cầm một túi ni lông có đựng giấy tờ trên tay, Minh Anh nhảy lên ôm chầm cổ Kobe vui mừng hò reo. Từ lúc quen biết Minh Anh, Kobe chưa bao giờ thấy người con gái này cười vui vẻ như lúc này, hình ảnh thường ngày có cười nhưng nụ cười ấy dịu dàng mang nỗi buồn man mác bên trong không giống bây giờ.

“ Chúng ta vào nhà thôi”

Dù chưa chắc dự đoán của mình là chính xác, nhưng nếu cứ để trong lòng mãi như thế này cũng chẳng phải là cách. Không khí trong phòng khách khá căng thẳng, bà Zoe và Bác Han kể cả Kobe ai nấy đều nhìn nó bằng khuôn mặt tò mò khó hiểu.

Nó hít sâu một hơi thật sâu , nghiêm túc hỏi “Zoe, bà xem tấm ảnh này có phải khi nãy vì nó mà bà mắng cháu không ?”

Bà Zoe nghi hoặc nhận tấm ảnh từ tay nó truyền sang, cơ hồ bà Zoe bắt đầu có sự thay đổi rõ rệt, bàn tay cầm tấm ảnh nhẹ tựa như bông, nhưng lại run run nắm không vững, đôi mắt thâm sâu ngấn nước ở khóe mi.

“Annie sao cháu, sao cho tấm ảnh này” đôi môi lắp bắp, đôi vai gầy của bà Zoe rung lên mất bình tĩnh, gắng giọng hỏi.

Bác Han ngồi cạnh thấy bà chủ của mình đột nhiên như vậy, liền chồm người giạt lấy tấm ảnh trân trân nhìn vào, quay sang bà Zoe khẽ một câu “Chuyện này là thế nào”.

“Bà ơi, cháu hỏi một câu nữa nhé. Người đàn ông khi trước bà kể ông ta là Nguyễn Kim Định phải không bà ” giọng nói của nó cũng nghẹn lại, đi đến quỹ xuống bên cạnh nắm bà Zoe một cách triu mến.

Chuyện quá khứ cất dấu nhiều năm sâu tận bên trong con tim, giờ đây khi có người gọi dậy không khỏi khiến tâm can trở nên đau xót. Nhưng lúc này đây bà Zoe vẫn im lặng không trả lời, bà và Bác Han nhìn nhau nghi hoặc như vẻ đang phân điều gì đó, tiến thoái lưỡng nan.

“Không sao, vậy cháu hỏi tiếp câu nữa được không. Vậy vậy... người con trai mà năm đó bà mang nặng đẻ đau, có phải ông ấy tên Nguyễn Kim Bình phải không phải hả bà” lúc này đây nước mắt như bờ đê vỡ ra, không ngừng tuông.

Hai bà cháu nắm tay nhau mà khóc, bà Zoe vì bên trong còn ẩn chứa bí mật đang cần thận cất dấu cho nên vẫn hoài nghi không dám nói bất cứ điều gì. Bà biết nó là đứa trẻ ngoan nhưng dù gì cũng là một người xa lạ đến chỗ này, biết đâu chỉ là cái bẫy để thâm tóm.

Nhìn Ánh mắt đó nó liền hiểu, tay mở sổ hộ chiếu của mình ra đưa đến trước mặt hai người lớn. Bác Han chau mày cầm lấy mở ra xem, ánh mắt ngạc nhiên khi nhìn thấy dòng tên Nguyễn Minh Anh/ Quốc Tịch : Ustrailia, liền hỏi :

“Annie, không lẽ cháu là con gái của Kim Bình hay sao”

Bà Zoe khóc lên thành tiếng, không ngờ sau bao nhiêu năm lưu lạc phương trời xa xôi, tránh sự truy đuổi của người đàn bà ác độc. Rồi xa quê hương, rời xa đứa con mang nặng đẻ đau, trốn đến tận đây đến tận hơn mấy chục năm, nay lại được ở bên cạnh người thân của mình, nhưng trước giờ bà lại không nhận ra.

Nó vừa khóc vừa nói “Dạ, cháu là Minh Anh Nguyễn Minh Anh là con gái lớn à không, còn gái thứ của ông ấy. Kim Bình là ba của cháu hức hức”

Nghe đến đây, đại não của Bác han làm việc nhanh chóng. Ông cau mày lòng dấy lên một cảm giác sợ sệt như đang có nguy hiểm gần kề, nắm chặt hai bắp vai gầy của Minh Anh mà gần hỏi “Annie, cháu nói ta nghe cháu là con thứ vậy chị gái lớn giờ đang ở đâu”

Lúc này bà Zoe hoàn hồn thu nước mắt, trông chờ câu hỏi khi sức nhớ ra sự việc qua trọng. Khuôn mặt hốt hoảng nhần mạnh hỏi lại “cháu mau nói đi, chị cháu giờ đang ở đâu. Chúng ta phải lập tức đón nó kẻo không nó sẽ nguy hiểm đến tính mạng”

Minh Anh thất thần ngẩn mặt nhìn hai người lớn, không tin vào những gì mình vừa nghe. Sự việc nghiêm trọng đến như thế nào mà mọi người lại lo lắng đến như vậy còn nguy hiểm đến cả tính mạng, giờ ngấm lại có khi nào Uyển Nhi đã biết rõ chuyện này nên cố tình đẩy nó đi để bảo vệ tính mạng cho nó hay không.

Minh Anh thôi hốt hoảng, vào lúc này ai nấy đều rối cả rồi nếu ngay cả nó cũng như vậy, sự việc sẽ không đâu vào đâu, nó ngồi lên sofa bên cạnh bà Zoe “ Bà à, chị ấy không sao đâu, nếu thật sự có vấn đề thì người ngồi đây giờ bây giờ không phải là cháu đâu ạ”

Nét mặt lo lắng bà Zoe nói “Vì sao cháu lại nói như vậy, chẳng lẽ cháu không chút nào quan tâm đến chị gái mình hay sao”

Nó lắc đầu giọng nói trù mến dịu dàng trấn an bà Zoe “Không đâu bà à, nếu chị ấy gặp nguy hiểm thì không thể nào đẩy cháu đến nơi xa xôi này đâu”

Bây giờ cả nhà ai cũng nhìn Minh Anh với ánh mắt khó hiểu, thêm phần tò mò thoát nhìn nó đã hiểu mọi người đang trông chờ điều gì.

Minh Anh mỉm cười chỉnh trang lại trạng thái của mình lúc này, nếu là khi trước hẳn rằng nó đã hấp tấp luống cuống làm mọi chuyện thêm rối tung lên mà thôi nhưng bây giờ thì khác, trước khi làm điều gì nó luôn nhắc nhở bản thân phải thật bình tĩnh, phải là lúc thoải mái nhất, chắc chắn rằng điều đó sẽ không lệch hướng.

Thu lại tất cả xúc động khi nãy, vui vẻ thuật lại những chuyện xảy ra trước đó không chút phiền lòng. Khi câu chuyện đi qua được một nửa ai nấy đều thấy xót xa cho tấm thân nhỏ bé trước mặt, ngay cả một người ít bộc lộ cảm xúc như Kobe cũng không nhịn được mà thay đổi thái độ bức xúc trên gương mặt.

Quả thực nó muốn nói với mọi người rằng bản thân lúc này không có một chút cảm giác tổn thương nào, không thấy lẩn thẩn khi nhắc lại chuyện buồn bã nhưng chỉ sợ khi nói ra rồi mọi sẽ không tin cho đó là sự chịu đựng cất giấu trong lòng.

“Bà ta sao có thể đối xử với vợ chồng Kim Bình như thế, sao lại đại nghịch một đứa trẻ vô can như cháu cơ chứ” hàng mi bà Zoe rưng rưng nước mắt.

Gương mặt của Minh Anh lúc này vẫn điềm tĩnh, nghĩ rằng bà nội kia cho nó là vận đen của gia đình nên mới đối xử như vậy.

Dù bất cứ chuyện gì đã từng xảy ra, thì khi bản thân nó chịu đựng một chút nhưng đổi lại những người thân bên cạnh chẳng phải được hạnh phúc được sự vui vẻ thì bấy nhiêu đó có là gì. Có người bà nào lại không thương con, thương cháu thì việc bà đẩy nó xa khỏi gia đình vốn dĩ chỉ vì một lòng muốn bảo gia tộc bảo vệ cơ ngơi của tổ tiên vất vả gầy dựng lên mà thôi, vì thế chưa một lần nó oán trách hay giận hờn bà nội kia.

“Nếu bà nội không gây áp lực cho ba mẹ làm sao cháu có thể sinh ra lớn lên học tập ở Việt Nam mến thương ẩm áp tình người được ạ. Cũng nhờ vậy cháu mới có thể gặp được người mà cháu thương nữa đó, phải cảm ơn bà ấy mới đúng chứ ạ”

Trước khi chạy trốn sang Anh, bà Zoe vẫn may mắn chứng kiến được đứa con trai của mình cưới vợ cho nên về phần mẹ Minh Anh bà cũng biết đôi chút. Với ấn tượng về mẹ Minh Anh bà cho rằng đó là một người phụ nữ dịu dàng và yếu đuối, khi nào vô tình làm sai điều gì đó mẹ nó chỉ biết đứng ngây ra đó chịu đựng mặc cho Tịnh Yên mắng nhiếc, nhưng không khi nào giận dữ hay để tâm lâu dài. Qua lời kể của Minh Anh bà Zoe cảm nhận được, hai mẹ con này đã chịu đựng tổn thương biết bao nhiêu, lòng chua xót.

“Thế còn, con bé Uyển Nhi đó có xem cháu là em gái đâu. Hết lần này đến lần khác ức hiếp cháu chẳng phải sao, thậm chí còn ép cháu phải rời bỏ quê hương đến một đất nước xôi mém tí nữa bị bọn buôn người bắt đi còn đâu”

Minh Anh lại lắc đầu cười, thân nhiên nói :

“Dạ không phải đâu, chị ấy làm vậy cũng vì chịu đựng tổn thương rất nhiều bà à. Một đứa trẻ lúc sinh ra đã không hơi ấm của cha, thậm chí người cha đó đến nay vẫn chưa hề biết sự tồn tại của chị ấy trên đời này, mẹ chị ấy lại nằm trên giường suốt mười mấy năm trời chưa biết đã tỉnh hay chưa nhưng đến nay vẫn bất vô âm tín, ở với bà ngoại chẳng được bao lâu chị ấy chỉ còn lại một mình, đến nhà một người lạ sinh sống sau lại bị đùn đẩy đến nước Anh xa xôi chịu đựng những gì đâu ai biết được. So với chị ấy chẳng phải cháu vẫn tốt vẫn may mắn hơn rất nhiều hay sao hả bà”

“Cũng vì có chị ấy, cháu mới biết được người cháu thương yêu cháu nhiều như thế nào, tình cảm của bọn cháu có đậm sâu thật sự hay không. Nếu chị Uyển Nhi không giáng tiếp gây áp lực làm sao giờ này cháu ngồi đây nhận bà nội ruột của mình, được đến nước Anh, được học ở KENT sống trong môi trường tốt như thế này”

Bà Zoe không ngừng xúc động, bà không ngờ rằng trước kia đứa trẻ này vốn hoạt bát, vui vẻ ngây thơ trong sáng đến vậy. Bất kì trước một tổn thương nào đứa cháu gái này luôn cười tươi vui vẻ, âm thầm ôm tất cả tổn thương vào bản thân nhưng lại không một lời than oán, hờn trách bất kì ai cả. Khác hẳn với một Minh Anh lúc này, đôi mắt đen lầy trong veo nhưng luôn man mác nỗi buồn thoát ẩn thoát hiện đâu đó, đôi môi hồng khi cười tỏa nắng ẩm áp nhưng lại khiến người ta cảm thấy chua xót bên trong, trước đây vui vẻ năng động bao nhiêu thì bây giờ lại là một thiếu nữ dịu dàng ôn nhu nghĩ trước nghĩ sau bấy nhiêu.

“Được rồi Annie, cháu ngoan của ta. Tất cả cũng đã là quá khứ rồi, từ nay về sau ta sẽ chăm sóc và bảo vệ cho cháu sẽ không để bất kì người nào làm tổn hại đến cháu nữa”.

Bà Zoe ôm chặt Minh Anh vào lòng giọng nói nghẹn ngào, mi tâm đọng nước. Cái ôm này bà vẫn luôn ao ước một ngày nào đó sẽ có được, hằng ngày, hằng đêm thậm chí trong giấc ngủ bà vẫn ước sẽ gặp lại con trai gặp lại cháu mình, một cái ôm của người thân vậy mà nay đã trở thành hiện thực. Bà Zoe thầm cảm ơn trời cao đã nghe thấu nỗi lòng của bà.

Mọi chuyện cuối cùng cũng coi như đã mở được cách cửa đầu tiên. Minh Anh thở dài hắt ra như trút bỏ một phần gánh nặng trên vai, chưa khi nào thoải mái hơn lúc này, lần đầu tiên trong đời nó nhận được yêu thương từ “Bà Nội của mình”.

Hai cha con Kobe cũng vui lay cho sự kiện nhận người thân này, thật hiếm khi nào lại xảy ra trùng hợp thế này. Thật là định mệnh không ai lường trước được điều gì sẽ xảy ra trong cuộc sống .

Minh Anh đẩy nhẹ bà Zoe ra cười mỉm, đưa tay lên lau đi hàng nước mắt chảy dài trên gương mặt đẹp lão của bà nội mình.

“Bà à, không cần đâu. Cháu nay đã lớn rồi, từ nay hãy để cháu chăm sóc cho bà, bảo vệ bà và tất cả mọi người, bảo vệ cho tất cả mọi người nhé, bà giúp cháu nhé.”

Bà Zoe hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, gạt đầu đồng ý, đưa tay lên vuốt mái tóc dài của đứa cháu mình triu mến. Con bé vừa hiểu chuyện, vừa hiểu thảo khiến lòng bà ngập tràn hạnh phúc, xem ra con trai bà quả là người đàn ông may mắn.

Thấy vậy nó chẳng muốn vòng vo kéo dài thêm nữa. 3 Năm, nó đã lãng phí 3 năm cho việc tồn tại mà quên đi mục đích quan trọng nhất, nó không muốn kéo dài thêm một chút nào nữa phải rút thời gian càng sớm càng tốt nếu không sợ nhớ nhưng sẽ giết chết nó, việc nhớ anh da diết sẽ làm nó điên loạn rồi bởi tâm trí mất thôi.

Nhìn bà Zoe bằng sự nghiêm nghị của mình nó nói “ Bà à bà tin tưởng cháu chứ”.

“Annie cháu không cần đắn đo, cứ nói đi, cứ hỏi những gì cháu muốn hỏi. Ta sẽ cho biết tất cả” bà Zoe triu mến trả lời.

“Cháu hỏi thẳng vậy, bà và bác Han có bí mật nào phải không ạ. Hai người có thể kể đầu đuôi câu chuyện gia đình ta năm xưa được không , cháu muốn biết tất cả.”

Bà Zoe nhìn sang Bác Han như dò hỏi ý kiến, cả hai người lớn nhìn nhau một hồi rồi gật như đã hiểu ý của đối phương. Bà Zoe đang định mở lời nói thì bác Han đã nhanh hơn một bước lên tiếng cản lời.

“Bà Nội cháu lớn tuổi rồi và hay xúc động sẽ dễ lên cơn đau tim. Để ta thay bà chủ nói tất cả cho cháu nghe vậy”

“Vâng ạ” Minh Anh gật đầu nhìn bác Han.

Bác Han cười mỉm rồi thở hắt ra, sự ưu phiền trên mặt ông ấy dần rõ ra. Ông thuận tay cuối người cúi gầy sau đó xắn ống quần bên phải lên cao. Ánh mắt Minh Anh ngạc nhiên khi nhìn thấy những sự vật trước mặt mình lúc này, bên trong chiếc quần dài ấy là một cái chân giả, vậy mà ở chung một nhà suốt 3 năm nay nó chưa hay một lần biết sự việc này.

Bác Han ngẩng đầu mặt lên nhìn trần nhà trên cao bắt đầu thuật lại :

“Năm đó ta cũng chỉ là cậu sinh viên như Kobe bây giờ ta tên Trương Hàn, sang đây mới đổi Warred.Han , lúc ấy mới tốt nghiệp ở một trường tại Úc. Khi đó lại là bạn tốt của ba cháu nên được cậu ta chiếu cố giới thiệu cho cha mình tức Chủ tịch Nguyễn khi ấy vào Myler làm việc...

Không bao lâu, Chủ tịch đột nhiên ngã bệnh tình trạng rơi vào hôn mê kéo dài. Tập đoàn khi ấy cũng bị rơi vào khủng hoảng, tất cả mọi việc đều do phụ nhân tức bà Yên điều hành. Chủ tịch cứ nằm im một chỗ vô cùng bất lực may thay lúc ấy lại có người con dâu luôn phiên túc trực ở bệnh viện chăm sóc ông ấy, dù khi ấy mẹ cháu đang ở cử sau khi sinh nhưng vẫn rất tận tâm chu đáo.

Hôm đó cũng như bao ngày bình thường, ta đến thăm chủ tịch...

Bệnh viện AIHW,Ustralia, Năm 19 XX

“ Chủ tịch, ngài khỏe không tôi đến thăm ngài đây” Han đặt một giỏ trái cây lên tủ bên cạnh giường bệnh, giọng kính cẩn nói.

“ Cậu đến đây à, Hàn”

Nghe giọng nói yếu ớt, quen thuộc vang lên, Han giật mình quay lại nhìn vị chủ tịch đang lừ đừ mở đôi mắt ra nhìn người đối diện, tay khó nhọc đưa lên mà gọi.

“Chủ tịch, ngài đã tỉnh lại từ khi nào vậy ?” Han đi qua nhẹ nhàng đỡ Chủ tịch nguyên ngồi dậy.

“Ta tỉnh đã lâu rồi, chẳng là dặn dò Phụng Lai không được nói với bất kì ai. * Khụ Khụ* sao rồi có phải công ty đang bị bà ta thao túng, còn Kim Bình thì vẫn giữ chức giám đốc bộ phận có phải không?”

“Chủ tịch...” Han ngập ngừng rồi nói tiếp “Quả thật bây giờ, tình hình công ty đang do một tay phụ nhân điều hành và quản lý rất gọn gàng. Nhưng có một điều tôi không thể hiểu tại sao tập đoàn chúng ta cứ liên tiếp dưng chuyện. Từ trước đến nay chẳng phải Myler luôn có vị thế rất mạnh trên thương trường hay sao. Tôi đã thử điều tra nhưng, lại không điều tra được gì.Cũng may nhờ có phụ nhân lo chu toàn mọi việc, cũng qua được ai khó khăn.”

“Cậu không cần phải tốn công vô ích điều tra làm gì, họa là bà ta gây nên đương nhiên người gỡ rối dễ dàng cũng là bà ta. Bây giờ có lẽ bà ta đang rất được mọi người trong cổ đông tín nhiệm phải không ?”

“Phụ nhân làm việc rất tốt, rất tận huyết với tập đoàn, ngài đã hiểu lầm gì Phụ Nhân không ?”

“Ha ha, ngay cả tính mạng của ta bà ấy còn điều khiển được huống gì là đứng đằng sau giật dây, một người khỏe mạnh tự đứng lại đột quỵ hôn mê các người không thấy kì lạ hay sao. Tất cả âu đã có tính toán kĩ lưỡng từ trước rồi, chỉ là ta biết điều này quá muộn, ta không muốn sau này chết lại không nhắm được khi thấy Myler rơi vào tay kẻ độc ác, toàn bộ tâm huyết của gia tộc sẽ bị hủy hoại”

Han hơi bất ngờ và thêm phần nể phục vị chủ tịch này, ông ta quả là người nắm bắt được mọi tình hình mọi phương diện, đầu óc rất nhanh nhạy. Từ trước đến giờ Han luôn ngưỡng mộ ông ấy không những đã giỏi trong việc kinh doanh còn có người vợ chịu thương chịu khó chấp nhận bỏ qua dù người đàn ông của bà ta có người phụ nữ khác bên ngoài, nhưng rồi cũng ngạc nhiên hơn khi nghe sự phân tích của ông ấy.

Không ngờ vị phu nhân này, có tâm tư khác từ lâu thảo nào dù tra như thế nào cũng không tra ra ai giật dây.

“Chủ tịch, vậy phải làm sao bây giờ. Với tình hình sức khỏe của ngài không thể nào đến công ty ngăn chặn được nữa, Kim Bình cậu ấy lại không mạnh về lĩnh vực này. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại tôi vẫn không hiểu tại sao Phu Nhân phải làm những việc như vậy, khác nào đưa tập đoàn đến trước biển lửa”

“Giờ ta có thể tin tưởng ở cậu, tin vào đứa trẻ kia” chủ tịch đưa tay chỉ vào đứa trẻ đang say giấc trong nôi.

“Ý của ngài là...”

“Thời gian của tôi không còn được bao lâu, lúc này tôi chỉ còn tin tưởng mỗi mình cậu.” vị Chủ tịch cười hậu thổ dài.

“Chủ tịch, người hãy một lần tin tưởng tôi, cứ giao cho tôi tôi sẽ làm thật tốt” Han đứng dậy nghiêm chỉnh cuối đầu, nhận nhiệm vụ.

“Cậu không cần phải nghiêm túc đến vậy. Ngồi xuống đi, có đem máy đó không ?” Han gật đầu, rồi mở máy tính lên ngồi bên cạnh chủ tịch lắng nghe ông dặn dò.

“Tình hình trước mắt sẽ không thay đổi được gì, trước hết muốn khống chế Tịnh Yên phải dùng kế mà thôi hơn nữa bây giờ cũng chỉ có mình bà mới làm Myler đứng vững. Cậu soạn ra hai bản di chúc giúp tôi một bản chính bản và một bản tạm thời”

Sau một hồi viết xong bản di chúc, Han đưa lại cho chủ tịch xem một lần nữa. Ông khá hài lòng mỉm cười dặn dò kỹ.

“Chỉ cần tôi trút hơi thở cuối cùng, lập tức Tịnh Yên sẽ làm hại Zoelie ngay lập tức, cậu hay cùng bà ấy trốn đến một nơi khác, hãy cố gắng để gia đình Kim Bình đi xa đất nước này khi nào Minh Anh 25 tuổi hãy dùng mọi cách giúp đỡ nó đứng vững ở vị Chủ Tịch Hội Đồng quản trị. Hãy nhớ cho kỹ, nhất định đừng để bà ta biết về bản di chúc thật này nếu không tính mạng của các người ta không bảo đảm được. Zoelie ta nợ bà ấy rất nhiều, chỉ hy vọng cậu hãy chăm sóc bà ấy như mẹ ruột của mình”

“Cậu đừng lo tôi đã dặn dò con dâu ở phía sau hỗ trợ cho cậu, khi nào bọn họ đi khỏi khi ấy cậu cũng an toàn đi khỏi đất nước này rồi. Trường Hàn, hãy nhớ lấy lời tôi”

“chủ tịch yên tâm, bà Zoelie tôi sẽ bảo vệ bà ấy”...

Qua vài ngày sau Bác đem di chúc đến cho chủ tịch đóng dấu và ký tên và nhận các sổ tiết kiệm, tài sản của ông gửi ngân hàng Thụy sỹ. Và đó cũng là lần cuối cùng bác nhìn thấy ông ấy. Chẳng bao lâu sau thì chủ tịch qua đời, Nguyễn Phu Nhân thay chỗ ông ấy, sau đó mọi sự việc ta mới dần dần hiểu ra tất cả.

Bà ta cầu kết với một người trợ lý khác tên là Sang Thế Hùng và cũng cô thư kí của Kim Bình là Thanh Hoa, cũng chính vì vậy mà sau này qua mắt mọi người không ai hay. Nhắc điều này ta thật thấy họ thẹn với bản thân, hôm đó ta giao bản di chúc cho Nguyễn Phu Nhân, đúng như dự đoán bà ta đuổi gia đình cháu về Việt Nam. xong xuôi mọi việc tưởng chừng đầu đã bước cửa ải, chỉ cần thu xếp mau chóng rời khỏi Úc.

Nào ngờ chỉ vì một chút cả tin khi ấy đã nói bí mật này cho tên Thế Hùng biết, bà ta phát hiện được trong đêm cho người truy đuổi lấy đi mất chân phải của bác, không còn đường lui nữa đành nhảy xuống sông trôi dạt vào bờ lạnh nạn...

Khóe mắt bác Han đỏ lẹ, lòng dấy lên sự cảm phần đau đớn lẫn chua xót. Bà Zoe ngồi bên cũng oán hận hiện rõ khi siết chặt tay nó.

Bác Han hít sâu lấy hơi rồi tiếp tục :

“Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó, một bên cho người truy sát bác. Một mặt khác lại cho người đến phóng hỏa căn nhà bà nội cháu khi đó đang ở. Cũng may bọn ta đã lường trước điều này nên đã lẫn trốn được. Khoảng một tuần sau, bà nội cháu đến chỗ ta rồi bọn ta cùng nhau sang đây bằng đường biển, cũng may chủ tịch trước khi mất đã sắp xếp con đường thoát thân này cho bọn ta”

“What The f*ck, sao lại có loại vợ khốn nạn như bà cơ chứ” tay nắm thành quyền Kobe đập mạnh lên bàn. Từ trước đến nay anh luôn cho rằng, cha mình vì bị tai nạn như lời ông kể mới tàn tật một bên chân, nào ngờ lại bị một kẻ máu lạnh tham lam cướp đoạt.

“Annie à, ta không biết cháu có tin điều này hay không, nhưng mà Kim Đình cho bà ta sát hại. Chiều hôm đó sau khi bà ta ra khỏi phòng bệnh, cũng là lúc mẹ cháu khóc lóc chạy đi tìm bác sĩ đến cấp cứu nhưng không còn kịp” bà Zoe ôm ngực khóc lớn.

“Lúc đó ta muốn chạy lại, nhìn ông ấy lần cuối. Nhưng lại nhớ đến lời dặn dò mà đành quay lưng bước đi trong đau đớn, hức hức”

Minh Anh để bà nội tựa vào lòng mình. Nó không ngờ có một ngày được biết sự thật động trời như vậy bản thân nó từ trước đến nay chưa bao giờ biết oán hận hay tìm cách trả thù một ai, nhưng ngày hôm nay khi biết được chân tướng sự thật lòng nó có muốn bỏ qua, thì lý trí cũng không thể nào mất nhắm mắt mở thêm được nữa. Sự phẫn nộ dấy lên không nguôi, ánh mắt lạnh lẽo sắt bén hiện lên không chớp.

Minh Anh giờ đây như một quả bom hẹn giờ lâu năm chìm ngấm dưới bùn đất đến nay đang chạy đến những giây phút cuối của thời gian hẹn mà bùng phát rất mạnh. Hóa ra bao điều tan thương do một tay người bà già hoặc kia dựng nên, chỉ vì lòng tham lam không đáy của bà ta mà gây tổn hại hết người này đến người khác, bà ta không khác gì một con sói đội lốt người.

Một người phụ nữ chấp nhận đau đớn như bị cắt từng thớ thịt trên mình đưa con cho bà ta, bà ta cũng muốn lấy mạng của mẹ ruột đứa bé. Chỉ vì một bản di chúc bà ta nhẫn tâm phế đi một chân của bác Han, vậy nếu khi ấy bác Han không chạy thoát chừng giờ này bác Han đang ôm hận dưới nắm mồ, chỉ vì sợ địa vị của mình lung lay không ngừng dùng đủ thủ đoạn đuổi gia đình nó sang Việt Nam, nếu lúc ấy trong di chúc không cho bà ta một cắt, không chừng chính nó sẽ chết yểu dưới tay bà ta khi đó. Minh Anh thật không dám tưởng tượng thêm được nữa.

Tâm can sôi sục cổ bình tĩnh nói : “Bác Han, vậy bây giờ bản di chúc chính thức ấy, đang ở đâu ạ ?”

“Nó đang được bà Zoe cất giữ” bác Han liền đáp.

“Annie, cháu định làm gì” bà Zoe nghiêng đầu hỏi.

Cổ bình tĩnh nhưng xem ra vào lúc này là hoàn toàn vô dụng, Minh Anh lạnh lùng nói :

“Có ơn báo ơn, có oán nhất định phải báo oán. Những gì bà ta gây ra một cháu sẽ trả bà ta gấp mười đầy và đủ không thiếu một món nợ nào. Cũng chỉ vì sự nhu nhược của bà, hiền lương của mẹ và cháu lơ đãng ngốc nghếch cho nên mới để bà ta dễ dàng điều khiển như một con rối. Cháu hứa với bà ngày tháng sau này khi cháu quay về sẽ là ác mộng của Châu Tịnh Yên, đó là lúc bà ta phải sống trong địa ngục”.

“Annie, tôi sẽ dùng khả năng trời phú sinh ra thông minh, của mình để tận lực giúp cậu”

“Ừ” Nó cười đáp lại một tiếng. Lúc này trời cũng đã ngả về khuya, Minh Anh đề nghị mọi người tạm gác mọi chuyện sang một bên đợi trời sáng hẳn tính tiếp, ai nấy đều gật đầu. Kobe thay nó đưa bà về phòng, còn nó đến bếp hâm nóng ly sữa chuẩn bị cho bà trước khi ngủ, ly sữa hôm nay thêm phần tình cảm chất chứa gấp bội mọi hôm.

“Cạch” Minh Anh vào trong, bà Zoe cười mỉm nhận ly sữa của đứa cháu gái mình, tay kia vỗ nhẹ xuống nệm ý chỉ ngồi xuống. Minh Anh nhìn theo đó mà ngồi xuống bên cạnh bà nội của mình.

“ Bà Zoe” - “Cháu vừa gọi ta là gì” bà Zoe vội vàng cắt ngang.

“Bà Nội hihi, hôm nay cháu ngủ đây với bà nhé”

Vốn dĩ bà Zoe đang định nói câu này, ngờ đâu lại bị nó dành trước, bà cười hậu gật đầu.

Suốt cả đêm hai bà cháu nằm cạnh nhau hàn thuyên đủ mọi chuyện trên đời, từ việc ngày xưa hẹn hò với ông nội ra sao cho đến lúc tình cảm bọn họ không thể cắt rời như thế nào. Đây cũng là lần đầu tiên cả hai bà cháu cảm nhận được sự ấm áp của tình thân, bà Zoe thì được ôm cháu mình người thân đầu tiên mà hằng ao ước nay đã thành hiện thực, còn nó từng ao ước có một ngày nằm bên cạnh bà nội của mình mà tâm sự những rối bời trong lòng, gọi một tiếng bà thân thương gần gũi như lúc này đây.

Nó tâm sự về chuyện tình cảm của mình cho bà nghe kể cho bà nghe về một người con trai tên là Hoàng Long đã khiến nó khắc cốt ghi tâm đến nhường nào, cũng là người con trai duy nhất trên đời mà nó muốn cùng đi đến hết con đường sau này.

Câu chuyện vừa đi qua được một nửa bà Zoe liền bật cười nói “Thế cháu có biết vì sao lúc đó cậu ta lại nói CHÁU KHÔNG LÀ GÌ CÁ hay không ?”

Minh Anh lắc đầu, bà Zoe cười hậu nói tiếp “ Bởi vì khi yêu một người, thì bản thân sẽ không thể nào so sánh người đó với bất kì thứ gì cả hay gọi tên được, vì bản thân đã yêu người đó rất nhiều”

“Thật sự là như vậy sao hả bà ? vậy mà lúc ấy cháu lại thăm trách anh ấy khi xem là món đồ chơi là sủng vật tùy ý của tên đầu đất đó thôi. Anh ấy cũng thật nhẫn tâm, biết cháu muốn nghe gì thì liền nói ngược lại. Làm cháu không hết lần này đến lần khác hiểu lầm anh ấy, vì tự cao tự đại nên mới phũ phàng với cháu như vậy” nó nghiêng người ôm bà nội mình như một đứa trẻ.

Bà Zoe vỗ nhẹ bả vai như ru cháu ngủ, cười nói “Dù cậu ấy có làm gì cháu vẫn yêu vẫn thương cậu ấy rất nhiều có phải không ? cháu có biết vì sao lại như vậy không ?”

“Không ạ”

“Bởi vì cháu cảm nhận đằng sau cái sự ác ma của cậu ta chính là những tình cảm chân thành dành cho cháu đấy, chính vì vậy mà cháu muốn giận thì lại càng yêu nhiều hơn mà thôi”

“Cuộc sống không hoàn hảo những không có nghĩa là nó không tươi đẹp. Tình yêu cũng như vậy đó Annie à, dù cậu ta không nói yêu cháu hay thể hiện tình yêu trước mặt cháu nhưng không có nghĩa là cậu ta chỉ ngồi im một chỗ không làm gì cả. Là người ta đặt cháu ở đây này * bà Zoe chỉ vào ngực trái của Minh Anh* cho nên sẽ thể hiện yêu thương cháu bằng cách riêng của cậu ta”

Nói đến đây Minh Anh trầm ngâm nghĩ lại tất cả mọi việc khi trước , quả thật mọi việc anh làm dù là đôi khi phũ phàng lại tổn thương nhưng mỗi một chuyện đều khắc lại ở nơi ngực trái như vết xăm không thể nào xóa được.

“Phải nói cậu ta khá thông minh đấy, dùng cách này để yêu cháu. Dù cách này đôi khi sẽ phản tác dụng tổn thương đối phương, nhưng mà khi đối phương hiểu được thì lại khắc vào lòng rất sâu. Nếu muốn quên, tốt nhất việc đó nghĩ cũng đừng có nghĩ đến”

“Ta thật sự muốn gặp cậu ta một lần, xem thử có bản lĩnh gì lại khiến cháu gái ta như điều đồ thế này * ka ka * ”

“Sẽ sớm thôi bà à...nhất định anh ấy là cháu rể của bà rồi”

190. Chương 94 : Tài Năng Kinh Doanh

Sáng hôm sau bà Zoe cầm trên tay một túi giấy khổ A3 màu vàng, được niêm phong kĩ càng, miệng phong bì vẫn còn con tem đóng dấu đỏ bên trên. Hai tay Minh Anh lễ phép đưa ra nhận lấy , thoạt nhìn nó đã thẩm đoán được bên trong chứa gì.

“ Năm ấy, trước khi bỏ trốn bà nghe theo lời dẫn dắt của ông nội cháu, phải bảo quản cái này cho đến khi cháu được 25 tuổi thì tận tay giao nó cháu, nên từ đó đến giờ ta chưa mở ra xem. Nhưng lần này có lẽ khác , cháu nay đã hiểu chuyện cứ kéo dài thêm 3 năm nữa chắc mọi chuyện đã đi quá xa sẽ không cứu vãn được nữa”.

“ta hy vọng, bên trong thứ này có chứa gì đó có thể giúp cháu đạt được mục tiêu của mình đề ra” bà Zoe cười hậu.

Minh Anh cẩn thận gỡ tem dán trên miệng phong bì, lấy ra một kẹp hồ sơ mỏng có vài trang giấy A4 cùng vài giấy tờ đất đai và nhà cửa, công ty, sổ tiết kiệm. Tự dưng cầm những thứ “bạc tử” này trên tay nó bật cười.

“Sao cháu lại cười?” ánh mắt tò mò của Zoe nhìn nó.

“Dạ không có gì bà ạ, tự dưng thấy đóng tài sản này cháu lại nhớ đến lúc đi học” Minh Anh cười lắc đầu nhắc lại chuyện xưa không chút lảng tránh.

“òh, vì sao lại thế?” bà Zoe hỏi.

“Khi ấy trường cháu học là nơi dành cho con cái của nhà tài phiệt, của cải địa vị. Lúc đó cháu may mắn được lọt vào do thiếu chỉ tiêu ấy ha ha” Minh Anh cười nói tiếp “Sở dĩ lúc đó cháu là tâm điểm bị bọn họ bắt nạt đều là do ba nguyên nhân : một là địa vị, hai là địa vị, ba là địa vị” Minh Anh cười mím môi.

“Nếu lúc ấy, cháu mà biết mình giàu đến thế này. Cháu sẽ lấy tiền đề chết bọn họ”

“Cháu sẽ không làm như thế, cho dù cháu giàu có hay là sao đi chăng nữa bà tin cháu cũng sẽ không đem tiền ra áp đặt bọn họ đâu”

Minh Anh nghiêng đầu lắng nghe bà dạy bảo “cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Vốn dĩ cốt cách tốt sẽ tốt dù ở trong bùn đất hôi tanh hay sung túc đầy đủ thì vẫn là tốt, cốt cách xấu thì dù có giàu có hay nghèo khổ xấu vẫn hoàn xấu”

Nghe những lời bà nội nói Minh Anh cười mỉm, quả thật như lời bà dù nó có giàu cũng sẽ chẳng làm như vậy, áp đặt người khác bằng của cải chẳng có gì đáng tự hào. Thôi nghĩ linh tinh cả hai tập vào văn bản trên tay có ba chữ lớn:

“BẢN DI CHỨC

Sau khi tôi mất vị trí Chủ tịch Hội Đồng Quản Trị Tập Đoàn Myler sẽ do cháu lớn của gia đình thừa kế và toàn quyền điều hành toàn bộ nội ngoại tập đoàn.

Về phần tài sản được chia như sau.

25% Cổ Phần trong tập đoàn Myler và khu nghỉ dưỡng Myler Resort tại Beach St, Perth Westen Australia cho cháu gái Nguyễn Minh Anh.

Những tài sản nêu trên chính thức được thừa kế sau khi Nguyễn Minh Anh 25 tuổi dưới sự đồng ý của người cha tức ông Nguyễn Kim Bình. Nếu nhân cách không tốt, không đủ trình độ có thể bãi bỏ vị trí bất kì lúc nào.

10% Cổ Phần trong tập đoàn Myler cho con trai Nguyễn Kim Bình.

5% Cổ Phần cho bà William Loren.Zoelie cùng căn biệt thự số 3 tại Beach St, Perth Westen Australia cùng trang trại Warren tại Anh, cùng một số tài sản khác có đứng tên.

10% còn lại cho vợ tôi Châu Tịnh Yên cùng với toàn bộ tài sản đất đai nhà cửa, chi phiếu sổ tiết kiệm và các công ty chi nhánh của Myler tại Australia được toàn quyền sử dụng.

Châu Tịnh Yên sẽ điều hành quản lý toàn bộ tài sản và tập đoàn Myler sau khi tôi mất, cho đến khi người thừa kế tiếp quản.

Chủ tịch HĐQT MYLER

Nguyễn Kim Bình ”

Bà Zoe sau khi nghe xong nội dung của bản di chúc của ông nội Minh Anh để lại, thở dài “Ông ấy quả thật có lòng, đến lúc biết mình sẽ không còn trên cõi đời này vẫn nghĩ đến ước muốn của ta như vậy. Vốn dĩ bà từng nói với ông ấy, ta thích nhất là sau này cũng sống với ông tại một nơi yên vắng, thanh tịnh hằng ngày

thực dậy đi lấy sữa, cho gà ăn thu gom trứng, trồng trọt rau quả cây xanh bốn mùa . Hè đến lại cùng nhau đi nghỉ ngơi tại một bãi biển trong xanh nắng vàng...”

Bà Zoe lại xúc động, ngăn nước đọng lại ở khóe mắt, nghẹn ngào mà nói.

Minh Anh ôm bàn vào lòng trấn an “ bà à, ông nội là một người đàn ông dịu dàng nhất thế gian này ạ”

Lúc này nó ao ước trong lòng được nhìn thấy ông nội một lần, trong ký ức thơ bé cho đến khi cấp sấp đến trường nó chỉ biết ông nội qua sự miêu tả của mẹ, câu chuyện của cha mà chưa hề một lần gặp mặt hay nhìn thấy ảnh ông lúc đó.

Có lần kiểm tra văn đề bài miêu tả ông nội nó đã chấp nhận bỏ giấy trắng chỉ vì không biết gì về ông để miêu tả, cô giáo còn mắng còn trách phạt chỉ dẫn “ bảo sao không tượng tượng để mà viết” khi đó nó đã lắc đầu thút thít nói thẳng “ ông nội là người có thực, chỉ tả ông khi được nhìn thấy ông như vậy mới là cháu ngoan, mới là yêu ông của mình, không nên tả một người hư vô khác nào là người chết” tất nhiên lần đó nó phải ngậm ngùi nhận điểm 0.

Cũng không thể đếm hết được bao nhiêu lần, khóc lóc vùi vĩnh bắt ba phải đưa sang Úc để gặp ông hoạt bà một lần. Hết lần này đến lần khác ba nó phải dỗi dành rất nhiều, mới thôi nín khóc nghe theo “ cứ khi nào Minh Anh lớn, ba sẽ dẫn con đi gặp ông nội. Trước tiên phải được sự đồng ý của bà đã” cứ mãi như vậy chẳng bao giờ được nghe câu trả lời đồng ý từ bà nội ác độc kia.

Cầm tờ di chúc chỉ có bấy nhiêu đây thôi, nhưng đủ để nó thấy được hình ảnh ông nội mình ra sao, ít nhất nhân cách của ông là một người trách nhiệm và rất tốt. Ông nội không thể cho bà Yên kia tình yêu nhưng không khi nào ông nội quên bà ta là vợ mình, quên đi trách nhiệm của một người chồng. Dù cho bà ta có hãm hại ông thế này, ông vẫn nhắm mắt bỏ qua dành thứ tốt nhất cho bà ta để có một cuộc sống ổn định nhất, không thiếu ăn thiếu mặc kể cả việc làm.

Cũng vì chuyện tình tay ba này, từ ông bà và cha mẹ đều dính phải làm bọn họ như vòng tròn lẫn lộn vô tình tổn thương lẫn nhau. Giật mình, nó cảm thấy lo sợ ghi thêm một điều vào lòng nhắc nhở bản thân “ Tuyệt đối không để tình yêu của mình thành hình tam giác, tình yêu của nó chỉ duy nhất có hai người là Hoàng Long và nó mà thôi”.

Thời gian lúc này vẫn là thứ quan trọng nhất, ngẫm lại chỉ còn hơn một năm nữa thôi nó đã ra trường, việc cần làm lúc này là phải được sự đồng ý của bà nội cho phép mở rộng trang trại, đưa tiếng tăm của trang trại được mọi người biết đến.

“ bà à! Cháu muốn xin một việc có được không ạ?” giọng nói Minh Anh đầy sự nghiêm túc.

“ Annie cháu muốn mở rộng trang trại đến các hệ thống siêu thị ở đây có phải không? Cháu đã đủ tự tin với chính mình sẽ đấu lại Châu Tịnh Yên không?”

Minh Anh gật đầu, thể hiện ý kiên quyết chắc nịch của mình. Thấy vậy bà Zoe cười mỉm “ ta đồng ý” gật đầu.

Không có gì vui hơn lúc này, Minh Anh vui đến độ cười tít cả mắt che đi cả ánh mặt trời. Vậy là kế hoạch ấp ủ bấy lâu nay đã đi được bước đầu, chỉ cần siêng năng cố gắng chăm chỉ hơn nữa nó tin nhất định sẽ thành công, việc quay về chẳng còn bao xa nữa. Nếu lúc này là ở Việt Nam người đầu tiên nó tìm đến ôm chầm cổ, chia sẻ niềm vui chính là anh , cho anh biết nó vui như thế nào, hạnh phúc ra làm sao...

Mấy ngày sau đó, ngày nào Minh Anh cũng đi sớm về khuya tắt bật. Cho đến hôm nay mang một sấp giấy tờ đặt lên bàn phòng khách trước những con mắt khó hiểu của mọi người.

“ Annie cậu làm gì mà như chạy show, suốt mấy hôm nay vậy? Kobe lại gần cầm sấp giấy lên xem có tựa đề “HỢP ĐỒNG ĐẶT HÀNG” .

“ Đây cậu học ở Brighton mà, nay mình có việc giao cho cậu làm đây nhận lấy” Minh Anh nói “ Cậu hãy dựa vào nhãn sắc và tài trí của mình mà tìm mối cho mình, đặt biệt mối ngon nha, nếu làm không được mình sẽ xem thường bản lĩnh của cậu, và cho rằng đó chỉ ba hoa vô thực!”

“ Annie từ bao giờ cậu lại dở thói côn đồ thế này với mình vậy hả? vậy ai sẽ trả lương cho mình? Nói trước mình là nhân tài của học viện Brighton, không làm không công đâu nhé” Kobe nhún vai, khoanh tay trước ngực tự mãn nói.

“ Được thôi, đây là hợp đồng mình thuê cậu. Với trình độ của cậu như này là ổn, nhưng lại không có kinh nghiệm, cho nên mình chỉ trả được cho cậu với mức lương 2000 \$ một tháng mà thôi” Minh Anh đưa bút và hợp đồng làm việc đến trước mặt Kobe.

Kobe thấy vui vẻ với trò mới này của cô bạn mình. Cứ tưởng cô ấy trước giờ hiền lắm, nào ngờ tính bá đạo hơn anh tưởng. Liền cầm bút ký vào hợp đồng mà không cần đọc lại một lần.

Đưa mắt thấy Kobe đặt bút ký, nó lẹ tay cầm lấy bản hợp đồng cười hì hì giang manh nhìn chàng bạn thân của mình. Minh Anh đã đoán được trước sau gì Kobe cũng sẽ ký dù cho là không lương, hay nhiều lương anh vẫn sẽ giúp nó dù miếng mồi lúc nào cũng cay độc.

“ Annie, cậu dở trò gì rồi trong đó rồi mau đưa tôi xem” Kobe lườm liếc tra hỏi.

Minh Anh lật lại một trang trước chỉ ra một điều khoảng, đưa đến trước Kobe mà châm chọc “ cậu nhìn này, bên B sẽ được nhận lương sau khi bên A cảm thấy hài lòng, và chỉ phát lương khi bên A muốn, bên B hoàn toàn không được đề nghị hay đòi hỏi phản bác”

Minh Anh bậm môi cố nhịn cười, cho cái sự cẩu thả không bỏ của Kobe. Lúc này Kobe đã thấy được bản thân mình đã sai khi xem thường khả năng gian xảo của cô bạn. Anh đưa tay nắm thay quyền đánh vào ngực mình như những con king kong trời dấy ngã ra sofa hai chân ngoạ ngoạ đá vào không trung ăn vạ như đứa trẻ, miệng mồm luôn hồi gào thét

“OMG luật sư Warred. Justin Kobe bị gái lừa, đáng lòng đáng lòng...OMG lương của tôi, tôi muốn lương của tôi, tôi muốn xe hợp đồng...”

“ Cậu đừng dại nhé, mình ghi rõ ràng người nào vi phạm hợp đồng sẽ bồi thường gấp 100 lần và nhân lên thêm 10 lần vào mỗi năm và vĩnh viễn phải làm việc không công cho đối phương, cậu nghĩ cậu muốn xe nó không Kobe?” Minh Anh cười mỉm, nhướn mày hỏi lại.

“ Annie, cậu là kẻ lừa đảo... tội hận, tội hận ”

Cả nhà nhìn nhau cười phá lên trước bộ dạng ăn vạ của Kobe không ngớt. Một hồi sau mới trở lại bàn vào chuyện chính.

“ Vậy Annie. Cháu tính làm gì với đóng giấy tờ này” Mọi người tròn mắt nhìn theo Minh Anh.

Sau một lúc giải thích, mọi người đều “ À” lên một tiếng. Cuối cùng cũng đã hiểu vì sao mấy hôm nay Minh Anh lại bận tối mày tối mắt như thế. Kể từ hôm được bà Zoe đồng ý mở rộng trang trại, Minh Anh đã đi hàng giờ liền, luôn phiên đổi chuyển tàu đi đến các địa điểm lân cận vùng ngoại ô nước anh, có các siêu thị lớn nhỏ và để điều tra thị trường đang ưa chuộng loại thực phẩm nào, họ cần loại nào nhiều nhất thiết yếu hằng ngày. Thế là kết quả điều tra rất khả quan, hiện nay hai loại thực phẩm mà mọi người cần rất nhiều đó là thịt bò và rau bina (rau chân vịt), bán rất chạy trên thị trường hiếm có trang trại, hay nông trại nào có thể cung cấp đủ, nếu có thì cũng rất ít cho nên giá được nâng lên rất cao.Trong khi đó, thịt bò và rau bina chính là nguồn thực phẩm dư giả nhiều nhất ở trang trại Warren này , nếu trở thành nơi độc quyền cung cấp nguồn hàng đến các siêu thị chẳng mấy chốc vừa thu lợi nhuận lớn, vừa có tiếng tăm.

Trước tiên Minh Anh đặt vấn đề hợp tác này với các chủ có hệ thống siêu thị gần đây, trao đổi một giao dịch như thế này : trang trại Warren là nơi độc quyền cung cấp các thực phẩm đến các siêu thị còn bọn họ sẽ giới thiệu thêm các món ăn khác cho trang trại của nó. Trừ đi các khoảng chi phí, lợi nhuận sẽ chia thành bảy – ba, cứ cuối một quý sẽ đến thu một lần, và mỗi ngày sẽ cho người chở hàng đến tận nơi để đảm bảo về chất lượng tốt nhất khi cung cấp sản phẩm.

Chiếc lược kinh doanh của Minh Anh đưa ra khá hoàn hảo, đã có tính toán rất chu toàn, vừa thu được lợi nhuận, vừa chia một ít cho bên mua để có danh tiếng, với nó lợi nhuận bây giờ không phải là điều quan trọng. Mục đích lúc này là đem tiếng vang về cho trang trại, có như thế mới được mọi người biết đến. Việc mở rộng ở đây diễn ra rất tốt, vì nó có khiêu thiết lập quan hệ với các đại lý siêu thị rất tốt nên dần dần kí được rất nhiều hợp đồng làm ăn. Chẳng bao lâu ở các vùng ngoại ô, nơi nơi đều dùng thực phẩm do trang

trại Warren cung cấp, những lời khen ngợi cứ thế truyền tai nhau đến người tiêu dùng mà không cần quản bá trên các kênh truyền hình.

Về phía Kobe anh lo việc đưa tên tuổi của trại đến các thành phố, nhanh nhất vẫn là London. Tất nhiên việc đó rất thuận lợi, khi bạn học của Kobe đa số đều con cái của doanh nhân tài phiệt, không vừa thì rất lớn. Chẳng bao lâu cũng đã kí được vài hợp cung cấp nguồn rau và thịt cho siêu thị tiếng tăm tại một vài thành phố, vậy là con đường Minh Anh vạch ra đang đi đúng hướng theo chiều quỹ đạo.

Vậy là một năm nữa lại trôi qua, miệt mài với việc học lẫn kinh doanh. Minh Anh dù nạp năng lượng vào rất nhiều nhưng bây giờ có muốn mồm mĩm như trước thật quá khó, nhìn thân hình gầy guộc trong gương nó còn chẳng nhận ra được mình nữa, nó cảm thấy bản thân khi ốm lại xấu hơn nhiều, không biết nên vui hay buồn nữa đây. Thôi nghĩ ngợi, nó suýt xoa rồi trở lại bàn làm việc...

(rõ ràng rất xinh mà ta @@ mem thấy vậy hông cmt đi)

Hôm nay trời đông tuyết rơi dày, nhiệt độ nay đã xuống âm độ, rét quá khiến bà Zoe không ngủ được bèn dậy kiểm chút nước ấm. Nào ngờ khi đi ngang qua phòng Minh Anh thấy đèn vẫn sáng bên trong, tầm giờ này cũng gần 6 giờ rồi còn gì. Bà Zoe bước đến rón rén mở cửa, nhìn cháu gái mặt mày rử rượu trước bàn làm việc mà xót xa. Một bên là sách vở chồng cao, một bên là giấy tờ chồng chất lên nhau, bà đã vào một hồi lâu nhưng nó vẫn cặm cụi tập trung vào trang giấy trắng, tay cầm bút liên tục di chuyển không dừng lại.

“ Annie, cả đêm cháu chưa hề ngủ hả?” bà Zoe quan tâm hỏi.

Minh Anh vẫn im lặng, cặm cụi viết

“ Annie, có người đến tìm cháu, cậu nói mình tên Hoàng Long”

Nge cái tay ấy, đại não của Minh Anh đang làm việc bỗng dừng phanh gấp, mũi bút dừng lại làm đọng vết mực chấm tròn trên trang giấy. Bằng hoàng ngược lên nhìn bà Zoe, ánh mắt mông lung.

“ coi bộ dạng của cháu kìa, ta gọi này giờ không nghe vậy mà nói đến cậu ta là cháu mới chịu nhìn lên một cái, trông chờ đến thế kia à” bà Zoe mắng yêu .

“ bà à, bà lại trêu cháu” nó phụng phịu ngại ngùng.

Minh Anh thở dài một cái, ngã lưng ra ghế. Nếu bà nội không vào chắc nó chẳng biết bây giờ đã là trời sáng, đưa tay che miệng ngáp dài. Nhìn bài luận tốt nghiệp vẫn chưa đâu vào đâu mà nó thấy ớn lạnh nhìn sang bên lại là đồng báo cáo thu chi cao như núi lại càng nuốt không trôi.

“ bà ơi, cháu có nên thuê trợ lý không nhỉ?” Minh Anh mím môi nói.

“ Annie ta thấy nên đó, cháu ở trong này suốt một tuần rồi đấy, tính bề quan lâu dài hả?”

“ một tuần rồi hả bà” còn 6 tháng nữa là sẽ hoàn tất việc học, suốt một tuần này nó cứ cắm đầu vào bài tốt nghiệp chưa có lấy một giấc ngủ trọn vẹn mà quên luôn thời gian trôi lẹ đến thế, cũng may việc kinh doanh trong trại ngày càng phát triển. Chỉ có điều bề ngoài tuy rất thuận lợi nhưng bên trong việc này không hề suông như nó tưởng. Đã lâu đến như vậy, nhưng chẳng có một chút sự dao động ảnh hưởng để sự chú ý của tập đoàn thương mại Vũ Thị. Được tập đoàn để ý đến mới là chính là mục đích mà nó theo đuổi, như cứ như vậy phải đợi đến bao giờ? Nếu không có hướng đi mới.

Nhìn thái độ cẩn mồi lo lắng của nó mà bà Zoe thấy đau lòng cho cháu mình “ cháu đang nghĩ đến Vũ Thị sao?”

“ Vâng ạ, cháu thấy lo quá. Vẫn chưa có chút một chút sự chú ý nào đến từ họ. Mặc cho chúng ta hiện nay đang nắm độc quyền phân phối các thực phẩm ở nhiều nơi” Minh Anh lại thở dài.

“ Ta thấy cháu bây giờ stress nặng rồi đấy, hay là nghỉ ngơi một hai người ăn uống ngủ một giấc tỉnh dậy rồi đi đâu đó cho khoan khoái hẳn về làm việc làm bài. Biết đâu khi về sẽ tìm được ý tưởng hay đường đi mới thì sao”

Minh Anh gật đầu nghe theo lời bà Zoe, có lẽ sau khi nghỉ ngơi sẽ có hướng đi chẳng. Đợi nó nằm xuống bà Zoe đi chặn lên cao cho nó cẩn thận, chẳng bao lâu liền ngủ thiếp đi đã mấy tuần liền thức đêm cho kỳ

thi vừa qua, giờ lại lao lực cho đề án bài luận tốt nghiệp, đang dần hút cạn sinh lực của nó, vất vả bấy lâu chưa có lấy một giấc ngủ ngon lành. Bộ dạng lúc này khiến người đối diện nhìn vào thấy đau lòng, thương vô cùng cô gái nhỏ đang vùi mình trong chốn ảm đẽ chịu.

Bà Zoe tăng nhiệt độ mấy sưởi, rồi khẽ khép cửa trả lại không gian yên tĩnh cho cháu gái nghỉ ngơi...

Hoàng Long bấm phím điện thoại : “ Zen vào đây , anh có chút chuyện cần bàn” anh nói ngắn gọn rồi tiếp tục công việc còn dở.

Chẳng bao lâu thì Zen từ ngoài đi vào, nhí nhảnh nói : “ Sếp, lại tăng lương nữa hả” hai mắt cô chớp chớp long lanh.

“ em thay anh ngồi đây rồi tăng lương!” không ngần mặt lên nhìn Zen lấy một cái anh nói.

“ Xùy, vậy thì em hông ham. Anh là tổng giám đốc cùi nhất mà em biết đó, chức vụ cao lại lao lực mà chẳng có lương để lãnh đấy sao. Em chẳng ham việc đó chút nào , việc lại nhiều chồng chất nhau như núi Thái Sơn” Zen trề môi, thảng một hơi.

“ Em đấy, lười làm việc nhưng lại chẳng muốn việc.” Anh dừng bút, cười mỉm nhìn Zen.

“ có nhiệm đây, tối nay em bay sang Anh đàm phán với bên trung tâm thương mại Cabot Circus. Vé máy bay anh đã chuẩn bị sẵn rồi 9 giờ tối nay anh sẽ qua tiễn em ra sân bay”

Zen gật đầu cười gượng, đến bàn nước trong phòng nhắm một ngụm trà, đôi mắt hướng xa xăm nhìn qua lớp kính văn phòng. Hoàng Long thấy thế đẩy ghế đứng dậy, bước đến chỗ Zen nói vài câu.

“ Sao thế, hai đứa lại có vấn đề gì rồi?”

“ Em mệt quá ộp pa à. Chẳng còn chút sức lực nào để đấu với bà nội anh ấy nữa, nhưng lại chẳng nói được điều này với anh ấy được. Địa vị chẳng lẽ lại quan trọng đến thế sao, em phải giỏi như thế nào nữa bà ta mới chấp nhận”.

“ Nghe này, em mệt cậu ấy cũng mệt. Nhưng nếu em yêu cậu ấy thì hãy tin tưởng cậu ấy tuyệt đối, cậu ấy có cách riêng của mình để em hạnh phúc và bảo vệ em”

“ tin anh ấy? điều gì đảm bảo hả anh?”

“ Đơn giản từ việc hàng tháng cậu ấy không quản công việc dù bận hay như nào đều bay từ Úc sang đây với em chỉ được vài tiếng, rồi lại bay về . Bấy nhiêu đó chưa đủ để em tin yêu cậu ấy hay sao”

Nhiều khi Zen ghét ông anh chủ nhà này dễ sợ, học hành, đến việc trai gái lẫn công việc anh vốn dĩ đã làm rất tốt rồi rồi. Vậy mà ngay cả tính cách càn không thể nào mà chê được, thêm phần chung tình nữa chứ. Nghe những lời Oppa nói, làm bụng dạ Zen thấy khó chịu, thấy bản thân mình thật quá đáng khi cứ chỉ nghĩ cho bản thân mà quên đi cảm xúc của Win. Cũng chỉ vì vấn đề địa vị thân phận mà hai người cứ suốt ngày giận nhau, cãi vã suốt mấy tháng có khi nóng đến độ chia tay hơn cả chục lần, rồi người xin lỗi vẫn là Win.

Nhớ lại hôm qua cô bức đến nỗi hét vào điện thoại lạnh lùng mà nói câu “ Sau này, chúng ta tốt nhất đừng liên quan đến nhau nữa em mệt mỏi lắm rồi, lần này là lần cuối em nói chuyện này, đừng tốn công quay lại vô ích” rồi tắt máy ngang, cho đến giờ vẫn chưa mở. Hẳn rằng Win ở bên đó nóng ruột và buồn lắm, khi anh đang đứng giữa hai đường cô đã không cảm thông, ngược lại còn gây thêm áp lực cho anh, Zen thấy mình thật vô quá đáng khi đối xử với Win như vậy.

“ thật sự là như vậy hả anh, chỉ cần bọn em tin tưởng lẫn nhau, em tin anh ấy. Hai chúng em sẽ có kết quả tốt hay sao?”

“ ừm, nếu em không tin vào khả năng của Win, mà khiến hai người phải đánh mất nhau, cậu ấy sẽ hận em đến suốt đời”.

Anh trầm ngâm ưu phiền chăm chú thuốc, bước lại sát bên lớp kính dày văn phòng tay cho túi quần môi rít thuốc phả vào không trung nhìn xuống thành phố đầy áp lực nhớ nhung tâm sự.

“ Anh hận cô ấy, vì cô ấy, tin tưởng anh một lần. Rồi lại tự ý bỏ đi không cho anh lấy một lần cơ hội”

Khi Hoàng Long như thế cần nhất là sự im lặng, người có thể lắng nghe tâm sự của anh chỉ có Zen và Hoàng Nhi mà thôi, nhưng người làm anh cảm thấy vui đi một chút chỉ có rượu và thuốc. Anh cũng đầu đến độ không thèm nghe ai cả, dù có nói thêm gì chỉ làm anh bùng phát căn bệnh “điên yêu” của mình lên mà thôi, người chữa được căn bệnh này chỉ có Minh Anh, duy nhất trên đời chỉ có cô ấy mới chữa được.

Zen thở dài chào một câu “ Em về sớm chuẩn bị, tối anh về nhà đón em một đoạn ra sân bay nhé” nói rồi Zen thẳng bước ra ngoài, khỏi văn phòng để lại anh ở đó bầu bạn với tự kỉ của bản thân...

Minh Anh chớp mắt được vài tiếng thì thức dậy, nó uể oải bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân khi Đi ngang qua bàn làm việc, không thèm nhìn lấy một cái. Lục đục khoảng chừng 30 phút sau mới chịu bước ra ngoài, hôm nay nó đã quyết tâm nói không với công việc cho nên sẽ sửa soạn chăm chút cho bản thân thật kĩ.

Minh Anh giật cả mình khi thấy khuôn mặt xanh xao của mình qua gương, nhợt nhạt đến độ không khác gì thấy ma. Lựa đại bộ quần áo đơn giản mặc vào, nó ngồi trước bàn trang điểm qua loa đánh chút son , tô chút má hồng để che đi bộ dạng nhợt nhạt lúc này.

“ Annie, cháu ra ngoài à”

Thấy Minh Anh khoát áo định đi, bà Zoe liền gọi. Nó ngoảnh mặt nhìn lại cười tươi chào đáp “Vâng, cháu tính đi ra thành phố dạo chơi một chút ạ”

“Ngoài trời tuyết rơi dày lắm, cháu mang thêm cái này vào đi” bà Zoe mang một găng tay bông vào cho nó. Minh Anh cười chào, mi vào má một cái rồi mang ủng da rời khỏi nhà.

Tuyết rơi phủ trắng xóa giữa vùng ngoại ô London nước Anh, đẹp lắm ! nó thật sự rất thích nghe âm thanh lộp độp của tiếng bước chân mình in hằn trên tuyết, mặc cho trời rất lạnh, thở ra khói. Tự dưng nó bật cười thành tiếng suýt xoa “Hoàng Long, ở đây sẽ không lạnh !”.

Chẳng bao lâu sau một tiếng đồng hồ trên tàu điện ngầm, Minh Anh đã có mặt tại thành phố London sôi động dù thời tiết mùa đông hay mùa xuân. Một mình sải bước đi dạo khắp phố phường, đi đến đâu nó cũng cầm điện thoại chụp lại khoảnh khắc đó, tự mình tưởng tượng như đang đi cùng Hoàng Long. Mỗi lần một mỗi chỉ cần nghĩ đến anh liền tan biến tất cả.

Hôm nay là ngày xả stress cho nên nó cầm tấm thẻ vàng của mình xả láng mà sai không chút tiết tấu, mua sắm rất là nhiều đồ điểm đồng hồ cũng hơn hai giờ chiều cái dạ dày nhỏ bé của nó lại bắt đầu gào thét không ngừng, buồn dạ nó đưa tay xoa bụng.

“Tốt hơn hết là chăm chút cho mày trước tiên” ...

191. Chương 94 : Tài Năng Kinh Doanh

Sáng hôm sau bà Zoe cầm trên tay một túi giấy khổ A3 màu vàng, được niêm phong kĩ càng, miệng phong bì vẫn còn con tem đóng dấu đỏ bên trên. Hai tay Minh Anh lễ phép đưa ra nhận lấy , thoạt nhìn nó đã thẩm đoán được bên trong chứa gì.

“ Năm ấy, trước khi bỏ trốn bà nghe theo lời dẫn dắt của ông nội cháu, phải bảo quản cái này cho đến khi cháu được 25 tuổi thì tận tay giao nó cháu, nên từ đó đến giờ ta chưa mở ra xem. Nhưng lần này có lẽ khác , cháu nay đã hiểu chuyện cứ kéo dài thêm 3 năm nữa chắc mọi chuyện đã đi quá xa sẽ không cứu vãn được nữa”.

“ ta hy vọng, bên trong thứ này có chứa gì đó có thể giúp cháu đạt được mục tiêu của mình đề ra” bà Zoe cười hậu.

Minh Anh cẩn thận gỡ tem dán trên miệng phong bì, lấy ra một kẹp hồ sơ mỏng có vài trang giấy A4 cùng vài giấy tờ đất đai và nhà cửa, công ty, sổ tiết kiệm. Tự dưng cầm những thứ “ bạc tỉ” này trên tay nó bật cười.

“ Sao cháu lại cười?” ánh mắt tò mò của Zoe nhìn nó.

“ Dạ không có gì bà ạ, tự dưng thấy đóng tài sản này cháu lại nhớ đến lúc đi học” Minh Anh cười lắc đầu nhắc lại chuyện xưa không chút lảng tránh.

“ ờh, vì sao lại thế?” bà Zoe hỏi.

“ Khi ấy trường cháu học là nơi dành cho con cái của nhà tài phiệt, của cải địa vị. Lúc đó cháu may mắn được lọt vào do thiếu chỉ tiêu ấy ha ha” Minh Anh cười nói tiếp “ Sở dĩ lúc đó cháu là tâm điểm bị bọn họ bắt nạt đều là do ba nguyên nhân : một là địa vị, hai là địa vị, ba là địa vị” Minh Anh cười mím môi.

“ Nếu lúc ấy, cháu mà biết mình giàu đến thế này. Cháu sẽ lấy tiền đè chết bọn họ”

“ Cháu sẽ không làm như thế, cho dù cháu giàu có hay là sao đi chăng nữa bà tin cháu cũng sẽ không đem tiền ra áp đặt bọn họ đâu”

Minh Anh nghiêng đầu lắng nghe bà dạy bảo “ cha mẹ sinh con, trời sinh tính. Vốn dĩ cốt cách tốt sẽ tốt dù ở trong bùn đất hôi tanh hay sung túc đầy đủ thì vẫn là tốt, cốt cách xấu thì dù có giàu có hay nghèo khổ xấu vẫn hoàn xấu”

Nghe những lời bà nội nói Minh Anh cười mỉm, quả thật như lời bà dù nó có giàu cũng sẽ chẳng làm như vậy, áp đặt người khác bằng của cải chẳng có gì đáng tự hào. Thôi nghĩ linh tinh cả hai tập vào văn bản trên tay có ba chữ lớn:

“ BẢN DI CHỨC

Sau khi tôi mất vị trí Chủ Tịch Hội Đồng Quản Trị Tập Đoàn Myler sẽ do cháu lớn của gia đình thừa kế và toàn quyền điều hành toàn bộ nội ngoại tập đoàn.

Về phần tài sản được chia như sau.

25% Cổ Phần trong tập đoàn Myler và khu nghỉ dưỡng Myler Resort tại Beach St, Perth Westen Australia cho cháu gái Nguyễn Minh Anh.

Những tài sản nếu trên chính thức được thừa kế sau khi Nguyễn Minh Anh 25 tuổi dưới sự đồng ý của người cha tức ông Nguyễn Kim Bình. Nếu nhân cách không tốt , không đủ trình độ có thể bãi bỏ vị trí bất kì lúc nào.

10% Cổ Phần trong tập đoàn Myler cho con trai Nguyễn Kim Bình.

5% Cổ Phần cho bà William Loren.Zoelie cùng căn biệt thự số 3 tại Beach St, Perth Westen Australia cùng trang trại Warren tại Anh, cùng một số tài sản khác có đúng tên.

10% còn lại cho vợ tôi Châu Tịnh Yên cùng với toàn bộ tài sản đất đai nhà cửa, chi phiếu sổ tiết kiệm và các công ty chi nhánh của Myler tại Australia được toàn quyền sử dụng.

Châu Tịnh Yên sẽ điều hành quản lý toàn bộ tài sản và tập đoàn Myler sau khi tôi mất, cho đến khi người thừa kế tiếp quản.

Chủ Tịch HĐQT MYLER

Nguyễn Kim Bình ”

Bà Zoe sau khi nghe xong nội dung của bản di chúc của ông nội Minh Anh để lại, thở dài “ Ông ấy quả thật có lòng, đến lúc biết mình sẽ không còn trên cõi đời này vẫn nghĩ đến ước muốn của ta như vậy. Vốn dĩ bà từng nói với ông ấy, ta thích nhất là sau này cũng sống với ông tại một nơi yên vắng, thanh tịnh hằng ngày thực dậy đi lấy sữa, cho gà ăn thu gom trứng, trồng trọt rau quả cây xanh bốn mùa . Hè đến lại cùng nhau đi nghỉ ngơi tại một bãi biển trong xanh nắng vàng...”

Bà Zoe lại xúc động, ngấn nước đọng lại ở khóe mắt, nghẹn ngào mà nói.

Minh Anh ôm bàn vào lòng trấn an “ bà à, ông nội là một người đàn ông dịu dàng nhất thế gian này ạ”

Lúc này nó ao ước trong lòng được nhìn thấy ông nội một lần, trong ký ức thơ bé cho đến khi cấp sánh đến trường nó chỉ biết ông nội qua sự miêu tả của mẹ, câu chuyện của cha mà chưa hề một lần gặp mặt hay nhìn thấy ảnh ông lúc đó.

Có lần kiểm tra văn đề bài miêu tả ông nội nó đã chấp nhận bỏ giấy trắng chỉ vì không biết gì về ông để miêu tả, cô giáo còn mắg còn trách phạt chỉ dẫn “bảo sao không tượng tượng để mà viết” khi đó nó đã lắc đầu thút thít nói thẳng “ông nội là người có thực, chỉ tả ông khi được nhìn thấy ông như vậy mới là cháu ngoan, mới là yêu ông của mình, không nên tả một người hư vô khác nào là người chết” tất nhiên lần đó nó phải ngậm ngùi nhận điểm 0.

Cũng không thể đếm hết được bao nhiêu lần, khóc lóc vùi vĩnh bắt ba phải đưa sang Úc để gặp ông hoạt bà một lần. Hết lần này đến lần khác ba nó phải dồ dành rất nhiều, mới thôi nín khóc nghe theo “cứ khi nào Minh Anh lớn, ba sẽ dẫn con đi gặp ông nội. Trước tiên phải được sự đồng ý của bà đã” cứ mãi như vậy chẳng bao giờ được nghe câu trả lời đồng ý từ bà nội ác độc kia.

Cầm tờ di chúc chỉ có bấy nhiêu đây thôi, nhưng đủ để nó thấy được hình ảnh ông nội mình ra sao, ít nhất nhân cách của ông là một người trách nhiệm và rất tốt. Ông nội không thể cho bà Yên kia tình yêu nhưng không khi nào ông nội quên bà ta là vợ mình, quên đi trách nhiệm của một người chồng. Dù cho bà ta có hãm hại ông thế này, ông vẫn nhắm mắt bỏ qua dành thứ tốt nhất cho bà ta để có một cuộc sống ổn định nhất, không thiếu ăn thiếu mặc kể cả việc làm.

Cũng vì chuyện tình tay ba này, từ ông bà và cha mẹ đều dính phải làm bọn họ như vòng tròn lẫn quẩn vô tình tổn thương lẫn nhau. Giật mình, nó cảm thấy lo sợ ghi thêm một điều vào lòng nhắc nhở bản thân “Tuyệt đối không để tình yêu của mình thành hình tam giác, tình yêu của nó chỉ duy nhất có hai người là Hoàng Long và nó mà thôi”.

Thời gian lúc này vẫn là thứ quan trọng nhất, ngẫm lại chỉ còn hơn một năm nữa thôi nó đã ra trường, việc cần làm lúc này là phải được sự đồng ý của bà nội cho phép mở rộng trang trại, đưa tiếng tăm của trang trại được mọi người biết đến.

“bà à! Cháu muốn xin một việc có được không ạ?” giọng nói Minh Anh đầy sự nghiêm túc.

“Annie cháu muốn mở rộng trang trại đến các hệ thống siêu thị ở đây có phải không? Cháu đã đủ tự tin với chính mình sẽ đấu lại Châu Tịnh Yên không?”

Minh Anh gật đầu, thể hiện ý kiên quyết chắc nịch của mình. Thấy vậy bà Zoe cười mỉm “ta đồng ý” gật đầu.

Không có gì vui hơn lúc này, Minh Anh vui đến độ cười tít cả mắt che đi cả ánh mặt trời. Vậy là kế hoạch ấp ủ bấy lâu nay đã đi được bước đầu, chỉ cần siêng năng cố gắng chăm chỉ hơn nữa nó tin nhất định sẽ thành công, việc quay về chẳng còn bao xa nữa. Nếu lúc này là ở Việt Nam người đầu tiên nó tìm đến ôm chầm cổ, chia sẻ niềm vui chính là anh, cho anh biết nó vui như thế nào, hạnh phúc ra làm sao...

Mấy ngày sau đó, ngày nào Minh Anh cũng đi sớm về khuya tất bật. Cho đến hôm nay mang một sấp giấy tờ đặt lên bàn phòng khách trước những con mắt khó hiểu của mọi người.

“Annie cậu làm gì mà như chạy show, suốt mấy hôm nay vậy? Kobe lại gần cầm sấp giấy lên xem có tựa đề “HỢP ĐỒNG ĐẶT HÀNG”.

“Này cậu học ở Brighton mà, nay mình có việc giao cho cậu làm đây nhận lấy” Minh Anh nói “Cậu hãy dựa vào nhan sắc và tài trí của mình mà tìm mối cho mình, đặt biệt mối ngon nha, nếu làm không được mình sẽ xem thường bản lĩnh của cậu, và cho rằng đó chỉ ba hoa vô thực!”

“Annie từ bao giờ cậu lại dỏ thói côn đồ thế này với mình vậy hả? vậy ai sẽ trả lương cho mình? Nói trước mình là nhân tài của học viện Brighton, không làm không công đâu nhé” Kobe nhún vai, khoanh tay trước ngực tự mãn nói.

“Được thôi, đây là hợp đồng mình thuê cậu. Với trình độ của cậu như này là ổn, nhưng lại không có kinh nghiệm, cho nên mình chỉ trả được cho cậu với mức lương 2000 \$ một tháng mà thôi” Minh Anh đưa bút và hợp đồng làm việc đến trước mặt Kobe.

Kobe thấy vui vẻ với trò mới này của cô bạn mình. Cứ tưởng cô ấy trước giờ hiền lành, nào ngờ tính bá đạo hơn anh tưởng. Liền cầm bút ký vào hợp đồng mà không cần đọc lại một lần.

Đưa mắt thấy Kobe đặt bút ký, nó lẹ tay cầm lấy bản hợp đồng cười hì hì giang manh nhìn chàng bạn thân của mình. Minh Anh đã đoán được trước sau gì Kobe cũng sẽ ký dù cho là không lương, hay nhiều lương anh vẫn sẽ giúp nó dù miếng mồi lúc nào cũng cay độc.

“ Annie, cậu đỡ trò gì rồi trong đó rồi mau đưa tôi xem” Kobe lườm liếc tra hỏi.

Minh Anh lật lại một trang trước chỉ ra một điều khoảng, đưa đến trước Kobe mà châm chọc “ cậu nhìn này, bên B sẽ được nhận lương sau khi bên A cảm thấy hài lòng, và chỉ phát lương khi bên A muốn, bên B hoàn toàn không được đề nghị hay đòi hỏi phản bác”

Minh Anh bậm môi cố nhịn cười, cho cái sự cẩu thả không bỏ của Kobe. Lúc này Kobe đã thấy được bản thân mình đã sai khi xem thường khả năng gian xảo của cô bạn. Anh đưa tay nắm thay quyền đánh vào ngực mình như những con king kong trời dấy ngã ra sofa hai chân ngoạ ngoạ đá vào không trung ăn vạ như đứa trẻ, miếng mồi luôn hồi gào thét

“OMG luật sư Warred. Justin Kobe bị gái lừa, đáng lòng đáng lòng...OMG lương của tôi, tôi muốn lương của tôi, tôi muốn xe hợp đồng...”

“ Cậu đừng dại nhá, mình ghi rõ ràng người nào vi phạm hợp đồng sẽ bồi thường gấp 100 lần và nhân lên thêm 10 lần vào mỗi năm và vĩnh viễn phải làm việc không công cho đối phương, cậu nghĩ cậu muốn xe nó không Kobe?” Minh Anh cười mỉm, nhướn mày hỏi lại.

“ Annie, cậu là kẻ lừa đảo... tội hận, tội hận ”

Cả nhà nhìn nhau cười phá lên trước bộ dạng ăn vạ của Kobe không ngớt. Một hồi sau mới trở lại bàn vào chuyện chính.

“ Vậy Annie. Cháu tính làm gì với đóng giấy tờ này” Mọi người tròn mắt nhìn theo Minh Anh.

Sau một lúc giải thích, mọi người đều “ À” lên một tiếng. Cuối cùng cũng đã hiểu vì sao mấy hôm nay Minh Anh lại bận tối mày tối mặt như thế. Kể từ hôm được bà Zoe đồng ý mở rộng trang trại, Minh Anh đã đi hàng giờ liền, luôn phiên đổi chuyển tàu đi đến các địa điểm lân cận vùng ngoại ô nước anh, có các siêu thị lớn nhỏ và để điều tra thị trường đang ưa chuộng loại thực phẩm nào, họ cần loại nào nhiều nhất thiết yếu hằng ngày. Thế là kết quả điều tra rất khả quan, hiện nay hai loại thực phẩm mà mọi người cần rất nhiều đó là thịt bò và rau bina (rau chân vịt), bán rất chạy trên thị trường hiếm có trang trại, hay nông trại nào có thể cung cấp đủ, nếu có thì cũng rất ít cho nên giá được nâng lên rất cao.Trong khi đó, thịt bò và rau bina chính là nguồn thực phẩm dư giả nhiều nhất ở trang trại Warren này , nếu trở thành nơi độc quyền cung cấp nguồn hàng đến các siêu thị chẳng mấy chốc vừa thu lợi nhuận lớn, vừa có tiếng tăm.

Trước tiên Minh Anh đặt vấn đề hợp tác này với các chủ có hệ thống siêu thị gần đây, trao đổi một giao dịch như thế này : trang trại Warren là nơi độc quyền cung cấp các thực phẩm đến các siêu thị còn bọn họ sẽ giới thiệu thêm các mồi làm ăn khác cho trang trại của nó. Trừ đi các khoảng chi phí, lợi nhuận sẽ chia thành bảy – ba, cứ cuối một quý sẽ đến thu một lần, và mỗi ngày sẽ cho người chở hàng đến tận nơi để đảm bảo về chất lượng tốt nhất khi cung cấp sản phẩm.

Chiếc lược kinh doanh của Minh Anh đưa ra khá hoàn hảo, đã có tính toán rất chu toàn, vừa thu được lợi nhuận, vừa chia một ít cho bên mua để có danh tiếng, với nó lợi nhuận bây giờ không phải là điều quan trọng. Mục đích lúc này là đem tiếng vang về cho trang trại, có như thế mới được mọi người biết đến. Việc mở rộng ở đây diễn ra rất tốt, vì nó có khiếu thiết lập quan hệ với các đại lý siêu thị rất tốt nên dần dần kí được rất nhiều hợp đồng làm ăn. Chẳng bao lâu ở các vùng ngoại ô, nơi nơi đều dùng thực phẩm do trang trại Warren cung cấp, những lời khen ngợi cứ thể truyền tai nhau đến người tiêu dùng mà không cần quảng bá trên các kênh truyền hình.

Về phía Kobe anh lo việc đưa tên tuổi của trang trại đến các thành phố, nhanh nhất vẫn là London. Tất nhiên việc đó rất thuận lợi, khi bạn học của Kobe đa số đều con cái của doanh nhân tài phiệt, không vừa thì rất lớn. Chẳng bao lâu cũng đã kí được vài hợp cung cấp nguồn rau và thịt cho siêu thị tiếng tăm tại một vài thành phố, vậy là con đường Minh Anh vạch ra đang đi đúng hướng theo chiều quỹ đạo.

Vậy là một năm nữa lại trôi qua, miệt mài với việc học lẫn kinh doanh. Minh Anh dù nạp năng lượng vào rất nhiều nhưng bây giờ có muốn mồm mĩm như trước thật quá khó, nhìn thân hình gầy guộc trong gương nó còn chẳng nhận ra được mình nữa, nó cảm thấy bản thân khi ốm lại xấu hơn nhiều, không biết nên vui hay buồn nữa đây. Thôi nghỉ ngơi, nó suýt xoa rồi trở lại bàn làm việc...

(rõ ràng rất xinh mà ta @@@ mem thấy vậy hông cmt đi)

Hôm nay trời đông tuyết rơi dày, nhiệt độ nay đã xuống âm độ, rét quá khiến bà Zoe không ngủ được bèn dậy kiểm chút nước ấm. Nào ngờ khi đi ngang qua phòng Minh Anh thấy đèn vẫn sáng bên trong, tầm giờ này cũng gần 6 giờ rồi còn gì. Bà Zoe bước đến rón rén mở cửa, nhìn cháu gái mặt mày rử rượi trước bàn làm việc mà xót xa. Một bên là sách vở chồng cao, một bên là giấy tờ chồng chất lên nhau, bà đã vào một hồi lâu nhưng nó vẫn cặm cụi tập trung vào trang giấy trắng, tay cầm bút liên tục di chuyển không dừng lại.

“ Annie, cả đêm cháu chưa hề ngủ hả?” bà Zoe quan tâm hỏi.

Minh Anh vẫn im lặng, cặm cụi viết

“ Annie, có người đến tìm cháu, cậu nói mình tên Hoàng Long”

Nge cái tay ấy, đại não của Minh Anh đang làm việc bỗng dừng phanh gấp, mũi bút dừng lại làm đọng vết mực chấm tròn trên trang giấy. Bằng hoàng ngược lên nhìn bà Zoe, ánh mắt mông lung.

“ coi bộ dạng của cháu kìa, ta gọi này giờ không nghe vậy mà nói đến cậu ta là cháu mới chịu nhìn lên một cái, trông chờ đến thế kia à” bà Zoe mắng yêu .

“ bà à, bà lại trêu cháu” nó phụng phịu ngại ngùng.

Minh Anh thở dài mệt mỏi, ngả lưng ra ghế. Nếu bà nội không vào chắc nó chẳng biết bây giờ đã là trời sáng, đưa tay che miệng ngáp dài. Nhìn bài luận tốt nghiệp vẫn chưa đâu vào đâu mà nó thấy ớn lạnh nhìn sang bên lại là đồng báo cáo thu chi cao như núi lại càng nuốt không trôi.

“ bà ơi, cháu có nên thuê trợ lý không nhỉ?” Minh Anh mím môi nói.

“ Annie ta thấy nên đó, cháu ở trong này suốt một tuần rồi đấy, tính bề quan lâu dài hả?”

“ một tuần rồi hả bà” còn 6 tháng nữa là sẽ hoàn tất việc học, suốt một tuần này nó cứ cắm đầu vào bài tốt nghiệp chưa có lấy một giấc ngủ trọn vẹn mà quên luôn thời gian trôi lẹ đến thế, cũng may việc kinh doanh trong trang trại ngày càng phát triển. Chỉ có điều bề ngoài tuy rất thuận lợi nhưng bên trong việc này không hề suông như nó tưởng. Đã lâu đến như vậy, nhưng chẳng có một chút sự dao động ảnh hưởng đến sự chú ý của tập đoàn thương mại Vũ Thị. Được tập đoàn để ý đến mới là chính là mục đích mà nó theo đuổi, như cứ như vậy phải đợi đến bao giờ? Nếu không có hướng đi mới.

Nhìn thái độ cẩn mồi lo lắng của nó mà bà Zoe thấy đau lòng cho cháu mình “ cháu đang nghĩ đến Vũ Thị sao?”

“ Vâng ạ, cháu thấy lo quá. Vẫn chưa có chút một chút sự chú ý nào đến từ họ. Mặc cho chúng ta hiện nay đang nắm độc quyền phân phối các thực phẩm ở nhiều nơi” Minh Anh lại thở dài.

“ Ta thấy cháu bây giờ stress nặng rồi đấy, hay là nghỉ ngơi một hai người ăn uống ngủ một giấc tỉnh dậy rồi đi đâu đó cho khoan khoái hẳn về làm việc làm bài. Biết đâu khi về sẽ tìm được ý tưởng hay đường đi mới thì sao”

Minh Anh gật đầu nghe theo lời bà Zoe, có lẽ sau khi nghỉ ngơi sẽ có hướng đi chẳng. Đợi nó nằm xuống bà Zoe đe chần lên cao cho nó cẩn thận, chẳng bao lâu liền ngủ thiếp đi đã mấy tuần liền thức đêm cho kỳ thi vừa qua, giờ lại lao lực cho đề án bài luận tốt nghiệp, đang dần hút cạn sinh lực của nó, vất vả bấy lâu chưa có lấy một giấc ngủ ngon lành. Bộ dạng lúc này khiến người đối diện nhìn vào thấy đau lòng, thương vô cùng cô gái nhỏ đang vui mình trong chăn ấm dễ chịu.

Bà Zoe tăng nhiệt độ mấy sưởi, rồi khẽ khép cửa trả lại không gian yên tĩnh cho cháu gái nghỉ ngơi...

Hoàng Long bấm phím điện thoại : “ Zen vào đây , anh có chút chuyện cần bàn” anh nói ngắn gọn rồi tiếp tục công việc còn dở.

Chẳng bao lâu thì Zen từ ngoài đi vào, nhí nhảnh nói : “ Sếp, lại tăng lương nữa hả” hai mắt cô chớp chớp long lanh.

“ em thay anh ngồi đây rồi tăng lương!” không ngần mặt lên nhìn Zen lấy một cái anh nói.

“ Xùy, vậy thì em hông ham. Anh là tổng giám đốc cùi nhất mà em biết đó, chức vụ cao lại lao lực mà chẳng có lương để lãnh đầy sao. Em chẳng ham việc đó chút nào , việc lại nhiều chồng chất nhau như núi Thái Sơn” Zen trề môi, thẳng một hơi.

“ Em đấy, lười làm việc nhưng lại chẳng muốn việc.” Anh dừng bút, cười mỉm nhìn Zen.

“ có nhiệm đây, tối nay em bay sang Anh đàm phán với bên trung tâm thương mại Cabot Circus. Vé máy bay anh đã chuẩn bị sẵn rồi 9 giờ tối nay anh sẽ qua tiễn em ra sân bay”

Zen gật đầu cười gượng, đến bàn nước trong phòng nhắm một ngụm trà, đôi mắt hướng xa xăm nhìn qua lớp kính văn phòng. Hoàng Long thấy thế đẩy ghế đứng dậy, bước đến chỗ Zen nói vài câu.

“ Sao thế, hai đứa lại có vấn đề gì rồi?”

“ Em mệt quá ộp pa à. Chẳng còn chút sức lực nào để đấu với bà nội anh ấy nữa, nhưng lại chẳng nói được điều này với anh ấy được. Địa vị chẳng lẽ lại quan trọng đến thế sao, em phải giỏi như thế nào nữa bà ta mới chấp nhận”.

“ Nghe này, em mệt cậu ấy cũng mệt. Nhưng nếu em yêu cậu ấy thì hãy tin tưởng cậu ấy tuyệt đối, cậu ấy có cách riêng của mình để em hạnh phúc và bảo vệ em”

“ tin anh ấy? điều gì đảm bảo hả anh?”

“ Đơn giản từ việc hàng tháng cậu ấy không quản công việc dù bận hay như nào đều bay từ Úc sang đây với em chỉ được vài tiếng, rồi lại bay về . Bấy nhiêu đó chưa đủ để em tin yêu cậu ấy hay sao”

Nhiều khi Zen ghét ông anh chủ nhà này dễ sợ, học hành, đến việc trai gái lẫn công việc anh vốn dĩ đã làm rất tốt rồi rồi. Vậy mà ngay cả tính cách càng không thể nào mà chê được, thêm phần chung tình nữa chứ. Nghe những lời Oppa nói, làm bụng dạ Zen thấy khó chịu, thấy bản thân mình thật quá đáng khi cứ chỉ nghĩ cho bản thân mà quên đi cảm xúc của Win. Cũng chỉ vì vấn đề địa vị thân phận mà hai người cứ suốt ngày giận nhau, cãi vã suốt mấy tháng có khi nóng đến độ chia tay hơn cả chục lần, rồi người xin lỗi vẫn là Win.

Nhớ lại hôm qua cô bức đến nỗi hét vào điện thoại lạnh lùng mà nói câu “ Sau này, chúng ta tốt nhất đừng liên quan đến nhau nữa em mệt mỏi lắm rồi, lần này là lần cuối em nói chuyện này, đừng tốn công quay lại vô ích” rồi tắt máy ngang, cho đến giờ vẫn chưa mở. Hẳn rằng Win ở bên đó nóng ruột và buồn lắm, khi anh đang đứng giữa hai đường cô đã không cảm thông, ngực lại còn gây thêm áp lực cho anh, Zen thấy mình thật vô quá đáng khi đối xử với Win như vậy.

“ thật sự là như vậy hả anh, chỉ cần bọn em tin tưởng lẫn nhau, em tin anh ấy. Hai chúng em sẽ có kết quả tốt hay sao?”

“ ừm, nếu em không tin vào khả năng của Win, mà khiến hai người phải đánh mất nhau, cậu ấy sẽ hận em đến suốt đời”.

Anh trầm ngâm ưu phiền chăm điều thuốc, bước lại sát bên lớp kính dày văn phòng tay cho túi quần môi rít điều thuốc phả vào không trung nhìn xuống thành phố đầy áp lực nhớ nhung tâm sự.

“ Anh hận cô ấy, vì cô ấy, tin tưởng anh một lần. Rồi lại tự ý bỏ đi không cho anh lấy một lần cơ hội”

Khi Hoàng Long như thế cần nhất là sự im lặng, người có thể lắng nghe tâm sự của anh chỉ có Zen và Hoàng Nhi mà thôi, nhưng người làm anh cảm thấy vui đi một chút chỉ có rượu và thuốc. Anh cố gắng đến độ không thèm nghe ai cả, dù có nói thêm gì chỉ làm anh bùng phát căn bệnh “điên yêu” của mình lên mà thôi, người chữa được căn bệnh này chỉ có Minh Anh, duy nhất trên đời chỉ có cô ấy mới chữa được.

Zen thở dài chào một câu “ Em về sớm chuẩn bị, tối anh về nhà đón em một đoạn ra sân bay nhé” nói rồi Zen thẳng bước ra ngoài, khỏi văn phòng để lại anh ở đó bầu bạn với tự kỉ của bản thân...

Minh Anh chớp mắt được vài tiếng thì thức dậy, nó uể oải bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân khi đi ngang qua bàn làm việc, không thèm nhìn lấy một cái. Lục đục khoảng chừng 30 phút sau mới chịu bước ra ngoài, hôm nay nó đã quyết tâm nói không với công việc cho nên sẽ sửa soạn chăm chút cho bản thân thật kĩ.

Minh Anh giật cả mình khi thấy khuôn mặt xanh xao của mình qua gương, nhợt nhạt đến độ không khác gì thấy ma. Lựa đại bộ quần áo đơn giản mặc vào, nó ngồi trước bàn trang điểm qua loa đánh chút son , tô chút má hồng để che đi bộ dạng nhợt nhạt lúc này.

“ Annie, cháu ra ngoài à”

Thấy Minh Anh khoát áo định đi, bà Zoe liền gọi. Nó ngoảnh mặt nhìn lại cười tươi chào đáp “Vâng, cháu tính đi ra thành phố dạo chơi một chút ạ”

“Ngoài trời tuyết rơi dày lắm, cháu mang thêm cái này vào đi” bà Zoe mang một găng tay bông vào cho nó. Minh Anh cười chào, mi vào má một cái rồi mang ủng da rời khỏi nhà.

Tuyết rơi phủ trắng xóa giữa vùng ngoại ô London nước Anh, đẹp lắm ! nó thật sự rất thích nghe âm thanh lộp độp của tiếng bước chân mình in hằn trên tuyết, mặc cho trời rất lạnh, thở ra khói. Tự dưng nó bật cười thành tiếng suýt xoa “Hoàng Long, ở đây sẽ không lạnh !”.

Chẳng bao lâu sau một tiếng đồng hồ trên tàu điện ngầm, Minh Anh đã có mặt tại thành phố London sôi động dù thời tiết mùa đông hay mùa xuân. Một mình sải bước đi dạo khắp phố phường, đi đến đâu nó cũng cầm điện thoại chụp lại khoảnh khắc đó, tự mình tưởng tượng như đang đi cùng Hoàng Long. Mỗi lần một môi chỉ cần nghĩ đến anh liền tan biến tất cả.

Hôm nay là ngày xả stress cho nên nó cầm tấm thẻ vàng của mình xả láng mà sai không chút tiết tấu, mua sắm rất là nhiều đồ điểm đồng hồ cũng hơn hai giờ chiều cái dạ dày nhỏ bé của nó lại bắt đầu gào thét không ngừng, buồn dạ nó đưa tay xoa bụng.

“Tốt hơn hết là chăm chút cho mày trước tiên” ...

192. Chương 95 : Đi Tìm Trợ Lý

London, 2:00 PM.

Sau cuộc đàm phán với trung tâm thương mại Cabot Circus, Zen mệt lã ôm bụng suýt xoa đang kêu gào. Giờ chỉ muốn tìm kiếm một chút gì đó để lót bụng, đi chơi một chút, để mai lại về Việt Nam. Lần trước đến đây chỉ mới được vài tiếng, cô cũng chưa đi được nhiều, lần này chỉ đi có một mình nên sẽ tự thưởng cho mình một hôm du hí tự do tự tại muốn làm gì thì làm, tranh thủ mà tận hưởng.

Tuy là tiếng anh của Zen rất khá, nhưng vì cái tôi của mình cô lại rất ngại hỏi đường, nghĩ đây cũng là chuyện nhỏ nên cứ đi vòng vòng trong thành phố, mà lạc vào đường hẻm lúc nào không hay, ngơ ngác ngác nhìn đến lui vẫn không có đường ra, tuyết lại rơi rất dày khiến cô lạnh đến thấu xương.

“ A, thấy rồi” hai mắt Zen sáng lên, khi thấy đường lộ, cô sải bước đi tiếp. Bất ngờ từ phía sau có người kéo cô lại ,chỉ kịp hét lên “ Buông tôi ra anh làm gì vậy” .

Vừa hay có một cô gái đi vừa đi ngang qua, nghe thấy tiếng la to thất thanh lại là ngôn ngữ tiếng việt, cô liền theo tiếng hét mà chạy theo. Vào bên trong hẻm thấy cô gái đang bị gã đàn ông kia dùng sức lôi đi, mặc cho cô gái đang vùng vẫy dữ dội.

“ Stop here” Nhưng tên đó mặc cho nó đang gọi, chau mày giận dữ, lời sênh sịch cô gái đang vùng vẫy cố thoát thân ra. Nó hơi nhú mồm phẫn nộ khi nhận ra được cái khuôn mặt gã kia chính là người bắt nó khi ấy, thẳng tay lấy chiếc guốc vừa mua trong túi chơi thẳng vào đầu tên còn đồ.

“phụt” đầu nhọn của chiếc guốc Christian Louboutin chọi thẳng vào đầu gã, khiến gã thấy đau mà mắt đã ngã xuống đất ôm đầu đang chảy máu. Nó dùng hết sức bình sinh chạy lại, co chân đạp gã túi bụi mặc cho gã đang bị thương.

Zen thoát thân cũng đứng dậy, chạy lại mà trả thù đặng ai chứ đặng đến cô thì đừng mong yên thân, thẳng tay lạnh lùng zen cởi bỏ giày mình ra đập liên hồi không ngừng lên người gã xấu xa kia. Chẳng bao lâu cảnh sát đã đến tặng cho hắn một chiếc còng số tám rồi bắt đi.

“Tại sao lại có bọn xấu xa này trên đời cơ chứ” Minh Anh thở hắt ra nhẹ nhõm, tiến về trước khom lưng cúi xuống nhặt chiếc giày.

Zen cũng phải tay mang giày vào cảm giác để chân trên trần trên tuyết khiến cô tê buốt vừa nói “Cảm ơn” ngẩng mặt lên nhìn đối phương.

Minh Anh cười mỉm quay lại nói “Không có gì, tôi cũng muốn cho bọn chúng một trận”

Mặt đối mặt nhìn nhau không chớp lấy một cái, Zen nhìn nó, nó nhìn Zen cả hai người nhìn nhau đứng sững đống băng dưới trời tuyết mà bất động. Cảm giác này thật khó tả vừa vui lại vừa có chút bối rối, một người nghiêng đầu cố nhìn xem hình ảnh trước mặt có phải là người mà mình đang nghĩ đến hay không, người còn lại chẳng biết lúc này phải phản ứng với đối phương như thế nào.

Minh Anh không biết phải làm sao định quay mặt trốn tránh, Zen liền ôm chầm lấy nó khóa lại, thút thít vừa khóc vừa nói “Minh Anh, chị là Minh Anh phải không?”

“Zen...Zen à” Minh Anh xúc động đáp lại.

Nghe câu trả lời Zen vui mừng, vừa nhún nhảy vừa siết chặt như vừa tìm được châu báu, sự vui mừng lúc này của cô còn hơn được tin tăng lương nữa kia. Nó đưa tay đáp lại môi cong cười mỉm, có nằm mơ cũng chưa nghĩ đến một ngày lại gặp người quen dưới tình cảnh như thế này, nhất thời chẳng có sự chuẩn bị nào.

Một lúc sau hai người an tọa tại quán một quán cà phê tại Brigde St, Minh Anh lúc này mới thật sự tin vào mắt mình. Cô gái trước mặt với làn da nâu, ánh mắt vẫn hồn nhiên có chút đanh đá kiên định vẫn như vậy không thay đổi.

Anh phục vụ mang ra hai tách capuchino nóng hổi, Zen nói “Cảm ơn” rồi xoay vào cười tươi nhìn nó. Cả hai nhìn nhau có đôi chút xa lạ như lần đầu gặp mặt. Zen nhấp một ngụm cà phê nói “ Em cứ tưởng chị giảm cân quá sức, đã giảm rồi chứ”.

Câu nói của Zen vừa ác ý vừa châm chọc vừa thể hiện sự quan tâm cũng chính vì vậy nói mới cảm nhận được sự gần gũi trước kia của hai người. Minh Anh bật cười đáp lại :

“Như em thấy đó chị chưa chết và em chưa trắng”

Hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác khiến Zen cảm thấy bàng hoàng không kịp chống đỡ. Khi xưa chỉ cần nói câu nào là người chị dâu tương lai liền im bất động mặt, nếu không sẽ chống lại bằng câu nói nào đó rồi ôm cục tức bỏ chạy. Vậy mà nay lời vừa nói ra đầy sắc bén, vừa có quan tâm bên trong khiến đối phương chỉ muốn tìm chỗ chui đầu mặt đi cho rồi.

“Minh Anh, chị giỏi lắm thì bỏ em sang đây tu hành để đối phó em đây mà” Zen phụng phịu trề môi đáp lại.

“Nay lớn rồi , nhìn em quyến rũ và xinh đẹp lắm đấy. Suýt nữa chị nhận không ra rồi” Minh Anh cười mỉm.

Đối với cô gái trước kia sẽ cười nói rất nhiều nhưng giờ đây khi Zen nhìn người chị gái này đã có một sự thay đổi khá lớn, nụ cười trên môi của chị chẳng vui vẻ tự nhiên như trước nữa. Bề ngoài rất xinh, đáng vóc còn mặn mà hơn cả cô, phong thái lại toát lên một điều gì đó khiến người đối diện cảm thấy thật cao lớn không sánh bằng. Đến nơi đây đã rèn luyện một Minh Anh khờ khạo ngốc nghếch trở nên tuyệt vời như thế này hay sao, Zen cũng cảm thấy ganh tỵ muốn được thay đổi như thế quá. Mà nếu thay đổi thêm nữa, chắc tính tình này Win của cô chịu thiệt chứ không ai khác.

Nắm bắt được ánh mắt của Zen, nó thoát nhìn qua liền biết Zen đang có cảm giác xa lạ với nó. Lắc đầu cười tươi nắm tay Zen triu mến nói “ Đừng nghĩ ngợi lung tung, gặp em chị thật sự rất vui đó. Chị qua đây

thích nghi với cuộc sống nên có chút thay đổi mà thôi, em có về Việt Nam gấp không hay tối nay đến chỗ chị đi, chân em cũng đang bị thương mà”

Đang mãi nghĩ ngợi nên chẳng nghe được Minh Anh đang nói gì, tự dưng lại bật cười “Hihi” khiến Minh Anh trở mắt nhìn Zen không hiểu .

“Zen có chuyện gì à” Minh Anh lay bàn tay Zen hỏi .

“À không có gì, em chỉ nghĩ linh tinh ấy mà. Minh Anh em bị thương rồi, hơn nữa chưa xong công việc bên này chị cho em tá túc được không” Zen nghiêng đầu cười nịnh.

Ít ra bây giờ đã gặp được người chị dâu mất tích này rồi, thì tốt nhất điều tra đến cùng sau đó về báo cáo lại cho Hoàng Long, tiếp đó lại được tăng lương biết đâu được. Chủ yếu vẫn là hai anh chị tái hợp mà thôi, nên phải biết chị ấy đang ở đâu mới suông sẻ mọi chuyện được, liền vạch kế hoạch này.

Ý đồ của Zen là gì, nhìn vào ánh mắt kia Minh Anh cũng mò đoán ra được, thầm cười trong bụng “Khi này chị nói mời em về nhà chơi mà, đi chứ”

“Tất nhiên là đi rồi, đi chứ, bây giờ đi luôn đi” Zen phấn khởi giục.

“Nhưng mà hôm nay là ngày nghỉ của chị, vẫn chưa chơi đủ em muốn cùng đi không. Trước tiên đi làm no bụng đã, thấy bụng em kêu gào này giờ rồi đấy”

Minh Anh không nói thì Zen cũng quên mất là bụng dạ đang đói cồn cào lên. Cả hai người dành cả buổi chiều đi ăn đi uống, ngắm phố phường, hàn huyên duyên thuyên nói chuyện với nhau từ đông sang tây, từ bắc vào nam không ngớt mặc cho trời tuyết rơi không ngừng. Chuyện vui nhất là khi nhắc đến bé Gấu con của Hoàng Nhi, khiến Minh Anh hồ hởi, phấn chấn hẳn lên, cậu bé khá tinh nghịch, qua lời kể của Zen làm nó cười không ngớt. Ai Zen cũng đều nhắc đến và kể những ngày tháng ở Việt Nam chỉ duy nhất một người Zen vẫn ái ngại không dám nhắc đến.

Đến chiều tối cả hai người mới lên tàu điện ngầm trở về trang trại.

“Cạnh” Minh Anh cùng Zen bước vào nhà suýt xoa vì lạnh, chu môi thổi phù phù vào lòng bàn tay lấy chút hơi ấm. Nghe thấy tiếng mở cửa, bà Zoe đoán chắc Minh Anh vừa về hững hờ chạy lên đón cháu gái mình.

“Cháu về rồi đấy à” Bà Zoe cười hậu, có chút tò mò khi thấy một cô gái lạ bên cạnh cháu mình.

“Chào bà” Zen nhanh chóng cúi đầu chào bà Zoe, mặc cho hiện chưa biết người này là ai.

Liếc mắt nhìn đồng hồ điểm 8 giờ, lại có mùi thơm thoang thoảng bay bay trong không làm nó rạo rức, ôm chầm lấy bà mi nhẹ lên má “Mrs. Zoe có món cà ri um vệt phải không, thơm quá cháu đói rồi” quay lại nhìn Zen “Vào dùng bữa tối đi, chị sẽ giới thiệu em với vài người”

Zen gật đầu theo sau Minh Anh tiến vào bàn ăn, đêm nay chỉ có bốn người kobe chuẩn bị cho tốt nghiệp nên ở lại trường không về. Zen cúi đầu chào bác Han, ngồi bên cạnh Minh Anh với ánh mắt tò mò.

Không vòng vo thêm nữa, Minh Anh giới thiệu từng người cho Zen được rõ. Đồng thời vừa dùng bữa tối vừa thuật lại những năm nó sống ở đây, kể cả việc gia đình cũng không có ý giấu diếm, đều rất chi tiết.

Mặt Zen đỏ rần lên khi biết sự việc, bản tính ăn ngay nói thẳng của cô chưa bao giờ thay đổi, vì thế liền đập mạnh lên bàn gần giọng nói “Bà ta như thế mà đứng đầu một tập đoàn hay sao, con người này là loài gì rồi không phải loài người, thảo nào Win của em chẳng khi nào lớn nổi”

“bà Zoe à, cháu xin lỗi tuy món này ngon lắm, nhưng giờ đây cháu quả thực nuốt không trôi.” Zen bực dọc nhìn sang Minh Anh “Chị, có cách nào để Win ở rể hay không, em muốn cưới anh ấy rồi đấy ”

“Khụ Khụ” Đang thưởng thức mỹ vị ngon lành, đột nhiên những lời Zen nói lọt vào tai khiến nó ho sặc sụa, bà Zoe vội lấy ly nước đưa nó đồng thời vuốt lưng cho xuống .

Trước giờ luôn nghĩ mình mới có mặt dày theo đuổi tình yêu thôi, người cao cao tại thượng lúc nào cũng đặt cái tôi lên trên như Zen mà nói ra được câu đó khác nào sét đánh ngang tai, ngay cả nó cũng thấy ngượng vậy mà Zen không hề có chút sắc thái nào như vậy.

“Em đùa à ?” Minh Anh nói một tiếng.

“Win là ai” ánh mắt bà Zoe cùng bác Han nghi hoặc hỏi .

“À, cháu quên nói với mọi người. Cháu có một em trai tên Nguyễn Minh Tú nữa, từ khi sinh ra ở cùng bà nội à không bà Yên, từ việc ăn học đến nhân cách đều do một tay bà ấy nuôi dạy. Tính nó rất hiếu thảo, cho nên mọi việc đều nghe theo bà ấy sắp xếp” Minh Anh giải thích một mạch rồi xoay qua nhìn Zen “Chắc mấy năm nay hai đứa áp lực nhiều lắm, nhưng tin tưởng nó nhé Zen”

Zen dậm chiêu cần môi một hồi rồi ngược lên nhìn nó bằng ánh mắt kiên định, hai hàng mày chau lại “Chị đã có sắp xếp hết rồi phải không, em muốn nghe sau bữa ăn này được chứ”

Minh Anh gật đầu, mọi người khác cũng không bất ngờ gì vấn đề này vui vẻ lảng sang chuyện khác. Bữa ăn cũng nhanh chóng trôi qua, tại phòng khách cùng nhau dùng trà, Minh Anh mang xuống một vài hồ sơ đặt lên trên bàn, trước sự ngỡ ngàng của Zen.

“Đây là tất cả các kế hoạch của chị, em đọc sơ qua đi em học quản trị kinh doanh mà đúng chứ. Nói chị nghe xem ý kiến của em như thế nào”

“Ừm, chị cứ nói đi em vừa nghe vừa nghiêng cứu” mắt Zen chăm chỉ đảo theo từng chi tiết Minh Anh đã soạn sẵn, đôi tay chú ý lắng nghe những công việc mà Minh Anh đã theo đuổi suốt một năm nay.

Gần một tiếng đồng hồ sau mới xong, đến giai đoạn cuối Minh Anh lại thở dài ưu phiền “Chỉ còn thiếu một bước được vào Tập Đoàn Vũ Thị mà thôi, đó mới chính là tất cả mục đích chị đề ra”

Zen gấp lại hồ sơ, đôi mắt lúc này hoàn toàn nghiêm túc hỏi “Minh Anh, vậy chị đang thụ động hay là đang chủ động. Nếu thay vì dùng danh tiếng của trang trại để đánh đồng đến họ, sao chị không trực tiếp đi đề nghị hợp tác biết đâu khả quan hơn nhiều”

Minh Anh thả lỏng cơ thể, ngã ra tựa ghế cần môi dậm chiêu mà suy nghĩ, những điểm nhấn này tại sao cô chưa hề nghĩ ra. Có lẽ Zen nói đúng, đối với Vũ Thị họ xây dựng tập đoàn bằng hai bàn tay trắng

làm nên, không dựa vào danh tiếng cũng chẳng phải dựa vào địa vị phong thái làm việc của họ luôn dành vị thế chủ động hơn là bị động, ngay cả nhân viên được tuyển vào hàng năm đều là những người có ý chí vượt khó, chịu thương chịu cực, không khuất phục trước quyền lực.

Về điểm này, tại sao nó lại dễ dàng bỏ qua, quên chi tiết quan trọng này cơ chứ thật may mắn khi có Zen ở đây thông suốt cho đại não của nó.

Minh Anh ngồi bật dậy nhúu mày tiếp Zen “Quả thực như vậy, chị xây dựng danh tiếng là chủ động, nhưng lại bị động đợi họ đến như vậy thì chẳng khác nào nằm chờ sung rụng”.

“Về việc này em có thể giúp chị được đấy, em cũng vừa quen một người bên Trung Tâm thương mại Cabot Circus. Tuy không có liên quan đến Vũ Thị, nhưng đã là kinh doanh thì bọn họ sẽ có sự tương tác, hỗ trợ lẫn nhau xây dựng nền móng vững chắc thị trường” Zen nhấp ngụm trà cười mỉm phân tích.

“Minh Anh, cháu thấy của sự việc một ngày nghỉ ngơi, có giá trị như thế nào chưa. Ta biết cháu muốn sớm quay về, nhưng đừng lao lực chỉ làm chậm thêm mà thôi”

“Bà Nội nhớ cháu nói gì hôm qua không, cháu nói chắc mình phải tìm một trợ lý và bây giờ trợ lý của cháu ngồi đây kìa” Minh Anh nhún vai cười, nhướng mắt về hướng của Zen.

Zen ngờ nghệch, nhìn qua nhìn lại mọi người đang nhìn vào mình một cách ngô nghê “Minh Anh, chị lên kế hoạch này luôn rồi có phải không. Xí, em muốn làm chủ mà”

“Chị định vài năm nữa, nào ngờ lại sớm hơn dự định. Em á, làm chủ không được với tính khí nóng nảy đó đâu làm chủ gia đình thì còn coi lại đó” Minh Anh cố ý trêu Zen.

“Chị đó, biết rõ em không từ chối nên mới tự tin đến vậy. Thế bây giờ em phải sang đây luôn hả, biết nói thế nào với anh Long ?” Zen không cố ý, nhưng lại vô tình bật ra tên người đó, liền bặm môi tắt đài nhìn Minh Anh thăm dò.

Minh Anh hơi sững người lại vài giây, mắt tròn xoe. Đã không nhắc thì thôi, mỗi khi nhắc đến lại còn cào âm ỉ bên ngực trái không dứt, cố gắng như không có gì mím môi đáp “Không, tạm thời hãy cứ ở đó giúp chị theo dõi tình hình của Myler, theo dõi tình hình tập đoàn Enjoy và Gmeiner”

“Cả Gmeiner !” Zen hơi ngạc nhiên khi bao quát cả tập đoàn Kim Cương, nó chẳng liên quan gì đến Siêu Thị cho lắm.

“Ừm, danh tiếng của Gmeiner không ai biết đến đó là một thế lợi. Em nhìn đôi giày này xem tuy chỉ là một đôi giày hiệu nhưng dưới đế giày vẫn in logo của Gmeiner thì tầm ảnh hưởng này không phải nhỏ đâu. Một trung tâm thương mại, sẽ bao gồm áo quần, trang sức, sức khỏe... vâng vâng như một bách hóa tổng hợp thuộc dạng cao cấp”

“Cũng vài năm nữa, Vũ Thị sẽ chính thức đặt công ty con tại Úc và Việt Nam. Cách tốt nhất để chị mặt đối mặt đầu trí với Châu Tinh Yên chỉ có một : chính là nắm được dự án này” Minh Anh đầy sự quyết tâm tỏa ra.

“Được, tuy là công việc chẳng khác nào là nội gián nhưng không sao. Em sẽ làm mọi việc để cứu rỗi cuộc đời tên nhóc kia”

Cả nhà phá lên cười với câu nói đùa kia. cũng khá là trẻ mọi người tạm gác lại thôi bàn thêm nữa, Minh Anh dìu bà nội lên phòng chăm bà như thường rồi một lúc sau mới về phòng.

Bước vào thấy Zen cầm ly sữa nóng, thích thú đứng cạnh cửa sổ ngắm tuyết mỉm cười.

Minh Anh bước lại, khẽ nói một câu “Nhớ thằng nhóc ấy à”

Zen lắc đầu trả lời “không, thời gian này em nhận việc sang đây ầu cũng là muốn trốn anh ấy. Lúc này bọn em nhiều vấn đề, em cũng muốn yên tĩnh nghĩ lại chúng em liệu có thể với nhau hay không.”

Minh Anh khẽ cười đáp “Chị vẫn luôn ủng hộ em, nhưng nếu em thấy Win thật sự không phù hợp với mình thì đừng miết cưỡng bản thân. Quan trọng nhất vẫn là em có hạnh phúc hay không. Khi em muốn buông tay em hãy nhắm mắt nghĩ lại những ngày tháng trải qua cùng nhau vất vả nhưng thế nào, có đáng hay không và vì sao lại như thế và nếu em chọn tiếp tục vậy hãy tin tưởng vào nó được chứ Zen”

“Còn chị, sao chị lại chọn bỏ đi ? Chẳng phải chị không tin tưởng anh Long” Mặc dầu Zen biết nguyên nhân vì sao nó bỏ đi, nhưng vẫn cố tình đánh động tâm lí dò xét thái độ.

Minh Anh buồn bã, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Zen. Mắt cay xè, mi tâm ngấn nước vai trần run run “Có những chuyện bây giờ nói ra cũng đâu thay đổi được điều gì ? nói ra thì đã sao ? chị vẫn là không thể nào chọn lại lần nữa, chẳng thể nào trả lại những ngày tháng đó cho anh ấy, có nói ra vẫn là đã làm tổn thương anh ấy mất rồi tổn thương tình cảm của cả hai người bọn chị mà thôi”

“Chị không muốn biện minh, cũng không phải không tin Hoàng Long. Nhưng nếu được lựa chọn lần nữa chị vẫn sẽ chọn đi xa nơi ấy, chỉ có như vậy mới thật sự có tương lai cho cả hai ”

Vẫn là trái tim yếu đuối này của nó chưa một lần thay đổi khi nhắc đến ai kia, NHỚ dĩ nhiên là NHỚ và cứ lập đi lập lại liên hồi. Chỉ là có khi âm ỉ, có khi ngủ yên nhẹ lướt qua. Vẫn là kiềm không được, đôi hàng mi tự do cho nước chảy xuống gò má, nó khẽ đưa tay lau đi.

Zen ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ bả vai trấn an, môi cong lên nhìn Minh Anh. Nó ghen ghen, thu cảm xúc cố gắng phát tiếng “VẬY, anh ấy gần đây thế nào, có ổn không ? có vui vẻ không ? có hạnh phúc”

Vốn dĩ Zen cố ý tránh né nhắc đến anh từ chiều đến giờ, cũng chỉ vì sợ Minh Anh lại đau lòng như lúc này. Biết trước sau cũng sẽ bối mót tất cả những gì liên quan đến anh rồi lại ôm tất cả hạnh phúc buồn ấy vào bản thân mà gặm nhấm từng chút một.

Tự dưng bụng lại nảy sinh ra một ý khác, nhân cơ hội này hù người đối diện một phen coi như lấy lại công bằng cho Hoàng Long, Zen giả vờ trầm giọng nói “Minh Anh, bình tĩnh nghe em những gì em sắp nói nè. Chị cũng đừng buồn nhiều nhé ”

Ánh mắt trông chờ dõi theo Zen, đôi bàn đan lại xiết chặt nhau bám víu vào da thịt mà không có một chút đau. Chỉ hy vọng đừng như những gì nó đang suy nghĩ lung tung, nó tin vào anh, làm ơn đừng là những lời xé nát lồng ngực của nó.

“Hoàng Long, anh ấy đã kết hôn vào năm ngoái với thiên kim của đối tác làm ăn rất xinh đẹp, hai người họ cũng vừa có một nhóc tí được một tuổi. Thằng bé tên Hoàng Bảo rất khẩu khinh và đẹp trai giống ba, bọn

họ sống với nhau rất hạnh phúc.”

Hai bên tai giờ đây như bị “Ù” đi không nghe thấy được gì nữa, cả bầu trời như đè nặng lên toàn cơ thể bóp nghẹn đến khó thở. “Anh có vợ còn có cả con” là nó tự suy diễn lung tung hay những lời nói đó vừa nghe được, có nằm mơ nó cũng chưa mơ có một nghe tin như vậy huống hồ gì là nghe kể lại như lúc này. Sao có thể, tình yêu anh dành cho nó là không hề tồn tại, là bản thân nó tự mãn về tình yêu của chính mình để giờ đây tự phụ ôm đau đớn thế này sao. Không, vạn lần cũng không muốn tin anh thay đổi, anh nhất định đợi nó về.

“Zen, em đùa phải không” Minh Anh nắm chặt hai bắp vai Zen mà siết lại, mắt ngấn nước vừa khóc vừa nói không khác gì một kẻ say rượu chửi thối đời bạc bẽo.

Zen im lặng, im lặng đối với nó giờ không khác nào là khẳng định. Thay đổi, có thể sao anh thay đổi nực cười, chuyện nực cười nó âm thầm cố chấp giữ trong tim nực cười, sao có thể. Hai tay ôm lấy ngực nó gục ngã dưới nền nhà lạnh ngắt khóc nấc lên đau đớn thống khổ. Nó như viên ngọc vụn vỡ, từng mảnh máu đang chảy càng khiến nó đau thêm thôi, hơn lúc nào hết giờ đây thật sự nó chẳng muốn thở nữa, một giây cũng muốn ngừng thở quách cho rồi.

Bấy lâu nay ôm ấp hy vọng, để rồi giờ đây tự bản thân xé nát cõi lòng. Con đường nó đang đi còn ý nghĩa gì nữa, có ý nghĩa nữa chứ nổi mất mát này đã giấu tận sâu trong đáy tim nó suốt bốn năm nay, giờ thì như đề vỡ mà tràn nước, nó khóc khóc vì đau lòng hay khóc vì hối hận.

HỐI HẬN- nó đủ tư cách để hối hận sao khi chọn tương lai mà bỏ mặc anh, bỏ mặc tình cảm của cả. Chẳng phải vì bản thân quá thực dụng hay sao... đánh mất anh là do chính nó, chính nó gây nên, chính nó tổn thương Hoàng Long.

Nhìn Minh Anh khóc mà Zen cảm thấy xót xa, tính trêu một chút nào ngờ người này là vỡ òa như một đứa trẻ đến vậy. Cứ tưởng 4 năm trôi qua đã thay đổi thành một người khác thật rồi, xem ra người này vẫn là như vậy chẳng có gì thay đổi, nếu có thay đổi chỉ là thay đổi về cách suy nghĩ trưởng thành hơn mà thôi “Vẫn là ngoài lạnh trong nóng”.

“Thôi, thôi chị nín khóc đi. Nãy giờ em đùa ấy” Zen đưa hộp khăn giấy sang cho Minh Anh.

Minh Anh sững ngẩn mặt lên nhìn Zen có chút giận dữ, nhận lấy khăn giấy vội vàng lau nước mắt, mắng một câu “Em đừng đùa như thế, điều đó có thể lấy đi sinh mạng của chị”

Zen nuốt nước bọt, qua câu nói ngắn gọn này quả thật uy lực của nó rất lớn, làm cho cô cảm thấy phát sợ như đang bị đối phương đe dọa. Mặt khác lại thấy được Hoàng Long đối với người này vẫn là chưa hề một lần bị thay đổi vị trí.

Zen cười trừ xin lỗi “Hihi, tại chị cả thôi chị ngồi đây khóc ra nước mắt trong veo, con anh ấy...anh ấy” Zen ngập ngừng đôi chút.

“Em cứ nói đi, chị muốn nghe. Nghe tất cả đừng chừa lại gì cả nhé, chị muốn biết 4 năm qua anh ấy sống như thế nào”.

Zen gật đầu rồi bắt đầu kể lại sự việc :

“ Trước tiên em giải thích về Hoàng Bảo, em ấy là con trai út của hai bác, cũng là em trai của Hoàng Nhi và Hoàng Long ấy. Dài lắm xiu em nói sau, giờ vào chuyện chính đã.

Hôm chị vừa bỏ đi, vì đi tìm kiếm chị cả đêm nhưng chẳng được gì anh Long quay về lại biệt thự lúc trời sáng, ngắt xiu mọi người cứ tưởng vì đuổi súc nhưng thật ra không phải vậy. Anh Long ngắt đi vì bị thương bộ dạng thê đến thảm nhưng không nói một câu nào .

Sau đó ba người kia đi điều tra mới biết được, anh Long vào club uống rất nhiều rượu rất nhiều rồi gây sự với người ta, có một nhóm người đã có ý định xử anh ấy từ lâu nên lợi dụng lúc không có ai lại không có khả năng tự vệ liền đâm anh một nhát dao thiếu vài centimet nữa thôi thì hôm nay là đám giỗ của anh ấy rồi. Sau đó anh Long nhập viện chữa trị, khi tỉnh lại liền lập tức về nhà cũng chẳng nói tìm kiếm chị nữa, cứ nhốt mình trong phòng của chị ấp ôm kỉ niệm bầu bạn với rượu và thuốc , cho đến khi không ai nhìn được nữa thì đập cửa vào, anh bị loét dạ dày cấp độ một.

Một thời gian sau, anh Long lại càng sa đọa hơn anh không khác nào một kẻ điên dại. Sáng thì tụ tập bạn bè chơi bời, đêm lại nhậu nhẹt club, khuya về lại ở phòng chị khóc than thành tiếng khiến người ta đau lòng

Lúc say khướt, luôn miệng gào tên chị không nguôi “Minh Anh sao không tin anh”, “Minh Anh, sao lại nhẫn tâm với anh như vậy”, “Anh sai rồi, anh xin lỗi làm ơn quay về với anh đi” oppa lấy rượu thay nước, lấy thuốc thay cơm đó là cách duy nhất khiến anh ngưng lên cơn nghiện “NHỚ NHUNG” ...vâng vâng còn nhiều nữa oppa đau khổ dữ lắm nỗi đau ấy như đứt đến từng tâm can, không nghe một ai cũng chẳng muốn thoát ra.

Oppa nói “Anh muốn như thế, như đó là một hình xăm cứ từng ngày, từng đi sâu vào da thịt một ít, để rồi vĩnh viễn không xóa đi được”

Thời gian sau đó, khi ba của anh ấy phát bệnh. Anh mới nhận thức ra được, trở lại bình thường. Một cơn ngứa hấu thắng trên thương trường, chạy ra rất nhanh và lạnh lùng dẫm nát đối thủ.

Người đâm anh một dao đêm hôm đó, bị oppa dẫn đến đường cùng phá sản. Nhà cũng không giữ nổi, sập bán vé số cũng bị thu hồi vì buôn bán xâm chiếm lề đường, người đàn ông đó bị bắt giam với tội danh lưu sổ khó mà xóa được. Thậm chí có một khoảng thời gian, anh dày vò chị Uyển Nhi đến đường cùng bể show, scandal xảy ra liên tiếp lúc ấy Uyển Nhi cũng thê thảm không kém, nhưng chị ấy không hề trách anh Long một lời. Sau đó người đến giải quyết dĩ nhiên chỉ có mỗi Thế Hiển mới làm được.

Hôm đó hai người đánh nhau một trận bầm dập, em chỉ nhớ anh Hiển ra tay mạnh lắm nha làm oppa may bốn mũi chứ không ít. Nhưng cũng kể từ đó mối quan hệ cũng hai người cải thiện rất nhiều, Sang Thế Hùng bị con trai và anh Long liên kết với nhau cho rút ghế chủ tịch, hiện tại anh Hiển thay vị trí đó. Nhưng có một điều em không hiểu, là vì sao oppa và anh Hiển lại để yên mặc cho bà nội kia gia nhập tập đoàn Enjoy chẳng bao lâu cũng sẽ xây dựng trụ sở chính ở Việt Nam, có lần anh Long có cười với em bảo khi nào Myler sang đây anh sẽ hợp tác nhiệt tình. ”

Minh Anh trầm ngâm suy nghĩ một hồi, liên nãy ra gì đó ngược mặt nhìn Zen “Có phải giờ đây Uyển Nhi đang làm việc cho bà ta”

Zen gật đầu “ừ” một tiếng.

Chỉ chờ có vậy, Minh Anh liền hiểu ra vấn đề. Điều này quả thật không có gì khó đoán khi anh làm vậy vì biết rất rõ, cội nguồn ép nó đi vẫn là người bà nội kia nên muốn một tay lật đổ hoàn toàn anh thật lạnh lùng.

Minh Anh cười lắc đầu “Em biết chuyện rồi, vậy em ghép chuyện của chị và sự khó hiểu đó lại xem có gì chung không”

Zen chau mày, đi đi lại lại trong phòng suy luận một hồi, búng tay kêu một tiếng “Tách” chạy lại chỗ Minh Anh cười rõ lớn “Anh ấy muốn hủy Myler, muốn hủy hoại bà ta hoàn toàn vì chị, đúng không”

Minh Anh gật đầu cười mím “Nhưng chị sẽ dùng mọi cách để ngăn chặn, Hoàng Long. Myler tuyệt đối không được sụp đổ, nhưng Châu Tịnh Yên thì nhất định phải trắng tay”

Nói một chút lại xoay vòng về công việc, Zen nhanh chóng đổi chủ đề quay về với cuộc sống thường ngày tiếp tục câu chuyện cho nó nghe, đêm lúc nào cũng kéo dài hơn ngày, tuyết rơi dày bên ngoài hai người con gái hàn huyên suốt đêm hơn 2 tiếng đồng hồ trôi qua vẫn chưa hết.

“Minh Anh, chị có nhớ anh Long không” Zen chuyển mình xoay sang chờ đợi câu trả lời.

Minh Anh thở dài, đôi mắt long lanh đọng nước ngược nhìn trần nhà, trong đêm đen mông lung suy nghĩ. Bây giờ Zen hỏi nó ” có nhớ anh không” nó chỉ muốn nói rằng ” nhớ chứ, nhớ đến phát điên, nhớ đến nỗi muốn quay về, được ôm, à không chỉ cần được nhìn thấy một chút cũng được dù cho anh có chửi, anh có mắng cũng chấp nhận”

Nhưng rồi nghĩ lại, là chính nó tự ý bỏ đi, rồi nay chưa thành công quay về liệu rằng đủ tư cách để đứng trước mặt anh không? dù cho là anh muốn nó cũng chẳng muốn. Khi quay về thì phải đường đường chính chính đứng trước mặt anh đi bên cạnh mà không bắt kì ai có thể phản đối, lúc ấy hẳn về .

Nó đành nhìn Zen trả lời, bằng một suy nghĩ không thực khác ” giờ chị chỉ ước mùa đông được tay trong tay cùng nhau đi dạo dưới tuyết rơi london, sưởi ấm bàn tay nhau bằng thân nhiệt 37 độ C kia. Chỉ cần vậy thôi Zen à”

Người ta nói quả thực không sai, về đêm con người luôn trở về yếu đuối khi phải đối diện với con người thật của mình. Zen hiểu lòng dạ nhớ nhung của nó lúc này, nên thôi hỏi thêm nữa, chuyện đi này thật quá ý nghĩa với Zen vừa gặp lại người cũ vừa thông suốt ra được nhiều việc “ Khi yêu xin hãy tin tưởng lẫn nhau, chỉ có vậy mới là vĩnh cửu” . Hai con người cứ thế im lặng, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình mà ngủ thiếp đi cho đến tận trời sáng...

193. Chương 95 : Đi Tìm Trợ Lý

London, 2:00 PM.

Sau cuộc đàm phán với trung tâm thương mại Cabot Circus, Zen mệt lã ôm bụng suốt xoa đang kêu gào. Giờ chỉ muốn tìm kiếm một chút gì đó để lót bụng, đi chơi một chút, để mai lại về Việt Nam. Lần trước đến đây chỉ mới được vài tiếng, cô cũng chưa đi được nhiều, lần này chỉ đi có một mình nên sẽ tự thưởng cho mình một hôm du hí tự do tự tại muốn làm gì thì làm, tranh thủ mà tận hưởng.

Tuy là tiếng anh của Zen rất khá, nhưng vì cái tôi của mình cô lại rất ngại hỏi đường, nghĩ đây cũng là chuyện nhỏ nên cứ đi vòng vòng trong thành phố, mà lạc vào đường hẻm lúc nào không hay, ngơ ngác nhìn đến lui vẫn không có đường ra, tuyết lại rơi rất dày khiến cô lạnh đến thấu xương.

“ A, thấy rồi” hai mắt Zen sáng lên, khi thấy đường lộ, cô sải bước đi tiếp. Bất ngờ từ phía sau có người kéo cô lại ,chỉ kịp hét lên “ Buông tôi ra anh làm gì vậy” .

Vừa hay có một cô gái đi vừa đi ngang qua, nghe thấy tiếng la to thất thanh lại là ngôn ngữ tiếng việt, cô liền theo tiếng hét mà chạy theo. Vào bên trong hẻm thấy cô gái đang bị gã đàn ông kia dùng sức lôi đi, mặc cho cô gái đang vùng vẫy dữ dội.

“ Stop here” Nhưng tên đó mặc cho nó đang gọi, chau mày giận dữ, lời sênh sếch cô gái đang vùng vẫy cố thoát thân ra. Nó hơi nhú mày phần nộ khi nhận ra được cái khuôn mặt gã kia chính là người bắt nó khi ấy, thẳng tay lấy chiếc guốc vừa mua trong túi chơi thẳng vào đầu tên côn đồ.

“phụt” đầu nhọn của chiếc guốc Christian Louboutin chơi thẳng vào đầu gã, khiến gã thấy đau mà mắt đã ngã xuống đất ôm đầu đang chảy máu. Nó dùng hết sức bình sinh chạy lại, co chân đạp gã túi bụi mặc cho gã đang bị thương.

Zen thoát thân cũng đứng dậy, chạy lại mà trả thù đặng ai chứ đặng đến cô thì đừng mong yên thân, thẳng tay lạnh lùng zen cởi bỏ giày mình ra đập liên hồi không ngừng lên người gã xấu xa kia. Chẳng bao lâu cảnh sát đã đến tặng cho hắn một chiếc còng số tám rồi bắt đi.

“Tại sao lại có bọn xấu xa này trên đời cơ chứ” Minh Anh thở hắt ra nhẹ nhõm, tiến về trước khom lưng cúi xuống nhặt chiếc giày.

Zen cũng phúi tay mang giày vào cảm giác để chân trên trần trên tuyết khiến cô tê buốt vừa nói “Cảm ơn” ngẩng mặt lên nhìn đối phương.

Minh Anh cười mỉm quay lại nói “Không có gì, tôi cũng muốn cho bọn chúng một trận”

Mặt đối mặt nhìn nhau không chớp lấy một cái, Zen nhìn nó, nó nhìn Zen cả hai người nhìn nhau đứng sững đóng băng dưới trời tuyết mà bất động. Cảm giác này thật khó tả vừa vui lại vừa có chút bối rối, một người nghiêng đầu cố nhìn xem hình ảnh trước mặt có phải là người mà mình đang nghĩ đến hay không, người còn lại chẳng biết lúc này phải phản ứng với đối phương như thế nào.

Minh Anh không biết phải làm sao định quay mặt trốn tránh, Zen liền ôm chầm lấy nó khóa lại, thút thít vừa khóc vừa nói “Minh Anh, chị là Minh Anh phải không ?”

“Zen...Zen à” Minh Anh xúc động đáp lại.

Nghे câu trả lời Zen vui mừng, vừa nhún nhảy vừa siết chặt như vừa tìm được châu báu, sự vui mừng lúc này của cô còn hơn được tin tăng lương nữa kia. Nó đưa tay đáp lại môi cong cười mỉm, có nằm mơ cũng chưa nghĩ đến một ngày lại gặp người quen dưới tình cảnh như thế này, nhất thời chẳng có sự chuẩn bị nào.

Một lúc sau hai người an tọa tại quán một quán cà phê tại Brigde St, Minh Anh lúc này mới thật sự tin vào mắt mình. Cô gái trước mặt với làn da nâu, ánh mắt vẫn hồn nhiên có chút đanh đá kiên định vẫn như vậy không thay đổi.

Anh phục vụ mang ra hai tách capuchino nóng hổi, Zen nói “Cảm ơn” rồi xoay vào cười tươi nhìn nó. Cả hai nhìn nhau có đôi chút xa lạ như lần đầu gặp mặt. Zen nhấp một ngụm cà phê nói “ Em cứ tưởng chị giảm cân quá sức, đã ngủm rồi chứ”.

Câu nói của Zen vừa ác ý vừa châm chọc vừa thể hiện sự quan tâm cũng chính vì vậy nói mới cảm nhận được sự gần gũi trước kia của hai người. Minh Anh bật cười đáp lại :

“Như em thấy đó chị chưa chết và em chưa trắng”

Hết ngạc nhiên này lại đến ngạc nhiên khác khiến Zen cảm thấy bàng hoàng không kịp chống đỡ. Khi xưa chỉ cần nói câu nào là người chị dâu tương lai liền im bật đỏ mặt, nếu không sẽ chống lại bằng câu nói nào đó rồi ôm cục tức bỏ chạy. Vậy mà nay lời vừa nói ra đầy sắc bén, vừa có quan tâm bên trong khiến đối phương chỉ muốn tìm chỗ chui đầu mặt đi cho rồi.

“Minh Anh, chị giỏi lắm thì bỏ em sang đây tu hành để đối phó em đây mà” Zen phụng phịu trề môi đáp lại.

“Nay lớn rồi , nhìn em quyến rũ và xinh đẹp lắm đấy. Suýt nữa chị nhận không ra rồi” Minh Anh cười mỉm.

Đối với cô gái trước kia sẽ cười nói rất nhiều nhưng giờ đây khi Zen nhìn người chị gái này đã có một sự thay đổi khá lớn, nụ cười trên môi của chị chẳng vui vẻ tự nhiên như trước nữa. Bề ngoài rất xinh, đáng vốc còn mặn mà hơn cả cô, phong thái lại toát lên một điều gì đó khiến người đối diện cảm thấy thật cao lớn không sánh bằng. Đến nơi đây đã rèn luyện một Minh Anh khờ khạo ngốc nghếch trở nên tuyệt vời như thế này hay sao, Zen cũng cảm thấy ganh tỵ muốn được thay đổi như thế quá. Mà nếu thay đổi thêm nữa, chắc tình tình này Win của cô chịu thiệt chứ không ai khác.

Nắm bắt được ánh mắt của Zen, nó thoát nhìn qua liền biết Zen đang có cảm giác xa lạ với nó. Lắc đầu cười tươi nắm tay Zen trìu mến nói “ Đừng nghĩ ngợi lung tung, gặp em chị thật sự rất vui đó. Chị qua đây thích nghi với cuộc sống nên có chút thay đổi mà thôi, em có về Việt Nam gấp không hay tối nay đến chỗ chị đi, chân em cũng đang bị thương mà”

Đang mãi nghĩ ngợi nên chẳng nghe được Minh Anh đang nói gì, tự dưng lại bật cười “Hihi” khiến Minh Anh trở mắt nhìn Zen không hiểu .

“Zen có chuyện gì à” Minh Anh lay bàn tay Zen hỏi .

“À không có gì, em chỉ nghĩ linh tinh ấy mà. Minh Anh em bị thương rồi, hơn nữa chưa xong công việc bên này chị cho em tá túc được không” Zen nghiêng đầu cười nịnh.

Ít ra bây giờ đã gặp được người chị dâu mất tích này rồi, thì tốt nhất điều tra đến cùng sau đó về báo cáo lại cho Hoàng Long, tiếp đó lại được tăng lương biết đâu được. Chủ yếu vẫn là hai anh chị tái hợp mà thôi, nên phải biết chị ấy đang ở đâu mới suông sẽ mọi chuyện được, liền vạch kế hoạch này.

Ý đồ của Zen là gì, nhìn vào ánh mắt kia Minh Anh cũng mò đoán ra được, thâm cười trong bụng “Khi này chị nói mời em về nhà chơi mà, đi chứ”

“Tất nhiên là đi rồi, đi chứ, bây giờ đi luôn đi” Zen phấn khởi giục.

“Nhưng mà hôm nay là ngày nghỉ của chị, vẫn chưa chơi đủ em muốn cùng đi không. Trước tiên đi làm no bụng đã, thấy bụng em kêu gào này giờ rồi đấy”

Minh Anh không nói thì Zen cũng quên mất là bụng dạ đang đói cồn cào lên. Cả hai người dành cả buổi chiều đi ăn đi uống, ngắm phố phường, hàn huyên luyện thuyên nói chuyện với nhau từ đông sang tây, từ bắc vào nam không ngớt mặc cho trời tuyết rơi không ngừng. Chuyện vui nhất là khi nhắc đến bé Gấu con của Hoàng Nhi, khiến Minh Anh hồ khởi, phấn chấn hẳn lên, cậu bé khá tinh nghịch, qua lời kể của Zen

làm nó cười không ngớt. Ai Zen cũng đều nhắc đến và kể những ngày tháng ở Việt Nam chỉ duy nhất một người Zen vẫn ái ngại không dám nhắc đến.

Đến chiều tối cả hai người mới lên tàu điện ngầm trở về trang trại.

“Cạnh” Minh Anh cùng Zen bước vào nhà suýt xoa vì lạnh, chu môi thổi phù phù vào lòng bàn tay lấy chút hơi ấm. Nghe thấy tiếng mở cửa, bà Zoe đoán chắc Minh Anh vừa về hứng khởi chạy lên đón cháu gái mình.

“Cháu về rồi đấy à” Bà Zoe cười hậu, có chút tò mò khi thấy một cô gái lạ bên cạnh cháu mình.

“Chào bà” Zen nhanh chóng cúi đầu chào bà Zoe, mặc cho hiện chưa biết người này là ai.

Liếc mắt nhìn đồng hồ điểm 8 giờ, lại có mùi thơm thoang thoang bay bay trong không làm nó rạo rực, ôm chầm lấy bà mi nhẹ lên má “Mrs. Zoe có món cà ri um vị phải không, thơm quá cháu đói rồi” quay lại nhìn Zen “Vào dùng bữa tối đi, chị sẽ giới thiệu em với vài người”

Zen gật đầu theo sau Minh Anh tiến vào bàn ăn, đêm nay chỉ có bốn người kobe chuẩn bị cho tốt nghiệp nên ở lại trường không về. Zen cúi đầu chào bác Han, ngồi bên cạnh Minh Anh với ánh mắt tò mò.

Không vòng vo thêm nữa, Minh Anh giới thiệu từng người cho Zen được rõ. Đồng thời vừa dùng bữa tối vừa thuật lại những năm nó sống ở đây, kể cả việc gia đình cũng không có ý giấu diếm, đều rất chi tiết.

Mặt Zen đỏ rần lên khi biết sự việc, bản tính ăn ngay nói thẳng của cô chưa bao giờ thay đổi, vì thế liền đập mạnh lên bàn gần giọng nói “Bà ta như thế mà đứng đầu một tập đoàn hay sao, con người này là loài gì rồi không phải loài người, thảo nào Win của em chẳng khi nào lớn nổi”

“bà Zoe à, cháu xin lỗi tuy món này ngon lắm, nhưng giờ đây cháu quả thực nuốt không trôi.” Zen bực dọc nhìn sang Minh Anh “Chị, có cách nào để Win ở rảnh hay không, em muốn cưới anh ấy rồi đấy ”

“Khụ Khụ” Đang thưởng thức mỹ vị ngon lành, đột nhiên những lời Zen nói lọt vào tai khiến nó ho sặc sụa, bà Zoe vội lấy ly nước đưa nó đồng thời nuốt lưng cho xuống .

Trước giờ luôn nghĩ mình mới có mặt dày theo đuổi tình yêu thôi, người cao cao tại thượng lúc nào cũng đặt cái tôi lên trên như Zen mà nói ra được câu đó khác nào sét đánh ngang tai, ngay cả nó cũng thấy ngỡ ngàng mà Zen không hề có chút sắc thái nào như vậy.

“Em đùa à ?” Minh Anh nói một tiếng.

“Win là ai” ánh mắt bà Zoe cùng bác Han nghi hoặc hỏi .

“À, cháu quên nói với mọi người. Cháu có một em trai tên Nguyễn Minh Tú nữa, từ khi sinh ra ở cùng bà nội à không bà Yên, từ việc ăn học đến nhân cách đều do một tay bà ấy nuôi dạy. Tính nó rất hiếu thảo, cho nên mọi việc đều nghe theo bà ấy sắp xếp” Minh Anh giải thích một mạch rồi xoay qua nhìn Zen “Chắc mấy năm nay hai đứa áp lực nhiều lắm, nhưng tin tưởng nó nhé Zen”

Zen dăm chiêu cần môi một hồi lồi rồi ngược lên nhìn nó bằng ánh mắt kiên định, hai hàng mày chau lại “Chị đã có sắp xếp hết rồi phải không, em muốn nghe sau bữa ăn này được chứ”

Minh Anh gật đầu, mọi người khác cũng không bắt ngờ gì vấn đề này vui vẻ lảng sang chuyện khác. Bữa ăn cũng nhanh chóng trôi qua, tại phòng khách cùng nhau dùng trà, Minh Anh mang xuống một vài hồ sơ đặt lên trên bàn, trước sự ngỡ ngàng của Zen.

“Đây là tất cả các kế hoạch của chị, em đọc sơ qua đi em học quản trị kinh doanh mà đúng chứ. Nói chị nghe xem ý kiến của em như thế nào”

“Ừm, chị cứ nói đi em vừa nghe vừa nghiêng cứu” mắt Zen chăm chỉ đảo theo từng chi tiết Minh Anh đã soạn sẵn, đôi tay chú ý lắng nghe những công việc mà Minh Anh đã theo đuổi suốt một năm nay.

Gần một tiếng đồng hồ sau mới xong, đến giai đoạn cuối Minh Anh lại thở dài ưu phiền “Chỉ còn thiếu một bước được vào Tập Đoàn Vũ Thị mà thôi, đó mới chính là tất cả mục đích chị đề ra”

Zen gấp lại hồ sơ, đôi mắt lúc này hoàn toàn nghiêm túc hỏi “Minh Anh, vậy chị đang thụ động hay là đang chủ động. Nếu thay vì dùng danh tiếng của trang trại để đánh đồng đến họ, sao chị không trực tiếp đi đề nghị hợp tác biết đâu khả quan hơn nhiều”

Minh Anh thả lỏng cơ thể, ngã ra tựa ghế cần môi đậm chiều mà suy nghĩ, những điểm nhấn này tại sao cô chưa hề nghĩ ra. Có lẽ Zen nói đúng, đối với Vũ Thị họ xây dựng tập đoàn bằng hai bàn tay trắng

làm nên, không dựa vào danh tiếng cũng chẳng phải dựa vào địa vị phong thái làm việc của họ luôn dành vị thế chủ động hơn là bị động, ngay cả nhân viên được tuyển vào hàng năm đều là những người có ý chí vượt khó, chịu thương chịu cực, không khuất phục trước quyền lực.

Về điểm này, tại sao nó lại dễ dàng bỏ qua, quên chi tiết quan trọng này cơ chứ thật may mắn khi có Zen ở đây thông suốt cho đại não của nó.

Minh Anh ngồi bật dậy nhúu mày tiếp Zen “Quả thực như vậy, chị xây dựng danh tiếng là chủ động, nhưng lại bị động đợi họ đến như vậy thì chẳng khác nào nằm chờ sung rụng”.

“Về việc này em có thể giúp chị được đấy, em cũng vừa quen một người bên Trung Tâm thương mại Cabot Circus. Tuy không có liên quan đến Vũ Thị, nhưng đã là kinh doanh thì bọn họ sẽ có sự tương tác, hỗ trợ lẫn nhau xây dựng nền móng vững chắc thị trường” Zen nhấp ngụm trà cười mỉm phân tích.

“Minh Anh, cháu thấy của sự việc một ngày nghỉ ngơi, có giá trị như thế nào chưa. Ta biết cháu muốn sớm quay về, nhưng đừng lao lực chỉ làm chậm thêm mà thôi”

“Bà Nội nhớ cháu nói gì hôm qua không, cháu nói chắc mình phải tìm một trợ lý và bây giờ trợ lý của cháu ngồi đây kìa” Minh Anh nhún vai cười, nhướng mắt về hướng của Zen.

Zen ngờ nghệch, nhìn qua nhìn lại mọi người đang nhìn vào mình một cách ngô nghê “Minh Anh, chị lên kế hoạch này luôn rồi có phải không. Xí, em muốn làm chủ mà”

“Chị định vài năm nữa, nào ngờ lại sớm hơn dự định. Em á, làm chủ không được với tính khí nóng nảy đó đâu làm chủ gia đình thì còn coi lại đó” Minh Anh cố ý trêu Zen.

“Chị đó, biết rõ em không từ chối nên mới tự tin đến vậy. Thế bây giờ em phải sang đây luôn hả, biết nói thế nào với anh Long ?” Zen không cố ý, nhưng lại vô tình bật ra tên người đó, liền bặm môi tắt đài nhìn Minh Anh thăm dò.

Minh Anh hơi sững người lại vài giây, mắt tròn xoe. Đã không nhắc thì thôi, mỗi khi nhắc đến lại còn cào âm ỉ bên ngực trái không dứt, cố gắng như không có gì mím môi đáp “Không, tạm thời hãy cứ ở đó giúp chị theo dõi tình hình của Myler, theo dõi tình hình tập đoàn Enjoy và Gmeiner”

“Cả Gmeiner !” Zen hơi ngạc nhiên khi bao quát cả tập đoàn Kim Cương, nó chẳng liên quan gì đến Siêu Thị cho lắm.

“Ừm, danh tiếng của Gmeiner không ai biết đến đó là một thế lợi. Em nhìn đôi giày này xem tuy chỉ là một đôi giày hiệu nhưng dưới đế giày vẫn in logo của Gmeiner thì tầm ảnh hưởng này không phải nhỏ đâu. Một trung tâm thương mại, sẽ bao gồm áo quần, trang sức, sức khỏe... văng văng như một bách hóa tổng hợp thuộc dạng cao cấp”

“Cũng vài năm nữa, Vũ Thị sẽ chính thức đặt công ty con tại Úc và Việt Nam. Cách tốt nhất để chị mặt đối mặt đầu trí với Châu Tịnh Yên chỉ có một : chính là nắm được dự án này” Minh Anh đầy sự quyết tâm tỏa ra.

“Được, tuy là công việc chẳng khác nào là nội gián nhưng không sao. Em sẽ làm mọi việc để cứu rỗi cuộc đời tên nhóc kia”

Cả nhà phá lên cười với câu nói đùa kia. cũng khá là trẻ mọi người tạm gác lại thôi bàn thêm nữa, Minh Anh dìu bà nội lên phòng chăm bà như thường rồi một lúc sau mới về phòng.

Bước vào thấy Zen cầm ly sữa nóng, thích thú đứng cạnh cửa sổ ngắm tuyết mỉm cười.

Minh Anh bước lại, khẽ nói một câu “Nhớ thằng nhóc ấy à”

Zen lắc đầu trả lời “không, thời gian này em nhận việc sang đây ầu ơ cũng là muốn trốn anh ấy. Lúc này bọn em nhiều vấn đề, em cũng muốn yên tĩnh nghĩ lại chúng em liệu có thể với nhau hay không.”

Minh Anh khẽ cười đáp “Chị vẫn luôn ủng hộ em, nhưng nếu em thấy Win thật sự không phù hợp với mình thì đừng miết cưỡng bản thân. Quan trọng nhất vẫn là em có hạnh phúc hay không. Khi em muốn buông tay em hãy nhắm mắt nghĩ lại những ngày tháng trải qua cùng nhau vất vả nhưng thế nào, có đáng hay không và vì sao lại như thế và nếu em chọn tiếp tục vậy hãy tin tưởng vào nó được chứ Zen”

“Còn chị, sao chị lại chọn bỏ đi ? Chẳng phải chị không tin tưởng anh Long” Mặc dầu Zen biết nguyên nhân vì sao nó bỏ đi, nhưng vẫn cố tình đánh động tâm lí dò xét thái độ.

Minh Anh buồn bã, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Zen. Mắt cay xè, mi tâm ngấn nước vai trần run run “Có những chuyện bây giờ nói ra cũng đâu thay đổi được điều gì ? nói ra thì đã sao ? chị vẫn là không thể nào chọn lại lần nữa, chẳng thể nào trả lại những ngày tháng đó cho anh ấy, có nói ra vẫn là đã làm tổn thương anh ấy mất rồi tổn thương tình cảm của cả hai người bọn chị mà thôi”

“Chị không muốn biện minh, cũng không phải không tin Hoàng Long. Nhưng nếu được lựa chọn lần nữa chị vẫn sẽ chọn đi xa nơi ấy, chỉ có như vậy mới thật sự có tương lai cho cả hai ”

Vẫn là trái tim yếu đuối này của nó chưa một lần thay đổi khi nhắc đến ai kia, NHỎ dĩ nhiên là NHỎ và cứ lặp đi lặp lại liên hồi. Chỉ là có khi âm ỉ, có khi ngủ yên nhẹ lướt qua. Vẫn là kiềm không được, đôi hàng mi tự do cho nước chảy xuống gò má, nó khẽ đưa tay lau đi.

Zen ngồi xuống bên cạnh, vỗ nhẹ bả vai trấn an, môi cong lên nhìn Minh Anh. Nó ghen ghẹo, thu cảm xúc cố gắng phát tiếng “Vây, anh ấy gần đây thế nào, có ổn không ? có vui vẻ không ? có hạnh phúc”

Vốn dĩ Zen cố ý tránh né nhắc đến anh từ chiều đến giờ, cũng chỉ vì sợ Minh Anh lại đau lòng như lúc này. Biết trước sau cũng sẽ bối mót tất cả những gì liên quan đến anh rồi lại ôm tất cả hạnh phúc buồn ấy vào bản thân mà gặm nhấm từng chút một.

Tự dưng bụng lại nảy sinh ra một ý khác, nhân cơ hội này hù người đối diện một phen coi như lấy lại công bằng cho Hoàng Long, Zen giả vờ trầm giọng nói “Minh Anh, bình tĩnh nghe em những gì em sắp nói nè. Chị cũng đừng buồn nhiều nhé ”

Ánh mắt trông chờ dõi theo Zen, đôi bàn đan lại xiết chặt nhau bám víu vào da thịt mà không có một chút đau. Chỉ hy vọng đừng như những gì nó đang suy nghĩ lung tung, nó tin vào anh, làm ơn đừng là những lời xé nát lồng ngực của nó.

“Hoàng Long, anh ấy đã kết hôn vào năm ngoái với thiên kim của đối tác làm ăn rất xinh đẹp, hai người họ cũng vừa có một nhóc tí được một tuổi. Thằng bé tên Hoàng Bảo rất khẩu khỉnh và đẹp trai giống ba, bọn họ sống với nhau rất hạnh phúc.”

Hai bên tai giờ đây như bị “Ù” đi không nghe thấy được gì nữa, cả bầu trời như đè nặng lên toàn cơ thể bóp nghẹt đến khó thở. “Anh có vợ còn có cả con” là nó tự suy diễn lung tung hay những lời nói đó vừa nghe được, có nằm mơ nó cũng chưa mơ có một nghe tin như vậy huống hồ gì là nghe kể lại như lúc này. Sao có thể, tình yêu anh dành cho nó là không hề tồn tại, là bản thân nó tự mãn về tình yêu của chính mình để giờ đây tự phụ ôm đau đớn thế này sao. Không, vạn lần cũng không muốn tin anh thay đổi, anh nhất định đợi nó về.

“Zen, em đùa phải không” Minh Anh nắm chặt hai bả vai Zen mà siết lại, mắt ngấn nước vừa khóc vừa nói không khác gì một kẻ say rượu chửi thối đời bạc bẽo.

Zen im lặng, im lặng đối với nó giờ không khác nào là khẳng định. Thay đổi, có thể sao anh thay đổi nực cười, chuyện nực cười nó âm thầm cố chấp giữ trong tim nực cười, sao có thể. Hai tay ôm lấy ngực nó gục ngã dưới nền nhà lạnh ngắt khóc nức lên đau đớn thống khổ. Nó như viên ngọc vụn vỡ, từng mảnh máu đang chảy càng khiến nó đau thêm thối, hơn lúc nào hết giờ đây thật sự nó chẳng muốn thở nữa, một giây cũng muốn ngừng thở quách cho rồi.

Bấy lâu nay ôm ấp hy vọng, để rồi giờ đây tự bản thân xé nát cõi lòng. Con đường nó đang đi còn ý nghĩa gì nữa, có ý nghĩa nữa chứ nổi mất mát này đã giấu tận sâu trong đáy tim nó suốt bốn năm nay, giờ thì như đê vỡ mà tràn nước, nó khóc khóc vì đau lòng hay khóc vì hối hận.

HỐI HẬN- nó đủ tư cách để hối hận sao khi chọn tương lai mà bỏ mặc anh, bỏ mặc tình cảm của cả. Chẳng phải vì bản thân quá thực dụng hay sao... đánh mất anh là do chính nó, chính nó gây nên, chính nó tổn

thương Hoàng Long.

Nhìn Minh Anh khóc mà Zen cảm thấy xót xa, tính trêu một chút nào ngờ người này là vỡ òa như một đứa trẻ đến vậy. Cứ tưởng 4 năm trôi qua đã thay đổi thành một người khác thật rồi, xem ra người này vẫn là như vậy chẳng có gì thay đổi, nếu có thay đổi chỉ là thay đổi về cách suy nghĩ trưởng thành hơn mà thôi “Vẫn là ngoài lạnh trong nóng”.

“Thôi, thôi chị nín khóc đi. Nãy giờ em đùa ấy” Zen đưa hộp khăn giấy sang cho Minh Anh.

Minh Anh sững ngẩn mặt lên nhìn Zen có chút giận dữ, nhận lấy khăn giấy vội vàng lau nước mắt, mắng một câu “Em đừng đùa như thế, điều đó có thể lấy đi sinh mạng của chị”

Zen nuốt nước bọt, qua câu nói ngắn gọn này quả thật uy lực của nó rất lớn, làm cho cô cảm thấy phát sợ như đang bị đối phương đe dọa. Mặt khác lại thấy được Hoàng Long đối với người này vẫn là chưa hề một lần bị thay đổi vị trí.

Zen cười trừ xin lỗi “Hihi, tại chị cả thôi chị ngồi đây khóc ra nước mắt trong veo, con anh ấy...anh ấy” Zen ngập ngừng đôi chút.

“Em cứ nói đi, chị muốn nghe. Nghe tất cả đừng chừa lại gì cả nhé, chị muốn biết 4 năm qua anh ấy sống như thế nào”.

Zen gật đầu rồi bắt đầu kể lại sự việc :

“ Trước tiên em giải thích về Hoàng Bảo, em ấy là con trai út của hai bác, cũng là em trai của Hoàng Nhi và Hoàng Long ấy. Dài lắm xiu em nói sau, giờ vào chuyện chính đã.

Hôm chị vừa bỏ đi, vì đi tìm kiếm chị cả đêm nhưng chẳng được gì anh Long quay về lại biệt thự lúc trời sáng, ngắt xiu mọi người cứ tưởng vì đuối sức nhưng thật ra không phải vậy. Anh Long ngắt đi vì bị thương bộ dạng thê đến thảm nhưng không nói một câu nào .

Sau đó ba người kia đi điều tra mới biết được, anh Long vào club uống rất nhiều rượu rất nhiều rồi gây sự với người ta, có một nhóm người đã có ý định xử anh ấy từ lâu nên lợi dụng lúc không có ai lại không có khả năng tự vệ liền đâm anh một nhát dao thiếu vài centimet nữa thôi thì hôm nay là đám giỗ của anh ấy rồi. Sau đó anh Long nhập viện chữa trị, khi tỉnh lại liền lập tức về nhà cũng chẳng nói tìm kiếm chị nữa, cứ nhốt mình trong phòng của chị ấp ôm kỉ niệm bầu bạn với rượu và thuốc , cho đến khi không ai nhìn được nữa thì đập cửa vào, anh bị loét dạ dày cấp độ một.

Một thời gian sau, anh Long lại càng sa đọa hơn anh không khác nào một kẻ điên dại. Sáng thì tụ tập bạn bè chơi bời, đêm lại nhậu nhẹt club, khuya về lại ở phòng chị khóc than thành tiếng khiến người ta đau lòng

.

Lúc say khướt, luôn miệng gào tên chị không ngui “Minh Anh sao không tin anh” , “Minh Anh, sao lại nhẫn tâm với anh như vậy”, “Anh sai rồi, anh xin lỗi làm ơn quay về với anh đi” oppa lấy rượu thay nước, lấy thuốc thay cơm đó là cách duy nhất khiến anh ngừng lên cơn nghiện “NHỔ NHUNG” ...vâng vâng còn nhiều nữa oppa đau khổ dữ lắm nỗi đau ấy như đứt đến từng tâm can, không nghe một ai cũng chẳng muốn thoát ra.

Oppa nói “Anh muốn như thế, như đó là một hình xăm cứ từng ngày, từng đi sâu vào da thịt một ít, để rồi vĩnh viễn không xóa đi được”

Thời gian sau đó, khi ba của anh ấy phát bệnh. Anh mới nhận thức ra được, trở lại bình thường. Một con ngựa hầu trắng trên thương trường, chạy ra rất nhanh và lạnh lùng đâm nát đối thủ.

Người đâm anh một dao đêm hôm đó, bị oppa dẫn đến đường cùng phá sản. Nhà cũng không giữ nổi, sập bán vé số cũng bị thu hồi vì buông bán xâm chiếm lề đường, người đàn ông đó bị bắt giam với tội danh lưu sổ khó mà xóa được. Thậm chí có một khoảng thời gian, anh dày vò chị Uyển Nhi đến đường cùng bế show, scandal xảy ra liên tiếp lúc ấy Uyển Nhi cũng thê thảm không kém, nhưng chị ấy không hề trách anh Long một lời. Sau đó người đến giải quyết dĩ nhiên chỉ có mỗi Thế Hiển mới làm được.

Hôm đó hai người đánh nhau một trận bầm dập, em chỉ nhớ anh Hiển ra tay mạnh lắm nha làm oppa may bốn mũi chứ không ít. Nhưng cũng kể từ đó mối quan hệ cũng hai người cải thiện rất nhiều, Sang Thế Hùng bị con trai và anh Long liên kết với nhau cho rớt ghế chủ tịch, hiện tại anh Hiển thay vị trí đó. Nhưng có một điều em không hiểu, là vì sao oppa và anh Hiển lại để yên mặc cho bà nội kia gia nhập tập đoàn Enjoy chẳng bao lâu cũng sẽ xây dựng trụ sở chính ở Việt Nam, có lần anh Long có cười với em bảo khi nào Myler sang đây anh sẽ hợp tác nhiệt tình. ”

Minh Anh trầm ngâm suy nghĩ một hồi, liên nãy ra gì đó ngược mặt nhìn Zen “Có phải giờ đây Uyển Nhi đang làm việc cho bà ta”

Zen gật đầu “ừ” một tiếng.

Chỉ chờ có vậy, Minh Anh liền hiểu ra vấn đề. Điều này quả thật không có gì khó đoán khi anh làm vậy vì biết rất rõ, cội nguồn ép nó đi vẫn là người bà nội kia nên muốn một tay lật đổ hoàn toàn anh thật lạnh lùng.

Minh Anh cười lắc đầu “Em biết chuyện rồi, vậy em ghép chuyện của chị và sự khó hiểu đó lại xem có gì chung không”

Zen chau mày, đi đi lại lại trong phòng suy luận một hồi, búng tay kêu một tiếng “Tách” chạy lại chỗ Minh Anh cười rõ lớn “Anh ấy muốn hủy Myler, muốn hủy hoại bà ta hoàn toàn vì chị, đúng không”

Minh Anh gật đầu cười mỉm “Nhưng chị sẽ dùng mọi cách để ngăn chặn, Hoàng Long. Myler tuyệt đối không được sụp đổ, nhưng Châu Tịnh Yên thì nhất định phải trắng tay”

Nói một chút lại xoay vòng về công việc, Zen nhanh chóng đổi chủ đề quay về với cuộc sống thường ngày tiếp tục câu chuyện cho nó nghe, đêm lúc nào cũng kéo dài hơn ngày, tuyết rơi dày bên ngoài hai người con gái hàn huyên suốt đêm hơn 2 tiếng đồng hồ trôi qua vẫn chưa hết.

“Minh Anh, chị có nhớ anh Long không” Zen chuyển mình xoay sang chờ đợi câu trả lời.

Minh Anh thở dài, đôi mắt long lanh đọng nước ngược nhìn trần nhà, trong đêm đen mông lung suy nghĩ. Bây giờ Zen hỏi nó ” có nhớ anh không” nó chỉ muốn nói rằng ” nhớ chứ, nhớ đến phát điên, nhớ đến nỗi muốn quay về, được ôm, à không chỉ cần được nhìn thấy một chút cũng được dù cho anh có chửi, anh có mắng cũng chấp nhận”

Nhưng rồi nghĩ lại, là chính nó tự ý bỏ đi, rồi nay chưa thành công quay về liệu rằng đủ tư cách để đứng trước mặt anh không? dù cho là anh muốn nó cũng chẳng muốn. Khi quay về thì phải đường đường chính chính đứng trước mặt anh đi bên cạnh mà không bắt kì ai có thể phản đối, lúc ấy hẳn về .

Nó đành nhìn Zen trả lời, bằng một suy nghĩ không thực khác ” giờ chị chỉ ước mùa đông được tay trong tay cùng nhau đi dạo dưới tuyết rơi london, sưởi ấm bàn tay nhau bằng thân nhiệt 37 độ C kia. Chỉ cần vậy thôi Zen à”

Người ta nói quả thực không sai, về đêm con người luôn trở về yếu đuối khi phải đối diện với con người thật của mình. Zen hiểu lòng dạ nhớ nhung của nó lúc này, nên thôi hỏi thêm nữa, chuyện đi này thật quá ý nghĩa với Zen vừa gặp lại người cũ vừa thông suốt ra được nhiều việc “ Khi yêu xin hãy tin tưởng lẫn nhau, chỉ có vậy mới là vĩnh cửu” . Hai con người cứ thế im lặng, theo đuổi suy nghĩ riêng của mình mà ngủ thiếp đi cho đến tận trời sáng...

194. Chương 96 : Cùng Đàm Trà !

Zen ở lại thêm một ngày cùng Minh Anh sắp xếp chút công việc và nhận nhiệm vụ cần làm khi về nước. Chẳng mấy tiếng đồng hồ sau đã có mặt tại Việt Nam, lần này vừa ra khỏi sân bay cô có chút bất ngờ nhưng đồng thời cũng không có gì là ngạc nhiên lắm.

Win đứng tựa xe khoan tay trước ngực chờ đợi, thấy cô gái của mình liền chạy giành lấy chiếc vali trong tay cô.

“Đừng có bỏ...” chưa kịp nói hết câu, ngón tay thon của Zen đã áp lên môi Win ngăn lại. Khẽ hôn nhẹ một cái lên môi anh.

“Em nhớ anh lắm, chúng ta về nhà thôi”

Vừa quanh một vòng trái đất trở về, Zen đột ngột dịu dàng như thế này khiến Win có đôi chút không quen. Bình thường sau mỗi trận cãi nhau, phải nói anh cực khổ lắm mới dỗ dành được cô bạn gái ngang bướng này, thế mà lần này lại êm dịu như thế càng làm bản thân anh có cảm giác nguy hiểm nhiều hơn.

“Sao thế, không đi à” Zen nghiêng đầu nhìn mím môi hỏi.

“anh thấy có gì đó sai sai thì phải” Win ngờ vực gãi đầu đáp lại.

“Đồ điên gì đâu, lẹ đi em mệt lắm. Muốn về nhà” Zen cười vui vẻ, rồi mau chóng ngồi vào xe.

Bên ngoài, Win lắc đầu cười không biết lúc này nên cảm thấy may mắn hay là nguy hiểm đang rình rập. Thôi suy nghĩ vu vơ nữa, anh cho mọi thứ vào vị trí, cho xe di chuyển khỏi sân bay chẳng bao lâu sau đã có mặt tại căn hộ chung cư của Zen.

Từ lúc đi làm Zen đã quyết định ra thuê nhà ở riêng, mặc cho bà nội và gia đình Hoàng Long ngăn cản nhưng cô vẫn cương quyết, cứ sống nhờ vả mãi chẳng phải là cách hay càng không phải là cuộc sống mà cô muốn, hơn nữa có nhà riêng vẫn là tự do tự tại nhất muốn làm gì thì làm. Cảm giác ở nhà tốt nhất, vừa bước vào cửa Zen liền đá đôi guốc sang một bên, chân trần chạm trên nền gạch đá mang lại cảm giác tuyệt vời.

Thả mình tự do, ngã lưng trên ghế sofa mà nhắm mắt tận hưởng, nhìn cảnh này Win cười lắc đầu cuối người nhặt giày đặt lên kệ thay cô.

“Em cứ thế này, mai mốt làm vợ làm mẹ được sao”

“chẳng phải đã có Minh Tú thay em cân cả thế giới rồi hay sao” Zen chuyển hướng xoay đầu lại, kê đầu lên đùi người yêu làm gối đệm đầu mím môi cười đáp lại.

Giây phút này làm Win được một phen hạnh phúc giật mình, vốn dĩ cứ sợ khi gặp Zen sẽ làm ầm lên như mọi khi một hai đuổi anh về, cửa nhà cũng chẳng được bước vào thậm chí tồi tệ hơn là chẳng nghe điện thoại chẳng nghe anh giải thích, trừ phi là có người thứ ba giúp đỡ liên hệ thì mới hay qua được ải. Nay lại dịu dàng thế này, lại triu mến lần đầu tiên hai người có cảm giác gần gũi thân mật mà không có sự cố xảy ra, thoáng chốc hạnh phúc này có chút không quen.

Vuốt mái tóc của Zen, anh nói “Sao thế, Zen của anh bị ai ăn hiếp sao à hay đang tính toán âm mưu gì đây”

Thật ra cô như thế cũng rất dễ hiểu, sau cuộc thuyết giảng tình cảm từ hai người cô nể phục nhất bản thân cũng nhận ra mình sai thật nhiều, cô yêu Win thì nên nghĩ đến cảm xúc của anh chứ không phải chỉ nghĩ đến cảm xúc bản thân. Đã biết bao lần cô buông mặc cho đối phương buồn bã ra sao nhưng rồi nếu không phải vì Win hết lần này đến lần khác nắm giữ có lẽ giờ đây cô sẽ hối hận vì đánh mất một người hết lòng vì cô mất rồi. Cô biết bao năm qua, hẳn rằng Win phải nhẫn nhịn rất nhiều để chiều cô, luôn khó xử khi phải đứng giữa bà nội và người yêu áp lực này cô nên chia sẻ với anh mới phải.

“xì, anh không thích à. Lúc em giận dữ anh bảo em vô lý đánh đá, lúc em ngoan hiền anh lại nói em có âm mưu gì, vậy giờ thích như lúc trước phải không?” Zen phụng phịu đáp lại.

“Thật ra, chuyện đi công tác này em gặp một sự cố nhỏ nhỏ chút trong giây phút bị tên đó bắt đi em chỉ nghĩ đến nếu không gặp anh được nữa, thì em sẽ như thế nào. Rồi khi thoát thân được em càng sợ nhiều hơn, em sợ cái vô lí của mình sẽ thật đánh mất anh mãi mãi nếu như vậy em sẽ thở không nổi Tú à.” Zen nắm tay Win ôm vào mặt mình triu mến.

“Tú, em xin lỗi. Giờ em hiểu rồi, chỉ có tin tưởng chúng ta mới có kết quả tốt phải không”

Win hơi sượng người lại vài giây, có chút niềm vui len lỏi vào trong cơ thể mình, nhìn cô gái nằm dưới đùi mình anh thấy yêu cực kì. Lúc bắt đầu anh chưa hề nghĩ đến một ngày sẽ buông đôi bàn tay nhỏ bé này ra, mọi áp lực cuộc sống hay sự áp đặt từ người bà luôn làm anh có cảm giác như một người thất bại nhưng chỉ khi ở cùng người này thứ anh nhận được là sự thoải mái, nhưng toan tính lo lắng trong thương trường

đều tan biến, chỉ còn lại cuộc sống áp áp và hạnh phúc bên người yêu nhỏ bé này. Trải qua bốn năm yêu thương đủ kiểu trên trời dưới đất thậm chí hành hạ chê bai lẫn nhau nhưng nếu bảo anh ngừng thì chắc điều đó là vô ích.

“ Đợi chị Minh Anh về, anh sẽ về đây với em chịu không” Win dịu dàng nói.

Giật cả mình, Zen ngồi phắt dậy hai tay áp sát lên má Win trân trân nhìn anh không chớp, kiểm tra cho thật kĩ có phải con người này bị sốt đến mê man rồi hay không.

“ anh vừa nói gì” Zen hỏi lại.

“ Anh suy nghĩ rất nhiều rồi, bao nhiêu năm qua anh chỉ là con rối sống như bà nội mong muốn nhưng lại quên đi cuộc sống mà bản thân mình mong muốn. Thứ anh muốn là một gia đình nhỏ bên cạnh người anh yêu thôi, làm những gì anh thích không cần phải nghe theo ai nữa cả. Chỉ là bây giờ chị hai chưa rõ tung tích, anh không thể nào để mặc mẹ bên đó một mình và cả ba nữa” sắc mặt anh đen xuống, trầm ngâm khi nghĩ về điều này.

Tiện tay Zen vòng qua cổ Win hôn nhẹ vào môi anh, tựa đầu dựa vào ngực trang trù mền “ bao lâu cũng được Tú à, em chờ được. Nhưng em tin cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu”

Win đẩy nhẹ Zen ra, cô hơi sững người khi thấy anh hành động như vậy cảm giác bất an lo sợ chợt dấy lên trong lòng không phải sự đường đột ngu dốt bỏ mặc người yêu của cô, mà giờ anh đã phát chán muốn chia tay đó chứ .

Win đứng dậy, khụy một bên gối nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé Zen, rất nghiêm túc nhìn Zen “ tất cả những gì anh có lúc này đều do gia đình cung cấp, anh không có gì ngoài tấm bằng đại học, bằng lái xe, chứng minh thư và một thân hình đẹp đẽ và tình yêu dành cho em thôi, nhưng anh sẽ cố gắng sau này không để em thua bất kì một ai cả, em thích gì cũng được anh sẽ dùng hết mọi cách để tìm kiếm đáp ứng cho em miễn là anh con thờ”

“ Tú, anh bị sao thế” nghe những lời nói này không khỏi khiến Zen xúc động.

“ Mỹ Nhung, làm vợ anh nhé” Win đưa tay vào túi quần, lấy ra một hộp nhỏ mở ra đưa đến trước mặt Zen.

Zen áp hai tay vào mặt mình không nói nên lời, nhìn chiếc nhẫn kim cương trong hộp kia mà mắt cô không ngừng xúc động đôi mắt ngấn nước khó tả đôi môi anh đào không ngừng mấp máy vài chữ không thành như đứa trẻ bập bẹ đang tập nói.

“ Khờ, khóc gì mà khóc” win đưa tay lau đi giọt nước mắt hạnh phúc đang bám trên đôi gò má của Zen trù mền.

“ Cái đồ dở hơi này, cầu hôn kiểu gì mà nhạt toẹt vậy chứ. Chẳng phải em từng nói cầu hôn em phải nhảy flasmod, phải là ở ngoài đường phố cho tất cả mọi người cùng biết hà huhu, anh dở hơi huhu” Zen vừa thút thít, vừa nói.

Giai đoạn này, bỗng làm win bối rối gãi đầu không biết xử lí như thế nào về mặt bối rối, thấy anh khờ khờ như vậy Zen không nhịn nổi cười bật ra.

“ dở hơi, đeo vào coi”

cô xòe năm ngón tay thon gọn thẳng tắp của mình ra trước mặt win mà nói, chỉ chờ có vậy win vội vàng đeo ngay vào ngón áp út chiếc nhẫn đính hạt kim cương nạm hôn trao cho nhau ngọt ngào cùng với hạnh phúc ngập tràn đi kèm...

“ Hôm nay anh phải “ ăn” em không cho, anh cũng sẽ “ ăn” cho bằng được” ...

—

Hôm nay Minh Anh lại có dịp đến thành phố, chuyến đi lần này nó đặt rất nhiều hi vọng cũng chính là mục tiêu đã tốn rất nhiều tâm tư đổ dồn hết vào đó. Vũ Thị, hôm nay cô sẽ đến tìm nơi này chính thức đặt ước mơ của mình lên một bàn cân mới.

Minh Anh nắm chặt sấp tài liệu trong tay, tuyết rơi dày nhưng mồ hôi trên mình nó lại cứ thi nhau đổ ra. Suốt mấy năm qua, mấu chốt cho kế hoạch của mình cũng đã đến, cuối cùng cũng chờ đợi được cơ hội này, thành bại đều tùy thuộc vào ngày hôm nay nữa thôi.

Trước cửa Vũ Thị, Minh Anh hít sâu vài lần nhích chân lên đến gần cửa rồi lại quay đầu, cứ như vậy mấy lần lặp lại liên tục.

“ Annie, đang ở đâu đấy” là giọng cô kobe vang vọng qua điện thoại.

“ trước Vũ Thị, nhưng mà hồi hộp chết đi được chẳng dám vào” nó sốt ruột nói.

“ đầu phải cậu đi khủng bố, hay tổng tiền người ta mà sợ. Thăng lưng ưỡng ngực, cong mông mà bước vào cổ lên, mình còn chờ đồng lương từ cậu đấy suốt một năm không lương rồi, mình sắp chết đói rồi đây” cái tên Kobe này lúc nào cũng đùa được, rất thoải mái.

“ Đúng rồi, mình đi để hợp tác không cần sợ” nó đánh nước bọt nuốt ực xuống, khó khăn lắm mới bật ra được câu này.

“ Vào đi, 9 giờ rồi đấy đừng để trễ hẹn với bên đó. Cố lên”

“ ừ, vậy mình vào đây”

Minh Anh tắt máy, cô ngẩn mặt nhìn tòa nhà cao lớn nhiều tầng theo một lần rồi ánh mắt trở nên kiên định, thẳng một đường vào bên trong.

“ Chào chị, tôi đến để gặp giám đốc Martin.Julian” nó mỉm cười thân thiện hỏi nhân viên tại quầy lễ tân.

“ vâng, xin hỏi chị có hẹn trước không”

“ có ạ, vào lúc 9 giờ” nó đáp.

“ Tiểu thư vui lòng đợi giây lát, tôi sẽ kiểm tra”

“ vâng ạ”

Sau một hồi, đánh máy gọi điện cô nhân viên quay ra gọi nó: “ xin lỗi vì tiểu thư đã đợi lâu, mời tiểu thư đến phòng chờ uống tách trà đợi ngài ấy vài phút sẽ xuống ngay ạ”

“ vâng, cảm ơn chị” chỉ đợi có thế Minh Anh lại phải tiếp tục nín thở mà chờ đợi.

Cảm giác lúc này khiến nó không có một chút hài lòng, nhấp chút trà để giúp nó bình tâm trở lại. Ngồi mãi suốt nửa tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn chưa thấy ai đến bụng dạ cứ sôi sục cả lên, từ đằng xa có một người đàn ông ăn vận lịch lãm đang bước đến chỗ nó. Minh Anh nhận ra ngay đó chính là ngài Mr.Julian người trợ thủ đắc lực của tổng giám đốc Vũ Thị, cũng may Zen đã cho nó xem hình về người này còn Kobe lại cung cấp thông tin.

“ Chào ngài, tôi là William Loren.Annie đến từ trang trại Warren” nó đưa tay ra bắt chào lịch sự.

“ Sorry, đã để tiểu thư đợi lâu. Mời ngồi” Mr.Jul lịch sự đáp lại bằng nụ hôn lên tay nó mời ngồi.

Đàn ông lịch lãm, không phải nó chưa từng thấy nhưng với vẻ phong độ thần thái như ánh hào quang tỏa ra sáng lòa ra dù cho đây là ban ngày thì bây giờ mới được chiêm ngưỡng.

“ Tôi biết ngài bận bịu, nên chẳng vòng vo có thể vào thẳng vấn đề được chứ” nó thẳng thừng đề nghị.

“ Ồ, tôi rất thích những người như tiểu thư, rất thẳng thắn và xinh đẹp. Vậy, mời tiểu thư.” Mr.Jul cười phóng khoáng đáp.

Sau một hồi hơn ba mươi phút, Minh Anh đưa ra bước phân tích lợi nhuận và giá trị mặt hàng cả chất lượng sản phẩm một cách rất lưu loát và rõ ràng một mạch. Có khi Mr.Jul thấy thật thán phục mà cười nhún vai hài lòng, chót lại đề án sắp tới nếu được triển khai sẽ đem lại danh tiếng, lợi nhuận rất rất cao và tỉ lệ thành công chiếm đến 80% .

“ wow, một cô gái trẻ có thể làm được như thế này sao. Quả thực tôi rất ngạc nhiên đấy, chỉ có điều đối với Vũ Thị thì những dự án sản phẩm của warren không phải là mặt hàng tác động chủ yếu đến việc kinh

doanh của Vũ Thị, cô biết đây chúng tôi chuyên kinh doanh những mặt hàng hàng hiệu có danh tiếng đó mới chính là những gì chúng tôi hướng đến” Mr.Jul điềm tĩnh đáp lại.

Khả năng bị từ chối thế này, nó đã từng nghĩ qua. Nhưng chưa nghĩ đến người đối diện lại có vẻ khinh miệt toàn bộ công sức và sự nhiệt huyết lao động của toàn thể trang trại, điều này nó nhận không được.

Giữ vẻ bình tĩnh, thân nhiên cười mỉm đáp lại: “ Cảm ơn ngài đã bỏ ra gần 45 phút để ngồi nghe tôi nói, và tôi cũng biết rõ một điều là những gì tôi nói có lẽ ngài sẽ chẳng hiểu được đúng không”

Mr.Jul “ ồ” một tiếng, sắc mặt không thay đổi mà ngược lại cảm thấy rất thấy hứng thú.

“ Quả thật hàng hiệu luôn là những gì con người có của cải hướng đến, nhưng ngài biết đây thực phẩm lại còn quan trọng hơn rất nhiều. Người ta có thể bỏ ra hàng vạn đồng tiền để mua hàng hiệu nhưng chẳng ai đủ để mua được sức khỏe dù có rất nhiều tiền. Mục đích tôi đến đây không phải chỉ để đưa Warren đến với Vũ Thị, mà là muốn dành cơ hội được tập đầu tư, trở thành người tiên phong của Vũ Thị mở rộng thị trường tại Việt Nam và Australia sắp đến”

Minh Anh cười tiếp tục đáp “ Và dĩ nhiên theo tôi nhận biết và quan sát từ đầu đến giờ ngài không phải một người làm việc chuyên nghiệp và am hiểu được việc kinh doanh càng không thể nào là người đảm nhiệm một khối công việc đồ sộ tiên phong vào Việt Nam và Australia”

“ Vậy tôi xin phép” nó nói một mạch, thu xếp lại tài liệu trên bàn hơi cúi người chào.

“ Sao cô lại nghĩ tôi không phải một người chuyên nghiệp, lại khinh miệt tôi không đủ trình độ cam nổi dự án?” thấy Minh Anh định rời đi, Mr.Jul vội lên tiếng hỏi một câu.

“ Một người làm việc chuyên nghiệp trước tiên sẽ đến đúng giờ và chẳng bao giờ phí phạm thời gian” nó cúi chào một lần nữa, lạnh lùng quay lưng bước đi.

Khi Minh Anh vừa khuất tầm nhìn ở Vũ Thị, Mr.Jul liền cười đứng dậy ánh mắt sự thán phục với người phụ nữ vừa gặp quả thật rất có bản lĩnh nếu được tập đoàn đầu tư chắc chắn không uổng chút nào.

Mr.Jul Cầm sắp tài liệu Minh Anh để lại đi đến bàn phía sau mình, kính cẩn cúi chào người trước mặt “ Tổng giám đốc, đây là bảng kế hoạch điều tra của tiểu thư Annie. Có vẻ cô ấy nghiêng cứu rất sâu vấn đề mở rộng tại Việt Nam và Austrailia”

“ được rồi, tôi biết rồi những gì hai người nói khi này tôi đều nghe rất rõ.”

Giọng nói của cô gái rất êm tai và dịu dàng, mặc chiếc váy đồ ôm sát cơ thể tôn lên các đường quyến rũ, khuôn mặt trang điểm nhẹ chỉ đánh chút son cũng đủ làm tôn vinh nét đẹp khả ái nhẹ nhàng tao nhã của cô, ánh mắt lạnh đậm tỏa ra ánh hào quang khiến cho người khác phải một phần nể chín phần kính.

“Cô ấy nắm bắt được qui tắc làm việc, hơn nữa rất tự tin và cương quyết. Tôi rất thích những người như thế, Jul anh hãy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ đến đó”

“ Vâng, thưa Tổng giám đốc” mr.Jul cúi đầu chào rồi bước đi, để lại người phụ nữ ngồi đó nhâm nhi tách cà phê thích thú.

“ Annie, tôi nhớ cô thật đấy” người phụ nữ nhắm một ngum cà phê thưởng thức, cong môi cười...

Minh Anh ra đến bên ngoài mới xả giận dậm chân lộp bộp dưới tuyết, nghĩ cũng chưa bao giờ nó nghĩ Vũ Thị lại tuyển một nhân viên không có chút kiến thức đến như thế vậy mà còn được tiếng là trợ thủ đắc lực của Tổng giám đốc Vũ thị. Thật hết sức hoang đường, khác nào đem tập đoàn này ra làm trò cười cho thiên hạ, tuy lần này việc hợp tác này có lẽ đã thất bại nhưng cũng là điều may mắn giúp nó sớm nhận ra nơi đây sẽ làm mài mòn công sức của nó càng phụ công sức của tất cả mọi người làm ở trang trại.

Trời cứ rơi tuyết mãi không ngưng, chỉ cần thở thôi hơi khói bốc lên cũng đông cứng. Minh Anh suýt xoa cái bụng, đến từ sáng giờ chưa ăn được gì tử tế nó thôi suy nghĩ về chuyện công việc tìm đến một quán ăn quen thuộc, nơi mà làm nó cảm thấy có chút vị quê hương.

Hơn nửa giờ đi xe bus Minh Anh đứng trước một quán ăn cách trung tâm không xa cho lắm “ Việt ” . Một chữ ngắn gọn nhưng lại mang đầy đủ sự ấm cúng của quê hương, bước đến đầu cửa quán đang nghỉ ngơi mùi bún bò đặc sản miền trung, khiến bụng dạ hưng phấn hẳn lên.

Thấy khách quen hơn hử bước vào, cô chủ quán mập mập với làn da trắng hai má có vết sạm cho tháng ngày thanh xuân đã trôi đi để lại, vui vẻ chào “ Annie, cháu lại đến à” .

Minh Anh cởi bỏ đôi găng tay, suýt xoa thổi vài cái đáp trả “ Vâng ạ, hôm nay lại âm thêm độ phải không ạ, trời lạnh quá”

“ ừ, mấy nay trời lạnh khách đông, cháu tìm chỗ ngồi rồi cô làm cho tô bún lót dạ ha” cô chủ từ trong bếp nói vọng ra.

“ Vâng ạ, cho cháu như củ”

Nó đảo mắt xung quanh nhìn một vòng bàn nào cũng đầy người, may thay cuối góc tường cạnh cửa sổ có một chỗ trống nhanh chân bước đến.

“ xin lỗi, cháu có thể ngồi chung ở đây được không ạ”

Người đàn ông tuổi trung niên ngẩng đầu gạt nhẹ một cái rồi tiếp tục cuối đầu nấu trà rất chuyên tâm. Cô nghiêng đầu thú vị dõi theo, “ Trà” cũng là một nghệ thuật đáng để cho con người thưởng thức, thưởng thức trà cũng là một niềm vui sự sáng tạo đã có từ lâu đời của người Việt.

“ Cô gái cháu biết pha trà không” người đàn ông không nhìn, mở lời hỏi.

Minh Anh lắc đầu, cười đáp lại “ Dạ không”

Người đàn ông cong môi cười, đôi tay khéo léo nhấc nhẹ ấm trà nhỏ rót một ly đưa sang cho nó, vị trà thoang thoảng dễ chịu bay vào mũi làm thần thái được giãn rất nhiều. Nó không biết nhiều về việc thưởng trà nhưng cũng biết được điều cơ bản rằng “ trà là thứ giúp cho con người ta rũ bỏ đi rất áp lực trên thân mình”

“ Cháu thích trà đạo không”

“ Đó là lí do cháu đến đây mỗi khi lên thành phố” Minh Anh nhấp một ngụm trà đáp lại lễ phép.

Nó thích quán “ Việt” không đơn giản vì nơi đây chỉ tập trung chủ yếu là người Việt mà nó còn là một nơi hội tụ những tâm hồn thi sĩ thưởng thức rất nhiều loại nghệ thuật khác nhau, chèo có, tranh có, ẩm thực có, đồ cổ có...vâng...vâng rất nhiều nhưng nó thích nhất là được ngồi nghe những người lớn tuổi tay pha trà, miệng đàm đạo nghe hay rất hay và giúp thư thái rất nhiều.

“ Được ta dạy cháu cách pha trà, muốn học không”

“ vâng ạ, cung kính không bằng tuân mệnh” Minh Anh thích thú chăm chú bắt đầu nghe thuyết giảng .

Người đàn ông trung niên tỏ ra khá hài lòng, đôi tay bắt đầu công việc pha trà:

“Tuỳ theo độ ấm, song ấm, tứ ấm, hay quần ấm mà có những loại bình với kích cỡ khác nhau.

Lượng trà cho vào ấm phải vừa đủcho ít quá thì nhạt, còn cho nhiều quá thì đắng chát. Lần đầu rót nước xâm xấp mặt trà rồi đổ đi để “rửa trà”: Tắt tam trà nhữợu chén đến thứ ba mới bắt đầu ngấm, trà nước thứ hai mới ngon. Lược kể cho nước gần đầy bình rồi đầy nắp lại, xong mới rót thêm lên trên nắp bình một ít nước nóng để lấp kín cái lỗ thông hơi để giữ được hương trà.”

“ có câu “rượu trên be, chè dưới ấm” vị trà ngon nhất là lúc dưới ấm. Cho nên khi tiếp khách, phải rót trà ra ra chén tổng rồi sau đó mới chia ra các chén quân. Còn nếu rót thẳng vào chén quân thì người sành điệu sẽ không rót trà cho mình trước, nhưng cũng không rót cho khách trước.

Nét mặt người đàn ông rất an nhàn, tạo ra một sự ấm áp nào đó khiến Minh Anh có cảm giác như đang ngồi với người thân của mình thưởng thức trà đạo. Hơn thế người đàn ông tuổi trung niên lại rất am hiểu về trà, hết chín phần trong nó là sự ngưỡng mộ dành cho đối phương.

Đôi mắt Minh Anh sáng long lanh, tinh nghịch đầy phần chần, thấy người đàn ông trầm giọng lên tiếng.

“ cô gái, cháu muốn thử rót không”

Minh Anh gạt đầu, dùng khăn kẹp quai cầm chăm chú lắng nghe sự chỉ dẫn làm theo.

“ Khi rót thì thấp tay một chút cho dòng nước chảy vào chén Rót lần lượt ít một vào từng chén, rồi xoay vòng rót ngược lại. Như thế cháu sẽ giúp các chén trà đều đậm đà như nhau. Việc chọn trà, pha trà, mời trà là một ứng xử văn hóa biểu hiện sự tinh tế và lòng mến khách của người Việt. Thậm chí từ cách nâng ly, cách mời khách, cách uống đều thể hiện nét văn hóa của dân tộc.”

“ Quan trọng nhất vẫn là bạn trà ạ. “ Rượu ngâm nga, trà liền tay” trà do Minh Anh rót đây xin mời bác dùng”

Cả hai nâng ly trà, nhấp từng ngụm nhỏ, thưởng thức trà bằng tất cả tâm hồn, bằng những cảm xúc giác quan, mắt nhìn, mũi ngửi, tai nghe, lưỡi nếm, tay cầm.

Nếu bảo rằng ngoại vật tác động đến tâm hồn, điều đó không sai. Một chén trà ngon cũng làm lay động những sâu kín trong tâm hồn con người, những cái lay động của hương vị trà đem lại sự dịu dàng, hòa cùng thiên địa.

“ Thơm quá” Minh Anh khẽ kêu một tiếng, kèm theo sự mệt nhọc trong câu nói.

Đôi mắt nhiều năm chinh chiến với đời, người đàn ông trung niên dễ dàng nhận ra liền nói “ con người ta ấy, cứ mãi đuổi theo đam mê, tiền tài mà quên đi cuộc sống yên bình vốn có sao phải cứ nghiện những thứ đó ấy nhỉ rồi mang vào người những muộn phiền.”

Minh Anh cười mỉm, nhấp một ngụm trà đáp lại “ cháu không phải nghiện việc, mà chỉ vì nghiện người cháu yêu, anh là thuốc dẫn làm cháu không muốn buông bỏ những gì đang cố gắng”

“ ồ, nghiện người yêu. Lần đầu ta nghe thấy”

“ vâng ạ, chỉ có nghiện nhiều đến nỗi không cai được mới khiến cháu đổ hết động lực vào mớ giấy tờ này mong một ngày lấy được loại nghiện này. Xem ra lần này đã thất bại, cháu phải thưởng trà rồi nghỉ ra đường đi mới để chiêm hữu được loại thuốc làm cháu phát nghiện này”

Minh Anh thở dài đầy bầu tâm sự, cô chủ quán cũng vừa hay đi đến “Ch...” câu nói chưa ra hết đã bị người đàn ông nhíu mày ra ý dừng lại, thay vào một câu khác.

“ Annie, cháu ngồi trò chuyện với đúng người rồi đó. Ta nói cái lão Thanh này là cù của cù nhất trong quán này đây, mà tính ra cũng duyên nhỉ ai đến gần lão ấy cũng bảo khó chịu vậy mà cháu ngồi đây này giờ”

“ cô sáu, cô cũng rảnh rồi đó sao. Ngồi với chúng tôi làm chén trà” người đàn ông trầm giọng lên tiếng.

Cô chủ quán cũng vui vẻ mà ngồi xuống cạnh nó, nhìn sắp tài liệu cũng thoát đoán ra được.

“ Annie, hôm nay cháu đến Vũ Thị phải không. Thế nào rồi, suông sẻ chứ” Cô chủ quán quan tâm hỏi.

Minh Anh chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu khá buồn bã, nhấp thêm một ngụm trà.

“ gì kia, cháu cũng có hứng với kinh doanh à” nghe đến Vũ Thị cơ hồ người đàn ông liền thay đổi có chút tò mò.

“ lão Thanh không biết à, người ngồi trước mặt ông đây là một nhân tài đó bình thường ông hỏi rau này nhập ở đâu tôi nói rồi ông cười lắc đầu. Đây giờ đây chủ trang trại ngồi đàm trà với ông đấy”

“ cô cứ nói quá, cháu cũng chỉ là làm công thôi mà chủ gì đâu chứ. Khen cháu vậy sẽ tự mãn mất thôi” Minh Anh cười đáp trả.

Người đàn ông khá ngạc nhiên, thì ra cô gái mà mọi người đang đồn đại đang chiếm giữ thị trường độc quyền rau bina và sữa bò đang ngồi trước mặt ông ta vậy mà không hề hay biết cũng chính là thủ phạm khiến cho Vũ Thị rất khó khăn trong việc tìm nguồn thực phẩm trong nước. Nghe danh đã lâu không bằng gặp mặt, cô gái này quả thật không sai với lời đồn tuy chỉ tiếp xúc chưa được bao lâu nhưng ông có ấn tượng khá tốt.

Cô gái này có rất biết lắng nghe, thêm phần chịu tiếp thu để học hỏi thêm kiến thức dù chuyên ngành hay không phải đều xem đó kinh nghiệm thu vào, cảm giác tò mò khiến người đàn ông muốn sâu thêm liền nói:

“ ồ, vậy cháu đến Vũ Thị làm gì. Nếu đã duy trì phát triển một trang trại rộng lớn như vậy thì đâu cần phải đầu quân cho Vũ Thị”

“ Dạ không, thứ cháu muốn là được Vũ Thị đầu tư vào mình giao cho cháu dự án mở rộng thương hiệu đến Việt Nam và Úc. Cho nên cháu mới dùng cách mở rộng trang trại để có cơ hội chứng minh thực của cháu đến với tập đoàn”

“ Vũ Thị hàng năm đều tuyển nhân viên, vì sao cháu không nộp hồ sơ xem sao, chỉ cần là có thực lực chuyên lương bổng chỉ là một hai ngày không phải sao.” người đàn ông nhíu mày hỏi.

“ Cháu biết điều ấy chứ chỉ có điều cháu đã lãng phí mất ba năm rồi, cháu không muốn kéo dài thêm nữa, chỉ sợ khi được rồi thì người cũng mất. Cháu tìm đến Vũ Thị không phải vì muốn tìm một công việc, cũng chẳng phải vì đồng tiền lương mà tìm đến để tìm một cơ hội giành lấy chìa khóa vàng chỉ có như vậy cháu mới có thể bảo vệ người cần bảo vệ, bên cạnh người cần bên cạnh, bài trừ được kẻ tiểu nhân”.

Ánh mắt hai người lớn tuổi đều đổ dồn vào những lời chất chứa đầy tâm sự của nó. Nói đến Vũ Thị ai nấy đều biết nơi đó như một cái nôi nuôi dưỡng nhân tài, bề ngoài là chiến tranh đầu tư thương trường nhưng cái mà nơi đây sản xuất ra đó chính là “ con người tài kiệt”. Vũ Thị phàm là chọn những sinh viên nghèo, hoạt trẻ mồ côi nhưng cốt cách và tư duy của chúng không nghèo nàn, ý chí vượt khó lại càng vượt trội gấp bội đều được tập đoàn Vũ Thị đầu tư kĩ lưỡng. Những nhà doanh nổi tiếng về các lĩnh vực như thời trang, các nhà luật sư, pháp lý, doanh nghiệp hay các nhà tài chính không ít đều có xuất thân từ tập đoàn này. Điển hình chính là Julian có danh tiếng là bàn tay của thương trường, xuất thân cũng từ một đứa trẻ mồ côi sau đó được Chủ tịch đem về đào tạo đến tuổi trưởng thành liền tốt nghiệp Havard điều này nó cũng chỉ vừa được biết khi nghe Zen sơ lượt qua, thế nhưng sáng nay thì hình tượng ngưỡng mộ hoàn toàn tiêu tán, hư danh vẫn là hư danh.

Quay lại với mục đích cái Minh Anh muốn chính là được trở thành vật đầu tư nắm dự án “ mở rộng” về tay mình.

“ Annie, thật tiếc vì Vũ Thị đánh mất một người như cháu” cô chủ quán vừa vẽ cảm thông, vừa liếc sang người đàn ông cùng bàn vẽ châm chọc.

“ Dạ, chắc tại không duyên với lại hơn nữa trời sẽ không tuyệt đường sống của con người. Thua keo này ta bày keo khác vậy”

“ tốt, biết suy nghĩ chấp nhận và tiếp tục như vậy là tốt. Thanh niên thời nay hiếm có ai có ý chí như cháu, người đàn ông cười khà khà vài tiếng.

“ Ông chủ, đã đến giờ ngài đi chưa ạ” một người đàn ông khác trong bộ vest đen, cúi chào cung kính cắt ngang câu chuyện.

“ được rồi, đi thôi. Minh Anh, hôm nay ta rất vui cảm ơn cháu nếu rảnh thì cứ đến hội quán chúng ta cùng đàm trà”

“ vâng ạ” Minh Anh lễ phép đáp lại, cúi nhẹ đầu tiễn người đàn ông đi.

Giờ chỉ còn lại Minh Anh và bà chủ quán ngồi đấy, thấy tuyết lại rơi bà chủ vui miệng hỏi “ à đêm nay chẳng phải giáng sinh sao, cháu đi một mình à. Kobe không đi cùng”

“ Hôm nay là giáng sinh sao, cô không nói chắc hẳn cháu cũng quên” Minh Anh đưa tay lên trán cười trừ cho sự ngớ ngẩn của mình, công việc làm nó quên luôn cả thời gian nhanh thật vậy là sắp hết thêm một năm nữa rồi.

“ thôi, đợi lát cô mang cho tô bún tái lót dạ nhé”

“ vâng ạ”

win mắt nhắm mắt mở tìm kiếm ai đó trở mình thức dậy đưa quờ quạng trên nệm nhưng lại trống không, liền ưỡn ngưỡng ngồi dậy chỉ có căn phòng trống không là đập vào mắt.

Vệ sinh cá nhân xong, ra bên ngoài đã ngửi thấy mùi trứng rán bay nghi ngút trong không khí. Tóc búi đại lứa thưa vài lọn tóc rũ xuống mặt, khoát trên mình duy nhất chiếc áo sơ mi trắng của anh phũ qua móng, đứng cạnh bếp quỳn rũ chết người.

Đôi môi win cong lên một đường cố ý châm chọc “ Em đừng có quyền rũ anh như vậy chứ, “ ăn” em một đêm như vậy chưa đủ sao”

Vòng tay từ phía sau, ôm chầm lấy Zen. Cô mỉm cười nói “ anh đó phát ngôn thì đứng đắn tí, gì mà “ ăn” chứ. Giờ có quỳ gối cầu hôn lần nữa cũng đừng mơ”

“ vợ yêu, merry christmas năm nay giáng sinh cạnh em thế này là hạnh phúc nhất cuộc đời anh rồi” win đặt một nụ hôn lướt lên môi hồng của zen.

“ em cũng vậy, merry Christmas. Ăn sáng đi, chút em đến công ty một chút”

Win “ ừ” một tiếng, thưởng thức bữa sáng.

“ có chuyện này ...” Zen ấp úng khó nói, tay khoáy lỵ sữa.

“ sao có chuyện gì mà ấp a ấp úng thế kia” win dừng động tác nhìn zen “ đừng nói với anh, là em muốn anh “ ăn” em nữa chứ. Vậy thì đợi chút đi giải quyết cái bụng trước đã”

Không nhắc thì thôi, nhắc đến hai má Zen đỏ rần cả lên xấu hổ lộ rõ, bặm môi trừng mắt cảnh cáo “ Tú, anh nghiêm túc cho em. Nói nữa thì em đuổi đó”

“ ok, ok. Anh nghiêm túc là được chứ gì, có chuyện gì em nói đi”

“ Em muốn gặp mẹ anh, có được không” Zen tròn xoe mắt nhìn win.

“ Được luôn, anh cứ sợ em ngại gia đình không chịu gặp ai. Như thế này thì tốt quá, tối nay chúng ta sang đó luôn nhé, đến ăn cơm tối cùng bà”

“ vâng hihi”

Zen thở phào nhẹ nhõm cứ tưởng ải này khó mà chơi, nào ngờ suông sẻ đến vậy. Việc công là một phần, nhưng chín phần là cô muốn chính thức được ra mắt mẹ chồng ước muốn này cũng đã ấp ủ từ lâu chỉ là sợ win khó xử cho nên chưa một lần đá động đến...

195. Chương 96 : Cùng Đàm Trà !

Zen ở lại thêm một ngày cùng Minh Anh sắp xếp chút công việc và nhận nhiệm vụ cần làm khi về nước. Chẳng mấy tiếng đồng hồ sau đã có mặt tại Việt Nam, lần này vừa ra khỏi sân bay cô có chút bất ngờ nhưng đồng thời cũng không có gì là ngạc nhiên lắm.

Win đứng tựa xe khoanh tay trước ngực chờ đợi, thấy cô gái của mình liền chạy giành lấy chiếc vali trong tay cô.

“ Đừng có bỏ...” chưa kịp nói hết câu, ngón tay thon của Zen đã áp lên môi Win ngăn lại. Khẽ hôn nhẹ một cái lên môi anh.

“ Em nhớ anh lắm, chúng ta về nhà thôi”

Vừa quanh một vòng trái đất trở về, Zen đột ngột dịu dàng như thế này khiến Win có đôi chút không quen. Bình thường sau mỗi trận cãi nhau, phải nói anh cực khổ lắm mới dỗ dành được cô bạn gái ngang bướng này, thế mà lần này lại êm dịu như thế càng làm bản thân anh có cảm giác nguy hiểm nhiều hơn.

“ Sao thế, không đi à” Zen nghiêng đầu nhìn mím môi hỏi.

“ anh thấy có gì đó sai sai thì phải” Win ngờ vực gãi đầu đáp lại.

“ Đồ điên gì đâu, lẹ đi em mệt lắm. Muốn về nhà” Zen cười vui vẻ, rồi mau chóng ngồi vào xe.

Bên ngoài, Win lắc đầu cười không biết lúc này nên cảm thấy may mắn hay là nguy hiểm đang rình rập. Thôi suy nghĩ vu vơ nữa, anh cho mọi thứ vào vị trí, cho xe đi chuyển khỏi sân bay chẳng bao lâu sau đã có mặt tại căn hộ chung cư của Zen.

Từ lúc đi làm Zen đã quyết định ra thuê nhà ở riêng, mặc cho bà nội và gia đình Hoàng Long ngăn cản nhưng cô vẫn cương quyết, cứ sống nhờ vả mãi chẳng phải là cách hay càng không phải là cuộc sống mà cô

muốn, hơn nữa có nhà riêng vẫn là tự do tự tại nhất muốn làm gì thì làm. Cảm giác ở nhà tốt nhất, vừa bước vào cửa Zen liền đá đôi guốc sang một bên, chân trần chạm trên nền gạch đá mang lại cảm giác tuyệt vời.

Thả mình tự do, ngã lưng trên ghế sofa mà nhắm mắt tận hưởng, nhìn cảnh này Win cười lắc đầu cuối người nhặt giày đặt lên kệ thay cô.

“ Em cứ thế này, mai mốt làm vợ làm mẹ được sao ”

“ chẳng phải đã có Minh Tú thay em cân cả thế giới rồi hay sao ” Zen chuyển hướng xoay đầu lại, kê đầu lên đùi người yêu làm gối đệm đầu mím môi cười đáp lại.

Giây phút này làm Win được một phen hạnh phúc giật mình, vốn dĩ cứ sợ khi gặp Zen sẽ làm ầm lên như mọi khi một hai đuổi anh về, cửa nhà cũng chẳng được bước vào thậm chí tồi tệ hơn là chẳng nghe điện thoại chẳng nghe anh giải thích, trừ phi là có người thứ ba giúp đỡ liên hệ thì mới hay qua được ải. Nay lại dịu dàng thế này, lại trù mền lần đầu tiên hai người có cảm giác gần gũi thân mật mà không có sự cố xảy ra, thoáng chốc hạnh phúc này có chút không quen.

Vuốt mái tóc của Zen, anh nói “Sao thế, Zen của anh bị ai ăn hiếp sao à hay đang tính toán âm mưu gì đây”

Thật ra cô như thế cũng rất dễ hiểu, sau cuộc thuyết giảng tình cảm từ hai người cô nể phục nhất bản thân cũng nhận ra mình sai thật nhiều, cô yêu Win thì nên nghĩ đến cảm xúc của anh chứ không phải chỉ nghĩ đến cảm xúc bản thân . Đã biết bao lần cô buông mặc cho đối phương buồn bã ra sao nhưng rồi nếu không phải vì Win hết lần này đến lần khác nắm giữ có lẽ giờ đây cô sẽ hối hận vì đánh mất một người hết lòng vì cô mất rồi. Cô biết bao năm qua, hẳn rằng Win phải nhẫn nhịn rất nhiều để chiều cô, luôn khó xử khi phải đứng giữa bà nội và người yêu áp lực này cô nên chia sẻ với anh mới phải.

“ xì, anh không thích à. Lúc em giận dữ anh bảo em vô lý đánh đá, lúc em ngoan hiền anh lại nói em có âm mưu gì, vậy giờ thích như lúc trước phải không? ” Zen phụng phịu đáp lại.

“ Thật ra, chuyến đi công tác này em gặp một sự cố nhỏ nhỏ chút trong giây phút bị tên đó bắt đi em chỉ nghĩ đến nếu không gặp anh được nữa, thì em sẽ như thế nào. Rồi khi thoát thân được em càng sợ nhiều hơn, em sợ cái vô lý của mình sẽ thật đánh mất anh mãi mãi nếu như vậy em sẽ thở không nổi Tú à. ” Zen nắm tay Win ôm vào mặt mình trù mền.

“ Tú, em xin lỗi. Giờ em hiểu rồi, chỉ có tin tưởng chúng ta mới có kết quả tốt phải không ”

Win hơi sượng người lại vài giây, có chút niềm vui len lỏi vào trong cơ thể mình, nhìn cô gái nằm dưới đùi mình anh thấy yêu cực kì. Lúc bắt đầu anh chưa hề nghĩ đến một ngày sẽ buông đôi bàn tay nhỏ bé này ra, mọi áp lực cuộc sống hay sự áp đặt từ người bà luôn làm anh có cảm giác như một người thất bại nhưng chỉ khi ở cùng người này thứ anh nhận được là sự thoải mái, nhưng toan tính lo lắng trong thương trường đều tan biến, chỉ còn lại cuộc sống áp áp và hạnh phúc bên người yêu nhỏ bé này. Trải qua bốn năm yêu thương đủ kiểu trên trời dưới đất thậm chí hành hạ chê bai lẫn nhau nhưng nếu bảo anh ngưng thì chắc điều đó là vô ích.

“ Đợi chị Minh Anh về, anh sẽ về đây với em chịu không ” Win dịu dàng nói.

Giật cả mình, Zen ngồi phắt dậy hai tay áp sát lên má Win trân trân nhìn anh không chớp, kiểm tra cho thật kĩ có phải con người này bị sốt đến mê man rồi hay không.

“ anh vừa nói gì ” Zen hỏi lại.

“ Anh suy nghĩ rất nhiều rồi, bao nhiêu năm qua anh chỉ là con rối sống như bà nội mong muốn nhưng lại quên đi cuộc sống mà bản thân mình mong muốn. Thứ anh muốn là một gia đình nhỏ bên cạnh người anh yêu thôi, làm những gì anh thích không cần phải nghe theo ai nữa cả. Chỉ là bây giờ chị hai chưa rõ tung tích, anh không thể nào để mặc mẹ bên đó một mình và cả ba nữa ” sắc mặt anh đen xuống, trầm ngâm khi nghĩ về điều này.

Tiện tay Zen vòng qua cổ Win hôn nhẹ vào môi anh, tựa đầu dựa vào ngực trang trù mền “ bao lâu cũng được Tú à, em chờ được. Nhưng em tin cũng chẳng còn bao lâu nữa đâu ”

Win đẩy nhẹ Zen ra, cô hơi sững người khi thấy anh hành động như vậy cảm giác bất an lo sợ chợt dấy lên trong lòng không phải sự đường đột ngu dốt bỏ mặc người yêu của cô, mà giờ anh đã phát chán muốn chia tay đó chứ.

Win đứng dậy, khụy một bên gối nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé Zen, rất nghiêm túc nhìn Zen “tất cả những gì anh có lúc này đều do gia đình cung cấp, anh không có gì ngoài tấm bằng đại học, bằng lái xe, chứng minh thư và một thân hình đẹp đẽ và tình yêu dành cho em thôi, nhưng anh sẽ cố gắng sau này không để em thua bất kì một ai cả, em thích gì cũng được anh sẽ dùng hết mọi cách để tìm kiếm đáp ứng cho em miễn là anh còn thở”

“Tú, anh bị sao thế” nghe những lời nói này không khỏi khiến Zen xúc động.

“Mỹ Nhung, làm vợ anh nhé” Win đưa tay vào túi quần, lấy ra một hộp nhỏ mở ra đưa đến trước mặt Zen.

Zen áp hai tay vào mặt mình không nói nên lời, nhìn chiếc nhẫn kim cương trong hộp kia mà mắt cô không ngừng xúc động đôi mắt ngấn nước khó tả đôi môi anh đào không ngừng mấp máy vài chữ không thành như đứa trẻ bập bẹ đang tập nói.

“Khờ, khóc gì mà khóc” win đưa tay lau đi giọt nước mắt hạnh phúc đang bám trên đôi gò má của Zen triu mến.

“Cái đồ dở hơi này, cầu hôn kiểu gì mà nhạt toẹt vậy chứ. Chẳng phải em từng nói cầu hôn em phải nhảy flasmod, phải là ở ngoài đường phố cho tất cả mọi người cùng biết hà huhu, anh dở hơi huhu” Zen vừa thút thít, vừa nói.

Giai đoạn này, bỗng làm win bối rối gãi đầu không biết xử lí như thế nào về mặt bối rối, thấy anh khờ khờ như vậy Zen không nhịn nổi cười bật ra.

“dở hơi, đeo vào coi”

cô xòe năm ngón tay thon gọn thẳng tắp của mình ra trước mặt win mà nói, chỉ chờ có vậy win vội vàng đeo ngay vào ngón áp út chiếc nhẫn đính hạt kim cương nạm hôn trao cho nhau ngọt ngào cùng với hạnh phúc ngập tràn đi kèm...

“Hôm nay anh phải “ăn” em không cho, anh cũng sẽ “ăn” cho bằng được”...

—

Hôm nay Minh Anh lại có dịp đến thành phố, chuyến đi lần này nó đặt rất nhiều hi vọng cũng chính là mục tiêu đã tốn rất nhiều tâm tư đổ dồn hết vào đó. Vũ Thị, hôm nay cô sẽ đến tìm nơi này chính thức đặt ước mơ của mình lên một bàn cân mới.

Minh Anh nắm chặt sấp tài liệu trong tay, tuyết rơi dày nhưng mồ hôi trên mình nó lại cứ thi nhau đổ ra. Suốt mấy năm qua, máu chó cho kế hoạch của mình cũng đã đến, cuối cùng cũng chờ đợi được cơ hội này, thành bại đều tùy thuộc vào ngày hôm nay nữa thôi.

Trước cửa Vũ Thị, Minh Anh hít sâu vài lần nhích chân lên đến gần cửa rồi lại quay đầu, cứ như vậy mấy lần lặp lại liên tục.

“Annie, đang ở đâu đấy” là giọng cô kobe vang vọng qua điện thoại.

“trước Vũ Thị, nhưng mà hồi hộp chết đi được chẳng dám vào” nó sốt ruột nói.

“đâu phải cậu đi khủng bố, hay tổng tiền người ta mà sợ. Thăng lưng ưỡng ngực, cong mông mà bước vào cổ lên, mình còn chờ đồng lương từ cậu đấy suốt một năm không lương rồi, mình sắp chết đói rồi đây” cái tên Kobe này lúc nào cũng đùa được, rất thoải mái.

“Đúng rồi, mình đi để hợp tác không cần sợ” nó đánh nước bọt nuốt ực xuống, khó khăn lắm mới bật ra được câu này.

“Vào đi, 9 giờ rồi đấy đừng để trễ hẹn với bên đó. Cố lên”

“ừ, vậy mình vào đây”

Minh Anh tắt máy, cô ngẩn mặt nhìn tòa nhà cao lớn nhiều tầng theo một lần rồi ánh mắt trở nên kiên định, thẳng một đường vào bên trong.

“ Chào chị, tôi đến để gặp giám đốc Martin.Julian” nó mỉm cười thân thiện hỏi nhân viên tại quầy lễ tân.

“ vâng, xin hỏi chị có hẹn trước không”

“ có ạ, vào lúc 9 giờ” nó đáp.

“ Tiểu thư vui lòng đợi giây lát, tôi sẽ kiểm tra”

“ vâng ạ”

Sau một hồi, đánh máy gọi điện cô nhân viên quay ra gọi nó: “ xin lỗi vì tiểu thư đã đợi lâu, mời tiểu thư đến phòng chờ uống tách trà đợi ngài ấy vài phút sẽ xuống ngay ạ”

“ vâng, cảm ơn chị” chỉ đợi có thể Minh Anh lại phải tiếp tục nín thở mà chờ đợi.

Cảm giác lúc này khiến nó không có một chút hài lòng, nhấp chút trà để giúp nó bình tâm trở lại. Ngồi mãi suốt nửa tiếng đồng hồ trôi qua, vẫn chưa thấy ai đến bụng dạ cứ sôi sục cả lên, từ đằng xa có một người đàn ông ăn vận lịch lãm đang bước đến chỗ nó. Minh Anh nhận ra ngay đó chính là ngài Mr.Julian người trợ thủ đắc lực của tổng giám đốc Vũ Thị, cũng may Zen đã cho nó xem hình về người này còn Kobe lại cung cấp thông tin.

“ Chào ngài, tôi là William Loren.Annie đến từ trang trại Warren” nó đưa tay ra bắt chào lịch sự.

“ Sorry, đã để tiểu thư đợi lâu. Mời ngồi” Mr.Jul lịch sự đáp lại bằng nụ hôn lên tay nó mời ngồi.

Đàn ông lịch lãm, không phải nó chưa từng thấy nhưng với vẻ phong độ thần thái như ánh hào quang tỏa ra sáng lòa ra dù cho đây là ban ngày thì bây giờ mới được chiêm ngưỡng.

“ Tôi biết ngài bận bịu, nên chẳng vòng vo có thể vào thẳng vấn đề được chứ” nó thẳng thừng đề nghị.

“ Ồ, tôi rất thích những người như tiểu thư, rất thẳng thắn và xinh đẹp. Vậy, mời tiểu thư.” Mr.Jul cười phóng khoáng đáp.

Sau một hồi hơn ba mươi phút, Minh Anh đưa ra bước phân tích lợi nhuận và giá trị mặt hàng cả chất lượng sản phẩm một cách rất lưu loát và rõ ràng một mạch. Có khi Mr.Jul thấy thật thán phục mà cười nhún vai hài lòng, chót lại đề án sắp tới nếu được triển khai sẽ đem lại danh tiếng, lợi nhuận rất rất cao và tỉ lệ thành công chiếm đến 80% .

“ wow, một cô gái trẻ có thể làm được như thế này sao. Quả thực tôi rất ngạc nhiên đấy, chỉ có điều đối với Vũ Thị thì những dự án sản phẩm của warren không phải là mặt hàng tác động chủ yếu đến việc kinh doanh của Vũ Thị, cô biết đấy chúng tôi chuyên kinh doanh những mặt hàng hàng hiệu có danh tiếng đó mới chính là những gì chúng tôi hướng đến” Mr.Jul điềm tĩnh đáp lại.

Khả năng bị từ chối thế này, nó đã từng nghĩ qua. Nhưng chưa nghĩ đến người đối diện lại có vẻ khinh miệt toàn bộ công sức và sự nhiệt huyết lao động của toàn thể trang trại, điều này nó nhận không được.

Giữ vẻ bình tĩnh, thân nhiên cười mỉm đáp lại: “ Cảm ơn ngài đã bỏ ra gần 45 phút để ngồi nghe tôi nói, và tôi cũng biết rõ một điều là những gì tôi nói có lẽ ngài sẽ chẳng hiểu được đúng không”

Mr.Jul “ ồ” một tiếng, sắc mặt không thay đổi mà ngược lại cảm thấy rất thấy hứng thú.

“ Quả thật hàng hiệu luôn là những gì con người có của cải hướng đến, nhưng ngài biết đấy thực phẩm lại còn quan trọng hơn rất nhiều. Người ta có thể bỏ ra hàng vạn đồng tiền để mua hàng hiệu nhưng chẳng ai đủ để mua được sức khỏe dù có rất nhiều tiền. Mục đích tôi đến đây không phải chỉ để đưa Warren đến với Vũ Thị, mà là muốn dành cơ hội được tập đầu tư, trở thành người tiên phong của Vũ Thị mở rộng thị trường tại Việt Nam và Australia sắp đến”

Minh Anh cười tiếp tục đáp “ Và dĩ nhiên theo tôi nhận biết và quan sát từ đầu đến giờ ngài không phải một người làm việc chuyên nghiệp và am hiểu được việc kinh doanh càng không thể nào là người đảm nhiệm một khối công việc đồ sộ tiên phong vào Việt Nam và Australia”

“Vây tôi xin phép” nó nói một mạch, thu xếp lại tài liệu trên bàn hơi cuối người chào.

“Sao cô lại nghĩ tôi không phải một người chuyên nghiệp, lại khinh miệt tôi không đủ trình độ cam nổi dự án?” thấy Minh Anh định rời đi, Mr.Jul vội lên tiếng hỏi một câu.

“Một người làm việc chuyên nghiệp trước tiên sẽ đến đúng giờ và chẳng bao giờ phí phạm thời gian” nó cuối chào một lần nữa, lạnh lùng quay lưng bước đi.

Khi Minh Anh vừa khuất tầm nhìn ở Vũ Thị, Mr.Jul liền cười đứng dậy ánh mắt sự thán phục với người phụ nữ vừa gặp quả thật rất có bản lĩnh nếu được tập đoàn đầu tư chắc chắn không uổng chút nào.

Mr.Jul Cầm sắp tài liệu Minh Anh để lại đi đến bàn phía sau mình, kính cẩn cuối chào người trước mặt “Tổng giám đốc, đây là bảng kế hoạch điều tra của tiểu thư Annie. Có vẻ cô ấy nghiêng cứu rất sâu vấn đề mở rộng tại Việt Nam và Australia”

“được rồi, tôi biết rồi những gì hai người nói khi này tôi đều nghe rất rõ.”

Giọng nói của cô gái rất êm tai và dịu dàng, mặc chiếc váy đỏ ôm sát cơ thể tôn lên các đường quyền rũ, khuôn mặt trang điểm nhẹ chỉ đánh chút son cũng đủ làm tôn vinh nét đẹp khả ái nhẹ nhàng tao nhã của cô, ánh mắt lạnh đậm tỏa ra ánh hào quang khiến cho người khác phải một phần nể chín phần kính.

“Cô ấy nắm bắt được qui tắc làm việc, hơn nữa rất tự tin và cương quyết. Tôi rất thích những người như thế, Jul anh hãy chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ đến đó”

“Vâng, thưa Tổng giám đốc” mr.Jul cúi đầu chào rồi bước đi, để lại người phụ nữ ngồi đó nhâm nhi tách cà phê thích thú.

“Annie, tôi nhớ cô thật đấy” người phụ nữ nhắm một ngum cà phê thưởng thức, cong môi cười...

Minh Anh ra đến bên ngoài mới xả giận dậm chân lộp bộp dưới tuyết, nghĩ cũng chưa bao giờ nó nghĩ Vũ Thị lại tuyển một nhân viên không có chút kiến thức đến như thế vậy mà còn được tiếng là trợ thủ đắc lực của Tổng giám đốc Vũ thị. Thật hết sức hoang đường, khác nào đem tập đoàn này ra làm trò cười cho thiên hạ, tuy lần này việc hợp tác này có lẽ đã thất bại nhưng cũng là điều may mắn giúp nó sớm nhận ra nơi đây sẽ làm mài mòn công sức của nó càng phụ công sức của tất cả mọi người làm ở trang trại.

Trời cứ rơi tuyết mãi không ngưng, chỉ cần thở thôi hơi khói bốc lên cũng đông cứng. Minh Anh suýt xoa cái bụng, đến từ sáng giờ chưa ăn được gì từ tởm nó thôi suy nghĩ về chuyện công việc tìm đến một quán ăn quen thuộc, nơi mà làm nó cảm thấy có chút vị quê hương.

Hơn nửa giờ đi xe bus Minh Anh đứng trước một quán ăn cách trung tâm không xa cho lắm “Việt”. Một chữ ngắn gọn nhưng lại mang đầy đủ sự ấm cúng của quê hương, bước đến đầu cửa quán đang nghi ngút mùi bún bò đặc sản miền trung, khiến bụng dạ hưng phấn hẳn lên.

Thấy khách quen hớn hở bước vào, cô chủ quán mập mạp với làn da trắng hai má có vết sạm cho tháng ngày thanh xuân đã trôi đi để lại, vui vẻ chào “Annie, cháu lại đến à”.

Minh Anh cởi bỏ đôi găng tay, suýt xoa thổi vài cái đáp trả “Vâng ạ, hôm nay lại âm thêm độ phải không ạ, trời lạnh quá”

“ừ, mấy nay trời lạnh khách đông, cháu tìm chỗ ngồi rồi cô làm cho tô bún lót dạ ha” cô chủ từ trong bếp nói vọng ra.

“Vâng ạ, cho cháu như cũ”

Nó đảo mắt xung quanh nhìn một vòng bàn nào cũng đầy người, may thay cuối góc tường cạnh cửa sổ có một chỗ trống nhanh chân bước đến.

“xin lỗi, cháu có thể ngồi chung ở đây được không ạ”

Người đàn ông tuổi trung niên gần đầu gạt nhẹ một cái rồi tiếp tục cuối đầu nấu trà rất chuyên tâm. Cô nghiêng đầu thú vị dõi theo, “Trà” cũng là một nghệ thuật đáng để cho con người thưởng thức, thưởng thức trà cũng là một niềm vui sự sáng tạo đã có từ lâu đời của người Việt.

“Cô gái cháu biết pha trà không” người đàn ông không nhìn, mở lời hỏi.

Minh Anh lắc đầu, cười đáp lại “ Dạ không”

Người đàn ông cong môi cười, đôi tay khéo léo nhấc nhẹ ấm trà nhỏ rót một ly đưa sang cho nó, vị trà thoang thoảng dễ chịu bay vào mũi làm thần thái được giãn rất nhiều. Nó không biết nhiều về việc thưởng trà nhưng cũng biết được điều cơ bản rằng “ trà là thứ giúp cho con người ta rũ bỏ đi rất áp lực trên thân mình”

“ Cháu thích trà đạo không”

“ Đó là lí do cháu đến đây mỗi khi lên thành phố” Minh Anh nhấp một ngụm trà đáp lại lễ phép.

Nó thích quán “ Việt” không đơn giản vì nơi đây chỉ tập trung chủ yếu là người Việt mà nó còn là một nơi hội tụ những tâm hồn thi sĩ thưởng thức rất nhiều loại nghệ thuật khác nhau, chim có, tranh có, ẩm thực có, đồ cổ có...vâng...vâng rất nhiều nhưng nó thích nhất là được ngồi nghe những người lớn tuổi tay pha trà, miệng đàm đạo nghe hay rất hay và giúp thư thái rất nhiều.

“ Được ta dạy cháu cách pha trà, muốn học không”

“ vâng ạ, cung kính không bằng tuân mệnh” Minh Anh thích thú chăm chú bắt đầu nghe thuyết giảng .

Người đàn ông trung niên tỏ ra khá hài lòng, đôi tay bắt đầu công việc pha trà:

“Tuỳ theo độ ấm, song ấm, tứ ấm, hay quần ấm mà có những loại bình với kích cỡ khác nhau.

Lượng trà cho vào ấm phải vừa đủ cho ít quá thì nhạt, còn cho nhiều quá thì đắng chát. Lần đầu rót nước xâm xấp mặt trà rồi đổ đi để “rửa trà”: Từ tam trà nhữ rượu chén đến thứ ba mới bắt đầu ngấm, trà nước thứ hai mới ngon. Lướt kế cho nước gần đầy bình rồi đầy nắp lại, xong mới rót thêm lên trên nắp bình một ít nước nóng để lấp kín cái lỗ thông hơi để giữ được hương trà.”

“ có câu “rượu trên be, chè dưới ấm” vị trà ngon nhất là lúc dưới ấm. Cho nên khi tiếp khách, phải rót trà ra ra chén tổng rồi sau đó mới chia ra các chén quân. Còn nếu rót thẳng vào chén quân thì người sành điệu sẽ không rót trà cho mình trước, nhưng cũng không rót cho khách trước.

Nét mặt người đàn ông rất an nhàn, tạo ra một sự ấm áp nào đó khiến Minh Anh có cảm giác như đang ngồi với người thân của mình thưởng thức trà đạo. Hơn thế người đàn ông tuổi trung niên lại rất am hiểu về trà, hết chín phần trong nó là sự ngưỡng mộ dành cho đối phương.

Đôi mắt Minh Anh sáng long lanh, tinh nghịch đầy phần chấn, thấy người đàn ông trầm giọng lên tiếng.

“ cô gái, cháu muốn thử rót không”

Minh Anh gật đầu, dùng khăn kẹp quai cầm chăm chú lắng nghe sự chỉ dẫn làm theo.

“ Khi rót thì thấp tay một chút cho dòng nước chảy vào chén Rót lần lượt ít một vào từng chén, rồi xoay vòng rót ngược lại. Như thế cháu sẽ giúp các chén trà đều đậm đà như nhau. Việc chọn trà, pha trà, mời trà là một ứng xử văn hóa biểu hiện sự tinh tế và lòng mến khách của người Việt. Thậm chí từ cách nâng ly, cách mời khách, cách uống đều thể hiện nét văn hóa của dân tộc.”

“ Quan trọng nhất vẫn là bạn trà ạ. “ Rượu ngăm nga, trà liền tay” trà do Minh Anh rót đây xin mời bác dùng”

Cả hai nâng ly trà, nhấp từng ngụm nhỏ, thưởng thức trà bằng tất cả tâm hồn, bằng những cảm xúc giác quan, mắt nhìn, mũi ngửi, tai nghe, lưỡi nếm, tay cầm.

Nếu bảo rằng ngoại vật tác động đến tâm hồn, điều đó không sai. Một chén trà ngon cũng làm lay động những sâu kín trong tâm hồn con người, nhưng cái lay động của hương vị trà đem lại sự dịu dàng, hòa cùng thiên địa.

“ Thơm quá” Minh Anh khẽ kêu một tiếng, kèm theo sự mệt nhọc trong câu nói.

Đôi mắt nhiều năm chinh chiến với đời, người đàn ông trung niên dễ dàng nhận ra liền nói “ con người ta ấy, cứ mãi đuổi theo đam mê, tiền tài mà quên đi cuộc sống yên bình vốn có sao phải cứ nghiện những thứ đó ấy nhỉ rồi mang vào người những muộn phiền.”

Minh Anh cười mỉm, nhấp một ngụm trà đáp lại “ cháu không phải nghiện việc, mà chỉ vì nghiện người cháu yêu, anh là thuốc dẫn làm cháu không muốn buông bỏ những gì đang cố gắng”

“ ồ, nghiện người yêu. Lần đầu ta nghe thấy”

“ vâng ạ, chỉ có nghiện nhiều đến nỗi không cai được mới khiến cháu đổ hết động lực vào mớ giấy tờ này mong một ngày lấy được loại nghiện này. Xem ra lần này đã thất bại, cháu phải thưởng trà rồi nghỉ ra đường đi mới để chiêm hữu được loại thuốc làm cháu phát nghiện này”

Minh Anh thở dài đầy bầu tâm sự, cô chủ quán cũng vừa hay đi đến “Ch...” câu nói chưa ra hết đã bị người đàn ông nhíu mày ra ý dừng lại, thay vào một câu khác.

“ Annie, cháu ngồi trò chuyện với đúng người rồi đó. Ta nói cái lão Thanh này là cụ của cụ nhất trong quán này đây, mà tính ra cũng duyên nhĩ ai đến gần lão ấy cũng bảo khó chịu vậy mà cháu ngồi đây này giờ”

“ cô sáu, cô cũng rảnh rồi đó sao. Ngồi với chúng tôi làm chén trà” người đàn ông trầm giọng lên tiếng.

Cô chủ quán cũng vui vẻ mà ngồi xuống cạnh nó, nhìn sắp tài liệu cũng thoạt đoán ra được.

“ Annie, hôm nay cháu đến Vũ Thị phải không. Thế nào rồi, suông sẻ chứ” Cô chủ quán quan tâm hỏi.

Minh Anh chỉ đáp lại bằng cái lắc đầu khá buồn bã, nhấp thêm một ngụm trà.

“ gì kia, cháu cũng có hứng với kinh doanh à” nghe đến Vũ Thị cơ hồ người đàn ông liền thay đổi có chút tò mò.

“ lão Thanh không biết à, người ngồi trước mặt ông đây là một nhân tài đó bình thường ông hỏi rau này nhập ở đâu tôi nói rồi ông cười lắc đầu. Đây giờ đây chủ trang trại ngồi đàm trà với ông đây”

“ cô cứ nói quá, cháu cũng chỉ là làm công thôi mà chủ gì đâu chứ. Khen cháu vậy sẽ tự mãn mất thôi” Minh Anh cười đáp trả.

Người đàn ông khá ngạc nhiên, thì ra cô gái mà mọi người đang đồn đại đang chiếm giữ thị trường độc quyền rau bina và sữa bò đang ngồi trước mặt ông ta vậy mà không hề hay biết cũng chính là thủ phạm khiến cho Vũ Thị rất khó khăn trong việc tìm nguồn thực phẩm trong nước. Nghe danh đã lâu không bằng gặp mặt, cô gái này quả thật không sai với lời đồn tuy chỉ tiếp xúc chưa được bao lâu nhưng ông có ấn tượng khá tốt.

Cô gái này có rất biết lắng nghe, thêm phần chịu tiếp thu để học hỏi thêm kiến thức dù chuyên ngành hay không phải đều xem đó kinh nghiệm thu vào, cảm giác tò mò khiến người đàn ông muốn sâu thêm liền nói:

“ ồ, vậy cháu đến Vũ Thị làm gì. Nếu đã duy trì phát triển một trang trại rộng lớn như vậy thì đâu cần phải đầu quân cho Vũ Thị”

“ Dạ không, thứ cháu muốn là được Vũ Thị đầu tư vào mình giao cho cháu dự án mở rộng thương hiệu đến Việt Nam và Úc. Cho nên cháu mới dùng cách mở rộng trang trại để có cơ hội chứng minh thực của cháu đến với tập đoàn”

“ Vũ Thị hàng năm đều tuyển nhân viên, vì sao cháu không nộp hồ sơ xem sao, chỉ cần là có thực lực chuyên lương bổng chỉ là một hai ngày không phải sao.” người đàn ông nhíu mày hỏi.

“ Cháu biết điều ấy chứ chỉ có điều cháu đã lãng phí mất ba năm rồi, cháu không muốn kéo dài thêm nữa, chỉ sợ khi được rồi thì người cũng mất. Cháu tìm đến Vũ Thị không phải vì muốn tìm một công việc, cũng chẳng phải vì đồng tiền lương mà tìm đến để tìm một cơ hội giành lấy chìa khóa vàng chỉ có như vậy cháu mới có thể bảo vệ người cần bảo vệ, bên cạnh người cần bên cạnh, bài trừ được kẻ tiểu nhân”.

Ánh mắt hai người lớn tuổi đều đổ dồn vào những lời chất chứa đầy tâm sự của nó. Nói đến Vũ Thị ai nấy đều biết nơi đó như một cái nôi nuôi dưỡng nhân tài, bề ngoài là chiến tranh đầu tư thương trường nhưng cái mà nơi đây sản xuất ra đó chính là “ con người tài kiệt”. Vũ Thị phạm là chọn những sinh viên nghèo, hoạt trê mồ côi nhưng cốt cách và tư duy của chúng không nghèo nàn, ý chí vượt khó lại càng vượt trội gấp bội đều được tập đoàn Vũ Thị đầu tư kĩ lưỡng. Những nhà doanh nổi tiếng về các lĩnh vực như thời trang, các nhà luật sư, pháp lý, doanh nghiệp hay các nhà tài chính không ít đều có xuất thân từ tập đoàn này. Điển hình chính là Julian có danh tiếng là bàn tay của thương trường, xuất thân cũng từ một đứa trẻ mồ côi sau đó được Chủ tịch đem về đào tạo đến tuổi trưởng thành liền tốt nghiệp Havard điều này nó cũng chỉ

vừa được biết khi nghe Zen sơ lượt qua, thế nhưng sáng nay thì hình tượng ngưỡng mộ hoàn toàn tiêu tán, hư danh vẫn là hư danh.

Quay lại với mục đích cái Minh Anh muốn chính là được trở thành vật đầu tư nắm dự án “ mở rộng” về tay mình.

“ Annie, thật tiếc vì Vũ Thị đánh mất một người như cháu” cô chủ quán vừa vẻ cảm thông, vừa liếc sang người đàn ông cùng bàn vẻ châm chọc.

“ Dạ, chắc tại không duyên với lại hơn nữa trời sẽ không tuyệt đường sống của con người. Thua keo này ta bày keo khác vậy”

“ tốt, biết suy nghĩ chấp nhận và tiếp tục như vậy là tốt. Thanh niên thời nay hiếm có ai có ý chí như cháu, người đàn ông cười khà khà vài tiếng.

“ Ông chủ, đã đến giờ ngài đi chưa ạ” một người đàn ông khác trong bộ vest đen, cuối chào cung kính cắt ngang câu chuyện.

“ được rồi, đi thôi. Minh Anh, hôm nay ta rất vui cảm ơn cháu nếu rảnh thì cứ đến hội quán chúng ta cùng đàm trà”

“ vâng ạ” Minh Anh lễ phép đáp lại, cuối nhẹ đầu tiễn người đàn ông đi.

Giờ chỉ còn lại Minh Anh và bà chủ quán ngồi đấy, thấy tuyết lại rơi bà chủ vui miệng hỏi “ à đêm nay chẳng phải giáng sinh sao, cháu đi một mình à. Kobe không đi cùng”

“ Hôm nay là giáng sinh sao, cô không nói chắc hẳn cháu cũng quên” Minh Anh đưa tay lên trán cười trừ cho sự ngỡ ngàng của mình, công việc làm nó quên luôn cả thời gian nhanh thật vậy là sắp hết thêm một năm nữa rồi.

“ thôi, đợi lát cô mang cho tô bún tái lót dạ nhé”

“ vâng ạ”

—

win mất nhắm mắt mở tìm kiếm ai đó trở mình thức dậy đưa quờ quạng trên nệm nhưng lại trống không, liền ưỡng ngưỡng ngồi dậy chỉ có căn phòng trống không là đập vào mắt.

Vệ sinh cá nhân xong, ra bên ngoài đã ngửi thấy mùi trứng rán bay nghi ngút trong không khí. Tóc búi đại lứa thừa vài lọn tóc rũ xuống mặt, khoát trên mình duy nhất chiếc áo sơ mi trắng của anh phủ qua hông, đứng cạnh bếp quỳn rũ chết người.

Đôi môi win cong lên một đường cố ý châm chọc “ Em đừng có quỳn rũ anh như vậy chứ, “ ăn” em một đêm như vậy chưa đủ sao”

Vòng tay từ phía sau, ôm chầm lấy Zen. Cô mỉm cười nói “ anh đó phát ngôn thì đứng đắn tí, gì mà “ ăn” chứ. Giờ có quỳ gối cầu hôn lần nữa cũng đừng mơ”

“ vợ yêu, merry christmas năm nay giáng sinh cạnh em thế này là hạnh phúc nhất cuộc đời anh rồi” win đặt một nụ hôn lướt lên môi hồng của zen.

“ em cũng vậy, merry Christmas. Ăn sáng đi, chút em đến công ty một chút”

Win “ ừ” một tiếng, thưởng thức bữa sáng.

“ có chuyện này ...” Zen ấp úng khó nói, tay khoáy ly sữa.

“ sao có chuyện gì mà ấp a ấp úng thế kia” win dừng động tác nhìn zen “ đừng nói với anh, là em muốn anh “ ăn” em nữa chứ. Vậy thì đợi chút đi giải quyết cái bụng trước đã”

Không nhắc thì thôi, nhắc đến hai má Zen đỏ rần cả lên xấu hổ lộ rõ, bặm môi trừng mắt cảnh cáo “ Tú, anh nghiêm túc cho em. Nói nữa thì em đuổi đó”

“ ok, ok. Anh nghiêm túc là được chứ gì, có chuyện gì em nói đi”

“ Em muốn gặp mẹ anh, có được không” Zen tròn xoe mắt nhìn win.

“ Được luôn, anh cứ sợ em ngại gia đình không chịu gặp ai. Như thế này thì tốt quá, tối nay chúng ta sang đó luôn nhé, đến ăn cơm tối cùng bà”

“ vâng hihi”

Zen thở phào nhẹ nhõm cứ tưởng ải này khó mà chơi, nào ngờ suông sẻ đến vậy. Việc công là một phần, nhưng chín phần là cô muốn chính thức được ra mắt mẹ chồng ước muốn này cũng đã ấp ủ từ lâu chỉ là sợ win khó xử cho nên chưa một lần đá động đến...

196. Chương 97: Hai Chiều Yêu Thương.

Lại thêm một mùa giáng sinh nữa lại đến, lại thêm một lần nữa Hoàng Long đến nơi đây mang cả một bầu trời tâm trạng khoát trên mình, anh bước sải bước đến gốc cây thông năm nào cùng người con gái chôn giấu kỉ niệm .

Cúi người, anh dùng chính đôi tay của mình đào bới lớp đất lấy lên hai lọ thủy tinh, phải nhẹ đi lớp đất bám vào thân lọ cẩn thận từng chút một, lấy ra mảnh giấy bên trong đảo theo dòng chữ nhỏ.

“ Hoàng Long à, có một loại tình yêu em rất tin đó là tình yêu của anh. Chưa bao giờ em yêu cầu anh tặng thứ gì to lớn, chỉ cần duy nhất một điều hãy cho em trái tim anh nhé, đợi em được chứ” .

Xem rồi anh lại gấp lại đưa về vị trí như cũ, đôi môi cong lên cười chua xót, ánh mắt theo ánh chiều tà hoàng hôn mà buồn bã. Đây đã lần thứ 4 anh đọc mảnh giấy nhỏ này rồi và mỗi lần đọc cảm giác vẫn đau thương thống khổ như ban đầu. Vì anh buồn cho nên cảnh cũng buồn theo anh phải không, nỗi nhớ nhưng cùng cái lạnh thời tiết vẫn không bằng cái lạnh của trái tim.

“ Minh Anh, anh phải đợi đến lúc nào đây, chẳng phải em nói chỉ cần một người bị lạc mất, người con lại đến đây đọc nguyện ước thì đối phương sẽ trở về hay sao. Em là kẻ lừa đảo!” .

Ở bên kia của trái đất Minh Anh cũng rảo bước dưới tuyết, đi một hồi lại dừng chân trước một cây thông cao lớn, đã được trang trí đẹp mắt cảm giác ngắm nhìn này đôi chút quen thuộc gợi lại một mảng hồi ức tươi đẹp. Nhìn dòng người, cặp cặp tay trong tay sưởi ấm nhau, có cặp dành cho nhau cái hôn nồng ấm, có người lại tựa đầu vào nhau thân mật như thế giới chỉ tồn tại có hai người.

Nhìn cảnh thông được phủ kín bởi những tấm thiệp sắc đỏ xanh lá đủ màu, làm nó nhớ đến một đoạn kí ức nào đó mím môi nghiêng đầu nhìn ngắm. Cây thông này nguyện ước gửi đến Santa hay sao liệu ông ấy có nhận được không điều ước sẽ thành sự thật chứ hay là nó chỉ đang mang theo dòng suy nghĩ ao ước của một đứa trẻ tin vào Santa là có thật, chắc bụng thầm nghĩ “ đã không có thực thì gửi yêu thương vậy” đưa tay chọn một tấm thiệp trống nó ghi vài dòng lên bên trên “ Hoàng Long, giáng sinh ấm áp nhé anh”

trời đổ tuyết không ngừng, tuyết rơi nó đưa đôi nhỏ bé đón hoa tuyết, cánh hoa rơi xuống rồi vội vàng làm lạnh mạnh máu, môi nó mím cười nhẹ, nhớ về hồi ức tốt đẹp của anh và nó, nhủ thầm: “ hay là chúng ta hẹn hò hôm nay nhé”.

Hoàng Long bên đó cũng thẳng lưng đứng dậy, phải nhẹ tay miệng lẩm bầm vài câu một mình “ để tôi đưa em đi dạo, trời lạnh lắm”

Hai người ở phương trời xa xôi, xa cách ngàn dặm một bên trời sáng sương lạnh một bên đêm đông tuyết rơi họ cùng bước đi một lúc, tìm đập chung một nhịp, chung nhau một lối suy nghĩ thương nhớ, tâm linh cũng tương thông lẫn nhau.

Tình Yêu kéo dài suốt mấy năm trời tính đến giờ phải chẳng đã bảy năm một con số không dài nhưng cũng không quá ngắn. Là một cô gái đuổi theo anh suốt ba năm trung học, là một chàng trai thầm yêu người con gái đó suốt ba năm trung học nhưng lại chờ đợi suốt bốn năm dài trôi qua.

Bất chợt một cơn gió ủa qua, làm cả hai người xuyết xoa run lên vì lạnh kỉ niệm xưa kia cùng ủa về như thói quen anh giả tưởng bỏ tay vào túi áo mình, như nó giả tưởng anh đi cạnh nở nụ cười thật tươi.

Ở hai nơi nhưng đồng lúc ngồi xuống một chiếc ghế dài trên phố nhớ lại hình ảnh mắt nó long lanh nghiêng đầu tựa vào bờ vai rắn chắc anh, tay anh ấm áp đang xen sườn ấm cho bàn tay bé nhỏ kia.

“ Long à, được thể mãi thì thích lắm”

“ em ngớ ngẩn à, ngồi đây có mà chết công. Tôi thương xót thân thể cường tráng của tôi lắm”

Cả hai đồng lúc lại bật cười khi nhớ đến đoạn đối thoại này. Được một lúc lâu sau, lại sải bước đến một nhà thờ chần chừ mãi không bước vào, có chút lưu luyến, có chút sợ sệt nhưng rồi cũng bất chấp tiến vào.

Nhìn ơn chúa trên cao mà lòng Minh Anh nao nao nhớ người phương ấy, đôi mắt rõ sự u buồn tối tăm “ Con đồng Ý, bao lâu cũng được chỉ cần người đó là Hoàng Long, là anh ấy thôi”

Vẫn là nhà thờ khi trước hai người cùng đến nhưng giờ chỉ còn mỗi anh tới lui

suốt bốn năm qua. Hoàng Long xót xa nỗi niềm, cơ hồ lạnh lẽo buồn khó tả, ngẩn mặt nhìn chúa trên cao anh gần giọng “ Anh đồng ý, vợ của anh chỉ có một là em thôi Nguyễn Minh Anh”

Minh Anh bên ấy hồi tưởng một thì với anh lại đến mười, anh là người luống sâu nhất trong bùn lầy khi trực tiếp hiện diện ở những góc phố từng đi qua có ai thấu hiểu lòng anh lúc này.

Trời đông buốt giá nhưng lại không phiền khi nhớ về đối phương, mùa của những cơn gió lạnh để làm cái cơ cho người ta cảm thấy dù là bờ bến xa xôi nhưng vẫn rất gần, rất gần nhau. Khiến cho hai người yêu xa chấp nhận bất lực vì không thể nào trao nhau cái ôm ấm áp, cùng nhau sải bước đến những hàng quán thân quen, sải bước dạo trên cùng một con phố năm nào. Người ta nói yêu xa chỉ chờ đợi nhau qua một dòng tin nhắn, vậy mà Minh Anh nhớ từng con số của anh nhưng lại chưa một lần dám thử quay số.

Hoàng Long chưa một lần đổi số điện thoại vì sợ rằng một ngày nào đó nó gọi đến nhưng không có ai nghe máy, thế rồi qua bao năm điện thoại vẫn reo tin nhắn vẫn nhận nhưng chưa hề một lần là đến từ nó.

Nhưng không vì những khoảng cách, những dằn vặt giận dỗi bên ngoài đó mà tình cảm của họ đi xuống. Trái lại, điều ấy sẽ khiến cho hai con người cảm thấy nhớ nhau hơn, muốn được bên nhau hơn và càng có động lực để mong chờ đến giây phút được gặp nhau. Con tim ấy chưa bao giờ thôi ngừng đập, con tim ấy của cả hai chưa bao giờ muốn từ bỏ yêu thương, lạnh lẽo và quạnh hiu nhưng yêu thương ấy chẳng thể nào tắt.

“ Minh Anh, anh nhớ em” / “ Hoàng Long, em nhớ anh”.

Đến tận tối khuya Minh Anh mới về nhà, đôi câu trò chuyện rồi trở về với căn phòng tối tăm chỉ có ánh sáng từ bên ngoài dịu hui hắt qua bên khung ô cửa sổ. Tay cầm bình nước tưới chăm chút từng cánh hoa lan nó nuôi suốt những năm nay, đôi môi cong lên thăm khê một câu “ thật là khó cho chúng mày, khi phải sinh sống trong mùa đông rét buốt”

Biệt thự Gmeiner sáng lung linh vào muôn vàng ánh đèn chớp choáng, nhưng lại chỉ còn mỗi mình Hoàng Long nơi đây. Anh ghét giáng sinh vô cùng, nó khiến con người ta cô đơn khủng khiếp, bước vào căn phòng quen thuộc mà anh đã tìm đủ mọi cách khiến nó có hương nhài thoảng thoảng năm nào.

Ngồi thờ xuống tựa cạnh cửa ra vào nơi ban công, đôi mắt anh mị tình ngắm những chậu hoa lan tím đậm tình yêu, nhất đại một bông vô tình rơi rũ trên nền động tác dịu dàng trêu mến.

Khi xưa anh khu khờ ngốc nghếch thắc mắc mãi không hiểu vì sao “ Minh Anh của anh” lại yêu loài hoa này đến vậy có thể vì chúng mà khóc lên trong đớn đau. Còn nó khi ấy ngu ngơ chỉ yêu hoa vì màu tím cũng cánh hoa tạo ra cảm giác thu hút thú vị.

Đến sau này cả hai mới dần hiểu ra vì sao lại yêu hoa lan tím đến vậy. Nếu như cánh hoa lan hồ điệp màu trắng thể hiện sự trong trắng, tinh khiết, thánh thiện và trinh nguyên thì màu tím của hoa lan hồ điệp lại là màu của sự chung thủy, tình tế và lãng mạn người ta có thể chọn hoa lan màu tím để thể hiện được nhiều khía cạnh tình cảm chân thành bởi nó là sự pha trộn, sự kết hợp hài hòa giữa mạnh mẽ và nhẹ nhàng, giữa lớn lao và bé nhỏ.

Màu hoa lan tím giờ đây đối với nó là cảm giác nhớ nhung luyến tiếc, màu hoa lan tím với anh giờ đây ảm đạm, thất vọng Nhưng màu tím trong tình yêu thì không có sự phân biệt, hiểu theo ý nghĩa đối phương sẽ

chung thủy trước sau như một không hề thay đổi tấm lòng.

Hai phương trời nhưng sao lại chung một bầu tâm trạng .

Bảy năm, một con số thật khiến Hoàng Long hối hận chua xót. Nếu khi ấy anh không vì cái tôi của bản thân thì ít ra trong bảy năm đó anh sẽ có ba năm hạnh phúc yêu thương người con gái ấy, biết không chừng bốn năm chờ đợi này cũng sẽ không có nhưng không chính anh là kẻ tình cảm đó trôi đi. Tình yêu đó khắc sâu lâu đến nỗi khung cảnh nơi đây đã đổi thay muôn hình vạn trạng, lâu đến nỗi băng ghế ta hay ngồi đã phủ kín rêu phong, vậy mà anh vẫn chỉ ngồi đó, ngẩn ngơ nhìn cánh hoa rơi rụng tưởng nhớ chờ đợi một người chừng như xa lạ đã vội vã bước đi chưa rõ khi nào trở lại và hối hận đau đớn đến độ tê tâm phế liệt.

Tay nâng niu cách hoa Minh Anh tự nhủ : hàng vạn lần nó đã tự kéo bản thân mình vực dậy, hàng vạn lần nó đã cố tìm cách xua đi. Bóng tối, nỗi đau và sự lạnh giá hằng đêm có là gì khi đã trở thành một điều quá đỗi quen thuộc. Không biết tại nơi nào, nó đã vô tình đánh rơi những kí ức thuộc về nhau. Con tim này đã chưa bao giờ thôi ngừng đập, con tim này đã chưa bao giờ muốn từ bỏ yêu thương, chỉ là nó đã phải khoát một cái vỏ quá lâu bên mình, lạnh lẽo và quanh hiu chờ đợi một niềm tin. Khóe mắt chợt bất giác đổ lệ tự bản thân lại cảm thấy thật xót xa cho cuộc sống thâm lặng và đầy bi thương của riêng mình.

“ Chúng ta rồi sẽ bên nhau chứ” hai kẻ hai nơi, đồng lúc khê thăm một câu đầy ưu phiền...

Chiếc xe hiệu BMW màu đen bóng loáng đầy sự sang trọng lẫn đẳng cấp giảm bớt tốc độ khi đến gần trang trại Warren. Người phụ nữ ngồi bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ về hai lòng khi nhìn cảnh trang trại với đầy đủ vườn cây, sông hồ... từng khu vực chăn nuôi, trồng trọt cũng được phân chia rất chi tiết như một bức tranh nông thôn khiến người ta có cảm giác yên bình đến lạ. Ở trong văn phòng việc của cô cũng có treo một bức tranh trừu tượng như vậy, nhưng có đẹp đến đâu cũng không bằng một phần của nơi quả thực tại nghe không bằng mắt thấy.

Chiếc xe dừng lại trước cổng trang trại, Minh Anh lúc này mới hay quay đầu lại để ý nghiêng đầu đứng từ xa nhìn thẳng đến chỗ chiếc xe. Người trong xe cũng rất quen thuộc nghĩ một hồi nó mới nhớ ra là người đàn ông gặp hôm qua ở Vũ Thị, Mr.Julian. Minh Anh quay lại nói với người làm vài câu, rồi chạy lại chỗ chiếc xe.

Julian xuống xe trước, vòng qua phía bên cửa trái hơi cúi người lịch lãm, mở cửa xe đưa tay mời người bên trong:

“ tiểu thư, mời cô”

Người bên trong bước ra với một phong thái tỏa sáng ánh hào quang khiến người ta vừa nhìn đã thấy sự cao quý, kiêu ngạo. Khuôn mặt đeo kính râm đã che một nửa, đôi môi tô son đỏ quyến rũ chết người, khoát chiếc áo lông thú, quần jean bó ôm sát tôn dáng đôi chân dài miêng mang, cùng đôi boot da thoát nhìn liền biết toàn những hàng hiệu đắt tiền.

Minh Anh theo phép lịch sự cuối chào mr.Jul, còn chưa kịp phản ứng với người bên thể nào cô gái đã khoát vai nó về phóng khoáng lại thêm chút thân mật từ lâu.

“ Annie, chào cô lâu quá không gặp” giọng nói vui vẻ, người đó chào một tiếng.

“ Chào cô, chúng ta từng gặp nhau?” nó ngờ vực hỏi, mỉm cười lịch sự.

Cô gái đó làm động tác vuốt mái tóc dài hất ra sau, mở kính râm cười tươi nhìn nó. Minh Anh nghiêng đầu mi tâm nhíu lại, đôi mắt trong veo tĩnh lặng cố nhớ chợt vỗ tay một cái như vừa nhặt được kim cương.

Ôm chằm lấy người đó mà, nhẩy nhót vui mừng “ Hàn Thuyền, là cậu là cậu phải không. Hàn Thuyền đúng là Hàn Thuyền đây mà”

“ ừ, mình là mình đây” Hàn Thuyền cười tươi đáp lại, chợt thấy Minh Anh buông vội cô ra về ái ngại.

“ Sao thế” Hàn Thuyền hỏi”.

“ À, hi hi” nó cười trừ ngập ngừng “ mình mới ở trại bò vắt sữa ra, sợ làm bẩn đồ cậu không đền nổi đâu”

“ thú vị vậy sao, mình có thể cùng tham gia được không” Hàn Thuyên thích thú nói.

Thái độ Minh Anh đôi chút dè chừng, không nghĩ đơn giản Hàn Thuyên xuất hiện nơi đây chỉ là đến thăm nó bên cạnh còn đi cùng với mr.Jul thăm trong bụng nghĩ mình ngu ngốc sao lại không nghĩ đến người này “ Vũ Hàn Thuyên- Vũ Thị” đích thực suy đoán của nó giờ đây có lẽ không sai.

Nhìn vậy Hàn Thuyên phần nào cũng hiểu được người đối diện đang nghĩ gì, đôi môi cong lên cười một đường nhìn nhìn Mr.Jul phóng khoáng “ anh về đi, tôi sẽ ở đây”

“ Tiểu thư, vậy còn...”

“ coi như nghĩ bù giáng sinh đi, anh không sợ già nhưng tôi thì có đấy” Hàn Thuyên nháy mắt tinh nghịch.

Mr.Jul nghe vậy gạt nhẹ đầu rồi mau chóng lên xe quay về thành phố. Trời hôm nay không rơi tuyết nhưng cũng khá khá rất lạnh, thấy Hàn Thuyên đang vui vẻ như vậy Minh Anh cũng gạt suy nghĩ qua bên mà tiếp khách, hàn huyên với nhau đôi điều.

“ Thế Hàn Thuyên tiểu thư có muốn lao động, để tối nay cùng mọi người đón lễ tạ ơn không” Nó lên tiếng nói.

“ Ồ, rất sẵn lòng. Minh Anh cậu chỉ đường cho mình đi” Hàn Thuyên phấn khởi, rũ bỏ mọi sắc mặt lạnh lùng trên gương mặt của mình đáp lại.

Đến chuồng dê, Minh Anh ngồi xuống làm động tác chuyện nghiệp với đôi tay khéo léo nắm vú kéo ra, dòng sữa tươi trắng trẻo được nắn chảy ra trong ít phút thì được một bát đầy.

“ Hàn Thuyên, thử đi ầm lăm đấy” nó đưa chén sữa đến trước mặt Hàn Thuyên, mời dùng.

Ban đầu Hàn Thuyên mặt lơ đãng ra ngây ngô mà nhìn bát sữa dễ trắng trẻo, hơi có vị tanh nhưng rồi Minh Anh giục vài lần “ thử đi” cô mới nhắm mắt mũi làm một ngụm, sắc thái khó mà đoán, hết một ngụm rồi lại đến ngụm thứ hai, thứ ba thay phiên nhau chẳng mấy chốc hết sạch không còn một giọt nào đọng lại.

Kêu lên một tiếng “ ngon quá, annie à. Có chút vị tanh tanh nhưng lại ngọt bùi ở ngay đầu lưỡi, xuống đến dạ làm ấm cả cơ thể, quả là chất lượng. Sữa dê annie”

Tiếp đó là đến trại bò, Minh Anh giới thiệu rất tận tâm. Lời nói theo một phong thái rất vui tươi khiến người ta cảm thấy trang trại rất thực rất gần gũi chứ không phải giọng điệu của một người đang ca tụng để bàn công việc.

“ Thường thì trang trại không nhận việc giết mổ gia súc, khi lấy sản phẩm trang trại sẽ đem tới lò, sau đó lại nhận thành phẩm. Giết tại nơi nuôi chúng thì nhân tâm quá, vả lại chẳng ai làm được điều đó đâu”

Hàn Thuyên gạt gù thán phục không những sắp xếp công việc rất chu toàn, vậy mà có tính nhân đạo cũng rất cao Minh Anh rất được việc, đầu óc rất biết vận dụng đúng cách. Hai người đi mấy chốc cũng hết cả buổi chiều, từ vườn cây này đến vườn cây khác hết chuồng trại này lại đến chuồng trại khác, còn nuôi cả ngựa.

Khi hỏi đến, Minh Anh cũng trả lời tận tâm “ Ngựa à, nuôi cho vui. Có dịp mời thì bạn bè ngồi trên lưng ngựa tản bộ, đối thơ”

“ đối thơ á, chẳng hiểu cậu là người Việt hay Trung nữa”

“ Thật ra gặp cậu, mình mới nghĩ đến kiểu đối thơ như phim cổ trang đấy đấy” nó bật cười, cố ý gheo.

Đến đây cuối khu vườn, Minh Anh dẫn Hàn Thuyên đến một nhà kính khá rộng lớn bên trong cùng chính là nơi nuôi trồng loại rau pina. Các hàng rau được trồng phân chia theo từng hàng từng khu rất tỉ mỉ, trong nhà kính này lại còn được thấp đèn rất nhiều có sự ấm áp thấy rõ.

“ Vào mùa này việc trồng trọt rau rất khi thời rét buốt, để đảm bảo số lượng mình phải dùng cách phổ biến của nhân gian xem sao. Nào ngờ lại công hiệu thấy rõ, vào quý nào cũng đều cho sản phẩm đúng lúc chất lượng thì khỏi chê” nó thấy làm vui sướng mà tự khen.

“cậu dùng cách úp lồng như người Việt mình trồng Mai nếu trời lạnh không kịp nở đúng tết phải không, quả là sáng kiến đấy nhé chẳng phải ai cũng nghĩ ra được. Hèn gì mình luôn không hiểu sao mọi trang trại khác

đều thiếu thốn lượng rau đầy giá thành rất cao còn trang trại cậu cứ từ từ sau đó lại độc quyền từng cửa hàng luôn” Hàn Thuyên hết lời khen ngợi.

“ cũng không phải là mình nghĩ ra đâu, cậu thấy nơi đây đó đa số đều là người việt chúng ta cả mà, đều xuất từ nhà nông nên mới giúp trang trại đạt hiệu quả cao đến vậy đó, tính ra mình chẳng bằng một xúu nào được như họ cả, bọn họ giỏi thật luôn đó mình luôn nỗ lực”

“Những gì cậu nói hôm qua mình đều hiểu hết, và cũng đã đọc bản dự án của cậu rất chi tiết. Cậu có đủ tự tin cho rằng mình xứng đáng để được Vũ Thị đầu tư không? Cậu phải hiểu rằng Vũ Thị là một tập đoàn thương mại mình là một thương nhân cho nên khi đầu tư cần cân nhắc đến lợi nhuận”.

“ Cậu biết đấy, Việt Nam của chúng ta đang ngày càng phát triển sẽ trở thành thị trường tiêu thụ có tiềm lực rất lớn, rất nhiều nơi trên thế giới như Mỹ Nga Nhật Pháp kể cả Anh đều đầu tư vào đất nước chúng ta mấy năm qua rất nhiều, ai đầu tư càng sớm thì coi như biết nắm thời cơ kinh doanh. Về phần Úc thì mình khỏi cần phân tích việc mở rộng thương trường ở đó rồi phải không...”

Vũ Hàn Thuyên đang chăm chú nghe loạt thông tin kế hoạch của Minh Anh thì bỗng dừng lại đôi chút lên tiếng cắt ngang “ Phía bên Úc cậu cứ để người khác lo liệu một bên là đủ rồi, nếu cậu làm cả hai mình lo sẽ không sức gồng gánh”

“ Không Hàn Thuyên, nếu cậu đã đầu tư thì tin tưởng cứ giao cho mình nắm hai dự án này. Mình sẽ là người đi khai mở rộng nó chỉ cần cho mình 2 năm thôi nhất định mình sẽ chiếm lĩnh thị trường về Vũ Thị” nó đứng nghiêm trang, ánh mắt kiên định đầy sự quyết tâm .

“ Hai năm” Hàn Thuyên nhướng mày nghĩ mình nghe lầm vì lí do Minh Anh nhất quyết muốn nắm dự án cô biết rất rõ là vì trở về bên cạnh người “ quan trọng” đó, nhưng còn Úc- ở Úc thì lí do gì lại khiến Minh Anh quyết tâm đến vậy, phút chốc Hàn Thuyên hơi ngỡ vực “ Mình biết cậu muốn sớm trở về bên người đó có phải không nhưng 2 năm liệu có nhanh quá, người ta nói giục tốc thì bất đạt hay sao?”.

“ Chưa thử thì làm sao biết có đạt hay không, nếu đã đánh thì phải quyết đánh đến cùng có như vậy mới được thắng lợi!”.

Hàn Thuyên nghe được những lời đó liền búng tay mỉm cười nhưng đồng thời cũng không có gì thái độ sẽ đồng ý, ngoảnh mặt nhìn sang Minh Anh:

“ Nguyên nhân cậu muốn giữ dự án Việt Nam mình có thể hiểu là vì đêm đó cậu nói với mình cậu muốn quay lại khi có thể đứng ngang hàng với anh chàng đó, tính đến nay cũng đã gần 4 năm rồi đúng không, nhưng còn dự án ở Úc vì sao cậu lại quyết tâm đến như vậy, hơn thế nữa cậu tin rằng anh chàng đó vẫn đứng ở một nơi đợi cậu sao rằng người ta sẽ không có sự thay đổi nào?”

Ánh mắt sắc lạnh Minh Anh nhìn Vũ Thuyên không chớp: “ Mình tin, tin anh ấy vẫn còn chờ mình. Có tê tâm liệt phế nghĩ mình cũng không dám nghĩ anh ấy có sự lựa chọn khác” giãn cơ hồ, nó cười chua xốt “ nếu cả hi vọng mình còn không hi vọng thì sẽ làm được việc gì cơ chứ sẽ chỉ rước ân hận về bản thân, thứ mình muốn không phải là ân hận mà là có được tình yêu của anh ấy”

Vũ Hàn Thuyên khẽ gật đầu, nở nụ cười thật tươi choàng lấy vai Minh Anh như đang cổ động “ được rồi, vậy tuần sau đến công ty gặp mình”

“ Hàn Thuyên mình không phải dựa quan hệ quen biết mà cố nhờ vả cậu đâu” Minh Anh ái ngại, tưởng rằng vì năm xưa cùng nhau hoạn nạn nên Hàn Thuyên cố ý giúp đỡ.

“ Khờ quá cô, mình làm việc trước giờ đều nhìn vào năng lực. Nếu vì quan hệ thì bít cửa rồi, hiểu không” Hàn Thuyên vui vẻ cười “ hắc xì, lạnh quá”

Minh Anh bỗng giật mình, sáng giờ cứ bắt Hàn Thuyên đón gió với mình mà quên mời cả một cốc nước ấm

“ Hàn Thuyên, cậu ở lại dùng tiệc lễ tạ ơn với mọi người luôn. Tối nay có bò nướng ngon lắm đấy nhá”

“ cậu có lòng thì mình có dạ vậy” Hàn Thuyên nhún vai, cả hai nhìn nhau cười tí mắt khoát tay sai bước...

Chuyến bay đã đáp xuống từ sớm, vừa ra khỏi sân bay lập tức Win bị tên vệ sĩ của Châu Tịnh Yên đến đón đường. May thay lúc ấy Zen đi vệ sinh nên ra sau thấy cảnh này liền nấp về một phía quan sát theo dõi, theo như cô phân tích Châu Tịnh Yên suy cho cùng cũng chưa biết khuôn mặt của cô ngoài đời như thế nào, lúc này là thời điểm máu chốt tốt hơn hết muốn đưa người phụ nữ kia đi thì không nên để lộ hành tung.

Rút điện thoại ra bấm số, Win ngồi trong xe kiên dè mở điện thoại thật may vì anh luôn đề phòng trường hợp này xảy ra nên lưu “gấu mẹ”. Liếc mắt dò xét thái độ của bà nội

“Nghe đi” Châu Tịnh Yên lạnh giọng nói như không.

Win gạt đầu rồi vội bắt máy “alo”

“em thấy rồi, chỉ cần “À” và “Ừ” thôi nhé” Zen thở thễ bên kia đầu dây.

“ừ”

“Chút về nhà tìm cơ hội nhắn tin địa chỉ mẹ anh qua cho em nhé, em sẽ tự đi gặp bác gái”

“ừ”

“Anh khỏi lo phần em, em cũng rành tiếng anh mà. Trước mắt sẽ về khách sạn nghỉ ngơi nhé”

“à”

“vậy ha, vĩnh biệt chồng yêu. Chúc anh qua cơn nguy hiểm này ha ha. Umoazzz” Zen cố ý chọc hôn mạnh qua điện thoại.

“E..m...ừ biết rồi” Win hơi bực dọc, rồi kìm nén xuống, khuôn mặt đỏ phừng cả lên.

Vừa về đến Win liền bị bà nội của mình lôi đi họp, muốn thở thoải mái một chút cũng chẳng thể nào chịu nổi.

“bà à, chẳng phải có ba lo liệu cả rồi sao, sao cứ phải lôi cháu vào cho được?”. Win cầu nhàu nói, thái độ không một chút hợp tác.

Châu Tịnh Yên liền câu mày, vẻ nghiêm nghị của bà ta không lúc nào buông lỏng khỏi cơ thể. Trùng mắt nghiêng giọng mà nói “còn muốn qua lại với con bé ấy, thì tốt nhất cháu đừng có mà phản kháng ta”

“Được rồi, mai cháu muốn đi thăm mẹ không phiền gì chứ?” Win thẳng thừng đề nghị.

Sáng sớm, Zen nhanh chóng dậy sửa soạn đôi chút, hết mặc váy rồi trông thấy cầu kì liền thay ra, sau đó lại thay vào đến độ chóng mặt trôi qua cả tiếng đồng hồ mới có được một bộ đồ ưng ý vẫn là quần bò ôm màu trắng, cùng chiếc áo sơ mi mỏng thoải mái, khoát bên ngoài một chiếc dạ màu xám khá dày, mái tóc đen xoăn dài cũng được cột lên gọn gàng, chân mang đôi boot da màu đen để giữ ấm, Úc cũng tuyết rơi dày đặc không kém gì nước Anh chỉ có Việt Nam mới ấm áp chút thôi.

Chặt lưỡi nhìn đồng hồ, Zen cuống quí xách giô đi vội vã. Mất cả buổi sáng đi từ chuyến tàu này đến chuyến khác, Zen mới đến được con đường trong địa chỉ mà vWin đưa. Đứng trước số nhà 17 này mà cô phân vân không dám nhấn chuông.

“thôi đại đi, vì sự nghiệp của chị dâu cố lên Zen” Zen nhắm mắt nhắm mũi hít thở mạnh, đưa tay lên nhấn chuông.

Chưa kịp nhấn thì người bên trong đã mở toang cửa ra, đứng sững nhìn cô đôi chút khó hiểu “cô gái, cô tìm ai”

Giọng nói dịu dàng vang bên tai, Zen mở từng con người ra nhìn. Phản ứng nhanh là cúi chào trước “Chào bác, con là Zen bạn gái của anh Win ạ”.

Cô gái trước cửa ra vào ngơ ngác không hiểu “Xin Lỗi, chị cô có nhầm nhà không”

Nghe giọng nói ngọt ngào của người đối diện kia mà Zen thộn mặt, ngẩn lên nhìn “Ơ, xin lỗi cho phải đây phải nhà của Mrs.Lai không?”

Cô gái người Tây đứng trước mặt bỗng cười xã giao, vui vẻ liền đáp “ Không, không cô nhầm rồi, nhà của Mrs.Lai bên cạnh” tay chỉ vào số nhà “ Đây này 19 còn đây 17”

Zen cảm ơn riu rít rồi xin lỗi về sự cố ban nãy, chào một tiếng rồi sải bước qua nhà bên cạnh. Sự cố ban nãy có lẽ phần nào đã giúp cô lấy lại bình tĩnh hơn, hít thở sâu một hơi cô đưa tay nhấn chuông, gió lùa quá lạnh ngắt Zen đứng suýt xoa.

“ cách” chưa tới hai phút sau phía cánh cửa màu trắng đã có người đến mở cửa. Nhìn người trước mặt Zen có chút phấn khởi đồng thời e dè đôi chút nhưng chắc chắn là không lầm dáng người hơi gầy khuôn mặt phúc hậu, nụ cười lại giống Minh Anh tuy da dẻ có vài nếp nhăn do năm tháng để lại nhưng vẫn đẹp.

Việc đầu tiên Zen làm là cúi chào lễ phép “ Chào bác gái ạ, cho cháu hỏi bác có phải anh Tú”

Bà Phụng Lai có chút kiên dè, chau mày quan sát rồi khẽ cười “ À, cháu là bạn gái của thằng Tú phải không. Hôm qua nó gọi trước cho bác, thôi vào nhà đi lạnh lắm”

Zen gật nhẹ, cười mỉm theo sau đi vào. Căn nhà thật ấm áp với ánh đèn vàng, vào bên trong cô liền cởi bỏ chiếc áo dạ lông thú của mình ra ngoài vì nóng, chắc chắn nơi đây có hệ thống sưởi ấm. Căn nhà không rộng lắm, nhưng cũng không quá bé đủ tầm cho một hai người ở, tiện nghi trong nhà cũng rất đầy đủ ngăn nắp lại gọn gàng đặc biệt nơi này có mùi thơm thoang thoảng bay bổng hoa nhài mà trên người Minh Anh luôn có thật khiến con người ta thoải mái.

“ Cháu đi đường có mệt không, chắc hẳn không có việc gì phải không hôm nay ở lại dùng cơm cùng bác. Thằng Tú nay phải giải quyết công việc tạm thời chưa ghé qua đây, cháu thông cảm cho né nhé” Phụng Lai đi lại chỗ Zen ngồi đặt xuống trước mặt một tách trà thơm ngút, nóng hổi.

“ Cảm ơn bác ạ” Zen nhận lấy đáp lại lễ phép “ Cháu biết công việc của anh ấy mà không sao đâu ạ. Cháu vẫn là muốn gặp riêng bác gái nói chuyện đôi chút thân mật với nhau hơn ạ”.

“ ta nghe Tú nó kể về con nhiều rồi, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy. Cháu là một cô gái xinh đẹp, lại vẻ rất thông minh, coi như Tú nhà bác gặp đúng người rồi” Phụng Lai cười hậu.

Nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Zen phần nào cũng đoán được cười trừ nói tiếp “ Bác bây giờ ngoài ủng hộ và cho phép hai đứa cũng chẳng thể nào làm được gì hơn, Bà Nội nó ấy mà coi trọng địa vị quá hơn nữa từ nhỏ Tú nó được chăm sóc bởi bà nội nên chẳng thể nào làm khác được”

Từ khi sự việc năm đó xảy ra bà đã quyết tâm ra khỏi nhà họ Nguyễn một phần vì không thể nào tiếp tục chung sống với người mẹ chồng mưu mô xảo quyệt, càng thất vọng hơn khi người chồng chung sống hơn mười mấy lại chẳng một lần tin tưởng. Cả hai người ly thân đến nay cũng được bốn năm, vậy mà ông ta lại vô tình không một lần đến thăm hay hỏi han, chỉ có vWin hay tới lui chăm sóc mẹ.

“ Giờ cháu mới hiểu chị Minh Anh giống ai mà lại có chút hoặc bát lẩn dụ dàng như vậy rồi đó ạ, đến nụ cười cũng giống bác đến chín phần”

Lúc này đây khi nghe nhắc đến tên Minh Anh, bà lại không thể nào giấu nổi được xúc động mắt ngấn nước nghẹn ngào “ Minh Anh, đứa con gái bé bỏng của bác. Đã nhiều năm như vậy chẳng hay một tin tức chẳng biết nó sống tốt hay vất vả, bác nhớ nó lắm”

“ Bác gái chị Anh không sao ạ, không những sống rất tốt hơn nữa chị ấy đang điều hành cả một trang trải to lớn và còn đang chuẩn bị hành trang để trở về đó ạ” Zen nắm tay người phụ nữ đối diện mà trấn an.

Nghe đến đây cảm giác trong lòng một người mẹ như bà vừa vui, vừa lo sợ. Đứa con gái mất tích mấy năm trời nay lại có tin có về cuộc sống rất ổn định với việc hiện tại, nhưng lại chuẩn bị trở về cả cơ hồ đột nhiên trở nên căng thẳng tột cùng.

Giọng nói có phần lo sợ, bã vai run run nắm chặt tay Zen mà siết lại “ Không, tuyệt đối đừng về. Đã đi được thì cứ đi, đừng về đây về rồi e rằng cả tính mạng cũng không giữ được”

Chuyện năm xưa ngoài luật sư còn có duy nhất là chính bà biết rất rõ, chẳng còn mấy năm nữa thì đến lúc đó nếu Minh Anh xuất hiện ngay lúc nào chẳng khác nào là lưỡi dao kẻ sát cổ, tính mạng lúc nào cũng có thể bị bà Yên tước đoạt. Thân làm mẹ bà đã không lo cho cuộc sống của đứa con gái này được đến bờ đến

chốn, nay lại nhìn nó lâm vào nguy hiểm thì chẳng khác nào một người dụng dút khoát bà sẽ dùng hết mọi khả năng mà bảo vệ nó.

Nhìn mẹ chồng tương lai khóc như dê vỡ, Zen nắm tay trấn an “Bác gái à, không sao đâu, bác cứ tin chị ấy. Thật ra hôm nay cháu đến đây một phần là gặp bác, còn lại là nhận nhiệm vụ của chị Minh Anh cần hoàn thành ạ”

Zen mở túi xách lấy ra một hộp giấy cứng màu trắng đến trước mặt mẹ chồng tương lai cười nói “cái này là chị Minh Anh dặn cháu gửi đến bác, chị có nói với cháu một câu “chẳng biết Minh Anh của mẹ bao giờ mới đi làm, mua cho mẹ một chiếc điện thoại xịn nhĩ” điều ấy chị Minh Anh ghi nhớ, nay muốn biếu bác ạ”

Mở chiếc hộp có chứa bên trong là một chiếc điện thoại, lại là còn loại mắc nhất hiện nay. Phụng Lai không ngừng xúc động mà khóc nức thành tiếng, bà ôm chiếc điện thoại vào ngực mình âu yếm như đang tưởng chừng ôm lấy đứa con gái bé bỏng của mình vào lòng. Vừa vui mừng hạnh phúc, vừa xót xa.

Câu chuyện từ thỏu khi Minh Anh vừa lên lên lớp 8 nay vẫn còn nhớ mà tặng bà chiếc điện thoại, lời hứa khi ấy bà cứ ngỡ con gái mình nói chơi nào ngờ Minh Anh lại hiểu thảo đến vậy.

”Nuôi con buồn tảo bán tần,

Chỉ mong con lớn nên thân với đời.

Những khi trái nắng trở trời,

Con đau là mẹ đứng ngồi không yên.

Trọn đời vất vả triền miên,

Chăm lo bát gạo đồng tiền nuôi con”

Bà nào đâu cần đứa con gái của mình tặng thứ gì, bà chỉ hi vọng ở nơi xa xôi đứa con gái sống tốt qua ngày là được, vui vẻ là được, hạnh phúc là được.

Nghẹn ngào trong tiếng khóc bà nói “Bác đâu ngờ Minh Anh lại nhớ câu hứa đến vậy. Cũng đâu muốn nó vất vả kiếm tiền để sắm thứ này cho bác, chỉ cầu trời cho nó bình bình an an trên mọi con đường mà thôi”.

“Bác đừng lo lắng quá, ảnh hưởng sức khỏe ạ. Thật tình chị Minh Anh hiện đang ở Anh ạ, à bác mở điện thoại lên đi hình như chị Minh Anh có gửi gì trong đó ấy ạ”

Vài phút sau, Phụng Lai gắm dây usb nối điện thoại vào máy tính mở to màn hình. Chợt là đứa con gái lớn nay đã trưởng thành, lại xinh đẹp ra đến mười phần có phần xa lạ. Thậm chí bà còn không tin nổi vào mắt mình, vẫn là mái tóc dài suông mượt, làn da trắng hồng hào nhưng lại xót xa khi thân hình mũm mĩm khi nay gầy gò lộ cả xương cổ, gò má cũng thấy rõ.

“Mẹ à, hi hi con thật là hư phải không, tự dưng sao nước mắt nó cứ chảy ra thế này không biết. À, đợi con một tý để con chỉnh lại camera cho đẹp mẹ nhé.

Mít si Phụng Lai à, con là Minh Anh đây con gái của mẹ đây, bốn năm rồi phải không mẹ. Chắc con làm mẹ lo lắng lắm, con gái xin lỗi ạ con thật bất hiếu khi khiến mẹ không yên tâm.

Mẹ có khỏe không, ba khỏe chứ ạ và thằng nhóc vWin đó học hành đến nơi đến chốn rồi phải không ạ, mẹ đừng lo về phần con nhé.

Mấy năm qua con sống tốt lắm ấy, chắc mẹ biết về sự tồn tại của chị Uyển Nhi phải không ạ. Chính chị là người chu cấp cho con sang đây du học đó ạ, vì lo học hành công việc nên cũng chẳng dịp để gọi về hơn nữa cũng bị mất liên lạc ạ.

Kể ra thì dài dòng lắm, hôm nào mẹ con ta gặp nhau rồi tâm sự mẹ nhé, con nghĩ không còn bao lâu nữa đâu, mẹ nhé con heo của mẹ sắp về rồi.

Trước tiên có vài chuyện con gái rất cần sự trợ giúp của mẹ, mẹ giúp con mẹ nhé. Nếu không con gái của mẹ sẽ chẳng gốc đầu dậy được đâu ạ. Chuyện gia đình ta con đều biết cả rồi và hiện tại con đang sống cùng với bác Hàn bà Zoe, hiện nay máu chốt con cần một người cuối cùng đó là dì Thanh Hoa.

Con có nhờ Mỹ Nhung sang gặp mẹ, mẹ đừng làm gì cả chỉ cần đưa địa chỉ nơi di đang ở sau đó sẽ có sự sắp xếp sau. Mẹ à, chuyện này cũng đừng cho vWin biết cả ba cũng vậy càng ít người biết con mới có thể bảo vệ được mọi người, giúp con nhé con sẽ sớm quay về.

Con muốn tâm sự với mẹ nhiều lắm, nhưng đã đến giờ cho đàn bò ăn rồi. Chắc con phải dừng tại đây thôi, mẹ à con nhớ mẹ lắm, yêu mẹ nhiều

Bye bye!”

Đoạn video vừa kết thúc, mẹ Minh Anh nước mắt ngấn, mắt dài thì nhau đổ trên gò má. Bà không biết được tường tận những việc con gái mình trải qua, nhưng sự thay đổi của ngày hôm nay bà phần nào thấu hiểu được đã gian truân biết chừng nào. Con gái của bà nay đã lớn, là một người trưởng thành suy nghĩ cũng chừng chạc hơn rất nhiều.

Có người mẹ nào lại không vui khi thấy con gái như thế này cơ chứ, cảm ơn trời đất cho Minh Anh gặp được ân nhân cứu mạng là người thân quen gần gũi. Có thể bảo vệ được cho nó, lau đi hàng nước mắt bà quay sang nhìn Zen có chút khó hiểu.

Biểu cảm trên mặt trên Zen lúc này có phần như đang bức xúc điều gì đó mà đỏ cả lên. Chẳng là lúc này giờ cô không phục trước lời nói của chị dâu kia, cái gì mà chu cấp cho Minh Anh sang nước Anh xa xôi, có mà đùn đẩy đi thì đúng hơn. Chỉ có Minh Anh mới xem kẻ hại mình như thế thành ân nhân, nếu Uyển Nhi không bắt ép Minh Anh thì làm sao đoạn duyên với Hoàng Long, khiến hai người dấn vật nhớ nhưng đợi chờ đối phương 4 năm rồi thêm mấy năm nữa mới được gặp nhau. Chưa kể, nếu không sang Anh thì làm sao bị tai nạn nằm liệt giường suốt 1 năm trời.

Cũng nhờ ăn ở rất tốt nên mới gặp được người thân ruột thịt tận đất nước xa xôi, chứ nếu không giờ biết đâu đã làm gái hay nô lệ bị cho bọn xấu xa kia. Nhắc đến mà Zen không kiềm nổi.

“Chị Minh Anh quả là tuyệt vời bác gái ạ” Zen chật lưỡi nói một câu đầy sự châm biếm.

“Ý cháu là sao” Phụng Lai nghiêng đầu hỏi.

Zen định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cười tươi nói một câu “Xem kia, giờ cháu mới biết chị Minh Anh giống ai rồi đó”

“Ồ, giống ai”

“Còn ai nữa, bác gái đó ạ. Cứ vừa khóc vừa cười này thật tình luôn 6 năm cháu quen biết chị ấy là y như rằng 6 năm vẫn vậy đó ạ” Zen chu môi nói.

Nghe thấy vậy Phụng Lai liền bật cười thành tiếng lắc đầu ngán ngẫm “con khéo nịnh thật đó”

“Dạ không, con nói thật đấy à” Zen phụng phịu đáp lại.

Tâm trạng giờ đây của Phụng Lai cũng phần nào thấy vui hơn, cuộc sống cô độc một mình suốt ngày chỉ an nhàn trong căn nhà nhỏ mà lo lắng từ chuyện này đến chuyện khác. Nhưng giờ đây khi biết tin con gái sống tốt phần nào cũng yên lòng, con gái ở xa là gửi một người con dâu ngoan hiền đến không còn gì quý hơn nữa rồi.

“Con thích nấu ăn không? Chúng ta cùng nhau làm ít món đợi thằng Tú sang rồi cùng dùng bữa chịu không?”

“Vậy thì con gì bằng Bác gái dạy cháu nhé” Zen cười mỉm, vui mừng hơn hở.

“Con bé này, đeo cả nhẫn của con trai bác rồi mà còn bác gái à. Là mẹ, gọi mẹ ta nghe nào” Phụng Lai vỗ nhẹ lên tay Zen vài cái, đôi mắt dịu dàng cùng nụ cười hiền hậu khiến người ta hạnh phúc vô cùng.

“Vâng ạ, Mẹ” Zen ái ngại gọi một tiếng, hai má hao hao đỏ lên ửng hồng...

197. Chương 97: Hai Chiều Yêu Thương.

Lại thêm một mùa giáng sinh nữa lại đến, lại thêm một lần nữa Hoàng Long đến nơi đây mang cả một bầu trời tâm trạng khoát trên mình, anh bước sải bước đến gốc cây thông năm nào cùng người con gái chôn giấu kỉ niệm .

Cúi người, anh dùng chính đôi tay của mình đào lớp đất lấy lên hai lọ thủy tinh, phải nhẹ đi lớp đất bám vào thân lọ cẩn thận từng chút một, lấy ra mảnh giấy bên trong đảo theo dòng chữ nhỏ.

“ Hoàng Long à, có một loại tình yêu em rất tin đó là tình yêu của anh. Chưa bao giờ em yêu cầu anh tặng thứ gì to lớn, chỉ cần duy nhất một điều hãy cho em trái tim anh nhé, đợi em được chứ” .

Xem rồi anh lại gấp lại đưa về vị trí như cũ, đôi môi cong lên cười chua xót, ánh mắt theo ánh chiều tà hoàng hôn mà buồn bã. Đây đã lần thứ 4 anh đọc mảnh giấy nhỏ này rồi và mỗi lần đọc cảm giác vẫn đau thương thống khổ như ban đầu. Vì anh buồn cho nên cảnh cũng buồn theo anh phải không, nỗi nhớ nhưng cùng cái lạnh thời tiết vẫn không bằng cái lạnh của trái tim.

“ Minh Anh, anh phải đợi đến lúc nào đây, chẳng phải em nói chỉ cần một người bị lạc mắt, người con lại đến đây đọc nguyện ước thì đối phương sẽ trở về hay sao. Em là kẻ lừa đảo!” .

Ở bên kia của trái đất Minh Anh cũng rảo bước dưới tuyết, đi một hồi lại dừng chân trước một cây thông cao lớn, đã được trang trí đẹp mắt cảm giác ngẩng nhìn này đôi chút quen thuộc gợi lại một mảng hồi ức tươi đẹp. Nhìn dòng người, cặp cặp tay trong tay sưởi ấm nhau, có cặp dành cho nhau cái hôn nồng ấm, có người lại tựa đầu vào nhau thân mật như thế giới chỉ tồn tại có hai người.

Nhìn cảnh thông được phủ kín bởi những tấm thiệp sắc đỏ xanh lá đủ màu, làm nó nhớ đến một đoạn kí ức nào đó mím môi nghiêng đầu nhìn ngắm. Cây thông này nguyện ước gửi đến Santa hay sao liệu ông ấy có nhận được không điều ước sẽ thành sự thật chứ hay là nó chỉ đang mang theo dòng suy nghĩ ao ước của một đứa trẻ tin vào Santa là có thật, chắc bụng thầm nghĩ “ đã không có thực thì gửi yêu thương vậy” đưa tay chọn một tấm thiệp trống nó ghi vài dòng lên bên trên “ Hoàng Long, giáng sinh ấm áp nhé anh”

trời đổ tuyết không ngừng, tuyết rơi nó đưa đôi nhỏ bé đón hoa tuyết, cánh hoa rơi xuống rồi vội vàng làm lạnh mạnh máu, môi nó mím cười nhẹ, nhớ về hồi ức tốt đẹp của anh và nó, nhủ thầm: “ hay là chúng ta hẹn hò hôm nay nhé”.

Hoàng Long bên đó cũng thẳng lưng đứng dậy, phải nhẹ tay miệng lẩm bầm vài câu một mình “ để tôi đưa em đi dạo, trời lạnh lắm”

Hai người ở phương trời xa xôi, xa cách ngàn dặm một bên trời sáng sương lạnh một bên đêm đông tuyết rơi họ cùng bước đi một lúc, tim đập chung một nhịp, chung nhau một lối suy nghĩ thương nhớ, tâm linh cũng tương thông lẫn nhau.

Tình Yêu kéo dài suốt mấy năm trời tính đến giờ phải chẳng đã bảy năm một con số không dài nhưng cũng không quá ngắn. Là một cô gái đuổi theo anh suốt ba năm trung học, là một chàng trai thầm yêu người con gái đó suốt ba năm trung học nhưng lại chờ đợi suốt bốn năm dài trôi qua.

Bất chợt một cơn gió ùa qua, làm cả hai người xuyết xoa run lên vì lạnh kỉ niệm xưa kia cùng ùa về như thói quen anh giả tưởng bỏ tay vào túi áo mình, như nó giả tưởng anh đi cạnh nở nụ cười thật tươi.

Ở hai nơi nhưng đồng lúc ngồi xuống một chiếc ghế dài trên phố nhớ lại hình ảnh mắt nó long lanh nghiêng đầu tựa vào bờ vai rắn chắc anh, tay anh ấm áp đang xen sưởi ấm cho bàn tay bé nhỏ kia.

“ Long à, được thế mãi thì thích lắm”

“ em ngớ ngẩn à, ngồi đây có mà chết công. Tôi thương xót thân thể cường tráng của tôi lắm”

Cả hai đồng lúc lại bật cười khi nhớ đến đoạn đối thoại này. Được một lúc lâu sau, lại sải bước đến một nhà thờ chân chừ mãi không bước vào, có chút lưu luyến, có chút sợ sệt nhưng rồi cũng bất chấp tiến vào.

Nhìn ơn chúa trên cao mà lòng Minh Anh nao nao nhớ người phương ấy, đôi mắt rõ sự u buồn tối tăm “ Con đồng Ý, bao lâu cũng được chỉ cần người đó là Hoàng Long, là anh ấy thôi”

Vẫn là nhà thờ khi trước hai người cùng đến nhưng giờ chỉ còn mỗi anh tới lui

suốt bốn năm qua. Hoàng Long xót xa nỗi niềm, cơ hồ lạnh lẽo buồn khó tả, ngẩn mặt nhìn chửa trên cao anh gần giọng “ Anh đồng ý, vợ của anh chỉ có một là em thôi Nguyễn Minh Anh”

Minh Anh bên ấy hồi tưởng một thì với anh lại đến mười, anh là người luống sâu nhất trong bùn lầy khi trực tiếp hiện diện ở những góc phố từng đi qua có ai thấu hiểu lòng anh lúc này.

Trời đông buốt giá nhưng lại không phiền khi nhớ về đối phương, mùa của những cơn gió lạnh để làm cái cơ cho người ta cảm thấy dù là bờ bên xa xôi nhưng vẫn rất gần, rất gần nhau. Khiến cho hai người yêu xa chấp nhận bất lực vì không thể nào trao nhau cái ôm ấm áp, cùng nhau sải bước đến những hàng quán thân quen, sải bước dạo trên cùng một con phố năm nào. Người ta nói yêu xa chỉ chờ đợi nhau qua một dòng tin nhắn, vậy mà Minh Anh nhớ từng con số của anh nhưng lại chưa một lần dám thử quay số.

Hoàng Long chưa một lần đổi số điện thoại vì sợ rằng một ngày nào đó nó gọi đến nhưng không có ai nghe máy, thế rồi qua bao năm điện thoại vẫn reo tin nhắn vẫn nhận nhưng chưa hề một lần là đến từ nó.

Nhưng không vì những khoảng cách, những dần vật giận dỗi bên ngoài đó mà tình cảm của họ đi xuống. Trái lại, điều ấy sẽ khiến cho hai con người cảm thấy nhớ nhau hơn, muốn được bên nhau hơn và càng có động lực để mong chờ đến giây phút được gặp nhau. Con tim ấy chưa bao giờ thôi ngừng đập, con tim ấy của cả hai chưa bao giờ muốn từ bỏ yêu thương, lạnh lẽo và quạnh hiu nhưng yêu thương ấy chẳng thể nào tắt.

“ Minh Anh, anh nhớ em” / “ Hoàng Long, em nhớ anh”.

Đến tận tối khuya Minh Anh mới về nhà, đôi câu trò chuyện rồi trở về với căn phòng tối tăm chỉ có ánh sáng từ bên ngoài dịu hui hắt qua bên khung ô cửa sổ. Tay cầm bình nước tưới chăm chút từng cánh hoa lan nó nuôi suốt những năm nay, đôi môi cong lên thắm khê một câu “ thật làm khó cho chúng mày, khi phải sinh sống trong mùa đông rét buốt”

Biệt thự Gmeiner sáng lung linh vào muôn vàng ánh đèn chớp choáng, nhưng lại chỉ còn mỗi mình Hoàng Long nơi đây. Anh ghét giáng sinh vô cùng, nó khiến con người ta cô đơn khủng khiếp, bước vào căn phòng quen thuộc mà anh đã tìm đủ mọi cách khiến nó có hương nhài thoang thoảng năm nào.

Ngồi thờ xuống tựa cạnh cửa ra vào nơi ban công, đôi mắt anh mị tình ngắm những chậu hoa lan tím ăm ăm tình yêu, nhất đại một bông vô tình rơi rũ trên nền động tác dịu dàng triu mến.

Khi xưa anh khu khờ ngốc nghếch thắc mắc mãi không hiểu vì sao “ Minh Anh của anh” lại yêu loài hoa này đến vậy có thể vì chúng mà khóc lên trong đớn đau. Còn nó khi ấy ngu ngơ chỉ yêu hoa vì màu tím cũng cánh hoa tạo ra cảm giác thu hút thú vị.

Đến sau này cả hai mới dần hiểu ra vì sao lại yêu hoa lan tím đến vậy. Nếu như cánh hoa lan hồ điệp màu trắng thể hiện sự trong trắng, tinh khiết, thánh thiện và trinh nguyên thì màu tím của hoa lan hồ điệp lại là màu của sự chung thủy, tình tế và lãng mạn người ta có thể chọn hoa lan màu tím để thể hiện được nhiều khía cạnh tình cảm chân thành bởi nó là sự pha trộn, sự kết hợp hài hòa giữa mạnh mẽ và nhẹ nhàng, giữa lớn lao và bé nhỏ.

Màu hoa lan tím giờ đây đối với nó là cảm giác nhớ nhung luyến tiếc, màu hoa lan tím với anh giờ đây ăm ăm, thất vọng Nhưng màu tím trong tình yêu thì không có sự phân biệt, hiểu theo ý nghĩa đối phương sẽ chung thủy trước sau như một không hề thay đổi tấm lòng.

Hai phương trời nhưng sao lại chung một bầu tâm trạng .

Bảy năm, một con số thật khiến Hoàng Long hồi hận chưa xót. Nếu khi ấy anh không vì cái tôi của bản thân thì ít ra trong bảy năm đó anh sẽ có ba năm hạnh phúc yêu thương người con gái ấy, biết không chừng bốn năm chờ đợi này cũng sẽ không có nhưng không chính anh là kẻ tình cảm đó trôi đi. Tính yêu đó khắc sâu lâu đến nỗi khung cảnh nơi đây đã đổi thay muôn hình vạn trạng, lâu đến nỗi băng ghế ta hay ngồi đã phủ kín rêu phong, vậy mà anh vẫn chỉ ngồi đó, ngẩn ngơ nhìn cánh hoa rơi rụng tưởng nhớ chờ đợi một người chừng như xa lạ đã vội vã bước đi chưa rõ khi nào trở lại và hồi hận đau đớn đến độ tê tâm phế liệt.

Tay nâng niu cách hoa Minh Anh tự nhủ : hàng vạn lần nó đã tự kéo bản thân mình vực dậy, hàng vạn lần nó đã cố tìm cách xua đi. Bóng tối, nỗi đau và sự lạnh giá hằng đêm có là gì khi đã trở thành một điều quá đỗi quen thuộc. Không biết tại nơi nào, nó đã vô tình đánh rơi những kí ức thuộc về nhau. Con tim này đã chưa bao giờ thôi ngừng đập, con tim này đã chưa bao giờ muốn từ bỏ yêu thương, chỉ là nó đã phải khoác một cái vỏ quá lâu bên mình, lạnh lẽo và quanh hiu chờ đợi một niềm tin. Khóe mắt chợt bắt gặp đồ lệ tự bản thân lại cảm thấy thật xót xa cho cuộc sống thâm lặng và đầy bi thương của riêng mình.

“ Chúng ta rồi sẽ bên nhau chứ” hai kẻ hai nơi, đồng lúc khê thăm một câu đầy ưu phiền...

Chiếc xe hiệu BMW màu đen bóng loáng đầy sự sang trọng lẫn đẳng cấp giảm bớt tốc độ khi đến gần trang trại Warren. Người phụ nữ ngồi bên trong nhìn ra ngoài cửa sổ về hài lòng khi nhìn cảnh trang trại với đầy đủ vườn cây, sông hồ... từng khu vực chăn nuôi, trồng trọt cũng được phân chia rất chi tiết như một bức tranh nông thôn khiến người ta có cảm giác yên bình đến lạ. Ở trong văn phòng việc của cô cũng có treo một bức tranh trừu tượng như vậy, nhưng có đẹp đến đâu cũng không bằng một phần của nơi quả thực tại nghe không bằng mắt thấy.

Chiếc xe dừng lại trước cổng trang trại, Minh Anh lúc này mới hay quay đầu lại để ý nghiêng đầu đứng từ xa nhìn thẳng đến chỗ chiếc xe. Người trong xe cũng rất quen thuộc nghĩ một hồi nó mới nhớ ra là người đàn ông gặp hôm qua ở Vũ Thị, Mr. Julian. Minh Anh quay lại nói với người làm vài câu, rồi chạy lại chỗ chiếc xe.

Julian xuống xe trước, vòng qua phía bên cửa trái hơi cúi người lịch lãm, mở cửa xe đưa tay mời người bên trong:

“ tiểu thư, mời cô”

Người bên trong bước ra với một phong thái tỏa sáng ánh hào quang khiến người ta vừa nhìn đã thấy sự cao quý, kiêu ngạo. Khuôn mặt đeo kính râm đã che một nửa, đôi môi tô son đỏ quyến rũ chết người, khoát chiếc áo lông thú, quần jean bó ôm sát tôn dáng đôi chân dài miêng mang, cùng đôi boot da thoát nhìn liền biết toàn những hàng hiệu đắt tiền.

Minh Anh theo phép lịch sự cuối chào mr. Jul, còn chưa kịp phản ứng với người bên thể nào cô gái đã khoát vai nó về phóng khoáng lại thêm chút thân mật từ lâu.

“ Annie, chào cô lâu quá không gặp” giọng nói vui vẻ, người đó chào một tiếng.

“ Chào cô, chúng ta từng gặp nhau?” nó ngờ vực hỏi, mỉm cười lịch sự.

Cô gái đó làm động tác vuốt mái tóc dài hất ra sau, mở kính râm cười tươi nhìn nó. Minh Anh nghiêng đầu mi tâm nhíu lại, đôi mắt trong veo tĩnh lặng cố nhớ chợt vỗ tay một cái như vừa nhận được kim cương.

Ôm chằm lấy người đó mà, nhẩy nhót vui mừng “ Hàn Thuyên, là cậu là cậu phải không. Hàn Thuyên đúng là Hàn Thuyên đây mà”

“ ừ, mình là mình đây” Hàn Thuyên cười tươi đáp lại, chợt thấy Minh Anh buông vội cô ra về ái ngại.

“ Sao thế” Hàn Thuyên hỏi”.

“ À, hi hi” nó cười trừ ngập ngừng “ mình mới ở trại bò vắt sữa ra, sợ làm bẩn đồ cậu không đèn nổi đâu”

“ thú vị vậy sao, mình có thể cùng tham gia được không” Hàn Thuyên thích thú nói.

Thái độ Minh Anh đôi chút dè chừng, không nghĩ đơn giản Hàn Thuyên xuất hiện nơi đây chỉ là đến thăm nó bên cạnh còn đi cùng với mr. Jul thăm trong bụng nghĩ mình ngu ngốc sao lại không nghĩ đến người này “ Vũ Hàn Thuyên- Vũ Thị” đích thực suy đoán của nó giờ đây có lẽ không sai.

Nhìn vậy Hàn Thuyên phần nào cũng hiểu được người đối diện đang nghĩ gì, đôi môi cong lên cười một đường nhìn nhìn Mr. Jul phóng khoáng “ anh về đi, tôi sẽ ở đây”

“ Tiểu thư, vậy còn...”

“ coi như nghỉ bù Giáng sinh đi, anh không sợ già nhưng tôi thì có đấy” Hàn Thuyên nháy mắt tinh nghịch.

Mr.Jul nghe vậy gạt nhẹ đầu rồi mau chóng lên xe quay về thành phố. Trời hôm nay không rơi tuyết nhưng cũng khá khá rất lạnh, thấy Hàn Thuyên đang vui vẻ như vậy Minh Anh cũng gạt suy nghĩ qua bên mà tiếp khách, hàn huyên với nhau đôi điều.

“ Thế Hàn Thuyên tiểu thư có muốn lao động, để tối nay cùng mọi người đón lễ tạ ơn không” Nó lên tiếng nói.

“ Òh, rất sẵn lòng. Minh Anh cậu chỉ đường cho mình đi” Hàn Thuyên phấn khởi, rũ bỏ mọi sắc mặt lạnh lùng trên gương mặt của mình đáp lại.

Đến chuồng dê, Minh Anh ngồi xuống làm động tác chuyện nghiệp với đôi tay khéo léo nắm vú kéo ra, dòng sữa tươi trắng treo được nắn chảy ra trong ít phút thì được một bát đầy.

“ Hàn Thuyên, thử đi ẩm lăm đấy” nó đưa chén sữa đến trước mặt Hàn Thuyên, mời dùng.

Ban đầu Hàn Thuyên mặt lơ đãng ra ngây ngô mà nhìn bát sữa dễ trắng treo, hơi có vị tanh nhưng rồi Minh Anh giục vài lần “ thử đi” cô mới nhắm mắt mũi làm một ngụm, sắc thái khó mà đoán, hết một ngụm rồi lại đến ngụm thứ hai, thứ ba thay phiên nhau chẳng mấy chốc hết sạch không còn một giọt nào đọng lại.

Kêu lên một tiếng “ ngon quá, annie à. Có chút vị tanh tanh nhưng lại ngọt bùi ở ngay đầu lưỡi, xuống đến dạ làm ấm cả cơ thể, quả là chất lượng. Sữa dê annie”

Tiếp đó là đến trại bò, Minh Anh giới thiệu rất cặn kẽ. Lời nói theo một phong thái rất vui tươi khiến người ta cảm thấy trang trại rất thực rất gần gũi chứ không phải giọng điệu của một người đang ca tụng để bàn công việc.

“ Thường thì trang trại không nhận việc giết mổ gia súc, khi lấy sản phẩm trang trại sẽ đem tới lò, sau đó lại nhận thành phẩm. Giết tại nơi nuôi chúng thì nhẩn tâm quá, vả lại chẳng ai làm được điều đó đâu”

Hàn Thuyên gạt gù thán phục không những sắp xếp công việc rất chu toàn, vậy mà có tính nhân đạo cũng rất cao Minh Anh rất được việc, đầu óc rất biết vận dụng đúng cách. Hai người đi mấy chốc cũng hết cả buổi chiều, từ vườn cây này đến vườn cây khác hết chuồng trại này lại đến chuồng trại khác, còn nuôi cả ngựa.

Khi hỏi đến, Minh Anh cũng trả lời bân quơ “ Ngựa à, nuôi cho vui. Có dịp mời thì bạn bè ngồi trên lưng ngựa tản bộ, đối thơ”

“ đối thơ á, chẳng hiểu cậu là người Việt hay Trung nữa”

“ Thật ra gặp cậu, mình mới nghĩ đến kiểu đối thơ như phim cổ trang đấy đấy” nó bật cười, cố ý gheo.

Đến đây cuối khu vườn, Minh Anh dẫn Hàn Thuyên đến một nhà kính khá rộng lớn bên trong cùng chính là nơi nuôi trồng loại rau pina. Các hàng rau được trồng phân chia theo từng hàng từng khu rất tỉ mỉ, trong nhà kính này lại còn được thấp đèn rất nhiều có sự ẩm áp thấy rõ.

“ Vào mùa này việc trồng trọt rau rất khi thời rét buốt, để đảm bảo số lượng mình phải dùng cách phổ biến của nhân gian xem sao. Nào ngờ lại công hiệu thấy rõ, vào quý nào cũng đều cho sản phẩm đúng lúc chất lượng thì khỏi chê” nó thấy làm vui sướng mà tự khen.

“cậu dùng cách úp lồng như người Việt mình trồng Mai nếu trời lạnh không kịp nở đúng tết phải không, quả là sáng kiến đấy nhé chẳng phải ai cũng nghĩ ra được. Hèn gì mình luôn không hiểu sao mọi trang trại khác đều thiếu thốn lượng rau đấy giá thành rất cao còn trang trại cậu cứ từ từ sau đó lại độc quyền từng của hàng luôn” Hàn Thuyên hết lời khen ngợi.

“ cũng không phải là mình nghĩ ra đâu, cậu thấy nơi đây đó đa số đều là người việt chúng ta cả mà, đều xuất từ nhà nông nên mới giúp trang trại đạt hiệu quả cao đến vậy đó, tính ra mình chẳng bằng một xiu nào được như họ cả, bọn họ giỏi thật luôn đó mình luôn nể phục”

“Những gì cậu nói hôm qua mình đều hiểu hết, và cũng đã đọc bản dự án của cậu rất chi tiết. Cậu có đủ tự tin cho rằng mình xứng đáng để được Vũ Thị đầu tư không? Cậu phải hiểu rằng Vũ Thị là một tập đoàn thương mại mình là một thương nhân cho nên khi đầu tư cần cân nhắc đến lợi nhuận”.

“ Cậu biết đấy, Việt Nam của chúng ta đang ngày càng phát triển sẽ trở thành thị trường tiêu thụ có tiềm lực rất lớn, rất nhiều nơi trên thế giới như Mỹ Nga Nhật Pháp kể cả Anh đều đầu tư vào đất nước chúng ta mấy năm qua rất nhiều, ai đầu tư càng sớm thì coi như biết nắm thời cơ kinh doanh. Về phần Úc thì mình khỏi cần phân tích việc mở rộng thương trường ở đó rồi phải không...”

Vũ Hàn Thuyên đang chăm chú nghe loạt thông tin kế hoạch của Minh Anh thì bỗng dừng lại đôi chút lên tiếng cắt ngang “ Phía bên Úc cậu cứ để người khác lo liệu một bên là đủ rồi, nếu cậu làm cả hai mình lo sẽ không sức gồng gánh”

“ Không Hàn Thuyên, nếu cậu đã đầu tư thì tin tưởng cứ giao cho mình nắm hai dự án này. Mình sẽ là người đi khai mở rộng nó chỉ cần cho mình 2 năm thôi nhất định mình sẽ chiếm lĩnh thị trường về Vũ Thị” nó đứng nghiêm trang, ánh mắt kiên định đầy sự quyết tâm .

“ Hai năm” Hàn Thuyên nhướn mày nghĩ mình nghe lầm vì lí do Minh Anh nhất quyết muốn nắm dự án cô biết rất rõ là vì trở về bên cạnh người “ quan trọng” đó, nhưng còn Úc- ở Úc thì lí do gì lại khiến Minh Anh quyết tâm đến vậy, phút chốc Hàn Thuyên hơi ngỡ vực “ Mình biết cậu muốn sớm trở về bên người đó có phải không nhưng 2 năm liệu có nhanh quá, người ta nói giục tốc thì bất đạt hay sao?”.

“ Chưa thử thì làm sao biết có đạt hay không, nếu đã đánh thì phải quyết đánh đến cùng có như vậy mới được thắng lợi!”.

Hàn Thuyên nghe được những lời đó liền búng tay mỉm cười nhưng đồng thời cũng không có gì thái độ sẽ đồng ý, ngoảnh mặt nhìn sang Minh Anh:

“ Nguyên nhân cậu muốn giữ dự án Việt Nam mình có thể hiểu là vì đêm đó cậu nói với mình cậu muốn quay lại khi có thể đứng ngang hàng với anh chàng đó, tính đến nay cũng đã gần 4 năm rồi đúng không, nhưng còn dự án ở Úc vì sao cậu lại quyết tâm đến như vậy, hơn thế nữa cậu tin rằng anh chàng đó vẫn đứng ở một nơi đợi cậu sao rằng người ta sẽ không có sự thay đổi nào?”

Ánh mắt sắc lạnh Minh Anh nhìn Vũ Thuyên không chớp: “ Mình tin, tin anh ấy vẫn còn chờ mình. Có tê tâm liệt phế nghĩ mình cũng không dám nghĩ anh ấy có sự lựa chọn khác” giãn cơ hồ, nó cười chua xốt “ nếu cả hi vọng mình còn không hi vọng thì sẽ làm được việc gì cơ chứ sẽ chỉ rước ân hận về bản thân, thứ mình muốn không phải là ân hận mà là có được tình yêu của anh ấy”

Vũ Hàn Thuyên khẽ gật đầu, nở nụ cười thật tươi choàng lấy vai Minh Anh như đang cổ động “ được rồi, vậy tuần sau đến công ty gặp mình”

“ Hàn Thuyên mình không phải dựa quan hệ quen biết mà cố nhờ vả cậu đâu” Minh Anh ái ngại, tưởng rằng vì năm xưa cùng nhau hoán nạn nên Hàn Thuyên cố ý giúp đỡ.

“ Khờ quá cô, mình làm việc trước giờ đều nhìn vào năng lực. Nếu vì quan hệ thì bít cửa rồi, hiểu không” Hàn Thuyên vui vẻ cười “ hắc xì, lạnh quá”

Minh Anh bỗng giật mình, sáng giờ cứ bắt Hàn Thuyên đón gió với mình mà quên mời cả một cốc nước ấm “ Hàn Thuyên, cậu ở lại dùng tiệc lễ tạ ơn với mọi người luôn. Tối nay có bò nướng ngon lắm đấy nhé”

“ cậu có lòng thì mình có dạ vậy” Hàn Thuyên nhún vai, cả hai nhìn nhau cười tí mắt khoát tay sai bước...

—

Chuyến bay đã đáp xuống từ sớm, vừa ra khỏi sân bay lập tức Win bị tên vệ sĩ của Châu Tịnh Yên đến đón đường. May thay lúc ấy Zen đi vệ sinh nên ra sau thấy cảnh này liền nấp về một phía quan sát theo dõi, theo như cô phân tích Châu Tịnh Yên suy cho cùng cũng chưa biết khuôn mặt của cô ngoài đời như thế nào, lúc này là thời điểm máu chốt tốt hơn hết muốn đưa người phụ nữ kia đi thì không nên để lộ hành tung.

Rút điện thoại ra bấm số, Win ngồi trong xe kiên dè mở điện thoại thật may vì anh luôn đề phòng trường hợp này xảy ra nên lưu “ gấu mẹ”. Liếc mắt dò xét thái độ của bà nội

“ Nghe đi” Châu Tịnh Yên lạnh giọng nói như không.

Win gật đầu rồi vội bắt máy “ alo”

“ em thấy rồi, chỉ cần “ À” và “ Ừ” thôi nhé” Zen thở thè bên kia đầu dây.

“ ừ”

“ Chút về nhà tìm cơ hội nhả tin địa chỉ mẹ anh qua cho em nhé, em sẽ tự đi gặp bác gái”

“ ừ”

“ Anh khỏi lo phần em, em cũng rành tiếng anh mà. Trước mắt sẽ về khách sạn nghỉ ngơi nhé”

“ à”

“ vậy ha, vĩnh biệt chồng yêu. Chúc anh qua cơn nguy hiểm này ha ha. Umoazzz” Zen cố ý chọc hôn mạnh qua điện thoại.

“ E..m...ừ biết rồi” Win hơi bực dọc, rồi kìm nén xuống, khuôn mặt đỏ phừng cả lên.

Vừa về đến Win liền bị bà nội của mình lôi đi họp, muốn thở thoải mái một chút cũng chẳng thể nào chịu nổi.

“ bà à, chẳng phải có ba lo liệu cả rồi sao, sao cứ phải lôi cháu vào cho được?”. Win cầu nhàu nói, thái độ không một chút hợp tác.

Châu Tịnh Yên liền câu mày, vẻ nghiêm nghị của bà ta không lúc nào buông lỏng khỏi cơ thể. Trùng mắt nghiêng giọng mà nói “ còn muốn qua lại với con bé ấy, thì tốt nhất cháu đừng có mà phản kháng ta”

“ Được rồi, mai cháu muốn đi thăm mẹ không phiền gì chứ?” Win thẳng thừng đề nghị.

Sáng sớm, Zen nhanh chóng dậy sửa soạn đôi chút, hết mặc váy rồi trông thấy cầu kì liền thay ra, sau đó lại thay vào đến độ chóng mặt trôi qua cả tiếng đồng hồ mới có được một bộ đồ ưng ý vẫn là quần bò ôm màu trắng, cùng chiếc áo sơ mi mỏng thoải mái, khoát bên ngoài một chiếc dạ màu xám khá dày , mái tóc đen xoăn dài cũng được cột lên gọn gàng, chân mang đôi boot da màu đen để giữ ấm, Úc cũng tuyệt rơi dầy đặc không kém gì nước Anh chỉ có Việt Nam mới ấm áp chút thôi.

Chặt lưỡi nhìn đồng hồ, Zen cuống quí xách giơ đi vội vã. Mất cả buổi sáng đi từ chuyến tàu này đến chuyến khác, Zen mới đến được con đường trong địa chỉ mà vWin đưa. Đứng trước số nhà 17 này mà cô phân vân không dám nhấn chuông.

“ thôi đại đi, vì sự nghiệp của chị dâu cố lên Zen” Zen nhắm mắt nhắm mũi hít thở mạnh, đưa tay lên nhấn chuông.

Chưa kịp nhấn thì người bên trong đã mở toang cửa ra, đứng sững nhìn cô đôi chút khó hiểu “ cô gái, cô tìm ai”

Giọng nói dịu dàng vang bên tai, Zen mở từng con người ra nhìn. Phản ứng nhanh là cúi chào trước “ Chào bác, con là Zen bạn gái của anh Win ạ”.

Cô gái trước cửa ra vào ngơ ngác không hiểu “ Xin Lỗi, chị cô có nhầm nhà không”

Nghe giọng nói ngọt ngào của người đối diện kia mà Zen thộn mặt, ngẩn lên nhìn “ ơ, xin lỗi cho phải đây phải nhà của Mrs.Lai không?”

Cô gái người Tây đứng trước mặt bỗng cười xã giao, vui vẻ liền đáp “ Không, không cô nhầm rồi, nhà của Mrs.Lai bên cạnh” tay chỉ vào số nhà “ Đây này 19 còn đây 17”

Zen cảm ơn riu rít rồi xin lỗi về sự cố ban nãy, chào một tiếng rồi sải bước qua nhà bên cạnh. Sự cố ban nãy có lẽ phần nào đã giúp cô lấy lại bình tĩnh hơn, hít thở sâu một hơi cô đưa tay nhấn chuông, gió lùa quá lạnh ngắt Zen đứng suýt xoa.

“ cách” chưa tới hai phút sau phía cánh cửa màu trắng đã có người đến mở cửa. Nhìn người trước mặt Zen có chút phấn khởi đồng thời e dè đôi chút nhưng chắc chắn là không lầm đáng người hơi gây khuôn mặt phúc hậu, nụ cười lại giống Minh Anh tuy da dẻ có vài nếp nhăn do năm tháng để lại nhưng vẫn đẹp.

Việc đầu tiên Zen làm là cúi chào lễ phép “ Chào bác gái ạ, cho cháu hỏi bác có phải anh Tú”

Bà Phụng Lai có chút kiên dè, chau mày quan sát rồi khẽ cười “ À, cháu là bạn gái của thằng Tú phải không. Hôm qua nó gọi trước cho bác, thôi vào nhà đi lạnh lắm”

Zen gật nhẹ, cười mỉm theo sau đi vào. Căn nhà thật ấm áp với ánh đèn vàng, vào bên trong cô liền cởi bỏ chiếc áo dạ lông thú của mình ra ngoài vì nóng, chắc chắn nơi đây có hệ thống sưởi ấm. Căn nhà không rộng lắm, nhưng cũng không quá bé đủ tầm cho một hai người ở, tiện nghi trong nhà cũng rất đầy đủ ngăn nắp lại gọn gàng đặc biệt nơi này có mùi thơm thoang thoảng bay bổng hoa nhài mà trên người Minh Anh luôn có thật khiến con người ta thoải mái.

“Cháu đi đường có mệt không, chắc hẳn không có việc gì phải không hôm nay ở lại dùng cơm cùng bác. Thằng Tú nay phải giải quyết công việc tạm thời chưa ghé qua đây, cháu thông cảm cho né nhé” Phụng Lai đi lại chỗ Zen ngồi đặt xuống trước mặt một tách trà thơm ngút, nóng hổi.

“Cảm ơn bác ạ” Zen nhận lấy đáp lại lễ phép “Cháu biết công việc của anh ấy mà không sao đâu ạ. Cháu vẫn là muốn gặp riêng bác gái nói chuyện đôi chút thân mật với nhau hơn ạ”.

“ta nghe Tú nó kể về con nhiều rồi, quả thật tai nghe không bằng mắt thấy. Cháu là một cô gái xinh đẹp, lại vẻ rất thông minh, coi như Tú nhà bác gặp đúng người rồi” Phụng Lai cười hậu.

Nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của Zen phần nào cũng đoán được cười trừ nói tiếp “Bác bây giờ ngoài ủng hộ và cho phép hai đứa cũng chẳng thể nào làm được gì hơn, Bà Nội nó ấy mà coi trọng địa vị quá hơn nữa từ nhỏ Tú nó được chăm sóc bởi bà nội nên chẳng thể nào làm khác được”

Từ khi sự việc năm đó xảy ra bà đã quyết tâm ra khỏi nhà họ Nguyễn một phần vì không thể nào tiếp tục chung sống với người mẹ chồng mưu mô xảo quyệt, càng thất vọng hơn khi người chồng chung sống hơn mười mấy lại chẳng một lần tin tưởng. Cả hai người ly thân đến nay cũng được bốn năm, vậy mà ông ta lại vô tình không một lần đến thăm hay hỏi han, chỉ có vWin hay tới lui chăm sóc mẹ.

“Giờ cháu mới hiểu chị Minh Anh giống ai mà lại có chút hoặc bát lẩn dụ dàng như vậy rồi đó ạ, đến nụ cười cũng giống bác đến chín phần”

Lúc này đây khi nghe nhắc đến tên Minh Anh, bà lại không thể nào giấu nổi được xúc động mắt ngấn nước nghẹn ngào “Minh Anh, đưa con gái bé bỏng của bác. Đã nhiều năm như vậy chẳng hay một tin tức chẳng biết nó sống tốt hay vất vả, bác nhớ nó lắm”

“Bác gái chị Anh không sao ạ, không những sống rất tốt hơn nữa chị ấy đang điều hành cả một trang trải to lớn và còn đang chuẩn bị hành trang để trở về đó ạ” Zen nắm tay người phụ nữ đối diện mà trấn an.

Nghe đến đây cảm giác trong lòng một người mẹ như bà vừa vui, vừa lo sợ. Đứa con gái mất tích mấy năm trời nay lại có tin có về cuộc sống rất ổn định với việc hiện tại, nhưng lại chuẩn bị trở về cả cơ hồ đột nhiên trở nên căng thẳng tột cùng.

Giọng nói có phần lo sợ, bả vai run run nắm chặt tay Zen mà siết lại “Không, tuyệt đối đừng về. Đã đi được thì cứ đi, đừng về đây về rồi e rằng cả tính mạng cũng không giữ được”

Chuyện năm xưa ngoài luật sư còn có duy nhất là chính bà biết rất rõ, chẳng còn mấy năm nữa thì đến lúc đó nếu Minh Anh xuất hiện ngay lúc nào chẳng khác nào là lưỡi dao kề sát cổ, tính mạng lúc nào cũng có thể bị bà Yên tước đoạt. Thân làm mẹ bà đã không lo cho cuộc sống của đứa con gái này được đến bờ đến chốn, nay lại nhìn nó lâm vào nguy hiểm thì chẳng khác nào một người dụng dút khoát bà sẽ dùng hết mọi khả năng mà bảo vệ nó.

Nhìn mẹ chồng tương lai khóc như dê vỡ, Zen nắm tay trấn an “Bác gái à, không sao đâu, bác cứ tin chị ấy. Thật ra hôm nay cháu đến đây một phần là gặp bác, còn lại là nhận nhiệm vụ của chị Minh Anh cần hoàn thành ạ”

Zen mở túi xách lấy ra một hộp giấy cứng màu trắng đến trước mặt mẹ chồng tương lai cười nói “cái này là chị Minh Anh dặn cháu gửi đến bác, chị có nói với cháu một câu “chẳng biết Minh Anh của mẹ bao giờ mới đi làm, mua cho mẹ một chiếc điện thoại xin nhĩ” điều ấy chị Minh Anh ghi nhớ, nay muốn biểu bác ạ”

Mở chiếc hộp có chứa bên trong là một chiếc điện thoại, lại là còn loại mắc nhất hiện nay. Phụng Lai không ngừng xúc động mà khóc nức thành tiếng, bà ôm chiếc điện thoại vào ngực mình âu yếm như đang tưởng chừng ôm lấy đứa con gái bé bỏng của mình vào lòng. Vừa vui mừng hạnh phúc, vừa xót xa.

Câu chuyện từ thỏ khi Minh Anh vừa lên lên lớp 8 nay vẫn còn nhớ mà tặng bà chiếc điện thoại, lời hứa khi ấy bà cứ ngỡ con gái mình nói chơi nào ngờ Minh Anh lại hiểu thảo đến vậy.

”Nuôi con buồn tảo bán tần,

Chỉ mong con lớn nên thân với đời.

Những khi trái nắng trở trời,

Con đau là mẹ đứng ngồi không yên.

Trọn đời vất vả triền miên,

Chăm lo bát gạo đồng tiền nuôi con”

Bà nào đâu cần đứa con gái của mình tặng thứ gì, bà chỉ hi vọng ở nơi xa xôi đứa con gái sống tốt qua ngày là được, vui vẻ là được, hạnh phúc là được.

Nghẹn ngào trong tiếng khóc bà nói “ Bác đầu ngõ Minh Anh lại nhớ câu hứa đến vậy. Cũng đâu muốn nó vất vả kiếm tiền để sắm thứ này cho bác, chỉ cầu trời cho nó bình bình an an trên mọi con đường mà thôi”.

“ Bác đừng lo lắng quá, ảnh hưởng sức khỏe ạ. Thật tình chị Minh Anh hiện đang ở Anh ạ, à bác mở điện thoại lên đi hình như chị Minh Anh có gửi gì trong đó ấy ạ”

Vài phút sau, Phụng Lai gắm dây usb nối điện thoại vào máy tính mở to màn hình. Chợt là đứa con gái lớn nay đã trưởng thành, lại xinh đẹp ra đến mười phần có phần xa lạ. Thậm chí bà còn không tin nổi vào mắt mình, vẫn là mái tóc dài suông mượt, làn da trắng hồng hào nhưng lại xót xa khi thân hình mũm mĩm khi nay gầy gò lộ cả xương cổ, gò má cũng thấy rõ.

“ Mẹ à, hi hi con thật là hư phải không, tự dưng sao nước mắt nó cứ chảy ra thế này không biết. À, đợi con một tý để con chỉnh lại camera cho đẹp mẹ nhé.

Mít si Phụng Lai à, con là Minh Anh đây con gái của mẹ đây, bốn năm rồi phải không mẹ. Chắc con làm mẹ lo lắng lắm, con gái xin lỗi ạ con thật bất hiếu khi khiến mẹ không yên tâm .

Mẹ có khỏe không, ba khỏe chứ ạ và thằng nhóc vWin đó học hành đến nơi đến chốn rồi phải không ạ, mẹ đừng lo về phần con nhé.

Mấy năm qua con sống tốt lắm ấy, chắc mẹ biết về sự tồn tại của chị Uyển Nhi phải không ạ. Chính chị là người chu cấp cho con sang đây du học đó ạ, vì lo học hành công việc nên cũng chẳng dịp để gọi về hơn nữa cũng bị mất liên lạc ạ.

Kể ra thì dài dòng lắm, hôm nào mẹ con ta gặp nhau rồi tâm sự mẹ nhé, con nghĩ không còn bao lâu nữa đâu, mẹ nhé con heo của mẹ sắp về rồi.

Trước tiên có vài chuyện con gái rất cần sự trợ giúp của mẹ, mẹ giúp con mẹ nhé. Nếu không con gái của mẹ sẽ chẳng gốc đầu dậy được đâu ạ. Chuyện gia đình ta con đều biết cả rồi và hiện tại con đang sống cùng với bác Hàn bà Zoe, hiện nay máu chốt con cần một người cuối cùng đó là dì Thanh Hoa.

Con có nhờ Mỹ Nhung sang gặp mẹ, mẹ đừng làm gì cả chỉ cần đưa địa chỉ nơi dì đang ở sau đó sẽ có sự sắp xếp sau. Mẹ à, chuyện này cũng đừng cho vWin biết cả ba cũng vậy càng ít người biết con mới có thể bảo vệ được mọi người, giúp con nhé con sẽ sớm quay về.

Con muốn tâm sự với mẹ nhiều lắm, nhưng đã đến giờ cho đàn bò ăn rồi. Chắc con phải dừng tại đây thôi, mẹ à con nhớ mẹ lắm, yêu mẹ nhiều

Bye bye!”

Đoạn video vừa kết thúc, mẹ Minh Anh nước mắt ngấn, mắt dài thi nhau đổ trên gò má. Bà không biết được tường tận những việc con gái mình trải qua, nhưng sự thay đổi của ngày hôm nay bà phần nào thấu hiểu được đã gian truân biết chừng nào. Con gái của bà nay đã lớn, là một người trưởng thành suy nghĩ cũng chừng chạc hơn rất nhiều.

Có người mẹ nào lại không vui khi thấy con gái như thế này cơ chứ, cảm ơn trời đất cho Minh Anh gặp được ân nhân cứu mạng là người thân quen gần gũi. Có thể bảo vệ được cho nó, lau đi hàng nước mắt bà quay sang nhìn Zen có chút khó hiểu.

Biểu cảm trên mặt trên Zen lúc này có phần như đang bức xúc điều gì đó mà đổ cả lên. Chẳng là lúc này giờ cô không phục trước lời nói của chị dâu kia, cái gì mà chu cấp cho Minh Anh sang nước Anh xa xôi, có mà đùn đẩy đi thì đúng hơn. Chỉ có Minh Anh mới xem kẻ hại mình như thế thành ân nhân, nếu Uyển Nhi không bắt ép Minh Anh thì làm sao đoạn duyên với Hoàng Long, khiến hai người dần vật nhớ nhưng đợi chờ đối phương 4 năm rồi thêm mấy năm nữa mới được gặp nhau. Chưa kể, nếu không sang Anh thì làm sao bị tai nạn nằm liệt giường suốt 1 năm trời.

Cũng nhờ ăn ở rất tốt nên mới gặp được người thân ruột thịt tận đất nước xa xôi, chứ nếu không giờ biết đâu đã làm gái hay nô lệ bị cho bọn xấu xa kia. Nhắc đến mà Zen không kiềm nổi.

“Chị Minh Anh quả là tuyệt vời bác gái ạ” Zen chật lưỡi nói một câu đầy sự châm biếm.

“Ý cháu là sao” Phụng Lai nghiêng đầu hỏi.

Zen định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cười tươi nói một câu “Xem kia, giờ cháu mới biết chị Minh Anh giống ai rồi đó”

“Ồ, giống ai”

“Còn ai nữa, bác gái đó ạ. Cứ vừa khóc vừa cười này thật tình luôn 6 năm cháu quen biết chị ấy là y như rằng 6 năm vẫn vậy đó ạ” Zen chu môi nói.

Nghe thấy vậy Phụng Lai liền bật cười thành tiếng lắc đầu ngán ngấm “con khéo nịnh thật đó”

“Dạ không, con nói thật đấy à” Zen phụng phịu đáp lại.

Tâm trạng giờ đây của Phụng Lai cũng phần nào thấy vui hơn, cuộc sống cô độc một mình suốt ngày chỉ an nhàn trong căn nhà nhỏ mà lo lắng từ chuyện này đến chuyện khác. Nhưng giờ đây khi biết tin con gái sống tốt phần nào cũng yên lòng, con gái ở xa là gửi một người con dâu ngoan hiền đến không còn gì quý hơn nữa rồi.

“Con thích nấu ăn không? Chúng ta cùng nhau làm ít món đợi thằng Tú sang rồi cùng dùng bữa chịu không?”

“Vậy thì con gì bằng Bác gái dạy cháu nhé” Zen cười mỉm, vui mừng hơn hở.

“Con bé này, đeo cả nhẫn của con trai bác rồi mà còn bác gái à. Là mẹ, gọi mẹ ta nghe nào” Phụng Lai vỗ nhẹ lên tay Zen vài cái, đôi mắt dịu dàng cùng nụ cười hiền hậu khiến người ta hạnh phúc vô cùng.

“Vâng ạ, Mẹ” Zen ái ngại gọi một tiếng, hai má hao hao đỏ lên ửng hồng...

198. Chương 98: Ân Nhân Cuộc Đời.

Một tuần trôi qua nhanh chóng, mọi việc coi như ổn thỏa lúc này Minh Anh diện một bộ váy công sở mà nó cắt công chuẩn bị từ mấy hôm nay, đôi tay đang xen lẫn nhau cứ đến đi lui trong phòng, nghiệm lại một chút vấn đề.

“Cốc...cốc” tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang vào. Thoáng chốc Minh Anh có chút giật mình, chạy đến mở cửa.

“Bà nội, hôm qua bà cảm lạnh mà sao hôm nay bà dậy sớm thế ạ” lời nói quan tâm nó hỏi.

“Coi xem, có người chẳng phải còn dậy sớm hơn bà nữa hay sao” giọng nói bà Zoe vẫn trìu mến ấm áp như vậy “Đừng căng thẳng, chỉ cần cháu làm hết sức mình là được rồi. Cứ tự tin vào bản thân như khi vừa bắt đầu ấy. Đừng sợ mình nói sai, mà cứ hãy nói và làm theo những gì mà mình nghĩ”

Minh Anh gật đầu hít thở sâu, vòng tay ôm bàn Zoe tìm chút ấm áp tự trấn an tinh thần cho mình.

Trải qua hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Minh Anh cũng đang an tọa tại văn phòng làm việc của tòa cao ốc Vũ Thị, ngoài Vũ Hàn Thuyên ra còn có cả Mr.Jul.

“ Đã để cho cô chờ lâu, ngồi đi. Trong thời gian qua chúng tôi đã xem xét tỉ mỉ về bản báo cáo thị trường của cô, cô cũng không có gì phải ngạc nhiên trước khi làm điều gì đó chúng ta chẳng phải nghiêng cứu kỉ lưỡng hay sao” Mr.Jul thẳng thừng nói không chút e ngại.

“ à không, đó là việc đương nhiên. Tôi hoàn toàn không có gì cảm thấy ngạc nhiên” Minh Anh thân nhiên đáp lại.

Nhìn thái độ thờ ơ, hết một nửa là chẳng có gì lo ngại mà bật cười:

“ Minh Anh, cậu cũng đừng căng thẳng với anh ta. Thật ra sự tình hôm trước là mình cố ý sắp xếp, để tìm hiểu đối phương là người có tính nhẫn nại và phong thái làm việc hay không. Julian làm việc rất có kỉ cương và giờ giấc” Vũ Hàn Thuyên giải thích một tràng.

Minh Anh không nói gì nhiều chỉ “ Ồ” một tiếng, quay sang nhìn Mr.Jul cười một cái thay cho sự cố gắng mặt khi trước không chút cảm tình.

Vũ Hàn Thuyên định nói gì đó, nào ngờ cánh cửa văn phòng mở ra, có một người đàn ông tuổi trung niên, lịch lãm trong bộ đồ tầu bước vào, tay chống gậy, nhìn người đàn ông này khá phong độ.

Minh Anh có chút ngạc nhiên nhưng cũng không có gì xa lạ khi nhận ra trước mặt là “ Bạn trà” của mình, đứng phát dậy cuối chào lễ phép:

“ Chào bác”

“ Chủ tịch, sao ngài lại đến đây. Con có thể giải quyết” Hàn Thuyên giọng lạnh lùng, nhưng ai cũng biết rõ là lời quan tâm.

“ Ở đây chỉ có con và Julian cần gì phải gọi ba mình như thế” người đàn ông cười đùa đáp lại “ sức khỏe ta không sao, cảm ơn con. Ta nghe hôm nay con lại tuyển chọn người tài thấy làm thú vị ta đến tham gia được chứ”

Nếu lúc này không có ai chắc Minh Anh sẽ tự kêu lên một “ Oh My God” sao số nó lại tốt thế này, hết gặp người này đến người khác đều là những quý nhân trong đời. Điều này so với rủi ro xảy ra trước kia có là gì, thay vì hận hay oán trách Uyển Nhi thì nó nên gọi điện thoại ngay lập tức mà “ Cảm Ơn” một tiếng thì đúng hơn.

Đôi môi tự dưng mà cong lên một đường, mỉm cười ma mị thu hút ánh nhìn của Mr.Jul

“ ồ, sao cháu lại cười” Người đàn ông, nhún vai tò mò hỏi.

“ dạ là do không nghĩ đến chuyện, bạn trà của mình lại là một Chủ Tịch, lại càng không ngờ cô bạn ở nơi xa xôi này của mình là Tổng giám đốc. Cháu có chút hoang mang” giọng nó có chút bông đùa cùng với cử chỉ đưa tay lên xoa vùng thái dương, khiến mọi bật cười giảm bớt chút căng thẳng.

“ Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi” Hàn Vũ Thuyên lấy lại tư thái làm việc nói.

Mr.Jul đưa đến trước mặt hai bản báo cáo, Minh Anh mở ra đảo mắt đọc theo. Một bên là của nó một bên là của Jul tính ra độ chênh lệch không bao nhiêu, những điểm chính về việc mở rộng dự án thì cả hai bản báo cáo đều giống nhau.

Julian lúc này dường như đang làm việc nhóm cùng với nó, cả hai người hợp tác nhuần nhuyễn như đã có kết hợp ăn ý từ trước. Julian lúc này như một người khác chỉ dẫn rất chân thành, giọng điệu chậm rãi nụ cười rất hiền hòa khiến người đối diện cảm thấy rất dễ gần gũi.

Đến những đoạn khó hiểu, Minh Anh còn chuẩn bị cả bút vạch ra những điểm quan trọng, những chi tiết có thể bỏ qua. Khoanh lại những vùng trọng tâm đánh một lần là biết ngay kết quả. Thái độ tập trung vào công việc rất nghiêm chỉnh dường như chỉ có bản thân của nó đang trụ trì mọi việc theo ý mình, sự phân tích diễn đạt cũng rất có sự thuyết phục.

Mất cả tiếng đồng hồ Minh Anh mới triển khai xong , lúc vừa thuyết trình Minh Anh vừa quan sát thái độ của ba người trong phòng họ đều chăm chú lắng nghe, không có miệt thị nào cả, lại gật gù điều này khiến nó thở phào nhẹ nhõm.

“ Annie, vậy cô có biết điểm khó ở đây là gì không” Mr.Jul khoanh tay trước ngực, dò xét Minh Anh.

“ chẳng phải là đây hay sao” Minh Anh đặt mũi bút đen khoanh tròn hai chữ MYLER, Ngẩng mặt lên nhìn Hàn Thuyên.

“ Không sao, cậu cứ nói cứ hỏi những gì mình muốn đi” Hàn Thuyên thân nhiên nhún vai đáp.

“ Hàn Thuyên, nếu không ngại mình có thể hỏi vì sao mọi mẩu chốt đều nhắm vào MyLer, mình biết Myler là một tập đoàn thương mại lớn ở Úc địa vị rất vững vàng không phải muốn đổ là đổ, thay vì đánh bại chuyển hợp tác chẳng phải là cách dễ dàng hơn sao. Nhưng mọi thứ mà mình phân tích ra được đều là cậu muốn nó biến mất khỏi thị trường hoàn toàn”

Sắc mặt Hàn Thuyên trở nên có chút khó chịu, nếu chú ý quan sát kĩ mới nhận ra được điều đó. Hàn Thuyên im lặng, hay tay đan xen lại chống lên đặt trước chóp mũi trầm tư, suy nghĩ gì đó sau đó lại thở dài ra định nói thì bị Chủ tịch Vũ cắt ngang.

“ Chuyện cũng đã nhiều năm, nếu buông bỏ được con cứ cho qua đi Hàn Thuyên à. Cứ ân ân oán oán biết bao giờ thì dừng”

Từng chữ đều lọt vào tai của Minh Anh, thầm suy đoán người bà ác độc kia chắc hẳn đã có ân oán gì với gia đình họ Vũ. Bất giác, trong lòng có chút áy ngại.

“ Bỏ qua sao, là mạng của mẹ, là sức khỏe của ba. Dứt khoát tôi sẽ lấy hết tinh lực mà chiến tới cùng với bà ta” bàn tay thon gọn của Vũ Hàn Thuyên cuộn tròn thành quyền, rõ sự tức giận khi nhắc đến.

Bỗng Minh Anh đứng hẳn dậy, đi qua chỗ hai cha con họ Vũ trang nghiêm, cúi đầu:

“ Thay mặt gia đình, tôi thật sự xin lỗi hai vị”

“ Annie, thế này là sao” hai cha con đồng thanh hỏi”

“ Thật ra, tôi chính là con cháu của gia đình họ Nguyễn, tập đoàn Myler. Tuy không biết sự việc bên trong là như thế nào, nhưng có lẽ gia đình tôi đã gây ra lỗi lầm cho gia đình họ Vũ, tôi cơ bản không thể nào bù đắp được nhưng thay mặt gia đình tôi thành thật xin lỗi hai vị” Minh Anh là cúi đầu thành tâm xin lỗi một lần nữa.

Điều này làm sao Vũ Hàn Thuyên và mr.Jul không biết cơ chứ, từ đầu bọn đã điều tra rất kĩ lưỡng về xuất thân của Minh Anh. Chỉ là muốn im lặng xem mọi việc sẽ diễn biến như thế nào và mục đích Minh Anh đầu quân vào Vũ Thị có phải là do Myler cử đến hay không, nhưng lại không ngờ suy nghĩ của họ là hoàn toàn sai lệch khi thấy thái độ thành tâm của Minh Anh đến vậy.

“ chuyện này cũng không phải liên quan đến cháu không phải sao, người nào làm thì người đó chịu cháu không phải là kẻ chịu thay. Cháu không cần áy ngại, người đời trước gây ra con cháu đời sau không biết không có tội, cũng không cần phải nhận tội thay ai” Chủ tịch Vũ lên giọng nói một câu.

“ Năm đó, là vị chủ tịch Myler Châu Tịnh Yên bóp chết một công ty bé nhỏ của gia đình mình. Chỉ vì chút lợi nhuận, mà bà ta không chừa thủ đoạn chiếm hết đất đai khu phố nơi gia đình mình sinh sống, đã thế còn lấy một mạng của mẹ mình, cậu nghĩ xem mình có thể bỏ qua không?”

Nhưng tiếng sét đánh bên tai, những gì vừa nghe thoáng chốc làm tinh thần của nó bất ổn. Bã vai run run tức giận, trước giờ nó chưa có khái niệm “ người xấu” là tồn tại, chỉ vì một lí do nào đó mà khiến họ trở nên như vậy. Thậm chí những kẻ buông người cũng chỉ vì kiếm cơm nên mới dã thú đến vậy, nhưng bây giờ mới thấu hiểu được cái gì là “ độc ác” cứ nghĩ bà ta là một phụ nữ đáng thương, vì bị gia đình ép gả đi, một cuộc hôn nhân kinh tế không tình yêu. Nào ngờ, ầu cũng là vì lòng tham không đáy, hại người không có điểm dừng.

“ Tổng giám đốc thuyền, cô hãy tin tưởng ở tôi. Nhất định tôi sẽ khiến bà ta thân bại danh liệt, nhưng hãy để cho Myler một con đường đó là tâm huyết cả đời của gia đình họ Nguyễn không thể nào vì một kẻ không

đáng làm nó sụp đổ”

Cả cơ hồ Minh Anh căng lên như dây đàn, thái độ không hề thay đổi vẫn lịch sự và thành khẩn mạnh dạng đề nghị cương quyết đến cùng.

Hai cha con nhìn nhau giấy lát rồi đồng lúc gật đầu, như hiểu ý đối phương thông qua. Chủ tịch Vũ trầm giọng “ Julian, từ nay cậu giúp Annie một tay. Cô gái này còn 6 tháng nữa thì tốt nghiệp xong, trong thời gian đó cậu hãy sắp xếp một công việc như những nhân viên bình thường cho cô ấy tích lũy thêm kinh nghiệm” .

“ Annie, còn đây là hợp đồng mình sẽ cho cậu thời gian 2 năm để xây dựng dự án ở Úc sau đó sẽ là Việt Nam, công ty con của Vũ Thị ở đó sẽ lấy tên PARKSON cậu sẽ là Tổng Giám Đốc điều hành . Trong một Năm đầu nếu cậu có thể đưa PARKSON đứng vững ở thương trường tại Úc 30% cổ phần sẽ là của cậu, và nếu trong vòng 2 năm cậu đưa được Vũ Thị đến với thị trường Việt Nam, có hiệu quả cao ở đó mọi sự điều hành công ty ở đó cũng chính là cậu quyền sở hữu PARKSON ở Việt Nam cũng là của cậu”

“ Tất nhiên đây chỉ là tạm thời mà thôi, Vũ Thị có thể lấy lại tất cả nếu như cậu nữa chừng bỏ đi cậu sẽ mất tất cả. Nếu cậu đưa Vũ Thị trụ vững địa vị trong vòng 2 năm cậu sẽ chính thức kí vào đây” ngón tay Hàn Thuyên chỉ vào dấu đỏ trên hợp đồng.

“ Cậu yên tâm nhất định trong vòng hai năm mình sẽ đủ tư cách để kí vào tờ giấy này!”

“ Rất kiên định, ta rất thích làm việc với những người như vậy. Lần này xem ra Hàn Thuyên chọn đúng người rồi” Chủ tịch Vũ cười “ Khà khà” hai tiếng hài lòng, lòng vui mừng trầm giọng nói.

“ Con làm việc chưa khi nào sai mà, đúng không nhỉ. Annie có hai điều con rất thích”

“Ồ, hai điều” Minh Anh trở mắt ngạc nhiên, hỏi lại.

“ Là ngoại hình và ý chí. Hai thứ này đều đi đầu trong công việc có ngoại hình đem lại cái nhìn thiện cảm cho người đối diện ngoại hình ở đây không phải là nhan sắc đẹp hay xấu ngoại hình chỉ là phong thái tỏa ra”

“ Ý chí là khi xưa hay bây giờ, cậu luôn mạnh mẽ không khuất phục trước những khó khăn. Con người ta ý không sợ nghèo hay khó; giàu hay dễ cốt lõi là có chí hay không”

“ Minh Anh, cậu nên nhớ thế. Mọi việc cậu làm đều là vì bản thân chứ không phải bất kì một người nào hay là vì một người đàn ông nào. Thôi được rồi cầm sắp tài liệu trên tay đi , ngoài Myler ở Úc ra còn có Gmeiner ở Việt nữa”

Vũ Hàn Thuyên chậm rãi nói “ có thể nói Gmeiner, bề ngoài chỉ là một thương hiệu đá quý cao cấp nhưng có vẻ bọn họ đang tính toán lấn sang cả việc kinh doanh siêu thị thương mại hàng đầu đây. Cái vị giám đốc Hoàng Long trẻ tuổi này, chỉ mới 23 tuổi nhưng lại xử lí rất tốt, tuy thủ đoạn...à mà thôi phải nói cậu ta thật nhẫn tâm có cả sắc cả sự quyết đoán”

Hai chữ Hoàng Long này thoát nghe đã khiến cả tâm trạng của Minh Anh trầm xuống hẳn, trầm lặng đi nụ cười trên môi cũng vội vàng thua lại. Nhìn những thông tin trên sắp tài liệu mà cảm xúc lẫn lộn khó tả lúc này.

Vũ Hàn Thuyên mỉm môi như không có gì, Mr.Jul ôn nhu cười bên cạnh và chủ tịch Vũ cũng im lặng nhưng nó đều cảm nhận được cả ba người đang quan sát thái độ của nó.

Minh Anh đóng tập hồ sơ, ánh mắt sắc bén kiên định :

“ Hàn Thuyên, cậu tin mình chứ”

“ Ừm đã dùng thì sẽ tin, mình luôn tin bản thân chưa bao giờ nhìn sai ai bao giờ. 2 năm ngắn thôi, cố lên”

Mở cửa vào nhà với vẻ mặt hết sức rầu rĩ Minh Anh tiến vào, thấy nó như vậy bà Zoe và Bác Han ai nấy đều thâm hiểu được chắc đã thất bại buồn bã theo.

Giọng trầm ấm an ủi “ không sao cháu yêu à, thua keo này ta bày keo khác vậy. Tự chúng ta sẽ mở đường về Úc vậy”

“ Cháu còn trẻ mà, cùng lắm chúng ta ở đây với nhau suốt đời. Mặc kệ thế giới bên ngoài đi” bác Han gần giọng nói.

“ haizz phải làm thế nào hả bà, cháu được nắm dự án rồi. Cuối năm nay tốt nghiệp xong chúng ta sẽ đánh thắng quyết chiến quyết thắng nhé!” Minh Anh nói lớn, rũ bỏ khuôn mặt buồn bã ôm chăm bà Zoe cười ra nước mắt.

“ hà hà, cháu bà giỏi quá. Bà biết cháu làm được mà, ta mừng quá Annie à”

“ ta biết mà, cháu làm tốt lắm Annie, ta rất vui rất mừng được lắm. Như vậy mới xứng là con cháu tài philet gia đình ta” bác Han lấy làm tự hào, ông cũng trở nên rất xúc động.

Minh Anh khẽ mỉm cười khi nhìn thấy những người thân xung quanh dường như họ đang rất hạnh phúc, cuộc sống dường như nhẹ nhõm hơn hẳn. Cuối cùng tấm vé cơ hội bảo vệ mọi người cũng đã nằm trong lòng bàn tay. Hơn thế nữa là người nó thầm thương trộm nhớ đến nay vẫn độc mã một mình chưa kết hôn, nghĩ đến đây tay đưa lên ngực trái đang đập thành thịch, vừa vui vừa hạnh phúc người con trai đó vẫn chưa hề thay đổi là anh đợi nó trở về...

Khẽ mở cách cửa, Minh Anh bước vào bên trong nhẹ nhàng mùi thuốc sát trùng làm nó lạnh ớn người nhớ lại khi xưa nằm liệt suốt một năm với cái mùi kinh khủng này. Bước đến cạnh giường, đe chần lên cao cho người nằm trước mặt dịu dàng.

Căn phòng khá tối, Minh Anh đến bên cửa sổ kéo rèm ra để một chút ánh sáng tự nhiên tự do bay vào qua lớp kính cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh làm động tác massage cánh tay người nằm ở đó.

“ Dì à, Uyển Nhi giờ đây cũng xinh đẹp như dì vậy ạ. Chị ấy mũi cao giống mẹ ngay cả hàng mi cháu thấy cũng rất giống ạ” nó cười mỉm môi độc thoại.

“Mười mấy năm qua Dì nằm mãi, một chỗ như thế này rất chán phải không ạ. Dì cũng muốn tỉnh dậy để gặp chị Uyển Nhi để chuyện trò à đặt biệt là muốn ôm chị ấy lắm phải không ạ. Vậy thì dì mau tỉnh dậy nhé, con cũng muốn trò chuyện với dì lắm đấy ạ”.

Đôi tay Minh Anh vừa ân cần xoa bóp, vừa trò chuyện triu mến. Con đường đưa người phụ này sang nước Anh quả là một chặng đường thật vất vả, cũng may Zen luôn là người lanh lợi tính toán đường đi nước bước rất chu đáo, chỉ vơn vơn 3 ngày ngắn ngủi đã đưa người phụ nữ này đến đây mà bà Yên hay Uyển Nhi không hề hay biết.

Cả tuần qua cho tìm Bác sĩ trị liệu hằng ngày tới lui khám bệnh chữa trị, khi đề nghị mượn y tá Minh Anh liền từ chối bảo rằng “ những người bị thế này, cần nhất là sự ấm áp. Nay dì ấy không có ai bên cạnh, cách duy nhất khiến gì có thể tìm được niềm thức chẳng phải là mang lại chút hơi ấm người thân hay sao, khi xưa nó cũng vậy tuy là bất tỉnh mắt nhắm nghiền nếu không có bà zoe hằng ngày đọc truyện, trò chuyện thì làm sao mà nó có thể tỉnh lại được”.

Cho nên những ngày qua Minh Anh như một cô y tá đặc biệt, đúng giờ đúng giấc đều luôn túc trực đến thăm người phụ nữ này. Có hôm bận bịu, nó cũng bỏ dở dành ra một tiếng đồng hồ chỉ để vào trò chuyện.

Minh Anh xoa bóp, trò chuyện hồi lâu, rồi lấy sách hạt giống tâm hồn thuyết cho người phụ nữ nằm đó nghe. Tuy đôi mắt nhắm nghiền, nhưng bên trong tư duy vẫn còn đang hoạt động chỉ là mí mắt nặng trĩu không thể nào mở ra, chỉ động đậy đôi chút nhưng Minh Anh không để ý.

Giọng nói Minh Anh vẫn theo cuốn sách chăm đọc “Một khi ta biết yêu thương người người khác, thì rồi một ngày ta cũng sẽ được mọi người yêu thương lại, chỉ cần chúng ta chịu mở lòng với mọi người xung quanh. Đó là một bài học giản dị, giàu ý nghĩa mà Nick gửi tới các em nhỏ. Nick không ngồi trên cao và đưa ra những lời khuyên cho các em mà Nick đã thực sự hòa mình vào các em, đến với các em như một người bạn, không khoảng cách về tuổi tác, về công việc hay bất cứ một giới hạn nào đó. Nick trò chuyện với các em một cách thân tình, gần gũi. Chính điều đó khiến Nick xứng đáng được nhận những cái ôm ấm áp từ những thiên thần nhỏ bé...” bỗng tiếng chuông điện thoại rung bên trong túi làm ngắt quãng câu chuyện. Nhìn cái tên khá “ thân” hiện lên trên màn hình Minh Anh gấp vội cuốn sách, đặt xuống nghe máy.

“ Alo, em nghe”

“ bà ấy không sao, đừng lo. Em sẽ chăm sóc dì ấy, cứ yên tâm đừng lo nghĩ nhiều được không . Em không ngăn cản, nhưng nếu giờ gặp em chỉ e mình không đủ sức để bảo vệ được dì ấy, chẳng còn bao lâu nữa đâu thêm một chút thời gian thôi, em hứa”

“ ừm, vào đi. Cố lên chúc may mắn hẹn gặp lại trong một thời gian sớm nhất”

Nói rồi Minh Anh tắt máy, cười mỉm ngẫm nghĩ đôi chút rồi tiếp tục đọc sách cho xong nốt phần còn lại...

Hai năm sau trôi qua nhanh chóng, giờ đây khi nhắc đến PARKSON ai nấy đều thắc mắc một điều Tổng giám đốc là ai? Người ra sao? Như thế nào? Lại có thể trong vòng 2 Năm đã khoáy động thị trường thương mại ở châu Úc đứng ngang hàng với Myler thậm chí, cái nền móng của Myler hiện nay bị ảnh hưởng rất nhiều.

6 tháng tiếp theo lại càng sa sút, số lượng khách ra vào trung tâm mua sắm Myler càng ngày thuyên giảm. Mặt hàng trì trệ, có khi vắng như chùa bà đanh dần dần các thương hiệu khác cũng rút dần việc đặt hàng vào Myler, số lượng hội viên cũng giảm thấy rõ.

Các thành viên trong hội đồng quản trị Myler như dây chuông báo động reo vang, lập tức tổ cuộc họp gấp. Ngay cả Uyển Nhi cũng bay từ Việt Nam sang Úc từ sớm. Từ hai năm trước bắt đầu Uyển Nhi được bà Yên tin tưởng, nói đúng hơn là bà ta đang lợi dụng con bài này để làm việc cho mình nên mọi công việc bên phía Việt Nam đều giao cho Uyển Nhi giải quyết công việc, ngoài ra còn là diva cho vài show biểu diễn trong nước, có một công ty quản lý người mẫu riêng. Còn về phần thân thế, ông Bình cũng đã biết về sự tồn tại của Uyển Nhi nhiều lần gặp riêng nói chuyện, muốn đưa Uyển Nhi chính thức về nhà nhưng cô nhất quyết không đồng ý, vẫn cứ xem ông Bình như người xa lạ mặc cho ông đang muốn bù đắp rất nhiều cho cô.

Từ trước đến nay thông tin về Tổng Giám Đốc điều hành PARKSON luôn là một dấu hỏi to đùng với các thương gia kinh doanh tại Úc, người này làm việc rất quyết đoán. Một khi PARKSON đưa ra một chiến dịch nào, thì chiến dịch đó liền hưởng ứng rất cao với người tiêu dùng. Điều mà bọn họ điều tra được của chỉ phỏng đoán là một phụ nữ hay đàn ông nào đó xuất phát từ Vũ Thị.

Trợ Lý đắc lực của Chủ tịch Yên đứng ra phân tích tỉ mỉ trước hội đồng, cho rằng vị tổng giám đốc này một người rất thần bí lúc làm việc lại có chút phong thái của chủ tịch Vũ thị, sự kiên quyết của Vũ Hàn Thuyên, chiến lược đường đi lại đôi nét dính đến Julian đặc biệt hơn người này làm việc gọn gàng sạch sẽ. Nhấn tâm, không làm thì thôi một khi làm hẳn là sẽ thắng tay, giới truyền thông ngay cả nửa mặt cũng chưa nắm bắt được chỉ biết đó là một phụ nữ. Một điều rất hay là người này không cần phải trực tiếp đến nơi đây lãnh đạo mà chỉ call video giao việc cho cấp dưới thực hiện.

“ Có gì là khó nghĩ, cô ta ở bên đó theo chỉ thị của Vũ Hàn Thuyên mà làm. Vận dụng bản thân rồi thêm cố vấn sau lưng muốn không thành công khác nào chê cười Vũ Thị. Chẳng mấy chốc rồi cũng lộ diện cả thôi” Châu Tịnh Yên không chút lo lắng, tựa ghế lên tiếng khinh miệt.

“ Giám đốc Uyển Nhi, cô nói xem nhận xét gì về người này” một người trong hội đồng xoay sang hỏi Uyển Nhi.

“ Thiết nghĩ các người cũng rảnh rang thật, thay vì tập chung vào cô ta sao không giải quyết vấn đề hiện tại mà ngồi phỏng đoán một người che che dấu dấu làm gì? Chẳng phải tình hình lợi nhuận trước mắt vẫn là trên hết hay sao? Myler đang càng ngày xuống dốc các người lại không lo, đi lo một con người làm gì”

Bọn người trong hội đồng gật gù hưởng ứng theo lời nói của Uyển Nhi.

“ thế cô định triển kế hoạch gì hay sao Uyển Nhi?” người phụ nữ ngồi đối diện nhìn Uyển Nhi tra hỏi.

“ Ngọc Huyền, cô là người phụ trách giám sát tổng công ty bên này. Vậy mà cô đi hỏi một giám đốc bên Việt thấy có gì sai hay không, hơn thế nữa từ ngày cô quản lí có vẻ trì trệ hơn nhiều đó” Uyển Nhi buông lời chế giễu.

“ được rồi, không phải lúc hai người cãi nhau. Giờ chúng ta ngồi đây để tìm hướng giải quyết, ngay lúc này lại không có mặt của tổng giám sát vậy, Hầy” Nguyễn Kim Bình chen ngang một câu.

“ Trước mắt tôi nghĩ chủ tịch nên đưa ra quyết định đổi trụ sở chính về Việt Nam, ở Úc chúng ta vẫn duy trì như vậy với việc hợp tác PARKSON mọi người nghĩ sao? Mấy chục năm qua thương trường vẫn là có mối liên kết qua lại hợp tác lẫn nhau sao cứ phải cố tình căng dây đàn để rồi không bên nào có lợi” Uyển Nhi nói.

“ Tôi đồng ý với cách làm của Giám đốc Uyển Nhi. Về mặt thị trường bên PARKSON được nguồn cung cấp rau và sữa rất chất lượng đến từ trang trại Warren. Chắc hẳn ai cũng biết đến tên tuổi của nó, chúng ta thua là ở phần đó hơn nữa cũng thua về mặt giá cả nếu tính đến việc giá cả thì tôi nghĩ nên hợp tác đôi bên để đồng hóa một giá” Ngọc Huyền cũng góp ý kiến.

“ Cho nên hai cô cho rằng việc cần làm lúc này là tìm nguồn thực phẩm cung từ trang trại Warren việc thứ hai là đàm phán giá cả với bên PARKSON” Châu Tịnh Yên chau mày nói.

“ Đúng vậy, không những thế chúng tôi nghĩ đến lúc đổi trụ sở chính rồi Chủ tịch Yên” một người đàn ông đề nghị.

“ Việc đó các người đợi di chúc công bố rồi hẳn tính sau. Tôi đây không có quyền quyết định điều đó với Myler các người đều biết rõ điều đó đúng chứ!. Mà cho tôi lý do tại sao phải đổi trụ sở được không trong khi Myler trước giờ luôn phát triển mạnh ở Úc?” Sắc mặt Châu Tịnh trở nên khó chịu rõ rệt, tức giận nhưng không thể làm gì hơn.

“ chẳng phải năm đó trụ sở chính vẫn là ở Việt Nam hay sao, khi cựu Chủ tịch qua đời. Chủ tịch Yên đã đưa Myler sang đây thì bây giờ đưa nó về vị trí cũ âu cũng là hợp tình hợp lý” Uyển Nhi nói phóng khoáng.

“Được rồi các người không cần phải bàn, chờ thêm một năm nữa chẳng phải là lúc bản di chúc chính thức được công bố hay sao. Mọi quyết định cứ để chủ tịch chính thức quyết định. Các người có nói thêm thì cũng không thay đổi được. Còn công việc cứ thế mà làm” giấu kính thái độ, buông hờ một câu.

Ông Bình suy tư một lát lên tiếng “ vậy công việc phía sang hợp tác với Warren ai sẽ là người nhận hợp đồng sang Anh, còn việc đàm phán với PARKSON ai sẽ nhận?”

“ Tổng giám đốc, hay là cứ để tôi sang Anh quốc một chuyến. Dù gì tôi cũng có mối quan hệ khá rộng rãi với các khu thương mại bên đó”

“Được vậy chuyện hợp tác giao cho cô” ông Bình nói chậm rãi “ còn về việc đàm phán giá cả tôi sẽ giao cho quản lý giám sát và Tổng Giám Sát Tú giải quyết, cô hãy đi anh ta rồi cùng nhau bàn bạc thật kĩ kế hoạch để đàm phán thành công với bên PARKSON, cuộc họp kết thúc tại đây”

“ vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị” Ngọc Huyền cười tươi nhận nhiệm vụ.

Khi người bên trong đã ra về hết chỉ còn lại ông Bình và bà Yên, Uyển Nhi sắp xếp một ít giấy tờ xong xuôi định đứng dậy ra về. Bà Yên vội gọi lại “ Uyển Nhi, cháu ở lại đây một chút”

“ Chẳng hay có chuyện gì cần cần dặn?” Uyển Nhi khách sáo đáp một câu.

“ Tối nay hay con ở lại dùng bữa cùng ba và bà Nội có được không” ông Bình dịu dàng nói.

“ Xin lỗi hai vị, tôi còn có công việc cần sắp xếp ở ENJOY. Và chuẩn bị vài thứ để sang Anh cảm ơn lời mời của Tổng giám đốc” Uyển Nhi lạnh lùng đáp lại.

Sắc mặt ông Bình trở nên không vui, muốn gần gũi với con gái nhưng lại bị đẩy ra xa quá xa. Chỉ là bữa cơm nhưng lúc nào cũng bị từ chối, mười lần ông nói là mười lần bị Uyển Nhi thẳng thừng từ chối.

Nghĩ cũng chưa bao giờ Uyển Nhi muốn nhận người ba này, tất cả những gì cô muốn là thấy ông mất trắng mất tất cả, chứ không phải là một chân làm thiên kim của gia đình tài phiệt này. Thậm chí lúc này đây, đối mặt với người trước mặt cô còn ước rằng mình không mang dòng máu của ông ta thì hay biết mấy.

“ Trước đây ta không hề hay biết sự tồn tại...”

“ Tổng giám đốc, ông hiểu lầm rồi tôi và ông chẳng có liên can gì với nhau cả. Chỉ có Minh Anh mới là con gái duy nhất của ông mà thôi, xin ông đừng xem tôi như là cô ta. Tôi về đây cũng vì công việc mà thôi, việc tư là tôi tìm mẹ mình không phải tìm ông. Tôi xin phép” Uyển Nhi hững hờ nói.

“Đừng ép nó làm gì Kim Bình, chẳng phải hôm nay có cuộc hẹn với ông Châu à sắp đến giờ rồi đó hãy đi chuẩn bị đi” Bà Yên giọng ân cần nói.

Ông Bình nghe vậy đành thở dài rời khỏi văn phòng, trước khi khuất bóng còn quay lại nhìn Uyển Nhi triu mến ân hận. Bên trong giờ chỉ còn hai người Uyển Nhi khá mệt mỏi tựa ra ghế.

“cô mệt lắm sao”

“24 tiếng chưa chợp mắt bà nghĩ tôi là trâu hay bò?” Uyển Nhi không khách sáo mà mỉa mai.

“mấy năm qua cô làm rất tốt, nếu chuyển công tác lần này thành công coi như chiếc ghế Tổng giám đốc Myler ở Việt Nam là của cô. Còn nhớ những gì ta giúp cô chứ, giờ đây mọi thứ như cô mong muốn rồi không phải sao” Bà Yên cười nhếch môi đi đến gần Uyển Nhi kê sát bên tai thầm thì “chỉ sáu 6 nữa thôi là bản di chúc kia sẽ trở thành chính thức, Minh Anh không có ở đây thì chiếc kia là của ta còn chức vụ Tổng Giám Đốc là của cháu”.

“Đơn giản vậy thôi sao, hừ” Uyển Nhi cười rõ khinh “Bà còn muốn tôi làm gì nữ ENJOY? Chẳng phải bề mặt là Thế Hiển nhưng bên trong ai cũng biết rõ nó chỉ như một công ty con của Myler bà đã thao túng hết tất cả còn muốn gì nữa?” Uyển Nhi có chút thay đổi trạng thái, mi tâm nhíu lại ngờ vực.

“Nếu cô muốn ngồi chiếc ghế đó của Myler” Bà Yên một tay xoay hướng ghế Uyển Nhi tay còn lại chỉ về phía chiếc ghế bên cạnh chiếc ghế Chủ tịch hội đồng quản trị “chỉ cần cô nhận Kim Bình làm cha, trở thành thiên kim của nhà ta đường đường chính chính đứng trước bọn người trong cổ đông, chỉ như vậy mới có cơ hội đá Kim Bình ra khỏi đó, chẳng lẽ cô không muốn”

“dễ dàng đến vậy sao, chỉ cần nhận cha trở thành thiên kim vậy là ngồi ở đó”

“đúng, chỉ là lời nói cô không cần ép mình nhập tịch. Nhưng vẫn dễ dàng có được chẳng lẽ còn không vừa lòng, cơ hội chỉ có một lần duy nhất vào mở phiên hội đồng sắp tới muốn tìm mẹ hay không tùy thuộc vào cô” Bà Yên cười nhếch môi rồi sải chân bước đi để lại Uyển Nhi ngồi đó một mình.

Mi tâm cô nhấm chặt lại, tức giận nhưng rồi lại buông thả giờ đây chỉ có cảm giác mệt mỏi mà thôi. Thầm nhủ trong lòng rồi mọi chuyện có ổn hay không mọi thứ đang sắp xếp có theo đúng lộ trình của cô hay không, Thế Hiển rồi sẽ yêu cô như trước không, hay là ngày ngày gặp nhau ngủ chung một giường nhưng thờ ơ lạnh nhạt làm cô như rơi vào hố sâu tăm tối. Cứ dằn vặt nhau hơn gần 7 năm qua nhưng lại không buông tha cho nhau, không yêu cũng không ruồng bỏ hoặc là yêu nhưng không thương cô.

Nửa đêm lạnh ngắt tím tái da thịt, tiếng cửa kêu “két” một tiếng mang nỗi cô đơn Uyển Nhi bước vào. Màn đêm tối tăm u buồn, nhà có hai người nhưng sao lại lạnh lẽo đến vậy, khóe mắt Uyển Nhi chợt đổ lệ liếc nhìn đồng hồ cũng đã tận 2 giờ sáng, cô cầm vali lên để không gây ra tiếng động đánh thức giấc ngủ của ai đó.

Khe khẽ mở cửa bước vào, đôi chân trần bước trên nền nhà kha khá lạnh. Đưa mắt nhìn nam nhân nằm trên giường say sưa giấc ngủ một cách triu mến, tiến đến hôn nhẹ lên bờ má anh ta thương nhớ.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, người nam nhân mới mở mắt dậy. Thật ra Thế Hiển không hề ngủ, đêm nào hắn cũng thức chờ người con gái này về nhà nhưng cô không hề hay biết, dằn vặt nhau như thế này là hình phạt hắn dành cho cô, khi làm những sai trái cũng chẳng tự bao giờ hắn lại tự ý lấy đi tự do của cô, hắn yêu cô nhưng nghĩ đến Minh Anh và Hoàng Long thì không thể nào yêu thương cô như trước được.

Một hồi không lâu sau, Uyển Nhi rũ rượi trong chiếc áo sơ mi trắng dài một môi tìm đến chiếc giường lúc này thật sự cô muốn ngủ một giấc, nhìn người con trai bên cạnh cô chỉ ao ước một điều duy nhất là hắn sẽ vòng tay ôm, một phút ngắn ngủi thôi cũng được. Nhưng không, sẽ mãi là không được, chính cô là người để mất vòng tay ấy. Cứ đêm về cô lại yếu đuối vô vàng, cô thèm được hắn cưng nựng yêu chiều đến biết chừng nào, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra hắn chỉ cho cô nhìn tấm lưng lạnh lùng kia mà thôi.

Uyển Nhi đưa tay định chủ động ôm hắn, tìm một chút sự ấm áp, rồi lại rút về không dám chạm. Cùng nằm chung trên một chiếc giường nhưng khung cảnh này quá đối thân quen với cả hai suốt gần 7 năm nay, hắn một hướng cô một hướng đêm đêm chỉ có hai tấm lưng đối diện nhau mà thôi....

199. Chương 98: Ân Nhân Cuộc Đời.

Một tuần trôi qua nhanh chóng, mọi việc coi như ổn thỏa lúc này Minh Anh diện một bộ váy công sở mà nó cắt công chuẩn bị từ mấy hôm nay, đôi tay đang xen lẫn nhau cứ đến đi lui trong phòng, nghiệm lại một chút vấn đề.

“ cốc...cốc” tiếng gõ cửa từ bên ngoài vang vào. Thoáng chốc Minh Anh có chút giật mình, chạy đến mở cửa.

“ Bà nội, hôm qua bà cảm lạnh mà sao hôm nay bà dậy sớm thế ạ” lời nói quan tâm nó hỏi.

“ coi xem, có người chẳng phải còn dậy sớm hơn bà nữa hay sao” giọng nói bà Zoe vẫn trìu mến ấm áp như vậy “ Đừng căng thẳng, chỉ cần cháu làm hết sức mình là được rồi. Cứ tự tin vào bản thân như khi vừa bắt đầu ấy. Đừng sợ mình nói sai, mà cứ hãy nói và làm theo những gì mà mình nghĩ”

Minh Anh gật đầu hít thở sâu, vòng tay ôm bàn Zoe tìm chút ấm áp tự trấn an tinh thần cho mình.

Trải qua hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Minh Anh cũng đang an tọa tại văn phòng làm việc của tòa cao ốc Vũ Thị, ngoài Vũ Hàn Thuyên ra còn có cả Mr.Jul.

“ Đã để cho cô chờ lâu, ngồi đi. Trong thời gian qua chúng tôi đã xem xét tỉ mỉ về bản báo cáo thị trường của cô, cô cũng không có gì phải ngạc nhiên trước khi làm điều gì đó chúng ta chẳng phải nghiêng cứu kỉ lưỡng hay sao” Mr.Jul thẳng thừng nói không chút e ngại.

“ à không, đó là việc đương nhiên. Tôi hoàn toàn không có gì cảm thấy ngạc nhiên” Minh Anh thân nhiên đáp lại.

Nhìn thái độ thờ ơ, hết một nửa là chẳng có gì lo ngại mà bật cười:

“ Minh Anh, cậu cũng đừng căng thẳng với anh ta. Thật ra sự tình hôm trước là mình cố ý sắp xếp, để tìm hiểu đối phương là người có tính nhẫn nại và phong thái làm việc hay không. Julian làm việc rất có kỉ cương và giờ giấc” Vũ Hàn Thuyên giải thích một tràng.

Minh Anh không nói gì nhiều chỉ “ Ồ” một tiếng, quay sang nhìn Mr.Jul cười một cái thay cho sự cố gắng mặt khi trước không chút cảm tình.

Vũ Hàn Thuyên định nói gì đó, nào ngờ cánh cửa văn phòng mở ra, có một người đàn ông tuổi trung niên, lịch lãm trong bộ đồ tầu bước vào, tay chống gậy, nhìn người đàn ông này khá phong độ.

Minh Anh có chút ngạc nhiên nhưng cũng không có gì xa lạ khi nhận ra trước mặt là “ Bạn trà” của mình, đứng phất dậy cúi chào lễ phép:

“ Chào bác”

“ Chủ tịch, sao ngài lại đến đây. Con có thể giải quyết” Hàn Thuyên giọng lạnh lùng, nhưng ai cũng biết rõ là lời quan tâm.

“ Ở đây chỉ có con và Julian cần gì phải gọi ba mình như thế” người đàn ông cười đùa đáp lại “ sức khỏe ta không sao, cảm ơn con. Ta nghe hôm nay con lại tuyển chọn người tài thấy làm thú vị ta đến tham gia được chứ”

Nếu lúc này không có ai chắc Minh Anh sẽ tự kêu lên một “ Oh My God” sao số nó lại tốt thế này, hết gặp người này đến người khác đều là những quý nhân trong đời. Điều này so với rủi ro xảy ra trước kia có là gì, thay vì hận hay oán trách Uyển Nhi thì nó nên gọi điện thoại ngay lập tức mà “ Cảm Ơn” một tiếng thì đúng hơn.

Đôi môi tự dưng mà cong lên một đường, mỉm cười mà mị thu hút ánh nhìn của Mr.Jul

“ ồ, sao cháu lại cười” Người đàn ông, nhún vai tò mò hỏi.

“ dạ là do không nghĩ đến chuyện, bạn trà của mình lại là một Chủ Tịch, lại càng không ngờ cô bạn ở nơi xa xôi này của mình là Tổng giám đốc. Cháu có chút hoang mang” giọng nó có chút bông đùa cùng với cử chỉ đưa tay lên xoa vùng thái dương, khiến mọi bật cười giảm bớt chút căng thẳng.

“ Được rồi, chúng ta bắt đầu thôi” Hàn Vũ Thuyên lấy lại tư thái làm việc nói.

Mr.Jul đưa đến trước mặt hai bản báo cáo, Minh Anh mở ra đảo mắt đọc theo. Một bên là của nó một bên là của Jul tính ra độ chênh lệch không bao nhiêu, những điểm chính về việc mở rộng dự án thì cả hai bản báo cáo đều giống nhau.

Julian lúc này dường như đang làm việc nhóm cùng với nó, cả hai người hợp tác nhuần nhuyễn như đã có kết hợp ăn ý từ trước. Julian lúc này như một người khác chỉ dẫn rất chân thành, giọng điệu chậm rãi nụ cười rất hiền hòa khiến người đối diện cảm thấy rất dễ gần gũi.

Đến những đoạn khó hiểu, Minh Anh còn chuẩn bị cả bút vạch ra những điểm quan trọng, những chi tiết có thể bỏ qua. Khoanh lại những vùng trọng tâm đánh một lần là biết ngay kết quả. Thái độ tập trung vào công việc rất nghiêm chỉnh dường như chỉ có bản thân của nó đang trụ trì mọi việc theo ý mình, sự phân tích diễn đạt cũng rất có sự thuyết phục.

Mất cả tiếng đồng hồ Minh Anh mới triển khai xong , lúc vừa thuyết trình Minh Anh vừa quan sát thái độ của ba người trong phòng họ đều chăm chú lắng nghe, không có một thị nào cả, lại gật gù điều này khiến nó thở phào nhẹ nhõm.

“ Annie, vậy cô có biết điểm khó ở đây là gì không” Mr.Jul khoanh tay trước ngực, dò xét Minh Anh.

“ chẳng phải là đây hay sao” Minh Anh đặt mũi bút đen khoanh tròn hai chữ MYLER, Ngẩng mặt lên nhìn Hàn Thuyên.

“ Không sao, cậu cứ nói cứ hỏi những gì mình muốn đi” Hàn Thuyên thân nhiên nhún vai đáp.

“ Hàn Thuyên, nếu không ngại mình có thể hỏi vì sao mọi mẩu chốt đều nhắm vào MyLer, mình biết Myler là một tập đoàn thương mại lớn ở Úc địa vị rất vững vàng không phải muốn đổ là đổ, thay vì đánh bại chuyển hợp tác chẳng phải là cách dễ dàng hơn sao. Nhưng mọi thứ mà mình phân tích ra được đều là cậu muốn nó biến mất khỏi thị trường hoàn toàn”

Sắc mặt Hàn Thuyên trở nên có chút khó chịu, nếu chú ý quan sát kĩ mới nhận ra được điều đó. Hàn Thuyên im lặng, hay tay đan xen lại chống lên đặt trước chóp mũi trầm tư, suy nghĩ gì đó sau đó lại thở dài ra định nói thì bị Chủ tịch Vũ cắt ngang.

“ Chuyện cũng đã nhiều năm, nếu buông bỏ được con cứ cho qua đi Hàn Thuyên à. Cứ ân ân oán oán biết bao giờ thì dừng”

Từng chữ đều lọt vào tai của Minh Anh, thầm suy đoán người bà ác độc kia chắc hẳn đã có ân oán gì với gia đình họ Vũ. Bất giác, trong lòng có chút áy ngại.

“ Bỏ qua sao, là mạng của mẹ, là sức khỏe của ba. Dứt khoát tôi sẽ lấy hết tinh lực mà chiến tới cùng với bà ta” bàn tay thon gọn của Vũ Hàn Thuyên cuộn tròn thành quyền, rõ sự tức giận khi nhắc đến.

Bỗng Minh Anh đứng hẳn dậy, đi qua chỗ hai cha con họ Vũ trang nghiêm, cúi đầu:

“ Thay mặt gia đình, tôi thật sự xin lỗi hai vị”

“ Annie, thế này là sao” hai cha con đồng thanh hỏi”

“ Thật ra, tôi chính là con cháu của gia đình họ Nguyễn, tập đoàn Myler. Tuy không biết sự việc bên trong là như thế nào, nhưng có lẽ gia đình tôi đã gây ra lỗi lầm cho gia đình họ Vũ, tôi cơ bản không thể nào bù đắp được nhưng thay mặt gia đình tôi thành thật xin lỗi hai vị” Minh Anh là cúi đầu thành tâm xin lỗi một lần nữa.

Điều này làm sao Vũ Hàn Thuyên và mr.Jul không biết cơ chứ, từ đầu bọn đã điều tra rất kĩ lưỡng về xuất thân của Minh Anh. Chỉ là muốn im lặng xem mọi việc sẽ diễn biến như thế nào và mục đích Minh Anh đầu quân vào Vũ Thị có phải là do Myler cử đến hay không, nhưng lại không ngờ suy nghĩ của họ là hoàn toàn sai lệch khi thấy thái độ thành tâm của Minh Anh đến vậy.

“ chuyện này cũng không phải liên quan đến cháu không phải sao, người nào làm thì người đó chịu cháu không phải là kẻ chịu thay. Cháu không cần áy ngại, người đời trước gây ra con cháu đời sau không biết không có tội, cũng không cần phải nhận tội thay ai” Chủ tịch Vũ lên giọng nói một câu.

“ Năm đó, là vị chủ tịch Myler Châu Tinh Yên bóp chết một công ty bé nhỏ của gia đình mình. Chỉ vì chút lợi nhuận, mà bà ta không chừa thủ đoạn chiếm hết đất đai khu phố nơi gia đình mình sinh sống, đã thế còn lấy một mạng của mẹ mình, cậu nghĩ xem mình có thể bỏ qua không?”

Nhưng tiếng sét đánh bên tai, những gì vừa nghe thoáng chốc làm tinh thần của nó bất ổn. Bả vai run run tức giận, trước giờ nó chưa có khái niệm “ người xấu” là tồn tại, chỉ vì một lí do nào đó mà khiến họ trở nên như vậy. Thậm chí những kẻ buôn người cũng chỉ vì kiếm cơm nên mới dã thú đến vậy, nhưng bây giờ mới thấu hiểu được cái gì là “ độc ác” cứ nghĩ bà ta là một phụ nữ đáng thương, vì bị gia đình ép gả đi, một cuộc hôn nhân kinh tế không tình yêu. Nào ngờ, ầu cũng là vì lòng tham không đáy, hại người không có điểm dừng.

“ Tổng giám đốc thuyền, cô hãy tin tưởng ở tôi. Nhất định tôi sẽ khiến bà ta thân bại danh liệt, nhưng hãy để cho Myler một con đường đó là tâm huyết cả đời của gia đình họ Nguyễn không thể nào vì một kẻ không đáng làm nó sụp đổ”

Cả cơ hồ Minh Anh căng lên như dây đàn, thái độ không hề thay đổi vẫn lịch sự và thành khẩn mạnh dạng đề nghị cương quyết đến cùng.

Hai cha con nhìn nhau giấy lát rồi đồng lúc gật đầu, như hiểu ý đối phương thông qua. Chủ tịch Vũ trầm giọng “ Julian, từ nay cậu giúp Annie một tay. Cô gái này còn 6 tháng nữa thì tốt nghiệp xong, trong thời gian đó cậu hãy sắp xếp một công việc như những nhân viên bình thường cho cô ấy tích lũy thêm kinh nghiệm” .

“ Annie, còn đây là hợp đồng mình sẽ cho cậu thời gian 2 năm để xây dựng dự án ở Úc sau đó sẽ là Việt Nam, công ty con của Vũ Thị ở đó sẽ lấy tên PARKSON cậu sẽ là Tổng Giám Đốc điều hành . Trong một Năm đầu nếu cậu có thể đưa PARKSON đứng vững ở thương trường tại Úc 30% cổ phần sẽ là của cậu, và nếu trong vòng 2 năm cậu đưa được Vũ Thị đến với thị trường Việt Nam, có hiệu quả cao ở đó mọi sự điều hành công ty ở đó cũng chính là cậu quyền sở hữu PARKSON ở Việt Nam cũng là của cậu”

“ Tất nhiên đây chỉ là tạm thời mà thôi, Vũ Thị có thể lấy lại tất cả nếu như cậu nữa chừng bỏ đi cậu sẽ mất tất cả. Nếu cậu đưa Vũ Thị trụ vững địa vị trong vòng 2 năm cậu sẽ chính thức kí vào đây” ngón tay Hàn Thuyên chỉ vào dấu đỏ trên hợp đồng.

“ Cậu yên tâm nhất định trong vòng hai năm mình sẽ đủ tư cách để kí vào tờ giấy này!”

“ Rất kiên định, ta rất thích làm việc với những người như vậy. Lần này xem ra Hàn Thuyên chọn đúng người rồi” Chủ tịch Vũ cười “ Khả khả” hai tiếng hài lòng, lòng vui mừng trầm giọng nói.

“ Con làm việc chưa khi nào sai mà, đúng không nhỉ. Annie có hai điều con rất thích”

“Ồ, hai điều” Minh Anh trố mắt ngạc nhiên, hỏi lại.

“ Là ngoại hình và ý chí. Hai thứ này đều đi đầu trong công việc có ngoại hình đem lại cái nhìn thiện cảm cho người đối diện ngoại hình ở đây không phải là nhan sắc đẹp hay xấu ngoại hình chỉ là phong thái tỏa ra”

“ Ý chí là khi xưa hay bây giờ, cậu luôn mạnh mẽ không khuất phục trước những khó khăn. Con người ta ý không sợ nghèo hay khó; giàu hay dễ cốt lõi là có chí hay không”

“ Minh Anh, cậu nên nhớ thế. Mọi việc cậu làm đều là vì bản thân chứ không phải bất kì một người nào hay là vì một người đàn ông nào. Thôi được rồi cầm sắp tài liệu trên tay đi , ngoài Myler ở Úc ra còn có Gmeiner ở Việt nữa”

Vũ Hàn Thuyên chậm rãi nói “ có thể nói Gmeiner, bề ngoài chỉ là một thương hiệu đá quý cao cấp nhưng có vẻ bọn họ đang tính toán lấn sang cả việc kinh doanh siêu thị thương mại hàng đầu đây. Cái vị giám đốc Hoàng Long trẻ tuổi này, chỉ mới 23 tuổi nhưng lại xử lí rất tốt, tuy thủ đoạn...à mà thôi phải nói cậu ta thật nhẫn tâm có cả sắc cả sự quyết đoán”

Hai chữ Hoàng Long này thoát nghe đã khiến cả tâm trạng của Minh Anh trầm xuống hẳn, trầm lặng đi nụ cười trên môi cũng vội vàng thua lại. Nhìn những thông tin trên sắp tài liệu mà cảm xúc lẫn lộn khó tả lúc này.

Vũ Hàn Thuyên mím môi như không có gì, Mr.Jul ôn nhu cười bên cạnh và chủ tịch Vũ cũng im lặng nhưng nó đều cảm nhận được cả ba người đang quan sát thái độ của nó.

Minh Anh đóng tập hồ sơ, ánh mắt sắc bén kiên định :

“ Hàn Thuyên, cậu tin mình chứ”

“ Ủm đã dùng thì sẽ tin, mình luôn tin bản thân chưa bao giờ nhìn sai ai bao giờ. 2 năm ngắn thôi, cố lên”

Mở cửa vào nhà với vẻ mặt hết sức rầu rĩ Minh Anh tiến vào, thấy nó như vậy bà Zoe và Bác Han ai nấy đều thâm hiểu được chắc đã thất bại buồn bã theo.

Giọng trầm ấm an ủi “ không sao cháu yêu à, thua keo này ta bày keo khác vậy. Tự chúng ta sẽ mở đường về Úc vậy”

“ Cháu còn trẻ mà, cùng lắm chúng ta ở đây với nhau suốt đời. Mặc kệ thế giới bên ngoài đi” bác Han gần giọng nói.

“ haizz phải làm thế nào hả bà, cháu được nắm dự án rồi. Cuối năm nay tốt nghiệp xong chúng ta sẽ đánh thắng quyết chiến quyết thắng nhé!” Minh Anh nói lớn, rũ bỏ khuôn mặt buồn bã ôm chầm bà Zoe cười ra nước mắt.

“ hà hà, cháu bà giỏi quá. Bà biết cháu làm được mà, ta mừng quá Annie à”

“ ta biết mà, cháu làm tốt lắm Annie, ta rất vui rất mừng được lắm. Như vậy mới xứng là con cháu tài philet gia đình ta” bác Han lấy làm tự hào, ông cũng trở nên rất xúc động.

Minh Anh khẽ mỉm cười khi nhìn thấy những người thân xung quanh dường như họ đang rất hạnh phúc, cuộc sống dường như nhẹ nhõm hơn hẳn. Cuối cùng tấm vé cơ hội bảo vệ mọi người cũng đã nằm trong lòng bàn tay. Hơn thế nữa là người nó thầm thương trộm nhớ đến nay vẫn độc mã một mình chưa kết hôn, nghĩ đến đây tay đưa lên ngực trái đang đập thành thịch, vừa vui vừa hạnh phúc người con trai đó vẫn chưa hề thay đổi là anh đợi nó trở về...

Khẽ mở cách cửa, Minh Anh bước vào bên trong nhẹ nhàng mùi thuốc sát trùng làm nó lạnh ớn người nhớ lại khi xưa nằm liệt suốt một năm với cái mùi kinh khủng này. Bước đến cạnh giường, đe chần lên cao cho người nằm trước mặt dịu dàng.

Căn phòng khá tối, Minh Anh đến bên cửa sổ kéo rèm ra để một chút ánh sáng tự nhiên tự do bay vào qua lớp kính cửa sổ, ngồi xuống bên cạnh làm động tác massage cánh tay người nằm ở đó.

“ Dì à, Uyển Nhi giờ đây cũng xinh đẹp như dì vậy ạ. Chị ấy mũi cao giống mẹ ngay cả hàng mi cháu thấy cũng rất giống ạ” nó cười mỉm môi độc thoại.

“Mười mấy năm qua Dì nằm mãi, một chỗ như thế này rất chán phải không ạ. Dì cũng muốn tỉnh dậy để gặp chị Uyển Nhi để chuyện trò à đặt biệt là muốn ôm chị ấy lắm phải không ạ. Vậy thì dì mau tỉnh dậy nhé, con cũng muốn trò chuyện với dì lắm đấy ạ”.

Đôi tay Minh Anh vừa ân cần xoa bóp, vừa trò chuyện triu mến. Con đường đưa người phụ này sang nước Anh quả là một chặng đường thật vất vả, cũng may Zen luôn là người lanh lợi tính toán đường đi nước bước rất chu đáo, chỉ vón vện 3 ngày ngắn ngủi đã đưa người phụ nữ này đến đây mà bà Yên hay Uyển Nhi không hề hay biết.

Cả tuần qua cho tìm Bác sĩ trị liệu hằng ngày tới lui khám bệnh chữa trị, khi đề nghị mượn y tá Minh Anh liền từ chối bảo rằng “ những người bị thế này, cần nhất là sự ấm áp. Nay dì ấy không có ai bên cạnh, cách duy nhất khiến gì có thể tìm được niềm thức chẳng phải là mang lại chút hơi ấm người thân hay sao, khi xưa nó cũng vậy tuy là bất tỉnh mắt nhắm nghiền nếu không có bà zoe hằng ngày đọc truyện, trò chuyện thì làm sao mà nó có thể tỉnh lại được”.

Cho nên những ngày qua Minh Anh như một cô y tá đặc biệt, đúng giờ đúng giấc đều luôn túc trực đến thăm người phụ nữ này. Có hôm bận bịu, nó cũng bỏ dở dành ra một tiếng đồng hồ chỉ để vào trò chuyện.

Minh Anh xoa bóp, trò chuyện hồi lâu, rồi lấy sách hạt giống tâm hồn thuyết cho người phụ nữ nằm đó nghe. Tuy đôi mắt nhắm nghiền, nhưng bên trong tư duy vẫn còn đang hoạt động chỉ là mí mắt nặng trĩch không thể nào mở ra, chỉ động đậy đôi chút nhưng Minh Anh không để ý.

Giọng nói Minh Anh vẫn theo cuốn sách chăm đọc “Một khi ta biết yêu thương người người khác, thì rồi một ngày ta cũng sẽ được mọi người yêu thương lại, chỉ cần chúng ta chịu mở lòng với mọi người xung quanh. Đó là một bài học giản dị, giàu ý nghĩa mà Nick gửi tới các em nhỏ. Nick không ngồi trên cao và đưa ra những lời khuyên cho các em mà Nick đã thực sự hòa mình vào các em, đến với các em như một người bạn, không khoảng cách về tuổi tác, về công việc hay bất cứ một giới hạn nào đó. Nick trò chuyện với các em một cách thân tình, gần gũi. Chính điều đó khiến Nick xứng đáng được nhận những cái ôm ấm áp từ những thiên thần nhỏ bé...” bỗng tiếng chuông điện thoại rung bên trong túi làm ngắt quãng câu chuyện. Nhìn cái tên khá “thân” hiện lên trên màn hình Minh Anh gấp vội cuốn sách, đặt xuống nghe máy.

“ Alo, em nghe”

“ bà ấy không sao, đừng lo. Em sẽ chăm sóc dì ấy, cứ yên tâm đừng lo nghĩ nhiều được không . Em không ngăn cản, nhưng nếu giờ gặp em chỉ e mình không đủ sức để bảo vệ được dì ấy, chẳng còn bao lâu nữa đâu thêm một chút thời gian thôi, em hứa”

“ ừm, vào đi. Cố lên chúc may mắn hẹn gặp lại trong một thời gian sớm nhất”

Nói rồi Minh Anh tắt máy, cười mỉm ngẫm nghĩ đôi chút rồi tiếp tục đọc sách cho xong nốt phần còn lại...

Hai năm sau trôi qua nhanh chóng, giờ đây khi nhắc đến PARKSON ai nấy đều thắc mắc một điều Tổng giám đốc là ai? Người ra sao? Như thế nào? Lại có thể trong vòng 2 Năm đã khuấy động thị trường thương mại ở châu Úc đứng ngang hàng với Myler thậm chí, cái nền móng của Myler hiện nay bị ảnh hưởng rất nhiều.

6 tháng tiếp theo lại càng sa sút, số lượng khách ra vào trung tâm mua sắm Myler càng ngày thuyên giảm. Mặt hàng trì trệ, có khi vắng như chùa bà đanh dần dần các thương hiệu khác cũng rút dần việc đặt hàng vào Myler, số lượng hội viên cũng giảm thấy rõ.

Các thành viên trong hội đồng quản trị Myler như dây chuông báo động reo vang, lập tức tổ cuộc họp gấp. Ngay cả Uyển Nhi cũng bay từ Việt Nam sang Úc từ sớm. Từ hai năm trước bắt đầu Uyển Nhi được bà Yên tin tưởng, nói đúng hơn là bà ta đang lợi dụng con bài này để làm việc cho mình nên mọi công việc bên phía Việt Nam đều giao cho Uyển Nhi giải quyết công việc, ngoài ra còn là diva cho vài show biểu diễn trong nước, có một công ty quản lý người mẫu riêng. Còn về phần thân thế, ông Bình cũng đã biết về sự tồn tại của Uyển Nhi nhiều lần gặp riêng nói chuyện, muốn đưa Uyển Nhi chính thức về nhà nhưng cô nhất quyết không đồng ý, vẫn cứ xem ông Bình như người xa lạ mặc cho ông đang muốn bù đắp rất nhiều cho cô.

Từ trước đến nay thông tin về Tổng Giám Đốc điều hành PARKSON luôn là một dấu hỏi to đùng với các thương gia kinh doanh tại Úc, người này làm việc rất quyết đoán. Một khi PARKSON đưa ra một chiến dịch nào, thì chiến dịch đó liên hưởng ứng rất cao với người tiêu dùng. Điều mà bọn họ điều tra được của chỉ phỏng đoán là một phụ nữ hay đàn ông nào đó xuất phát từ Vũ Thị.

Trợ Lí đắc lực của Chủ tịch Yên đứng ra phân tích tỉ mỉ trước hội đồng, cho rằng vị tổng giám đốc này một người rất thần bí lúc làm việc lại có chút phong thái của chủ tịch Vũ thị, sự kiên quyết của Vũ Hàn Thuyên, chiến lược đường đi lại đôi nét dính đến Julian đặc biệt hơn người này làm việc gọn gàng sạch sẽ. Nhấn tâm, không làm thì thôi một khi làm hẳn là sẽ thắng tay, giới truyền thông ngay cả nửa mặt cũng chưa nắm bắt được chỉ biết đó là một phụ nữ. Một điều rất hay là người này không cần phải trực tiếp đến nơi đây lãnh đạo mà chỉ call video giao việc cho cấp dưới thực hiện.

“ Có gì là khó nghĩ, cô ta ở bên đó theo chỉ thị của Vũ Hàn Thuyên mà làm. Vận dụng bản thân rồi thêm cố vấn sau lưng muốn không thành công khác nào chê cười Vũ Thị. Chẳng mấy chốc rồi cũng lộ diện cả thôi” Châu Tịnh Yên không chút lo lắng, tựa ghế lên tiếng khinh miệt.

“ Giám đốc Uyển Nhi, cô nói xem nhận xét gì về người này” một người trong hội đồng xoay sang hỏi Uyển Nhi.

“ Thiết nghĩ các người cũng rảnh rang thật, thay vì tập chung vào cô ta sao không giải quyết vấn đề hiện

tại mà ngồi phỏng đoán một người che che dấu dấu làm gì? Chẳng phải tình hình lợi nhuận trước mắt vẫn là trên hết hay sao? Myler đang càng ngày xuống dốc các người lại không lo, đi lo một con người làm gì”

Bọn người trong hội đồng gật gù hưởng ứng theo lời nói của Uyển Nhi.

“thế cô định triển kế hoạch gì hay sao Uyển Nhi?” người phụ nữ ngồi đối diện nhìn Uyển Nhi tra hỏi.

“Ngọc Huyền, cô là người phụ trách giám sát tổng công ty bên này. Vậy mà cô đi hỏi một giám đốc bên Việt thấy có gì sai hay không, hơn thế nữa từ ngày cô quản lí có vẻ trì trệ hơn nhiều đó” Uyển Nhi buông lời chế giễu.

“được rồi, không phải lúc hai người cãi nhau. Giờ chúng ta ngồi đây để tìm hướng giải quyết, ngay lúc này lại không có mặt của tổng giám sát vậy, Hầy” Nguyễn Kim Bình chen ngang một câu.

“Trước mắt tôi nghĩ chủ tịch nên đưa ra quyết định đối trụ sở chính về Việt Nam, ở Úc chúng ta vẫn duy trì như vậy với việc hợp tác PARKSON mọi người nghĩ sao? Mấy chục năm qua thương trường vẫn là có mối liên kết qua lại hợp tác lẫn nhau sao cứ phải cố tình căng dây đàn để rồi không bên nào có lợi” Uyển Nhi nói.

“Tôi đồng ý với cách làm của Giám đốc Uyển Nhi. Về mặt thị trường bên PARKSON được nguồn cung cấp rau và sữa rất chất lượng đến từ trang trại Warren. Chắc hẳn ai cũng biết đến tên tuổi của nó, chúng ta thua là ở phần đó hơn nữa cũng thua về mặt giá cả nếu tính đến việc giá cả thì tôi nghĩ nên hợp tác đôi bên để đồng hóa một giá” Ngọc Huyền cũng góp ý kiến.

“Cho nên hai cô cho rằng việc cần làm lúc này là tìm nguồn thực phẩm cung từ trang trại Warren việc thứ hai là đàm phán giá cả với bên PARKSON” Châu Tịnh Yên chau mày nói.

“Đúng vậy, không những thế chúng tôi nghĩ đến lúc đối trụ sở chính rồi Chủ tịch Yên” một người đàn ông đề nghị.

“Việc đó các người đợi di chúc công bố rồi hẵng tính sau. Tôi đây không có quyền quyết định điều đó với Myler các người đều biết rõ điều đó đúng chứ!. Mà cho tôi lý do tại sao phải đối trụ sở được không trong khi Myler trước giờ luôn phát triển mạnh ở Úc?” Sắc mặt Châu Tịnh trở nên khó chịu rõ rệt, tức giận nhưng không thể làm gì hơn.

“chẳng phải năm đó trụ sở chính vẫn là ở Việt Nam hay sao, khi cựu Chủ tịch qua đời. Chủ tịch Yên đã đưa Myler sang đây thì bây giờ đưa nó về vị trí củ ầu cũng là hợp tình hợp lý” Uyển Nhi nói phóng khoáng.

“Được rồi các người không cần phải bàn, chờ thêm một năm nữa chẳng phải là lúc bản di chúc chính thức được công bố hay sao. Mọi quyết định cứ để chủ tịch chính thức quyết định. Các người có nói thêm thì cũng không thay đổi được. Còn công việc cứ thế mà làm” giấu kính thái độ, buông hờ một câu.

Ông Bình suy tư một lát lên tiếng “ vậy công việc phía sang hợp tác với Warren ai sẽ là người nhận hợp đồng sang Anh, còn việc đàm phán với PARKSON ai sẽ nhận?”

“Tổng giám đốc, hay là cứ để tôi sang Anh quốc một chuyến. Dù gì tôi cũng có mối quan hệ khá rộng rãi với các khu thương mại bên đó”

“Được vậy chuyện hợp tác giao cho cô” ông Bình nói chậm rãi “ còn về việc đàm phán giá cả tôi sẽ giao cho quản lí giám sát và Tổng Giám Sát Tú giải quyết, cô hãy đi anh ta rồi cùng nhau bàn bạc thật kĩ kế hoạch để đàm phán thành công với bên PARKSON, cuộc họp kết thúc tại đây”

“vâng, tôi sẽ đi chuẩn bị” Ngọc Huyền cười tươi nhận nhiệm vụ.

Khi người bên trong đã ra về hết chỉ còn lại ông Bình và bà Yên, Uyển Nhi sắp xếp một ít giấy tờ xong xuôi định đứng dậy ra về. Bà Yên vội gọi lại “ Uyển Nhi, cháu ở lại đây một chút”

“Chẳng hay có chuyện gì cần căn dặn?” Uyển Nhi khách sáo đáp một câu.

“Tối nay hay con ở lại dùng bữa cùng ba và bà Nội có được không” ông Bình dịu dàng nói.

“Xin lỗi hai vị, tôi còn có công việc cần sắp xếp ở ENJOY. Và chuẩn bị vài thứ để sang Anh cảm ơn lời mời của Tổng giám đốc” Uyển Nhi lạnh lùng đáp lại.

Sắc mặt ông Bình trở nên không vui, muốn gần gũi với con gái nhưng lại bị đẩy ra xa quá xa. Chỉ là bữa cơm nhưng lúc nào cũng bị từ chối, mười lần ông nói là mười lần bị Uyên Nhi thẳng thừng từ chối.

Nghĩ cũng chưa bao giờ Uyên Nhi muốn nhận người ba này, tất cả những gì cô muốn là thấy ông mất trắng mất tất cả, chứ không phải là một chân làm thiên kim của gia đình tài phiệt này. Thậm chí lúc này đây, đối mặt với người trước mặt cô còn ước rằng mình không mang dòng máu của ông ta thì hay biết mấy.

“ Trước đây ta không hề hay biết sự tồn tại...”

“ Tổng giám đốc, ông hiểu lầm rồi tôi và ông chẳng có liên can gì với nhau cả. Chỉ có Minh Anh mới là con gái duy nhất của ông mà thôi, xin ông đừng xem tôi như là cô ta. Tôi về đây cũng vì công việc mà thôi, việc tư là tôi tìm mẹ mình không phải tìm ông. Tôi xin phép” Uyên Nhi hững hờ nói.

“ Đừng ép nó làm gì Kim Bình, chẳng phải hôm nay có cuộc hẹn với ông Châu à sắp đến giờ rồi đó hãy đi chuẩn bị đi” Bà Yên giọng ân cần nói.

Ông Bình nghe vậy đành thở dài rời khỏi văn phòng, trước khi khuất bóng còn quay lại nhìn Uyên Nhi triu mến ân hận. Bên trong giờ chỉ còn hai người Uyên Nhi khá mệt mỏi tựa ra ghế .

“ cô mệt lắm sao”

“ 24 tiếng chưa chợp mắt bà nghĩ tôi là trâu hay bò?” Uyên Nhi không khách sáo mà mỉa mai.

“ mấy năm qua cô làm rất tốt, nếu chuyển công tác lần này thành công coi như chiếc ghế Tổng giám đốc Myler ở Việt Nam là của cô. Còn nhớ những gì ta giúp cô chứ, giờ đây mọi thứ như cô mong muốn rồi không phải sao” Bà Yên cười nhếch môi đi đến gần Uyên Nhi kề sát bên tai thầm thì “ chỉ sáu 6 nữa thôi là bản di chúc kia sẽ trở thành chính thức, Minh Anh không có ở đây thì chiếc kia là của ta còn chức vụ Tổng Giám Đốc là của cháu”.

“Đơn giản vậy thôi sao, hừ” Uyên Nhi cười rõ khinh “ Bà còn muốn tôi làm gì nữ ENJOY? Chẳng phải bề mặt là Thế Hiển nhưng bên trong ai cũng biết rõ nó chỉ như một công ty con của Myler bà đã thao túng hết tất cả còn muốn gì nữa?” Uyên Nhi có chút thay đổi trạng thái, mi tâm nhíu lại ngờ vực.

“ Nếu cô muốn ngồi chiếc ghế đó của Myler” Bà Yên một tay xoay hướng ghế Uyên Nhi tay còn lại chỉ về phía chiếc ghế bên cạnh chiếc ghế Chủ tịch hội đồng quản trị “ chỉ cần cô nhận Kim Bình làm cha, trở thành thiên kim của nhà ta đường đường chính chính đứng trước bọn người trong cổ đồng, chỉ như vậy mới có cơ hội đá Kim Bình ra khỏi đó, chẳng lẽ cô không muốn”

“ dễ dàng đến vậy sao, chỉ cần nhận cha trở thành thiên kim vậy là ngồi ở đó”

“ đúng, chỉ là lời nói cô không cần ép mình nhập tịch. Nhưng vẫn dễ dàng có được chẳng lẽ còn không vừa lòng, cơ hội chỉ có một lần duy nhất vào mở phiên hội đồng sắp tới muốn tìm mẹ hay không tùy thuộc vào cô” Bà Yên cười nhếch môi rồi sải chân bước đi để lại Uyên Nhi ngồi đó một mình.

Mi tâm cô nhấm chặt lại, tức giận nhưng rồi lại buông thả giờ đây chỉ có cảm giác mệt mỏi mà thôi. Thầm nhủ trong lòng rồi mọi chuyện có ổn hay không mọi thứ đang sắp xếp có theo đúng lộ trình của cô hay không, Thế Hiển rồi sẽ yêu cô như trước không, hay là ngày ngày gặp nhau ngủ chung một giường nhưng thờ ơ lạnh nhạt làm cô như rơi vào hố sâu tăm tối. Cứ dằn vặt nhau hơn gần 7 năm qua nhưng lại không buông tha cho nhau, không yêu cũng không ruồng bỏ hoặc là yêu nhưng không thương cô.

Nửa đêm lạnh ngắt tím tái da thịt, tiếng cửa kêu “két” một tiếng mang nỗi cô đơn Uyên Nhi bước vào. Màn đêm tối tăm u buồn, nhà có hai người nhưng sao lại lạnh lẽo đến vậy, khóe mắt Uyên Nhi chợt đổ lệ liếc nhìn đồng hồ cũng đã tận 2 giờ sáng, cô cầm vali lên để không gây ra tiếng động đánh thức giấc ngủ của ai đó.

Khe khẽ mở cửa bước vào, đôi chân trần bước trên nền nhà kha khá lạnh. Đưa mắt nhìn nam nhân nằm trên giường say sưa giấc ngủ một cách triu mến, tiến đến hôn nhẹ lên bờ má anh ta thương nhớ.

Nghe tiếng nước chảy trong nhà tắm, người nam nhân mới mở mắt dậy. Thật ra Thế Hiển không hề ngủ, đêm nào hắn cũng thức chờ người con gái này về nhà nhưng cô không hề hay biết, dằn vặt nhau như thế này là hình phạt hắn dành cho cô, khi làm những sai trái cũng chẳng tự bao giờ hắn lại tự ý lấy đi tự do của cô, hắn yêu cô nhưng nghĩ đến Minh Anh và Hoàng Long thì không thể nào yêu thương cô như trước được.

Một hồi không lâu sau, Uyên Nhi rửa rượu trong chiếc áo sơ mi trắng dài một mình tìm đến chiếc giường lúc này thật sự cô muốn ngủ một giấc, nhìn người con trai bên cạnh cô chỉ ao ước một điều duy nhất là hắn sẽ vòng tay ôm, một phút ngắn ngủi thôi cũng được. Nhưng không, sẽ mãi là không được, chính cô là người để mất vòng tay ấy. Cứ đêm về cô lại yếu đuối vô vàng, cô thèm được hắn cưng nựng yêu chiều đến biết chừng nào, nhưng chuyện đó sẽ không xảy ra hắn chỉ cho cô nhìn tấm lưng lạnh lùng kia mà thôi.

Uyên Nhi đưa tay định chủ động ôm hắn, tìm một chút sự ấm áp, rồi lại rút về không dám chạm. Cùng nằm chung trên một chiếc giường nhưng khung cảnh này quá đối thân quen với cả hai suốt gần 7 năm nay, hắn một hướng cô một hướng đêm đêm chỉ có hai tấm lưng đối diện nhau mà thôi....

200. Chương 99 : Tương Phùng !

[Chương có cảnh H, trẻ nhỏ và phụ nữ cho con bú cận thận khi đọc :))]

Chương 99 : Gặp Lại hay Tương Phùng.

“ Gấu mang cái này vào cho mami, nói mẹ lấy cho ba thêm ít tương ớt nữa”

Quốc Huy nói với vẻ nghiêm nghị, có chút ấm áp cưng chiều ẩn chứa bên trong, đưa tay ngoắc đứa con trai bảy tuổi đang đứng phụ xếp chén đĩa lại chỗ mình.

“ Ngày hôm nay lễ lộc gì mà papa lại bày đồ ra nhiều vậy, mỗi lần bày ra mami có dọn đâu. Hai người thật là biết cách hành hạ trẻ con” cậu bé phụng phịu như ông già chu môi cầu nhàu.

“ cái thằng nhóc này, papa bảo gì thì con làm nấy đi mỗi lần nói là chống đối với tổng thống, con muốn ăn đòn phải không”

Cậu nhóc con im bặt không dám cãi thêm, mặt xụ xuống nhận mệnh lệnh đi lấy đồ cho ba. Khi gặp phải người cha bá đạo ngang ngược này, thêm mama lúc nào cũng papa đi đâu cậu ở giữa tủi thân biết nhường nào.

Từ khi hiểu chuyện chỉ muốn một hai qua nhà cậu ở mà thôi, chỉ có cậu hai mới không bắt cậu nhóc rửa chén, không bắt cậu đi quét nhà tự xếp quần áo, nhóc gấu thầm khóc kêu gào “ trời ơi, là trời” .

Đành bậm môi đưa hai tay, cầm chiếc chén nhỏ ẩm ướt đi vào trong theo lời papa sai bảo. Vừa đi được nửa đường liền cười tươi nhưng hoa, đôi đồng tử sáng hẳn lên khi thấy người đang đi vào sân vườn.

Vui mừng mà hò reo lên “ Cậu hai, cậu hai...” chạy đến ôm chầm lấy người đàn ông điển trai kia.

“ ha ha, cái thằng này hôm nay cậu không có quà đâu” người đàn ông đưa tay xoa đầu cậu nhóc cười triu mến.

“ Không, gấu không cần quà. Gấu chuẩn bị lên lớp hai rồi không cần quà đâu, cậu hai phân xử giúp gấu đi cục tức này con nuốt không trôi” cậu nhóc nghiêng răng mách lại.

Hoàng Long cười ngán ngẫm mà lắc đầu, lần nào cũng vậy chỉ chờ anh qua là cậu nhóc này có muôn vàng câu chuyện mách lại, nhờ phân xử giúp. Bé cậu nhóc lên, anh sải rộng chân bước đến chỗ Quốc Huy đang nướng thịt.

“ Anh vợ” Quốc huy chào một tiếng “ thằng nhóc đó lại mách gì với cậu rồi” Quốc Huy lườm lườm qua cậu con trai.

“ Không có nha, con chỉ chào cậu hai thôi. Papa người đừng có mà vu khống” cậu nhóc biện hộ chớp mắt không ngừng.

“ Có ai nói dối nào mà như con không gấu. Lúc nào nói dối cũng chớp mắt lia lịa đến vậy, mà còn chối” Hoàng Nhi tay bưng mâm thức ăn từ trong nhà đi ra, giọng trong veo nói tới.

“ Mami” cậu nhóc kêu lên một tiếng.

“ Hai đứa cứ bắt thằng nhỏ làm việc nhà vậy, gọi người làm đi. Để thằng nhóc này làm hoài vậy, đầu óc gấu của cậu để học hành đúng không” Hoàng Long ngồi xuống bên ghế, ẵm cậu nhóc ngồi trên đùi mình tay vuốt ve mái tóc, mà cười nói.

“ Anh hai cứ cưng chiều nó mãi, hư mất thôi. Tuổi này tập dần cho quen, mai mốt còn mà giúp vợ mình chứ” Hoàng Nhi gần giọng mắng yêu một câu.

“ Mami con chỉ lớp 1 thôi đó, vợ gì chứ, vợ vẫn” Cậu nhóc càu nhàu, cố ý chống đối.

Tuy bề ngoài luôn tỏ ra thái độ không vui khi giúp Hoàng Nhi làm việc nhà, nhưng mỗi khi được nhận nhiệm vụ lẫn vào giúp mẹ cậu thấy rất nhiệt tình. Chỉ là bề ngoài đang học tập nói những lời cay nghiệt giống cậu của mình.

(thằng này học gì không học học tính này của cậu hai nó mới ghê)

Cả ba người nhìn cậu nhóc mà cười không ngớt, lần lượt không lâu sau. Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh cũng cùng nhau đến, tiếp đó là Thế Hiển cô đơn lẻ bóng đến một mình như thường, trên tay cầm thêm một chai champagne nho.

Nói đến ông chú này cậu nhóc thì cũng cực kì thích thú, chạy lại mà ôm chầm một cái cho được. Mục tiêu và hình tượng mà cậu nhóc mới tí tuổi này theo đuổi đó là lạnh lùng như cậu Hoàng Long của mình và bá đạo như chú Thế Hiển này.

Thế Hiển co chân đá nhẹ vào mông, ban hai má cứng nựng “ thằng nhãi kia, thấy lão đại không chào mà cười vậy hả”

“ ui chao, đau đau lão đại chú bỏ tay ra đã” cậu nhóc gấu nhăn mặt cười trừ hồi lỗi “ gì cũng phải từ từ khoai mới nhừ chứ, chẳng phải chú nói vậy sao”

“ thôi vợ vẫn đi. Hiển, mày dậy nó đi lệch hướng rồi đó” Đăng Khôi chen đùa một câu.

“ Chú Khôi, cháu bo xì chú nhé” gấu nháy mắt tinh nghịch.

Cả bàn phá lên cười, chai champagne được khươi ra rót tràn ly đưa tay cao cùng nhẹ, hô một tiếng “ Cheer, Happy birthday Hoàng Nhi” trong sự vui vẻ.

Có ai còn giữ được nhóm bạn thân thiết như những người này. Tuy bọn họ sau khi trưởng thành đều có công việc riêng nhưng luôn dành cho nhau những ngày cuối tuần để tổ chức ăn uống, có khi bận quá thì giới hạn lại một ngày nào đó trong tháng để gặp nhau chứ không phải có dịp sinh nhật ai kia bọn họ mới tụ họp.

“ Uyển Nhi, lại không tham gia sao” Hoàng Nhi vừa dứt cơm cho gấu vừa hỏi.

“ Cô ấy nhiều tay quá mà. Myler, Enjoy còn cả Venus nữa thời gian đâu, tôi đây còn không biết mặt mũi cô ấy dạo này ra sao nữa” giọng nói tuy vui vẻ, nhưng ai nấy cũng điều hiểu rõ hết 9 phần là mỉa mai buồn rầu bên trong của Thế Hiển.

“ để em gọi” Hoàng Nhi rút điện thoại định bấm số.

“ Không cần đâu, tới rồi”

Uyển Nhi xuất hiện với trang phục hết sức giản dị bước đến, việc đầu tiên là hôn nhóc tí kia. Sau đó tự nhiên mà kéo ghế ngồi xuống bên cạnh thế hiển, đôi chút mọi người nhìn cô không quen, đây là lần đầu tiên Uyển Nhi nhí đến đây với bộ dạng như vậy.

Bình thường Uyển Nhi tham gia party là lúc mọi người sắp kết thúc, hơn nữa mười lần thì hết mười lần đến trễ trong trang phục công sở với bộ dạng mệt mỏi. Hôm nay lại đúng lúc, phong thái thì khỏi nói thật như đang đi chơi. Tóc búi tói, diện chiếc váy sườn màu xanh trang điểm nhẹ, môi hồng.

“ Ăn được chưa Huy, có cần nhìn tôi như hành tinh khác đến vậy không?” Uyển Nhi thản nhiên nói, tay cầm đĩa gấp lát thịt bò chậm rãi cho vào miệng thưởng thức.

“Wow, tôi thấy có gì đó sai sai ở đây!” Ngọc Quỳnh cố ý chọc.

“Này, cậu ăn đi sai sai gì chứ. Chủ tịch ngồi đây, mình là nhân viên quèn hao tổn công lực cũng đâu được tăng thêm lương hay lên chức” Uyển Nhi gấp lát thịt hun khói cho Ngọc Quỳnh, nhún vai cười mỉm đáp trả.

Thế Hiển cúi mặt cười nhếch môi, không để một ai thấy được bộ dạng đó. Tay gấp một con tôm bỏ vào chén của Uyển Nhi với thái độ thờ ơ như mọi ngày, lúc này hơn ai hết Uyển Nhi rất vui lần đầu tiên hẳn có cử chỉ quan tâm đến cô như thế này trước mặt mọi người sau gần 7 năm lạnh nhạt.

Ai nấy đều ngấm ngấm hiểu được ý của Thế Hiển là gì dù cho hẳn cố ý tỏ ra lạnh tanh nhưng khi nghe những lời nói đó phần nào trong hẳn giờ đây đang rất vui. Hẳn thật ra không muốn Uyển Nhi làm nhiều chịu vất vả làm gì, nhưng chính trong lòng Uyển Nhi luôn lấy công việc làm mục tiêu trả ân trả oán chỉ có chấp niệm không chịu buông bỏ, cho nên hẳn mới thờ ơ như vậy. Còn bên trong lúc này hẳn cũng hướng tâm điểm của mình đến Uyển Nhi, hôm nay cô ăn gì, cô ở đâu tâm trạng buồn bã như thế nào hẳn vẫn là người biết và hiểu rõ nhất.

“Các người nghĩ xem, cái cô gái điều hành PARKSON là ai vậy. Cô ta tài giỏi thật, đến nỗi người làm bên điều tra thông tin như Đăng Khôi cũng mãi không ra, ngay cả trợ lý thân thuộc nhất của Hoàng Long cũng theo sang đó. Thử hỏi cô ta là người thế nào có thể khiến Zen một lòng chạy theo mà bỏ mặc Hoàng Long nhỉ” Quốc Huy nhấp chút rượu nói.

“Ồ, sao các anh biết đó là một cô gái” Ngọc Quỳnh dừng đưa tò mò hỏi.

Uyển Nhi có nghe nói hơi dừng lại động tác một tí, rồi tiếp tục thưởng thức như không có gì. Mồi hơi cong lên một đường vô tình lọt vào ánh mắt của Thế Hiển.

“Chà, Ngọc Quỳnh cậu giả ngây hay ngốc thật. Chẳng phải vị hôn phu của cậu là một người điều tra thông tin hay sao ít ra không biết được dung mạo người đó ra sao thì cũng tìm hiểu được đối phương là Nam hay Nữ chứ” Hoàng Nhi trình bày.

Ngọc Quỳnh gật gù rồi xoay sang người bên cạnh nở nụ cười thật tươi, cử chỉ chăm sóc quan tâm cũng rất là rõ ràng, nhưng rồi cũng rõ ràng Đăng Khôi chẳng hề có chút cảm xúc tỏa ra với người bên cạnh. Ngọc Quỳnh thừa biết những vấn cứ âm thầm chờ đợi, chờ đợi theo cách của ai đó từng nói với cô vào 7 năm về trước.

“Còn cậu, Hoàng Long cậu nghĩ sao về cô gái này?” Thế Hiển chống tay lên cằm, ánh mắt tình nhìn Hoàng Long mà trêu.

“Nghĩ gì? Cô ta khiến tôi có chút hứng thú” Hoàng Long nhún vai trả lời.

Mọi người nhìn nhau ngờ vực không hiểu là anh đang trả lời kiểu gì, chỉ có Thế Hiển bình thản tiếp nhận, thưởng thức cho vào mồm nhai nhóp nhép thích thú.

Thấy mọi người tự dưng đang rôm rã lại im bặt đến đáng sợ, cậu nhóc gấu ngậy thơ buông hờ một câu “người đó giống mợ hai”

“MỢ HAI” cả bàn ai nấy đều xoay qua nhìn nhóc con khó hiểu, Thế Hiển và Uyển Nhi tuy đều hiểu cả rồi nhưng cũng giả vờ quay sang xem cậu nhóc này định làm gì.

“Để gấu nói cho nghe, trước giờ người làm cậu hai quan tâm nhất chẳng phải là mợ hai sao. Chẳng biết là mợ hai đi lạc ở đâu chưa tìm được, thật tội cho cậu hai” nói đến đây, mặt nhóc gấu làm điệu bộ buồn so nhìn anh với ánh mắt cảm thông chua xót thay, khiến ai nấy đều cười phá lên không nhịn được.

“Ăn đi!” Anh gằn giọng nói một tiếng.

“Sao có thể chứ, mình không có ý chê bai cậu ấy nhưng Minh Anh thì ai cũng biết rất rõ rồi mà sao có thể đủ năng lực điều khiển cả một PARKSON to lớn phát triển nhanh chóng trong vòng 2 năm như vậy, hơn thế cậu ấy giờ vẫn không có một tin tức nào. Nếu là Minh Anh cậu sẽ ra mặt ngay, để mọi người khỏi phải lo lắng, khỏi cuống cuồng tìm cô ấy suốt mấy năm nay” Ngọc Quỳnh phân trần giải thích.

“ Cậu nói gì vậy Quỳnh, tuy Minh Anh ngốc nghếch thật nhưng cậu ấy thông minh đúng lúc. Chưa kể là rất biết áp dụng suy nghĩ vào thực tế lắm đó” Hoàng Nhi bênh vực một câu.

“ Chỉ là con trai anh nói bậy vui miệng, sao các em để tâm đến vậy” Quốc Huy đáp.

“ Cô ta là ai thì trước sau cũng sẽ phải xuất hiện” anh hững hờ nói một câu.

“ Ừm, PARKSON muốn mở rộng tại đây thì phải có sự hợp tác của Gmeiner, chẳng mấy chốc chúng ta được diện kiến người này thôi. Anh hai đến lúc bàn hợp đồng cho em đi với, lấy tư cách là đại diện công ty được chứ”

“ Hoàng Long đến lúc đó để tôi đi cùng cậu” Thế Hiển cười bông đùa.

“ Được” anh đáp.

Hai người này như một cặp thật sự chỉ cần nhìn nhau là đã hiểu ý của đối phương, thế mà khi trước còn đi học lại đâm đá nhau căng thẳng đến vậy. Giờ thì vui rồi, Thế Hiển như một người bạn tri kỷ lúc nào cũng có thể hiểu được ý của Hoàng Long, từ sau vụ lập lại trật tự ở Enjoy, họ hợp tác với nhau đưa Gmeiner và ENJOY ngày một đi lên, như hai con cá lớn giữa đại dương bao la, tuy nhiên vẫn còn bị hạn chế bởi ảnh hưởng của Myler cho nên Gmeiner vẫn hơn một bậc.

“ Ngọc Quỳnh này, vạn vật đều có thể thay đổi, chỉ duy nhất thay đổi không đổi thay mà thôi” Những lời Ngọc Quỳnh nói khi này đôi chút khiến Uyển Nhi thấy khó chịu, nên nói hờ một câu khó hiểu.

“ ý cậu là gì?” Ngọc Quỳnh hỏi lại.

“ từ từ rồi cậu sẽ hiểu. Thôi chúng ta chẳng phải đến đây giảm stress sao, các người cứ đem công việc ra bàn ấy nhĩ, tôi thấy ngán lắm rồi đây” Uyển Nhi cố ý lẩn sang chuyện khác.

Mọi người nghe vậy gật gù đồng ý, mà đổi chủ đề . Rôm rã buôn chuyện trên trời dưới đất, tào lao bí đao dở hơi vô cùng mà cười khanh khách không ngừng, nhiều nhất vẫn là hai cha con Quốc Huy bày ra đủ trò khiến mọi người khoái chí, đúng thật cha nào con nấy...

Đêm hôm ấy trở về nhà, vừa đóng khép cửa đèn còn chưa kịp bật. Thế Hiển bất ngờ ôm chầm Uyển Nhi vào lòng hơi thở ma mị cùng đôi môi quyến rũ của mình mơn trớn từ bên sau tai dần hôn nhẹ dần dần xuống cổ cô. Đưa đôi tay thần quỷ của mình kéo mạnh chiếc váy xuống làm bả vai gầy gò, hiện ra cảnh xuân trước mặt, Uyển Nhi hơi cảm thấy kì lạ nhưng ngượng ngùng cố đẩy hấn ra nhưng rồi lại bất lực khi đối phương toàn quyền sử dụng cơ thể cô tùy ý.

Tay trái vòng qua eo kéo Uyển Nhi lại tay phải thuận đà mà kéo khóa váy xuống, thả tự do trên sàn nhà, bá đạo chiếm lấy đôi môi của cô mà hôn ngẫu nhiên cuồng tình.

“ Thế Hiển, anh sao vậy” Uyển Nhi nói mấp má, hơi thở dồn dập nhưng không ngăn cản hành động của đối phương.

“ Tôi muốn em, tôi muốn em vĩnh viễn là của tôi” Thế Hiển ngấn đầu trình trọng nói, ánh mắt sói của hấn đầy chất tình ẩn chứa bên trong.

Không cần Uyển Nhi phải trả lời nữa, hấn bế xốc Uyển Nhi lên tiến lại ghế sofa, mái tóc búi tói khi này chạy qua vài phút ban đầu đã bị buông lòa xòa rũ trước ngực. Bàn tay Thế Hiển đưa lên vén qua một bên đồng thời giật phẳng áo ngực của cô kéo xuống, cảnh xuân lồ lộ ngay trước mặt lại càng trút thêm hứng tình cho hấn. Hai tay hấn tiếp tục vuốt ve trên da thịt mịn màng như tơ lụa của cô, hưởng thụ từng trận run rẩy trên cơ thể cô , giờ đây không khác gì mình là một con cá dạn sỏi chỉ chờ hấn đến thưởng thức.

Đôi môi Uyển Nhi cong lên một đường, tay đã bị hấn khóa, vùng đồi núi cao cao tại thượng kiêu hành bỗng lai cũng bị hấn không thương tiếc mà chiếm trọn, không để mình thua thế cô ưỡng mông kẹp chặt hai chân mình vòm qua eo của hấn, thì thầm một câu đầy tình :

“ Được thôi, để coi trình độ tầm thường như trước đã thay đổi được bao nhiêu” .

Thế Hiển rời mặt khỏi đồi núi trắng hồng kia, hấn cười. Cười đến duyên dáng quý dị không ai bằng, ánh mắt gian tà hút hồn lòng người cùng khoan ngực rắn chắc màu nâu sậm, tay phải tìm đến đồi núi tự mềm

mại căng bồng tự do mà chơi đùa, tay phải dùng lực trói hai tay cô trên đầu, áp đầu mình vào sát bên tai cô, dùng giọng trầm thấp gọi cảm là lời một câu:

“ Được, tôi sẽ cho em thấy cái gì được gọi là BAO NHIÊU!”

Cảm giác thật mãnh liệt không khỏi khiến cô rên rỉ một tiếng bên tai hắn, vừa non vừa mềm khiến hắn rung động, càng có thêm động lực mà vuốt ve từng thớ thịt trên người cô.

Dùng xoa lấy đỉnh cao nhất, kéo cô ngồi dậy ngồi lên trên mình hắn, dường như không hài lòng với thằng em ngỗng ngang kia, nhưng không thể ngăn được sự vui vẻ của nó, anh tiếp tục giúp cho thằng nhỏ một tay, tiếng sâu vào hang động tung hoành, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng lúc càng nặng...

Sau cuộc mây mưa, nửa đêm Uyển Nhi mệt lã tựa mình mở mắt đã thấy nằm trong lòng Thế Hiển tại giường ngủ quen thuộc của hai người. Đôi mắt hắn vẫn nhắm nghiền, ngủ rất thoải mái, ngón tay Uyển Nhi tinh nghịch rà nhẹ nơi vùng ngực của hắn, đêm nay và nhiều đêm khác nữa có phải hắn và cô đang rút ngắn khoảng cách có phải không. Thường ngày thèm được hắn ôm biết mấy nhưng chẳng được, dù có một mỗi công việc đuổi sức thể nào thậm chí là lúc cô ốm đau hắn cũng chẳng ban cho cô một cái ôm an ủi, vậy mà giờ đây đã được nằm trọn trong lòng hắn đầy hạnh phúc.

“ Mệt lắm không?” giọng trầm âm ấm từ hắn phát ra.

Uyển Nhi lắc đầu thay cho câu trả lời, vòng tay siết chặt lấy Thế Hiển chỉ sợ buông lỏng là sẽ mất. Thế Hiển cũng đổi tư thế nghiêng người qua cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu trêu mếu.

“ Chẳng rõ bao lâu rồi không được đường đường chính chính hôn em như thế này”

Đôi đồng tử của Uyển Nhi mở to ra, hắn nói hôn cô “đường đường chính chính” là ý gì chẳng lẽ bấy lâu nay hắn luôn vụng trộm hôn lên cô hay sao, đẩy nhẹ hắn ra ngẩng lên nhìn:

“ ý anh là”

“ không biết anh đã hôn trộm em mấy trăm lần nữa, đếm có lẽ không xuể” Thế Hiển mím môi đáp.

“ Thế Hiển, em xin lỗi một thời gian ngắn nữa thôi. Sắp rồi, lúc ấy em sẽ buông bỏ tất cả được không, chỉ 6 tháng nữa thôi.”

“ Anh không muốn em luống sâu cùng bà ta, Uyển Nhi có phải em có điều giấu anh?”

“ Anh! Năm đó em sai lầm khiến Hoàng Long đau khổ, khiến Minh Anh hơn 6 năm vẫn không thể xuất hiện. Lúc này hơn ai hết, em phải hạ được bà Yên chỉ có cách đó mới có thể cứu vãng được tình cảm của chúng ta” Uyển Nhi ngấn nước mắt nói trong tiếng nghẹn.

“ Em tìm được Minh Anh rồi?”

Uyển Nhi im lặng, thấy vậy Thế Hiển dịu dàng hơn mà ôm cô chặt thêm một tí nữa.

“ Được rồi, ngủ đi sáng mai em còn bay sang Anh công tác”

Đúng 7 giờ tối vừa đáp xuống sân bay London city, Uyển Nhi vừa bước ra đã có một cô gái đứng bên cạnh chiếc BMW trong chiếc váy trắng ôm sát tôn dáng thanh mảnh, chỉ có điều không cao như cô dù đang mang đôi guốc 10 phân.

Đôi tay vẫy vẫy chào Uyển Nhi, chạy vội đến có chút ngạc nhiên vì nhìn không ra là ai. Nhưng cô gái ấy vẫn rất thân thiện, ôm chầm lấy cô, cái ôm này quả thực rất có lực làm người ta thấy thật thân quen mong muốn không dứt.

“ Chị mệt không?” cô gái hôn nhẹ bên má xã giao.

“ Cũng không mệt lắm, em thay đổi rồi chị nhận không ra”

“ ải rồi cũng khác mà, thôi chúng ta về nhà đi. Em đưa chị đi gặp một người trước đã” cô gái tươi cười mở cửa mời Uyển Nhi ngồi vào.

Sau một hồi, gần tiếng đồng hồ ngồi trên xe chuyện trò, Uyển Nhi mới thấy được người trước mặt có sự quen thuộc, cũng bốt ngỡ ngàn giờ đây là cảm giác hồi hộp. Người con gái ấy ngồi nói chuyện với cô rất gần gũi không oán không giận hay trách móc bất kì điều gì vậy mà lúc còn ngồi trên máy bay cô đã lo lắng biết bao nhiêu khi không biết phải đối diện thế nào nếu gặp lại.

Cậu chuyện vẫn bắt đầu bằng câu hỏi “ có khỏe không?”

Và tiếp đó là những chuyện xảy ra trong cuộc sống của mấy năm qua, khi Uyển Nhi cố ý hỏi thăm ngược lại cô gái ấy thế nào, thì chỉ nhận lại câu trả lời “ Rất tốt và cảm ơn chị” tuy rất ngon gọn nhưng không thể nào che giấu được tâm sự bên trong, với Uyển Nhi rất dễ dàng nhận ra được.

Chiếc xe dừng lại ở trước một căn nhà hai gian, với ánh đèn vàng ấm áp, giọng nói bên tai vang lên nhìn Uyển Nhi tươi cười “ Uyển Nhi, đến nơi rồi chúng ta vào thôi”.

Uyển Nhi gật đầu thay cho câu trả lời, cùng cô gái bước ra khỏi xe. Cánh cửa chính ra vào có hai người đàn ông từ bên trong ra ngoài, cười vui vẻ chào đón.

“ về rồi sao, cháu có mệt không. À mà thôi vào nhà đi bà nội đợi cháu lâu rồi đó” người đàn ông tuổi trung niên giọng trầm ấm nói với cô gái bên cạnh Uyển Nhi.

“ Vâng ạ” cô gái đáp lại lễ phép.

Chàng trai trạc tuổi bằng Uyển Nhi với gương mặt lai tây điển trai, galang chạy đến sau mở cốp xe phụ xách hành lý. Uyển Nhi lịch sự gật nhẹ cười chào, rồi theo sau người con gái kia tiến vào bên trong căn nhà.

“ bà ơi! Cháu về rồi” giọng nói cô gái đồng dạng.

“ Về rồi đấy à” người bà từ trong bếp đi ra, cười hậu đáp lại.

“ dạ, bà à đây là chị Uyển Nhi” cô gái trình trọng giới thiệu.

“Ồ, đây là Uyển Nhi sao” người bà cười hiền, có chút ngạc nhiên khi thấy cô gái trước mặt “ Cháu là em sao không thừa hưởng được chút chiều cao được chị vậy, haizz” người bà cố ý châm chọc.

“Cháu chào bà” Uyển Nhi lễ phép cúi đầu chào.

“ bà này, cứ châm chọc cháu hoài nhé. À mà thôi có chuyện quan trọng hơn, chúng cháu xin phép được lên trên ạ” cô gái đó nói.

Người bà “ừ” nhẹ một tiếng, lập tức cô gái kia vội kéo Uyển Nhi lên tầng lầu. Đứng trước cửa phòng bỗng Uyển Nhi lại có đôi chút rụt rè chần chừ không dám bước vào.

“ Yên tâm, không sao đâu đây là điều ước bấy lâu của chị mà. Uyển Nhi nghe em nói nè, chị còn nhớ những gì em nói khi trước chứ”

Uyển Nhi gật đầu hiện rõ một chút áy náy ra bên ngoài.

“ Đừng như vậy, chuyện củ chị đừng nghĩ đến nữa. Chúng ta khi ấy chỉ là những đứa trẻ đi lạc đường không rõ phương hướng nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã khác rất nhiều, tất cả sự lựa chọn và cơ hội đều nằm trong tay chúng ta còn lại là quá khứ cả rồi. Thật lòng em không trách chị hay giận chị cả bởi vì chúng ta là chị em, người cho em ngày hôm nay cũng là chị, em thật lòng cảm ơn rất nhiều”

Minh Anh ôm chầm lấy Uyển Nhi vào lòng thân mật đứng nghĩa chị em ruột thịt. Cái ôm mà Uyển Nhi mong đợi từ lâu, chấp nhận nó một cách thật lòng, khi rũ bỏ hết mọi ân oán, cô đón nhận tình thân này, không e dè nữa.

“ Minh Anh, cảm ơn em!” Uyển Nhi lau nước mắt mình khẽ nói.

“ Chị vào đi, em trả không gian lại cho hai người” Minh Anh cười mỉm đưa tay vặn chốt cửa, hướng mắt nhìn Uyển Nhi thay cho lời gọi “ vào đi”.

Đôi chân cô phút chốc trở nên mềm nhũn không còn chút sức lực, bước đi nặng trĩu như đeo gông, khi trông thấy người phụ nữ .

Bà ta nằm trên giường nệm, lưng dựa tường tay lật từng trang sách, mắt chăm chú đảo theo dòng chữ bên trong không để ý đến sự xuất hiện của cô lúc này. Túi xách trên vai Uyên Nhi lơ dềnh rơi tự do xuống sàn nhà tạo âm thanh “ phịch” truyền vào thính giác người gần đó thu hút sự chú ý, người phụ nữ dờ mắt khỏi cuốn sách xoay sang nhìn người đối diện bằng ánh mắt khó hiểu.

Cô gái đứng trước mặt người phụ nữ giờ đây dường như đang rất xúc động, hai tay che miệng khóc nức lên thành tiếng cùng đôi vai run run, nước mắt rơi lã chã ướt đẫm cả khuôn mặt.

Cách vài bước chân nữa thôi, nhưng thật sự Uyên Nhi đang rất hạnh phúc mà hóa tượng đứng nguyên một chỗ nhích không được, cô khóc to lên như đứa trẻ vui mừng khi tìm thấy mẹ lúc nó đi lạc. Lòng vui khôn siết khi hình ảnh của bà giờ đây là một con người sống, biết nhìn thậm chí là đang đọc sách nhưng bị cô cắt ngang.

Phải rồi người ngồi đó chính xác là mẹ cô, người mẹ mà cô nhớ mong hằng ngày, người mẹ mà khiến cô đổ hết tâm tư dốc hết sức mình tìm cho bằng được, người mẹ cô yêu thương phải chịu nhiều cực khổ suốt hai mươi mấy năm trời, thậm chí cảm tạ ơn trời cho mẹ cô sống lại.

Tuổi thơ của cô bên mẹ chỉ là những ngày tháng trong bệnh viện, bắt đầu từ những ngày chập chững bước đi rồi khi vào lớp một lên năm mười hai tuổi vào trường học cho đến chia cắt cách đây gần 7 năm đều là nằm im một chỗ. Ngày ngày Uyên Nhi ra vào bệnh viện chăm sóc mẹ, độc thoại một mình với mẹ, tâm sự, ao ước rất nhiều điều.

Nhiều khi Uyên Nhi thấy đám bạn bằng tuổi, hay thấy những đứa trẻ khác được mẹ của chúng âu yếm, cưng nựng mỗi khi chúng ngoan ngoãn hoặc là sẽ rầy la, trách móc đánh đòn khi chúng hư, thì cô lại thêm khát được mẹ mình làm như thế biết nhường nào. Nhưng không, bà chỉ đáp lại cô bằng sự im lặng với khuôn mặt ngây dại suốt năm nhìn trần nhà không chớp.

Những lúc như vậy Uyên Nhi cảm thấy tồi tệ đến mức ước rằng mình không phải là con của bà, và người đó chẳng phải người sinh ra cô. Khiến cô khổ cực, khóc nhọc chịu đựng đến bao giờ, tại sao sinh cô ra rồi chẳng cho cô mái nhà ấm áp như bao người mà phải bốn ba đến vậy. Nhưng rồi sao, cô vĩnh viễn vẫn là muốn làm con gái của người này, cô thương mẹ mình vô cùng, bà ấy tuy sống thực vật nhưng cũng duy nhất có mỗi người mẹ này lắng nghe cô nói, lắng nghe lời giải bày của cô, hết nỗi tâm sự hay uất ức mà cô không thể kể với ai, người mẹ nằm im nhưng vẫn là chỗ dựa duy nhất mỗi khi cô bế tắc và mệt mỏi.

Và cô cũng chỉ có duy nhất một nỗi sợ, là sợ một ngày nào đó không còn được thấy mẹ nữa, một chút thông tin cũng không.

Cũng chính vì điều ấy, mới là động lực khiến Uyên Nhi tồn tại. Cô sẽ bất chấp tất cả chỉ để vì giành lại công bằng cho mẹ mình và cũng là mục tiêu cô phấn đấu đến ngày hôm nay.

“ Mẹ” Uyên Nhi chạy đến bên giường, ngã òa vào lòng người phụ nữ ôm chầm lấy siết rất chặt, khóc vỡ òa trong niềm hạnh phúc.

Người phụ nữ không nói được chỉ “ Ứ.ớ.” nghẹn lại trong cổ họng khó chịu, sự tình lúc này người phụ nữ không hiểu là gì, nhưng nhìn cô gái này đang xúc động như vậy, bà cử động nặng nhọc hai tay mình vòm qua ôm đáp lại, vỗ nhẹ vài cái trấn an Uyên Nhi.

“ Mẹ!...huhu... con là Uyên Nhi, là Uyên Nhi của mẹ. Con là Uyên Nhi đây hức hức...”

“ ớ..ứ.” người phụ nữ giật giật xúc động, khóe mắt ngấn nước “ ứ..ớ” xúc động.

“ con đây, là Uyên Nhi, là con con gái mẹ đây hức hức... con nhớ mẹ lắm huhu”

“ Ớ...ớ...huhu...ớ” người mẹ ứ ớ trong tiếng nức, nghẹn họng.

Lúc này đây người mẹ còn xúc động hơn Uyên Nhi cả vạn lần, cả người run lên lẩy bẩy bần bật, các đốt ngón tay co rút lại căng cứng bấu vào da thịt của Uyên Nhi. Cái ngày bà muốn tương phùng với đứa con gái bà đã mong đợi từ rất lâu.

Ngày hôm nay nó đã là thật sự xảy ra, vui mừng đến nỗi không thể nào tin được điều đó có thật. Trong tiềm thức bà luôn biết mình có một đứa con gái, thỉnh thoảng còn nghe đứa trẻ ấy than khóc, buồn bã. Nhưng mãi một thời gian sau không biết vì lý do gì bà không bao giờ nghe thấy được nữa, bà muốn dùng

hết chút sức lực cuối cùng mà bật dậy đi tìm nó nhưng rồi bất lực chịu số phận nằm im một chỗ, đau đến tê tâm liệt phế.

Chỉ còn nhớ đoạn kí ức để lại buổi chiều hôm đó là chính bà bỏ mặc đứa con gái chưa ăn uống được gì giao cho mẹ đẻ của mình, rồi vội vàng vàng vọt theo người đàn lạnh lùng cùng dắt vợ đi khám thai, không quan tâm bà đang đau đớn thét gào đến nhường nào, tình yêu đó khiến bà thống khổ chấp niệm đến cùng mà không cần biết đến đứa con gái bé bỏng ở nhà. Chiếc xe ô tô lạnh lùng, đâm thẳng vào người bà dưới mưa, từ lúc ấy chẳng còn thấy đâu là mặt trời, chẳng còn thấy con gái của mình được nữa.

Rồi đến khi nhận thức được mọi thứ xung quanh, nửa người coi như cũng được phục hồi một phần. Ngày ngày thấy Minh Anh chăm sóc mình, bà còn tưởng là con gái mình, rất vui rất hạnh phúc nhưng rồi lại buồn bã vì điều đó không phải như bà nghĩ, khi nghe Minh Anh tường thuật sự thật.

Lúc này bà muốn gọi tên con gái biết chừng nào nhưng nào có được chỉ biết “Ừ..ừ” hết sức có thể, cứ kêu lên như vậy mãi không thôi, đôi bàn tay yếu ớt không ngừng vuốt ve mái tóc Uyên Nhi khiến nó trở nên rối bời cả lên. Hai mẹ con ôm nhau khóc sụt sùi mãi không buông.

“ cộc...cộc” Minh Anh đứng ngoài mỉm cười gõ nhẹ lên cửa mới cắt ngang cuộc sum họp này, tay vội lau nước mắt Uyên Nhi cười đáp lại.

“ Dì à, đến lúc uống thuốc rồi” Minh Anh cười nói đưa ly nước cùng viên thuốc đến trước mặt người phụ nữ. Tay chưa kịp cầm, đã bị Uyên Nhi dành phần cô cẩn thận chăm mẹ uống thuốc.

Minh Anh thấy thế liền cười, ngồi xuống bên cạnh.

“ Chị đi cả ngày nay rồi, mệt lắm rồi xuống dùng chút thức ăn đi bà nội nấu ngon lắm ấy”

Uyên Nhi lắc đầu thút thít “ không sao đâu, chị không đói chị muốn ở bên mẹ thôi” Uyên Nhi gối đầu vào lòng mẹ.

“ dì không sao đâu, từ dạo này phục hồi rất tốt luôn ấy. Em đoán chừng một năm tới dì có thể phục hồi hết tất cả rồi, chị yên tâm đi mà nghe em dùng chút đó đi”

Uyên Nhi ngồi dậy nhìn mẹ mình gật gật về đồng ý với lời nói của Minh Anh, cô xoay sang nắm tay triu mến nói một câu “ chị cảm ơn, và xin lỗi. Chúng ta còn có thể là gia đình chứ?”

“ ừm, tất nhiên rồi chị nói vớ vẩn gì vậy” Minh Anh cố ý treo, xoay sang nắm tay mẹ Uyên Nhi ân cần nói “ dì đọc sách tiếp nhé, con mượn chị Uyên Nhi một lát”

Chờ đợi cái gật đầu từ người mẹ, hai cô gái mỉm cười trả lại không gian yên tĩnh cho người mẹ rồi cùng nhau xuống nhà.

Sau khi lót dạ bằng một chút súp do bà nội chuẩn bị, họ cùng nhau dùng trà và tráng miệng bằng món bánh cup cake do Minh Anh chuẩn bị. Cái khung cảnh này khiến Uyên Nhi xao xuyến biết bao lại thêm phần áy náy rất nhiều.

Thật may vì Minh Anh không có mệnh hệ gì, lại sống rất tốt nếu không có sẽ hối hận cả đời. Còn nhớ hôm nhận cú điện thoại lạ buổi chiều hôm đó, mà cô vừa vui mừng vừa lo sợ không kém cứ ngỡ người gọi là ai xa nào ngờ đó là Minh Anh.

Còn nhớ cái tâm trạng cô lúc ấy, hồi hã bối rối rất nhiều thậm chí không tin vào những gì đang nghe bên kia điện thoại, tắt máy nghe máy lặp lại đến những 3 lần cô mới tin đó là Minh Anh chủ động gọi cho mình.

Trao đổi qua điện thoại không chi tiết được tất cả, nhưng tình hình cụ thể suốt mấy năm qua Uyên Nhi cũng đôi chút hiểu được, càng hạnh phúc hơn khi chính Minh Anh đưa mẹ cô sang đây chữa trị và cảm thấy có lỗi rất nhiều khi luôn oán hận mẹ của Minh Anh.

Gần 7 năm qua hai chị em họ cùng nhau hợp tác ngầm phía sau, chính Uyên Nhi là cánh tay đắc lực luôn ở phía sau chỉ dẫn và giúp đỡ Minh Anh. Có như vậy nó mới có thể dễ dàng trong vòng hai năm đã xây dựng PARKSON đứng lên danh Top 1 thị trường kinh doanh tại Úc, và để mọi chuyện diễn ra suông sẻ nên cả hai triển kế hoạch như đang thù hằn lẫn nhau để che dấu hành động chờ thời cơ chính mùi.

Giờ ngồi đây mới được nghe Minh Anh kể chi tiết mọi sự việc của quá khứ, Uyển Nhi mới thật sự thấy mình đã hoàn toàn sai lệch tự tiện làm theo bản thân, chỉ biết oán giận người bên cạnh. Rồi hết lần này đến lần khác, gây ra sự việc trở nên luống sâu khó mà dứt, không những thế còn chính là người phá hoại tình duyên của em gái mình.

Nét mặt Uyển Nhi rõ sự hối lỗi, ngại ngần thấy vậy Minh Anh liền trấn an một câu “ không sao, chị làm như vậy mới là đúng. Chị không cho em đi du học ở đây thì làm sao, em tìm thấy được bà nội và biết mọi chuyện”

“ du học” Uyển Nhi nhấn mạnh.

“ Bà đây cũng rất vui khi cháu quan tâm em mình đến vậy, nghe con bé nói cháu cố ý làm vậy là muốn Minh Anh tự lập. Điều này khiến bà rất vui, hai đứa đều là cháu ngoan của bà” Bà zoe cười hậu chen ngang một câu.

Quan sát thấy thái độ của Minh Anh nhúu mày nhìn cô, Uyển Nhi mới hiểu ra vấn đề. Thì ra sự cố ý ép buộc đứa em gái này đi xa, chia cắt nó như vậy, không những không trách hờn cô mà còn suy nghĩ theo hướng tốt ngược lại, giờ đây nếu có thể thật sự cô muốn cúi xuống thành tâm xin lỗi đứa em gái này.

“ Vậy bà mới chính là bà nội ruột của tụi cháu, ông bình là con trai của bà. Và mọi ân oán chồng chất lên nhau cũng do Châu Tịnh Yên gây nên hay sao? Chỉ vì lòng tham mà bà ta nhẫn tâm giết chồng, đoạt tài sản hủy hoại chứng cứ, truy sát bà” Uyển Nhi ngờ vực hỏi.

“ Không chỉ có thế, em còn nghi năm đó chính bà ta là người ra lệnh cho Sang Thế Hùng gây tai nạn cho dì, và mẹ em vì bảo vệ ba và dì cho nên luôn tỏ ra phục tùng bà ta mà thôi” Minh Anh phán đoán.

“ Sao em lại nghĩ như vậy?” Sắc mặt Uyển Nhi đanh lại, mặt đỏ phừng phừng.

“ có thể hiểu như thế này” Kobe tay cầm một tập hồ sơ dày cộp đặt lên bàn nói “ tớ đã điều tra được một số chuyện và có vẻ rất liên quan đó nhé. Năm đó nhà bà Yên tức tập đoàn Châu thị ở trung quốc bị điều tra sử dụng cổ phiếu khống và liên tục bị bên thuế kiểm toán hỏi thăm, nợ ngân hàng lên đến hàng nghìn tỷ . Vậy mà sau khi bà Yên tiếp quản Myler dùng một cái Châu thị coi như sống dậy”

“ Vì vậy việc hại chết ông nội cậu cũng là điều dễ hiểu, khi đó mẹ cô Uyển Nhi là trợ lí của bà ta nên mọi chuyện biết rất rõ để bịt miệng thì chỉ còn cách là cho bà ấy vĩnh viễn câm miệng.

Mượn tay Sang Thế Hùng để mà loại trừ, cái lợi ông ta nhận được chính là ENJOY! Sau đó lại mượn quan hệ giữ ông ta và mẹ cậu để uy hiếp bà, ép buộc phải rời khỏi Úc đó là lí do thứ 1 cậu không được phép sang Úc, lí do thứ 2 cậu là người thừa kế tập đoàn chỉ cần cậu không suất hiện thì vị trí chủ tịch vĩnh viễn là của bà ta hơn nữa nội dung bản di chúc chính thức”

” Và việc cần làm duy nhất của bà ta hiện nay là bài trừ kẻ cầm di chúc, thật may mắn vì mẹ cậu có sức chịu đựng rất tốt khi che giấu, hẳn là đã hợp tác rất tốt và chịu đựng rất nhiều.” Kobe làm một tràng không nghĩ.

“ thật hoang đường, sao có thể để bà ta một tay che trời như vậy. Vậy nếu đoán không lầm, sự việc xảy ra với chị khi nhỏ cũng do một tay bà ta ra lệnh cho ông Hùng sắp xếp, sau lại mượn tay chị để loại bỏ em phải không” Uyển Nhi tức giận, khi nhận ra mình là một con cờ bị bà già độc ác kia điều khiển.

Những điều này, Minh Anh đã sớm đoán nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên mọi chuyện cũng dễ hiểu khi xuất phát từ lòng tham, nó cười nhếch môi thân nhiên nói.

“ sẽ chẳng còn bao lâu nữa đâu. Uyển Nhi, em nghe nói chị sang đây vì Myler muốn trang trại cung cấp sản phẩm phải không”

Uyển Nhi “ ừm” một tiếng tiếp tục lắng nghe.

“ vậy em đoán không nhầm một bên sẽ đàm phán giá cả với PARKSON, thế thì cứ làm như bà ta mong muốn. Bà Nội à ép giá sát vào khiến bà ta phải quyết tâm chọn con đường hợp tác với PARKSON” Minh Anh căn môi suy nghĩ nói ra ý kiến của mình.

“ Ừm vậy làm theo hướng đó, muốn thu lợi nhuận phải đàm phán giá cả với PARKSON điều này không tồi. Nhưng có một điều này chị không hiểu?”

“ chị nói đi”

“ Bà Yên muốn thừa nhận chị là con cháu chính thức trong hội đồng quản trị, điều này có lợi gì cho bà ta? Bà ta nên ép chết chị mới đúng chứ!”

Minh Anh suy nghĩ gì đó rồi bật cười thành tiếng “ có gì đâu khó hiểu, chị cứ làm theo lời bà ấy đi đến lúc đó chị em chúng ta sẽ cho bà ấy một bất ngờ. Em cũng rất vui khi chị nhập khẩu.”

Thấy Kobe nhướng mày định nói gì đó, Minh Anh đang kịp phản ứng ngăn lại bằng cái nhéo nhẹ không để Uyển Nhi phát hiện.

“ Không đâu, chị sẽ không nhập khẩu một phần là không muốn và bà Yên cũng nhất định không để chuyện đó xảy ra” Uyển Nhi cười chua xót, lắc đầu.

Minh Anh cười thông thoáng, cả bầu tâm trạng hiện ra trên cơ hồ của nó:

“ Em sẽ trở về, không lâu nữa đâu. Em nhớ anh ấy lắm rồi, kéo dài thêm nữa em sẽ chết mất” ...

201. Chương 99 : Tương Phùng !

[Chương có cảnh H, trẻ nhỏ và phụ nữ cho con bú cận thận khi đọc :))]

Chương 99 : Gặp Lại hay Tương Phùng.

“ Gấu mang cái này vào cho mami, nói mẹ lấy cho ba thêm ít tương ớt nữa”

Quốc Huy nói với vẻ nghiêm nghị, có chút ám áp cứng chiều ả chứa bên trong, đưa tay ngoắc đứa con trai bảy tuổi đang đứng phụ xếp chén đĩa lại chỗ mình.

“ Ngày hôm nay lễ lộc gì mà papa lại bày đồ ra nhiều vậy, mỗi lần bày ra mami có dọn đâu. Hai người thật là biết cách hành hạ trẻ con” cậu bé phụng phịu như ông già chu môi cầu nhàu.

“ cái thằng nhóc này, papa bảo gì thì con làm nấy đi mỗi lần nói là chống đối với tổng thống, con muốn ăn đòn phải không”

Cậu nhóc con im bất không dám cãi thêm, mặt xụ xuống nhận mệnh lệnh đi lấy đồ cho ba. Khi gặp phải người cha bá đạo ngang ngược này, thêm mama lúc nào cũng papa đi đâu cậu ở giữa tủi thân biết nhường nào.

Từ khi hiểu chuyện chỉ muốn một hai qua nhà cậu ở mà thôi, chỉ có cậu hai mới không bắt cậu nhóc rửa chén, không bắt cậu đi quét nhà tự xếp quần áo, nhóc gấu thầm khóc kêu gào “ trời ơi, là trời” .

Đành bậm môi đưa hai tay, cầm chiếc chén nhỏ ẩm ướt đi vào trong theo lời papa sai bảo. Vừa đi được nửa đường liền cười tươi nhưng hoa, đôi đồng tử sáng hẳn lên khi thấy người đang đi vào sân vườn.

Vui mừng mà hò reo lên “ Cậu hai, cậu hai...” chạy đến ôm chầm lấy người đàn ông điễn trai kia.

“ ha ha, cái thằng này hôm nay cậu không có quà đâu” người đàn ông đưa tay xoa đầu cậu nhóc cười triu mến.

“ Không, gấu không cần quà. Gấu chuẩn bị lên lớp hai rồi không cần quà đâu, cậu hai phân xử giúp gấu đi cục tức này con nuốt không trôi” cậu nhóc nghiêng răng mách lại.

Hoàng Long cười ngán ngẫm mà lắc đầu, lần nào cũng vậy chỉ chờ anh qua là cậu nhóc này có muôn vàng câu chuyện mách lại, nhờ phân xử giúp. Bé cậu nhóc lên, anh sải rộng chân bước đến chỗ Quốc Huy đang nướng thịt.

“ Anh vợ” Quốc huy chào một tiếng “ thằng nhóc đó lại mách gì với cậu rồi” Quốc Huy lườm lườm qua cậu con trai.

“ Không có nha, con chỉ chào cậu hai thôi. Papa người đừng có mà vu khống” cậu nhóc biện hộ chớp mắt không ngừng.

“ Có ai nói dối nào mà như con không gấu. Lúc nào nói dối cũng chớp mắt lia lịa đến vậy, mà còn chối” Hoàng Nhi tay bưng mâm thức ăn từ trong nhà đi ra, giọng trong veo nói tới.

“ Mami” cậu nhóc kêu lên một tiếng.

“ Hai đứa cứ bắt thằng nhỏ làm việc nhà vậy, gọi người làm đi. Để thằng nhóc này làm hoài vậy, đầu óc gấu của cậu để học hành đúng không” Hoàng Long ngồi xuống bên ghế, ẳm cậu nhóc ngồi trên đùi mình tay vuốt ve mái tóc, mà cười nói.

“ Anh hai cứ cưng chiều nó mãi, hư mất thôi. Tuổi này tập dần cho quen, mai mốt còn mà giúp vợ mình chứ” Hoàng Nhi gần giọng mắng yêu một câu.

“ Mami con chỉ lớp 1 thôi đó, vợ gì chứ, vợ vắn” Cậu nhóc càu nhàu, cố ý chống đối.

Tuy bề ngoài luôn tỏ ra thái độ không vui khi giúp Hoàng Nhi làm việc nhà, nhưng mỗi khi được nhận nhiệm vụ lẫn vào giúp mẹ cậu thấy rất nhiệt tình. Chỉ là bề ngoài đang học tập nói những lời cay nghiệt giống cậu của mình.

(thằng này học gì không học học tính này của cậu hai nó mới ghê)

Cả ba người nhìn cậu nhóc mà cười không ngớt, lần lượt không lâu sau. Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh cũng cùng nhau đến, tiếp đó là Thế Hiển cô đơn lẻ bóng đến một mình như thường, trên tay cầm thêm một chai champagne nho.

Nói đến ông chú này cậu nhóc thì cũng cực kì thích thú, chạy lại mà ôm chầm một cái cho được. Mục tiêu và hình tượng mà cậu nhóc mới tí tuổi này theo đuổi đó là lạnh lùng như cậu Hoàng Long của mình và bá đạo như chú Thế Hiển này.

Thế Hiển co chân đá nhẹ vào mông, ban hai má cứng nựng “ thằng nhãi kia, thấy lão đại không chào mà cười vậy hả”

“ ui chao, đau đau lão đại chú bỏ tay ra đã” cậu nhóc gấu nhăn mặt cười trừ hồi lỗi “ gì cũng phải từ từ khoai mới nhừ chứ, chẳng phải chú nói vậy sao”

“ thôi vợ vắn đi. Hiển, mày dậy nó đi lệch hướng rồi đó” Đăng Khôi chen đùa một câu.

“ Chú Khôi, cháu bo xì chú nhé” gấu nháy mắt tinh nghịch.

Cả bàn phá lên cười, chai champagne được khươi ra rót tràn ly đưa tay cao tụng nhẹ, hô một tiếng “ Cheer, Happy birthday Hoàng Nhi” trong sự vui vẻ.

Có ai còn giữ được nhóm bạn thân thiết như những người này. Tuy bọn họ sau khi trưởng thành đều có công việc riêng nhưng luôn dành cho nhau những ngày cuối tuần để tổ chức ăn uống, có khi bận quá thì giới hạn lại một ngày nào đó trong tháng để gặp nhau chứ không phải có dịp sinh nhật ai kia bọn họ mới tụ họp.

“ Uyển Nhi, lại không tham gia sao” Hoàng Nhi vừa dứt cơm cho gấu vừa hỏi.

“ Cô ấy nhiều tay quá mà. Myler, Enjoy còn cả Venus nữa thời gian đâu, tôi đây còn không biết mặt mũi cô ấy dạo này ra sao nữa” giọng nói tuy vui vẻ, nhưng ai nấy cũng hiểu rõ hết 9 phần là mỉa mai buồn rầu bên trong của Thế Hiển.

“ để em gọi” Hoàng Nhi rút điện thoại định bấm số.

“ Không cần đâu, tới rồi”

Uyển Nhi xuất hiện với trang phục hết sức giản dị bước đến, việc đầu tiên là hôn nhóc tí kia. Sau đó tự nhiên mà kéo ghế ngồi xuống bên cạnh thế hiển, đôi chút mọi người nhìn cô không quen, đây là lần đầu tiên Uyển Nhi nhí đến đây với bộ dạng như vậy.

Bình thường Uyển Nhi tham gia party là lúc mọi người sắp kết thúc, hơn nữa mười lần thì hết mười lần đến trễ trong trang phục công sở với bộ dạng mệt mỏi. Hôm nay lại đúng lúc, phong thái thì khỏi nói thật như đang đi chơi. Tóc búi tói, diện chiếc váy sườn màu xanh trang điểm nhẹ, môi hồng.

“ Ăn được chưa Huy, có cần nhìn tôi như hành tinh khác đến vậy không?” Uyển Nhi thản nhiên nói, tay cầm đĩa gấp lát thịt bò chậm rãi cho vào miệng thưởng thức.

“ Wow, tôi thấy có gì đó sai sai ở đây!” Ngọc Quỳnh cố ý chọc.

“ Này, cậu ăn đi sai sai gì chứ. Chủ tịch ngồi đây, mình là nhân viên quèn hao tổn công lực cũng đâu được tăng thêm lương hay lên chức” Uyển Nhi gấp lát thịt hung khói cho Ngọc Quỳnh, nhún vai cười mỉm đáp trả.

Thế Hiển cúi mặt cười nhếch môi, không để một ai thấy được bộ dạng đó. Tay gấp một con tôm bỏ vào chén của Uyển Nhi với thái độ thờ ơ như mọi ngày, lúc này hơn ai hết Uyển Nhi rất vui lần đầu tiên hẳn có cử chỉ quan tâm đến cô như thế này trước mặt mọi người sau gần 7 năm lạnh nhạt.

Ai nấy đều ngấm ngấm hiểu được ý của Thế Hiển là gì dù cho hẳn cố ý tỏ ra lạnh tanh nhưng khi nghe những lời nói đó phần nào trong hẳn giờ đây đang rất vui. Hẳn thật ra không muốn Uyển Nhi làm nhiều chịu vất vả làm gì, nhưng chính trong lòng Uyển Nhi luôn lấy công việc làm mục tiêu trả ân trả oán chỉ có chấp niệm không chịu buông bỏ, cho nên hẳn mới thờ ơ như vậy. Còn bên trong lúc này hẳn cũng hướng tâm điểm của mình đến Uyển Nhi, hôm nay cô ăn gì, cô ở đâu tâm trạng buồn bã như thế nào hẳn vẫn là người biết và hiểu rõ nhất.

“ Các người nghĩ xem, cái cô gái điều hành PARKSON là ai vậy. Cô ta tài giỏi thật, đến nỗi người làm bên điều tra thông tin như Đăng Khôi cũng mãi không ra, ngay cả trợ lý thân thuộc nhất của Hoàng Long cũng theo sang đó. Thử hỏi cô ta là người thế nào có thể khiến Zen một lòng chạy theo mà bỏ mặc Hoàng Long nhỉ” Quốc Huy nhấp chút rượu nói.

“ Ồ, sao các anh biết đó là một cô gái” Ngọc Quỳnh dừng đĩa tò mò hỏi.

Uyển Nhi có nghe nói hơi dừng lại động tác một tí, rồi tiếp tục thưởng thức như không có gì. Môi hơi cong lên một đường vô tình lọt vào ánh mắt của Thế Hiển.

“ Chà, Ngọc Quỳnh cậu giả ngây hay ngốc thật. Chẳng phải vị hôn phu của cậu là một người điều tra thông tin hay sao ít ra không biết được dung mạo người đó ra sao thì cũng tìm hiểu được đối phương là Nam hay Nữ chứ” Hoàng Nhi trình bày.

Ngọc Quỳnh gật gù rồi xoay sang người bên cạnh nở nụ cười thật tươi, cử chỉ chăm sóc quan tâm cũng rất là rõ ràng, nhưng rồi cũng rõ ràng Đăng Khôi chẳng hề có chút cảm xúc tỏa ra với người bên cạnh. Ngọc Quỳnh thừa biết những vấn cứ âm thầm chờ đợi, chờ đợi theo cách của ai đó từng nói với cô vào 7 năm về trước.

“ Còn cậu, Hoàng Long cậu nghĩ sao về cô gái này?” Thế Hiển chống tay lên cằm, ánh mắt tình tình nhìn Hoàng Long mà trêu.

“ Nghĩ gì? Cô ta khiến tôi có chút hứng thú” Hoàng Long nhún vai trả lời.

Mọi người nhìn nhau ngờ vực không hiểu là anh đang trả lời kiểu gì, chỉ có Thế Hiển bình thản tiếp nhận, thưởng thức cho vào mồm nhai nhóp nhép thích thú.

Thấy mọi người tự dừng đang rôm rã lại im bặt đến đáng sợ, cậu nhóc gấu ngậy thơ buông hờ một câu “ người đó giống mợ hai”

“ MỢ HAI” cả bàn ai nấy đều xoay qua nhìn nhóc con khó hiểu, Thế Hiển và Uyển Nhi tuy đều hiểu cả rồi nhưng cũng giả vờ quay sang xem cậu nhóc này định làm gì.

“ Để gấu nói cho nghe, trước giờ người làm cậu hai quan tâm nhất chẳng phải là mợ hai sao. Chẳng biết là mợ hai đi lạc ở đâu chưa tìm được, thật tội cho cậu hai” nói đến đây, mặt nhóc gấu làm điệu bộ buồn so nhìn anh với ánh mắt cảm thông chua xót thay, khiến ai nấy đều cười phá lên không nhịn được.

“ Ăn đi!” Anh gằn giọng nói một tiếng.

“ Sao có thể chứ, mình không có ý chê bai cậu ấy nhưng Minh Anh thì ai cũng biết rất rõ rồi mà sao có thể đủ năng lực điều khiển cả một PARKSON to lớn phát triển nhanh chóng trong vòng 2 năm như vậy, hơn thế cậu ấy giờ vẫn không có một tin tức nào. Nếu là Minh Anh cậu sẽ ra mặt ngay, để mọi người khỏi phải lo lắng, khỏi cuống cuống tìm cô ấy suốt mấy năm nay” Ngọc Quỳnh phân trần giải thích.

“ Cậu nói gì vậy Quỳnh, tuy Minh Anh ngốc nghếch thật nhưng cậu ấy thông minh đúng lúc. Chưa kể là rất biết áp dụng suy nghĩ vào thực tế lắm đó” Hoàng Nhi bênh vực một câu.

“ Chỉ là con trai anh nói bậy vui miệng, sao các em để tâm đến vậy” Quốc Huy đáp.

“ Cô ta là ai thì trước sau cũng sẽ phải xuất hiện” anh hững hờ nói một câu.

“ Ủm, PARKSON muốn mở rộng tại đây thì phải có sự hợp tác của Gmeiner, chẳng mấy chốc chúng ta được diện kiến người này thôi. Anh hai đến lúc bàn hợp đồng cho em đi với, lấy tư cách là đại diện công ty được chứ”

“ Hoàng Long đến lúc đó để tôi đi cùng cậu” Thế Hiển cười bông đùa.

“ Được” anh đáp.

Hai người này như một cặp thật sự chỉ cần nhìn nhau là đã hiểu ý của đối phương, thế mà khi trước còn đi học lại đâm đá nhau căng thẳng đến vậy. Giờ thì vui rồi, Thế Hiển như một người bạn tri kỉ lúc nào cũng có thể hiểu được ý của Hoàng Long, từ sau vụ lập lại trật tự ở Enjoy, họ hợp tác với nhau đưa Gmeiner và ENJOY ngày một đi lên, như hai con cá lớn giữa đại dương bao la, tuy nhiên vẫn còn bị hạn chế bởi ảnh hưởng của Myler cho nên Gmeiner vẫn hơn một bậc.

“ Ngọc Quỳnh này, vạn vật đều có thể thay đổi, chỉ duy nhất thay đổi không đổi thay mà thôi” Những lời Ngọc Quỳnh nói khi này đôi chút khiến Uyển Nhi thấy khó chịu, nên nói hờ một câu khó hiểu.

“ ý cậu là gì?” Ngọc Quỳnh hỏi lại.

“ từ từ rồi cậu sẽ hiểu. Thôi chúng ta chẳng phải đến đây giảm stress sao, các người cứ đem công việc ra bàn ấy nhĩ, tôi thấy ngán lắm rồi đây” Uyển Nhi cố ý lẩn sang chuyện khác.

Mọi người nghe vậy gật gù đồng ý, mà đổi chủ đề . Rôm rã buôn chuyện trên trời dưới đất, tào lao bí đao dở hơi vô cùng mà cười khanh khách không ngừng, nhiều nhất vẫn là hai cha con Quốc Huy bày ra đủ trò khiến mọi người khoái chí, đúng thật cha nào con nấy...

Đêm hôm ấy trở về nhà, vừa đóng khép cửa đèn còn chưa kịp bật. Thế Hiển bất ngờ ôm chầm Uyển Nhi vào lòng hơi thở ma mị cùng đôi môi quyến rũ của mình mơn trớn thở từ bên sau tai dần hôn nhẹ dần dần xuống cổ cô. Đưa đôi tay thần quỷ của mình kéo mạnh chiếc váy xuống làm bả vai gầy gò, hiện ra cảnh xuân trước mặt, Uyển Nhi hơi cảm thấy kì lạ ngỡ ngàng cố đẩy hấn ra nhưng rồi lại bất lực khi đối phương toàn quyền sử dụng cơ thể cô tùy ý.

Tay trái vòng qua eo kéo Uyển Nhi lại tay phải thuận đà mà kéo khóa váy xuống, thả tự do trên sàn nhà, bá đạo chiếm lấy đôi môi của cô mà hôn ngấu nghiến cuồng tình.

“ Thế Hiển, anh sao vậy” Uyển Nhi nói mấp máy, hơi thở dồn dập nhưng không ngăn cản hành động của đối phương.

“ Tôi muốn em, tôi muốn em vĩnh viễn là của tôi” Thế Hiển ngấn đầu trình trọng nói, ánh mắt sói của hấn đầy chất tình ẩn chứa bên trong.

Không cần Uyển Nhi phải trả lời nữa, hấn bế xốc Uyển Nhi lên tiến lại ghế sofa, mái tóc búi tói khi này chạy qua vài phút ban đầu đã bị buông lỏng xòa rũ trước ngực. Bàn tay Thế Hiển đưa lên vén qua một bên đồng thời giật phăng áo ngực của cô kéo xuống, cảnh xuân lồ lộ ngay trước mặt lại càng trút thêm hứng tình cho hấn. Hai tay hấn tiếp tục vuốt ve trên da thịt mịn màng như tơ lụa của cô, hưởng thụ từng trận run rẩy trên cơ thể cô , giờ đây không khác gì mình là một con cá dạn sỏi chỉ chờ hấn đến thưởng thức.

Đôi môi Uyển Nhi cong lên một đường, tay đã bị hấn khóa, vùng đồi núi cao cao tại thượng kiêu hành bỗng lại cũng bị hấn không thương tiếc mà chiếm trọn, không để mình thua thế cô ưỡng mông kẹp chặt hai chân mình vòm qua eo của hấn, thì thầm một câu đầy tình :

“ Được thôi, để coi trình độ tầm thường như trước đã thay đổi được bao nhiêu” .

Thế Hiển rời mặt khỏi đôi núi trắng hồng kia, hần cười. Cười đến duyên dáng quý dị không ai bằng, ánh mắt gian tà hút hồn người cùng khoan ngực rắn chắc màu nâu sậm, tay phải tìm đến đôi núi tự mềm mại căng bông tự do mà chơi đùa, tay phải dùng lực trời hai tay cô trên đầu, áp đầu mình vào sát bên tai cô, dùng giọng trầm thấp gọi cảm lẫn lời một câu:

“ Được, tôi sẽ cho em thấy cái gì được gọi là BAO NHIÊU!”

Cảm giác thật mãnh liệt không khỏi khiến cô rên rỉ một tiếng bên tai hần, vừa non vừa mềm khiến hần rung động, càng có thêm động lực mà vượt ve từng thớ thịt trên người cô.

Dùng xoa lấy đỉnh cao nhất, kéo cô ngồi dậy ngồi lên trên mình hần, dường như không hài lòng với thằng em ngỗng ngang kia, nhưng không thể ngăn được sự vui vẻ của nó, anh tiếp tục giúp cho thằng nhỏ một tay, tiếng sâu vào hang động tung hoành, tốc độ càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng càng lúc càng nặng...

Sau cuộc mây mưa, nửa đêm Uyển Nhi mệt lã tựa mình mở mắt đã thấy nằm trong lòng Thế Hiển tại giường ngủ quen thuộc của hai người. Đôi mắt hần vẫn nhắm nghiền, ngủ rất thoải mái , ngón tay Uyển Nhi tinh nghịch rà nhẹ nơi vùng ngực của hần, đêm nay và nhiều đêm khác nữa có phải hần và cô đang rút ngắn khoảng cách có phải không. Thường ngày thêm được hần ôm biết mấy nhưng chẳng được, dù có một mỗi công việc đuổi sức thể nào thậm chí là lúc cô ốm đau hần cũng chẳng ban cho cô một cái ôm an ủi, vậy mà giờ đây đã được nằm trọn trong lòng hần đầy hạnh phúc.

“ Một lần không?” giọng trầm âm ấm từ hần phát ra.

Uyển Nhi lắc đầu thay cho câu trả lời, vòng tay siết chặt lấy Thế Hiển chỉ sợ buông lỏng là sẽ mất. Thế Hiển cũng đổi tư thế nghiêng người qua cô, hôn nhẹ lên đỉnh đầu trù mến.

“ Chẳng rõ bao lâu rồi không được đường đường chính chính hôn em như thế này”

Đôi đồng tử của Uyển Nhi mở to ra, hần nói hôn cô “đường đường chính chính” là ý gì chẳng lẽ bấy lâu nay hần luôn vụng trộm hôn lên cô hay sao, đẩy nhẹ hần ra ngẩng lên nhìn:

“ ý anh là”

“ không biết anh đã hôn trộm em mấy trăm lần nữa, đếm có lẽ không xuể” Thế Hiển mím môi đáp.

“ Thế Hiển, em xin lỗi một thời gian ngắn nữa thôi. Sắp rồi, lúc ấy em sẽ buông bỏ tất cả được không, chỉ 6 tháng nữa thôi.”

“ Anh không muốn em luống sâu cùng bà ta, Uyển Nhi có phải em có điều giấu anh?”

“ Anh! Năm đó em sai lầm khiến Hoàng Long đau khổ, khiến Minh Anh hơn 6 năm vẫn không thể xuất hiện. Lúc này hơn ai hết, em phải hạ được bà Yên chỉ có cách đó mới có thể cứu vãng được tình cảm của chúng ta” Uyển Nhi ngấn nước mắt nói trong tiếng nghẹn.

“ Em tìm được Minh Anh rồi?”

Uyển Nhi im lặng, thấy vậy Thế Hiển dịu dàng hơn mà ôm cô chặt thêm một tí nữa.

“ Được rồi, ngủ đi sáng mai em còn bay sang Anh công tác”

—

Đúng 7 giờ tối vừa đáp xuống sân bay London city, Uyển Nhi vừa bước ra đã có một cô gái đứng bên cạnh chiếc BMW trong chiếc váy trắng ôm sát tôn dáng thanh mảnh, chỉ có điều không cao như cô dù đang mang đôi gót 10 phân.

Đôi tay vẫy vẫy chào Uyển Nhi, chạy vội đến có chút ngạc nhiên vì nhìn không ra là ai. Nhưng cô gái ấy vẫn rất thân thiện, ôm chầm lấy cô, cái ôm này quả thực rất có lực làm người ta thấy thật thân quen mong muốn không dứt.

“ Chị mệt không?” cô gái hôn nhẹ bên má xã giao.

“ Cũng không mệt lắm, em thay đổi rồi chị nhận không ra”

“ ai rồi cũng khác mà, thôi chúng ta về nhà đi. Em đưa chị đi gặp một người trước đã” cô gái tươi cười mở cửa mời Uyển Nhi ngồi vào.

Sau một hồi, gần tiếng đồng hồ ngồi trên xe chuyện trò, Uyển Nhi mới thấy được người trước mặt có sự quen thuộc, cũng bớt ngỡ ngàng giờ đây là cảm giác hồi hộp. Người con gái ấy ngồi nói chuyện với cô rất gần gũi không oán không giận hay trách móc bất kì điều gì vậy mà lúc còn ngồi trên máy bay cô đã lo lắng biết bao nhiêu khi không biết phải đối diện thế nào nếu gặp lại.

Câu chuyện vẫn bắt đầu bằng câu hỏi “ có khỏe không?”

Và tiếp đó là những chuyện xảy ra trong cuộc sống của mấy năm qua, khi Uyển Nhi cố ý hỏi thăm ngược lại cô gái ấy thế nào, thì chỉ nhận lại câu trả lời “ Rất tốt và cảm ơn chị” tuy rất ngọt ngào nhưng không thể nào che giấu được tâm sự bên trong, với Uyển Nhi rất dễ dàng nhận ra được.

Chiếc xe dừng lại ở trước một căn nhà hai gian, với ánh đèn vàng ấm áp, giọng nói bên tai vang lên nhìn Uyển Nhi tươi cười “ Uyển Nhi, đến nơi rồi chúng ta vào thôi”.

Uyển Nhi gật đầu thay cho câu trả lời, cùng cô gái bước ra khỏi xe. Cánh cửa chính ra vào có hai người đàn ông từ bên trong ra ngoài, cười vui vẻ chào đón.

“ về rồi sao, cháu có mệt không. À mà thôi vào nhà đi bà nội đợi cháu lâu rồi đó” người đàn ông tuổi trung niên giọng trầm ấm nói với cô gái bên cạnh Uyển Nhi.

“ Vâng ạ” cô gái đáp lại lễ phép.

Chàng trai trạc tuổi bằng Uyển Nhi với gương mặt lai tây điển trai, galang chạy đến sau mở cốp xe phụ xách hành lý. Uyển Nhi lịch sự gật nhẹ cười chào, rồi theo sau người con gái kia tiến vào bên trong căn nhà.

“ bà ơi! Cháu về rồi” giọng nói cô gái đồng dạng.

“ Về rồi đấy à” người bà từ trong bếp đi ra, cười hậu đáp lại.

“ dạ, bà à đây là chị Uyển Nhi” cô gái trình trọng giới thiệu.

“Ồ, đây là Uyển Nhi sao” người bà cười hiền, có chút ngạc nhiên khi thấy cô gái trước mặt “ Cháu là em sao không thừa hưởng được chút chiều cao được chị vậy, haizz” người bà cố ý châm chọc.

“Cháu chào bà” Uyển Nhi lễ phép cúi đầu chào.

“ bà này, cứ châm chọc cháu hoài nhé. À mà thôi có chuyện quan trọng hơn, chúng cháu xin phép được lên trên ạ” cô gái đó nói.

Người bà “ ừ” nhẹ một tiếng, lập tức cô gái kia vội kéo Uyển Nhi lên tầng lầu. Đứng trước cửa phòng bỗng dưng Uyển Nhi lại có đôi chút rụt rè chần chừ không dám bước vào.

“ Yên tâm, không sao đâu đây là điều ước bấy lâu của chị mà. Uyển Nhi nghe em nói nè, chị còn nhớ những gì em nói khi trước chứ”

Uyển Nhi gật đầu hiện rõ một chút áy náy ra bên ngoài.

“ Đừng như vậy, chuyện củ chị đừng nghĩ đến nữa. Chúng ta khi ấy chỉ là những đứa trẻ đi lạc đường không rõ phương hướng nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã khác rất nhiều, tất cả sự lựa chọn và cơ hội đều nằm trong tay chúng ta còn lại là quá khứ cả rồi. Thật lòng em không trách chị hay giận chị cả bởi vì chúng ta là chị em, người cho em ngày hôm nay cũng là chị, em thật lòng cảm ơn rất nhiều”

Minh Anh ôm chầm lấy Uyển Nhi vào lòng thân mật đứng nghĩa chị em ruột thịt. Cái ôm mà Uyển Nhi mong đợi từ lâu, chấp nhận nó một cách thật lòng, khi rũ bỏ hết mọi ân oán, cô đón nhận tình thân này, không e dè nữa.

“ Minh Anh, cảm ơn em!” Uyển Nhi lau nước mắt mình khẽ nói.

“ Chị vào đi, em trả không gian lại cho hai người” Minh Anh cười mỉm đưa tay vặn chốt cửa, hướng mắt nhìn Uyển Nhi thay cho lời gọi “ vào đi”.

Đôi chân cô phút chốc trở nên mềm nhũn không còn chút sức lực, bước đi nặng trĩu như đeo gông, khi trông thấy người phụ nữ.

Bà ta nằm trên giường nệm, lưng dựa tường tay lật từng trang sách, mắt chăm chú đảo theo dòng chữ bên trong không để ý đến sự xuất hiện của cô lúc này. Túi xách trên vai Uyên Nhi lơ đãng rơi tự do xuống sàn nhà tạo âm thanh “phịch” truyền vào thính giác người gần đó thu hút sự chú ý, người phụ nữ dời mắt khỏi cuốn sách xoay sang nhìn người đối diện bằng ánh mắt khó hiểu.

Cô gái đứng trước mặt người phụ nữ giờ đây dường như đang rất xúc động, hai tay che miệng khóc nức lên thành tiếng cùng đôi vai run run, nước mắt rơi lã chã ướt đầm cả khuôn mặt.

Cách vài bước chân nữa thôi, nhưng thật sự Uyên Nhi đang rất hạnh phúc mà hóa tượng đứng nguyên một chỗ nhích không được, cô khóc to lên như đứa trẻ vui mừng khi tìm thấy mẹ lúc nó đi lạc. Lòng vui khôn siết khi hình ảnh của bà giờ đây là một con người sống, biết nhìn thậm chí là đang đọc sách nhưng bị cô cắt ngang.

Phải rồi người ngồi đó chính xác là mẹ cô, người mẹ mà cô nhớ mong hằng ngày, người mẹ mà khiến cô đổ hết tâm tư dốc hết sức mình tìm cho bằng được, người mẹ cô yêu thương phải chịu nhiều cực khổ suốt hai mươi mấy năm trời, thâm cảm tạ ơn trời cho mẹ cô sống lại.

Tuổi thơ của cô bên mẹ chỉ là những ngày tháng trong bệnh viện, bắt đầu từ những ngày chấp chững bước đi rồi khi vào lớp một lên năm mười hai tuổi vào trường học cho đến chia cắt cách đây gần 7 năm đều là nằm im một chỗ. Ngày ngày Uyên Nhi ra vào bệnh viện chăm sóc mẹ, độc thoại một mình với mẹ, tâm sự, ao ước rất nhiều điều.

Nhiều khi Uyên Nhi thấy đám bạn bằng tuổi, hay thấy những đứa trẻ khác được mẹ của chúng âu yếm, cưng nựng mỗi khi chúng ngoan ngoãn hoặc là sẽ rầy la, trách móc đánh đòn khi chúng hư, thì cô lại thêm khát được mẹ mình làm như thế biết nhường nào. Nhưng không, bà chỉ đáp lại cô bằng sự im lặng với khuôn mặt ngây dại suốt năm nhìn trần nhà không chớp.

Những lúc như vậy Uyên Nhi cảm thấy tội tệ đến mức ước rằng mình không phải là con của bà, và người đó chẳng phải người sinh ra cô. Khiến cô khổ cực, khóc nhọc chịu đựng đến bao giờ, tại sao sinh cô ra rồi chẳng cho cô mái nhà ấm áp như bao người mà phải bốn ba đến vậy. Nhưng rồi sao, cô vĩnh viễn vẫn là muốn làm con gái của người này, cô thương mẹ mình vô cùng, bà ấy tuy sống thực vật nhưng cũng duy nhất có mỗi người mẹ này lắng nghe cô nói, lắng nghe lời giải bày của cô, hết nỗi tâm sự hay uất ức mà cô không thể kể với ai, người mẹ nằm im nhưng vẫn là chỗ dựa duy nhất mỗi khi cô bế tắc và mệt mỏi.

Và cô cũng chỉ có duy nhất một nỗi sợ, là sợ một ngày nào đó không còn được thấy mẹ nữa, một chút thông tin cũng không.

Cũng chính vì điều ấy, mới là động lực khiến Uyên Nhi tồn tại. Cô sẽ bất chấp tất cả chỉ để vì giành lại công bằng cho mẹ mình và cũng là mục tiêu cô phấn đấu đến ngày hôm nay.

“Mẹ” Uyên Nhi chạy đến bên giường, ngã òa vào lòng người phụ nữ ôm chầm lấy siết rất chặt, khóc vỡ òa trong niềm hạnh phúc.

Người phụ nữ không nói được chỉ “Ú.ó.” nghẹn lại trong cổ họng khó chịu, sự tình lúc này người phụ nữ không hiểu là gì, nhưng nhìn cô gái này đang xúc động như vậy, bà cử động nặng nhọc hai tay mình vòm qua ôm đáp lại, vỗ nhẹ vào cái trán an Uyên Nhi.

“Mẹ!...huhu... con là Uyên Nhi, là Uyên Nhi của mẹ. Con là Uyên Nhi đây hức hức...”

“ó..ú..” người phụ nữ giật giật xúc động, khóe mắt ngấn nước “ú..ó” xúc động.

“con đây, là Uyên Nhi, là con con gái mẹ đây hức hức... con nhớ mẹ lắm huhu”

“Ó...ơ...huhu...ó” người mẹ ứ ứ trong tiếng nức, nghẹn họng.

Lúc này đây người mẹ còn xúc động hơn Uyên Nhi cả vạn lần, cả người run lên lẩy bẩy bần bật, các đốt ngón tay co rút lại căng cứng bấu vào da thịt của Uyên Nhi. Cái ngày bà muốn tương phùng với đứa con gái bà đã mong đợi từ rất lâu.

Ngày hôm nay nó đã là thật sự xảy ra, vui mừng đến nỗi không thể nào tin được điều đó có thật. Trong tiềm thức bà luôn biết mình có một đứa con gái, thỉnh thoảng còn nghe đứa trẻ ấy than khóc, buồn bã. Nhưng mãi một thời gian sau không biết vì lý do gì bà không bao giờ nghe thấy được nữa, bà muốn dùng hết chút sức lực cuối cùng mà bật dậy đi tìm nó nhưng rồi bất lực chịu số phận nằm im một chỗ, đau đến tê tâm liệt phế.

Chỉ còn nhớ đoạn ký ức để lại buổi chiều hôm đó là chính bà bỏ mặc đứa con gái chưa ăn uống được gì giao cho mẹ đẻ của mình, rồi vội vàng vàng vỏi theo người đàn lạnh lùng cùng dắt vợ đi khám thai, không quan tâm bà đang đau đớn thét gào đến nhường nào, tình yêu đó khiến bà thống khổ chấp niệm đến cùng mà không cần biết đến đứa con gái bé bỏng ở nhà. Chiếc xe ô tô lạnh lùng, đâm thẳng vào người bà dưới mưa, từ lúc ấy chẳng còn thấy đâu là mặt trời, chẳng còn thấy con gái của mình được nữa.

Rồi đến khi nhận thức được mọi thứ xung quanh, nửa người coi như cũng được phục hồi một phần. Ngày ngày thấy Minh Anh chăm sóc mình, bà còn tưởng là con gái mình, rất vui rất hạnh phúc nhưng rồi lại buồn bã vì điều đó không phải như bà nghĩ, khi nghe Minh Anh tường thuật sự thật.

Lúc này bà muốn gọi tên con gái biết chừng nào nhưng nào có được chỉ biết “Ừ..ừ” hết sức có thể, cứ kêu lên như vậy mãi không thôi, đôi bàn tay yếu ớt không ngừng vuốt ve mái tóc Uyên Nhi khiến nó trở nên rối bời cả lên. Hai mẹ con ôm nhau khóc sụt sùi mãi không buông.

“cốc...cốc” Minh Anh đứng ngoài mỉm cười gõ nhẹ lên cửa mới cắt ngang cuộc sum họp này, tay vội lau nước mắt Uyên Nhi cười đáp lại.

“Dì à, đến lúc uống thuốc rồi” Minh Anh cười nói đưa ly nước cùng viên thuốc đến trước mặt người phụ nữ. Tay chưa kịp cầm, đã bị Uyên Nhi dành phần cô cẩn thận chăm mẹ uống thuốc.

Minh Anh thấy thế liền cười, ngồi xuống bên cạnh.

“Chị đi cả ngày nay rồi, mệt lắm rồi xuống dùng chút thức ăn đi bà nội nấu ngon lắm ấy”

Uyên Nhi lắc đầu thút thít “không sao đâu, chị không đói chị muốn ở bên mẹ thôi” Uyên Nhi gối đầu vào lòng mẹ.

“dì không sao đâu, từ dạo này phục hồi rất tốt luôn ấy. Em đoán chừng một năm tới dì có thể phục hồi hết tất cả rồi, chị yên tâm đi mà nghe em dùng chút đó đi”

Uyên Nhi ngồi dậy nhìn mẹ mình gật gật về đồng ý với lời nói của Minh Anh, cô xoay sang nắm tay trìu mến nói một câu “chị cảm ơn, và xin lỗi. Chúng ta còn có thể là gia đình chứ?”

“ừm, tất nhiên rồi chị nói vớ vẩn gì vậy” Minh Anh cố ý treo, xoay sang nắm tay mẹ Uyên Nhi ân cần nói “dì đọc sách tiếp nhé, con mượn chị Uyên Nhi một lát”

Chờ đợi cái gật đầu từ người mẹ, hai cô gái mỉm cười trả lại không gian yên tĩnh cho người mẹ rồi cùng nhau xuống nhà.

Sau khi lót dạ bằng một chút súp do bà nội chuẩn bị, họ cùng nhau dùng trà và tráng miệng bằng món bánh cup cake do Minh Anh chuẩn bị. Cái khung cảnh này khiến Uyên Nhi xao xuyến biết bao lại thêm phần áy náy rất nhiều.

Thật may vì Minh Anh không có mệnh hệ gì, lại sống rất tốt nếu không có sẽ hối hận cả đời. Còn nhớ hôm nhận cú điện thoại lạ buổi chiều hôm đó, mà cô vừa vui mừng vừa lo sợ không kém cứ ngỡ người gọi là ai xa nào ngờ đó là Minh Anh.

Còn nhớ cái tâm trạng cô lúc ấy, hồi hộp bối rối rất nhiều thậm chí không tin vào những gì đang nghe bên kia điện thoại, tắt máy nghe máy lặp lại đến những 3 lần cô mới tin đó là Minh Anh chủ động gọi cho mình.

Trao đổi qua điện thoại không chi tiết được tất cả, nhưng tình hình cụ thể suốt mấy năm qua Uyên Nhi cũng đôi chút hiểu được, càng hạnh phúc hơn khi chính Minh Anh đưa mẹ cô sang đây chữa trị và cảm thấy có lỗi rất nhiều khi luôn oán hận mẹ của Minh Anh.

Gần 7 năm qua hai chị em họ cùng nhau hợp tác ngầm phía sau, chính Uyên Nhi là cánh tay đắc lực luôn ở phía sau chỉ dẫn và giúp đỡ Minh Anh. Có như vậy nó mới có thể dễ dàng trong vòng hai năm đã xây dựng

PARKSON đứng lên dành Top 1 thị trường kinh doanh tại Úc, và để mọi chuyện diễn ra suông sẻ nên cả hai triển kế hoạch như đang thù hằn lẫn nhau để che dấu hành động chờ thời cơ chính mùi.

Giờ ngồi đây mới được nghe Minh Anh kể chi tiết mọi sự việc của quá khứ, Uyển Nhi mới thật sự thấy mình đã hoàn toàn sai lệch tự tiện làm theo bản thân, chỉ biết oán giận người bên cạnh. Rồi hết lần này đến lần khác, gây ra sự việc trở nên luống sâu khó mà dứt, không những thế còn chính là người phá hoại tình duyên của em gái mình.

Nét mặt Uyển Nhi rõ sự hối lỗi, ngại ngần thấy vậy Minh Anh liền trấn an một câu “ không sao, chị làm như vậy mới là đúng. Chị không cho em đi du học ở đây thì làm sao, em tìm thấy được bà nội và biết mọi chuyện”

“ du học” Uyển Nhi nhấn mạnh.

“ Bà đây cũng rất vui khi cháu quan tâm em mình đến vậy, nghe con bé nói cháu cố ý làm vậy là muốn Minh Anh tự lập. Điều này khiến bà rất vui, hai đứa đều là cháu ngoan của bà” Bà zoe cười hậu chen ngang một câu.

Quan sát thấy thái độ của Minh Anh nhíu mày nhìn cô, Uyển Nhi mới hiểu ra vấn đề. Thì ra sự cố ý ép buộc đứa em gái này đi xa, chia cắt nó như vậy, không những không trách hờn cô mà còn suy nghĩ theo hướng tốt ngược lại, giờ đây nếu có thể thật sự cô muốn cúi xuống thành tâm xin lỗi đứa em gái này.

“ Vậy bà mới chính là bà nội ruột của tụi cháu, ông bình là con trai của bà. Và mọi ân oán chồng chất lên nhau cũng do Châu Tịnh Yên gây nên hay sao? Chỉ vì lòng tham mà bà ta nhẫn tâm giết chồng, đoạt tài sản hủy hoại chứng cứ, truy sát bà” Uyển Nhi ngờ vực hỏi.

“ Không chỉ có thế, em còn nghi năm đó chính bà ta là người ra lệnh cho Sang Thế Hùng gây tai nạn cho dì, và mẹ em vì bảo vệ ba và dì cho nên luôn tỏ ra phục tùng bà ta mà thôi” Minh Anh phán đoán.

“ Sao em lại nghĩ như vậy?” Sắc mặt Uyển Nhi đanh lại, mặt đỏ phừng phừng.

“ có thể hiểu như thế này” Kobe tay cầm một tập hồ sơ dày cộp đặt lên bàn nói “ tớ đã điều tra được một số chuyện và có vẻ rất liên quan đó nhé. Năm đó nhà bà Yên tức tập đoàn Châu thị ở trung quốc bị điều tra sử dụng cổ phiếu khống và liên tục bị bên thuế kiểm toán hỏi thăm, nợ ngân hàng lên đến hàng nghìn tỷ . Vậy mà sau khi bà Yên tiếp quản Myler dùng một cái Châu thị coi như sống dậy”

“ Vì vậy việc hại chết ông nội cậu cũng là điều dễ hiểu, khi đó mẹ cô Uyển Nhi là trợ lý của bà ta nên mọi chuyện biết rất rõ để bịt miệng thì chỉ còn cách là cho bà ấy vĩnh viễn câm miệng.

Mượn tay Sang Thế Hùng để mà loại trừ, cái lợi ông ta nhận được chính là ENJOY! Sau đó lại mượn quan hệ giữ ông ta và mẹ cậu để uy hiếp bà, ép buộc phải rời khỏi Úc đó là lí do thứ 1 cậu không được phép sang Úc, lí do thứ 2 cậu là người thừa kế tập đoàn chỉ cần cậu không suất hiện thì vị trí chủ tịch vĩnh viễn là của bà ta hơn nữa nội dung bản di chúc chính thức”

” Và việc cần làm duy nhất của bà ta hiện nay là bài trừ kẻ cầm di chúc, thật may mắn vì mẹ cậu có sức chịu đựng rất tốt khi che dấu, hẳn là đã hợp tác rất tốt và chịu đựng rất nhiều.” Kobe làm một tràng không nghỉ.

“ thật hoang đường, sao có thể để bà ta một tay che trời như vậy. Vậy nếu đoán không lầm, sự việc xảy ra với chị khi nhỏ cũng do một tay bà ta ra lệnh cho ông Hùng sắp xếp, sau lại mượn tay chị để loại bỏ em phải không” Uyển Nhi tức giận, khi nhận ra mình là một con cờ bị bà già độc ác kia điều khiển.

Những điều này, Minh Anh đã sớm đoán nên chẳng có gì đáng ngạc nhiên mọi chuyện cũng dễ hiểu khi xuất phát từ lòng tham, nó cười nhếch môi thân nhiên nói.

“ sẽ chẳng còn bao lâu nữa đâu. Uyển Nhi, em nghe nói chị sang đây vì Myler muốn trang trại cung cấp sản phẩm phải không”

Uyển Nhi “ ừm” một tiếng tiếp tục lắng nghe.

“ vậy em đoán không nhầm một bên sẽ đàm phán giá cả với PARKSON, thế thì cứ làm như bà ta mong muốn. Bà Nội à ép giá sát vào khiến bà ta phải quyết tâm chọn con đường hợp tác với PARKSON” Minh

Anh cần moi suy nghĩ nói ra ý kiến của mình.

“ Ừm vậy làm theo hướng đó, muốn thu lợi nhuận phải đàm phán giá cả với PARKSON điều này không tồi. Nhưng có một điều này chị không hiểu?”

“ chị nói đi”

“ Bà Yên muốn thừa nhận chị là con cháu chính thức trong hội đồng quản trị, điều này có lợi gì cho bà ta? Bà ta nên ép chết chị mới đúng chứ!”

Minh Anh suy nghĩ gì đó rồi bật cười thành tiếng “ có gì đâu khó hiểu, chị cứ làm theo lời bà ấy đi đến lúc đó chị em chúng ta sẽ cho bà ấy một bất ngờ. Em cũng rất vui khi chị nhập khẩu.”

Thấy Kobe nhướng mày định nói gì đó, Minh Anh đang kịp phản ứng ngăn lại bằng cái nhéo nhẹ không để Uyển Nhi phát hiện.

“ Không đâu, chị sẽ không nhập khẩu một phần là không muốn và bà Yên cũng nhất định không để chuyện đó xảy ra” Uyển Nhi cười chua xót, lắc đầu.

Minh Anh cười thông khổ, cả bầu tâm trạng hiện ra trên cơ hồ của nó:

“ Em sẽ trở về, không lâu nữa đâu. Em nhớ anh ấy lắm rồi, kéo dài thêm nữa em sẽ chết mất” ...

202. Chương 100 : Come Back Home .

“ Rầm” dùng lực đập tay xuống mặt bàn khá mạnh, trên gương mặt bà Yên hiện rõ sự tức giận.

“ Thật ra, cô ta là quỷ quái gì, hết lần này đến lần khác không xem Myler chúng ta ra gì?” bà Yên quát lớn.

Việc khiến bà ta tức giận như vậy cũng quá dễ hiểu, cứ tưởng việc sắp xếp người đi đàm phán giá cả là sẽ ổn thỏa. Nào ngờ hết lần này đến lần khác bị từ chối gặp mặt không ngừng, đến từ phía PARKSON.

Điều này khiến bà ta khá bức bối, đến lần thứ 4 đích thân đưa ông Bình đến gặp nhưng phía bên kia lại chốt một câu, không hề nể nan “ chỉ cần là người của Myler thì không việc gì phải tiếp!” .

Trợ lý Clair của bà yên nhẹ giọng, kính cẩn đáp “ Chủ tịch, hay là người này muốn đích thân chủ tịch sẽ đi đàm phán. Nếu cứ để tình hình kéo dài sẽ không ổn, phía bên trang trại lại lấy giá rất sát với giá bán ra bên PARKSON, chúng ta lấy cao hơn thì tiêu thụ không được, thấp hơn thì sẽ lỗ vốn nặng”

“ Nói chung quy là cô ta xem thường Myler, một trung tâm thương mại nhỏ bé chỉ vừa mới tham gia thương trường, nhưng lại chẳng xem ai ra gì. Chính vì điều đó sớm muộn cũng sẽ sụp đổ” giọng bà Yên đầy sự khinh miệt.

“ Cốc...Cốc” tiếng gõ cửa bên ngoài phát ra, bà Yên lấy lại khuôn mặt như thường, trầm giọng “ vào đi”.

Bên ngoài Ngọc Huyền đi vào, cười tươi như hoa nhẹ giọng đáp “ Chủ tịch, đây là thiệp mời dự tiệc”

“ ồ” bà Yên có chút ngạc nhiên, đưa tay nhận lấy tấm thiệp “ bữa tiệc này, bên nào tổ chức?”

“ Vũ Thị ạ” Ngọc Huyền đáp.

“ Vũ Hàn Thuyên đó, ta hận vì năm đó đã không diệt cỏ tận gốc. Đúng là, một con sâu làm rầu nồi canh. Nhưng giờ cô ta ra mặt rồi thì mọi việc dễ nằm trong tầm kiểm soát hơn rồi” bà Yên ngã ra ghế, giọng điệu thoải mái.

“ Đạo này, tôi thấy cô Uyển Nhi có điều gì đó khá bất thường thưa chủ tịch” Ngọc Huyền kiên dè nói một câu.

“ con bé đó thì có thể làm được gì chứ! Trở mình sao? Vốn nó chẳng thể làm được điều gì, mọi chuyện liên quan đến nó đều nằm trong sự tính toán của ta. Dù có như thế chúng ta cũng không nên chủ quan việc này, cô cứ âm thầm theo dõi từ phía sau, có vấn đề gì thì đến báo cáo”

“ vâng thưa chủ tịch” Ngọc Huyền kính cẩn cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Từ mấy năm trước, sau khi gia đình bị phá sản, cha mẹ cô ta dùng hết sức lực cuối cùng mà lo liệu cho Ngọc Huyền sang Úc du học. Trong một lần tình cờ, bà Yên dự tiệc đã gặp cô ta làm nhân viên phục vụ cho bữa tiệc, con mắt nhìn người của bà ta liền nhắm trúng cô ta đưa về tập đoàn làm trợ lý cho mình.

Nhiều năm qua Ngọc Huyền làm việc khiến bà ta khá hài lòng, đặc biệt bà ta biết được Ngọc Huyền luôn ấp ủ một mối thù từ khi xưa đối với Minh Anh và Hoàng Long cho nên hết lòng đầu tư vào cô ta.

“ Chủ tịch, chỉ còn hai tuần nữa là đến cuộc họp hội đồng quản trị tuyên bố di chúc. Người của chúng ta vẫn chưa tìm được tung tích của ông Hàn, liệu có để xảy ra sai sót gì không?” Clair vẻ trầm tư suy nghĩ.

“ Không sao, ta đã sắp xếp rồi! Dù hai người đó có trở về cũng chẳng có gì quan trọng nữa. Người cốt yếu vẫn là con bé Minh Anh, nó không biết gì bản di chúc này. Khi nó trở về thì mọi việc đã xong xuôi đầu vào đây cả rồi, ta vẫn là người nắm tập đoàn trong tay!”

“ Chủ tịch không tính đến đường người thừa kế là cháu đầu hay sao?”

“ Sao ta chưa nghĩ đến trường hợp này cơ chứ, Uyển Nhi đấy! Giờ ai nấy đều biết rõ thân phận của nó là thiên kim của Myler. Tuy nhiên ngày nào nó chưa được nhập khẩu thì ngày đó nó vẫn chưa chính thức được nhận vị trí, hừ” bà Yên cười nhếch môi...

Tại toà nhà cao ốc INDOCHINA , một nhà hàng sang trọng có hai người con gái ngồi dùng bữa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, hai người con gái ấy đều tỏa ra một phong thái rất mạnh mẽ thêm phần kiêu sa thu hút rất nhiều ánh nhìn từ người xung quanh.

Trong công việc hai người là cấp trên cấp dưới, nhưng khi ra đến bên ngoài họ là những người bạn thân thiết. Và khi nói chuyện cùng Minh Anh, Hàn Thuyên mới có cảm giác tin tưởng tâm sự rất thoải mái.

Đôi tay thon gọn, trắng trẻo cầm nĩa rất quý tộc, Vũ Hàn Thuyên đột nhiên thở dài nói chậm rãi “ Thật là đáng tiếc, mình cứ mong muốn cậu với Jullian là một đôi. Nhìn hai người như hình với bóng suốt mấy năm qua mà thâm ngưỡng mộ” .

“ Có thể sao” Minh Anh mắt không nhìn, chỉ tập trung vào đĩa bò bít tết thơm ngát. Cắt thịt cho vào miệng thưởng thức, bật cười đáp lại.

Dừng động tác lại, ngẩng mặt nhìn Hàn Thuyên chậm rãi nói “ Jullian ấy, anh quả là một người thầy tốt. Không những cho mình kiến thức kinh doanh còn dạy mình rất nhiều điều”

“ Jul để ý ai, yêu ai quan tâm đến ai nhất chẳng lẽ cậu nhìn không ra?” Minh Anh ngờ vực nhìn người đối diện.

“ Sao cậu nghĩ đó là mình” Hàn Thuyên thẳng thắn thừa nhận, không hề tránh né câu hỏi của Minh Anh.

“ Thuyên, mình có mắt nhìn mà”

Vũ Hàn Thuyên đưa mắt nhìn ra dòng sông Hàn êm ả lướt. Dòng sông dường như không trôi, cô lặng ngắm nhìn vẻ đẹp yên ả thanh bình của thành phố này. Mặt sông phẳng lặng như không muốn làm tỉnh giấc những con tàu đang ngủ yên sau một ngày vất vả, chỉ có những con sóng vỗ nhẹ như đang hát khúc ca êm ái ngợi ca vẻ đẹp của thành phố. Giữa không gian yên ả, sông như một dải lụa bạc thật đẹp.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Thuyên đáp “ Mình và anh thật ra đã quen nhau từ rất lâu thậm chí lúc đó mình rất yêu Jul nhưng rồi trong lúc mình suy sụp hỗn loạn nhất Jul lại chọn cách bỏ rơi mình. Đến khi mình bỏ mặc tất cả tin tưởng thêm một lần nữa sang nước Anh xa xôi tìm Jul, thì anh ấy đã cưới vợ có cả con nhỏ” cô bật cười , lắc đầu chua xót “ và nhiều sự việc khác nữa, kể ra thì dài dòng. Suy cho cùng là hợp rồi tan, tan rồi hợp. Mình chẳng thể tin thêm được nữa”

“ Nói cho cùng là vẫn không tin tưởng ở nhau” Minh Anh khẳng định suy nghĩ.

“ chắc có lẽ là vậy” Hàn Thuyên nhún vai. “ Còn cậu về đây lâu thế sao không gặp đi gặp người ấy, chẳng phải cậu nhớ người đó lắm sao?”

“ Nhớ chứ... rất nhớ là đằng khác. Nhưng ngày nào chưa ổn định được Myler, chưa đảm bảo mọi người được an toàn, mình chưa dám đặt tình cảm nam nữ lên trước. Mình sẽ gặp anh ấy, khi đã đứng vững trên đôi chân này! Chẳng còn bao lâu nữa”

“ cậu nghĩ anh ấy còn chờ cậu không?”

“ chỉ cần là Hoàng Long chưa có vợ!”

Hai cô gái lúc này đều chìm vào tâm trạng khi nhớ về đối phương. Cùng lúc ấy, Jullian từ đằng xa tiến lại phá vỡ bầu không khí âm đạm này.

“ Hàn Thuyên, tôi đã phát hết thiệp đến các doanh nghiệp lớn nhỏ. Bữa tiệc sẽ diễn ra vào ngay ngày nào sinh nhật của Annie” Jullian vui cười nói.

“ bữa tiệc sao?” Minh Anh ngược nhìn Jullian khó hiểu”

“ Đến lúc chúng ta ra mặt rồi, mình không muốn cậu chờ đợi thêm nữa. Bữa tiệc hôm đó sẽ chính thức giới thiệu trụ sở PARKSON ở Việt Nam, thời khắc đối đầu đã đến rồi Annie à”

“ Tự nhiên, mình nghĩ ra một trò hay” Lần đầu tiên Minh Anh cười nhếch môi, cái cười lạnh chết người...

—

Trong văn phòng làm việc Thế Hiển và Hoàng Long đang phím chuyện với nhau thì nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài. Cô thư ký đáng cao ráo thanh mảnh, đẹp mê hồn người sải chân bước vào.

Sở dĩ sự có mặt của cô thư ký này hồi đầu cũng là bất đắc dĩ, do chính ba của Hoàng Long nhận vào. Anh không cần trợ lý nào cả ngoài lão Trương, thế nhưng sau một thời gian tiếp xúc anh mới để ý đến người này là thiêm kim của đối tác làm ăn. Tưởng chừng cũng như bao người khác cũng chỉ muốn tiếp cận anh để có một vé vào cửa. Nhưng không, mục đích cô ta đến đây là để làm việc, vẻ kiêu ngạo tự tôn luôn chiếm phần lớn, ngoài công việc ra chẳng khi nào cô ấy tỏ ra một ý nghĩ hay cử chỉ được cho là thân mật.

Biết bao người sẽ tìm hết mọi cách để được làm quen bắt chuyện, nhưng cô thư kí Thiên Nghi này thì khác, cô ta đứng đưng hờ hững. Ảnh hưởng với cách làm việc rất nhạy bén và kiên định, đến Hoàng Long cũng khó mà nắm bắt được cô ấy đang nghĩ gì.

Thiên Nghi cúi đầu gật nhẹ chào Thế Hiển, rồi xem như không khí quay sang Hoàng Long đưa đến trước mặt hai tấm thiệp mời “ Bên Vũ Thị gửi thiệp mời đến dự tiệc thừa giám đốc”

“ Cảm ơn cô” Hoàng Long nhận tập hồ sơ trên tay, buông một câu “ Bữa tiệc sẽ diễn ra vào khi nào?”

“ vào cuối tuần tới, tại hội trường NOVOTEL lúc 6 giờ tối. Tôi đã xem lịch trình, tối đó giám đốc rảnh, anh có thể đổi lịch trình nếu như không muốn đi” Thiên Nghi đáp

“ Tôi sẽ đi, hôm đó cô không có việc gì thì đi với tôi”

“ Vâng thưa giám đốc, không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài”

Hoàng Long gật đầu thay cho câu trả lời, đợi đến khi cô thư kí ra ngoài. Thế Hiển châm điếu thuốc, cười châm chọc:

“ có vẻ, cô ta gây sự nhớ nhung cho cậu rồi nhỉ”

“ Có thể sao” anh nhún vai, ngã người ra ghế sofa. Tay dơ tấm thiệp có in logo PS cười khó hiểu.

“ Sắp được diện kiến người đẹp rồi đây. Thật tình tôi tò mò người đó quá, liệu chừng phải như tôi nghĩ không” Thế Hiển tự cười, phả khói vào không khí.

“ Lại tính bày trò gì?”

“ Hợp tác làm ăn thôi, đặt một cửa hàng tại PARKSON thì tăng thêm doanh thu thuận lợi cả. Chúng ta kinh doanh một mặt hàng thì vẫn thua người ta ở chỗ kinh doanh cả một bách hóa” .

“ Dù có là gì đi chăng nữa, muốn đứng vững thương trường này cần rất nhiều yếu tố. Tôi thật tò mò người đó là ai”

Một tuần nữa nhanh chóng trôi qua, Minh Anh ngồi trong phòng làm việc suốt hai ngày nay vẫn chưa ra khỏi. Có khi ngủ gật trên bàn làm việc, hằng ngày Kobe như mẹ Minh Anh, xách quần áo lẫn cơm nước lên công ty.

Tiếng chuông điện thoại vang bên tai, khiến Minh Anh giật mình tỉnh giấc vô ý làm rơi ly nước xuống nền đá “choảng”

Zen từ bên ngoài nghe tiếng vỡ, liền mở cửa chạy vào “Chị, sao thế”

“Không có gì đâu, chị lại ngủ quên sao? mấy giờ rồi?” Minh Anh mệt mỏi đưa tay day hai bên vầng thái dương, sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt. Mặc kệ cho chuông vẫn đổ.

“Thiết nghĩ chị nên nghe điện thoại trước tốt hơn bác gái gọi đấy, 5 6 cuộc gọi rồi” Zen thở hắt ra nhìn bà chị này, mà xót thay.

Chưa kịp bấm nghe máy, thì điện thoại lại tắt im lìm. Minh Anh dừng động tác, mặc kệ vậy “có chuyện gì không, em nói đi. Lát chị gọi lại cho mẹ sau cũng được”.

Đành vậy, Zen kéo chiếc ghế đến ngồi cạnh Minh Anh. Nó mệt mỏi nhắm mắt ngồi tựa ghế. Nhìn thì có vẻ chẳng mấy may quan tâm đến công việc lời nói của mình, nhưng Zen hiểu rõ nhất nó không hề bỏ sót một chữ nào. Zen bắt đầu báo cáo một số công việc, rồi nhắc về bên Myler cho người sang đàm phán bàn bạc liên minh giá cả, lần này là ông Bình đích thân đến.

Minh Anh đột nhiên mở mắt, thẳng lưng ngồi dậy: “ba chị? Vậy có tiếp không?”

Zen gật đầu rồi nói tiếp “theo như chị dặn dò, em chẳng tiếp ai cả. Kể cả anh Tú đã từng sang đây, em đều trả lời là không. Khi sáng bác trai cùng cô trợ lý đến, em cũng như thường lệ mà làm”.

Minh Anh ngẫm nghĩ đôi chút, cơ hồ giãn ra hơn nhiều nói “Em gọi điện thoại qua bên đó bảo họ hẹn ngày mai gặp mặt nhất định là Ông Nguyễn Kim Bình còn không thì khỏi bàn!” giọng nói của Minh Anh nhẹ nhàng nhưng rất có Uy, Zen nghe vậy cũng không dám làm trái.

“Chị, tối nay là sinh nhật đó có cần em chuẩn bị gì không?”

Minh Anh trợn tròn hai mắt to của mình lên mà nhìn Zen. Cái gì kia hôm nay là sinh nhật nó tức là chỉ vài tiếng nữa sẽ diễn ra party, vậy đồng hồ đã điểm 5 giờ mà chiều mà nó còn ngủ gật trong văn phòng, thật lơ đãng hết sức.

“trời! Sao em không nói sớm vậy Zen!” Minh Anh hốt hoảng, bộ dạng vội vã.

Zen thấy bộ dạng Minh Anh như vậy đâm ra bật cười, lại bên cạnh vỗ nhẹ vào vai “bình tĩnh còn 2 tiếng đồng hồ nữa, Kobe đợi chị bên dưới sảnh rồi, lệ đi”

Minh Anh vội vàng sắp xếp lại mớ hỗn độn trên bàn, thì bị Zen trông túi xách vào mình “để đó cho em đi, đi tối nay chị sẽ phải đối mặt nhiều lắm đấy. Có một câu này em vẫn muốn truyền đạt cho chị”

“Ồ, truyền đạt ấy?” Minh Anh có vẻ hứng thú, quay đầu nhìn Zen.

“Nhớ nhé càng phũ càng quyến rũ. Đi đi cho mọi người thấy một Minh Anh trong diện mạo mới nào” Zen cười tít mắt tay vậy vậy, đẩy Minh Anh đi.

Dưới tòa lầu cao tầng, Kobe đã ngồi trong xe chờ sảnh. Trước tiên Kobe chở Minh Anh đến một trung tâm làm đẹp có tiếng tại thành phố, cậu ta còn cho rằng Minh Anh lần đầu đến đây nên phấn khởi miệng luôn truyền giới thiệu không ngừng.

Cứ tưởng cái nơi này đã đổi chủ ngõ đâu vẫn là người đàn ông quản lý ba phẩy kia. Mới đầu nhìn cô, người này còn nhận chưa ra nên cứ âm thầm quan sát. Chưa tầm 30 phút liền sức nhớ khách quen cũ.

“À tôi nhớ rồi, tiểu thư đây khi trước đến cùng với thiếu gia Thế Hiển phải không?”

“Có sao!” Minh Anh cười mỉm đáp trả khó hiểu.

Phải nói bao lâu rồi nó chưa đi làm đẹp nhỉ, 3 tháng rồi chẳng. Da dễ xuống cấp trông thấy, giờ đây có 2 tiếng đồng hồ để xả stress, Minh Anh thư thả chìm đắm mình dưới khoáng bần nghĩ ngợi mông lung, miệng lẩm bẩm một câu.

“ Cuối cùng cũng thưởng được mùi quê hương, nhớ thật”

Đôi hàng mi nhắm lại, bỗng một loạt kí ức trở về trong não bộ. Từ những ngày bưng những tô bún phụ mẹ, tháng ngày đạp xe đến trường hơn 30km, đến lúc chuyển sang nhà người đó. Mùa đông năm ấy bắt đầu cho một hành trình yêu thương in hằn trong tâm trí như vết xăm không thể nào xóa được, hôn nhau dưới gốc cây trong trời mưa đêm.

Cái nụ hôn đầu đời để lại chút mị hương mê hoặc lòng người mỗi khi nhớ về. Cái nắm tay hững hờ buông rồi nắm, nắm rồi buông chung lại vẫn là yêu thương day dứt không thể kết thúc.

Bát cháo hành thơm phứt, cùng sự chăm sóc ân cần vào những ngày mang bệnh, bàn tay to lớn ấy từng li từng tí triu mến chăm từng giấc ngủ. Những cái ôm lúc yếu lòng, những cái ôm tổn thương nhau, những cái ôm đầy yêu thương mùi mẫn cùng những lời nói lúc vô tâm, lúc quan tâm có khi lại tàn nhẫn tổn thương đối phương đến tâm tư rối bời.

Những cuộc hành trình, những kỉ niệm đều hội về trong tâm trí nó lúc này. Yêu thương của nó ơi, còn cho nó cơ hội chứ, liệu nó và anh có thể một lần nữa không. À không, nó với anh vốn dĩ chưa có bắt đầu mà phải không. Lần này sẽ ngang tầm xuất hiện đối diện với anh một con người hoàn toàn khác, nhưng tình yêu đó dành cho anh sẽ không bao giờ khác, vĩnh viễn sẽ là như vậy.

Sau 2 giờ đồng hồ, Minh Anh bước ra từ phía sau bức rèm Kobe độn mặt ngờ nghệch ra, khi thấy người phụ nữ trước mặt. Vẫn cái làn da trắng hồng không chút tì vết ấy, dáng người nhỏ con gầy gò mà thường ngày vẫn thấy. Nhưng hôm nay khác lạ, đến độ không thể nào chấp nhận được, cô bạn của anh ta đây sao.

Mái tóc búi tối lộn xộn từng lọn tóc, có vài cọng xoắn lại rũ xuống gương mặt thanh tú trông đẹp mắt rất quý phái. Chiếc váy dạ màu xanh pastel xê ngực nửa kín nửa hở, càng làm tôn lên vóc dáng thon thả, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng không chút cầu kì. Đến môi son cũng chọn màu cánh sen dễ chịu, thêm vài phụ kiện khác. Tay cầm chiếc ví hộp hiệu, thuộc thiết kế mới nhất của Chanel được đính đá sang chói đẹp mắt.

Kobe tiến lại gần cầm đôi găng trắng cao hơn 10 phân. Cúi người dịu dàng xỏ vào cho nó, trước ánh mắt ngưỡng mộ cũng nhiều nhân viên trong tiệm, người quản lý thấy vậy cũng lấy làm ganh tỵ. Một Minh Anh như thế này, vừa cao quý vừa tao nhã không hề một chút nào phô trương.

Minh Anh cười mỉm, nhìn người bên cạnh đang chống tay đợi mình. Không cần suy nghĩ thêm gì nữa cô đã sẵn sàng, khoát tay vào Kobe sải bước...

Hội trường Novotel giờ đã đông đến nghẹt thở, khách khứa đều đã đến cả không những có những máu mặt trong xã hội mà còn có cả một vài vị khách chính quyền cũng đến tham dự.

Thiếu gia của Gmeiner và tiểu thư Hàn Thuyên vẫn là nhân vật khiến hội trường giờ đây đang xôn xao rất nhiều, hàng ngàn ánh mắt tò mò cứ dõi theo hai người họ, một số người lại mạnh dạng đến xã giao thiết lập mối quan hệ, âu chính cũng là mục đích của giới làm ăn kinh doanh này.

Từ trước đến nay việc Hoàng Long đến dự tiệc tùng quả rất hiếm, khó mà mời được và hơn thế nữa cũng chưa ai một lần thấy anh có phụ nữ bên cạnh. Nhưng hôm thì khác, đi bên cạnh anh là một phụ nữ kiều diễm, quý phái không hề thua kém bất kì người con gái tuổi đôi mươi nào có mặt tại nơi đây, đó mới chính là điểm hiếu kì của mọi người.

“ Cậu Long, hiếm khi lắm mới thấy đến dự tiệc nhỉ. Cô đây là” một người đàn ông trạc tuổi anh đến chào hỏi.

Không đợi Hoàng Long lên tiếng, người phụ nữ kiều diễm đứng cạnh liền hơi cúi đầu, cười mỉm đáp lại “ tôi là Trương Thiên Nghi, làm việc tại Gmeiner, trợ lí cho tổng giám đốc Long”

Người đối diện có chút ngạc nhiên, khi thấy khí phách trên người cô trợ lí tỏa ra. Lời nói ngắn gọn không chút lo lắng, rành mạch rõ ràng “ Cậu thật biết cách chọn người.

“ Tôi thấy cậu cũng biết chọn mỹ nhân lắm đấy chứ” Thế Hiển tay cầm ly rượu lắc lắc, lời nói đầy sự mỉa mai.

“ Ý cậu là gì vậy, cậu Hiển?” người đàn ông nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu.

Không cần đợi người đàn ông trả lời, cô gái đứng cạnh khoát tay anh ta, nghe được đầy mùi mỉa mai từ Thế Hiển sắc mặt có chút biến động lộ sự bức tức.

Bộ váy đang diện cũng phần nào cho thấy sự lẳng lơ, khoét ngực rất sâu, lộ nguyên tấm lưng mịn màng quyến rũ thu ánh mắt người nhìn. Nghĩ một hồi, cô gái cười khẩy nói “ Dù gì cũng từng quen biết, chào hỏi nhau một câu có cần phải mỉa mai đến chín phần như vậy không ta. Chẳng phải anh cũng như anh Đạt đều nuôi kiêu nữ hay sao”

“ Thi Thi, mấy năm không gặp có vẻ cách nói chuyện ngày càng ngọt nước hơn xưa rồi nhỉ” hấn xoa cằm nhếch môi cúi người xuống sát bên tai Thi Thi mà thâm thì chậm rãi “ Tôi nuôi vợ, chứ không phải nuôi KIÊU NỮ, cô hiểu ý tôi chứ” .

Toàn bộ kiêu nói nhấn mạnh của hấn làm mặt Thi Thi đỏ bừng, nhưng cũng phải nén cục tức này lại không dám sổ sàng trước đại gia bao cô ta. Cũng nhờ ơn Thế Hiển, dồn ép Thi Thi vào mức đường cùng, mới đẩy cô ta đến đường làm hạng gái kẹp kẻ đàn ông như thế này, trong lòng vẫn luôn nuôi hi vọng một ngày trả nợ củ lẩn nợ mới.

“ Cô ấy ngon xương ngọt nước đấy Đạt, tuyệt vời” Hấn chưa dừng, châm chọc thêm một câu.

“ Hấn rồi” người đàn ông trẻ kia đáp lại, anh ta không hề nhìn ra được sự châm chọc của Thế Hiển.

“ À phải rồi, Thi Thi, em nói sai rồi đó. Là vợ tôi nuôi tôi nhé” Thế Hiển nháy mắt tinh nghịch.

Cách đó không xa, Vũ Hàn Thuyên có một sức hút vô cùng lớn trong buổi tối hôm nay không cần phải nêu rõ lý do hẳn ai cũng sẽ hiểu được là vì sao, ống kính phóng viên cứ hết lần này đến lần khác chĩa về phía cô. Hết lượt này đến lượt khác Jullian đều phải đứng ra tắt ống kính.

“ Cô Hàn Thuyên, cô có thể cho biết dự án sắp đến của Vũ Thị không ạ?”

“ Cô Hàn Thuyên, cô có thể cho chúng tôi được biết PARKSON có mối quan hệ như thế với Vũ Thị, đó có phải là công ty con không ạ”

“ Cho tôi xin phép được hỏi, ngoài Đà Nẵng ra tập đoàn chúng ta còn có dự án đầu tư thêm không ở đâu không ạ”

Bla bla ... hàng vạn câu hỏi được đặt ra làm không khí thêm nhốn nháo, Vũ Hàn Thuyên vốn rất ghét những bữa tiệc thế này. Chưa cần kể đến phóng viên thì tiếp chuyện cùng những người mang mặt nạ này cũng đủ khiến cô mệt rồi.

Cô quay sang thì thầm với Kobe “ Annie đến chưa?, bữa tiệc đã trải qua 30 phút rồi. Cô ấy có xảy ra chuyện gì trên đường không?”

“ Annie đến rồi chắc đang lên đây mấy phút nữa sẽ đến, tiểu thư đừng lo lắng” giọng ấm áp mr.Jul đáp.

Dưới sảnh chính của toàn nhà Novotel Minh Anh vội vã khoát tay Kobe tiến vào, xem chút dặm phải chân váy mà ngã nhào. Nào ngờ trước mặt có đôi cánh tay lực lưỡng đưa ra đỡ lấy cô trước khi Kobe động thủ.

“ cô không sao chứ” giọng nói có chút quen thuộc lại rất ấm áp.

Minh Anh mắt thẳng bằng nên còn khom người, chỉnh trang lại trang phục cho vào nếp. Dịu dàng nói vài chữ “ Cảm ơn, tôi không sao” .

Lúc này khiến người đàn ông hơi sững sờ lại đôi chút, bàn tay anh vẫn chưa buông khỏi cánh tay người con gái. Cái mùi hương hoa lài này làm lòng anh cảm thấy quen thuộc khó tả.

Còn chưa kịp hỏi thêm, hay định lại tinh thần Kobe có chút khó chịu, vội dằng lấy nhiệm vụ đỡ Minh Anh kéo về phía mình “ cảm ơn anh, chúng tôi có việc gấp xin phép đi trước”

Minh Anh không có thời gian quay lại nhìn, gương mặt ấy chỉ thoáng qua vài giây làm người kia sững sờ muốn đuổi theo, nhưng rồi lại chùng chân bất động.

“ Đẳng Khôi, chúng ta lên thôi trẻ rồi”

Tiếng gọi của Ngọc Quỳnh lúc này làm anh trở về thực tại, cười gượng đáp lại “ ừ, lên thôi”

Tiếng máy ảnh bên trong không ngừng kêu lên “ tách...tách” các câu hỏi cứ nhăm vào vào Vũ Hàn Thuyên không ngừng. Sự nhiệt tình của báo chí không ngừng moi móc thông tin cho bằng được, hơn thế PARKSON bây giờ là từ khóa được mọi người chú ý đến nhất.

“ cô Hàn Thuyên có phải PARKSON mau chóng có vị thế ở Đông Nam Á và Châu Úc đều là nhờ sự hỗ trợ về kinh tế từ phía Vũ Thị hay không?”

Vũ Hàn Thuyên cố gắng kìm nén sự phiền phức trong lòng, giọng lãnh đạm đáp “ Mong mọi người đừng nghĩ như vậy, đối với cách làm việc của Vũ Thị có lẽ ai cũng đã biết. Hàn Thuyên tôi luôn chủ động tìm người tài, nhưng lần này lại khác cái tên PARKSON được sinh ra từ một người chủ động tìm đến chúng tôi, điều này gây cho tôi sự thú vị không thể dùng lời là có thể diễn tả được hết”

Nói đến đây Vũ Hàn Thuyên thoải mái hơn, nhún vai cười “ Như mọi người đã thấy thành công của trung tâm thương mại PARKSON hiện nay. Đó chính là câu trả lời của cuộc đầu tư này”

“ Vậy xin cho phép tôi được hỏi vì sao trung tâm thương mại PARKSON lại chọn Đà Nẵng làm trụ sở chính tại Việt Nam ạ. Nếu theo sơ đồ GDP ở nước ta nên đặt trụ sở ở Hà Nội và Sài gòn hai thành phố lớn nhất nước ta” một câu hỏi khá hay truyền đến Vũ Hàn Thuyên.

“ Câu này để tôi thay giám đốc Hàn Thuyên trả lời” Giọng nói dịu dàng đủ lớn để thu hút ánh nhìn mọi người hướng cửa ra vào hội trường bữa tiệc.

Vũ Hàn Thuyên quay người lại nhìn ra hướng cửa, cười nửa miệng “ Đúng vậy, mọi chuyện liên quan đến PARKSON cứ để tổng giám đốc Minh Anh của chúng tôi trả lời”

Như tiếng sấm vang bên tai, cơ hồ Hoàng Long như bị đơ cả lại, bả vai run nhẹ, bàn tay siết chặt ly rượu, các đốt ngón tay trắng bệch ra, ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm. Cái tên đó “ NGUYỄN MINH ANH...NGUYỄN MINH ANH” cái tên ám ảnh trong nỗi nhớ lẫn giấc ngủ âm ỉ không bao giờ yên. Một giờ một khắc người con gái đó đều có khả năng chiếm trọn từng gốc, từng mạch máu trong con người anh.

Anh quay đầu nhìn ra cửa, bất chợt sững người...

Minh Anh kiêu diễm sải chân bước đi dưới ánh đèn vàng, hàng ngàn con mắt đều chú ý đến nó. Không khác gì một ngôi sao lớn sáng rực trong hội trường này, một Minh Anh vừa cao ráo vừa quý phái nhưng lại giữ nét tao nhã không khoa trương. Thời gian 7 năm dài trôi qua, Minh Anh giờ đây mang nét son xuân của cô gái đôi mươi tỏa ra khí chất cao sang lẫn điềm đạm cho nó. Trước bao nhiêu con người ở đây, đôi môi vẫn nở nụ cười mê hoặc không chút tì vết.

Khi lướt ngang qua bả vai dài rộng của Hoàng Long, nó không để một chút ánh nhìn để ý đến, hờ hững như một kẻ xa lạ. Quả thực bề ngoài dù có thay đổi đến nào nhưng đối với anh , chỉ cần là người con gái đó anh liền nhận ra, có tro bụi cũng sẽ nhận ra. Đau đớn xen lẫn sự nhớ nhung, anh chùng chân đứng im như một bức tượng đồng không hơn.

Minh Anh chỉ liếc nhìn sơ qua một cái, không ai có thể nắm bắt được khoảnh khắc ấy. Anh đâu biết được giây phút gương mặt thanh tú của anh, lọt vào tầm nhìn của nó cũng là lúc trái tim nó nhảy vọt lên đến tận cổ họng. Nhưng lúc này đây, vẫn chưa phải là lúc để những tình cảm ấy giấu kín kia được phép trào trức.

Trước ống kính phóng viên, Minh Anh nở nụ cười thật tươi trả lời các câu hỏi một cách ung dung, dứt khoát và kiên định.

“ Ở Thành Phố này có rất nhiều điều khiến tôi bắt buộc phải chọn nó. Đây là nơi tôi sinh ra và lớn lên, khi tôi có kiến thức nắm vững hành trang trên vai nếu không chọn phục vụ cho Đà Nẵng thì tôi nên chọn nơi nào.”

Dưới ánh đèn mọi người chăm chú nghe lời phát biểu, mà gật gù tán dương. Hình ảnh Minh Anh giờ đây thật quyến rũ, không chút gì là lo lắng.

“ Và nhiều hơn thế nữa chính là Đà Nẵng của chúng ta được mệnh danh là thành phố đáng sống, thành phố của du lịch, thành phố có sự an toàn, an ninh trật tự trên mọi con đường. Một thành phố hoàn hảo như vậy nếu không đầu tư vào thì tôi nên chọn nơi nào.

Không chừng vài năm nữa, chính nơi đây sẽ trở thành thị trường tiêu thụ bật nhất ở Việt Nam, rất nhiều nơi trên thế giới đều đổ về Việt Nam và tôi tin chắc rằng họ cũng như tôi sẽ chọn thành phố này.

Và tôi cũng chỉ có mỗi câu nói như thế này Ai chiếm được thị trường ở đây, người đó sẽ nắm được thời cơ kinh doanh. Cho dù bất kì ở nơi nào, cũng không gây khó dễ cho họ được!”

Kết thúc một số câu hỏi phỏng vấn, bên dưới ai nấy nhìn Minh Anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ không thôi, có vài người vỗ tay thành tiếng vang cả hội trường này. Nhóm người Hoàng Long, ban đầu có chút ngỡ ngàng không kịp thu nhận hình ảnh này của người quen, nhưng rồi cái người đứng đó tên Nguyễn Minh Anh thì sai chỗ nào được nữa.

Tiếng xầm xì bàn tán không dừng, Hoàng Long cũng nhanh ổn định ánh mắt trở nên vô định hơn. Anh lần này chủ động kéo trợ lý Thiên Nghi về phía mình kề sát cạnh bên, điều này khiến Thế Hiển lấy làm thú vị.

Người MC dẫn dắt bữa tiệc tối nay bước lên bục sân khấu trình trọng thông báo “ Bữa tiệc hôm nay, ngoài giới thiệu PARKSON đến với Việt Nam chúng ta hãy cùng nhau chúc mừng sinh nhật của cô Minh Anh, nào mọi người hãy cùng nhau nâng ly”

“ 1...2...3 Cheer” tiếng hô đồng thanh vang cả hội trường.

Tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên không quá lớn, cũng chẳng quá bé rất nhẹ nhàng và dịu êm. Thế Hiển cười nhếch môi ánh mắt của hắn trở nên mỉa mai hơn khi nào hết, tiến đến lại gần chỗ Minh Anh mà đưa tay mời cô nhảy một bản.

Mãi mê nói chuyện với Hàn Thuyên nên phút chốc làm nó lơ đãng đến sự xuất hiện của Thế Hiển. Có chút giật mình, rồi như không có gì cười tươi tiếp nhận bàn tay ấy.

Nắm tay Minh Anh ra giữa sảnh hội trường, cánh tay đặt lên phần eo thon của nó, tay nó đặt nhẹ lên bàn tay còn lại của hắn, hai người di chuyển từng bước theo điệu nhạc nhịp nhàng uyển chuyển ăn ý, rồi đến những cú xoay vòng cũng rất tuyệt.

Cả hai người tự do điều khiển từng động tác nhẹ nhàng, chậm chạp tiến vào một thế giới dường như chỉ còn có hai người, hắn tiến lên một bước nó liền bắt nhịp tiến theo. Hắn lùi xuống một bước, nó về sau một bước. Cơ thể gần như xa, thân mật nhưng cũng xa cách, cứ tiến lùi như vậy không có cách nào lại gần được nhau, không có cách nào tiếp cận được hơn.

“ Em trốn kỹ thật, anh tìm không ra” hắn khẽ chọc nó.

“ Ngay cả trốn còn để anh tìm ra, thì em đã không trốn” nó mỉa mai đáp lại.

Hiếm khi nào có dịp hắn được nghe người con gái đơn thuần này khinh miệt xem thường mình như vậy. Càng làm bầu không khí của hai người thêm vui.

“ Em nghĩ thế nào nếu anh hôn em”

“ Trừ phi anh là Hoàng Long và anh không muốn bị chị hai CẮT” nó cười mím môi nhấn chữ cuối.

“ Tới đây thôi, em chưa xong chuyện. Giờ phải sang Úc liền, hẹn gặp lại”

Vừa nói xong, giai điệu đầu tiên cũng dừng lại, Minh Anh buông lời đôi tay Thế Hiển ra khỏi mình hôn hờ vào bên má hắn một cái rồi vội vàng về chỗ Hàn Thuyên nói vài câu sau đó nhanh chóng cùng Kobe rời khỏi sảnh, sự việc xảy ra khá nhanh chóng.

Lúc Thế Hiển về chỗ mọi người chưa ai kịp hỏi, quay lại nhìn đã không còn thấy người đâu cả.

“ Người đó, Minh Anh thật sao?” Đặng Khôi hỏi một câu, định chạy đến bên kia, liền bị lực cánh tay của Thế Hiển ngăn lại.

Đặng Khôi liếc mắt nhìn Thế hiền khó hiểu, như chờ đợi lời giải thích.

“ Bây giờ chưa phải lúc, cô ấy nói có việc bận đi rồi”

Có một sự hụt hẫng nào đó hiện rõ trên gương mặt Đặng Khôi, từng mông kí ức ủa về chỉ trong mấy phút ngắn ngủi. Với anh Minh Anh như bầu trời, vậy mà trong tim nó có lẽ chỉ xem anh như cỏ dại bên đường, phải chăng là như vậy? Minh Anh có thể đôi câu với Thế Hiền vậy mà một nụ cười khi gặp lại cũng chưa có lấy một lần.

Ngọc Quỳnh đứng cạnh dễ dàng nhìn thấy được tâm trạng của người đàn ông bên cạnh. Cô cứ luôn tin tưởng sau ngần ấy năm tình cảm mơ hồ kia đã sớm chóng rời khỏi Đặng Khôi. Nhưng ngờ đâu ngoài Hoàng Long ra, Đặng Khôi cũng là một người chờ đợi Minh Anh trở về trong âm thầm, trái tim cố chột nhói lên đau đớn.

“ Hai anh, Hoàng Long đâu rồi” Ngọc Quỳnh giả vờ hỏi một câu, để đánh lạc tâm trạng Đặng Khôi lúc này.

“ Cậu ấy có việc ra bên ngoài một lát rồi” Đặng Khôi buồn bã, nhấp một ngụm.

Minh Anh cùng Kobe rời đi, bước chân của hai người cũng không kém phần vội vã. Cả hai người vừa đi vừa cùng nhau bàn một chút việc công ty, khi khoảng cách đến gần cầu thang không xa mấy bỗng dưng đôi chân Minh Anh bị trùng lại một chỗ như có vật nặng đè lên, không có cách nào khiến nó nhấc nổi.

Minh Anh dờ dằng hướng mắt vào người đàn ông đối diện mãi không chớp mắt, hơi thở trở nên nóng phừng bao trùm lấy nó . Gương mặt người đó quá đỗi quen thuộc, lạnh nhạt, không chút cảm xúc vô cớ khiến nó sờn cả da gà.

Liếc mắt nhìn người bên cạnh anh đang khoát tay vào nhau rất tình, nó nhanh chóng lấy lại thần sắc vô cảm trên gương mặt mình. Minh Anh trong mắt anh giờ đây kiêu diễm kiêu sa, Hoàng Long trước mặt nó giờ đây chững chạc, phong độ đầy khí phách của một người đang ông thực thụ.

Đã có rất nhiều nhiều lúc nó dành tâm tư tưởng tượng lúc gặp nhau, sẽ là một khung cảnh nào đó và ngập tràn cảm xúc, cảm xúc cũng những năm tháng xa cách, cảm xúc của những nhớ nhung và cảm xúc khi gặp lại yêu thương trong đời.

Nhưng không! Ngay chính lúc này đây “ Anh hững hờ, Nó hững hờ. Không ai muốn nắm lấy tay ai”

Minh Anh lướt ngang qua anh. Anh đứng lệch về bên cánh phải nó một chút, lạnh lùng không hề có ý muốn níu kéo.

Lúc Minh Anh bước đến gần tạo tư thế như đứng cạnh nhau chưa quá nửa mét , gần tới nỗi chỉ cần khoe mắt Hoàng Long dịch chuyển một li là có thể bắt được cái bóng cổ trắng ngần của nó.

Giây phút đó anh như chết lặng, bởi sự vô cảm trên người con gái đó cao ngạo và đầy xa cách. Đây là cái kết lúc gặp lại nhau hay sao?

Minh Anh đau đớn bên trong nhưng vẫn cố ra hờ hững, không quan tâm. Xuống đến bên dưới, an tọa trong xe hướng mắt nó vẫn nhìn lên tòa nhà cao tầng Novotel, khoe mi rưng rưng mặc cho nước mắt chảy tự do trên đôi gò má.

Trái tim co rút lại, cả người run run hẫ hẫ lên. Là nó đang khóc khóc vì nhớ Hoàng long hay khóc vì quá hạnh phúc khi gặp lại anh nó cũng không biết nữa, chỉ là lúc này muốn ôm anh đến vô cùng nhưng lại bất lực không thể, vẫn chưa phải lúc.

Kobe thấy vậy quay người lại phía ghế hậu, đưa cho Minh Anh hộp khăn và an ủi “ Qua ngày mai nữa thôi, cố lên”

Minh Anh gật nhẹ, không nói gì tựa đầu vào gương nhắm mắt cố ổn định tâm trạng nhưng xem ra là vô ích. Bên ngực trái nó lúc này sao mà như kiến cắn đau lắm, đau khi gặp lại mà không thể ôm lấy anh, hôn anh hay là nói với anh một câu “ anh khỏe không?, có còn đợi em không” .

Rồi lại bật cười chính mình chua xót thay. Đợi nó à? Chẳng phải khi này cô gái quyền rũ ấy không thua kém gì nó đứng cạnh anh, hai người khoát tay nhau rất tình. Đó chẳng phải là câu trả lời rồi hay sao, nó cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch khi tự hỏi câu đó, tâm can trở nên đau vô vàng...

203. Chương 100 : Come Back Home .

“ Rầm” dùng lực đập tay xuống mặt bàn khá mạnh, trên gương mặt bà Yên hiện rõ sự tức giận.

“ Thật ra, cô ta là quỷ quái gì, hết lần này đến lần khác không xem Myler chúng ta ra gì?” bà Yên quát lớn.

Việc khiến bà ta tức giận như vậy cũng quá dễ hiểu, cứ tưởng việc sắp xếp người đi đàm phán giá cả là sẽ ổn thỏa. Nào ngờ hết lần này đến lần khác bị từ chối gặp mặt không ngừng, đến từ phía PARKSON.

Điều này khiến bà ta khá bức bối, đến lần thứ 4 đích thân đưa ông Bình đến gặp nhưng phía bên kia lại chốt một câu, không hề nể nan “ chỉ cần là người của Myler thì không việc gì phải tiếp!” .

Trợ lý Clair của bà yên nhẹ giọng, kính cẩn đáp “ Chủ tịch, hay là người này muốn đích thân chủ tịch sẽ đi đàm phán. Nếu cứ để tình hình kéo dài sẽ không ổn, phía bên trang trại lại lấy giá rất sát với giá bán ra bên PARKSON, chúng ta lấy cao hơn thì tiêu thụ không được, thấp hơn thì sẽ lỗ vốn nặng”

“ Nói chung quy là cô ta xem thường Myler, một trung tâm thương mại nhỏ bé chỉ vừa mới tham gia thương trường, nhưng lại chẳng xem ai ra gì. Chính vì điều đó sớm muộn cũng sẽ sụp đổ” giọng bà Yên đầy sự khinh miệt.

“ Cốc...Cốc” tiếng gõ cửa bên ngoài phát ra, bà Yên lấy lại khuôn mặt như thường, trầm giọng “ vào đi”.

Bên ngoài Ngọc Huyền đi vào, cười tươi như hoa nhẹ giọng đáp “ Chủ tịch, đây là thiệp mời dự tiệc”

“ ồ” bà Yên có chút ngạc nhiên, đưa tay nhận lấy tấm thiệp “ bữa tiệc này, bên nào tổ chức?”

“ Vũ Thị ạ” Ngọc Huyền đáp.

“ Vũ Hàn Thuyên đó, ta hận vì năm đó đã không diệt cỏ tận gốc. Đúng là, một con sâu làm rầu nồi canh. Nhưng giờ cô ta ra mặt rồi thì mọi việc dễ nằm trong tầm kiểm soát hơn rồi” bà Yên ngã ra ghế, giọng điệu thoải mái.

“ Đạo này, tôi thấy cô Uyển Nhi có điều gì đó khá bất thường thừa chủ tịch” Ngọc Huyền kiên dè nói một câu.

“ con bé đó thì có thể làm được gì chứ! Trở mình sao? Vốn nó chẳng thể làm được điều gì, mọi chuyện liên quan đến nó đều nằm trong sự tính toán của ta. Dù có như thế chúng ta cũng không nên chủ quan việc này, cô cứ âm thầm theo dõi từ phía sau, có vấn đề gì thì đến báo cáo”

“ vâng thưa chủ tịch” Ngọc Huyền kính cẩn cúi chào rồi ra khỏi phòng.

Từ mấy năm trước, sau khi gia đình bị phá sản, cha mẹ cô ta dùng hết sức lực cuối cùng mà lo liệu cho Ngọc Huyền sang Úc du học. Trong một lần tình cờ, bà Yên dự tiệc đã gặp cô ta làm nhân viên phục vụ cho bữa tiệc, con mắt nhìn người của bà ta liền nhắm trúng cô ta đưa về tập đoàn làm trợ lý cho mình.

Nhiều năm qua Ngọc Huyền làm việc khiến bà ta khá hài lòng, đặc biệt bà ta biết được Ngọc Huyền luôn ấp ủ một mối thù từ khi xưa đối với Minh Anh và Hoàng Long cho nên hết lòng đầu tư vào cô ta.

“ Chủ tịch, chỉ còn hai tuần nữa là đến cuộc họp hội đồng quản trị tuyên bố di chúc. Người của chúng ta vẫn chưa tìm được tung tích của ông Hàn, liệu có để xảy ra sai sót gì không?” Clair vẽ trầm tư suy nghĩ.

“ Không sao, ta đã sắp xếp rồi! Dù hai người đó có trở về cũng chẳng có gì quan trọng nữa. Người cốt yếu vẫn là con bé Minh Anh, nó không biết gì bản di chúc này. Khi nó trở về thì mọi việc đã xong xuôi đầu vào đầy cả rồi, ta vẫn là người nắm tập đoàn trong tay!”

“ Chủ tịch không tính đến đường người thừa kế là cháu đầu hay sao?”

“ Sao ta chưa nghĩ đến trường hợp này cơ chứ, Uyển Nhi đấy! Giờ ai nấy đều biết rõ thân phận của nó là thiên kim của Myler. Tuy nhiên ngày nào nó chưa được nhập khẩu thì ngày đó nó vẫn chưa chính thức được nhận vị trí, hừ” bà Yên cười nhếch môi...

Tại toà nhà cao ốc INDOCHINA , một nhà hàng sang trọng có hai người con gái ngồi dùng bữa nói chuyện với nhau rất vui vẻ, hai người con gái ấy đều tỏa ra một phong thái rất mạnh mẽ thêm phần kiêu sa thu hút rất nhiều ánh nhìn từ người xung quanh.

Trong công việc hai người là cấp trên cấp dưới, nhưng khi ra đến bên ngoài họ là những người bạn thân thiết. Và khi nói chuyện cùng Minh Anh, Hàn Thuyên mới có cảm giác tin tưởng tâm sự rất thoải mái.

Đôi tay thon gọn, trắng trẻo cầm nĩa rất quý tộc, Vũ Hàn Thuyên đột nhiên thở dài nói chậm rãi “ Thật là đáng tiếc, mình cứ mong muốn cậu với Jullian là một đôi. Nhìn hai người như hình với bóng suốt mấy năm qua mà thăm ngưỡng mộ” .

“ Có thể sao” Minh Anh mắt không nhìn, chỉ tập trung vào đĩa bò bít tết thơm ngút. Cắt thịt cho vào miệng thưởng thức, bật cười đáp lại.

Dừng động tác lại, ngẩng mặt nhìn Hàn Thuyên chậm rãi nói “ Jullian ấy, anh quả là một người thầy tốt. Không những cho mình kiến thức kinh doanh còn dạy mình rất nhiều điều”

“ Jul để ý ai, yêu ai quan tâm đến ai nhất chẳng lẽ cậu nhìn không ra?” Minh Anh ngờ vực nhìn người đối diện.

“ Sao cậu nghĩ đó là mình” Hàn Thuyên thẳng thừng thừa nhận, không hề tránh né câu hỏi của Minh Anh.

“ Thuyên, mình có mắt nhìn mà”

Vũ Hàn Thuyên đưa mắt nhìn ra dòng sông Hàn êm ả lướt. Dòng sông dường như không trôi, cô lặng ngắm nhìn vẻ đẹp yên ả thanh bình của thành phố này. Mặt sông phẳng lặng như không muốn làm tỉnh giấc những con tàu đang ngủ yên sau một ngày vất vả, chỉ có những con sóng vỗ nhẹ như đang hát khúc ca êm ái ngợi ca vẻ đẹp của thành phố. Giữa không gian yên ả, sông như một dải lụa bạc thật đẹp.

Trầm ngâm một hồi, Hàn Thuyên đáp “ Mình và anh thật ra đã quen nhau từ rất lâu thậm chí lúc đó mình rất yêu Jul nhưng rồi trong lúc mình suy sụp hỗn độn nhất Jul lại chọn cách bỏ rơi mình. Đến khi mình bỏ mặc tất cả tin tưởng thêm một lần nữa sang nước Anh xa xôi tìm Jul, thì anh ấy đã cưới vợ có cả con nhỏ” cô bật cười , lắc đầu chua xót “ và nhiều sự việc khác nữa, kể ra thì dài dòng. Suy cho cùng là hợp rồi tan, tan rồi hợp. Mình chẳng thể tin thêm được nữa”

“ Nói cho cùng là vẫn không tin tưởng ở nhau” Minh Anh khẳng định suy nghĩ.

“ chắc có lẽ là vậy” Hàn Thuyên nhún vai. “ Còn cậu về đây lâu thế sao không gặp đi gặp người ấy, chẳng phải cậu nhớ người đó lắm sao?”

“ Nhớ chứ... rất nhớ là đằng khác. Nhưng ngày nào chưa ổn định được Myler, chưa đảm bảo mọi người được an toàn, mình chưa dám đặt tình cảm nam nữ lên trước. Mình sẽ gặp anh ấy, khi đã đứng vững trên đôi chân này! Chẳng còn bao lâu nữa”

“ cậu nghĩ anh ấy còn chờ cậu không?”

“ chỉ cần là Hoàng Long chưa có vợ!”

Hai cô gái lúc này đều chìm vào tâm trạng khi nhớ về đối phương. Cùng lúc ấy, Jullian từ đằng xa tiến lại phá vỡ bầu không khí âm ỉ này.

“ Hàn Thuyên, tôi đã phát hết thiệp đến các doanh nghiệp lớn nhỏ. Bữa tiệc sẽ diễn ra vào ngày ngày nào sinh nhật của Annie” Jullian vui cười nói.

“ bữa tiệc sao?” Minh Anh ngược nhìn Jullian khó hiểu”

“ Đến lúc chúng ta ra mặt rồi, mình không muốn cậu chờ đợi thêm nữa. Bữa tiệc hôm đó sẽ chính thức giới thiệu trụ sở PARKSON ở Việt Nam, thời khắc đổi đầu đã đến rồi Annie à”

“ Tự nhiên, mình nghĩ ra một trò hay” Lần đầu tiên Minh Anh cười nhếch môi, cái cười lạnh chết người...

Trong văn phòng làm việc Thế Hiển và Hoàng Long đang phím chuyện với nhau thì nghe được tiếng gõ cửa bên ngoài. Cô thư ký đáng cao ráo thanh mảnh, đẹp mê hồn người sải chân bước vào.

Sở dĩ sự có mặt của cô thư ký này hồi đầu cũng là bất đắc dĩ, do chính ba của Hoàng Long nhận vào. Anh không cần trợ lý nào cả ngoài lão Trương, thế nhưng sau một thời gian tiếp xúc anh mới để ý đến người này là thêm kim của đối tác làm ăn. Tưởng chừng cũng như bao người khác cũng chỉ muốn tiếp cận anh để có một vé vào cửa. Nhưng không, mục đích cô ta đến đây là để làm việc, vẻ kiêu ngạo tự tôn luôn chiếm phần lớn, ngoài công việc ra chẳng khi nào cô ấy tỏ ra một ý nghĩ hay cử chỉ được cho là thân mật.

Biết bao người sẽ tìm hết mọi cách để được làm quen bắt chuyện, nhưng cô thư kí Thiên Nghi này thì khác, cô ta đứng đưng hờ hững. Ánh mắt với cách làm việc rất nhạy bén và kiên định, đến Hoàng Long cũng khó mà nắm bắt được cô ấy đang nghĩ gì.

Thiên Nghi cúi đầu gật nhẹ chào Thế Hiển, rồi xem như không khí quay sang Hoàng Long đưa đến trước mặt hai tấm thiệp mời “ Bên Vũ Thị gửi thiệp mời đến dự tiệc thừa giám đốc”

“ Cảm ơn cô” Hoàng Long nhận tập hồ sơ trên tay, buông một câu “ Bữa tiệc sẽ diễn ra vào khi nào?”

“ vào cuối tuần tới, tại hội trường NOVOTEL lúc 6 giờ tối. Tôi đã xem lịch trình, tối đó giám đốc rảnh, anh có thể đổi lịch trình nếu như không muốn đi” Thiên Nghi đáp

“ Tôi sẽ đi, hôm đó cô không có việc gì thì đi với tôi”

“ Vâng thưa giám đốc, không còn việc gì tôi xin phép ra ngoài”

Hoàng Long gật đầu thay cho câu trả lời, đợi đến khi cô thư kí ra ngoài. Thế Hiển châm điếu thuốc, cười châm chọc:

“ có vẻ, cô ta gây sự nhớ nhung cho cậu rồi nhỉ”

“ Có thể sao” anh nhún vai, ngã người ra ghế sofa. Tay dơ tấm thiệp có in logo PS cười khó hiểu.

“ Sắp được diện kiến người đẹp rồi đây. Thật tình tôi tò mò người đó quá, liệu chừng phải như tôi nghĩ không” Thế Hiển tự cười, phả khói vào không khí.

“ Lại tính bày trò gì?”

“ Hợp tác làm ăn thôi, đặt một cửa hàng tại PARKSON thì tăng thêm doanh thu thuận lợi cả. Chúng ta kinh doanh một mặt hàng thì vẫn thua người ta ở chỗ kinh doanh cả một bách hóa” .

“ Dù có là gì đi chăng nữa, muốn đứng vững thương trường này cần rất nhiều yếu tố. Tôi thật tò mò người đó là ai”

—

Một tuần nữa nhanh chóng trôi qua, Minh Anh ngồi trong phòng làm việc suốt hai ngày nay vẫn chưa ra khỏi. Có khi ngủ gật trên bàn làm việc, hằng ngày Kobe như mẹ Minh Anh, xách quần áo lẫn cơm nước lên công ty .

Tiếng chuông điện thoại vang bên tai, khiến Minh Anh giật mình tỉnh giấc vô ý làm rơi ly nước xuống nền đá “ choảng”

Zen từ bên ngoài nghe tiếng vỡ, liền mở cửa chạy vào “ Chị, sao thế”

“ Không có gì đâu, chị lại ngủ quên sao? mấy giờ rồi?” Minh Anh mệt mỏi đưa tay day hai bên vầng thái dương, sự mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt. Mặc kệ cho chuông vẫn đổ.

“ Thiết nghĩ chị nên nghe điện thoại trước tốt hơn bác gái gọi đấy, 5 6 cuộc gọi rồi” Zen thở hắt ra nhìn bà chị này, mà xót thay.

Chưa kịp bấm nghe máy, thì điện thoại lại tắt im lìm. Minh Anh dừng động tác, mặc kệ vậy “ có chuyện gì không, em nói đi. Lát chị gọi lại cho mẹ sau cũng được” .

Đành vậy, Zen kéo chiếc ghế đến ngồi cạnh Minh Anh. Nó mệt mỏi nhắm mắt ngồi tựa ghế. Nhìn thì có vẻ chẳng mấy may quan tâm đến công việc lời nói của mình, nhưng Zen hiểu rõ nhất nó không hề bỏ sót một

chữ nào. Zen bắt đầu báo cáo một số công việc, rồi nhắc về bên Myler cho người sang đàm phán bàn bạc liên minh giá cả, lần này là ông Bình đích thân đến.

Minh Anh đột nhiên mở mắt, thẳng lưng ngồi dậy: “ba chị? Vậy có tiếp không?”

Zen gật đầu rồi nói tiếp “theo như chị dặn dò, em chẳng tiếp ai cả. Kể cả anh Tú đã từng sang đây, em đều trả lời là không. Khi sáng bác trai cùng cô trợ lý đến, em cũng như thường lệ mà làm”.

Minh Anh ngẫm nghĩ đôi chút, cơ hồ giãn ra hơn nhiều nói “Em gọi điện thoại qua bên đó bảo họ hẹn ngày mai gặp mặt nhất định là Ông Nguyễn Kim Bình còn không thì khỏi bàn!” giọng nói của Minh Anh nhẹ nhàng nhưng rất có Uy, Zen nghe vậy cũng không dám làm trái.

“Chị, tối nay là sinh nhật đó có cần em chuẩn bị gì không?”

Minh Anh trợn tròn hai mắt to của mình lên mà nhìn Zen. Cái gì kia hôm nay là sinh nhật nó tức là chỉ vài tiếng nữa sẽ diễn ra party, vậy đồng hồ đã điểm 5 giờ mà chiều mà nó còn ngủ gật trong văn phòng, thật lơ đãng hết sức.

“trời! Sao em không nói sớm vậy Zen!” Minh Anh hốt hoảng, bộ dạng vội vã.

Zen thấy bộ dạng Minh Anh như vậy đâm ra bật cười, lại bên cạnh vỗ nhẹ vào vai “bình tĩnh còn 2 tiếng đồng hồ nữa, Kobe đợi chị bên dưới sảnh rồi, lệ đi”

Minh Anh vội vàng sắp xếp lại mớ hỗn độn trên bàn, thì bị Zen trông túi xách vào mình “để đó cho em đi, đi tối nay chị sẽ phải đối mặt nhiều lắm đấy. Có một câu này em vẫn muốn truyền đạt cho chị”

“Ồ, truyền đạt ấy?” Minh Anh có vẻ hứng thú, quay đầu nhìn Zen.

“Nhớ nhé càng phủ càng quyến rũ. Đi đi cho mọi người thấy một Minh Anh trong diện mạo mới nào” Zen cười tít mắt tay vẫy vẫy, đẩy Minh Anh đi.

Dưới tòa lầu cao tầng, Kobe đã ngồi trong xe chờ sẵn. Trước tiên Kobe chở Minh Anh đến một trung tâm làm đẹp có tiếng tại thành phố, cậu ta còn cho rằng Minh Anh lần đầu đến đây nên phần khởi miệng luyện thuyết giới thiệu không chừng.

Cứ tưởng cái nơi này đã đổi chủ ghế đầu vẫn là người đàn ông quản lý ba phẩy kia. Mới đầu nhìn cô, người này còn nhận chưa ra nên cứ âm thầm quan sát. Chưa tầm 30 phút liền sức nhớ khách quen củ.

“À tôi nhớ rồi, tiểu thư đây khi trước đến cùng với thiếu gia Thế Hiển phải không?”

“Có sao!” Minh Anh cười mỉm đáp trả khó hiểu.

Phải nói bao lâu rồi nó chưa đi làm đẹp nhỉ, 3 tháng rồi chẳng. Da dễ xuống cấp trông thấy, giờ đây có 2 tiếng đồng hồ để xả stress, Minh Anh thư thả chìm đắm mình dưới khoáng bần nghĩ ngợi mông lung, miệng lẩm bầm một câu.

“Cuối cùng cũng thưởng được mùi quê hương, nhớ thật”

Đôi hàng mi nhắm lại, bỗng một loạt kí ức trở về trong não bộ. Từ những ngày bưng những tô bún phụ mẹ, tháng ngày đạp xe đến trường hơn 30km, đến lúc chuyển sang nhà người đó. Mùa đông năm ấy bắt đầu cho một hành trình yêu thương in hằn trong tâm trí như vết xăm không thể nào xóa được, hôn nhau dưới gốc cây trong trời mưa đêm.

Cái nụ hôn đầu đời để lại chút mị hương mê hoặc lòng người mỗi khi nhớ về. Cái nắm tay hững hờ buông rồi nắm, nắm rồi buông chung lại vẫn là yêu thương day dứt không thể kết thúc.

Bát cháo hành thơm phứt, cùng sự chăm sóc ân cần vào những ngày mang bệnh, bàn tay to lớn ấy từng li từng tí triu mến chăm từng giấc ngủ. Những cái ôm lúc yếu lòng, những cái ôm tổn thương nhau, những cái ôm đầy yêu thương mùi mẫn cùng những lời nói lúc vô tâm, lúc quan tâm có khi lại tàn nhẫn tổn thương đối phương đến tâm tư rối bời.

Những cuộc hành trình, những kỉ niệm đều hội về trong tâm trí nó lúc này. Yêu thương của nó ơi, còn cho nó cơ hội chứ, liệu nó và anh có thể một lần nữa không. À không, nó với anh vốn dĩ chưa có bắt đầu mà

phải không. Lần này sẽ ngang tầm xuất hiện đối diện với anh một con người hoàn toàn khác, nhưng tình yêu đó dành cho anh sẽ không bao giờ khác, vĩnh viễn sẽ là như vậy.

Sau 2 giờ đồng hồ, Minh Anh bước ra từ phía sau bức rèm Kobe độn mặt ngờ nghệch ra, khi thấy người phụ nữ trước mặt. Vẫn cái làn da trắng hồng không chút tì vết ấy, dáng người nhỏ con gầy gò mà thường ngày vẫn thấy. Nhưng hôm nay khác lạ, đến độ không thể nào chấp nhận được, cô bạn của anh ta đây sao.

Mái tóc búi tõi lộn xộn từng lọn tóc, có vài cọng xoăn lại rũ xuống gương mặt thanh tú trông đẹp mắt rất quý phái. Chiếc váy dạ màu xanh pastel xê ngực nửa kín nửa hở, càng làm tôn lên vóc dáng thon thả, gương mặt được trang điểm nhẹ nhàng không chút cầu kì. Đến môi son cũng chọn màu cánh sen dễ chịu, thêm vài phụ kiện khác. Tay cầm chiếc ví hộp hiệu, thuộc thiết kế mới nhất của Chanel được đính đá sang chói đẹp mắt.

Kobe tiến lại gần cầm đôi guốc trắng cao hơn 10 phân. Cúi người dịu dàng xỏ vào cho nó, trước ánh mắt ngưỡng mộ cũng nhiều nhân viên trong tiệm, người quản lý thấy vậy cũng lấy làm ganh tỵ. Một Minh Anh như thế này, vừa cao quý vừa tao nhã không hề một chút nào phô trương.

Minh Anh cười mỉm, nhìn người bên cạnh đang chống tay đợi mình. Không cần suy nghĩ thêm gì nữa cô đã sẵn sàng, khoát tay vào Kobe sai bước...

Hội trường Novotel giờ đã đông đến nghẹt thở, khách khứa đều đã đến cả không những có những máu mặt trong xã hội mà còn có cả một vài vị khách chính quyền cũng đến tham dự.

Thiếu gia của Gmeiner và tiểu thư Hàn Thuyên vẫn là nhân vật khiến hội trường giờ đây đang xôn xao rất nhiều, hàng ngàn ánh mắt tò mò cứ dõi theo hai người họ, một số người lại mạnh dạng đến xã giao thiết lập mối quan hệ, âu chính cũng là mục đích của giới làm ăn kinh doanh này.

Từ trước đến nay việc Hoàng Long đến dự tiệc tùng quả rất hiếm, khó mà mời được và hơn thế nữa cũng chưa ai một lần thấy anh có phụ nữ bên cạnh. Nhưng hôm thì khác, đi bên cạnh anh là một phụ nữ kiều diễm, quý phái không hề thua kém bất kì người con gái tuổi đôi mươi nào có mặt tại nơi đây, đó mới chính là điểm hiếu kì của mọi người.

“ Cậu Long, hiếm khi lắm mới thấy đến dự tiệc nhỉ. Cô đây là” một người đàn ông trạc tuổi anh đến chào hỏi.

Không đợi Hoàng Long lên tiếng, người phụ nữ kiều diễm đứng cạnh liền hơi cúi đầu, cười mỉm đáp lại “ tôi là Trương Thiên Nghi, làm việc tại Gmeiner, trợ lí cho tổng giám đốc Long”

Người đối diện có chút ngạc nhiên, khi thấy khí phách trên người cô trợ lí tỏa ra. Lời nói ngắn gọn không chút lo lắng, rành mạch rõ ràng “ Cậu thật biết cách chọn người.

“ Tôi thấy cậu cũng biết chọn mỹ nhân lắm đấy chứ” Thế Hiển tay cầm ly rượu lắc lắc, lời nói đầy sự mỉa mai.

“ Ý cậu là gì vậy, cậu Hiển?” người đàn ông nhìn hấn bằng ánh mắt khó hiểu.

Không cần đợi người đàn ông trả lời, cô gái đứng cạnh khoát tay anh ta, nghe được đầy mùi mỉa mai từ Thế Hiển sắc mặt có chút biến động lộ sự bức tức.

Bộ váy đang diện cũng phần nào cho thấy sự lẳng lơ, khoét ngực rất sâu, lộ nguyên tấm lưng mịn màng quyến rũ thu ánh mắt người nhìn. Nghĩ một hồi, cô gái cười khẩy nói “ Dù gì cũng từng quen biết, chào hỏi nhau một câu có cần phải mỉa mai đến chín phần như vậy không ta. Chẳng phải anh cũng như anh Đạt đều nuôi kiểu nữ hay sao”

“ Thi Thi, mấy năm không gặp có vẻ cách nói chuyện ngày càng ngọt nước hơn xưa rồi nhỉ” hấn xoa cằm nhếch môi cúi người xuống sát bên tai Thi Thi mà thâm thì chậm rãi “ Tôi nuôi vợ, chứ không phải nuôi KIỀU NỮ, cô hiểu ý tôi chứ” .

Toàn bộ kiểu nói nhấn mạnh của hấn làm mặt Thi Thi đỏ bừng, nhưng cũng phải nén cục tức này lại không dám sổ sàng trước đại gia bao cô ta. Cũng nhờ ơn Thế Hiển, dồn ép Thi Thi vào mức đường cùng, mới đẩy cô ta đến đường làm hạng gái kẹp kẻ đàn ông như thế này, trong lòng vẫn luôn nuôi hi vọng một ngày trả nợ củ lẩn nợ mới.

“ Cô ấy ngon xương ngọt nước đầy Đạt, tuyệt vời” Hân chưa dừng, chằm chọc thêm một câu.

“ Hân rồi” người đàn ông trẻ kia đáp lại, anh ta không hề nhìn ra được sự chằm chọc của Thế Hiển.

“ À phải rồi, Thi Thi, em nói sai rồi đó. Là vợ tôi nuôi tôi nhé” Thế Hiển nháy mắt tinh nghịch.

Cách đó không xa, Vũ Hàn Thuyên có một sức hút vô cùng lớn trong buổi tối hôm nay không cần phải nêu rõ lý do hẳn ai cũng sẽ hiểu được là vì sao, ống kính phóng viên cứ hết lần này đến lần khác chĩa về phía cô. Hết lượt này đến lượt khác Julian đều phải đứng ra tản ống kính.

“ Cô Hàn Thuyên, cô có thể cho biết dự án sắp đến của Vũ Thị không ạ?”

“ Cô Hàn Thuyên, cô có thể cho chúng tôi được biết PARKSON có mối quan hệ như thế với Vũ Thị, đó có phải là công ty con không ạ”

“ Cho tôi xin phép được hỏi, ngoài Đà Nẵng ra tập đoàn chúng ta còn có dự án đầu tư thêm không ở đâu không ạ”

Bla bla ... hàng vạn câu hỏi được đặt ra làm không khí thêm nhốn nháo, Vũ Hàn Thuyên vốn rất ghét những bữa tiệc thế này. Chưa cần kể đến phóng viên thì tiếp chuyện cùng những người mang mặt nạ này cũng đủ khiến cô mệt rồi.

Cô quay sang thì thầm với Kobe “ Annie đến chưa?, bữa tiệc đã trải qua 30 phút rồi. Cô ấy có xảy ra chuyện gì trên đường không?”

“ Annie đến rồi chắc đang lên đây mấy phút nữa sẽ đến, tiểu thư đừng lo lắng” giọng ấm áp mr.Jul đáp.

Dưới sảnh chính của toàn nhà Novotel Minh Anh vội vã khoát tay Kobe tiến vào, xem chút dặm phải chân váy mà ngã nhào. Nào ngờ trước mặt có đôi cánh tay lực lưỡng đưa ra đỡ lấy cô trước khi Kobe động thủ.

“ cô không sao chứ” giọng nói có chút quen thuộc lại rất ấm áp.

Minh Anh mất thăng bằng nên còn khom người, chỉnh trang lại trang phục cho vào nếp. Dịu dàng nói vài chữ “ Cảm ơn, tôi không sao” .

Lúc này khiến người đàn ông hơi sững sờ lại đôi chút, bàn tay anh vẫn chưa buông khỏi cánh tay người con gái. Cái mùi hương hoa lài này làm lòng anh cảm thấy quen thuộc khó tả.

Còn chưa kịp hỏi thêm, hay định lại tinh thần Kobe có chút khó chịu, vội dằn lấy nhiệm vụ đỡ Minh Anh kéo về phía mình “ cảm ơn anh, chúng tôi có việc gấp xin phép đi trước”

Minh Anh không có thời gian quay lại nhìn, gương mặt ấy chỉ thoáng qua vài giây làm người kia sững sờ muốn đuổi theo, nhưng rồi lại chùng chân bất động.

“ Đăng Khôi, chúng ta lên thôi trẻ rồi”

Tiếng gọi của Ngọc Quỳnh lúc này làm anh trở về thực tại, cười gượng đáp lại “ ừ, lên thôi”

Tiếng máy ảnh bên trong không ngừng kêu lên “ tách...tách” các câu hỏi cứ nhấm vào vào Vũ Hàn Thuyên không ngừng. Sự nhiệt tình của báo chí không ngừng moi móc thông tin cho bằng được, hơn thế PARKSON bây giờ là từ khóa được mọi người chú ý đến nhất.

“ cô Hàn Thuyên có phải PARKSON mau chóng có vị thế ở Đông Nam Á và Châu Úc đều là nhờ sự hỗ trợ về kinh tế từ phía Vũ Thị hay không?”

Vũ Hàn Thuyên cố gắng kìm nén sự phiền phức trong lòng, giọng lãnh đạm đáp “ Mong mọi người đừng nghĩ như vậy, đối với cách làm việc của Vũ Thị có lẽ ai cũng đã biết. Hàn Thuyên tôi luôn chủ động tìm người tài, nhưng lần này lại khác cái tên PARKSON được sinh ra từ một người chủ động tìm đến chúng tôi, điều này gây cho tôi sự thú vị không thể dùng lời là có thể diễn tả được hết”

Nói đến đây Vũ Hàn Thuyên thoải mái hơn, nhún vai cười “ Như mọi người đã thấy thành công của trung tâm thương mại PARKSON hiện nay. Đó chính là câu trả lời của cuộc đầu tư này”

“Vậy xin cho phép tôi được hỏi vì sao trung tâm thương mại PARKSON lại chọn Đà Nẵng làm trụ sở chính tại Việt Nam ạ. Nếu theo sơ đồ GDP ở nước ta nên đặt trụ sở ở Hà Nội và Sài Gòn hai thành phố lớn nhất nước ta” một câu hỏi khá hay truyền đến Vũ Hàn Thuyên.

“Câu này để tôi thay giám đốc Hàn Thuyên trả lời” Giọng nói dịu dàng đủ lớn để thu hút ánh nhìn mọi người hướng cửa ra vào hội trường bữa tiệc.

Vũ Hàn Thuyên quay người lại nhìn ra hướng cửa, cười nửa miệng “Đúng vậy, mọi chuyện liên quan đến PARKSON cứ để tổng giám đốc Minh Anh của chúng tôi trả lời”

Như tiếng sấm vang bên tai, cơ hồ Hoàng Long như bị đờ cả lại, bả vai run nhẹ, bàn tay siết chặt ly rượu, các đốt ngón tay trắng bệch ra, ánh mắt cũng trở nên sâu thẳm. Cái tên đó “NGUYỄN MINH ANH...NGUYỄN MINH ANH” cái tên ám ảnh trong nỗi nhớ lẫn giấc ngủ âm ỉ không bao giờ yên. Một giờ một khắc người con gái đó đều có khả năng chiếm trọn từng gốc, từng mạch máu trong con người anh.

Anh quay đầu nhìn ra cửa, bất chợt sững người...

Minh Anh kiêu diễm sải chân bước đi dưới ánh đèn vàng, hàng ngàn con mắt đều chú ý đến nó. Không khác gì một ngôi sao lớn sáng rực trong hội trường này, một Minh Anh vừa cao ráo vừa quý phái nhưng lại giữ nét tao nhã không khoa trương. Thời gian 7 năm dài trôi qua, Minh Anh giờ đây mang nét son xuân của cô gái đôi mươi tỏa ra khí chất cao sang lẫn điềm đạm cho nó. Trước bao nhiêu con người ở đây, đôi môi vẫn nở nụ cười mê hoặc không chút tì vết.

Khi lướt ngang qua bả vai dài rộng của Hoàng Long, nó không để một chút ánh nhìn để ý đến, hờ hững như một kẻ xa lạ. Quả thực bề ngoài dù có thay đổi đến nào nhưng đối với anh, chỉ cần là người con gái đó anh liền nhận ra, có tro bụi cũng sẽ nhận ra. Đau đớn xen lẫn sự nhớ nhung, anh chùng chân đứng im như một bức tượng đồng không hơn.

Minh Anh chỉ liếc nhìn sơ qua một cái, không ai có thể nắm bắt được khoảnh khắc ấy. Anh đâu biết được giây phút gương mặt thanh tú của anh, lọt vào tầm nhìn của nó cũng là lúc trái tim nó nhảy vọt lên đến tận cổ họng. Nhưng lúc này đây, vẫn chưa phải là lúc để những tình cảm ấy giấu kín kia được phép trào trức.

Trước ống kính phóng viên, Minh Anh nở nụ cười thật tươi trả lời các câu hỏi một cách ung dung, dứt khoát và kiên định.

“Ở Thành Phố này có rất nhiều điều khiến tôi bắt buộc phải chọn nó. Đây là nơi tôi sinh ra và lớn lên, khi tôi có kiến thức nắm vững hành trang trên vai nếu không chọn phục vụ cho Đà Nẵng thì tôi nên chọn nơi nào.”

Dưới ánh đèn mọi người chăm chú nghe lời phát biểu, mà gật gù tán dương. Hình ảnh Minh Anh giờ đây thật quyến rũ, không chút gì là lo lắng.

“Và nhiều hơn thế nữa chính là Đà Nẵng của chúng ta được mệnh danh là thành phố đáng sống, thành phố của du lịch, thành phố có sự an toàn, an ninh trật tự trên mọi con đường. Một thành phố hoàn hảo như vậy nếu không đầu tư vào thì tôi nên chọn nơi nào.

Không chừng vài năm nữa, chính nơi đây sẽ trở thành thị trường tiêu thụ bật nhất ở Việt Nam, rất nhiều nơi trên thế giới đều đổ về Việt Nam và tôi tin chắc rằng họ cũng như tôi sẽ chọn thành phố này.

Và tôi cũng chỉ có mỗi câu nói như thế này Ai chiếm được thị trường ở đây, người đó sẽ nắm được thời cơ kinh doanh. Cho dù bất kì ở nơi nào, cũng không gây khó dễ cho họ được!”

Kết thúc một số câu hỏi phỏng vấn, bên dưới ai nấy nhìn Minh Anh bằng ánh mắt ngưỡng mộ không thôi, có vài người vỗ tay thành tiếng vang cả hội trường này. Nhóm người Hoàng Long, ban đầu có chút ngỡ ngàng không kịp thu nhận hình ảnh này của người quen, nhưng rồi cái người đứng đó tên Nguyễn Minh Anh thì sai chỗ nào được nữa.

Tiếng xầm xì bàn tán không dừng, Hoàng Long cũng nhanh ổn định ánh mắt trở nên vô định hơn. Anh lần này chủ động kéo trợ lý Thiên Nghi về phía mình kề sát cạnh bên, điều này khiến Thế Hiển lấy làm thú vị.

Người MC dẫn dắt bữa tiệc tối nay bước lên bục sân khấu trình trọng thông báo “ Bữa tiệc hôm nay, ngoài giới thiệu PARKSON đến với Việt Nam chúng ta hãy cùng nhau chúc mừng sinh nhật của cô Minh Anh, nào mọi người hãy cùng nhau nâng ly”

“ 1...2...3 Cheer” tiếng hô đồng thanh vang cả hội trường.

Tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên không quá lớn, cũng chẳng quá bé rất nhẹ nhàng và dịu êm. Thế Hiển cười nhếch môi ánh mắt của hắn trở nên mỉa mai hơn khi nào hết, tiến đến lại gần chỗ Minh Anh mà đưa tay mời cô nhảy một bản.

Mãi mê nói chuyện với Hàn Thuyên nên phút chốc làm nó lơ đãng đến sự xuất hiện của Thế Hiển. Có chút giật mình, rồi như không có gì cười tiếp nhận bàn tay ấy.

Nắm tay Minh Anh ra giữa sảnh hội trường, cánh tay đặt lên phần eo thon của nó, tay nó đặt nhẹ lên bàn tay còn lại của hắn, hai người di chuyển từng bước theo điệu nhạc nhịp nhàng uyển chuyển ăn ý, rồi đến những cú xoay vòng cũng rất tuyệt.

Cả hai người tự do điều khiển từng động tác nhẹ nhàng, chậm chạp tiến vào một thế giới dường như chỉ còn có hai người, hắn tiến lên một bước nó liền bắt nhịp tiến theo. Hắn lùi xuống một bước, nó về sau một bước. Cơ thể gần như xa, thân mật nhưng cũng xa cách, cứ tiến lùi như vậy không có cách nào lại gần được nhau, không có cách nào tiếp cận được hơn.

“ Em trốn kỹ thật, anh tìm không ra” hắn khẽ chọc nó.

“ Ngay cả trốn còn để anh tìm ra, thì em đã không trốn” nó mỉa mai đáp lại.

Hiếm khi nào có dịp hắn được nghe người con gái đơn thuần này khinh miệt xem thường mình như vậy. Càng làm bầu không khí của hai người thêm vui.

“ Em nghĩ thế nào nếu anh hôn em”

“ Trừ phi anh là Hoàng Long và anh không muốn bị chị hai CẮT” nó cười mím môi nhấn chữ cuối.

“ Tới đây thôi, em chưa xong chuyện. Giờ phải sang Úc liền, hẹn gặp lại”

Vừa nói xong, giai điệu đầu tiên cũng dừng lại, Minh Anh buông lời đôi tay Thế Hiển ra khỏi mình hôn hờ vào bên má hắn một cái rồi vội vàng về chỗ Hàn Thuyên nói vài câu sau đó nhanh chóng cùng Kobe rời khỏi sảnh, sự việc xảy ra khá nhanh chóng.

Lúc Thế Hiển về chỗ mọi người chưa ai kịp hỏi, quay lại nhìn đã không còn thấy người đâu cả.

“ Người đó, Minh Anh thật sao?” Đặng Khôi hỏi một câu, định chạy đến bên kia, liền bị lực cánh tay của Thế Hiển ngăn lại.

Đặng Khôi liếc mắt nhìn Thế hiển khó hiểu, như chờ đợi lời giải thích.

“ Bây giờ chưa phải lúc, cô ấy nói có việc bận đi rồi”

Có một sự hụt hẫng nào đó hiện rõ trên gương mặt Đặng Khôi, từng mẫn kị ỨC ỪA về chỉ trong mấy phút ngắn ngủi. Với anh Minh Anh như bầu trời, vậy mà trong tim nó có lẽ chỉ xem anh như cỏ dại bên đường, phải chăng là như vậy? Minh Anh có thể đôi câu với Thế Hiển vậy mà một nụ cười khi gặp lại cũng chưa có lấy một lần.

Ngọc Quỳnh đứng cạnh dễ dàng nhìn thấy được tâm trạng của người đàn ông bên cạnh. Cô cứ luôn tin tưởng sau ngàn ấy năm tình cảm mơ hồ kia đã sớm chóng rời khỏi Đặng Khôi. Nhưng ngờ đâu ngoài Hoàng Long ra, Đặng Khôi cũng là một người chờ đợi Minh Anh trở về trong âm thầm, trái tim cố chột nhói lên đau đớn.

“ Hai anh, Hoàng Long đâu rồi” Ngọc Quỳnh giả vờ hỏi một câu, để đánh lạc tâm trạng Đặng Khôi lúc này.

“ Cậu ấy có việc ra bên ngoài một lát rồi” Đặng Khôi buồn bã, nhấp một ngụm.

Minh Anh cùng Kobe rời đi, bước chân của hai người cũng không kém phần vội vã. Cả hai người vừa đi vừa cùng nhau bàn một chút việc công ty, khi khoảng cách đến gần cầu thang không xa mấy bỗng dưng đôi chân Minh Anh bị trùng lại một chỗ như có vật nặng đè lên, không có cách nào khiến nó nhấc nổi.

Minh Anh dờ dằng hướng mắt vào người đàn ông đối diện mãi không chớp mắt, hơi thở trở nên nóng phừng bao trùm lấy nó. Gương mặt người đó quá đỗi quen thuộc, lạnh nhạt, không chút cảm xúc vô cớ khiến nó sờn cả da gà.

Liếc mắt nhìn người bên cạnh anh đang khoát tay vào nhau rất tình, nó nhanh chóng lấy lại thần sắc vô cảm trên gương mặt mình. Minh Anh trong mắt anh giờ đây kiêu diễm kiêu sa, Hoàng Long trước mặt nó giờ đây chừng chạc, phong độ đầy khí phách của một người đang ông thực thụ.

Đã có rất nhiều nhiều lúc nó dành tâm tư tưởng tượng lúc gặp nhau, sẽ là một khung cảnh nào đó và ngập tràn cảm xúc, cảm xúc cũng những năm tháng xa cách, cảm xúc của những nhớ nhung và cảm xúc khi gặp lại yêu thương trong đời.

Nhưng không! Ngay chính lúc này đây “ Anh hững hờ, Nó hững hờ. Không ai muốn nắm lấy tay ai”

Minh Anh lướt ngang qua anh. Anh đứng lệch về bên cánh phải nó một chút, lạnh lùng không hề có ý muốn níu kéo.

Lúc Minh Anh bước đến gần tạo tư thế như đứng cạnh nhau chưa quá nửa mét, gần tới nỗi chỉ cần khoe mắt Hoàng Long dịch chuyển một li là có thể bắt được cái bóng cổ trắng ngần của nó.

Giây phút đó anh như chết lặng, bởi sự vô cảm trên người con gái đó cao ngạo và đầy xa cách. Đây là cái kết lúc gặp lại nhau hay sao?

Minh Anh đau đớn bên trong nhưng vẫn cố ra hờ hững, không quan tâm. Xuống đến bên dưới, an tọa trong xe hướng mắt nó vẫn nhìn lên tòa nhà cao tầng Novotel, khoe mi rưng rưng mặc cho nước mắt chảy tự do trên đôi gò má.

Trái tim co rút lại, cả người run run hẫ hẫ. Là nó đang khóc khóc vì nhớ Hoàng long hay khóc vì quá hạnh phúc khi gặp lại anh nó cũng không biết nữa, chỉ là lúc này muốn ôm anh đến vô cùng nhưng lại bất lực không thể, vẫn chưa phải lúc.

Kobe thấy vậy quay người lại phía ghế hậu, đưa cho Minh Anh hộp khăn và an ủi “ Qua ngày mai nữa thôi, cố lên”

Minh Anh gật nhẹ, không nói gì tựa đầu vào gương nhắm mắt cố ổn định tâm trạng nhưng xem ra là vô ích. Bên ngực trái nó lúc này sao mà như kiến cắn đau lắm, đau khi gặp lại mà không thể ôm lấy anh, hôn anh hay là nói với anh một câu “ anh khỏe không?, có còn đợi em không”.

Rồi lại bật cười chính mình chua xót thay. Đợi nó à? Chẳng phải khi này cô gái quyền rũ ấy không thua kém gì nó đứng cạnh anh, hai người khoát tay nhau rất tình. Đó chẳng phải là câu trả lời rồi hay sao, nó cảm thấy bản thân thật ngốc nghếch khi tự hỏi câu đó, tâm can trở nên đớn đau vô vàng...

204. Chương 101 : Đùa Cùng Sói !

Lên đến nơi, thay vì bước vào bên trong Hoàng Long chợt quay lưng tiến đến chỗ cầu thang máy đi thẳng lên quầy bar Sky 36. Không một lần quay đầu lại nhìn xem người con gái đang đi cùng anh có cảm giác hụt hẫng đến nhường nào.

Từng chai rượu cạn đáy bày trên mặt bàn, điện thoại cũng không thèm nghe. Nói đúng hơn là anh chẳng quan tâm đến, người con đó là ai chứ tại sao lại suất hiện liên khiến anh say mềm khướt. SAY! anh SAY nào đâu phải do rượu mà hình bóng người con gái anh chờ đợi suốt 7 năm nay cuối cùng cũng trở nên rất chân thật.

Hôm nay anh đã gặp, gặp người thật chứ không phải khung ảnh đầu giường, hay là tấm ảnh của người con gái trong ví da thường ngày nữa. Là Minh Anh của anh trở về, bằng da bằng thịt đứng trước mặt lạnh lùng như khối băng ngàn năm không thể tan.

Cảm giác lúc này là vui là hạnh phúc hay là đau thương, liệu có ai trả lời hộ anh không.

“ Minh Anh, em giỏi lắm cuối cùng cũng chịu suất hiện trước mặt tôi, hừ” Anh lăm băm một, gạt phăng ly rượu sang một bên cầm chai rượu lên uống tuông một hơi đến cạn, từng hồi thấm vào mạch máu tê liệt tam can. Rồi lại tiếp tục gọi bồi bàn thêm một chai, chỉ tầm 3 tiếng đồng hồ mà bộ dạng anh lúc này người chẳng ra người, ngợm chẳng ngợm...

Chiếc xe Kobe dừng lại trước ngôi nhà màu trắng đường Hoàng Diệu, Minh Anh ngồi chần chừ suy tư một hồi lâu mới ngẩng mặt lên nhìn:

“ Kobe, cậu qua đó cùng Zen sắp xếp trước một số giấy tờ chiều Mai mình sẽ có mặt đúng giờ”

Kobe thừa biết là vì lí do gì nhưng vẫn cố tình quay đầu trêu ghẹo: “ Sao! Không kìm lòng nổi à? Quyết định kĩ chưa?”

Minh Anh hơi bối rối vì bị phát hiện, chau mày đáp “ Đừng suy diễn lung tung, mình chỉ muốn ở với mẹ lâu hơn một chút” .

“Ồ vậy à! vậy mình sẽ đặt chuyến bay vào 7 giờ sáng mai giúp cậu. Tranh thủ vài tiếng ngắn ngủi đi nhé cô bạn” Kobe cười đáp.

Khi chiếc xe khuất tầm mắt Minh Anh mới quay vào trong, thoáng chốc nó ngược nhìn căn nhà màu trắng, đường Hoàng Diệu này, một trong những điều ước mà cô đã thực hiện được.

Từ lúc bắt tay vào công việc, Minh Anh tìm kiếm chủ nhà mong sẽ dùng mọi cách để lấy lại căn nhà thân thương này. Nào ngờ đâu khi tìm kiếm ra được rồi, thì mới phát hiện ra chủ nhà chính là mình, nghĩ lại lúc ấy nó đã bật cười không thôi. Thì ra là anh yêu nó từ lúc đầu vậy mà đầu óc khi đó lại cứ tưởng rằng chỉ mỗi mình yêu anh.

Cũng kể từ lúc 2 năm trước khi xây dựng được PARKSON tại Úc, thị trường ở Úc lúc bấy giờ lại đang rúng động, khiến cho Châu Tịnh Yên dốc hết tâm tư chiếc đầu quên hẳn đến đứa con dâu, điều đó đã góp phần giúp mẹ của nó được an toàn về đến Việt Nam, cũng chính thức đón mẹ mình về đây chung sống. Không chỉ vậy còn có cả bà Zoe quyết định đến Việt Nam sinh sống, muốn ở gần con cháu và ủng hộ hết mình vào những năm cuối đời không biết lúc nào ở lúc nào thì đi.

“ Cạch” Minh Anh mở cửa bước vào trong, liền có cảm giác ấm áp môi cười mím khi thấy bốn người thân trong phòng, đang cùng nhau ăn trái cây trò chuyện rất vui vẻ với nhau.

“ Minh Anh, con về rồi à” Phụng Lai nhìn con gái, cười gọi một tiếng.

“ Em lại đây ngồi đi, đừng thờ ở cửa thế kia” Uyển Nhi tay vừa bóc vỏ trái cây, vừa cười nói.

Minh Anh thả đôi guốc tự do nơi góc cửa, tiến thẳng lại ghế sofa không cần để tâm đến một chút ý tứ nào cả. ngồi xuống cạnh bà Zoe ôm lấy cánh tay.

“ em giống bị bỏ rơi quá à” Minh Anh phụng phịu.

“ Chúng ta bỏ rơi cháu khi nào cơ chứ, bọn ta ở nhà nấu chè sen chờ cháu về ăn cùng nè” Mẹ Uyển Nhi tay cầm nồi chè hạt sen ngọt bùi từ trong bếp đi ra.

Cả nhà cùng nhau hàn huyên đôi câu, khi Minh Anh nhắc đến ba thì mẹ nó liền đổi hẳn thái độ kiên quyết rõ ràng, bà tâm sự với nó rằng năm xưa bà đã qua đã tha thứ nhưng rồi ông ấy lại hề tìn bà lấy một lần, điều này khiến bà tổn thương sâu sắc không thể nào chấp nhận thêm được nữa. Uyển Nhi cũng không có một chút ý nào tỏ ý muốn nhận lại người cha này, mặc cho mẹ cô đang hết lời khuyên ngăn cả hai người.

Bởi vì bà ta biết một phần nào đó trong chuyện này, mọi người đang làm vậy là vì bà. Nhưng ngày hôm nay đã hoàn toàn thức tỉnh, nhìn được con gái là măng nguyện lắm rồi, bà ấy không ao ước thêm gì nữa. Và cũng mong muốn Phụng Lai đừng vì áy náy mà đến mức ly dị với Kim Bình.

Nhưng mà họ nào nghe lọt tai, đến mức vậy bà ấy cũng đành im lặng. Minh Anh cảm thấy không khí đang rất nặng nề, đành lảng sang chuyện khác. Nó cứ cố tỏ ra vui vẻ, nhưng lại không che dấu nổi ưu phiền qua được mắt của Uyển Nhi.

Khi căn nhà tắt đèn, cũng là lúc Minh Anh ưu phiền cứ đi loay quanh trước sân nhà mà trầm tư không ngủi, rồi lại ngồi xuống trước lối ra vào ngược nhìn trời. Uyển Nhi khe khẽ từ phía sau đi tới mà nó cũng không hề hay biết.

“ Em gặp Hoàng Long rồi”

“ ừm” nó thở dài.

“ Vậy sao không ở lại, mà lại trốn tránh ?”

“ Em biết phải đối diện với anh ấy thế nào đây, thật sự là nhớ lắm, muốn ôm anh ấy lắm. Nhưng anh ấy có người bên cạnh, anh ấy không đợi như em tưởng tượng”

Nghĩ đến đây giọng nói Minh Anh bất chợt trở nên lí nhí, nơi ngực trái lại dấy lên nhói buốt khó kiềm lại.

“ Người bên cạnh” Uyển Nhi đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn nó.

“ Lúc này là một cô gái rất xinh đẹp đi bên cạnh Hoàng Long, hai người họ khoát nhau thân mật ánh mắt hai người cũng hẳn lên sự hạnh phúc. Trông bọn họ thật xứng đôi”

Giọng nói nó buồn bã vô cùng, khó khăn lắm mới bật ra hết từng chữ ngữ trong tâm trí. Đôi mắt sâu hóm ấy giờ đây cũng không thể nào kìm lại được hơn nữa, nó gục bên vai gầy của Uyển Nhi, tay ôm ngực khóc như bờ vỡ đê.

“ chị, em đánh mất anh ấy thật rồi. Mất Hoàng Long thật rồi...hức...hức”

Uyển Nhi bối rối, vội vòng tay vỗ nhẹ trấn an “ ngốc nghếch, anh ấy còn vô cảm hơn cả Thế Hiển nữa thì lấy đâu ra sự thay đổi”

Minh Anh nước mắt ngấn, nước mắt dài đưa tay lau nước mắt. Nhìn Uyển Nhi “ là sao, chị nói nhanh đi”

“ con bé này, người em nói chắc là trợ lí của Hoàng Long”

“ trợ lý?”

“ Ừm, cô ấy là cánh tay đắc lực đấy. Về thân phận thì không thua bất kì ai, một thiên kim tiểu thư đó. Nhưng mà có điều chị không hiểu vì sao cô ấy lại kiên trì ở lại đó làm nhân viên nhỏ bé, hơn thế không hề có chút chủ động tình ý nào với Hoàng Long. Cũng chính vì vậy mà Hoàng Long giữ cô ta ở bên cạnh lâu như vậy”.

“ Chị em có chuyện gấp, mượn xe nhé” Minh Anh đứng phắt dậy nói một câu rồi vội chạy vào nhà lấy chìa khóa.

Chưa đầy 5 phút đã biến khỏi tầm mắt của Uyển Nhi. Ngồi trên xe nhìn đồng hồ điểm đã hơn 12 giờ khuya Minh Anh chỉ hi vọng, bây giờ bữa tiệc vẫn chưa kết thúc nhưng điều ấy quá mong manh không phải sao.

Chiếc xe dừng dưới tòa nhà Novotel, nó liền mở cửa chạy thẳng lên trên hội trường buổi tiệc nhưng lúc này chỉ bao trùm một màu đen. Minh Anh thở dốc, ngồi chồm xuống một chỗ không khỏi thất vọng, đã muộn mất rồi.

Nó hối hận lúc này sao không đứng trước mặt anh mà ôm chầm lấy anh, hôn anh mặc cho người khác hay mặc cho không muốn thì nó cũng phải làm cho muốn mới bằng được. Vì sao lại đứng đưng lạnh lùng làm gì, để cơ hội đó vụt mất trong tầm tay.

“ Hoàng Long, em muốn anh” nó lẩm bẩm một mình, lê lét tấm thân vào thang máy.

Buồn tình thế nào chẳng rõ, nhưng tay lại không bấm xuống tầng một mà lơ là bấm lên tầng trên cùng. Khi cánh cửa mở ra, mới biết là đã đặt chân đến một quán bar sân thượng của tòa nhà này.

Những quán bar như thế này, Jullian đã từng dẫn nó đến rất nhiều nên chẳng có gì là lạ lắm. Khi con người phải đối mặt với muôn vàng công việc trên những bộ đồ công sở thì đêm lại họ trút hết đi những lớp vỏ kia mà hòa mình vào một thế giới đêm giải khuây, nó không ghét nhưng cũng chẳng ưa nên chỉ đi vài lần rồi thấy nó thật vô vị, nên chẳng bước chân vào nữa.

Tiếng ồn phía trước thu hút sự tò mò, người đàn ông say bết nhày, ngay cả ngồi cũng không vững. Minh mảy dấy mồ hôi lấm tấm ướt nhẹp, không biết là do rượu hay sao nữa, vậy mà vẫn cố gắng giằng lấy chai rượu mà tuông lấy tuông để.

“ giám đốc Long à, anh đã say lắm rồi hay để tôi gọi người bên Gmeiner đưa cậu về”

“ Không cần, đem rượu ra đây, đem ra đây nhanh lên”

Anh gào lên, hất tay người bồi bàn ra khỏi mình. Yêu cầu đem thêm rượu, anh ta thấy anh nhưng vậy rơi vào tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm thế nào, anh say mềm không biết được gì mà vẫn cố chấp uống cho bằng được.

“ Anh Long, anh say quá rồi. Để bọn em đưa anh về” lần này người bồi bàn nói chuyện có vẻ thân thiết hơn, hẳn rằng đây là nơi Hoàng Long hay lui đến.

“ để tôi đưa anh ấy về”

Minh Anh đến trước đỡ lấy anh trước ánh mắt bàng hoàng của những người nhân viên.

“ Tiểu thư đây là...”

“ Tôi là vợ anh ấy, đưa anh ấy về được chứ!” Minh Anh thân nhiên nói, rất tự tin không hề chứa chút ngại ngùng.

“ Nhưng, nhưng mà... trước giờ chúng tôi chưa hề nghe Long ca có vợ bao giờ” ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên bồi bàn nhìn nó.

“ Vậy thế này, đủ chứng minh chưa” Minh Anh liếc nhìn qua bàn tay trái thấy chiếc nhẫn vẫn còn đeo, liền trả lời nhận định.

Quan sát ánh mắt của bọn người có vẻ vẫn chưa tin, nó dùng lực giúp Hoàng Long đứng thẳng lên. Tay quờ quạng xung quanh các túi quần tìm kiếm gì đó, anh nặng thật việc đỡ anh lúc này cũng chiếm hết 70% thể lực nó khó nhọc rút chiếc ví mở ra, toát cả mồ hôi.

“ Đây nè, xem đi có phải hai chúng tôi không?”

Nó cười tươi, đưa tấm ảnh trong chiếc ví dơ đến trước mặt mọi người, ai nấy đều gật gù 100% tin tưởng, kính cẩn cúi đầu.

“ Chị có cần bọn em giúp một tay không?”

“ không cần đâu, giúp tôi đỡ anh ấy đến than máy là được rồi” nó thở dốc, đỡ lấy anh tiến vào than máy.

Mấy năm không gặp anh trở nên lực lưỡng, nặng hơn xưa rất nhiều khiến mồ hôi lấm tấm đổ trên vầng trán, đang khó nhọc anh lại buồn nôn ngã người về phía trước làm nó loạng choạng ngã theo tựa vào cửa, nào ai biết cách cửa không khóa cả hai người mất đà ngã xuống.

Thần hình to lớn của anh đè lên trên người nó, trước mặt các nhân viên buồng phòng bên trong. Ai nấy cũng đều bùm miệng ngượng ngùng thay nó, hai má đỏ hừng cả lên khó khăn lắm mới đẩy anh qua một bên.

Minh Anh nhanh chóng đứng dậy, chỉnh tề áo quần ngẩn mặt bình tĩnh nhìn những nhân viên bên trong.

“ Phòng này chưa ai thuê phải không, chồng tôi đang say tôi sẽ lấy phòng này. Cô giúp tôi đem thẻ này xuống cho bộ phận lễ tân” nó đưa một tấm thẻ xanh đến trước mặt cô nhân viên buồng.

Nhận lấy tấm thẻ xanh, cô nhân viên cười mỉm cuối chào “ chúc buổi tối vui vẻ” rồi rời khỏi. Cánh cửa khép lại, Minh Anh dùng hết sức lực mà nâng cái pho tượng mềm nhũn như cọng bún đó đến giường.

Bỗng dưng anh ngồi bật dậy, chạy thẳng vào nhà tắm nó hoảng hốt chạy theo sau. Vào trong thì nhìn thấy cảnh tượng dở khóc dở cười, tay đưa lên trán bật cười.

Tiến lại gần vuốt ve nhẹ tấm lưng anh, vỗ nhẹ dịu dàng trêu mếu giây phút đó Minh Anh ngỡ người nhớ lại nụ cười ban nãy. Nụ cười này, 7 năm qua chưa hề nở trên môi nó, vậy mà giờ đây chỉ nhìn anh mà nó đã cười hạnh phúc đến thế.

Anh giờ đây không đủ tỉnh táo, để biết mình như thế nào nữa. Rượu làm dạ dày anh trở nên cồn cào, hình ảnh người trước mơ mơ hồ hồ không rõ. Theo thói quen, Hoàng Long gạt phăng tay người kia ra khỏi mình.

“ Bỏ ra, tôi có vợ rồi đừng động vào” giọng anh khàn đặc, gằng lên nói.

“ Ngoan, dậy nào em dìu anh ra nghỉ. Sao lại uống nhiều đến như vậy” nó vừa nói, vừa chua xót.

Lúc Minh Anh đưa khăn lên lau mặt cho anh, nào ngờ trông lúc say men rượu. Anh mạnh hất tay cô ra thêm một lần nữa.

“ Cô là ai, tránh ra tôi không cần” anh như thiếu nữ sợ bị hãm hiếp, liền nắm chặt cổ áo mình lại tự vệ.

Nó thấy dáng vẻ hiện giờ của anh, mà bật cười nhếch môi. Vứt hẳn chiếc khăn qua một bên, mặt mày gian tàn thấy rõ, ánh mắt đầy ham muốn hiện lên cúi người xuống sát bên tai anh :

“ Anh như thế này, tôi còn sợ sao”

Bàn tay nó mơn trớn trên khung ngực anh, thân xác giờ đây nóng lên hừng hực như lửa theo. Từng cúc áo một bị nó gỡ ra, chẳng mấy chốc thân hình lực lưỡng ấy đã lộ thiên ra trước mắt, ban đầu chỉ muốn bôn cọt thôi nhưng sao giờ đây càng lúc bản thân nó cũng không kiềm chế được, đôi môi ma mị của nó đang được chạm khắc lên bờ ngực của anh...

Dần dần lại tiến lên trên căn nhẹ vào bờ môi anh gợi tình, thổi hơi nóng vào tai kẻ nằm dưới kia...

Đột ngột nó dừng lại tất cả động tác lại, e rằng nếu cố ý đùa cợt thêm chút nữa sẽ không kìm chế được mà “ ăn” luôn mất thôi, bây giờ chưa phải lúc. Nó đứng dậy, đe chặn lên cho anh đến tắt điện.

Bất ngờ chưa kịp ra đến cửa, một lực rất mạnh vội kéo nó lại. Ngạo mạng chiếm lấy đôi môi của nó mà hôn ngẫu nhiên không dừng, giọng nói say mê “ Minh Anh...là em...là em...phải không?” Anh cố gắng nhìn thật kĩ, nhưng dù kĩ thế nào cũng chỉ có một khuôn mặt đó hiện lên mà thôi.

“ Ừm...hừm...Hoàng...L...o...ừm...” nụ hôn đắm đuối không ngừng, từng ngón tay luồn qua đan xen tay anh nắm chặt lại. Cả hai chìm đắm trong nụ hôn rực lửa không ngừng, đêm nay mê hoặc đến kì lạ, không kìm chế được hơn nữa, anh đẩy cô gái đang chiếm ưu thế trên mình xuống dưới, chiếm lấy với bao nhiêu nồng cháy...

“ Hoàng Long, anh định làm gì” biết rõ, mình hỏi một câu thật ngớ ngẩn, nhưng rồi vẫn buộc miệng nói ra. Sau đó lại tự bật cười với tình hình lúc này, hai tay giờ đây cũng đã bị anh khoát lại.

Gương mặt điển trai đó giờ đây nhìn nó bằng ánh mắt đầy nhớ nhung, thèm muốn. Dù cho giờ trời có sập cũng đừng hòng thoát khỏi anh. Điều duy nhất nó nhớ về anh lúc này là sự điên cuồng lạnh nhạt không thể thiếu được phần kiêu ngạo.

“ MINH ANH TÔI CÒN CHƯA ĐỒNG Ý, EM LẠI DÁM BỎ ĐI... TẠI SAO” anh gằng lên hét vào mặt nó, giật bắn cả mình.

“ em...e...” đáng ú ớ chứ kịp nói hết câu thì bàn tay ma quái của anh đã hùng dũng xé toạt chiếc áo sơ mi của nó ra.

“ NÓI ĐI, EM YÊU TÔI...KHÔNG ĐƯỢC XA TÔI !”

Đến khi nó vừa nói được ba chữ “ Em yêu Anh” cũng là lúc nó phát hiện, thân hình mình trống trải không một mảnh che thân, ánh đèn ngủ hiu hắt nhỏ bé soi bóng lúc hiện lúc ẩn cảnh lộ thiên phơi bày trước mặt anh.

“ Minh Anh heo mập... làm ơn đừng xa anh nữa” giọng nói lúc này của anh trở nên dịu dàng hơn ma mị hơn, chất chứa đầy sự yêu thương trân quý hơn.

Minh Anh đưa hai tay, ôm lấy bờ lưng dài của anh cười hạnh phúc “ không xa nữa, vĩnh viễn không xa nữa”

Hai người mê mị chìm đắm trong đêm tình ái, hơi thở nóng của anh đang phả xuống bầu ngực căng mọng mềm mại kia, rồi bá đạo chiếm trọn lấy không hề hời han chủ nó đã đồng ý hay là chưa? Mà giờ có phản đối cũng vô dụng, đã không thoát được thì chỉ việc hợp tác mới bình yên.

Bàn tay anh tiếp tục lướt qua vùng bụng, rồi tự do di chuyển men sâu xuống dưới, tách đôi chân nó ra. Cảm giác mê mẩn người làm nó rên khẽ một tiếng...

Áo quần anh cũng đã lột bỏ ra hết, áo quần hai người bê bết trên sàn nhà. Nó cảm nhận được cái thăng em nóng như than đốt đã cạ cảm vùng dưới cũng nó, giải thoát cho thăng em của mình anh nhanh chóng thúc người một cái nhưng không hề mất đi sự dịu dàng từ từ tiến sâu vào bên trong...

Nó đau đớn, nhả mặt kêu lên một tiếng “A” liền bị phủ bởi nụ hôn say đắm lòng người của anh.

Giọt nước mắt hạnh phúc cũng từ trong khóe mắt chảy ra, đây là niềm hạnh phúc nhất của một người con gái có phải không, đôi mắt nó nhắm lại, mười ngón tay bầu chặt vào bắp vai anh rồi đến tấm lưng kia cũng bị bầu vào mà rướm máu.

Anh kiên cường mạnh mẽ, lưng hông cử động khéo léo, tốc độ mỗi lúc càng nhanh hơn. Cả hai người cùng nhau hạnh phúc tận hưởng trong cơn mê tình ái chốn bồng lai tiên cảnh. Vật nhau cả đêm đến tận gần sáng nó tựa mình thức dậy vẫn thấy nam nhân nằm cạnh ôm mình từ phía sau, ngủ rất ngon giấc đôi môi còn cong lên một đường...

Sáng Hôm Sau

Hàng mi cong vút của Hoàng Long giật giật, mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra. Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, anh muốn ngồi thẳng dậy nhưng đầu lại đau như búa bổ, nhìn thân xuống thân lồ lộ như thế này, ôm đầu miên man nhớ lại chuyện tối hôm qua. Người con gái thoát hiện thoát ẩn kia đã cùng anh mây mưa ân ái triền miên trong một đêm, có điều gương mặt anh chẳng tài nào nhớ ra nổi... chỉ có mùi hương hoa nhài đó có chết anh cũng chẳng thể nào quên được, mùi hương đó đến giờ vẫn lưu lại bên cạnh anh.

Đưa mắt nhìn xuống ga giường, anh hơi sượng người khi thấy vết đỏ ấy. Trong lòng có chút ấ ỷ náy xen lẫn hạnh phúc “Là em phải không?, nếu là em thì đã sai lầm khi bốn cột tôi rồi.” ...

Australia 2:00 Pm

Không khí căn phòng họp hội đồng giờ đây đang căng như dây đàn, thế là sau một hồi phân tích các cổ đông thị trường tài sản to nhỏ lớn bé có ở Myler, Châu Tịnh Yên thư thái mà ngồi tựa ghế chờ đợi kết quả.

“Chủ Tịch, tôi thấy cũng đã đến lúc nên công bố di chúc. Để buổi họp của chúng ta kết thúc được rồi đây” một người đàn ông trung niên trong hội đồng lên tiếng.

Uyển Nhi liếc mắt nhìn đồng hồ trong phòng, không khỏi thấp thỏm cứ vài giây lại bật điện thoại lên xem, vẫn bật vô âm tín không có cuộc gọi nào. Cô đang định lên tiếng nói gì đó liền bị cắt ngang bởi sự hồi hã của trợ lý Clair.

Anh ta chạy thẳng vào, cúi người nói thăm sát bên tai Châu Tịnh Yên, ban đầu bà ta có vẻ ngạc nhiên khiến hàng mày chau lại rồi dần dần giãn ra lấy lại sự điềm tĩnh. Phải nói người như bà ta giỏi nhất là che dấu cảm xúc nếu ai chú ý quan sát thì mới nắm bắt được.

“Mọi người, có lẽ bản sao này là vô dụng. Người chúng ta cần cuối cùng cũng đã xuất hiện hiện rồi” bà Yên đứng thẳng dậy tuyên bố.

Bọn người trong cổ đông nhìn nhau nghi hoặc, lại không biết có chuyện gì sắp sửa xảy ra với tập đoàn này nữa. Chừng năm phút sau, theo sau trợ lý Clair là sự xuất hiện của vị luật sư Hàn và bà Zoe, đối với Uyển Nhi không có gì là bất ngờ. Với Châu Tịnh Yên lại càng thấy sự thú vị đang in hằn trên mặt bà ta.

Người truy đuổi bao nhiêu năm rồi cuộc cũng đã chịu xuất hiện, đây là ngu xuẩn khi tự chui đầu vào lưỡi. Bà ta cười khinh miệt, gương mặt đủ yếu tố lạnh lẽo chết chóc đọng lại.

Châu Tịnh Yên cười hừ một tiếng, rồi khách khí chào một câu “Hàn, cậu đến thật đúng lúc đúng giờ” cười khẩy nhếch môi “à ngoài ra còn đi chung với người tình của chồng tôi nữa, có vẻ mấy năm qua hai người ở cùng nhau sống cũng tốt lắm”

Bà Zoe không nói gì, chỉ mỉm cười rồi đi cùng Bác Han xuống hai ghế trống hội đồng bên dưới. Nào ngờ tấm mắt lại rơi trúng Kim Bình, trong lòng rõ xúc động ngăn nước ở khóe mắt, Bác Han liền vội trấn an bằng cái nắm tay siết chặt lại.

Đối với Kim Bình, Bác Han không phải là người xa lạ nào. Cứ ngỡ mười mấy năm trời sau cuộc biến động đã biến mất hoàn toàn nào ngờ hôm nay gặp lại, quả là chuyện đó mừng. Duy chỉ có điều nhìn người bà già bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt thân thương kia làm ông thấy khó hiểu và đôi chút khó chịu.

“ Cũng đã đến giờ rồi, có lẽ bản sao này không còn tác dụng nữa. Bản chính này do ông Hàn đây nắm giữ. Mời ông đứng lên công bố di chúc của chồng tôi để lại” bà Yên vào thẳng vấn đề không để kéo dài thêm.

Bác Han gật đồng ý, đứng dậy mở tập hồ sơ đã được Minh Anh niêm phong lại trước. Lấy ra một văn bản mỏng, trầm trọng đọc nội dung bản di chúc :

“ Khi Chủ tịch Nguyễn Kim Đỉnh qua đời có để nội dung di chúc, quyết định đến thời điểm này sẽ chính thức công bố. Tôi xin thay mặt chủ tịch quá cố để bàn giao tài sản có trong di chúc .

Tổng cộng cổ phần của Ông Nguyễn Kim Đỉnh bao gồm 50% hiện nay đang được vợ là Bà Châu Tịnh Yên nắm giữ, nay được chia lại như sau theo di chúc :

10% Được chia cho vợ, Bà Châu Tịnh Yên.

10% Được chia cho con trai, Ông Nguyễn Kim Bình.

25% Được chia cho cháu gái lớn của gia đình cô Nguyễn Minh Anh.

5% Được chia cho bà William Loren.Zoelie.

Ngoài các cổ phần trong Tập đoàn Myler, còn có những tài sản cá nhân được chuyển nhượng thừa kế như sau.

Các chi phiếu, nhà cửa đất đai của gia đình đều chuyển nhượng cho vợ là bà Châu Tịnh Yên thừa kế.

Và tập đoàn cùng các công việc kinh doanh đều do bà Yên quyết định và xử lý sau khi Chủ tịch Nguyễn Kim Đỉnh mất cho đến khi người thừa kế tiếp nhận.

Cháu gái đầu của gia đình, tức cô Nguyễn Minh Anh sau khi tròn 25 tuổi sẽ được nhận toàn bộ tài sản gồm 25% cổ phần cùng nghỉ dưỡng Myler Resort tại Beach St, Perth Western Australia. Dưới sự đồng ý của người cha tức ông Nguyễn Kim Bình. Nếu nhân cách không tốt , không đủ trình độ có thể bãi bỏ vị trí bất kì lúc nào.

Ngoài các tài sản bà Zoelie sẽ chính thức được thừa hưởng, căn biệt thự số 3 tại Beach St, Perth Western Australia cùng trang trại Warren tại Anh, cùng một số tài sản khác có đứng tên.

Chủ Tịch Nguyễn Kim Đỉnh kí tên!” .

Lúc ông Han tuyên bố vừa xong, tâm trạng bà Zoe lúc này như nổi lửa. Thật không ngờ nội dung chính thức lại khác xa so với bản sao tạm thời như vậy, chỉ hận lúc đó không giết được người đàn bà kia.

“ Nói như vậy, hiện tại cái cô Nguyễn Minh Anh đó là người nắm giữ cổ phần cao nhất tập đoàn chúng ta. Vậy giờ cô ấy đang ở đâu, chiếc ghế chủ tịch phải như thế nào”

“ Đúng vậy, nếu như tình hình tập đoàn cứ trì trệ thế này mãi không phải là cách. Hơn nữa kế hoạch hợp tác cùng PARKSON của tổng giám đốc Kim Bình cũng chẳng mấy tiến triển. Giờ cứ ngồi đợi thuyền lật như thế này chúng tôi không can tâm”

Bọn người trong cổ đông nhìn nhau gật gù theo ý kiến vừa phát biểu, có vẻ ai nấy đều có ý định rút khỏi tập đoàn đang ngày một lung lay chẳng còn bao lâu thì sụp đổ...

Lúc Minh Anh đáp chuyến đến Úc cũng đã tắm một rưỡi chiều, bụng dưới của nó hơi đau nhưng phải cố gắng chạy gấp rút. Ra bên ngoài đã thấy Kobe chờ sẵn, tay cứ nhìn đồng hồ không thôi, nó liền chạy đến.

“ Annie, bây giờ là mấy giờ rồi. Cậu chưa bao giờ muộn việc thế này”.

“ Mình xin lỗi, có chuyện ngoài ý muốn thôi” nó thở gấp đáp lại, đôi môi cũng khô lại có vẻ mệt mỏi.

“ thôi được rồi, lên xe hẵng nói trễ lắm rồi. Không nhanh chân thì coi như gần 8 năm qua trôi đi vô ích” Kobe gắng giọng, tay mở cửa cho nó.

Chiếc xe chẳng bao lâu thì đã đến trước cổng công ty, thật may mắn vì trên đường đi có lại mẹ ruột lẫn mẹ hai. Hai người cũng đang chuẩn bị tươm tất cho nó, trang điểm lại một chút đi nét nhợt nhạt trên gương mặt.

Ban đầu bước vào, người lễ tân đón khách còn ngăn chặn không cho vào. Nhưng khi thấy, mẹ nó đứng cạnh cũng một phần kính nể hơi e dè khó xử.

“Phu nhân, hiện tại mọi người đang họp cổ đông ề rằng không tiện gặp mặt nhau ạ”

“Tôi đến để tham dự cuộc họp quản trị cổ đông” Mẹ nó lãnh đạm trả lời.

Việc bà xuất hiện ở đây không một ai thấy lạ, dù nội bộ gia đình có sào sáo như thế nào thì Phụng Lai vẫn là phu nhân của gia đình họ Nguyễn này. Chỉ có điều thấy vài người đi bên cạnh nên vẫn tỏ ý không muốn cho họ đi vào.

Minh Anh thấy thật phiền, nó không có nhiều thời gian cho những việc thế này thủ tục luôn là một sự rắc rối không đáng có.

Nó nở nụ cười trên môi nói “Xin chào, tôi là Annie Nguyen tổng giám đốc PARKSON. Hôm nay sang đây cùng bàn công việc, cô không ngại để chúng tôi vào chứ? Tôi không có nhiều thời gian” tay Minh Anh đưa ra một tấm danh thiếp.

Cô nhân viên lễ tân vội cầm lấy, ánh mắt hẳn lên sự ngạc nhiên. Không ngờ người phụ nữ mà cô ta hết sức ngưỡng mộ ngày ngày được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trên tivi, giờ lại đang đứng trước mặt, nhưng không vì thế mà cô ta dễ dàng cho qua như vậy.

“Được rồi, nếu các người không tiếp thì hãy nhắn với bà Yên từ đây sắp đến không cần bắt cứ người nào từ Myler sang đàm phán nữa” giọng nói của nó lạnh lùng dứt khoát.

Một mặt khó xử, mặt khác lại không thể nào không đoán tiếp chu toàn. Ai cũng biết tập đoàn Myler bây giờ muốn xoay chuyển chỉ có một cách là bắt buộc phải đàm phán giá cả thành công với PARKSON nếu không toàn bộ hơn 2 ngàn nhân viên đều coi như thất nghiệp.

Cô nhân viên lo lắng, mồ hôi đổ lấm tấm tay bấm đang xen vào nhau thành dấu. Cũng vừa hay có bóng dáng một người đàn ông cao lớn bước ra từ thang máy, cô ta liền hớn hở chạy đến nói vài câu rồi cùng cậu ta tiến lại.

“Chị” người đàn ông kêu lên một tiếng.

Ánh mắt cô nhân viên ngờ ngợch đến lạ, chỉ biết cách tốt nhất hiện giờ là cúi đầu thay cho lời xin lỗi.

“Sao chị lại đến đây! Chị về nước khi nào vậy?”

“Tú giờ không phải là lúc giải thích, em đưa chị và mọi người lên phòng hội đồng quản trị đi”

Ánh mắt của Win khi thấy chị gái rất hào hứng, nhưng không kém phần âu lo khi kéo cả một đoàn người thế này. Ngay cả mẹ cũng đi cùng còn hai người kia thì thật xa lạ.

Bên trong là sự xáo xáo bàn luận về việc thay đổi người đứng đầu điều hành, phần lớn người nắm cổ phần lớn nhất không có mặt tại đây thì dĩ nhiên bà Châu Tịnh Yên vẫn theo di chúc mà làm. Có điều giờ đây ai cũng biết rõ, Minh Anh là người nào? chưa ai từng thấy chỉ có Uyển Nhi ai ai cũng đều biết là con gái ruột của Tổng giám đốc Bình, thiên kim của tập đoàn này. Hơn Thế nữa bao năm qua mọi công việc tại công ty con ở Việt Nam đều do một tay Uyển Nhi xử lý và tiến hành rất thuận lợi, thậm chí vượt xa Myler tại đây, ai nấy đều công nhận cô gái này có tiềm năng trong kinh doanh.

“Vâng, di chúc chính thức cũng đã đi đại luật sư của chúng ta công bố. Mọi người ai còn thắc mắc gì nữa không. Tôi biết mọi người cũng muốn chút thay đổi, thôi thì thế này hiện nay thiên kim của tập đoàn chúng ta cũng duy nhất có cô Uyển Nhi đây, còn Minh Anh là ai mọi người chưa thấy hơn nữa chắc gì còn bé đã có tài năng kinh doanh như Uyển Nhi. Để công bằng tôi cho mọi người bỏ phiếu các người thấy thế nào” bà Yên cười nhếch môi thư thái nói.

Trong hội đồng dường như ai cũng tán thành với ý kiến này, lần lượt số đông đưa tay ủng hộ cho bà Yên lại chiếm hơn một nửa còn một nửa ủng hộ Uyển Nhi điều này ít nhiều gì cũng không có gì bất ngờ, vì nó

đều nằm trong tính toán của bà Yên. Trước khi đưa ra quyết định này đã nắm đến 80% bọn người này sẽ ủng hộ bà ta tiếp tục đương nhiệm, vì bao nhiêu năm qua Myler đều do bà ta điều hành hơn nữa lại có Châu Thị hậu thuẫn điều này có vẻ mang lại lợi ích chắc chắn hơn là Uyển Nhi.

Từng đột người lần lượt đưa tay, Ông Bình muốn đền đáp lỗi lầm nên đưa một phiếu ủng hộ Uyển Nhi. Chưa đầy 15 phút sau, kết quả cũng đã có phiếu dành cho Uyển Nhi đếm đi đếm lại cũng chỉ có bốn người, còn 4 người còn lại đều ủng hộ bà Yên tiếp tục nắm giữ quyền lực điều hành tập đoàn này.

Bà Yên rõ sự kiêu ngạo chiến thắng, không xem ai ra gì nhất là người đối diện bà ta ở phía dãy cuối ghế.

Bà Zoe điềm tĩnh, lúc này hơn hết là phải khéo léo kéo dài thời gian. Chỉ mong sao cho Minh Anh đến kịp giờ.

“Khoang! Bà Yên đừng nói với tôi bà vẫn ngồi vị trí đó chứ? , nếu là như vậy khác nào di chúc chỉ là một tờ giấy trắng. Vậy thì các người đợi gì nó nữa, chỉ việc theo sự sắp xếp ban đầu không thay đổi là được. Nếu..” bà Zoe cau mày, nhìn người đối diện phía xa mà tra hỏi.

“cạch” khi bàn Zoe chưa kịp nói hết cao, từ phía cửa ra vào phòng hội đồng là một cô gái dáng vẻ thanh mảnh, đôi phần nét mặt có chút mệt mỏi nhưng vẫn không làm giảm một chút khí phách nào.

Minh Anh nở nụ cười rạng rỡ, ưỡng mình thẳng lưng tiến vào trong trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Theo sau là sự xuất hiện của Win lần và mẹ nó Phụng Lai tiến vào trong, chọn chiếc ghế cạnh bà Zoe nó thân nhiên ngồi xuống bên cạnh, cuối đầu lễ phép chào ba mình.

“Bảo vệ đâu mau đuổi những người này ra khỏi, có biết đây là lúc họp hội đồng không?” bà Yên quát lớn, tay vung mạnh về phía cửa gần xanh đường như đang mỗi lúc nổi hằn lên trên khuôn mặt già nua.

“Là tôi mời bọn họ đến đây, có vẻ như con bé cũng phải được nhận di chúc chứ! Đúng không bà Yên” Phụng Lai ngẩng cao đầu, giọng trầm nói.

“Phụng Lai, bà lại muốn làm loạn gì nữa” Ông Bình tức giận, chau mày quát lớn.

Cả căn phòng họp giờ đây không khi nãy lửa bao trùm lấy, ai nấy đều dằng dằng sát khí. Hai đứa con thấy ba mẹ như vậy, hẳn rằng chẳng thể nào vui nổi nhưng Minh Anh vẫn im lặng theo dõi tình hình không hề hé miệng nữa câu từ lúc bước vào.

Uyển Nhi cười khẩy với thái độ của Ông Bình hiện giờ. Có vợ, con gái, con trai sự nghiệp nhưng lại ngu muội ruộng bỏ không phân biệt rõ đâu là trắng đâu là đen chỉ có sự xuất hiện của một đứa con ngoài dã thú đã được bỏ gia đình của mình, chuyện thể gian quả thực nực cười.

“Mọi người đây là cô Nguyễn Minh Anh, con gái của Tổng giám đốc Kim Bình. Trước đây cô ấy sống ở Việt Nam sau đó lại sang Anh Quốc du học. Hiện nay đang làm việc tại ...”

“bác Han điều đó không cần đâu, tới đó được rồi” nó cười lạnh cắt ngang câu nói. Trước hết đứng dậy cúi đầu xin lỗi “ Xin lỗi tất cả mọi người vì tôi đến trễ”

Bọn người trong hội đồng nhìn nhau với con mắt đầy rẫy sự nghi ngờ, còn một số người thì đang mừng thầm vì sự xuất hiện bất ngờ nhưng bên trong đã có sắp xếp trước này. Bà Yên lòng bồn chồn như ngồi trên đồng lửa, lòng bàn tay hiện giờ bị rị mồ hôi chảy bên trong thấp thỏm không yên. Bên ngoài vẫn tỏ ra như không có gì, chỉ là ánh mắt lúc này đã có chút thay đổi như muốn ăn tươi nuốt sống phương.

“Như vậy thì khỏe quá rồi, tôi thấy cô bé này có vẻ thành đạt lại du học ở Anh Quốc về hẳn là một nhân tài. Vậy chúng ta bây giờ chỉ cần dựa vào số cổ phần mà bầu chọn mọi người thấy hợp lý không? Hơn nữa dựa theo cổ phần, thì cô Minh Anh đây cũng là người đã được cổ Chủ tịch chọn làm người thừa kế ầu cũng là hợp tình hợp lý!” một người đàn ông tuổi trạc Ông Bình phát biểu, điềm đạm.

“tôi thấy ý kiến này được đó, tôi tán thành”

“tôi cũng tán thành”

“tôi tán thành”

“tôi cũng tán thành...”

Lần lượt từng người từng người ai nấy đều vui vẻ, đưa tay bỏ phiếu cho Minh Anh được nhận vị trí như trong bản di chúc, hơ hồ bà Yên Căng cứng, tay nắm chặt lại thành quyền. Bà vai run run cố kiềm chế lại để không ai phát hiện. Bọn người trong hội đồng a dua như vậy không có gì lạ, nhưng có điều đứa cháu xa lạ kia lần đầu gặp mặt lại tỏ ra uy quyền đáng sợ đến như thế khiến bà ta không khỏi lo lắng, thái độ của Minh Anh hoàn toàn ôn tồn ngồi im đôi mắt không chút sắc thái, mặt lạnh như tiền.

“ Tôi phản đối, nếu theo bản di chúc của ông Han đây thì cháu gái đầu là Uyển Nhi mới đúng hơn nữa mọi người đều biết năng lực của Uyển Nhi cả rồi. Cháu gái làm việc rất tỉ mỉ độ may rủi lại tính bằng con số rất cụ thể liệu rằng Minh Anh có làm được như vậy hay không, nếu như theo tính toán của ta cháu cũng chỉ vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu liệu rằng năng lực của cháu sao lại có đủ khả năng điều dắt một tập đoàn trên bờ móng sắp sụp đổ này?”

Nói đến đây, cơ hồ bà Yên đang giãn ra rằng. Điều này bà ta hoàn toàn đúng, Minh Anh dù xuất hiện nhưng có thể làm được gì nếu muốn làm cũng phải chuẩn bị từ rất nhiều năm không phải hay sao? Chị là mất tích rồi quay về lại muốn ngồi ở chiếc ghế này thật là một chuyện quá hoang đường.

Đến lúc này bất giác ánh mắt của bà Yên dừng lại khi thấy nụ cười đầy khinh bỉ của Minh Anh. Cái nụ cười này so với lão già Kim Đình mà ta hận không hề khác nhau ở điểm nào, khiến người đối diện phát run chỉ muốn trong giây lát mà bóp chết đối phương, ánh mắt vô hồn không để người khác chiếm lấy càng không cho họ cơ hội được phép xuất hiện trước tầm nhìn rõ ràng là sự vô cảm bất cần khinh khi không coi trọng.

“ Vậy ý của Chủ Tịch Yên đây là : Uyển Nhi sẽ là người thừa kế vì vị trí là đứa cháu đầu của gia tộc?”

205. Chương 101 : Đùa Cùng Sói !

Lên đến nơi, thay vì bước vào bên trong Hoàng Long chợt quay lưng tiến đến chỗ cầu thang máy đi thẳng lên quầy bar Sky 36. Không một lần quay đầu lại nhìn xem người con gái đang đi cùng anh có cảm giác hụt hẫng đến nhường nào.

Từng chai rượu cạn đáy bày trên mặt bàn, điện thoại cũng không thèm nghe. Nói đúng hơn là anh chẳng quan tâm đến, người con đó là ai chứ tại sao lại suất hiện liên khiến anh say mềm khuớt. SAY! anh SAY nào đâu phải do rượu mà hình bóng người con gái anh chờ đợi suốt 7 năm nay cuối cùng cũng trở nên rất chân thật.

Hôm nay anh đã gặp, gặp người thật chứ không phải khung ảnh đầu giường, hay là tấm ảnh của người con gái trong ví da thường ngày nữa. Là Minh Anh của anh trở về, bằng da bằng thịt đứng trước mặt lạnh lùng như khối băng ngàn năm không thể tan.

Cảm giác lúc này là vui là hạnh phúc hay là đau thương, liệu có ai trả lời hộ anh không.

“ Minh Anh, em giỏi lắm cuối cùng cũng chịu suất hiện trước mặt tôi, hừ” Anh lăm bắm một, gạt phăng ly rượu sang một bên cầm chai rượu lên uống tuông một hơi đến cạn, từng hồi thấm vào mạch máu tê liệt tam can. Rồi lại tiếp tục gọi bồi bàn thêm một chai, chỉ tầm 3 tiếng đồng mà bộ dạng anh lúc này người chẳng ra người, ngợm chẳng ngợm...

Chiếc xe Kobe dừng lại trước ngôi nhà màu trắng đường Hoàng Diệu, Minh Anh ngồi chần chừ suy tư một hồi lâu mới ngẩng mặt lên nhìn:

“ Kobe, cậu qua đó cùng Zen sắp xếp trước một số giấy tờ chiều Mai mình sẽ có mặt đúng giờ”

Kobe thừa biết là vì lí do gì nhưng vẫn cố tình quay đầu trêu ghẹo: “ Sao! Không kìm lòng nổi à? Quyết định kĩ chưa?”

Minh Anh hơi bối rối vì bị phát hiện, chau mày đáp “ Đừng suy diễn lung tung, mình chỉ muốn ở với mẹ lâu hơn một chút” .

“Ồ vậy à! vậy mình sẽ đặt chuyến bay vào 7 giờ sáng mai giúp cậu. Tranh thủ vài tiếng ngắn ngủi đi nhé cô bạn” Kobe cười đáp.

Khi chiếc xe khuất tầm mắt Minh Anh mới quay vào trong, thoáng chốc nó ngược nhìn căn nhà màu trắng, đường Hoàng Diệu này, một trong những điều ước mà cô đã thực hiện được.

Từ lúc bắt tay vào công việc, Minh Anh tìm kiếm chủ nhà mong sẽ dùng mọi cách để lấy lại căn nhà thân thương này. Nào ngờ đâu khi tìm kiếm ra được rồi, thì mới phát hiện ra chủ nhà chính là mình, nghĩ lại lúc ấy nó đã bật cười không thôi. Thì ra là anh yêu nó từ lúc đầu vậy mà đầu óc khi đó lại cứ tưởng rằng chỉ mỗi mình yêu anh.

Cũng kể từ lúc 2 năm trước khi xây dựng được PARKSON tại Úc, thị trường ở Úc lúc bấy giờ lại đang rúng động, khiến cho Châu Tịnh Yên dốc hết tâm tư chiếc đầu quên hẳn đến đứa con dâu, điều đó đã góp phần giúp mẹ của nó được an toàn về đến Việt Nam, cũng chính thức đón mẹ mình về đây chung sống. Không chỉ vậy còn có cả bà Zoe quyết định đến Việt Nam sinh sống, muốn ở gần con cháu và ủng hộ hết mình vào những năm cuối đời không biết lúc nào ở lúc nào thì đi.

“ Cạch” Minh Anh mở cửa bước vào trong, liền có cảm giác ấm áp môi cười mỉm khi thấy bốn người thân trong phòng, đang cùng nhau ăn trái cây trò chuyện rất vui vẻ với nhau.

“ Minh Anh, con về rồi à” Phụng Lai nhìn con gái, cười gọi một tiếng.

“ Em lại đây ngồi đi, đừng thờ ở cửa thế kia” Uyển Nhi tay vừa bóc vỏ trái cây, vừa cười nói.

Minh Anh thả đôi guốc tự do nơi góc cửa, tiến thẳng lại ghế sofa không cần để tâm đến một chút ý tứ nào cả. ngồi xuống cạnh bà Zoe ôm lấy cánh tay.

“ em giống bị bỏ rơi quá à” Minh Anh phụng phịu.

“ Chúng ta bỏ rơi cháu khi nào cơ chứ, bọn ta ở nhà nấu chè sen chờ cháu về ăn cùng nè” Mẹ Uyển Nhi tay cầm nồi chè hạt sen ngọt bùi từ trong bếp đi ra.

Cả nhà cùng nhau hàn huyên đôi câu, khi Minh Anh nhắc đến ba thì mẹ nó liền đổi hẳn thái độ kiên quyết rõ ràng, bà tâm sự với nó rằng năm xưa bà đã qua đã tha thứ nhưng rồi ông ấy lại hề tin bà lấy một lần, điều này khiến bà tổn thương sâu sắc không thể nào chấp nhận thêm được nữa. Uyển Nhi cũng không có một chút ý nào tỏ ý muốn nhận lại người cha này, mặc cho mẹ cô đang hết lời khuyên ngăn cả hai người.

Bởi vì bà ta biết một phần nào đó trong chuyện này, mọi người đang làm vậy là vì bà. Nhưng ngày hôm nay đã hoàn toàn thức tỉnh, nhìn được con gái là măng nguyện lắm rồi, bà ấy không ao ước thêm gì nữa. Và cũng mong muốn Phụng Lai đừng vì áy náy mà đến mức ly dị với Kim Bình.

Nhưng mà họ nào nghe lọt tai, đến mức vậy bà ấy cũng đành im lặng. Minh Anh cảm thấy không khí đang rất nặng nề, đành lảng sang chuyện khác. Nó cứ cố tỏ ra vui vẻ, nhưng lại không che dấu nỗi ưu phiền qua được mắt của Uyển Nhi.

Khi căn nhà tắt đèn, cũng là lúc Minh Anh ưu phiền cứ đi loay quanh trước sân nhà mà trầm tư không ngủi, rồi lại ngồi xuống trước lối ra vào ngược nhìn trời. Uyển Nhi khe khẽ từ phía sau đi tới mà nó cũng không hề hay biết.

“ Em gặp Hoàng Long rồi”

“ ừm” nó thờ dãi.

“ Vậy sao không ở lại, mà lại trốn tránh ?”

“ Em biết phải đối diện với anh ấy thế nào đây, thật sự là nhớ lắm, muốn ôm anh ấy lắm. Nhưng anh ấy có người bên cạnh, anh ấy không đợi như em tưởng tượng”

Nghĩ đến đây giọng nói Minh Anh bất chợt trở nên lí nhí, nơi ngực trái lại dấy lên nhói buốt khó kiềm lại.

“ Người bên cạnh” Uyển Nhi đưa ánh mắt khó hiểu sang nhìn nó.

“ Lúc này là một cô gái rất xinh đẹp đi bên cạnh Hoàng Long, hai người họ khoát nhau thân mật ánh mắt hai người cũng hẳn lên sự hạnh phúc. Trông bọn họ thật xứng đôi”

Giọng nói nó buồn bã vô cùng, khó khăn lắm mới bật ra hết từng chữ ngữ trong tâm trí. Đôi mắt sâu hóm ấy giờ đây cũng không thể nào tìm lại được hơn nữa, nó gục bên vai gầy của Uyển Nhi, tay ôm ngực khóc như bờ vỡ đê.

“chị, em đánh mất anh ấy thật rồi. Mất Hoàng Long thật rồi...hức...hức”

Uyển Nhi bối rối, vội vòng tay vỗ nhẹ trấn an “ngốc nghếch, anh ấy còn vô cảm hơn cả Thế Hiển nữa thì lấy đâu ra sự thay đổi”

Minh Anh nước mắt ngấn, nước mắt dài đưa tay lau nước mắt. Nhìn Uyển Nhi “là sao, chị nói nhanh đi”

“con bé này, người em nói chắc là trợ lý của Hoàng Long”

“trợ lý?”

“Ừm, cô ấy là cánh tay đắc lực đấy. Về thân phận thì không thua bất kì ai, một thiên kim tiểu thư đó. Nhưng mà có điều chị không hiểu vì sao cô ấy lại kiên trì ở lại đó làm nhân viên nhỏ bé, hơn thế không hề có chút chủ động tình ý nào với Hoàng Long. Cũng chính vì vậy mà Hoàng Long giữ cô ta ở bên cạnh lâu như vậy”.

“Chị em có chuyện gấp, mượn xe nhé” Minh Anh đứng phắt dậy nói một câu rồi vội chạy vào nhà lấy chìa khóa.

Chưa đầy 5 phút đã biến khỏi tầm mắt của Uyển Nhi. Ngồi trên xe nhìn đồng hồ điểm đã hơn 12 giờ khuya Minh Anh chỉ hi vọng, bây giờ bữa tiệc vẫn chưa kết thúc nhưng điều ấy quá mong manh không phải sao.

Chiếc xe dừng dưới tòa nhà Novotel, nó liền mở cửa chạy thẳng lên trên hội trường buổi tiệc nhưng lúc này chỉ bao trùm một màu đen. Minh Anh thở dốc, ngồi chồm xuống một chỗ không khỏi thất vọng, đã muộn mất rồi.

Nó hối hận lúc này sao không đứng trước mặt anh mà ôm chầm lấy anh, hôn anh mặc cho người khác hay mặc cho không muốn thì nó cũng phải làm cho muốn mới bằng được. Vì sao lại đứng đưng lạnh lùng làm gì, để cơ hội đó vụt mất trong tầm tay.

“Hoàng Long, em muốn anh” nó lẩm bẩm một mình, lê lét tấm thân vào thang máy.

Buồn tình thế nào chẳng rõ, nhưng tay lại không bám xuống tầng một mà lơ là bám lên tầng trên cùng. Khi cánh cửa mở ra, mới biết là đã đặt chân đến một quán bar sân thượng của tòa nhà này.

Những quán bar như thế này, Jullian đã từng dẫn nó đến rất nhiều nên chẳng có gì là lạ lắm. Khi con người phải đối mặt với muôn vàng công việc trên những bộ đồ công sở thì đêm lại họ trút hết đi những lớp vỏ kia mà hòa mình vào một thế giới đêm giải khuây, nó không ghét nhưng cũng chẳng ưa nên chỉ đi vài lần rồi thấy nó thật vô vị, nên chẳng bước chân vào nữa.

Tiếng ồn phía trước thu hút sự tò mò, người đàn ông say bết nhày, ngay cả ngồi cũng không vững. Minh mảy đầy mồ hôi lấm tấm ướt nhẹp, không biết là do rượu hay sao nữa, vậy mà vẫn cố gắng giằng lấy chai rượu mà tuông lấy tuông để.

“giám đốc Long à, anh đã say lắm rồi hay để tôi gọi người bên Gmeiner đưa cậu về”

“Không cần, đem rượu ra đây, đem ra đây nhanh lên”

Anh gào lên, hất tay người bồi bàn ra khỏi mình. Yêu cầu đem thêm rượu, anh ta thấy anh nhưng vậy rơi vào tiến thoái lưỡng nan không biết phải làm thế nào, anh say mềm không biết được gì mà vẫn cố chấp uống cho bằng được.

“Anh Long, anh say quá rồi. Để bọn em đưa anh về” lần này người bồi bàn nói chuyện có vẻ thân thiết hơn, hẳn rằng đây là nơi Hoàng Long hay lui đến.

“để tôi đưa anh ấy về”

Minh Anh đến trước đỡ lấy anh trước ánh mắt bàng hoàng của những người nhân viên.

“Tiểu thư đây là...”

“ Tôi là vợ anh ấy, đưa anh ấy về được chứ!” Minh Anh thân nhiên nói, rất tự tin không hề chứa chút ngại ngùng.

“ Nhưng, nhưng mà... trước giờ chúng tôi chưa hề nghe Long ca có vợ bao giờ” ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên bồi bàn nhìn nó.

“ Vậy thế này, đủ chứng minh chưa” Minh Anh liếc nhìn qua bàn tay trái thấy chiếc nhẫn vẫn còn đeo, liền trả lời nhận định.

Quan sát ánh mắt của bọn người có vẻ vẫn chưa tin, nó dùng lực giúp Hoàng Long đứng thẳng lên. Tay quờ quạng xung quanh các túi quần tìm kiếm gì đó, anh nặng thật việc đỡ anh lúc này cũng chiếm hết 70% thể lực nó khó nhọc rút chiếc ví mở ra, toát cả mồ hôi.

“ Đây nè, xem đi có phải hai chúng tôi không?

Nó cười tươi, đưa tấm ảnh trong chiếc ví dơ đến trước mặt mọi người, ai nấy đều gật gù 100% tin tưởng, kính cẩn cúi đầu.

“ Chị có cần bọn em giúp một tay không?”

“ không cần đâu, giúp tôi đỡ anh ấy đến than máy là được rồi” nó thở dốc, đỡ lấy anh tiến vào than máy.

Mấy năm không gặp anh trở nên lực lưỡng, nặng hơn xưa rất nhiều khiến mồ hôi lấm tấm đổ trên vầng trán, đang khó nhọc anh lại buồn nôn ngã người về phía trước làm nó loạng choạng ngã theo tựa vào cửa, nào ai biết cách cửa không khóa cả hai người mất đà ngã xuống.

Thần hình to lớn của anh đè lên trên người nó, trước mặt các nhân viên buồng phòng bên trong. Ai nấy cũng đều bùm miệng ngượng ngùng thay nó, hai má đỏ hừng cả lên khó khăn lắm mới đẩy anh qua một bên.

Minh Anh nhanh chóng đứng dậy, chỉnh tề áo quần ngẩn mặt bình tĩnh nhìn những nhân viên bên trong.

“ Phòng này chưa ai thuê phải không, chồng tôi đang say tôi sẽ lấy phòng này. Cô giúp tôi đem thẻ này xuống cho bộ phận lễ tân” nó đưa một tấm thẻ xanh đến trước mặt cô nhân viên buồng.

Nhận lấy tấm thẻ xanh, cô nhân viên cười mỉm cuối chào “ chúc buổi tối vui vẻ” rồi rời khỏi. Cánh cửa khép lại, Minh Anh dùng hết sức lực mà nâng cái pho tượng mềm nhũn như cọng bún đó đến giường.

Bỗng dưng anh ngồi bật dậy, chạy thẳng vào nhà tắm nó hoảng hốt chạy theo sau. Vào trong thì nhìn thấy cảnh tượng dở khóc dở cười, tay đưa lên trán bật cười.

Tiến lại gần vuốt ve nhẹ tấm lưng anh, vỗ nhẹ dịu dàng trìu mến giây phút đó Minh Anh ngỡ người nhớ lại nụ cười ban nãy. Nụ cười này, 7 năm qua chưa hề nở trên môi nó, vậy mà giờ đây chỉ nhìn anh mà nó đã cười hạnh phúc đến thế.

Anh giờ đây không đủ tỉnh táo, để biết mình như thế nào nữa. Rượu làm dạ dày anh trở nên cồn cào, hình ảnh người trước mơ hồ không rõ. Theo thói quen, Hoàng Long gạt phăng tay người kia ra khỏi mình.

“ Bỏ ra, tôi có vợ rồi đừng động vào” giọng anh khàn đặc, gặng lên nói.

“ Ngoan, dậy nào em dìu anh ra nghỉ. Sao lại uống nhiều đến như vậy” nó vừa nói, vừa chua xót.

Lúc Minh Anh đưa khăn lên lau mặt cho anh, nào ngờ trông lúc say men rượu. Anh mạnh hất tay cô ra thêm một lần nữa.

“ Cô là ai, tránh ra tôi không cần” anh như thiếu nữ sợ bị hăm hiếp, liền nắm chặt cổ áo mình lại tự vệ.

Nó thấy dáng vẻ hiện giờ của anh, mà bật cười nhếch môi. Vứt hẳn chiếc khăn qua một bên, mặt mày gian tàn thấy rõ, ánh mắt đầy ham muốn hiện lên cúi người xuống sát bên tai anh :

“ Anh như thế này, tôi còn sợ sao”

Bàn tay nó mơn trớn trên khung ngực anh, thân xác giờ đây nóng lên hừng hực như lửa theo. Từng cú áo một bị nó gỡ ra, chẳng mấy chốc thân hình lực lưỡng ấy đã lộ thiên ra trước mắt, ban đầu chỉ muốn bốn cọt

thôi nhưng sao giờ đây càng lúc bản thân nó cũng không kiềm chế được, đôi môi ma mị của nó đang được chạm khắc lên bờ ngực của anh...

Dần dần lại tiến lên trên căn nhẹ vào bờ môi anh gợi tình, thổi hơi nóng vào tai kẻ nằm dưới kia...

Đột ngột nó dừng lại tất cả động tác lại, e rằng nếu cố ý đùa cợt thêm chút nữa sẽ không kiềm chế được mà “ ăn” luôn mất thôi, bây giờ chưa phải lúc. Nó đứng dậy, đe chần lên cho anh đến tắt điện.

Bất ngờ chưa kịp ra đến cửa, một lực rất mạnh vội kéo nó lại. Ngao mạng chiếm lấy đôi môi của nó mà hôn ngấu nghiến không dừng, giọng nói say mê “ Minh Anh...là em...là em...phải không?” Anh cố gắng nhìn thật kĩ, nhưng dù kĩ thế nào cũng chỉ có một khuôn mặt đó hiện lên mà thôi.

“ Ừm...hừm...Hoàng...L...o...ừm...” nụ hôn đắm đuối không ngừng, từng ngón tay luồn qua đan xen tay anh nắm chặt lại. Cả hai chìm đắm trong nụ hôn rực lửa không ngừng, đêm nay mê hoặc đến kì lạ, không kiềm chế được hơn nữa, anh đẩy cô gái đang chiếm ưu thế trên mình xuống dưới, chiếm lấy với bao nhiêu nồng cháy...

“ Hoàng Long, anh định làm gì” biết rõ, mình hỏi một câu thật ngớ ngẩn, nhưng rồi vẫn buộc miệng nói ra. Sau đó lại tự bật cười với tình hình lúc này, hai tay giờ đây cũng đã bị anh khoát lại.

Gương mặt điển trai đó giờ đây nhìn nó bằng ánh mắt đầy nhớ nhung, thèm muốn. Dù cho giờ trời có sập cũng đừng hòng thoát khỏi anh. Điều duy nhất nó nhớ về anh lúc này là sự điên cuồng lạnh nhạt không thể thiếu được phần kiêu ngạo.

“ MINH ANH TÔI CÒN CHƯA ĐỒNG Ý, EM LẠI DÁM BỎ ĐI... TẠI SAO” anh gặng lên hét vào mặt nó, giật bản cả mình.

“ em...e...” đáng ú ớ chứ kịp nói hết câu thì bàn tay ma quái của anh đã hùng dũng xé toạt chiếc áo sơ mi của nó ra.

“ NÓI ĐI, EM YÊU TÔI...KHÔNG ĐƯỢC XA TÔI !”

Đến khi nó vừa nói được ba chữ “ Em yêu Anh” cũng là lúc nó phát hiện, thân hình mình trống trải không một mảnh che thân, ánh đèn ngủ hiu hắt nhỏ bé soi bóng lúc hiện lúc ẩn cảnh lộ thiên phơi bày trước mặt anh.

“ Minh Anh heo mập... làm ơn đừng xa anh nữa” giọng nói lúc này của anh trở nên dịu dàng hơn ma mị hơn, chất chứa đầy sự yêu thương trân quý hơn.

Minh Anh đưa hai tay, ôm lấy bờ lưng dài của anh cười hạnh phúc “ không xa nữa, vĩnh viễn không xa nữa”

Hai người mê mị chìm đắm trong đêm tình ái, hơi thở nóng của anh đang phả xuống bầu ngực căng mọng mềm mại kia, rồi bá đạo chiếm trọn lấy không hề hời hạn chủ nó đã đồng ý hay là chưa? Mà giờ có phản đối cũng vô dụng, đã không thoát được thì chỉ việc hợp tác mới bình yên.

Bàn tay anh tiếp tục lướt qua vùng bụng, rồi tự do di chuyển men sâu xuống dưới, tách đôi chân nó ra. Cảm giác mê mị rợn người làm nó rên khẽ một tiếng...

Áo quần anh cũng đã lột bỏ ra hết , áo quần hai người bê bết trên sàn nhà. Nó cảm nhận được cái thẳng em nóng như than đốt đã cạ cấn vùng dưới cũng nó, giải thoát cho thẳng em của mình anh nhanh chóng thúc người một cái nhưng không hề mất đi sự dịu dàng từ từ tiến sâu vào bên trong...

Nó đau đớn, nhăn mặt kêu lên một tiếng “ A” liền bị phủ bởi nụ hôn say đắm lòng người của anh.

Giọt nước mắt hạnh phúc cũng từ trong khóe mắt chảy ra, đây là niềm hạnh phúc nhất của một người con gái có phải không, đôi mắt nó nhắm lại, mười ngón tay bầu chặt vào bắp vai anh rồi đến tấm lưng kia cũng bị bầu vào mà rướm máu.

Anh kiên cường mạnh mẽ, lưng hông cử động khéo léo, tốc độ mỗi lúc càng nhanh hơn. Cả hai người cùng nhau hạnh phúc tận hưởng trong cơn mê tình ái chốn bồng lai tiên cảnh. Vật nhau cả đêm đến tận gần sáng nó tựa mình thức dậy vẫn thấy nam nhân nằm cạnh ôm mình từ phía sau, ngủ rất ngon giấc đôi môi còn cong lên một đường...

Sáng Hôm Sau

Hàng mi cong vuốt của Hoàng Long giật giật, mí mắt nặng trĩu từ từ mở ra. Nhìn khung cảnh xa lạ xung quanh, anh muốn ngồi thẳng dậy nhưng đầu lại đau như búa bổ, nhìn thân xuống thân lơ lửng như thế này, ôm đầu miên man nhớ lại chuyện tối hôm qua. Người con gái thoát hiện thoát ẩn kia đã cùng anh mây mưa ân ái triền miên trong một đêm, có điều gương mặt anh chẳng tài nào nhớ ra nổi... chỉ có mùi hương hoa nhài đó có chết anh cũng chẳng thể nào quên được, mùi hương đó đến giờ vẫn lưu lại bên cạnh anh.

Đưa mắt nhìn xuống ga giường, anh hơi sững người khi thấy vết đỏ ấy. Trong lòng có chút icky xen lẫn hạnh phúc “ Là em phải không?, nếu là em thì đã sai lầm khi bốn cọt tôi rồi.” ...

Australia 2:00 Pm

Không khí căn phòng họp hội đồng giờ đây đang căng như dây đàn, thế là sau một hồi phân tích các cổ đông thị trường tài sản to nhỏ lớn bé có ở Myler, Châu Tịnh Yên thư thái mà ngồi tựa ghế chờ đợi kết quả.

“ Chủ tịch, tôi thấy cũng đã đến lúc nên công bố di chúc. Để buổi họp của chúng ta kết thúc được rồi đây” một người đàn ông trung niên trong hội đồng lên tiếng.

Uyển Nhi liếc mắt nhìn đồng hồ trong phòng, không khỏi thấp thỏm cứ vài giây lại bật điện thoại lên xem, vẫn bật vô âm tín không có cuộc gọi nào. Cô đang định lên tiếng nói gì đó liền bị cắt ngang bởi sự hồi hã của trợ lý Clair.

Anh ta chạy thẳng vào, cúi người nói thầm sát bên tai Châu Tịnh Yên, ban đầu bà ta có vẻ ngạc nhiên khiến hàng mày chau lại rồi dần dần giãn ra lấy lại sự điềm tĩnh. Phải nói người như bà ta giỏi nhất là che dấu cảm xúc nếu ai chú ý quan sát thì mới nắm bắt được.

“ Mọi người, có lẽ bản sao này là vô dụng. Người chúng ta cần cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi” bà Yên đứng thẳng dậy tuyên bố.

Bọn người trong cổ đông nhìn nhau nghi hoặc, lại không biết có chuyện gì sắp sửa xảy ra với tập đoàn này nữa. Chừng năm phút sau, theo sau trợ lý Clair là sự xuất hiện của vị luật sư Hàn và bà Zoe, đối với Uyển Nhi không có gì là bất ngờ. Với Châu Tịnh Yên lại càng thấy sự thú vị đang in hằn trên mặt bà ta.

Người truy đuổi bao nhiêu năm rốt cuộc cũng đã chịu xuất hiện, đây là ngu xuẩn khi tự chui đầu vào lưới. Bà ta cười khinh miệt, gương mặt đủ yếu tố lạnh lẽo chết chóc đọng lại.

Châu Tịnh Yên cười hừ một tiếng, rồi khách khí chào một câu “ Hàn, cậu đến thật đúng lúc đúng giờ” cười khẩy nhếch môi “ à ngoài ra còn đi chung với người tình của chồng tôi nữa, có vẻ mấy năm qua hai người ở cùng nhau sống cũng tốt lắm”

Bà Zoe không nói gì, chỉ mỉm cười rồi đi cùng Bác Han xuống hai ghế trống hội đồng bên dưới. Nào ngờ tầm mắt lại rơi trúng Kim Bình, trong lòng rõ xúc động ngấn nước ở khóe mắt, Bác Han liền vội trấn an bằng cái nắm tay siết chặt lại.

Đối với Kim Bình, Bác Han không phải là người xa lạ nào. Cứ ngỡ mười mấy năm trời sau cuộc biến động đã biến mất hoàn toàn nào ngờ hôm nay gặp lại, quả là chuyện đó mừng. Dẫu chỉ có điều nhìn người bà già bên cạnh đang nhìn mình bằng ánh mắt thân thương kia làm ông thấy khó hiểu và đôi chút khó chịu.

“ Cũng đã đến giờ rồi, có lẽ bản sao này không còn tác dụng nữa. Bản chính này do ông Hàn đây nắm giữ. Mời ông đứng lên công bố di chúc của chồng tôi để lại” bà Yên vào thẳng vấn đề không để kéo dài thêm.

Bác Han gật đồng ý, đứng dậy mở tập hồ sơ đã được Minh Anh niêm phong lại trước. Lấy ra một văn bản mỏng, trầm trọng đọc nội dung bản di chúc :

“ Khi Chủ tịch Nguyễn Kim Đình qua đời có để nội dung di chúc, quyết định đến thời điểm này sẽ chính thức công bố. Tôi xin thay mặt chủ tịch quá cố để bàn giao tài sản có trong di chúc .

Tổng cộng cổ phần của Ông Nguyễn Kim Đình bao gồm 50% hiện nay đang được vợ là Bà Châu Tịnh Yên nắm giữ, nay được chia lại như sau theo di chúc :

10% Được chia cho vợ, Bà Châu Tịnh Yên.

10% Được chia cho con trai, Ông Nguyễn Kim Bình.

25% Được chia cho cháu gái lớn của gia đình cô Nguyễn Minh Anh.

5% Được chia cho bà William Loren.Zoelie.

Ngoài các cổ phần trong Tập đoàn Myler, còn có những tài sản cá nhân được chuyển nhượng thừa kế như sau.

Các chi phiếu, nhà cửa đất đai của gia đình đều chuyển nhượng cho vợ là bà Châu Tịnh Yên thừa kế.

Và tập đoàn cùng các công việc kinh doanh đều do bà Yên quyết định và xử lý sau khi Chủ tịch Nguyễn Kim Bình mất cho đến khi người thừa kế tiếp nhận.

Cháu gái đầu của gia đình, tức cô Nguyễn Minh Anh sau khi tròn 25 tuổi sẽ được nhận toàn bộ tài sản gồm 25% cổ phần cùng nghỉ dưỡng Myler Resort tại Beach St, Perth Western Australia. Dưới sự đồng ý của người cha tức ông Nguyễn Kim Bình. Nếu nhân cách không tốt, không đủ trình độ có thể bãi bỏ vị trí bất kì lúc nào.

Ngoài các tài sản bà Zoelie sẽ chính thức được thừa hưởng, căn biệt thự số 3 tại Beach St, Perth Western Australia cùng trang trại Warren tại Anh, cùng một số tài sản khác có đứng tên.

Chủ Tịch Nguyễn Kim Bình kí tên!" .

Lúc ông Han tuyên bố vừa xong, tâm trạng bà Zoe lúc này như nổi lửa. Thật không ngờ nội dung chính thức lại khác xa so với bản sao tạm thời như vậy, chỉ hận lúc đó không giết được người đàn bà kia.

" Nói như vậy, hiện tại cái cô Nguyễn Minh Anh đó là người nắm giữ cổ phần cao nhất tập đoàn chúng ta. Vậy giờ cô ấy đang ở đâu, chiếc ghế chủ tịch phải như thế nào"

" Đúng vậy, nếu như tình hình tập đoàn cứ trì trệ thế này mãi không phải là cách. Hơn nữa kế hoạch hợp tác cùng PARKSON của tổng giám đốc Kim Bình cũng chẳng mấy tiến triển. Giờ cứ ngồi đợi thuyền lật như thế này chúng tôi không can tâm"

Bọn người trong cổ đông nhìn nhau gật gù theo ý kiến vừa phát biểu, có vẻ ai nấy đều có ý định rút khỏi tập đoàn đang ngày một lung lay chẳng còn bao lâu thì sụp đổ...

Lúc Minh Anh đáp chuyến đến Úc cũng đã tắm một rưỡi chiều, bụng dưới của nó hơi đau nhưng phải cố gắng chạy gấp rút. Ra bên ngoài đã thấy Kobe chờ sẵn, tay cứ nhìn đồng hồ không thôi, nó liền chạy đến.

" Annie, bây giờ là mấy giờ rồi. Cậu chưa bao giờ muộn việc thế này".

" Mình xin lỗi, có chuyện ngoài ý muốn thôi" nó thở gấp đáp lại, đôi môi cũng khô lại có vẻ mệt mỏi.

" thôi được rồi, lên xe hẵng nói trễ lắm rồi. Không nhanh chân thì coi như gần 8 năm qua trôi đi vô ích" Kobe gắng giọng, tay mở cửa cho nó.

Chiếc xe chẳng bao lâu thì đã đến trước cổng công ty, thật may mắn vì trên đường đi có lại mẹ ruột lẫn mẹ hai. Hai người cũng đang chuẩn bị tắm tất cho nó, trang điểm lại một chút đi nét nhợt nhạt trên gương mặt.

Ban đầu bước vào, người lễ tân đón khách còn ngăn chặn không cho vào. Nhưng khi thấy, mẹ nó đứng cạnh cũng một phần kính nể hơi e dè khó xử.

" Phu nhân, hiện tại mọi người đang họp cổ đông ề rằng không tiện gặp mặt nhau ạ"

" Tôi đến để tham dự cuộc họp quản trị cổ đông" Mẹ nó lãnh đạm trả lời.

Việc bà xuất hiện ở đây không một ai thấy lạ, dù nội bộ gia đình có sào sáo như thế nào thì Phụng Lai vẫn là phu nhân của gia đình họ Nguyễn này. Chỉ có điều thấy vài người đi bên cạnh nên vẫn tỏ ý không muốn cho họ đi vào.

Minh Anh thấy thật phiền, nó không có nhiều thời gian cho những việc thế này thủ tục luôn là một sự rắc rối không đáng có.

Nó nở nụ cười trên môi nói “ Xin chào, tôi là Annie Nguyen tổng giám đốc PARKSON. Hôm nay sang đây cùng bàn công việc, cô không ngại để chúng tôi vào chứ? Tôi không có nhiều thời gian” tay Minh Anh đưa ra một tấm danh thiếp.

Cô nhân viên lễ tân vội cầm lấy, ánh mắt hần lên sự ngạc nhiên. Không ngờ người phụ nữ mà cô ta hết sức ngưỡng mộ ngày ngày được nhắc đi nhắc lại nhiều lần trên tivi, giờ lại đang đứng trước mặt, nhưng không vì thế mà cô ta dễ dàng cho qua như vậy.

“ được rồi, nếu các người không tiếp thì hãy nhắn với bà Yên từ đây sắp đến không cần bắt cứ người nào từ Myler sang đàm phán nữa” giọng nói của nó lạnh lùng dứt khoát.

Một mặt khó xử, mặt khác lại không thể nào không đoán tiếp chu toàn. Ai cũng biết tập đoàn Myler bây giờ muốn xoay chuyển chỉ có một cách là bắt buộc phải đàm phán giá cả thành công với PARKSON nếu không toàn bộ hơn 2 ngàn nhân viên đều coi như thất nghiệp.

Cô nhân viên lo lắng, mồ hôi đổ lấm tấm tay bấm đang xen vào nhau thành dấu. Cũng vừa hay có bóng dáng một người đàn ông cao lớn bước ra từ thang máy, cô ta liền hớn hở chạy đến nói vài câu rồi cùng cậu ta tiến lại.

“ Chị” người đàn ông kêu lên một tiếng.

Ánh mắt cô nhân viên ngỡ ngàng đến lạ, chỉ biết cách tốt nhất hiện giờ là cúi đầu thay cho lời xin lỗi.

“ Sao chị lại đến đây! Chị về nước khi nào vậy?”

“ Tú giờ không phải là lúc giải thích, em đưa chị và mọi người lên phòng hội đồng quản trị đi”

Ánh mắt của Win khi thấy chị gái rất hào hứng, nhưng không kém phần âu lo khi kéo cả một đoàn người thế này. Ngay cả mẹ cũng đi cùng còn hai người kia thì thật xa lạ.

Bên trong là sự xáo xáo bàn luận về việc thay đổi người đứng đầu điều hành, phần lớn người nắm cổ phần lớn nhất không có mặt tại đây thì dĩ nhiên bà Châu Tịnh Yên vẫn theo di chúc mà làm. Có điều giờ đây ai cũng biết rõ, Minh Anh là người nào ? chưa ai từng thấy chỉ có Uyển Nhi ai ai cũng đều biết là con gái ruột của Tổng giám đốc Bình, thiên kim của tập đoàn này. Hơn Thế nữa bao năm qua mọi công việc tại công ty con ở Việt Nam đều do một tay Uyển Nhi xử lí và tiến hành rất thuận lợi, thậm chí vượt xa Myler tại đây, ai nấy đều công nhận cô gái này có tiềm năng trong kinh doanh.

“ Vâng, di chúc chính thức cũng đã đi đại luật sư của chúng ta công bố. Mọi người ai còn thắc mắc gì nữa không. Tôi biết mọi người cũng muốn chút thay đổi, thôi thì thế này hiện nay thiên kim của tập đoàn chúng ta cũng duy nhất có cô Uyển Nhi đây, còn Minh Anh là ai mọi người chưa thấy hơn nữa chắc gì còn bé đã có tài năng kinh doanh như Uyển Nhi. Để công bằng tôi cho mọi người bỏ phiếu các người thấy thế nào” bà Yên cười nhếch môi thư thái nói.

Trong hội đồng dường như ai cũng tán thành với ý kiến này, lần lượt số đông đưa tay ủng hộ cho bà Yên lại chiếm hơn một nửa còn một nửa ủng hộ Uyển Nhi điều này ít nhiều gì cũng không có gì bất ngờ, vì nó đều nằm trong tính toán của bà Yên. Trước khi đưa ra quyết định này đã nắm đến 80% bọn người này sẽ ủng hộ bà ta tiếp tục đương nhiệm, vì bao nhiêu năm qua Myler đều do bà ta điều hành hơn nữa lại có Châu Thị hậu thuẫn điều này có vẻ mang lại lợi ích chắc chắn hơn là Uyển Nhi.

Từng đợt người lần lượt đưa tay, Ông Bình muốn đền đáp lỗi lầm nên đưa một phiếu ủng hộ Uyển Nhi. Chưa đầy 15 phút sau, kết quả cũng đã có phiếu dành cho Uyển Nhi đếm đi đếm lại cũng chỉ có bốn người, còn 4 người còn lại đều ủng hộ bà Yên tiếp tục nắm giữ quyền lực điều hành tập đoàn này.

Bà Yên rõ sự kiêu ngạo chiến thắng, không xem ai ra gì nhất là người đối diện bà ta ở phía dãy cuối ghế.

Bà Zoe điềm tĩnh, lúc này hơn hết là phải khéo léo kéo dài thời gian. Chỉ mong sao cho Minh Anh đến kịp giờ.

“ Khoang! Bà Yên đừng nói với tôi bà vẫn ngồi vị trí đó chứ? , nếu là như vậy khác nào di chúc chỉ là một tờ giấy trắng. Vậy thì các người đợi gì nó nữa, chỉ việc theo sự sắp xếp ban đầu không thay đổi là được. Nếu..” bà Zoe cau mày, nhìn người đối diện phía xa mà tra hỏi.

“cạch” khi bàn Zoe chưa kịp nói hết cao, từ phía cửa ra vào phòng hội đồng là một cô gái dáng vẻ thanh mảnh, đôi phần nét mặt có chút mệt mỏi nhưng vẫn không làm giảm một chút khí phách nào.

Minh Anh nở nụ cười rạng rỡ, ưỡng mình thẳng lưng tiến vào trong trước con mắt kinh ngạc của mọi người. Theo sau là sự xuất hiện của Win lần và mẹ nó Phụng Lai tiến vào trong, chọn chiếc ghế cạnh bà Zoe nó thân nhiên ngồi xuống bên cạnh, cuối đầu lễ phép chào ba mình.

“Bảo vệ đầu mau đuổi những người này ra khỏi, có biết đây là lúc họp hội đồng không?” bà Yên quát lớn, tay vung mạnh về phía cửa gân xanh đường như đang mỗi lúc nổi hẳn lên trên khuôn mặt già nua.

“Là tôi mời bọn họ đến đây, có vẻ như con bé cũng phải được nhận di chúc chứ! Đúng không bà Yên” Phụng Lai ngẩng cao đầu, giọng trầm nói.

“Phụng Lai, bà lại muốn làm loạn gì nữa” Ông Bình tức giận, chau mày quát lớn.

Cả căn phòng họp giờ đây không khi nấy lửa bao trùm lấy, ai nấy đều dằng dằng sát khí. Hai đứa con thấy ba mẹ như vậy, hẳn rằng chẳng thể nào vui nổi nhưng Minh Anh vẫn im lặng theo dõi tình hình không hề hé miệng nữa câu từ lúc bước vào.

Uyển Nhi cười khẩy với thái độ của Ông Bình hiện giờ. Có vợ, con gái, con trai sự nghiệp nhưng lại ngu muội ruồng bỏ không phân biệt rõ đâu là trắng đâu là đen chỉ có sự xuất hiện của một đứa con ngoài dã thú đã được bỏ gia đình của mình, chuyện thế gian quả thực nực cười.

“Mọi người đây là cô Nguyễn Minh Anh, con gái của Tổng giám đốc Kim Bình. Trước đây cô ấy sống ở Việt Nam sau đó lại sang Anh Quốc du học. Hiện nay đang làm việc tại ...”

“bác Han điều đó không cần đâu, tôi đã được rồi” nó cười lạnh cắt ngang câu nói. Trước hết đứng dậy cúi đầu xin lỗi “Xin lỗi tất cả mọi người vì tôi đến trễ”

Bọn người trong hội đồng nhìn nhau với con mắt đầy rẫy sự nghi ngờ, còn một số người thì đang mừng thầm vì sự xuất hiện bất ngờ nhưng bên trong đã có sắp xếp trước này. Bà Yên lòng bồn chồn như ngồi trên đồng lửa, lòng bàn tay hiện giờ bị rì rỏ mồ hôi chảy bên trong thấp thỏm không yên. Bên ngoài vẫn tỏ ra như không có gì, chỉ là ánh mắt lúc này đã có chút thay đổi như muốn ăn tươi nuốt sống phượng.

“Như vậy thì khỏe quá rồi, tôi thấy cô bé này có vẻ thành đạt lại du học ở Anh Quốc về hẳn là một nhân tài. Vậy chúng ta bây giờ chỉ cần dựa vào số cổ phần mà bầu chọn mọi người thấy hợp lý không? Hơn nữa dựa theo cổ phần, thì cô Minh Anh đây cũng là người đã được cổ Chủ tịch chọn làm người thừa kế ầu cũng là hợp tình hợp lý!” một người đàn ông tuổi trạc Ông Bình phát biểu, điềm đạm.

“tôi thấy ý kiến này được đó, tôi tán thành”

“tôi cũng tán thành”

“tôi tán thành”

“tôi cũng tán thành...”

Lần lượt từng người từng người ai nấy đều vui vẻ, đưa tay bỏ phiếu cho Minh Anh được nhận vị trí như trong bản di chúc, hơi hồ bà Yên Căng cứng, tay nắm chặt lại thành quyền. Bả vai run run cố kiềm chế lại để không ai phát hiện. Bọn người trong hội đồng a đua như vậy không có gì lạ, nhưng có điều đứa cháu xa lạ kia lần đầu gặp mặt lại tỏ ra uy quyền đáng sợ đến như thế khiến bà ta không khỏi lo lắng, thái độ của Minh Anh hoàn toàn ôn tồn ngồi im đôi mắt không chút sắc thái, mặt lạnh như tiền.

“Tôi phản đối, nếu theo bản di chúc của ông Han đây thì cháu gái đầu là Uyển Nhi mới đúng hơn nữa mọi người đều biết năng lực của Uyển Nhi cả rồi. Cháu gái làm việc rất tỉ mỉ độ may rủi lại tính bằng con số rất cụ thể liệu rằng Minh Anh có làm được như vậy hay không, nếu như theo tính toán của ta cháu cũng chỉ vừa tốt nghiệp chưa được bao lâu liệu rằng năng lực của cháu sao lại có đủ khả năng điều dắt một tập đoàn trên bờ móng sắp đổ này?”

Nói đến đây, cơ hồ bà Yên đang giãn ra rằng. Điều này bà ta hoàn toàn đúng, Minh Anh dù xuất hiện nhưng có thể làm được gì nếu muốn làm cũng phải chuẩn bị từ rất nhiều năm không phải hay sao? Chị là mất tích rồi quay về lại muốn ngồi ở chiếc ghế này thật là một chuyện quá hoang đường.

Đến lúc này bất giác ánh mắt của bà Yên dừng lại khi thấy nụ cười đầy khinh bỉ của Minh Anh. Cái nụ cười này so với lão già Kim Định mà ta hận không hề khác nhau ở điểm nào, khiến người đối diện phát run chỉ muốn trong giây lát mà bóp chết đối phương, ánh mắt vô hồn không để người khác chiếm lấy càng không cho họ cơ hội được phép xuất hiện trước tầm nhìn rõ ràng là sự vô cảm bất cần khinh khi không coi trọng.

“Vậy ý của Chủ tịch Yên đây là : Uyển Nhi sẽ là người thừa kế vì vị trí là đứa cháu đầu của gia tộc?”

206. Chương 102

Nghe giọng nói lạnh lùng ấy, hết chín phần bà Yên lấy làm thấy thú vị. Trở mình ngồi thẳng lưng, ánh mắt chinh chiến trên thương trường phần nào đang nhắc nhở con người trước mặt không hề đơn giản chỉ là một đứa cháu gái bình thường.

Tỏ ra như không mấy bất ngờ, bà Yên đáp “có vẻ đây là lần đầu bà cháu ta gặp nhau trực tiếp thế này” khẽ cười “ta đây cũng làm theo như trong di chúc mà ông cháu để lại có điều gì sai sót hay sao?”

Minh Anh cười khẩy, nước cờ này đã bị nó sớm đoán được “Chủ tịch Yên, nếu bà đã nói vậy tôi cũng chẳng thể nào phủ nhận”

Châu Tịnh Yên khá vui khi nghe những lời nói vừa rồi xuất phát từ nó, Minh Anh chậm rãi tiếp tục “Tôi không hiểu bằng cách nào, tập đoàn này lại có thêm một thiên kim khác chỉ bằng lời nói. Thế khác nào đem gia đình chúng ta ra làm trò hài tấu trước mặt mọi người?”

“Chủ tịch Yên, bà nói Uyển Nhi là cháu gái đầu của tập đoàn. Vậy có thể nào cho tôi xem một ít giấy tờ chứng minh điều đó hay không?”

“Cô...cô nực cười Uyển Nhi là ai chẳng lẽ mọi người không biết sao? Cần quái những giấy tờ kia!” Châu Tịnh Yên run run bả vai đáp lại.

Không ngờ kế hoạch chu toàn này lại chính là khen hở bị Minh Anh dùng để đối phó lại, vốn dĩ dùng điều sơ hở này để ngăn Uyển Nhi nhận chức nào ngờ...

“Nực cười ư! Chúng ta đều là dân kinh doanh làm gì đều dựa vào giấy tờ và chữ kí dấu đỏ xác nhận. Vậy Chủ tịch Yên, xin hỏi nực cười chỗ nào? Hay chính chủ tịch đây đang tự vạch áo cho người xem lưng?”

Giọng nói Minh Anh không quá lớn, cũng không quá bé. Lực nói điều chỉnh rất vừa vặn, lúc thoáng nghe thì không cảm thấy gì nhưng từng chữ đều thấm thía vào lòng người nghe. Sắc mặt Châu Tịnh Yên đành lại lộ sự khó chịu khó lường, bà ta luôn cho rằng kế hoạch mình sẽ không chút sơ hở khi sắp xếp không cho phép Uyển Nhi nhập khẩu, nào ngờ lỗ hổng này là bị đứa cháu gái kia phát hiện thật khiến bà ta giận phát run.

“Ồ, điều này quả thật ta lại không nghĩ tới. Uyển Nhi vẫn là thân phận ngoài dã thú, ta đã quên về vấn đề hệ trọng này” bà ta ra vẻ mặt đầy tiếc nuối, nhìn Uyển Nhi với vẻ cảm thông.

“Chủ tịch, vốn dĩ tôi cũng chẳng có hứng thú dự định tham gia vào gia phả nhà của bà” Uyển Nhi cười khinh khi đáp.

“Được rồi, chuyện gia đình các người hãy tạm gác âu cũng là việc riêng về nhà đóng cửa bảo nhau! Chuyện quan trọng trước mắt là chuyện duy trì tập đoàn, hơn thế nữa nếu cô Minh Anh đã đến đây như vậy hay là mọi người cùng nhau xem xét có nên chọn cô ấy vào vị trí nặng nề kia không?” một người đàn ông trạc tuổi ông Bình lên tiếng góp ý kiến.

Thấy đoàn người có vẻ đều tán thành ý kiến đó, bà Yên không thể nào phản kháng mà ngang nhiên bãi bỏ vấn đề đó. Sắc thái mỗi lúc một đen lại, dự cảm có chuyện không hay sắp xảy ra. Đang định lên tiếng nói gì đó, nhưng lại bị Minh Anh đang tiến lại gần mình, vừa đi vừa nói :

“Mọi người không cần phải nghĩ nhiều thêm nữa, vị trí ấy tôi sẽ đảm nhận. Hơn nữa tôi tin chắc hẳn rằng trong hơn hai mươi mấy con người ngồi đây trong các vị không ai có khả năng cứu vớt tập đoàn hiện tại. Một là tôi sẽ xây lại nền móng cho Myler, Hai là chính tôi sẽ đè chết nó”

Ánh mắt kiên định, giọng nói đầy quyết đoán Minh Anh gắng từng chữ mòng một rõ ràng, âm thanh dịu ngọt ấy đầy sự uy quyền không cho người khác cơ hội được phép phản kháng.

“Chuyện này ta phản đối, cho dù cô là người được quyền thừa kế nhưng làm sao cô có thể đảm nhiệm nhiệm vụ trọng trách này? Hơn thế nữa đây là lần đầu cô đến với đại cổ đông dựa vào đâu để mọi người phải nghe theo cô, trò chơi nguy hiểm này mọi người thật sự muốn nó đặt trên bàn tay một đứa trẻ non nớt như cô Minh Anh đây sao?”

Châu Tịnh Yên phản đối gay gắt, quả nhiên bà ta đã sai khi xem thường đối thủ như lúc này. Không ngờ đằng sau Minh Anh lại có một sự sắp xếp khác.

“Chủ tịch Yên, bà nói xem theo bà như thế nào là có kinh nghiệm?” nó nhướn mắt nhìn bà Yên không kiên dè, chẳng có bà ta lấy cơ hội được nói “Kinh nghiệm như chủ tịch nói ở đây chính là lặn lội trên thương trường mấy chục năm nhưng nay lại điều đứng bởi một PARKSON? Hay là bà đang cố tình bắt lực để đem hết khoảng lợi nhuận chuyển cho Châu Thị mở rộng thị trường”

“Hỗn xược, cô nghĩ cô là cái thá gì ở đây lại dám ăn nói ngông cuồng như thế đối với ta. Cô nên nhớ ở đây cô hoàn toàn không có quyền được lên tiếng” bà Yên quát lớn, đồng thời dùng lực đập mạnh tay xuống bàn, gân xanh trên gương mặt già nua hiện lên rõ rệt.

Minh Anh đứng thẳng dậy, hai tay chống vào thành bàn ánh mắt đánh lại lạnh lùng như núi tuyết ngàn năm nhìn thẳng vào người đối diện.

“Ông Han, phiền ông đọc lại khoảng thừa kế mà tôi được nhận” nó vẫn chằm chằm nhìn bà Yên không hề dịch chuyển.

“Theo di chúc để lại, cô Nguyễn Minh Anh đây được nhận 25% cổ phần của tập đoàn Myler và Khu nghỉ dưỡng Myler Resort. Vào năm cô 25 tuổi, cùng sự đồng ý của cha cô là ông Nguyễn Kim Bình” bác Han đọc lại một phần di chúc.

Khi nghe xong bà Yên, bồng che miệng cười lớn lên giữa bao con mắt ngồi ở đây một cách khó hiểu “Cô nói xem, cô có muốn ngồi ở đây cùng phải có sự đồng ý của cha mình” nói rồi bà ta xoay sang hướng ông Bình “Kim Bình lẽ nào con để mặc cho mẹ con nó đến công ty làm loạn từ sáng đến giờ à, đây là cuộc họp không không phải nơi để gia đình con tụ tập gây huyên náo nhận người thân ở đây. Hơn thế nữa con nên phân rõ việc công và việc tư”

Ông Bình lúc này mồ hôi đổ ra lấm tấm trên vầng trán, nghiêng mắt nhìn Minh Anh rồi lại liếc mắt nhìn Uyển Nhi. Lúc này quả thực thật khó xử, hai đứa trẻ trước mặt đều là con gái mà ông thương yêu, một người là ông vô cùng thương yêu bao năm không một tin tức nay trở về, một đứa là do ông vô tình không biết đến sự tồn tại của nó nên giờ muốn bù đắp tất cả hết sức tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn ánh mắt lạnh đậm và khoảng cách từ Uyển Nhi ông chỉ muốn dùng tất cả mọi cách để bù đắp những tổn thương để kéo gần tình thương. Nhìn lại Minh Anh, ánh mắt vẫn trong trẻo đầy yêu thương khi nhìn ông không hề thay đổi, đứa trẻ mà ông ẵm bồng từ những tháng ngày nằm nôi đến lúc cắp sách đến trường, rồi lại vì bà Yên nên phải đành bỏ nó bơ vơ cô đơn giữa quê người. Nâng ai phụ ai đều sẽ tổn thương cả hai đứa trẻ này, ông thực tình không biết phải làm như nào mới mới vừa.

Minh Anh thu ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thái độ ba mình lúc này phần nào cũng hiểu được ông đang khó xử đến thế nào “Tổng giám đốc, ông nên để công việc lên trên còn tình cảm cá nhân xin ông hãy để qua một bên. Hôm nay đến đây không phải tranh dành một vị trí mà là vì Myler nhất định phải giữ!”

Ông Bình như có một sự gợi ý, bỏ qua tình cảm lúc này. Việc trước mắt chỉ cần điều gì tốt cho Myler thì người đó quả xứng đáng cho vị trí Chủ tịch này.

Ông Bình nghiêm giọng hỏi “Minh Anh, vậy con nói ta nghe. Với tình hình Myler trước mắt thì con có kế hoạch cụ thể nào để xoay chuyển ...”

Lời chưa nói hết đã bị giọng của Uyển Nhi cắt ngang “Tổng giám đốc, Chủ tịch Yên tôi xin từ chối vị trí này. Tôi chưa bao giờ là con gái của ông Bình đây hay là thiên kim của tập đoàn này, vì vậy mọi người không cần phải đắn đo một trong hai chúng tôi. Nếu thiên kim thật sự của các người trở về, thì sao không để cô

ấy đảm nhận trọng trách này nếu đến lúc không cứu vãn được tình hình các người vẫn có thể bỏ phiếu bãi bỏ như trong di chúc cố chủ tịch đã để lại”

“ Uyển Nhi, sao cháu có thể nói thế. Dù gì năng lực làm việc của cháu hầu như mọi người ngồi đây dường như đã biết rất rõ nếu thay đổi bằng một người không có kinh nghiệm hay sở trường làm việc thì khác nào đưa Myler vào hố lửa”

Khi nghe bà Yên nói đến đây, Minh Anh nhìn sang Kobe gật đầu một cái nhẹ. Hiểu được ý nó, Kobe đi quanh một vòng phát một tập hồ sơ mỏng đến trước mặt mọi người. Khi lật những trang giấy dôi theo từng dòng chữ bên trong hầu hết đều hướng ánh mắt về phía nó.

“ Nội dung bên trong chắc hẳn mọi người đã hiểu rõ, và người có thể cứu vớt Myler lúc này không ai khác ngoài tôi đúng chứ! Tổng giám đốc Kim Bình, bây giờ con không lấy tư cách một người hợp tác để nói chuyện...”

“ Được rồi, tôi đồng ý để Minh Anh nhận quyền thừa kế. Không có gì để phải thay đổi”

“ Tôi cũng đồng ý, bầu cô Nguyễn Minh Anh đảm nhận vị trí chủ tịch Myler!”

“ Tôi cũng đồng ý”

“ Tôi đồng ý”

Lần lượt từng người theo phái bà Yên cũng dần dần bỏ phiếu cho nó. Việc đó hoàn toàn là xứng đáng khi thấy trước mặt đều là những điều khoảng hợp tác đàm phán với PARKSON được thông qua. Dĩ nhiên cái gì mang lại lợi ích, thì họ sẽ hiển nhiên mà gật đầu.

Bà Yên như mất sức, ngồi thụp xuống ghế thất thần. Sự tức giận lúc này đã lên đến tột đỉnh “ ta không đồng ý, chỉ cần một đàm phán nhồi nhoi này mà cô đòi ngồi ở đây sao, đừng nằm mơ giữa ban ngày”

“ Tôi nghĩ người nên tỉnh giấc là bà đó Châu Tịnh Yên, bà nghe cho rõ đây vị trí đó BÀ hết cơ hội được ngồi rồi. Nhân tiện đây tôi tặng cho bà một món quà lớn”

Minh Anh vừa nói xong, từ bên ngoài có hai nhân viên kiểm sát từ bên ngoài tiến vào phòng họp, đưa lên trước mặt bà ta một khổ giấy A4 giọng trầm nó rõ từng chữ “ Bà Yên chúng tôi tình nghi bà biện thủ công quỹ và khai thuế không. Vận chuyển tiền bất hợp pháp nay cục trưởng phát lệnh mời bà về điều tra!”.

Đoàn người tiến vào bất ngờ, khiến bà ta nhất thời không hiểu tình hình trước mắt là gì chỉ còn cách liếc mắt nhìn Clair như tìm kiếm câu trả lời, giọng nói ấp úng khó bật chữ “ các...người...bắt tôi sao. Các anh đây có chăng đã nhầm lẫn gì không?”

“ Không nhầm lẫn đâu bà Yên, toàn bộ hồ sơ đều đã gửi tất cả cho viện kiểm soát cả rồi. Còn nữa việc bà biện thủ công quỹ rất tỉ mỉ, chỉ có điều cách bà dung người vẫn thật sự chưa hiệu quả lại còn rất qua loa” nó thân nhiên dành phần giải thích cho bà Yên .

“ Hồn xụt, cô cô là cái thá gì lại dám nhận xét cách làm việc của ta. Còn nữa chứng cứ đâu lại dám nói ta hối lộ biện thủ công quỹ tập đoàn, các người thật hoang đường” .

Minh Anh cười nhạt, rồi vị trí từng bước chân chậm rãi kiêu ngạo hết chín phần đến chỗ bà Yên, tự tin mặt đối mặt “ Bà muốn chứng cứ?”

“ Cô có sao?” bà Yên gặng giọng đáp.

“ Được thôi, coi như tôi cho bà tâm phục khẩu phục một lần vậy.” nó nói cười “ hừ” một tiếng quay hướng mặt về phía hội đồng cổ đông.

Ngọc Huyền cười chào Minh Anh, rồi đi vòng sang về phía nó phụ giúp một vài thao tác cắm con USB vào máy chiếu cùng tập hồ sơ khá dày.

“ Minh Anh, đây là phần tài liệu mà cô cần”

“ Cảm ơn!”

Đôi chân bà Yên lúc này hầu như chẳng còn lấy đến một chút sức lực ngã quỵ xuống, cũng may nhờ Clair đứng bên đỡ lấy.

Trước màn hình giờ đây, là muôn vàng giấy tờ lẫn đoạn clip giao dịch ngầm, buôn bán trao đổi. Sở dĩ bà ta lén quay lại những cuộc mua bán như thế này, phòng ngừa rủi ro nếu đối phương lật lọng dám dở trò, nhưng nào hay lại gây ông đập lưng ông. Càng không ngờ Ngọc Huyền lại là con cò của Minh Anh sắp xếp từ đầu, bà ta đã quá chủ quan.

Những đoạn chứng cứ, cứ liên tục xuất hiện không dừng giờ bà ta có muốn chối cãi e cũng rất khó. Sự việc bắt đầu vào sau vài năm Chủ tịch Nguyễn Kim Đỉnh qua đời, lần được hàng tháng có đến hàng vạn tỷ đồng được bà Yên vận chuyển sang Châu thị một cách bí mật, hơn thế có vài giá trị hợp đồng đầu tư cũng bị thay đổi con số một cách kì lạ.

“ Bà Yên còn thắc mắc nào nữa hay không?”

Sau một hồi phân tích các điểm nghi vấn cho mọi người, Minh Anh thư thái quay sang hỏi. Bà Yên giận đến tím mặt, dùng hết sức già yếu của mình nhào tới có ý định túm tóc nó nhưng nó đã kịp thời tránh được.

“ Con ranh, mày không được phép bước vào đây. Không phải còn cháu nhà tao, một khắc cũng không, mày không xứng”

“ Bà Yên!” Minh Anh dùng ánh mắt sắc bén, nhưng muốn tiêu diệt đối phương, giọng nói đanh ghiến lại.

“ Tôi không đủ tư cách thì ai đủ tư cách, bà chẳng? Một kẻ giết hại chồng mình thì có tư cách bước vào cửa lớn của gia đình họ Nguyễn? bà dám đứng đây nói rằng BÀ KHÔNG HỀ GIẾT HẠI ÔNG NỘI TỨC ÔNG NGUYỄN KIM ĐỈNH CỐ CHỦ TỊCH MYLER”

Từng câu từng chữ của nó bật ra rõ ràng một loạt vào tay hội đồng người ngồi đây, ai nấy đều hết sức bàng hoàng nói đúng hơn là không một ai tin. Cho là nhầm nhứ vô căn cứ, nhưng cũng là một chủ đề khiến người ta kinh ngạc, cả đoàn người nhìn lẫn nhau như đang cố tìm ra được một cơ sở chứng minh điều người con gái đứng kia nói là hoàn toàn chính xác.

“ Minh Anh, con thật vô lễ. Sao con dám nói bà nội mình như thế, ta biết con luôn ầm ứ chỉ là không nói ra mà thôi không phải mọi người không thương nhưng ta từng dạy con phải hiếu lễ nghi nuôi nấng con khôn lớn không phải để con vô lễ với bà nội con nhưng vậy” Ông Bình lên tiếng bênh vực cho mẹ mình.

“ Minh Anh con không cần tình thương của bà ta, vĩnh viễn không cần một người lòng lan dạ sỏi như vậy không xứng. Ba càng không phải con trai của bà ấy, ba không cần phải bênh vực cho bà ta” nó nhất thời mất kiểm soát đối đáp lại lời ba mình.

Ông Bình mặt đỏ phừng, lúc này bụng dạ đều sôi sục cả lên. Cảm thấy bản thân thật sai lầm khi nuông chiều đứa con gái này, đến độ hư hỏng không biết phải trái phép tấ như lúc này, đi cùng đoàn người lạ mặt vào đây lại nói nhảm nói cuội chẳng ra hệ thống gì. Đặt biệt từ lúc xuất hiện bà Zoe đến giờ ông ta không có chút thiện ý, mặc cho người đối diện nhìn ông ta bằng ánh mắt thân thương trĩu mến.

Trong kí ức tuổi thơ, ông Bình luôn cho rằng bà Zoe chính là kẻ phá hoại tình cảm gia đình người khác khiến mẹ ông ta là bà Yên phải chịu nhiều ầm ứ tuổi thân khi chồng luôn lãnh đạm không yêu thương lại thêm phần ruồng bỏ.

“ Ta nói con im ngay đi, nghe không!” giọng ông Bình quát lớn trong căn phòng, tay đưa lên có ý định giáng thẳng xuống mặt nó...

Hai mắt Minh Anh nhắm tít lại, đón nhận không hề có ý tránh né. Bàn tay rộng lớn chỉ cách má phải nó vài centimet chợt sững lại khi nghe thấy âm thanh gào lên thịnh nộ từ đằng xa “ Ông Bình, con gái của ông đó”

Lời nói thất thanh truyền vào tai, làm ông ta sững người Minh Anh từ từ mở mắt khóe mắt sâu nhìn cha mình đầy rẫy sự buồn bã thất vọng. Người mà nó luôn kính trọng nhất, luôn muốn được ôm một lần sau khi chia cắt 10 năm trời, vậy mà giờ đây tình cảm ông giành cho nó là cái tát tai đến sồn người là cha của nó hay sao.

“ Tổng giám đốc Nguyễn, tôi nghĩ chuyện gia đình ông hãy để về nhà tự giải quyết. Hôm nay chúng tôi đến đây vì chuyện công, mong ông và bà Yên hợp tác!” một cán bộ kiểm toán lên tiếng giảm tình hình căng thẳng đi xuống.

Ông Bình thu tay, giật mạnh bỏ xuống xoay mặt về hướng khác. Đoàn người áp giải bà yên rời khỏi phòng họp lúc đi bà ta còn quay lại mắng nhiếc đai nghiền vài câu khó nghe rất mất mặt.

Sau một vài phút để sự kiện ban nãy chìm xuống, vài người bắt đầu có ý kiến cho công việc chính :

“ Tôi nghĩ nếu cứ ngồi đây, suy tính như vậy cũng chẳng phải cách hay đối với cô Uyển Nhi chúng tôi vẫn có phần tin tưởng nhiều hơn. Nhưng cô Minh Anh lại là người thừa kế hợp phát lại có thể đàm phán giá cả với PARKSON điều này rất có lợi. Vì vậy hiện nay vị trí chủ tịch cứ tạm thời để ông Bình đảm nhiệm, sau một thời gian nếu cô Minh Anh có thể đảm nhận vị trí thật sự chúng tôi sẽ hoàn toàn đồng ý”

“ Không cần đâu, tôi nói rồi hôm nay tôi về đây không phải để dành một vị trí. Về vị trí chủ tịch tôi mong mọi người sẽ ủng hộ ông Bình đảm nhận chức vị ấy, còn về Uyển Nhi tôi xin phép được đề cử cô ấy đảm nhận chức vị Tổng giám đốc của Myler . Tôi cam đoan về Myler có lẽ Uyển Nhi hiểu rõ và làm tốt hơn tôi rất nhiều mọi người đừng vì một chút cổ phần lại vứt mất một nhân tài có thể thu về lợi nhuận. Cảm ơn!” .

Nghe xong những lời ấy Uyển Nhi khá kinh ngạc, thay vì thái độ dửng dưng ban nãy cô đứng hẳn dậy phản bác “ Minh Anh, tôi không thể”

“ Vẫn là bản thân chị muốn làm hay không, không gì là không thể. Được rồi, tôi còn cuộc họp quan trọng khác họp đồng cử cho người mang sang PARKSON tôi sẽ ký!”

Minh Anh liếc mắt sang Kobe thị ý để mọi việc còn lại cho anh sắp xếp rồi nó sải chân lạnh lùng rời đi không một ánh nhìn dành cho ông Bình.

Cho đến khi ra đến bên ngoài yên vị trên xe ô tô nó mới tựa mẹ mình, đôi hàng mi khẽ rung rung lặng người. Phụng Lai ôm con gái vào lòng vuốt ve mái tóc trĩu mến thương yêu.

“ Ổn rồi con gái à”

“ Mẹ, đó là ba sao. Ông ấy khác xưa quá” nó ghen ngào nói.

“ Ừ, năm tháng làm con người ta già nua và trở nên ích kỷ mất cả lý trí con à. Minh Anh, mẹ mong dù con đường con đang đi là sai hay đúng nhưng hãy trân trọng người bên cạnh”

Minh Anh hiểu ý mẹ mình, đã vài đôi lần bà luôn áp mở câu chuyện về Hoàng Long nhưng không nói thẳng vì sợ đụng đến vết thương lòng của con gái. Minh Anh cắn chặt môi dưới, đột nhiên nó cảm thấy trong lòng rất mâu thuẫn. Việc thứ nhất nó đã đạt được, nhưng đồng thời đã dùng 7 năm để tổn thương người đó, là vì sự ích kỷ của bản thân mà vô tình xé nát cõi lòng của anh.

“ Mẹ à, mẹ nói đến Hoàng Long?” nó đưa tay lau giọt nước mắt rơi trên gò má, xoay sang hỏi.

“ Ừm! Năm đó con đi rồi, Hoàng Long đã từng bay sang đây tìm gặp mẹ mong gặp được con hết lần này đến lần khác. Cậu ấy vẫn không tin là con không có ở đây, bộ dạng lúc của thằng nhóc thật khiến người ta thương xót từ một thanh niên bảnh trai chẳng mấy chốc chỉ như bộ xương di động. Lúc ấy Thanh Lam đã không ít lần, gọi điện thoại khóc với mẹ vì Hoàng Long trở thành một kẻ nát rượu khoảng thời gian kéo dài đến tận 3 4 năm mới trở lại thành người được”

Phụng Lai thở dài nhắc lại chuyện xưa lúc nó không có ở đây, gương mặt thanh tú giờ đây như nước vỡ òa ướt đầm cả không ngừng khóc thành tiếng, bàn tay nắm chặt bấu vào da thịt mẹ mình.

“ Năm đó, sau khi ta rời khỏi nhà. Cứ một tuần, hai tuần là thằng nhóc đó lại bay sang đây thăm hỏi, giúp mẹ làm vài việc vặt vãnh trong nhà nơi ở của mẹ lúc này cũng do cậu ấy sắp xếp. À cái lúc, tình hình công ty không được tốt cho lắm khi ấy ba con khó một nhọc đến đổ bệnh một mình thằng Tú thì không thể nào xoay sở được, cũng may khi ấy có Hoàng Long xoay vốn giúp Myler một tay”

Phụng Lai cười, vỗ nhẹ lên tay con gái trấn an tiếp tục “ À hai năm trước, nhà của chúng ta ở Việt Nam được nằm trong diện quy hoạch để xây dựng tập đoàn nào đó. Khi ấy khiến Hoàng Long đầu đầu hết sức,

cậu ấy thường tâm sự với mẹ chuyện này. Khi ấy mẹ nghĩ bụng giờ chắc sẽ không về đó sống nữa, nên ai muốn làm gì thì làm. Nào ngờ cậu ấy phản ứng dữ dội”

“ Phản ứng sao mẹ” ánh mắt nó tò mò hỏi.

“ Hoàng Long nói thế này: Khi cô ấy quay về không thấy nữa sẽ khóc mất, cháu sợ Minh Anh khóc một mình. Cháu đã từng nói với Minh Anh, dù cô ấy có đi lạc ở đâu cháu nhất định sẽ tìm cho bằng được, cho nên dù là 1% cơ hội cháu cũng phải giữ lại tất cả những gì liên quan đến Minh Anh”

Ngồi lắng nghe mẹ mình tâm sự, một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Minh Anh, nó ghét cảm giác này cực kì, nhưng ngoài im lặng rồi làm theo dự định thì không còn cách nào khác cả.

“ Mẹ, từ lúc con biết yêu thì ngoài Hoàng Long ra thì không ai được phép làm chồng con nữa cả”

Phụng Lai bật cười với câu nói này của con gái, tuổi trẻ là loại yêu đương đến mãnh liệt sống trong một màu hồng thế này bà đã từng trải qua thậm chí sống chết vì nó và giờ đứa con gái bé bỏng của bà bây giờ cũng vậy. Biết đâu là cần bỏ đi, đâu là người cần trân trọng càng vui hơn khi cả hai đứa trẻ này đều trả lời rất giống nhau.

“ Ta từng hỏi một cậu thanh niên thế này: “Chờ đợi lâu như vậy sao cháu không từ bỏ, phải biết nắm bắt hạnh phúc của riêng mình chứ? Cháu không mệt sao” và cậu ấy trả lời mẹ như vậy : “ Mệt? cháu không hề mệt vì chờ đợi, cháu chỉ mệt vì không biết Minh Anh của cháu lúc này đang khóc hay cười. Hạnh Phúc của cháu chính là cô ấy, nếu từ bỏ thì không còn nghĩa lý gì nữa?”

“ Năm đó khi đến đón Minh Anh từ lúc 17 tuổi, cháu đã xem cô ấy là vợ của mình. Nhất định chỉ có Minh Anh, phải nhất định là cô ấy ngoài ra thì không có đáp án khác.”

Hai mẹ con trò chuyện với nhau suốt đoạn đường dài, sự việc chỉ mới diễn ra 60% theo kế hoạch. Chiếc xe cứ bon bon trên đường chẳng mấy chốc đã dừng trước cửa gia đình họ Nguyễn này, từ bên trong bước ra Minh Anh khá ngạc nhiên với ngôi biệt thự sa hoa này.

Hóa ra trước giờ “ gia đình” của nó thuộc hạng quý tộc giàu có đến thế này, điều này cho thấy thân phận của nó cũng chẳng thua kém ai vậy mà từ nhỏ nó cứ tưởng mình thấp kém chẳng bằng bất cứ ai, thân phận hèn mọn gia đình cơ cực cho nên ba mẹ và nó phải sinh sống tại Việt Nam, nào ngờ những gì bày ra trước mắt thì khác hoàn toàn so với tưởng tượng, thật là một chuyện hết sức nực cười.

Cách cổng màu vàng đồng cao đến tận 3 mét, nhìn rất bắt mắt xung quanh ngôi biệt thự này được bao bọc bởi một vườn hoa tươi nở rộ khoe sắc, những tán lá cây cao lớn phủ màu xanh nếu so với biệt thự Gmeiner thì vẫn to lớn hơn nhiều. Hướng vào căn biệt thự là một lối đi được lót bàn những viên sỏi ghép lại với nhau thành một tấm thảm trải dài đến tận cửa.

“ cạnh” bước vào bên trong, Minh Anh cũng chẳng mấy ngạc nhiên khi thấy bà Yên đã yên vị tại đó.

“ CÚT NGAY, AI CHO MÀY VÀO NHÀ TAO” chén nước chưa kịp đưa lên ngưỡng cửa miệng liền bị bà ta vút mạnh xuống nền vỡ tung tóe, cùng cơ thịnh nộ của bản thân.

“ Tôi đến đây không phải đòi co với bà, càng không phải để nhận người thân. Bà rất lợi hại, chưa đến nửa ngày đã về nhà nhấp trà thật thanh thản” nó trả lời không chút kiên dè, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, mặc cho bà Yên tức giận.

“ MÀY...MÀY...Thật ra mày muốn gì?” bà Yên một tay vịn ghế, một tay ôm ngực thở mạnh đáp .

“ Nợ củ, nợ mới chúng ta nên giải quyết một thể đúng không?” nó cười khinh mạc, nhìn thẳng vào gương mặt già nua người đối diện.

“ Nợ cô, ta thì nợ cô cái gì. Cô có tư cách gì trong cái nhà này, mà dám nói tôi nợ cô cô xứng đáng sao?” bà Yên cười hừ.

Vừa đúng lúc đôi bên đang lớn tiếng cãi vã, ông Bình cũng từ bên ngoài trở về. Thái độ lúc này của ông ta là không thể kiềm tức giận thêm được nữa, việc công ty đã thấy nó cứ xử quá đáng, đến lúc này vẫn không im lặng muốn tiến tới thẳng tay không cần biết nguyên nhân, ông Bình in hắng năm ngón tay lên mặt nó rõ mạnh.

“ Á” nhất thời không phản ứng kịp, Minh Anh ôm mặt ngã ra ghế.

“ Ông Bình, ông điên sao. Sao ông dám đánh con gái của tôi, ông là loài máu lạnh mất tính người” Phụng Lai hoảng hốt, đẩy ông Bình ra hai tay gầy gò của bà không ngừng dung sức mà đánh lên người chồng mình, miệng vừa khóc lóc vừa kêu la đến xót xa.

“ Ông có còn là người không, đúng ông không nghe trái ông không sửa. Cứ vết xe này, đập lên vết xe khác ông nhìn xem Uyển Nhi là con gái ông vậy Minh Anh, Minh Anh nó không phải con ông sao. Ông Bình! Ông không thấy hổ thẹn với lương tâm mình hay sao!”

“ Bà coi lại cách dạy con của mình đi, cho nó ăn học để nó ngạo mạn vô lễ với bà mình như vậy hay sao” Ông Bình quát lớn, vung mạnh tay Phụng Lai ra khỏi người mình.

“ Đủ rồi, ba mẹ dừng lại đi. Ba à, gọi người này là mẹ ruột suốt hơn 50 năm ba không thấy có lỗi chút nào với mẹ ruột chút nào hay sao”

Minh Anh mắt bình tĩnh, gân xanh nổi lên gương mặt trắng bệch của nó lúc này, khóe mắt cay xèo, ngón tay chỉ về hướng bà Zoe đang còn đứng ngay ngưỡng cửa.

“ Mẹ ruột! hoang đường sao con có thể thay đổi đến chừng này hã Anh Anh”

“ Không! Không có ai thay đổi cả. Tất cả chỉ vì bà ta đổi trắng thành đen, đúng sai đều bị bà ta một tay che trời” nó gằng từ chữ giận dữ.

“ Câm ngay! mày đừng đứng đây nói nhảm nói cùi. Kim Bình con mau đuổi đám người này đi ta ...ta...” bà Yên thở mạnh, một tay ôm lấy ngực đau đớn gục trên sàn nhà.

Ông Bình hốt hoảng, chạy lại ôm lấy mẹ mình ánh mắt giận dữ đá về phía đám người trước mặt “ các người không nghe thấy gì sao, đi hết đi. Bà mau đưa con bé đi đi tôi không muốn gặp bất cứ ai trong các người ở đây nữa” .

“ kể cả tôi sao, Kim Bình” người phụ nữ ngồi trên xe lăn được Uyển Nhi từ từ đẩy vào bên trong.

Giọng nói ân cần này tuy đã mài mòn theo năm tháng, nhưng âm thanh vẫn trong trẻo như hôm nao vừa thoát nghe ông Bình liền nhận ra ngay. Sững người nhìn không khỏi ngạc nhiên, kèm chút xúc động sau 20 mấy năm gặp lại, người phụ nữ này đã già hơn xưa nếp nhăn thêm vài chấm đốm nhỏ trên mặt.

“ Thanh Hoa! Bà...” Ông chỉ gọi vồn vện vài chữ rồi cổ họng chợt nghẹn lại.

“ Ba à, xin ba hãy tỉnh táo. Nghe những chuyện con sắp nói đây, xin hãy tin con. Sự thật tuy tàn khốc và quá đối xót xa, nhưng con không thể nào để ba sống trong sự dối trá của người phụ nữ ác độc kia được” nó thút thít, quỳ gối nước mắt ngấn dài tha thiết nói.

Nhìn con gái, nhìn mẹ mình ông ta đứng giữa ngã ba đường. Không biết phải nên nghe ai tin ai, đầu óc rối bời, Minh Anh thoáng hiểu được điều này nhìn về phía Kobe.

Làm việc nhiều năm, chỉ một ánh mắt cũng đủ để anh hiểu nó đang cần gì lúc này. Mở giỏ xách cầm tay của mình ai đưa cho nó một sấp hồ sơ dày cộp, Minh Anh nhận lấy đến gần ba mình nắm lấy bàn tay chai sạn của ông một mặt trấn an, một mặt khác tìm một niềm tin từ ông.

“ Ba à, con gái trước giờ chưa thể báo đáp cho ba được gì. Duy chỉ có cái này, sự thật mà ba cần phải biết cũng là những nỗ lực cố gắng bao năm qua của con. Ba không cần nghĩ ngợi điều gì cả, chỉ cần ba xem qua nó thôi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao cũng chỉ là vài dòng chữ phải không ạ”

“ Kim Bình, đừng xem! Con người còn giả được, thì giấy tờ có là gì. Bọn họ là muốn chia rẽ mẹ con ta, con đừng nghe theo những lời nói điêu ngoa kia mà mất đi lí trí”

Hai chữ BỆNH ÁN rõ ràng trên bì hồ sơ in hằn vào mắt ông Bình lúc này, mọi lời nói bên tai giờ cũng như gió thoảng qua không buồn để ý đến, đôi tay run rẩy bóc sấp giấy bên trong ra.

Lướt theo những dòng mực đen dầy dộp, mà đôi tay ông Bình không ngừng run rẩy đến nỗi tờ giấy mỏng manh nhưng lúc này lại nặng đến ngàn cân nhắc lên không được làm nó rơi rã rác vài tờ xuống sàn nhà.

Hai bàn tay nắm lại thành quyền, giấy tờ trong tay vẫn cầm cũng nhăn nheo xấu xí theo động tác, hai mắt trừng lên giận dữ nhìn bà Yên tìm kiếm một lời giải thích.

“ Kim Bình, không! Tuyệt đối còn không thể tin được những lời xàm ngôn giả hoặc đó” Con đau tim giả vờ khi này đột nhiên biến mất, bà Yên thất thần ngồi xuống bên cạnh khăn trải giường giải thích.

“ KHÔNG THỂ TIN, CÁI GÌ ĐƯỢC KHÔNG GỌI LÀ KHÔNG THỂ TIN. MẸ NÓI ĐI, MẸ NÓI ĐI.”

“ không con trai, đây toàn bộ là dối trá. Ta làm sao, vì lí do gì ta lại lừa gạt con chứ, đừng tin bọn chúng Kim Bình à. Con hãy nghe ta, toàn bộ đều là dối trá” bà Yên khóc gào, không ngừng phân trần giải thích.

“ Đến mức này, bà còn không chịu thừa nhận hay sao. Chủ tịch Yên bà còn muốn lừa gạt nó đến bao giờ, ân oán mấy chục năm cũng phải kết thúc đi chứ. Vì sao bà cứ khiến mọi người sống trong vòng xoay hận thù này cơ chứ” bà Zoe buồn bã, ánh mắt nhìn ông Bình nói một câu.

bà Yên hung tợn nghiêng rằng đáp trả. “ Bà câm đi! Trong căn nhà này bà không được phép lên tiếng” bà Yên đứng dậy, ngón tay chỉ về phía nó “ các người, lũ các người đều là dối trá lừa gạt. Không một ai trong các người hiểu nỗi khổ của ta, các người chỉ biết đến cái lợi trước mắt mà lừa gạt ta...”

“ MẸ ĐỦ RỒI!” ông Bình hét lớn.

Cả căn nhà lúc này im bật, không còn tiếng nói của bất kì ai phát nữa chỉ có tiếng khóc lóc thút thút từ bà Yên thấm đến thương.

“ Chính mẹ là người lấy đi mạng sống của ba?” lạnh tanh ông Bình hỏi.

“ Không...Không con trai, sao có thể. Ta sao có thể hại chết chồng mình”

“ Con thật ra, có phải con ruột của mẹ không? Có phải do chính mẹ sinh ra hay không?”

“Ta...con trai sao con...”

“ Tại nạn xảy ra với Thanh Hoa, cũng do chính mẹ làm?”

“ ta...”

“ Tôi hỏi mẹ, một câu nữa! những chuyện đó có thật hay là không?”

“ Ta...Ta...”

“ mẹ...mẹ”

“ Bà Nội...bà nội”

” Bà con muốn giấu tôi đến khi nào, khi nào hã” Ông Bình hét lớn, nắm chặt hai bắp vai bà Yên gào lên.

Bà Yên chưa trả lời hết câu, đột ngột bất tỉnh. Khiến ai nấy đều hoảng hốt, Win vội chạy đến ẵm bà Yên miệng không ngừng kêu gọi, Minh Anh vội vàng bấm xe cứu thương.

Một hồi lâu sau mọi người mới bình tĩnh lại, căn nhà giờ đây đầy người, người quen có lẫn người lạ. Ông Bình giờ đây vẫn bàng hoàng, hai tay ôm lấy đầu đau đớn, không敢 nhìn bất cứ ai cảm giác tội lỗi ngập tràn trong cơ thể ông lúc này.

Minh Anh ngồi cạnh nắm bắp tay ông trấn an “ ba à, không ai oán trách ba cả. Ba đừng buồn vì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, tất cả rồi sẽ ổn thôi” .

“ Anh Anh, con nói sự thật cho ta nghe đi. Làm ơn đừng mang cho ta thêm bất cứ lừa gạt nào” Mắt ông ngấn nước nhìn con gái tìm kiếm một câu trả lời.

“ Ba à, những lời con sắp nói đây có lẽ sẽ là một sự thật tàn khốc những mà thật lòng con không muốn ba phải luôn sống trong sự lừa dối. Dù đúng dù sai thì Chủ tịch Yên cũng là người nuôi dưỡng ba cho đến hôm nay vì vậy sự thật như thế nào ba cũng đừng oán giận bà ấy suy cho cùng bà ấy cũng chỉ là một người đàn bà như bao người khác”

Ông Bình gạt đầu, uống một ngụm nước được vợ mình để sẵn trước mặt lấy lại tin thần.

“ Ba là con ruột của bà Zoelie” nó nhìn sang bà Zoe “ Năm đó, chỉ vì một mối tình tay ba mà khiến mọi người phải rơi vào vòng xoáy lẫn lộn cho đến hôm nay...” Minh anh ngồi thuật lại câu chuyện.

Vừa đi qua được một nửa cả người ông Bình bủn rủn cả ra, bàn tay run run miệng lắp bắp vài chữ “ Thế còn, còn Thanh Hoa vì sao lại bị như thế”

“ Năm đó, sau khi ông nội qua đời, bà Yên cho người đuổi giết tận cùng bà nội và bác Han nhưng may mắn họ lại sống sót thoát thân sang nước Anh xa xôi. Cũng vì dì là người nhận lệnh thực hiện và là trợ lý đắc lực của bà Yên năm đó, cho nên mới gặp nạn hôn mê đến tận bây giờ mới nhận thức được.

Sở dĩ bà Yên biết rõ, dì yêu ba, ông Hùng lại thầm yêu mẹ lợi dụng được điều đó nên cố tình sắp xếp một màn kịch để uy hiếp mẹ, để dì làm việc cho bà ta. Hơn thế nữa, còn dùng con cò là ông Hùng để trừ khử dì ấy”

“ Sang Thế Hùng làm vậy để được gì, điều đó đâu có lợi cho ông ta”

Minh Anh cười trừ “ chưa ai nói không với đồng tiền bao giờ, ông Hùng cũng không phải ngoại lệ. Vụ việc năm đó, vừa làm ba thân bại danh liệt chấp nhận làm một nhân viên quèn còn ông ta trong chốc lát trở thành chủ của một tập đoàn to lớn ENJOY, nhưng ông ta lại không ngờ được mẹ lại yêu ba rất nhiều sao vì một chút đó mà từ bỏ được.”

“ Vậy còn con, sao bà ta lại nhắm vào con và Uyển Nhi?”

“ Chuyện này, là vì bản di chúc thôi ạ. Nội dung chính thức bà ta hoàn toàn chưa biết rõ, chỉ có một lối suy nghĩ là trừ khử Uyển Nhi hoặc là con nhưng con lại được ba mẹ đưa về Việt Nam điều này khiến bà ta không có cơ hội để ra tay. Còn chị Uyển Nhi lại khác, một mặt đưa cho Sang Thế Hùng nuôi nấng, rồi sau đó lại âm thầm ra lệnh đẩy chị ấy sang “ đất khách quê người”, “ sống chết mặc bay” “ tự sinh tự diệt”.”

Nó lại cười lắc đầu “ Mọi sự lại chệch hướng bởi chị ấy rất mạnh mẽ, lại quay về trong thành công. Cũng từ đó lại tiếp tục lợi dụng uy hiếp chị ấy, ép con phải bỏ đi. Ông trời quả thật có mắt, cũng chính vì như vậy cho con thêm kiên thức tìm lại được người thân ruột thịt vạch trần âm mưu đáng sợ kia...” ánh mắt nó buồn đăm đăm lại, giọng nói lại nhỏ dần đi cho đến khi im hẳn.

Lúc ấy trong lòng dấy lên một sự xót xa khó tả, thì đúng là hôm nay quay về trong vinh quang chơi một trò chơi cùng sói. Rồi lại đùa giỡn với sói, một con sói khát khao ngày đêm muốn được cào xé trong lòng con sói kia.

Căn nhà im bật, trầm lắng hẳn đi vậy là mọi sự tình giờ đây cũng đã vạch trần rõ rệt. Ông Bình gục ngã, quỳ gối trên sàn nhà lạnh ngắt ôm đầu khóc nức lên đau đớn bã vãi run run lên từng hồi không ngừng, Minh Anh mở rộng vòng tay ôm chầm lấy ba nước mắt tuông theo

“ Vậy những chuyển động của Myler trong hai năm qua đều do con gây nên, là con gây sức ép đến kiệt quệ phải không?”

“ Ba, con xin lỗi. Ngoài con đường ấy thì không còn con đường nào để con có thể bảo vệ được mẹ và mọi người, tha thứ cho con”

Sự việc cứ liên tiếp diễn ra không khỏi khiến cho ông Bình bàng hoàng nhất thời chẳng thể nào tiếp nhận hết tất cả trong một lúc như vậy được. Ông đẩy nhẹ bàn tay Minh Anh ra khỏi mình, lê lét thân tàn ma dại cũng mình một cách mất sức chỉ vịn vịn vài bước chân cũng đủ ngã sang một bên nhưng lại không chịu nhận sự giúp đỡ của một ai, cho đến khi sắp bước lên bậc cầu thang cơ thể trở ngã giữa tự do lẫn lộn trên sàn nhà, mọi người hét lớn nhìn ông ta bất tỉnh...

“ Minh Anh & Hoàng Long. Xin phép gửi đến các bạn đọc vài điều chúc cho năm mới sắp đến gần ạ.

-Anh nói trước đi!

-Nhường em nói trước đó – giả vờ cau có.

-Ừa sao bình thường không nhường em như vậy cơ chứ! – mặt giận dỗi.

-Giờ em có nói không, hay là anh tắt máy quay! – tay khoanh trước ngực điệu bộ khó chịu.

-Nói chứng - tay chỉnh camera, tay khoác qua ôm cằm cổ Hoàng Long cười tươi :

“ Năm mới chúc tất cả các bạn có một năm an khang thịnh vượng, vạn sự như ý. Hạnh Phúc tích tụ từng ly từng, nhà nhà vui vẻ ngập tràn trong yêu thương lẫn tiếng cười.

Chúc cho những bạn đang còn cô đơn sang năm mới sẽ tìm được một nửa kia của mình hoặc luôn luôn yêu đời, một mình chưa hẳn là không tốt

207. Chương 102

Nghe giọng nói lạnh lùng ấy, hết chín phần bà Yên lấy làm thấy thú vị. Trở mình ngồi thẳng lưng, ánh mắt chinh chiến trên thương trường phần nào đang nhắc nhở con người trước mặt không hề đơn giản chỉ là một đứa cháu gái bình thường.

Tổ ra như không mấy bất ngờ, bà Yên đáp “ có vẻ đây là lần đầu bà cháu ta gặp nhau trực tiếp thế này” khẽ cười “ ta đây cũng làm theo như trong di chúc mà ông cháu để lại có điều gì sai sót hay sao?”

Minh Anh cười khẩy, nước cờ này đã bị nó sớm đoán được “ Chủ Tịch Yên, nếu bà đã nói vậy tôi cũng chẳng thể nào phủ nhận”

Châu Tịnh Yên khá vui khi nghe những lời nói vừa rồi xuất phát từ nó, Minh Anh chậm rãi tiếp tục “ Tôi không hiểu bằng cách nào, tập đoàn này lại có thêm một thiên kim khác chỉ bằng lời nói. Thế khác nào đem gia đình chúng ta ra làm trò hài tấu trước mặt mọi người?”

“ Chủ Tịch Yên, bà nói Uyển Nhi là cháu gái đầu của tập đoàn. Vậy có thể nào cho tôi xem một ít giấy tờ chứng minh điều đó hay không?”

“ Cô...cô nực cười Uyển Nhi là ai chẳng lẽ mọi người không biết sao? Cần quái những giấy tờ kia!” Châu Tịnh Yên run run bả vai đáp lại.

Không ngờ kế hoạch chu toàn này lại chính là khen hở bị Minh Anh dùng để đối phó lại, vốn dĩ dùng điều sơ hở này để ngăn Uyển Nhi nhận chức nào ngờ...

“ Nực cười ư! Chúng ta đều là dân kinh doanh làm gì đều dựa vào giấy tờ và chữ kí dấu đỏ xác nhận. Vậy Chủ tịch Yên , xin hỏi nực cười chỗ nào? Hay chính chủ tịch đây đang tự vạch áo cho người xem lưng?”

Giọng nói Minh Anh không quá lớn, cũng không quá bé. Lực nói điều chỉnh rất vừa vặn, lúc thoáng nghe thì không cảm thấy gì nhưng từng chữ đều thấm thía vào lòng người nghe. Sắc mặt Châu Tịnh Yên đánh lại lộ sự khó chịu khó lường, bà ta luôn cho rằng kế hoạch mình sẽ không chút sơ hở khi sắp xếp không cho phép Uyển Nhi nhập khẩu, nào ngờ lỗ hổng này là bị đứa cháu gái kia phát hiện thật khiến bà ta giận phát run.

“Ồ, điều này quả thật ta lại không nghĩ tới. Uyển Nhi vẫn là thân phận ngoài dã thú, ta đã quên về vấn đề hệ trọng này” bà ta ra vẻ mặt đầy tiếc nuối, nhìn Uyển Nhi với vẻ cảm thông.

“ Chủ tịch, vốn dĩ tôi cũng chẳng có hứng thú dự định tham gia vào gia phả nhà của bà” Uyển Nhi cười khinh khi đáp.

“Được rồi, chuyện gia đình các người hãy tạm gác âu cũng là việc riêng về nhà đóng cửa bảo nhau! Chuyện quan trọng trước mắt là chuyện duy trì tập đoàn, hơn thế nữa nếu cô Minh Anh đã đến đây như vậy hay là mọi người cùng nhau xem xét có nên chọn cô ấy vào vị trí nặng nề kia không?” một người đàn ông trạc tuổi ông Bình lên tiếng góp ý kiến .

Thấy đoàn người có vẻ đều tán thành ý kiến đó, bà Yên không thể nào phản kháng mà ngang nhiên bãi bỏ vấn đề đó. Sắc thái mỗi lúc một đen lại, dự cảm có chuyện không hay sắp xảy ra. Đang định lên tiếng nói gì đó, nhưng lại bị Minh Anh đang tiến lại gần mình, vừa đi vừa nói :

“ Mọi người không cần phải nghĩ nhiều thêm nữa, vị trí ấy tôi sẽ đảm nhận. Hơn nữa tôi tin chắc hẳn rằng trong hơn hai mươi mấy con người ngồi đây trong các vị không ai có khả năng cứu vớt tập đoàn hiện tại. Một là tôi sẽ xây lại nền móng cho Myler, Hai là chính tôi sẽ đè chết nó”

Ánh mắt kiên định, giọng nói đầy quyết đoán Minh Anh gằng từng chữ mòng một rõ ràng, âm thanh dịu ngọt ấy đầy sự uy quyền không cho người khác cơ hội được phép phản kháng.

“ Chuyện này ta phản đối, cho dù cô là người được quyền thừa kế nhưng làm sao cô có thể đảm nhiệm nhiệm vụ trọng trách này? Hơn thế nữa đây là lần đầu cô đến với đại cổ đông dựa vào đâu để mọi người phải nghe theo cô, trò chơi nguy hiểm này mọi người thật sự muốn nó đặt trên bàn tay một đứa trẻ non nớt như cô Minh Anh đây sao?”

Châu Tịnh Yên phản đối gây gắt, quả nhiên bà ta đã sai khi xem thường đối thủ như lúc này. Không ngờ đằng sau Minh Anh lại có một sự sắp xếp khác.

“ Chủ tịch Yên, bà nói xem theo bà như thế nào là có kinh nghiệm?” nó nhướn mắt nhìn bà Yên không kiên dè, chẳng có bà ta lấy cơ hội được nói “ Kinh nghiệm như chủ tịch nói ở đây chính là lặn lội trên thương trường mấy chục năm nhưng nay lại điều đứng bởi một PARKSON? Hay là bà đang cố tình bất lực để đem hết khoảng lợi nhuận chuyển cho Châu Thị mở rộng thị trường”

“ Hồn xụt, cô nghĩ cô là cái thá gì ở đây lại dám ăn nói ngông cuồng như thế đối với ta. Cô nên nhớ ở đây cô hoàn toàn không có quyền được lên tiếng” bà Yên quát lớn, đồng thời dùng lực đập mạnh tay xuống bàn, gân xanh trên gương mặt già nua hiện lên rõ rệt.

Minh Anh đứng thẳng dậy, hai tay chống vào thành bàn ánh mắt đánh lại lạnh lùng như núi tuyết ngàn năm nhìn thẳng vào người đối diện.

“ Ông Han, phiền ông đọc lại khoảng thừa kế mà tôi được nhận” nó vẫn chăm chăm nhìn bà Yên không hề dịch chuyển.

“ Theo di chúc để lại, cô Nguyễn Minh Anh đây được nhận 25% cổ phần của tập đoàn Myler và Khu nghỉ dưỡng Myler Resort. Vào năm cô 25 tuổi, cùng sự đồng ý của cha cô là ông Nguyễn Kim Bình” bác Han đọc lại một phần di chúc.

Khi nghe xong bà Yên, bỗng che miệng cười lớn lên giữa bao con mắt ngồi ở đây một cách khó hiểu “ Cô nói xem, cô có muốn ngồi ở đây cùng phải có sự đồng ý của cha mình” nói rồi bà ta xoay sang hướng ông Bình “ Kim Bình lẽ nào con để mặc cho mẹ con nó đến công ty làm loạn từ sáng đến giờ à, đây là cuộc họp không không phải nơi để gia đình con tụ tập gây huyên náo nhận người thân ở đây. Hơn thế nữa con nên phân rõ việc công và việc tư”

Ông Bình lúc này mồ hôi đổ ra lấm tấm trên vầng trán, nghiêng mắt nhìn Minh Anh rồi lại liếc mắt nhìn Uyển Nhi. Lúc này quả thực thật khó xử, hai đứa trẻ trước mặt đều là con gái mà ông thương yêu, một người là ông vô cùng thương yêu bao năm không một tin tức nay trở về, một đứa là do ông vô tình không biết đến sự tồn tại của nó nên giờ muốn bù đắp tất cả hết sức tiến thoái lưỡng nan.

Nhìn ánh mắt lạnh đậm và khoảng cách từ Uyển Nhi ông chỉ muốn dùng tất cả mọi cách để bù đắp những tổn thương để kéo gần tình thương. Nhìn lại Minh Anh, ánh mắt vẫn trong trẻo đầy yêu thương khi nhìn ông không hề thay đổi, đứa trẻ mà ông ẵm bồng từ những tháng ngày nằm nôi đến lúc cắp sách đến trường, rồi lại vì bà Yên nên phải đành bỏ nó bơ vơ cô đơn giữa quê người. Nâng ai phụ ai đều sẽ tổn thương cả hai đứa trẻ này, ông thực tình không biết phải làm như nào mới mới vừa.

Minh Anh thu ánh mắt lạnh lẽo, nhìn thái độ ba mình lúc này phần nào cũng hiểu được ông đang khó xử đến thế nào “ Tổng giám đốc, ông nên để công việc lên trên còn tình cảm cá nhân xin ông hãy để qua một bên. Hôm nay đến đây không phải tranh dành một vị trí mà là vì Myler nhất định phải giữ!”

Ông Bình như có một sự gợi ý, bỏ qua tình cảm lúc này. Việc trước mắt chỉ cần điều gì tốt cho Myler thì người đó quả xứng đáng cho vị trí Chủ tịch này.

Ông Bình nghiêm giọng hỏi “ Minh Anh, vậy con nói ta nghe. Với tình hình Myler trước mắt thì con có kế hoạch cụ thể nào để xoay chuyển ...”

Lời chưa nói hết đã bị giọng của Uyển Nhi cắt ngang “Tổng giám đốc, Chủ tịch Yên tôi xin từ chối vị trí này. Tôi chưa bao giờ là con gái của ông Bình đây hay là thiên kim của tập đoàn này, vì vậy mọi người không cần phải đắn đo một trong hai chúng tôi. Nếu thiên kim thật sự của các người trở về, thì sao không để cô ấy đảm nhận trọng trách này nếu đến lúc không cứu vãn được tình hình các người vẫn có thể bỏ phiếu bãi bỏ như trong di chúc cố chủ tịch đã để lại”

“ Uyển Nhi, sao cháu có thể nói thế. Dù gì năng lực làm việc của cháu hầu như mọi người ngồi đây đường như đã biết rất rõ nếu thay đổi bằng một người không có kinh nghiệm hay sở trường làm việc thì khác nào đưa Myler vào hố lửa”

Khi nghe bà Yên nói đến đây, Minh Anh nhìn sang Kobe gật đầu một cái nhẹ. Hiểu được ý nó, Kobe đi quanh một vòng phát một tập hồ sơ mỏng đến trước mặt mọi người. Khi lật những trang giấy dôi theo từng dòng chữ bên trong hầu hết đều hướng ánh mắt về phía nó.

“ Nội dung bên trong chắc hẳn mọi người đã hiểu rõ, và người có thể cứu vớt Myler lúc này không ai khác ngoài tôi đúng chứ! Tổng giám đốc Kim Bình, bây giờ con không lấy tư cách một người hợp tác để nói chuyện...”

“ Được rồi, tôi đồng ý để Minh Anh nhận quyền thừa kế. Không có gì để phải thay đổi”

“ Tôi cũng đồng ý, bầu cô Nguyễn Minh Anh đảm nhận vị trí chủ tịch Myler!”

“ Tôi cũng đồng ý”

“ Tôi đồng ý”

Lần lượt từng người theo phái bà Yên cũng dần dần bỏ phiếu cho nó. Việc đó hoàn toàn là xứng đáng khi thấy trước mặt đều là những điều khoảng hợp tác đàm phán với PARKSON được thông qua. Dĩ nhiên cái gì mang lại lợi ích, thì họ sẽ hiển nhiên mà gật đầu.

Bà Yên như mất sức, ngồi thụp xuống ghế thất thần. Sự tức giận lúc này đã lên đến tột đỉnh “ ta không đồng ý, chỉ cần một đàm phán nhồi nhoi này mà cô đòi ngồi ở đây sao, đừng nằm mơ giữa ban ngày”

“ Tôi nghĩ người nên tỉnh giấc là bà đó Châu Tịnh Yên, bà nghe cho rõ đây vị trí đó BÀ hết cơ hội được ngồi rồi. Nhân tiện đây tôi tặng cho bà một món quà lớn”

Minh Anh vừa nói xong, từ bên ngoài có hai nhân viên kiểm sát từ bên ngoài tiến vào phòng họp, đưa lên trước mặt bà ta một khổ giấy A4 giọng trầm nó rõ từng chữ “ Bà Yên chúng tôi tình nghi bà biện thủ công quỹ và khai thuế không. Vận chuyển tiền bất hợp pháp nay cục trưởng phát lệnh mời bà về điều tra!”.

Đoàn người tiến vào bất ngờ, khiến bà ta nhất thời không hiểu tình hình trước mắt là gì chỉ còn cách liếc mắt nhìn Clair như tìm kiếm câu trả lời, giọng nói ập úng khó bật chữ “ các...người...bắt tôi sao. Các anh đây có chẳng đã nhầm lẫn gì không?”

“ Không nhầm lẫn đâu bà Yên, toàn bộ hồ sơ đều đã gửi tất cả cho viện kiểm soát cả rồi. Còn nữa việc bà biện thủ công quỹ rất tỉ mỉ, chỉ có điều cách bà dung người vẫn thật sự chưa hiệu quả lại còn rất qua loa” nó thân nhiên dành phần giải thích cho bà Yên .

“ Hồn xược, cô cô là cái thá gì lại dám nhận xét cách làm việc của ta. Còn nữa chứng cứ đâu lại dám nói ta hối lộ biến thủ công quỹ tập đoàn, các người thật hoang đường” .

Minh Anh cười nhạt, rồi vị trí từng bước chân chậm rãi kiêu ngạo hết chín phần đến chỗ bà Yên, tự tin mặt đối mặt “ Bà muốn chứng cứ?”

“ Cô có sao?” bà Yên gằng giọng đáp.

“ Được thôi, coi như tôi cho bà tâm phục khẩu phục một lần vậy.” nó nói cười “ hừ” một tiếng quay hướng mặt về phía hội đồng cổ đông.

Ngọc Huyền cười chào Minh Anh, rồi đi vòng sang về phía nó phụ giúp một vài thao tác cắm con USB vào máy chiếu cùng tập hồ sơ khá dày.

“ Minh Anh, đây là phần tài liệu mà cô cần”

“Cảm ơn!”

Đôi chân bà Yên lúc này hầu như chẳng còn lấy đến một chút sức lực ngã quỵ xuống, cũng may nhờ Clair đứng bên đỡ lấy.

Trước màn hình giờ đây, là muôn vàng giấy tờ lẫn đoạn clip giao dịch ngầm, buôn bán trao đổi. Sở dĩ bà ta lén quay lại những cuộc mua bán như thế này, phòng ngừa rủi ro nếu đối phương lật lọng dám dở trò, nhưng nào hay lại gây ông đập lưng ông. Càng không ngờ Ngọc Huyền lại là con cờ của Minh Anh sắp xếp từ đầu, bà ta đã quá chủ quan.

Những đoạn chứng cứ, cứ liên tục xuất hiện không dừng giờ bà ta có muốn chối cãi e cũng rất khó. Sự việc bắt đầu vào sau vài năm Chủ tịch Nguyễn Kim Đình qua đời, lần được hang tháng có đến hàng vạn tỷ đồng được bà Yên vận chuyển sang Châu thị một cách bí mật, hơn thế có vài giá trị hợp đồng đầu tư cũng bị thay đổi con số một cách kì lạ.

“Bà Yên còn thắc mắc nào nữa hay không?”

Sau một hồi phân tích các điểm nghi vấn cho mọi người, Minh Anh thư thái quay sang hỏi. Bà Yên giận đến tím mặt, dùng hết sức già yếu của mình nhào tới có ý định tóm tóc nó nhưng nó đã kịp thời tránh được.

“Con ranh, mày không được phép bước vào đây. Không phải còn cháu nhà tao, một khắc cũng không, mày không xứng”

“Bà Yên!” Minh Anh dùng ánh mắt sắc bén, nhưng muốn tiêu diệt đối phương, giọng nói đanh thép lại.

“Tôi không đủ tư cách thì ai đủ tư cách, bà chẳng? Một kẻ giết hại chồng mình thì có tư cách bước vào cửa lớn của gia đình họ Nguyễn? bà dám đứng đây nói rằng BÀ KHÔNG HỀ GIẾT HẠI ÔNG NỘI TỨC ÔNG NGUYỄN KIM ĐÌNH CỔ CHỦ TỊCH MYLER”

Từng câu từng chữ của nó bật ra rõ mòng một lọt vào tay hội đồng người ngồi đây, ai nấy đều hết sức bàng hoàng nói đúng hơn là không một ai tin. Cho là nhầm nhứ vô căn cứ, nhưng cũng là một chủ đề khiến người ta kinh ngạc, cả đoàn người nhìn lấy nhau như đang cố tìm ra được một cơ sở chứng minh điều người con gái đứng kia nói là hoàn toàn chính xác.

“Minh Anh, con thật vô lễ. Sao con dám nói bà nội mình như thế, ta biết con luôn ầm ứ chỉ là không nói ra mà thôi không phải mọi người không thương nhưng ta từng dạy con phải hiếu lễ nghi nuôi nấng con khôn lớn không phải để con vô lễ với bà nội con nhưng vậy” Ông Bình lên tiếng bênh vực cho mẹ mình.

“Minh Anh con không cần tình thương của bà ta, vĩnh viễn không cần một người lòng lan dạ sỏi như vậy không xứng. Ba càng không phải con trai của bà ấy, ba không cần phải bênh vực cho bà ta” nó nhất thời mất kiểm soát đối đáp lại lời ba mình.

Ông Bình mặt đỏ phừng, lúc này bụng dạ đều sôi sục cả lên. Cảm thấy bản thân thật sai lầm khi nuông chiều đứa con gái này, đến độ hư hỏng không biết phải trái phép tắc như lúc này, đi cùng đoàn người lạ mặt vào đây lại nói nhảm nói cuội chẳng ra hệ thống gì. Đặt biệt từ lúc xuất hiện bà Zoe đến giờ ông ta không có chút thiện ý, mặc cho người đối diện nhìn ông ta bằng ánh mắt thân thương trĩu mến.

Trong kí ức tuổi thơ, ông Bình luôn cho rằng bà Zoe chính là kẻ phá hoại tình cảm gia đình người khác khiến mẹ ông ta là bà Yên phải chịu nhiều ầm ứ tuổi thân khi chồng luôn lãnh đạm không yêu thương lại thêm phần ruồng bỏ.

“Ta nói con im ngay đi, nghe không!” giọng ông Bình quát lớn trong căn phòng, tay đưa lên có ý định giáng thẳng xuống mặt nó...

Hai mắt Minh Anh nhắm tít lại, đón nhận không hề có ý tránh né. Bàn tay rộng lớn chỉ cách má phải nó vài centimet chợt sững lại khi nghe thấy âm thanh gào lên thình nộ từ đằng xa “Ông Bình, con gái của ông đó”

Lời nói thất thanh truyền vào tai, làm ông ta sững người Minh Anh từ từ mở mắt khoé mắt sâu nhìn cha mình đầy rẫy sự buồn bã thất vọng. Người mà nó luôn kính trọng nhất, luôn muốn được ôm một lần sau khi chia cắt 10 năm trời, vậy mà giờ đây tình cảm ông giành cho nó là cái tát tai đến sợn người là cha của nó hay sao.

“ Tổng giám đốc Nguyễn, tôi nghĩ chuyện gia đình ông hãy để về nhà tự giải quyết. Hôm nay chúng tôi đến đây vì chuyện công, mong ông và bà Yên hợp tác!” một cán bộ kiểm toán lên tiếng giảm tình hình căng thẳng đi xuống.

Ông Bình thu tay, giật mạnh bỏ xuống xoay mặt về hướng khác. Đoàn người áp giải bà yên rời khỏi phòng họp lúc đi bà ta còn quay lại mắng nhiếc đái nghiền vài câu khó nghe rất mất mặt.

Sau một vài phút để sự kiện ban nãy chìm xuống, vài người bắt đầu có ý kiến cho công việc chính :

“ Tôi nghĩ nếu cứ ngồi đây, suy tính như vậy cũng chẳng phải cách hay đối với cô Uyển Nhi chúng tôi vẫn có phần tin tưởng nhiều hơn. Nhưng cô Minh Anh lại là người thừa kế hợp phát lại có thể đàm phán giá cả với PARKSON điều này rất có lợi. Vì vậy hiện nay vị trí chủ tịch cứ tạm thời để ông Bình đảm nhiệm, sau một thời gian nếu cô Minh Anh có thể đảm nhận vị trí thật sự chúng tôi sẽ hoàn toàn đồng ý”

“ Không cần đâu, tôi nói rồi hôm nay tôi về đây không phải để dành một vị trí. Về vị trí chủ tịch tôi mong mọi người sẽ ủng hộ ông Bình đảm nhận chức vị ấy, còn về Uyển Nhi tôi xin phép được đề cử cô ấy đảm nhận chức vị Tổng giám đốc của Myler . Tôi cam đoan về Myler có lẽ Uyển Nhi hiểu rõ và làm tốt hơn tôi rất nhiều mọi người đừng vì một chút cổ phần lại vứt mất một nhân tài có thể thu về lợi nhuận. Cảm ơn!” .

Nghe xong những lời ấy Uyển Nhi khá kinh ngạc, thay vì thái độ dửng dưng ban nãy cô đứng hân dầy phản bác “ Minh Anh, tôi không thể”

“ Vẫn là bản thân chị muốn làm hay không, không gì là không thể. Được rồi, tôi còn cuộc họp quan trọng khác họp đồng cử cho người mang sang PARKSON tôi sẽ ký!”

Minh Anh liếc mắt sang Kobe thị ý để mọi việc còn lại cho anh sắp xếp rồi nó sải chân lạnh lùng rời đi không một ánh nhìn dành cho ông Bình.

Cho đến khi ra đến bên ngoài yên vị trên xe ô tô nó mới tựa mẹ mình, đôi hàng mi khẽ rung rung lặng người. Phụng Lai ôm con gái vào lòng vuốt ve mái tóc trĩu mến thương yêu.

“ Ổn rồi con gái à”

“ Mẹ, đó là ba sao. Ông ấy khác xưa quá” nó ghen ngào nói.

“ Ừ, năm tháng làm con người ta già nua và trở nên ích kỷ mất cả lý trí con à. Minh Anh, mẹ mong dù con đường con đang đi là sai hay đúng nhưng hãy trân trọng người bên cạnh”

Minh Anh hiểu ý mẹ mình, đã vài đôi lần bà luôn áp mở câu chuyện về Hoàng Long nhưng không nói thẳng vì sợ đụng đến vết thương lòng của con gái. Minh Anh cắn chặt môi dưới, đột nhiên nó cảm thấy trong lòng rất mâu thuẫn. Việc thứ nhất nó đã đạt được, nhưng đồng thời đã dùng 7 năm để tổn thương người đó, là vì sự ích kỷ của bản thân mà vô tình xé nát cõi lòng của anh.

“ Mẹ à, mẹ nói đến Hoàng Long?” nó đưa tay lau giọt nước mắt rơi trên gò má, xoay sang hỏi.

“ Ừm! Năm đó con đi rồi, Hoàng Long đã từng bay sang đây tìm gặp mẹ mong gặp được con hết lần này đến lần khác. Cậu ấy vẫn không tin là con không có ở đây, bộ dạng lúc của thằng nhóc thật khiến người ta thương xót từ một thanh niên bảnh trai chẳng mấy chốc chỉ như bộ xương di động. Lúc ấy Thanh Lam đã không ít lần, gọi điện thoại khóc với mẹ vì Hoàng Long trở thành một kẻ nát rượu khoảng thời gian kéo dài đến tận 3 4 năm mới trở lại thành người được”

Phụng Lai thở dài nhắc lại chuyện xưa lúc nó không có ở đây, gương mặt thanh tú giờ đây như nước vỡ đê ướt đầm cả không ngừng khóc thành tiếng, bàn tay nắm chặt bấu vào da thịt mẹ mình.

“ Năm đó, sau khi ta rời khỏi nhà. Cứ một tuần, hai tuần là thằng nhóc đó lại bay sang đây thăm hỏi, giúp mẹ làm vài việc vặt trong nhà nơi ở của mẹ lúc này cũng do cậu ấy sắp xếp. À cái lúc, tình hình công ty không được tốt cho lắm khi ấy ba con khó một nhọc đến đổ bệnh một mình thằng Tú thì không thể nào xoay sở được, cũng may khi ấy có Hoàng Long xoay vốn giúp Myler một tay”

Phụng Lai cười, vỗ nhẹ lên tay con gái trấn an tiếp tục “ À hai năm trước, nhà của chúng ta ở Việt Nam được nằm trong diện quy hoạch để xây dựng tập đoàn nào đó. Khi ấy khiến Hoàng Long đầu đầu hết sức,

cậu ấy thường tâm sự với mẹ chuyện này. Khi ấy mẹ nghĩ bụng giờ chắc sẽ không về đó sống nữa, nên ai muốn làm gì thì làm. Nào ngờ cậu ấy phản ứng dữ dội”

“ Phản ứng sao mẹ” ánh mắt nó tò mò hỏi.

“ Hoàng Long nói thế này: Khi cô ấy quay về không thấy nữa sẽ khóc mất, cháu sợ Minh Anh khóc một mình. Cháu đã từng nói với Minh Anh, dù cô ấy có đi lạc ở đâu cháu nhất định sẽ tìm cho bằng được, cho nên dù là 1% cơ hội cháu cũng phải giữ lại tất cả những gì liên quan đến Minh Anh”

Ngồi lắng nghe mẹ mình tâm sự, một cảm giác chua xót trào dâng trong lòng Minh Anh, nó ghét cảm giác này cực kì, nhưng ngoài im lặng rồi làm theo dự định thì không còn cách nào khác cả.

“ Mẹ, từ lúc con biết yêu thì ngoài Hoàng Long ra thì không ai được phép làm chồng con nữa cả”

Phụng Lai bật cười với câu nói này của con gái, tuổi trẻ là loại yêu đương đến mãnh liệt sống trong một màu hồng thế này bà đã từng trải qua thậm chí sống chết vì nó và giờ đứa con gái bé bỏng của bà bây giờ cũng vậy. Biết đâu là cần bỏ đi, đâu là người cần trân trọng càng vui hơn khi cả hai đứa trẻ này đều trả lời rất giống nhau.

“ Ta từng hỏi một cậu thanh niên thế này: “Chờ đợi lâu như vậy sao cháu không từ bỏ, phải biết nắm bắt hạnh phúc của riêng mình chứ? Cháu không một sao” và cậu ấy trả lời mẹ như vậy : “ Một? cháu không hề một vì chờ đợi, cháu chỉ một vì không biết Minh Anh của cháu lúc này đang khóc hay cười. Hạnh Phúc của cháu chính là cô ấy, nếu từ bỏ thì không còn nghĩa lý gì nữa?”

“ Năm đó khi đến đón Minh Anh từ lúc 17 tuổi, cháu đã xem cô ấy là vợ của mình. Nhất định chỉ có Minh Anh, phải nhất định là cô ấy ngoài ra thì không có đáp án khác.”

Hai mẹ con trò chuyện với nhau suốt đoạn đường dài, sự việc chỉ mới diễn ra 60% theo kế hoạch. Chiếc xe cứ bon bon trên đường chẳng mấy chốc đã dừng trước cửa gia đình họ Nguyễn này, từ bên trong bước ra Minh Anh khá ngạc nhiên với ngôi biệt thự sa hoa này.

Hóa ra trước giờ “ gia đình” của nó thuộc hạng quý tộc giàu có đến thế này, điều này cho thấy thân phận của nó cũng chẳng thua kém ai vậy mà từ nhỏ nó cứ tưởng mình thấp kém chẳng bằng bất cứ ai, thân phận hèn mọn gia đình cơ cực cho nên ba mẹ và nó phải sinh sống tại Việt Nam, nào ngờ những gì bày ra trước mắt thì khác hoàn toàn so với tưởng tượng, thật là một chuyện hết sức nực cười.

Cách cổng màu vàng đồng cao đến tận 3 mét, nhìn rất bắt mắt xung quanh ngôi biệt thự này được bao bọc bởi một vườn hoa tươi nở rộ khoe sắc, những tán lá cây cao lớn phủ màu xanh nếu so với biệt thự Gmeiner thì vẫn to lớn hơn nhiều. Hướng vào căn biệt thự là một lối đi được lót bàn những viên sỏi ghép lại với nhau thành một tấm thảm trải dài đến tận cửa.

“ cạnh” bước vào bên trong, Minh Anh cũng chẳng mấy ngạc nhiên khi thấy bà Yên đã yên vị tại đó.

“ CÚT NGAY, AI CHO MÀY VÀO NHÀ TAO” chén nước chưa kịp đưa lên ngưỡng cửa miệng liền bị bà ta vút mạnh xuống nền vỡ tung tóe, cùng cơ thịnh nộ của bản thân.

“ Tôi đến đây không phải đòi co với bà, càng không phải để nhận người thân. Bà rất lợi hại, chưa đến nửa ngày đã về nhà nhấp trà thật thanh thản” nó trả lời không chút kiên dè, ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, mặc cho bà Yên tức giận.

“ MÀY...MÀY...Thật ra mày muốn gì?” bà Yên một tay vịn ghế, một tay ôm ngực thở mạnh đáp .

“ Nợ củ, nợ mới chúng ta nên giải quyết một thể đúng không?” nó cười khinh mạc, nhìn thẳng vào gương mặt già nua người đối diện.

“ Nợ cô, ta thì nợ cô cái gì. Cô có tư cách gì trong cái nhà này, mà dám nói tôi nợ cô cô xứng đáng sao?” bà Yên cười hừ.

Vừa đúng lúc đôi bên đang lớn tiếng cãi vã, ông Bình cũng từ bên ngoài trở về. Thái độ lúc này của ông ta là không thể kiềm tức giận thêm được nữa, việc công ty đã thấy nó cứ xử quá đáng, đến lúc này vẫn không im lặng muốn tiến tới thẳng tay không cần biết nguyên nhân, ông Bình in hắng năm ngón tay lên mặt nó rõ mạnh.

“ Á ” nhất thời không phản ứng kịp, Minh Anh ôm mặt ngã ra ghế.

“ Ông Bình, ông điên sao. Sao ông dám đánh con gái của tôi, ông là loài máu lạnh mất tính người ” Phụng Lai hoảng hốt, đẩy ông Bình ra hai tay gầy gò của bà không ngừng dung sức mà đánh lên người chồng mình, miệng vừa khóc lóc vừa kêu la đến xót xa.

“ Ông có còn là người không, đúng ông không nghe trái ông không sửa. Cứ vết xe này, đập lên vết xe khác ông nhìn xem Uyển Nhi là con gái ông vậy Minh Anh, Minh Anh nó không phải con ông sao. Ông Bình! Ông không thấy hổ thẹn với lương tâm mình hay sao!”

“ Bà coi lại cách dạy con của mình đi, cho nó ăn học để nó ngạo mạn vô lễ với bà mình như vậy hay sao ” Ông Bình quát lớn, vung mạnh tay Phụng Lai ra khỏi người mình.

“ Đủ rồi, ba mẹ dừng lại đi. Ba à, gọi người này là mẹ ruột suốt hơn 50 năm ba không thấy có lỗi chút nào với mẹ ruột chút nào hay sao ”

Minh Anh mắt bình tĩnh, gân xanh nổi lên gương mặt trắng bệch của nó lúc này, khóe mắt cay xèo, ngón tay chỉ về hướng bà Zoe đang còn đứng ngay ngưỡng cửa.

“ Mẹ ruột! hoang đường sao con có thể thay đổi đến chừng này hã Anh Anh ”

“ Không! Không có ai thay đổi cả. Tất cả chỉ vì bà ta đổi trắng thành đen, đúng sai đều bị bà ta một tay che trời ” nó gằng từ chữ giận dữ.

“ Câm ngay! mày đừng đứng đây nói nhảm nói cùi. Kim Bình con mau đuổi đám người này đi ta ...ta...” bà Yên thở mạnh, một tay ôm lấy ngực đau đớn gục trên sàn nhà.

Ông Bình hốt hoảng, chạy lại ôm lấy mẹ mình ánh mắt giận dữ đá về phía đám người trước mặt “ các người không nghe thấy gì sao, đi hết đi. Bà mau đưa con bé đi đi tôi không muốn gặp bất cứ ai trong các người ở đây nữa ” .

“ kể cả tôi sao, Kim Bình ” người phụ nữ ngồi trên xe lăn được Uyển Nhi từ từ đẩy vào bên trong.

Giọng nói ân cần này tuy đã mài mòn theo năm tháng, nhưng âm thanh vẫn trong trẻo như hôm nao vừa thoát nghe ông Bình liền nhận ra ngay. Sững người nhìn không khỏi ngạc nhiên, kèm chút xúc động sau 20 mấy năm gặp lại, người phụ nữ này đã già hơn xưa nếp nhăn thêm vài chấm đốm nhỏ trên mặt.

“ Thanh Hoa! Bà...” Ông chỉ gọi vồn vện vài chữ rồi cổ họng chột nghẹn lại.

“ Ba à, xin ba hãy tỉnh táo. Nghe những chuyện con sắp nói đây, xin hãy tin con. Sự thật tuy tàn khốc và quá đối xót xa, nhưng con không thể nào để ba sống trong sự dối trá của người phụ nữ ác độc kia được ” nó thút thít, quỳ gối nước mắt ngấn dài tha thiết nói.

Nhìn con gái, nhìn mẹ mình ông ta đứng giữa ngã ba đường. Không biết phải nên nghe ai tin ai, đầu óc rối bời, Minh Anh thoáng hiểu được điều này nhìn về phía Kobe.

Làm việc nhiều năm, chỉ một ánh mắt cũng đủ để anh hiểu nó đang cần gì lúc này. Mở giỏ xách cầm tay của mình ai đưa cho nó một sấp hồ sơ dày cộp, Minh Anh nhận lấy đến gần ba mình nắm lấy bàn tay chai sạn của ông một mặt trấn an, một mặt khác tìm một niềm tin từ ông.

“ Ba à, con gái trước giờ chưa thể báo đáp cho ba được gì. Duy chỉ có cái này, sự thật mà ba cần phải biết cũng là những nỗ lực cố gắng bao năm qua của con. Ba không cần nghĩ ngợi điều gì cả, chỉ cần ba xem qua nó thôi tin cũng được, không tin cũng chẳng sao cũng chỉ là vài dòng chữ phải không ạ ”

“ Kim Bình, đừng xem! Con người còn giả được, thì giấy tờ có là gì. Bọn họ là muốn chia rẽ mẹ con ta, con đừng nghe theo những lời nói điêu ngoa kia mà mất đi lí trí ”

Hai chữ BỆNH ÁN rõ ràng trên bì hồ sơ in hằn vào mắt ông Bình lúc này, mọi lời nói bên tai giờ cũng như gió thoảng qua không buồn để ý đến, đôi tay run rẩy bóc sấp giấy bên trong ra.

Lướt theo những dòng mực đen dầy dộp, mà đôi tay ông Bình không ngừng run rẩy đến nỗi tờ giấy mỏng manh nhưng lúc này lại nặng đến ngàn cân nhắc lên không được làm nó rơi rã rác vài tờ xuống sàn nhà.

Hai bàn tay nắm lại thành quyền, giấy tờ trong tay vẫn cầm cũng nhăn nheo xấu xí theo động tác, hai mắt trừng lên giận dữ nhìn bà Yên tìm kiếm một lời giải thích.

“ Kim Bình, không! Tuyệt đối còn không thể tin được những lời xàm ngôn giả hoặc đó” Con đau tim giả vờ khi này đột nhiên biến mất, bà Yên thất thần ngồi xuống bên cạnh khăn trải giường giải thích.

“ KHÔNG THỂ TIN, CÁI GÌ ĐƯỢC KHÔNG GỌI LÀ KHÔNG THỂ TIN. MẸ NÓI ĐI, MẸ NÓI ĐI.”

“ không con trai, đây toàn bộ là dối trá. Ta làm sao, vì lí do gì ta lại lừa gạt con chứ, đừng tin bọn chúng Kim Bình à. Con hãy nghe ta, toàn bộ đều là dối trá” bà Yên khóc gào, không ngừng phân trần giải thích.

“ Đến mức này, bà còn không chịu thừa nhận hay sao. Chủ tịch Yên bà còn muốn lừa gạt nó đến bao giờ, ân oán mấy chục năm cũng phải kết thúc đi chứ. Vì sao bà cứ khiến mọi người sống trong vòng xoay hận thù này cơ chứ” bà Zoe buồn bã, ánh mắt nhìn ông Bình nói một câu.

bà Yên hung tợn nghiêng rằng đáp trả. “ Bà câm đi! Trong căn nhà này bà không được phép lên tiếng” bà Yên đứng dậy, ngón tay chỉ về phía nó “ các người, lũ các người đều là dối trá lừa gạt. Không một ai trong các người hiểu nỗi khổ của ta, các người chỉ biết đến cái lợi trước mắt mà lừa gạt ta...”

“ MẸ ĐỦ RỒI!” ông Bình hét lớn.

Cả căn nhà lúc này im bật, không còn tiếng nói của bất kì ai phát nữa chỉ có tiếng khóc lóc thút thút từ bà Yên thấm đến thương.

“ Chính mẹ là người lấy đi mạng sống của ba?” lạnh tanh ông Bình hỏi.

“ Không...Không con trai, sao có thể. Ta sao có thể hại chết chồng mình”

“ Con thật ra, có phải con ruột của mẹ không? Có phải do chính mẹ sinh ra hay không?”

“Ta...con trai sao con...”

“ Tại nạn xảy ra với Thanh Hoa, cũng do chính mẹ làm?”

“ ta...”

“ Tôi hỏi mẹ, một câu nửa! những chuyện đó có thật hay là không?”

“ Ta...Ta...”

“ mẹ...mẹ”

“ Bà Nội...bà nội”

” Bà con muốn giấu tôi đến khi nào, khi nào hã” Ông Bình hét lớn, nắm chặt hai bắp vai bà Yên gào lên.

Bà Yên chưa trả lời hết câu, đột ngột bất tỉnh. Khiến ai nấy đều hoảng hốt, Win vội chạy đến ẵm bà Yên miệng không ngừng kêu gọi, Minh Anh vội vàng bấm xe cứu thương.

Một hồi lâu sau mọi người mới bình tĩnh lại, căn nhà giờ đây đầy người, người quen có lẫn người lạ. Ông Bình giờ đây vẫn bàng hoàng, hai tay ôm lấy đầu đau đớn, không敢 nhìn bất cứ ai cảm giác tội lỗi ngập tràn trong cơ thể ông lúc này.

Minh Anh ngồi cạnh nắm bắp tay ông trấn an “ ba à, không ai oán trách ba cả. Ba đừng buồn vì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, tất cả rồi sẽ ổn thôi” .

“ Anh Anh, con nói sự thật cho ta nghe đi. Làm ơn đừng mang cho ta thêm bất cứ lừa gạt nào” Mắt ông ngấn nước nhìn con gái tìm kiếm một câu trả lời.

“ Ba à, những lời con sắp nói đây có lẽ sẽ là một sự thật tàn khốc những mà thật lòng con không muốn ba phải luôn sống trong sự lừa dối. Dù đúng dù sai thì Chủ tịch Yên cũng là người nuôi dưỡng ba cho đến hôm nay vì vậy sự thật như thế nào ba cũng đừng oán giận bà ấy suy cho cùng bà ấy cũng chỉ là một người đàn bà như bao người khác”

Ông Bình gạt đầu, uống một ngụm nước được vợ mình để sẵn trước mặt lấy lại tin thần.

“ Ba là con ruột của bà Zoelie” nó nhìn sang bà Zoe “ Năm đó, chỉ vì một mối tình tay ba mà khiến mọi người phải rơi vào vòng xoáy lẫn lộn cho đến hôm nay...” Minh anh ngồi thuật lại câu chuyện.

Vừa đi qua được một nửa cả người ông Bình bủn rủn cả ra, bàn tay run run miệng lắp bắp vài chữ “ Thế còn, còn Thanh Hoa vì sao lại bị như thế”

“ Năm đó, sau khi ông nội qua đời, bà Yên cho người đuổi giết tận cùng bà nội và bác Han nhưng may mắn họ lại sống sót thoát thân sang nước Anh xa xôi. Cũng vì dì là người nhận lệnh thực hiện và là trợ lý đắc lực của bà Yên năm đó, cho nên mới gặp nạn hôn mê đến tận bây giờ mới nhận thức được.

Sở dĩ bà Yên biết rõ, dì yêu ba, ông Hùng lại thầm yêu mẹ lợi dụng được điều đó nên cố tình sắp xếp một màn kịch để uy hiếp mẹ, để dì làm việc cho bà ta. Hơn thế nữa, còn dùng con cò là ông Hùng để trừ khử dì ấy”

“ Sang Thế Hùng làm vậy để được gì, điều đó đâu có lợi cho ông ta”

Minh Anh cười trừ “ chưa ai nói không với đồng tiền bao giờ, ông Hùng cũng không phải ngoại lệ. Vụ việc năm đó, vừa làm ba thân bại danh liệt chấp nhận làm một nhân viên quèn còn ông ta trong chốc lát trở thành chủ của một tập đoàn to lớn ENJOY, nhưng ông ta lại không ngờ được mẹ lại yêu ba rất nhiều sao vì một chút đó mà từ bỏ được.”

“ Vậy còn con, sao bà ta lại nhắm vào con và Uyển Nhi?”

“ Chuyện này, là vì bản di chúc thôi ạ. Nội dung chính thức bà ta hoàn toàn chưa biết rõ, chỉ có một lối suy nghĩ là trừ khử Uyển Nhi hoặc là con nhưng con lại được ba mẹ đưa về Việt Nam điều này khiến bà ta không có cơ hội để ra tay. Còn chị Uyển Nhi lại khác, một mặt đưa cho Sang Thế Hùng nuôi nấng, rồi sau đó lại âm thầm ra lệnh đẩy chị ấy sang “ đất khách quê người”, “ sống chết mặc bay” “ tự sinh tự diệt”.”

Nó lại cười lắc đầu “ Mọi sự lại chệch hướng bởi chị ấy rất mạnh mẽ, lại quay về trong thành công. Cũng từ đó lại tiếp tục lợi dụng uy hiếp chị ấy, ép con phải bỏ đi. Ông trời quả thật có mắt, cũng chính vì như vậy cho con thêm kiên thức tìm lại được người thân ruột thịt vạch trần âm mưu đáng sợ kia...” ánh mắt nó buồn đăm đăm, giọng nói lại nhỏ dần đi cho đến khi im hẳn.

Lúc ấy trong lòng dấy lên một sự xót xa khó tả, thì đúng là hôm nay quay về trong vinh quang chơi một trò chơi cùng sói. Rồi lại đùa giỡn với sói, một con sói khát khao ngày đêm muốn được cào xé trong lòng con sói kia.

Căn nhà im bật, trầm lắng hẳn đi vậy là mọi sự tình giờ đây cũng đã vạch trần rõ rệt. Ông Bình gục ngã, quỳ gối trên sàn nhà lạnh ngắt ôm đầu khóc nức lên đau đớn bã vãi run run lên từng hồi không ngừng, Minh Anh mở rộng vòng tay ôm chầm lấy ba nước mắt tuông theo

“ Vậy những chuyển động của Myler trong hai năm qua đều do con gây nên, là con gây sức ép đến kiệt quệ phải không?”

“ Ba, con xin lỗi. Ngoài con đường ấy thì không còn con đường nào để con có thể bảo vệ được mẹ và mọi người, tha thứ cho con”

Sự việc cứ liên tiếp diễn ra không khỏi khiến cho ông Bình bàng hoàng nhất thời chẳng thể nào tiếp nhận hết tất cả trong một lúc như vậy được. Ông đẩy nhẹ bàn tay Minh Anh ra khỏi mình, lê lét thân tàn ma dại cũng mình một cách mất sức chỉ vịn vịn vài bước chân cũng đủ ngã sang một bên nhưng lại không chịu nhận sự giúp đỡ của một ai, cho đến khi sắp bước lên bậc cầu thang cơ thể trở ngã giữa tự do lẫn lộn trên sàn nhà, mọi người hét lớn nhìn ông ta bất tỉnh...

“ Minh Anh & Hoàng Long. Xin phép gửi đến các bạn đọc vài điều chúc cho năm mới sắp đến gần ạ.

-Anh nói trước đi!

-Nhường em nói trước đó – giả vờ cau có.

-Ừa sao bình thường không nhường em như vậy cơ chứ! – mặt giận dữ.

-Giờ em có nói không, hay là anh tắt máy quay! – tay khoanh trước ngực điệu bộ khó chịu.

-Nói chúng - tay chỉnh camera, tay khoác qua ôm chầm cổ Hoàng Long cười tươi :

“ Năm mới chúc tất cả các bạn có một năm an khang thịnh vượng, vạn sự như ý. Hạnh Phúc tích tụ từng ly từng, nhà nhà vui vẻ ngập tràn trong yêu thương lẫn tiếng cười.

Chúc cho những bạn đang còn cô đơn sang năm mới sẽ tìm được một nửa kia của mình hoặc luôn luôn yêu đời, một mình chưa hẳn là không tốt <3 .=”>

Chúc cho những đôi trai gái yêu nhau, sẽ mãi mãi bền vững đi đến đoạn đường cuối cùng. Dù bão táp hay phong ba, dù là bê đê hay công chúa thì phải tin tưởng lẫn nhau nắm tay thật chặt để cùng nhau “ MỘT NHÀ” nhé.

Đôi điều mình xin cảm ơn tất cả mọi người đã âm thầm ủng hộ, âm thầm theo dõi, âm thầm khen ngợi quần bá giúp câu chuyện tình này. Mặc cho chị tác giả đến giờ vẫn chưa hoàn truyện, nhưng các bạn đừng bỏ hai chúng mình nhé, Minh Anh và Hoàng Long sẽ trở lại sớm nhất có thể. Còn bây giờ chúng ta hãy cùng nhau ăn chơi vui tết, và cho Bự Bự ngưng gõ để chăm chút cho cái thân tàn ma dại của mình, hít thở không khí tết nhé .

Hẹn gặp mọi người vào ngày 20/2 với chương 103 nhé . Happy New Year, yêu các bạn nhiều lắm”

-Em nói xong rồi! – Minh Anh liếc xéo.

-À ừ, thì đến lượt anh – chỉnh trang nghiêm túc.

“ Chào các bạn, nhớ đừng bỏ Thầm Yêu. Hai chúng tôi sẽ sớm quay trở lại. À và nhớ bấm Like page để đón xem chương mới được cập nhập nhanh nhất và nhớ Share để Thầm Yêu được nhiều người biết đến, 1 like 1 cmt tức là 1 trái tim ủng hộ, vun đắp cho tình cảm của hai chúng tôi. * nói nhỏ* con heo đó khờ lắm”

“ Happy New Year” – Đồng thanh...

208. Chương 103

Hai tuần sau đó nhanh chóng trôi qua, mọi việc giờ cũng đã rõ Minh Anh như trút bỏ được một phần gánh nặng xuống, đưa bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ lên vùng vai nắn bóp đôi chút.

“ Để em phục vụ kiểm thêm chút lương vậy” Zen từ bên ngoài đi vào, tay đưa lên hai bả vai Minh Anh xoa bóp.

“ Ồ, được thôi. Tìm một trợ lý thế này nhất định hời to” Minh Anh lừ đừ thoải mái nhắm nghiền mắt hưởng thụ một chút cảm giác bông bênh này.

“ Myler sau khi xác nhập với PARKSON coi như là ra khỏi biển lửa, tình hình cổ phiếu đã có tiếng triển hơn rất nhiều về nhân sự anh Tú đảm nhận Tổng giám đốc điều hành, Uyển Nhi vẫn là tổng giám đốc điều hành tại Việt Nam, hội người cổ đông cũng ra sức ủng hộ không ai ý kiến nữa” Zen cười mím môi, tiếp tục massager nhẹ đồng thời báo cáo một số công việc.

“ Vậy thì ổn rồi, năm sau chị sẽ đưa trụ sở chính Myler về Việt Nam.” Minh Anh cười mím đáp, chỉnh chu lại tư thế tay cầm tập hồ sơ lên nhìn “ Bà ta sao rồi?” .

Zen cười phì lắc đầu, vẫn là bà chị này vô cùng có tâm. Miệng thì nói phải ép đến mức đường cùng ấy thế mà sau khi đá bà Yên ra khỏi Myler giao cho cảnh sát xử lý, Châu Thị chỉ cần vài tiếng đồng hồ nữa coi như là sụp đổ hoàn toàn vậy mà vẫn bình yên vô sự bởi phút cuối có người nhúng tay vào. Không cần nghĩ nhiều, Zen cũng biết là ai ra tay giúp đỡ.

“ Bà Yên, hiện tại đang điều trị tại bệnh viện” .

“ Bệnh viện?” Minh Anh nhướn mày sang Zen.

“ Dạ, là ung thư giai đoạn hai. Hẳn rằng chẳng còn được bao lâu nữa bệnh tình đã khá nặng” Zen chặt lưỡi, suy tư cảm thông nói.

“ Toàn bộ chi phí điều trị em hãy cho người sắp xếp với bệnh viện, cần điều trị thì điều trị, chỉ cần còn cứu được thì đừng bỏ sót bất kì cơ hội nào. Tìm người chăm sóc cho bà ấy tử tế chu đáo” Minh Anh bình thản nói.

Không cần hỏi lí do vì sao Zen cũng đã hiểu Minh Anh chỉ thị vậy là có ý gì, bản tính người chị này nhấn tâm đến cùng vẫn là không hề có, lương vẫn hoàn lương mà thôi. Cô mỉm cười “ Vâng” một tiếng với Minh Anh rồi ra bên ngoài trả lại không gian bận rộn yên tĩnh này.

Vừa thấy Zen đi đến cửa, Minh Anh vội để tập hồ sơ xuống bàn hỏi nhẹ một câu “ Zen, chị trở về được chưa” .

Zen ngoái đầu nhìn, môi cong lên cười phì thành tiếng “ Chị đã trở về lâu rồi, không cần phải được hay chưa. Cố lên”

Minh Anh gạt đầu, cười mỉm môi cuối cùng cũng hoàn thành xong. Việc giờ đây là gặp người đó, gặp người mà ngày nhớ đêm mong không khoảnh khắc nào để trái tim của nó yên tĩnh lấy đến một giây. Lần này nhất định phải thắng thắng trên mọi hình thức, có phải tán gia bại sản cũng phải cứu vớt tình yêu của nó, bất chấp tất cả để tương phùng cùng nhau. Ngoài anh ra hẳn chẳng còn ai làm chồng nó nữa, Hoàng Long cái tên ấy sống trong tim suốt 10 năm dài đắng đắng trôi qua.

Quá nhiều khổ đau, nhiều nước mắt nhiều sự cam go khó khăn trải qua phần thưởng cho nó chỉ cần là anh, chỉ mỗi anh là đủ.

Tiếng gót giày lộp cộp bên lan can cứ từng hồi từng nhịp đều đặn đến tai Hoàng Long, bước chân có phần khá vội vã. Mắt tuy chăm chú vào sắp hồ sơ, nhưng mọi thứ diễn ra bên ngoài thoáng chốc không qua được tai anh.

Hôm nay Thiên Nghi mặc một chiếc váy đỏ ôm sê ngực, giày cao gót như thường lệ có điều phong thái có phần hốt hoảng so với bình thường, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi đang bịn rịn đổ ra.

“ Tổng giám, bài báo sáng này mong anh đừng hiểu lầm” ôm tờ báo trước ngực, Thiên Nghi nói.

“ Hiểu lầm?” anh hơi nghiêng đầu đáp lại.

Với việc anh lên trang nhất của các tòa soạn không phải chuyện gì lạ lắm, bình thường bọn người nhà báo sẵn tin vẫn rất hay chú ý mũi vào đời tư của một doanh nhân trẻ tuổi như anh, nhưng mười lần đã tịt đường hết mười. Chẳng hiểu hôm nay là chuyện gì lại khiến thư kí của anh lại mất đi thần thái thế này.

“ Đưa đây” anh đưa ngón tay chỉ vào tờ báo Thiên Nghi đang ôm.

“ Tổng giám, anh chưa đọc báo hôm nay?” Thiên Nghi có chút ngờ vực hỏi lại. Chợt cô nhớ lại dường như một người như Hoàng Long chẳng mấy may để ý đến những tin tức đồn nhảm hay báo lá cải này trong lòng có chút hụt hẫng.

“ Là tôi lo xa quá, xin lỗi tổng giám. Tôi xin phép ra ngoài” Thiên Nghi cuối đầu, thoái lui.

“ Tôi nói cô đưa tờ báo đây, tôi không thích nói hai lần” anh trầm giọng nhắc lại.

Thiên Nghi có chút lưỡng lự một hồi rồi sau đó đặt tờ báo đến trước mặt anh. Rồi sắp hồ sơ trên tay anh cầm lên đảo mắt, môi theo tự nhiên mà cười lên một đường khi thấy những điều dễ trên mặt báo.

“ BẮT GẶP TỔNG GIÁM ĐỐC PARKSON VÀ GMEINER ÔM NHAU TÌNH TỬ TẠI SKY 36” .

“ MINH ANH PARKSON LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA HOÀNG LONG GMEINER”.

“ THỰC HƯ CHUYỆN HÔN ƯỚC TIỂU THƯ THƯƠNG MẠI VÀ TỔNG GIÁM GMEINER”

“ MINH ANH XUẤT HIỆN, CHUYỆN TÌNH “THIÊN NGHI VÀ HOÀNG LONG” TRỞ THÀNH MỐI TÌNH TAY BA”.

Những tiêu đề hấp dẫn, thêm phần mỗ sê của đám phóng viên không khỏi khiến anh nhin cười thêm được. Thiên Nghi đứng ngay người không hiểu nụ cười đó có ẩn ý gì, quả thực từ lúc cuộc chạm mặt kia trở về,

tổng giám của cô ngày một hay cười phong thái làm việc của anh cũng trở nên thoải mái cực kì, không giống như mọi khi chỉ tập trung mỗi “ Công việc và công việc”. Vứt tờ báo xuống bàn, thuận tay vớ lấy sắp hồ sơ khác bên cạnh đưa cho Thiên Nghi.

“ Cầm lấy, cô về chuẩn bị. Ngày mai chúng ta sẽ có một cuộc hợp tác với PARKSON”

“ Tổng giám đề án này, chẳng phải anh từng nói...”

Lời nói của Thiên Nghi chưa kịp buông hết anh đã vội cầm lấy áo vest đứng dậy đi thẳng một mạch qua cô, đành ngậm ngùi im lặng mà theo sau. Cảm giác có chút hụt hẫng và vài câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Một ngày mới lại mau chóng trôi qua, từ mờ sớm bóng dáng Minh Anh đã có mặt tại phòng họp trong tòa nhà lớn PARKSON. Phải nói tình hình giờ đây với nó quá đổi cân bằng từ đêm hôm qua đã không tài nào chợp mắt nổi, cứ đi đi lại lại trong phòng cái cảm giác này không khác gì buổi hẹn hò đầu tiên của nó.

Tách cà phê nóng hổi ban sáng giờ cũng đã nguội dần, nó hết thở phò, rồi lại thở dài lặp lại nhiều lần. Có khi dăm ba phút lại đứng dậy chỉnh tề trang phục của mình, Zen từ bên ngoài nhìn vào qua lớp kính bật cười mà bước vào chăm chọc một câu.

“ Hôm nay sao không phải là váy đỏ, mà chị quất nguyên cây đen vậy”

“ Em đến rồi à? Chị chỉ mặt tùy ý thôi” nó hờ hững đáp trả .

“ Thật sao, em chỉ lo có người bối tung cả tủ quần áo chỉ để chuẩn bị cho ngày hôm nay”

Lời nói của Zen như trúng tim đen của nó, lập tức hai má đỏ lên ửng hồng không che dấu được. Bối rối cầm tách cà phê nhấp một ngụm, tính tới thời điểm này chẳng có mấy phút nữa cuộc họp sẽ diễn ra.

Chính xác địa điểm để hai bên bàn bạc đàm phán việc hợp tác mở cửa hàng kinh doanh, được diễn ra tại tòa nhà PARKSON. Đoàn người bên Gmeiner lần lượt đi vào, dẫn đầu chính là Hoàng Long, bên cạnh anh cũng không thể nào thiếu bông hồng xinh đẹp của cô trợ lý Thiên Nghi và một vài người khác thậm chí còn có sự góp mặt của Quốc Huy, Hoàng Nhi lẫn Đăng Khôi.

Minh Anh lấy lại bình tĩnh phong thái như thường, môi mím lên nhìn người đối diện đang tiến lại gần mình. Bàn tay anh đưa lên bắt nhịp chào xã giao, môi cười mím nhìn nó, nó theo lệ cũng đưa tay bắt lấy đôi mắt sâu lấy nhìn anh trong veo, cả hai đều âm thầm dò xét đối phương. Bảy năm trôi qua, phần nào người trước mặt giờ đây đã trở nên xinh đẹp, sắc xảo thêm phần ung dung điềm đạm, không còn là gương mặt tròn trĩnh bầu bĩnh nét mặt ngây ngô như xưa. Nhưng dù sao nó vẫn không tài nào che dấu nổi được sự bối rối bên trong khi đối diện với anh vĩnh viễn là như thế.

“ Chào giám đốc Anh” anh thân thiện chào hỏi.

“ Chào tổng giám đốc Long, mời anh ngồi” nó đưa tay lên ra ý mời đối phương ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Bàn tay của anh hơi lạnh, xoáy vào tim nó. Ánh đèn sáng chói bên trên đỉnh đầu khiến nó cảm thấy chói mắt. Phải nhắm mắt lại một vài giây rồi mở ra, trở lại tĩnh lặng như ban đầu.

Mọi người đều yên vị tại chỗ ngồi, sau màn xã giao nó cũng trở về vị trí đối diện với anh. Hôm nay đối mặt nhau không phải vì nhớ nhung, không phải yêu tình yêu càng không phải sum họp hôm nay gặp nhau để đấu với nhau một màn.

Bộ comple đen kia, cùng phong thái hiên ngang, bảy năm trôi qua khiến anh càng trở nên điềm đạm hơn nhiều. Anh cũng không khác gì nó chỉ là với một người dày dặn kinh nghiệm như anh vẫn là giỏi hơn rất nhiều trong việc che dấu biểu cảm ra bên ngoài, nhìn nó diện chiếc váy đen ôm sát cơ thể tôn dáng, trang điểm nhẹ nhàng. Cô gái xinh đẹp này vừa lạ vừa quen.

“ chúng ta bắt đầu được chưa?” Minh Anh nhìn thẳng phía đối diện.

Hoàng Long nhìn Thiên Nghi ra ý chỉ thị. Cô gật đầu rồi bắt đầu tiến hành công việc, bắt đầu bằng việc kê khai ra các lợi nhuận cũng như giá cả để hai bên hợp tác cũng như đề nghị và lợi nhuận cho đôi bên cùng hợp tác.

Sau khi nghe xong các phân tích đến từ phía bên Gmeiner, đoàn người bên PARKSON nhìn nhau gật gù lẫn trầm ngâm một hồi lâu, chưa đưa ra quyết định.

Quốc Huy liền lên tiếng hỏi :

“ Tổng giám đốc Minh Anh đây, cảm thấy thế nào?”

Kobe lên tiếng thay cho Minh Anh “ Tổng giám đốc Long, giám đốc Huy. Tôi thấy việc này nên suy xét lại đôi chút về mặt giá cả cũng không có gì cao nhưng khi thu về chúng tôi lời lãi rất ít.

Chúng tôi cung cấp cửa hàng lẫn tiếp thị nên việc này có phần không thỏa đáng”.

“ Nếu như không tán thành sao Tổng giám đốc Anh lại ngồi ở đây hôm nay, cô ấy cũng thừa biết nếu không có Gmeiner thì PARKSON cũng khó phần chiếm lĩnh thị trường thương mại ở đây”

“ Bởi vì...” Minh Anh thu lại ánh nhìn, ánh mắt trở nên kiên định hơn lúc nào hết “ Tôi không muốn bên nào thiệt bên nào lợi, trận chiến thương trường trước nay đều rất khắc nghiệt “ tôi sống anh chết” nhưng tôi không đi theo chủ trương đó. Tập đoàn tôi chắc hẳn mọi người đều biết đến, chúng tôi có thể đứng vững dù cho không có sự hợp tác từ phía Gmeiner và ngược lại bên Gmeiner cũng vậy, nhưng đây là làm ăn buôn bán thay vì cạnh tranh thì chúng ta nên chung tay tìm bất cớ cho nhau.”

“ Gmeiner mở rộng một cửa hàng, PARKSON có thêm một cửa hàng tại trung tâm thương mại. Không ai thiệt thòi. Vì vậy chúng ta nên đi chung vào một kế sách vẹn cả đôi đường”.

“ Kế sách?” anh nhếch mày nhìn nó.

“ Để PARKSON trở thành cổ đông của Gmeiner. Chúng tôi cung cấp vốn luyến, mọi người cung cấp hàng hóa thế là lợi cả đôi đường đối với Gmeiner chỉ có lợi lẫn danh tiếng cho PARKSON. Chỉ cần hòa chung làm một thì trở thành một nhà, đã là người trong nhà thì chúng ta đâu cần tính toán so đo giá cả hay lợi nhuận nữa bên nào cao bên nào thấp.”

Quốc Huy bật cười, thư thái ung dung ban đầu cũng biến mất, thẳng lưng đứng dậy nhìn Minh Anh :

“ Nếu đã là người một nhà, vậy để Gmeiner trở thành cổ đông của PARKSON cô thấy sao. Cả hai đều là hợp tác chẳng phải sao”

“ Không, khác nhau hoàn toàn. Vấn đề nói ấy thương trường là chiến trường, thắng làm vua thua làm giặc.

Câu nói này cũng không khiến Hoàng Nhi mất bình tĩnh, đối với thế giới chuyển động thế nào cô không quan tâm. Nhưng Gmeiner đối với thị trường kinh doanh ở Việt Nam không thể nào thua kém một ai thậm chí có thể đứng đầu danh sách tập đoàn lớn mạnh nhất Việt Nam cũng có thể. Nhịn thêm không được, liền đứng bật dậy theo chồng nhìn người con gái đối diện nói:

“ Cậu dựa vào đâu mà nói PARKSON lớn mạnh hơn Gmeiner?”

“ Dựa vào PARKSON là một tập đoàn thương mại kinh doanh tất cả các loại mặt hàng, một tập đoàn nhất nhì thế giới. Còn Gmeiner là một tập đoàn kinh doanh kim cương đá quý, một mặt hàng và nhiều mặt hàng khác nhau rất nhiều.”

Minh Anh cười nói, chiếu lên màn hình lớn một vài hình ảnh: “ Mọi người biết đấy, PARKSON tuy chỉ là một công ty con, nhưng sức ảnh hưởng của nó lại đứng đầu trong mười hai tổng công ty con của Vũ Thị. Ngoài Gmeiner ra chúng có thể hợp tác với nhiều tập đoàn kim cương đá quý khác, Gmeiner không phải là lựa chọn duy nhất”.

Hoàng Long vẫn ngồi im chăm chú lắng nghe, những điều này anh đã lường trước được. Chỉ có điều không ngờ cô gái của anh lại làm tốt đến như vậy, một sự thay đổi ngoạn mục chống mặt. Nếu anh không phải là Hoàng Long chắc chắn sẽ phải chống mặt đau đầu vì người phụ nữ lực điền trước mặt, lời nói lẫn cách suy nghĩ rất quyền lực.

Kéo laptop đưa mười đầu ngón tay lên gõ đôi chút, đôi môi theo lẽ mà cong lên một đường.

“ cô làm đẹp lắm, tổng giám đốc Anh. Hợp tác tốt đẹp” anh đưa tay lên cười nói.

“ hợp tác vui vẻ” Minh Anh cười mỉm tỏa ánh mặt trời, đáp lại.

Mọi người trong căn phòng tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại rất tin tưởng Hoàng Long. Nên cũng cười theo, âm thầm đồng ý việc hợp tác coi như thông qua.

Minh Anh lặng lẽ nhìn anh, Hoàng Long không tránh né cũng đáp nhìn lại ánh mắt chạm nhau lúc này tĩnh lặng không gợn sóng. Cuối cùng Minh Anh đành ngoảnh mặt hướng khác, lịch sự nói:

“ Tôi xin phép được đi trước, chúng tôi sẽ sắp xếp một bữa tiệc tối nay. Còn về việc hợp tác có gì cứ liên hệ với trợ lý của tôi” nói rồi Minh Anh đi thẳng một mạch ra khỏi phòng họp.

Mọi việc còn lại để cho Thiên Nghi cùng một vài người khác xử lý, anh cùng ba người kia cũng mau chóng rời khỏi phòng họp. Bước ra khỏi cầu thang ra đến bên ngoài, vô tình mắt anh hướng về phía đài phun nước nhỏ với những chậu lan tím được bày trí xung quanh.

Cả bốn người đều đứng xững lại trog chốc lát theo dõi người con gái xinh đẹp kiều diễm kia đang phớt mình dưới ánh mặt trời.

Hoàng Nhi vội thúc anh trai: “ Anh hai đi đi, có lẽ cậu ấy chờ anh.”

“ Ừm, đi đi. Cần nói gì thì nói bảy năm rồi còn gì chẳng phải mày chờ đợi ngày hôm nay thôi sao”.

Hai tay anh cho vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời vài giây rồi quay sải bước đi.

Minh Anh quay lại, có chút bối rối nhưng rồi dùng nụ cười tươi nhất để chào anh.

“ Hoàng Long, em về rồi đây!”

Anh đứng sững nhìn nó, một Minh Anh hai năm tuổi đã khác xưa rất nhiều điểm đậm xinh đẹp và cao quý không còn là một cô bé ngây ngô khờ khạo như trước nữa.

Giọng nói dịu dàng ấy như cơn gió mát thổi nhẹ tim anh sau bao năm nóng hực, giờ đây mới giúp anh nhận ra là một Minh Anh ngày nào của anh chứ không phải một vị tổng giám đốc của PARKSON.

“ Ừ, đúng vậy. Em đã về” đôi tình nhân gặp lại là như thế này hay sao, không phải là chạy đến ôm chầm nhau, không phải cái hôn nồng nhiệt, không phải là ánh mắt ấm áp cũng chẳng phải là cái nắm tay siết chặt thậm chí không phải là hờn trách, hay những giọt nước mắt để đối phương mềm lòng lau đi. Mà là đôi câu như thế này, dù anh hay nó cũng đã có ít nhất một lần đã tưởng tượng về ngày gặp lại hôm nay, thế như lúc này lại là một cuộc gặp bình thản nhẹ nhàng đến mức không chút gợn sóng lẫn tấn đôi chút.

Hoàng Long bật cười “ chúng ta, cùng uống một ly được chứ?”

“ ừm” Minh Anh gật đầu rồi theo sau anh, mở cửa xe yên vị ngồi vào bên trong không ai chịu nói với ai lời nào. Chiều hoàng hôn buông xuống vào ngày trời cuối tháng tám thật đẹp, nhìn phố xá tấp nập nhộn nhịp đôi mắt, bảy năm trời quả thực Đà Nẵng đã thay đổi rất nhiều.

Minh Anh bùi ngùi, mắt vẫn hướng ra bên ngoài:

“ Thành phố nay khác quá nhỉ?”

“ Có gì là không thay đổi...vạn vật đều có sự tuần hoàn không xác định” .

Nó quay sang nhìn anh, khuôn mặt nhạt nhòa dưới ánh hoàng hôn vẫn như xưa lạnh lùng nghi ngút không thuyên giảm. Thật ra nó có rất nhiều điều muốn hỏi anh, chẳng hạn như nó luôn rất nhớ anh, muốn anh biết nó yêu anh đến đâu đến mức nào hoặc là ví dụ hỏi anh có còn thích món tiramisu nó làm nữa không hay anh đổi vị rồi, cô gái trợ lý kia có quan hệ thế nào với anh. Còn nữa lúc quay về nó đã muốn chạy đến tìm anh, chứ không phải dựa vào việc gặp mặt trên bàn họp như hôm nay...

Anh vẫn thế thản nhiên, tay nắm vô lăng nhìn phía trước lái xe lịch sự. Bảy năm vẫn là phải chờ thêm vài tiếng đồng hồ nữa để nói hết cõi lòng này.

Chiếc xe dừng lại dưới quán cafe quen thuộc nằm nào nằm bên dòng sông đẹp đẽ của Thành Phố, nó theo sau anh lên sân thượng quán cafe Memory này. Không gian lãng mạn này vẫn như xưa, anh kéo ghế mời nó ngồi.

Ban chiều quán cafe mở nhạc khá lớn khiến Minh Anh đau đầu, đưa tay lên xoa vầng thái dương. Thấy vậy anh ngoái người phục vụ nói nhỏ điều gì đó rồi đưa họ ít tờ tiền, chẳng mấy chốc từ tiếng nhạc sập sình được đổi lại bằng những âm thanh du dương của những bản giao hưởng nhẹ nhàng của nghệ sĩ Beethoven say đắm lòng người.

“ Em mệt sao?” anh trều mền hỏi.

“ Dạ không, chỉ là thay đổi khí hậu nhất thời chưa quen mà thôi” nó cười đáp.

Ánh mắt yêu thương của nó lại hướng về phía anh.

“ Hoàng Long, em...”

“ Mấy năm qua em sống chắc vất vả lắm, người gầy guộc hơn rất nhiều” Anh lại hỏi không cho nó có cơ hội lên tiếng.

“ Cũng không vất vả mấy, “ nằm gai liêm mật” mà thôi.” bùi ngùi căn nhẹ môi

“ Năm đó anh không bảo vệ được em. Anh xin lỗi” anh thở dài, tay cầm điều thuốc châm lửa rít một hơi dài.

Hình ảnh này khiến nó chua xót, từ bao giờ Hoàng Long của nó lại dùng đến những điều thuốc để bầu bạn thế kia. Ngay cả người lạ vô tình đi ngang qua thôi cũng thấy được cả bầu trời tâm trạng đang vây quanh anh như thế nào, Hoàng Long của nó giờ đây thật già nua.

“ Không, người xin lỗi vẫn là em mới phải. Xin lỗi vì đã bỏ đi không một lời từ biệt” nó ngậm ngùi nói.

“ Minh Anh, nếu được lựa chọn một lần nữa thì sao?”

Câu hỏi này khiến nó đau đến điếng người, ý của anh lúc này là gì? Phải rồi nếu được lựa chọn lại nó vẫn sẽ chọn cách rời đi, chỉ có đi nó mới dám đối diện với người trước mặt như thế này. Nhưng bỏ đi chính là bỏ anh bỏ lại tình cảm bao năm giữa hai người. Giờ đây anh không giận nó thì thật sự quả là chuyện nực cười.

Minh Anh chua xót “ Hoàng Long, em...”

“ Ví dụ tôi nói là tôi nhớ em, liệu em có thấy nực cười không, nếu tôi nói là tôi muốn gặp em liệu lúc đó em sẽ gặp?”

Trái Tim Minh Anh chợt nhói lên, đau thắt nhưng chẳng dám ôm lấy ngực chống đỡ, hai tay bám chặt lấy gấu váy vò lại. Miệng lắp bắp vài chữ như kẻ trộm bị bắt lại trong lúc rình mò.

“ Em...”

Không cho nó cơ hội mở lời anh vội cười hắt ra “ Tất cả của chỉ là NẾU chẳng có gì hơn phải không? Những chậu lan năm nào giờ cũng đã tàn tôi đã không cho phép bản thân được yêu em nữa, gặp em năm đó đã là một ngoài lệ”

“ Là yêu, là thương, là hi vọng là cả một trái tim tôi dành cho em và chỉ nhận lấy một dòng chữ nhỏ và nổi xót xa bấy năm chờ đợi. Em đã làm rất tốt, và đã quay về”

Khóe mắt Minh Anh trực trào nước nóng hổi chảy ra, tay chủ động nắm chặt lấy bàn tay to lớn của anh mặc cho đôi bàn tay của nó bé nhỏ so với anh rất nhiều. Hoàng Long không có can đảm để buông bỏ bàn tay ấy ra, anh nhớ lắm chứ xót lắm chứ, thì những vết chai từ mu bàn tay nó chạm vào da anh. Khi xưa anh nâng niu bao nhiêu thì giờ đã tổn thương đi bấy nhiêu cô gái của anh đã trải qua cực nhọc đến thế hay sao.

“ Hoàng Long, em phải làm gì để chúng ta trở về như trước. Làm gì để được anh tha thứ”

Đôi tay của anh thật hờ hững, việc đó khiến nó ngộp thở rồi đành buông bỏ bàn tay nói lỏng ấy ra. Anh vẫn thản nhiên đáp lại.

“ Em không sai, em bỏ đi vì gia đình vì mọi người em muốn bỏ nút thắt thù hận ấy anh không có ý kiến. Việc làm đó là đúng chỉ là...” anh trầm ngâm, rít thêm một hơi thuốc đầy giá lạnh.

“ tình yêu của chúng ta không sai, sai chính là em đã chọn việc chịu đựng một mình và vội bỏ đi. Không một lần tin tưởng vào tôi, chúng ta chẳng ai bội ước chỉ là lời hứa năm nào vẫn còn tồn tại. Cả hai đều vẫn hy vọng, yêu nhau chưa đủ sâu đậm nên anh phải đợi”.

Đưa tay khẽ lau giọt nước mắt đọng trên gò đôi má nó, anh mỉm cười trêu mến ân cần như ly rượu nho đen chỉ cần nhấp một ngụm liền say đi. Nó không cho phép đôi tay kia rời khỏi má mình, liền ôm lấy yên vị không rời.

“ Hoàng Long, em đã về chúng ta vẫn có thể bắt đầu lại mà”

Anh cười hắc ra lắc đầu “ Minh Anh, năm đó chúng ta chưa chia tay nhau em để lại dòng chữ nhỏ, nói anh đợi em. Và anh đã thực hiện lời hứa, chờ em bảy năm anh đã làm được thật ra khoảng thời gian ấy không là gì cả, chỉ là... một trong hai ta trái tim đã...”

“ Không sao... trái tim chúng ta vẫn còn đập vì nhau chỉ như thế thôi em tin chỉ một thời gian ngắn thôi cả hai sẽ là như trước”

Anh lay động trước ánh mắt thành khẩn kia, nhưng rồi một người lạnh lùng như anh vẫn nhẫn tâm nhìn nó khóc “ Nguyễn Minh Anh, từ phút này giữa chúng ta chấm dứt. Em có cuộc sống của em, tôi sống cuộc sống của tôi, chúng ta không ai liên can đến nhau” .

Nói xong anh đứng dậy quay đi, đồng thời cô trợ lí cũng vừa đi đến bên cạnh còn dắt thêm một đứa bé tầm ba bốn tuổi. Điên cuồng thế nào, anh đi đến dẫn họ lại trước mặt Minh Anh.

“ Đây là...” nó nghi hoặc ngược mặt lên nhìn anh.

“ Ngoài vai trò trợ lí, cô ấy còn là vợ chưa cưới của anh”

Thiên Nghi đứng cạnh nghe vậy tâm trạng có chút tốt lên, nhưng rồi lại khá bức rức khi bị đem ra làm bình phong đỡ đạn cho anh. Nhưng mặc kệ biết đâu lời nói này lại trở thành hiện thực trong nay mai, cô khéo léo che đi bàn tay bên trái của mình ra sau.

Nó đứng chết lặng, tay cuộn thành quyền nắm chặt cố gắng lấy bình tĩnh “ Đứa bé này là con trai anh hay sao?”

“ Ừm, là con trai anh. Sau ba năm em đi anh cùng Nghi đã có nó đến nay đã bốn tuổi rồi” buồn dạ anh lại thêm một câu chốt “ Nó tên Hoàng Lâm”

Nghe đến đây, Minh Anh muốn khóc cũng không được, cười cũng chẳng xong chỉ biết chua xót đáp lại “ Gia đình anh thật hạnh phúc, vậy em không phiền nữa xin phép”

Minh Anh gượng cười, xoa nhẹ đầu thẳng bé rồi cầm túi xách sải bước ra khỏi quán. Có những kí ức sẽ giấu mãi trong lòng, có những tình cảm đủ lớn để nuôi dưỡng từng ngày tạo nên sự hi vọng vượt qua ranh giới mong manh. Không chắc sau nhiều năm sẽ sâu đậm thêm hay đối phương đã quên nhưng dù kết quả thế nào là bản thân hay đối phương đều sẽ mỉm cười. Đà Nẵng ngày 30 tháng 9 anh và nó chia tay nhau...

Minh Anh xuyết xóa cơ thể nói một câu “ Hôm nay sao lại lạnh thế này”

209. Chương 103

Hai tuần sau đó nhanh chóng trôi qua, mọi việc giờ cũng đã rõ Minh Anh như trút bỏ được một phần gánh nặng xuống, đưa bàn tay nhỏ bé xoa nhẹ lên vùng vai nắn bóp đôi chút.

“ Để em phục vụ kiểm thêm chút lương vậy” Zen từ bên ngoài đi vào, tay đưa lên hai bả vai Minh Anh xoa bóp.

“Ồh, được thôi. Tìm một trợ lý thế này nhất định hời to” Minh Anh lừ đừ thoải mái nhắm nghiền mắt hưởng thụ một chút cảm giác bông bênh này.

“Myler sau khi xác nhập với PARKSON coi như là ra khỏi biển lửa, tình hình cổ phiếu đã có tiếng triển hơn rất nhiều về nhân sự anh Tú đảm nhận Tổng giám đốc điều hành, Uyển Nhi vẫn là tổng giám đốc điều hành tại Việt Nam, hội người cổ đông cũng ra sức ủng hộ không ai ý kiến nữa” Zen cười mím môi, tiếp tục massager nhẹ đồng thời báo cáo một số công việc.

“Vậy thì ổn rồi, năm sau chị sẽ đưa trụ sở chính Myler về Việt Nam.” Minh Anh cười mím đáp, chỉnh chu lại tư thế tay cầm tập hồ sơ lên nhìn “Bà ta sao rồi?”.

Zen cười phì lắc đầu, vẫn là bà chị này vô cùng có tâm. Miệng thì nói phải ép đến mức đường cùng ấy thế mà sau khi đá bà Yên ra khỏi Myler giao cho cảnh sát xử lý, Châu Thị chỉ cần vài tiếng đồng hồ nữa coi như là sụp đổ hoàn toàn vậy mà vẫn bình yên vô sự bởi phút cuối có người nhúng tay vào. Không cần nghĩ nhiều, Zen cũng biết là ai ra tay giúp đỡ.

“Bà Yên, hiện tại đang điều trị tại bệnh viện”.

“Bệnh viện?” Minh Anh nhướn mày sang Zen.

“Dạ, là ung thư giai đoạn hai. Hẳn rằng chẳng còn được bao lâu nữa bệnh tình đã khá nặng” Zen chặt lưỡi, suy tư cảm thông nói.

“Toàn bộ chi phí điều trị em hãy cho người sắp xếp với bệnh viện, cần điều trị thì điều trị, chỉ cần còn cứu được thì đừng bỏ sót bất kì cơ hội nào. Tìm người chăm sóc cho bà ấy tử tế chu đáo” Minh Anh bình thản nói.

Không cần hỏi lý do vì sao Zen cũng đã hiểu Minh Anh chỉ thị vậy là có ý gì, bản tính người chị này nhấn tâm đến cùng vẫn là không hề có, lương vẫn hoàn lương mà thôi. Cô mím cười “Vâng” một tiếng với Minh Anh rồi ra bên ngoài trả lại không gian bận rộn yên tĩnh này.

Vừa thấy Zen đi đến cửa, Minh Anh vội để tập hồ sơ xuống bàn hỏi nhẹ một câu “Zen, chị trở về được chưa”.

Zen ngoái đầu nhìn, môi cong lên cười phì thành tiếng “Chị đã trở về lâu rồi, không cần phải được hay chưa. Cố lên”

Minh Anh gật đầu, cười mím môi cuối cùng cũng hoàn thành xong. Việc giờ đây là gặp người đó, gặp người mà ngày nhớ đêm mong không khoảnh khắc nào để trái tim của nó yên tĩnh lấy đến một giây. Lần này nhất định phải thắng thắng trên mọi hình thức, có phải tán gia bại sản cũng phải cứu vớt tình yêu của nó, bất chấp tất cả để tương phùng cùng nhau. Ngoài anh ra hẳn chẳng còn ai làm chồng nó nữa, Hoàng Long cái tên ấy sống trong tim suốt 10 năm dài đắng đắng trôi qua.

Quá nhiều khổ đau, nhiều nước mắt nhiều sự cam go khó khăn trải qua phần thưởng cho nó chỉ cần là anh, chỉ mỗi anh là đủ.

Tiếng gót giày lộp cộp bên lan can cứ từng hồi từng nhịp đều đến tai Hoàng Long, bước chân có phần khá vội vã. Mắt tuy chăm chú vào sắp hồ sơ, nhưng mọi thứ diễn ra bên ngoài thoáng chốc không qua được tai anh.

Hôm nay Thiên Nghi mặc một chiếc váy đỏ ôm sê ngực, giày cao gót như thường lệ có điều phong thái có phần hốt hoảng so với bình thường, trán lấm tấm vài giọt mồ hôi đang bịn rịn đổ ra.

“Tổng giám, bài báo sáng này mong anh đừng hiểu lầm” ôm tờ báo trước ngực, Thiên Nghi nói.

“Hiểu lầm?” anh hơi nghiêng đầu đáp lại.

Với việc anh lên trang nhất của các tòa soạn không phải chuyện gì lạ lắm, bình thường bọn người nhà báo sẵn tin vẫn rất hay chúm mũi vào đời tư của một doanh nhân trẻ tuổi như anh, nhưng mười lần đã tịt đường hết mười. Chẳng hiểu hôm nay là chuyện gì lại khiến thư kí của anh lại mất đi thần thái thế này.

“Đưa đây” anh đưa ngón tay chỉ vào tờ báo Thiên Nghi đang ôm.

“Tổng giám, anh chưa đọc báo hôm nay?” Thiên Nghi có chút ngỡ vực hỏi lại. Chợt cô nhớ lại dường như một người như Hoàng Long chẳng mấy may để ý đến những tin tức đồn nhảm hay báo lá cải này trong lòng có chút hụt hẫng.

“Là tôi lo xa quá, xin lỗi tổng giám. Tôi xin phép ra ngoài” Thiên Nghi cuối đầu, thoái lui.

“Tôi nói cô đưa tờ báo đây, tôi không thích nói hai lần” anh trầm giọng nhắc lại.

Thiên Nghi có chút lưỡng lự một hồi rồi sau đó đặt tờ báo đến trước mặt anh. Rồi sắp hồ sơ trên tay anh cầm lên đảo mắt, môi theo tự nhiên mà cười lên một đường khi thấy những điều dễ trên mặt báo.

“BẮT GẶP TỔNG GIÁM ĐỐC PARKSON VÀ GMEINER ÔM NHAU TÌNH TỬ TẠI SKY 36” .

“MINH ANH PARKSON LÀ VỢ CHƯA CƯỚI CỦA HOÀNG LONG GMEINER”.

“THỰC HƯ CHUYỆN HÔN ƯỚC TIỂU THƯ THƯƠNG MẠI VÀ TỔNG GIÁM GMEINER”

“MINH ANH XUẤT HIỆN, CHUYỆN TÌNH “THIÊN NGHI VÀ HOÀNG LONG” TRỞ THÀNH MỐI TÌNH TAY BA”.

Những tiêu đề hấp dẫn, thêm phần mỗ sè của đám phóng viên không khỏi khiến anh nhin cười thêm được. Thiên Nghi đứng ngây người không hiểu nụ cười đó có ẩn ý gì, quả thực từ lúc cuộc chạm mặt kia trở về, tổng giám của cô ngày một hay cười phong thái làm việc của anh cũng trở nên thoải mái cực kì, không giống như mọi khi chỉ tập trung mỗi “Công việc và công việc”. Vứt tờ báo xuống bàn, thuận tay vớ lấy sắp hồ sơ khác bên cạnh đưa cho Thiên Nghi.

“Cầm lấy, cô về chuẩn bị. Ngày mai chúng ta sẽ có một cuộc hợp tác với PARKSON”

“Tổng giám đề án này, chẳng phải anh từng nói...”

Lời nói của Thiên Nghi chưa kịp buông hết anh đã vội cầm lấy áo vest đứng dậy đi thẳng một mạch qua cô, đành ngậm ngùi im lặng mà theo sau. Cảm giác có chút hụt hẫng và vài câu hỏi chưa có lời giải đáp.

Một ngày mới lại mau chóng trôi qua, từ mờ sớm bóng dáng Minh Anh đã có mặt tại phòng họp trong tòa nhà lớn PARKSON. Phải nói tình hình giờ đây với nó quá đối căn thẳng từ đêm hôm qua đã không tài nào chợp mắt nổi, cứ đi đi lại lại trong phòng cái cảm giác này không khác gì buổi hẹn hò đầu tiên của nó.

Tách cà phê nóng hổi ban sáng giờ cũng đã nguội dần, nó hết thở phò, rồi lại thở dài lặp lại nhiều lần. Có khi dăm ba phút lại đứng dậy chỉnh tề trang phục của mình, Zen từ bên ngoài nhìn vào qua lớp kính bật cười mà bước vào chăm chọc một câu.

“Hôm nay sao không phải là váy đỏ, mà chị quất nguyên cây đen vậy”

“Em đến rồi à? Chị chỉ mặt tùy ý thôi” nó hờ hững đáp trả .

“Thật sao, em chỉ lo có người bối tung cả tủ quần áo chỉ để chuẩn bị cho ngày hôm nay”

Lời nói của Zen như trúng tim đen của nó, lập tức hai má đỏ lên ửng hồng không che dấu được. Bối rối cảm tách cà phê nhấp một ngụm, tính tới thời điểm này chẳng có mấy phút nữa cuộc họp sẽ diễn ra.

Chính xác địa điểm để hai bên bàn bạc đàm phán việc hợp tác mở cửa hàng kinh doanh, được diễn ra tại tòa nhà PARKSON. Đoàn người bên Gmeiner lần lượt đi vào, dẫn đầu chính là Hoàng Long, bên cạnh anh cũng không thể nào thiếu hồng hồng xinh đẹp của cô trợ lý Thiên Nghi và một vài người khác thậm chí còn có sự góp mặt của Quốc Huy, Hoàng Nhi lẫn Đăng Khôi.

Minh Anh lấy lại bình tĩnh phong thái như thường, môi mím lên nhìn người đối diện đang tiến lại gần mình. Bàn tay anh đưa lên bắt nhịp chào xã giao, môi cười mỉm nhìn nó, nó theo lệ cũng đưa tay bắt lấy đôi mắt sâu lấy nhìn anh trong veo, cả hai đều âm thầm dò xét đối phương. Bảy năm trôi qua, phần nào người trước mặt giờ đây đã trở nên xinh đẹp, sắc xảo thêm phần ung dung điềm đạm, không còn là gương mặt

tròn trĩnh bầu bĩnh nét mặt ngây ngô như xưa. Nhưng dù sao nó vẫn không tài nào che dấu nỗi được sự bối rối bên trong khi đối diện với anh vĩnh viễn là như thế.

“ Chào giám đốc Anh” anh thân thiện chào hỏi.

“ Chào tổng giám đốc Long, mời anh ngồi” nó đưa tay lên ra ý mời đối phương ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Bàn tay của anh hơi lạnh, xoáy vào tim nó. Ánh đèn sáng chói bên trên đỉnh đầu khiến nó cảm thấy chói mắt. Phải nhắm mắt lại một vài giây rồi mở ra, trở lại tỉnh lặng như ban đầu.

Mọi người đều yên vị tại chỗ ngồi, sau màn xã giao nó cũng trở về vị trí đối diện với anh. Hôm nay đối mặt nhau không phải vì nhớ nhung, không phải yêu tình yêu càng không phải sum họp hôm nay gặp nhau để đấu với nhau một màn.

Bộ comple đen kia, cùng phong thái hiên ngang, bảy năm trôi qua khiến anh càng trở nên điềm đạm hơn nhiều. Anh cũng không khác gì nó chỉ là với một người dày dặn kinh nghiệm như anh vẫn là giỏi hơn rất nhiều trong việc che dấu biểu cảm ra bên ngoài, nhìn nó diện chiếc váy đen ôm sát cơ thể tôn dáng, trang điểm nhẹ nhàng. Cô gái xinh đẹp này vừa lạ vừa quen.

“ chúng ta bắt đầu được chưa?” Minh Anh nhìn thẳng phía đối diện.

Hoàng Long nhìn Thiên Nghi ra ý chỉ thị. Cô gật đầu rồi bắt đầu tiến hành công việc, bắt đầu bằng việc kê khai ra các lợi nhuận cũng như giá cả để hai bên hợp tác cũng như đề nghị và lợi nhuận cho đối bên cùng hợp tác.

Sau khi nghe xong các phân tích đến từ phía bên Gmeiner, đoàn người bên PARKSON nhìn nhau gật gù lẫn trầm ngâm một hồi lâu, chưa đưa ra quyết định.

Quốc Huy liền lên tiếng hỏi :

“ Tổng giám đốc Minh Anh đây, cảm thấy thế nào?”

Kobe lên tiếng thay cho Minh Anh “ Tổng giám đốc Long, giám đốc Huy. Tôi thấy việc này nên suy xét lại đôi chút về mặt giá cả cũng không có gì cao nhưng khi thu về chúng tôi lời lãi rất ít.

Chúng tôi cung cấp cửa hàng lẫn tiếp thị nên việc này có phần không thỏa đáng”.

“ Nếu như không tán thành sao Tổng giám đốc Anh lại ngồi ở đây hôm nay, cô ấy cũng thừa biết nếu không có Gmeiner thì PARKSON cũng khó phần chiếm lĩnh thị trường thương mại ở đây”

“ Bởi vì...” Minh Anh thu lại ánh nhìn, ánh mắt trở nên kiên định hơn lúc nào hết “ Tôi không muốn bên nào thiệt bên nào lợi, trận chiến thương trường trước nay đều rất khắc nghiệt “ tôi sống anh chết” nhưng tôi không đi theo chủ trương đó. Tập đoàn tôi chắc hẳn mọi người đều biết đến, chúng tôi có thể đứng vững dù cho không có sự hợp tác từ phía Gmeiner và ngược lại bên Gmeiner cũng vậy, nhưng đây là làm ăn buôn bán thay vì cạnh tranh thì chúng ta nên chung tay tìm bất cơm cho nhau.”

“ Gmeiner mở rộng một cửa hàng, PARKSON có thêm một cửa hàng tại trung tâm thương mại. Không ai thiệt thòi. Vì vậy chúng ta nên đi chung vào một kế sách vẹn cả đôi đường”.

“ Kế sách?” anh nhếch mày nhìn nó.

“ Để PARKSON trở thành cổ đông của Gmeiner. Chúng tôi cung cấp vốn luyến, mọi người cung cấp hàng hóa thế là lợi cả đôi đường đối với Gmeiner chỉ có lợi lẫn danh tiếng cho PARKSON. Chỉ cần hòa chung làm một thì trở thành một nhà, đã là người trong nhà thì chúng ta đâu cần tính toán so đo giá cả hay lợi nhuận nữa bên nào cao bên nào thấp.”

Quốc Huy bật cười, thư thái ung dung ban đầu cũng biến mất, thẳng lưng đứng dậy nhìn Minh Anh :

“ Nếu đã là người một nhà, vậy để Gmeiner trở thành cổ đông của PARKSON cô thấy sao. Cả hai đều là hợp tác chẳng phải sao”

“ Không, khác nhau hoàn toàn. Vấn đề nói ấy thương trường là chiến trường, thắng làm vua thua làm giặc.

Câu nói này cũng không khiến Hoàng Nhi mất bình tĩnh, đối với thế giới chuyển động thế nào cô không quan tâm. Nhưng Gmeiner đối với thị trường kinh doanh ở Việt Nam không thể nào thua kém một ai thậm chí có thể đứng đầu danh sách tập đoàn lớn mạnh nhất Việt Nam cũng có thể. Nhịn thêm không được, liền đứng bật dậy theo chồng nhìn người con gái đối diện nói:

“Cậu dựa vào đâu mà nói PARKSON lớn mạnh hơn Gmeiner?”

“Dựa vào PARKSON là một tập đoàn thương mại kinh doanh tất cả các loại mặt hàng, một tập đoàn nhất nhì thế giới. Còn Gmeiner là một tập đoàn kinh doanh kim cương đá quý, một mặt hàng và nhiều mặt hàng khác nhau rất nhiều.”

Minh Anh cười nói, chiếu lên màn hình lớn một vài hình ảnh: “Mọi người biết đấy, PARKSON tuy chỉ là một công ty con, nhưng sức ảnh hưởng của nó lại đứng đầu trong mười hai tổng công ty con của Vũ Thị. Ngoài Gmeiner ra chúng có thể hợp tác với nhiều tập đoàn kim cương đá quý khác, Gmeiner không phải là lựa chọn duy nhất”.

Hoàng Long vẫn ngồi im chăm chú lắng nghe, những điều này anh đã lường trước được. Chỉ có điều không ngờ cô gái của anh lại làm tốt đến như vậy, một sự thay đổi ngoạn mục chóng mặt. Nếu anh không phải là Hoàng Long chắc chắn sẽ phải chóng mặt đau đầu vì người phụ nữ lực điền trước mặt, lời nói lẫn cách suy nghĩ rất quyền lực.

Kéo laptop đưa mười đầu ngón tay lên gõ đôi chút, đôi môi theo lẽ mà cong lên một đường.

“cô làm đẹp lắm, tổng giám đốc Anh. Hợp tác tốt đẹp” anh đưa tay lên cười nói.

“hợp tác vui vẻ” Minh Anh cười mỉm tỏa ánh mặt trời, đáp lại.

Mọi người trong căn phòng tuy không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng lại rất tin tưởng Hoàng Long. Nên cũng cười theo, âm thầm đồng ý việc hợp tác coi như thông qua.

Minh Anh lặng lẽ nhìn anh, Hoàng Long không tránh né cũng đáp nhìn lại ánh mắt chạm nhau lúc này tĩnh lặng không gợn sóng. Cuối cùng Minh Anh đành ngoảnh mặt hướng khác, lịch sự nói:

“Tôi xin phép được đi trước, chúng tôi sẽ sắp xếp một bữa tiệc tối nay. Còn về việc hợp tác có gì cứ liên hệ với trợ lý của tôi” nói rồi Minh Anh đi thẳng một mạch ra khỏi phòng họp.

Mọi việc còn lại để cho Thiên Nghi cùng một vài người khác xử lý, anh cùng ba người kia cũng mau chóng rời khỏi phòng họp. Bước ra khỏi cầu thang ra đến bên ngoài, vô tình mắt anh hướng về phía đài phun nước nhỏ với những chậu lan tím được bày trí xung quanh.

Cả bốn người đều đứng xững lại trog chốc lát theo dõi người con gái xinh đẹp kiều diễm kia đang phơi mình dưới ánh mặt trời.

Hoàng Nhi vội thúc anh trai: “Anh hai đi đi, có lẽ cậu ấy chờ anh.”

“Ừm, đi đi. Cần nói gì thì nói bảy năm rồi còn gì chẳng phải mày chờ đợi ngày hôm nay thôi sao”.

Hai tay anh cho vào túi quần, ngẩn đầu nhìn trời vài giây rồi quay sẩy bước đi.

Minh Anh quay lại, có chút bối rối nhưng rồi dùng nụ cười tươi nhất để chào anh.

“Hoàng Long, em về rồi đây!”

Anh đứng sững nhìn nó, một Minh Anh hai mươi tuổi đã khác xưa rất nhiều điềm đạm xinh đẹp và cao quý không còn là một cô bé ngây ngô khờ khạo như trước nữa.

Giọng nói dịu dàng ấy như cơn gió mát thổi nhẹ tim anh sau bao năm nóng hực, giờ đây mới giúp anh nhận ra là một Minh Anh ngày nào của anh chứ không phải một vị tổng giám đốc của PARKSON.

“Ừ, đúng vậy. Em đã về” đôi tình nhân gặp lại là như thế này hay sao, không phải là chạy đến ôm chầm nhau, không phải cái hôn nồng nhiệt, không phải là ánh mắt ấm áp cũng chẳng phải là cái nắm tay siết chặt thậm chí không phải là hờn trách, hay những giọt nước mắt để đối phương mềm lòng lau đi. Mà là đôi câu như thế này, dù anh hay nó cũng đã có ít nhất một lần đã tưởng tượng về ngày gặp lại hôm nay, thế như lúc này lại là một cuộc gặp bình thản nhẹ nhàng đến mức không chút gợn sóng lẫn tấn đôi chút.

Hoàng Long bật cười “ chúng ta, cùng uống một ly được chứ?”

“ ừm” Minh Anh gật đầu rồi theo sau anh, mở cửa xe yên vị ngồi vào bên trong không ai chịu nói với ai lời nào. Chiều hoàng hôn buông xuống vào ngày trời cuối tháng tám thật đẹp, nhìn phố xá tấp nập nhộn nhịp đôi mắt, bảy năm trời quả thực Đà Nẵng đã thay đổi rất nhiều.

Minh Anh bùi ngùi, mắt vẫn hướng ra bên ngoài:

“ Thành phố nay khác quá nhỉ?”

“ Có gì là không thay đổi...vạn vật đều có sự tuần hoàn không xác định” .

Nó quay sang nhìn anh, khuôn mặt nhạt nhòa dưới ánh hoàng hôn vẫn như xưa lạnh lùng nghi ngút không thuyên giảm. Thật ra nó có rất nhiều điều muốn hỏi anh, chẳng hạn như nó luôn rất nhớ anh, muốn anh biết nó yêu anh đến mức nào hoặc là ví dụ hỏi anh có còn thích món tiramisu nó làm nữa không hay anh đổi vị rồi, cô gái trợ lý kia có quan hệ thế nào với anh. Còn nữa lúc quay về nó đã muốn chạy đến tìm anh, chứ không phải dựa vào việc gặp mặt trên bàn họp như hôm nay...

Anh vẫn thể thản nhiên, tay nắm vô lăng nhìn phía trước lái xe lịch sự. Bảy năm vẫn là phải chờ thêm vài tiếng đồng hồ nữa để nói hết cõi lòng này.

Chiếc xe dừng lại dưới quán cafe quen thuộc năm nào nằm bên dòng sông đẹp đẽ của Thành Phố, nó theo sau anh lên sân thượng quán café Memory này. Không gian lãng mạn này vẫn như xưa, anh kéo ghế mời nó ngồi.

Ban chiều quán cafe mở nhạc khá lớn khiến Minh Anh đau đầu, đưa tay lên xoa vầng thái dương. Thấy vậy anh ngoắc người phục vụ nói nhỏ điều gì đó rồi đưa họ ít tờ tiền, chẳng mấy chốc từ tiếng nhạc sập sinh được đổi lại bằng những âm thanh du dương của những bản giao hưởng nhẹ nhàng của nghệ sĩ Beethoven say đắm lòng người.

“ Em mệt sao?” anh trêu mếu hỏi.

“ Dạ không, chỉ là thay đổi khí hậu nhất thời chưa quen mà thôi” nó cười đáp.

Ánh mắt yêu thương của nó lại hướng về phía anh.

“ Hoàng Long, em...”

“ Mấy năm qua em sống chắc vất vả lắm, người gầy guộc hơn rất nhiều” Anh lại hỏi không cho nó có cơ hội lên tiếng.

“ Cũng không vất vả mấy, “ nằm gai liếm mật” mà thôi.” bùi ngùi cắn nhẹ môi

“ Năm đó anh không bảo vệ được em. Anh xin lỗi” anh thở dài, tay cầm điều thuốc châm lửa rít một hơi dài.

Hình ảnh này khiến nó chua xót, từ bao giờ Hoàng Long của nó lại dùng đến những điều thuốc để bầu bạn thế kia. Ngay cả người lạ vô tình đi ngang qua thôi cũng thấy được cả bầu trời tâm trạng đang vây quanh anh như thế nào, Hoàng Long của nó giờ đây thật già nua.

“ Không, người xin lỗi vẫn là em mới phải. Xin lỗi vì đã bỏ đi không một lời từ biệt” nó ngậm ngùi nói.

“ Minh Anh, nếu được lựa chọn một lần nữa thì sao?”

Câu hỏi này khiến nó đau đến điếng người, ý của anh lúc này là gì? Phải rồi nếu được lựa chọn lại nó vẫn sẽ chọn cách rời đi, chỉ có đi nó mới dám đối diện với người trước mặt như thế này. Nhưng bỏ đi chính là bỏ anh bỏ lại tình cảm bao năm giữa hai người. Giờ đây anh không giận nó thì thật sự quả là chuyện nực cười.

Minh Anh chua xót “ Hoàng Long, em...”

“ Ví dụ tôi nói là tôi nhớ em, liệu em có thấy nực cười không, nếu tôi nói là tôi muốn gặp em liệu lúc đó em sẽ gặp?”

Trái Tim Minh Anh chợt nhói lên, đau thắt nhưng chẳng dám ôm lấy ngực chống đỡ, hai tay bám chặt lấy gấu váy vò lại. Miệng lắp bắp vài chữ như kẻ trộm bị bắt lại trong lúc rình mò.

“ Em...”

Không cho nó cơ hội mở lời anh vội cười hất ra “ Tất cả của chỉ là NẾU chẳng có gì hơn phải không? Những chậu lan năm nào giờ cũng đã tàn tôi đã không cho phép bản thân được yêu em nữa, gặp em năm đó đã là một ngoài lệ”

“ Là yêu, là thương, là hi vọng là cả một trái tim tôi dành cho em và chỉ nhận lấy một dòng chữ nhỏ và nổi xốt xa bảy năm chờ đợi. Em đã làm rất tốt, và đã quay về”

Khóe mắt Minh Anh trực trào nước nóng hổi chảy ra, tay chủ động nắm chặt lấy bàn tay to lớn của anh mặc cho đôi bàn tay của nó bé nhỏ so với anh rất nhiều. Hoàng Long không có can đảm để buông bỏ bàn tay ấy ra, anh nhớ lắm chứ xốt lắm chứ, thì những vết chai từ mu bàn tay nó chạm vào da anh. Khi xưa anh nâng niu bao nhiêu thì giờ đã tổn thương đi bấy nhiêu cô gái của anh đã trải qua cực nhọc đến thế hay sao.

“ Hoàng Long, em phải làm gì để chúng ta trở về như trước. Làm gì để được anh tha thứ”

Đôi tay của anh thật hờ hững, việc đó khiến nó ngộp thở rồi đành buông bỏ bàn tay nơi lồng ngực ấy ra. Anh vẫn thản nhiên đáp lại.

“ Em không sai, em bỏ đi vì gia đình vì mọi người em muốn bỏ nút thắt thù hận ấy anh không có ý kiến. Việc làm đó là đúng chỉ là...” anh trầm ngâm, rít thêm một hơi thuốc đầy giá lạnh.

“ tình yêu của chúng ta không sai, sai chính là em đã chọn việc chịu đựng một mình và vội bỏ đi. Không một lần tin tưởng vào tôi, chúng ta chẳng ai bội ước chỉ là lời hứa năm nào vẫn còn tồn tại. Cả hai đều vẫn hy vọng, yêu nhau chưa đủ sâu đậm nên anh phải đợi”.

Đưa tay khẽ lau giọt nước mắt đọng trên gò đôi má nó, anh mỉm cười triu mến ân cần như ly rượu nho đen chỉ cần nhấp một ngụm liền say đi. Nó không cho phép đôi tay kia rời khỏi má mình, liền ôm lấy yên vị không rời.

“ Hoàng Long, em đã về chúng ta vẫn có thể bắt đầu lại mà”

Anh cười hắc ra lắc đầu “ Minh Anh, năm đó chúng ta chưa chia tay nhau em để lại dòng chữ nhỏ, nói anh đợi em. Và anh đã thực hiện lời hứa, chờ em bảy năm anh đã làm được thật ra khoảng thời gian ấy không là gì cả, chỉ là... một trong hai ta trái tim đã...”

“ Không sao... trái tim chúng ta vẫn còn đập vì nhau chỉ như thế thôi em tin chỉ một thời gian ngắn thôi cả hai sẽ là như trước”

Anh lay động trước ánh mắt thành khẩn kia, nhưng rồi một người lạnh lùng như anh vẫn nhẫn tâm nhìn nó khóc “ Nguyễn Minh Anh, từ phút này giữa chúng ta chấm dứt. Em có cuộc sống của em, tôi sống cuộc sống của tôi, chúng ta không ai liên can đến nhau” .

Nói xong anh đứng dậy quay đi, đồng thời cô trợ lý cũng vừa đi đến bên cạnh còn dắt thêm một đứa bé tầm ba bốn tuổi. Điên cuồng thế nào, anh đi đến dẫn họ lại trước mặt Minh Anh.

“ Đây là...” nó nghi hoặc ngước mặt lên nhìn anh.

“ Ngoài vai trò trợ lý, cô ấy còn là vợ chưa cưới của anh”

Thiên Nghi đứng cạnh nghe vậy tâm trạng có chút tốt lên, nhưng rồi lại khá bức rức khi bị đem ra làm bình phong đỡ đạn cho anh. Nhưng mặc kệ biết đâu lời nói này lại trở thành hiện thực trong nay mai, cô khéo léo che đi bàn tay bên trái của mình ra sau.

Nó đứng chết lặng, tay cuộn thành quyền nắm chặt cố gắng lấy bình tĩnh “ Đứa bé này là con trai anh hay sao?”

“ Ừm, là con trai anh. Sau ba năm em đi anh cùng Nghi đã có nó đến nay đã bốn tuổi rồi” buồn dạ anh lại thêm một câu chốt “ Nó tên Hoàng Lâm”

Nghe đến đây, Minh Anh muốn khóc cũng không được, cười cũng chẳng xong chỉ biết chua xót đáp lại “ Gia đình anh thật hạnh phúc, vậy em không phiền nữa xin phép”

Minh Anh gượng cười, xoa nhẹ đầu thằng bé rồi cầm túi xách sải bước ra khỏi quán. Có những kí ức sẽ giấu mãi trong lòng, có những tình cảm đủ lớn để nuôi dưỡng từng ngày tạo nên sự hi vọng vượt qua ranh giới mong manh. Không chắc sau nhiều năm sẽ sâu đậm thêm hay đối phương đã quên nhưng dù kết quả thế nào là bản thân hay đối phương đều sẽ mỉm cười. Đà Nẵng ngày 30 tháng 9 anh và nó chia tay nhau...

Minh Anh xuýt xóa cơ thể nói một câu “ Hôm nay sao lại lạnh thế này”

210. Chương 104 : Hận Anh, Anh Cũng Không Buông !

Bước xuống tầng lầu Minh Anh vẫn luyến tiếc ngoái đầu lên bên trên suy tư đôi chút, rồi lại nhìn xuống chân cười ngậy ra một cách ngớ ngẩn đến độ Kobe đang đứng bên xe chờ nó đến cũng bị mất thăng bằng khi thấy hình ảnh đó.

“ Cậu bị gì thế” nó tiếng lại hơi chau mày nói.

“ Annie chưa bao giờ mình thấy cậu xinh như hôm nay, lại cười diên đại đến thế” . Kobe buông lời châm chọc.

Minh Anh phì cười, môi trẻ nhún vai một cái tinh nghịch rồi ngồi vào bên trong mặc cho Kobe đang thắc mắc điều gì, chỉ là bản thân nó giờ đây đang có cảm giác thật thú vị.

Chiếc xe vẫn lăn bánh chạy trên đường mà không có điểm đến, cứ dăm ba phút Kobe lại đánh mắt ra sau ý chỉ người kia muốn đi đến đâu, nhưng câu trả lời luôn là thái độ bốn cọt cần môi lại cười không rõ mục đích bảo rằng “ đi đâu cũng được, đừng về nhà”. Cứ như thế hơn hai tiếng đồng hồ Kobe đảm nhận nhiệm vụ tài xế chở nó đi khắp các ngõ ngách của thành phố lập lại mấy vòng.

“ Dừng xe” đột ngột nó nói lớn.

Giật bản mình Kobe thẳng gấp lại đột ngột, vẻ mặt cau có quay lại “ Cậu sao vậy, cứ bắt chợt đột ngột thế”.

Cả hai người dừng lại tại một nhà hàng khá sang trọng, Minh Anh đảo mắt ngấm nhìn một lượt rồi lại bắt giác môi cong lên một đường tự nhiên. Giây phút ấy phần lớn khiến nhịp tim Kobe rối loạn đập mạnh liên hồi, phụ nữ xinh anh đã thấy khá nhiều, xinh đẹp giỏi giang như Minh Anh thì càng không thiếu nhưng qua bao năm tháng ở bên cạnh nhau đây là lần anh ta thấy Minh Anh giản đơn đến từng li như vậy, một hình ảnh khá giản dị si mê lòng người.

“ Lại là nhà hàng này à”

Tiếng nói của Minh Anh cất lên đưa Kobe về thời điểm hiện tại, anh hơi bối ngỡ vì câu nói ấy, lắc đầu trêu người “ Bộ từng đến rồi hay sao mà lại?”

“ Suýt nữa lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân vì món súp cua ở đây rồi”

Chẳng nói thêm nữa, đôi tiên đồng ngọc nữ cùng nhau bước vào bên trong thưởng thức bữa tối.

Lúc Minh Anh vừa quay lưng tự do buông xõa tóc theo gió cũng là lúc ánh mắt tiếc bùi ngùi của anh kia trông theo hướng nó, bao năm xa cách chỉ để một giây phút hồn giân trong lòng chọn hình thức này để phạt nó hay sao, có tưởng tượng anh cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đường đột đại đột thêm một lần như mười phút trôi qua ban này.

Nếu không có Thiên Nghi đứng đây hẳn là anh sẽ tự đập đầu mình vào tường hay là nằm lăn lóc trên nền đất ăn vạ vì hành động ngu si vừa rồi của mình. Tự bản thân anh lúc này quả thực hối hận rất nhiều, tự trách mình sao lại ngu đại đến vậy quá ấu trĩ, quá cuồng nộ và tự đại. Từ lúc gặp lại nhau ở hội trường đã bao nhiêu đêm anh không ngủ, lấy gối ra làm người nộm giả sử đó là Minh Anh mà độc thoại một mình hàng đêm.

Vậy mà giờ đây, mười phút vừa rồi anh đã làm một hành động ngu xuẩn mà mình trot đại, giờ có ân hận cũng đã muộn. Cậu nhóc đứng cạnh Thiên Nghi cầm lấy ngón tay anh lay lay, mắt ngược nhìn người anh cao lớn phong độ của mình.

“ Anh hai, Lâm đói bụng”.

Tiếng gọi trẻ thơ kia, đưa anh về thực tại anh khom người nhắc bé cậu bé trên tay, cười mỉm đáp trả, nhìn anh lúc này không khác gì một ông bố trẻ rất ân cần lại dịu dàng mê đắm lòng người “ Lâm muốn ăn gì, anh hai chở đi ăn. Hamburger nhé hay pizza”.

“ Lâm muốn ăn gà sau đó ăn tiramisu nữa” cậu bé chu môi vùi vãnh anh trai.

Hoàng Long chỉ khẽ cười, những thói quen của cậu em trai này thật giống người đó của anh hay là đứa em này ở phòng của người con gái đó nên học thói quen như vậy. Đầu đó không dưới một lần anh đã tưởng tượng, anh nó và cả Hoàng Lâm đi chung với nhau hẳn rằng rất giống một gia đình.

Đi được vài bước anh mới nhớ đến bên cạnh khi nãy, chợt quay đầu lại vẫn thấy Thiên Nghi chùng chân đứng nguyên vị trí ban đầu thấy làm khó hiểu. Anh đưa tay ngoắc ngoắc biểu thị cô đến chỗ anh.

Thấy vậy Thiên Nghi đành ngậm ngùi đầu gượng cười tiến lại, cả ba cùng nhau đi ăn tối.

Phải chăng là trời trêu ngươi hay là Minh Anh biết trước, vừa vào đến cửa nhà hàng hình ảnh Kobe cùng Minh Anh đang ăn tối trò chuyện với nhau rất vui vẻ hiện hữu ngay trước mặt, tâm trạng anh tối sầm lại đứng ngây ra một lúc.

“ Tổng giám đốc, có cần...” Thiên Nghi thấy tình hình không vui cho lắm, liền đề nghị, nhưng câu nói chưa hết đã bị anh gạt phăng.

“ Không cần đâu, như vậy cũng tốt. Đến đó ăn chung đi”

Nói rồi ba người bọn họ lần lượt tiến lại chỗ Minh Anh, anh khách sáo chào hỏi một tiếng với lời lẽ đầy khiếm nhã “ Tổng giám đốc Anh cũng đến đây sao”.

Cuộc nói chuyện bị cắt người đưa mắt ngược nhìn người bên cạnh, bên tay trái dắt theo một đứa trẻ, liền cười đáp “ Chẳng lẽ tôi không được đến đây dùng bữa hay sao”

Không ngờ sau bảy năm không gặp miệng lưỡi của Minh Anh cũng rất sắc bén, thay vì ngượng ngùng như trước thì nó lại đáp trả anh. Cậu trả lời ấy phần nào khiến anh ái ngại im bật vài giây rồi trả lời qua loa đáp lại.

“ Tôi không...”

“ Người biết thưởng thức nghệ thuật ẩm thực, thì khi đến thành phố này sẽ không bỏ qua nhà hàng này ạ. Con mắt của Tổng giám đốc PARKSON thật tinh tế ạ”

Cái nhú mày đến từ anh như biểu thị rõ sự khó chịu đối với Thiên Nghi khi cô cố tình chen ngang lời nói của anh. Thấy vậy, cô đành bậm môi cuối đầu lùi về sau một bước nhỏ trong lòng đành lại một cảm giác ái ngại.

“ Sẽ không phiền nếu tôi ngồi đây được chứ, hôm nay nhà hàng khá đông dường như đã hết bàn”

Câu nói này của anh vụng về lại vô lý đến nỗi một đứa trẻ như Hoàng Lâm cũng thấy ngạc nhiên, Kobe cười phì đảo mắt nhìn xung quanh nhà hàng một lượt rõ ràng bàn trống con rất nhiều vậy mà người thanh niên lại sử dụng lí do này để được ăn tối cùng cô bạn mình, phần nào khiến Kobe cảm thấy thích thú.

“ Được thôi, tổng giám đốc Long mời anh” Kobe bắt đầu chào hỏi bằng cái bắt tay với đối tác một cách khách sáo.

Minh Anh ngồi đối diện cũng chỉ biết mỉm môi nhin cười, xem ra Hoàng Long bảy năm đã thay đổi từ một người trưởng thành thành một đứa trẻ hay là bởi vì khi xưa cô ngốc nghếch nên không nhận ra những hành động thái độ trẻ con này của anh đã có từ lâu. Dẫu sao thì tình cảnh bây giờ không khác gì đang ghen với Kobe.

Khi tất cả đã ổn định vị trí Hoàng Long lật quyển thực đơn một cách rất tao nhã nhưng các món anh gọi khiến nó phải há hốc . “ Cho tôi súp hải sản, cua hấp, basa sốt me”

Anh nói liền một mạch rồi gấp quyển thực đơn lại cho người nhân viên rồi ngẩn mặt nhìn về phía nó với vẻ mặt ngàn năm không thay đổi vẫn lạnh nhạt như vậy nhưng ánh mắt lại lóe sáng như đang chăm chọc hay cố tình khiêu khích vẫn chưa ai đoán được.

Chỉ biết rằng lúc ấy Kobe rất khoái vị với các món ăn ấy, mà không nghĩ rằng những món ăn đó không khác nào như một bản tử hình dành cho nó.

Còn Thiên Nghi lại len lỏi đầu đó sự hài lòng, giây phút đó cô thầm cảm động Hoàng Long, anh quả thực có lòng khi nhớ đến các món ăn cô ưa thích chắc đây là lời xin lỗi vì hành động ngớ ngẩn ban chiều.

“ Tổng giám đốc Minh Anh, cô không thích những món ăn đó sao” anh hỏi.

Minh Anh cười mỉm lắc đầu, vẻ ưu sầu hiện lên vài giây ngẩn ngủ “ Không đâu, chỉ là có những vị khiến người ta bùi ngùi nhớ mãi không thôi”

Mặc bản thân mình sẽ có tương tác phụ với món ăn anh gọi, nhưng lại không nỡ từ chối lời nói của anh cho dù rõ biết anh cố tình làm như vậy để thử nó.

“ Đúng vậy, cũng sẽ có những vị khiến người ta ghét đến độ không thể nuốt trôi, nhưng vẫn phải ép mình cố nuốt” anh thản nhiên đáp lại.

“ Nếu không thích, anh có thể đổi món mà” hơi chạnh lòng nó đáp.

“ Rất tiếc, tôi lại thích những thứ khó nuốt” .

Không khí bỗng dưng bao trùm lại, ai nấy đều im lặng không nói gì, chỉ còn tiếng dương cầm du dương tràn ngập trong khắp nhà hàng . Bữa tối của họ trôi qua một cách nhẹ nhàng và rất nhanh chóng mọi thứ diễn ra vẫn rất êm xuôi không ai nói với ai thêm một lời nào, gặp nhau như thế rồi lại ra về như hai bên hợp tác làm ăn chỉ vụn vụn có vậy mà thôi.

Không bữa tiệc nào là không kết thúc, gió mát rười rượi nó nói gì đó với Kobe rồi một mình lái xe đi. Cách đó không xa Hoàng Long chỉ biết hướng mắt nhìn theo mà lòng bồn chồn, anh nhớ rất kỹ những món ăn khi nãy tuyệt đối sẽ lấy mạng của cô ta, vậy mà người con gái đó vẫn ăn rất ngon miệng không biểu hiện một chút khó chịu nào. Vậy thì, bấy năm khiến căn bệnh bẩm sinh cũng biến mất hay là bấy năm khiến người ta thay đổi hoàn toàn, hình ảnh người trước mặt lên xe dần dần khuất khỏi tầm mắt anh.

Chiếc xe Camry trắng dừng lại trước cổng trường Herman, người con gái ấy hoài niệm về tháng năm học sinh vui nhất buồn nhất tại nơi đây, trường nay vẫn thân quen như trước không mấy thay đổi, nếu có thay đổi thì chỉ có thêm nhiều cây trong khuôn viên trường lại có đèn thấp sáng rất nhiều.

Nó sải bước dạo khắp nơi một mình không chút sợ sệt, dù cho gió làm lạnh sống lưng cũng chưa bằng cơn gió đến từ một người nam nhân. Đưa tay nâng niu từng hoài ức trở về, nó ngồi bệt xuống nền cỏ y nguyên vị trí củ không hề lệch một ly.

“ Tôi nói anh nghe món cơm gà này do mẹ tôi nấu, anh không ăn thì sẽ hối hận đấy”

“ Tốt nhất cô im lặng ăn xong rồi đi hoặc là tôi sẽ đi để cho cô được yên tĩnh ?”

Nó phì cười khi nhớ lại thái độ dửng dưng lúc đó của anh, thật hối hận khi đó không nhét ngay miếng đùi gà vào miệng anh thay vì ngồi ngây ra nghe theo chỉ thị của anh. Nhặt viên đá nhỏ nó đôi xuống hồ nước, tâm trạng trầm lại mang vẻ u buồn mà thờ dãi.

Mấy năm dù cho nhớ Hoàng Long đến mức nào, nó cũng không dám gọi cho anh dù cho số điện thoại thuộc lòng từng con, sợ nghe thấy giọng anh, sợ nhớ anh mà bỏ tất cả chạy về, sợ quấy rầy anh, sợ anh nghe thấy tiếng khóc của nó mà quàng đau. Vì vậy, nó chỉ biết nhẫn nhịn làm bạn với chờ đợi, chờ đợi riết lại quen, quen với tâm trạng quanh quẩn sống trong hy vọng và nhung nhớ

Ngồi ở đó đến một lúc lâu, buồn dạ thế nào lấy điện thoại nhắm bấm đại theo trí nhớ, đến mức cả người tê cứng lại. Bỗng tiếng chuông ở đâu vang vọng sau lưng, tưởng chừng như là ảo giác nhưng không tiếng

chuông mỗi lúc lại rõ mồng một không nhằm lẫn vào đâu được. Nó cố định tinh thần, đưa điện thoại lên áp sát tai mình vẫn không quay lại phía sau chỉ sợ quay lại người kia sẽ đi mất.

“Thật vui khi em còn nhớ số tôi”

“Chưa từng quên nên không có khái niệm nhớ” nó đáp.

“Sao lại đến đây?”

Nó nghe rõ âm thanh bên đầu dây đáp lại kèm với tiếng bước chân mỗi lúc lại gần.

“Bỗng dưng giờ đây lại muốn quên, nên muốn quay về nhìn lại lần cuối” nó dừng dừng nói, vẫn không thèm quay đầu nhìn. Nếu là mấy năm trước, chắc chắn nó đã chạy nhanh về phía anh, lao vào lòng anh và nói lớn “Oppa à, em nhớ anh chết đi được” và anh sẽ đáp lại bằng một cái xoa đầu bảo nó rằng “Có anh ở đây rồi”.

Vậy mà giờ đây ngoài đứng bất động nó chẳng thể làm gì hơn, cho dù hơi thở của anh qua điện thoại nó nghe rất rõ, chỉ vài giây sau vòng tay ai kia đã ôm trọn cơ thể nó vào lòng, cả cơ thể cứng nhắc rơi cả điện thoại.

“Tôi chưa cho phép, em dám quên sao. Hãy dừng ngay hành động ngu xuẩn ấy lại”

Vòng tay anh siết chặt nó, đến độ không thở được. Là một chút rượu vang ban nãy làm anh hành động như vậy hay là vì sự nhớ nhung đã lên đến đỉnh điểm khiến anh mất hết tất cả ý chí mà không buông rời được, ngàn lần không, dứt khoát là không buông.

Hơi thở của anh phả bên tai khiến nó rùng mình, lẫn chua xót hai người họ là gì đây là yêu thương hay đang hành hạ lẫn nhau. Rõ ràng là một trò chơi uẩn khuất quanh co mà không có câu trả lời đã tham gia rất lâu nhưng không một ai thấy mệt mỏi, cứ hạnh phúc rồi tự làm nhau đau không day dứt.

“Hoàng Long, chúng ta chia tay nhau rồi. Xin anh đừng như vậy nữa”

Người nó tựa quỵ muốn thoát ra khỏi anh nhưng xem ra là vô dụng khi hai tay siết quá chặt, đến độ mặt cũng đỏ phừng khó thở nhưng dù cố gắng đến mấy vẫn không thể nào chạy được.

“Hoàng Long, đủ chưa. Cứ một trò anh muốn chơi đến bao giờ, tôi hết kiên nhẫn rồi” nó nói lớn, nói rành mạch từng chữ một.

“Trò chơi ư! Vậy nếu trò chơi vậy người điều khiển nó là em hay tôi, nếu là tôi thì sao tôi phải đón đau trong chính trò chơi này. Và nếu là em tại sao không để cho tôi thất bại một cách thảm hại, còn em không được hạnh phúc như em muốn. Đừng tưởng bên ngoài của em có thể che giấu được tôi?, Minh Anh em ngây thơ quá rồi, biết rõ là ăn không được những món đó sao em còn cố nuốt, em muốn hành hạ tôi đến bao giờ hả”

“Như thế là không còn yêu nhau nữa sao, em muốn tôi phải như thế nào. Hành hạ tôi thêm thế nào nữa. Minh Anh em dựa vào cái gì mà tự ý bước vào thế giới của tôi, khuấy động mọi thứ làm nó xáo trộn cả lên, rồi sau đó bảy năm liền vô cơ biến mất không thấy hơi thở. Chỉ để lại một dòng chữ ngắn gọn, em xem tôi là thằng hề hay sao?”

“Em bảo tôi đợi, tôi đợi, bảo tôi chờ tôi chờ. Giờ đây tôi nói kết thúc là kết thúc sao?” Anh cười ngậy đại.

“Em! Rốt cuộc em là thứ gì mà bảy năm rồi, tôi vẫn không thoát được em. Em nói đi!”

Hoàng Long xoay người nó lại đối diện mình, hai tay anh nắm chặt hai bả vai khiến nó đau mà nhắm mắt lại nhưng không hề một tiếng than vãn chỉ có dòng nước từ khóe mắt chảy xuống đôi gò má làm cả trái tim anh đau thắt lại.

Nó đứng ngây như tượng chỉ có hướng mắt đau khổ nhìn về phía anh, đáp lại bằng sự nóng nẩy trong lòng bấy lâu “Chia tay rồi thì xin anh đừng nói là không yêu nhau nữa. Mà hãy nói, chúng ta đã yêu nhau xong rồi đôi tim tiền nhau ra cửa có được không?”

Lời nói Minh Anh có phần lạnh lẽo, làm anh mất sức. Thừa cơ hội nó liền gạt phăng tay, đẩy anh ra thoát khỏi cơ thể của anh lùi về sau vài bước, tay chỉ thẳng hướng anh như kẻ điên dại, tóc tai nó rũ rượi đỏ rần

cả người, người như mất sức vì ánh đèn hiu hắt anh khó mà nhận ra. Chỉ thấy nó giờ đây không khác gì một kẻ điên dại.

“Tôi, tôi không thích bệnh thích “tự ngược đãi” bản thân nhiều lần. Hơn nữa lại cùng một phương pháp. Anh nghe rõ chưa?”

Cơ thể Minh Anh mỗi lúc lại càng rụng rời hơn, đôi chân nó như muốn ngã quỵ nhưng vẫn cố trụ vững mà đứng, quyết không cho anh thấy nó đang chịu sự dìm ứng từ cơ thể.

“Em nói em không thích, vậy cái này là cái gì.” Anh nắm bàn tay trái của nó đưa lên, chỉ rõ chiếc nhẫn năm nào vẫn còn nguyên vẹn ở ngón áp út không hề thay đổi “Đã không thích tại sao còn lên giường của tôi, đã không thích thì hà cớ gì phải nói tôi đợi, tôi đợi bảy năm để rồi hận một tình yêu, chờ đợi không một lý do, bảy năm để em kết thúc thể này sao. Em có hiểu được cảm giác sống mà như chết của tôi không?”

“Buông ra” Minh Anh trừng mắt, nước mắt vẫn chạy ra như đê vỡ “Không biết, tôi không muốn biết nữa anh đi đi, người chia tay là anh muốn chấm dứt cũng là anh. Tôi không muốn chơi trò này cùng anh nữa, anh đi đi” Minh Anh ôm ngực thở dốc “Anh biết không, anh phiền lắm. Tôi chưa thấy người nào như anh chửi không đi, bảo đi cũng không đi”

“Tôi, tôi...” Minh Anh nhắm mắt cố gượng, lùi ra về sau ẩn mình trong bóng tối dùng hết sức “Không muốn nhìn thấy anh nữa kẻ như anh không xứng, anh đi đi. Từ nay về sau đừng ai chạm vào cuộc sống của ai nữa được chứ”

Hoàng Long mặt mày tối xầm lại, bàn tay đưa ra cứng đờ lại trong không gian, trái tim anh như đang có ai bóp chặt đến nghẹt thở. Hai chân nặng như chì, đôi mắt lạnh lùng ấy sắc bén lóe lên trong màn đêm. Anh buồn bã quay lưng đi cũng là lúc anh nghe thấy một tiếng “Phịch” nhẹ nhàng nhưng là cả một tảng núi đè lên, khi quay đầu lại là cảnh tượng người con gái của anh ngã tự do ngất liệm trên nền đất lạnh ngắt.

Trong cơn mê man nó nào hay biết gì chỉ nghe thoang thoảng giọng nói trầm ấm ấy gọi mình một cách gấp rút sợ sệt “Minh Anh, Minh Anh em làm sao vậy, Minh Anh tỉnh lại đi” kèm theo vài giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gương mặt nó.

Một tiếng đồng hồ sau vị bác sĩ quen thuộc của gia đình anh từ bên trong bước ra thở dài, toát mồ hôi lạnh, trầm ngâm một lúc mới nói “Cô ấy biết mình bị dìm ứng với hải sản còn cổ tình ăn”

Hoàng Long cau mày, tay nắm thành quyền đánh vào tường tự trách bản thân đã biết rõ nó dìm ứng còn cổ tình làm khó, càng bức dọc hơn khi người con gái đó vẫn ngốc nghếch như trước biết thức ăn không ăn được vẫn cố nuốt vì đó là món anh gọi.

“Kiểm tra qua tôi thấy cô ấy có uống thuốc kháng rồi, nhưng có lẽ phản thức ăn nhiều hơn so với mức chịu đựng của cơ thể nên mới thành ra như vậy. Giờ thì ổn rồi, cậu chú ý bồi bổ cho cô ấy nhiều một chút, người này có vẻ ít quan tâm đến sức khỏe của mình cần bổ sung chất dinh dưỡng cho cô ấy”.

Bác sĩ Hùng căn dặn kĩ càng rồi mới rời đi. Nhìn gương mặt trắng bệch thiếu đi sức sống mà anh thấy xót vô cùng, đưa tay vuốt ve một cách trìu mến. Cô gái anh ngày nhớ đêm mong đang hiện hữu trước mặt anh đây, da thịt chạm vào nhau rất thật không phải là mơ cũng chẳng có một khoảng cách nào nữa, chỉ là trái tim hai người vẫn cứng đầu đầu chọi nhau mà thôi.

Cựa mình ôm lấy cánh tay anh má áp sát vào da thịt ấm áp ấy khiến nó ngủ mê man, môi cong lên, dù cơ hồ lúc này chỉ rõ sự mệt mỏi nhưng bộ dạng xem ra rất bình yên thoải mái, phải chăng đã lâu thật lâu lắm rồi mới có giấc ngủ như vậy. Giây phút ấy thật kì lạ khi mọi sự giận hờn, trách móc buồn bã bỗng tan biến tất cả trong anh, chỉ còn duy nhất một suy nghĩ tồn tại là mong muốn hàng đêm sẽ có nó bên cạnh như lúc này.

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh vang, khiến anh giật mình nhanh tay quơ lấy anh nghe máy tránh làm ồn giấc ngủ của nó “Bác gái”

Người đầu giây có chút ngỡ ngàng vài giây “Hoàng Long, là cháu sao”

“Dạ, Minh Anh đang ở chỗ cháu bác đừng lo.”

“Con bé có làm sao không, ta gọi mãi nhưng không thấy trả lời.”

“ Cô ấy uống một chút rượu, giờ đã ngủ không biết gì.” Anh đáp.

“ Vậy để bác đến đón nó. Phiên cháu rồi”

“ Bác gái, không cần đâu. Cứ để cô ấy ở đây, à vâng cháu xin phép được đón Minh Anh về nhà ạ”

“ Chuyện này...” mẹ nó bên kia đầu giây hơi ngập ngừng.

“ Cháu sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận, xin bác tin tưởng ở cháu. Sẽ không còn bất cứ tổn thương nào nữa” anh khẳng định chắc nịch.

“ Không phải bác không đồng ý, việc tình cảm của hai đứa tự giải quyết với nhau. Bác tôn trọng ý kiến của con bé” mẹ anh cười trừ đáp lại.

“ Vậy cháu cảm ơn, mai cháu sẽ sang nhà bác lấy đồ cá nhân của Minh Anh. Bác ngủ ngon!”

Đặt điện thoại lại nơi đầu giường, anh ngồi xuống cạnh nó tay nắm chặt như thể chưa từng một lần buông, nắm thật chặt hết sức có thể chỉ cần sớm mai tỉnh giấc thức dậy vẫn còn tay trong tay với nhau là được. Dù hận anh, anh nhất quyết cũng không buông thêm bất kì lần nào nữa...

211. Chương 104 : Hận Anh, Anh Cũng Không Buông !

Bước xuống tầng lầu Minh Anh vẫn luyến tiếc ngoái đầu lên bên trên suy tư đôi chút, rồi lại nhìn xuống chân cười ngậy ra một cách ngớ ngẩn đến độ Kobe đang đứng bên xe chờ nó đến cũng bị mất thăng bằng khi thấy hình ảnh đó.

“ Cậu bị gì thế” nó tiếng lại hơi chau mày nói.

“ Annie chưa bao giờ mình thấy cậu xinh như hôm nay, lại cười điên dại đến thế” . Kobe buông lời châm chọc.

Minh Anh phì cười, môi trề nhún vai một cái tinh nghịch rồi ngồi vào bên trong mặc cho Kobe đang thắc mắc điều gì, chỉ là bản thân nó giờ đây đang có cảm giác thật thú vị.

Chiếc xe vẫn lăn bánh chạy trên đường mà không có điểm đến, cứ dăm ba phút Kobe lại đánh mắt ra sau ý chỉ người kia muốn đi đến đâu, nhưng câu trả lời luôn là thái độ bốn cọt cấn mỗi lại cười không rõ mục đích bảo rằng “ đi đâu cũng được, đừng về nhà”. Cứ như thế hơn hai tiếng đồng hồ Kobe đảm nhận nhiệm vụ tài xế chở nó đi khắp các ngõ ngách của thành phố lập lại mấy vòng.

“ Dừng xe” đột ngột nó nói lớn.

Giật bản mình Kobe thắng gấp lại đột ngột, về mặt cau có quay lại “ Cậu sao vậy, cứ bắt chợt đột ngột thế”.

Cả hai người dừng lại tại một nhà hàng khá sang trọng, Minh Anh đảo mắt ngấm nhìn một lượt rồi lại bắt giác môi cong lên một đường tự nhiên. Giây phút ấy phần lớn khiến nhịp tim Kobe rối loạn đập mạnh liên hồi, phụ nữ xinh anh đã thấy khá nhiều, xinh đẹp giỏi giang như Minh Anh thì càng không thiếu nhưng qua bao năm tháng ở bên cạnh nhau đây là lần anh ta thấy Minh Anh giản đơn đến từng li như vậy, một hình ảnh khá giản dị si mê lòng người.

“ Lại là nhà hàng này à”

Tiếng nói của Minh Anh cất lên đưa Kobe về thời điểm hiện tại, anh hơi bối ngỡ vì câu nói ấy, lắc đầu trên người “ Bộ từng đến rồi hay sao mà lại?”

“ Suýt nữa lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân vì món súp cua ở đây rồi”

Chẳng nói thêm nữa, đôi tiên đồng ngọc nữ cùng nhau bước vào bên trong thưởng thức bữa tối.

Lúc Minh Anh vừa quay lưng tự do buông xả tóc theo gió cũng là lúc ánh mắt tiếc bùi ngùi của anh kia trông theo hướng nó, bao năm xa cách chỉ để một giây phút hờn giận trong lòng chọn hình thức này để phạt

nó hay sao, có tưởng tượng anh cũng chưa bao giờ nghĩ mình sẽ đường đột đại đột thêm một lần như mười phút trôi qua ban nãy.

Nếu không có Thiên Nghi đứng đây hẳn là anh sẽ tự đập đầu mình vào tường hay là nằm lăn lóc trên nền đất ăn vạ vì hành động ngu si vừa rồi của mình. Tự bản thân anh lúc này quả thực hối hận rất nhiều, tự trách mình sao lại ngu đại đến vậy quá ấu trĩ, quá cuồng nộ và tự đại. Từ lúc gặp lại nhau ở hội trường đã bao nhiêu đêm anh không ngủ, lấy gối ra làm người nộm giả sử đó là Minh Anh mà độc thoại một mình hàng đêm.

Vậy mà giờ đây, mười phút vừa rồi anh đã làm một hành động ngu xuẩn mà mình trot đại, giờ có ân hận cũng đã muộn. Cậu nhóc đứng cạnh Thiên Nghi cầm lấy ngón tay anh lay lay, mắt ngược nhìn người anh cao lớn phong độ của mình.

“ Anh hai, Lâm đói bụng”.

Tiếng gọi trẻ thơ kia, đưa anh về thực tại anh khom người nhắc bé cậu bé trên tay, cười mỉm đáp trả, nhìn anh lúc này không khác gì một ông bố trẻ rất ân cần lại dịu dàng mê đắm lòng người “ Lâm muốn ăn gì, anh hai chở đi ăn. Hamburger nhé hay pizza”.

“ Lâm muốn ăn gà sau đó ăn tiramisu nữa” cậu bé chu môi vùi vãnh anh trai.

Hoàng Long chỉ khẽ cười, những thói quen của cậu em trai này thật giống người đó của anh hay là đứa em này ở phòng của người con gái đó nên học thói quen như vậy. Đâu đó không dưới một lần anh đã tưởng tượng, anh nó và cả Hoàng Lâm đi chung với nhau hẳn rằng rất giống một gia đình.

Đi được vài bước anh mới nhớ đến bên cạnh khi nãy, chợt quay đầu lại vẫn thấy Thiên Nghi chùng chân đứng nguyên vị trí ban đầu thấy làm khó hiểu. Anh đưa tay ngoắc ngoắc biểu thị cô đến chỗ anh.

Thấy vậy Thiên Nghi đành ngậm ngùi đầu gượng cười tiến lại, cả ba cùng nhau đi ăn tối.

Phải chăng là trời trêu ngươi hay là Minh Anh biết trước, vừa vào đến cửa nhà hàng hình ảnh Kobe cùng Minh Anh đang ăn tối trò chuyện với nhau rất vui vẻ hiện hữu ngay trước mặt, tâm trạng anh tối sầm lại đứng ngây ra một lúc.

“ Tổng giám đốc, có cần...” Thiên Nghi thấy tình hình không vui cho lắm, liền đề nghị, nhưng câu nói chưa hết đã bị anh gạt phăng.

“ Không cần đâu, như vậy cũng tốt. Đến đó ăn chung đi”

Nói rồi ba người bọn họ lần lượt tiến lại chỗ Minh Anh, anh khách sáo chào hỏi một tiếng với lời lẽ đầy khiếm nhã “ Tổng giám đốc Anh cũng đến đây sao”.

Cuộc nói chuyện bị cắt người đưa mắt ngược nhìn người bên cạnh, bên tay trái dắt theo một đứa trẻ, liền cười đáp “ Chẳng lẽ tôi không được đến đây dùng bữa hay sao”

Không ngờ sau bảy năm không gặp miệng lưỡi của Minh Anh cũng rất sắc bén, thay vì ngượng ngùng như trước thì nó lại đáp trả anh. Cậu trả lời ấy phần nào khiến anh ái ngại im bật vài giây rồi trả lời qua loa đáp lại.

“ Tôi không...”

“ Người biết thưởng thức nghệ thuật ẩm thực, thì khi đến thành phố này sẽ không bỏ qua nhà hàng này ạ. Con mắt của Tổng giám đốc PARKSON thật tinh tế ạ”

Cái nhú mày đến từ anh như biểu thị rõ sự khó chịu đối với Thiên Nghi khi cô cố tình chen ngang lời nói của anh. Thấy vậy, cô đành bậm môi cuối đầu lùi về sau một bước nhỏ trong lòng đành lại một cảm giác ái ngại.

“ Sẽ không phiền nếu tôi ngồi đây được chứ, hôm nay nhà hàng khá đông dường như đã hết bàn”

Câu nói này của anh vụng về lại vô lý đến nỗi một đứa trẻ như Hoàng Lâm cũng thấy ngạc nhiên, Kobe cười phì đảo mắt nhìn xung quanh nhà hàng một lượt rõ ràng bàn trống con rất nhiều vậy mà người thanh niên lại sử dụng lí do này để được ăn tối cùng cô bạn mình, phần nào khiến Kobe cảm thấy thích thú.

“Được thôi, tổng giám đốc Long mời anh” Kobe bắt đầu chào hỏi bằng cái bắt tay với đối tác một cách khách sáo.

Minh Anh ngồi đối diện cũng chỉ biết mím môi nhin cười, xem ra Hoàng Long bảy năm đã thay đổi từ một người trưởng thành thành một đứa trẻ hay là bởi vì khi xưa cô gốc nghèo nên không nhận ra những hành động thái độ trẻ con này của anh đã có từ lâu. Dầu sao thì tình cảnh bây giờ không khác gì đang ghen với Kobe.

Khi tất cả đã ổn định vị trí Hoàng Long lật quyển thực đơn một cách rất tao nhã nhưng các món anh gọi khiến nó phải há hốc . “ Cho tôi súp hải sản, cua hấp, basa sốt me”

Anh nói liền một mạch rồi gấp quyển thực đơn lại cho người nhân viên rồi ngẩn mặt nhìn về phía nó với vẻ mặt ngàn năm không thay đổi vẫn lạnh nhạt như vậy nhưng ánh mắt lại lóe sáng như đang châm chọc hay cố tình khiêu khích vẫn chưa ai đoán được.

Chỉ biết rằng lúc ấy Kobe rất khoái vị với các món ăn ấy, mà không nghĩ rằng những món ăn đó không khác nào như một bản tử hình dành cho nó.

Còn Thiên Nghi lại len lỏi đầu đó sự hài lòng, giây phút đó cô thầm cảm động Hoàng Long, anh quả thực có lòng khi nhớ đến các món ăn cô ưa thích chắc đây là lời xin lỗi vì hành động ngớ ngẩn ban chiều.

“ Tổng giám đốc Minh Anh, cô không thích những món ăn đó sao” anh hỏi.

Minh Anh cười mỉm lắc đầu, vẻ ưu sầu hiện lên vài giây ngẩn ngủ “ Không đâu, chỉ là có những vị khiến người ta buồn ngủ nhớ mãi không thôi”

Mặc bản thân mình sẽ có tương tác phụ với món ăn anh gọi, nhưng lại không nỡ từ chối lời nói của anh cho dù rõ biết anh cố tình làm như vậy để thử nó.

“ Đúng vậy, cũng sẽ có những vị khiến người ta ghét đến độ không thể nuốt trôi, nhưng vẫn phải ép mình cố nuốt” anh thản nhiên đáp lại.

“ Nếu không thích, anh có thể đổi món mà” hơi chạnh lòng nó đáp.

“ Rất tiếc, tôi lại thích những thứ khó nuốt” .

Không khí bỗng dưng bao trùm lại, ai nấy đều im lặng không nói gì, chỉ còn tiếng dương cầm du dương tràn ngập trong khắp nhà hàng . Bữa tối của họ trôi qua một cách nhẹ nhàng và rất nhanh chóng mọi thứ diễn ra vẫn rất êm xuôi không ai nói với ai thêm một lời nào, gặp nhau như thế rồi lại ra về như hai bên hợp tác làm ăn chỉ vụn vụn có vậy mà thôi.

Không bữa tiệc nào là không kết thúc, gió mát rười rượi nó nói gì đó với Kobe rồi một mình lái xe đi. Cách đó không xa Hoàng Long chỉ biết hướng mắt nhìn theo mà lòng bồn chồn, anh nhớ rất kỹ những món ăn khi này tuyệt đối sẽ lấy mạng của cô ta, vậy mà người con gái đó vẫn ăn rất ngon miệng không biểu hiện một chút khó chịu nào. Vậy thì, bảy năm khiến căn bệnh bẩm sinh cũng biến mất hay là bảy năm khiến người ta thay đổi hoàn toàn, hình ảnh người trước mặt lên xe dần dần khuất khỏi tầm mắt anh.

Chiếc xe Camry trắng dừng lại trước cổng trường Herman, người con gái ấy hoài niệm về tháng năm học sinh vui nhất buồn nhất tại nơi đây, trường nay vẫn thân quen như trước không mấy thay đổi, nếu có thay đổi thì chỉ có thêm nhiều cây trong khuôn viên trường lại có đèn thấp sáng rất nhiều.

Nó sải bước dạo khắp nơi một mình không chút sợ sệt, dù cho gió làm lạnh sống lưng cũng chưa bằng cơn gió đến từ một người nam nhân. Đưa tay nâng niu từng hoài ức trở về, nó ngồi bệt xuống nền cỏ y nguyên vị trí cũ không hề lệch một ly.

“ Tôi nói anh nghe món cơm gà này do mẹ tôi nấu, anh không ăn thì sẽ hối hận đấy”

“ Tốt nhất cô im lặng ăn xong rồi đi hoặc là tôi sẽ đi để cho cô được yên tĩnh ?”

Nó phì cười khi nhớ lại thái độ dửng dưng lúc đó của anh, thật hối hận khi đó không nhét ngay miếng đùi gà vào miệng anh thay vì ngồi ngây ra nghe theo chỉ thị của anh. Nhặt viên đá nhỏ nó đôi xuống hồ nước, tâm trạng trầm lại mang vẻ u buồn mà thờ dãi.

Mấy năm dù cho nhớ Hoàng Long đến mức nào, nó cũng không dám gọi cho anh dù cho số điện thoại thuộc lòng từng con, sợ nghe thấy giọng anh, sợ nhớ anh mà bỏ tất cả chạy về, sợ quấy rầy anh, sợ anh nghe thấy tiếng khóc của nó mà quặng đau. Vì vậy, nó chỉ biết nhẫn nhịn làm bạn với chờ đợi, chờ đợi riết lại quen, quen với tâm trạng quanh quẩn sống trong hy vọng và nhung nhớ

Ngồi ở đó đến một lúc lâu, buồn dạ thế nào lấy điện thoại nhắm bấm đại theo trí nhớ, đến mức cả người tê cứng lại. Bỗng tiếng chuông ở đâu vang vọng sau lưng, tưởng chừng như là ảo giác nhưng không tiếng chuông mỗi lúc lại rõ mồn một không nhằm lẫn vào đâu được. Nó cố định tinh thần, đưa điện thoại lên áp sát tai mình vẫn không quay lại phía sau chỉ sợ quay lại người kia sẽ đi mất.

“Thật vui khi em còn nhớ số tôi”

“Chưa từng quên nên không có khái niệm nhớ” nó đáp.

“Sao lại đến đây?”

Nó nghe rõ âm thanh bên đầu dây đáp lại kèm với tiếng bước chân mỗi lúc lại gần.

“Bỗng dưng giờ đây lại muốn quên, nên muốn quay về nhìn lại lần cuối” nó dừng dừng nói, vẫn không thèm quay đầu nhìn. Nếu là mấy năm trước, chắc chắn nó đã chạy nhanh về phía anh, lao vào lòng anh và nói lớn “Oppa à, em nhớ anh chết đi được” và anh sẽ đáp lại bằng một cái xoa đầu bảo nó rằng “Có anh ở đây rồi”.

Vậy mà giờ đây ngoài đứng bất động nó chẳng thể làm gì hơn, cho dù hơi thở của anh qua điện thoại nó nghe rất rõ, chỉ vài giây sau vòng tay ai kia đã ôm trọn cơ thể nó vào lòng, cả cơ thể cứng nhất rơi cả điện thoại.

“Tôi chưa cho phép, em dám quên sao. Hãy dừng ngay hành động ngu xuẩn ấy lại”

Vòng tay anh siết chặt nó, đến độ không thở được. Là một chút rượu vang ban nãy làm anh hành động như vậy hay là vì sự nhớ nhung đã lên đến đỉnh điểm khiến anh mất hết tất cả ý chí mà không buông rời được, ngàn lần không, dứt khoát là không buông.

Hơi thở của anh phả bên tai khiến nó rùng mình, lẫn chua xót hai người họ là gì đây là yêu thương hay đang hành hạ lẫn nhau. Rõ ràng là một trò chơi uẩn khuất quanh co mà không có câu trả lời đã tham gia rất lâu nhưng không một ai thấy mệt mỏi, cứ hạnh phúc rồi tự làm nhau đau không day dứt.

“Hoàng Long, chúng ta chia tay nhau rồi. Xin anh đừng như vậy nữa”

Người nó tựa quỵ muốn thoát ra khỏi anh nhưng xem ra là vô dụng khi hai tay siết quá chặt, đến độ mặt cũng đỏ phừng khó thở nhưng dù cố gắng đến mấy vẫn không thể nào chạy được.

“Hoàng Long, đủ chưa. Cứ một trò anh muốn chơi đến bao giờ, tôi hết kiên nhẫn rồi” nó nói lớn, nói rành mạch từng chữ một.

“Trò chơi ư! Vậy nếu trò chơi vậy người điều khiển nó là em hay tôi, nếu là tôi thì sao tôi phải đón đau trong chính trò chơi này. Và nếu là em tại sao không để cho tôi thất bại một cách thảm hại, còn em không được hạnh phúc như em muốn. Đừng tưởng bên ngoài của em có thể che giấu được tôi?, Minh Anh em ngây thơ quá rồi, biết rõ là ăn không được những món đó sao em còn cố nuốt, em muốn hành hạ tôi đến bao giờ hả”

“Như thế là không còn yêu nhau nữa sao, em muốn tôi phải như thế nào. Hành hạ tôi thêm thế nào nữa. Minh Anh em dựa vào cái gì mà tự ý bước vào thế giới của tôi, khuấy động mọi thứ làm nó xáo trộn cả lên, rồi sau đó bảy năm liền vô cơ biến mất không thấy hơi thở. Chỉ để lại một dòng chữ ngắn gọn, em xem tôi là thằng hề hay sao?”

“Em bảo tôi đợi, tôi đợi, bảo tôi chờ tôi chờ. Giờ đây tôi nói kết thúc là kết thúc sao?” Anh cười ngậy đại.

“Em! Rốt cuộc em là thứ gì mà bảy năm rồi, tôi vẫn không thoát được em. Em nói đi!”

Hoàng Long xoay người nó lại đối diện mình, hai tay anh nắm chặt hai bả vai khiến nó đau mà nhắm mắt lại nhưng không hề một tiếng than vãn chỉ có dòng nước từ khóe mắt chảy xuống đôi gò má làm cả trái tim anh đau thất lại.

Nó đứng ngây như tượng chỉ có hướng mắt đau khổ nhìn về phía anh, đáp lại bằng sự nóng nẩy trong lòng bấy lâu “ Chia tay rồi thì xin anh đừng nói là không yêu nhau nữa. Mà hãy nói, chúng ta đã yêu nhau xong rồi đôi tim tiến nhau ra cửa có được không?”

Lời nói Minh Anh có phần lạnh lẽo, làm anh mất sức. Thừa cơ hội nó liền gạt phăng tay, đẩy anh ra thoát khỏi cơ thể của anh lùi về sau vài bước, tay chỉ thẳng hướng anh như kẻ điên dại, tóc tai nó rũ rượi đổ rần cả người, người như mất sức vì ánh đèn hiu hắt anh khó mà nhận ra. Chỉ thấy nó giờ đây không khác gì một kẻ điên dại.

“ Tôi, tôi không thích bệnh thích “ tự ngược đãi” bản thân nhiều lần. Hơn nữa lại cùng một phương pháp. Anh nghe rõ chưa?”

Cơ thể Minh Anh mỗi lúc lại càng rụng rời hơn, đôi chân nó như muốn ngã quỵ nhưng vẫn cố trụ vững mà đứng, quyết không cho anh thấy nó đang chịu sự dị ứng từ cơ thể.

“ Em nói em không thích, vậy cái này là cái gì.” Anh nắm bàn tay trái của nó đưa lên, chỉ rõ chiếc nhẫn năm nào vẫn còn nguyên vẹn ở ngón áp út không hề thay đổi “ Đã không thích tại sao còn lên giường của tôi, đã không thích thì hà cớ gì phải nói tôi đợi, tôi đợi bấy năm để rồi hận một tình yêu, chờ đợi không một lý do, bấy năm để em kết thúc thế này sao. Em có hiểu được cảm giác sống mà như chết của tôi không?”

“ Buông ra” Minh Anh trừng mắt, nước mắt vẫn chạy ra như dê vỡ “ Không biết, tôi không muốn biết nữa anh đi đi, người chia tay là anh muốn chấm dứt cũng là anh. Tôi không muốn chơi trò này cùng anh nữa, anh đi đi” Minh Anh ôm ngực thở dốc “ Anh biết không, anh phiền lắm. Tôi chưa thấy người nào như anh chửi không đi, bảo đi cũng không đi”

“ Tôi, tôi...” Minh Anh nhắm mắt cố gượng, lùi ra về sau ẩn mình trong bóng tối dùng hết sức “ Không muốn nhìn thấy anh nữa kẻ như anh không xứng, anh đi đi. Từ nay về sau đừng ai chạm vào cuộc sống của ai nữa được chứ”

Hoàng Long mặt mày tối xầm lại, bàn tay đưa ra cứng đờ lại trong không gian, trái tim anh như đang có ai bóp chặt đến nghẹt thở. Hai chân nặng như chì, đôi mắt lạnh lùng ấy sắc bén lóe lên trong màn đêm. Anh buồn bã quay lưng đi cũng là lúc anh nghe thấy một tiếng “ Phịch” nhẹ nhàng nhưng là cả một tảng núi đè lên, khi quay đầu lại là cảnh tượng người con gái của anh ngã tự do ngất lịm trên nền đất lạnh ngắt.

Trong cơn mê man nó nào hay biết gì chỉ nghe thoang thoảng giọng nói trầm ấm ấy gọi mình một cách gấp rút sợ sệt “ Minh Anh, Minh Anh em làm sao vậy, Minh Anh tỉnh lại đi” kèm theo vài giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống gương mặt nó.

Một tiếng đồng hồ sau vị bác sĩ quen thuộc của gia đình anh từ bên trong bước ra thở dài, toát mồ hôi lạnh, trầm ngâm một lúc mới nói “ Cô ấy biết mình bị dị ứng với hải sản còn cố tình ăn”

Hoàng Long cau mày, tay nắm thành quyền đánh vào tường tự trách bản thân đã biết rõ nó dị ứng còn cố tình làm khó, càng bức dọc hơn khi người con gái đó vẫn ngốc nghếch như trước biết thức ăn không ăn được vẫn cố nuốt vì đó là món anh gọi.

“ Kiểm tra qua tôi thấy cô ấy có uống thuốc kháng rồi, nhưng có lẽ phản thức ăn nhiều hơn so với mức chịu đựng của cơ thể nên mới thành ra như vậy. Giờ thì ổn rồi, cậu chú ý bồi bổ cho cô ấy nhiều một chút, người này có vẻ ít quan tâm đến sức khỏe của mình cần bổ sung chất dinh dưỡng cho cô ấy”.

Bác sĩ Hùng căn dặn kĩ càng rồi mới rời đi. Nhìn gương mặt trắng bệch thiếu đi sức sống mà anh thấy xót vô cùng, đưa tay vuốt ve một cách trìu mến. Cô gái anh ngày nhớ đêm mong đang hiện hữu trước mặt anh đây, da thịt chạm vào nhau rất thật không phải là mơ cũng chẳng có một khoảng cách nào nữa, chỉ là trái tim hai người vẫn cứng đầu đầu chọi nhau mà thôi.

Cựa mình ôm lấy cánh tay anh má áp sát vào da thịt ấm áp ấy khiến nó ngủ mê man, môi cong lên, dù cơ hồ lúc này chỉ rõ sự mệt mỏi nhưng bộ dạng xem ra rất bình yên thoải mái, phải chăng đã lâu thật lâu lắm rồi mới có giấc ngủ như vậy. Giây phút ấy thật kì lạ khi mọi sự giận hờn, trách móc buồn bã bỗng dưng tan biến tất cả trong anh, chỉ còn duy nhất một suy nghĩ tồn tại là mong muốn hàng đêm sẽ có nó bên cạnh như lúc này.

Tiếng chuông điện thoại bên cạnh vang, khiến anh giật mình nhanh tay quơ lấy anh nghe máy tránh làm ồn giấc ngủ của nó “ Bác gái”

Người đầu giấy có chút bối ngỡ vài giây “ Hoàng Long, là cháu sao”

“ Dạ, Minh Anh đang ở chỗ cháu bác đừng lo.”

“ Con bé có làm sao không, ta gọi mãi nhưng không thấy trả lời.”

“ Cô ấy uống một chút rượu, giờ đã ngủ không biết gì.” Anh đáp.

“ Vậy để bác đến đón nó. Phiên cháu rồi”

“ Bác gái, không cần đâu. Cứ để cô ấy ở đây, à vâng cháu xin phép được đón Minh Anh về nhà ạ”

“ Chuyện này...” mẹ nó bên kia đầu giấy hơi ngập ngừng.

“ Cháu sẽ chăm sóc cô ấy cẩn thận, xin bác tin tưởng ở cháu. Sẽ không còn bất cứ tổn thương nào nữa” anh khẳng định chắc nịch.

“ Không phải bác không đồng ý, việc tình cảm của hai đứa tự giải quyết với nhau. Bác tôn trọng ý kiến của con bé” mẹ anh cười trừ đáp lại.

“ Vậy cháu cảm ơn, mai cháu sẽ sang nhà bác lấy đồ cá nhân của Minh Anh. Bác ngủ ngon!”

Đặt điện thoại lại nơi đầu giường, anh ngồi xuống cạnh nó tay nắm chặt như thể chưa từng một lần buông, nắm thật chặt hết sức có thể chỉ cần sớm mai tỉnh giấc thức dậy vẫn còn tay trong tay với nhau là được. Dù hận anh, anh nhất quyết cũng không buông thêm bất kì lần nào nữa...

212. Chương 105: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (2)

Mê man suốt ba ngày Minh Anh uể oải tựa mình mất tí hí mở ra đón tia nắng đầu ngày, nó không biết mình đã ngủ bao lâu chỉ nhớ mang máng rằng giấc ngủ này rất sâu và rất là ngon, có sự ấm áp có mùi hương của anh, có sự che chở bên cạnh không còn giật mình nước mắt đầm đìa như ở Anh khi trước.

Nằm lâu nên các tứ chi như muốn đông cứng lại, hơi bị tê liệt phải một lúc sau mới đứng dậy được. Cổ mở hết đôi đồng tử ngắm nhìn xung quanh căn phòng, cái mùi hương quen thuộc, căn phòng lại là một màu tím, chợt giật mình nó ngồi bệt xuống giường.

Tay cầm lấy khung ảnh nơi đầu giường mà lòng bùi ngùi không dứt, tấm ảnh này không xa lạ khi chính nó cũng có một tấm y như vậy. Tấm ảnh cưới nó cũng đã thấy trong ví da của Hoàng Long.

“ Không lẽ” mắt trong veo sáng lên, khẽ kêu lên một tiếng.

Theo bản năng nó đứng dậy đi một vòng quanh căn phòng, không sai chính xác là không sai đây chính là phòng anh căn phòng màu tím năm nào nó còn trêu chọc anh đến ngưỡng đổ cả mặt, đã nhiều năm trôi qua vẫn không hề thay đổi.

Vị trí từng vật dụng trong phòng vẫn thế vẫn như cũ, hoàn toàn không sai lệch một li tức là giờ đây nó cũng đang ở nhà anh, vậy chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó. Chợt sực nhớ ra mình là người của công việc, nó vội cuống quýt đi tìm chiếc điện thoại. Đồng hồ điểm hơn mười giờ.

“ Trời ơi, mình ngủ đã ba ngày rồi sao” nó giật bản mình khi thấy màn hình hiện lên con số ngày mười lăm.

Còn chưa định hình được chuyện gì xảy ra, điện thoại lại có tiếng chuông reo vang .

“ Alo”

“ Chị, ở đâu vậy ba ngày rồi không thấy chị đến công ty?” giọng Zen lo lắng tra hỏi.

“ Không sao, chị hơi mệt nên nghỉ vài ngày lát nữa chị sẽ đến công ty” còn lừ đừ một hồi nó đáp.

“ Thôi khỏi, chị nghỉ được thì tốt nhất nên nghỉ luôn một tháng tịnh dưỡng. Em thấy chị càng lúc càng ốm hơn em luôn rồi đó, mà chị đang ở đâu”

“Chị” nó đảo mắt nhìn xung quanh một vòng rồi thở dài “đang nghỉ dưỡng tại Gmeiner”

Ở bên kia đầu dây, Minh Anh có thể nghe thấu được sự cười châm chọc đến từ cô em dâu này.

“À, à, vậy chị tịnh dưỡng đi ha, em không làm phiền hích” nói rồi Zen liền cúp máy không cho người còn lại có cơ hội lên tiếng.

Cuộc điện thoại kết thúc, Minh Anh thở dài một tiếng rồi rời khỏi căn phòng anh. Cũng thấm thoát rất lâu rồi nay mới có dịp được trở về đây bản thân giờ lại có cảm giác như về chính nhà của mình, còn thân thuộc hơn bất kì nơi nào nó từng ghé qua. Trên từng kệ sách vị trí của những cuốn tiểu thuyết vẫn không sai lệch một ly, đến cái bàn cái ghế vẫn nguyên si như cũ, từng góc nhà vẫn bài trí như khi xưa duy chỉ một thứ làm nó thấy lạ, lần cảm giác hạnh phúc đầy ánh mắt tiếc nuối.

Hàng mi bỗng đọng nước, trong lòng trào trức nghẹn lòng đến khó thở. Khung hình cười rất lớn, chụp vui khi ấy lại được trưng bày để ngay phòng khách nó đứng ngây người ra đến chết lặng.

“Trước kia khi cháu vừa đi, có rất nhiều tiểu thư nhà khác đến đây. Quá phiền phức lại không tin lời cậu chủ rằng : “ đã có vợ” thế là cậu ấy cho người dời khung ảnh này từ trong phòng mình ra để đây luôn”

Giọng nói dịu nhẹ mang phần ấm áp, thoáng nghe nhận ngay ra là ai. Minh Anh vui mừng trong lòng quay lại cười chào ôm lấy “ Bà à, cháu nhớ bà quá”

“Ấy chà, con bé. Không nói tiếng nào cứ thế mà bỏ đi, nay mới chịu về để ta nhìn cháu xem” bà quản gia đẩy nhẹ nó ra, đảo mắt một vòng nhìn từ trên xuống dưới, cười hậu “Xinh đẹp quá, đi đâu mất tích giờ về lại thế. Hôm trước, bà nhận còn không ra nữa là, cháu ốm quá chẳng còn da thịt nhiều mỡ như trước nữa ha ha”.

“Bà à!” nó ngượng ngùng đáp lại.

Bà của Zen theo năm tháng sức khỏe dường như cũng chẳng còn như trước nữa, Minh Anh cảm nhận được việc bước đi của bà khá chậm so với trước có vẻ đang rất nặng nhọc, nó đỡ bà một tay dìu đến chiếc ghế sofa tiện tay rót một tách trà pha sẵn.

“Bà khỏe không ạ?” nó quan tâm hỏi.

“Mấy năm trở lại đây, phong thấp cứ kéo đến buốt cả hai chân. Bà cũng già rồi, nên bệnh cứ đua nhau mà kéo đến quen rồi” bà quản gia cười hậu, lắc đầu xem nhẹ bệnh tình.

“Như thế đâu có được, tuổi tác bà đã cao vậy sao không nghỉ ngơi tịnh dưỡng ạ. Nhà anh ấy không cho bà nghỉ sao?” nó tròn xoe mắt hỏi.

“Ấy, cháu đừng nghĩ như vậy ông bà chủ rất tốt với ta. Ngay cả Hoàng Long cũng vậy, cứ đòi thuê người giúp việc khác để ta an nhàn tuổi già nhưng ta lại không chịu đó chứ” bà quản gia nhấp một ngụm trà nói tiếp “mà ta lại không yên tâm khi giao nhà cửa cho người khác, lại sợ Hoàng Long lại phải ăn cơm một mình hay là những lúc nó mềm không ai chăm. Nhà này thì cháu biết rồi đó, ngoài ta ra vào bật đèn và Hoàng Long hay về thì có ai nữa đâu, bởi vậy ở lại đây đi ra đi vào làm đôi việc cũng như an nhàn tuổi già chẳng phải sao. Nơi đây cũng thanh tịnh mà!”

“Dạ” nó cười “Sao cháu lại về đây, anh ấy đưa cháu về ạ?”

“Bà cũng không rõ cho lắm, ba hôm trước thấy Long bế phụ nữ về nhà ta còn hết sức kinh ngạc. Thế rồi lên phụ nó chăm cháu, thì mới hay ra người đó là cháu còn nhớ cái đêm đó Hoàng Long mồ hôi đầm đìa, sau khi bác sĩ khám xong nó cũng vào canh cho cháu ngủ suốt đêm...”

Nói đến đây nó lại xúc động, quả nhiên những cảm giác xảy ra trong lúc nó ngủ hoàn toàn là có thật, là có anh bên cạnh chăm giấc ngủ cho nó, là anh ở cạnh nó nó mới ngủ yên giấc lại dễ chịu như vậy.

“Cháu nhìn khung hình kia đi” bà quản gia chỉ về phía khung hình cười trên tường.

“Sao ạ” nó giật mình quay lại tập chung với câu chuyện của bà quản gia.

“Mấy năm cháu đi, Hoàng Long mỗi khi nhớ cháu lại ôm tấm ảnh đó rồi uống đến say mềm không biết trời trăng mây gió, cũng chẳng biết bao lần phải nhập viện vì rượu. Hình như hơn sau ba bốn năm gì đó thì đỡ hơn rất nhiều”.

“Nhập viện vì rượu ạ” nó ghen ngào nói.

Bà quản gia gật đầu “Mấy năm qua thằng bé cô đơn lắm, Hoàng Nhi từ khi có chồng sinh con thỉnh thoảng mới về đây một lần, ông bà chủ lại thường xuyên ở bên Mỹ nhiều hơn là Việt Nam” nói đến đây bà quản gia lại thở dài “bà nhớ có lần Hoàng Long say khướt, ôm ta mà khóc sụt sùi không quên gọi tên cháu. Hầy, phải như khi xưa cứ để tuổi cưới chồng cưới vợ bà mới sang hỉ, cha mẹ đặt đâu ngồi đó thì phải hay biết mấy. Giờ đây các cháu yêu nhau lại cứ thích hạnh hạ lẫn nhau...”

Như mọi ngày khi đồng hồ điểm gần năm giờ chiều, Thiên Nghi liền sắp xếp tài liệu lại một chỗ nhanh chóng rồi khỏi tòa nhà Gmeiner, chạy thẳng một mạch đến trường mầm non đón Hoàng Lâm. Mọi chuyện vẫn diễn ra êm xuôi, cho đến khi chiếc xe được lái đến một đoạn đường nằm trong thành phố, ít người qua lại liền nổ to một tiếng “BÙM”.

Cả hai giật mình hoảng sợ, Thiên Nghi loạng choạng tay lái nhưng thật may ra khi cô vẫn làm chủ được nó không chút tổn thương nào xảy chỉ là có vẻ lốp xe đã nổ mất rồi thêm việc Hoàng Lâm ngồi bên trong đang khóc thét lên làm cho cô mỗi lúc lại rối bởi nhiều hơn, tìm kiếm điện thoại lúc này thật quá xa xỉ khi trước mắt cô chẳng có gì cả, điện thoại lẫn ví tiền đều vô cơ nào đó không nằm trong xe.

Cô bực bội giẫm chân cho sự ngớ ngẩn của mình, đầu nghĩ thầm “chắc lại để quên ở văn phòng làm việc”. Thiên Nghi đứng nhìn ngược nhìn xuôi, nhưng đoạn đường vắng quá muốn bắt xe hay nhờ vả quả thực quá khó với cô lúc này.

Đang trong lúc hoảng loạn, bầu trời chẳng còn bao lâu sẽ dập tắt ánh mặt trời, Hoàng Lâm cứ khóc mãi không thôi mặc kệ cô đã dỗ dành hết lời. Từ đâu một chiếc xe BMW màu đen bóng loáng ở đâu chạy lại bên cạnh bóp in ỏi hai tiếng còi. Cô giật mình quay đầu lại nhìn khi nghe thấy giọng nói chào hỏi bằng một câu tiếng anh ấm áp.

“Oh chào, tôi có thể giúp cô không?”

Khóe mắt Thiên Nghi ngấn nước, bộ dạng trông thật thảm bại, chẳng hiểu sao khiến lòng ngực Kobe se lại có điều gì đó thấp thỏm muốn che chở. Anh cho xe tấp vào lề đường, vội chạy lại chỗ Thiên Nghi.

“Ok, ok không sao đâu. Ổn cả thôi, nói tôi nghe có chuyện gì xảy ra vậy, bình tĩnh nào cô gái”

Người đàn ông ngoại quốc này nếu nói quen cũng không hẳn là quen, xa lạ cũng chẳng phải xa lạ. Thiên Nghi bỏ qua ái ngại, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh mà trả lời.

“Xe tôi bị nổ lốp, không biết phải làm sao điện thoại của tôi lại để quên ở văn phòng mất rồi”.

Kobe lấy chiếc khăn mùi xoa lau nhẹ bên má cho Thiên Nghi, giây phút ấy cô vừa ngượng ngùng vừa e thẹn mà khiến hai má đỏ hây hây cả lên, chẳng biết cô ăn ở thế nào lại gặp đối tác làm ăn giúp đỡ thế này.

“Được rồi, tôi có lớp dự phòng để tôi giúp cô. Cô đỡ đứa bé này nín khóc đi được chứ”

Thiên Nghi gật gật nghe theo, Kobe có quay sang chọc vui đứa bé bằng những câu từ tiếng anh nhưng một thằng nhóc chỉ mới bốn tuổi thì làm sao hiểu hết được, thêm khuôn mặt mang dòng máu lai tây càng khiến Hoàng Lâm khóc thét lên nhiều hơn, khiến anh bật cười.

“Anh nói tiếng anh, thằng nhóc làm sao hiểu. Thêm gương mặt đó nữa càng làm nó sợ thêm thôi” Thiên Nghi giọng thút thít, xã giao bằng tiếng anh lưu loát đáp lại.

“Mặt tôi thì sao” giọng nói Kobe đầy chăm chọc. “Mặt tôi thì đẹp trai, phong độ chẳng sao cả. Chỉ là cậu bé còn nhỏ chưa cảm nhận được mà thôi”.

“Tự mãn” Thiên Nghi mắng nhẹ một câu lí nhí, rồi tập trung vào đỡ dành Hoàng Lâm.

Kobe cười khẩy rồi cởi chiếc áo vest ra, đưa cho Thiên Nghi dù cho thấy cô đang bận bế Hoàng Lâm.

Thiên Nghi còn mập mờ chưa hiểu ý, ánh mắt xoe tròn ngây ngô đáp lại “ chuyện gì”

“ Cầm áo cho tôi, chẳng lẽ giúp cô rồi chịu sự hư tổn chiếc áo này à”

Nói rồi Kobe vắt chiếc áo lên bả vai Thiên Nghi mặc cho cô có đồng ý hay không. Cười thỏa mãn rồi bắt đầu vào công việc thay lớp khá vụng về, những công việc như trồng trọt sẽ không làm khó được anh, nhưng ai biết đâu được những việc thông dụng này lại khó khăn với Kobe đến vậy. Tay chân vụng về, khiến gương mặt điển trai dính vài vết lọ ngẹ.

“ ha ha, anh thay được không đó. Nếu không được thì đừng cố quá sẽ quá cố đây” trông thấy mặt Kobe dính bẩn, Thiên Nghi bật cười châm chọc. “ Hay là thôi đi, anh cho tôi mượn điện thoại gọi cho bên bảo hiểm vậy” .

Lời này khiến Kobe nhưng bị tổn thương tự trọng thêm việc thay lớp này giờ vẫn chưa ra đầu vào đầu càng làm anh không vui , anh cau mày quay lại nhìn, gằng rở từng chữ “ Cô cứ việc ngồi đó, còn lại để tôi lo. OK”

Kobe tiếp tục hì hục với cái lớp xe, Hoàng Lâm khóc nhiều rồi cũng ngủ thiếp đi Thiên Nghi nhẹ nhàng đặt cậu bé vào trong xe cẩn thận, rồi quay sang chỗ Kobe. Ông trời cũng như thấu hiểu lòng chàng ta, một nhọc gần cả tiếng đồng hồ, bánh xe cũng đã đúng vị trí của nó.

Anh đứng dậy phỉ tay, khá hài lòng, miệng cười toét quay về hướng người đối diện “ Xong rồi, cô đi được rồi đó. Tiền công là một bữa cơm, lần sau tôi sẽ lấy bây giờ còn có việc”.

“ Gì chứ, đây là anh tự nguyện làm. Tôi chẳng bảo hay bắt anh làm” Thiên Nghi dở quẻ cố ý châm chọc bằng những ngôn ngữ sắc bén của mình.

“ Cô, thôi tôi không chấp phụ nữ. Tạm biệt, hẹn gặp lại cô nhớ nhé nợ tôi một bữa tối đấy cô Thiên Nghi” Kobe nháy mắt tinh nghịch rồi, vội vàng lên xe nổ máy. Chẳng mấy chốc đã khuất xa tầm mắt Thiên Nghi.

Cô cười mỉm khi thấy hình ảnh người đàn ông bề ngoài thì như một người trưởng thành nhưng bản chất lại không khác gì một chàng thanh niên, còn rất ngây cuồng muốn bay nhảy tự do. Trong lòng cô tự dưng nổi lên một phép so sánh kì lạ, chính là cô so sánh giữa Kobe và Hoàng Long, nét mặt cười và ân cần của Kobe khi nhìn cô hoàn toàn khác với vẻ mặt u ám, tia lạnh lẽo khiến người ta hết chín phần lo sợ của Hoàng Long.

Hoàng Lâm vừa về đến nhà, liền chạy một mạch ra vườn sau chơi. Không cẩn thận, va nhẹ vào người phụ nữ đang mặt trên mình chiếc váy ren tao nhã, nhìn rất đơn điệu nhưng rất tôn dáng khiến người ta nhìn vào có cảm giác nhẹ nhàng như mây trời.

“ Cháu có sao không ?” người phụ nữ ân cần, đỡ cậu bé dậy. Đưa tay phỉ đi chút đất bám trên người cậu trai.

Chẳng hiểu vì lý do gì Hoàng Lâm lại đưa bàn tay nhỏ bé của mình mà sờ lên mặt người phụ nữ vuốt ve nhẹ nhàng, ánh mắt đầy sự trân quý bên trong. Người phụ nữ ngậy người dờ dẩn lấy làm khó hiểu về hành động của cậu bé nhưng cô không hề có ý định đẩy ra vẫn giữ nguyên hiện trường y như vậy.

Cho đến một lúc, có tiếng gọi của Thiên Nghi đang lo lắng gọi lớn “ Hoàng Lâm” một tiếng. Khiến cô giật mình quay lại nhìn, hơi bối ngỡ đôi chút nhưng lại hoàn toàn không biểu hiện ra bên ngoài.

Trông thấy Minh Anh, Thiên Nghi có đôi chút bất ngờ, cuối chào theo phép lịch sự “ Tổng Giám Đốc Anh, chào cô”.

“ Chào, cô” Minh Anh cười đáp lại một tiếng, đưa đứa bé sang cho Thiên Nghi.

Thấy hành động này, bộ não Thiên Nghi liền hoạt động định tiếp tục diễn vở kịch khi trước nào ngờ đôi môi Minh Anh lại nhạy bén hơn ý định của cô.

“ Làm trợ lý của anh ấy, chắc hẳn cô vất vả lắm” Minh Anh cười mỉm, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh bên”.

“ Cũng không vất vả, chúng tôi rất hạnh phúc và vui vẻ khi làm việc cùng nhau”.

” Cô Đến đây, có việc gì à, Hoàng Long chưa tan ca. Anh ấy hay về trễ”

Chẳng một dòng suy nghĩ nào cả, Thiên Nghi cứ trả lời theo phản xạ. Mặc cho Minh Anh khi nghe xong câu nói ấy có phần cảm thấy rất muốn cười. Thiên Nghi tiếp tục “ Không những vậy, Hoàng Lâm rất ngoan và anh ấy cũng rất yêu thương tôi”.

Minh Anh cuối người xoa đầu Hoàng Lâm nói khẽ một câu bên tai, âm lượng vừa đủ không cho người đứng cạnh nghe thấy được “ Đi tìm Hoàng Long giúp chị nhé”. Nhận lệnh chị gái xinh đẹp, Hoàng Lâm lập tức quay người bỏ đi, Thiên Nghi có ý cảm liền bị Minh Anh kéo lại, mời ngồi xuống bên cạnh.

“ ừ” Minh Anh cười hất ra “ Tôi sống ở đây lúc lên mười sáu tuổi, biết yêu lúc mười sáu tuổi còn anh mười bảy tuổi. Sinh nhật năm ấy, tôi phát hiện mình yêu anh rất đậm không đơn giản là tình cảm đầu đời” nó nói như trượt bầu tâm sự.

“ Tôi không quan tâm, trước kia Tổng giám đốc Anh và Hoàng Long đã có những gì. Tôi chỉ biết bây giờ mới là hiện tại của chúng tôi” Thiên Nghi hơi khó chịu, tỏ rõ ý chủ quyền mặc dù thâm tâm cô thừa biết cô và Hoàng Long chẳng có gì ngoài thân phận trên dưới.

“ Năm tôi mười bảy, anh mười tám tình yêu của chúng tôi lại thêm một phần khó khi chị gái tôi trở về. Tôi hiển nhiên như người thứ ba, nhưng tôi không từ bỏ vẫn tiếp tục yêu anh. Năm tôi lên mười tám, Hoàng Long mười chín tình yêu của chúng tôi mới có kết quả một tình yêu tôi nuôi dưỡng nhiều năm cuối cùng cũng đã được đáp lại một cách chân thật”

Nói đến đây, Minh Anh bùi ngùi trào trức một nỗi nhớ da diết khôn nguôi “ Gần mười chín tuổi, chính tôi lựa chọn cách buông bỏ trong khi lúc ấy Hoàng Long yêu tôi rất nhiều nhưng tôi để lại anh một mình bơ vơ. Hẳn lúc ấy anh ấy tổn thương rất nhiều, còn tôi chỉ biết ở bên kia bán cầu sống trong sự nhớ nhung”.

Thiên Nghi cau mày, nghe những lời nói này trong lòng tỏ ra khó chịu “ Vâng, một lần buông tay của cô đã giúp chúng tôi rất nhiều”.

“ Nói những điều đó, cô không một chút đau lòng hay sao?” Minh Anh cười mỉm hỏi.

“ Sao tổng giám đốc lại nói vậy”.

Minh Anh lắc đầu cười “ Năm tôi hai mươi tuổi, tôi mang tất cả hoài bão tất cả tất cả những gì tôi có để nuôi dưỡng tình yêu của chính mình để trở về. Mục đích chỉ có một là trở thành vợ của anh ấy!” lời nói của nó dứt khoát.

“ Cô không cho rằng quá muộn rồi hay sao, hoặc là bản thân mình đã quá tự tin. Không một ai chờ đợi một người bỏ rơi anh ta nhiều năm như vậy. Tuy nhiên, Hoàng Long lại càng không như vậy, tôi xin lỗi vì làm cô thất vọng nhưng có lẽ những gì cô hy vọng bấy lâu đã trở nên thất vọng.” Thiên Nghi chua ngoa, sắc xảo không kém.

“ Tuy nhiên, trên thế gian này cũng chỉ có mỗi Hoàng Long là người đứng chờ cũ đợi tôi. Không phải là tôi tự tin, mà vốn dĩ tình yêu của chúng tôi trước giờ vẫn vẹn nguyên như vậy” Minh Anh nói rồi thân nhiên, sẩy chân bước đi để lại Thiên Nghi chùng chân đứng im một chỗ, cổ họng cũng nghẹn đắng lại.

Trước giờ cô luôn là một người khôn khéo trong việc giao tiếp, hiếm khi có người nào nói chuyện với cô lại phản kháng được, nhưng lúc này lại khác. Lời nói của Minh Anh không có gì là đáng sợ, nhưng mỗi một câu lại chất chứa quá đối nhiều điều chân thật, hình tượng như diễn ra trước mắt, giọng nói một cách nhẹ nhàng, đầy uy lực lẫn sự uy hiếp. Bản thân Thiên Nghi luôn cho rằng mình khá nhạy bén với những lời nói sắc xảo, thế nhưng cuộc trò chuyện này cô lại hoàn toàn bại dưới tay Minh Anh.

Cái cô nhìn thấy được, cảm nhận được không phải hình ảnh của một vị giám đốc tối cao càng chẳng phản phách khung mẫu người đàn bà ghen tuông mù quáng hay chua ngoa mà là sự sâu đậm, da diết những âm điệu yêu thương chân thật nhất, thật tâm nhất một người phụ nữ trân quý thứ tình cảm đó hơn bất cứ thứ gì.

Khi Minh Anh nói “ trên thế gian này, cũng chỉ có mỗi Hoàng Long đứng chờ cũ đợi tôi” Câu nói ấy không phải là cô ấy tự tin hay cô ấy muốn thể hiện bản lĩnh của mình mà thật sự đó là tình yêu đó là sự thấu hiểu người đàn ông của mình. Minh Anh đã yêu người đàn ông ấy nhiều năm như vậy, vẫn vẹn nguyên không hề

thay đổi. Cô ấy xem anh như hơi thở của mình như bầu trời, vạn vật thay đổi thì tấm lòng cô ấy vẫn như băng lạnh ngàn năm không hề tan.

Thiên Nghi cười mỉm, tự cảm bản thân tối nay đã tự biến mình thành trò cười dù cô có ở bên cạnh Hoàng Long nhiều năm đi chăng nữa. Cũng chẳng thể yêu anh như người con gái tên Minh Anh kia, và dĩ nhiên Hoàng Long cũng vậy suy cho cùng đến giờ anh vẫn đứng chỗ cũ đợi người con gái đó. Hơn thế nếu nói về nhiều năm hẳn rằng cô chẳng bằng Minh Anh.

Kết thúc cuộc nói chuyện xã giao Minh Anh thư thả vào nhà, cùng bà quản gia làm bữa tối. Nhìn nó lúc này rất giống một người vợ đảm, nó chăm chú từng chút một cho các món ăn, khi xưa cầu thả quá đã không biết bao lần hại anh ôm bụng rên rĩ cả đêm, có lần còn bị ngộ độc nữa, đôi tay khoáy đều nồi canh xương hầm bất giác mỉm cười.

“ Năm đó cháu ở đây, không chừng bây giờ đã có tiểu thiếu gia” bà quản gia cười nói.

“ Sao có thể ạ” Minh Anh cười phì, vì nghĩ chuyện đó thật đáng cười làm sao.

“ Sao lại không, chẳng qua là cháu không biết thôi. Sau đám cưới Hoàng Nhi khoảng ba tháng bên tiệm áo cưới mang đến một chiếc xoa-rê màu trắng, à chiếc váy đấy đấy” ta bà chỉ tấm hình cưới treo nơi phòng khách “ lúc đầu ai nấy đều ngỡ ngờ không hiểu, nhưng sau một hồi bên đó giải thích chúng ta mới biết được cậu chủ đặt chiếc váy này để chuẩn bị cho lễ cưới sắp đến, tức năm cháu vừa tốt nghiệp đấy”

Bà quản gia ngập ngừng, thở dài ra “ hầy, lúc đem chiếc váy lên cho cậu ấy, cậu chủ trong tình trạng say khướt, trên sàn đầy chai rượu lăn lóc chẳng biết là uống bao nhiêu cứ ôm chiếc váy mà khóc đến thảm thiết nhìn rất xót xa, thương lòng”.

Lòng ngực Minh Anh thất lại đau như dao găm, khóe mắt nó rung rung động nước . Vì nó mà anh đau đến đến vậy sao, là nó tổn thương đến anh vậy sao người gây vết thương lên mình anh chính là nó sao, tâm trạng nó xúc động đến cực độ, vậy mà có lúc nó đã từng nghĩ anh vẫn sống tốt, càng thù nó vì bỏ đi thì anh càng mạnh mẽ hơn để chứng minh nó không là gì cả nữa chứ. Vì sao nó có thể nghĩ anh như vậy, nó hận bản thân mình hận mình thật trẻ con.

“ Cô tỉnh rồi sao” giọng nói trầm ấy vang lên trong khoảng khắc.

Minh Anh mắt nhắm lệ ngược lên nhìn, liền bị anh lạnh lùng buông lời thêm một câu “ Nếu cô cảm thấy ở đây là địa ngục thì cứ việc đi đi, cửa ở đó”

Tay anh chỉ về hướng cửa lớn rồi quay lưng lạnh lùng bỏ lên phòng không biểu thị thêm ý gì hơn. Thấy vậy nó liền nhường phần còn lại cho bà quản gia nhanh chóng đuổi theo.

Cửa không khóa, nó tự ý bước vào đứng chùng chân một chỗ. Anh vẫn lơ đãng như không thấy gì, tiếp tục việc thay phục trang của mình, nó hơi ngượng cuối mặt quay đi chỗ khác.

“ Giờ ngay cả nhìn, cô cũng không muốn nhìn sao” anh ép sát nó vào tường gằng giọng.

“ Em..Không...Em...” ánh mắt ngáy dại nhìn anh sâu lắng.

“ Sao cả nói chuyện cũng không muốn nói với tôi một câu phải không?” anh cười khinh miệt “ Đã không muốn, không thích cứ việc đi tôi sẽ không giữ”.

“ Anh còn giận em?”

“ Giận cô? Cô là gì tôi phải giận, cô đáng để tôi quan tâm đến vậy sao?”

“ Là người anh yêu, là người luôn quan trọng với anh. Hoàng Long, em biết em sai rồi em xin lỗi, xin anh quên đi những tháng ngày đã qua chúng ta bắt đầu lại được không”

Minh Anh đỏ lẹ, những lời vừa thốt ra đều là những lời chân thật, không muốn lãng phí thêm bất kỳ ngày nào nữa. Đúng! Ngay thời điểm này là lúc cả hai người giải quyết tất cả để quay lại với nhau, bao phong ba bão tố đã qua rồi nó thừa biết anh chỉ hờn giận vậy thôi nhưng bên trong lại đang muốn níu giữ nó lại muốn cả hai quay lại mà.

Nhìn Minh Anh khóc, anh không kìm lòng nổi mỗi giọt nước mắt là một mũi kim đâm vào anh xót xa, nhói buốt tận cùng, anh sợ mình sẽ yếu đuối mà quên đi những chuyện đã xảy ra anh không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Đành quay lưng về hướng khác, cố lạnh lùng mà buông một câu “ Cô có phần tự tin thái quá rồi đó, bỏ qua sao, bắt đầu lại sao, hừ” anh lại nhếch môi cười.

“ Tôi đã từng rất tin, rất yêu cô, mọi thứ tươi đẹp trên thế gian này đều muốn dành cho cô nhưng rất tiếc cô không cần đến. Và tôi cũng chẳng cần một người con gái không cần đến tôi. Vì thế đừng nghĩ bản thân mình quan trọng với tôi, cô quá ngây thơ rồi tổng giám đốc Anh”.

Nhìn tấm lưng ấy, nó vừa cảm thấy buồn cười lại vừa xót xa. Những lời nói kia thật lạnh lùng làm sao nhưng lại cho thấy được sự giận hờn quá đỗi trẻ con của anh, nhẹ nhàng anh không muốn, được rồi đành phải dùng cách khác để kéo anh về bên đời mà thôi. Nó đưa tay vội lau đi những giọt nước mắt, sẩy bước đến bên bàn làm việc của anh tìm kiếm gì đó.

Sau một hồi lục đục, nó đưa cuốn tiểu thuyết “ Bên Nhau Trọn Đời” đến trước mặt anh, lật đến trang cuối.

“ Cô muốn làm gì”

“ Nếu anh đã nói vậy, tôi nghĩ những dòng này chỉ là phút nông nổi của tôi khi ấy đúng không?” Nó cười mỉm, bộ dạng thản nhiên.

“ Đó là suy nghĩ của cô, tôi điều khiển được nó sao?” Anh cứng miệng đáp lại, mặc cho đang khó chịu tột đỉnh.

“ Ủm, vậy Hoàng Long tôi hỏi anh lần cuối. Đến cuối cùng, anh vẫn muốn nắm tay tôi đi hết đoạn đường phải không? Nếu bây giờ tôi bước ra khỏi cánh cửa này anh cũng chẳng muốn níu chân tôi lại đúng không? anh chắc chứ?”

213. Chương 105: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (2)

Mê man suốt ba ngày Minh Anh uể oải tựa mình mất ti hí mở ra đón tia nắng đầu ngày, nó không biết mình đã ngủ bao lâu chỉ nhớ mang máng rằng giấc ngủ này rất sâu và rất là ngon, có sự ấm áp có mùi hương của anh, có sự che chở bên cạnh không còn giọt mình nước mắt đầm đìa như ở Anh khi trước.

Nằm lâu nên các tứ chi như muốn đông cứng lại, hơi bị tê liệt phải một lúc sau mới đứng dậy được. Cố mở hết đôi đồng tử ngắm nhìn xung quanh căn phòng, cái mùi hương quen thuộc, căn phòng lại là một màu tím, chợt giật mình nó ngồi bệt xuống giường.

Tay cầm lấy khung ảnh nơi đầu giường mà lòng bồi ngùi không dứt, tấm ảnh này không xa lạ khi chính nó cũng có một tấm y như vậy. Tấm ảnh cưới nó cũng đã thấy trong ví da của Hoàng Long.

“ Không lẽ” mắt trong veo sáng lên, khẽ kêu lên một tiếng.

Theo bản năng nó đứng dậy đi một vòng quanh căn phòng, không sai chính xác là không sai đây chính là phòng anh căn phòng màu tím năm nào nó còn treu chọc anh đến ngưỡng đổ cả mặt, đã nhiều năm trôi qua vẫn không hề thay đổi.

Vị trí từng vật dụng trong phòng vẫn thế vẫn như cũ, hoàn toàn không sai lệch một li tức là giờ đây nó cũng đang ở nhà anh, vậy chuyện gì đã xảy ra tối hôm đó. Chợt sực nhớ ra mình là người của công việc, nó vội cuống quýt đi tìm chiếc điện thoại. Đồng hồ điểm hơn mười giờ.

“ Trời ơi, mình ngủ đã ba ngày rồi sao” nó giật bản mình khi thấy màn hình hiện lên con số ngày mười lăm.

Còn chưa định hình được chuyện gì xảy ra, điện thoại lại có tiếng chuông reo vang .

“ Alo”

“ Chị, ở đâu vậy ba ngày rồi không thấy chị đến công ty?” giọng Zen lo lắng tra hỏi.

“ Không sao, chị hơi mệt nên nghỉ vài ngày lát nữa chị sẽ đến công ty” còn lờ mờ một mồi nó đáp.

“ Thôi khỏi, chị nghĩ được thì tốt nhất nên nghĩ luôn một tháng tịnh dưỡng. Em thấy chị càng lúc càng ốm hơn em luôn rồi đó, mà chị đang ở đâu”

“ Chị” nó đảo mắt nhìn xung quanh một vòng rồi thở dài “ đang nghỉ dưỡng tại Gmeiner”

Ở bên kia đầu dây, Minh Anh có thể nghe thấu được sự cười châm chọc đến từ cô em dâu này.

“ À, à, vậy chị tịnh dưỡng đi ha, em không làm phiền hìhì” nói rồi Zen liền cúp máy không cho người còn lại có cơ hội lên tiếng.

Cuộc điện thoại kết thúc, Minh Anh thở dài một tiếng rồi rời khỏi căn phòng anh. Cũng thấm thoát rất lâu rồi nay mới có dịp được trở về đây bản thân giờ lại có cảm giác như về chính nhà của mình, còn thân thuộc hơn bất kì nơi nào nó từng ghé qua. Trên từng kệ sách vị trí của những cuốn tiểu thuyết vẫn không sai lệch một ly, đến cái bàn cái ghế vẫn nguyên si như cũ, từng góc nhà vẫn bài trí như khi xưa duy chỉ một thứ làm nó thấy lạ, lẫn cảm giác hạnh phúc đầy ánh mắt tiếc nuối.

Hàng mi bỗng động nước, trong lòng trào trức nghẹn lòng đến khó thở. Khung hình cưới rất lớn, chụp vui khi ấy lại được trưng bày để ngay phòng khách nó đứng ngây người ra đến chết lặng.

“ Trước kia khi cháu vừa đi, có rất nhiều tiểu thư nhà khác đến đây. Quá phiền phức lại không tin lời cậu chủ rằng : “ đã có vợ” thế là cậu ấy cho người dời khung ảnh này từ trong phòng mình ra để đây luôn”

Giọng nói dịu nhẹ mang phần ấm áp, thoáng nghe nhận ngay ra là ai. Minh Anh vui mừng trong lòng quay lại cười chào ôm lấy “ Bà à, cháu nhớ bà quá”

“ Ấy chà, con bé. Không nói tiếng nào cứ thế mà bỏ đi, nay mới chịu về để ta nhìn cháu xem” bà quản gia đẩy nhẹ nó ra, đảo mắt một vòng nhìn từ trên xuống dưới, cười hậu “ Xinh đẹp quá, đi đâu mất tích giờ về lại thế. Hôm trước, bà nhận còn không ra nữa là, cháu ốm quá chẳng còn da thịt nhiều mỡ như trước nữa ha ha”.

“ Bà à!” nó ngượng ngùng đáp lại.

Bà của Zen theo năm tháng sức khỏe dường như cũng chẳng còn như trước nữa, Minh Anh cảm nhận được việc bước đi của bà khá chậm so với trước có vẻ đang rất nặng nhọc, nó đỡ bà một tay dìu đến chiếc ghế sofa tiện tay rót một tách trà pha sẵn.

“ Bà khỏe không ạ?” nó quan tâm hỏi.

“ Mấy năm trở lại đây, phong thấp cứ kéo đến buốt cả hai chân. Bà cũng già rồi, nên bệnh cứ đua nhau mà kéo đến quen rồi” bà quản gia cười hậu, lắc đầu xem nhẹ bệnh tình.

“ Như thế đâu có được, tuổi tác bà đã cao vậy sao không nghỉ ngơi tịnh dưỡng ạ. Nhà anh ấy không cho bà nghỉ sao?” nó tròn xoe mắt hỏi.

“ Ấy, cháu đừng nghĩ như vậy ông bà chủ rất tốt với ta. Ngay cả Hoàng Long cũng vậy, cứ đòi thuê người giúp việc khác để ta an nhàn tuổi già nhưng ta lại không chịu đó chứ” bà quản gia nhấp một ngụm trà nói tiếp “ mà ta lại không yên tâm khi giao nhà cửa cho người khác, lại sợ Hoàng Long lại phải ăn cơm một mình hay là những lúc nó mềm không ai chăm. Nhà này thì cháu biết rồi đó, ngoài ta ra vào bật đèn và Hoàng Long hay về thì có ai nữa đâu, bởi vậy ở lại đây đi ra đi vào làm đôi việc cũng như an nhàn tuổi già chẳng phải sao. Nơi đây cũng thanh tịnh mà!”

“ Dạ” nó cười “ Sao cháu lại về đây, anh ấy đưa cháu về ạ?”

“ Bà cũng không rõ cho lắm, ba hôm trước thấy Long bế phụ nữ về nhà ta còn hết sức kinh ngạc. Thế rồi lên phụ nó chăm cháu, thì mới hay ra người đó là cháu còn nhớ cái đêm đó Hoàng Long mở hôi đầm đĩa, sau khi bác sĩ khám xong nó cũng vào canh cho cháu ngủ suốt đêm...”

Nói đến đây nó lại xúc động, quả nhiên những cảm giác xảy ra trong lúc nó ngủ hoàn toàn là có thật, là có anh bên cạnh chăm giấc ngủ cho nó, là anh ở cạnh nó nó mới ngủ yên giấc lại dễ chịu như vậy.

“ Cháu nhìn khung hình kia đi” bà quản gia chỉ về phía khung hình cưới trên tường.

“ Sao ạ” nó giật mình quay lại tập chung với câu chuyện của bà quản gia.

“Mấy năm cháu đi, Hoàng Long mỗi khi nhớ cháu lại ôm tấm ảnh đó rồi uống đến say mềm không biết trời trăng mây gió, cũng chẳng biết bao lần phải nhập viện vì rượu. Hình như hơn sau ba bốn năm gì đó thì đỡ hơn rất nhiều”.

“Nhập viện vì rượu ạ” nó ghen ngào nói.

Bà quản gia gật đầu “Mấy năm qua thằng bé cô đơn lắm, Hoàng Nhi từ khi có chồng sinh con thỉnh thoảng mới về đây một lần, ông bà chủ lại thường xuyên ở bên Mỹ nhiều hơn là Việt Nam” nói đến đây bà quản gia lại thở dài “bà nhớ có lần Hoàng Long say khướt, ôm ta mà khóc sụt sùi không quên gọi tên cháu. Hầy, phải như khi xưa cứ để tuổi cưới chồng cưới vợ bà mới sang hỉ, cha mẹ đặt đâu ngồi đó thì phải hay biết mấy. Giờ đây các cháu yêu nhau lại cứ thích hạnh hạ lẫn nhau...”

Như mọi ngày khi đồng hồ điểm gần năm giờ chiều, Thiên Nghi liền sắp xếp tài liệu lại một chỗ nhanh chóng rồi khỏi tòa nhà Gmeiner, chạy thẳng một mạch đến trường mầm non đón Hoàng Lâm. Mọi chuyện vẫn diễn ra êm xuôi, cho đến khi chiếc xe được lái đến một đoạn đường nằm trong thành phố, ít người qua lại liền nổ to một tiếng “BÙM”.

Cả hai giật mình hoảng sợ, Thiên Nghi loạng choạng tay lái nhưng thật may ra khi cô vẫn làm chủ được nó không chút tổn thương nào xảy chỉ là có vẻ lốp xe đã nổ mất rồi thêm việc Hoàng Lâm ngồi bên trong đang khóc thét lên làm cho cô mỗi lúc lại rối bời nhiều hơn, tìm kiếm điện thoại lúc này thật quá xa xỉ khi trước mắt cô chẳng có gì cả, điện thoại lẫn ví tiền đều vô cơ nào đó không nằm trong xe.

Cô bực bội giẫm chân cho sự ngớ ngẩn của mình, đầu nghĩ thầm “chắc lại để quên ở văn phòng làm việc”. Thiên Nghi đứng nhìn ngược nhìn xuôi, nhưng đoạn đường vắng quá muốn bắt xe hay nhờ vả quả thực quá khó với cô lúc này.

Đang trong lúc hoảng loạn, bầu trời chẳng còn bao lâu sẽ dập tắt ánh mặt trời, Hoàng Lâm cứ khóc mãi không thôi mặc kệ cô đã dỗ dành hết lời. Từ đâu một chiếc xe BMW màu đen bóng loáng ở đâu chạy lại bên cạnh bóp in ỏi hai tiếng còi. Cô giật mình quay đầu lại nhìn khi nghe thấy giọng nói chào hỏi bằng một câu tiếng anh ấm áp.

“Oh chào, tôi có thể giúp cô không?”

Khóe mắt Thiên Nghi ngấn nước, bộ dạng trông thật thảm bại, chẳng hiểu sao khiến lòng ngực Kobe se lại có điều gì đó thấp thỏm muốn che chở. Anh cho xe tấp vào lề đường, vội chạy lại chỗ Thiên Nghi.

“Ok, ok không sao đâu. Ổn cả thôi, nói tôi nghe có chuyện gì xảy ra vậy, bình tĩnh nào cô gái”

Người đàn ông ngoại quốc này nếu nói quen cũng không hẳn là quen, xa lạ cũng chẳng phải xa lạ. Thiên Nghi bỏ qua ái ngại, hít một hơi thật sâu lấy lại bình tĩnh mà trả lời.

“Xe tôi bị nổ lốp, không biết phải làm sao điện thoại của tôi lại để quên ở văn phòng mất rồi”.

Kobe lấy chiếc khăn mùi xoa lau nhẹ bên má cho Thiên Nghi, giây phút ấy cô vừa ngỡ ngàng vừa e thẹn mà khiến hai má đỏ hây hây cả lên, chẳng biết cô ăn ở thế nào lại gặp đối tác làm ăn giúp đỡ thế này.

“Được rồi, tôi có lớp dự phòng để tôi giúp cô. Cô đỡ đứa bé này nín khóc đi được chứ”

Thiên Nghi gật gật nghe theo, Kobe có quay sang chọc vui đứa bé bằng những câu từ tiếng anh nhưng một thằng nhóc chỉ mới bốn tuổi thì làm sao hiểu hết được, thêm khuôn mặt mang dòng máu lai tây càng khiến Hoàng Lâm khóc thét lên nhiều hơn, khiến anh bật cười.

“Anh nói tiếng anh, thằng nhóc làm sao hiểu. Thêm gương mặt đó nữa càng làm nó sợ thêm thôi” Thiên Nghi giọng thút thít, xã giao bằng tiếng anh lưu loát đáp lại.

“Mặt tôi thì sao” giọng nói Kobe đầy chăm chọc. “Mặt tôi thì đẹp trai, phong độ chẳng sao cả. Chỉ là cậu bé còn nhỏ chưa cảm nhận được mà thôi”.

“Tự mãn” Thiên Nghi mắng nhẹ một câu lí nhí, rồi tập trung vào đỡ dành Hoàng Lâm.

Kobe cười khẩy rồi cởi chiếc áo vest ra, đưa cho Thiên Nghi dù cho thấy cô đang bận bế Hoàng Lâm.

Thiên Nghi còn mập mờ chưa hiểu ý, ánh mắt xoe tròn ngây ngô đáp lại “ chuyện gì”

“ Cầm áo cho tôi, chẳng lẽ giúp cô rồi chịu sự hư tổn chiếc áo này à”

Nói rồi Kobe vắt chiếc áo lên bả vai Thiên Nghi mặc cho cô có đồng ý hay không. Cười thỏa mãn rồi bắt đầu vào công việc thay lớp khá vụng về, những công việc như trồng trọt sẽ không làm khó được anh, nhưng ai biết đâu được những việc thông dụng này lại khó khăn với Kobe đến vậy. Tay chân vụng về, khiến gương mặt điển trai dính vài vết lọ ngẹ.

“ ha ha, anh thay được không đó. Nếu không được thì đừng cố quá sẽ quá cố đây” trông thấy mặt Kobe dính bẩn, Thiên Nghi bật cười châm chọc. “ Hay là thôi đi, anh cho tôi mượn điện thoại gọi cho bên bảo hiểm vậy” .

Lời này khiến Kobe nhưng bị tổn thương tự trọng thêm việc thay lớp này giờ vẫn chưa ra đầu vào đầu càng làm anh không vui , anh cau mày quay lại nhìn, gằng rở từng chữ “ Cô cứ việc ngồi đó, còn lại để tôi lo. OK”

Kobe tiếp tục hí hục với cái lớp xe, Hoàng Lâm khóc nhiều rồi cũng ngủ thiếp đi Thiên Nghi nhẹ nhàng đặt cậu bé vào trong xe cẩn thận, rồi quay sang chỗ Kobe. Ông trời cũng như thấu hiểu lòng chàng ta, một nhọc gần cả tiếng đồng hồ, bánh xe cũng đã đúng vị trí của nó.

Anh đứng dậy phỉ tay, khá hài lòng, miệng cười toét quay về hướng người đối diện “ Xong rồi, cô đi được rồi đó. Tiền công là một bữa cơm, lần sau tôi sẽ lấy bây giờ còn có việc”.

“ Gì chứ, đây là anh tự nguyện làm. Tôi chẳng bảo hay bắt anh làm” Thiên Nghi dở quẻ cố ý châm chọc bằng những ngôn ngữ sắc bén của mình.

“ Cô, thôi tôi không chấp phụ nữ. Tạm biệt, hẹn gặp lại cô nhớ nhé nợ tôi một bữa tối đấy cô Thiên Nghi” Kobe nháy mắt tinh nghịch rồi, vội vàng lên xe nổ máy. Chẳng mấy chốc đã khuất xa tầm mắt Thiên Nghi.

Cô cười mỉm khi thấy hình ảnh người đàn ông bề ngoài thì như một người trưởng thành nhưng bản chất lại không khác gì một chàng thanh niên, còn rất ngây cuồng muốn bay nhảy tự do. Trong lòng cô tự dưng nổi lên một phép so sánh kì lạ, chính là cô so sánh giữa Kobe và Hoàng Long, nét mặt cười và ân cần của Kobe khi nhìn cô hoàn toàn khác với vẻ mặt u ám, tia lạnh lẽo khiến người ta hết chín phần lo sợ của Hoàng Long.

Hoàng Lâm vừa về đến nhà, liền chạy một mạch ra vườn sau chơi. Không cẩn thận, va nhẹ vào người phụ nữ đang mặt trên mình chiếc váy ren tao nhã, nhìn rất đơn điệu nhưng rất tôn dáng khiến người ta nhìn vào có cảm giác nhẹ nhàng như mây trời.

“ Cháu có sao không ?” người phụ nữ ân cần, đỡ cậu bé dậy. Đưa tay phỉ đi chút đất bám trên người cậu trai.

Chẳng hiểu vì lý do gì Hoàng Lâm lại đưa bàn tay nhỏ bé của mình mà sờ lên mặt người phụ nữ vuốt ve nhẹ nhàng, ánh mắt đầy sự trân quý bên trong. Người phụ nữ gây người dờ dẩn lấy làm khó hiểu về hành động của cậu bé nhưng cô không hề có ý định đẩy ra vẫn giữ nguyên hiện trường y như vậy.

Cho đến một lúc, có tiếng gọi của Thiên Nghi đang lo lắng gọi lớn “ Hoàng Lâm” một tiếng. Khiến cô giật mình quay lại nhìn, hơi bối ngỡ đôi chút nhưng lại hoàn toàn không biểu hiện ra bên ngoài.

Trông thấy Minh Anh, Thiên Nghi có đôi chút bất ngờ, cuối chào theo phép lịch sự “ Tổng Giám Đốc Anh, chào cô”.

“ Chào, cô” Minh Anh cười đáp lại một tiếng, đưa đứa bé sang cho Thiên Nghi.

Thấy hành động này, bộ não Thiên Nghi liền hoạt động định tiếp tục diễn vở kịch khi trước nào ngờ đôi môi Minh Anh lại nhay bén hơn ý định của cô.

“ Làm trợ lý của anh ấy, chắc hẳn cô vất vả lắm” Minh Anh cười mỉm, ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh bên”.

“ Cũng không vất vả, chúng tôi rất hạnh phúc và vui vẻ khi làm việc cùng nhau”.

” Cô Đến đây, có việc gì à, Hoàng Long chưa tan ca. Anh ấy hay về trễ”

Chẳng một dòng suy nghĩ nào cả, Thiên Nghi cứ trả lời theo phản xạ. Mặc cho Minh Anh khi nghe xong câu nói ấy có phần cảm thấy rất muốn cười. Thiên Nghi tiếp tục “ Không những vậy, Hoàng Lâm rất ngoan và anh ấy cũng rất yêu thương tôi”.

Minh Anh cuối người xoa đầu Hoàng Lâm nói khẽ một câu bên tai, âm lượng vừa đủ không cho người đứng cạnh nghe thấy được “ Đi tìm Hoàng Long giúp chị nhé”. Nhận lệnh chị gái xinh đẹp, Hoàng Lâm lập tức quay người bỏ đi, Thiên Nghi có ý cảm liền bị Minh Anh kéo lại, mời ngồi xuống bên cạnh.

“ hi” Minh Anh cười hất ra “ Tôi sống ở đây lúc lên mười sáu tuổi, biết yêu lúc mười sáu tuổi còn anh mười bảy tuổi. Sinh nhật năm ấy, tôi phát hiện mình yêu anh rất đậm không đơn giản là tình cảm đầu đời” nó nói như trượt bầu tâm sự.

“ Tôi không quan tâm, trước kia Tổng giám đốc Anh và Hoàng Long đã có những gì. Tôi chỉ biết bây giờ mới là hiện tại của chúng tôi” Thiên Nghi hơi khó chịu, tỏ rõ ý chủ quyền mặc dù thâm tâm cô thừa biết cô và Hoàng Long chẳng có gì ngoài thân phận trên dưới.

“ Năm tôi mười bảy, anh mười tám tình yêu của chúng tôi lại thêm một phần khó khi chị gái tôi trở về. Tôi hiển nhiên như người thứ ba, nhưng tôi không từ bỏ vẫn tiếp tục yêu anh. Năm tôi lên mười tám, Hoàng Long mười chín tình yêu của chúng tôi mới có kết quả một tình yêu tôi nuôi dưỡng nhiều năm cuối cùng cũng đã được đáp lại một cách chân thật”

Nói đến đây, Minh Anh bùi ngùi trào trức một nỗi nhớ da diết khôn nguôi “ Gần mười chín tuổi, chính tôi lựa chọn cách buông bỏ trong khi lúc ấy Hoàng Long yêu tôi rất nhiều nhưng tôi để lại anh một mình bơ vơ. Hẳn lúc ấy anh ấy tổn thương rất nhiều, còn tôi chỉ biết ở bên kia bán cầu sống trong sự nhớ nhung”.

Thiên Nghi cau mày, nghe những lời nói này trong lòng tỏ ra khó chịu “ Vâng, một lần buông tay của cô đã giúp chúng tôi rất nhiều”.

“ Nói những điều đó, cô không một chút đau lòng hay sao?” Minh Anh cười mỉm hỏi.

“ Sao tổng giám đốc lại nói vậy”.

Minh Anh lắc đầu cười “ Năm tôi hai mươi tuổi, tôi mang tất cả hoài bão tất cả tất cả những gì tôi có để nuôi dưỡng tình yêu của chính mình để trở về. Mục đích chỉ có một là trở thành vợ của anh ấy!” lời nói của nó dứt khoát.

“ Cô không cho rằng quá muộn rồi hay sao, hoặc là bản thân mình đã quá tự tin. Không một ai chờ đợi một người bỏ rơi anh ta nhiều năm như vậy. Tuy nhiên, Hoàng Long lại càng không như vậy, tôi xin lỗi vì làm cô thất vọng nhưng có lẽ những gì cô hy vọng bấy lâu đã trở nên thất vọng.” Thiên Nghi chua ngoa, sắc xảo không kém.

“ Tuy nhiên, trên thế gian này cũng chỉ có mỗi Hoàng Long là người đứng chờ cũ đợi tôi. Không phải là tôi tự tin, mà vốn dĩ tình yêu của chúng tôi trước giờ vẫn vẹn nguyên như vậy” Minh Anh nói rồi thân nhiên, sẩy chân bước đi để lại Thiên Nghi chùng chân đứng im một chỗ, cổ họng cũng nghẹn đắng lại.

Trước giờ cô luôn là một người khôn khéo trong việc giao tiếp, hiếm khi có người nào nói chuyện với cô lại phản kháng được, nhưng lúc này lại khác. Lời nói của Minh Anh không có gì là đáng sợ, nhưng mỗi một câu lại chất chứa quá đối nhiều điều chân thật, hình tượng như diễn ra trước mắt, giọng nói một cách nhẹ nhàng, đầy uy lực lẫn sự uy hiếp. Bản thân Thiên Nghi luôn cho rằng mình khá nhạy bén với những lời nói sắc xảo, thế nhưng cuộc trò chuyện này cô lại hoàn toàn bại dưới tay Minh Anh.

Cái cô nhìn thấy được, cảm nhận được không phải hình ảnh của một vị giám đốc tối cao càng chẳng phản phách khung mẫu người đàn bà ghen tuông mù quáng hay chua ngoa mà là sự sâu đậm, da diết những âm điệu yêu thương chân thật nhất, thật tâm nhất một người phụ nữ trân quý thứ tình cảm đó hơn bất cứ thứ gì.

Khi Minh Anh nói “ trên thế gian này, cũng chỉ có mỗi Hoàng Long đứng chờ cũ đợi tôi” Câu nói ấy không phải là cô ấy tự tin hay cô ấy muốn thể hiện bản lĩnh của mình mà thật sự đó là tình yêu đó là sự thấu hiểu người đàn ông của mình. Minh Anh đã yêu người đàn ông ấy nhiều năm như vậy, vẫn vẹn nguyên không hề

thay đổi. Cô ấy xem anh như hơi thở của mình như bầu trời, vạn vật thay đổi thì tấm lòng cô ấy vẫn như băng lạnh ngàn năm không hề tan.

Thiên Nghi cười mỉm, tự cảm bản thân tối nay đã tự biến mình thành trò cười dù cô có ở bên cạnh Hoàng Long nhiều năm đi chăng nữa. Cũng chẳng thể yêu anh như người con gái tên Minh Anh kia, và dĩ nhiên Hoàng Long cũng vậy suy cho cùng đến giờ anh vẫn đứng chỗ cũ đợi người con gái đó. Hơn thế nếu nói về nhiều năm hẳn rằng cô chẳng bằng Minh Anh.

Kết thúc cuộc nói chuyện xã giao Minh Anh thư thả vào nhà, cùng bà quản gia làm bữa tối. Nhìn nó lúc này rất giống một người vợ đảm, nó chăm chú từng chút một cho các món ăn, khi xưa cầu thả quá đã không biết bao lần hại anh ôm bụng rên rĩ cả đêm, có lần còn bị ngộ độc nữa, đôi tay khoáy đều nồi canh xương hầm bất giác mỉm cười.

“ Năm đó cháu ở đây, không chừng bây giờ đã có tiểu thiếu gia” bà quản gia cười nói.

“ Sao có thể ạ” Minh Anh cười phì, vì nghĩ chuyện đó thật đáng cười làm sao.

“ Sao lại không, chẳng qua là cháu không biết thôi. Sau đám cưới Hoàng Nhi khoảng ba tháng bên tiệm áo cưới mang đến một chiếc xoa-rê màu trắng, à chiếc váy đấy đấy” ta bà chỉ tấm hình cưới treo nơi phòng khách “ lúc đầu ai nấy đều ngỡ ngờ không hiểu, nhưng sau một hồi bên đó giải thích chúng ta mới biết được cậu chủ đặt chiếc váy này để chuẩn bị cho lễ cưới sắp đến, tức năm cháu vừa tốt nghiệp đấy”

Bà quản gia ngập ngừng, thở dài ra “ hầy, lúc đem chiếc váy lên cho cậu ấy, cậu chủ trong tình trạng say khướt, trên sàn đầy chai rượu lăn lóc chẳng biết là uống bao nhiêu cứ ôm chiếc váy mà khóc đến thảm thiết nhìn rất xót xa, thương lòng”.

Lòng ngực Minh Anh thất lại đau như dao găm, khóe mắt nó rưng rưng động nước . Vì nó mà anh đau đến vậy sao, là nó tổn thương đến anh vậy sao người gây vết thương lên mình anh chính là nó sao, tâm trạng nó xúc động đến cực độ, vậy mà có lúc nó đã từng nghĩ anh vẫn sống tốt, càng thù nó vì bỏ đi thì anh càng mạnh mẽ hơn để chứng minh nó không là gì cả nữa chứ. Vì sao nó có thể nghĩ anh như vậy, nó hận bản thân mình hận mình thật trẻ con.

“ Cô tỉnh rồi sao” giọng nói trầm ấy vang lên trong khoảng khắc.

Minh Anh mắt nhắm lệ ngược lên nhìn, liền bị anh lạnh lùng buông lời thêm một câu “ Nếu cô cảm thấy ở đây là địa ngục thì cứ việc đi đi, cửa ở đó”

Tay anh chỉ về hướng cửa lớn rồi quay lưng lạnh lùng bỏ lên phòng không biểu thị thêm ý gì hơn. Thấy vậy nó liền nhường phần còn lại cho bà quản gia nhanh chóng đuổi theo.

Cửa không khóa, nó tự ý bước vào đứng chùng chân một chỗ. Anh vẫn lơ đãng như không thấy gì, tiếp tục việc thay phục trang của mình, nó hơi ngượng cuối mặt quay đi chỗ khác.

“ Giờ ngay cả nhìn, cô cũng không muốn nhìn sao” anh ép sát nó vào tường gằng giọng.

“ Em..Không...Em...” ánh mắt ngáy dại nhìn anh sâu lắng.

“ Sao cả nói chuyện cũng không muốn nói với tôi một câu phải không?” anh cười khinh miệt “ Đã không muốn, không thích cứ việc đi tôi sẽ không giữ”.

“ Anh còn giận em?”

“ Giận cô? Cô là gì tôi phải giận, cô đáng để tôi quan tâm đến vậy sao?”

“ Là người anh yêu, là người luôn quan trọng với anh. Hoàng Long, em biết em sai rồi em xin lỗi, xin anh quên đi những tháng ngày đã qua chúng ta bắt đầu lại được không”

Minh Anh đỏ lẹ, những lời vừa thốt ra đều là những lời chân thật, không muốn lãng phí thêm bất kỳ ngày nào nữa. Đúng! Ngay thời điểm này là lúc cả hai người giải quyết tất cả để quay lại với nhau, bao phong ba bão tố đã qua rồi nó thừa biết anh chỉ hờn giận vậy thôi nhưng bên trong lại đang muốn níu giữ nó lại muốn cả hai quay lại mà.

Nhìn Minh Anh khóc, anh không kìm lòng nổi mỗi giọt nước mắt là một mũi kim đâm vào anh xót xa, nhói buốt tận cùng, anh sợ mình sẽ yếu đuối mà quên đi những chuyện đã xảy ra anh không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được. Đành quay lưng về hướng khác, cố lạnh lùng mà buông một câu “ Cô có phần tự tin thái quá rồi đó, bỏ qua sao, bắt đầu lại sao, hừ” anh lại nhếch môi cười.

“ Tôi đã từng rất tin, rất yêu cô, mọi thứ tươi đẹp trên thế gian này đều muốn dành cho cô nhưng rất tiếc cô không cần đến. Và tôi cũng chẳng cần một người con gái không cần đến tôi. Vì thế đừng nghĩ bản thân mình quan trọng với tôi, cô quá ngây thơ rồi tổng giám đốc Anh”.

Nhìn tấm lưng ấy, nó vừa cảm thấy buồn cười lại vừa xót xa. Những lời nói kia thật lạnh lùng làm sao nhưng lại cho thấy được sự giận hờn quá đỗi trẻ con của anh, nhẹ nhàng anh không muốn, được rồi đành phải dùng cách khác để kéo anh về bên đời mà thôi. Nó đưa tay vội lau đi những giọt nước mắt, sẩy bước đến bên bàn làm việc của anh tìm kiếm gì đó.

Sau một hồi lục đục, nó đưa cuốn tiểu thuyết “ Bên Nhau Trộn Đời” đến trước mặt anh, lật đến trang cuối.

“ Cô muốn làm gì”

“ Nếu anh đã nói vậy, tôi nghĩ những dòng này chỉ là phút nông nổi của tôi khi ấy đúng không?” Nó cười mỉm, bộ dạng thản nhiên.

“ Đó là suy nghĩ của cô, tôi điều khiển được nó sao?” Anh cứng miệng đáp lại, mặc cho đang khó chịu tới đỉnh.

“ Ủm, vậy Hoàng Long tôi hỏi anh lần cuối. Đến cuối cùng, anh vẫn muốn nắm tay tôi đi hết đoạn đường phải không? Nếu bây giờ tôi bước ra khỏi cánh cửa này anh cũng chẳng muốn níu chân tôi lại đúng không? anh chắc chứ?”

214. Chương 106: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (3)

“ Cửa ở đó, chân cô tự điều khiển được” anh cười khẩy, vẫn giữa nguyên tư thế đưa lưng đối diện với nó mà trả lời theo cách khinh miệt “ Theo trí nhớ của tôi thì dù chân cô có bị điều khiển thì cô vẫn có bản lĩnh bước đi được mà, đúng chứ”.

“ Được thôi, vậy tôi xin phép đi vậy. Tôi mong sau này như lời anh nói, không ai can hệ đến ai, cuộc sống của ai người đó sống, được chứ”. Bộ dạng nó trả lời thách thức, tay khoanh trước ngực mà dõi theo anh một cách ung dung, chỉ tiếc anh không hề ngoái đầu lại xem nếu không sẽ phát điên mất thôi.

Minh Anh lưỡng lự vài phút, muốn xem người trước mặt tính chơi mèo vờn chuột đến bao giờ, anh ta thật trẻ con. Nó cười ngớ ngẩn, khi suy nghĩ vu vơ đôi chút, thầm nghĩ khi xưa anh cũng vậy, cũng giận hờn như lúc này ấy vậy khi đó nó lại nghĩ anh thật lạnh lùng cool biết bao, đàn ông là phải như vậy. Còn giờ thì khác giờ không khác gì đứa trẻ, tại sao đến giờ nó mới phát hiện ra điều ấy cơ chứ, quá muộn thật nếu phát hiện sớm thì có lẽ không bị anh ta ăn hiếp mấy năm trung học.

Hoàng Long không cử chỉ nào cả, nó đành quay lưng tay nắm chốt cửa vặn “ CẠCH”.

“ Cô nói xem, miệng thì xin tha thứ. Xem ra, cô chờ tôi nói câu đó chỉ để dễ dàng rời khỏi, không chút tội lỗi phải không Minh Anh?” liền xoay lưng lại, nói một mạch điệu bộ cẩu thả giận dữ.

“ Cũng có thể” nó nhún vai đáp trả.

Dĩ nhiên thái độ này của nó, ngàn năm vạn năm anh cũng chẳng thể nào chấp nhận được, khi nó chưa kịp ra khỏi nửa bước, tốc độ của anh như tia chớp chạy một mạch chặn cửa nhanh chóng.

“ Nơi này không phải chợ, cô muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Dẹp ngay cái ý nghĩa đó đi”. Anh gắng từ chối trừng mắt nhìn nó.

Thực sự trong lòng giờ đây rất muốn cười, nhưng nó vẫn cố nhịn nhìn hàng mày đen nháy nháu lại, ánh mắt ương ngạnh cùng đôi môi không biểu cảm kia thật muốn giết tim nó lúc này.

“ Chết tiệt, anh có cần quyến rũ em như vậy hay không? Sao em nhẫn tâm với anh được đây” nó thăm nghĩ trong bụng, ánh mắt trong trẻo vẫn dõi theo anh.

“ chuyện này, có lẽ anh sai ở đâu đó rồi. Thứ nhất người đưa tôi vào đây là anh, thứ hai người đuổi tôi đi cũng là anh, tổng giám đốc tôi phải làm thế nào?”

“ thứ nhất là tại cô bị bệnh, lại ngã xuống trước mặt tôi không thể nào tôi thấy chết không cứu. Thứ hai muốn tôi không đuổi cô đi thì hãy ngoan ngoãn mà nghe lời tôi, đừng có ương bướng”.

“ Tôi ương bướng” nó trợn tròn xoe mắt, khó hiểu với cái lí do hết sức ngớ ngẩn này của anh.

“ Dù là lí do gì, thì hãy nghe cho rõ đây: “ kể từ giờ, dù cô đi đâu làm bất cứ thứ gì thì trước 8 giờ tối lúc tôi trở về, cô phải có mặt ở đây. Nếu không...”

“ Nếu không thì sao?” nó ngược lên nhìn anh vẻ mặt đầy thách thức.

Anh nắm chặt hai bả vai nó xách lên, ánh mắt chết người sắc bén như dao kè cổ, từ chữ anh bật ra như một lời cảnh cáo hoàn toàn có thể xảy ra.

“ Đừng nghĩ PARKSON dễ dàng tồn tại ở đây, đừng nghĩ Vũ Thị suốt đời không thể đổi chủ và MYLER không thể không phá sản!”

“ Anh...anh...ép người quá đáng” nó cựa quậy.

“ Hừ, quá đáng? Vậy từ nay cô đi làm tôi chở, cô đi đâu đều phải gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi. Đừng nghĩ đến việc qua mặt tôi, việc đó cô không đủ sức đâu, nghe rõ chứ”

“ Tôi sẽ cho cô biết như thế nào gọi là QUÁ ĐÁNG”

Nói rồi anh buông mạnh nó ra, thuận tay mở cửa bước đi mặc cho nó đang đứng ngây người khó hiểu với một Hoàng Long này, bá đạo ngàn tàn, ngạo mạn, Hoàng Long của cô sau bảy năm lại có thể bộc phát thêm nhiều tính cách như vậy hay sao.

Chưa kịp hoàn hồn, anh lại quay lại ló đầu vào bên trong kê sát bên tai nó ma mị “ còn nữa, mặt áo trong rồi xuống ăn cơm với tôi. Lúc này chưa phải ĐÊM XUÂN”.

Anh nhấn mạnh hai chữ đêm xuân, nó mới bàn hoàng nhìn lại mình liền đưa tay lên che. Lúc quay lại nhìn thì bóng anh đã biệt tăm, nhưng nó đâu biết được trong khoảnh khắc ấy đôi môi anh cong lên một đường mang âm hưởng nụ cười mùa xuân ấm áp xuất hiện sau bao nhiêu năm đầy lạnh giá, giờ đây đang dần tan chảy bởi nhung nham tình ái đến từ một người anh xem là cả thế giới.

Hôm nay là cuối tuần, điều này nó vốn dĩ không biết vì từ khi xâm nhập với giới kinh doanh Minh Anh hoàng toàn không biết thứ ngày, cuối tuần ngày nghỉ là thứ gì. Chỉ biết làm và làm công việc không bao giờ là hết. Như mọi hôm nay có cả Hoàng Nhi về ngoại chơi như thường lệ, trông cô có vẻ không vui vẻ mấy khi thấy gặp lại cô bạn thân mình.

Chỉ liếc nhìn sơ lược qua một lần rồi thôi, Minh Anh tự rỏ vì sao thái độ của Hoàng Nhi lại như vậy nên không cảm thấy khó chịu bao nhiêu. Tiến đến bàn ăn, vẫn cười nói cười chào một câu thân thương.

“ Hoàng Nhi, lâu rồi không gặp”.

“ Ừm” Hoàng Nhi miêng cường gật đầu đáp lại.

Thấy người quen dĩ nhiên với tính cách phóng khoáng như Quốc Huy liền tươi cười mừng rỡ, chưa cần biết sự tình thế nào “ Chị dâu, về nhà rồi sao”.

“ Quốc Huy, anh gọi ai vậy” Hoàng Nhi cau gắt, nghiêng răng nhìn chồng răng đe.

“ Thôi mà, chị em cả mà đến giờ em vẫn giận em ấy sao. Không khéo mai thành chị dâu cũng có đấy”. Quốc Huy xoa vai cười nịnh.

“ Em làm sao có diễm phúc, có chị dâu cao cao tại thượng như vậy được”

“ Hoàng Nhi, bớt nói vài câu đi” Hoàng Long dùng ánh mắt khó chịu nhìn em gái, ngồi xuống ghế tiện thể như ra lệnh “ cô cũng ngồi xuống đi”.

Minh Anh đành ngập ngùi nghe theo kéo ghế gần Hoàng Nhi, chưa kịp ngồi xuống thì giọng nói trầm kia lại tiếp tục ra hiệu “ Bên này”.

“ Tôi không thích” .

“ Mợ à, chỗ này của cháu” là giọng nói dễ thương của gấu.

Sự xuất hiện của cậu bé, phần nào khiến nó khá ngạc nhiên. Hơn thế, cậu bé còn gọi nó một tiếng MỢ như rất thân thuộc.

“ Là con trai cậu sao. Đẹp trai giống ba thật đấy” . Nó cúi xuống xoa đầu cậu bé, khen một câu.

“ Em đừng khen nó, nó sẽ tự mãn đấy” Quốc Huy đáp.

Gấu nghe thấy ba chê xấu mình, liền trề môi chạy sang chỗ Hoàng Long yên vị. Bữa tối trôi qua khá im lặng, vài dặm ba phút Quốc Huy lại đùa cợt một câu không ai giao tiếp gì nhiều, cũng lặng lẽ nhanh chóng trôi qua.

Dọn dẹp đôi chút đầu vào đó, xoay sang nhìn một vòng không thấy ai cả nó thở dài, giờ đây thêm nói chuyện với Hoàng Nhi biết bao hẫng rằng cô ấy rất giận nó. Minh Anh lủi thủi đi một vòng tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy Hoàng Nhi đang ngồi nhâm nhi trà và bánh một mình có vẻ buồn bã.

“ Nhớ cậu thật đấy, mấy năm không gặp cậu vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, nhưng ra dáng một bà mẹ rồi đấy ”

Hoàng Nhi đang tập trung suy nghĩ, không biết rằng có người từ đằng sau đi đến liền giật mình. Ánh mắt có chút lúng túng khi chạm mặt nó, liền cầm tách trà làm một ngụm dẩu đi.

“ Công việc quen thuộc khi gặp đối tác của cậu là nói câu đấy sao ” Hoàng Nhi đáp.

“ Mình ngồi được chứ ? ”

“ Không phải tự nhiên mà cậu đến đây, cứ ngồi đi. ”

“ Về lần này rồi có đi lại không. ” Hoàng Nhi bùi ngùi hỏi một câu.

Tay Minh Anh chăm chú pha trà, nhưng vẫn lắng nghe đối phương. Thờ ờ đáp lại “ Chờ đến mười năm rồi, giờ là lúc thu hoạch ”

“ Cậu tin anh ấy, hai người sẽ chẳng bao giờ lãng phí mười năm ”

“ Nếu không như vậy, sao mình đủ tự tin đi cạnh anh ấy. Hoàng Long, đôi lúc sẽ cần mình bảo vệ”

“ Anh ấy từng nhập viện xuất huyết đến ba lần ”

“ Chỉ cần trễ ba phút nữa mình sẽ vĩnh viễn không quay về được nữa. ”

“ Anh ấy đã đau đớn khó vực dậy”

“ Cuối cùng anh ấy vẫn đứng vững đợi mình nhiều năm ”

“ Cậu có yêu anh trai mình không vậy Minh Anh ”

“ Rất nhiều, mình không mong cậu tha thứ vì những gì mình đã làm cho Hoàng Long phải tổn thương” Minh anh bùi ngùi, trầm ngâm tâm trạng lắng xuống “ Nhưng Hoàng Nhi à, cuộc sống này còn có những việc cần đến sự bảo vệ từ mình, mình biết anh ấy dư sức che chở cho mình khi ấy, tuy nhiên nếu được lựa chọn một lần nữa mình vẫn sẽ đi, chắc chắn là như vậy.”

“ Ngoài tình yêu của mình ra, còn có ba mẹ chị Uyển Nhi cả dì và gia đình nữa. Nếu khi ấy không đi mình chẳng thể nào tìm ra thân thể thực sự, âm mưu đầy đen tối cũng bà nội, giờ mọi việc đã ổn thỏa”

Nghe đến đây Hoàng Nhi đã một phần nào đó hiểu ra, trước đây cô cũng có điều tra tìm ra nguyên do nhưng những gì cô thấy được chỉ là sự vinh hoa phú quý nên liền trách Minh Anh nhiều năm vì tiền tài mà bỏ rơi anh trai mình. Giờ đây khi nghe cô bạn tâm sự, trong lòng mới ngỡ ra cảm thấy có lỗi rất nhiều.

Cả hai cứ thế ngồi trò chuyện với nhau cả buổi, từ chuyện sinh gấu cuộc sống hằng ngày rồi lại chuyển chủ đề những năm bên nước Anh xa xôi của nó như thế nào, thoảng chốc đến tận gần mười giờ đêm vẫn chưa hết chuyện, duyên duyên cười nói với nhau rất vui vẻ.

“ Trễ rồi đấy, em không cần ru gấu ngủ à ?” giọng nói của anh cất lên cắt ngang câu chuyện đang dang dở.

“ Có khi nào quan tâm đến như thế chứ, chưa gì đã đến đòi vợ ” Hoàng Nhi vội trêu.

“ Lắm chuyện ” anh thờ ơ đáp lại, rồi quay lưng một mạch bước đi. Chưa được mười bước chân quay đầu nhắc nhở “ Tôi cho em năm phút ”.

Câu nói tuy ngắn gọn nhưng chứa chan sự uy hiếp trong đó, bóng lưng của Hoàng Long xa dần bóng hai người phụ nữ kia nhìn nhau mà phá lên cười.

“ Anh ấy thật trẻ con” nó cười lắc đầu ngán ngẫm.

“ Giờ cậu mới biết sao, lẽ đi hơn năm phút coi chừng bị đuổi giữa đêm”

Hoàng Nhi nói giục nó đẩy về phía trước, hai người tạm chia tay nhau từ đó. Tâm trạng Hoàng Nhi quả thực rất phiền trong lòng, cũng thật may mắn khi được nói chuyện cùng Minh Anh lúc này phần nào khiến cô thư thả hơn nhiều, Minh Anh vừa quay đi được vài phút nụ cười trên môi của Hoàng Nhi cũng dập tắt theo, thay vào đó chan chứa sự ưu buồn, suýt xoa cơ thể đi dạo thêm một hồi lâu...

Vào đến bên trong, nó chỉ biết đứng chùng chân một chỗ không biết phải làm gì tiếp theo khi thấy người kia đang nằm an lành say giấc trên giường êm nệm ấm. Nó biết anh chưa ngủ, nhưng không khí này có chút ngại ngùng chẳng biết phải mở miệng từ đâu, còn anh mặt vẫn hướng về phía tường không nhúc nhích không động đậy một dấu hiệu nào.

Được một hồi nhìn đồng hồ cũng đã khá khuya, Minh Anh bất giác mở tủ quần áo tìm gối và chăn dùng theo ý định nằm sà ngủ qua đêm như đang suy nghĩ. Nào ngờ ngoài gối mềm ra nó còn tìm được những bộ áo quần của nó về mấy năm trước được treo gọn gàng, thơm tho.

Nó xoay đầu nhìn anh rồi quay ngược trở lại đưa tay sờ từng bộ quần áo củ của mình, thì ra anh trân trọng đến như vậy hầu như mọi thứ của phòng nó khi ấy anh đều đã chuyển sang đây tất cả, cả kệ giày cũng vẫn còn. Theo lẽ tự nhiên môi nó cong lên cười, vậy là nhiều năm xa cách anh yêu nó bằng cách như vậy, lưu giữ lại tất cả, nó từng nói “ Nó thích phòng tân hôn màu tím ” anh vẫn giữ nguyên vẹn như vậy, nó yêu giày hơn bất cứ thứ món quà nào anh không hề vứt bỏ một đôi, kể cả nó thích doremon cuồng doremon anh vẫn giữ nguyên căn phòng như vậy.

Thôi nghĩ ngợi nhiều thêm nữa, nó đến đe chặn lên cao cho thời tiết có chút se lạnh. Minh Anh ngậm ngùi trải ga bên dưới, ngủ qua đêm chẳng hay một cách vi diệu nào đó đến khi trời sáng mở mắt ra mới hay rằng bản thân đang yên vị trên chăn nệm ấm áp.

Cựa mình tỉnh giấc thấy anh đang chuẩn bị quần áo có vẻ sắp đi ra ngoài, nó không nói gì cả chỉ nằm yên nhìn theo mà thôi. Cảm giác này thật giống một đôi vợ chồng trẻ quá, mỗi sớm mai thức dậy người chồng sửa soạn chuẩn bị đi làm, cô vợ theo lẽ đến giúp chồng khoát áo phải chẳng ?

Đôi môi nó cong lên cười một đường mãn nguyện, hình ảnh này đã không biết bao lần tưởng tượng nay lại hiện hữu đến thế chân thật đến thế.

“ Ngủ thêm đi”

“ Đủ giấc rồi, còn phải đến công ty nữa. Mấy hôm rồi tôi không đến đó, công việc chắc đã chồng thành núi”

“ Chủ nhật cũng làm sao” nhếch môi ương ngạnh anh nhìn nó đáp.

“ Tôi không có khái niệm chủ nhật hay thứ hai” nó đáp rồi vội tránh vào toilet chỉ sợ thêm đôi co vài câu, nam thần này của nó sẽ nhốt ở nhà mất thôi.

Anh đứng đấy cau mày khó chịu, buồn bực rồi khoát áo vội ra ngoài. Từ trong toilet nó có thể nghe được tiếng đóng cửa khá mạnh, chắc anh đang rất giận. Đã mấy hôm rồi không về nhà trong lòng có chút hơi lo

lắng cho bà và mọi người, thay đại một chiếc váy anh chuẩn bị sẵn trong tủ thơm tất định bụng rời khỏi nhà nào ngờ lại chậm chân đến một bước.

“ Hello em vợ”

Cái người đồng dạng gương mặt điển trai, sau vài năm lại càng phong độ so với thời còn ngồi trên ghế nhà trường nay đã khá đi rất nhiều chỉ cái mác Badboy trên người hắn ta thì chẳng phai mờ đi được chút nào.

Hai tiếng EM VỢ của hắn phát ra, có sự vui vẻ, phóng khoáng hết chín phần đã là cố ý treo chọc, đối với nó vẫn đáng ghét như ngày nào.

“ Anh gọi tôi đấy à ? ”

“ Chẳng lẽ Anh gọi Hoàng Nhi” hắn nhún vai trả lời.

Nhìn lại một vòng mới hay hôm nay thật đông đủ không thiếu một nhân vật nào, chuyển này là Hoàng Long sắp xếp sao ? Minh Anh ngượng ngùng đôi chút, gật nhẹ thay lời chào hỏi đến mọi người.

Ít phút sau Uyển Nhi cũng vừa đến, hai chị em nhìn nhau thân mật. Nó khẽ kêu một tiếng “ Chị Hai”

“ Mấy hôm nay em đi đâu hả, điện thoại cũng không nghe máy. Có biết công việc đếm không xuể không chỉ chị với Zen làm sao gồng hết được”

Không cần chào hỏi ai, vừa thấy Minh Anh, Uyển Nhi lập tức làm một tràn toàn là chuyện công việc ai nấy đều nhìn cô như vậy thể lạ.

“ Sao ? mặt tôi dính lọ hay sao mọi người nhìn tôi ghê vậy”

“ Uyển Nhi, em thôi công việc được không. Hôm nay là ngày gì, cho em vợ nghỉ đi hai chị em suốt ngày giãy với chẳng tờ không chán sao” Thế Hiển chống nạnh cầu nhàu nói.

“ Thế Hiển ! anh đang cầu nhàu em đấy sao” Thái độ Uyển Nhi lập chuyển sang bức bối, nghiêng răng nhìn hắn đầy cảnh cáo.

“ Có sao, anh có cầu nhàu em sao ! sao anh không biết nhỉ. Có sao, Quốc Huy tôi có cầu nhàu không, Đăng Khôi có không” hắn liền quay sang mọi người tìm sự trợ giúp.

“ Anh liệu hồn đấy”

“ Em đang định đến công ty đây, mọi người ở chơi lúc khác chúng ta nói chuyện nhé”

“ Đi thôi” anh chốt hai câu rồi bẻ sức nó lên, mặc nó đánh đập túi bụi có ý muốn anh buông bỏ xuống như lại có vẻ vô dụng.

Bọn người ở sau chỉ đứng đấy cười theo, rồi cùng tiến ra xe. Chẳng mấy chốc chiếc xe du lịch lăn bánh rời khỏi thành phố, từ đầu đến giờ hồ núi lửa trong lòng nó dường như không kiểm thêm được nữa.

“ Hoàng Long, anh có tự trọng không ? anh làm cái trò quái gì thế, tôi không thích đi với anh làm ơn cho tôi xuống xe!” giọng nói của nó đầy sự tức giận, mọi người trong xe cũng tái mặt vì lần đầu tiên trông thấy nó như vậy.

“ Em có chắc là muốn xuống chỗ này không ?”

“ Ở đâu cũng được miễn là không cùng đi với anh là tôi vui lắm rồi, sau này cũng đừng tự tiện muốn làm gì tôi thì làm anh không có quyền đó !”

Sắc mặt Hoàng Long xấu đi đánh lại, nhíu mày nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống, chân đạp phanh thắng gấp. Làm đảo lộn tình thế bên trong chiếc xe, ai nấy đều thấy không khí thật căng thẳng càng sợ về mặt Hoàng Long, duy nhất chỉ nó trừng mắt nhìn anh không một lo ngại.

“ Tôi không có quyền sao ! vậy thì hôm qua ai đã nói làm gì để tôi tha thứ. Giờ đây chỉ là chung xe cô lại chịu không được.” Anh gằn giọng.

“ Hoàng Long, cơ hội tôi đã cho anh rồi. Là anh không cần !”

“ Được, cô làm tốt lắm. Vậy tôi chịu cô vậy, xuống xe !” Anh quát lớn.

Hoàng Nhi ngồi sau giật mình thót tim, thấy tình hình không ổn liền chen một câu “ Minh Anh, hôm nay tham gia cùng mọi người đi chúng đi Đà Lạt bà ngoại đang ốm, hai nữa lại là đám giỗ ông ngoại coi như nề mặt mình được không”

“ Bà...bà...ngoại sao” môi nó mấp máy vài chữ trong lòng đang áy náy vì nỗi cẩu với anh, không ngờ là anh có ý muốn đưa nó đi thăm bà.

“ Hơn nữa, giờ đoạn nữa vắng tanh khó bắt xe về thành phố lắm. Cậu xuống ở đây, chưa kịp về thành phố thì người đã không còn nữa rồi”

Anh bực bội nhưng núi lửa phun trào, không thèm nhìn cũng không mở miệng nói thêm một câu nào.

“ Đây, Hoàng Long có phải anh không nói trước với con bé phải không”

“ ...”

“ Ô, cái con người này. Anh cứ như thế thì muốn lấy trái tim của nó khác nào mò kim đáy bể”

“ Chị Hai” nó khó chịu nhìn Uyển Nhi, bênh vực cho anh.

“ Lại còn thế, chưa gì đã bênh vực cho người ta. Vì em cứ như thế nên Hoàng Long chẳng cần đến”

“ Ai bảo tôi không cần” anh tức tối, quay lại quát lên một câu.

Đúng y như dự đoán của người khách tướng, đặt được mục đích ai nấy đều cười phá lên. Coi bộ không khí lúc này đang truyền giã đi rất nhiều, để chữa ngưỡng anh đập ga tiếp tục cho xe bon bon trên đường đi, còn nó vì câu nói ấy cuối mặt ngại ngùng che đi hai má lúc này không khác gì quả cà chua chín mọng.

Đi hơn gần một ngày trời Quốc Huy với Thế Hiển cứ thay phiên nhau mà làm radio trực tuyến cho kênh Just for fun giúp mọi người cười nói rôm rã. Lâu lâu, Đăng Khôi cũng góp vui bằng vài câu chuyện tiểu lâm của mình.

“ Nói nhiều rồi cũng hết chủ đề, hay bây giờ chúng ta đổi trò chơi đi mọi người thấy sao”

“ Quốc Huy, em thấy từ lúc ăn cơm trưa xong đến giờ. Anh cứ như MC miệng nói không ngừng không mệt hã anh” nó chu môi trêu.

“ À không phục vụ cho đoàn du khách là nghề nghiệp của tôi”

“ Anh tán thành ý kiến của Huy đó, hay chúng ta chơi trò khác đi. Mọi người thấy sao”

Suốt cả buổi các nàng cứ ngồi gom góp bằng cách cười theo câu chuyện của từng người, nên ai cũng gật đầu nghe theo nào dám phản đối. Cứ theo đà ấy lần này Quốc Huy tự biến mình thành một tay săn báo lão luyện, anh ta nắm tay thành quyền làm micro đưa lên miệng bắt đầu cho cậu chuyện.

“ E hèm, xin chào đoàn lữ hành 00000 biết. Tôi là Trần Quốc Huy MC nổi tiếng nhất vùng, nay chúng tôi đang tham gia chương trình chuyến xe tình chiến và sao đây tôi xin phép được thay ban tổ chức phỏng vấn trực tiếp hót boy Thế Hiển của tập đoàn ENJOY”

“ OMG ! Hoàng Nhi chắc cậu khổ lắm” Minh Anh làm bộ cảm thông xót nhìn Hoàng Nhi.

“ Cố lên, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà” Uyển Nhi lại vỗ nhẹ lên tay an ủi Hoàng Nhi.

“ Nhi, mình hiểu nỗi khổ tâm của cậu. Nhất thời thôi mọi chuyện rồi sẽ ổn cả” Ngọc Quỳnh cũng ùa theo mang nỗi xót xa nhìn Hoàng Nhi bằng ánh mắt thương xót cùng.

Mặt Quốc Huy đỏ phừng cả lên, anh ta khá ứ trong vụ này, bày trò cho mọi người vui nào ngờ lại bị chị em phụ nữ xem mình như một thằng có bệnh lâu năm hại vợ con phải thương tâm.

“ Đây ! các em thật quá đáng.”

“ Tao thấy bọn họ nói đúng mà Huy, mày cần uống thuốc rồi đấy” Hoàng Long lúc sáng giờ tập trung lái xe ấy vậy mà đến đoạn này cũng chen thêm một câu.

“ Hứ, các người thật quá đáng. Nhưng thôi kệ” Quốc Huy bật chế độ mặt dày xem như không nghe thấy gì. Cả đoàn người trên xe cười phá lên như ong vỡ tổ.

Cuộc phỏng vấn của Quốc Huy diễn ra với nhiều câu hỏi khá hấp dẫn, cứ thế từng lượt từng lượt người trôi qua, cho đến khi anh chữa hướng micro về phía Minh Anh.

“ Tổng Giám Đốc PARKSON chị có thể nào cho chúng tôi biết bằng cách nào chị lại có được thành tựu như ngày hôm nay hay không ?”

“ tôi chỉ dựa theo ba yếu tố : Cần cù , chăm chỉ và siêng năng”

“ Vậy theo em, lúc quay trở về em có chắc chắn là mình sẽ thành công hay không hay chỉ lại ra trận theo tỉ lệ hên xui.” Quốc Huy lại hỏi

“ Tất nhiên là phải thành công, nếu không thành công thì cũng bắt buộc phải thành công !” nó trả lời đầy chắc nịch, kiên quyết.

“ Có tin đồn gần đây, cô và Tổng giám đốc Long có quan hệ hẹn hò xin cô hãy xác minh việc này, liệu anh ấy có phải là động lực khiến cô quyết tâm quay về”

Đến câu hỏi này, nó ngập ngừng nửa muốn nửa không trả lời. Nhìn quay dò xét thái độ anh coi vẻ cũng đang trông chờ câu trả lời . Theo tình mà nói quả thực, khi sang nước Anh động lực duy nhất khiến nó chịu đựng chính là “ Anh” nhưng khi càng nhiều năm về sau làm quen với công việc tự bản thân nó nhận ra một điều con đường mà nó đang đi không phải vì ai cả mà chỉ vì bản thân mình đủ vững chắc để bảo vệ một ai đó, đi bên cạnh một ai đó song hành cùng với họ.

Như vậy thì có còn được tính là nhờ động lực đến từ anh hay không, thời gian làm nó mãi một đi tình cảm dành cho anh sao ? chắc chắn là hoang đường rồi bởi vì một giây một khắc nó cũng chỉ muốn chiếm đoạt anh về, chắc có lẽ là thời gian trôi dần khiến nó trở nên già nua hiểu biết thêm nhiều thứ mà người ta gọi là trưởng thành.

“ Chuyện này...”

215. Chương 106: Hận Anh, Anh Cũng Không Buông (3)

“ Cửa ở đó, chân cô tự điều khiển được” anh cười khẩy, vẫn giữa nguyên tư thế đưa lưng đối diện với nó mà trả lời theo cách khinh miệt “ Theo trí nhớ của tôi thì dù chân cô có bị điều khiển thì cô vẫn có bản lĩnh bước đi được mà, đúng chứ”.

“ Được thôi, vậy tôi xin phép đi vậy. Tôi mong sau này như lời anh nói, không ai can hệ đến ai, cuộc sống của ai người đó sống, được chứ”. Bộ dạng nó trả lời thách thức, tay khoanh trước ngực mà dõng theo anh một cách ung dung, chỉ tiếc anh không hề ngoái đầu lại xem nếu không sẽ phát điên mất thôi.

Minh Anh lưỡng lự vài phút, muốn xem người trước mặt tính chơi mèo vờn chuột đến bao giờ, anh ta thật trẻ con. Nó cười ngớ ngẩn, khi suy nghĩ vu vơ đôi chút, thầm nghĩ khi xưa anh cũng vậy, cũng giận hờn như lúc này ấy vậy khi đó nó lại nghĩ anh thật lạnh lùng cool biết bao, đàn ông là phải như vậy. Còn giờ thì khác giờ không khác gì đứa trẻ, tại sao đến giờ nó mới phát hiện ra điều ấy cơ chứ, quá muộn thật nếu phát hiện sớm thì có lẽ không bị anh ta ăn hiếp mấy năm trung học.

Hoàng Long không cử chỉ nào cả, nó đành quay lưng tay nắm chốt cửa vặn “ CẠCH”.

“ Cô nói xem, miệng thì xin tha thứ. Xem ra, cô chờ tôi nói câu đó chỉ để dễ dàng rời khỏi, không chút tội lỗi phải không Minh Anh?” liền xoay lưng lại, nói một mạch điệu bộ cẩu gắt giận dữ.

“ Cũng có thể” nó nhún vai đáp trả.

Dĩ nhiên thái độ này của nó, ngàn năm vạn năm anh cũng chẳng thể nào chấp nhận được, khi nó chưa kịp ra khỏi nửa bước, tốc độ của anh như tia chớp chạy một mạch chặn cửa nhanh chóng.

“ Nơi này không phải chợ, cô muốn vào thì vào, muốn ra thì ra. Dẹp ngay cái ý nghĩa đó đi”. Anh gắng từ chối trừng mắt nhìn nó.

Thực sự trong lòng giờ đây rất muốn cười, nhưng nó vẫn cố nhin nhìn hàng mày đen nháy nhử lại, ánh mắt ương ngạnh cùng đôi môi không biểu cảm kia thật muốn giết tim nó lúc này.

“ Chết tiệt, anh có cần quyến rũ em như vậy hay không? Sao em nhẫn tâm với anh được đây” nó thăm nghĩ trong bụng, ánh mắt trong trẻo vẫn dõi theo anh.

“ chuyện này, có lẽ anh sai ở đâu đó rồi. Thứ nhất người đưa tôi vào đây là anh, thứ hai người đuổi tôi đi cũng là anh, tổng giám đốc tôi phải làm thế nào?”

“ thứ nhất là tại cô bị bệnh, lại ngã xuống trước mặt tôi không thể nào tôi thấy chết không cứu. Thứ hai muốn tôi không đuổi cô đi thì hãy ngoan ngoãn mà nghe lời tôi, đừng có ương bướng”.

“ Tôi ương bướng” nó trợn tròn xoe mắt, khó hiểu với cái lí do hết sức ngớ ngẩn này của anh.

“ Dù là lí do gì, thì hãy nghe cho rõ đây: “ kể từ giờ, dù cô đi đâu làm bất cứ thứ gì thì trước 8 giờ tối lúc tôi trở về, cô phải có mặt ở đây. Nếu không...”

“ Nếu không thì sao?” nó ngược lên nhìn anh vẻ mặt đầy thách thức.

Anh nắm chặt hai bả vai nó xách lên, ánh mắt chết người sắc bén như dao kềm cạo, từ chữ anh bật ra như một lời cảnh cáo hoàn toàn có thể xảy ra.

“ Đừng nghĩ PARKSON dễ dàng tồn tại ở đây, đừng nghĩ Vũ Thị suốt đời không thể đổi chủ và MYLER không thể không phá sản!”

“ Anh...anh...ép người quá đáng” nó cựa quậy.

“ Hừ, quá đáng? Vậy từ nay cô đi làm tôi chở, cô đi đâu đều phải gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi. Đừng nghĩ đến việc qua mặt tôi, việc đó cô không đủ sức đâu, nghe rõ chứ”

“ Tôi sẽ cho cô biết như thế nào gọi là QUÁ ĐÁNG”

Nói rồi anh buông mạnh nó ra, thuận tay mở cửa bước đi mặc cho nó đang đứng ngây người khó hiểu với một Hoàng Long này, bá đạo ngàn tàn, ngạo mạn, Hoàng Long của cô sau bảy năm lại có thể bộc phát thêm nhiều tính cách như vậy hay sao.

Chưa kịp hoàn hồn, anh lại quay lại ló đầu vào bên trong kè sát bên tai nó ma mị “ còn nữa, mặt áo trong rồi xuống ăn cơm với tôi. Lúc này chưa phải ĐÊM XUÂN”.

Anh nhấn mạnh hai chữ đêm xuân, nó mới bàn hoàng nhìn lại mình liền đưa tay lên che. Lúc quay lại nhìn thì bóng anh đã biệt tăm, nhưng nó đâu biết được trong khoảnh khắc ấy đôi môi anh cong lên một đường mang âm hưởng nụ cười mùa xuân ấm áp xuất hiện sau bao nhiêu năm đầy lạnh giá, giờ đây đang dần tan chảy bởi nhung nham tình ái đến từ một người anh xem là cả thế giới.

Hôm nay là cuối tuần, điều này nó vốn dĩ không biết vì từ khi xâm nhập với giới kinh doanh Minh Anh hoàng toàn không biết thứ ngày, cuối tuần ngày nghỉ là thứ gì. Chỉ biết làm và làm công việc không bao giờ là hết. Như mọi hôm nay có cả Hoàng Nhi về ngoại chơi như thường lệ, trông cô có vẻ không vui vẻ mấy khi thấy gặp lại cô bạn thân mình.

Chỉ liếc nhìn sơ lược qua một lần rồi thôi, Minh Anh tự rở vì sao thái độ của Hoàng Nhi lại như vậy nên không cảm thấy khó chịu bao nhiêu. Tiến đến bàn ăn, vẫn cười nói cười chào một câu thân thương.

“ Hoàng Nhi, lâu rồi không gặp”.

“ Ừm” Hoàng Nhi miêng cường gật đầu đáp lại.

Thấy người quen dĩ nhiên với tính cách phóng khoáng như Quốc Huy liền tươi cười mừng rỡ, chưa cần biết sự tình thế nào “ Chị dâu, về nhà rồi sao”.

“ Quốc Huy, anh gọi ai vậy” Hoàng Nhi cau gắt, nghiêng răng nhìn chồng răng đe.

“ Thôi mà, chị em cả mà đến giờ em vẫn giận em ấy sao. Không khéo mai thành chị dâu cũng có đấy”. Quốc Huy xoa vai cười nịnh.

“ Em làm sao có diễm phúc, có chị dâu cao cao tại thượng như vậy được”

“ Hoàng Nhi, bớt nói vài câu đi” Hoàng Long dùng ánh mắt khó chịu nhìn em gái, ngồi xuống ghế tiện thể như ra lệnh “ cô cũng ngồi xuống đi”.

Minh Anh đành ngập ngùi nghe theo kéo ghế gần Hoàng Nhi, chưa kịp ngồi xuống thì giọng nói trầm kia lại tiếp tục ra hiệu “ Bên này”.

“ Tôi không thích” .

“ Mợ à, chỗ này của cháu” là giọng nói dễ thương của gấu.

Sự xuất hiện của cậu bé, phần nào khiến nó khá ngạc nhiên. Hơn thế, cậu bé còn gọi nó một tiếng MỢ như rất thân thuộc.

“ Là con trai cậu sao. Đẹp trai giống ba thật đấy” . Nó cúi xuống xoa đầu cậu bé, khen một câu.

“ Em đừng khen nó, nó sẽ tự mãn đấy” Quốc Huy đáp.

Gấu nghe thấy ba chê xấu mình, liền trề môi chạy sang chỗ Hoàng Long yên vị. Bữa tối trôi qua khá im lặng, vài dặm ba phút Quốc Huy lại đưa một câu không ai giao tiếp gì nhiều, cũng lặng lẽ nhanh chóng trôi qua.

Dọn dẹp đôi chút đầu vào đó, xoay sang nhìn một vòng không thấy ai cả nó thở dài, giờ đây thêm nói chuyện với Hoàng Nhi biết bao hẫng rằng cô ấy rất giận nó. Minh Anh lủi thủi đi một vòng tìm kiếm, cuối cùng cũng thấy Hoàng Nhi đang ngồi nhâm nhi trà và bánh một mình có vẻ buồn bã.

“ Nhớ cậu thật đấy, mấy năm không gặp cậu vẫn trẻ trung xinh đẹp như vậy, nhưng ra dáng một bà mẹ rồi đấy ”

Hoàng Nhi đang tập trung suy nghĩ, không biết rằng có người từ đằng sau đi đến liền giật mình. Ánh mắt có chút lúng túng khi chạm mặt nó, liền cầm tách trà làm một ngụm dẩu đi.

“ Công việc quen thuộc khi gặp đối tác của cậu là nói câu đấy sao ” Hoàng Nhi đáp.

“ Mình ngồi được chứ ? ”

“ Không phải tự nhiên mà cậu đến đây, cứ ngồi đi. ”

“ Về lần này rồi có đi lại không. ” Hoàng Nhi búi ngùi hỏi một câu.

Tay Minh Anh chăm chú pha trà, nhưng vẫn lắng nghe đối phương. Thờ ờ đáp lại “ Chờ đến mười năm rồi, giờ là lúc thu hoạch ”

“ Cậu tin anh ấy, hai người sẽ chẳng bao giờ lãng phí mười năm ”

“ Nếu không như vậy, sao mình đủ tự tin đi cạnh anh ấy. Hoàng Long, đôi lúc sẽ cần mình bảo vệ”

“ Anh ấy từng nhập viện xuất huyết đến ba lần ”

“ Chỉ cần trễ ba phút nữa mình sẽ vĩnh viễn không quay về được nữa. ”

“ Anh ấy đã đau đớn khó vực dậy”

“ Cuối cùng anh ấy vẫn đứng vững đợi mình nhiều năm ”

“ Cậu có yêu anh trai mình không vậy Minh Anh ”

“ Rất nhiều, mình không mong cậu tha thứ vì những gì mình đã làm cho Hoàng Long phải tổn thương” Minh anh búi ngùi, trầm ngâm tâm trạng lắng xuống “ Nhưng Hoàng Nhi à, cuộc sống này còn có những việc cần đến sự bảo vệ từ mình, mình biết anh ấy dư sức che chở cho mình khi ấy, tuy nhiên nếu được lựa chọn một lần nữa mình vẫn sẽ đi, chắc chắn là như vậy.”

“ Ngoài tình yêu của mình ra, còn có ba mẹ chị Uyển Nhi cả dì và gia đình nữa. Nếu khi ấy không đi mình chẳng thể nào tìm ra thân thể thực sự, âm mưu đầy đen tối cũng bà nội, giờ mọi việc đã ổn thỏa”

Nghe đến đây Hoàng Nhi đã một phần nào đó hiểu ra, trước đây cô cũng có điều tra tìm ra nguyên do nhưng những gì cô thấy được chỉ là sự vinh hoa phú quý nên liền trách Minh Anh nhiều năm vì tiền tài mà bỏ rơi anh trai mình. Giờ đây khi nghe cô bày tâm sự, trong lòng mới ngỡ ra cảm thấy có lỗi rất nhiều.

Cả hai cứ thế ngồi trò chuyện với nhau cả buổi, từ chuyện sinh gấu cuộc sống hằng ngày rồi lại chuyển chủ đề những năm bên nước Anh xa xôi của nó như thế nào, thoáng chốc đến tận gần mười giờ đêm vẫn chưa hết chuyện, duyên duyên cười nói với nhau rất vui vẻ.

“ Trễ rồi đấy, em không cần ru gấu ngủ à ?” giọng nói của anh cất lên cắt ngang câu chuyện đang dang dở.

“ Có khi nào quan tâm đến như thế chứ, chưa gì đã đến đòi vợ ” Hoàng Nhi vội trêu.

“ Lắm chuyện ” anh thờ ơ đáp lại, rồi quay lưng một mạch bước đi. Chưa được mười bước chân quay đầu nhắc nhở “ Tôi cho em năm phút ”.

Câu nói tuy ngắn gọn nhưng chứa chan sự uy hiếp trong đó, bóng lưng của Hoàng Long xa dần bóng hai người phụ nữ kia nhìn nhau mà phá lên cười.

“ Anh ấy thật trẻ con” nó cười lắc đầu ngán ngẫm.

“ Giờ cậu mới biết sao, lẽ đi hơn năm phút coi chừng bị đuổi giữa đêm”

Hoàng Nhi nói giục nó đẩy về phía trước, hai người tạm chia tay nhau từ đó. Tâm trạng Hoàng Nhi quả thực rất phiền trong lòng, cũng thật may mắn khi được nói chuyện cùng Minh Anh lúc này phần nào khiến cô thư thả hơn nhiều, Minh Anh vừa quay đi được vài phút nụ cười trên môi của Hoàng Nhi cũng dập tắt theo, thay vào đó chan chứa sự ưu buồn, suýt xoa cơ thể đi dạo thêm một hồi lâu...

Vào đến bên trong, nó chỉ biết đứng chùng chân một chỗ không biết phải làm gì tiếp theo khi thấy người kia đang nằm an lành say giấc trên giường êm nệm ấm. Nó biết anh chưa ngủ, nhưng không khí này có chút ngại ngùng chẳng biết phải mở miệng từ đâu, còn anh mặt vẫn hướng về phía tường không nhúc nhích không động đậy một dấu hiệu nào.

Được một hồi nhìn đồng hồ cũng đã khá khuya, Minh Anh bất giác mở tủ quần áo tìm gối và chăn dùng theo ý định nằm sà ngủ qua đêm như đang suy nghĩ. Nào ngờ ngoài gối mềm ra nó còn tìm được những bộ áo quần của nó về mấy năm trước được treo gọn gàng, thơm tho.

Nó xoay đầu nhìn anh rồi quay ngược trở lại đưa tay sờ từng bộ quần áo củ của mình, thì ra anh trân trọng đến như vậy hầu như mọi thứ của phòng nó khi ấy anh đều đã chuyển sang đây tất cả, cả kệ giày cũng vẫn còn. Theo lẽ tự nhiên môi nó cong lên cười, vậy là nhiều năm xa cách anh yêu nó bằng cách như vậy, lưu giữ lại tất cả, nó từng nói “ Nó thích phòng tân hôn màu tím ” anh vẫn giữ nguyên vẹn như vậy, nó yêu giày hơn bất cứ thứ món quà nào anh không hề vứt bỏ một đôi, kể cả nó thích doremon cuồng doremon anh vẫn giữ nguyên căn phòng như vậy.

Thôi nghĩ ngợi nhiều thêm nữa, nó đến đe chặn lên cao cho thời tiết có chút se lạnh. Minh Anh ngậm ngùi trải ga bên dưới, ngủ qua đêm chẳng hay một cách vi diệu nào đó đến khi trời sáng mở mắt ra mới hay rằng bản thân đang yên vị trên chăn nệm ấm áp.

Cựa mình tỉnh giấc thấy anh đang chuẩn bị quần áo có vẻ sắp đi ra ngoài, nó không nói gì cả chỉ nằm yên nhìn theo mà thôi. Cảm giác này thật giống một đôi vợ chồng trẻ quá, mỗi sớm mai thức dậy người chồng sửa soạn chuẩn bị đi làm, cô vợ theo lẽ đến giúp chồng khoát áo phải chẳng ?

Đôi môi nó cong lên cười một đường mãn nguyện, hình ảnh này đã không biết bao lần tưởng tượng nay lại hiện hữu đến thế chân thật đến thế.

“ Ngủ thêm đi”

“ Đủ giấc rồi, còn phải đến công ty nữa. Mấy hôm rồi tôi không đến đó, công việc chắc đã chồng thành núi”

“ Chủ nhật cũng làm sao” nhếch môi ương ngạnh anh nhìn nó đáp.

“ Tôi không có khái niệm chủ nhật hay thứ hai” nó đáp rồi vội tránh vào toilet chỉ sợ thêm đôi co vài câu, nam thần này của nó sẽ nhốt ở nhà mất thôi.

Anh đứng đấy cau mày khó chịu, buồn bực rồi khoát áo vội ra ngoài. Từ trong toilet nó có thể nghe được tiếng đóng cửa khá mạnh, chắc anh đang rất giận. Đã mấy hôm rồi không về nhà trong lòng có chút hơi lo

lắng cho bà và mọi người, thay đại một chiếc váy anh chuẩn bị sẵn trong tủ thơm tất định bụng rời khỏi nhà nào ngờ lại chậm chân đến một bước.

“ Hello em vợ”

Cái người đồng dạng gương mặt điển trai, sau vài năm lại càng phong độ so với thời còn ngồi trên ghế nhà trường nay đã khá đi rất nhiều chỉ cái mác Badboy trên người hắn ta thì chẳng phai mờ đi được chút nào.

Hai tiếng EM VỢ của hắn phát ra, có sự vui vẻ, phóng khoáng hết chín phần đã là cố ý treo chọc, đối với nó vẫn đáng ghét như ngày nào.

“ Anh gọi tôi đấy à ? ”

“ Chẳng lẽ Anh gọi Hoàng Nhi” hắn nhún vai trả lời.

Nhìn lại một vòng mới hay hôm nay thật đông đủ không thiếu một nhân vật nào, chuyển này là Hoàng Long sắp xếp sao ? Minh Anh ngượng ngùng đôi chút, gật nhẹ thay lời chào hỏi đến mọi người.

Ít phút sau Uyển Nhi cũng vừa đến, hai chị em nhìn nhau thân mật. Nó khẽ kêu một tiếng “ Chị Hai”

“ Mấy hôm nay em đi đâu hả, điện thoại cũng không nghe máy. Có biết công việc đếm không xuể không chỉ chị với Zen làm sao gồng hết được”

Không cần chào hỏi ai, vừa thấy Minh Anh, Uyển Nhi lập tức làm một tràn toàn là chuyện công việc ai nấy đều nhìn cô như vậy thể lạ.

“ Sao ? mặt tôi dính lọ hay sao mọi người nhìn tôi ghê vậy”

“ Uyển Nhi, em thôi công việc được không. Hôm nay là ngày gì, cho em vợ nghỉ đi hai chị em suốt ngày giãy với chẳng tờ không chán sao” Thế Hiển chống nạnh cầu nhàu nói.

“ Thế Hiển ! anh đang cầu nhàu em đấy sao” Thái độ Uyển Nhi lập chuyển sang bức bối, nghiêng răng nhìn hắn đầy cảnh cáo.

“ Có sao, anh có cầu nhàu em sao ! sao anh không biết nhỉ. Có sao, Quốc Huy tôi có cầu nhàu không, Đăng Khôi có không” hắn liền quay sang mọi người tìm sự trợ giúp.

“ Anh liệu hồn đấy”

“ Em đang định đến công ty đây, mọi người ở chơi lúc khác chúng ta nói chuyện nhé”

“ Đi thôi” anh chốt hai câu rồi bẻ sức nó lên, mặc nó đánh đập túi bụi có ý muốn anh buông bỏ xuống như lại có vẻ vô dụng.

Bọn người ở sau chỉ đứng đấy cười theo, rồi cùng tiến ra xe. Chẳng mấy chốc chiếc xe du lịch lăn bánh rời khỏi thành phố, từ đầu đến giờ hồ núi lửa trong lòng nó dường như không kiểm thêm được nữa.

“ Hoàng Long, anh có tự trọng không ? anh làm cái trò quái gì thế, tôi không thích đi với anh làm ơn cho tôi xuống xe!” giọng nói của nó đầy sự tức giận, mọi người trong xe cũng tái mặt vì lần đầu tiên trông thấy nó như vậy.

“ Em có chắc là muốn xuống chỗ này không ?”

“ Ở đâu cũng được miễn là không cùng đi với anh là tôi vui lắm rồi, sau này cũng đừng tự tiện muốn làm gì tôi thì làm anh không có quyền đó !”

Sắc mặt Hoàng Long xấu đi đánh lại, nhướn mày nhìn nó như muốn ăn tươi nuốt sống, chân đạp phanh thắng gấp. Làm đảo lộn tình thế bên trong chiếc xe, ai nấy đều thấy không khí thật căng thẳng càng sợ vẻ mặt Hoàng Long, duy nhất chỉ nó trừng mắt nhìn anh không một lo ngại.

“ Tôi không có quyền sao ! vậy thì hôm qua ai đã nói làm gì để tôi tha thứ. Giờ đây chỉ là chung xe cô lại chịu không được.” Anh gằn giọng.

“ Hoàng Long, cơ hội tôi đã cho anh rồi. Là anh không cần !”

“ Được, cô làm tốt lắm. Vậy tôi chịu cô vậy, xuống xe !” Anh quát lớn.

Hoàng Nhi ngồi sau giật mình thót tim, thấy tình hình không ổn liền chen một câu “ Minh Anh, hôm nay tham gia cùng mọi người đi chúng đi Đà Lạt bà ngoại đang ốm, hai nữa lại là đám giỗ ông ngoại coi như nề mặt mình được không”

“ Bà...bà...ngoại sao” môi nó mấp máy vài chữ trong lòng đang áy náy vì nỗi cẩu với anh, không ngờ là anh có ý muốn đưa nó đi thăm bà.

“ Hơn nữa, giờ đoạn nữa vắng tanh khó bắt xe về thành phố lắm. Cậu xuống ở đây, chưa kịp về thành phố thì người đã không còn nữa rồi”

Anh bực bội nhưng núi lửa phun trào, không thèm nhìn cũng không mở miệng nói thêm một câu nào.

“ Này, Hoàng Long có phải anh không nói trước với con bé phải không”

“ ...”

“ Ô, cái con người này. Anh cứ như thế thì muốn lấy trái tim của nó khác nào mò kim đáy bể”

“ Chị Hai” nó khó chịu nhìn Uyển Nhi, bênh vực cho anh.

“ Lại còn thế, chưa gì đã bênh vực cho người ta. Vì em cứ như thế nên Hoàng Long chẳng cần đến”

“ Ai bảo tôi không cần” anh tức tối, quay lại quát lên một câu.

Đúng y như dự đoán của người khách tương, đặt được mục đích ai nấy đều cười phá lên. Coi bộ không khí lúc này đang truyền giã đi rất nhiều, để chữa ngưỡng anh đập ga tiếp tục cho xe bon bon trên đường đi, còn nó vì câu nói ấy cuối mặt ngại ngùng che đi hai má lúc này không khác gì quả cà chua chín mọng.

Đi hơn gần một ngày trời Quốc Huy với Thế Hiển cứ thay phiên nhau mà làm radio trực tuyến cho kênh Just for fun giúp mọi người cười nói rôm rã. Lâu lâu, Đăng Khôi cũng góp vui bằng vài câu chuyện tiểu lâm của mình.

“ Nói nhiều rồi cũng hết chủ đề, hay bây giờ chúng ta đổi trò chơi đi mọi người thấy sao”

“ Quốc Huy, em thấy từ lúc ăn cơm trưa xong đến giờ. Anh cứ như MC miệng nói không ngừng không mệt hã anh” nó chu môi trêu.

“ À không phục vụ cho đoàn du khách là nghề nghiệp của tôi”

“ Anh tán thành ý kiến của Huy đó, hay chúng ta chơi trò khác đi. Mọi người thấy sao”

Suốt cả buổi các nàng cứ ngồi gom góp bằng cách cười theo câu chuyện của từng người, nên ai cũng gật đầu nghe theo nào dám phản đối. Cứ theo đà ấy lần này Quốc Huy tự biến mình thành một tay săn báo lão luyện, anh ta nắm tay thành quyền làm micro đưa lên miệng bắt đầu cho cậu chuyện.

“ E hèm, xin chào đoàn lữ hành 00000 biết. Tôi là Trần Quốc Huy MC nổi tiếng nhất vùng, nay chúng tôi đang tham gia chương trình chuyến xe tình chiến và sao đây tôi xin phép được thay ban tổ chức phỏng vấn trực tiếp hót boy Thế Hiển của tập đoàn ENJOY”

“ OMG ! Hoàng Nhi chắc cậu khổ lắm” Minh Anh làm bộ cảm thông xót nhìn Hoàng Nhi.

“ Cố lên, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi mà” Uyển Nhi lại vỗ nhẹ lên tay an ủi Hoàng Nhi.

“ Nhi, mình hiểu nỗi khổ tâm của cậu. Nhất thời thôi mọi chuyện rồi sẽ ổn cả” Ngọc Quỳnh cũng ùa theo mang nỗi xót xa nhìn Hoàng Nhi bằng ánh mắt thương xót cùng.

Mặt Quốc Huy đỏ phừng cả lên, anh ta khá ứ trong vụ này, bày trò cho mọi người vui nào ngờ lại bị chị em phụ nữ xem mình như một thằng có bệnh lâu năm hại vợ con phải thương tâm.

“ Này ! các em thật quá đáng.”

“ Tao thấy bọn họ nói đúng mà Huy, mày cần uống thuốc rồi đấy” Hoàng Long lúc sáng giờ tập trung lái xe ấy vậy mà đến đoạn này cũng chen thêm một câu.

“ Hứ, các người thật quá đáng. Nhưng thôi kệ” Quốc Huy bật chế độ mặt dày xem như không nghe thấy gì. Cả đoàn người trên xe cười phá lên như ong vỡ tổ.

Cuộc phỏng vấn của Quốc Huy diễn ra với nhiều câu hỏi khá hấp dẫn, cứ thế từng lượt từng lượt người trôi qua, cho đến khi anh chữa hướng micro về phía Minh Anh.

“ Tổng Giám Đốc PARKSON chị có thể nào cho chúng tôi biết bằng cách nào chị lại có được thành tựu như ngày hôm nay hay không ?”

“ tôi chỉ dựa theo ba yếu tố : Cần cù , chăm chỉ và siêng năng”

“ Vậy theo em, lúc quay trở về em có chắc chắn là mình sẽ thành công hay không hay chỉ lại ra trận theo tỉ lệ hên xui.” Quốc Huy lại hỏi

“ Tất nhiên là phải thành công, nếu không thành công thì cũng bắt buộc phải thành công !” nó trả lời đầy chắc nịch, kiên quyết.

“ Có tin đồn gần đây, cô và Tổng giám đốc Long có quan hệ hẹn hò xin cô hãy xác minh việc này, liệu anh ấy có phải là động lực khiến cô quyết tâm quay về”

Đến câu hỏi này, nó ngập ngừng nửa muốn nửa không trả lời. Nhìn quay dò xét thái độ anh coi vẻ cũng đang trông chờ câu trả lời . Theo tình mà nói quả thực, khi sang nước Anh động lực duy nhất khiến nó chịu đựng chính là “ Anh” nhưng khi càng nhiều năm về sau làm quen với công việc tự bản thân nó nhận ra một điều con đường mà nó đang đi không phải vì ai cả mà chỉ vì bản thân mình đủ vững chắc để bảo vệ một ai đó, đi bên cạnh một ai đó song hành cùng với họ.

Như vậy thì có còn được tính là nhờ động lực đến từ anh hay không, thời gian làm nó mãi một đi tình cảm dành cho anh sao ? chắc chắn là hoang đường rồi bởi vì một giây một khắc nó cũng chỉ muốn chiếm đoạt anh về, chắc có lẽ là thời gian trôi dần khiến nó trở nên già nua hiểu biết thêm nhiều thứ mà người ta gọi là trưởng thành.

“ Chuyện này...”

216. Chương 107: Gương Vỡ Lại Lành !

“ Chuyện này...chuyện riêng tư cá nhân tôi không thích chia sẻ với người khác. Nhưng tôi biết chắc chắn người phụ nữ hiện đại sẽ có cả sắc lẫn tài, tình lẫn tiền. Có lẽ tôi không phải ngoại lệ”

Suy nghĩ một hồi, nó trôi chảy trả lời một mạch, nếu lúc này để ý thấy sẽ thấy khuôn mặt Hoàng Long đang giãn ra rất nhiều. Từ lúc Quốc Huy bắt đầu câu hỏi ban đầu có chút khó chịu, nhưng cũng rất tò mò muốn xem câu trả lời thế nào, khi nghe nó trả lời anh rõ ràng có chút thất vọng biểu sắc trên gương mặt thanh tú của mình.

“ Chà...em có cần trả lời nghiêm túc vậy không chứ” Quốc Huy cười nói bằng giọng.

“ Em cũng đùa mà” Minh Anh nhún vai thản nhiên mà đáp lại.

Không khí trong chiếc xe lại trầm xuống, chẳng còn ai lên tiếng. Cứ lơ miêng nói đến vấn đề của hai người họ thì bắt đầu có sự lạnh lẽo ở đâu đấy ồ ạt kéo đến, lúc này đây nó chẳng cảm thấy thoải mái bao nhiêu, cứ vài giây lại cố tình đảo mắt nhìn anh. Có khi anh tập trung lái xe không chú ý, có khi ánh mắt của cả hai lại vô tình chạm lấy nhau khiến ai nấy đều lúng túng bối rối.

Im lặng không phải là sở trường của một người như Quốc Huy, Thế Hiển lại càng không như vậy , chuyển mình cựa quậy hoạt động một lúc hần bỏ tai nghe ra khỏi gọi hai tiếng thân thuộc “ Anh Anh”

Nó đang mông lung nghĩ ngợi chợt nghe thấy tiếng gọi liền định thần, chỉ có điều hơi ngỡ ngàng khi cách gọi của người này khiến nó muốn chăm chú đôi chút.

“ Thế Hiển, em không nghĩ chúng ta thân nhau đến vậy”

Hắn chợt dạ, liền chữa cháy “ vậy mà mấy năm trước còn nói yêu tôi, giờ đi đây đi đó về rồi... hằng là em quên tình cảm năm xưa mất rồi”

“ có sao?”

“ dĩ nhiên” hần nhún vai trả lời, tự tin chắc như đinh đóng cột. Được vài giây ngẩn ngủ chưa kịp trở mình dưới ánh mặt trời chói lóa liền bị vùi dập ngay tức khắc, nét mặt hần co lại nhăn nhó đỏ phừng miệng không ngừng xin tha thứ “ vợ, vợ anh đùa anh đùa thôi mà”.

Hóa ra khi hần vừa nói xong liền ba ngón tay chủ đạo của Uyển Nhi đặt đúng vị trí phần eo hần mà ngắt một cái thật mạnh, khiến hần ba hồn bảy vía quay trở lại không dám manh động nói nhảm nói cuội thêm nữa.

“ Mà Minh Anh này, anh có chỗ không hiểu?”

“ ồ anh không hiểu chỗ nào!” nó xoay người lại phía sau, tập trung vào câu hỏi.

“ Khi em chuẩn bị mọi thứ, tạo dựng PARKSON anh đã biết tất cả rồi. Chỉ duy nhất một điều đến nay anh nghĩ mãi vẫn chưa ra...”Thế Hiển xoa cằm trầm tư mông lung tìm đáp án.

“ Ý anh nói chuyện Ngọc Huyền đầu quân cho em sao!”

“ Đúng đấy Minh Anh, anh cũng chưa hiểu chỗ đó. Nếu theo mọi việc em sắp xếp tuy nó là hoàn hảo, nhưng nếu không có sự can thiệp của Ngọc Huyền chiếc ghế Myler đối với em thật là xa xỉ, dù cho em có nắm được quyền thừa kế nhưng hiệu lực lại chẳng đủ, sức lực của bà nội em lúc bấy giờ có thể đưa em ra khỏi tập đoàn chỉ trong một câu nói.”Đặng Khôi cũng hưởng ứng phân tích một số vấn đề, đưa ra lập luận rất chuẩn xác.

Minh Anh nở nụ cười, thu nhận những thắc mắc đáp lại “ Thật ra điều đó có thể là do may mắn”

“ May mắn?” cả đoàn người đồng thanh.

Nó gật nhẹ đầu, nhớ lại một khoảng kí ức bên nước Anh xa xôi thuật lại câu chuyện cho mọi người.

“ Khi trước cô ta là người sang Anh đàm phán chuyện hợp tác giữa trang trại và Myler. Dựa vào điểm đó em lợi dụng cô ta nhưng quân tốt trong tay mình thỏa ý mà điều khiển”

“ Ngọc Huyền không phải kẻ ngốc, cô ta dễ dàng đầu quân cho em vậy sao” Thế Hiển lập tức vạch trần.

“ Bởi vì cô ta thông minh nên sẽ biết theo ai, phản ai sẽ có kết quả tốt nhất. Em nói cho cô ta biết về thân thế của mình, mối quan hệ giữa Myler và em. Cô ta thông minh thì không đúng nhưng cô ta tham lam và sẽ biết tận dụng những gì có lợi cho mình. Hơn thế nữa, vị trí giám đốc phòng nhân sự em nói sẽ cho cô ta chỉ cần cô ta gom hết tất cả bằng chứng bất lợi của Châu Tịnh Yên và dĩ nhiên dù không có cô ta kế hoạch vẫn sẽ đi theo hướng một chiều. Anh nghĩ xem cuộc trao đổi này cô ta có làm không?” nó giải thích một mạch các vấn đề.

“ Thế nhưng cô ta cũng có thể từ chối, biết đâu bán đứng em cô ta lại có vị trí khác thì sao?” Thế Hiển lại hỏi.

“ Đôi khi lời nói không hữu ích, chỉ bằng giải quyết bằng một số thủ đoạn cũng chẳng sao, cô ta đủ chất xám để nhận ra điều đó.” nó cười cho qua.

Dường như ai nấy đều hiểu ra vấn đề, có người ra hiệu bằng ngón trỏ, có người thì mỉm cười tán dương. Duy chỉ có một khúc gỗ vẫn tro trọi như không hề quan tâm đến con người, sự việc đang diễn ra...

Thiên Nghi bề bộn với mớ lộn xộn của Hoàng Long để tập nập từ sáng đến giờ, công việc như ngập núi mà cô không tài nào kham nổi hết đồng giấy tờ này trong một ngày, ấy vậy cô lại tưởng công việc của anh nhẹ như lông hồng chỉ cần kí và kí là xong nào ngờ thật không tưởng nó lại còn nặng hơn gấp mấy trăm lần của các bộ phận khác.

Thêm một trang mới cô hiểu về anh hơn, càng thêm ngưỡng mộ anh khi làm việc tất bật nhưng anh chưa hề một lần than vãn nào cả, phong thái của anh lúc nào cũng ung dung tự tại không chút gấp gáp, người đàn ông này quả thực rất tài ba.

Cô mệt nhoài nằm ngửa ra ghế chặt bụng cho qua, thầm nghĩ “ thôi để mai xử lí tiếp vậy” . Khuôn mặt Thiên Nghi giờ đây khá mệt mỏi, cô đặt chiếc bút về vị trí cũ, sắp xếp mọi thứ thật tươm tất vội vàng rồi khỏi văn phòng.

Lúc Thiên Nghi chạy đến trung tâm đường như đã trễ tận ba mươi phút, mồ hôi nhễ nhãi đổ trên trán, cô không một chút suy nghĩ mà mở cửa lớp học đi ào vào trước muôn vàn con người đang tập trung cao độ lại chuyển sang ba trăm mười độ nhìn về hướng cô.

“ Này em học sinh, em có thể ngồi chỗ kia” thầy giảng viên giao tiếp bằng một câu tiếng anh khá đơn giản truyền đến tai cô.

Thiên Nghi không đáp gì cả, cô hơi ngượng trước ánh mắt mọi người kèm theo là sự ngại ngùng khi bị thầy giáo gọi tên trong ngày đầu khai giảng lớp học này, cô cúi đầu chạy một mạch đến chỗ ngồi, được một lúc mới thoát ngạc nhiên khi thấy người đứng trên bục giảng kia.

Hai hàng mày chau lại, có chút khó chịu trong lòng. Cô trách ánh mắt người ở trên đang nhìn mình, thật không ngờ đi học thêm bằng thạc sĩ thôi cũng gặp phải tên oan gia mà cô không ưa chút nào. Hằng là anh chàng người tây này sẽ chủ nhiệm lớp cô trong khóa học này.

Sáu mươi phút tiết học dài đằng đẳng cuối cùng cũng trôi qua, khi sinh viên lần lượt đi ra khỏi lớp không cần nghĩ trước sau Thiên Nghi cũng đoán được trường hợp này xảy ra.

Vừa đi đến cánh cửa liền bị gã người tây đứng lớp chặn lại, chào hỏi bằng một câu thân mật như thể cả hai rất thân nhau “ Hey, thật là trùng hợp khi em tham gia lớp học của tôi”

“ Ồ, trùng hợp đấy. Không phải anh theo tôi đến đây đó chứ Kobe” hai tay bắt chéo, coi bộ rất đanh đá của Thiên Nghi trừng mắt như cảnh cáo.

“ Em nói sai rồi đấy! Tôi nào có theo em, chỉ tại chúng ta có duyên” Kobe vẫn nở nụ cười ấm áp, đáp lại.

“ Duyên á! Kobe tôi nghĩ anh ở nước ngoài nên bệnh tự tin biến thành hoang tưởng rồi đấy. Nếu có duyên mà duyên với anh thật xui xẻo cho tôi”

“ Không ngờ lời lẽ của trợ lí của Tổng giám đốc Long lại sắc bén đến vậy, quả thực tôi đã xem nhẹ cô. Nhưng nói sao thì tôi vẫn là giáo sư của cô lúc này không phải sao”

“ rồi sao” Thiên Nghi nhếch mày.

Câu trả lời của Thiên Nghi hết sức dừng dưng khiến người đối diện phải im bật không biết đáp trả như thế nào, chỉ biết cắn nín mà nuốt cục tức trôi xuống. Người con gái trước mặt anh ta đây quả thực rất xinh đẹp, cộng thêm phần thông minh mà giờ anh đang phát hiện.

Không biết phải nói là tình cờ hay là duyên số thật. Ba lần tình cờ gặp nhau tức là duyên số vậy rõ ràng anh và Thiên Nghi trời sinh ra chẳng phải một cặp hay sao, hơn thế nữa từ lúc giúp cô thay lớp trên con đường cho đến giờ Kobe tự nhận mình là bị mất chứng “ tương tư” đã có đôi lần anh cầm mấy điện thoại cho Minh Anh hỏi vấn đề này nhưng khi vào đề anh lại lảng sang chuyện khác không rõ lí do.

Giờ đây chạm mặt Thiên Nghi anh lại hết chín phần lúng túng, một phần lại hồi hộp không rõ nguyên do.

Thấy Kobe đứng im như tượng không nói gì, Thiên Nghi liền nói “ Giáo sư, vậy không có chuyện gì đúng không tôi đi trước nhé”

Kobe giật mình , trở lại thời điểm lúc này miệng nhanh nhẩu mà đáp “ có chứ, có một số tài liệu tôi muốn chỉ dẫn em. Không phiền nếu tôi mời em bữa cơm được chứ”

“ không cần đâu tôi ăn rồi. Anh có gmail của tôi mà cứ gửi qua đó, tôi sẽ có cách hiểu bài” vừa đáp trả, cũng là lúc cái bụng đói của cô phản chủ bằng một tiếng kêu hết sức dễ thương “ ực...ực”.

Thấy vậy Kobe liền nhếch mép cười “ có vẻ, cái bụng của em đang phản chủ. Tôi mời em được chứ”

Nhìn cử chỉ của Kobe hết sức lịch sự, cũng không có gì là xấu xa hơn thế nữa giữa hai người cũng đã có vài đôi lần cùng dùng cơm khi hợp tác trong công việc. Cô đành vui vẻ mà gật đầu nhận lời, có lẽ thêm một

bữa cơm cũng chẳng có vướng bận gì người ta có lòng mời thì cô cũng có dạ để mà xơi, tại sao lại không cơ chứ.

Họ bắt đầu làm quen nhau với vài câu hỏi thăm xã giao xen lẫn chút ngưỡng chừng, không thoải mái cho lắm. Đối với một bab boy như Kobe việc đi ăn với một cô gái hoàn toàn là chuyện hết sức bình thường ấy vậy ngay lúc này đây lại chẳng bình thường một chút nào.

Không khí như nóng rang cả lên khiến anh phải gỡ bớt một khuy áo ngay cổ để có thể dễ dàng hô hấp hơn.

“ Anh thấy nóng sao” Thiên Nghi quan tâm hỏi.

“ À không, ngồi với một người đẹp thế này thì chuyện nóng lạnh là hết sức bình thường không phải sao” được dịp Kobe liền pha trò trong câu nói.

Hiểu được ẩn ý sâu xa trong câu nói, cô cũng nhanh nhẩu đáp khẩu “Ồ vậy hóa ra anh cũng không đàn ông cho mấy nhỉ, có thể nóng lạnh với bất kì cô gái nào chỉ cần xinh một tí là được”

Mặt mày Kobe lại tím tái lần thứ hai trong ngày, chưa khi nào anh bị một cô gái hạ bệ đến sát mặt đất như thế này. Có chết anh cũng chưa khi nào tưởng tượng mình lại có bộ dạng thảm thương như vậy, lòng trào trịch thịnh nộ lẫn sự thích thú với người phụ nữ trước mặt. Bỗng dưng trong anh ta trào trịch một ý nghĩ muốn chinh phục người phụ nữ trước mặt, chưa cần biết vì tình cảm hay tình yêu ra sao chỉ là lúc này anh muốn hạ bệ cô ta xuống mà thôi.

Cứ thế cả hai người cùng nhau thưởng thức có món ăn ý ở một nhà hàng lãng mạn dưới ánh đèn vàng, kèm theo chai rượu nho ngắt ngào lòng người trong tiếng nhạc violong du dương vang vọng...

Chiếc xe du lịch của đã đi được hai phần chặn đường ai nấy đều đã thấm mệt, bụng đói rã rời nên dừng lại một quán ăn bình dân bên đường để nghỉ chân dùng bữa. Nhưng con người của công việc thì việc nghỉ ngơi thật quá xa xỉ, chưa kịp bước chân vào nhà hàng điện thoại Minh Anh lại rơi vào trạng thái đổ chuông liên tục.

Biết trước tình huống này, nó đã bật chế độ im lặng từ trước tránh tình trạng lại bị tịch thu điện thoại, để mọi người đi trước nó mới lặng lẽ lên đi lùi ra bên ngoài mà nghe máy.

“ Alo, cậu biết bây giờ là mấy giờ hay không còn gọi cho tớ. Chẳng lẽ tối hôm qua đến giờ cậu chưa ngủ ư” câu nói giao tiếp bằng tiếng anh của nó lưu loát.

“ Annie, từ từ thôi cậu hỏi tới tấp như vậy sao tớ trả lời” người bên kia đầu dây, thở hắt một hơi đáp lại.

“Ừm, vậy có chuyện gì lại gọi cho tớ lúc bốn giờ sáng bên đó thế này”

“ ... ”

Vào đến bên trong quán ăn, nhìn đến nhìn lui chẳng thấy nó đâu dĩ nhiên lòng anh còn cào lòng cuống chạy ra bên ngoài tìm kiếm. Quả thực không sai với dự đoán của mình, cô gái bé nhỏ của anh đang đứng đằng kia nghe điện thoại, nếu biết trước như vậy anh sẽ không trả điện thoại lại dễ dàng đến thế.

Anh tiến đến đứng trước mặt, khiến nó giật mình hoảng hốt miệng vẫn tiếp tục tranh thủ trao đổi với Hàn Thuyên, mặt sát anh như đang muốn ăn tươi nuốt sống. Anh đưa bàn tay thon dài to lớn của mình ra trước mặt nó như đòi nợ, ý anh muốn chiếc điện thoại trên tay nó.

Minh Anh biết rằng nói lý với anh khác nào nước đổ lá môn, thấy tình hình mỗi lúc căng thẳng hơn, nó đành che điện thoại nói nhỏ đối chiến thuận nhỏ nhẹ dịu dàng: “ Em đang làm việc, cho em vài phút chút nữa chúng ta cùng dùng bữa nhé”.

Quả thực không ngoài dự đoán, một người phi phạm quá sức phi phạm nghệ thuật quá sức nghệ thuật như anh làm sao có thể hiểu được nỗi khổ nhân gian, liền chau mày: “ Công việc vớ vẩn gì mà đến ngay cả chủ nhật cũng không cho người ta nghỉ ngơi”

Giọng nói của Hoàng Long không biết là cố tình hay không, nhưng đến cả Hàn Thuyên từ bên kia cũng nghe rõ từng chữ từng từ, mới hay ra rằng hôm nay là chủ nhật theo giờ Việt Nam: “ Annie, mình xin lỗi không biết hôm nay là ngày nghỉ của cậu”

“ Không sao đâu, cậu đừng để tâm. Chuyện ban nãy mình sẽ sớm giải quyết cậu cũng nghỉ ngơi đi mình cúp máy đây”

Cuộc gọi kết thúc, nó lạnh cả sống lưng việc lên lút nghe điện thoại đã khiến nó như biến thành một kẻ trộm.

“ Anh, chúng ta vào dùng cơm thôi” mạnh không được, mỏng không xong thì thôi đành tiếp tục ngoan ngoãn thì sẽ được khoan hồng.

Từ một người lúc này cũng sang chảnh, kiêu ngạo phút chốc nó lại biến thành một chú cún nhỏ nhìn anh, làm anh chập chững đứng không vững, mũi lòng trước gương mặt thiên thần này. Anh đành nhắm mắt cho qua, nhưng cũng trừng phạt rất thích đáng.

“ Long, sao anh lấy điện thoại của em”

Anh vội chụp điện thoại của nó, cầm trên tay đứng một lúc lướt lướt xem xem, sau đó lại bỏ vào túi áo của anh. Mặc cho nó đang thương tiếc đồ yêu của mình.

“ Một mình tôi có thể gánh em cả đời, không cần phải vất vả đến vậy” giọng anh trở nên dịu dàng hơn, rồi đưa tay khoát nó rạo bước vào trong quán ăn, trên đường đi anh còn thêm một câu : “ Nếu có dịp hãy kể tôi nghe thêm về tổng giám Thuyên”

Nó gật đầu, cười mỉm nói một tiếng “ Vâng”

Không có bữa tiệc nào là không tàn , những giờ phút náo nhiệt cũng trôi qua khá nhanh. Bọn họ rời khỏi nhà hàng khi đã ăn uống no say, ai nấy đều ngà ngà chút bia trong người. Lúc này cũng đã hơn mười một giờ khuya.

Đoạn đường giờ đây là vùng ngoại ô thành phố ánh đèn trở nên hiếm hoi, tĩnh mịch Hoàng Long uống hơi nhiều và cũng mệt rã vì chạy xe cả ngày trời, anh nhường ghế tài lại cho Quốc Huy . Chỗ ngồi của Minh Anh luôn trống một bên dành cho anh, không ai dám tranh dành cũng không ai muốn dành để làm gì

.

“ chúng ta tiếp tục đi thôi” Quốc Huy lên tiếng.

Không khí trong xe khá ấm áp, mỗi người một cặp Hoàng Nhi, Uyên Nhi và cả Ngọc Quỳnh nhanh chóng thiếp đi. Anh nhắm mắt mượn cơ say mà tựa đầu vào vai nó. Nó không né tránh, giữ nguyên tư thế như vậy.

Cuối cùng không thể kìm nén lời nói tận đáy lòng: “ Em biết không, tôi rất nhớ em...”

Ánh mắt của nó sụp xuống chạm phải ánh mắt ấm áp của anh, môi cười mỉm: “ Lần sau, anh hãy uống ít thôi. Bỏ được thì tốt hơn” vẫn là lời nói dịu dàng, sưởi ấm bên tai luôn quan tâm anh một cách đặc biệt.

“ Ừ” anh đáp, rồi tựa mình dễ chịu chìm vào giấc ngủ.

Bất chợt cảm giác được có người đang nhìn mình, nó ngẩng mặt lên nhìn. Mãi chìm đắm trong nghĩ và chuỗi dây sự việc nhanh ồ ập đến mà nó quên mất người này.

Trước kia họ cũng rất thân thiết, nhưng sao lại nhìn nhau như người yêu cũ lâu năm gặp lại. Thấy có chút bối rối, Đặng Khôi lên tiếng chữa ngượng “ Ày, em đừng nhìn anh như vậy chứ”

“ Lần trước chưa chào hỏi đàng hoàng, thật ngại quá” nó đáp.

“ Không sao, chẳng phải em chào hỏi anh tử tế, thì anh lại mắc tội với thằng Long à” Đặng Khôi cười bật.

“ Sợ anh ấy vậy sao”

“ Cũng không hẳn, chỉ là mỗi khi cậu ta làm lì Hoàng Nhi sẽ như radio tra tấn hai bọn anh”

“ Đứng đây, vợ anh nói hơi nhiều” Quốc Huy cũng góp đùa một câu.

“ Vợ tốt, là vợ hay cần nhân!”

“ Ở đâu ra định nghĩ vô lí như vậy” Quốc Huy trề môi cười.

“ Mà đây, có vợ rồi thì có trông núi này núi nọ!”

“ tao có vậy à!” Quốc Huy chống chế.

Quốc Huy bị chọc ghẹo ngượng chín cả mặt, còn nó ôm bụng cười rung người rồi chột hoảng hốt khi thấy người bên cạnh chau mày vì không yên giấc đưa tay lên môi ý chỉ khẽ im lặng lại.

Sau hơn một ngày dài chiếc xe cũng dừng lại trước một căn nhà đơn sơ trên Đà Lạt mộng mơ này lúc sáng sớm tinh mơ, từ khuya Hoàng Long đã dậy từ sớm cả bà vai anh bị tê liệt khi làm gối cho nó tựa suốt đêm, anh không dám cựa quậy vì sợ làm mất giấc ngủ của nó. Đã lâu lắm rồi hai người mới có cử chỉ thân mật như thế này, khi nghĩ đến hai chữ anh lại bất giác mở môi cười.

Cứ nghĩ đến đêm xuân mấy tuần trước quả thực anh không tài nào quên nổi, người có gan lớn dám bước lên giường của anh quả nhiên cũng chỉ có mình nó. Trong lúc mê mê với những nghĩ suy anh lại chẳng để ý đến người trên xe đang nhìn anh như thể vì sinh vật lạ ngoài trái đất.

“ Anh hai, không định xuống xe à” Hoàng Nhi bĩu môi nói.

“ Ừm” anh gật nhẹ, rồi lay nhẹ nó thức giấc.

“ Đến rồi sao? Em thấy hơi mệt” nó day vầng trán mệt nhỏi, chắc tại vì quãng đường khá xa khiến nó say xe.

“ vào trong rồi nghỉ ngơi”

Khuôn mặt nó nhợt nhạt, gật đầu theo để anh tự do ôm nó dìu vào bên trong. Căn nhà bà ngoại anh suốt mười năm qua vẫn y nguyên như vậy, đơn sơ mộc mạc giản dị với vài dàn mướp bên ngoài, vài ô trồng rau. Căn nhà gỗ vẫn được thắp sáng bằng những ánh đèn vàng lung linh ấm áp.

Chỉ có điều người ra mở cửa đón bọn họ không phải là bà, nó cũng chẳng mấy ngạc nhiên mấy vì trước đó anh đã có nói bà ngoại dạo này hay ốm yếu, có lẽ bà đang nằm nghỉ ngơi trong phòng.

Dò xét ánh mắt Minh Anh, anh hiểu ngay nó đang muốn gì liền trầm giọng bảo : “ tôi đưa em đi nghỉ ngơi, chút nữa khỏe hơn hãy sang thăm bà”.

Câu nói này cũng anh có lẽ đã dư thừa, nó vội lắc đầu : “ không sao, em muốn gặp bà”

“ Vậy anh hai, với cậu ấy thăm ngoại trước đi em sắp xếp phòng cho mọi người” Hoàng Nhi thấy vậy cũng nói đỡ một câu.

Anh hiểu rõ nó cứng đầu lì lợm, nếu anh không đồng ý thì nó vẫn nhất quyết thăm bà cho bằng được biết vậy anh chiều theo cùng nó ghé phòng bà.

Người bà năm xưa còn chút xuân xanh, nay mái tóc càng lúc trắng phơ hơn đi rất nhiều, đôi tay cùng thân hình cũng gầy guộc thấy rõ từng đường gân xanh, da dẻ hồng hào khi ấy cũng nhăn nheo cùng với những đốm đồi mồi hiện rõ.

“ Bà ngoại, hức hức” lòng nó trào trực xúc động khó tả.

Bà ngoại lim dim, mở đôi mắt mệt mỏi nhìn người gọi mình một cách khó khăn. Bà vẫn che dấu đi bằng nụ cười hiền hậu hôm nào: “ giọng ai giống cún Minh Anh vậy ta”

“ Là cháu đây bà, là Minh Anh đây bà. Bà ơi cháu xin lỗi” nó bùi ngùi mắt ngấn lệ, nắm chặt tay bà ngoại của anh mà thút thít.

“ Sao vậy, ta chưa chết mà cháu khóc lóc cái gì” bà thều thào nói.

“ Bà! Chết gì chứ. Bà chưa được đi ngay lúc này, bà còn chưa thấy chút*của mình mà đi đâu được cơ chứ, bà mà ngủ sớm cháu sẽ giận nhiều lắm”

Bà ngoại ho “khụ khụ” hai tiếng, rồi cười mỉm nói: “ ta còn chưa thấy thằng Long đám cưới, chưa thấy cháu sinh chút cho bà thì làm sao mà bà nở lòng đi đâu được chứ. Hôm nay, biết đường về đây là bà mừng lắm rồi”

Đầu óc hơi choáng váng, nó hơi nghiêng người tựa anh. Bà ngoại thấy vậy mà lòng yên tâm rất nhiều, mắt bà ngoại tuy đã mờ mờ nhưng những nét vui vẻ hạnh phúc trên mặt của cháu trai bà lúc này so với nhiều năm trước đã đổi thay đi rất nhiều.

Bà ngoại nắm chặt tay Minh Anh: “ Minh Anh, thằng bé này nó hơi cứng đầu. Có tâm sự cũng chẳng muốn nói hay kể với ai, cứ khư khư giữ trong lòng mà thôi, bề ngoài nó lúc nào cũng lầm lì nhưng cháu hiểu trái tim nó ấm áp biết chừng nào phải không”

“ Bà à, cháu hiểu ý bà. Cháu cũng hiểu anh ấy, chúng cháu không chia lỵ hay giận nhau nữa đâu”

Anh không cần biết lúc này nó đang thật lòng hay nói cho bà yên lòng, nhưng theo đà mà khoan tay ôm chặt lấy nó vào lòng an ủi: “ Được rồi, để bà nghĩ ngơi đi. Tối lại vào nói chuyện”

Nó tiếc nuối, muốn chuyện trò nhiều hơn nhưng vẫn phải đành nghe theo lời anh để bà ngoại yên tĩnh. Đồng thời người nó cũng đang rất khó chịu, bụng dạ cồn cào không nguôi nên cùng anh trở về phòng...

217. Chương 107: Gương Vỡ Lại Lành !

“ Chuyện này...chuyện riêng tư cá nhân tôi không thích chia sẻ với người khác. Nhưng tôi biết chắc chắn người phụ nữ hiện đại sẽ có cả sắc lẫn tài, tình lẫn tiền. Có lẽ tôi không phải ngoại lệ”

Suy nghĩ một hồi, nó trôi chảy trả lời một mạch, nếu lúc này để ý thấy sẽ thấy khuôn mặt Hoàng Long đang giãn ra rất nhiều. Từ lúc Quốc Huy bắt đầu câu hỏi ban đầu có chút khó chịu, nhưng cũng rất tò mò muốn xem câu trả lời thế nào, khi nghe nó trả lời anh rõ ràng có chút thất vọng biểu sắc trên gương mặt thanh tú của mình.

“ Chà...em có cần trả lời nghiêm túc vậy không chứ” Quốc Huy cười nói băng quơ.

“ Em cũng đùa mà” Minh Anh nhún vai thân nhiên mà đáp lại.

Không khí trong chiếc xe lại trầm xuống, chẳng còn ai lên tiếng. Cứ lơ miện nói đến vấn đề của hai người họ thì bắt đầu có sự lạnh lẽo ở đâu đấy ồ ạt kéo đến, lúc này đây nó chẳng cảm thấy thoải mái bao nhiêu, cứ vài giây lại cố tình đảo mắt nhìn anh. Có khi anh tập trung lái xe không chú ý, có khi ánh mắt của cả hai lại vô tình chạm lấy nhau khiến ai nấy đều lúng túng bối rối.

Im lặng không phải là sở trường của một người như Quốc Huy, Thế Hiển lại càng không như vậy , chuyển mình cựa quậy hoạt động một lúc hần hoi tai nghe ra khỏi gọi hai tiếng thân thuộc “ Anh Anh”

Nó đang mông lung nghĩ ngợi chợt nghe thấy tiếng gọi liền định thần, chỉ có điều hơi ngỡ ngàng khi cách gọi của người này khiến nó muốn chăm chọc đôi chút.

“ Thế Hiển, em không nghĩ chúng ta thân nhau đến vậy”

Hắn chợt dạ, liền chữa cháy “ vậy mà mấy năm trước còn nói yêu tôi, giờ đi đây đi đó về rồi... hăng là em quên tình cảm năm xưa mất rồi”

“ có sao?”

“ dĩ nhiên” hắn nhún vai trả lời, tự tin chắc như đinh đóng cột. Được vài giây ngắn ngủi chưa kịp trở mình dưới ánh mặt trời chói lóa liền bị vùi dập ngay tức khắc, nét mặt hắn co lại nhăn nhó đỏ phừng miệng không ngừng xin tha thứ “ vợ, vợ anh đùa anh đùa thôi mà”.

Hóa ra khi hắn vừa nói xong liền ba ngón tay chủ đạo của Uyển Nhi đặt đúng vị trí phần eo hắn mà ngắt một cái thật mạnh, khiến hắn ba hồn bảy vía quay trở lại không dám manh động nói nhảm nói cuội thêm nữa.

“ Mà Minh Anh này, anh có chỗ không hiểu?”

“Ồ anh không hiểu chỗ nào!” nó xoay người lại phía sau, tập trung vào câu hỏi.

“Khi em chuẩn bị mọi thứ, tạo dựng PARKSON anh đã biết tất cả rồi. Chỉ duy nhất một điều đến nay anh nghĩ mãi vẫn chưa ra...” Thế Hiển xoa cằm trầm tư mông lung tìm đáp án.

“Ý anh nói chuyện Ngọc Huyền đầu quân cho em sao!”

“Đúng đấy Minh Anh, anh cũng chưa hiểu chỗ đó. Nếu theo mọi việc em sắp xếp tuy nó là hoàn hảo, nhưng nếu không có sự can thiệp của Ngọc Huyền chiếc ghế Myler đối với em thật là xa xỉ, dù cho em có nắm được quyền thừa kế nhưng hiệu lực lại chẳng đủ, sức lực của bà nội em lúc bấy giờ có thể đưa em ra khỏi tập đoàn chỉ trong một câu nói.” Đặng Khôi cũng hưởng ứng phân tích một số vấn đề, đưa ra lập luận rất chuẩn xác.

Minh Anh nở nụ cười, thu nhận những thắc mắc đáp lại “Thật ra điều đó có thể là do may mắn”

“May mắn?” cả đoàn người đồng thanh.

Nó gật nhẹ đầu, nhớ lại một khoảng kí ức bên nước Anh xa xôi thuật lại câu chuyện cho mọi người.

“Khi trước cô ta là người sang Anh đàm phán chuyện hợp tác giữa trang trại và Myler. Dựa vào điểm đó em lợi dụng cô ta nhưng quân tốt trong tay mình thỏa ý mà điều khiển”

“Ngọc Huyền không phải kẻ ngốc, cô ta dễ dàng đầu quân cho em vậy sao” Thế Hiển lập tức vạch trần.

“Bởi vì cô ta thông minh nên sẽ biết theo ai, phần ai sẽ có kết quả tốt nhất. Em nói cho cô ta biết về thân thế của mình, mối quan hệ giữa Myler và em. Cô ta thông minh thì không đúng nhưng cô ta tham lam và sẽ biết tận dụng những gì có lợi cho mình. Hơn thế nữa, vị trí giám đốc phòng nhân sự em nói sẽ cho cô ta chỉ cần cô ta gom hết tất cả bằng chứng bất lợi của Châu Tịnh Yên và dĩ nhiên dù không có cô ta kế hoạch vẫn sẽ đi theo hướng một chiều. Anh nghĩ xem cuộc trao đổi này cô ta có làm không?” nó giải thích một mạch các vấn đề.

“Thế nhưng cô ta cũng có thể từ chối, biết đâu bán đứng em cô ta lại có vị trí khác thì sao?” Thế Hiển lại hỏi.

“Đôi khi lời nói không hữu ích, chỉ bằng giải quyết bằng một số thủ đoạn cũng chẳng sao, cô ta đủ chất xám để nhận ra điều đó.” nó cười cho qua.

Dường như ai nấy đều hiểu ra vấn đề, có người ra hiệu bằng ngón trỏ, có người thì mỉm cười tán dương. Duy chỉ có một khúc gỗ vẫn tro trọi như không hề quan tâm đến con người, sự việc đang diễn ra...

Thiên Nghi bề bộn với mớ lộn xộn của Hoàng Long để tập nập từ sáng đến giờ, công việc như ngập núi mà cô không tài nào kham nổi hết đồng giấy tờ này trong một ngày, ấy vậy cô lại tưởng công việc của anh nhẹ như lông hồng chỉ cần kí và kí là xong nào ngờ thật không tưởng nó lại còn nặng hơn gấp mấy trăm lần của các bộ phận khác.

Thêm một trang mới cô hiểu về anh hơn, càng thêm ngưỡng mộ anh khi làm việc tất bật nhưng anh chưa hề một lần than vãn nào cả, phong thái của anh lúc nào cũng ung dung tự tại không chút gấp gáp, người đàn ông này quả thực rất tài ba.

Cô mệt nhoài nằm ngửa ra ghế chặt bụng cho qua, thầm nghĩ “thôi để mai xử lí tiếp vậy”. Khuôn mặt Thiên Nghi giờ đây khá mệt mỏi, cô đặt chiếc bút về vị trí cũ, sắp xếp mọi thứ thật tươm tất vội vàng vàng rời khỏi văn phòng.

Lúc Thiên Nghi chạy đến trung tâm đường như đã trễ tận ba mươi phút, mồ hôi nhễ nhãi đổ trên trán, cô không một chút suy nghĩ mà mở cửa lớp học đi ào vào trước muôn vàng con người đang tập trung cao độ lại chuyển sang ba trăm mười độ nhìn về hướng cô.

“Này em học sinh, em có thể ngồi chỗ kia” thầy giảng viên giao tiếp bằng một câu tiếng anh khá đơn giản truyền đến tai cô.

Thiên Nghi không đáp gì cả, cô hơi ngượng trước ánh mắt mọi người kèm theo là sự ngại ngùng khi bị thầy giáo gọi tên trong ngày đầu khai giảng lớp học này, cô cúi đầu chạy một mạch đến chỗ ngồi, được một lúc mới thoát ngạc nhiên khi thấy người đứng trên bục giảng kia.

Hai hàng mày chau lại, có chút khó chịu trong lòng. Cô trách ánh mắt người ở trên đang nhìn mình, thật không ngờ đi học thêm bằng thạc sĩ thôi cũng gặp phải tên oan gia mà cô không ưa chút nào. Hằng là anh chàng người tây này sẽ chủ nhiệm lớp cô trong khóa học này.

Sáu mươi phút tiết học dài đằng đằng cuối cùng cũng trôi qua, khi sinh viên lần lượt đi ra khỏi lớp không cần nghỉ trước sau Thiên Nghi cũng đoán được trường hợp này xảy ra.

Vừa đi đến cánh cửa liền bị gã người tây đứng lớp chặn lại, chào hỏi bằng một câu thân mật như thể cả hai rất thân nhau “ Hey, thật là trùng hợp khi em tham gia lớp học của tôi”

“Ồ, trùng hợp đấy. Không phải anh theo tôi đến đây đó chứ Kobe” hai tay bắt chéo, coi bộ rất đanh đá của Thiên Nghi trừng mắt như cảnh cáo.

“ Em nói sai rồi đấy! Tôi nào có theo em, chỉ tại chúng ta có duyên” Kobe vẫn nở nụ cười âm ỉ, đáp lại.

“ Duyên á! Kobe tôi nghĩ anh ở nước ngoài nên bệnh tự tin biến thành hoang tưởng rồi đấy. Nếu có duyên mà duyên với anh thật xui xẻo cho tôi”

“ Không ngờ lời lẽ của trợ lý của Tổng giám đốc Long lại sắc bén đến vậy, quả thực tôi đã xem nhẹ cô. Nhưng nói sao thì tôi vẫn là giáo sư của cô lúc này không phải sao”

“ rồi sao” Thiên Nghi nhếch mày.

Câu trả lời của Thiên Nghi hết sức dừng dưng khiến người đối diện phải im bật không biết đáp trả như thế nào, chỉ biết cắn nín mà nuốt cục tức trôi xuống. Người con gái trước mặt anh ta đây quả thực rất xinh đẹp, cộng thêm phần thông minh mà giờ anh đang phát hiện.

Không biết phải nói là tình cờ hay là duyên số thật. Ba lần tình cờ gặp nhau tức là duyên số vậy rõ ràng anh và Thiên Nghi trời sinh ra chẳng phải một cặp hay sao, hơn thế nữa từ lúc giúp cô thay lớp trên con đường cho đến giờ Kobe tự nhận mình là bị mất chứng “ tương tư” đã có đôi lần anh cảm thấy điện thoại cho Minh Anh hỏi vấn đề này nhưng khi vào đề anh lại lảng sang chuyện khác không rõ lý do.

Giờ đây chạm mặt Thiên Nghi anh lại hết chín phần lúng túng, một phần lại hồi hộp không rõ nguyên do.

Thấy Kobe đứng im như tượng không nói gì, Thiên Nghi liền nói “ Giáo sư, vậy không có chuyện gì đúng không tôi đi trước nhé”

Kobe giật mình, trở lại thời điểm lúc này miệng nhanh nhẩu mà đáp “ có chứ, có một số tài liệu tôi muốn chỉ dẫn em. Không phiền nếu tôi mời em bữa cơm được chứ”

“ không cần đâu tôi ăn rồi. Anh có gmail của tôi mà cứ gửi qua đó, tôi sẽ có cách hiểu bài” vừa đáp trả, cũng là lúc cái bụng đói của cô phản chủ bằng một tiếng kêu hết sức dễ thương “ ục...ục”.

Thấy vậy Kobe liền nhếch mép cười “ có vẻ, cái bụng của em đang phản chủ. Tôi mời em được chứ”

Nhìn cử chỉ của Kobe hết sức lịch sự, cũng không có gì là xấu xa hơn thế nữa giữa hai người cũng đã có vài đôi lần cùng dùng cơm khi hợp tác trong công việc. Cô đành vui vẻ mà gật đầu nhận lời, có lẽ thêm một bữa cơm cũng chẳng có vướng bận gì người ta có lòng mời thì cô cũng có dạ để mà xơi, tại sao lại không cơ chứ.

Họ bắt đầu làm quen nhau với vài câu hỏi thăm xã giao xen lẫn chút ngượng ngùng, không thoải mái cho lắm. Đối với một bab boy như Kobe việc đi ăn với một cô gái hoàn toàn là chuyện hết sức bình thường ấy vậy mà lúc này đây lại chẳng bình thường một chút nào.

Không khí như nóng rang cả lên khiến anh phải gỡ bớt một khuy áo ngay cổ để có thể dễ dàng hô hấp hơn.

“ Anh thấy nóng sao” Thiên Nghi quan tâm hỏi.

“ À không, ngồi với một người đẹp thế này thì chuyện nóng lạnh là hết sức bình thường không phải sao” được dịp Kobe liền pha trò trong câu nói.

Hiếu được ẩn ý sâu xa trong câu nói, cô cũng nhanh nhẩu đáp khẩu “Ồ vậy hóa ra anh cũng không đàn ông cho mấy nhỉ, có thể nóng lạnh với bất kì cô gái nào chỉ cần xinh một tí là được”

Mặt mày Kobe lại tím tái lần thứ hai trong ngày, chưa khi nào anh bị một cô gái hạ bệ đến sát mặt đất như thế này. Có chết anh cũng chưa khi nào tưởng tượng mình lại có bộ dạng thảm thương như vậy, lòng trào trức thịnh nộ lẫn sự thích thú với người phụ nữ trước mặt. Bỗng dưng trong anh ta trào trức một ý nghĩ muốn chinh phục người phụ nữ trước mặt, chưa cần biết vì tình cảm hay tình yêu ra sao chỉ là lúc này anh muốn hạ bệ cô ta xuống mà thôi.

Cứ thế cả hai người cùng nhau thưởng thức có món ăn ý ở một nhà hàng lãng mạn dưới ánh đèn vàng, kèm theo chai rượu nho ngọt ngào lòng người trong tiếng nhạc violong du dương vang vọng...

Chiếc xe du lịch của đã đi được hai phần chặn đường ai nấy đều đã thấm mệt, bụng đói rã rời nên dừng lại một quán ăn bình dân bên đường để nghỉ chân dùng bữa. Nhưng con người của công việc thì việc nghỉ ngơi thật quá xa xỉ, chưa kịp bước chân vào nhà hàng điện thoại Minh Anh lại rơi vào trạng thái đổ chuông liên tục.

Biết trước tình huống này, nó đã bật chế độ im lặng từ trước tránh tình trạng lại bị tịch thu điện thoại, để mọi người đi trước nó mới lặng lẽ lên đi lùi ra bên ngoài mà nghe máy.

“Alo, cậu biết bây giờ là mấy giờ hay không còn gọi cho tớ. Chẳng lẽ tối hôm qua đến giờ cậu chưa ngủ ư” câu nói giao tiếp bằng tiếng anh của nó lưu loát.

“Annie, từ từ thôi cậu hỏi tới tấp như vậy sao tớ trả lời” người bên kia đầu dây, thở hắt một đáp lại.

“Ừm, vậy có chuyện gì lại gọi cho tớ lúc bốn giờ sáng bên đó thế này”

“...”

Vào đến bên trong quán ăn, nhìn đến nhìn lui chẳng thấy nó đâu dĩ nhiên lòng anh còn cào lương cuống chạy ra bên ngoài tìm kiếm. Quả thực không sai với dự đoán của mình, cô gái bé nhỏ của anh đang đứng đằng kia nghe điện thoại, nếu biết trước như vậy anh sẽ không trả điện thoại lại dễ dàng đến thế.

Anh tiến đến đứng trước mặt, khiến nó giật mình hoảng hốt miệng vẫn tiếp tục tranh thủ trao đổi với Hàn Thuyên, mặt sát anh như đang muốn ăn tươi nuốt sống. Anh đưa bàn tay thon dài to lớn của mình ra trước mặt nó như đòi nợ, ý anh muốn chiếc điện thoại trên tay nó.

Minh Anh biết rằng nói lý với anh khác nào nước đổ lá môn, thấy tình hình mỗi lúc căng thẳng hơn, nó đành che điện thoại nói nhỏ đối chiến thuận nhỏ nhẹ dịu dàng: “Em đang làm việc, cho em vài phút chút nữa chúng ta cùng dùng bữa nhé”.

Quả thực không ngoài dự đoán, một người phi phạm quá sức phi phạm nghệ thuật quá sức nghệ thuật như anh làm sao có thể hiểu được nỗi khổ nhân gian, liền chau mày: “Công việc vớ vẩn gì mà đến ngay cả chủ nhật cũng không cho người ta nghỉ ngơi”

Giọng nói của Hoàng Long không biết là cố tình hay không, nhưng đến cả Hàn Thuyên từ bên kia cũng nghe rõ từng chữ từng từ, mới hay ra rằng hôm nay là chủ nhật theo giờ Việt Nam: “Annie, mình xin lỗi không biết hôm nay là ngày nghỉ của cậu”

“Không sao đâu, cậu đừng để tâm. Chuyện ban nãy mình sẽ sớm giải quyết cậu cũng nghỉ ngơi đi mình cúp máy đây”

Cuộc gọi kết thúc, nó lạnh cả sống lưng việc lên lút nghe điện thoại đã khiến nó như biến thành một kẻ trộm.

“Anh, chúng ta vào dùng cơm thôi” mạnh không được, mỏng không xong thì thôi đành tiếp tục ngoan ngoãn thì sẽ được khoan hồng.

Từ một người lúc này cũng sang chảnh, kiêu ngạo phút chốc nó lại biến thành một chú cún nhỏ nhìn anh, làm anh chấp chững đứng không vững, mũi lòng trước gương mặt thiên thần này. Anh đành nhắm mắt cho qua, nhưng cũng trừng phạt rất thích đáng.

“ Long, sao anh lấy điện thoại của em”

Anh vội chụp điện thoại của nó, cầm trên tay đứng một lúc lướt lướt xem xem, sau đó lại bỏ vào túi áo của anh. Mặc cho nó đang thương tiếc để yêu của mình.

“ Một mình tôi có thể gánh em cả đời, không cần phải vất vả đến vậy” giọng anh trở nên dịu dàng hơn, rồi đưa tay khoát nó rạo bước vào trong quán ăn, trên đường đi anh còn thêm một câu : “ Nếu có dịp hãy kể tôi nghe thêm về tổng giám Thuyền”

Nó gật đầu, cười mỉm nói một tiếng “ Vâng”

Không có bữa tiệc nào là không tàn , những giờ phút náo nhiệt cũng trôi qua khá nhanh. Bọn họ rời khỏi nhà hàng khi đã ăn uống no say, ai nấy đều ngà ngà chút bia trong người. Lúc này cũng đã hơn mười một giờ khuya.

Đoạn đường giờ đây là vùng ngoại ô thành phố ánh đèn trở nên hiếm hoi, tĩnh mịch Hoàng Long uống hơi nhiều và cũng mệt rã vì chạy xe cả ngày trời, anh nhường ghế tài lại cho Quốc Huy . Chỗ ngồi của Minh Anh luôn trống một bên dành cho anh, không ai dám tranh dành cũng không ai muốn dành để làm gì

“ chúng ta tiếp tục đi thôi” Quốc Huy lên tiếng.

Không khí trong xe khá ấm áp, mỗi người một cặp Hoàng Nhi, Uyển Nhi và cả Ngọc Quỳnh nhanh chóng thiếp đi. Anh nhắm mắt mượn cơ say mà tựa đầu vào vai nó. Nó không né tránh, giữ nguyên tư thế như vậy.

Cuối cùng không thể kìm nén lời nói tận đáy lòng: “ Em biết không, tôi rất nhớ em...”

Ánh mắt của nó cụp xuống chạm phải ánh mắt ấm áp của anh, môi cười mỉm: “ Lần sau, anh hãy uống ít thôi. Bỏ được thì tốt hơn” vẫn là lời nói dịu dàng, sưởi ấm bên tai luôn quan tâm anh một cách đặc biệt.

“ Ủ” anh đáp, rồi tựa mình dễ chịu chìm vào giấc ngủ.

Bất chợt cảm giác được có người đang nhìn mình, nó ngẩng mặt lên nhìn. Mãi chìm đắm trong nghĩ và chuỗi dây sự việc nhanh ồ ập đến mà nó quên mất người này.

Trước kia họ cũng rất thân thiết, nhưng sao lại nhìn nhau như người yêu cũ lâu năm gặp lại. Thấy có chút bối rối, Đăng Khôi lên tiếng chữa ngượng “ Ày, em đừng nhìn anh như vậy chứ”

“ Lần trước chưa chào hỏi đằng hoàng, thật ngại quá” nó đáp.

“ Không sao, chẳng phải em chào hỏi anh tử tế, thì anh lại mắc tội với thằng Long à” Đăng Khôi cười bật.

“ Sợ anh ấy vậy sao”

“ Cũng không hẳn, chỉ là mỗi khi cậu ta lầm lì Hoàng Nhi sẽ như radio tra tấn hai bọn anh”

“ Đúng đấy, vợ anh nói hơi nhiều” Quốc Huy cũng góp đùa một câu.

“ Vợ tốt, là vợ hay cần nhần!”

“ Ở đâu ra định nghĩ vô lí như vậy” Quốc Huy trề môi cười.

“ Mà đây, có vợ rồi thì có trông núi này núi nọ!”

“ tao có vậy à!” Quốc Huy chống chế.

Quốc Huy bị chọc ghẹo ngượng chín cả mặt, còn nó ôm bụng cười rung người rồi chợt hoảng hốt khi thấy người bên cạnh chau mày vì không yên giấc đưa tay lên môi ý chỉ khẽ im lặng lại.

Sau hơn một ngày dài chiếc xe cũng dừng lại trước một căn nhà đơn sơ trên Đà Lạt mộng mơ này lúc sáng sớm tinh mơ, từ khuya Hoàng Long đã dậy từ sớm cả bữa vai anh bị tê liệt khi làm gối cho nó tựa suốt đêm, anh không dám tựa quây vì sợ làm mất giấc ngủ của nó. Đã lâu lắm rồi hai người mới có cử chỉ thân mật như thế này, khi nghĩ đến hai chữ anh lại bất giác mở môi cười.

Cứ nghĩ đến đêm xuân mấy tuần trước quả thực anh không tài nào quên nổi, người có gan lớn dám bước lên giường của anh quả nhiên cũng chỉ có mình nó. Trong lúc mãi mê với những nghĩ suy anh lại chẳng để ý đến người trên xe đang nhìn anh như thể vi sinh vật lạ ngoài trái đất.

“ Anh hai, không định xuống xe à ” Hoàng Nhi bĩu môi nói.

“ Ừm ” anh gạt nhẹ, rồi lay nhẹ nó thức giấc.

“ Đến rồi sao? Em thấy hơi mệt ” nó day vầng trán mệt nhỏi, chắc tại vì quãng đường khá xa khiến nó say xe.

“ vào trong rồi nghỉ ngơi ”

Khuôn mặt nó nhợt nhạt, gạt đầu theo để anh tự do ôm nó dìu vào bên trong. Căn nhà bà ngoại anh suốt mười năm qua vẫn y nguyên như vậy, đơn sơ mộc mạc giản dị với vài dàn mướp bên ngoài, vài ô trồng rau. Căn nhà gỗ vẫn được thắp sáng bằng những ánh đèn vàng lung linh ấm áp.

Chỉ có điều người ra mở cửa đón bọn họ không phải là bà, nó cũng chẳng mấy ngạc nhiên mấy vì trước đó anh đã có nói bà ngoại dạo này hay ốm yếu, có lẽ bà đang nằm nghỉ ngơi trong phòng.

Dò xét ánh mắt Minh Anh, anh hiểu ngay nó đang muốn gì liền trầm giọng bảo : “ tôi đưa em đi nghỉ ngơi, chút nữa khỏe hơn hãy sang thăm bà ”.

Câu nói này cũng anh có lẽ đã dư thừa, nó vội lắc đầu : “ không sao, em muốn gặp bà ”

“ Vậy anh hai, với cậu ấy thăm ngoại trước đi em sắp xếp phòng cho mọi người ” Hoàng Nhi thấy vậy cũng nói đỡ một câu.

Anh hiểu rõ nó cứng đầu lì lợm, nếu anh không đồng ý thì nó vẫn nhất quyết thăm bà cho bằng được biết vậy anh chiều theo cùng nó ghé phòng bà.

Người bà năm xưa còn chút xuân xanh, nay mái tóc càng lúc trắng phơ hơn đi rất nhiều, đôi tay cùng thân hình cũng gầy guộc thấy rõ từng đường gân xanh, da dẻ hồng hào khi ấy cũng nhăn nheo cùng với những đốm đồi mồi hiện rõ.

“ Bà ngoại, hức hức ” lòng nó trào trực xúc động khó tả.

Bà ngoại lim dim, mở đôi mắt mệt mỏi nhìn người gọi mình một cách khó khăn. Bà vẫn che dấu đi bằng nụ cười hiền hậu hôm nào: “ giọng ai giống cún Minh Anh vậy ta ”

“ Là cháu đây bà, là Minh Anh đây bà. Bà ơi cháu xin lỗi ” nó bùi ngùi mắt ngấn lệ, nắm chặt tay bà ngoại của anh mà thút thít.

“ Sao vậy, ta chưa chết mà cháu khóc lóc cái gì ” bà thều thào nói.

“ Bà! Chết gì chứ. Bà chưa được đi ngay lúc này, bà còn chưa thấy chút* của mình mà đi đâu được cơ chứ, bà mà ngủ sớm cháu sẽ giận nhiều lắm ”

Bà ngoại ho “ khụ khụ ” hai tiếng, rồi cười mĩm nói: “ ta còn chưa thấy thằng Long đám cưới, chưa thấy cháu sinh chút cho bà thì làm sao mà bà nở lòng đi đâu được chứ. Hôm nay, biết đường về đây là bà mừng lắm rồi ”

Đầu óc hơi choáng váng, nó hơi nghiêng người tựa anh. Bà ngoại thấy vậy mà lòng yên tâm rất nhiều, mắt bà ngoại tuy đã mờ mờ nhưng những nét vui vẻ hạnh phúc trên mặt của cháu trai bà lúc này so với nhiều năm trước đã đổi thay đi rất nhiều.

Bà ngoại nắm chặt tay Minh Anh: “ Minh Anh, thằng bé này nó hơi cứng đầu. Có tâm sự cũng chẳng muốn nói hay kể với ai, cứ khư khư giữ trong lòng mà thôi, bề ngoài nó lúc nào cũng lầm lì nhưng cháu hiểu trái tim nó ấm áp biết chừng nào phải không ”

“ Bà à, cháu hiểu ý bà. Cháu cũng hiểu anh ấy, chúng cháu không chia ly hay giận nhau nữa đâu ”

Anh không cần biết lúc này nó đang thật lòng hay nói cho bà yên lòng, nhưng theo đà mà khoanh tay ôm chặt lấy nó vào lòng an ủi: “ Được rồi, để bà nghỉ ngơi đi. Tối lại vào nói chuyện ”

Nó tiếc nuối, muốn chuyện trò nhiều hơn nhưng vẫn phải đành nghe theo lời anh để bà ngoại yên tĩnh. Đồng thời người nó cũng đang rất khó chịu, bụng dạ cồn cào không nguôi nên cùng anh trở về phòng...

218. Chương 108 : Đà Lạt Tình Yêu .

Thể trạng lúc này chẳng hề tốt một chút xíu nào, vừa về phòng mắt cho anh muốn làm gì thì làm việc của nó lúc này chỉ muốn tìm một chiếc giường êm ái mà ngủ một giấc. Lúc anh loay hoay quay lại thì đã thấy người con gái bé bỏng ấy chìm sâu có vẻ rất mệt mỏi.

Giọng nói anh ân cần, dịu dàng như thuở nào: “ Em mệt đến thế sao, có cần gọi bác sĩ”.

Đôi hàng mi khẽ động, chau lại: “ Không cần đâu, bị say xe thôi ngủ một giấc sẽ ổn cả mà”.

Định nói thêm gì đó, nhưng chưa kịp mở lời thì người ta lại chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, anh đe dọa cần thận cho nó rồi kiểm tra lại cửa sổ mới rời khỏi phòng, ánh mắt vẫn vương vấn không muốn rời xa chút nào.

Hôm nay có đám giỗ ông ngoại nên khi đến nơi, ấy nếu đều tranh thủ cất gọn hành lý rồi bắt tay vào công việc, ai nấy đều rất tất bật chạy đến chạy xuôi. Hoàng Nhi từ khi làm vợ cũng đã biết đến chuyện bếp núc, chuẩn bị mọi thứ có vẻ rất chuyên nghiệp, ngoài ra còn có Ngọc Quỳnh và Uyên Nhi giúp đỡ.

Thấy Hoàng Long xuống nhà một mình, Uyên Nhi liền dừng công việc sắc thái đảo mắt nhìn anh tra hỏi :
“ Em rể, em gái chị đâu”

Biết Uyên Nhi đang trêu mình, anh liền trừng mắt: “ cô ấy ngủ rồi, từ đâu mà anh thành EM RỂ của em vậy”.

“ Ấy gu, lại còn không chịu thừa nhận. Ý anh là không muốn làm chồng con bé nữa sao, thế đưa nó đến đây làm gì”.

Bị đánh trúng tim đen, anh quay mặt đi chỗ khác cúi đầu uống một ngụm nước, rồi nói qua loa một câu “ Tôi đi xem còn thiếu gì thì mua, phụ nữ tiếp tục làm việc đi” rồi chuồng lẹ ngay tức khắc.

Cứ thế bọn họ được một tràng cười sảng khoái, thể như có dịp trêu chọc Hoàng Long ai nấy đều hưởng ứng và thích thú, chắc rằng từ trước đến nay trong số bọn họ chưa ai nắm bắt được điểm yếu của Hoàng Long. Vậy mà giờ đây anh lại để nó lộ rõ mồn một đến vậy.

Chừng gần một tiếng đồng hồ sau, anh ngồi sau vườn tay cầm một hộp vuông cứ liên tiếp mở ra rồi đóng lại...

“ Hừ” một cú đập vai bất ngờ, khiến anh giật mình loạng choạng xếp lăm rớt chiếc hộp xanh xuống đất.

“ Ô, gì đây? Tính cầu hôn người ta sao anh trai” Hoàng Nhi thoát nhìn liền đoàn ra.

“ Ừm” anh gật đầu “ Có nóng vội quá không? Liệu cô ấy có còn muốn?” anh quay sang thăm dò ý kiến từ Hoàng Nhi.

“ Anh nghĩ nhiều quá rồi, nếu Minh Anh không muốn thì cậu ấy có thể chọn cách định cư ở Anh Quốc, còn không sẽ chọn Úc để yên ổn. Anh hai thừa biết dù PARKSON không hợp tác với tập đoàn chúng ta thì với năng lực của Vũ Thị cũng sẽ chống đỡ nổi PARKSON không phải sao.”

Anh nheo mày, rồi đóng nắp hộp cho vào lại túi, cười mỉm: “ Đôi khi anh thấy, bọn anh thật trẻ con”.

“ Chứ còn gì nữa” Hoàng Nhi phì cười, nhún vai đáp lại “ hai con người này thật rãnh , bỏ ra thời gian tám năm để hành hạ nhau, cho đến giờ chỉ cần một trong anh bước thêm một bước sẽ có lẽ đường ngay trước mặt, vậy mà em chẳng hai người còn giận nhau điều gì nữa” Hoàng Nhi lắc đầu ngán ngẩm.

“ Sẽ nhanh thôi” anh nói.

“ hi vọng vậy”

Hoàng Nhi cười nhẹ, nhìn lên bầu trời tối tăm mà thở dài ra, tâm trạng lúc này vô tình bị anh phát hiện, quan tâm hỏi : “ Có tâm sự sao em gái”

Chợt dạ khi nghe người bên cạnh tra, Hoàng Nhi lúng túng nhưng vẫn cố tỏ ra như không có gì: “ Em là người của tâm trạng sao”

Nghe câu trả lời của Hoàng Nhi như vậy, anh biết rằng con bé muốn giấu nên chẳng敢 hỏi thêm. Dù sao Hoàng Nhi giờ đây cũng đã làm mẹ, mọi chuyện ắt sẽ biết tính toán nghĩ ngợi, trưởng thành hơn. Không nói gì thêm, cả hai im lặng một lúc lâu ngấm trang thanh sau đó anh phải đi chăm sóc cho nó nên đành để em gái mình ở lại với một bầu trời tâm trạng nặng trĩu.

“ Không sao mà, em muốn ngồi đây một lát. Anh đi trông Minh Anh đi, kẻo cậu ấy cần gì đó mà không có ai”

Hoàng Long gật đầu rồi xoay lưng bước đi, chỉ còn Hoàng Nhi ngồi đó đôi mắt ngẩn lệ nhấp một ngụm trà mà đắng từ đầu môi đến tận vào sâu trong cơ thể, nghĩ ngợi điều gì đó khiến cô đau lòng khôn siết.

“ Hoàng Nhi” Quốc Huy từ đâu đi đến trước mặt, một chân anh khụy gối đôi bàn tay nắm chặt người vợ của mình.

Thu tâm trạng, Hoàng Nhi rút tay ra khỏi Quốc Huy đưa tay gạt đi giọt nước mắt đang đổ xuống : “ Có chuyện gì sao? Cô ta lại gọi anh về à. Anh có thể đi nếu muốn”.

Cảm giác tội lỗi chợt chực trào lên, nhìn cô vợ bé bỏng của mình lại khóc, lồng ngực Quốc Huy đau buốt : “ Không, anh và cô ta chẳng có gì”.

Câu nói dối kinh điển của người đàn ông, quá đỗi quen thuộc với mọi tình huống hằng ngày, nếu tra hỏi anh ta “ anh và cô ta có quan hệ như thế nào” chắc chắn một trăm lẻ một phần trăm bất kì người đàn ông nào cũng sẽ đáp “ anh và cô ta chẳng có gì”.

“ Anh còn muốn lừa tôi thêm bao nhiêu lần nữa?” Hoàng Nhi lạnh tanh.

“ Anh phải nói mấy trăm lần, hay phải làm gì để em tin hả Hoàng Nhi. Đã là vợ chồng với nhau em thà tin một người đứng, còn hơn là tin chồng mình hay sao” Quốc Huy nắm chặt bắp vai Hoàng Nhi gần giọng nói.

“ Tin Anh, đã bao lần tôi bỏ qua nhưng rồi ai là người không trân trọng tình cảm vợ chồng ? là tôi hay con trai chúng ta? Anh bên ngoài làm gì tôi không biết sao, ban ngày ra ngoài treo hoa ghẹo nguyệt. Tôi đến lại say khướt trở về nhà, vì có người luôn đợi anh nên anh coi thường phải không Quốc Huy?”

“ Đừng khóc Hoàng Nhi, anh biết anh sai khi khiến em đêm đêm chờ đợi anh như thế, nhưng anh thề ngoài em ra anh chẳng có thêm mối quan hệ nào ngoài lẽ” Quốc Huy đưa ba ngón tay lên trời thề thốt.

“ Đủ rồi Quốc Huy, đừng nói thêm nữa đừng gieo thêm dối trá nữa. Tôi sẽ nhẫn nhịn vì con nhưng tôi không biết mình đủ kiên nhẫn đến lúc nào, nếu anh không còn yêu tôi thì ít nhất hãy nghĩ đến Gấu, tôi không muốn con trai trở thành một người giống anh. Và quản lí người tình của anh thật chặt vào, đừng để cô ta đến tìm tôi thêm một lần nào nữa, nếu không chuyện gì xảy ra anh đừng trách tôi nhẫn tâm”

Và tình huống lúc này cũng chẳng phải ngoại lệ, đã bao lần Hoàng Nhi nhẫn nhịn chịu đựng lời nói dối này, mỏng có mềm có, đã tha thứ đã bỏ qua những lời nói dối đầu môi. Nhưng có vẻ khi chưa mất đi, người đàn ông trước mặt cô đây chưa hề nghĩ đến một lần trân trọng nhau.

Hay vì tình cảm giữa hai người đến một cách nhanh chóng, không trải qua gian truân khó khăn nên Quốc Huy chưa thật lòng thật dạ tuyệt đối với cô. Liệu rằng hôn nhân giữa hai người là sai hoàn toàn, Quốc Huy đã hối hận.

Thôi không hờn trách nữa, chuyện vợ chồng Hoàng Nhi chẳng muốn ai nhìn thấy cảnh tượng này nên cô cũng nhanh chóng quay vào trong nhà, để Quốc Huy ngồi đấy như rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Người con gái của anh đang tuyệt vọng, dấu trong lòng anh là người biết rõ hơn ai hết anh yêu vợ mình đến nhường nào, nhưng Hoàng Nhi lại chẳng tin vào điều đó. Chỉ vì tính chất công việc anh phải suốt ngày ra bên ngoài tiếp khách, dĩ nhiên việc gái gú đi cạnh anh cũng chỉ vì tính chất công việc, anh luôn nghĩ mình trong sạch chưa hề có một lần nào ngoài lẽ. Nhưng cũng ngu xuẩn khi cứ khư khư nghĩ rằng, kếp cô này có

kia trong hàng rượu hay ăn tối cùng đối tác như vậy không hề sai, không nghĩ đến cảm giác tội tệ đã một ngày lớn dần trong Hoàng Nhi...

Minh Anh thức dậy lúc trời tối khuya, hơn nữa là se se lạnh nhưng nó lại cảm nhận được một hơi thở, đang phả bên tai mình. Quay mặt qua nhìn, quả nhiên như dự đoán của mình không ai khác chính là anh, Hoàng Long của nó.

Đưa tay vuốt sòng mũi anh một cách thích thú, đôi môi nó cong lên một đường ma mị. Đã bao lâu rồi, mới được nằm trong vòng tay bình yên của người này, xa cách hàng vạn hàng dặm cây số, tưởng chừng như mất đi, tưởng chừng như chẳng bao giờ gặp lại. Có khi là tuyệt vọng, khi là hố sâu của sự dẫu đơn, niềm hạnh phúc vì chờ đợi, niềm vui vì một tình yêu luôn trường tồn. Mọi thứ cứ như một giấc mơ trải dài nhiều ngày, một cảnh lan lụi tàn vì thiếu ánh sáng rồi lại vương mình nở rộ trước thời tiết khắc nghiệt.

Tình yêu này, đôi khi nghĩ lại thấy nó thật mạnh liệt biết chừng nào.

“Thói quen này của em vẫn chưa thay đổi sao”

Minh Anh giật mình rút tay lại, nhưng cũng không nhanh bằng anh. Hoàng Long giữ nguyên vị trí củ đặt tay nó áp lên má anh, mắt vẫn lim dim nhắm, không mở ra.

“Thói quen này chỉ áp dụng với mỗi anh thôi” nó chu môi đáp.

“Thật may cho em, thói quen của anh vẫn như vậy” anh cười nhếch mép ma mãnh.

Cảm giác có chút gì đó nguy hiểm, hồi hộp ồ ạt kéo đến thêm phần nụ cười gian manh của anh khiến nó không thể nào không nghĩ đến điều đen tối mà anh chuẩn bị làm. Nhanh chóng nắm chặt đôi tay anh lại, bối rối ngại ngùng hiện rõ.

“Anh...không được” hai má nó hây hây ửng hồng trong đêm.

“Vậy em tự ý, nằm lên giường thì được chứ gì” anh cười phì đáp lại.

“Em tự ý lên giường anh khi nào, đừng vu khống như thế”

Nó dùng lực hai bàn tay đẩy ra, có vẻ bây giờ điều đó đã quá vô dụng. Hoàng Long là ai cơ chứ, khi vật sở hữu hay con mồi đã nằm gọn trong lòng bàn tay, thì đừng nghĩ đến việc chạy trốn hay thoát khỏi chỉ thêm phí sức mà thôi.

Như tia chớp, anh hùng dũng nằm đè lên nó một tay khóa chặt hai cổ tay nó lại đưa lên đỉnh đầu, tay còn lại khéo léo khiến chiếc váy ngủ nửa che nửa gọi mời từ từ phơi bày toàn bộ cơ thể, anh cuồng si đến đỉnh dục vọng kéo theo sự mê hoặc của vị tình yêu bá đạo, áp đặt đôi môi xuống bờ môi mềm mại kia mà chiếm lấy.

Sau mà chống cự dấy dựa không được bao lâu, người con gái như nó cũng đã phải hưởng ứng theo nhịp tình của anh. Cả hai người xoáy vào nhau bằng những nụ hôn tận cùng cháy bỏng, đôi tay điêu luyện nhịp nhàng lúc như đau đớn vô vàng khi thì chỉ muốn nổ tung với cơn mê tình say đắm. Trải qua bao lần, xem như nó cũng có kinh nghiệm, lần một lần hai để anh chiếm lĩnh thể thượng phong, nhưng lần này nó cũng muốn một lần khuất phục anh trong chuyện chăn gối.

Trong lúc mê tình, anh không để ý dùng sức lực nó liền chuyển xoay ba trăm mười độ một vòng nằm trên người anh, ánh mắt ấy gợi tình sexy ma mị khiến anh cảm lòng không nổi mà vô tình bật ra tiếng rên khe khẽ: “Minh Anh, em hư như thế này từ khi nào”

“Từ lúc quen anh, em đã hư thật rồi. Em sẽ cho anh nếm mùi hư là như thế nào”

Trước kia, anh đã thấy với thân hình mũm mĩm kia nó bảo lười khiến anh đứng ngồi không yên, có khi kiềm chế bản thân không được mà ra ban công châm thuốc kiềm nén. Giờ đây nó lại trở thành một người đáng chuẩn đến từng góc cạnh, càng khiến cậu em bên dưới không tài nào ngưng thể hiện sức bộc phát bên dưới đang càng lúc càng nóng hổi.

Đây là lần đầu tiên sau gần tám năm xa cách, anh mới được ngắm nó say sưa đến vậy. Làn da mịn màu trắng muốt phủ lên cơ thể cao ráo cân đối. Nhìn từ dưới lên là đôi chân thon dài thẳng tắp đang kẹp lấy nửa phần bên dưới cơ thể anh, hai mông căng tròn mũm mĩm đang đặt trên đùi anh, cái eo con kiến thắt

lại nơi phần lưng , hai đồi núi kiêu hãnh kia sau nhiều năm vẫn vậy đều cân đối thêm hai bông đào trên đỉnh khiến người ta chỉ muốn dùng hết khả năng mà chiêm trợn.

Nhìn anh nuốt một ngụm nước miếng khô mà nó cố kiềm không cười, nhanh chóng trả lễ ban đầu cho anh bằng những nụ hôn ngọt ngào, họ quấn lấy nhau mỗi lúc lại hôn say hơn, vòng ngực hay người cứ thế ghi sát nhau, anh mê mẩn như tôn ngộ không muốn rời khỏi núi, hai tay nó cứ thế mà cào cào lên tấm lưng bịn rịn mồ hôi đang đổ ra, nó bầu chặt vào người anh, môi kề môi má kề má, áp sát vào nhau. Cứ thế nó bên trên từng nhịp từng nhịp tới lui đều đặn, còn anh bên dưới du dương hòa chung một nhịp lúc nhanh lúc chậm, có khi cao trào, có khi lặng lẽ như dòng sông nước chảy êm đềm, tiếng rên khe khẽ đâu đó vang dội cả phòng trong đêm tĩnh mịch này, cho đến khi đạt được đỉnh điểm vẫn không hề buông lơi nhau ra...

Sau cuộc mây mưa dành hoành tráng, lẫn mùi vị tình ái đêm nay cả hai đều len lỏi cảm giác xa cách dường như đã hoàn toàn biến mất. Nghi ngờ, giận hờn, buồn bã trách cứ như xóa sạch chỉ trong một giây.

Tựa đầu nằm trên vai anh, tay mân mê ngực anh rất tình. Hôn lên trán nó anh khẽ nó “ Kể anh nghe về nước Anh”

“ Ngày đầu tiên...”

Đêm đó anh hỏi rất nhiều về những ngày tháng ở Anh của nó, nó cũng thành thật mà đáp lại những gì anh hỏi. Hai người trò chuyện suốt đêm, đến tận mờ sáng mới chợp mắt, có lẽ đêm nay là một đêm khó quên hoặc sẽ là sợi dây nối lại tình cảm ban đầu mà vốn dĩ chưa hề một lần cắt đi.

Bên dưới nhà Ngọc Quỳnh dậy từ rất sớm, cô đang lui lúi trong bếp để chuẩn bị điểm tâm sáng cho mọi người. Không may trong lúc mãi mê cắt bánh, cô để dao cắt vào tay vừa hay Đặng Khôi cũng vừa đến thấy vậy có đôi chút hoảng hốt.

“ Em có sao không?” ánh mắt anh trĩu mến lo lắng, nắm lấy ngón tay đặt vào miệng cầm máu.

Ngọc Quỳnh cười mỉm đáp “ Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ. Anh dậy sớm vậy, hôm nay là ngày nghỉ mà”

“ Chẳng phải tám rưỡi rồi sao. Thường thức dậy đi làm nên quen mất rồi” anh sơ cứu vết thương cho cô, rồi nói tiếp “ bọn người kia chưa dậy à?”

“ Vợ chồng Quốc Huy dậy từ sớm đi đâu rồi ấy. Có lẽ vợ chồng kia muốn đi chơi riêng hiếm có dịp mà”

Câu nói của Ngọc Quỳnh tuy đơn thuần nhưng Đặng Khôi hiểu ngay, cô ấy đang muốn gì. Tình cảm với người này mấy năm qua anh vẫn không biết phải làm như thế nào, bởi lẽ cô ấy quá yếu đuối buông tay liệu cô ấy sẽ chịu nổi, hay sẽ ngu ngốc tự tử như mấy năm về trước, vốn dĩ người ta nói tình yêu không nên ép buộc ấy vậy anh lại ép buộc bản thân mình phải ở bên cạnh Ngọc Quỳnh mấy năm qua.

Trông Đặng Khôi đang nghĩ gì đó, Ngọc Quỳnh lay người anh “ Anh, sao vậy. Anh không khỏe à?”

Giật mình, Đặng Khôi gạt phăng suy nghĩ qua một bên anh nói: “ Thế em thích đi đâu không, dùng điểm tâm xong chúng ta cùng đi”

Khuôn mặt mừng rỡ Ngọc Quỳnh liền đáp: “ Thật chứ, chúng ta đi vườn tình yêu nhé. Em cũng đang có chuyện muốn bàn với anh”

“ Ừm” anh gật đầu, rồi lơ sang chuyện khác bằng cách dùng điểm tâm.

Bên nhau đã nhiều năm nhưng tình cảm lại như tờ giấy trắng, Ngọc Quỳnh cố gắng vẽ nên bao nhiêu, Đặng Khôi chỉ một lòng muốn xóa đi bởi vì trái tim anh chưa hề một lần nghĩ đến người con gái này, anh vẫn ôm tim yêu đơn phương một người đáng lẽ không nên yêu.

Ngọc Quỳnh là người nhạy cảm, hơn nữa là một phụ nữ cô có thể cảm nhận được tất cả hướng gì Đặng Khôi với cô là thanh mai trúc mã, cô hiểu anh hơn bao giờ hết. Cô cứ vậy khư khư ôm tim đau đớn chờ đợi sự đáp trả từ anh, thậm chí dùng nhiều cách để giữ anh bên cạnh nhiều năm như vậy.

Nhưng chưa từng có năm nào giữ trái tim anh ở lại bên cô, hằng đêm cô hay ôm gối khóc nhiều , cũng đã nhiều lần tự hỏi bản thân là ngu hay ngốc

khi yêu một người như vậy để rồi sáng ra lại làm như không có gì tất cả đều ổn, chỉ cần người bên cạnh thì việc chiếm lấy trái tim đơn thuần chờ theo năm tháng...

219. Chương 108 : Đà Lạt Tình Yêu .

Thể trạng lúc này chẳng hề tốt một chút xíu nào, vừa về phòng mắt cho anh muốn làm gì thì làm việc của nó lúc này chỉ muốn tìm một chiếc giường êm ái mà ngủ một giấc. Lúc anh loay hoay quay lại thì đã thấy người con gái bé bỏng ấy chìm sâu có vẻ rất mệt mỏi.

Giọng nói anh ân cần, dịu dàng như thuở nào: “ Em mệt đến thế sao, có cần gọi bác sĩ”.

Đôi hàng mi khẽ động, chau lại: “ Không cần đâu, bị say xe thôi ngủ một giấc sẽ ổn cả mà”.

Định nói thêm gì đó, nhưng chưa kịp mở lời thì người ta lại chìm vào giấc ngủ một cách nhanh chóng, anh đe dọa cần thận cho nó rồi kiểm tra lại cửa sổ mới rời khỏi phòng, ánh mắt vẫn vương vấn không muốn rời xa chút nào.

Hôm nay có đám giỗ ông ngoại nên khi đến nơi, ấy nếu đều tranh thủ cất gọn hành lý rồi bắt tay vào công việc, ai nấy đều rất tất bật chạy đến chạy xuôi. Hoàng Nhi từ khi làm vợ cũng đã biết đến chuyện bếp núc, chuẩn bị mọi thứ có vẻ rất chuyên nghiệp, ngoài ra còn có Ngọc Quỳnh và Uyên Nhi giúp đỡ.

Thấy Hoàng Long xuống nhà một mình, Uyên Nhi liền dừng công việc sắc thái đảo mắt nhìn anh tra hỏi :
“ Em rể, em gái chị đâu”

Biết Uyên Nhi đang trêu mình, anh liền trừng mắt: “ cô ấy ngủ rồi, từ đâu mà anh thành EM RỂ của em vậy”.

“ Ấy gu, lại còn không chịu thừa nhận. Ý anh là không muốn làm chồng con bé nữa sao, thế đưa nó đến đây làm gì”.

Bị đánh trúng tim đen, anh quay mặt đi chỗ khác cúi đầu uống một ngụm nước, rồi nói qua loa một câu “ Tôi đi xem còn thiếu gì thì mua, phụ nữ tiếp tục làm việc đi” rồi chuồng lẹ ngay tức khắc.

Cứ thế bọn họ được một tràng cười sảng khoái, thể như có dịp trêu chọc Hoàng Long ai nấy đều hưởng ứng và thích thú, chắc rằng từ trước đến nay trong số bọn họ chưa ai nắm bắt được điểm yếu của Hoàng Long. Vậy mà giờ đây anh lại để nó lộ rõ mồn một đến vậy.

Chừng gần một tiếng đồng hồ sau, anh ngồi sau vườn tay cầm một hộp vuông cứ liên tiếp mở ra rồi đóng lại...

“ Hừ” một cú đập vai bất ngờ, khiến anh giật mình loạng choạng xếp lăm rớt chiếc hộp xanh xuống đất.

“ Ô, gì đây? Tính cầu hôn người ta sao anh trai” Hoàng Nhi thoát nhìn liền đoàn ra.

“ Ừm” anh gật đầu “ Có nóng vội quá không? Liệu cô ấy có còn muốn?” anh quay sang thăm dò ý kiến từ Hoàng Nhi.

“ Anh nghĩ nhiều quá rồi, nếu Minh Anh không muốn thì cậu ấy có thể chọn cách định cư ở Anh Quốc, còn không sẽ chọn Úc để yên ổn. Anh hai thừa biết dù PARKSON không hợp tác với tập đoàn chúng ta thì với năng lực của Vũ Thị cũng sẽ chống đỡ nổi PARKSON không phải sao.”

Anh nheo mày, rồi đóng nắp hộp cho vào lại túi, cười mỉm: “ Đôi khi anh thấy, bọn anh thật trẻ con”.

“ Chứ còn gì nữa” Hoàng Nhi phì cười, nhún vai đáp lại “ hai con người này thật rãnh , bỏ ra thời gian tám năm để hành hạ nhau, cho đến giờ chỉ cần một trong anh bước thêm một bước sẽ có lẽ đường ngay trước mặt, vậy mà em chẳng hai người còn giận nhau điều gì nữa” Hoàng Nhi lắc đầu ngán ngẩm.

“ Sẽ nhanh thôi” anh nói.

“ hi vọng vậy”

Hoàng Nhi cười nhẹ, nhìn lên bầu trời tối tăm mà thở dài ra, tâm trạng lúc này vô tình bị anh phát hiện, quan tâm hỏi : “ Có tâm sự sao em gái”

Chợt dạ khi nghe người bên cạnh tra, Hoàng Nhi lúng túng nhưng vẫn cố tỏ ra như không có gì: “ Em là người của tâm trạng sao”

Nghe câu trả lời của Hoàng Nhi như vậy, anh biết rằng con bé muốn giấu nên chẳng敢 hỏi thêm. Dù sao Hoàng Nhi giờ đây cũng đã làm mẹ, mọi chuyện ắt sẽ biết tính toán nghĩ ngợi, trưởng thành hơn. Không nói gì thêm, cả hai im lặng một lúc lâu ngấm trang thanh sau đó anh phải đi chăm sóc cho nó nên đành để em gái mình ở lại với một bầu trời tâm trạng nặng trĩu.

“ Không sao mà, em muốn ngồi đây một lát. Anh đi trông Minh Anh đi, kẻo cậu ấy cần gì đó mà không có ai”

Hoàng Long gạt đầu rồi xoay lưng bước đi, chỉ còn Hoàng Nhi ngồi đó đôi mắt ngẩn lệ nhấp một ngụm trà mà đắng từ đầu môi đến tận vào sâu trong cơ thể, nghĩ ngợi điều gì đó khiến cô đau lòng khôn siết.

“ Hoàng Nhi” Quốc Huy từ đâu đi đến trước mặt, một chân anh khụy gối đôi bàn tay nắm chặt người vợ của mình.

Thu tâm trạng, Hoàng Nhi rút tay ra khỏi Quốc Huy đưa tay gạt đi giọt nước mắt đang đổ xuống : “ Có chuyện gì sao? Cô ta lại gọi anh về à. Anh có thể đi nếu muốn”.

Cảm giác tội lỗi chợt chực trào lên, nhìn cô vợ bé bỏng của mình lại khóc, lồng ngực Quốc Huy đau buốt : “ Không, anh và cô ta chẳng có gì”.

Câu nói dối kinh điển của người đàn ông, quá đỗi quen thuộc với mọi tình huống hằng ngày, nếu tra hỏi anh ta “ anh và cô ta có quan hệ như thế nào” chắc chắn một trăm lẻ một phần trăm bất kì người đàn ông nào cũng sẽ đáp “ anh và cô ta chẳng có gì”.

“ Anh còn muốn lừa tôi thêm bao nhiêu lần nữa?” Hoàng Nhi lạnh tanh.

“ Anh phải nói mấy trăm lần, hay phải làm gì để em tin hả Hoàng Nhi. Đã là vợ chồng với nhau em thà tin một người đứng, còn hơn là tin chồng mình hay sao” Quốc Huy nắm chặt bắp vai Hoàng Nhi gần giọng nói.

“ Tin Anh, đã bao lần tôi bỏ qua nhưng rồi ai là người không trân trọng tình cảm vợ chồng ? là tôi hay con trai chúng ta? Anh bên ngoài làm gì tôi không biết sao, ban ngày ra ngoài treo hoa ghẹo nguyệt. Tôi đến lại say khướt trở về nhà, vì có người luôn đợi anh nên anh coi thường phải không Quốc Huy?”

“ Đừng khóc Hoàng Nhi, anh biết anh sai khi khiến em đêm đêm chờ đợi anh như thế, nhưng anh thề ngoài em ra anh chẳng có thêm mối quan hệ nào ngoài lẽ” Quốc Huy đưa ba ngón tay lên trời thề thốt.

“ Đủ rồi Quốc Huy, đừng nói thêm nữa đừng gieo thêm dối trá nữa. Tôi sẽ nhẫn nhịn vì con nhưng tôi không biết mình đủ kiên nhẫn đến lúc nào, nếu anh không còn yêu tôi thì ít nhất hãy nghĩ đến Gấu, tôi không muốn con trai trở thành một người giống anh. Và quản lí người tình của anh thật chặt vào, đừng để cô ta đến tìm tôi thêm một lần nào nữa, nếu không chuyện gì xảy ra anh đừng trách tôi nhẫn tâm”

Và tình huống lúc này cũng chẳng phải ngoại lệ, đã bao lần Hoàng Nhi nhẫn nhịn chịu đựng lời nói dối này, mỏng có mềm có, đã tha thứ đã bỏ qua những lời nói dối đầu môi. Nhưng có vẻ khi chưa mất đi, người đàn ông trước mặt cô đây chưa hề nghĩ đến một lần trân trọng nhau.

Hay vì tình cảm giữa hai người đến một cách nhanh chóng, không trải qua gian truân khó khăn nên Quốc Huy chưa thật lòng thật dạ tuyệt đối với cô. Liệu rằng hôn nhân giữa hai người là sai hoàn toàn, Quốc Huy đã hối hận.

Thôi không hờn trách nữa, chuyện vợ chồng Hoàng Nhi chẳng muốn ai nhìn thấy cảnh tượng này nên cô cũng nhanh chóng quay vào trong nhà, để Quốc Huy ngồi đây như rơi vào hố sâu tuyệt vọng.

Người con gái của anh đang tuyệt vọng, dấu trong lòng anh là người biết rõ hơn ai hết anh yêu vợ mình đến nhường nào, nhưng Hoàng Nhi lại chẳng tin vào điều đó. Chỉ vì tính chất công việc anh phải suốt ngày ra bên ngoài tiếp khách, dĩ nhiên việc gái gú đi cạnh anh cũng chỉ vì tính chất công việc, anh luôn nghĩ mình trong sạch chưa hề có một lần nào ngoài lẽ. Nhưng cũng ngu xuẩn khi cứ khư khư nghĩ rằng, kếp cô này có

kia trong hàng rượu hay ăn tối cùng đối tác như vậy không hề sai, không nghĩ đến cảm giác tội tệ đã một ngày lớn dần trong Hoàng Nhi...

Minh Anh thức dậy lúc trời tối khuya, hơn nữa là se se lạnh nhưng nó lại cảm nhận được một hơi thở, đang phả bên tai mình. Quay mặt qua nhìn, quả nhiên như dự đoán của mình không ai khác chính là anh, Hoàng Long của nó.

Đưa tay vuốt sòng mũi anh một cách thích thú, đôi môi nó cong lên một đường ma mị. Đã bao lâu rồi, mới được nằm trong vòng tay bình yên của người này, xa cách hàng vạn hàng dặm cây số, tưởng chừng như mất đi, tưởng chừng như chẳng bao giờ gặp lại. Có khi là tuyệt vọng, khi là hố sâu của sự đau đơn, niềm hạnh phúc vì chờ đợi, niềm vui vì một tình yêu luôn trường tồn. Mọi thứ cứ như một giấc mơ trải dài nhiều ngày, một cảnh lan lụi tàn vì thiếu ánh sáng rồi lại vương mình nở rộ trước thời tiết khắc nghiệt.

Tình yêu này, đôi khi nghĩ lại thấy nó thật mạnh liệt biết chừng nào.

“Thói quen này của em vẫn chưa thay đổi sao”

Minh Anh giật mình rút tay lại, nhưng cũng không nhanh bằng anh. Hoàng Long giữ nguyên vị trí củ đặt tay nó áp lên má anh, mắt vẫn lim dim nhắm, không mở ra.

“Thói quen này chỉ áp dụng với mỗi anh thôi” nó chu môi đáp.

“Thật may cho em, thói quen của anh vẫn như vậy” anh cười nhếch mép ma mãnh.

Cảm giác có chút gì đó nguy hiểm, hồi hộp ồ ạt kéo đến thêm phần nụ cười gian manh của anh khiến nó không thể nào không nghĩ đến điều đen tối mà anh chuẩn bị làm. Nhanh chóng nắm chặt đôi tay anh lại, bối rối ngại ngùng hiện rõ.

“Anh...không được” hai má nó hây hây ửng hồng trong đêm.

“Vậy em tự ý, nằm lên giường thì được chứ gì” anh cười phì đáp lại.

“Em tự ý lên giường anh khi nào, đừng vu khống như thế”

Nó dùng lực hai bàn tay đẩy ra, có vẻ bây giờ điều đó đã quá vô dụng. Hoàng Long là ai cơ chứ, khi vật sở hữu hay con mồi đã nằm gọn trong lòng bàn tay, thì đừng nghĩ đến việc chạy trốn hay thoát khỏi chỉ thêm phí sức mà thôi.

Như tia chớp, anh hùng dũng nằm đè lên nó một tay khóa chặt hai cổ tay nó lại đưa lên đỉnh đầu, tay còn lại khéo léo khiến chiếc váy ngủ nửa che nửa gọi mời từ từ phơi bày toàn bộ cơ thể, anh cuồng si đến đỉnh dục vọng kéo theo sự mê hoặc của vị tình yêu bá đạo, áp đặt đôi môi xuống bờ môi mềm mại kia mà chiếm lấy.

Sau mà chống cự dấy dựa không được bao lâu, người con gái như nó cũng đã phải hưởng ứng theo nhịp tình của anh. Cả hai người xoáy vào nhau bằng những nụ hôn tận cùng cháy bỏng, đôi tay điêu luyện nhịp nhàng lúc như đau đớn vô vàng khi thì chỉ muốn nổ tung với cơn mê tình say đắm. Trải qua bao lần, xem như nó cũng có kinh nghiệm, lần một lần hai để anh chiếm lĩnh thể thượng phong, nhưng lần này nó cũng muốn một lần khuất phục anh trong chuyện chăn gối.

Trong lúc mê tình, anh không để ý dùng sức lực nó liền chuyển xoay ba trăm mười độ một vòng nằm trên người anh, ánh mắt ấy gợi tình sexy ma mị khiến anh cảm lòng không nổi mà vô tình bật ra tiếng rên khe khẽ: “Minh Anh, em hư như thế này từ khi nào”

“Từ lúc quen anh, em đã hư thật rồi. Em sẽ cho anh nếm mùi hư là như thế nào”

Trước kia, anh đã thấy với thân hình mũm mĩm kia nó bảo lười khiến anh đứng ngồi không yên, có khi kiềm chế bản thân không được mà ra ban công châm thuốc kiềm nén. Giờ đây nó lại trở thành một người đáng chuẩn đến từng góc cạnh, càng khiến cậu em bên dưới không tài nào ngưng thể hiện sức bộc phát bên dưới đang càng lúc càng nóng hổi.

Đây là lần đầu tiên sau gần tám năm xa cách, anh mới được ngắm nó say sưa đến vậy. Làn da mịn màu trắng muốt phủ lên cơ thể cao ráo cân đối. Nhìn từ dưới lên là đôi chân thon dài thẳng tắp đang kẹp lấy nửa phần bên dưới cơ thể anh, hai mông căng tròn mũm mĩm đang đặt trên đùi anh, cái eo con kiến thắt

lại nơi phần lưng , hai đồi núi kiêu hãnh kia sau nhiều năm vẫn vậy đều cân đối thêm hai bông đào trên đỉnh khiến người ta chỉ muốn dùng hết khả năng mà chiêm trợn.

Nhìn anh nuốt một ngụm nước miếng khô mà nó cố kiềm không cười, nhanh chóng trả lễ ban đầu cho anh bằng những nụ hôn ngọt ngào, họ quấn lấy nhau mỗi lúc lại hôn say hơn, vòng ngực hay người cứ thế ghi sát nhau, anh mê mẩn như tôn ngộ không muốn rời khỏi núi, hai tay nó cứ thế mà cào cào lên tấm lưng bịn rịn mồ hôi đang đổ ra, nó bầu chặt vào người anh, môi kề môi má kề má, áp sát vào nhau. Cứ thế nó bên trên từng nhịp từng nhịp tới lui đều đặn, còn anh bên dưới du dương hòa chung một nhịp lúc nhanh lúc chậm, có khi cao trào, có khi lặng lẽ như dòng sông nước chảy êm đềm, tiếng rên khe khẽ đâu đó vang dội cả phòng trong đêm tĩnh mịch này, cho đến khi đạt được đỉnh điểm vẫn không hề buông lơi nhau ra...

Sau cuộc mây mưa dành hoành tráng, lẫn mùi vị tình ái đêm nay cả hai đều len lỏi cảm giác xa cách dường như đã hoàn toàn biến mất. Nghi ngờ, giận hờn, buồn bã trách cứ như xóa sạch chỉ trong một giây.

Tựa đầu nằm trên vai anh, tay mân mê ngực anh rất tình. Hôn lên trán nó anh khẽ nó “ Kể anh nghe về nước Anh”

“ Ngày đầu tiên...”

Đêm đó anh hỏi rất nhiều về những ngày tháng ở Anh của nó, nó cũng thành thật mà đáp lại những gì anh hỏi. Hai người trò chuyện suốt đêm, đến tận mờ sáng mới chợp mắt, có lẽ đêm nay là một đêm khó quên hoặc sẽ là sợi dây nối lại tình cảm ban đầu mà vốn dĩ chưa hề một lần cắt đi.

Bên dưới nhà Ngọc Quỳnh dậy từ rất sớm, cô đang lui lúi trong bếp để chuẩn bị điểm tâm sáng cho mọi người. Không may trong lúc mãi mê cắt bánh, cô để dao cắt vào tay vừa hay Đặng Khôi cũng vừa đến thấy vậy có đôi chút hoảng hốt.

“ Em có sao không?” ánh mắt anh trĩu mến lo lắng, nắm lấy ngón tay đặt vào miệng cầm máu.

Ngọc Quỳnh cười mỉm đáp “ Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ. Anh dậy sớm vậy, hôm nay là ngày nghỉ mà”

“ Chẳng phải tám rưỡi rồi sao. Thường thức dậy đi làm nên quen mất rồi” anh sơ cứu vết thương cho cô, rồi nói tiếp “ bọn người kia chưa dậy à?”

“ Vợ chồng Quốc Huy dậy từ sớm đi đâu rồi ấy. Có lẽ vợ chồng kia muốn đi chơi riêng hiếm có dịp mà”

Câu nói của Ngọc Quỳnh tuy đơn thuần nhưng Đặng Khôi hiểu ngay, cô ấy đang muốn gì. Tình cảm với người này mấy năm qua anh vẫn không biết phải làm như thế nào, bởi lẽ cô ấy quá yếu đuối buông tay liệu cô ấy sẽ chịu nổi, hay sẽ ngu ngốc tự tử như mấy năm về trước, vốn dĩ người ta nói tình yêu không nên ép buộc ấy vậy anh lại ép buộc bản thân mình phải ở bên cạnh Ngọc Quỳnh mấy năm qua.

Trông Đặng Khôi đang nghĩ gì đó, Ngọc Quỳnh lay người anh “ Anh, sao vậy. Anh không khỏe à?”

Giật mình, Đặng Khôi gạt phăng suy nghĩ qua một bên anh nói: “ Thế em thích đi đâu không, dùng điểm tâm xong chúng ta cùng đi”

Khuôn mặt mừng rỡ Ngọc Quỳnh liền đáp: “ Thật chứ, chúng ta đi vườn tình yêu nhé. Em cũng đang có chuyện muốn bàn với anh”

“ Ừm” anh gật đầu, rồi lơ sang chuyện khác bằng cách dùng điểm tâm.

Bên nhau đã nhiều năm nhưng tình cảm lại như tờ giấy trắng, Ngọc Quỳnh cố gắng vẽ nên bao nhiêu, Đặng Khôi chỉ một lòng muốn xóa đi bởi vì trái tim anh chưa hề một lần nghĩ đến người con gái này, anh vẫn ôm tim yêu đơn phương một người đáng lẽ không nên yêu.

Ngọc Quỳnh là người nhạy cảm, hơn nữa là một phụ nữ cô có thể cảm nhận được tất cả hướng gì Đặng Khôi với cô là thanh mai trúc mã, cô hiểu anh hơn bao giờ hết. Cô cứ vậy khư khư ôm tim đau đớn chờ đợi sự đáp trả từ anh, thậm chí dùng nhiều cách để giữ anh bên cạnh nhiều năm như vậy.

Nhưng chưa từng có năm nào giữ trái tim anh ở lại bên cô, hằng đêm cô hay ôm gối khóc nhiều , cũng đã nhiều lần tự hỏi bản thân là ngu hay ngốc

khi yêu một người như vậy để rồi sáng ra lại làm như không có gì tất cả đều ổn, chỉ cần người bên cạnh thì việc chiếm lấy trái tim đơn thuần chờ theo năm tháng...

220. Chương 109 : Hoa Bất Tử

Trong khu vườn đầy hoa Ngọc Quỳnh diện chiếc váy màu hường nhẹ nhàng, cùng chiếc áo khoác len mỏng với vóc dáng người mẫu của cô càng tôn lên vẻ đẹp tươi trẻ của tuổi đôi mươi. Khoát tay Đăng Khôi cùng sải bước dưới ánh nắng mặt trời chói chang ngắm hoa lúc này cô hạnh phúc biết đến chừng nào, cũng là lần đầu tiên hai người có một buổi hẹn hò yêu đương đúng nghĩa.

“ Khôi, lát nữa chúng ta đi ăn bánh canh Hồ Xuân Hương không? Anh thấy sao?” Ngọc Quỳnh tựa đầu vào vai Đăng Khôi mỉm cười hỏi.

“ Hai chúng ta thôi sao, anh nghĩ gọi mọi người đi cùng chắc sẽ vui lắm” không suy nghĩ gì nhiều anh trả lời theo phản ứng tự nhiên, mà không nhận ra ngụ ý bên trong.

Sắc mặt Ngọc Quỳnh có chút không vui, nhưng cô vẫn như mọi khi tỏ ra không có gì: “ Ừ, cũng được. Nhưng có phiền bọn họ không?”

“ Phiền sao” Đăng Khôi dừng bước, nhìn sang Ngọc Quỳnh như thể tra hỏi.

Cô lúng túng trước ánh nhìn của anh: “ Đừng nhìn em như thế” cô vội vàng giải thích trách ánh mắt khó hiểu của Đăng Khôi “ Chuyện vợ chồng Quốc đang xảy ra gì anh biết rõ mà, hãy để họ ở cạnh nhau nhiều hơn”

Nghĩ lại lời nói của Ngọc Quỳnh không hề sai, chuyện mâu thuẫn xảy ra giữa hai vợ chồng nhà đó anh cũng có một phần trách nhiệm. Trong mọi bữa tiệc xã giao với khách hàng đi chung với Quốc Huy không ai khác chính là anh, mặc dầu anh biết rõ các mối quan hệ ngoài lề của Quốc Huy chỉ phục vụ cho việc làm ăn, nhưng khó ở chỗ chỉ mỗi anh hiểu thì cũng chẳng giải quyết được gì, Hoàng Nhi có thể kết vào tội “ bao che”. Việc anh đứng ra giải thích chỉ càng khiến Hoàng Nhi thêm hoài nghi.

“ Hoàng Long và Minh Anh họ cũng chỉ vừa làm lành với nhau. Cũng chưa chắc chắn đã hàn gắn, vậy anh nên cho anh ấy thời gian riêng tư chứ”

Nói đến đây lòng anh tự dưng se lạnh nhói buốt bên trong, ánh mắt trở nên khó chịu thật sự. Đoán được Ngọc Quỳnh định nói thêm điều gì đây anh nhanh miệng cướp lời: “ Em có muốn đạp xe không”.

Đăng Khôi chỉ về hướng xa xa gần vườn hoa hồng, có những chiếc xe đạp đôi đang xếp theo hàng chờ khách ghé thuê. Sự đánh lạc hướng này khá thành công, khi Ngọc Quỳnh có vẻ rất hứng khởi với việc này, cô nhanh chóng kéo tay đi về hướng đó, hai người thuê một chiếc màu xanh lá họ cùng nhau đạp xe dạo quanh khắp phố phường đầy hoa khoe sắc nở rộ dưới ánh mặt trời tươi rói, cùng không khí có chút se lạnh của sứ sở mộng mơ này.

Tiếng cười giòn tan của Ngọc Quỳnh bay bổng trong không gian, chưa khi nào cô ở bên Đăng Khôi mà cười vui vẻ thật sự như lúc này, phải chăng đây là một tín hiệu đến từ anh sau bao năm cô mòn mỏi chờ đợi một tình yêu từ sau cái ngày anh nói cách đây 7 năm “ Chúng ta thử xem sao”.

Bằng qua hết khu vườn này đến khu vườn khác, Ngọc Quỳnh thấm mệt cô dừng việc đạp xe, nhường lại phần đó cho Đăng Khôi một mình dùng sức điều khiển.

“ KÍT...” Anh dừng xe, quay đầu nhìn cô: “ Em mệt rồi sao”

Ngọc Quỳnh thở dốc, cô cười vui vẻ đáp lại: “ Ừm, mệt rồi thèm lắm một que kem”

“ Trẻ con thật” anh cười phì.

Anh cho xe tấp vào ghế đá ven đường, dùng tay thấm mồ hôi đang đổ trên trán cô trêu mếu nói: “ Đợi anh đi mua kem, sẽ về ngay”

Cô hạnh phúc gật đầu: “ kem dâu nhé”

“ Nhớ rồi cô nương”

Đặng Khôi đi rồi, cô ngồi hồi tưởng lại lúc ban nãy mà không che đi nỗi nụ cười lúc này. Cứ ngồi ngẩn ngơ như thiếu nữ mười bảy lần đầu yêu đương.

“Chị ơi mua giúp em đi ạ” một cô bé chừng bảy tuổi, kéo vạt áo cô chào hàng, đưa lên trước mắt cô một giỏ hoa bất tử loại nhỏ.

Cô mỉm cười rút ra một mệnh tiền nhỏ đưa cho cô bé, vuốt ve mái tóc dịu dàng nói: “Em cầm lấy, chị không lấy hoa đâu. Em lấy hoa bán cho người khác mà kiếm thêm tiền”

Cô bé nhận tiền nhưng cùng đồng lúc lắc đầu, dúi giỏ hoa vào tay Ngọc Quỳnh: “Chị biết loài hoa này có ý nghĩa như thế nào không?”

Đương nhiên là Ngọc Quỳnh biết loại hoa này, đây cũng chẳng phải lần đầu cô thấy nó. Những lời nói chào hàng thế này cô cũng từng nghe rất nhiều, nhưng giờ cô lại thấy khá hứng thú với cô bé này liền giả vờ hỏi:

“Ồ, vậy ý nghĩa của nó là gì?”

“Vâng” cô bé gật đầu rất mạnh, khẳng định chắc nịch “tên của nó là bất tử tưởng trưng cho sự vĩnh cửu không bao giờ bị hủy diệt”

“Ừm, chị biết” cô cười phì đáp.

“Không! Chị không hiểu” cô bé lắc đầu “chị xinh đẹp thế này chắc đã có người yêu. Chỉ cần ghi tên chị và người chị yêu vào mảnh giấy, đặt vào bên dưới giỏ hoa rồi cùng nhau đến thung lũng tình yêu chân thành cầu nguyện. Em chắc chắn cả hai người sẽ hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Cô bé nói xong rồi chớp chớp ánh mắt long lanh, vội vàng bỏ đi...

Đặng Khôi quay lại với hai que kem ngon ngọt trên tay đầy hấp dẫn, thấy đứa bé bỏ chạy anh tò mò hỏi: “em làm gì cô bé đó sao” anh chỉ về hướng kia “Ngọc Quỳnh ác độc đến thế sao”

“Anh mới là ác độc, em mua hoa cho cô bé đấy” Ngọc Quỳnh đưa cao giỏ hoa lên trước mặt.

“Thật sao” anh cầm lấy giỏ hoa ngắm ngía, liền phì cười “sao cứ mỗi lần đi Đà Lạt em lại chỉ mua mỗi loài hoa này đem về thế” rồi nhúu mày nhìn giỏ hoa đặt lên đặt xuống nhiều lần “Chẳng phải loài hoa này có sự tích rất đáng buồn hay sao. Anh không muốn em trở thành chàng trai hái hoa kia đâu!”

Anh trề môi trả lại giỏ hoa cho Ngọc Quỳnh, đưa thêm cho cô que kem. Ngọc Quỳnh nhận lấy cười mỉm nghĩ ngợi về điều Đặng Khôi vừa nói, loài hoa này quả thực có một câu chuyện rất buồn đằng sau, bùi ngùi cô nhớ lại câu chuyện ấy...

Chuyện kể rằng có một đôi trai gái yêu nhau thắm thiết. Một ngày nọ, người con gái ước ao có được chùm hoa quý ở trên một đỉnh núi cao nhiều người biết đến nhưng không sao hái được, vì nghe đâu, đỉnh núi rất cao, trong khi hoa thì chỉ nở vào mùa đông tuyết phủ dày đặc nhất. Như vậy, người nào muốn trở thành chủ nhân của loài hoa quý hiếm ấy sẽ phải vượt qua mọi con đường băng tuyết, chinh phục đỉnh núi cao nghìn mét mới hái được hoa.

Chiều lòng người yêu, chẳng quản gian khổ nhọc nhằn, chàng trai đã từ biệt cô gái vào một ngày đầu xuân băng giá đang tan, để lặn lội đến nơi có chùm hoa quý. Khi tới chân núi, tuyết trời đã sang thu, chàng quyết tâm ngay lập tức trèo lên đỉnh núi để kịp mang hoa quý về cho người yêu đúng vào mùa xuân để kỉ niệm tròn một năm họ xa nhau.

Chàng leo, leo mãi từ mồm đá sắc nhọn này đến mồm đá sắc nhọn khác, mặc cho mưa rơi, mặt cho tuyết phủ, mặc cho băng giá quây quanh chàng vẫn trèo, mặt hướng về phía đỉnh núi cao, bỏ rập cả thân hình xuống để tập trung mọi sức lực trèo lên đỉnh núi. Đói, khát, lạnh cóng... Không làm chàng lùi bước.

Cho đến một ngày đông có ánh mặt trời le lói, chàng trai đã hoàn toàn kiệt sức và không thể trèo lên đỉnh núi cao nữa. Chàng quay xuống vào đúng cái ngày tròn một năm xa cách người yêu trong tư thế quỳ rạp xuống, nhưng gương mặt vẫn hướng về phía đỉnh núi mà người ta lưu truyền là có loài hoa quý. Chàng tắt thở vì kiệt sức.

Và kì lạ thay, nơi chàng trai ngã xuống đã mọc lên một chùm hoa đỏ thắm như máu con tim, có thân mềm yếu nằm rạp xuống đất, nhưng đóa hoa lại tươi thắm sắc đỏ và vươn về phía có đỉnh núi. Về sau, người ta

lại tìm thấy loài hoa lạ nơi nắm mồ chàng trai trẻ và để kỉ niệm mối tình bất diệt của chàng người đời đã đặt tên cho loài hoa ấy là hoa bất tử.

Đăng Khôi nói rằng anh không thấy cô giống chàng trai gốc gác kia, vậy cô phải làm gì để anh yêu cô sâu đậm như chàng ấy không tiết thân mình hi sinh vì người con gái mà anh ta yêu đây?

“ Anh lo lắng cho em vậy sao?” cô cười mỉm.

Nếu Ngọc Quỳnh để ý đến sẽ thấy anh khi nghe câu nói đó đã dừng lại mọi động tác trong vài giây.

“ Tại cô bé nói chỉ cần viết tên người yêu vào, sau đó đặt vào giỏ hoa đem đến thung lũng tình yêu chân thành cầu nguyện. Tình yêu của hai người sẽ trường tồn bất diệt như tên loài hoa”

“ Ấy chà, ngay cả sự tích loài này ngày nay lại được thổi phồng lên quá thể nhỉ, con nít bây giờ được đào tạo bán hàng rất bài bản” anh cười trừ, lắc đầu ngán ngẫm.

“ Đăng Khôi này, chúng ta đính hôn được bao lâu rồi nhỉ”

“ Năm năm rồi” anh thân nhiên trả lời.

“ Ồ, năm năm rồi đấy. Thời gian trôi nhanh anh nhỉ” cô cũng chỉ biết cười trừ trước sự dừng dưng như không để tâm từ anh.

Đăng Khôi hiểu Ngọc Quỳnh đang muốn nói về điều gì nhưng anh vẫn cố tình xem như không có gì. Sự việc đính hôn với nhau cũng chỉ là một tình huống ngoài ý muốn, nếu ngày đó Ngọc Quỳnh không khóc lóc trước anh và nói rằng: “ ba em sắp không qua khỏi, ông muốn em có một nơi vững chãi để an tâm ra đi” .

Trước câu nói đó anh gần như không còn cách nào khác là gật đầu, hơn thế lúc bấy giờ gia đình lại gặp khó khăn trong việc kinh doanh, sẵn đà như vậy ba anh liền ép đính hôn. Cả hai việc càng ngày càng luống sâu, không những là giúp đỡ lẫn cả trách nhiệm bảo vệ tập đoàn bên trong.

Về như hướng đi ấy của anh của ba anh, lần Ngọc Quỳnh đều sai lệch cả rồi. Từ một mục đích nhỏ trở thành một rắc rối kéo dài đến nhiều năm.

Anh không muốn mọi chuyện tiến sâu hơn, càng luống sâu càng khiến Ngọc Quỳnh dẫm phải lầy không nhấc chân ra khỏi cuộc đời anh được, , dù như thế nào không yêu vốn là không yêu được. Rõ hơn ai khác điều này sẽ làm cô ấy buồn cô ấy rơi vào vực sâu thâm thẳm nhưng chỉ một thời gian thôi mọi vết thương rồi cũng sẽ lành lại.

Thừa lúc này anh cảm thấy rất thích hợp, là một cơ hội để có thể chấm dứt hoàn toàn việc hiểu lầm này, bản thân không muốn dây dưa thêm nữa : “ Ngọc Quỳnh, em thừa biết chuyện hôn nhân giữa hai chúng ta không thể xảy ra mà” Anh cúi gầm mặt “ Anh thật lòng xin lỗi”.

Que kem trong tay Ngọc Quỳnh lắc lư, bàn tay cô bóp chặt đến nỗi kem vả ra cả bàn tay đang nắm thành quyền kia: “ Anh nói gì vậy, đừng đùa như thế không vui đâu”

“ Ngọc Quỳnh, nghe anh. Chúng ta không thể, xin em tha thứ cho kẻ phụ tình này” anh nắm lấy đôi tay đang tê cứng kia, mà thành tâm.

“Chúng ta đã đính hôn với nhau rồi đó Đăng Khôi, sao...sao có thể” gương mặt Ngọc Quỳnh trở nên trắng bệch, cổ họng khàn khác,sức lực cơ thể như bị trút đi đến cạn kiệt, lồng ngực trở nên khó chịu “ Ba em...ba em giờ sức khỏe ông ấy chưa hồi phục hẳn, để một thời gian nữa được không anh, dù gì chúng ta cũng che dấu suốt năm năm rồi còn gì”.

Đăng Khôi kéo Ngọc Quỳnh lại ôm chặt vào lòng, trong khi cô lúc này khó mà bình tĩnh nước mắt dàn dụa theo lũ mùa kéo về tràn dề, bã vai run rẩy. Anh vẫn dịu dàng như mọi khi trấn an cô: “ Ngọc Quỳnh, từ lúc chúng ta đính hôn giả với nhau đã sai lầm rồi. Bác trai sẽ không nhắm được khi bị lừa dối như vậy đâu”

Đưa tay lên má cô, lau khô những giọt nước mắt nhói tim, anh ân cần : “ Ngọc Quỳnh anh xin lỗi, ngàn lần anh xin lỗi. Nhưng anh không thể làm tổn thương em, cô gái tốt như em xứng đáng có một người đàn ông yêu em thật sự chớ che. Còn chuyện giữa hai gia đình sẽ ổn thôi, anh sẽ đến nhà giải thích với bác trai và cả gia đình anh”.

“ Đấng Khôi, đừng mà...chẳng phải chúng ta đang rất tốt với nhau sao...Đấng Khôi...hức hức” sự đau lòng lên đến đỉnh điểm, cô ôm chặt anh khóc nức lên đầu không ngừng lắc mất tự chủ.

“ Tại sao em không phải là người đó, mãi mãi không phải là người đó. Tại sao hả, Minh Anh chưa hề một lần để tim về hướng anh mà, sao em không phải là người đó,cô ta là gì chứ xứng không” Ngọc Quỳnh gào lên trong tiếng nghẹn lòng.

“ Ngọc Quỳnh đủ rồi” Anh nắm chặt hai bả vai mỏng manh của cô quát lớn : “ Đừng áp đặt lên Minh Anh dù không có cô ấy hay có đi chẳng nữa, cũng không phải là vấn đề của hai chúng ta.”

“ Ngọc Quỳnh nghe anh nói đây, thứ anh cần thứ anh muốn nhìn thấy là em được hạnh phúc sống bên cạnh người yêu em, dành cả đời để bảo bọc chăm lo cho em. Không phải là một kẻ chỉ làm em đau khổ như anh, em hiểu không”

Ngọc Quỳnh giờ đây làm gì nghe lọt tai bất cứ được điều gì, cô chỉ biết ngồi đó ôm tim khóc lên đau đớn tận cùng, không ngừng lắc đầu không thể chấp nhận sự thật này.

“ Anh không muốn nhìn em đau lòng kéo dài như thế này, ở bên một người không thể cho em tình yêu không thể cho em hạnh phúc, một người lúc nào cũng làm em khóc. Ngọc Quỳnh bên anh chỉ toàn những đớn đau, vĩnh viễn người thiệt thòi chịu mọi tổn thương là em , là em đó”

“ Em đã nhường nhịn thật nhiều, yêu anh hết sức có thể. Thanh xuân trao anh, con người trao anh, đến cả ngủ cũng duy nhất mơ thấy anh nhưng tại sao lại nhẫn tâm với em như vậy. Hãy cho em biết em phải làm thế nào, để anh có thể yêu em như anh yêu cô ấy. Đấng Khôi làm ơn hãy nói với em đi mà”.

Trái tim Ngọc Quỳnh giờ đây như có ai, từng đợt từng đợt đâm thẳng vào ngay tâm , đau đến nỗi việc thở giờ cũng trở nên hết sức khó khăn, vụn vỡ ra thành trăm mảnh. Đau đến nỗi tâm can liệt phế, cô biết người anh yêu không phải là cô, nhưng cô không nghĩ đến anh nhẫn tâm đến vậy. Chỉ biết dùng tình yêu chân thành của mình, cố nhẫn nại ở bên anh đến cùng, thậm chí còn hết lần này đến lần khác bày trò, pha kế để hai người dính hôn với nhau.

Vậy mà trái tim người này lại chẳng thuộc về cô lấy một lần, người đàn ông cô yêu còn nhẫn tâm hơn cả Hoàng Long gấp bội. Mất hết bình tĩnh, cô giờ đây như một kẻ điên dại rã rời, dùng hết sức đẩy Đấng Khôi ra khỏi người mình.

Ánh mắt lạnh lẽo, thu hết tất cả vào trong sự lạnh lùng bên trong giờ đây bộc phát ra tất cả.

“ CHÁT” Một bàn tay, thật mạnh giáng xuống gương mặt điển trai của Đấng Khôi.

Yêu càng nhiều hận càng nhiều, nước mắt cô hết lần này đến lần khác đều là khóc bởi vì một người. Cô yêu bằng cả con tim mình là sai sao, yêu bằng chân tâm để rồi đổi lại sự tổn thương, mất hết tất cả lòng tự trọng như thế này hay sao, một chút cô cũng chẳng can tâm.

Thấy Ngọc Quỳnh như vậy, anh liền cố gắng ôm chầm lấy cô vào lòng, nhưng cơ hội không lặp lại nhiều lần như thế, lập tức cô đẩy anh ra rất mạnh “ ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI”

“ Đấng Khôi anh nghe cho rõ đây. Tôi sẽ dùng phần đời còn lại để hận anh, đừng bao giờ mong tha thứ từ tôi. Cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, ĐỂ TÔI YÊN”.

Trở về nhà gỗ, trông thấy Minh Anh đang ngồi cười nói dùng bữa sáng cùng Hoàng Long rất vui vẻ. Không nói năng gì cả cô lao vào túm lấy nó như một kẻ điên, hất đổ mọi thứ xuống đất chén đĩa vỡ vụn.

“CHÁT” ai nấy đều hoảng hốt, chưa kịp hoảng hồn vì chuyện vừa xảy ra ngay lập tức lại giáng một tay xuống mặt nó bất ngờ, không rõ nguyên nhân.

“ Ngọc Quỳnh em làm cái gì thế” Hoàng Long can ngăn, nắm chặt tay Ngọc Quỳnh lại.

“ Ngọc Quỳnh, cậu bình tĩnh. Xảy ra chuyện gì rồi, mình thật sự không hiểu” nó ôm mặt tra hỏi, chuyện gì xảy ra khiến Ngọc Quỳnh trở nên hồ đồ như thế này.

“ Buông em ra. Hôm nay em phải đánh con cáo như cô ta” ngón tay cô chỉ thẳng về phía nó.

“ Em bình tĩnh lại đi, cô ấy làm gì sai với em” Hoàng Long bực dọc.

“ Chuyện gì vậy Ngọc Quỳnh”

“ Bỏ bộ dạng ngây thơ đó của cô đi Minh Anh, cô muốn diễn cho ai xem hả” Ngọc Quỳnh dẩy dựa cổ gằng vùng mình thoát khỏi Hoàng Long “ Cô là hồ ly tinh đã bỏ đi, lại còn mặt dày quay về làm gì, cô là cái thá gì để mọi người phải đau khổ vì cô”

“ Minh...Minh...” nó ú ơ không nói lên lời, nói đúng hơn là không hiểu chuyện gì xảy ra để nói.

Bối rối nhìn Hoàng Long, rồi lại nhìn sang Ngọc Quỳnh như kẻ điên muốn cào xé nó ra thành trăm mảnh. Đầu óc giờ đây như mớ tơ vò, không biết nguyên nhân từ đâu khiến một người ôn nhu như Ngọc Quỳnh trở thành một người như thế.

Trừ phi cô ấy đang rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng.

Nó tiến lại gần, kéo tay Hoàng Long ra khỏi Ngọc Quỳnh có được cơ hội cô liền dơ tay cao, muốn giáng xuống mặt nó thêm một cái tát nữa nhưng đã bị nó nhanh tay khước từ nắm chặt lấy.

“ Buông tôi ra, thứ dơ bẩn như cô đừng đụng vào người tôi” Ngọc Quỳnh trừng mắt giọng quát lớn.

“ Tôi, không biết cô xảy ra chuyện gì. Nhưng cô hãy giữ thân phận của mình, tôi là Minh Anh của bảy năm về sau không phải một mình khờ dại mặt cho cô điều khiển, từng chuyện một tôi chưa hề quên đâu, tôi không thấy không có nghĩa tôi không biết chuyện gì xảy ra” Nó nhấn mạnh từng chữ, lạnh lùng đáp lại lời sỉ vả.

Ngọc Quỳnh đứng xựng, điệp người vì những lời nói đầy uy lực bên tai cô đứng im lờm nó khó hiểu, thật ra lời nói của nó có ý gì, nó đã biết được những gì mà lớn tiếng dám nói thế. Bên cạnh Hoàng Long, thoáng nghe những chuyện phụ nữ anh không tiện tham gia.

Đặng Khôi đuổi theo về đến nhà nhìn thấy cảnh tranh chấp, liền chạy đến đẩy Ngọc Quỳnh sang một bên, quát lớn “ Em làm trò gì vậy, nhìn em coi giờ đây thành gì rồi”

“ Ha ha ha, anh sợ người tình của mình bị thương sao” cô cười lớn chỉ tay vào hai người Đặng Khôi và Minh Anh gần từ chữ một “ Anh và cô ta, tốt nhất hãy sống cho thật tốt vào tôi nguyên rửa hai người”

Cô gạt phăng nước mắt, đi ngang qua Đặng Khôi không nhìn thêm bất kì một lần nào nữa, vội lên trên . Không bao lâu sau kéo theo vali đi khỏi, không một lời nói nào nữa.

“ Ngọc Quỳnh, cô đừng đi. Có muốn đi để mai rồi hãy đi” nó cố níu kéo, cứu vãng tình hình.

Ngọc Quỳnh hất mạnh tay nó ra, giờ đây chỉ cần Minh Anh đụng chạm với cô tạo nên cảm giác rất ghê tởm, quay người cô cười khinh miệt nhếch mép “ Đừng giả tạo trước mặt tôi. Chưa bao giờ Phạm Ngọc Quỳnh tôi xem cô là bạn , cuộc đời cô mãi mãi cũng chỉ là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác mà thôi”

“ Em quá đáng rồi đó Quỳnh” Hoàng Long không nhịn được thêm nữa, liền cau mày tức giận.

“ Hoàng Long, hãy cẩn thận nếu không anh sẽ hối hận không kịp đấy” nói rồi cô cười nhếch môi quay lưng kéo vali rời khỏi.

“ Đặng Khôi, sao anh còn đứng đây theo cô ấy đi” nó buồn bà lay cánh tay Đặng Khôi.

Anh lắc đầu cười buồn “ đó là sự tự tôn cuối cùng của cô ấy, cứ để cô ấy hận anh”

Trái tim Đặng Khôi trở nên chua xót không kém, nhìn người con gái mỏng manh cô đơn ấy lẻ loi một mình, bản thân thấy tội lỗi thật nhiều. Ngọc Quỳnh như một tri kỉ luôn bên cạnh anh, nhưng anh luôn đáp lại bằng trái tim vô cảm lãnh lẽo của chính mình. Lấy đi cả tuổi thanh xuân của cô ấy để rồi trao lại một bờ vực thẳm khổ, nhưng kết thúc thế này là cách tốt nhất để Ngọc Quỳnh có một tương lai hạnh phúc những năm về sau, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Dù ở bất cứ nơi đâu, anh vẫn luôn thầm ước Ngọc Quỳnh sẽ luôn vui vẻ hạnh phúc...

Bóng Ngọc Quỳnh dần khuất xa, Minh Anh không muốn mình đứng giữa chuyện người khác, nó liền quay sang hỏi Đăng Khôi: “ Sao cô ấy trở nên như thế? Chẳng phải đêm hôm qua hai người rất mặn nồng với nhau sao”

Đăng Khôi nghe chữ “ Mặn Nồng” phần nào đoán ra ý nó muốn đến điều gì, liền lên tiếng giải thích “ Hôm qua anh uống chút rượu, có lẽ do say quá nên...”

Minh Anh và Hoàng Long đều nhú mày, không rõ lí do.

“ Mày chối bỏ trách nhiệm với cô ấy sao?” Hoàng Long mong lung hỏi.

“ Không, chuyện đó phải nút thắt giữa chúng tôi” Đăng Khôi lắc đầu “ Cô ấy nói về chuyện kết hôn, tao đã làm cô ấy thất vọng” Đăng Khôi mệt mỏi ngồi thừ xuống ghế.

“ Chuyện này, chẳng phải hai người đã có hôn ước sao. Chuyện kết hôn cũng là sớm muộn mà, đâu cần phải tổn thương cô ấy như vậy” Minh Anh bắt đồng quan điểm.

“ Em không hiểu đâu”

“ Là dính hôn giả” Hoàng Long giải thích một câu.

“ dù là giả hay thật, nhưng để mất cô ấy anh đã sai lầm rồi đấy. Ngàn lời xin lỗi cũng không bằng sự bình yên mà cô ấy muốn mà anh đã nhẫn tâm đâm nát” nó thẳng thắn mắng kẻ khờ dại Đăng Khôi, trong chuyện này nó cảm nhận được Đăng Khôi đã tệ đến mức nào. Nó nói rồi cũng bực dọc bỏ đi.

Căn phòng khách giờ chỉ còn hai người đàn ông, Hoàng Long khước chai rượu rót ly mời Đăng Khôi, cả hai nhìn nhau rồi cười chua chát nhưng thấu hiểu đối phương, một mỗi cũng không thể che giấu được.

“ Định giải quyết như thế nào?” Đăng Khôi không nhìn anh mà hỏi băng quơ.

“ Chưa biết” anh nhú mày trầm tư “ tạm thời dừng cho cô ấy biết, tao sẽ tìm cách giải quyết sớm, Minh Anh chịu đựng đủ rồi từ nay tao sẽ thay cô ấy làm tất cả”

“ Cố lên” nhắm ngum rượu đắng đầu môi “ Gia đình Thiên Nghi không dễ đối phó đâu”

“ ừm, cạn li” anh gạt đầu, mặt ủ rủ.

221. Chương 109 : Hoa Bất Tử

Trong khu vườn đầy hoa Ngọc Quỳnh diện chiếc váy màu hường nhẹ nhàng, cùng chiếc áo khoác len mỏng với vóc dáng người mẫu của cô càng tôn lên vẻ đẹp tươi trẻ của tuổi đôi mươi. Khoát tay Đăng Khôi cùng sải bước dưới ánh nắng mặt trời chói chang ngắm hoa lúc này cô hạnh phúc biết đến chừng nào, cũng là lần đầu tiên hai người có một buổi hẹn hò yêu đương đúng nghĩa.

“ Khôi, lát nữa chúng ta đi ăn bánh canh Hồ Xuân Hương không? Anh thấy sao?” Ngọc Quỳnh tựa đầu vào vai Đăng Khôi mỉm cười hỏi.

“ Hai chúng ta thôi sao, anh nghĩ gọi mọi người đi cùng chắc sẽ vui lắm” không suy nghĩ gì nhiều anh trả lời theo phản ứng tự nhiên, mà không nhận ra ngụ ý bên trong.

Sắc mặt Ngọc Quỳnh có chút không vui, nhưng cô vẫn như mọi khi tỏ ra không có gì: “ Ừ, cũng được. Nhưng có phiền bọn họ không?”

“ Phiền sao” Đăng Khôi dừng bước, nhìn sang Ngọc Quỳnh như thể tra hỏi.

Cô lúng túng trước ánh nhìn của anh: “ Đừng nhìn em như thế” cô vội vàng giải thích trách ánh mắt khó hiểu của Đăng Khôi “ Chuyện vợ chồng Quốc đang xảy ra gì anh biết rõ mà, hãy để họ ở cạnh nhau nhiều hơn”

Nghĩ lại lời nói của Ngọc Quỳnh không hề sai, chuyện mâu thuẫn xảy ra giữa hai vợ chồng nhà đó anh cũng có một phần trách nhiệm. Trong mọi bữa tiệc xã giao với khách hàng đi chung với Quốc Huy không ai khác chính là anh, mặc dầu anh biết rõ các mối quan hệ ngoài lề của Quốc Huy chỉ phục vụ cho việc làm ăn,

nhưng khó ở chỗ chỉ mỗi anh hiểu thì cũng chẳng giải quyết được gì, Hoàng Nhi có thể kết vào tội “ bao che”. Việc anh đứng ra giải thích chỉ càng khiến Hoàng Nhi thêm hoài nghi.

“ Hoàng Long và Minh Anh họ cũng chỉ vừa làm lành với nhau. Cũng chưa chắc chắn đã hàn gắn, vậy anh nên cho anh ấy thời gian riêng tư chứ”

Nói đến đây lòng anh tự dưng se lạnh nhói buốt bên trong, ánh mắt trở nên khó chịu thật sự. Đoán được Ngọc Quỳnh định nói thêm điều gì đây anh nhanh miệng cướp lời: “ Em có muốn đạp xe không”.

Đặng Khôi chỉ về hướng xa xa gần vườn hoa hồng, có những chiếc xe đạp đôi đang xếp theo hàng chờ khách ghé thuê. Sự đánh lạc hướng này khá thành công, khi Ngọc Quỳnh có vẻ rất hứng khởi với việc này, cô nhanh chóng kéo tay đi về hướng đó, hai người thuê một chiếc màu xanh lá họ cùng nhau đạp xe dạo quanh khắp phố phường đầy hoa khoe sắc nở rộ dưới ánh mặt trời tươi rói, cùng không khí có chút se lạnh của sứ sở mộng mơ này.

Tiếng cười giòn tan của Ngọc Quỳnh bay bổng trong không gian, chưa khi nào cô ở bên Đặng Khôi mà cười vui vẻ thật sự như lúc này, phải chăng đây là một tín hiệu đến từ anh sau bao năm cô mòn mỏi chờ đợi một tình yêu từ sau cái ngày anh nói cách đây 7 năm “ Chúng ta thử xem sao”.

Băng qua hết khu vườn này đến khu vườn khác, Ngọc Quỳnh thấm mệt cô dừng việc đạp xe, nhường lại phần đó cho Đặng Khôi một mình dùng sức điều khiển.

“ KÍT...” Anh dừng xe, quay đầu nhìn cô: “ Em mệt rồi sao”

Ngọc Quỳnh thở dốc, cô cười vui vẻ đáp lại: “ Ừm, mệt rồi thêm lắm mệt que kem”

“ Trẻ con thật” anh cười phì.

Anh cho xe tấp vào ghế đá ven đường, dùng tay thấm mồ hôi đang đổ trên trán cô trêu mếu nói: “ Đợi anh đi mua kem, sẽ về ngay”

Cô hạnh phúc gật đầu: “ kem dâu nhé”

“ Nhớ rồi cô nương”

Đặng Khôi đi rồi, cô ngồi hồi tưởng lại lúc ban nãy mà không che đi nỗi nụ cười lúc này. Cứ ngồi ngẩn ngơ như thiếu nữ mười bảy lần đầu yêu đương.

“ Chị ơi mua giúp em đi ạ” một cô bé chừng bảy tuổi, kéo vạt áo cô chào hàng, đưa lên trước mắt cô một giỏ hoa bắt tử loại nhỏ.

Cô mỉm cười rút ra một mệnh tiền nhỏ đưa cho cô bé, vuốt ve mái tóc dịu dàng nói: “ Em cầm lấy, chị không lấy hoa đâu. Em lấy hoa bán cho người khác mà kiếm thêm tiền”

Cô bé nhận tiền nhưng cùng đồng lúc lắc đầu, dúi giỏ hoa vào tay Ngọc Quỳnh: “ Chị biết loài hoa này có ý nghĩa như thế nào không?”

Đương nhiên là Ngọc Quỳnh biết loại hoa này, đây cũng chẳng phải lần đầu cô thấy nó. Những lời nói chào hàng thế này cô cũng từng nghe rất nhiều, nhưng giờ cô lại thấy khá hứng thú với cô bé này liền giả vờ hỏi:

“ Ồ, vậy ý nghĩa của nó là gì?”

“ Vâng” cô bé gật đầu rất mạnh, khẳng định chắc nịch “ tên của nó là bắt tử tưởng trưng cho sự vĩnh cửu không bao giờ bị hủy diệt”

“ ừm, chị biết” cô cười phì đáp.

“ Không! Chị không hiểu” cô bé lắc đầu “ chị xinh đẹp thế này chắc đã có người yêu. Chỉ cần ghi tên chị và người chị yêu vào mảnh giấy, đặt vào bên dưới giỏ hoa rồi cùng nhau đến thung lũng tình yêu chân thành cầu nguyện. Em chắc chắn cả hai người sẽ hạnh phúc đến đầu bạc răng long”.

Cô bé nói xong rồi chớp chớp mắt long lanh, vội vàng bỏ đi...

Đặng Khôi quay lại với hai que kem ngon ngọt trên tay đầy hấp dẫn , thấy đứa bé bỏ chạy anh tò mò hỏi : “ em làm gì cô bé đó sao” anh chỉ về hướng kia “ Ngọc Quỳnh ác độc đến thế sao”

“ Anh mới là ác độc, em mua hoa cho cô bé đấy” Ngọc Quỳnh đưa cao giỏ hoa lên trước mặt.

“ Thật sao” anh cầm lấy giỏ hoa ngắm ngía, liền phì cười “ sao cứ mỗi lần đi Đà Lạt em lại chỉ mua mỗi loài hoa này đem về thế” rồi nhíu mày nhìn giỏ hoa đặt lên đặt xuống nhiều lần “Chẳng phải loài hoa này có sự tích rất đáng buồn hay sao. Anh không muốn em trở thành chàng trai hái hoa kia đâu!”

Anh trề môi trả lại giỏ hoa cho Ngọc Quỳnh, đưa thêm cho cô que kem. Ngọc Quỳnh nhận lấy cười mỉm nghĩ ngợi về điều Đăng Khôi vừa nói, loài hoa này quả thực có một câu chuyện rất buồn đằng sau, bùi ngùi cô nhớ lại câu chuyện ấy...

Chuyện kể rằng có một đôi trai gái yêu nhau thắm thiết. Một ngày nọ, người con gái ước ao có được chùm hoa quý ở trên một đỉnh núi cao nhiều người biết đến nhưng không sao hái được, vì nghe đâu, đỉnh núi rất cao, trong khi hoa thì chỉ nở vào mùa đông tuyết phủ dày đặc nhất. Như vậy, người nào muốn trở thành chủ nhân của loài hoa quý hiếm ấy sẽ phải vượt qua mọi con đường băng tuyết, chinh phục đỉnh núi cao nghìn mét mới hái được hoa.

Chiều lòng người yêu, chẳng quản gian khổ nhọc nhằn, chàng trai đã từ biệt cô gái vào một ngày đầu xuân băng giá đang tan, để lặn lội đến nơi có chùm hoa quý. Khi tới chân núi, tuyết trời đã sang thu, chàng quyết tâm ngay lập tức trèo lên đỉnh núi để kịp mang hoa quý về cho người yêu đúng vào mùa xuân để kỉ niệm tròn một năm họ xa nhau.

Chàng leo, leo mãi từ mồm đá sắc nhọn này đến mồm đá sắc nhọn khác, mặc cho mưa rơi, mặt cho tuyết phủ, mặc cho băng giá quây quanh chàng vẫn trèo, mặt hướng về phía đỉnh núi cao, bỏ rập cả thân hình xuống để tập trung mọi sức lực trèo lên đỉnh núi. Đói, khát, lạnh cóng... Không làm chàng lùi bước.

Cho đến một ngày đông có ánh mặt trời le lói, chàng trai đã hoàn toàn kiệt sức và không thể trèo lên đỉnh núi cao nữa. Chàng quay xuống vào đúng cái ngày tròn một năm xa cách người yêu trong tư thế quỳ rạp xuống, nhưng gương mặt vẫn hướng về phía đỉnh núi mà người ta lưu truyền là có loài hoa quý. Chàng tắt thở vì kiệt sức.

Và kì lạ thay, nơi chàng trai ngã xuống đã mọc lên một chùm hoa đỏ thắm như máu con tim, có thân mềm yếu nằm rạp xuống đất, nhưng đóa hoa lại tươi thắm sắc đỏ và vươn về phía có đỉnh núi. Về sau, người ta lại tìm thấy loài hoa lạ nơi nấm mồ chàng trai trẻ và để kỉ niệm mối tình bất diệt của chàng người đời đã đặt tên cho loài hoa ấy là hoa bất tử.

Đăng Khôi nói rằng anh không thấy cô giống chàng trai gốc gác kia, vậy cô phải làm gì để anh yêu cô sâu đậm như chàng ấy không tiết thân mình hi sinh vì người con gái mà anh ta yêu đây?

“ Anh lo lắng cho em vậy sao?” cô cười mỉm.

Nếu Ngọc Quỳnh để ý đến sẽ thấy anh khi nghe câu nói đó đã dừng lại mọi động tác trong vài giây.

“ Tại cô bé nói chỉ cần viết tên người yêu vào, sau đó đặt vào giỏ hoa đem đến thung lũng tình yêu chân thành cầu nguyện. Tình yêu của hai người sẽ trường tồn bất diệt như tên loài hoa”

“ Ấy chà, ngại cả sự tích loài này ngày nay lại được thổi phồng lên quá thể nhỉ, con nít bây giờ được đào tạo bán hàng rất bài bản” anh cười trừ, lắc đầu ngán ngẫm.

“ Đăng Khôi này, chúng ta đính hôn được bao lâu rồi nhỉ”

“ Năm năm rồi” anh thân nhiên trả lời.

“ Ồ, năm năm rồi đấy. Thời gian trôi nhanh anh nhỉ” cô cũng chỉ biết cười trừ trước sự dừng dừng như không để tâm từ anh.

Đăng Khôi hiểu Ngọc Quỳnh đang muốn nói về điều gì nhưng anh vẫn cố tình xem như không có gì. Sự việc đính hôn với nhau cũng chỉ là một tình huống ngoài ý muốn, nếu ngày đó Ngọc Quỳnh không khóc lóc trước anh và nói rằng: “ ba em sắp không qua khỏi, ông muốn em có một nơi vững chãi để an tâm ra đi” .

Trước câu nói đó anh gần như không còn cách nào khác là gật đầu, hơn thế lúc bấy giờ gia đình lại gặp khó khăn trong việc kinh doanh, sẵn đà như vậy ba anh liền ép đính hôn. Cả hai việc càng ngày càng luống sâu, không những là giúp đỡ lẫn cả trách nhiệm bảo vệ tập đoàn bên trong.

Về như hướng đi ấy của anh của ba anh, lần Ngọc Quỳnh đều sai lệch cả rồi. Từ một mục đích nhỏ trở thành một rắc rối kéo dài đến nhiều năm.

Anh không muốn mọi chuyện tiến sâu hơn, càng luống sâu càng khiến Ngọc Quỳnh dẫm phải lầy không nhấc chân ra khỏi cuộc đời anh được, , dù như thế nào không yêu vốn là không yêu được. Rõ hơn ai khác điều này sẽ làm cô ấy buồn cô ấy rồi vào vực sâu thăm thẳm nhưng chỉ một thời gian thôi mọi vết thương rồi cũng sẽ lành lại.

Thừa lúc này anh cảm thấy rất thích hợp, là một cơ hội để có thể chấm dứt hoàn toàn việc hiểu lầm này, bản thân không muốn dây dưa thêm nữa : “ Ngọc Quỳnh, em thừa biết chuyện hôn nhân giữa hai chúng ta không thể xảy ra mà” Anh cúi gằm mặt “ Anh thật lòng xin lỗi”.

Que kem trong tay Ngọc Quỳnh lắc lư, bàn tay cô bóp chặt đến nỗi kem vả ra cả bàn tay đang nắm thành quyền kia: “ Anh nói gì vậy, đừng đùa như thế không vui đâu”

“ Ngọc Quỳnh, nghe anh. Chúng ta không thể, xin em tha thứ cho kẻ phụ tình này” anh nắm lấy đôi tay đang tê cứng kia, mà thành tâm.

“Chúng ta đã đính hôn với nhau rồi đó Đăng Khôi, sao...sao có thể” gương mặt Ngọc Quỳnh trở nên trắng bệch, cổ họng khang khác,sức lực cơ thể như bị trút đi đến cạn kiệt, lồng ngực trở nên khó chịu “ Ba em...ba em giờ sức khỏe ông ấy chưa hồi phục hẳn, để một thời gian nữa được không anh, dù gì chúng ta cũng che dấu suốt năm năm rồi còn gì”.

Đăng Khôi kéo Ngọc Quỳnh lại ôm chặt vào lòng, trong khi cô lúc này khó mà bình tĩnh nước mắt dần dứa theo lũ mùa kéo về tràn đê, bã vai run rẩy. Anh vẫn dịu dàng như mọi khi trấn an cô: “ Ngọc Quỳnh, từ lúc chúng ta đính hôn giả với nhau đã sai lầm rồi. Bác trai sẽ không nhắm được khi bị lừa dối như vậy đâu”

Đưa tay lên má cô, lau khô những giọt nước mắt nhói tim, anh ân cần : “ Ngọc Quỳnh anh xin lỗi, ngàn lần anh xin lỗi. Nhưng anh không thể làm tổn thương em, cô gái tốt như em xứng đáng có một người đàn ông yêu em thật sự chờ che. Còn chuyện giữa hai gia đình sẽ ổn thôi, anh sẽ đến nhà giải thích với bác trai và cả gia đình anh”.

“ Đăng Khôi, đừng mà...chẳng phải chúng ta đang rất tốt với nhau sao...Đăng Khôi...hức hức” sự đau lòng lên đến đỉnh điểm, cô ôm chặt anh khóc nức lên đầu không ngừng lắc mắt tự chủ.

“ Tại sao em không phải là người đó, mãi mãi không phải là người đó. Tại sao hả, Minh Anh chưa hề một lần để tim về hướng anh mà, sao em không phải là người đó,cô ta là gì chứ xứng không” Ngọc Quỳnh gào lên trong tiếng nghẹn lòng.

“ Ngọc Quỳnh đủ rồi” Anh nắm chặt hai bả vai mỏng manh của cô quát lớn : “ Đừng áp đặt lên Minh Anh dù không có cô ấy hay có đi chăng nữa, cũng không phải là vấn đề của hai chúng ta.”

“ Ngọc Quỳnh nghe anh nói đây, thứ anh cần thứ anh muốn nhìn thấy là em được hạnh phúc sống bên cạnh người yêu em, dành cả đời để bảo bọc chăm lo cho em. Không phải là một kẻ chỉ làm em đau khổ như anh, em hiểu không”

Ngọc Quỳnh giờ đây làm gì nghe lọt tai bất cứ được điều gì, cô chỉ biết ngồi đó ôm tim khóc lên đau đớn tận cùng, không ngừng lắc đầu không thể chấp nhận sự thật này.

“ Anh không muốn nhìn em đau lòng kéo dài như thế này, ở bên một người không thể cho em tình yêu không thể cho em hạnh phúc, một người lúc nào cũng làm em khóc. Ngọc Quỳnh bên anh chỉ toàn những đớn đau, vĩnh viễn người thiệt thòi chịu mọi tổn thương là em , là em đó”

“ Em đã nhường nhịn thật nhiều, yêu anh hết sức có thể. Thanh xuân trao anh, con người trao anh, đến cả ngủ cũng duy nhất mơ thấy anh nhưng tại sao lại nhẫn tâm với em như vậy. Hãy cho em biết em phải làm thế nào, để anh có thể yêu em như anh yêu cô ấy. Đăng Khôi làm ơn hãy nói với em đi mà”.

Trái tim Ngọc Quỳnh giờ đây như có ai, từng đợt từng đợt đâm thẳng vào ngay tâm , đau đến nỗi việc thở giờ cũng trở nên hết sức khó khăn, vụn vỡ ra thành trăm mảnh. Đau đến nỗi tâm can liệt phế, cô biết người anh yêu không phải là cô, nhưng cô không nghĩ đến anh nhẫn tâm đến vậy. Chỉ biết dùng tình yêu chân

thành của mình, cố nhẫn nại ở bên anh đến cùng, thậm chí còn hết lần này đến lần khác bày trò, pha kế để hai người dính hôn với nhau.

Vậy mà trái tim người này lại chẳng thuộc về cô lấy một lần, người đàn ông cô yêu còn nhẫn tâm hơn cả Hoàng Long gấp bội. Mất hết bình tĩnh, cô giờ đây như một kẻ điên dại rồi, dùng hết sức đẩy Đăng Khôi ra khỏi người mình.

Ánh mắt lạnh lẽo, thu hết tất cả vào trong sự lạnh lùng bên trong giờ đây bộc phát ra tất cả.

“CHÁT” Một bàn tay, thật mạnh gián xuống gương mặt điển trai của Đăng Khôi.

Yêu càng nhiều hận càng nhiều, nước mắt cô hết lần này đến lần khác đều là khóc bởi vì một người. Cô yêu bằng cả con tim mình là sai sao, yêu bằng chân tâm để rồi đổi lại sự tổn thương, mất hết tất cả lòng tự trọng như thế này hay sao, một chút cô cũng chẳng can tâm.

Thấy Ngọc Quỳnh như vậy, anh liền cố gắng ôm chầm lấy cô vào lòng, nhưng cơ hội không lặp lại nhiều lần như thế, lập tức cô đẩy anh ra rất mạnh “ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI”

“Đăng Khôi anh nghe cho rõ đây. Tôi sẽ dùng phần đời còn lại để hận anh, đừng bao giờ mong tha thứ từ tôi. Cũng đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa, ĐỂ TÔI YÊN”.

Trở về nhà gỗ, trông thấy Minh Anh đang ngồi cười nói dùng bữa sáng cùng Hoàng Long rất vui vẻ. Không nói năng gì cả cô lao vào túm lấy nó như một kẻ điên, hất đổ mọi thứ xuống đất chén đĩa vỡ vụn.

“CHÁT” ai nấy đều hoảng hốt, chưa kịp hoảng hồn vì chuyện vừa xảy ra ngay lập tức lại giáng một tay xuống mặt nó bất ngờ, không rõ nguyên nhân.

“Ngọc Quỳnh em làm cái gì thế” Hoàng Long can ngăn, nắm chặt tay Ngọc Quỳnh lại.

“Ngọc Quỳnh, cậu bình tĩnh. Xảy ra chuyện gì rồi, mình thật sự không hiểu” nó ôm mặt tra hỏi, chuyện gì xảy ra khiến Ngọc Quỳnh trở nên hồ đồ như thế này.

“Buông em ra. Hôm nay em phải đánh con cáo như cô ta” ngón tay cô chỉ thẳng về phía nó.

“Em bình tĩnh lại đi, cô ấy làm gì sai với em” Hoàng Long bực dọc.

“Chuyện gì vậy Ngọc Quỳnh”

“Bỏ bộ dạng ngây thơ đó của cô đi Minh Anh, cô muốn diễn cho ai xem hả” Ngọc Quỳnh dẩy dựa cố gắng vùng mình thoát khỏi Hoàng Long “Cô là hồ ly tinh đã bỏ đi, lại còn mặt dày quay về làm gì, cô là cái thứ gì để mọi người phải đau khổ vì cô”

“Mình...Mình...” nó ú ơ không nói lên lời, nói đúng hơn là không hiểu chuyện gì xảy ra để nói.

Bối rối nhìn Hoàng Long, rồi lại nhìn sang Ngọc Quỳnh như kẻ điên muốn cào xé nó ra thành trăm mảnh. Đầu óc giờ đây như mớ tơ vò, không biết nguyên nhân từ đâu khiến một người ôn nhu như Ngọc Quỳnh trở thành một người như thế.

Trừ phi cô ấy đang rơi vào hố sâu của sự tuyệt vọng.

Nó tiến lại gần, kéo tay Hoàng Long ra khỏi Ngọc Quỳnh có được cơ hội cô liền dơ tay cao, muốn giáng xuống mặt nó thêm một cái tát nữa nhưng đã bị nó nhanh tay khước từ nắm chặt lấy.

“Buông tôi ra, thứ dơ bẩn như cô đừng đụng vào người tôi” Ngọc Quỳnh trừng mắt giọng quát lớn.

“Tôi, không biết cô xảy ra chuyện gì. Nhưng cô hãy giữ thân phận của mình, tôi là Minh Anh của bảy năm về sau không phải một mình khờ dại mặt cho cô điều khiển, từng chuyện một tôi chưa hề quên đâu, tôi không thấy không có nghĩa tôi không biết chuyện gì xảy ra” Nó nhấn mạnh từng chữ, lạnh lùng đáp lại lời sỉ vả.

Ngọc Quỳnh đứng xựng, điếng người vì những lời nói đầy uy lực bên tai cô đứng im lờm nó khó hiểu, thật ra lời nói của nó có ý gì, nó đã biết được những gì mà lớn tiếng dám nói thế. Bên cạnh Hoàng Long, thoáng nghe những chuyện phụ nữ anh không tiện tham gia.

Đăng Khôi đuổi theo về đến nhà nhìn thấy cảnh tranh chấp, liền chạy đến đẩy Ngọc Quỳnh sang một bên, quát lớn “ Em làm trò gì vậy, nhìn em coi giờ đây thành gì rồi”

“ Ha ha ha, anh sợ người tình của mình bị thương sao” cô cười lớn chỉ tay vào hai người Đăng Khôi và Minh Anh gần từ chữ một “ Anh và cô ta, tốt nhất hãy sống cho thật tốt vào tôi nguyên rửa hai người”

Cô gạt phăng nước mắt, đi ngang qua Đăng Khôi không nhìn thêm bất kì một lần nào nữa, vội lên trên . Không bao lâu sau kéo theo vali đi khỏi, không một lời nói nào nữa.

“ Ngọc Quỳnh, cô đừng đi. Có muốn đi để mai rồi hãy đi” nó cố níu kéo, cứu vãn tình hình.

Ngọc Quỳnh hất mạnh tay nó ra, giờ đây chỉ cần Minh Anh đụng chạm với cô tạo nên cảm giác rất ghê tởm, quay người cô cười khinh miệt nhếch mép “ Đừng giả tạo trước mặt tôi. Chưa bao giờ Phạm Ngọc Quỳnh tôi xem cô là bạn , cuộc đời cô mãi mãi cũng chỉ là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của người khác mà thôi”

“ Em quá đáng rồi đó Quỳnh” Hoàng Long không nhịn được thêm nữa, liền cau mày tức giận.

“ Hoàng Long, hãy cẩn thận nếu không anh sẽ hối hận không kịp đấy” nói rồi cô cười nhếch môi quay lưng kéo vali rời khỏi.

“ Đăng Khôi, sao anh còn đứng đây theo cô ấy đi” nó buồn bà lay cánh tay Đăng Khôi.

Anh lắc đầu cười buồn “ đó là sự tự tôn cuối cùng của cô ấy, cứ để cô ấy hận anh”

Trái tim Đăng Khôi trở nên chua xót không kém, nhìn người con gái mỏng manh cô đơn ấy lẻ loi một mình, bản thân thấy tội lỗi thật nhiều. Ngọc Quỳnh như một tri kỉ luôn bên cạnh anh, nhưng anh luôn đáp lại bằng trái tim vô cảm lãnh lẽo của chính mình. Lấy đi cả tuổi thanh xuân của cô ấy để rồi trao lại một bờ vực thẳm khổ, nhưng kết thúc thế này là cách tốt nhất để Ngọc Quỳnh có một tương lai hạnh phúc những năm về sau, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương. Dù ở bất cứ nơi đâu, anh vẫn luôn thầm ước Ngọc Quỳnh sẽ luôn vui vẻ hạnh phúc...

Bóng Ngọc Quỳnh dần khuất xa, Minh Anh không muốn mình đứng giữa chuyện người khác, nó liền quay sang hỏi Đăng Khôi: “ Sao cô ấy trở nên như thế? Chẳng phải đêm hôm qua hai người rất mặn nồng với nhau sao”

Đăng Khôi nghe chữ “ Mặn Nồng” phần nào đoán ra ý nó muốn đến điều gì, liền lên tiếng giải thích “ Hôm qua anh uống chút rượu, có lẽ do say quá nên...”

Minh Anh và Hoàng Long đều nhú mày, không rõ lí do.

“ Mày chối bỏ trách nhiệm với cô ấy sao?” Hoàng Long mong lung hỏi.

“ Không, chuyện đó phải nút thắt giữa chúng tôi” Đăng Khôi lắc đầu “ Cô ấy nói về chuyện kết hôn, tao đã làm cô ấy thất vọng” Đăng Khôi mệt mỏi ngồi thừ xuống ghế.

“ Chuyện này, chẳng phải hai người đã có hôn ước sao. Chuyện kết hôn cũng là sớm muộn mà, đâu cần phải tổn thương cô ấy như vậy” Minh Anh bắt đồng quan điểm.

“ Em không hiểu đâu”

“ Là đính hôn giả” Hoàng Long giải thích một câu.

“ dù là giả hay thật, nhưng để mất cô ấy anh đã sai lầm rồi đấy. Ngàn lời xin lỗi cũng không bằng sự bình yên mà cô ấy muốn mà anh đã nhấn tâm đâm nát” nó thẳng thắn mắng kẻ khờ dại Đăng Khôi, trong chuyện này nó cảm nhận được Đăng Khôi đã tụt đến mức nào. Nó nói rồi cũng bực dọc bỏ đi.

Căn phòng khách giờ chỉ còn hai người đàn ông, Hoàng Long khước chai rượu rót ly mời Đăng Khôi, cả hai nhìn nhau rồi cười chua chát nhưng thấu hiểu đối phương, một mối cũng không thể che giấu được.

“ Định giải quyết như thế nào?” Đăng Khôi không nhìn anh mà hỏi băng quơ.

“ Chưa biết” anh nhú mày trầm tư “ tạm thời đừng cho cô ấy biết, tao sẽ tìm cách giải quyết sớm, Minh Anh chịu đựng đủ rồi từ nay tao sẽ thay cô ấy làm tất cả”

“Cố lên” nhắm ngum rượu đắng đầu môi “Gia đình Thiên Nghi không dễ đối phó đâu”

“Ừm, cặn li” anh gạt đầu, mặt ủ rũ.

222. Chương 110 : Thử Thách Cuối Cùng.

Vừa tan ca, Thiên Nghi luống cuống bước chân rời khỏi văn phòng, vừa ra khỏi công ty vì không chú ý cô va phải người đàn ông cao lớn, ngã xuống.

“Tôi xin lỗi, cô có sao không?” Kobe đỡ cô dậy.

Mùi hương người đàn ông nay khó mà quên, thậm chí có vài lần nó đã bám lên quần áo của cô cho đến khi về đến nhà. Lập tức mặt cô chuyển sang đỏ khi biết đôi phương là ai, giọng trở nên gay gắt.

“Trung tâm thương mại, và trụ sở Gmeiner có gần nhau đâu, hơn nữa hôm nay tôi cũng chẳng lên lớp của anh. Chúng ta có cần phải gặp nhau nhiều như thế này không? Hơn nữa tôi thấy chúng ta chẳng có lí do gì để gặp.”

“Cô ăn gì, mà ngay cả lúc cầu gắt cũng dễ thương đến vậy?” Kobe nham nhỡ khen một nịnh một câu.

“Anh bị dở hơi à, tránh ra” Thiên Nghi mắng một câu, đẩy anh ta qua một bên. Tiến ra phía đường bắt xe.

Hơn mười phút đứng bắt nhưng chẳng có xe nào dừng lại, thêm tên đáng ghét đứng sau cứ nhìn cô mà cười khúc khích. Càng khiến não bộ căng lên như dây đàn chỉ tiết lúc này không bấm dằm anh ta được.

“Anh cười cái gì chứ”

“Giờ này khó bắt xe lắm, để tôi đưa cô về. Cùng dùng bữa tối luôn nhé”

“Không cần, đừng theo tôi. Tôi cảnh cáo đó” nói rồi cô quay lưng dùng đôi chân lê trên đường. Tránh Kobe càng nhanh càng tốt.

Nhưng Kobe đâu phải người dễ nãn lòng nhanh thế, anh cứ theo sau ngồi trong xe oto mà bóp còi in ỏi, từ từ lái xe theo từ phía sau mặc cho Thiên Nghi cứ đi ba phút lại quay lại mắng mỗ. Người ta nói quá đúng đẹp trai không bằng chai mặt, ấy vậy Kobe có cả hai yếu tố đó.

Không nhịn được nữa, Thiên Nghi bực dọc dừng lại quay lưng tiến về phía xe ô tô mở toan cửa.

Lòng ngực Kobe như bị bóp nghẹn, anh trở mắt ngạc nhiên nhìn cô. Lúc này Thiên Nghi vừa dơ tay lên cao, Kobe tưởng mình sắp bị một trận ra trò nhắm tít hai mắt lại, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa xe khá mạnh mới bản thân mở mắt ra nhìn người ngồi cạnh.

Tính nói gì đấy, liền bị Thiên Nghi khóa cửa miệng: “Đưa tôi đến trường mầm non Hồng Chuyên”

“Nhìn cô vậy không ngờ lại có gia đình rồi” Kobe cười mỉm nói.

Thiên Nghi nghe hai từ gia đình, mà khó chịu rít lên một tiếng: “Anh mở miệng ra không có câu nào hay sao. Không tính chờ tôi đi à, trễ lắm rồi đó làm ơn”.

Cả hai cùng đi đón Cậu bé Gấu và Hoàng Lâm sau đó đi một nhà Hàng nổi tiếng trong thành phố, không gian cũng rất thoải mái. Suốt cả chặng đường đi duy nhất chỉ có Kobe ngồi nói chuyện không ngừng, cậu bé Gấu cũng có vẻ rất thích thú trao đổi rất nhiều người khổ nhất vẫn là Thiên Nghi, cô phải làm người phiên dịch cho cả hai. Lúc này cô ước gì Gấu cũng bị nhiễm gen như nhà Hoàng Long, cậu em trai út Hoàng Lâm tuy nhỏ nhưng rất ngoan vì duy truyền theo gen hay sao không rõ nhưng cậu ta ngồi im không cười nói, vẻ mặt rất lầm lì.

“Hai cháu ăn gì” Kobe xoa đầu cả hai hỏi món.

“Dạ, cái này ạ” Gấu chỉ vào món mì chichan có trong menu.

Còn Hoàng Lâm còn nhỏ nên được ăn suop theo Thiên Nghi gọi món. Cô chưa kịp chọn món cho mình liền nghe thấy một âm thanh trẻ con bên cạnh.

“Quý cô dùng gì ạ”

“Cháu càng ngày càng mòm mép giống baba rồi” Cô búng nhẹ mũi gấu, cười tươi.

Bị Kobe cố tình dụ dỗ đi dùng bữa tối, có cả hai cậu nhóc khiến trong lòng cô xuất hiện một cảm giác bình yên rất lạ, một không khí ấm áp như gia đình của riêng mình. Sau những giờ làm việc mệt mỏi dùng cơm cùng với người đàn ông của mình, cùng hai đứa con nhỏ thì mọi muộn phiền stress lo âu sẽ tan biến đi tất cả.

Chưa khi nào cô cùng dùng bữa với một người đàn ông lạ, lại cười nhiều, tưởng tượng nhiều đến thế này. Hơn nữa cô lại có cái nhìn rất khác về Kobe so với hằng ngày, những lúc trong công việc lúc nào anh ta cũng nghiêm túc, chu toàn tính toán rất tỉ mỉ. Những giờ dạy trên lớp lại vô cùng biến thái, trẻ con không một chút nghiêm túc. Còn lúc này lại rất ân cần, dịu dàng galang như một người đàn ông thực thụ quan tâm chu đáo tỉ mỉ.

Tự dưng đầu óc đại não của cô tiết ra một loại enzym bí ẩn: “Nếu kết hôn với người này, hẳn sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời”.

Sau khi dùng xong bữa tối Kobe có ý mời Thiên Nghi đi uống nước hóng gió một tí hăng về, nhưng cô đã từ chối mặc xác cho Kobe nhiều lần phải ôm ngưỡng vào mình, trước mắt đưa cậu nhóc về nhà an toàn rồi mới đến cô.

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước một căn biệt thự khá lớn, Kobe ở là người ngoại quốc cho nên với cũng không mấy đồ ngạc nhiên, mặt khác cũng đoán ngầm ra được Thiên Nghi thuộc gia đình rất gia thế, thế vì sao cô lại đi làm trợ lý thấp bé ở Gmeiner? Câu hỏi dần xuất hiện trong não bộ anh.

Thôi suy nghĩ, anh chạy về phía cửa kia lĩnh làm mở cửa cho Thiên Nghi, ít ra hành động này khiến Thiên Nghi muốn cho cậu ta thêm một điểm cộng.

“Cảm ơn anh về bữa tối, có dịp tôi sẽ mời” Thiên Nghi đưa tay ra bắt.

Lợi dụng cơ hội Kobe nắm chặt bàn tay Thiên Nghi kéo về phía mình ôm chặt một cái rồi cũng vội vàng buông ra kéo không ăn tát chứ chẳng phải đùa, đứng cười nham nhảm: “Theo lẽ em phải ôm tôi để cảm ơn mới phải, may cho em tôi là người đàn ông bao dung”.

Thiên Nghi chỉ biết đứng ú ớ nhìn người con trai kia đang vọt lên xe, mà rời khỏi tầm mắt. Cô đứng dậm chân tức giận, hai tay ôm lấy má nóng hổi mà lẩm bẩm: “Trời sao lại nóng đến thế này”.

Bấy nhiêu đó cũng chưa là gì so với sự ngạc nhiên lúc cô vừa bước chân vào đến nhà, nhìn thấy người đàn ông trạc tuổi ba cô đang ngồi tại bàn ăn cười nói vui vẻ mà không khỏi bàng hoàng.

Gặp người đàn ông cô lễ phép cúi chào: “Chào bác, chào ba con mới về”

Ba cô chỉ đáp lại bằng cái gật đầu, còn người đàn ông kia lại nhã nhặn chào hỏi: “Ấy chà, Thiên Nghi cháu nay càng ngày càng đẹp ra đó”.

Thấy người bạn khen con gái, ba cô cũng nở mũi đôi phần mà khách sáo đáp lại: “Ông đừng khen con bé, không nó lại tự cao tự đại mà đánh mất bản thân”.

Cô chỉ biết đứng cười trừ mà nhìn hai người, việc ba Hoàng Long xuất hiện đột ngột như thế này không chỉ đơn giản chỉ thăm bạn và dùng bữa.

“Cháu còn đứng ngây ra đó à lại đây dùng bữa luôn đi, chắc mới đi làm về chưa ăn gì” ba Hoàng Long cười nói ngoác tay kêu cô lại.

Thiên Nghi gật nhẹ “ạ vâng” hai tiếng rồi đến ngồi bên cạnh.

Trong bữa cơm tối hai người lớn chủ yếu hỏi han về cuộc sống, công việc thương ngày là chính, nhưng chính vì điều ấy lại càng làm cô thấp thỏm không yên, không khí yên bình này có gì khiến lồng ngực cô trở nên khó chịu rất nhiều.

Nhấp ngụm trà, ba Hoàng Long xoay về hướng cô mà gặng hỏi một câu: “Thiên Nghi, vậy cháu và Hoàng Long nhà ta đã có tiến triển nhiều hơn chưa?”

Mẩu bánh đang nhai trong miệng bỗng trở nên cứng ngắt, lại đắng khó mà nuốt trôi, cô nhấp lấy một ngụm nước lấy lại bình tĩnh đáp trả : “ Anh ấy đối xử với cháu rất tốt ạ, anh Long là một sếp tổng đối với nhân viên công ty rất chu đáo và chăm sóc hậu hĩnh ạ”.

“ Không, ý ta là tình cảm giữa hai đứa thì sao?” Ba anh lại gặng hỏi kĩ càng hơn.

Thiên Nghi lúng túng ngại ngần chẳng biết trả lời làm sao cho phải, nói anh đang theo đuổi tổng giám Anh khác nào nói bừa trong khi cô còn chưa biết sự thật có phải như vậy hay không, còn nói nếu tiến triển tốt thì cũng chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới có gì đáng nói.

Thấy con gái e thẹn , ba cô liền bật cười tranh lời : “ ông này, nó là con gái đó, con gái tôi đó hỏi trực tiếp những việc đó sao nó dám trả lời cơ chứ ha ha ha”

Hai vị tiền bối nhìn nhau mà cười thấu hiểu, cô đành cuối đầu tránh ánh nhìn cho qua chuyện.

“ Bác vô ý quá, khà khà” ba Hoàng Long nắm tay Thiên Nghi trìu mến “ Hai đứa làm việc, ở gần nhau hằng ngày chắc tình cảm tốt lắm phải không? Lúc này ta hơi hơi thừa rồi”

“ Cháu năm nay cũng hai ba tuổi rồi nhỉ, Hoàng Long nhà ta cũng đã hai bảy rồi. Hai ông già này cũng đến lúc bàn tính chuyện hôn nhân cho hai đứa, mong sớm có cháu bằng bẻ”.

Câu nói của ba anh khiến cô toát mồ hôi lạnh, nhớ lại hai ba năm trước khi cô mới trưởng thành đã nghe theo sự sắp xếp cũng cha mình mà vào công ty làm trợ lý cho Hoàng Long mục đích để dễ tiếp cận có cơ hội tìm hiểu nhiều hơn và dĩ nhiên sau vài năm mọi cố gắng, cô đã trở thành cánh tay phải bên cạnh anh. Khi đó cô cảm thấy rất vui rất hạnh phúc, còn bây giờ lại khác cảm giác trong lòng trở nên hài lòng thật sự không muốn cuộc hôn nhân này xảy ra, nếu được cô lập tức từ chối ngay.

Thiên Nghi cười ngượng : “ Có vội vàng quá không ạ, trước giờ anh Long luôn giữ khoảng cách với cháu cũng không tỏ ý gì cháu nghĩ cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.” Cô nhẹ giọng nói “ Hơn thế nữa biết bao cô gái đến bên cạnh đều bị anh ấy thẳng thừng từ chối chẳng phải sao, cháu nghĩ mình cũng không phải ngoại lệ đâu ạ”

“ Con bé ngốc nghếch này, bảo con khờ không sai chút nào” ba Thiên Nghi cau mày “ con có thấy người con trai nào không có ý gì lại giữ con bên cạnh suốt mấy năm qua không? Không có ý gì lại sang nhà ta ăn cơm không dưới một hai lần. Mọi việc nhỏ bé quan trọng đều do con xử lý, chưa kể các sự kiện lớn hay quan hệ xã hội đều tay trong cùng con đi hay sao?”

Ba cô lại trấn an thêm một câu : “ Người đàn ông đối tốt với một người phụ nữ như thế, chỉ khi cô ta là người mà anh ta yêu thôi”

Những lời ba cô vừa nói khiến cô có cảm giác ngờ ngợ, ngẫm lại quả nhiên có một chút như thế. Từ công việc chúng đến công việc riêng tư hầu hết anh đều nói cho cô, đều bảo cô giải quyết thay anh, có dự định hay làm gì đều tìm đến cô hỏi ý kiến đầu tiên chẳng lẽ tất cả điều ấy là tình ý của anh bấy lâu nay mà cô không nhận ra, cô ngốc thật hay sao.

Thiên Nghi cương mồm, đôi má cũng hây hây đỏ ửng : “ Dạ, con không biết. Nghe theo sự sắp xếp của người lớn vậy ạ”

Nói rồi cô chạy một mạch lên phòng, với vô vàng cảm xúc mới mẻ...

Chuyến du lịch nhanh chóng kết thúc, mất đi sự vui vẻ khi các cặp đôi lần lượt trở về. Được một lúc sau khi Ngọc Quỳnh bỏ đi, Đăng Khôi cũng mệt mỏi mà sắp xếp hành lý nhanh chóng trở về Đà Nẵng. Cặp đôi Thế Hiển và Uyên Nhi lúc này lại ngập tràn trong hạnh phúc, cùng nhau chạy trốn đến Nha Trang du lịch âm thầm cho đến khi tới nơi rồi mới gọi điện thoại về thông báo. Cặp Quốc Huy đưa lý do “ Gấu đột nhiên bị bệnh, bà nội lại không có nhà” nên hai vợ chồng khẩn trương thu xếp trở về trong đêm.

Trong căn nhà gỗ giờ đây chỉ còn lại duy nhất một cặp tình nhân, đắm đuối chìm đắm trong vũng lầy tình yêu cứ ôm siết nhau không rời, như sợ sơ hở là lập tức biến mất ngay.

“ Anh lựa phim đi, em đi lấy chút đồ ăn rồi sẽ quay lại”

Nó nói rồi đứng dậy bước đi, liền bị anh nắm tay giật ngược về phía mình ngã nhào vào lòng anh, cười lớn ngượng ngùng : “ Đây, anh làm gì thế”.

Anh chu môi lắc đầu làm ra vẻ đáng yêu “ Không cần lựa phim, không cần anh vật. Phim của chúng ta đóng sống động hơn , còn muốn ăn sao? Anh sẽ ăn em chịu chưa”

“ Đồ điên, anh đang hoang lại cho em” Minh Anh cười nheo bên hông anh một cái rõ đau.

“Đau đau” mặt anh nhăn nhó “ không cần, anh nói không cần. Ngồi đây để anh ôm như thế này là đủ rồi” Anh vòng tay ôm nó chặt hơn, sợ chỉ cần nói lỏng nó sẽ biến mất như tám năm về trước.

“ Được rồi, vậy không xem phim nữa. Em xuống nhà lấy chút nước dâu rồi lên ngay nhé” nó nói dịu dàng, hôn nịnh lên môi anh mị hoặc.

Bị nó dụ đến mức này anh kha khá thỏa mãn, mới chịu buông nó ra không quên nhắc nhở thêm một câu, nói đúng hơn là ra thánh chỉ cho ái phi của anh: “ Cho em năm phút, nếu không...”

“ Biết rồi, biết rồi...”

Khi nó vừa đi khỏi phòng chưa được bao lâu nụ cười trên môi của anh cũng chợt tắt dần đi khi thấy cuộc điện thoại đến từ ba mình: “ alo, con nghe”

“Hoàng Long, con đang ở đâu. Mấy hôm nay không đến công ty”

“ Đà Lạt”

“ Bà ngoại lại ốm à, đã đỡ hơn chưa?”

“ Dạ, đã đỡ nhiều rồi, ba đừng lo lắng.”

“ Ừm, thu xếp rồi về gặp ta”

“ Ba, ba về nước?”

“ con không vui khi ta về sao, về gấp nhé ta có chuyện cần bàn bạc với con, Hoàng Long à”

Nghe hai từ “ Bàn bạc” mà sắc mặt anh trở nên tối sầm, bất an đoán ra được điều gì đó không hay sắp sửa ập đến.

Cả hai người trao đổi thêm vài câu thì anh bỗng tắt đột ngột khi Minh Anh quay trở lại phòng. Nó trông thấy nhưng chẳng buồn tò mò hỏi đến.

“ Công việc, chẳng khi nào thanh thoi”

“ Sao thế, nhân viên lại đòi tăng lương à” nó cười nói.

“ Bé Zen, ám ảnh em đến vậy sao” anh phì cười, lấy cốc dâu của nó làm một ngụm “ chỉ có con bé mới suốt ngày lẻo đẻo đi theo đòi tăng lương”

Nó vội cướp lại ly nước giả vờ càu nhàu anh : “ này, của em mà. Ai cho anh uống”.

“Anh cho, em là của anh. Suy ra ly nước này cũng là của anh!” Anh ngạo mạn đáp trả.

“Gì mà của anh, Xin! Không có vụ ấy đâu” nó đẩy anh ra.

Hành động ấy được cho là ngu xuẩn, ngay lập tức tòa án tối cao là anh liền đưa ra hình phạt thích đáng mười đầu ngón tay của anh di chuyển lên khắp cả cơ thể nó mà cù, cả hai lẫn lộn đùa giỡn với nhau rộn cả căn phòng.

Đã lâu lắm rồi cả hai người mà hòa chung tiếng cười với nhau như lúc này, cảm giác bình yên, ngày ngày bên anh như thế nó đã chờ suốt tám năm qua nhiều khi chỉ sợ là giấc mơ ngủ dậy sẽ biến mất, vì vậy khi thức dậy hay lúc ở cùng anh nó hay tự đánh vào mặt thật đau để xác nhận.

Minh Anh nằm trong lòng anh tận hưởng mọi sóng gió phong ba bão táp đã trải qua tất cả. Nhưng đâu hay lòng anh giờ đây như sóng cuộn dâng trào, núi lửa hừng hực , với hàng tá suy nghĩ loen lóe trên đầu. Nếu đúng theo suy nghĩ của anh, cuộc điện thoại khi này có thể liên quan đến một cuộc hôn nhân anh không

hề mong muốn. Anh và nó chỉ vừa mới bắt đầu, có đánh chết anh đâm anh ngàn mũi dao anh cũng không thể, nhất định không để Minh Anh của anh phải chịu thêm bất kì một tổn thương nào nữa, người con gái này đã dùng mười năm thanh xuân để yêu anh, giờ là lúc anh phải bảo vệ nó bằng tất cả những gì anh có... mang đến cho nó một gia đình, yêu thương đến cuối cuộc đời.

“ Minh Anh, em có tin anh không?” đặt nụ hôn lên đỉnh đầu nó anh hỏi.

“ Sao hỏi thế, tất nhiên em luôn tin anh rồi” nó trả lời ngay, không cần suy nghĩ.

“ Ừm, như thế đủ rồi. Dù chuyện gì xảy ra, cũng phải tin anh nhớ không? Con heo” anh vuốt ve nghịch tặc nó như cún con nằm trong lòng anh.

“ Anh thanh niên kia, em không phải PET của anh, cũng chẳng phải heo, nay chỉ còn bốn lăm kí thôi” nó phụng phịu trả lời.

Anh dựng nó dậy, vỗ chau mày méo môi: “ Nay, trả Minh Anh lại cho tôi, trả lại mau. Minh Anh của tôi năm mười lăm kí kia, trả lại cho tôi...huhu...”

“ Gì chứ, lúc đó em năm mươi nha, năm lăm ở đâu ra hử” nó nói lí nhí.

“ Lúc đó anh đi cùng em mà, à mà năm mươi tám chứ năm lăm hồi nào...” anh cười, gần giọng đáp lại

“ năm mươi mà”

“ anh nói năm tám, đừng cãi”

“năm mươi”

“năm tám”

“năm mươi”

“ Giờ em nói năm mươi là năm mươi, vợ luôn đúng” nó béo hai má anh banh ra thích thú.

“ á, rồi rồi 50” anh cười nham hiểm, bế xốc nó lên tiếng về phía giường ngủ, tiện tay tắt luôn cả đèn “ cộng thêm tám nữa”.

“ Hoàng Long xấu xa, thả em xuống ai cho anh mà lại tự tiện vậy hử...aaaa...”

“ Như thế này mới là tự tiện nè...”

“ Hoàng Long...”

—

Sau một tuần kết thúc chuyến lịch, cả hai người lại lao đầu vào công việc như điên không có phút giây nào thảnh thơi. Suy cho cùng từ hôm về đến nay, Hoàng Long lại trở nên bận rộn hơn rất nhiều, dù nó trăm bề công việc như vẫn tranh thủ gọi điện hoạt tìm gặp anh tính ra trong tuần nay hai người chỉ gặp nhau có hai lần nhưng chẳng trọn vẹn.

Một lần là ở nhà khi nó đang chăm Hoàng Lâm, anh về nhà lấy vài bộ quần áo nói với nhau được vài câu rồi liền đi. Lần thứ hai lâu hơn một chút là cùng dùng cơm tối với nhau, chỉ được vài bữa anh nhận được điện thoại liên hồi. Mặc cho anh đã tắt mấy vài lần nhưng người gọi rất kiên nhẫn, nó cũng là một người của công việc nó hiểu nên không mấy dễ bụng, cho qua mọi chuyện để anh lo liệu công việc.

Kí xong một đồng giấy tờ chồng chất, rồi nằm ngửa ra ghế nghĩ ngơi một chút cầm điện thoại im lìm mà trông chờ một cuộc gọi từ ai kia. Bấm phím gọi nhưng xem ra lại vô dụng khi màn hình luôn hiện mấy bận, nó lẩm bẩm : “ anh ấy, đang bận gì sao?”

“ Cốc...Cốc...” Kobe gõ lên tấm kính phát thành tiếng “ Tổng giám, đang nhớ ông xã à” có dịp cậu ta liền treo.

“ Đang chờ đối tác gọi” Nó thần nhiên nói.

“thôi cho tôi xin, từ khi PARKSON thành lập, người ta toàn chờ cậu gọi, à không chờ thư kí của cậu liên lạc chứ có bao giờ thấy tổng giám đốc xinh đẹp của chúng ta chờ cuộc gọi của bất kì ai đâu” Kobe trẻ môi

“Đúng là nói dối không chớp mắt”

“Đã đoán ra rồi, còn hỏi làm gì”

“Được rồi không chọc cậu nữa, mình đem danh sách model và kế hoạch cho buổi trình diễn thời trang sắp đến đây. Có lẽ cậu phải sang lại Úc một chuyến, việc kinh doanh bên đó đang có chút rắc rối, Zen đã bay qua đó trước phụ giúp cho cậu Win rồi”

Nó cầm sắp tài liệu lên nhìn nghiêng nhìn dọc rồi lại đặt xuống, công việc quả là công việc điều hành một chuỗi tập đoàn cũng chẳng mấy vui vẻ còn mệt hơn là đi làm vườn tại nông trại trước kia nữa.

“Cậu sắp xếp đi, tối nay chúng ta lên đường luôn đi”

“Nhanh vậy sao?”

“Còn chần chờng đến bao giờ nữa. Có vẻ nhiều chuyện lắm đấy” nó thở hắt ra “Kobe à, một người yêu mình sẽ không bao giờ nói bạn phải không?”

“That’s right”

“Ừm, đặt vé sang ba ngày nữa chúng ta sang Anh luôn nhé, Hàn Thuyên gọi về tổng công ty”

“có chuyện gì sao” Kobe thắc mắc.

“Mình không rõ, nhưng có vẻ nghiêm trọng”...

Trước khi lên máy bay, nó vẫn cố gắng gọi cho anh nhưng vẫn thất vọng khi chẳng có tín trả lời điện thoại, một khi đi chẳng biết một tháng hay kéo dài mấy tháng mới được gặp lại anh nó sẽ nhớ anh lắm, bùi ngùi đành kéo vali vào trong phi trường.

Trông thấy anh từ phòng họp bước ra, anh đang còn bàn vài điểm nội dung cùng với Thiên Nghi, trợ lí Trương chạy đến đưa điện thoại cho anh, ánh mắt khó hiểu anh cầm điện thoại nhìn cuộc gọi nhờ mà toát mồ hôi lạnh.

“Anh nên gọi lại cho cô ấy”

“Ừm, cô đem những thứ này về văn phòng giúp tôi” anh nói rồi đi về một phía bấm mấy gọi, nhưng tín hiệu lại ngoài vùng phủ sóng.

Trong lòng cảm thấy bất an không yên, anh cuống cuống lái xe chạy một mạch đến công ty không thấy người, lại chạy về nhà được nghe bà quản gia nhắn lại vài lời “Minh Anh, nhờ ta nói với cháu rằng, con bé phải sang Anh công tác vài tuần cháu đừng lo lắng”

Nghe xong lời nhắn tay anh nắm thành quyền mà đập xuống bàn, tự giận bản thân. Nhanh chóng quay ra xe phóng đến sân bay, mồ hôi đổ ra như mưa đảo mắt tìm kiếm, chạy xung quanh hết chỗ này đến chỗ khác cho đến khi thấy thông báo chuyến bay đã cất cánh mà buồn bã gục xuống ôm lấy đầu “Minh Anh, anh xin lỗi, anh xin lỗi...”

223. Chương 110 : Thử Thách Cuối Cùng.

Vừa tan ca, Thiên Nghi luống cuống bước chân rời khỏi văn phòng, vừa ra khỏi công ty vì không chú ý cô va phải người đàn ông cao lớn, ngã xuống.

“Tôi xin lỗi, cô có sao không?” Kobe đỡ cô dậy.

Mùi hương người đàn ông nay khó mà quên, thậm chí có vài lần nó đã bám lên quần áo của cô cho đến khi về đến nhà. Lập tức mặt cô chuyển sang đỏ khi biết đôi phương là ai, giọng trở nên gay gắt.

“Trung tâm thương mại, và trụ sở Gmeiner có gần nhau đâu, hơn nữa hôm nay tôi cũng chẳng lên lớp của anh. Chúng ta có cần phải gặp nhau nhiều như thế này không? Hơn nữa tôi thấy chúng ta chẳng có lí do gì để gặp.”

“ cô ăn gì, mà ngay cả lúc cái gắt cũng dễ thương đến vậy?” Kobe nham nhỡ khen một nịnh một câu.

“ Anh bị dở hơi à, tránh ra” Thiên Nghi mắng một câu, đẩy anh ta qua một bên. Tiến ra phía đường bắt xe.

Hơn mười phút đứng bắt nhưng chẳng có xe nào dừng lại, thêm tên đáng ghét đứng sau cứ nhìn cô mà cười khúc khích. Càng khiến não bộ căng lên như dây đàn chỉ tiết lúc này không bấm dầm anh ta được.

“ Anh cười cái gì chứ”

“ Giờ này khó bắt xe lắm, để tôi đưa cô về. Cùng dùng bữa tối luôn nhé”

“ Không cần, đừng theo tôi. Tôi cảnh cáo đó” nói rồi cô quay lưng dùng đôi chân lê trên đường. Tránh Kobe càng nhanh càng tốt.

Nhưng Kobe đâu phải người dễ nãn lòng nhanh thế, anh cứ theo sau ngồi trong xe oto mà bóp còi in ỏi, từ từ lái xe theo từ phía sau mặc cho Thiên Nghi cứ đi ba phút lại quay lại mắng mỗ. Người ta nói quá đúng đẹp trai không bằng chai mặt, ấy vậy Kobe có cả hai yếu tố đó.

Không nhịn được nữa, Thiên Nghi bực dọc dừng lại quay lưng tiến về phía xe ô tô mở toan cửa.

Lòng ngực Kobe như bị bóp nghẹn, anh trở mắt ngạc nhiên nhìn cô. Lúc này Thiên Nghi vừa dơ tay lên cao, Kobe tưởng mình sắp bị một trận ra trò nhắm tít hai mắt lại, cho đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa xe khá mạnh mới bản thân mở mắt ra nhìn người ngồi cạnh.

Tính nói gì đấy, liền bị Thiên Nghi khóa cửa miệng: “ Đưa tôi đến trường mầm non Hồng Chuyên”

“ Nhìn cô vậy không ngờ lại có gia đình rồi” Kobe cười mỉm nói.

Thiên Nghi nghe hai từ gia đình, mà khó chịu rít lên một tiếng: “ Anh mở miệng ra không có câu nào hay sao. Không tính chở tôi đi à, trễ lắm rồi đó làm ơn”.

Cả hai cùng đi đón Cậu bé Gấu và Hoàng Lâm sau đó đi một nhà Hàng nổi tiếng trong thành phố, không gian cũng rất thoải mái. Suốt cả chặn đường đi duy nhất chỉ có Kobe ngồi nói chuyện không ngừng, cậu bé Gấu cũng có vẻ rất thích thú trao đổi rất nhiều người khổ nhất vẫn là Thiên Nghi, cô phải làm người phiên dịch cho cả hai. Lúc này cô ước gì Gấu cũng bị nhiễm gen như nhà Hoàng Long, cậu em trai út Hoàng Lâm tuy nhỏ nhưng rất ngoan vì duy truyền theo gen hay sao không rõ nhưng cậu ta ngồi im không cười nói, vẻ mặt rất lầm lì.

“ Hai cháu ăn gì” Kobe xoa đầu cả hai hỏi món.

“ Dạ, cái này ạ” Gấu chỉ vào món mì chichan có trong menu.

Còn Hoàng Lâm còn nhỏ nên được ăn suop theo Thiên Nghi gọi món. Cô chưa kịp chọn món cho mình liền nghe thấy một âm thanh trẻ con bên cạnh.

“ Quý cô dùng gì ạ”

“ Cháu càng ngày càng mồm mép giống baba rồi” Cô búng nhẹ mũi gấu, cười tươi .

Bị Kobe cố tình dụ dỗ đi dùng bữa tối, có cả hai cậu nhóc khiến trong lòng cô xuất hiện một cảm giác bình yên rất lạ, một không khí ấm áp như gia đình của riêng mình. Sau những giờ làm việc mệt mỏi dùng cơm cùng với người đàn ông của mình, cùng hai đứa con nhỏ thì mọi muộn phiền stress lo âu sẽ tan biến đi tất cả.

Chưa khi nào cô cùng dùng bữa với một người đàn ông lạ, lại cười nhiều, tưởng tượng nhiều đến thế này. Hơn nữa cô lại có cái nhìn rất khác về Kobe so với hằng ngày, những lúc trong công việc lúc nào anh ta cũng nghiêm túc, chu toàn tính toán rất tỉ mỉ. Những giờ dạy trên lớp lại vô cùng biến thái, trẻ con không một chút nghiêm túc. Còn lúc này lại rất ân cần, dịu dàng galang như một người đàn ông thực thụ quan tâm chu đáo tỉ mỉ.

Tự dưng đâu đó đại não của cô tiết ra một loại enzym bí ẩn: “ Nếu kết hôn với người này, hẳn sẽ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời” .

Sau khi dùng xong bữa tối Kobe có ý mời Thiên Nghi đi uống nước hóng gió một tí hăng về, nhưng cô đã từ chối mặc xác cho Kobe nhiều lần phải ôm ngưỡng vào mình, trước mắt đưa cậu nhóc về nhà an toàn rồi mới đến cô.

Chiếc xe sang trọng dừng lại trước một căn biệt thự khá lớn, Kobe ở là người ngoại quốc cho nên với cũng không mấy đổi ngạc nhiên, mặt khác cũng đoán ngầm ra được Thiên Nghi thuộc gia đình rất gia thế, thế vì sao cô lại đi làm trợ lý thấp bé ở Gmeiner? Câu hỏi dần xuất hiện trong não bộ anh.

Thôi suy nghĩ, anh chạy về phía cửa kia lĩnh lãm mở cửa cho Thiên Nghi, ít ra hành động này khiến Thiên Nghi muốn cho cậu ta thêm một điểm cộng.

“ Cảm ơn anh về bữa tối, có dịp tôi sẽ mời” Thiên Nghi đưa tay ra bắt.

Lợi dụng cơ hội Kobe nắm chặt bàn tay Thiên Nghi kéo về phía mình ôm chặt một cái rồi cũng vội vàng buông ra kéo không ăn tát chứ chẳng phải đùa, đứng cười nham nhảm : “ Theo lẽ em phải ôm tôi để cảm ơn mới phải, may cho em tôi là người đàn ông bao dung”.

Thiên Nghi chỉ biết đứng ú ớ nhìn người con trai kia đang vọt lẹ lên xe, mà rời khỏi tầm mắt. Cô đứng dậm chân tức giận, hai tay ôm lấy má nóng hổi mà lẩm bẩm : “ Trời sao lại nóng đến thế này”.

Bấy nhiêu đó cũng chưa là gì so với sự ngạc nhiên lúc cô vừa bước chân vào đến nhà, nhìn thấy người đàn ông trạc tuổi ba cô đang ngồi tại bàn ăn cười nói vui vẻ mà không khỏi bàng hoàng.

Gặp người đàn ông cô lễ phép cúi chào : “ Chào bác, chào ba con mới về”

Ba cô chỉ đáp lại bằng cái gật đầu, còn người đàn ông kia lại nhã nhặn chào hỏi : “ Ấy chà, Thiên Nghi cháu nay càng ngày càng đẹp ra đó”.

Thấy người bạn khen con gái, ba cô cũng nở mũi đôi phần mà khách sáo đáp lại : “ Ông đừng khen con bé, không nó lại tự cao tự đại mà đánh mất bản thân”.

Cô chỉ biết đứng cười trừ mà nhìn hai người, việc ba Hoàng Long xuất hiện đột ngột như thế này không chỉ đơn giản chỉ thăm bạn và dùng bữa.

“ Cháu còn đứng ngây ra đó à lại đây dùng bữa luôn đi, chắc mới đi làm về chưa ăn gì” ba Hoàng Long cười nói ngoác tay kêu cô lại.

Thiên Nghi gật nhẹ “ dạ vâng” hai tiếng rồi đến ngồi bên cạnh.

Trong bữa cơm tối hai người lớn chủ yếu hỏi han về cuộc sống, công việc thương ngày là chính, nhưng chính vì điều ấy lại càng làm cô thấp thỏm không yên, không khí yên bình này có gì khiến lồng ngực cô trở nên khó chịu rất nhiều.

Nhấp ngụm trà, ba Hoàng Long xoay về hướng cô mà gặng hỏi một câu: “ Thiên Nghi, vậy cháu và Hoàng Long nhà ta đã có tiến triển nhiều hơn chưa?”

Mẩu bánh đang nhai trong miệng bỗng trở nên cứng ngắt, lại đắng khó mà nuốt trôi, cô nhấp lấy một ngụm nước lấy lại bình tĩnh đáp trả : “ Anh ấy đối xử với cháu rất tốt ạ, anh Long là một sếp tổng đối với nhân viên công ty rất chu đáo và chăm sóc hậu hĩnh ạ”.

“ Không, ý ta là tình cảm giữa hai đứa thì sao?” Ba anh lại gặng hỏi kĩ càng hơn.

Thiên Nghi lúng túng ngại ngùng chẳng biết trả lời làm sao cho phải, nói anh đang theo đuổi tổng giám Anh khác nào nói bừa trong khi cô còn chưa biết sự thật có phải như vậy hay không, còn nói nếu tiến triển tốt thì cũng chỉ là quan hệ cấp trên với cấp dưới có gì đáng nói.

Thấy con gái e thẹn , ba cô liền bật cười tranh lời : “ ông này, nó là con gái đó, con gái tôi đó hỏi trực tiếp những việc đó sao nó dám trả lời cơ chứ ha ha ha”

Hai vị tiền bối nhìn nhau mà cười thấu hiểu, cô đành cúi đầu tránh ánh nhìn cho qua chuyện.

“ Bác vô ý quá, khà khà” ba Hoàng Long nắm tay Thiên Nghi trêu mếu “ Hai đứa làm việc, ở gần nhau hằng ngày chắc tình cảm tốt lắm phải không? Lúc này ta hỏi hơi thừa rồi”

“Cháu năm nay cũng hai ba tuổi rồi nhỉ, Hoàng Long nhà ta cũng đã hai bảy rồi. Hai ông già này cũng đến lúc bàn tính chuyện hôn nhân cho hai đứa, mong sớm có cháu hồng bẻ”.

Câu nói của ba anh khiến cô toát mồ hôi lạnh, nhớ lại hai ba năm trước khi cô mới trưởng thành đã nghe theo sự sắp xếp của cha mình mà vào công ty làm trợ lý cho Hoàng Long mục đích để dễ tiếp cận có cơ hội tìm hiểu nhiều hơn và dĩ nhiên sau vài năm mọi cố gắng, cô đã trở thành cánh tay phải bên cạnh anh. Khi đó cô cảm thấy rất vui rất hạnh phúc, còn bây giờ lại khác cảm giác trong lòng trở nên hài lòng thật sự không muốn cuộc hôn nhân này xảy ra, nếu được cô lập tức từ chối ngay.

Thiên Nghi cười ngượng : “ Có vội vàng quá không ạ, trước giờ anh Long luôn giữ khoảng cách với cháu cũng không tỏ ý gì cháu nghĩ cũng chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới.” Cô nhẹ giọng nói “ Hơn thế nữa biết bao cô gái đến bên cạnh đều bị anh ấy thẳng thừng từ chối chẳng phải sao, cháu nghĩ mình cũng không phải ngoại lệ đâu ạ”

“ Con bé ngốc nghếch này, bảo con khờ không sai chút nào” ba Thiên Nghi cau mày “ con có thấy người con trai nào không có ý gì lại giữ con bên cạnh suốt mấy năm qua không? Không có ý gì lại sang nhà ta ăn cơm không dưới một hai lần. Mọi việc nhỏ bé quan trọng đều do con xử lý, chưa kể các sự kiện lớn hay quan hệ xã hội đều tay trong cùng con đi hay sao?”

Ba cô lại trấn an thêm một câu : “ Người đàn ông đối tốt với một người phụ nữ như thế, chỉ khi cô ta là người mà anh ta yêu thôi”

Những lời ba cô vừa nói khiến cô có cảm giác ngờ ngợ, ngẫm lại quả nhiên có một chút như thế. Từ công việc chúng đến công việc riêng tư hầu hết anh đều nói cho cô, đều bảo cô giải quyết thay anh, có dự định hay làm gì đều tìm đến cô hỏi ý kiến đầu tiên chẳng lẽ tất cả điều ấy là tình ý của anh bấy lâu nay mà cô không nhận ra, cô ngốc thật hay sao.

Thiên Nghi cứng mồm, đôi má cũng hây hây đỏ ửng : “ Dạ, con không biết. Nghe theo sự sắp xếp của người lớn vậy ạ”

Nói rồi cô chạy một mạch lên phòng, với vô vàng cảm xúc mới mẻ...

Chuyến du lịch nhanh chóng kết thúc, mất đi sự vui vẻ khi các cặp đôi lần lượt trở về. Được một lúc sau khi Ngọc Quỳnh bỏ đi, Đăng Khôi cũng mệt mỏi mà sắp xếp hành lý nhanh chóng trở về Đà Nẵng. Cặp đôi Thế Hiển và Uyên Nhi lúc này lại ngập tràn trong hạnh phúc, cùng nhau chạy trốn đến Nha Trang du lịch âm thầm cho đến khi tới nơi rồi mới gọi điện thoại về thông báo. Cặp Quốc Huy đưa lý do “ Gấu đột nhiên bị bệnh, bà nội lại không có nhà” nên hai vợ chồng khẩn trương thu xếp trở về trong đêm.

Trong căn nhà gỗ giờ đây chỉ còn lại duy nhất một cặp tình nhân, đắm đuối chìm đắm trong vũng lầy tình yêu cứ ôm siết nhau không rời, như sợ sơ hở là lập tức biến mất ngay.

“ Anh lựa phim đi, em đi lấy chút đồ ăn rồi sẽ quay lại”

Nó nói rồi đứng dậy bước đi, liền bị anh nắm tay giật ngược về phía mình ngã nhào vào lòng anh, cười lớn ngượng ngùng : “ Đây, anh làm gì thế”.

Anh chu môi lắc đầu làm ra vẻ đáng yêu “ Không cần lựa phim, không cần anh vật. Phim của chúng ta đóng sống động hơn , còn muốn ăn sao? Anh sẽ ăn em chịu chưa”

“ Đồ điên, anh đang hoang lại cho em” Minh Anh cười nhéo bên hông anh một cái rỏ đau.

“Đau đau” mặt anh nhăn nhó “ không cần, anh nói không cần. Ngồi đây để anh ôm như thế này là đủ rồi” Anh vòng tay ôm nó chặt hơn, sợ chỉ cần nói lỏng nó sẽ biến mất như tám năm về trước.

“ Được rồi, vậy không xem phim nữa. Em xuống nhà lấy chút nước dâu rồi lên ngay nhé” nó nói dịu dàng, hôn nịnh lên môi anh mị hoặc.

Bị nó dụ đến mức này anh kha khá thỏa mãn, mới chịu buông nó ra không quên nhắc nhở thêm một câu, nói đúng hơn là ra thánh chỉ cho ái phi của anh: “ Cho em năm phút, nếu không...”

“ Biết rồi, biết rồi...”

Khi nó vừa đi khỏi phòng chưa được bao lâu nụ cười trên môi của anh cũng chợt tắt dần đi khi thấy cuộc điện thoại đến từ ba mình: “ alo, con nghe”

“Hoàng Long, con đang ở đâu. Mấy hôm nay không đến công ty”

“ Đà Lạt”

“ Bà ngoại lại ốm à, đã đỡ hơn chưa?”

“ Dạ, đã đỡ nhiều rồi, ba đừng lo lắng.”

“ Ừm, thu xếp rồi về gặp ta”

“ Ba, ba về nước?”

“ con không vui khi ta về sao, về gặp nhé ta có chuyện cần bàn bạc với con, Hoàng Long à”

Nghe hai từ “ Bàn bạc” mà sắc mặt anh trở nên tối sầm, bất an đoán ra được điều gì đó không hay sắp sửa ập đến.

Cả hai người trao đổi thêm vài câu thì anh bỗng tắt đột ngột khi Minh Anh quay trở lại phòng. Nó trông thấy những chẳng buồn tò mò hỏi đến.

“ Công việc, chẳng khi nào thành thôi”

“ Sao thế, nhân viên lại đòi tăng lương à” nó cười nói.

“ Bé Zen, ám ảnh em đến vậy sao” anh phì cười, lấy cốc dâu của nó làm một ngụm “ chỉ có con bé mới suốt ngày lèo đèo đi theo đòi tăng lương”

Nó vội cướp lại ly nước giả vờ cầu nhàu anh : “ này, của em mà. Ai cho anh uống”.

“Anh cho, em là của anh. Suy ra ly nước này cũng là của anh!” Anh ngạo mạn đáp trả.

“Gì mà của anh, Xin! Không có vụ ấy đâu” nó đẩy anh ra.

Hành động ấy được cho là ngu xuẩn, ngay lập tức tòa án tối cao là anh liền đưa ra hình phạt thích đáng mười đầu ngón tay của anh di chuyển lên khắp cả cơ thể nó mà cù, cả hai lần lộn đùa giỡn với nhau rộn cả căn phòng.

Đã lâu lắm rồi cả hai người mà hòa chung tiếng cười với nhau như lúc này, cảm giác bình yên, ngày ngày bên anh như thế nó đã chờ suốt tám năm qua nhiều khi chỉ sợ là giấc mơ ngủ dậy sẽ biến mất, vì vậy khi thức dậy hay lúc ở cùng anh nó hay tự đánh vào mặt thật đau để xác nhận.

Minh Anh nằm trong lòng anh tận hưởng mọi sóng gió phong ba bão táp đã trải qua tất cả. Nhưng đâu hay lòng anh giờ đây như sóng cuộn dâng trào, núi lửa hừng hực , với hàng tá suy nghĩ loen lóe trên đầu. Nếu đúng theo suy nghĩ của anh, cuộc điện thoại khi này có thể liên quan đến một cuộc hôn nhân anh không hề mong muốn. Anh và nó chỉ vừa mới bắt đầu, có đánh chết anh đâm anh ngàn mũi dao anh cũng không thể, nhất định không để Minh Anh của anh phải chịu thêm bất kì một tổn thương nào nữa, người con gái này đã dùng mười năm thanh xuân để yêu anh, giờ là lúc anh phải bảo vệ nó bằng tất cả những gì anh có... mang đến cho nó một gia đình, yêu thương đến cuối cuộc đời.

“ Minh Anh, em có tin anh không?” đặt nụ hôn lên đỉnh đầu nó anh hỏi.

“ Sao hỏi thế, tất nhiên em luôn tin anh rồi” nó trả lời ngay, không cần suy nghĩ.

“ Ừm, như thế đủ rồi. Dù chuyện gì xảy ra, cũng phải tin anh nhớ không? Con heo” anh vuốt ve nghịch tặc nó như cún con nằm trong lòng anh.

“ Anh thanh niên kia, em không phải PET của anh, cũng chẳng phải heo, nay chỉ còn bốn lăm kí thôi” nó phụng phịu trả lời.

Anh dựng nó dậy, vờ chau mày méo môi: “ Này, trả Minh Anh lại cho tôi, trả lại mau. Minh Anh của tôi năm mươi lăm kí kia, trả lại cho tôi...huhu...”

“ Gì chứ, lúc đó em năm mươi nha, năm lăm ở đâu ra hử” nó nói lí nhí.

“ Lúc đó anh đi cùng em mà, à mà năm mười tám chứ năm lăm hồi nào...” anh cười, gần giọng đáp lại

“ năm mười mà”

“ anh nói năm tám, đừng cãi”

“năm mười”

“năm tám”

“năm mười”

“ Giờ em nói năm mười là năm mười, vợ luôn đúng” nó béo hai má anh banh ra thích thú.

“ á, rồi rồi 50” anh cười nham hiểm, bế xóc nó lên tiếng về phía giường ngủ, tiện tay tắt luôn cả đèn “ cộng thêm tám nữa”.

“ Hoàng Long xấu xa, thả em xuống ai cho anh mà lại tự tiện vậy hã...aaaa...”

“ Như thế này mới là tự tiện nè...”

“ Hoàng Long...”

—

Sau một tuần kết thúc chuyến lịch, cả hai người lại lao đầu vào công việc như điên không có phút giây nào thanh thoi. Suy cho cùng từ hôm về đến nay, Hoàng Long lại trở nên bận rộn hơn rất nhiều, dù nó trăm bề công việc như vẫn tranh thủ gọi điện hoạt tìm gặp anh tính ra trong tuần nay hai người chỉ gặp nhau có hai lần nhưng chẳng trọn vẹn.

Một lần là ở nhà khi nó đang chăm Hoàng Lâm, anh về nhà lấy vài bộ quần áo nói với nhau được vài câu rồi liền đi. Lần thứ hai lâu hơn một chút là cùng dùng cơm tối với nhau, chỉ được vài bữa anh nhận được điện thoại liên hồi . Mặc cho anh đã tắt mấy lần nhưng người gọi rất kiên nhẫn, nó cũng là một người của công việc nó hiểu nên không mấy dễ bụng, cho qua mọi chuyện để anh lo liệu công việc.

Kí xong một đồng giấy tờ chồng chất, rồi nằm ngửa ra ghế nghĩ ngơi một chút cầm điện thoại im lìm mà trông chờ một cuộc gọi từ ai kia. Bấm phím gọi nhưng xem ra lại vô dụng khi màn hình luôn hiện mấy bận, nó lẩm bẩm : “ anh ấy, đang bận gì sao?”

“ Cốc...Cốc...” Kobe gõ lên tấm kính phát thành tiếng “ Tổng giám, đang nhớ ông xã à” có dịp cậu ta liền treo.

“ Đang chờ đối tác gọi” Nó thản nhiên nói.

“ thôi cho tôi xin, từ khi PARKSON thành lập, người ta toàn chờ cậu gọi, à không chờ thư kí của cậu liên lạc chứ có bao giờ thấy tổng giám đốc xinh đẹp của chúng ta chờ cuộc gọi của bất kì ai đâu” Kobe trề môi “ Đúng là nói dối không chớp mắt”

“ Đã đoán ra rồi,còn hỏi làm gì”

“ Được rồi không chọc cậu nữa, mình đem danh sách model và kế hoạch cho buổi trình diễn thời trang sắp đến đây. Có lẽ cậu phải sang lại Úc một chuyến, việc kinh doanh bên đó đang có chút rắc rối, Zen đã bay qua đó trước phụ giúp cho cậu Win rồi”

Nó cầm sắp tài liệu lên nhìn nghiêng nhìn dọc rồi lại đặt xuống, công việc quả là công việc điều hành một chuỗi tập đoàn cũng chẳng mấy vui vẻ còn một hơn là đi làm vườn tại nông trại trước kia nữa.

“ Cậu sắp xếp đi, tối nay chúng ta lên đường luôn đi”

“ Nhanh vậy sao?”

“ Còn chần chờ đến bao giờ nữa. Có vẻ nhiều chuyện lắm đấy” nó thở hắt ra “ Kobe à, một người yêu mình sẽ không bao giờ nói bạn phải không?”

“ That’s right”

“ Ừm, đặt vé sang ba ngày nữa chúng ta sang Anh luôn nhé, Hàn Thuyên gọi về tổng công ty”

“ có chuyện gì sao” Kobe thắc mắc.

“ Mình không rõ, nhưng có vẻ nghiêm trọng”...

Trước khi lên máy bay, nó vẫn cố gắng gọi cho anh nhưng vẫn thất vọng khi chẳng có tín trả lời điện thoại, một khi đi chẳng biết một tháng hay kéo dài mấy tháng mới được gặp lại anh nó sẽ nhớ anh lắm, bùi ngùi đành kéo vali vào trong phi trường.

Trông thấy anh từ phòng họp bước ra, anh đang còn bàn vài điểm nội dung cùng với Thiên Nghi, trợ lý Trương chạy đến đưa điện thoại cho anh, ánh mắt khó hiểu anh cầm điện thoại nhìn cuộc gọi nhờ mà toát mồ hôi lạnh.

“ Anh nên gọi lại cho cô ấy”

“ Ừm, cô đem những thứ này về văn phòng giúp tôi” anh nói rồi đi về một phía bấm mấy gọi, nhưng tín hiệu lại ngoài vùng phủ sóng.

Trong lòng cảm thấy bất an không yên, anh cuống cuống lái xe chạy một mạch đến công ty không thấy người, lại chạy về nhà được nghe bà quản gia nhắn lại vài lời “ Minh Anh, nhờ ta nói với cháu rằng, con bé phải sang Anh công tác vài tuần cháu đừng lo lắng”

Nghe xong lời nhắn tay anh nắm thành quyền mà đập xuống bàn, tự giận bản thân. Nhanh chóng quay ra xe phóng đến sân bay, mồ hôi đổ ra như mưa đảo mắt tìm kiếm, chạy xung quanh hết chỗ này đến chỗ khác cho đến khi thấy thông báo chuyến bay đã cất cánh mà buồn bã gục xuống ôm lấy đầu “ Minh Anh, anh xin lỗi, anh xin lỗi...”

224. Chương 111: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 2)

Cũng đã hơn một tháng từ lúc nó đi công tác trở về, không khí giữa hai người vẫn như thế vẫn là chữ “ Bận” ở giữa, thời gian gần đây gặp anh rất ít phải đã gần ba tháng qua cả hai gặp nhau chưa quá mười lần.

Ngày mai có cuộc triển lãm thời trang sắp ra mắt, nó cùng Uyển Nhi đang bàn tính rất say sưa nên những cuộc điện thoại gọi đến hầu như nó đều không nghe máy, kể cả anh cũng không ngoại lệ. Cũng gần cả tuần nay hai chị em ngủ chẳng đủ giấc, ăn quoa loa cho xong không chút nào thoải mái.

May thay người chị vẫn may mắn hơn khi có một chàng trai rất tâm lý, chăm lo chu đáo, hai người dính nhau như sam, cứ hờ Uyển Nhi tăng ca làm việc nó liền bị mắng cho một trận, rồi bị lôi đi dùng bữa cùng hai người.

“ Cốc...Cốc” Thế Hiển đã đến được một ấy vậy cả hai chị em đều chẳng biết sự tồn tại của hắn, cho đến khi nghe thấy âm thanh từ tấm kính cửa phát ra mới ngẩng đầu lên nhìn.

“ Cô giám đốc bây giờ là mấy giờ rồi cô còn bắt vợ tôi tăng ca làm việc thế kia?”

“ Trong hai người ai là vợ anh? Cẩn thận chứ không ngay cả cửa cũng không vào được luôn đấy” nó cười mỉm đáp.

“Chà, em vợ! Em cũng muốn làm vợ anh luôn sao? Sao khi đó em không nói sớm biết đâu chừng...” hắn đưa tay vuốt ve cằm như suy nghĩ nghiêm túc thật sự.

“ Chị Hai, nhà chúng ta còn phòng trống đấy” nó dừng bút, nhìn Uyển Nhi đặt vấn đề.

“ Để chị xem”

“ Ấy em vợ, như thế không ổn. Tháng sau là kí hợp đồng lại lần hai với Enjoy phải không, doanh thu tăng 5% em chịu không?”

“ Anh xem em tổng tiền anh đấy à” nó chu môi làm bộ giận “ Anh nói rồi đấy nhé, 5% đó em cảm ơn trước”

“Ủa nãy giờ chúng ta nói chuyện gì thế” hắn đưa tay xoa vầng thái dương của mình làm bộ làm tịch “Aaa sao đầu anh đau vậy nè, ui da. Minh Anh khi nãy em nói gì vậy anh quên mất tiêu rồi. Ui da...Ui da”

Nói rồi hắn đưa tay quơ quạng tìm túi xách của hai người, chớp lấy rồi vọt lẹ khỏi tầm mắt ra đến cửa còn không quên nhắc nhở một câu “lẹ nhé, anh xuống lấy xe trước. Hai chị em nhanh lên đó”

Minh Anh và Uyển Nhi phì cười, con người này mãi chẳng chịu lớn. So với lúc còn đi học quả thực chẳng mấy thay đổi, nếu có thay đổi chỉ là đổi thay ở vóc dáng trưởng thành mà thôi.

Đến một nhà hàng Âu, trước khi bước vào chẳng hiểu linh tính làm sao nó điện thoại cho anh nhưng tình trạng vẫn bần như mọi khi, chỉ có dòng tin nhắn ngắn gọn “anh đang bận, em nhớ ăn tối rồi làm việc” nó cười buồn, không muốn suy nghĩ nhiều làm gì.

Vậy mà khi bước vào bên trong nhà hàng nó lại sửng cả người khi tận mắt chứng kiến anh đang cùng dùng bữa với trợ lý của mình rất tình tứ, không những vậy người ngồi đối diện đó hình như là ba anh bên cạnh còn có một người đàn ông trạc tuổi, nó cũng quen biết. Bụng dạ cồn cào nó bấm điện thoại, nhìn về hướng kia có thể cho thấy anh đang đặt tay lên túi quần mình, nhưng lại phớt lờ cuộc điện thoại...

“Thế Hiển cho em mượn điện thoại”

“Sao thế? Hết tiền hả, giam đốc gì mà bèo vậy” hắn đùa giỡn treo người.

“Nhanh lên, chiều này em khao”

Nhìn nét mặt nó tối lại, hắn e dè thu lại sự giễu cợt. Như robot hai tay cung kính đưa điện thoại cho nó.

Không ngoài sự suy đoán, điện thoại nó gọi anh từ chối, điện thoại người khác anh liền nhận.

“Alo”

Nó im lặng vài giây rồi mới đáp lại: “là em đây”

“Minh Anh, anh...”

Biết anh định giải thích, nó vội cắt lời ngay biện thay anh “điện thoại hết pin nên em mượn điện thoại của anh Hiển, anh ăn gì chưa? Có muốn dùng cơm tối cùng bọn em” nó nhìn về hướng bàn ăn của anh mà thầm bụng mong anh đừng nói dối.

“anh đang dùng cơm cùng ba...”

“ừm, em biết rồi. Anh ăn ngon miệng. Tối về chúng ta gặp nhau” nó cười gượng.

Hơi thở của anh căng thẳng phả qua điện thoại, im lặng vài giây rồi ngập ngừng đáp lại “Tối nay anh ở lại công ty, em đừng thức chờ anh”

Nó không nói gì thêm, cúp ngang điện thoại nét mặt bình thản như không có gì xảy ra. Trả điện thoại rồi ngồi xuống gọi món dùng bữa thưởng thức một cách vui vẻ gượng gạo nhất định mà ai cũng có thể nhìn thấu.

Không khí im lặng bất thường, khó chịu đến nghẹt thở. Nhưng cả hai người cũng không muốn hỏi sợ chỉ quá lời nó lại buồn, Uyển Nhi đành đánh sang công việc.

“Minh Anh, show lần này em định chọn làm vedet cho trương trình”

“Ngọc Quỳnh” nó trả lời ngắn gọn.

“Liệu cô ấy có muốn không, từ việc xảy ra khi trước chị lo e rằng...” Uyển Nhi cắn môi lo lắng.

“Cô ấy không làm thì chị cứ theo hợp đồng mà giải quyết, đừng kiên dè gì cả” nó lạnh lùng nói.

“Em thẳng tay vậy sao?”

“Chị chuyện công là công, tư ra tư đừng để tình cảm phá vỡ công việc. Hơn nữa chúng ta là những người làm ăn, tuyệt nhiên không để bản thân chịu thiệt vì một người vô trách nhiệm”

“ Minh Anh nói đúng đấy, cô ấy tuy là bạn bè của chúng ta, nhưng không phải vì thế mà trong công việc lại vô trách nhiệm được.” Thế Hiển cũng phân tích một câu.

“ Minh Anh, có chuyện gì sao em? Anh thấy em có vẻ không vui” hấn quan tâm liền hỏi.

“ Nếu một người đàn ông muốn trách mặt một người, nếu là anh sẽ làm gì?”

“ tìm đủ mọi cách để trách mặt” hấn đáp gọn.

“ ví dụ là chị ấy” nó nhìn sang Uyển Nhi.

“ Anh sẽ ở lại công ty làm việc, điện thoại anh sẽ hạn chế nghe, sẽ bận thương xuyên cho mà coi”

“ ừm” nó đáp lí nhí rồi thở dài “ hai người dừng đi, em phải về công ty rồi. Uyển Nhi, chị cứ thoải mái đi có bé Zen phụ em rồi”

“ Em thức từ hôm qua đến giờ rồi đây, coi kìa đồ cũng chưa thay. Nghe chị về nhà tắm rửa ngủ một giấc cho khỏe rồi mai hãy làm tiếp” Uyển Nhi cầu nhàu nó .

“ Ừm, em biết rồi. Chị đi hẹn hò với anh ấy đi, không lại nó em hành xác chị nữa” nó cười mĩm mệ mỗi “ em đi trước đây. Tối nay em mời”

Nó rồi nó đứng dậy định đi, đầu gối lại chạm mặt anh đang đi đến, anh ngạc nhiên cơ hồ căng cứng cổ họng bị bóp nghẹn lại, sự bối rối của anh chỉ biết đứng im như tượng nhìn nó. Không biết phải làm gì hơn.

“ Chào bác trai” nó cúi đầu lễ phép chào ba anh đang đứng cạnh.

Thấy nó ba anh vui mừng không kém, mà bước lại gần ôm chầm nhưng gặp người thân ruột thịt sau bao năm xa cách “ Minh Anh đúng không, con bé này đi đâu mà giờ xuất hiện hả. Coi này, giờ lớn hơn rồi ra đáng thiếu nữ rồi đây”

“Dạ, cháu cảm ơn Bác. Chưa dịp chào hỏi bác đảng hoàn ạ”

“ Thôi nào, cháu đừng ngại ít khi ta về nước lấy đâu mà cháu chào hỏi đảng hoàn cho được”

Người đàn ông trạc tuổi ba anh đứng cạnh Thiên Nghi, chợt nhận ra nó mà cười lớn, đưa tay bắt chào lịch thiệp “ Không phải tổng giám PARKSON hay sao, thật vui khi được gặp ông?”

Nó không nhận ra người đối diện là ai cười trừ đáp lại “ Chào ông, ông đây là...”

“ Thật ngại quá, tôi là tổng giám đốc bên tập đoàn trang sức Omi, còn đây là con gái tôi Thiên Nghi”

Nói đến đây nó hơi ngượng ngùng một chút, ngẫm lại thì mới nhớ người đàn ông này là bạn đối tác làm ăn vừa kí hợp đồng thuê quầy tại PARKSON.

“ Thật ngại quá chưa có dịp mời cô đi dùng bữa với chúng tôi”

“ Vâng, có dịp tôi sẽ dùng cơm cùng ông” nó đã quen với những thuật ngữ xã giao quen thuộc như thế, nên cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Chỉ có vẻ thân thể của Thiên Nghi nó hơi bất ngờ đôi chút, thì ra cô ấy là con gái của một nhà tài phiệt ấy vậy lại ẩn mình dưới lớp vỏ trẻ lí thấp bé, enzym trong chiếc xuất làm nó liên tưởng đến muôn vàng câu hỏi cho cuộc gặp gỡ tối nay giữa anh và bên kia.

Màn chào hỏi đến đây coi như là xong, nó không muốn đứng lại đây đối diện với anh thêm một giây phút nào nữa liền viện cớ ra về “ Tôi còn có việc giải quyết xin phép đi trước”

“ bác trai, chào bác” nó lễ phép chào rồi nhanh chân sải bước rời khỏi nhà hàng.

Từ đầu đến cuối anh đứng im, nét mặt bất lực nhìn nó tìm một ánh nhìn từ nó nhưng không hề có. Dõi theo bóng lưng nó rời đi mà lòng anh muốn bỏ tất cả mà đuổi theo.

Đoán được ý nghĩ của con trai, ba anh đã ngằm lắc đầu cản lại, Hoàng Long chỉ biết thở dài nhắm mắt buông xuôi.

Uyển Nhi không phải là người chịu nhẫn nhịn, cười đều đá xoáy một câu “ bữa cơm này xem ra chi phí thu về của anh không ít đâu” nó rồi cô lườm Thiên Nghi rồi bỏ đi

Thế Hiển ái ngại nhìn, cười chào một câu rồi vội vàng đuổi theo.

Cứ tưởng cầm chân được con trai, nhưng vừa đi ra đến bên ngoài anh không nói tiếng nào lên xe vội vàng đuổi theo, mặc cho ba đứng đó tức giận ái ngại không biết nói thế nào với hai cha con Thiên Nghi.

Ngồi trên xe mà lòng anh phừng phực lửa đốt không yên, tay liên tục bấm số gọi cho nó nhưng đều bị khước từ. Chạy đến PARKSON, anh không đủ nhẫn nại mà chờ than máy lao như điên chạy bộ đến tận tầng 20 của tòa nhà. Trông thấy người đó trong phòng kính chăm chú làm việc, anh mới thôi căng thẳng lâu mồ hôi, thở mệt nhọc.

Mồ hôi lấm tấm đổ ra, mở cửa xông vào: “ Mọi chuyện không như em nghĩ”

Hơi thở nóng phừng phả vào mặt khiến nó dừng vài giây rồi lại tiếp tục từng nét chữ, phớt lờ anh, bình thản đáp lại: “ em không nghĩ gì cả”

“ Minh Anh” anh gần giọng gọi nó.

“ Chẳng phải anh nói nó còn có việc phải giải quyết hay sao, hãy về đi”

Thái độ này của nó càng khiến anh phát điên lên hơn, muốn đập nát tất cả cho hả cơn giận, thà là nó mắng anh chửi anh chẳng sao, chỉ ít như vậy anh còn tồn tại trong nó, nhưng Minh Anh của anh là thế từ trước đến nay luôn nguyên một thói xấu “ im lặng” và “ chịu đựng” như thế, càng khiến anh giận bản thân mình rất nhiều, đầu óc như muốn nổ tung ra

“ chúng ta về thôi”

“ Anh bảo anh phải ở lại văn phòng?”

“ ĐI VỀ”

Anh quát lớn, sự bình thản này của nó làm anh chua xót điếng người, lo lắng không ngừng dâng lên. Là phụ nữ ai chẳng yếu đuối, thế nhưng cô gái của anh lại chẳng bao giờ bộc lộ sự yếu đuối trước mặt anh cứ phải gồng mình chống đỡ phong ba bão táp như vậy cho đến bao giờ, cứ ương bướng một mình thế ruột cuộc nó không muốn anh che chở, không muốn tựa vào anh. Anh giận đến nỗi muốn đánh mình một trận, vậy mà nó muốn dừng dừng như không có gì

Thấy anh như vậy, đôi hàng mi khẽ động, nó dừng bút ngẩn mặt nhìn anh nói với vẻ bình thường vốn có: “ Hoàng Long, không cần bực tức vì điều gì cả. Em tin anh, có việc thì cứ giải quyết đi, xong xuôi tất cả hãy đến tìm em vẫn chưa muộn”

Nó đưa tay lau đi mồ hôi đang đổ ra trên gương mặt anh, giọng nói ảm áp vô cùng “ Em từng nói với anh chưa nhỉ? Rằng có một người luôn đứng chỗ củ ối anh”

“ Không sao, thì theo anh về nhà đi, được không?” anh nắm tay nó đang lướt trên mặt mình mà hôn nhẹ, ánh mắt đầy sự yêu thương trân quý bên trong hân lên.

Mỉm cười nó gạt đầu, theo anh cùng về nhà.

Đến nơi khi ba nhìn thấy con trai bước vào định la mắng gì đó nhưng liền thu cơ miệng lại khi thấy sự xuất hiện của nó từ phía sau.

“ Ba” anh chào một tiếng.

“ Bác trai” nó cúi đầu lễ phép.

“ Minh Anh đến chơi sao, vào nhà đi. Ta cũng đang định kêu Hoàng Long gọi cháu đến đây”

Bối rối không biết phải đáp lại làm sao cho phải nhưng đầu cần đến nó trả lời anh đã chủ động cướp lời “ Ba, cô ấy sống ở đây cùng con”

Sắc mặt ba anh thay đổi không vui, nó tỉnh ý nên dễ dàng nhận ra. Không muốn anh khó xử, cũng không muốn cha con vì một người mà bất hòa với nhau : “ Cháu mới về nên ở tạm vài ngày, mấy hôm nữa cháu sẽ đi ạ”

Cơ hồ ba anh giãn ra thứ thái, như trút bỏ được gánh nặng trên đôi vai, ông ôn tồn trầm giọng “ Cháu đừng khách sáo, muốn ở bao lâu thì ở”

“ Oh My God, con gái cưng, con gái yêu quý của ta” Mẹ anh tay bỗng đứa trai từ dưới bếp chạy lại, hớn hở gọi nó.

Đưa Hoàng Lâm cho Hoàng Long bà lập tức vui mừng mà ôm chầm lấy nó, sau bao năm xa cách: “ Coi này, xinh đẹp thế này này, bỏ mẹ đi mà không một lời từ biệt vậy con” bà xoa đầu nó “ aigoo, con bé xấu xa này”

“ con cũng nhớ bác nhiều lắm ạ”

Hai người phụ nữ ôm nhau cười khúc khích, sự xuất hiện của mẹ anh đã phần nào làm giảm sự căng thẳng lúc bấy giờ...

Khi trời gần về khuya, nó dừng công việc tắt máy tính, cả cổ họng khô ran rát, nhìn sang vớ bình nước nhưng chẳng còn lấy một giọt nào. Đành lê thân xác mệt mỏi xuống nhà, chẳng hiểu trời treo người hay đang giúp nó biết được sự thật mà khiến anh “ Bận” bấy lâu nay, khi vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa hai cha con anh.

“ Nếu được hãy kết thúc đi, điều đó không những tốt cho con nó còn tốt cho Minh Anh” hàng mày ba anh chau lại trầm tư “ con biết là không thể mà Hoàng Long”

“ Chuyện gì con cũng nghe theo ba, tùy ý ba sắp xếp nhưng còn chuyện này thì không. Đừng biến hôn nhân của con thành công cuộc kinh tế, xin lỗi ba con không buông tay cô ấy được”

“ Chẳng phải Thiên Nghi rất tốt sao, con bé có gì thua Minh Anh?” giọng ba anh trở nên tức giận “ Nếu Minh Anh không về, chắc chắn con đã chọn Thiên Nghi không phải sao? Hai đứa như hình và bóng”

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, ánh mắt như lưỡi dao phản nộ: “ Vĩnh viễn Thiên Nghi không bằng cô ấy, nếu ba muốn xếp hơn thua thì Thiên Nghi thua tất cả và cho dù Minh Anh không về đi chẳng nữa tự con sẽ đi tìm cô ấy bằng bất cứ giá nào”

“ Hoàng Long” ba anh tức giận, kèm theo một cái lên gương mặt anh.

“ Con không nghĩ đến ba cũng được, nhưng con phải nhớ Gmeiner là tâm huyết của ông nội con, là tất cả tâm huyết của dòng họ ta” giọng nói ba anh khản thiết hơn bao giờ, càng khiến người nghe cảm thấy mũi lòng, nếu là nó nó sẽ nghe theo sự sắp xếp đã định mất thôi.

“ Giữ Gmeiner có rất nhiều cách, không cần dùng hôn nhân để trao đổi, con thà mất tất cả chứ không sống bên cạnh một người mà con không yêu” ngược lại với ba, anh đầy sự kiên định, hùng hồn kiên quyết đến cùng.

“ Con...con... con có biết tình hình của tập đoàn chúng ta bây giờ không? Chỉ cần lão Trương rút vốn đầu tư coi như mất trắng, cổ phần lại đang bị các cổ đông găm nhăm từng chút một, tổng công ty dính phải vụ thuế giờ vẫn chưa giải quyết xong, các ngân hàng đều từ chối cho vay” ba anh nắm tay anh tìm kiếm niềm hi vọng cuối cùng “ Hoàng Long, con và Minh Anh cũng đã qua một thời tuổi trẻ hai đứa cũng chỉ là tình cảm chớp mắt và đi qua, hãy nghĩ thật kĩ con trai à”

Đứng bên ngoài mà hốc mắt nó đọng nước, hai mắt đỏ hoe cả lên. Đầu óc trở nên choáng váng rồi bởi, tay ôm lấy ngực đau khôn siết, nó không nào tiếp tục đứng đó thêm được nữa nếu để anh phát hiện nó sẽ gục ngã gây thêm gánh nặng cho anh mà thôi.

Muộn phiền trên vai anh đã đủ rồi, tốt nhất nó không nên để tâm trạng anh mỗi lúc tồi tệ hơn.

Gần hai giờ sáng vẫn chưa chợp mắt được quay qua quay lại không tài nào yên giấc, bỗng một thân hình cao lớn quá đỗi quen thuộc tự tiện nằm xuống cạnh nó rồi tự tiện ôm nó vào lòng, nhưng về mặt mỗi của anh không giấu đi được.

“ Anh mệt quá”

“Mệt thì tựa vào em này” môi nó cong lên một đường, hôn nhẹ lên đỉnh đầu xoa tan mệt mỏi cho anh.

“Sao em không hỏi anh” nằm tựa lên vai nó, anh nhắm mắt mệt mỏi hỏi.

“Khi cần thiết, anh sẽ tự nói với em đúng chứ!”

Nó trả lời những chỉ nhận được âm thanh im lặng, và từng hơi thở đều đặn từ anh. Hôm nay có lẽ anh đã quá mệt mỏi nên nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, sóng gió cũng được, bão táp cũng được miễn rằng ngày ngày hai người vẫn còn ở bên nhau cùng xoa tan mọi mệt mỏi trong cuộc sống, bình yên dịu êm tay trong tay như vậy.

Nhưng cũng khá mệt mỏi và đôi khi chán nản khi hết thử thách này, rồi thử thách khác cứ đua nhau ủa ập kéo đến không khi nào thanh thoi, bên nhau thì ít xa nhau lại nhiều tự lòng nó hỏi “bao giờ thì mới có bình yên trong hạnh phúc thật sự?” ...

Bộ dạng hốt hoảng, tay ôm hồ sơ chạy thẳng vào nó mà không thèm để ý đến việc gõ cửa trước khi vào, giọng nói Ngọc Huyền gấp gáp: “Tổng giám đốc, lớn chuyện rồi”

Sự tự tiện này, nó không mấy hài lòng, liền nhìn cô ả bằng ánh mắt khó chịu.

Biết mình có lỗi, Ngọc Huyền thu mình cúi đầu: “tôi xin lỗi, tại có chuyện gấp”

“Chuyện gì”

“Quản lý của cô Ngọc Quỳnh vừa điện thoại bảo rằng cô ấy hủy show không nhận thừa tổng giám đốc”

“Không cần lo, cô cứ theo trình tự mà làm. Không cần nể nan ai đâu”

Ngọc Huyền mừng thầm trong bụng, tưởng chừng đã đến lúc Minh Anh đòi nợ củ lẩn mới, liền thay đổi thái độ nịnh hót: “Cô ta thật không biết tốt xấu, tổng giám đã rộng lượng không tính toán chuyện củ rồi ấy vậy mà cô ả Ngọc Quỳnh kia lại không biết điều”

Ngọc Huyền được đà, cười khinh miệt.

“cô còn gì nữa không? Xong rồi thì ra ngoài đi” nó chẳng hề quan tâm đến lời Ngọc Huyền vừa nói, không câu nệ mà đuổi thẳng cô ả ra ngoài “Đem cái này sang ENJOY kí đi”

Biết bản thân đã lằm lờ, Ngọc Huyền lấy tay che miệng, sợ sệt cầm lấy hồ sơ mà chuồn lẹ, không ngoái đầu nhìn.

Khi không còn ai Minh Anh mới buông lỏng bản thân, mà nằm ngửa ra ghế nghĩ mệt, nhắc đến Ngọc Quỳnh lòng nó đầy dẫy sự kiện lẩn hoài nghi, nhớ lại những chuyện củ...

Vào chiều hôm đám cưới Hoàng Nhi nó vẫn nhớ in cái cuối cùng đến chào tạm biệt nó ở sân bay. Nó đã vui mừng khi trông thấy Ngọc Quỳnh xuất hiện, cảm động đến phát khóc khi thấy cô, cứ nghĩ là thật lòng nào ngờ là đầy rẫy dối trá mừng chưa được bao lâu đã phải chịu sự ngược đãi bất ngờ từ Ngọc Quỳnh...

Gương mặt lạnh lùng cùng ngữ khí khi đó chẳng thể nào quên: “đã đi rồi thì xin cô đừng nghĩ đến việc quay trở lại. Nếu không tôi sẽ biến cuộc đời cô thành địa ngục”

“Ngọc Quỳnh...cậu đừng đùa như thế. Sao cậu biết mình đi mà ra đây vậy” nó cười xúc động nắm tay Ngọc Quỳnh.

Giằng tay ra khỏi người Minh Anh, không kiên nhẫn thẳng tay tát vào gương mặt nó “cái tát này là đánh kẻ không biết liêm sỉ như cô, cô là ai mà dám đụng đến người đàn ông của tôi”

“Chát” lại một bạt tai nữa “cái tát này là đánh cho hạng rẻ mạt như cô”

“Chát” “cái này là lần cuối tôi cảnh cáo cô, kẻ thấp hèn như cô đừng bám lấy chúng tôi. Sự xuất hiện dư thừa của cô là đã mọi thứ trở nên rối tung”

Nó ôm mặt đỏ rần còn in hằn lằn trên má: “Ngọc Huyền, chẳng phải chúng ta là bạn của nhau hay sao. Cậu...cậu sao cậu lại thế này”

“ cô tưởng chúng tôi thật lòng mến cô sao, Minh Anh cô ngay thơ quá rồi chỉ là do cô đáng thương thôi” Ngọc Quỳnh cười mỉa mai “ cô nghĩ Hoàng Long yêu cô sao, cô muốn làm lọ lem sao. Cô chỉ là hình bóng thay thế Uyển Nhi thôi đừng mơ tưởng nhiều đến thế”

Nó khi ấy chỉ biết đứng ôm mặt mà thầm oan ức, lắng nghe sự sỉ vả đến từ Ngọc Quỳnh mà không thể làm được gì hơn. Cố gắng giải thích “ có sự hiểu lầm thôi, mình không làm gì sai hay có lỗi với cậu”.

“ Bộ dạng ngây thơ của cô, thật ghê tởm. Cứ làm bộ làm tịch trước mặt mọi người, Đăng Khôi, Thế Hiển Hoàng Long có thể bị cô lừa nhưng cổ tưởng không ai nhìn thấu được bộ mặt thật của cô à.” Ngọc Quỳnh nhếch môi “ Một kẻ thất bại, một kẻ đáng thương”...

Sự thật lúc đó nó không hề tin vào những gì mình nghe thấy, cho đến khi sang đến tận nước Anh trong lòng vẫn chưa một lần oán giận Ngọc Quỳnh, vì nó biết Ngọc Quỳnh vì thương Đăng Khôi nhiều quá nên mới như vậy thôi.

Bấy nhiêu đó cũng chưa nhằm nhò gì so với những việc được nghe từ chính Uyển Nhi kể lúc hai chị em gặp lại nhau...

Chiều hôm đó cả hai người đang tán gẫu thưởng thức cà phê, nó vô tình hỏi một câu “ Uyển Nhi, trước kia chị và Ngọc Quỳnh hai người sao lại trở mặt với nhau vậy”

“ Để nhớ thử xem” Uyển Nhi nhấp ngụm cà phê nhớ lại quá khứ “ Sự việc qua lâu rồi, chị không nhớ rõ nhưng cũng có một phần lỗi, ăn một cái tát từ cậu ấy cũng không hề nhẹ đâu”

Hai mắt nó tròn xoe nhìn Uyển Nhi, như không tin: “ Năm đó chẳng phải chị đánh cậu ấy rồi còn xô cậu ấy ngã xuống cầu thang hay sao, Ngọc Quỳnh vì thế chấn thương không tham gia tuyển chọn được à?”

Mặt Uyển Nhi đỏ phừng, đặt cốc cà phê xuống bàn ngồi thẳng dậy phân bua “ KHÔNG HỀ”

“ Bọn chỉ đích thị có cãi nhau, nhưng không phải vì giải thưởng của chương trình. Chị cũng đâu độc ác đến thế, không hề động đến một cọng lông của cậu ta”

“ vậy sự việc...” nó nghiêng đầu hỏi.

“ Năm đó chị và Phong hẹn hò bí mật với nhau, nhưng chị không hề hay biết Phong và Ngọc Quỳnh khi ấy đang hẹn hò, anh ta chia tay Ngọc Quỳnh đến với chị, còn chị thì lại bỏ rơi Hoàng Long để theo đuổi ước mơ và chỉ muốn chữa bệnh cho mẹ mà thôi”

Uyển Nhi ái ngại nhắc lại chuyện cũ “ Sau đó chị bị Ngọc Huyền tát một bạt tai còn rách cả khóe miệng, nhưng chị có lỗi trước nên không chấp nhất với cậu ấy , chỉ tức giận rồi bỏ đi. Lúc đi lên còn gặp Đăng Khôi nữa mà, nhưng chẳng biết vì sao cậu ấy lại ngã cầu thang khi ấy”

Ánh mắt Uyển Nhi hằn lên sự oan ức của bản thân, lí nhí nói : “ Thật sự chị không làm gì cả. Chẳng hiểu sao sau ngày hôm đó ai cũng đổ lên đầu chị, đồn đại là chị gây ra tai nạn. Vì lòng tự tôn chị cũng chẳng buồn giải thích làm gì, ai muốn nghĩ gì thì nghĩ” .

“ Thật sự khi ấy chỉ thấy có lỗi với Hoàng Long và Thế Hiển chuyện tình khi đó phức tạp khá phức tạp”...

Từ câu chuyện ấy, trong lòng nó dấy lên cả một chuỗi sự việc không tuyệt nhiên mà nó lại dính phải những chuyện rắc rối như thế được liên nhờ Kobe điều tra một số sự việc tìm sự liên quan.

Bấy nhiêu đó cũng chưa là gì khi nó gặp Ngọc Huyền lúc trước khi về nước, cuộc gặp gỡ đó đã cho nó biết thêm một số sự thật mà nó chưa bao giờ nghĩ đến chủ mưu là Ngọc Quỳnh .

Những năm khi còn đi học, người đứng phía sau điều khiển ra lệnh cho bọn nữ sinh ủa áp vào ăn hiếp nó không ai khác chính ta Ngọc Quỳnh chứ không phải vì ganh ghét gì nó mà bọn họ làm như vậy, lần bị đổ thức ăn ở cantin, hai lần bị khóa trái ở phòng vệ sinh, rồi bị đánh hội đồng tại nhà đa năng, cấm trại bị côn đồ truy đuổi, người tung ảnh thật sự cũng chính là Ngọc Quỳnh, một tay Ngọc Quỳnh dùng thế lực của mình khi ấy mà ra lệnh cho đám học sinh nghe theo, chính nhờ gương mặt thân thiện, nổi tiếng với sự lương thiện ôn nhu đã che đậy được bản thân.

Bấy nhiêu đó cũng chưa nhằm nhò gì cho đến khi cầm sấp hồ sơ trên tay, đọc từng dòng từng chữ lòng ngực nó đau nhói lên vì không thể nào tin vào những gì mình nhìn thấy, NGỌC QUỲNH một người bạn nó hết

mức tin tưởng, dù biết được hai sự việc cũng vẫn chọn tin Ngọc Quỳnh nhiều hơn, ấy vậy lại không ngờ đến Ngọc Quỳnh là người đứng sau tất cả kế hoạch.

Người hủy hoại gia đình nó tan nát của bắt nguồn từ cha của Ngọc Quỳnh, lợi dụng tình bạn lâu năm mà ba Ngọc Quỳnh đã lợi dụng ba nó vay tiền cầm hết số tiền đó rồi làm như không quen biết khiến ba nó mang tội danh “Biến thủ công quỹ” dẫn đến nợ nần chồng chất để gia đình nó phải gánh chịu hậu quả một mình.

Càng khùng khiếp hơn sau khi chạm mặt Thy Thy tại toilet trong một nhà hàng. Thy Thy càng lúc càng đẹp đi cùng với sự lẳng lơ của ả.

Bộ dạng cáo nay đã ra tận mặt, không che dấu như xưa nữa, vốn dĩ nó đâu muốn giao tiếp nhưng Thy Thy lại có ý chặn đường: “Gặp lại bạn cũ cũng chào một tiếng rồi đi chứ”.

“Cần thiết không, đẳng cấp đâu giống nhau?” nó đáp.

“Cần chứ, cũng từng thấp hèn mà đứng chứ. Đâu phải là tổng giám đốc rồi là tỏ vẻ vậy trẻ con lắm đấy” Thy Thy đưa tay che miệng cười.

Nói chuyện với loại người này khiến nó thấy ghê tởm, chẳng muốn đứng lại giây nào nữa phớt lờ định đi “để hơi mà nói cho đàn ông nghe ấy, à phải rồi có người thay đổi đứng trên đỉnh núi đó là tốt, và còn một loại thay đổi là để tìm ra vị trí dưới đáy xã hội thật sự của mình. Hiểu chứ” nó cười khinh.

Thy Thy không hề tức giận, ngược lại còn cười rất tươi: “Thì có sao đâu chứ, ít ra tôi đâu ngu ngốc đến nỗi bị người khác chơi sau lưng rồi còn xem họ là bạn thân thiết như cô, đúng chứ”.

Nó quay lại, tính dạy cho cô ả một bài học nhưng Thy Thy đã vội lên tiếng cắt lời “Vậy cô nói xem người đứng trên đỉnh núi nhưng lại giống một kẻ ngu ngốc, một kẻ đứng dưới đáy xã hội lại cười tươi ai thảm bại hơn vậy?”

“Ý cô là gì?”

“nói cô ngốc quả thực không sai, Ngọc Quỳnh hại cô thâm cô lại xem cô là vàng là ngọc chẳng ngốc chứ là gì?”

“Cô rãnh không có việc gì làm thì đến công ty tôi, ít ra tôi sẽ cho cô một vị trí không tồi đâu. Đừng rãnh rang lại đi nói xấu người khác như thế, bản thân cũng không hơn ai đâu”

“ha ha, không hơn ai sai sao, cô ta thì cũng không khác gì tôi đâu Minh Anh, cũng mượn tay tôi hại cô, mượn tay Ngọc Huyền đèn bẹp cô, mượn tay Uyển Nhi để đuổi cô đi. Thậm chí còn có khả năng cướp sinh mạng cô mà...ops hình như tôi lỡ lời rồi” Thy Thy chưa kịp nói hết câu, làm bộ như lỡ lời lấy tay miệng, rồi cười bỏ đi.

“ý cô là gì?” nó gằn giọng.

“Cô cứ điều tra kĩ vào, chẳng phải giờ cô dư khả năng rồi sao. Chào nhé”.

Hết cha rồi đến con hết lần này đến lần khác đổ hết mỗi tội lỗi lên đầu nó, yêu đương oán giận một cách mù quáng mất cả lí trí. Sau này khi về nước có đôi lần nó muốn đánh thẳng muốn hạ Ngọc Quỳnh xuống đáy sâu nhưng vốn dĩ chẳng đủ nhẫn tâm, tự cho Ngọc Quỳnh một cơ hội bỏ qua tất cả không oán hay giận gì cả.

Đến giờ ngồi nghĩ lại Ngọc Quỳnh quả thực không đơn giản nhưng gương mặt của cô ấy, nhận sắp tài liệu từ Kobe mà nó chã buồn muốn đọc, vứt sang một bên. Mở mắt ngồi dậy nó bắt đầu đi lục lọi mọi ngõ ngách trong văn phòng, tìm tập hồ sơ Kobe đưa. Loay hoay hơn nữa giờ đồng hồ mới thấy, thở phào hồi hộp mở ra đọc, đôi tay nó nắm chặt đập xuống bàn, ánh mắt đầy phần nộ đôi vai run run nhìn theo từng chữ, từng tấm hình kèm theo.

Bọn con đồ bắt nó cũng đã được Ngọc Quỳnh sắp xếp sẵn, chính là cô ta thuê bọn họ ban tặng bất hạnh đến cho nó, cầm tấm ảnh có tên Min Jessica mà nó bóp nhàu nát bấy. Có vụn lẫn rơi vào nơi tối tăm nó cũng chẳng tưởng tượng được Ngọc Quỳnh là mưu đồ đến vậy, nhẫn tâm ác độc không kém gì Chủ tịch Yên.

Ngày hôm nay cô ấy từ chối show ngay cận kề ngày diễn, cũng là cố tình. Tại sao Ngọc Quỳnh lại đối xử với nó như vậy, gia đình nó, và nó chưa hề nghĩ đến hại họ. Tại sao từ gia đình cho đến Ngọc Quỳnh luôn nhắm vào nó để làm mục đích giải trí, dùng mọi thủ đoạn để triệt tiêu.

Mê mang suy nghĩ, điện thoại bỗng reo lên khiến nó giật mình, màn hình hiện lên số lạ theo thói quen nó chẳng nhận, vậy mà người gọi có vẻ rất kiên nhẫn đổ chuông đến tận hai ba lần, nó đành miễn cưỡng nghe máy “ alo”

“ Minh Anh, là bác đây”

Nó ngờ ngợ : “ bác trai ạ?”

“Ừm, cháu rảnh không chúng ta cùng dùng cơm trưa được không?”

“ Dạ vâng”

Thầm đoán được mục đích của buổi cơm trưa, một mỗi giờ chỉ muốn trốn đi thật xa, thư thả một ngày thôi cũng được...

Tầm ba mươi sau cả hai người một lớn một trẻ ngồi nhìn nhau ái ngại, không mấy thoải mái. Cơm canh bày sẵn cũng chẳng buồn đụng đủ.

“ bác trai có chuyện gì muốn nói, cứ nói đi ạ” nó vừa nói vừa gấp thức ăn cho ba anh.

“ Vậy ta không vòng vo với cháu lắm gì, cháu là người thông minh hiểu những gì ta nói.”

“ vâng ạ”

“ Ta biết cháu và Hoàng Long yêu thương nhau rất nhiều, nhưng ta đã đồng ý hôn sự giữa nó và gia đình bạn ta. Nhưng thằng bé lại...” ba anh vẽ phiến lòng.

“ vậy anh ấy có đồng ý không ạ?” nó cười mỉm, sắc thái vẫn không thay đổi “ Không, phải không ạ. Cháu xin lỗi bác trai, khi anh ấy chưa buông tay cháu không thể làm gì hơn”

“ Minh Anh, thật sự bác rất quý cháu, thậm chí ta còn muốn cháu là con dâu của ta nhưng mà...coi như vì Hoàng Long, ta không thể để thằng bé một hỷ hoại cả tập đoàn tâm huyết của cả gia tộc. Bác mong là cháu hiểu...” Ánh mắt ba anh dấy lên vô vàng sự mệt mỏi, bất lực lẫn bên trong câu nói.

Về ngoài của ông đã tiêu tụy hơn rất nhiều, giọng nói ảm áp khi ấy cũng trở nên khàn đặc. Ông đưa một sấp tài liệu dày cộm.: “ Cháu cứ suy nghĩ, hãy đọc nó rồi cho bác câu trả lời...”

Nó nhận tập tài liệu đồng thời không phản ứng thêm gì, lãng sang chuyện khác “ bác dùng cơm đi ạ, chúng ta cứ để công việc qua một bên”

—

Theo tính chất công việc Kobe chẳng thuộc quản lý, anh ta có thể đến làm cũng được cũng có thể tự do nghỉ mà không cần xin phép hay báo trước chỉ cần có mặt khi nhận được thông báo. Vậy mà thời gian gần đây luôn nỗ lực siêng năng đột xuất thường xuyên xuất hiện tại văn phòng công ty, đặc biệt hơn anh ta rất quan tâm đến những giấy tờ có liên quan đến Gmeiner.

Sáng giờ cậu ta cứ chạy qua chạy lại trước văn phòng làm việc của Minh Anh không rõ mục đích muốn làm gì. Sự gây quấy nhiễu ảnh hưởng đến ánh mắt của nó, nó đành đứng dậy ra cửa chặn đường : “ Đây, cậu có việc gì mà phiền anh nhìn của tôi hoài vậy”

“ Oh my god, thế bữa nay tôi bị tước quyền đi lại trong trung tâm thương mại này à?” Kobe lấp bắp phân bua.

Phì cười, Minh Anh khoanh tay tựa vào cửa ra vào, nhìn Kobe vẻ nghi ngờ. “ Minh không cấm, nhưng khu vực cậu làm việc là tầng đây, tầng này ngoài tôi ra còn có Zen làm việc thôi mà” nó cười “ Đừng nói với tôi lên đây tìm em ấy nhé, em ấy qua Úc hôm rồi cậu là người đưa em ấy ra sân bay đó”.

Lần này thì Kobe hết lí do, không còn đường nào để mà chối cãi thêm được. Cười trừ nhìn nó gãi đầu: “ Thật ra, có việc cần nhờ cậu”

“ Oh, việc gì vậy. Nay có sử dụng cả kính ngữ nhờ vả nữa cơ đấy” nó lườm liếc kobe đầy hoài nghi.

“ Annie xinh đẹp này, Chả là tôi soạn hợp đồng với bên Gmeiner bị sai sót mất rồi, cậu có thể cho tôi số điện thoại của cô trợ lý bên đó cho tôi không? Để điều chỉnh hợp đồng ấy mà”

Lý do này của Kobe quả thực có chút hợp lý, cậu ta nói dối như vậy cũng không tồi, nếu nó không hiểu rõ Kobe chắc có lẽ đã tin lời cậu ta mất rồi.

Nó vờ gật gù tin lời Kobe: “ vậy trợ lý nào vậy, bên đó đâu chỉ có một trợ lý”

“ trợ lý của Honey cậu ấy” Kobe đáp lia lịa.

“ Ủa mà khoang , hợp đồng nào mỗi hợp đồng tôi đều đọc qua rất kỹ, cậu soạn thảo rất đúng ý tôi hợp tình hợp lý mà nếu mà sai thì chính cậu cố tình mà thôi cậu bán đứng tôi à. Hơn nữa trợ lý của anh ấy cũng đâu làm bên bộ phận kinh doanh?”

“ Cậu...Cậu...” Kobe bí lời, màn trêu của nó khiến mặt cậu ta đỏ phừng phừng như cà chua chín mọng “ rõ ràng cậu biết rồi lại còn trêu tôi. Giỏi lắm, tôi sẽ tự đi tìm ok”

Nói rồi cậu ta nhanh chân bỏ đi, chỉ lo nán lại lâu thêm chút nữa sẽ bị nó đốt cháy thành tro tàn, mặc kệ cho nó ở phía sau chối với gọi “ số này, không lấy nữa à, thật à không lấy thật à”

Được một hôm như thế nó ôm bụng cười nức nẻ,giảm được mười phần trăm stress. Rồi chợt nảo nề khi nghĩ đến hai chữ “ Thiên Nghi”

Nói là làm, sau hơn một giờ lục lợi mọi ngõ ngách, buông điện thoại với vài người cuối cùng Kobe cũng tìm được số điện thoại cá nhân của Thiên Nghi. Ngồi trên ghế xoay vòng nhìn số điện thoại mà cũng đủ khiến cậu ta cười cả ngày no nê một bụng hạnh phúc, cảm giác phiêu bồng trên chín tầng mây.

“ Để tôi xem, gửi mail cô không trả lời, vậy được thôi tôi gửi tin nhắn xem xem cô ngoan cố hay tôi tài giỏi hơn”

Cậu ta lăm bắm một mình, tay thì chăm chú soạn tin nhắn:

“ Học sinh”

Một phút rồi hai phút trôi qua không hề thấy động tĩnh gì, cậu ta vẫn kiên nhẫn liên tiếp gửi thêm hai ba tin với cùng một nội dung “ học sinh” ; “ này học sinh , trả lời tôi mau”

Người ở đầu dây bên kia mặc dù đang rảnh rang, nhưng nhìn thấy tin nhắn cô chẳng thêm đụng đến mở ra xem, chẳng có chút hứng thú trả lời. Ấy vậy Kobe lại ngoan cố hơn cô rất nhiều kệ sự phớt lờ từ cô, tin nhắn cứ thế mà ồ ạt kéo đến thông báo nườm nượm hiện lên màn hình.

Chưa hết, không thấy cô trả lời chủ nhân số điện thoại nào buông tha dễ dàng vậy. Anh ta gọi đến liên hồi tính đến phút này đã hơn mười lần cuộc gọi nhờ.

“ Anh ta như oan vậy trời” Thiên Nghi cầu nài lăm bắm ném điện thoại sang một bên.

Gần nửa tiếng sau mới thấy điện im phẳng phắc tưởng bỏ như cơn khủng bố tinh thần đã trôi qua. Vừa thư thả hít thở không khí trong lành chưa được hai phút liền bị quấy rối bởi chuông điện thoại bàn reo in ỏi.

“ Chuyện gì vậy”

“ Trợ lý Nghi, có một anh đẹp trai xưng là người yêu của cô đang đợi dưới sảnh lớn này”

“ Người yêu của tôi” Thiên Nghi nhấn mạnh “ Đừng cho anh ta lên đây nhé, nhờ cô đấy”

“ Tôi cũng nói rồi, anh ấy bảo hai người sắp cưới đến tìm cô đi thử váy, do cô giận vu vơ nên tránh mặt nhờ tôi nói giúp nè. Nếu không anh ấy sẽ tự chạy lên trên đây, làm sao đây anh ấy đẹp trai quá tôi không nỡ gọi bảo vệ đâu”

Thiên Nghi đưa tay xoa vầng thái dương, tức giận lên đỉnh đầu muốn bùng cháy giết chết Kobe ngay tức khắc cho hả dạ. Người này ngoài lý lợm ra còn chai mặt đến tột độ. Cái gì mà người yêu, cái gì là chồng sắp cưới thật hoang đường hết sức tưởng tượng.

“ Nói anh ta đứng đó, tôi xuống ngay”

“ Oke, người yêu cô đẹp trai thật đó Thiên Nghi”

Tạm thời chấp nhận lời khen ngợi, Thiên Nghi bực dọc đập máy khá mạnh tay như thể nếu nát được cô sẽ cho nát luôn.

Vừa thấy Thiên Nghi bước ra từ thang máy, nhanh như chớp cậu ta ra vẻ thật hai người hẹn hò thật sự, nhanh chạy đến choàng tay qua eo Thiên Nghi một cách tự nhiên thân mật.

“ Oh My Girl”

Biết trước được tai nạn trước sau sẽ xảy ra cậu ta né được cú đâm chân của Thiên Nghi.

“ Hạ Lưu, anh dám đến đây nói bậy bạ vậy sao mặt mũi tôi để đâu chứ”

“ Trước sau gì cũng thành sự thật, cái mà mặt mũi em cơ chứ nhìn bọn họ đang ganh tỵ với em kìa”

“ Kobe! Anh có tin tôi giết anh ngay tại đây không?”

“ Em sẽ không làm người yêu em đau đớn đâu mà, phải chứ”

Cả hai đang dần co với nhau hết sức đáng yêu mà chơi với mắt đà loạng choạng ngã ra sau, đụng trúng người Hoàng Long.

Anh đỡ lấy Kobe, ho hai tiếng nhẹ, cả nhìn nhau cười xã giao, rồi quay sang Thiên Nghi nói khê một câu: “ Đây là công ty”

“ Vâng, tôi xin lỗi tổng giám” cô vội vàng cúi đầu nhận lỗi, nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại.

“ Tôi còn có việc, xin phép đi trước” Anh khách sáo nhìn Kobe cười nói một tiếng, nhanh chân sẩy bước vào bên trong thang máy, chẳng bao lâu đã khuất tầm mắt.

Thiên Nghi đứng chết lặng nhìn theo dãy thấp thỏm, sợ anh hiểu lầm. Kobe nào đâu để tâm để những việc như vậy, anh nắm tay kéo Thiên Nghi đi mặc cho cô không muốn.

“ Cô không ngoan tôi sẽ bế cô lên đó”

Đến mức này nếu không nghe lời cô nghĩ chắc tên hạ lưu này chả nói chơi. Càng làm ầm ở công ty, càng thêm rắc rối mà thôi, đành chặt lưỡi nhắm mắt mà theo cậu ta.

Kobe ôm chieux thẳng cười tươi như hoa, cậu ta ung dung tự do tự tại nắm chặt tay Thiên Nghi rời khỏi Gmeiner, miệng mồm huyết sáo với khoái chí .

Hết bất ngờ này, đến bất ngờ khác, cứ nơm nớp lo sợ Kobe đưa cô đi đâu, nào ai biết được. Ai ngờ được lại đưa cô đến ăn gà rán tại KFC, trẻ con không kém. Ban đầu trên đường đi cho đến lúc này, cô luôn tỏ ra khó chịu còn Kobe lại nói luyên thuyên không ngừng hài hước không kém. Cô dù không ưa cũng bật cười kìm không được, đôi khi còn cười khá lớn mất kiểm soát.

Hai người chén hết một phần lớn, dùng bữa với Kobe thoải mái đến mức cô quên luôn cả hàm lượng dầu mỡ có trong gà, quên mọi công việc, quên tất cả muộn phiền, cứ như đang được chìm trong cuộc sống thứ hai, mọi thứ đều trở nên đẹp để rất lạ.

“ Đi thôi” Kobe giục.

“ Đi? Đi đâu nữa”

Không để Thiên Nghi thắc mắc thêm nữa Kobe kéo cô lên tầng quần áo thời trang, chọn một cửa hàng quần áo couple. Ban đầu cô còn chửi anh ấu trĩ vớ vẩn, không muốn mặt giống nhau vậy đấy sau một vòng lựa chọn chê bai đủ kiểu. Cô thấy gu thẩm mỹ của Kobe quá sức tệ, liền đích thân vào lựa chọn.

Sau một hồi thử và thay liên tục, cả hai xuất hiện với hình ảnh nàng mang áo thổ cony chàng mang áo gấu brown, chiếc váy công sở và quần tây của hai người cũng được thay bằng quần shor đen giống nhau kèm theo hai đôi giày cũng giống nhau nốt, nhìn cả hai như một cặp tình nhân thật sự.

“ Anh chị thật đẹp đôi” Người nhân viên ngưỡng mộ, khen một câu.

Chẳng hiểu Kobe có hiểu hết hay không, nhưng cậu ta vẫn cười tươi lấp lắp đánh văng hai chữ “ cảm ơn” bằng tiếng việt đáp lại.

Thiên Nghi giờ mới để ý đến ý đến bàn tay của Kobe đang nắm chặt mình, có vẻ từ lúc xuất phát cho đến lúc này anh ta chưa hề rời lỏng ra một chút nào, nắm rất chặt chừ phi hai người đi ăn uống hay thay đồ mới thôi nắm.

“ Giờ cô muốn đi đâu?” Kobe vừa nói, vừa đưa tay hất nhẹ phần tóc mái đang che mắt cô sang một bên.

“ Tôi đi đâu đến giờ vẫn còn cơ hội được chọn à?” Thiên Nghi vờ cau gắt.

Kobe nhéo nhẹ một bên má, tỏ ra cười chết người: “ Thế đi xem phim nhé”

Thiên Nghi vốn là một tiểu thư, hơn nữa tính tình của cô vốn dĩ rất yếu đuối. Chẳng hiểu hết phim hay anh ta cố tình chọn phim lại chọn trúng một bộ phim kinh dị. Suốt 90 phút cô không ngừng la hét, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh ôm chặt Kobe. Ra đến bên ngoài mặt mà cô xanh ngắt muốn xỉu.

“ Đồ xấu xa, là anh cố ý đúng không?” Thiên Nghi vừa vuốt ngực vừa la mắng.

“ Không, tôi xin lỗi. Tôi không ngờ em lại sợ đến vậy” cậu ta lúng túng lo lắng, giải thích

“ sợ con khỉ” Thiên Nghi lẩm bẩm bằng tiếng việt để cậu ta nghe mà không hiểu cô đang nói gì.

Ai ngờ Kobe lại hiểu, nháy lại theo kiểu nửa mùa “ sợ mokey, yes I’m mokey ok , ok”

Đang mệt mỏi lại nghe câu nói nửa mùa này của Kobe, khiến cô không nhịn nổi mà vừa ứa nước mắt vừa cười khúc khích. Chưa dừng lại cậu ta còn hóa thân thành khỉ mà chọc cười cô.

Tiếp tục hành trình cả hai người đến công viên giải trí, sẵn lòng tất cả không bỏ sót bất kì trò nào, tuy thể lực Thiên Nghi yếu ớt nhưng được cười sảng khoái nên cô chẳng ngại trò nào. 365 ngày thì hôm nay mới là ngày nghỉ thật sự của cô.

Thấm thoát thời gian như thoi đưa, trời cũng gần về khuya đôi trai gái cùng nhau dạo bước dưới biển lãng mạn cùng ánh trăng thanh tỏa sáng, tựa đôi uyên ương đẹp nhất thế gian.

“ Hôm nay em cười rất nhiều, rất đẹp”

Đôi má Thiên Nghi hây hây đỏ rần lên: “ Cười đâu, tôi chỉ là không muốn người khác đánh giá anh đang đi cùng với một người khó chịu mà thôi”

“ Thật sao, vậy tôi đang ép em”

“ ừm”

“ Vậy được rồi, tôi đưa em về”...

225. Chương 111: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 2)

Cũng đã hơn một tháng từ lúc nó đi công tác trở về, không khí giữa hai người vẫn như thế vẫn là chữ “ Bận” ở giữa, thời gian gần đây gặp anh rất ít phải đã gần ba tháng qua cả hai gặp nhau chưa quá mười lần.

Ngày mai có cuộc triển lãm thời trang sắp ra mắt, nó cùng Uyển Nhi đang bàn tính rất say sưa nên những cuộc điện thoại gọi đến hầu như nó đều không nghe máy, kể cả anh cũng không ngoại lệ. Cũng gần cả tuần nay hai chị em ngủ chẳng đủ giấc, ăn qua loa cho xong không chút nào thành thơi.

May thay người chị vẫn may mắn hơn khi có một chàng trai rất tâm lý, chăm lo chu đáo, hai người dính nhau như sam, cứ hờ Uyển Nhi tăng ca làm việc nó liền bị mắng cho một trận, rồi bị lôi đi dùng bữa cùng hai người.

“ Cốc...Cốc” Thế Hiển đã đến được một ấy vậy cả hai chị em đều chẳng biết sự tồn tại của hắn, cho đến khi nghe thấy âm thanh từ tấm kính cửa phát ra mới ngẩng đầu lên nhìn.

“ Cô giám đốc bây giờ là mấy giờ rồi cô còn bắt vợ tôi tăng ca làm việc thế kia?”

“ Trong hai người ai là vợ anh? Cẩn thận chứ không ngay cả cửa cũng không vào được luôn đấy” nó cười mỉm đáp.

“Chà, em vợ! Em cũng muốn làm vợ anh luôn sao? Sao khi đó em không nói sớm biết đâu chừng...” hấn đưa tay vuốt ve cằm như suy nghĩ nghiêm túc thật sự.

“ Chị Hai, nhà chúng ta còn phòng trống đấy” nó dừng bút, nhìn Uyển Nhi đặt vấn đề.

“ Để chị xem”

“ Ấy em vợ, như thế không ổn. Tháng sau là kí hợp đồng lại lần hai với Enjoy phải không, doanh thu tăng 5% em chịu không?”

“ Anh xem em tổng tiền anh đấy à” nó chu môi làm bộ giận “ Anh nói rồi đấy nhé, 5% đó em cảm ơn trước”

“ Ủa nãy giờ chúng ta nói chuyện gì thế” hấn đưa tay xoa vầng thái dương của mình làm bộ làm tịch “ Aaa sao đầu anh đau vậy nè, ui da. Minh Anh khi nãy em nói gì vậy anh quên mất tiêu rồi. Ui da...Ui da”

Nói rồi hấn đưa tay quơ quơ tìm túi xách của hai người, chớp lấy rồi vọt lẹ khỏi tầm mắt ra đến cửa còn không quên nhắc nhở một câu “ lẹ nhé, anh xuống lấy xe trước. Hai chị em nhanh lên đó”

Minh Anh và Uyển Nhi phì cười, con người này mãi chẳng chịu lớn. So với lúc còn đi học quả thực chẳng mấy thay đổi, nếu có thay đổi chỉ là đổi thay ở vóc dáng trưởng thành mà thôi.

Đến một nhà hàng Âu, trước khi bước vào chẳng hiểu linh tính làm sao nó điện thoại cho anh nhưng tình trạng vẫn bận như mọi khi , chỉ có dòng tin nhắn ngắn gọn “ anh đang bận, em nhớ ăn tối rồi làm việc” nó cười buồn, không muốn suy nghĩ nhiều làm gì.

Vậy mà khi bước vào bên trong nhà hàng nó lại sửng cả người khi tận mắt chứng kiến anh đang cùng dùng bữa với trợ lí của mình rất tình tứ, không những vậy người ngồi đối diện đó hình như là ba anh bên cạnh còn có một người đàn ông trạc tuổi, nó cũng quen biết. Bụng dạ cồn cào nó bấm điện thoại, nhìn về hướng kia có thể cho thấy anh đang đặt tay lên túi quần mình, nhưng lại phớt lờ cuộc điện thoại...

“ Thế Hiển cho em mượn điện thoại”

“ Sao thế? Hết tiền hả, giam đốc gì mà bèo vậy” hấn đùa giỡn treo người.

“ Nhanh lên, chiều này em khao”

Nhìn nét mặt nó tối lại, hấn e dè thu lại sự giễu cợt. Như robot hai tay cung kính đưa điện thoại cho nó.

Không ngoài sự suy đoán, điện thoại nó gọi anh từ chối, điện thoại người khác anh liền nhận.

“ Alo”

Nó im lặng vài giây rồi mới đáp lại: “ là em đây”

“ Minh Anh, anh...”

Biết anh định giải thích, nó vội cắt lời ngụy biện thay anh “ điện thoại hết pin nên em mượn điện thoại của anh Hiển, anh ăn gì chưa? Có muốn dùng cơm tối cùng bọn em” nó nhìn về hướng bàn ăn của anh mà thầm bụng mong anh đừng nói dối.

“ anh đang dùng cơm cùng ba...”

“ ừm, em biết rồi. Anh ăn ngon miệng. Tối về chúng ta gặp nhau” nó cười gượng.

Hơi thở của anh căng thẳng phả qua điện thoại, im lặng vài giây rồi ngập ngừng đáp lại “ Tối nay anh ở lại công ty, em đừng thức chờ anh”

Nó không nói gì thêm, cúp ngang điện thoại nét mặt bình thản như không có gì xảy ra. Trả điện thoại rồi ngồi xuống gọi món dùng bữa thưởng thức một cách vui vẻ gượng gạo nhất định mà ai cũng có thể nhìn thấu.

Không khí im lặng bất thường, khó chịu đến nghẹt thở. Nhưng cả hai người cũng không muốn hỏi sợ chỉ quá lời nó lại buồn, Uyển Nhi đành đánh sang công việc.

“ Minh Anh, show lần này em định chọn làm vedet cho trường trình”

“ Ngọc Quỳnh” nó trả lời ngắn gọn.

“ Liệu cô ấy có muốn không, từ việc xảy ra khi trước chị lo e rằng...” Uyển Nhi cắn môi lo lắng.

“ Cô ấy không làm thì chị cứ theo hợp đồng mà giải quyết, đừng kiên dè gì cả” nó lạnh lùng nói.

“ Em thẳng tay vậy sao?”

“ Chị chuyện công là công, tư ra tư đừng để tình cảm phá vỡ công việc. Hơn nữa chúng ta là những người làm ăn, tuyệt nhiên không để bản thân chịu thiệt vì một người vô trách nhiệm”

“ Minh Anh nói đúng đấy, cô ấy tuy là bạn bè của chúng ta, nhưng không phải vì thế mà trong công việc lại vô trách nhiệm được.” Thế Hiển cũng phân tích một câu.

“ Minh Anh, có chuyện gì sao em? Anh thấy em có vẻ không vui” hấn quan tâm liền hỏi.

“ Nếu một người đàn ông muốn trách mặt một người, nếu là anh sẽ làm gì?”

“ tìm đủ mọi cách để trách mặt” hấn đáp gọn.

“ ví dụ là chị ấy” nó nhìn sang Uyển Nhi.

“ Anh sẽ ở lại công ty làm việc, điện thoại anh sẽ hạn chế nghe, sẽ bận thương xuyên cho mà coi”

“ ừm” nó đáp lí nhí rồi thở dài “ hai người dùng đi, em phải về công ty rồi. Uyển Nhi, chị cứ thoải mái đi có bé Zen phụ em rồi”

“ Em thức từ hôm qua đến giờ rồi đây, coi kìa đồ cũng chưa thay. Nghe chị về nhà tắm rửa ngủ một giấc cho khỏe rồi mai hãy làm tiếp” Uyển Nhi cầu nhàu nó .

“ Ừm, em biết rồi. Chị đi hẹn hò với anh ấy đi, không lại nó em hành xác chị nữa” nó cười mĩm mệt mỏi “ em đi trước đây. Tối nay em mời”

Nó rồi nó đứng dậy định đi, đầu gối lại chạm mặt anh đang đi đến, anh ngạc nhiên cơ hồ căng cứng cổ họng bị bóp nghẹn lại, sự bối rối của anh chỉ biết đứng im như tượng nhìn nó. Không biết phải làm gì hơn.

“ Chào bác trai” nó cúi đầu lễ phép chào ba anh đang đứng cạnh.

Thấy nó ba anh vui mừng không kém, mà bước lại gần ôm chầm nhưng gặp người thân ruột thịt sau bao năm xa cách “ Minh Anh đúng không, con bé này đi đâu mà giờ xuất hiện hả. Coi này, giờ lớn hơn rồi ra đáng thiếu nữ rồi đây”

“Dạ, cháu cảm ơn Bác. Chưa kịp chào hỏi bác đằng hoàn ạ”

“ Thôi nào, cháu đừng ngại ít khi ta về nước lấy đâu mà cháu chào hỏi đằng hoàn cho được”

Người đàn ông trạc tuổi ba anh đứng cạnh Thiên Nghi, chợt nhận ra nó mà cười lớn, đưa tay bắt chào lịch thiệp “ Không phải tổng giám PARKSON hay sao, thật vui khi được gặp ông?”

Nó không nhận ra người đối diện là ai cười trừ đáp lại “ Chào ông, ông đây là...”

“ Thật ngại quá, tôi là tổng giám đốc bên tập đoàn trang sức Omi, còn đây là con gái tôi Thiên Nghi”

Nói đến đây nó hơi ngưng ngừng một chút, ngẫm lại thì mới nhớ người đàn ông này là bạn đối tác làm ăn vừa kí hợp đồng thuê quầy tại PARKSON.

“ Thật ngại quá chưa có dịp mời cô đi dùng bữa với chúng tôi”

“ Vâng, có dịp tôi sẽ dùng cơm cùng ông” nó đã quen với những thuật ngữ xã giao quen thuộc như thế, nên cũng chẳng có gì ngạc nhiên. Chỉ có vẻ thân thể của Thiên Nghi nó hơi bất ngờ đôi chút, thì ra cô ấy là con gái của một nhà tài phiệt ấy vậy lại ẩn mình dưới lớp vỏ trẻ lí thấp bé, enzym trong chiếc xuất làm nó liên tưởng đến muôn vàng câu hỏi cho cuộc gặp gỡ tối nay giữa anh và bên kia.

Màn chào hỏi đến đây coi như là xong, nó không muốn đứng lại đây đối diện với anh thêm một giây phút nào nữa liền viện cớ ra về “ Tôi còn có việc giải quyết xin phép đi trước”

“bác trai, chào bác” nó lễ phép chào rồi nhanh chân sẩy bước rời khỏi nhà hàng.

Từ đầu đến cuối anh đứng im, nét mặt bất lực nhìn nó tìm một ánh nhìn từ nó nhưng không hề có. Dõi theo bóng lưng nó rời đi mà lòng anh muốn bỏ tất cả mà đuổi theo.

Đoán được ý nghĩ của con trai, ba anh đã ngằm lắc đầu cản lại, Hoàng Long chỉ biết thở dài nhắm mắt buông xuôi.

Uyển Nhi không phải là người chịu nhằn nhịn, cười đều đá xoáy một câu “bữa cơm này xem ra chi phí thu về của anh không ít đâu” nó rồi cô lườm Thiên Nghi rồi bỏ đi

Thế Hiển ái ngại nhìn, cười chào một câu rồi vội vàng đuổi theo.

Cứ tưởng cầm chân được con trai, nhưng vừa đi ra đến bên ngoài anh không nói tiếng nào lên xe vội vàng đuổi theo, mặc cho ba đứng đó tức giận ái ngại không biết nói thế nào với hai cha con Thiên Nghi.

Ngồi trên xe mà lòng anh phùng phực lửa đốt không yên, tay liên tục bấm số gọi cho nó nhưng đều bị khước từ. Chạy đến PARKSON, anh không đủ nhẫn nại mà chờ than máy lao như điên chạy bộ đến tận tầng 20 của tòa nhà. Trông thấy người đó trong phòng kính chăm chú làm việc, anh mới thôi căng thẳng lâu mồ hôi, thở một nhọc.

Mồ hôi lấm tấm đổ ra, mở cửa xông vào: “Mọi chuyện không như em nghĩ”

Hơi thở nóng phùng phả vào mặt khiến nó dừng vài giây rồi lại tiếp tục từng nét chữ, phớt lờ anh, bình thản đáp lại: “em không nghĩ gì cả”

“Minh Anh” anh gần giọng gọi nó.

“Chẳng phải anh nói nó còn có việc phải giải quyết hay sao, hãy về đi”

Thái độ này của nó càng khiến anh phát điên lên hơn, muốn đập nát tất cả cho hả cơn giận, thà là nó mắng anh chửi anh chẳng sao, chỉ ít như vậy anh còn tồn tại trong nó, nhưng Minh Anh của anh là thế từ trước đến nay luôn nguyên một thói xấu “im lặng” và “chịu đựng” như thế, càng khiến anh giận bản thân mình rất nhiều, đầu óc như muốn nổ tung ra

“chúng ta về thôi”

“Anh bảo anh phải ở lại văn phòng?”

“ĐI VỀ”

Anh quát lớn, sự bình thản này của nó làm anh chua xót điếng người, lo lắng không ngừng dâng lên. Là phụ nữ ai chẳng yếu đuối, thế nhưng cô gái của anh lại chẳng bao giờ bộc lộ sự yếu đuối trước mặt anh cứ phải gồng mình chống đỡ phong ba bão táp như vậy cho đến bao giờ, cứ ương bướng một mình thế ruốt cuộc nó không muốn anh che chở, không muốn tựa vào anh. Anh giận đến nổi muốn đánh mình một trận, vậy mà nó muốn dừng dừng như không có gì

Thấy anh như vậy, đôi hàng mi khẽ động, nó dừng bút ngẩn mặt nhìn anh nói với vẻ bình thường vốn có: “Hoàng Long, không cần bực tức vì điều gì cả. Em tin anh, có việc thì cứ giải quyết đi, xong xuôi tất cả hãy đến tìm em vẫn chưa muộn”

Nó đưa tay lau đi mồ hôi đang đổ ra trên gương mặt anh, giọng nói ảm áp vô cùng “Em từng nói với anh chưa nhỉ? Rằng có một người luôn đứng chỗ củ ối anh”

“Không sao, thì theo anh về nhà đi, được không?” anh nắm tay nó đang lướt trên mặt mình mà hôn nhẹ, ánh mắt đầy sự yêu thương trân quý bên trong hân lên.

Mỉm cười nó gật đầu, theo anh cùng về nhà.

Đến nơi khi ba nhìn thấy con trai bước vào định la mắng gì đó nhưng liền thu cơ miệng lại khi thấy sự xuất hiện của nó từ phía sau.

“Ba” anh chào một tiếng.

“Bác trai” nó cúi đầu lễ phép.

“ Minh Anh đến chơi sao, vào nhà đi. Ta cũng đang định kêu Hoàng Long gọi cháu đến đây”

Bối rối không biết phải đáp lại làm sao cho phải nhưng đầu cần đến nó trả lời anh đã chủ động cướp lời “ Ba, cô ấy sống ở đây cùng con”

Sắc mặt ba anh thay đổi không vui, nó tính ý nên dễ dàng nhận ra. Không muốn anh khó xử, cũng không muốn cha con vì một người mà bất hòa với nhau : “ Cháu mới về nên ở tạm vài ngày, mấy hôm nữa cháu sẽ đi ạ”

Cơ hồ ba anh giãn ra thứ thái, như trút bỏ được gánh nặng trên đôi vai, ông ôn tồn trầm giọng “ Cháu đừng khách sáo, muốn ở bao lâu thì ở”

“ Oh My God, con gái cưng, con gái yêu quý của ta” Mẹ anh tay bỗng đứa trai từ dưới bếp chạy lại, hớn hở gọi nó.

Đưa Hoàng Lâm cho Hoàng Long bà lập tức vui mừng mà ôm chầm lấy nó, sau bao năm xa cách: “ Coi này, xinh đẹp thế này này, bỏ mẹ đi mà không một lời từ biệt vậy con” bà xoa đầu nó “ aigoo, con bé xấu xa này”

“ con cũng nhớ bác nhiều lắm ạ”

Hai người phụ nữ ôm nhau cười khúc khích, sự xuất hiện của mẹ anh đã phần nào làm giảm sự căng thẳng lúc bấy giờ...

Khi trời gần về khuya, nó dừng công việc tắt máy tính, cả cổ họng khô ran rát, nhìn sang vớ bình nước nhưng chẳng còn lấy một giọt nào. Đành lê thân xác mệt mỏi xuống nhà, chẳng hiểu trời treo người hay đang giúp nó biết được sự thật mà khiến anh “ Bận” bấy lâu nay, khi vô tình nghe được cuộc trò chuyện giữa hai cha con anh.

“ Nếu được hãy kết thúc đi, điều đó không những tốt cho con nó còn tốt cho Minh Anh” hàng mày ba anh chau lại trầm tư “ con biết là không thể mà Hoàng Long”

“ Chuyện gì con cũng nghe theo ba, tùy ý ba sắp xếp nhưng còn chuyện này thì không. Đừng biến hôn nhân của con thành công cuộc kinh tế, xin lỗi ba con không buông tay cô ấy được”

“ Chẳng phải Thiên Nghi rất tốt sao, con bé có gì thua Minh Anh?” giọng ba anh trở nên tức giận “ Nếu Minh Anh không về, chắc chắn con đã chọn Thiên Nghi không phải sao? Hai đứa như hình và bóng”

Hai tay anh nắm chặt thành quyền, ánh mắt như lưỡi dao phản nộ: “ Vĩnh viễn Thiên Nghi không bằng cô ấy, nếu ba muốn xếp hơn thua thì Thiên Nghi thua tất cả và cho dù Minh Anh không về đi chẳng nữa tự con sẽ đi tìm cô ấy bằng bất cứ giá nào”

“ Hoàng Long” ba anh tức giận, kèm theo một cái lên gương mặt anh.

“ Con không nghĩ đến ba cũng được, nhưng con phải nhớ Gmeiner là tâm huyết của ông nội con, là tất cả tâm huyết của dòng họ ta” giọng nói ba anh khản thiết hơn bao giờ, càng khiến người nghe cảm thấy mũi lòng, nếu là nó nó sẽ nghe theo sự sắp xếp đã định mất thôi.

“ Giữ Gmeiner có rất nhiều cách, không cần dùng hôn nhân để trao đổi, con thà mất tất cả chứ không sống bên cạnh một người mà con không yêu” ngược lại với ba, anh đầy sự kiên định, hùng hồn kiên quyết đến cùng.

“ Con...con... con có biết tình hình của tập đoàn chúng ta bây giờ không? Chỉ cần lão Trương rút vốn đầu tư coi như mất trắng, cổ phần lại đang bị các cổ đông găm nhăm từng chút một, tổng công ty dính phải vụ thuế giờ vẫn chưa giải quyết xong, các ngân hàng đều từ chối cho vay” ba anh nắm tay anh tìm kiếm niềm hi vọng cuối cùng “ Hoàng Long, con và Minh Anh cũng đã qua một thời tuổi trẻ hai đứa cũng chỉ là tình cảm chớp nỏ và đi qua, hãy nghĩ thật kĩ con trai à”

Đứng bên ngoài mà hốc mắt nó đọng nước, hai mắt đỏ hoe cả lên. Đầu óc trở nên choáng váng rồi bởi, tay ôm lấy ngực đau khôn siết, nó không nào tiếp tục đứng đó thêm được nữa nếu để anh phát hiện nó sẽ gục ngã gây thêm gánh nặng cho anh mà thôi.

Muộn phiền trên vai anh đã đủ rồi, tốt nhất nó không nên để tâm trạng anh mỗi lúc tồi tệ hơn.

Gần hai giờ sáng vẫn chưa chợp mắt được quay qua quay lại không tài nào yên giấc, bỗng một thân hình cao lớn quá đỗi quen thuộc tựa tựa nằm xuống cạnh nó rồi tựa tựa ôm nó vào lòng, nhưng vẻ mệt mỏi của anh không giấu đi được.

“ Anh mệt quá”

“ Mệt thì tựa vào em này” môi nó cong lên một đường, hôn nhẹ lên đỉnh đầu xoa tan mệt mỏi cho anh.

“ Sao em không hỏi anh” nằm tựa lên vai nó, anh nhắm mắt mệt mỏi hỏi.

“ Khi cần thiết, anh sẽ tự nói với em đúng chứ!”

Nó trả lời những chỉ nhận được âm thanh im lặng, và từng hơi thở đều đặn từ anh. Hôm nay có lẽ anh đã quá mệt mỏi nên nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, sóng gió cũng được miết rằm ngày ngày hai người vẫn còn ở bên nhau cùng xoa tan mọi mệt mỏi trong cuộc sống, bình yên dịu êm tay trong tay như vậy.

Nhưng cũng khá mệt mỏi và đôi khi chán nản khi hết thử thách này, rồi thử thách khác cứ đua nhau ủa ập kéo đến không khi nào thanh thoi, bên nhau thì ít xa nhau lại nhiều tựa tựa lòng nó hỏi “ bao giờ thì mới có bình yên trong hạnh phúc thật sự?” ...

Bộ dạng hốt hoảng, tay ôm hồ sơ chạy thẳng vào nó mà không thèm để ý đến việc gõ cửa trước khi vào, giọng nói Ngọc Huyền gấp gáp: “ Tổng giám đốc, lớn chuyện rồi”

Sự tựa tựa này, nó không mấy hài lòng, liền nhìn cô ả bằng ánh mắt khó chịu.

Biết mình có lỗi, Ngọc Huyền thu mình cúi đầu: “ tôi xin lỗi, tại có chuyện gấp”

“ Chuyện gì”

“ Quản lý của cô Ngọc Quỳnh vừa điện thoại bảo rằng cô ấy hủy show không nhận thừa tổng giám đốc”

“ Không cần lo, cô cứ theo trình tự mà làm. Không cần nể nan ai đâu”

Ngọc Huyền mừng thầm trong bụng, tưởng chừng đã đến lúc Minh Anh đòi nợ củ lẩn mới, liền thay đổi thái độ nịnh hót: “ Cô ta thật không biết tốt xấu, tổng giám đã rộng lượng không tính toán chuyện củ rồi ấy vậy mà cô ả Ngọc Quỳnh kia lại không biết điều”

Ngọc Huyền được đà, cười khinh miệt.

“ cô còn gì nữa không? Xong rồi thì ra ngoài đi” nó chẳng hề quan tâm đến lời Ngọc Huyền vừa nói, không câu nệ mà đuổi thẳng cô ả ra ngoài “ Đem cái này sang ENJOY kí đi”

Biết bản thân đã lảm lời, Ngọc Huyền lấy tay che miệng, sợ sệt cầm lấy hồ sơ mà chuồn lẹ, không ngoái đầu nhìn.

Khi không còn ai Minh Anh mới buông lỏng bản thân, mà nằm ngửa ra ghế nghĩ mệt, nhắc đến Ngọc Quỳnh lòng nó đầy đầy sự kiện lẩn hoài nghi, nhớ lại những chuyện củ...

Vào chiều hôm đám cưới Hoàng Nhi nó vẫn nhớ in cái cuối cùng đến chào tạm biệt nó ở sân bay. Nó đã vui mừng khi trông thấy Ngọc Quỳnh xuất hiện, cảm động đến phát khóc khi thấy cô , cứ nghĩ là thật lòng nào ngờ là đây rẫy dối trá mừng chưa được bao lâu đã phải chịu sự ngược đãi bất ngờ từ Ngọc Quỳnh...

Gương mặt lạnh lùng cùng ngữ khí khi đó chẳng thể nào quên: “ đã đi rồi thì xin cô đừng nghĩ đến việc quay trở lại. Nếu không tôi sẽ biến cuộc đời cô thành địa ngục”

“ Ngọc Quỳnh...cậu đừng đùa như thế. Sao cậu biết mình đi mà ra đây vậy” nó cười xúc động nắm tay Ngọc Quỳnh.

Giằng tay ra khỏi người Minh Anh, không kiên nhẫn thẳng tay tát vào gương mặt nó “ cái tát này là đánh kẻ không biết liêm sỉ như cô, cô là ai mà dám đụng đến người đàn ông của tôi”

“ Chát” lại một bạt tai nữa “ cái tát này là đánh cho hạng rẻ mạt như cô”

“ Chát” “ cái này là lần cuối tôi cảnh cáo cô, kẻ thấp hèn như cô đừng bám lấy chúng tôi. Sự xuất hiện dư thừa của cô là đã mọi thứ trở nên rối tung”

Nó ôm mặt đỏ rần còn in hằn lằn trên má: “ Ngọc Huyền, chẳng phải chúng ta là bạn của nhau hay sao. Cậu...cậu sao cậu lại thế này”

“ cô tưởng chúng tôi thật lòng mến cô sao, Minh Anh cô ngay thơ quá rồi chỉ là do cô đáng thương thôi” Ngọc Quỳnh cười mỉa mai “ cô nghĩ Hoàng Long yêu cô sao, cô muốn làm lọ lem sao. Cô chỉ là hình bóng thay thế Uyển Nhi thôi đừng mơ tưởng nhiều đến thế”

Nó khi ấy chỉ biết đứng ôm mặt mà thầm oan ức, lắng nghe sự sỉ vả đến từ Ngọc Quỳnh mà không thể làm được gì hơn. Cố gắng giải thích “ có sự hiểu lầm thôi, mình không làm gì sai hay có lỗi với cậu”.

“ Bộ dạng ngây thơ của cô, thật ghê tởm. Cứ làm bộ làm tịch trước mặt mọi người, Đăng Khôi, Thế Hiển Hoàng Long có thể bị cô lừa nhưng cổ tưởng không ai nhìn thấu được bộ mặt thật của cô à.” Ngọc Quỳnh nhếch môi “ Một kẻ thất bại, một kẻ đáng thương”...

Sự thật lúc đó nó không hề tin vào những gì mình nghe thấy, cho đến khi sang đến tận nước Anh trong lòng vẫn chưa một lần oán giận Ngọc Quỳnh, vì nó biết Ngọc Quỳnh vì thương Đăng Khôi nhiều quá nên mới như vậy thôi.

Bấy nhiêu đó cũng chưa nhằm nhò gì so với những việc được nghe từ chính Uyển Nhi kể lúc hai chị em gặp lại nhau...

Chiều hôm đó cả hai người đang tán gẫu thưởng thức cà phê, nó vô tình hỏi một câu “ Uyển Nhi, trước kia chị và Ngọc Quỳnh hai người sao lại trở mặt với nhau vậy”

“ Để nhớ thử xem” Uyển Nhi nhấp ngụm cà phê nhớ lại quá khứ “ Sự việc qua lâu rồi, chị không nhớ rõ nhưng cũng có một phần lỗi, ăn một cái tát từ cậu ấy cũng không hề nhẹ đâu”

Hai mắt nó tròn xoe nhìn Uyển Nhi, như không tin: “ Năm đó chẳng phải chị đánh cậu ấy rồi còn xô cậu ấy ngã xuống cầu thang hay sao, Ngọc Quỳnh vì thế chấn thương không tham gia tuyển chọn được à?”

Mặt Uyển Nhi đỏ phừng, đặt cốc cà phê xuống bàn ngồi thẳng dậy phân bua “ KHÔNG HỀ”

“ Bọn chỉ đích thị có cãi nhau, nhưng không phải vì giải thưởng của chương trình. Chị cũng đâu độc ác đến thế, không hề động đến một cọng lông của cậu ta”

“ vậy sự việc...” nó nghiêng đầu hỏi.

“ Năm đó chị và Phong hẹn hò bí mật với nhau, nhưng chị không hề hay biết Phong và Ngọc Quỳnh khi ấy đang hẹn hò, anh ta chia tay Ngọc Quỳnh đến với chị, còn chị thì lại bỏ rơi Hoàng Long để theo đuổi ước mơ và chỉ muốn chữa bệnh cho mẹ mà thôi”

Uyển Nhi ái ngại nhắc lại chuyện cũ “ Sau đó chị bị Ngọc Huyền tát một bạt tai còn rách cả khóe miệng, nhưng chị có lỗi trước nên không chấp nhất với cậu ấy , chỉ tức giận rồi bỏ đi. Lúc đi lên còn gặp Đăng Khôi nữa mà, nhưng chẳng biết vì sao cậu ấy lại ngã cầu thang khi ấy”

Ánh mắt Uyển Nhi hằn lên sự oan ức của bản thân, lí nhí nói : “ Thật sự chị không làm gì cả. Chẳng hiểu sao sau ngày hôm đó ai cũng đổ lên đầu chị, đồn đại là chị gây ra tai nạn. Vì lòng tự tôn chị cũng chẳng buồn giải thích làm gì, ai muốn nghĩ gì thì nghĩ” .

“ Thật sự khi ấy chỉ thấy có lỗi với Hoàng Long và Thế Hiển chuyện tình khi đó phức tạp khá phức tạp”...

Từ câu chuyện ấy, trong lòng nó dấy lên cả một chuỗi sự việc không tuyệt nhiên mà nó lại dính phải những chuyện rắc rối như thế được liên nhờ Kobe điều tra một số sự việc tìm sự liên quan.

Bấy nhiêu đó cũng chưa là gì khi nó gặp Ngọc Huyền lúc trước khi về nước, cuộc gặp gỡ đó đã cho nó biết thêm một số sự thật mà nó chưa bao giờ nghĩ đến chủ mưu là Ngọc Quỳnh .

Những năm khi còn đi học, người đứng phía sau điều khiển ra lệnh cho bọn nữ sinh ủa ấp vào ăn hiếp nó không ai khác chính ta Ngọc Quỳnh chứ không phải vì ganh ghét gì nó mà bọn họ làm như vậy, lần bị đổ

thức ăn ở cantin, hai lần bị khóa trái ở phòng vệ sinh, rồi bị đánh hội đồng tại nhà đa năng, cấm trại bị côn đồ truy đuổi, người tung ảnh thật sự cũng chính là Ngọc Quỳnh, một tay Ngọc Quỳnh dùng thế lực của mình khi ấy mà ra lệnh cho đám học sinh nghe theo, chính nhờ gương mặt thân thiện, nổi tiếng với sự lương thiện ôn nhu đã che đậy được bản thân.

Bấy nhiêu đó cũng chưa nhằm nhò gì cho đến khi cầm sắp hồ sơ trên tay, đọc từng dòng từng chữ lồng ngực nó đau nhói lên vì không thể nào tin vào những gì mình nhìn thấy, NGỌC QUỲNH một người bạn nó hết mực tin tưởng, dù biết được hai sự việc cũng vẫn chọn tin Ngọc Quỳnh nhiều hơn, ấy vậy lại không ngờ đến Ngọc Quỳnh là người đứng sau tất cả kế hoạch.

Người hủy hoại gia đình nó tan nát của bắt nguồn từ cha của Ngọc Quỳnh, lợi dụng tình bạn lâu năm mà ba Ngọc Quỳnh đã lợi dụng ba nó vay tiền cầm hết số tiền đó rồi làm như không quen biết khiến ba nó mang tội danh “Biến thủ công quỹ” dẫn đến nợ nần chồng chất để gia đình nó phải gánh chịu hậu quả một mình.

Càng khùng khiếp hơn sau khi chạm mặt Thy Thy tại toilet trong một nhà hàng. Thy Thy càng lúc càng đẹp đi cùng với sự lẳng lơ của ả.

Bộ dạng cáo nay đã ra tận mặt, không che dấu như xưa nữa, vốn dĩ nó đâu muốn giao tiếp nhưng Thy Thy lại có ý chặn đường: “Gặp lại bạn cũ cũng chào một tiếng rồi đi chứ”.

“Cần thiết không, đẳng cấp đâu giống nhau?” nó đáp.

“Cần chứ, cũng từng thấp hèn mà đứng chứ. Đâu phải là tổng giám đốc rồi là tổ vệ vậy trẻ con lắm đấy” Thy Thy đưa tay che miệng cười.

Nói chuyện với loại người này khiến nó thấy ghê tởm, chẳng muốn đứng lại giây nào nữa phớt lờ định đi “để hơi mà nói cho đàn ông nghe ấy, à phải rồi có người thay đổi đứng trên đỉnh núi đó là tốt, và còn một loại thay đổi là để tìm ra vị trí dưới đáy xã hội thật sự của mình. Hiểu chứ” nó cười khinh.

Thy Thy không hề tức giận, ngược lại còn cười rất tươi: “Thì có sao đâu chứ, ít ra tôi đâu ngu ngốc đến nỗi bị người khác chơi sau lưng rồi còn xem họ là bạn thân thiết như cô, đúng chứ”.

Nó quay lại, tính dậy cho cô ả một bài học nhưng Thy Thy đã vội lên tiếng cắt lời “Vậy cô nói xem người đứng trên đỉnh núi nhưng lại giống một kẻ ngu ngốc, một kẻ đứng dưới đáy xã hội lại cười tươi ai thảm bại hơn vậy?”

“Ý cô là gì?”

“Nói cô ngốc quả thực không sai, Ngọc Quỳnh hại cô thâm cô lại xem cô là vàng là ngọc chẳng ngốc chứ là gì?”

“Cô rãnh không có việc gì làm thì đến công ty tôi, ít ra tôi sẽ cho cô một vị trí không tồi đâu. Đừng rãnh rang lại đi nói xấu người khác như thế, bản thân cũng không hơn ai đâu”

“ha ha, không hơn ai sai sao, cô ta thì cũng không khác gì tôi đâu Minh Anh, cũng mượn tay tôi hại cô, mượn tay Ngọc Huyền đèn bẹp cô, mượn tay Uyên Nhi để đuổi cô đi. Thậm chí còn có khả năng cướp sinh mạng cô mà...óps hình như tôi lỡ lời rồi” Thy Thy chưa kịp nói hết câu, làm bộ như lỡ lời lấy tay miệng, rồi cười bỏ đi.

“Ý cô là gì?” nó gần giọng.

“Cô cứ điều tra kĩ vào, chẳng phải giờ cô dư khả năng rồi sao. Chào nhé”.

Hết cha rồi đến con hết lần này đến lần khác đổ hết mỗi tội lỗi lên đầu nó, yêu đương oán giận một cách mù quáng mất cả lí trí. Sau này khi về nước có đôi lần nó muốn đánh thẳng muốn hạ Ngọc Quỳnh xuống đáy sâu nhưng vốn dĩ chẳng đủ nhân tâm, tự cho Ngọc Quỳnh một cơ hội bỏ qua tất cả không oán hay giận gì cả.

Đến giờ ngồi nghĩ lại Ngọc Quỳnh quả thực không đơn giản nhưng gương mặt của cô ấy, nhận sắp tài liệu từ Kobe mà nó chã buồn muốn đọc, vứt sang một bên. Mở mắt ngồi đi lục lợi mọi ngõ ngách trong văn phòng, tìm tập hồ sơ Kobe đưa. Loay hoay hơn nữa giờ đồng hồ mới thấy, thử phù hồi hộp mở

ra đọc, đôi tay nó nắm chặt đập xuống bàn, ánh mắt đầy phần nộ đôi vai run run nhìn theo từng chữ, từng tầm hình kèm theo.

Bọn con đồ bắt nó cũng đã được Ngọc Quỳnh sắp xếp sẵn, chính là cô ta thuê bọn họ ban tặng bất hạnh đến cho nó, cầm tấm ảnh có tên Min Jessica mà nó bóp nhàu nát bấy. Có vạn lần rơi vào nơi tối tăm nó cũng chẳng tưởng tượng được Ngọc Quỳnh là mưu đồ đến vậy, nhẩn tâm ác độc không kém gì Chủ Tịch Yên.

Ngày hôm nay cô ấy từ chối show ngay cận kề ngày diễn, cũng là cố tình. Tại sao Ngọc Quỳnh lại đối xử với nó như vậy, gia đình nó, và nó chưa hề nghĩ đến hại họ. Tại sao từ gia đình cho đến Ngọc Quỳnh luôn nhắm vào nó để làm mục đích giải trí, dùng mọi thủ đoạn để triệt tiêu.

Mê mang suy nghĩ, điện thoại bỗng reo lên khiến nó giật mình, màn hình hiện lên số lạ theo thói quen nó chẳng nhận, vậy mà người gọi có vẻ rất kiên nhẫn đổ chuông đến tận hai ba lần, nó đành miễng cưỡng nghe máy “alo”

“Minh Anh, là bác đây”

Nó ngờ ngợ : “bác trai ạ?”

“Ừm, cháu rảnh không chúng ta cùng dùng cơm trưa được không?”

“Dạ vâng”

Thầm đoán được mục đích của buổi cơm trưa, mệt mỏi giờ chỉ muốn trốn đi thật xa, thư thả một ngày thôi cũng được...

Tầm ba mươi sau cả hai người một lớn một trẻ ngồi nhìn nhau ái ngại, không mấy thoải mái. Cơm canh bày sẵn cũng chẳng buồn đụng đủ.

“bác trai có chuyện gì muốn nói, cứ nói đi ạ” nó vừa nói vừa gấp thức ăn cho ba anh.

“Vậy ta không vòng vo với cháu lắm gì, cháu là người thông minh hiểu những gì ta nói.”

“vâng ạ”

“Ta biết cháu và Hoàng Long yêu thương nhau rất nhiều, nhưng ta đã đồng ý hôn sự giữa nó và gia đình bạn ta. Nhưng thằng bé lại...” ba anh vẻ phiền lòng.

“vậy anh ấy có đồng ý không ạ?” nó cười mỉm, sắc thái vẫn không thay đổi “Không, phải không ạ. Cháu xin lỗi bác trai, khi anh ấy chưa buông tay cháu không thể làm gì hơn”

“Minh Anh, thật sự bác rất quý cháu, thậm chí ta còn muốn cháu là con dâu của ta nhưng mà...coi như vì Hoàng Long, ta không thể để thằng bé một hủy hoại cả tập đoàn tâm huyết của cả gia tộc. Bác mong là cháu hiểu...” Ánh mắt ba anh dấy lên vô vàng sự mệt mỏi, bất lực lẫn bên trong câu nói.

Về ngoài của ông đã tiêu tụy hơn rất nhiều, giọng nói ảm áp khi ấy cũng trở nên khàn đặc. Ông đưa một sắp tài liệu dày cộm.: “Cháu cứ suy nghĩ, hãy đọc nó rồi cho bác câu trả lời...”

Nó nhận tập tài liệu đồng thời không phản ứng thêm gì, lảng sang chuyện khác “bác dùng cơm đi ạ, chúng ta cứ để công việc qua một bên”

Theo tính chất công việc Kobe chẳng thuộc quản lý, anh ta có thể đến làm cũng được cũng có thể tự do nghỉ mà không cần xin phép hay báo trước chỉ cần có mặt khi nhận được thông báo. Vậy mà thời gian gần đây luôn nỗ lực siêng năng đột xuất thường xuyên xuất hiện tại văn phòng công ty, đặc biệt hơn anh ta rất quan tâm đến những giấy tờ có liên quan đến Gmeiner.

Sáng giờ cậu ta cứ chạy qua chạy lại trước văn phòng làm việc của Minh Anh không rõ mục đích muốn làm gì. Sự gây quấy nhiễu ảnh hưởng đến ánh mắt của nó, nó đành đứng dậy ra cửa chặn đường : “Này, cậu có việc gì mà phiền ảnh nhìn của tôi hoài vậy”

“ Oh my god, thế bữa nay tôi bị tước quyền đi lại trong trung tâm thương mại này à?” Kobe lấp bắp phân bua.

Phì cười, Minh Anh khoanh tay tựa vào cửa ra vào, nhìn Kobe vẻ nghi ngờ. “ Minh không cấm, nhưng khu vực cậu làm việc là tầng đây, tầng này ngoài tôi ra còn có Zen làm việc thôi mà” nó cười “ Đừng nói với tôi lên đây tìm em ấy nhé, em ấy qua Úc hôm rồi cậu là người đưa em ấy ra sân bay đó”.

Lần này thì Kobe hết lí do, không còn đường nào để mà chối cãi thêm được. Cười trừ nhìn nó gãi đầu: “ Thật ra, có việc cần nhờ cậu”

“ Oh, việc gì vậy. Nay có sử dụng cả kính ngữ nhờ vả nữa cơ đấy” nó lườm liếc Kobe đầy hoài nghi.

“ Annie xinh đẹp này, Chả là tôi soạn hợp đồng với bên Gmeiner bị sai sót mất rồi, cậu có thể cho tôi số điện thoại của cô trợ lí bên đó cho tôi không? Để điều chỉnh hợp đồng ấy mà”

Lý do này của Kobe quả thực có chút hợp lý, cậu ta nói dối như vậy cũng không tồi, nếu nó không hiểu rõ Kobe chắc có lẽ đã tin lời cậu ta mất rồi.

Nó vờ gật gù tin lời Kobe: “ vậy trợ lí nào vậy, bên đó đâu chỉ có một trợ lí”

“ trợ lí của Honey cậu ấy” Kobe đáp lia lịa.

“ Ừa mà khoảng , hợp đồng nào mỗi hợp đồng tôi đều đọc qua rất kỹ, cậu soạn thảo rất đúng ý tôi hợp tình hợp lý mà nếu mà sai thì chính cậu cố tình mà thôi cậu bán đứng tôi à. Hơn nữa trợ lí của anh ấy cũng đâu làm bên bộ phận kinh doanh?”

“ Cậu...Cậu...” Kobe bí lời, màn trêu của nó khiến mặt cậu ta đỏ phừng như cà chua chín mọng “ rõ ràng cậu biết rồi lại còn trêu tôi. Giỏi lắm, tôi sẽ tự đi tìm ok”

Nói rồi cậu ta nhanh chân bỏ đi, chỉ lo nán lại lâu thêm chút nữa sẽ bị nó đốt cháy thành tro tàn, mặc kệ cho nó ở phía sau chơi với gọi “ số này, không lấy nữa à, thật à không lấy thật à”

Được một hôm như thế nó ôm bụng cười nức nẻ,giảm được mười phần trăm stress. Rồi chợt náo nê khi nghĩ đến hai chữ “ Thiên Nghi”

Nói là làm, sau hơn một giờ lục lọi mọi ngõ ngách, buông điện thoại với vài người cuối cùng Kobe cũng tìm được số điện thoại cá nhân của Thiên Nghi. Ngồi trên ghế xoay vòng nhìn số điện thoại mà cũng đủ khiến cậu ta cười cả ngày no nê một bụng hạnh phúc, cảm giác phiêu bồng trên chín tầng mây.

“ Để tôi xem, gửi mail cô không trả lời, vậy được thôi tôi gửi tin nhắn xem xem cô ngoan cố hay tôi tài giỏi hơn”

Cậu ta lăm bắm một mình, tay thì chăm chú soạn tin nhắn:

“ Học sinh”

Một phút rồi hai phút trôi qua không hề thấy động tĩnh gì, cậu ta vẫn kiên nhẫn liên tiếp gửi thêm hai ba tin với cùng một nội dung “ học sinh” ; “ này học sinh , trả lời tôi mau”

Người ở đầu dây bên kia mặc dù đang rảnh rang, nhưng nhìn thấy tin nhắn cô chẳng thèm đụng đến mở ra xem, chẳng có chút hứng thú trả lời. Ấy vậy Kobe lại ngoan cố hơn cô rất nhiều kệ sự phớt lờ từ cô, tin nhắn cứ thế mà ồ ạt kéo đến thông báo nườm nượm hiện lên màn hình.

Chưa hết, không thấy cô trả lời chủ nhân số điện thoại nào buông tha dễ dàng vậy. Anh ta gọi đến liên hồi tính đến phút này đã hơn mười lăm cuộc gọi nhờ.

“ Anh ta như oan vậy trời” Thiên Nghi cầu nàiu lăm bắm ném điện thoại sang một bên.

Gần nửa tiếng sau mới thấy điện im phăng phắc tưởng bỏ như cơn khủng bố tinh thần đã trôi qua. Vừa thở hắt thở không khí trong lành chưa được hai phút liền bị quấy rối bởi chuông điện thoại bàn reo in ỏi.

“ Chuyện gì vậy”

“ Trợ lí Nghi, có một anh đẹp trai xưng là người yêu của cô đang đợi dưới sảnh lớn này”

“ Người yêu của tôi” Thiên Nghi nhấn mạnh “ Đừng cho anh ta lên đây nhé, nhờ cô đấy”

“ Tôi cũng nói rồi, anh ấy bảo hai người sắp cưới đến tìm cô đi thử váy, do cô giận vu vơ nên tránh mặt nhờ tôi nói giúp nè. Nếu không anh ấy sẽ tự chạy lên trên đây, làm sao đây anh ấy đẹp trai quá tôi không nỡ gọi bảo vệ đâu”

Thiên Nghi đưa tay xoa vầng thái dương, tức giận lên đỉnh đầu muốn bùng cháy giết chết Kobe ngay tức khắc cho hả dạ. Người này ngoài lý lợm ra còn chai mặt đến tột độ. Cái gì mà người yêu, cái gì là chồng sắp cưới thật hoang đường hết sức tưởng tượng.

“ Nói anh ta đứng đó, tôi xuống ngay”

“ Oke, người yêu cô đẹp trai thật đó Thiên Nghi”

Tạm thời chấp nhận lời khen ngợi, Thiên Nghi bực dọc đập máy khá mạnh tay như thế nếu nát được cô sẽ cho nát luôn.

Vừa thấy Thiên Nghi bước ra từ thang máy, nhanh như chớp cậu ta ra vẻ thật hai người hẹn hò thật sự, nhanh chạy đến choàng tay qua eo Thiên Nghi một cách tự nhiên thân mật.

“ Oh My Girl”

Biết trước được tai nạn trước sau sẽ xảy ra cậu ta né được cú dẫm chân của Thiên Nghi.

“ Hạ Lưu, anh dám đến đây nói bậy bạ vậy sao mặt mũi tôi để đâu chứ”

“ Trước sau gì cũng thành sự thật, cái mà mặt mũi em cơ chứ nhìn bọn họ đang ganh tỵ với em kìa”

“ Kobe! Anh có tin tôi giết anh ngay tại đây không?”

“ Em sẽ không làm người yêu em đau đớn đâu mà, phải chứ”

Cả hai đang dần co với nhau hết sức đáng yêu mà chơi với mắt đà loạng choạng ngã ra sau, đụng trúng người Hoàng Long.

Anh đỡ lấy Kobe, ho hai tiếng nhẹ, cả nhìn nhau cười xã giao, rồi quay sang Thiên Nghi nói khê một câu: “ Đây là công ty”

“ Vâng, tôi xin lỗi tổng giám” cô vội vàng cúi đầu nhận lỗi, nhìn anh bằng ánh mắt ái ngại.

“ Tôi còn có việc, xin phép đi trước” Anh khách sáo nhìn Kobe cười nói một tiếng, nhanh chân sảy bước vào bên trong thang máy, chẳng bao lâu đã khuất tầm mắt.

Thiên Nghi đứng chết lặng nhìn theo dãy thấp thỏm, sợ anh hiểu lầm. Kobe nào đâu để tâm để những việc như vậy, anh nắm tay kéo Thiên Nghi đi mặc cho cô không muốn.

“ Cô không ngoan tôi sẽ bế cô lên đó”

Đến mức này nếu không nghe lời cô nghĩ chắc tên hạ lưu này chả nói chơi. Càng làm ầm ở công ty, càng thêm rắc rối mà thôi, đành chặt lưỡi nhắm mắt mà theo cậu ta.

Kobe ôm chiecs trắng cười tươi như hoa, cậu ta ung dung tự do tự tại nắm chặt tay Thiên Nghi rời khỏi Gmeiner, miệng mồm huýt sáo với khoái chí .

Hết bất ngờ này, đến bất ngờ khác, cứ nơm nớp lo sợ Kobe đưa cô đi đâu, nào ai biết được. Ai ngờ được lại đưa cô đến ăn gà rán tại KFC, trẻ con không kém. Ban đầu trên đường đi cho đến lúc này, cô luôn tỏ ra khó chịu còn Kobe lại nói luyên thuyên không ngừng hài hước không kém. Cô dù không ưa cũng bật cười kìm không được,đôi khi còn cười khá lớn mất kiểm soát.

Hai người chén hết một phần lớn, dùng bữa với Kobe thoải mái đến mức cô quên luôn cả hàm lượng dầu mỡ có trong gà, quên mọi công việc, quên tất cả muộn phiền, cứ như đang được chìm trong cuộc sống thứ hai, mọi thứ đều trở nên đẹp để rất lạ.

“ Đi thôi” Kobe giục.

“ Đi? Đi đâu nữa”

Không để Thiên Nghi thắc mắc thêm nữa Kobe kéo cô lên tầng quần áo thời trang, chọn một cửa hàng quần áo couple. Ban đầu cô còn chửi anh ấu trĩ vớ vẩn, không muốn mặt giống nhau vậy đây sau một vòng lựa chọn chê bai đủ kiểu. Cô thấy gu thẩm mỹ của Kobe quá sức tệ, liền đích thân vào lựa chọn.

Sau một hồi thử và thay liên tục, cả hai xuất hiện với hình ảnh nàng mang áo thun cony chàng mang áo gấu brown, chiếc váy công sở và quần tây của hai người cũng được thay bằng quần short đen giống nhau kèm theo hai đôi giày cũng giống nhau nốt, nhìn cả hai như một cặp tình nhân thật sự.

“ Anh chị thật đẹp đôi” Người nhân viên ngưỡng mộ, khen một câu.

Chẳng hiểu Kobe có hiểu hết hay không, nhưng cậu ta vẫn cười tươi lấp bắp đánh vàng hai chữ “ cảm ơn” bằng tiếng việt đáp lại.

Thiên Nghi giờ mới để ý đến ý đến bàn tay của Kobe đang nắm chặt mình, có vẻ từ lúc xuất phát cho đến lúc này anh ta chưa hề rời lỏng ra một chút nào, nắm rất chặt chừa phi hai người đi ăn uống hay thay đồ mới thôi nắm.

“ Giờ cô muốn đi đâu?” Kobe vừa nói, vừa đưa tay hất nhẹ phần tóc mái đang che mắt cô sang một bên.

“ Tôi đi đâu đến giờ vẫn còn cơ hội được chọn à?” Thiên Nghi vờ cau gắt.

Kobe nhéo nhẹ một bên má, tỏa nụ cười chết người: “ Thế đi xem phim nhé”

Thiên Nghi vốn là một tiểu thư, hơn nữa tính tình của cô vốn dĩ rất yếu đuối. Chẳng hiểu hết phim hay anh ta cố tình chọn phim lại chọn trúng một bộ phim kinh dị. Suốt 90 phút cô không ngừng la hét, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh ôm chặt Kobe. Ra đến bên ngoài mặt mà cô xanh ngắt muốn xỉu.

“ Đồ xấu xa, là anh cố ý đúng không?” Thiên Nghi vừa vuốt ngực vừa la mắng.

“ Không, tôi xin lỗi. Tôi không ngờ em lại sợ đến vậy” cậu ta lúng túng lo lắng, giải thích

“ sợ con khỉ” Thiên Nghi lẩm bẩm bằng tiếng việt để cậu ta nghe mà không hiểu cô đang nói gì.

Ai ngờ Kobe lại hiểu, nháy lại theo kiểu nửa mùa “ sợ mokey, yes I’m mokey ok , ok”

Đang mệt mỏi lại nghe câu nói nửa mùa này của Kobe, khiến cô không nhịn nổi mà vừa ứa nước mắt vừa cười khúc khích. Chưa dừng lại cậu ta còn hóa thân thành khỉ mà chọc cười cô.

Tiếp tục hành trình cả hai người đến công viên giải trí, sẵn lòng tất cả không bỏ sót bất kì trò nào, tuy thể lực Thiên Nghi yếu ớt nhưng được cười sảng khoái nên cô chẳng ngại trò nào. 365 ngày thì hôm nay mới là ngày nghỉ thật sự của cô.

Thấm thoát thời gian như trôi đưa, trời cũng gần về khuya đôi trai gái cùng nhau dạo bước dưới biển lấp lánh cùng ánh trăng thanh tỏa sáng, tựa đôi uyên ương đẹp nhất thế gian.

“ Hôm nay em cười rất nhiều, rất đẹp”

Đôi má Thiên Nghi hây hây đỏ rần lên: “ Cười đâu, tôi chỉ là không muốn người khác đánh giá anh đang đi cùng với một người khó chịu mà thôi”

“ Thật sao, vậy tôi đang ép em”

“ ừm”

“ Vậy được rồi, tôi đưa em về”...

226. Chương 112: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 3)

Nói là làm Kobe nắm tay Thiên Nghi, có ý đi lại hướng ra về. Thiên Nghi chùng bước đứng nín lại:

“Đã đến đây rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi dạo đi . Về sớm hay muộn hôm nay cũng đã mất một ngày lương rồi.”

“Lương em một ngày bao nhiêu, hôm nay tôi trả và lại một người như Mr.Long chắc chắn không bao giờ trừ lương em đâu đúng chứ?”

Cả hai sẩy bước dưới ánh trăng thanh biển vàng, suốt cả đoạn đường chẳng ai mở miệng nói với nhau được câu nào. Bình thường Kobe nói nhiều lắm nhưng chẳng hiểu sao dưới khung cảnh như thế này làm cậu ta chẳng thể nào thốt được nên lời, cuống họng cứ như bị ứ chặt lại.

“ Sao im lặng thế, anh nói nhiều quá rồi giờ không biết nói gì à ?” Thiên Nghi cười mỉm hỏi.

“Ờ thì,.. thì hôm nay tôi tự tiện kéo em đi chơi vậy, chắc làm phiền em lắm”

“ ừm, phiền thật”

Đúng như dự đoán từ trước Thiên Nghi rất phũ phàng “ Chắc em ghét tôi lắm”

“ Chắc rồi” Thiên Nghi trả lời chắc nịch.

Lại thêm một câu nữa làm Kobe thất vọng,nhưng vẫn rán chai mặt tiếp tục: “ Em thật sự không muốn gặp tôi chút nào sao”

“ Ờ, tránh càng xa càng bình yên đây” Thiên Nghi cố nhin cười treo người cậu ta.

“ Ờ” Kobe lí nhí đáp lại.

Có lẽ giờ đây anh ta đang cảm thấy sự hụt hẫng thật sự đang diễn ra trong từng tế bào của mình, nét mặt ẩn hiện sự buồn bã, chân tê cứng lại bước đi trở nên nặng trĩu.

“ Không đi nữa sao?”Thiên Nghi nghiêng đầu hỏi.

“ ừ không đi nữa nữa. Muốn ở đây thôi” Kobe ngồi phịch xuống nền cát, cúi đầu trầm tư.

Thiên Nghi lúc này chợt lúng túng, nhìn đông nhìn tây, không nghĩ câu nói đùa ấy lại ảnh hưởng đến tâm trạng Kobe như vậy. Cô không có thói quen làm người khác phải buồn, thấy Kobe như vậy cô không biết phải làm sao.

Miệng mồm trở nên vụng về, lắp bắp mấy chữ “Thật ra... thật ra...tôi treo anh thôi. Đó chỉ là ban đầu thôi”

Ánh mắt Thiên Nghi bối rối nhìn Kobe, đôi bàn tay cô nín thở tay anh lay lay vội giải thích “ thật sự lúc đầu tôi không thích thật vì thật phiền phức khi anh cứ suốt ngày lẻo đẻo chọc phá tôi...nhưng bây giờ thì không như thế nữa tôi rất thích đi ăn uống cùng anh, chuyện trò cùng anh làm tôi thấy rất thoải mái, tôi thích lắm”

Trong lòng rõ vui nhưng Kobe vẫn vờ như chưa nghe thấy gì lơ đi hướng khác tránh mặt người nữ nhi bên cạnh mình đang nhìn chăm chăm.

Thiên Nghi lúc này cũng bỏ qua áy ngại, mà đuổi theo tìm kiếm tầm nhìn của cậu ta vừa làm trò, kèm theo lời giải thích : “ Thật mà tôi thích anh, tôi không hề ghét anh không ghét đâu...à còn nữa anh giảng bài hay lắm tôi rất thích học lớp của anh...”

“ À hay là cuối tuần tôi lại hẹn hò với anh chịu không?”

“ Thầy giáo, học sinh biết sai rồi mà, bỏ qua nha nha. Hôm nay đi chơi vui lắm, lần đầu tiên em đi riêng với một người khác giới đây”

Càng nói Kobe lại càng khoái chí mà phớt lờ, chẳng hiểu âm ức thế nào nước mắt Thiên Nghi dọc theo bờ má chảy xuống, cô ngồi đấy “ thút thít” như một đứa trẻ, bộ dạng như cún con lạc mẹ hết sức thảm thương, nhìn mà chỉ muốn nựng hết sức nhìn rất dễ thương.

Đến mức này xoay chuyển tình hình ba trăm sáu mươi độ, chọc người ta khiến người ta khóc Kobe mới luống cuống hoảng loạn mà dỗ dành, lần này càng dỗ Thiên Nghi càng khóc lớn giữa trời biển bao la, cũng may trời về khuya thanh vắng không có đi ngang nếu không lại tưởng Kobe là một kẻ biến thái hay xấu xa bất cóc thiếu nữ trong đêm.

“ Tôi không giận nữa, đừng khóc nữa . Nhìn cô khóc, ôi ôi tim tôi đau quá” Kobe làm bộ ôm ngực đau đớn.

“ huhu, anh chọc tôi, huhu”

“ tôi biết tôi sai rồi, là lỗi của tôi em đừng khóc nữa” Kobe kéo Thiên Nghi lại gần mình ôm vào lòng.

Sau vài phút nước mắt nước mũi chèm nhèm Thiên Nghi mới thôi khóc, dựa vào lòng Kobe mà thút thít, mới khóc một chút mà hai mắt cô đỏ hoe sưng húp cả lên.

“ Khi này em nói, em thích tôi” Kobe gãi chóp mũi đang đỏ lên ngại ngùng.

“ Anh đừng có hiểu lầm, thích ở đây tức là không ghét kiểu như quý nhau thôi hiểu chứ. Không phải có tình ý với anh đâu đừng tưởng bở”

“ Ồ, tôi có nói em có tình ý với tôi đâu”

“ Ồ” Thiên Nghi kéo dài một tiếng đỡ ngại.

“ Tôi có thể làm quen với em không? / “ tôi hỏi anh một số chuyện được không?”

Cả hai người cùng lúc đồng thanh hỏi nhau.

“ em nói trước đi” / “ anh nói trước đi”

“ em muốn hỏi gì cứ hỏi đi”

Thấy Kobe có vẻ kiên quyết nhường cô cũng không muốn vòng vo thêm nữa liền hỏi:

“ anh và Tổng giám Minh Anh thân nhau lắm hả, hay hai người đang hẹn hò”

“ sao, em ghen à”

Nghe xong Thiên Nghi liền lườm một cái ác cảm .

Kobe cười lớn anh nói: “ tôi đùa thôi, tôi và Annie rất thân. Cô ấy sống ở nhà tôi bảy năm”.

“ thật sao, tận bảy năm thảo nào hay người như hình với bóng” cô mỉm cười nói “ vậy mà hai người không có chút gì với nhau thật khó tin”.

“ khó tin, gì đâu phải khó tin. Người tình trong mộng của cậu ấy là Tổng giám đốc của em ấy. Còn tôi với Annie thì chỉ dạng như hai thằng con trai với nhau vậy đấy.”

“ Hoàng Long ư?, anh đùa sao họ mới quen biết nhau mà”.

“ Ai bảo vậy? Động lực để Annie thành công như hôm nay đều là vì cậu ta đấy”.

Lúc này Thiên Nghi hơi cúi mặt, trong cô có chút tâm trạng thoáng buồn đang chảy qua các dây thần kinh. Nếu nói như vậy điều cô nghi ngờ và nghĩ ngợi bấy lâu nay là sự thật, thảo nào ánh mắt hai người đó mỗi khi chạm nhau đều có gì đó rất đặc biệt. Một sự tình tứ ẩn náu thoáng ẩn thoáng hiện, có chút da diết xót xa ra đó là ánh mắt nhìn người thương.

Ngồi nhớ lại đêm hôm sự kiện vài tháng trước người bước ra khỏi phòng Hoàng Long quả nhiên vóc dáng rất giống Minh Anh không hề sai chút nào. Và điều anh từng nói “ anh đã và đang đứng đợi người con gái đó 8 năm rồi nhưng vẫn không hề thấy mệt mỏi, điều ấy chắc chắn sẽ không thay đổi. Hóa ra cái người mà ngày ngày Hoàng Long tâm tư cầm tấm hình nhìn ngắm day dứt là Minh Anh.

“ Thật ngưỡng mộ cô ấy”

“ ngưỡng mộ” Kobe nghiêng đầu hỏi.

“ Cô ấy vừa giỏi giang, lại có một tình yêu đẹp đến thế, còn có những người bạn tốt như anh” Thiên Nghi có chút buồn ngùi.

“ Không có con đường nào phẳng lặng êm đềm cả, cậu ấy đã dùng thanh xuân, mạng sống để đánh cược một lần. Một ván bài với sắc xuất trắng rất rất nhỏ” Kobe trầm trầm nói.

“ Em không cần ghen tỵ hay ngưỡng mộ đối với Annie, nếu được hãy cho tôi có cơ hội để khiến những người con gái khác phải ghen tỵ với em được chứ”

“ khuya rồi đấy, chúng ta về chứ” Thiên Nghi vội đánh trống lảng.

Cô đứng dậy bước đi trước vài bước, không muốn đối diện với người ở sau lúc này. Sự bối rối đang dần hiện thân trong cô. Bỗng bất ngờ một cái ôm từ phía sau, siết chặt cô vào lòng cùng mùi hương cơ thể người đó hòa nguyện tạo nên một vị rất dễ chịu lòng người.

Thầm thì bên tai cô : “ Thiên Nghi, ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã in đậm trong tâm trí tôi rồi, và những lần n khác tôi không tài nào quên đi được khoảng kí ức gặp gỡ đó.”

“ Đừng nói nữa, chúng ta về thôi.” Thiên Nghi vội không lảng sang chuyện khác, đồng thời cũng thở dài bước đi.

Kobe đành ngậm ngùi cười trừ bước theo cô, đoạn đường đêm nay thật dài đối với cả hai mong sao thời gian có thể dừng lại ngay lúc này...

Chương trình show thời trang chỉ vồn vồn 12 giờ đồng hồ nữa sẽ xảy ra, trong phòng làm việc Minh Anh ngồi cắn môi không yên. Miệng thì bảo thẳng tay, thế nhưng tâm can lại chẳng muốn như vậy chút nào.

Suy đi nghĩ lại thật chất những điều Ngọc Quỳnh làm đều xuất phát từ tình yêu cho Đăng Khôi, chỉ là tình yêu đó quá mãnh liệt khiến đầu óc ngu muội mà đi nhằm hướng đánh lăm người. Cơ bản Ngọc Quỳnh không xấu, cái xấu khiến cô như vậy bởi là tình yêu, ngấm lại đôi khi Tình Yêu thật giống con dao hai lưỡi sắc bén chĩa vào tim người đang dùng nó.

Thôi buông khuâng suy nghĩ nữa, nó chặt miệng một tiếng rồi lái xe đến một căn biệt thự khá khang trang. Đến tận nơi Minh Anh vẫn đưa tay rồi lại thụt tay lại nhiều lần ái ngại nhấn chuông, nhìn đồng hồ cũng đã 8 giờ, nó thấu được như mình đang lãng phí thời gian nhắm mắt quyết tâm một lần.

Người ra mở cửa cho nó là một phụ nữ trung niên so với mẹ nó cũng không hơn tuổi bao nhiêu, nhưng lại có nét trẻ đẹp sang trọng hơn mẹ của nó rất nhiều.

Bà ta mỉm cười chào nó: “ Cô tìm ai?”

“ chào bác” nó cúi chào lễ phép “ có Ngọc Quỳnh ở nhà không ạ?”

Người đàn bà nhìn nó với vẻ e dè, còn đang phân vân thì Ngọc Quỳnh từ phía sau tiến lại gần. Ngỡ khí không chút khách sáo, ánh mắt hiền khi trước cũng chẳng còn.

“ Có việc gì?”

“ Tôi nói chuyện với cô một lát được chứ” nó đáp.

Ngọc Quỳnh khoanh tay trước ngực cười phì , khinh khỉnh nhìn nó mà nhếch môi: “ Chúng ta thân nhau vậy sao? À phải rồi, đến xin lỗi tôi sao không cần thiết đâu, tôi cũng chẳng muốn nhận”

“ Xin lỗi?” nó nhấn “ tôi không nhớ mình có việc cần phải xin lỗi cô, tôi đến đây là cho cô một cơ hội cuối cùng nếu cô muốn” nó cười mỉm, nhip điệu bình tĩnh.

“ gì chứ? Cơ hội ? cô có quá tự cao quá không?” Ngọc Quỳnh cười khinh.

Tình hình dần trở nên căng thẳng, Ngọc Quỳnh cũng chẳng muốn mẹ mình chứng kiến cảnh cãi vã. Tuy Minh Anh không nói gì, nhưng không đơn giản chỉ đến nói một câu như vậy rồi ra về, vài giây trầm tư cô quay sang mẹ mình nói nhỏ với bà điều gì đó và rồi trả lại không gian cho hai người.

Không vui nhưng vẫn khách sáo mời nó một tách trà, dưới ánh trăng không ai nhìn ai. Vẻ kiêu ngạo đầy rẫy trên gương mặt của cả hai.

“ Vì sao lại như vậy?” nó hỏi.

“ Cô muốn hỏi đến chuyện gì? Hủy show? Cái tát hôm đó? Hay gì?”

“ Chuyện gì? Câu hỏi khá thú vị nhỉ” nó cười phì, nhấp một ngụm trà.

Với biểu cảm này, bụng dạ Ngọc Quỳnh khó chịu dần, nhưng nào chịu thua, nét mặt vẫn cố định nhìn Minh Anh đầy nghiêng không hề thay đổi.

“ Tất cả vì Đăng Khôi sao? Lí do duy nhất chỉ có vậy?” nó ung dung thổi khói từ tách trà nghi ngút bay ra.

“ Tình cảnh của tôi ghét cô, cô hiểu được sao?” Ngọc Quỳnh nhú mày, vô thức nhìn người con gái ngồi đối diện cô.

Minh Anh không buồn đáp lại, lúc này nó cần lắng nghe Ngọc Quỳnh nói. Thái độ vẫn dửng dưng.

Ngọc Quỳnh cười nhếch môi: “ Sao cô có thể hiểu được chứ, Đăng Khôi đối với cô như một người bạn tốt khiến cô thoải mái ở bên cạnh mọi lúc , nhưng anh ấy đối với tôi là người duy nhất khiến tôi nguyện ý hy sinh tất cả để có được. Và rồi người duy nhất đấy cũng chỉ thấy mỗi mình cô , tôi làm được gì chứ?”

“ Cô từng thấy Đăng Khôi say trong từng ly rượu ở bên cạnh tôi lại không ngừng nhắc đến người phụ nữ khác, cô đã từng thấy anh ấy hốt hoảng chạy vòng trong thành phố tìm kiếm một người, cô đã từng nhìn thấy nét mặt thất vọng của anh ấy lần nào chưa?”

“ tôi...”

“ Chưa phải không, những điều tồi tệ xảy ra với Đăng Khôi làm sao cô thấu được. Phải rồi bởi vì người duy nhất anh ấy tìm đến vẫn là tôi” Ngọc Quỳnh lại cười chua xót.

“ Cô lúc nào cũng tỏ ra yếu đuối, ngây thơ, tốt bụng với mọi người xung quanh, diễn như vậy hoài cô không thấy mệt mỏi sao?” sắc mặt Ngọc Quỳnh dần thay đổi “ Đứng sau lưng cô, âm thầm ghét cô âm thầm chịu đựng sự thương hại có lẽ đó là những chuỗi ngày mà tôi sống dưới buồn dơ nhất trong cuộc sống”

Minh Anh cười mỉm “ ừm, đáng lẽ giờ này tôi phải nằm sâu trong lòng đất hoặc biến mất khỏi nơi này và không thể ngồi đây nói chuyện với cậu mới phải đúng chứ?”

“ Cô đã biết rồi sao?”

“ Nhất định phải dẫn tôi đến đường chết? Cô mới hã dạ ”

“ Hôm đó nếu tôi cứng rắn hơn một chút nữa có lẽ đã thành sự thật, hôm cô xảy ra tai nạn Đăng Khôi đã nói với tôi rằng chúng tôi không thể nào có kết quả, anh nói không muốn trở nên bất hạnh bởi bản thân anh ấy thích cô anh ấy đã bất hạnh” Gương mặt Ngọc Quỳnh tối dần lại.

“ Vậy gia đình tôi? Ba tôi làm gì để các người phải hãm hại ông như vậy. Để lại vết dơ không thể xóa?”

” Cô cũng là người kinh doanh, hỏi như vậy chẳng phải làm trò cười cho tôi sao?”

” Ừm, Đăng Khôi đã đúng khi thắng thắng từ chối tình cảm của cô. Nếu là tôi tôi cũng chẳng muốn thương hại, một kẻ tự đẩy mình thành kẻ bất hạnh thì chẳng xứng đáng được ai yêu” Minh Anh nói rồi đặt tách trà xuống. Nó lạnh lùng đứng dậy ra về không quên buông thêm một câu nói lạnh lẽo.”

” Ngày mai 8 giờ, mong cô đến đúng giờ ”

“ Đừng thất vọng nhé Minh Anh” Ngọc Quỳnh nói với theo.

Minh Anh đứng lại vài giây, đầu vẫn không ngoáy lại mà đáp “ Cô cứ thử xem, kiên nhẫn của tôi có giới hạn”.

Bóng Minh Anh dần khuất, lúc này mọi sự căng thẳng tốt độ ban nãy mới hiện rõ ra trên gương mặt thanh tú của Ngọc Quỳnh, cô ngồi thềm hai tay che lấy mặt, đôi mắt xót xa vô cùng , cắn chặt lấy cổ tay. Lúc này cô mới cảm nhận được mình bất hạnh đến chừng nào, tình yêu này cả cô và Đăng Khôi tủi thân ...

Chưa được bao lâu lại nghe tiếng bước chân tiến lại, không cần nghĩ ngợi nhiều Ngọc Quỳnh thầm đoán giọng điệu chua ngoa rõ rệt: “ Còn chưa đi sao? Hay hối hận nên quay lại xin tôi tha thứ?”

“ là anh” Đăng Khôi thở dài ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô.

Đến lúc này mặt Ngọc Quỳnh tái lại, đồng thời cô gượng cười chua xót né tránh ánh nhìn người đàn ông với mùi hương quen thuộc này, mọi khi chỉ cần người ấy xuất hiện lập tức cô vui mừng đến tít cả mắt còn bây giờ thì khác, tránh được thì tránh tốt nhất không gặp lại càng tốt hơn.

Không muốn thừa thãi tâm tư, hay lời nói nào nữa, cô chọn cách bỏ đi. Khi vừa đứng lại, bàn tay đã bị Đấng Khôi níu lại khó mà thoát.

“ Đấng Khôi, tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để thân mật đến mức này”

“ Ngọc Quỳnh, dừng lại đi em. Là lỗi của anh, em đừng làm bản thân mình tổn thương nữa có được không”

“ hừ” Ngọc Quỳnh lại cười “ Ba anh gọi anh đến đây năn nỉ tôi thỏa hiệp đấy à? Muộn rồi chẳng phải muốn chấm dứt là anh hay sao, tôi làm theo nguyện vọng của anh thôi. Chẳng phải rút vốn khỏi tập đoàn nhà anh thì chúng ta chẳng còn liên can gì nữa sao?”

“ Tôi nghĩ sai rồi sao, hay bây giờ anh muốn đổi ý. Dù anh bây giờ có muốn thế nào nữa cũng đã muộn rồi đã đủ với tôi rồi Đấng Khôi”

Giọng nói sắc bén này của Ngọc Quỳnh hay sao, những lời nói chứa đầy sự ác cảm này anh đang được nghe từ chính một người con gái luôn ôn nhu, hiền hậu và luôn thấu hiểu suốt mười mấy năm qua hay sao. Đầu anh đau như ong vỡ tổ, một phần trăm cũng chẳng muốn tin chỉ sau vài tháng ngắn ngủi Ngọc Quỳnh dịu dàng trước kia trở nên lạnh cảm đến vậy.

Cũng đúng thôi, một người đi đến giới hạn thì điều gì cũng sẽ xảy ra, âu tất cả cũng do anh mà ra. Trầm sai ngàn sai vẫn là anh, người đáng trách là anh kẻ hèn hạ nhẫn tâm gây thương tổn cho Ngọc Quỳnh.

“ Ngọc Quỳnh, gia đình anh có phá sản như thế nào cũng không quan trọng. Anh chỉ xin em đừng như lúc này có được không, anh phải làm gì để em trở lại như trước kia”

Đấng Khôi dùng một lực kéo Ngọc Quỳnh vào lòng, mặc cho cô đang ra sức dẩy dựa một hai chỉ muốn thoát ra khỏi anh. Việc ôm ấp anh lúc này đối với cô là một sự sỉ nhục, vạn lần cô không muốn người này xuất hiện, hay cố tình gieo thương nhớ để cô phải đau khổ thêm nữa.

“ Đấng Khôi anh rút đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi” Ngọc Quỳnh dùng hết sức bình sinh dẩy mạnh anh ra, tay chỉ thẳng mặt bộ dạng giận dữ “ Nghe cho rõ đây, nếu còn để tôi thấy anh...tôi sẽ dùng mạng mình để anh phải thống khổ đến cuối đời”

“ Ngọc Quỳnh, Ngọc Quỳnh...” Đấng Khôi gằng giọng gọi.

Nghe tranh chấp từ vườn, ba mẹ Ngọc Quỳnh lo sợ cũng nhanh chóng chạy ra. Nào ngờ lúc vừa đến nơi cũng là lúc vừa thấy đứa con gái của mình quát lớn rồi bất tỉnh, ba Ngọc Quỳnh nổi giận dùng dùng giáng một cái tát lực rất mạnh vào mặt anh.

“ Anh rút đi, để con bé nó yên”

Khóe miệng Đấng Khôi rướm máu, anh nhìn theo Ngọc Quỳnh mà bất lực. Hơn ai hết lúc này anh cũng đang rất đau khổ, Ngọc Quỳnh đau một bản thân anh lại đau đến mười tại sao một thằng khốn nạn như anh lại được Ngọc Quỳnh yêu đến tận tâm liệt phế như thế liệu có đáng hay không.

Anh từng đứng vị trí của Ngọc Quỳnh, anh hiểu rõ nó đau đớn bất hạnh đến chừng nào, nhưng phải rồi yêu là thế đâu cần biết bản thân đau thương đến chừng nào chỉ biết cứ lao vào lao vào trong khoảng không vô định ấy mà không câu trả lời đáp trả.

Đấng Khôi như gã say ngồi phịch dưới đất mà vò đầu bứt tóc, đau đớn...loại cảm giác này anh nhất thời phân tích được là đau vì điều gì nhưng ngay lúc này nó đang siết chặt bóp nát trái tim anh còn hơn lúc anh trong thấy Minh Anh bị kẻ xấu hãm hại...

Mãi mê với đóng giấy tờ thâu đêm, Minh Anh uể oải ngã mình ra tựa ghế vừa chớp mắt vài giây tiếng chuông điện thoại chợt reo lên giữa đêm tĩnh mịch khiến nó giật mình.

“ Đấng Khôi” nó gọi khẽ, phía bên đầu dây có tiếng nhạc khá ồn ào, nó nghe mà khó chịu.

“ Minh Anh, đến uống với anh một ly nào. Lâu rồi chúng ta chưa uống với nhau phải không”

Thoảng nghe cũng biết được người đàn ông đã say đến mức nào, nó nhúu mày cầu nhàu đáp trả : “ Anh mới trúng số hay sao uống lắm vậy, đang ở đâu?”

“ F3...nhanh nhé, anh đợi đêm nay không say không về”

“ rồi rồi... ở yên đây em đến ngay”

Nó nói rồi cúp máy, lúc này mới để ý đến giờ giấc điểm đã 2 giờ sáng. Cũng có phần lo sợ nó nhắn tin cho Hoàng Long với nội dung ngắn gọn “ đến F3 đón Đăng Khôi , anh ấy say” .

Nhấn rồi trong vồn vện có vài phút, nó lúi cúi lấy túi lấy xe chạy trong đêm chẳng mấy chốc đã đến club, tiếng nhạc sầm sình khung cảnh ở đây bao năm vẫn vậy chẳng có gì là thay đổi, à chỉ có người mua vui đã thay đổi theo thời gian.

Trên người nó vẫn là bộ quần áo công sở chưa thay, nó vào đây ai cũng nhìn nó như vật thể lạ, có người nhìn qua cười rồi thì thầm gì đó nhưng nó đâu thềm quan tâm.

Người đàn ông nằm gục trên bàn kia cùng với những vô chai lẩn lốc, anh ta cứ uống cạn hết ly này đến từng ly khác. Minh Anh tiến lại chỗ anh ta, mà phần nào xót xa điều gì xảy ra đã khiến cho người đàn ông tuần tú này trở nên có ánh mắt lạnh lẽo như đáy hồ băng, phẳng phắc sự u buồn khiến người ta không khỏi cảm động, nỗi đau nào đang ngự trị lại khiến anh ta đau xé lòng như vậy.

“ Đăng Khôi” nó trù mền gọi.

Đăng Khôi cười ngậy người, dù không còn sức anh vẫn cố vớ lấy chiếc ly rót rượu mời nó “ em tới rồi sao, uống đi. Đêm nay không say không về”

“ Anh thế này rồi còn uống được gì nữa”

Nó giật ly rượu trên tay Đăng Khôi, nhưng anh phản ứng nhanh hơn đã né kịp cho thẳng một hơi vào miệng , vị rượu cay xé cả cổ họng xông lên tận tóc gáy, nhưng chẳng xoa dịu được chút nào đau thương.

Mượn rượu giải sầu quả thực là điều ngu ngốc nhất trên đời “ mượn rượu giải sầu, sầu càng thêm sầu” mà thôi, nhưng mấy ai hiểu được chân lý này. Minh Anh thở dài, đỡ Đăng Khôi ngồi lại ngay ngắn, giờ chỉ còn cách đợi Hoàng Long đến mà thôi với sức lực của nó hoàn toàn không thể đưa Đăng Khôi ra khỏi chốn này.

Chặt miệng, nó nhấp chút rượu “ được rồi,em uống cùng anh”

“ Phải rồi...cạn...”

Hai người uống được chừng thêm hai ly, đến ly thứ ba khi ly rượu đưa đến đôi môi của Đăng Khôi bỗng cả người anh run run lên, tay cũng nắm chặt lại thành quyền khước mắt đổ lệ về thống khổ lúc bấy giờ mới hiện rõ.

“ Minh Anh, em đã từng một lần nghĩ đến anh chưa?”

“ Đăng Khôi, anh say rồi”

“ Trả lời anh đi...” Đăng Khôi gằng giọng.

“ Chưa từng, một chút cũng chưa...” nó trả lời dứt khoát “ Đăng Khôi,em xin lỗi nhưng nếu được hãy tặng điều tốt đẹp cho Ngọc Quỳnh cô ấy xứng đáng hơn em nhiều”

Đăng Khôi ôm choàng lấy nó, anh gằng giọng nói trong tiếng nghẹn lòng “ Minh Anh, anh khôngmuốn Ngọc Quỳnh tổn thương...anh không muốn cô ấy bị thương”

“ Đăng Khôi...” nó cũng bùi ngùi một phần nào hiểu được cảm giác Đăng Khôi lúc này.

Ngọc Quỳnh yêu Đăng Khôi đến độ ích kỷ như vậy thì liệu rằng tình cảm anh chôn chặt dành cho nó có thua kém Ngọc Quỳnh?, trong chuyện tình cả người họ đều tủi thân.

Đăng Khôi nói: “ Anh sai phải không, nếu anh dứt như em...có lẽ Ngọc Quỳnh không như bây giờ”

Đăng Khôi lại uống rượu, anh vừa cười vừa khóc như kẻ điên, phải rồi tâm trí anh bây giờ hoàn toàn không ổn định. Vừa nãy anh định tìm Ngọc Quỳnh cầu xin tha thứ, nào ngờ lại hại cô bất tỉnh đến bây giờ vẫn không rõ tình hình, trở thành một kẻ hèn lẩn tránh.

“ Đăng Khôi, đừng tự trách mình, vạn sự đều tùy duyên chẳng ai sai cả, anh đừng tự trách mình. Rồi Ngọc Quỳnh sẽ hiểu thôi”

Cuộc nói chuyện đang dở bị cắt ngang khi Hoàng Long tiến đến dành chỗ Đăng Khôi, nó hơi ái ngại trước ánh mắt nghi hoặc của anh.

“ Anh ấy say quá”

“ Khi người đàn ông nào say, em cũng cho tựa à” lời nói đầy nghiêng, nhưng không che nổi được ghen tuông.

“ Anh ghen sao?”

“ Vớ vẩn” Anh nói rồi đặt một thẻ vàng trên bàn, khoát tay đưa Đăng Khôi ra khỏi chốn phồn hoa. “ Chúng ta về thôi, trễ rồi.”

Minh Anh cười mỉm rồi lẻo đẻo theo sau anh, chật vật lắm cả hai mới đưa được Đăng Khôi về đến nhà...

227. Chương 112: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 3)

Nói là làm Kobe nắm tay Thiên Nghi, có ý đi lại hướng ra về. Thiên Nghi chùng bước đứng nín lại:

“Đã đến đây rồi, chúng ta cứ tiếp tục đi dạo đi . Về sớm hay muộn hôm nay cũng đã mất một ngày lương rồi.”

“Lương em một ngày bao nhiêu, hôm nay tôi trả vả lại một người như Mr.Long chắc chắn không bao giờ trừ lương em đâu đúng chứ?”

Cả hai sẩy bước dưới ánh trăng thanh biển vàng, suốt cả đoạn đường chẳng ai mở miệng nói với nhau được câu nào. Bình thường Kobe nói nhiều lắm nhưng chẳng hiểu sao dưới khung cảnh như thế này làm cả ta chẳng thể nào thốt được nên lời, cuống họng cứ như bị ếm chặt lại.

“ Sao im lặng thế, anh nói nhiều quá rồi giờ không biết nói gì à ?” Thiên Nghi cười mỉm hỏi.

“Ờ thì,.. thì hôm nay tôi tự tiện kéo em đi chơi vậy, chắc làm phiền em lắm”

“ ừm, phiền thật”

Đúng như dự đoán từ trước Thiên Nghi rất phũ phàng “ Chắc em ghét tôi lắm”

“ Chắc rồi” Thiên Nghi trả lời chắc nịch.

Lại thêm một câu nữa làm Kobe thất vọng,nhưng vẫn rán chai mặt tiếp tục: “ Em thật sự không muốn gặp tôi chút nào sao”

“ Ờ, tránh càng xa càng bình yên đây” Thiên Nghi cố nhin cười treo người cậu ta.

“ Ờ” Kobe lí nhí đáp lại.

Có lẽ giờ đây anh ta đang cảm thấy sự hụt hẫng thật sự đang diễn ra trong từng tế bào của mình, nét mặt ẩn hiện sự buồn bã, chân tê cứng lại bước đi trở nên nặng trĩu.

“ Không đi nữa sao?”Thiên Nghi nghiêng đầu hỏi.

“ ừ không đi nổi nữa. Muốn ở đây thôi” Kobe ngồi phịch xuống nền cát, cúi đầu trầm tư.

Thiên Nghi lúc này chợt lúng túng, nhìn đông nhìn tây, không nghĩ câu nói đùa ấy lại ảnh hưởng đến tâm trạng Kobe như vậy. Cô không có thói quen làm người khác phải buồn, thấy Kobe như vậy cô không biết phải làm sao.

Miệng mồm trở nên vụng về, lắp bắp mấy chữ “Thật ra... thật ra...tôi treo anh thôi. Đó chỉ là ban đầu thôi”

Ánh mắt Thiên Nghi bối rối nhìn Kobe, đôi bàn tay cô nín cánh tay anh lay lay vội giải thích “ thật sự lúc đầu tôi không thích thật vì thật phiền phức khi anh cứ suốt ngày lẻo đẻo chọc phá tôi...nhưng bây giờ thì không như thế nữa tôi rất thích đi ăn uống cùng anh, chuyện trò cùng anh làm tôi thấy rất thoải mái, tôi thích lắm”

Trong lòng rõ vui nhưng Kobe vẫn vờ như chưa nghe thấy gì lơ đi hướng khác tránh mặt người nữ nhi bên cạnh mình đang nhìn chăm chăm.

Thiên Nghi lúc này cũng bỏ qua ái ngại, mà đuổi theo tìm kiếm tầm nhìn của cậu ta vừa làm trò, kèm theo lời giải thích : “ Thật mà tôi thích anh, tôi không hề ghét anh không ghét đâu...à còn nữa anh giảng bài hay lắm tôi rất thích học lớp của anh...”

“ À hay là cuối tuần tôi lại hẹn hò với anh chịu không?”

“ Thầy giáo, học sinh biết sai rồi mà, bỏ qua nha nha. Hôm nay đi chơi vui lắm, lần đầu tiên em đi riêng với một người khác giới đây”

Càng nói Kobe lại càng khoái chí mà phớt lờ, chẳng hiểu ám ức thế nào nước mắt Thiên Nghi dọc theo bờ má chảy xuống, cô ngồi đấy “ thút thít” như một đứa trẻ, bộ dạng như cún con lạc mẹ hết sức thảm thương, nhìn mà chỉ muốn nựng hết sức nhìn rất dễ thương.

Đến mức này xoay chuyển tình hình ba trăm sáu mươi độ, chọc người ta khiến người ta khóc Kobe mới luống cuống hoảng loạn mà đỡ dành, lần này càng đỡ Thiên Nghi càng khóc lớn giữa trời biển bao la, cũng may trời về khuya thanh vắng không có đi ngang nếu không lại tưởng Kobe là một kẻ biến thái hay xấu xa bắt cóc thiếu nữ trong đêm.

“ Tôi không giận nữa, đừng khóc nữa . Nhìn cô khóc, ôi ôi tim tôi đau quá” Kobe làm bộ ôm ngực đau đớn.

“ huhu, anh chọc tôi, huhu”

“ tôi biết tôi sai rồi, là lỗi của tôi em đừng khóc nữa” Kobe kéo Thiên Nghi lại gần mình ôm vào lòng.

Sau vài phút nước mắt nước mũi chèm nhèm Thiên Nghi mới thôi khóc, dựa vào lòng Kobe mà thút thít, mới khóc một chút mà hai mắt cô đỏ hoe sưng húp cả lên.

“ Khi nãy em nói, em thích tôi” Kobe gãi chóp mũi đang đỏ lên ngại ngùng.

“ Anh đừng có hiểu lầm, thích ở đây tức là không ghét kiểu như quý nhau thôi hiểu chứ. Không phải có tình ý với anh đâu đừng tưởng bở”

“ Ồ, tôi có nói em có tình ý với tôi đâu”

“ Ồ” Thiên Nghi kéo dài một tiếng đỡ ngại.

“ Tôi có thể làm quen với em không? / “ tôi hỏi anh một số chuyện được không?”

Cả hai người cùng lúc đồng thanh hỏi nhau.

“ em nói trước đi” / “ anh nói trước đi”

“ em muốn hỏi gì cứ hỏi đi”

Thấy Kobe có vẻ kiên quyết nhường cô cũng không muốn vòng vo thêm nữa liền hỏi:

“ anh và Tổng giám Minh Anh thân nhau lắm hả, hay hai người đang hẹn hò”

“ sao, em ghen à”

Nghe xong Thiên Nghi liền lườm một cái ác cảm .

Kobe cười lớn anh nói: “ tôi đùa thôi, tôi và Annie rất thân. Cô ấy sống ở nhà tôi bảy năm”.

“ thật sao, tận bảy năm thảo nào hay người như hình với bóng” cô mỉm cười nói “ vậy mà hai người không có chút gì với nhau thật khó tin”.

“ khó tin, gì đâu phải khó tin. Người tình trong mộng của cậu ấy là Tổng giám đốc của em ấy. Còn tôi với Annie thì chỉ dạng như hai thằng con trai với nhau vậy đấy.”

“ Hoàng Long ư?, anh đùa sao họ mới quen biết nhau mà”.

“ Ai bảo vậy? Động lực để Annie thành công như hôm nay đều là vì cậu ta đấy”.

Lúc này Thiên Nghi hơi cúi mặt, trong cô có chút tâm trạng thoáng buồn đang chảy qua các dây thần kinh. Nếu nói như vậy điều cô nghi ngờ và nghĩ ngợi bấy lâu nay là sự thật, thảo nào ánh mắt hai người đó mỗi khi chạm nhau đều có gì đó rất đặc biệt. Một sự tình tứ ẩn ngụ thoáng ẩn thoáng hiện, có chút da diết xót xa ra đó là ánh mắt nhìn người thương.

Ngồi nhớ lại đêm hôm sự kiện vài tháng trước người bước ra khỏi phòng Hoàng Long quả nhiên vóc dáng rất giống Minh Anh không hề sai chút nào. Và điều anh từng nói “ anh đã và đang đứng đợi người con gái đó 8 năm rồi nhưng vẫn không hề thấy mệt mỏi, điều ấy chắc chắn sẽ không thay đổi. Hóa ra cái người mà ngày ngày Hoàng Long tâm tư cảm tưởng hình ảnh nhìn ngắm day dứt là Minh Anh.

“ Thật ngưỡng mộ cô ấy”

“ ngưỡng mộ” Kobe nghiêng đầu hỏi.

“ Cô ấy vừa giỏi giang, lại có một tình yêu đẹp đến thế, còn có những người bạn tốt như anh” Thiên Nghi có chút buồn ngùi.

“ Không có con đường nào phẳng lặng êm đềm cả, cậu ấy đã dùng thanh xuân, mạng sống để đánh cược một lần. Một ván bài với sắc xuất thắng rất rất nhỏ” Kobe trầm trầm nói.

“ Em không cần ghen tỵ hay ngưỡng mộ đối với Annie, nếu được hãy cho tôi có cơ hội để khiến những người con gái khác phải ghen tỵ với em được chứ”

“ khuya rồi đấy, chúng ta về chứ” Thiên Nghi vội đánh trống lảng.

Cô đứng dậy bước đi trước vài bước, không muốn đối diện với người ở sau lưng này. Sự bối rối đang dần hiện thân trong cô. Bỗng bất ngờ một cái ôm từ phía sau, siết chặt cô vào lòng cùng mùi hương cơ thể người đó hòa nguyện tạo nên một vị rất dễ chịu lòng người.

Thầm thì bên tai cô : “ Thiên Nghi, ngay từ cái nhìn đầu tiên em đã in đậm trong tâm trí tôi rồi, và những lần n khác tôi không tài nào quên đi được khoảng kí ức gặp gỡ đó.”

“ Đừng nói nữa, chúng ta về thôi.” Thiên Nghi vội không lảng sang chuyện khác, đồng thời cũng thở dài bước đi.

Kobe đành ngậm ngùi cười trừ bước theo cô, đoạn đường đêm nay thật dài đối với cả hai mong sao thời gian có thể dừng lại ngay lúc này...

Chương trình show thời trang chỉ vồn vồn 12 giờ đồng hồ nữa sẽ xảy ra, trong phòng làm việc Minh Anh ngồi cắn môi không yên. Miệng thì bảo thẳng tay, thế nhưng tâm can lại chẳng muốn như vậy chút nào.

Suy đi nghĩ lại thật chất những điều Ngọc Quỳnh làm đều xuất phát từ tình yêu cho Đặng Khôi, chỉ là tình yêu đó quá mãnh liệt khiến đầu óc ngu muội mà đi nhằm hướng đánh lăm người. Cơ bản Ngọc Quỳnh không xấu, cái xấu khiến cô như vậy bởi là tình yêu, ngấm lại đôi khi Tình Yêu thật giống con dao hai lưỡi sắc bén cửa vào tìm người đang dùng nó.

Thoái lui suy nghĩ nữa, nó chặt miệng một tiếng rồi lái xe đến một căn biệt thự khá khang trang. Đến tận nơi Minh Anh vẫn đưa tay rồi lại thụt tay lại nhiều lần ái ngại nhấn chuông, nhìn đồng hồ cũng đã 8 giờ, nó thấu được như mình đang lãng phí thời gian nhắm mắt quyết tâm một lần.

Người ra mở cửa cho nó là một phụ nữ trung niên so với mẹ nó cũng không hơn tuổi bao nhiêu, nhưng lại có nét trẻ đẹp sang trọng hơn mẹ của nó rất nhiều.

Bà ta mỉm cười chào nó: “ Cô tìm ai?”

“ chào bác” nó cúi chào lễ phép “ có Ngọc Quỳnh ở nhà không ạ?”

Người đàn bà nhìn nó với vẻ e dè, còn đang phân vân thì Ngọc Quỳnh từ phía sau tiến lại gần. Ngực khí không chút khách sáo, ánh mắt hiền khi trước cũng chẳng còn.

“ Có việc gì?”

“ Tôi nói chuyện với cô một lát được chứ” nó đáp.

Ngọc Quỳnh khoanh tay trước ngực cười phì , khinh khỉnh nhìn nó mà nhếch môi: “ Chúng ta thân nhau vậy sao? À phải rồi, đến xin lỗi tôi sao không cần thiết đâu, tôi cũng chẳng muốn nhận”

“ Xin lỗi?” nó nhún “ tôi không nhớ mình có việc cần phải xin lỗi cô, tôi đến đây là cho cô một cơ hội cuối cùng nếu cô muốn” nó cười mỉm, nhịp điệu bình tĩnh.

“ gì chứ? Cơ hội ? cô có quá tự cao quá không?”Ngọc Quỳnh cười khinh.

Tình hình dần trở nên căng thẳng, Ngọc Quỳnh cũng chẳng muốn mẹ mình chứng kiến cảnh cãi vã. Tuy Minh Anh không nói gì, nhưng không đơn giản chỉ đến nói một câu như vậy rồi ra về, vài giây trầm tư cô quay sang mẹ mình nói nhỏ với bà điều gì đó và rồi trả lại không gian cho hai người.

Không vui nhưng vẫn khách sáo mời nó một tách trà, dưới ánh trăng không ai nhìn ai. Vẻ kiêu ngạo đầy rẫy trên gương mặt của cả hai.

“ Vì sao lại như vậy?” nó hỏi.

“ Cô muốn hỏi đến chuyện gì? Hủy show? Cái tát hôm đó? Hay gì?”

“ Chuyện gì? Câu hỏi khá thú vị nhỉ” nó cười phì, nhấp một ngụm trà.

Với biểu cảm này, bụng dạ Ngọc Quỳnh khó chịu dần, nhưng nào chịu thua, nét mặt vẫn cố định nhìn Minh Anh day nghiêng không hề thay đổi.

“ Tất cả vì Đăng Khôi sao? Lí do duy nhất chỉ có vậy?” nó ung dung thổi khói từ tách trà nghi ngút bay ra.

“ Tình cảnh của tôi ghét cô, cô hiểu được sao?” Ngọc Quỳnh nhún mày, vô thức nhìn người con gái ngồi đối diện cô.

Minh Anh không buồn đáp lại, lúc này nó cần lắng nghe Ngọc Quỳnh nói. Thái độ vẫn dửng dưng.

Ngọc Quỳnh cười nhếch môi: “ Sao cô có thể hiểu được chứ, Đăng Khôi đối với cô như một người bạn tốt khiến cô thoải mái ở bên cạnh mọi lúc , nhưng anh ấy đối với tôi là người duy nhất khiến tôi nguyện ý hy sinh tất cả để có được. Và rồi người duy nhất đấy cũng chỉ thấy mỗi mình cô , tôi làm được gì chứ?”

“ Cô từng thấy Đăng Khôi say trong từng ly rượu ở bên cạnh tôi lại không ngừng nhắc đến người phụ nữ khác, cô đã từng thấy anh ấy hốt hoảng chạy vòng trong thành phố tìm kiếm một người, cô đã từng nhìn thấy nét mặt thất vọng của anh ấy lần nào chưa?”

“ tôi...”

“ Chưa phải không, những điều tồi tệ xảy ra với Đăng Khôi làm sao cô thấu được. Phải rồi bởi vì người duy nhất anh ấy tìm đến vẫn là tôi” Ngọc Quỳnh lại cười chua xót.

“ Cô lúc nào cũng tỏ ra yếu đuối, ngây thơ, tốt bụng với mọi người xung quanh, diễn như vậy hoài cô không thấy mệt mỏi sao?” sắc mặt Ngọc Quỳnh dần thay đổi “ Đứng sau lưng cô, âm thầm ghét cô âm thầm chịu đựng sự thương hại có lẽ đó là những chuỗi ngày mà tôi sống dưới buồn dơ nhất trong cuộc sống”

Minh Anh cười mỉm “ ừm, đáng lẽ giờ này tôi phải nằm sâu trong lòng đất hoặc biến mất khỏi nơi này và không thể ngồi đây nói chuyện với cậu mới phải đúng chứ?”

“ Cô đã biết rồi sao?”

“ Nhất định phải dẫn tôi đến đường chết? Cô mới hã dạ ”

“ Hôm đó nếu tôi cứng rắn hơn một chút nữa có lẽ đã thành sự thật, hôm cô xảy ra tai nạn Đăng Khôi đã nói với tôi rằng chúng tôi không thể nào có kết quả, anh nói không muốn trở nên bất hạnh bởi bản thân anh ấy thích cô anh ấy đã bất hạnh” Gương mặt Ngọc Quỳnh tối dần lại.

“ Vậy gia đình tôi? Ba tôi làm gì để các người phải hãm hại ông như vậy. Để lại vết dơ không thể xóa?”

” Cô cũng là người kinh doanh, hỏi như vậy chẳng phải làm trò cười cho tôi sao?”

” Ừm, Đăng Khôi đã đứng khi thăng thăng từ chối tình cảm của cô. Nếu là tôi tôi cũng chẳng muốn thương hại, một kẻ tự đẩy mình thành kẻ bất hạnh thì chẳng xứng đáng được ai yêu” Minh Anh nói rồi đặt tách trà xuống. Nó lạnh lùng đứng dậy ra về không quên buông thêm một câu nói lạnh lẽo.”

” Ngày mai 8 giờ, mong cô đến đúng giờ ”

“ Đừng thất vọng nhé Minh Anh” Ngọc Quỳnh nói với theo.

Minh Anh đứng lại vài giây, đầu vẫn không ngoáy lại mà đáp “ Cô cứ thử xem, kiên nhẫn của tôi có giới hạn”.

Bóng Minh Anh dần khuất, lúc này mọi sự căng thẳng tột độ ban nãy mới hiện rõ ra trên gương mặt thanh tú của Ngọc Quỳnh, cô ngồi thềm hai tay che lấy mặt, đôi mắt xót xa vô cùng , cắn chặt lấy cổ tay. Lúc này cô mới cảm nhận được mình bất hạnh đến chừng nào, tình yêu này cả cô và Đăng Khôi tủi thân ...

Chưa được bao lâu lại nghe tiếng bước chân tiến lại, không cần nghĩ ngợi nhiều Ngọc Quỳnh thầm đoán giọng điệu chua ngoa rõ rệt: “ Còn chưa đi sao? Hay hối hận nên quay lại xin tôi tha thứ?”

“ là anh” Đăng Khôi thở dài ngồi xuống chiếc ghế cạnh cô.

Đến lúc này mặt Ngọc Quỳnh tái lại, đồng thời cô gượng cười chua xót né tránh ánh nhìn người đàn ông với mùi hương quen thuộc này, mọi khi chỉ cần người ấy xuất hiện lập tức cô vui mừng đến tít cả mắt còn bây giờ thì khác, tránh được thì tránh tốt nhất không gặp lại càng tốt hơn.

Không muốn thừa thãi tâm tư, hay lời nói nào nữa, cô chọn cách bỏ đi. Khi vừa đứng lại, bàn tay đã bị Đăng Khôi níu lại khó mà thoát.

“ Đăng Khôi, tôi nghĩ giữa chúng ta không còn gì để thân mật đến mức này”

“ Ngọc Quỳnh, dừng lại đi em. Là lỗi của anh, em đừng làm bản thân mình tổn thương nữa có được không”

“ hừ” Ngọc Quỳnh lại cười “ Ba anh gọi anh đến đây năn nỉ tôi thỏa hiệp đấy à? Muộn rồi chẳng phải muốn chấm dứt là anh hay sao, tôi làm theo nguyện vọng của anh thôi. Chẳng phải rút vốn khỏi tập đoàn nhà anh thì chúng ta chẳng còn liên can gì nữa sao?”

“ Tôi nghĩ sai rồi sao, hay bây giờ anh muốn đổi ý. Dù anh bây giờ có muốn thế nào nữa cũng đã muộn rồi đã đủ với tôi rồi Đăng Khôi”

Giọng nói sắc bén này của Ngọc Quỳnh hay sao, những lời nói chứa đầy sự ác cảm này anh đang được nghe từ chính một người con gái luôn ôn nhu, hiền hậu và luôn thấu hiểu suốt mười mấy năm qua hay sao. Đầu anh đau như ong vỡ tổ, một phần trăm cũng chẳng muốn tin chỉ sau vài tháng ngắn ngủi Ngọc Quỳnh dịu dàng trước kia trở nên lạnh cảm đến vậy.

Cũng đúng thôi, một người đi đến giới hạn thì điều gì cũng sẽ xảy ra, âu tất cả cũng do anh mà ra. Trăm sai ngàn sai vẫn là anh, người đáng trách là anh kẻ hèn hạ nhẫn tâm gây thương tổn cho Ngọc Quỳnh.

“ Ngọc Quỳnh, gia đình anh có phá sản như thế nào cũng không quan trọng. Anh chỉ xin em đừng như lúc này có được không, anh phải làm gì để em trở lại như trước kia”

Đăng Khôi dùng một lực kéo Ngọc Quỳnh vào lòng, mặc cho cô đang ra sức dẩy dựa một hai chỉ muốn thoát ra khỏi anh. Việc ôm ấp anh lúc này đối với cô là một sự sỉ nhục, vạn lần cô không muốn người này xuất hiện, hay cố tình gieo thương nhớ để cô phải đau khổ thêm nữa.

“ Đăng Khôi anh rút đi, vĩnh viễn đừng xuất hiện trước mặt tôi” Ngọc Quỳnh dùng hết sức bình sinh đẩy mạnh anh ra, tay chỉ thẳng mặt bộ dạng giận dữ “ Nghe cho rõ đây, nếu còn để tôi thấy anh...tôi sẽ dùng mạng mình để anh phải thống khổ đến cuối đời”

“ Ngọc Quỳnh, Ngọc Quỳnh...” Đăng Khôi gằng giọng gọi.

Nghe tranh chấp từ vườn, ba mẹ Ngọc Quỳnh lo sợ cũng nhanh chóng chạy ra. Nào ngờ lúc vừa đến nơi cũng là lúc vừa thấy đứa con gái của mình quát lớn rồi bất tỉnh, ba Ngọc Quỳnh nổi giận dùng đũa đánh một cái tát lực rất mạnh vào mặt anh.

“ Anh rút đi, để con bé nó yên”

Khóe miệng Đăng Khôi rướm máu, anh nhìn theo Ngọc Quỳnh mà bất lực. Hơn ai hết lúc này anh cũng đang rất đau khổ, Ngọc Quỳnh đau một bản thân anh lại đau đến mười tại sao một thằng khốn nạn như anh lại được Ngọc Quỳnh yêu đến tận tâm liệt phế như thế liệu có đáng hay không.

Anh từng đứng vị trí của Ngọc Quỳnh, anh hiểu rõ nó đau đớn bất hạnh đến chừng nào, nhưng phải rồi yêu là thế đâu cần biết bản thân đau thương đến chừng nào chỉ biết cứ lao vào lao vào trong khoảng không vô định ấy mà không câu trả lời đáp trả.

Đăng Khôi như gã say ngồi phịch dưới đất mà vò đầu bứt tóc, đau đớn...loại cảm giác này anh nhất thời phân tích được là đau vì điều gì nhưng ngay lúc này nó đang siết chặt bóp nát trái tim anh còn hơn lúc anh trong thấy Minh Anh bị kẻ xấu hãm hại...

Mãi mê với đóng giấy tờ thâu đêm, Minh Anh uể oải ngã mình ra tựa ghế vừa chớp mắt vài giây tiếng chuông điện thoại chợt reo lên giữa đêm tĩnh mịch khiến nó giật mình.

“Đăng Khôi” nó gọi khẽ, phía bên đầu dây có tiếng nhạc khá ồn ào, nó nghe mà khó chịu.

“Minh Anh, đến uống với anh một ly nào. Lâu rồi chúng ta chưa uống với nhau phải không?”

Thoảng nghe cũng biết được người đàn ông đã say đến mức nào, nó nhíu mày cầu nhàu đáp trả: “Anh mới trúng số hay sao uống lắm vậy, đang ở đâu?”

“F3...nhanh nhé, anh đợi đêm nay không say không về”

“rồi rồi... ở yên đây em đến ngay”

Nó nói rồi cúp máy, lúc này mới để ý đến giờ giấc điểm đã 2 giờ sáng. Cũng có phần lo sợ nó nhắn tin cho Hoàng Long với nội dung ngắn gọn “đến F3 đón Đăng Khôi, anh ấy say”.

Nhắn rời trong vồn vện có vài phút, nó lúi cuí lấy túi lấy xe chạy trong đêm chẳng mấy chốc đã đến club, tiếng nhạc sầm sình khung cảnh ở đây bao năm vẫn vậy chẳng có gì là thay đổi, à chỉ có người mua vui đã thay đổi theo thời gian.

Trên người nó vẫn là bộ quần áo công sở chưa thay, nó vào đây ai cũng nhìn nó như vật thể lạ, có người nhìn qua cười rồi thì thầm gì đó nhưng nó đâu thèm quan tâm.

Người đàn ông nằm gục trên bàn kia cùng với những vỏ chai lấm lốc, anh ta cứ uống cạn hết ly này đến từng ly khác. Minh Anh tiến lại chỗ anh ta, mà phần nào xót xa điều gì xảy ra đã khiến cho người đàn ông tuần tú này trở nên có ánh mắt lạnh lẽo như đáy hồ băng, phẳng phắc sự u buồn khiến người ta không khỏi cảm động, nỗi đau nào đang ngự trị lại khiến anh ta đau xé lòng như vậy.

“Đăng Khôi” nó trêu mếu gọi.

Đăng Khôi cười ngậy người, dù không còn sức anh vẫn cố vớ lấy chiếc ly rót rượu mời nó “em tới rồi sao, uống đi. Đêm nay không say không về”

“Anh thế này rồi còn uống được gì nữa”

Nó gạt ly rượu trên tay Đăng Khôi, nhưng anh phản ứng nhanh hơn đã né kịp cho thẳng một hơi vào miệng, vị rượu cay xé cả cổ họng xông lên tận tóc gáy, nhưng chẳng xoa dịu được chút nào đau thương.

Mượn rượu giải sầu quả thực là điều ngu ngốc nhất trên đời “mượn rượu giải sầu, sầu càng thêm sầu” mà thôi, nhưng mấy ai hiểu được chân lý này. Minh Anh thở dài, đỡ Đăng Khôi ngồi lại ngay ngắn, giờ chỉ còn cách đợi Hoàng Long đến mà thôi với sức lực của nó hoàn toàn không thể đưa Đăng Khôi ra khỏi chốn này.

Chặt miệng, nó nhấp chút rượu “được rồi, em uống cùng anh”

“Phải rồi...cạn...”

Hai người uống được chừng thêm hai ly, đến ly thứ ba khi ly rượu đưa đến đôi môi của Đăng Khôi bỗng cả người anh run run lên, tay cũng nắm chặt lại thành quyền khóe mắt đỏ lẹ về thống khổ lúc bấy giờ mới hiện rõ.

“ Minh Anh, em đã từng một lần nghĩ đến anh chưa?”

“ Đăng Khôi, anh say rồi”

“ Trả lời anh đi...” Đăng Khôi gằng giọng.

“ Chưa từng, một chút cũng chưa...” nó trả lời dứt khoát “ Đăng Khôi,em xin lỗi nhưng nếu được hãy tặng điều tốt đẹp cho Ngọc Quỳnh cô ấy xứng đáng hơn em nhiều”

Đăng Khôi ôm choàng lấy nó, anh gằng giọng nói trong tiếng nghẹn lòng “ Minh Anh, anh khôngmuốn Ngọc Quỳnh tổn thương...anh không muốn cô ấy bị thương”

“ Đăng Khôi...” nó cũng bùi ngùi một phần nào hiểu được cảm giác Đăng Khôi lúc này.

Ngọc Quỳnh yêu Đăng Khôi đến độ ích kỷ như vậy thì liệu rằng tình cảm anh chôn chặt dành cho nó có thua kém Ngọc Quỳnh?, trong chuyện tình cả người họ đều tui thân.

Đăng Khôi nói: “ Anh sai phải không, nếu anh dứt như em...có lẽ Ngọc Quỳnh không như bây giờ”

Đăng Khôi lại uống rượu, anh vừa cười vừa khóc như kẻ điên, phải rồi tâm trí anh bây giờ hoàn toàn không ổn định. Vừa nãy anh định tìm Ngọc Quỳnh cầu xin tha thứ, nào ngờ lại hại cô bất tỉnh đến bây giờ vẫn không rõ tình hình, trở thành một kẻ hèn lẩn tránh.

“ Đăng Khôi, đừng tự trách mình, vạn sự đều tùy duyên chẳng ai sai cả, anh đừng tự trách mình. Rồi Ngọc Quỳnh sẽ hiểu thôi”

Cuộc nói chuyện đang dở bị cắt ngang khi Hoàng Long tiến đến dành đỡ Đăng Khôi, nó hơi ái ngại trước ánh mắt nghi hoặc của anh.

“ Anh ấy say quá”

“ Khi người đàn ông nào say, em cũng cho tựa ả” lời nói đầy nghiêng, nhưng không che nổi được ghen tuông.

“ Anh ghen sao?”

“ Vớ vẩn” Anh nói rồi đặt một thẻ vàng trên bàn, khoát tay đưa Đăng Khôi ra khỏi chốn phồn hoa. ” Chúng ta về thôi, trễ rồi.”

Minh Anh cười mỉm rồi lẻo đẻo theo sau anh, chặt vật lắm cả hai mới đưa được Đăng Khôi về đến nhà...

228. Chương 113: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 4)

Sự kiện ra mắt sản phẩm mới vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch, ai nấy đều chạy đôn chạy đáo cho chương trình. Uyển Nhi từ lúc sáng sớm đã chạy đến hậu trường chuẩn bị, thậm chí cả trang điểm hay một bộ đồ chỉnh tề cũng chẳng cần thiết lúc này.

Đang chuẩn bị một số thứ, Uyển trông thấy em gái của mình bước vào không khỏi lo lắng, rõ ràng hôm qua đến tận 4 giờ Minh Anh mới trở về nhà, tính đến giờ chợ mắt chưa được trọn vẹn 3 tiếng đồng hồ nữa, ấy thế đã lao vào công việc.

Nhìn trang phục của Minh Anh thôi cũng thấu, hẳn rằng cô em gái của cô không hề ngủ chỉ là về nhà thay đổi bộ dạng bên ngoài mà thôi, Uyển Nhi chạy đến cầu nhàu:

“ Minh Anh, em đến sớm vậy ngủ thêm chút đi. Chẳng phải hôm qua về nhà trễ sao, nhìn hai con mắt như gấu trúc rồi này”

Nó lắc đầu “ không sao, chị đừng lo em không mệt”

“ sắc mặt tái hết lại như vậy lại còn bảo không sao”

“ chị thì khác gì em cơ chứ” nó húc nhẹ vào vai.

Mới đó cũng nhanh chóng đến 8 giờ chẳng mấy chốc màn trình diễn giới thiệu sản phẩm sẽ bắt đầu. Các người mẫu tham gia lần này, hầu như ai cũng hào hứng và cảm thấy rất vinh dự được mời tham gia show hôm nay, giây phút nước rút cũng là lúc Zen hết hoảng chạy đến.

“Chị, em liên lạc cho Ngọc Quỳnh không được”

“Đã gọi cho quản lý của cô ấy chưa?”

Zen vuốt mái tóc rối bời, nét mặt lo lắng “Em đã gọi điện, nhưng họ bảo dù nói gì Ngọc Quỳnh cũng không chịu đến.

“Ừm em giao việc này sang cho Kobe xử lý” nói rồi nó xoay sang Uyển Nhi “Chị hai, còn bao lâu nữa thì trình diễn”

“ba mươi phút nữa thôi, bây giờ có liên hệ với bên Model chị nghĩ cũng không kịp” Uyển Nhi thở hắt ra, đưa tay xoay vòng thái dương.

“Cần gì, chỉ nhận show này đi. Chẳng phải chị là người mẫu đấy sao”

Zen đứng cạnh mà mừng rỡ, nắm tay Uyển Nhi mà cười tít cả mắt. Đúng vậy ngoài Ngọc Quỳnh chẳng phải Uyển Nhi là một người mẫu chuyên nghiệp hơn rất nhiều sao, thâm niên trong nghề cũng chẳng phải là ít vậy mà bọn họ còn có gì lo lắng cơ chứ.

Chỉ có điều lúc này sắc mặt Uyển Nhi hơi tái lại, có vẻ không tự tin. Nhưng cũng chẳng biết phải nói sao với Minh Anh.

Nhận ra được nét mặt của chị mình nó liền hỏi “sao thế, chị không khỏe”

“à thì...” Uyển Nhi cười áy náy “chị chưa chắc chắn nữa...chị định hôm nay xong thì đi khám”

“đi khám” cả hai người kia đồng thanh.

Zen đưa tay xoay cằm, liếc mắt về phía Uyển Nhi nghi hoặc “Không lẽ...chỉ cái đó có rồi sao” đồng thời tay chỉ xuống bụng dưới của Uyển Nhi.

“chị nói rồi chị chưa chắc chắn...chắc không phải thôi được rồi để chị đảm đương cho”

“Zen em thông báo với bên bộ phận sự kiện, bỏ phần trình của Ngọc Quỳnh đi”

“chị thế bộ kim cương đó ai sẽ mang nó, chẳng phải bộ Kim Cương Giọt Nước Mắt là điểm quan trọng nhất trong sự kiện lần này sao?”

“Chị sẽ giải quyết sau, không còn thời gian đâu em đi giải quyết nốt chuyện còn lại đi nhé” nói rồi nó nhìn sang Uyển Nhi, căn dặn “chị hai, còn lại cứ để bọn em giải quyết chị gọi anh Hiến đến chỗ đi bệnh viện sớm đi... những chuyện như thế cẩn thận vẫn hơn”.

“sự kiện hôm nay lớn thế nào, em biết mà. Sao chị có thể vứt bỏ công việc mà đi như thế, chị chỉ mới nghi ngờ thôi không sao”

“chị không nghe lời em sẽ gọi cho Thế Hiến đấy, xem lúc đó còn cứng đầu không”

“con bé này” Uyển Nhi nói rồi véo nhẹ mũi em mình.

Sự kiện lần này diễn ra tại hội nghị tại tầng 7 tòa nhà PARKSON, với nườm nượm một lượng khách rất đông đa số đều là những doanh nhân máu mặt trên thị trường, lĩnh vực nào cũng có một người đại diện tham gia.

Lần này ngoài ra mắt các sản phẩm trang sức đá quý của tổng công ty GMEINER còn có sự kí kết các hợp đồng mua bán cho thuê tại trung tâm.

Từng top đoàn người tiến vào, sang có, quý phái có, bậc thấp cũng có. Duy nhất một điều làm nơi này sáng chói hơn chính là sự xuất hiện của Vũ Hàn Thuyên, cô trẻ đẹp năng chưa đầy ba mươi đã đứng đầu lãnh đạo một tổng công ty lớn tại thị trường kinh doanh Châu Âu, là người phụ nữ mà đàn ông nào cũng muốn hẹn hò.

Hàn Thuyên thấy nó từ xa, liền cười mừng mà gọi “ Annie”

“ Thuyên” nó ôm chầm lấy cô bạn, loại bỏ khoảng cách cấp trên và cấp dưới. Ai thấy cũng hết sức kinh ngạc, nhưng với hai người đó mới chính là mối quan hệ thân thiết “ Minh cứ nghĩ cậu không đến”

“ cậu muốn người khác nghĩ mình bốc lột nhân viên sao, hơn nữa mình muốn xem rời xa vòng tay mình cậu có bản lĩnh hơn không”.

“ Thế bây giờ có câu trả lời chưa” nó cười đáp.

“Ồ, xin chào chủ tịch thuyên”

Cuộc nói chuyện của hai người chợt bị cắt ngang, khi có tiếng chào hỏi suốt phát từ phía sau. Hàn Thuyên thu nụ cười quay lại nhìn khách chào đưa tay chào:

“ Chủ tịch Nguyễn, lâu rồi mới gặp lại ngài. Ông vẫn khỏe chứ”

“Ồ hóa ra Minh Anh làm cho cô, thảo nào con bé có sự thay đổi ngoạn mục thật”

Chủ tịch Nguyễn xoay sang nhìn nó đang đứng cạnh Hàn Thuyên mà khen ngợi một câu, nó cũng đáp lại bằng cái cúi đầu lễ phép. Đường như ánh mắt không lảng tránh người đứng phía sau vị Chủ Tịch kia.

Hàn Thuyên nhận ra ngay Hoàng Long, thúc nhẹ Minh Anh cố ý trêu chọc, nếu ai để ý sẽ dễ dàng bắt được cảnh tượng ấy.

Hàn Thuyên muốn trêu một chút “ Vị đây chắc là Hoàng Long thiếu gia Gmeiner”

Anh không đáp, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời, vạ năm nét mặt lạnh lùng đó không thay đổi trừ phi người vừa nói câu đó là Minh Anh. Lúc này anh hơi khó chịu, khi người con gái kia đang hoàn toàn bơ anh, xem anh như khoảng không vô định tính làm gì đấy nhưng lại bị ánh mắt nhú mày nhắc nhở của ba nên đành thôi.

Đi theo đoàn người của Gmeiner không chỉ có bọn họ bên cạnh còn có một số nhân vật khác, chẳng hạn như Ông Trương ba của Thiên Nghi, và Thiên Nghi. Bình thường Minh Anh chẳng thèm để ý đến bất kì cô gái nào, thế nhưng Thiên Nghi là người cướp được ánh mắt của nó lúc này.

Thiên Nghi hôm nay thật đẹp, bình thường trong đồ công sở cũng đủ tôn dáng của cô rồi, ấy vậy hôm nay cô diện một chiếc váy ôm màu trắng tinh khôi ôm lấy cơ thể, chột dạ nó thấy ganh tỵ vô vàng cảm giác khó chịu hơn khi bản thân đang phải chấp nhận một điều “ cô ấy và Hoàng Long đi bên cạnh nhau rất hợp”.

Đang mãi mê theo đuổi suy nghĩ mà nó lãng quên mất có người đang hỏi mình cùng một câu nhưng đã hai lần hỏi “ Minh Anh, cháu là trợ lý của cô Thuyên hay sao”.

Đến lần thứ ba gọi lại nó mới bản thân, cười chữa ngượng “ dạ vâng, cũng không đáng để khoe khoang”

“ được rồi, chúng ta vào thôi hình như đến giờ khai mạc rồi đó” ba anh đưa tay khách sáo mời mọc.

“ Mọi người vào trong, cháu đứng đây tiếp khách sẽ vào sau” nó đáp.

“ Cậu sắp xếp, mình vào trong”

Hàn Thuyên vỗ nhẹ lên vai cổ động rồi cùng với đoàn người cùng nhau vào sảnh chính, lướt ngang qua nó anh cố ý đụng chạm ngón tay bí mật, hai má nó hao hao ửng hồng nhưng vẫn vờ như không, còn anh lại được màng thú vị môi hơi cong lên một đường.

Màn trình diễn dưới ánh đèn chớp choáng sang trọng, một buổi trình diễn khá thành công. Từng sản phẩm cũng được giới thiệu đến người xem khiến họ mãn nhãn, thêm thưởng với từng bộ trang sức, điều bất ngờ nhất trong màn trình diễn đó là bộ kim cương cuối cùng cũng điểm nhấn của sự kiện hôm nay do đích thân Minh Anh biểu diễn.

Minh Anh bước ra dưới ánh đèn trắng, cùng chiếc váy ôm tinh tế tôn từng nét đường cong đẹp đẽ của người phụ nữ tuổi đôi mươi, trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại càng khiến từng góc cạnh khuôn mặt toát nên vẻ thanh tao, sang trọng.

Bộ trang sức Giọt Nước Mắt được Minh Anh mang trên người, tỏa sáng lấp lánh hút hồn si mê. Dưới ánh đèn các đại gia, công tử những người có địa vị xã hội không ngừng trầm trồ nức nở khen.

Huống gì có một người cứ nhìn mãi nó khi từ cánh gà bước ra, thậm chí anh còn thốt ra “ Chết tiệt” nếu không phải Thiên Nghi ngồi cạnh, có lẽ anh đã nói nốt câu “ Em phô trương quá rồi” phải rồi bản thân nhìn ngắm nó ngoài anh ra, anh chẳng muốn ai được phép thấy điều đó. Có lẽ sau hôm nay, anh phải dậy lại gu ăn mặc làm sao bớt tỏa sáng như lúc này, nhìn những cặp mắt đang dán vào nó mà anh muốn chạy đến móc hết ra.

Sau màn trình diễn, theo thứ tự là các bài phát biểu, theo sau là việc kí kết giữa Vũ thị và một công ty nước ngoài về lĩnh vực thời trang, tiếp đó buổi đấu giá diễn ra rất hoành tráng.

Bộ trang sức Giọt Nước Mắt gây ấn tượng mạnh đến cả khán phòng, giá khởi điểm của nó đã đạt lên con số hàng chục đô la.

“ Năm mươi ngàn” một cô gái thanh tao ngả giá.

Hàn Thuyên cũng thấy là thú vị, một bước nâng giá trị viên kim cương lên tận mấy xanh “ Hai trăm ngàn”

“ Năm trăm” cô gái lại tiếp tục.

Hàn Thuyên cười nửa miệng, có vẻ sự thúc giục của cô đã có tác dụng, dứt khoát “ Một triệu”.

Ai nấy đều nhìn Hàn Thuyên bằng ánh mắt ngỡ ngàng, đầu gật gù cảm thán, một triệu chẳng hề hấn gì so với người như cô đó chỉ là con số rất bé. Hoàng Long đoán bụng hiểu được Hàn Thuyên đang cố ý giúp cho tập đoàn đẩy giá trị của bộ trang sức này lên chứ chẳng hề hứng thú như mọi người tưởng.

Chàng trai ngồi cạnh người con gái, thì thầm vào tai cô ta điều gì đó cô ả gật đầu nhẹ, vùi đầu làm nũng. Cô ả rất đẹp, người đàn ông siêu lòng cũng chẳng phải chuyện gì khó, dường như đã được thông qua, cô ả mạnh dạn đưa tay chốt giá.

“ Hai triệu”

Hàn Thuyên lúc này cười hất ra, bộ dạng cô đã vờ tiếc nuối nhìn cô ả bên kia gật đầu có ý chịu thua. Cô ả có vẻ thỏa mãn, ngồi ôm cánh tay nam nhân bên cạnh mình mà đưa mắt vênh váo, tưởng chừng như món hàng thực sự thuộc về mình rồi cô ả ngồi cười mãi không che dấu được sự kiêu căng của kẻ thắng cuộc.

Mc hô to “ hai triệu lần một”

“ Hai triệu lần hai”

Cô ả nghe vậy, ý định đứng dậy bước lên kháng đài để nhận lấy chiến lợi phẩm nào ngờ một tiếng hô to từ bên dưới vang vọng, khiến cô ta quên đến nửa mùa.

“ Năm triệu”

Hàng ngàn con mắt đều đổ dồn về phía Minh Anh, ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên. Một số người đã biết nó là Giám đốc PARKSON một số người lại nghĩ rằng nó chỉ là trợ lí bé nhỏ của Hàn Thuyên, cố tình rêu rao giá đó để lấy lòng.

Nhưng nào ai biết được nguyên nhân sâu xa bên trong, là nó cố tình muốn gây khó dễ cho cô ả phía bên kia. Cô ta tức tối nhìn nó lờ mờ không dừng, rồi quay sang người đàn ông cạnh mình thể hiện sự quyết tâm dù thế nào cũng phải mua cho bằng được.

“ Em nhất định phải có nó”

“ Thy Thy, nếu cô ta thích thì cứ nhường đi. Anh có thể cho em nhiều hơn thế, vả lại anh thấy bộ trang sức đó không hợp với em”.

“ Đạt” cô ả trở giọng không hề nhẽo “ Nhưng em thích đó, chỉ là một bộ trang sức anh không cho em được sao, anh xem cô ta kia chỉ là một giám đốc bé nhỏ lại dám đối đầu với người của anh như thế, cô ta là xem anh ra gì . Nha anh, em thích lắm đó”.

Người đàn ông có phần không hài lòng, đôi đồng tử có phần ổn định nhưng cũng không thể mất mặt trước đám đông, anh ta cười gượng gật đầu.

Chỉ chờ có thế, Thy Thy liền lớn giọng “ sáu triệu”

“ sáu triệu không trăm năm mươi” cá cắn câu, Minh Anh cười thầm.

“ bảy triệu” Thy Thy không thua.

“ bảy triệu không trăm năm mươi”

“ cô” Thy Thy rít lên, nén cơn giận. Kiểu này là Minh Anh cố tình chơi cô ả không sai chỗ nào, tay nắm thành quyền tức không thể cào xé nó ngay lúc này “ 8 triệu”

Minh Anh vẫn đứng đưng, chả mấy may quan tâm đến cô ả. Hàn Thuyên thì lại được một màn xem kịch miễn phí, Minh Anh quả là hư học gì không học lại học cái chiến thuật chọc tức người khác như cô thoáng qua cũng ngầm hiểu được hai người này chắc có mối thù lẫn nhau.

Chủ tịch Nguyễn lại khá hài lòng khi bộ trang sức này, lại có giá trị vượt xa tầm dự đoán của ông, nghiêng đầu ông hỏi khẽ Hoàng Long “ Lương trợ lí của Minh Anh cao vậy sao”

Hoàng Long mím môi cười, nụ cười mang sự vui vẻ thú vị, cảm thán bản thân có một người con gái tuyệt vời như nó.

Thấy Minh Anh im lặng hồi lâu, Mc hỏi nhẹ “ Quý cô đây đưa giá 8 triệu, cô có muốn trả thêm không”

“ Đã vậy thì 8 triệu không trăm năm mươi”

Thy Thy giận đỏ tím tái cả mặt “ 10 triệu”

Con số mười triệu khiến ai nấy đều trầm trồ không ngớt, có người khen, có người cười thầm cô ả ngu ngốc không nhận ra được sự tính toán của Minh Anh.

Minh Anh tiến lại gần Thy Thy, sắc mặt lạnh lẽo ấy có phần khiến cô ta hoảng sợ. Khi nó đưa tay ra mời, cô ả có phần không kiên định được tinh thần phải mất vài giây mới hoàn hồn.

Cả hai đứng giữa kháng phòng, Minh Anh cười mồm “ Vâng tiểu thư, bộ trang sức này thật sự hợp với cô” nói rồi tận tay Minh Anh trao cho cô ả.

“ Số tiền mười triệu từ bộ trang sức này, phía bên Gmeiner đã thống nhất lấy phân nửa để trợ cấp cho làng SOS của thành phố, thay mặt ban tổ chức tôi xin chân thành cảm ơn”

Mọi người trầm trồ vỗ tay sau lời phát biểu của nó, Thy Thy nhận bộ trang sức, được thể diện nhưng lại mang tâm tức tối. Lúc này cô ả mới nhận ra là Minh Anh cố tình gài, chẳng thể làm được gì hơn chỉ biết ôm bực bội quay về chỗ ngồi.

Người đàn ông của cô ả tỏ vẻ không vui, con số mười triệu không quá lớn nhưng cũng chẳng phải bé. Anh ta chẳng còn hứng thú mà tham gia tiếp, bỏ đi Thy Thy cũng lê lếch chiếc mà đuổi theo.

Vị khách không mời nhưng vẫn được tự tiện ra vào PARKSON, Kobe hôm nay diện một bộ lễ phục màu xanh dương cũng sơ mi trắng cà vạt xanh, đính cả gim vàng. Lịch sự đến lạ, nay tóc cũng gọn gàng theo chuẩn mực Under cut cực ngẫu, lại còn vuốt keo. Thấy Minh Anh cậu ta liền tránh mặt đi sang hướng khác.

Nó đã thấy nhưng toại nguyện theo ý Kobe bỏ qua cho cậu ta, nếu không cũng sẽ chằm chọc bóng gió đến cùng, nụ cười nửa miệng của nó cũng đủ làm Kobe toát mồ hôi lạnh. Vừa hay lúc này Zen cũng đi đến thì thăm điều gì đó bên tay, hàng mày nó hơi chau lại rồi gật gù cho qua

Thở dài ngán ngẩm “ Đành vậy, là tự cô ả muốn thế”

Nhìn quanh nhìn quắt, mới tìm được tầm ngắm. Tìm Kobe đập ròn rảng hơn hẳn, cậu ta chộp lấy một cảnh hồng cầm trên bàn chạy đèn người con gái đầu kia, cuối đầu đưa cảnh hồng cho Thiên Nghi.

Hai má cô hay hay đỏ ửng hồng nhất thời ngại ngùng không biết phản ứng thế nào, hơn thế áp lực từ người cha đang nhìn mình khiến cô khó thở trong bộ váy ôm sát cơ thể này.

Thiên Nghi nhận lấy, lẩm bẩm “ anh lại bày trò gì nữa vậy”

“ Tôi muốn chào hỏi em một cách trân trọng thôi”

“ Người này” ba Thiên Nghi ngờ vực hỏi.

“ Ba, đây là anh Kobe. Anh ấy là đại diện pháp lý của PARKSON”

“ Chào ngài” Kobe lịch thiệp đưa tay chào.

Lão Trương xem xét qua cũng không có gì đáng lo ngại, cho rằng chỉ là chào hỏi bình thường nên lánh đi chỗ khác để lại cho bọn trẻ.

“ hôm qua em ngủ ngon chứ ”

“ ừ, còn anh thì sao”

“ là giấc ngủ ngon nhất từ trước đến giờ, Thiên Nghi em quả là một thiên thần ”

Thiên Nghi phì cười trước độ sến sẩm này của Kobe, cả hai nhìn nhau thu bớt ngọn gàng, nói chuyện với nhau cũng vui đi ác cảm như khi trước chẳng thấu Kobe như thế nào còn cô thì rất thoải mái rất vui nếu được nói chuyện với cậu ta.

Buổi tiệc đang trải qua êm đềm lại có tiếng huyền não trước sảnh, bảo an của Trung tâm cũng lần lược được huy động. Thấy có chuyện chẳng lành, Minh Anh đến nói nhỏ với Hàn Thuyên vài câu rồi rời sảnh ra bên ngoài.

Là Ngọc Quỳnh, cô gào thét điên loạn, vừa thấy Minh Anh xuất hiện cô liền dùng hết sức bình sinh mà lao vào nhưng đã bị bảo an can ngăn.

“ Minh Anh, thật ra cô muốn gì. Cô muốn thấy tôi thảm bại mới vừa lòng sao ”

“ Bỏ cô ấy ra đi, để tôi giải quyết » Minh Anh lên tiếng.

“ Giám đốc, không chỉ một mình cô ta còn có một người đàn bà lớn tuổi đang làm loạn bên trong khu mua sắm ”

“ được rồi, qua đó giải quyết đi ”

“ Cô thật là trơ trẽn, tôi nói không sai đúng chứ. Giả làm bộ mặt ngây thơ trước mặt mọi người, như sau lưng lại thủ đoạn không kém bất kì ai ” Ngọc Quỳnh giận dữ, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Minh Anh.

Minh Anh nín thinh, không phải vì những lời sỉ nhục của Ngọc Quỳnh làm nó tủi thân. Mà là vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy thôi mà bộ dạng bây giờ không khác gì một kẻ đầu đường xó chợ, lời ăn tiếng nói dệu dàng khi trước chẳng thấy đâu.

Đầu nó cảm thấy bắt đầu nặng trĩu “ nếu cô đến nói những lời thừa thãi tốt hơn nên về đi ”

“ hay cho câu hây về đi, Minh Anh tôi biết cô ghét tôi những việc tôi làm với cô tôi cũng chẳng phủ nhận nhưng cô xem, cô đụng đến gia đình tôi cô khác gì hèn hạ hay không ? ”

Ánh mắt Minh Anh lãnh đạm, chẳng hề quan tâm “ con cái sai cha mẹ dạy, người sai có pháp luật trị ”

Lửa hận Ngọc Quỳnh càng cháy mạnh, cô hận không thể cào nát mặt ngay, cô cười lạnh, ảm đạm mà giáng xuống mặt nó một tát rất đau. “ Vậy kẻ cướp đi tình yêu của người khác ai trị, kẻ hại ba tôi giờ bất tỉnh ai trị. Cô trả lời tôi nghe ”

Minh Anh nhìn thoáng qua gương mặt mất hết lí trí kia mà thấy buồn thay, nó cũng chẳng bụng dạ rảnh rang mà so đo với Ngọc Quỳnh, chỉ là lần này thật sự Ngọc Quỳnh đã vượt quá giới hạn, nợ củ nợ mới chồng chất lên nhau đã bao lần cố nhắm mắt bỏ qua nhưng Ngọc Quỳnh nào có dừng lại.

Ngọc Quỳnh tính đánh thêm một tai nào ngờ, tay của cô đã bị nó dùng sức ngăn lại “ Đúng, Đăng Khôi làm rất tốt kẻ như cô không xứng đáng được yêu, một chút cũng không. Cô nói kẻ cướp đi tình yêu của cô ? xin hỏi cô đang nói ai ? cô thấy người đó hèn hạ hay công khai tay tay với Đăng Khôi chưa ? ”

Ngọc Quỳnh cắn môi, im bất lặng nghe “ Cô nói kẻ hại ba cô nằm bất tỉnh, xin hỏi bản thân ông ta không tham lam mù quáng. Một lúc thu mua hết cổ phiếu ấy, cố ý dìm chết Myler thì hà cơ gì nó lại trở thành một đồng giấy vụn không có giá trị, tham thì thâm ăn miếng trả miếng, lẽ nào ba cô không biết quy luật đó ”

Ngọc Quỳnh lòng chứa đầy ngọn lửa oán hận, bên tai văng vẳng âm thanh hoạn loạn khi từng đợt người thân quen kéo đến. Thấy hai người đang căng thẳng, Thế Hiển định đến can ngăn nhưng Hoàng Long đã đưa tay cản lại, tình huống này Minh Anh tự biết cách giải quyết, xen vào chỉ càng làm mọi chuyện thêm phức tạp, dù là bên nào cũng khó mà ôn hòa.

Ngọc Quỳnh cuộn tròn ngón tay vào làm móng bấm sâu vào lòng bàn tay đau điếng người, nhưng nỗi đau đó vẫn không thể lấn áp được nỗi đau day dứt trong con tim nơi ngực trái của cô, hai mắt chưa xót nhắm lại, mọi bất hạnh đều đổ dồn lên nó.

“ Tất cả là đều tại cô, nếu cô không xuất hiện có lẽ chúng tôi sẽ chẳng như bây giờ, mọi thứ sẽ đúng như vị trí ban đầu của nó. Đằng Khôi cũng chẳng vì thế mà lạnh nhạt, làm tổn thương tôi, nếu không do cô gài sẵn bẫy đợi ba tôi nhảy vào ông cũng chẳng phải nằm bất tỉnh như bây giờ. Cô là loại cầm thú, mất nhân tính ” Ngọc Quỳnh hét lớn, hai tay nắm chặt lấy bả vai nó mà lay khóc lớn.

Càng nghĩ Minh Anh càng thấy người con gái này thật đáng thương, tất cả là yêu làm Ngọc Quỳnh trở nên ngu muội đến mức này, Có lẽ trong tình yêu ai cũng tổn thương, tự tổn thương mình hay làm tổn thương người khác tùy theo xuất phát điểm là sự cam chịu hay là ích kỷ .

Ngọc Quỳnh đã chọn ích kỷ, Minh Anh không chút cảm xúc gỡ tay Ngọc Quỳnh ra khỏi mình “Buông bỏ đi Ngọc Quỳnh,cậu không phải đáng thương như vậy ”

“ buông bỏ, cô nói xem tôi làm được sao. Ngay từ lúc gặp cô, Đằng Khôi ngày nào cũng đứng trước mặt tôi nhắc đến rất nhiều, còn bảo trên người tôi có khí chất giống cô” Ngọc Quỳnh cười dại “ Tất cả là tại cô, nếu không vì cô tôi sẽ chẳng tin mình làm ra được những điều ghê tởm như thế, Minh Anh cô hài lòng chưa, dù tôi có sai trái như thế nào cũng chính là do cô ép tôi trở thành thế này, chỉ hận lúc ấy tôi không nhanh tay hơn để lấy mạng cô ”

“ Ngọc Quỳnh, khi ấy tôi không hề đẩy cô xuống cầu thang, phải nhĩ ? ” Uyển Nhi cũng bức xúc mà chạy đến hỏi một câu.

“ hừ ” Ngọc Quỳnh cười lạnh “ Tôi không hề nói cô đẩy ”

“Tình yêu của cô thật đáng khinh bỉ cô biết không? Đúng, cô yêu sâu đậm không sai, nhưng những việc làm ích kỷ của cô là sai. Cô tưởng rằng mình làm những việc đó rồi lấy lý do này lý do nọ đổ hết cho người khác thì cô nhẹ lòng sao. Những việc cô đã làm qua đó, có bao giờ cô thấy mình vui hơn hạnh phúc hơn chưa, cô cho rằng mình bất hạnh còn người khác lại đang hạnh phúc trên nỗi đau của cô, nếu cô thật sự nghĩ vậy thì cô thật sự rất ngu dốt. Cô nói rằng do tôi mà Đằng Khôi lạnh nhạt với cô sao, cô nhầm to rồi. Bởi vì Đằng Khôi không chấp nhận được con người ích kỷ của cô thôi. Cô tưởng mọi việc cô làm anh ấy không biết rõ sao, cô lại sai lầm rồi, thật ra Đằng Khôi biết rất rõ nên mới kiên nhẫn ở bên cạnh cô, nếu không anh ấy đã rời xa một kẻ ác độc như cô từ lâu rồi, Đằng Khôi không phải kẻ ngu! ”

Những lời vừa thốt ra, cũng là lúc đôi chân Ngọc Quỳnh chẳng còn trụ vững nữa.

Hoàng Long đứng ngoài nhìn thấy hết mọi chuyện và chưa bao giờ bắt gặp được ánh mắt lạnh đậm lạnh lùng đáng sợ, đầy mắt thâm sau như lúc này của nó, rất phù phàng rất nhẫn tâm. Lời nói nhẹ tựa lông hồng nhưng lại có sức giết chết một trái tim đang đập.

Phải rồi đã không muốn, chứ một khi đã phũ phàng bà không hề thua kém đàn ông.

“ Đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao Đằng Khôi lại quyết định như vậy ”

Nói rồi Minh Anh quay bước vào trong, Ngọc Quỳnh mất thăng bằng mà ngồi phịch xuống một chỗ, ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Chẳng một ai có ý lại gần đỡ cô dậy lúc này, cô ngồi đó khóc thút thít như một đứa trẻ, đám đông cũng dần thưa bớt đi.

“ Ngọc Quỳnh, em về nhà đi chuyện ba em anh sẽ tìm cách ” Hoàng Long cởi áo khoác cho cô rồi, trầm âm nói một câu. Còn căn dặn trợ lý Trương đưa Ngọc Quỳnh về nhà cẩn thận.

Nhìn thân hình cô đơn, lạnh lẽo bước đi mất sức mà ngay cả Hoàng Long cũng lấy làm chua xót. Đấng Khôi thúc nó, anh rõ nhưng luôn cố vờ như không biết để giữ mối quan hệ được tự nhiên không phức tạp, nhưng lại ngoài dự đoán Ngọc Quỳnh tổn thương đến vậy, không ít thì nhiều anh và Ngọc Quỳnh cũng có nhiều năm làm bạn bè thân thuộc...

229. Chương 113: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 4)

Sự kiện ra mắt sản phẩm mới vẫn diễn ra theo đúng kế hoạch, ai nấy đều chạy đôn chạy đáo cho chương trình. Uyên Nhi từ lúc sáng sớm đã chạy đến hậu trường chuẩn bị, thậm chí cả trang điểm hay một bộ đồ chỉnh tề cũng chẳng cần thiết lúc này.

Đang chuẩn bị một số thứ, Uyên trông thấy em gái của mình bước vào không khỏi lo lắng, rõ ràng hôm qua đến tận 4 giờ Minh Anh mới trở về nhà, tính đến giờ chợ mắt chưa được trọn vẹn 3 tiếng đồng hồ nữa, ấy thế đã lao vào công việc.

Nhìn trang phục của Minh Anh thôi cũng thấu, hẳn rằng cô em gái của cô không hề ngủ chỉ là về nhà thay đổi bộ dạng bên ngoài mà thôi, Uyên Nhi chạy đến cầu nhàu:

“ Minh Anh, em đến sớm vậy ngủ thêm chút đi. Chẳng phải hôm qua về nhà trễ sao, nhìn hai con mắt như gấu trúc rồi này”

Nó lắc đầu “ không sao, chị đừng lo em không mệt”

“ sắc mặt tái hết lại như vậy lại còn bảo không sao”

“ chị thì khác gì em cơ chứ” nó húc nhẹ vào vai.

Mới đó cũng nhanh chóng đến 8 giờ chẳng mấy chốc màn trình diễn giới thiệu sản phẩm sẽ bắt đầu. Các người mẫu tham gia lần này, hầu như ai cũng hào hứng và cảm thấy rất vinh dự được mời tham gia show hôm nay, giây phút nước rút cũng là lúc Zen hết hoảng chạy đến.

“ Chị, em liên lạc cho Ngọc Quỳnh không được”

“ Đã gọi cho quản lý của cô ấy chưa?”

Zen vuốt mái tóc rối bời, nét mặt lo lắng “ Em đã gọi điện, nhưng họ bảo dù nói gì Ngọc Quỳnh cũng không chịu đến.

“ Ủm em giao việc này sang cho Kobe xử lý” nói rồi nó xoay sang Uyên Nhi “Chị hai, còn bao lâu nữa thì trình diễn”

“ ba mươi phút nữa thôi, bây giờ có liên hệ với bên Model chị nghĩ cũng không kịp” Uyên Nhi thở hắt ra, đưa tay xoay vòng thái dương.

“ Cần gì, chỉ nhận show này đi. Chẳng phải chị là người mẫu đấy sao”

Zen đứng cạnh mà mừng rỡ, nắm tay Uyên Nhi mà cười tít cả mắt. Đúng vậy ngoài Ngọc Quỳnh chẳng phải Uyên Nhi là một người mẫu chuyên nghiệp hơn rất nhiều sao, thâm niên trong nghề cũng chẳng phải là ít vậy mà bọn họ còn có gì lo lắng cơ chứ.

Chỉ có điều lúc này sắc mặt Uyên Nhi hơi tái lại, có vẻ không tự tin. Nhưng cũng chẳng biết phải nói sao với Minh Anh.

Nhận ra được nét mặt của chị mình nó liền hỏi “ sao thế, chị không khỏe”

“ à thì...” Uyên Nhi cười ái ngại “ chị chưa chắc chắn nữa...chị định hôm nay xong thì đi khám”

“ đi khám” cả hai người kia đồng thanh.

Zen đưa tay xoay cằm, liếc mắt về phía Uyên Nhi nghi hoặc “ Không lẽ...chỉ cái đó có rồi sao” đồng thời tay chỉ xuống bụng dưới của Uyên Nhi.

“ chị nói rồi chị chưa chắc chắn...chắc không phải thôi được rồi để chị đảm đương cho”

“Zen em thông báo với bên bộ phận sự kiện, bỏ phần trình của Ngọc Quỳnh đi”

“chị thế bộ kim cương đó ai sẽ mang nó, chẳng phải bộ Kim Cương Giọt Nước Mắt là điểm quan trọng nhất trong sự kiện lần này sao?”

“Chị sẽ giải quyết sau, không còn thời gian đâu em đi giải quyết nốt chuyện còn lại đi nhé” nói rồi nó nhìn sang Uyên Nhi, căn dặn “chị hai, còn lại cứ để bọn em giải quyết chị gọi anh Hiên đến chỗ đi bệnh viện sớm đi... những chuyện như thế cẩn thận vẫn hơn”.

“sự kiện hôm nay lớn thế nào, em biết mà. Sao chị có thể vứt bỏ công việc mà đi như thế, chị chỉ mới nghỉ ngơi thôi không sao”

“chị không nghe lời em sẽ gọi cho Thế Hiên đấy, xem lúc đó còn cứng đầu không”

“con bé này” Uyên Nhi nói rồi véo nhẹ mũi em mình.

Sự kiện lần này diễn ra tại hội nghị tại tầng 7 tòa nhà PARKSON, với nườm nượm một lượng khách rất đông đa số đều là những doanh nhân máu mặt trên thị trường, lĩnh vực nào cũng có một người đại diện tham gia.

Lần này ngoài ra mất các sản phẩm trang sức đá quý của tổng công ty GMEINER còn có sự kí kết các hợp đồng mua bán cho thuê tại trung tâm.

Từng top đoàn người tiến vào, sang có, quý phái có, bậc thấp cũng có. Duy nhất một điều làm nơi này sáng chói hơn chính là sự xuất hiện của Vũ Hàn Thuyên, cô trẻ đẹp năng chưa đầy ba mươi đã đứng đầu lãnh đạo một tổng công ty lớn tại thị trường kinh doanh Châu Âu, là người phụ nữ mà đàn ông nào cũng muốn hẹn hò.

Hàn Thuyên thấy nó từ xa, liền cười mừng mà gọi “Annie”

“Thuyên” nó ôm chầm lấy cô bạn, loại bỏ khoảng cách cấp trên và cấp dưới. Ai thấy cũng hết sức kinh ngạc, nhưng với hai người đó mới chính là mối quan hệ thân thiết “Minh cứ nghĩ cậu không đến”

“cậu muốn người khác nghĩ mình bốc lột nhân viên sao, hơn nữa mình muốn xem rời xa vòng tay mình cậu có bản lĩnh hơn không”.

“Thế bây giờ có câu trả lời chưa” nó cười đáp.

“Ồ, xin chào chủ tịch thuyên”

Cuộc nói chuyện của hai người chợt bị cắt ngang, khi có tiếng chào hỏi xuất phát từ phía sau. Hàn Thuyên thu nụ cười quay lại nhìn khách chào đưa tay chào:

“Chủ tịch Nguyễn, lâu rồi mới gặp lại ngài. Ông vẫn khỏe chứ”

“Ồ hóa ra Minh Anh làm cho cô, thảo nào con bé có sự thay đổi ngoạn mục thật”

Chủ tịch Nguyễn xoay sang nhìn nó đang đứng cạnh Hàn Thuyên mà khen ngợi một câu, nó cũng đáp lại bằng cái cúi đầu lễ phép. Đường như ánh mắt không lảng tránh người đứng phía sau vị Chủ tịch kia.

Hàn Thuyên nhận ra ngay Hoàng Long, thúc nhẹ Minh Anh cố ý trêu chọc, nếu ai để ý sẽ dễ dàng bắt được cảnh tượng ấy.

Hàn Thuyên muốn trêu một chút “Vị đây chắc là Hoàng Long thiếu gia Gmeiner”

Anh không đáp, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời, vạn năm nét mặt lạnh lùng đó không thay đổi trừ phi người vừa nói câu đó là Minh Anh. Lúc này anh hơi khó chịu, khi người con gái kia đang hoàn toàn bơ anh, xem anh như khoảng không vô định tính làm gì đấy nhưng lại bị ánh mắt nhú mày nhắc nhở của ba nên đành thôi.

Đi theo đoàn người của Gmeiner không chỉ có bọn họ bên cạnh còn có một số nhân vật khác, chẳng hạn như Ông Trương ba của Thiên Nghi, và Thiên Nghi. Bình thường Minh Anh chẳng thèm để ý đến bất kì cô gái nào, thế nhưng Thiên Nghi là người cướp được ánh mắt của nó lúc này.

Thiên Nghi hôm nay thật đẹp, bình thường trong đồ công sở cũng đủ tôn dáng của cô rồi, ấy vậy hôm nay cô diện một chiếc váy ôm màu trắng tinh khôi ôm lấy cơ thể, chột dạ nó thấy ganh tỵ vô vàng cảm giác khó chịu hơn khi bản thân đang phải chấp nhận một điều “ cô ấy và Hoàng Long đi bên cạnh nhau rất hợp”.

Đang mãi mê theo đuổi suy nghĩ mà nó lãng quên mất có người đang hỏi mình cùng một câu nhưng đã hai lần hỏi “ Minh Anh, cháu là trợ lý của cô Thuyên hay sao”.

Đến lần thứ ba gọi lại nó mới bản thân, cười chữa ngượng “ dạ vâng, cũng không đáng để khoe khoang”

“ được rồi, chúng ta vào thôi hình như đến giờ khai mạc rồi đó” ba anh đưa tay khách sáo mời mọc.

“ Mọi người vào trong, cháu đứng đây tiếp khách sẽ vào sau” nó đáp.

“ Cậu sắp xếp, mình vào trong”

Hàn Thuyên vỗ nhẹ lên vai cổ động rồi cùng với đoàn người cùng nhau vào sảnh chính, lướt ngang qua nó anh cố ý đụng chạm ngón tay bí mật, hai má nó hao hao ửng hồng nhưng vẫn vờ như không, còn anh lại được màng thú vị môi hơi cong lên một đường.

Màn trình diễn dưới ánh đèn chớp choáng sang trọng, một buổi trình diễn khá thành công. Từng sản phẩm cũng được giới thiệu đến người xem khiến họ mãn nhãn, thêm thuồng với từng bộ trang sức, điều bất ngờ nhất trong màn trình diễn đó là bộ kim cương cuối cùng cũng điểm nhấn của sự kiện hôm nay do đích thân Minh Anh biểu diễn.

Minh Anh bước ra dưới ánh đèn trắng, cùng chiếc váy ôm tinh tế tôn từng nét đường cong đẹp đẽ của người phụ nữ tuổi đôi mươi, trang điểm nhẹ nhàng nhưng lại càng khiến từng góc cạnh khuôn mặt toát nên vẻ thanh tao, sang trọng.

Bộ trang sức Giọt Nước Mắt được Minh Anh mang trên người, tỏa sáng lấp lánh hút hồn mê. Dưới ánh đèn các đại gia, công tử những người có địa vị xã hội không ngừng trầm trồ nức nở khen.

Huống gì có một người cứ nhìn mãi nó khi từ cánh gà bước ra, thậm chí anh còn thốt ra “ Chết tiệt” nếu không phải Thiên Nghi ngồi cạnh, có lẽ anh đã nói nốt câu “ Em phô trương quá rồi” phải rồi bản thân nhìn ngắm nó ngoài anh ra, anh chẳng muốn ai được phép thấy điều đó. Có lẽ sau hôm nay, anh phải dạy lại gu ăn mặc làm sao bớt tỏa sáng như lúc này, nhìn những cặp mắt đang dán vào nó mà anh muốn chạy đến móc hết ra.

Sau màn trình diễn, theo thứ tự là các bài phát biểu, theo sau là việc kí kết giữa Vũ thị và một công ty nước ngoài về lĩnh vực thời trang, tiếp đó buổi đấu giá diễn ra rất hoành tráng.

Bộ trang sức Giọt Nước Mắt gây ấn tượng mạnh đến cả khán phòng, giá khởi điểm của nó đã đạt lên con số hàng chục đô la.

“ Năm mươi ngàn” một cô gái thanh tao ngả giá.

Hàn Thuyên cũng thấy là thú vị, một bước nâng giá trị viên kim cương lên tận mấy ngàn “ Hai trăm ngàn”

“ Năm trăm” cô gái lại tiếp tục.

Hàn Thuyên cười nửa miệng, có vẻ sự thúc giục của cô đã có tác dụng, dứt khoát “ Một triệu”.

Ai nấy đều nhìn Hàn Thuyên bằng ánh mắt ngỡ phục, đầu gật gù cảm thán, một triệu chẳng hề hấn gì so với người như cô đó chỉ là con số rất bé. Hoàng Long đoán bụng hiểu được Hàn Thuyên đang cố ý giúp cho tập đoàn đẩy giá trị của bộ trang sức này lên chứ chẳng hề hứng thú như mọi người tưởng.

Chàng trai ngồi cạnh người con gái, thì thầm vào tai cô ta điều gì đó cô ả gật đầu nhẹ, vùi đầu làm nũng. Cô ả rất đẹp, người đàn ông siêu lòng cũng chẳng phải chuyện gì khó, dường như đã được thông qua, cô ả mạnh dạn đưa tay chốt giá.

“ Hai triệu”

Hàn Thuyên lúc này cười hất ra, bộ dạng cô đã vờ tiếc nuối nhìn cô ả bên kia gật đầu có ý chịu thua. Cô ả có vẻ thỏa mãn, ngồi ôm cánh tay nam nhân bên cạnh mình mà đưa mắt vênh vao, tưởng chừng như món hàng thực sự thuộc về mình rồi cô ả ngồi cười mãi không che dấu được sự kiêu căng của kẻ thắng cuộc.

Mc hô to “ hai triệu lần một”

“ Hai triệu lần hai”

Cô ả nghe vậy, ý định đứng dậy bước lên kháng đài để nhận lấy chiếm lợi phẩm nào ngờ một tiếng hô to từ bên dưới vang vọng, khiến cô ta quên đến nữa mùa.

“ Năm triệu”

Hàng ngàn con mắt đều đổ dồn về phía Minh Anh, ai nấy đều lấy làm ngạc nhiên. Một số người đã biết nó là Giám đốc PARKSON một số người lại nghĩ rằng nó chỉ là trợ lí bé nhỏ của Hàn Thuyên, cố tình rêu rao giá đó để lấy lòng.

Nhưng nào ai biết được nguyên nhân sâu xa bên trong, là nó cố tình muốn gây khó dễ cho cô ả phía bên kia. Cô ta tức tối nhìn nó lườm liếc không dừng, rồi quay sang người đàn ông cạnh mình thể hiện sự quyết tâm dù thế nào cũng phải mua cho bằng được.

“ Em nhất định phải có nó”

“ Thy Thy, nếu cô ta thích thì cứ nhường đi. Anh có thể cho em nhiều hơn thế, vả lại anh thấy bộ trang sức đó không hợp với em”.

“ Đạt” cô ả trở giọng không nề “ Nhưng em thích đó, chỉ là một bộ trang sức anh không cho em được sao, anh xem cô ta kia chỉ là một giám đốc bé nhỏ lại dám đối đầu với người của anh như thế, cô ta là xem anh ra gì . Nha anh, em thích lắm đó”.

Người đàn ông có phần không hài lòng, đôi đồng tử có phần ổn định nhưng cũng không thể mất mặt trước đám đông, anh ta cười gượng gật đầu.

Chỉ chờ có thế, Thy Thy liền lớn giọng “ sáu triệu”

“ sáu triệu không trăm năm mươi” cá cắn câu, Minh Anh cười thầm.

“ bảy triệu” Thy Thy không thua.

“ bảy triệu không trăm năm mươi”

“ cô” Thy Thy rít lên, nén cơn giận. Kiểu này là Minh Anh cố tình chơi cô ả không sai chỗ nào, tay nắm thành quyền tức không thể cào xé nó ngay lúc này “ 8 triệu”

Minh Anh vẫn đứng đưng, chẳng mấy may quan tâm đến cô ả. Hàn Thuyên thì lại được một màn xem kịch miễn phí, Minh Anh quả là hư học gì không học lại học cái chiến thuật chọc tức người khác như cô thoáng qua cũng ngầm hiểu được hai người này chắc có mối thù lẫn nhau.

Chủ tịch Nguyễn lại khá hài lòng khi bộ trang sức này, lại có giá trị vượt xa tầm dự đoán của ông, nghiêng đầu ông hỏi khê Hoàng Long “ Lương trợ lí của Minh Anh cao vậy sao”

Hoàng Long mím môi cười, nụ cười mang sự vui vẻ thú vị, cảm thán bản thân có một người con gái tuyệt vời như nó.

Thấy Minh Anh im lặng hồi lâu, Mc hỏi nhẹ “ Quý cô đây đưa giá 8 triệu, cô có muốn trả thêm không”

“ Đã vậy thì 8 triệu không trăm năm mươi”

Thy Thy giận đỏ tím tái cả mặt “ 10 triệu”

Con số mười triệu khiến ai nấy đều trầm trồ không ngớt, có người khen, có người cười thầm cô ả ngu ngốc không nhận ra được sự tính toán của Minh Anh.

Minh Anh tiến lại gần Thy Thy, sắc mặt lạnh lẽo ấy có phần khiến cô ta hoảng sợ. Khi nó đưa tay ra mời, cô ả có phần không kiên định được tinh thần phải mất vài giây mới hoàn hồn.

Cả hai đứng giữa kháng phòng, Minh Anh cười mĩm “ Vâng tiểu thư, bộ trang sức này thật sự hợp với cô” nói rồi tận tay Minh Anh trao cho cô ả.

“ Số tiền mười triệu từ bộ trang sức này, phía bên Gmeiner đã thống nhất lấy phân nửa để trợ cấp cho làng SOS của thành phố, thay mặt ban tổ chức tôi xin chân thành cảm ơn”

Mọi người trầm trồ vỗ tay sau lời phát biểu của nó, Thy Thy nhận bộ trang sức, được thể diện nhưng lại mang tâm tức tối. Lúc này cô ả mới nhận ra là Minh Anh cố tình gài, chẳng thể làm được gì hơn chỉ biết ôm bực bội quay về chỗ ngồi.

Người đàn ông của cô ả tỏ vẻ không vui, con số mười triệu không quá lớn nhưng cũng chẳng phải bé. Anh ta chẳng còn hứng thú mà tham gia tiếp, bỏ đi Thy Thy cũng lê lếch chiếc mà đuổi theo.

Vị khách không mời nhưng vẫn được tự tiện ra vào PARKSON, Kobe hôm nay diện một bộ lễ phục màu xanh dương cũng sơ mi trắng cà vạt xanh, đính cả gim vàng. Lịch sự đến lạ, nay tóc cũng gọn gàng theo chuẩn mực Under cut cực ngẫu, lại còn vuốt keo. Thấy Minh Anh cậu ta liền tránh mặt đi sang hướng khác.

Nó đã thấy nhưng toại nguyện theo ý Kobe bỏ qua cho cậu ta, nếu không cũng sẽ châm chọc bóng gió đến cùng, nụ cười nửa miệng của nó cũng đủ làm Kobe toát mồ hôi lạnh. Vừa hay lúc này Zen cũng đi đến thì thăm điều gì đó bên tay, hàng mày nó hơi chau lại rồi gật gù cho qua

Thở dài ngán ngẩm “ Đành vậy, là tự cô ấy muốn thế”

Nhìn quanh nhìn quất, mới tìm được tâm ngấm. Tìm Kobe đập ròn ràng hơn hẳn, cậu ta chớp lấy một cảnh hồng cảm trên bàn chạy đến người con gái đầu kia, cuối đầu đưa cảnh hồng cho Thiên Nghi.

Hai má cô hay hay đỏ ửng hồng nhất thời ngại ngùng không biết phản ứng thế nào, hơn thế áp lực từ người cha đang nhìn mình khiến cô khó thở trong bộ váy ôm sát cơ thể này.

Thiên Nghi nhận lấy, lẩm bẩm “ anh lại bày trò gì nữa vậy”

“ Tôi muốn chào hỏi em một cách trân trọng thôi”

“ Người này” ba Thiên Nghi ngờ vực hỏi.

“ Ba, đây là anh Kobe. Anh ấy là đại diện pháp lý của PARKSON”

“ Chào ngài” Kobe lịch thiệp đưa tay chào.

Lão Trương xem xét qua cũng không có gì đáng lo ngại, cho rằng chỉ là chào hỏi bình thường nên lánh đi chỗ khác để lại cho bọn trẻ.

“ hôm qua em ngủ ngon chứ ”

“ ừ, còn anh thì sao”

“ là giấc ngủ ngon nhất từ trước đến giờ, Thiên Nghi em quả là một thiên thần ”

Thiên Nghi phì cười trước độ sến sẩm này của Kobe, cả hai nhìn nhau thu bớt ngượng ngùng, nói chuyện với nhau cũng vui đi ác cảm như khi trước chẳng thấu Kobe như thế nào còn cô thì rất thoải mái rất vui nếu được nói chuyện với cậu ta.

Buổi tiệc đang trải qua êm đềm lại có tiếng huyền não trước sảnh, bảo an của Trung tâm cũng lần lượt được huy động. Thấy có chuyện chẳng lành, Minh Anh đến nói nhỏ với Hàn Thuyên vài câu rồi rời sảnh ra bên ngoài.

Là Ngọc Quỳnh, cô gào thét điên loạn, vừa thấy Minh Anh xuất hiện cô liền dùng hết sức bình sinh mà lao vào nhưng đã bị bảo an can ngăn.

“ Minh Anh, thật ra cô muốn gì. Cô muốn thấy tôi thảm bại mới vừa lòng sao ”

“ Bỏ cô ấy ra đi, để tôi giải quyết » Minh Anh lên tiếng.

“ Giám đốc, không chỉ một mình cô ta còn có một người đàn bà lớn tuổi đang làm loạn bên trong khu mua sắm ”

“ được rồi, qua đó giải quyết đi ”

“ Cô thật là trơ trẽn, tôi nói không sai đúng chứ. Giả làm bộ mặt ngây thơ trước mặt mọi người, như sau lưng lại thủ đoạn không kém bất kì ai ” Ngọc Quỳnh giận dữ, ngón tay chỉ thẳng vào mặt Minh Anh.

Minh Anh nín thinh, không phải vì những lời sỉ nhục của Ngọc Quỳnh làm nó tủi thân. Mà là vì chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy thôi mà bộ dạng bây giờ không khác gì một kẻ đầu đường xó chợ, lời ăn tiếng nói dẹt dẹt khi trước chẳng thấy đâu.

Đầu nó cảm thấy bắt đầu nặng trĩu “ nếu cô đến nói những lời thừa thãi tốt hơn nên về đi ”

“ hay cho câu hầy về đi, Minh Anh tôi biết cô ghét tôi những việc tôi làm với cô tôi cũng chẳng phủ nhận nhưng cô xem, cô đụng đến gia đình tôi cô khác gì hèn hạ hay không ? ”

Ánh mắt Minh Anh lãnh đạm, chẳng hề quan tâm “ con cái sai cha mẹ dạy, người sai có pháp luật trị ”

Lửa hận Ngọc Quỳnh càng cháy mạnh, cô hận không thể cào nát mặt ngay, cô cười lạnh, ảm đạm mà giáng xuống mặt nó một tát rất đau. “ Vậy kẻ cướp đi tình yêu của người khác ai trị, kẻ hại ba tôi giờ bất tỉnh ai trị. Cô trả lời tôi nghe ”

Minh Anh nhìn thoáng qua gương mặt mất hết lí trí kia mà thấy buồn thay, nó cũng chẳng bụng dạ rảnh rang mà so đo với Ngọc Quỳnh, chỉ là lần này thật sự Ngọc Quỳnh đã vượt quá giới hạn, nợ củ nợ mới chồng chất lên nhau đã bao lần cố nhắm mắt bỏ qua nhưng Ngọc Quỳnh nào có dừng lại.

Ngọc Quỳnh tính đánh thêm một tai nào ngờ, tay của cô đã bị nó dùng sức ngăn lại “ Đúng, Đăng Khôi làm rất tốt kẻ như cô không xứng đáng được yêu, một chút cũng không. Cô nói kẻ cướp đi tình yêu của cô ? xin hỏi cô đang nói ai ? cô thấy người đó hèn hò hay công khai tay tay với Đăng Khôi chưa ? ”

Ngọc Quỳnh cắn môi, im bật lắng nghe “ Cô nói kẻ hại ba cô nằm bất tỉnh, xin hỏi bản thân ông ta không tham lam mù quáng. Một lúc thu mua hết cổ phiếu ấy, cố ý dìm chết Myler thì hà cơ gì nó lại trở thành một đồng giấy vụn không có giá trị, tham thì thâm ăn miếng trả miếng, lẽ nào ba cô không biết quy luật đó ”

Ngọc Quỳnh lòng chứa đầy ngọn lửa oán hận, bên tai văng vẳng âm thanh hoạn loạn khi từng đợt người thân quen kéo đến. Thấy hai người đang căng thẳng, Thế Hiển định đến can ngăn nhưng Hoàng Long đã đưa tay cản lại, tình huống này Minh Anh tự biết cách giải quyết, xen vào chỉ càng làm mọi chuyện thêm phức tạp, dù là bên nào cũng khó mà ôn hòa.

Ngọc Quỳnh cuộn tròn ngón tay vào làm móng bấm sâu vào lòng bàn tay đau điếng người, nhưng nỗi đau đó vẫn không thể lấn áp được nỗi đau day dứt trong con tim nơi ngực trái của cô, hai mắt chưa xót nhắm lại, mọi bất hạnh đều đổ dồn lên nó.

“ Tất cả là đều tại cô, nếu cô không xuất hiện có lẽ chúng tôi sẽ chẳng như bây giờ, mọi thứ sẽ đúng như vị trí ban đầu của nó. Đăng Khôi cũng chẳng vì thế mà lạnh nhạt, làm tổn thương tôi, nếu không do cô gài sẵn bẫy đợi ba tôi nhảy vào ông cũng chẳng phải nằm bất tỉnh như bây giờ. Cô là loại cầm thú, mất nhân tính ” Ngọc Quỳnh hét lớn, hai tay nắm chặt lấy bả vai nó mà lay khóc lớn.

Càng nghĩ Minh Anh càng thấy người con gái này thật đáng thương, tất cả là yêu làm Ngọc Quỳnh trở nên ngu muội đến mức này, Có lẽ trong tình yêu ai cũng tổn thương, tự tổn thương mình hay làm tổn thương người khác tùy theo xuất phát điểm là sự cam chịu hay là ích kỷ .

Ngọc Quỳnh đã chọn ích kỷ, Minh Anh không chút cảm xúc gỡ tay Ngọc Quỳnh ra khỏi mình “Buông bỏ đi Ngọc Quỳnh,cậu không phải đáng thương như vậy ”

“ buông bỏ, cô nói xem tôi làm được sao. Ngay từ lúc gặp cô, Đăng Khôi ngày nào cũng đứng trước mặt tôi nhắc đến rất nhiều, còn bảo trên người tôi có khí chất giống cô” Ngọc Quỳnh cười dại “ Tất cả là tại cô, nếu không vì cô tôi sẽ chẳng tin mình làm ra được những điều ghê tởm như thế, Minh Anh cô hài lòng chưa, dù tôi có sai trái như thế nào cũng chính là do cô ép tôi trở thành thế này, chỉ hận lúc ấy tôi không nhanh tay hơn để lấy mạng cô ”

“ Ngọc Quỳnh, khi ấy tôi không hề đẩy cô xuống cầu thang, phải nhĩ ? ” Uyên Nhi cũng bức xúc mà chạy đến hỏi một câu.

“ hừ ” Ngọc Quỳnh cười lạnh “ Tôi không hề nói cô đẩy ”

“Tình yêu của cô thật đáng khinh bỉ cô biết không? Đúng, cô yêu sâu đậm không sai, nhưng những việc làm ích kỷ của cô là sai. Cô tưởng rằng mình làm những việc đó rồi lấy lý do này lý do nọ đổ hết cho người khác thì cô nhẹ lòng sao. Những việc cô đã làm qua đó, có bao giờ cô thấy mình vui hơn hạnh phúc hơn chưa, cô cho rằng mình bất hạnh còn người khác lại đang hạnh phúc trên nỗi đau của cô, nếu cô thật sự nghĩ vậy thì cô thật sự rất ngu dốt. Cô nói rằng do tôi mà Đăng Khôi lạnh nhạt với cô sao, cô nhầm to rồi. Bởi vì Đăng Khôi không chấp nhận được con người ích kỷ của cô thôi. Cô tưởng mọi việc cô làm anh ấy không biết rõ sao, cô lại sai lầm rồi, thật ra Đăng Khôi biết rất rõ nên mới kiên nhẫn ở bên cạnh cô, nếu không anh ấy đã rời xa một kẻ ác độc như cô từ lâu rồi, Đăng Khôi không phải kẻ ngu!”

Những lời vừa thốt ra, cũng là lúc đôi chân Ngọc Quỳnh chẳng còn trụ vững nữa.

Hoàng Long đứng ngoài nhìn thấy hết mọi chuyện và chưa bao giờ bắt gặp được ánh mắt lạnh đậm lạnh lùng đáng sợ, đầy mắt thâm sau như lúc này của nó, rất phù phàng rất nhẫn tâm. Lời nói nhẹ tựa lông hồng nhưng lại có sức giết chết một trái tim đang đập.

Phải rồi đã không muốn, chứ một khi đã phũ đàn bà không hề thua kém đàn ông.

“ Đến bây giờ tôi mới hiểu vì sao Đăng Khôi lại quyết định như vậy ”

Nói rồi Minh Anh quay bước vào trong, Ngọc Quỳnh mất thăng bằng mà ngồi phịch xuống một chỗ, ai nấy đều nhìn cô bằng ánh mắt thương hại. Chẳng một ai có ý lại gần đỡ cô dậy lúc này, cô ngồi đó khóc thút thít như một đứa trẻ, đám đông cũng dần thưa bớt đi.

“ Ngọc Quỳnh, em về nhà đi chuyện ba em anh sẽ tìm cách ” Hoàng Long cời áo khoát cho cô rồi, trầm âm nói một câu. Còn căn dặn trợ lý Trương đưa Ngọc Quỳnh về nhà cẩn thận.

Nhìn thân hình cô đơn, lạnh lẽo bước đi mất sức mà ngay cả Hoàng Long cũng lấy làm chua xót. Đăng Khôi thích nó, anh rõ nhưng luôn cố vờ như không biết để giữ mối quan hệ được tự nhiên không phức tạp, nhưng lại ngoài dự đoán Ngọc Quỳnh tổn thương đến vậy, không ít thì nhiều anh và Ngọc Quỳnh cũng có nhiều năm làm bạn bè thân thuộc...

230. Chương 114: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 5)

Hết sự tình này lại đến sự tình khác, nhiều khi nó chẳng hiểu có sự ân oán muôn kiếp như thế nào chẳng hay, nhưng có gì cứ phải chạm mặt với Thy Thy, con người mà chỉ cần nghe đến cái tên cũng đủ làm nó sồn cả gai ốc.

Cô ả lướt từ xa đi tới, bộ trang sức làm chói mắt người nhìn. Cô ta vương tay, nhưng nó chẳng hề có ý muốn đáp lại, một tia nhìn cũng chẳng dành cho cô ả cứ thế mà lướt qua.

Tâm không can Thy Thy chạy lên trước chặn đường, miễng cười nửa môi « Sự thật bao giờ cũng chua xót lắm phải không ? »

Bụng nó muốn cười, nhưng lại chẳng cười nhìn bộ dạng của Thy Thy ai cũng biết cô ả đang được bao nuôi người bao nuôi ả là Đạt đối tác với nó liệu cô ta có biết điều đó ?, đã thế cứ tỏ ra mình thanh cao quý phái, nữ nhân không biết điều thường khiến đàn ông mau chán.

« cô rảnh không có việc gì làm, thì cố mà giữ bát cơm của mình đi » giọng nó chậm rãi, lúc này cơn đau đầu đang dần ập tới.

« Cô... » cô ả ghen lời, hất đuôi tóc mình ra sao, lơ đi câu nói của Minh Anh, là chấp không cần thiết phải đáp lại.

Bực dọc mở bóp tiền lấy một tấm thiệp mời vút vừa giữa khoảng ngực nó « Tốt nhất cô đừng đến » nói rồi cô ả đồng đánh bỏ đi.

Minh Anh khó chịu, ôm lấy tấm thiệp trong tay, cơ hồ cau lại vài giây trong đầu lại lóe lên điều gì đấy mà khỏe miệng cong lên một đường nói với theo « Yên tâm, tôi sẽ đến đúng giờ ».

Dĩ nhiên âm thanh lớn đó lọt qua khe tai Thy Thy, cô ả cười thầm nửa miệng rồi ngẩng cao đầu sững bước ra khỏi tòa nhà.

Định bụng quay lại sảnh sự kiện, bước chân nhích chưa được bao lâu, đã có người có ý ngăn lại. Gương mặt thanh tú của nó có chút căng lên nhưng rồi cũng mau chóng dần dần, thái độ vẫn lễ phép như mọi ngày mà cúi chào người đối diện.

« Bác trai »

« Ta muốn nói với cháu vài câu thôi » nét mặt trầm tư của ba anh không che nổi sự muộn phiền, ông thở mạnh một hơi « Chuyện đó, cháu đã suy nghĩ chưa »

« cháu » nó ngập ngừng.

« Nếu sớm biết cháu sẽ có ngày quay về, ta cũng sẽ vui vẻ ủng hộ hai đứa. Nhưng mà cơ đồ nhà ta mấy đời ta không thể... dù cho là ta trả giá cũng được ta có ra làm sao ta không hề hối hận, chỉ có điều Ông nội Hoàng Long giờ cũng ngưỡng cửa hơn tám mươi rồi, ta không biết lúc nào thì ông ấy hơi thở tắt đi, nếu tập đoàn chẳng may rơi vào hố sau... » nói đến đây lời nói ba anh nghẹn lại cổ họng.

Những lời nói cuối cùng mãi một lúc ông mới bật ra nổi « ông ấy sẽ không nhắm mắt thanh thân ra đi »

Đáy lòng Minh Anh se lại, đuôi mắt người đối diện đã xuất hiện ngày càng nếp nhăn, sự lo âu ẩn hiện rất rõ ngay cả lời nói cũng thoát nên về kì vọng rất nhiều. Vấn đề này, nó nên đi tiếp hay nhường một nước, Hoàng Long đã nói hãy tin anh nhưng sự việc trước mắt càng ngày càng tàn lụi, giới hạn đi đến bờ vực mong manh.

« Cháu biết rồi » nó dần lòng, đáp trả.

« thật sao ? »

« Mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa thôi, bác đừng lo lắng. Cháu ắt tự biết giải quyết, bác trai bác yên tâm »

Chỉ sợ lòng kiềm không được, hơi thở gấp gáp nó cúi chào lễ phép rồi nhanh chóng xoay lưng bước đi. Mất trần nhìn vào nào ai biết được sau mỗi bước chân nhẹ nhàng cả cơ thể nó giờ đây nhưng có núi thái sơn đè nặng.

Lòng ngực phập phồng khó thở, khóe mắt sâu lầy đỏ hoe. Nó không trở về hội trường, một mình nhắc chân lê lét vào phòng làm việc đèn cũng không mở, nhốt mình trong đêm tối cô quạnh.

HOÀNG LONG – cái tên chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến cả trái tim nhói buốt, tay Minh Anh đưa lên ngực trái, các cơ chi của ngón tay liền theo cơ thể bóp thắt chặt lại. Tiếng khóc kìm nén không khỏi vang thanh, may quá « ít ra giờ này không có ai ».

« Cách » tiếng then chốt cửa mở ra, Minh Anh cũng chẳng mảy may để ý đến.

« Minh Anh, chị... »

« Đứng, đừng mở đèn. Cứ để vậy đi » Nó nghẹn ngào, yêu cầu người đứng ngay cửa đang có ý định bấm con tắc.

Âm thanh tiếng gót giày mỗi lúc càng rõ, tiếng lại gần Minh Anh, Zen ngồi thụp xuống, tay vén một mảng tóc đang đổ lòa xòa xuống mặt nó. Đây không phải lần đầu, Zen thấy nó quặn đau đến vậy, im lặng giữ im khoảng khắc này...

Minh Anh tựa hồ gục ngã vào bờ vai zen, đôi vai run run khóc lớn nhưng không gào, vụn vỡ nén lại vẫn hơn.

Hai chị em gục mình trong bóng tối đến tận nửa đêm mới thôi, đồng hồ cũng chỉ về một giờ khuya. Hốc mắt Minh Anh đỏ hoe, thật lâu lắm rồi mới khóc nhiều đến thế, tưởng chừng mọi việc đơn giản hóa ra lại phức tạp hơn nó nghĩ rất nhiều.

Zen đưa sang cho nó một tập hồ sơ màu xanh dày cộp, nó nhận lấy cùng với ánh mắt nghi hoặc.

« Đây là những gì em thu thập được, dù trung tâm thương mại có lớn đến đâu cũng chẳng thể nào so bì với các đại gia kim cương được. Có khi một viên kim cương loại cực phẩm nào đó cũng đủ để mua đứt tòa nhà này. »

« Vậy tức dù chị có, dù hết cổ phần của PARKSON cũng chẳng đủ vững chãi để làm điểm tựa cho GMEINER ? »

« Không tệ đến vậy » Zen nhún vai « ít ra có thể cầm cự được nữa năm, nhưng nữa năm liệu anh ấy có thể đưa giữ được Gmeiner ? thời gian ngắn như vậy quả làm khó người ta, dù là mười Hoàng Long cũng chẳng kịp »

Nét mặt cả hai giờ đây, đều phiền não. Bài toán này quả thực nằm ngoài sự kiểm soát, đơn giản nó nghĩ sự việc này rất đơn giản, chỉ cần Hoàng Long đồng ý nó sẽ dùng hết mọi khả năng mình có để làm điểm tựa giúp anh vượt qua khó khăn vậy mà...

Đoạn đường này thật là dài, chỉ còn thiếu một chút ít thời gian để có một hôn lễ như tám năm trước đã từng mơ, ấy vậy cuộc sống đầu thế nào có màu hồng một cách dễ dàng như thế, liệu đây là cánh cửa cuối cùng hay là điểm chết cho tình yêu ?

Câu hỏi này bản thân nó đã tự hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, nhưng kết quả lại khá buồn khi nó nghĩ đó là « nắm mồ ».

« Còn một cách » Zen lãnh đạm, hơi thở có chút e dè.

« Không cần ngại, em cứ nói đi »

« Chị, nếu được hãy nhờ sự giúp đỡ của Hàn Chủ tịch ! »

« Hàn Thuyên ? » nó nhíu mày.

« Nếu chị thuyết phục được chị Thuyên, trở thành nhà tài trợ cũng như cổ đông của Gmeiner chẳng phải truyện này coi nhưng bước một trụ vững sao. Có PARKSON và VŨ THỊ chống đỡ em không tin vụ này không trượt lọt » Zen khẳng định chắc nịch.

Nhưng ngược lại Minh Anh lại có phần e dè, trong lòng không có chút tự tin « khả năng hợp tác lại quá thấp bé, hơn nữa...Hoàng Long cũng chẳng đồng ý ? » nó ngập ngừng.

« Chị lo Hàn Thuyên sẽ tranh thủ đầu tư GMEINER về tay mình đúng không ? » Zen nghiêng đầu hỏi.

Nó gật nhẹ đầu, đôi đồng tử nhíu lại lo lắng.

« Quả thật không ngoài trừ khả năng này, lúc này là cơ hội ngàn năm có một để một tập lớn như VŨ THỊ thu về món hàng lời to đến thế. Chị ấy là người kinh doanh, khả năng bỏ qua dĩ nhiên là 0 % , nhưng ngoài VŨ THỊ ra chúng ta không thể nào xoay sở được, lực bất tòng tâm »

« ENJOY, MYLER thì sao... ? » nó hỏi một câu ngớ ngẩn, chỉ hận không thể thu về.

Zen thở mệt, ngồi bệt xuống nền đất lạnh ngắt, khóe miệng hơi cười vì sự ngô nghê của Minh Anh. Cũng phải thôi, đầu óc chị ấy bây giờ làm sao phân tích được mức độ nặng nhẹ trong sự việc lần này.

« Sau vụ lật đổ Sang Chủ tịch năm đó, Thế Hiển anh ấy chỉ mới củng cố địa vị gần đây ENJOY chính là không có khả năng, về MYLER giờ cũng xem là công ty con của PARKSON nó đang sống nhờ vào sự chu cấp từ PARKSON, Minh Anh chỉ nghĩ xem đủ khả năng không ? »

« Không » nó thờ ơ đáp.

« Còn Hoàng Long, anh sẽ đồng ý thứ nhất là vì tình yêu của hai người ngoài cách này ra không còn cách nào thứ hai cơ hội này vừa cứu tập đoàn nếu anh ấy không đồng ý, dĩ nhiên theo sắp xếp mà cưới Thiên Nghi và cứu cả Gmeiner » Zen nhún vai.

« Em... »

« Thôi, tốt nhất chị đừng nghĩ nữa » Zen nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của nó , dịu dàng nói « Bước tiếp theo như thế nào, chẳng phải vẫn do anh Long quyết định hay sao ? dù chị có chuẩn bị thế nào cũng thua

một câu nói quyết định chủ chốt của anh Long, đừng nghĩ nhiều nữa, sáng mai em sẽ tìm hiểu thêm về tình hình bên ấy »

« Ủm » nó gật đầu, tiện tay bật máy sưởi, chẳng hiểu sao lúc này lại thấy lạnh lẽo đến vậy. « Ông ta sao rồi ? »

« Chị nói ai ? Phạm Luân » Zen nhìn cử chỉ im lặng thầm hiểu « Em đã thực hiện như lời chị nói, việc ông ta ham lợi đã thu mua tất cả cổ phiếu khổng mà chúng ta tung ra, em đoán chắc ngày mai phía bên thanh tra sẽ đến thu hồi. Còn về phần Ngọc Quỳnh, em cũng đã cho luật sư đến giải quyết phía bên công ty Model giờ có vẻ rồi như tơ vò, mọi hoạt động của Ngọc Quỳnh đều hủy »

Trong đêm tối chỉ còn âm thanh im lặng chẳng ai nói thêm lời nào nữa, ai nấy đều có nhiệm vụ riêng theo đuổi suy nghĩ của mình, được một lúc lâu sau Zen cũng thở dài mà ra về trả lại màn đêm tĩnh mịch cho Minh Anh.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi trôi qua, mọi công việc của Ngọc Quỳnh dường như bị hủy hoàn toàn, cô không khác nào đang rơi xuống giếng sâu không thể nào trở mình. Scandal cô gặp nhiều và bương trải không ít, lần này lại khác không phải scandal nhưng vì sự kiêu ngạo lòng kiêu hãnh của bản thân cô tự chôn mình xuống hố.

Những chai rượu Black thi nhau lăn lóc dưới nền gỗ, tóc tai rũ rượi che hết nửa gương mặt, chiếc váy ngủ mỏng tan càng làm người cô gầy trông thấy rõ. Giờ đây cô lấy rượu thay cho khẩu phần ăn kiêng hằng ngày, ngồi cạnh chiếc giường rồi cười ngây cười dại vô định, hết ngum này đến ngum khác thay nhau đưa lên cửa miệng một hơi hết sạch.

Mẹ Quỳnh cũng vì chuyện của hai cha con mà sinh bệnh, nằm mê man suốt mấy hôm nay. Ba Quỳnh lại bị cục thuế liên tục cho người đến làm phiền, chạy đông chạy tây mong chót lọt mặt mày căng thẳng tột cùng, cho đến bây giờ ông ta vẫn không hiểu nguyên nhân từ đâu.

Ông ta càng cố nói lỏng, bên trong lại có một thế lực ẩn nào đó bóp chặt siết hết cổ, khiến ông ta muốn thở cũng đừng nghĩ đến.

Tiếng sứ vỡ lại vang bên dưới nhà, Ngọc Quỳnh nghe thấy rồi cô nhếch môi cười nửa miệng khinh đời, việc này không lạ cũng chưa hẳn là quen. Có lẽ đập vỡ thứ gì đó là cách duy nhất để ba cô thoải mái hơn lúc này.

Cô lết thân tàn ma dại của mình xuống nhà, tay dĩ nhiên không quên cầm theo chai Black đen bóng.

« Cô chủ » nét mặt bà giúp việc hốt hoảng khi thấy Ngọc Quỳnh.

« Con... » Ba Quỳnh tức giận quát lớn, rồi nhanh chóng điều chỉnh lại « Xem xem gia đình ta chưa đủ rắc rối hay sao, con còn không biết lo cho thân mình »

« Con cần gì phải lo ? công việc ư, đúng như theo ý nguyện của ba rồi , con từ bỏ rồi. Hừ »

« Hừ » Ba Quỳnh thở mạnh, tức giận ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh « Ta thật không rõ, người nào lại cố ý nhúng tay vào chuyện này càng làm mọi chuyện thêm rắc rối, từ đầu con từ bỏ có phải giúp ta được nhiều việc rồi hay không. Cứ đâm dăm vào ba cái nghệ thuật vỡ vụn »

Những lời mắng nhiết quá quen thuộc, Ngọc Quỳnh chẳng buồn đáp lại.

« Coi bộ dạng người không ra người, ma không ra ma. Chẳng hiểu ta kiếp trước mắc nợ gì lại không có lấy một thằng con trai, nhìn con xem chẳng giúp ít được gì... »

« Ông chủ, cô chủ cũng kiếm ra rất nhiều tiền... » bà giúp việc bèn vục một câu.

« Chỗ này chưa đến lượt bà lên tiếng, đi đi » ba Quỳnh quát lớn « Phạm gia ta thật bất hạnh »

Ba Quỳnh ngồi xồm xuống chiếc ghế, hơi thở ông tỏ ra gần như bất lực. Mọi gánh nặng đều từng nét hiện rõ trên khuôn mặt, một tay chống lên đỡ lấy đầu nặng trĩu.

« Thật ra là kẻ nào lại cố ý hãm hại ta đến chân tường thế này, thực lực của kẻ đó không hề kém »

Ngọc Quỳnh nghe vậy, tự ngẫm ra được đáp án, cô nhấp ngụm rượu cười khẩy đi đến ngồi đối diện cha mình, vẻ mặt bất cần đời lúc này chán nản vô cùng « còn ai nữa, là Minh Anh đấy, chính là cô ta đấy »

« Minh Anh ? » Một dấu hỏi to đùng trên não bộ ba Quỳnh.

« Cô ta là giám đốc PARKSON, ngoài PARKSON ra còn ai có thể dồn ép công ty của ba đến bước này »

Nghe lời con gái nói, ba Quỳnh như gỡ được nút thắt, theo thông tin ông ta có được quả nhiên bên bộ phận thanh tra từng nói với ông « đã dắc tội gì với Vũ Thị để ra có sự này » ngẫm ra PARKSON chẳng phải là công ty của Vũ Thị hay sao, còn cái người Minh Anh kia chẳng phải là ả cướp người yêu của con gái ông ta hay sao.

Trong phút chốc ngẩn ngui, Minh Anh trở thành một kẻ không ra gì trong mắt ba Quỳnh, ông ta liên kết mọi sự việc rồi tự đưa ra kết luận. Về mặt hung tợn, tay nắm thành quyền, miệng không ngần ngại mà chửi rửa một câu « Đồ con gián chết tiệt, đúng là thứ không gì ».

« Giờ ta phải làm thế nào ? » ba Quỳnh nhìn sang con gái trong bộ dạng ma dại mà hỏi.

« Chẳng phải ba có quan hệ rất tốt với ông Trương sao ? liên kết với ông ta để đánh một lần khiến cô ta muốn ngóc đầu lên cũng không được, chuyện đơn giản chẳng phải sao ? »

« Lão Trương ? » ba Quỳnh nhấn mạnh hỏi « chuyện này liên quan gì đến lão ấy, lão ta sẽ không giúp nếu không có lí do chính đáng đâu »

Ngọc Quỳnh lại cười khẩy, ánh mắt cô giờ đây không còn được trong trẻo như trước nữa, thay vào đó là một sự phẫn nộ lạnh lẽo dấy lên cảm giác cô đơn độc ác.

« Có liên quan đó ba, không những cô ta gạ gẫm Đăng Khôi ngoài ra Hoàng Long cũng chẳng buông tha. Tâm địa cô ta quá xấu xa, một người như thế chỉ hận không chết sớm đi một ngày »

« Cô ta dám » ba Quỳnh rít lên.

« Hừ, con điểm như cô ta chuyện gì chẳng dám. Ba nghĩ xem, nếu như ông Trương biết được có người cố tình phá vỡ hạnh phúc của con gái ông ta, liệu sẽ bỏ qua ? hơn thế nữa, chẳng phải hai gia đình họ đang có sự hợp tác với nhau hay sao, chỉ cần ba đứng giữa vô tình nói vài lời không nên nói. Rồi chúng ta chỉ cần chờ kết quả thôi » Ngọc Quỳnh đẩy sự phẫn nộ.

« ha ha » ba Quỳnh cười lớn « Đúng đúng, lão Trương rất cưng con gái nếu lão ta biết được chắc chắn sẽ ra mặt giúp ta. Nhưng Hoàng Long cũng không phải đứa chịu đứng dưới trướng người khác, bọn họ trở mặt thì sao ? »

« Thì chúng ta ngồi mát xem kịch thôi, GMEINER và Trương Thị trở mặt tự bọn họ đấu đá với nhau, dù thắng thua thế nào bất lợi là bọn chúng, nếu Hoàng Long gặp chuyện con nghĩ Minh Anh không ngồi im dương mắt nhìn thế sự vậy đâu. Cứ để bọn họ đấu đá với nhau » Ngọc Quỳnh cười đại « Không cần nghĩ cũng biết, cả GMEINER và PARKSON chẳng đủ thực lực đấu với Trương Thị » .

Ba Quỳnh gạt gù nghe theo con gái mình, lập tức rút điện thoại gọi cho ai đó sắp xếp cuộc hẹn...

Cũng vừa tầm tan ca, Minh Anh đứng trước cửa PARKSON tính đi về trời đột nhiên đổ mưa bất chợt, ánh mắt trong trẻo nó nhìn mưa tí tách rơi xuống nền đất bắn lên chân nó ướt sũng một ít.

Khóe môi chợt theo lẽ tự nhiên cong lên một đường, mơ màng nhớ về một khoảng kỉ niệm nào đó, cũng dưới cơn mưa nhẹ, có đông thế này « Khờ thật » nó lẩm bẩm vài chữ.

« bíp, bíp » 2 tiếng còi từ ô tô trước mặt phát lên, người ngồi bên trong kéo gương xuống, đôi môi nở nụ cười khiến người ta thoải mái khó tả, tay còn vẫy như đứa trẻ.

« Cô nương, tạ hạ có thể mời cô cơm tối không » Đăng Khôi gọi qua người đứng bên ngoài, rồi vội vàng xuống xe, cầm theo dù chạy đến chỗ nó.

Minh Anh bật cười phì ra, tâm trạng cũng chính thức trở về ban đầu, tay ngoắc người bên trong chiếc xe oto « Em chưa lãnh lương đâu »

Một tay cầm dù, một tay che lấy mặt « Minh Anh, anh cũng là một giám đốc đó »

« Đâu ai biết được, chia tay còn đòi quà được mà »

« Em » Đăng Khôi cứng họng.

Mặt anh đỏ cả lên, Minh Anh cười tủm tỉm khoát vào cánh tay anh kéo đi « Đi thôi, ăn gì nhỉ ? gà nhé »

Giây phút ấy cả thế giới như đọng lại, gương mặt đỏ rần che đi hai má hây hây ửng hồng của Đăng Khôi, đây là lần đầu tiên Minh Anh thân mật gần gũi với anh như thế này. Một cảm giác thật tuyệt đang chạy loạn xạ các dây thần kinh.

« Không ăn kiên à ? » Đăng Khôi vui vẻ đáp.

« Hôm nay anh khao mà, muốn kiên cũng không nhẫn tâm hành hạ dạ dày mình đâu » nó bấu môi cười tươi...

« Hên quá, anh mới lãnh lương. Thật là vinh hạnh »

« Tất nhiên, đâu phải ai muốn ăn tối với em liền ăn được »

« Minh Anh, em chảnh quá rồi đấy »

« Có sao »

Cả hai người trêu đùa nhau nô nức trong tiếng cười, có ai phát hiện rằng lâu rồi nó không cười vui vẻ như lúc này...

« Nhìn em xem khác gì đứa trẻ » Đăng Khôi cười nói, tay vén sợi tóc rối ngang mắt Minh Anh sang một bên.

« Vậy một đứa trẻ sẽ được anh mời đi ăn mãi đúng không, ha ha. Mà Bộ nhìn em già lắm sao » nó dừng tay, trẻ môi liếc Đăng Khôi.

« Không già, nhưng lạ mắt đến nay anh nhìn vẫn không quen »

« như thế nào mới quen » nó chống cằm, mặt nghiêm túc hỏi.

« phải bự như này nè » Đăng Khôi vừa nói, tay dang rộng khoảng chừng nửa mét trêu nó.

« Anh đó coi chừng xiên nĩa vào người anh » nó đưa chiếc nĩa lên chĩa về phía Đăng Khôi đầy sự ham dọa.

Đăng Khôi xua lia lịa, miệng không ngừng van xin « không dám, không dám »

Cả hai cứ thế nô nức trong tiếng cười...

Tại sân sau biệt thự khá lớn, hôm nay đột ngột ba Quỳnh đến tìm lão Trương đàm trà khiến ông ta có đôi chút bất ngờ. Vẫn khách sáo mà đón khách, cả hai ban đầu qua loa nói vài chuyện, rồi lão Trương chợt hỏi khi thấy ba Quỳnh đột nhiên thở dài mệt mỏi.

« Ông có chuyện gì sao ? tôi nghe nói công ty đang gặp chút khó khăn hay là muốn tôi giúp gì » lão Trương vào thẳng vấn đề.

« Lão giúp được tôi sao, bạn bè lâu ngày tôi qua thăm ông chứ không phải đến nhờ vả ông » ba Quỳnh khàn giọng, vẻ mặt rất chân thực.

« thật quý hóa , ông thật có lòng. Được rồi, tâm sự tôi nghe thử xem nào bạn già » lão Trương nhấp ngụm trà gạt gù nhận thành ý từ ba Quỳnh.

« Thật ra chuyện này tôi chạy đi một vòng là sẽ xong ngay, có điều...haizz » nói đến đây ba Quỳnh nét mặt trầm ngâm, đầy mâu thuẫn « Chả hiểu sao, PARKSON lại cho người cố ý gây khó dễ, tôi có muốn chạy cũng chạy được »

« Liên quan đến PARKSON, công ty ông và bên đó liên can gì mà phải chèn ép ông. Tôi nói, ông thật vô lí đấy lão Phạm à » lão Trương ngoắc tay phẩy đi, trước điều vô lí này.

« Chuyện này cũng trách con bé nhà tôi, đắc tội với con bé Minh Anh giám đốc bên ấy. Mà cũng thật quá đáng, rõ ràng con bé nhà tôi với cậu Đăng Khôi đã yêu thương nhau từ nhỏ, dùng phát cô ta xuất hiện không những phá hoại tình cảm giữa bọn nhỏ còn cố ý hủy hoại sự nghiệp của con bé, ông nói xem cục tức này tôi nuốt làm sao trôi »

« Sao có thể, tôi thấy cô ấy xuất chúng hơn người, có cần làm thế để bôi nhọ thanh danh của mình. Chắc ông hiểu lầm đấy thôi, tôi thấy cô Minh Anh đấy rất được » lão Trương vội nêu nhận xét của mình.

Lão mông lung nghĩ lại tối hôm sự kiện, có một cô người mẫu đến quấy rối trước cửa PARKSON bộ dạng không ra gì, ấy chính là con gái lão Phạm hay sao. Lúc ấy ông quan sát vẻ mặt Minh Anh có vẻ rất giận dữ, vô tình thì ra là tranh dành chuyện tình cảm, quả nhiên người có tài, có thể ép người ta đến đường cùng thành ra bộ dạng như vậy.

Nhìn sang sắc mặt của lão Trương có vẻ vẫn chưa tin, hơn nữa đây là việc gia đình ba Quỳnh nên ông nghĩ rằng lão Trương chẳng mấy làm thú vị. Trong đầu ma mãnh xuất hiện ý nghĩ không mấy tốt lành :

« Mà nghĩ cũng kì lạ, cô ta với Hoàng Long chẳng phải tình cảm rất mặn mà sao » ba Quỳnh giả vờ suy tư, mắt liếc xem trạng thái lão Trương.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sắc mặt lão có chút thay đổi, bằng cách tách trà lên tới cửa miệng rồi lại đặt xuống bàn có vẻ chăm chú nghe theo lời nói.

« Hai đứa nó có quan hệ yêu đương mà, tôi nhớ không nhầm thì yêu nhau cũng được bảy tám năm rồi đấy. Vậy mà cô ta còn cố ý tranh dành với Ngọc Quỳnh làm gì , chẳng lẽ có ý muốn bắt cả hai tay sao, nghĩ mãi tôi cũng chẳng nghĩ không ra »

« cái gì, Hoàng Long và cô gái Minh Anh đó, hai người có quan hệ yêu đương » lão Trương, khấn trương hỏi.

« Ừ, cô ta thậm chí còn ở chung với Hoàng Long mấy năm. À phải rồi, gia đình ông với bên đó tôi nhớ có hợp tác làm ăn mà đúng không ? còn Thiên Nghi nữa, phải rồi chẳng phải hai gia đình ông đang bàn chuyện đám nhỏ sao » ba Quỳnh ra vẻ ngạc nhiên, nhìn trừng trừng vào lão Trương như vẻ ngạc nhiên.

« Chuyện này... ông nói là thật sao ? » Lão Trương gằng giọng hỏi.

Ba Quỳnh cười thầm trong bụng, cuối cùng chiêu trò khích tướng của ông ta cũng có chút tác động. Giờ thì hay rồi cứ giả bộ làm tịch rồi đứng trong tối xem diễn biến xảy ra, các bên đấu đá lẫn nhau , tự sinh tự diệt còn về phần ông cứ ung dung ngồi mát ăn bát vàng.

« Tôi nhớ nhầm rồi... không có không có » ba Quỳnh làm bộ ấp úng.

« Nói...ông nói ngay cho tôi » lão Trương quát lớn.

Không co kéo thêm thời gian, ba Quỳnh cười an ủi bảo lão Trương bình tĩnh lại. Bắt đầu ngồi thuật lại những câu chuyện ông ta biết và không biết thêu dệt nên câu chuyện hoang đường...

« Đấy con bé Minh Anh đấy, được Hoàng Long bao nuôi ra nước ngoài học thành tài rồi quay về đây ỷ thế ỷ quyền lên mặt. Chắc nó quên năm xưa, nó được con gái nhà tôi cứu mang thế nào. Mà chuyện ấy coi như bỏ qua đi, tôi cứ nghĩ đến Ngọc Quỳnh mà thấy sốt, sự nghiệp tình cảm của nó đều bị cô ta âm mưu chiếm đoạt tất cả, giờ nó không khác gì một kẻ phế nhân, suốt ngày làm bạn với rượu chẳng buồn đi ra ngoài, cái cô Minh Anh đó không còn tình cũng phải còn chút nghĩa cũ khi trước Ngọc Quỳnh đối với nó thế nào. »

Ba Quỳnh buồn bã, bùi ngùi kể lể « Tôi đây càng bức xúc hơn, khi biết chuyện bé nhà ông. Cô ta có Đăng Khôi không đủ, còn phò trương tình cảm của mình và Hoàng Long nữa cơ chứ, ông xem vậy cô ta xem con gái ông ra gì là cổ ven đường muốn dậm lúc nào thì dậm »

« rầm » lão Trương đánh mạnh xuống mặt bàn một tiếng rõ to.

« Người ta nói chẳng sai, càng đẹp càng thâm sâu. Bề ngoài cô ta quả nhiên đã giở dang che dấu nội tâm. Tôi cứ tưởng cô ta là một nhân tài xuất chúng, thật không ngờ được một bụng dao găm. Hừ, thật không biết tốt xấu tranh dành với con gái tôi ? cô ta không biết vị trí mình đặt ở đâu hay sao, chỉ là một loại con trùng »

« Phải phải, thật tiếc cho Hoàng Long bị cô ta che mờ mắt, không biết phải trái. Haizz » ba Quỳnh ra vẻ cảm thông.

« Thảo nào thằng bé hết lần này đến lần khác do dự việc đính hôn với Thiên Nghi. Thì ra là nguyên do này » lão Trương nhú mày, mặt nhọc.

« Được rồi, ông yên tâm cô ta sẽ không có cơ hội nào quấy rầy ông và con gái ông thêm nữa. Cô Minh Anh ấy dùng hồng một tay che trời, tôi sẽ chẳng để cô ta được như ý nguyện, đụng vào con gái tôi ? cô ta thật là đại đột. Hừ » ánh mắt lão Trương hăng lên một sự kiên định nhất định.

Giờ thì vui rồi, ba Quỳnh đã đạt được mục đích, uống ngụm trà mà khoe môi nhếch lên sự hài lòng rõ rệt. Lần này thì vui, bên này đánh bên kia không gì vui bằng, đằng nào thì ông ta cũng muốn nhờ cái gai lão Trương này, lão tính đến đâu cũng không tính toán ra được PARKSON có vũ thị chống lưng, ông ta có dây vào thì khó mà có đường lui, khi hết quyền hết lực dĩ nhiên Hoàng Long cũng sẽ tận dụng cơ hội mà trở mặt. Đến lúc đó, ông ta sẽ dành một buổi đàm trà đáp lại tâm chân tình này cho lão Trương...

Ngoại Truyện Hoàng Long

Ngoại truyện 1.

Đang định bụng bước vào sảnh lớn, linh tính thể nào đôi đồng tử anh lướt một vòng liền thấy tầm ngắm của nó có cả ba anh đứng cạnh, môi cong một đường anh bước lại. Cũng là lúc nó buồn bã xoay lưng bước đi, tưởng chừng như ổn thỏa nhưng làm sao che dấu được đôi mắt anh.

Tầm lưng buồn bã bước đi đó, làm trái tim anh đau gấp ngàn lần. Lặng im là thứ Minh Anh muốn lúc này, anh cũng chỉ biết âm thầm lén đi theo sau với một khoảng cách không để nó phát hiện. Nút cầu than chỉ cần ấn nhẹ là xong vậy mà Minh Anh của anh phải đưa tay ấn nhiều lần mới nhấn chính xác hướng mũi tên tròn đó.

Hành lang tầng 4 không một ánh đèn, bóng tối bao phủ ảm đạm cũng như bóng thân gầy lẽ loi của nó lúc này, không biết bao lần nó dẫm phải đuôi váy mà mém tí nữa vấp ngã, có lần vấp ngã thật sự, anh phải đỡ lòng lắm mới đứng dương mắt nhìn theo mà xót xa xé lòng.

Từ khoảng cách đến cửa phòng làm việc hàng ngày chưa tới năm mét ấy thế, mà Minh Anh ngỡ như nó xa đến năm dặm đường thật lâu sau đôi tay gầy của nó mới bấm được chốt cửa mở ra.

Minh Anh bên trong ngay cả đèn cũng chẳng buồn bật, thật may ánh trăng soi sáng bóng dáng nó đang ẩn nấp dưới gầm bàn lấy tay che miệng mà đổ lệ. Giây phút đó anh hận mình không thể tự đánh chính bản thân, đôi chân chùng thủy ghi chặt một chỗ không nhích đi được, đôi tay nắm thành quyền áp lên ô kính bất lực dương mắt nhìn người con gái anh yêu nhất đang đau tạt dạ trong đêm « Minh Anh » miệng anh khó khăn bật lên được hai chữ lí nhí.

Anh đứng đấy chùng thủy chôn chân, dương mắt nhìn cho đến khi trông thấy Zen vào phòng mới lạnh lẽo, gượng người cố gắng rời khỏi.

Ngoại Truyện 2 .

Ba mươi phút trước, đôi tay đang mãi bận với những trang giấy A4 xếp chồng, Hoàng Long cử động cổ tay vơi đi chút mỏi, đồng thời anh cũng rời mắt khỏi, nhìn trời bên ngoài lác rác đổ mưa. Tay vội tìm điện thoại, nhấn vào cái tên « Heo mập » mà bấm vội...

Một lần, hai lần mấy đều bận, trời lại đông có chớp anh nhớ « Minh Anh của anh rất sợ sấm sét » không có thời gian để suy nghĩ, anh lập tức lái xe rời khỏi nơi làm việc.

Lúc vừa đến nơi, mưa cũng lách tách rơi xuống, anh cười mỉm « thật may, cơn mưa kéo đến nhưng sấm không kéo theo »

Môi mỉm cười, đôi tay Minh Anh đang để mưa rơi làm ướt bàn tay trắng nõn của mình. Hình ảnh này cũng giống như một ngày mưa phùng năm đó bên ô cửa sổ, Minh Anh trong vòng tay anh cười hạnh phúc giống như lúc này.

Hoàng Long kéo khóa xe, tay cầm dù định bước xuống nhưng rồi lại thu tay về, khi trông thấy nó vẫy tay, cười rất tươi, rất tươi nhìn chiếc vào chiếc xe trước mặt còn ngoắc tay ám hiệu « lại đây »

Lòng bồn chồn khó chịu, nếu là một tên nào gạ gẫm anh muốn chạy lại mà chọi thẳng cú đấm vào mặt tên đó, nhưng không ! thật chất anh lại buồn bã khó tả khi thấy người cầm dù tiến đến chỗ nó chính là Đăng Khôi. Cả thân ảnh chùng mình ngồi bên trong, không thể làm gì hơn ngoài việc dõi theo hai người.

Minh Anh cười rất tươi như đứa trẻ lâu rồi anh chưa thấy nó cười như vậy, một cảm giác ấm áp thoải mái đang hiện rõ trên gương mặt. Chẳng mấy chốc chiếc xe đen đó lăn bánh đi, chẳng hiểu sao anh cũng từ từ bám đuôi theo sau...

Họ cùng nhau đi vào tiệm Gà KFC, anh vẫn chỉ núp mình trong chiếc xe mà nhìn vào vị trí hai người họ. Minh Anh có vẻ cười nói rất nhiều, phải rồi Minh Anh thích ăn gà nhất mà, rồi giây phút Minh Anh cẩn thận lấy khăn giấy lau cho Đăng Khôi càng khiến lòng ngực anh đau từng tấc, tay nắm quyền mà đánh vào vô lăng tiếng còi kêu in ỏi.

Xem đến đây là đủ, chỉ sợ kéo dài vài phút nữa anh sẽ xông thẳng vào mà nện cho Đăng Khôi vài đấm, tiện tay vứt luôn cây dù ra bên ngoài bực tức rời đi.

Nhưng anh cũng đâu biết rằng, những năm tháng ở bên nước Anh xa xôi, những ngày mưa đông và sấm chớp đùng đùng như thế xảy ra rất thường xuyên. Minh Anh đã không dưới mười lần ngồi một góc trong phòng, ôm tấm ảnh của anh người mà vừa sợ vừa khóc như đứa trẻ.

Có một lần trời bão, kéo theo sấm chớp nổ vang trên bầu trời như thế, Minh Anh không một chút đồ bảo hộ để toàn thân ướt đầm đi dưới cơn mưa vừa sợ sệt khóc trong đêm không ai nghe thấy.

Cũng có khi, một lần mặt cho trời mưa bão bùng, sấm đánh như cạ kề bên cạnh, Minh Anh chỉ biết ôm đầu chạy và chạy dưới cách đồng trải dài bất tận mong sao cho kịp đến chỗ mái hiên cách đó không xa, nhưng vào lúc đó cảm giác như cách nó hàng vạn dặm.

Cứ thế lần này lần khác cho đến nay, anh biết không ? nó không sợ tiếng sấm nữa, nó chỉ còn sợ tiếng lòng của chính mình mà thôi...

231. Chương 114: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 5)

Hết sự tình này lại đến sự tình khác, nhiều khi nó chẳng hiểu có sự ân oán muôn kiếp như thế nào chẳng hay, nhưng có gì cứ phải chạm mặt với Thy Thy, con người mà chỉ cần nghe đến cái tên cũng đủ làm nó sồn cả gai ốc.

Cô ả lả lướt từ xa đi tới, bộ trang sức làm chói mắt người nhìn. Cô ta vương tay, nhưng nó chẳng hề có ý muốn đáp lại, một tia nhìn cũng chẳng dành cho cô ả cứ thế mà lướt qua.

Tâm không can Thy Thy chạy lên trước chặn đường, miêng cười nữa môi « Sự thật bao giờ cũng chưa xốt lắm phải không ? »

Bụng nó muốn cười, nhưng lại chẳng cười nhìn bộ dạng của Thy Thy ai cũng biết cô ả đang được bao nuôi người bao nuôi ả là Đạt đối tác với nó liệu cô ta có biết điều đó ?, đã thế cứ tỏ ra mình thanh cao quý phái, nữ nhân không biết điều thường khiến đàn ông mau chán.

« cô rảnh không có việc gì làm, thì cô mà giữ bát cơm của mình đi » giọng nó chậm rãi, lúc này cơn đau đầu đang dần ập tới.

« Cô... » cô ả ghen lời, hất đuôi tóc mình ra sao, lơ đi câu nói của Minh Anh, là chấp không cần thiết phải đáp lại.

Bực dọc mở bóp tiền lấy một tấm thiệp mời vút vờn giữa khoảng ngực nó « Tốt nhất cô đừng đến » nói rồi cô ả đồng đánh bỏ đi.

Minh Anh khó chịu, ôm lấy tấm thiệp trong tay, cơ hồ cau lại vài giây trong đầu lại lóe lên điều gì đấy mà khỏe miệng cong lên một đường nói với theo « Yên tâm, tôi sẽ đến đúng giờ ».

Dĩ nhiên âm thanh lớn đó lọt qua khe tai Thy Thy, cô ả cười thầm nửa miệng rồi ngẩng cao đầu sững bước ra khỏi tòa nhà.

Định bụng quay lại sảnh sự kiện, bước chân nhích chưa được bao lâu, đã có người có ý ngăn lại. Gương mặt thanh tú của nó có chút căng lên nhưng rồi cũng mau chóng dần dần, thái độ vẫn lễ phép như mọi ngày mà cúi chào người đối diện.

« Bác trai »

« Ta muốn nói với cháu vài câu thôi » nét mặt trầm tư của ba anh không che nổi sự muộn phiền, ông thở mạnh một hơi « Chuyện đó, cháu đã suy nghĩ chưa »

« cháu » nó ngập ngừng.

« Nếu sớm biết cháu sẽ có ngày quay về, ta cũng sẽ vui vẻ ủng hộ hai đứa. Nhưng mà cơ đồ nhà ta mấy đời ta không thể... dù cho là ta trả giá cũng được ta có ra làm sao ta không hề hối hận, chỉ có điều Ông nội Hoàng Long giờ cũng ngưỡng cửa hơn tám mươi rồi, ta không biết lúc nào thì ông ấy hơi thở tắt đi, nếu tập đoàn chẳng may rơi vào hố sau... » nói đến đây lời nói ba anh nghẹn lại cổ họng.

Những lời nói cuối cùng mãi một lúc ông mới bật ra nổi « ông ấy sẽ không nhắm mắt thanh thân ra đi »

Đáy lòng Minh Anh se lại, đuôi mắt người đối diện đã xuất hiện ngày càng nếp nhăn, sự lo âu ẩn hiện rất rõ ngay cả lời nói cũng thoát nên về kì vọng rất nhiều. Vấn đề này, nó nên đi tiếp hay nhường một nước, Hoàng Long đã nói hãy tin anh nhưng sự việc trước mắt càng ngày càng tàn lụi, giới hạn đi đến bờ vực mong manh.

« Cháu biết rồi » nó dần lòng, đáp trả.

« thật sao ? »

« Mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa thôi, bác đừng lo lắng. Cháu ắt tự biết giải quyết, bác trai bác yên tâm »

Chỉ sợ lòng kiềm không được, hơi thở gấp gáp nó cúi chào lễ phép rồi nhanh chóng xoay lưng bước đi. Mất trần nhìn vào nào ai biết được sau mỗi bước chân nhẹ nhàng cả cơ thể nó giờ đây nhưng có núi thái sơn đè nặng.

Lòng ngực phập phồng khó thở, khóe mắt sâu lầy đỏ hoe. Nó không trở về hội trường, một mình nhắc chân lê lét vào phòng làm việc đèn cũng không mở, nhốt mình trong đêm tối cô quạnh.

HOÀNG LONG – cái tên chỉ cần nghĩ đến thôi cũng khiến cả trái tim nhói buốt, tay Minh Anh đưa lên ngực trái, các cơ chi của ngón tay liền theo cơ thể bóp thắt chặt lại. Tiếng khóc kìm nén không khỏi vang thanh, may quá « ít ra giờ này không có ai ».

« Cách » tiếng then chốt cửa mở ra, Minh Anh cũng chẳng mảy may để ý đến.

« Minh Anh, chị... »

« Đứng, đừng mở đèn. Cứ để vậy đi » Nó nghẹn ngào, yêu cầu người đứng ngay cửa đang có ý định bấm con tắc.

Âm thanh tiếng gót giày mỗi lúc càng rõ, tiếng lại gần Minh Anh, Zen ngồi thụp xuống, tay vén một mảng tóc đang đổ lòa xòa xuống mặt nó. Đây không phải lần đầu, Zen thấy nó quặn đau đến vậy, im lặng giữ im khoảng khắc này...

Minh Anh tựa hồ gục ngã vào bờ vai zen, đôi vai run run khóc lớn nhưng không gào, vụn vỡ nén lại vẫn hơn.

Hai chị em gục mình trong bóng tối đến tận nửa đêm mới thôi, đồng hồ cũng chỉ về một giờ khuya. Hốc mắt Minh Anh đỏ hoe, thật lâu lắm rồi mới khóc nhiều đến thế, tưởng chừng mọi việc đơn giản hóa ra lại phức tạp hơn nó nghĩ rất nhiều.

Zen đưa sang cho nó một tập hồ sơ màu xanh dày cộp, nó nhận lấy cùng với ánh mắt nghi hoặc.

« Đây là những gì em thu thập được, dù trung tâm thương mại có lớn đến đâu cũng chẳng thể nào so bì với các đại gia kim cương được. Có khi một viên kim cương loại cực phẩm nào đó cũng đủ để mua đứt tòa nhà này. »

« Vậy tức dù chị có, dù hết cổ phần của PARKSON cũng chẳng đủ vững chãi để làm điểm tựa cho GMEINER ? »

« Không tệ đến vậy » Zen nhún vai « ít ra có thể cầm cự được nữa năm, nhưng nữa năm liệu anh ấy có thể đưa giữ được Gmeiner ? thời gian ngắn như vậy quả làm khó người ta, dù là mười Hoàng Long cũng chẳng kịp »

Nét mặt cả hai giờ đây, đều phiền não. Bài toán này quả thực nằm ngoài sự kiểm soát, đơn giản nó nghĩ sự việc này rất đơn giản, chỉ cần Hoàng Long đồng ý nó sẽ dùng hết mọi khả năng mình có để làm điểm tựa giúp anh vượt qua khó khăn vậy mà...

Đoạn đường này thật là dài, chỉ còn thiếu một chút ít thời gian để có một hôn lễ như tám năm trước đã từng mơ, ấy vậy cuộc sống đầu thế nào có màu hồng một cách dễ dàng như thế, liệu đây là cánh cửa cuối cùng hay là điểm chết cho tình yêu ?

Câu hỏi này bản thân nó đã tự hỏi đi hỏi lại rất nhiều lần, nhưng kết quả lại khá buồn khi nó nghĩ đó là « nắm mờ ».

« Còn một cách » Zen lãnh đạm, hơi thở có chút e dè.

« Không cần ngại, em cứ nói đi »

« Chị, nếu được hãy nhờ sự giúp đỡ của Hàn Chủ tịch ! »

« Hàn Thuyên ? » nó nhíu mày.

« Nếu chị thuyết phục được chị Thuyên, trở thành nhà tài trợ cũng như cổ đông của Gmeiner chẳng phải truyện này coi như bước một trụ vững sao. Có PARKSON và VŨ THỊ chống đỡ em không tin vụ này không trót lọt » Zen khẳng định chắc nịch.

Nhưng ngược lại Minh Anh lại có phần e dè, trong lòng không có chút tự tin « khả năng hợp tác lại quá thấp bé, hơn nữa...Hoàng Long cũng chẳng đồng ý ? » nó ngập ngừng.

« Chị lo Hàn Thuyên sẽ tranh thủ đầu tư GMEINER về tay mình đúng không ? » Zen nghiêng đầu hỏi.

Nó gật nhẹ đầu, đôi đồng tử nhíu lại lo lắng.

« Quả thật không ngoài trừ khả năng này, lúc này là cơ hội ngàn năm có một để một tập lớn như VŨ THỊ thu về món hàng lời to đến thế. Chị ấy là người kinh doanh, khả năng bỏ qua dĩ nhiên là 0 % , nhưng ngoài VŨ THỊ ra chúng ta không thể nào xoay sở được, lực bất tòng tâm »

« ENJOY, MYLER thì sao... ? » nó hỏi một câu ngớ ngẩn, chỉ hận không thể thu về.

Zen thở mệt, ngồi bệt xuống nền đất lạnh ngắt, khóe miệng hơi cười vì sự ngô nghê của Minh Anh. Cũng phải thôi, đầu óc chị ấy bây giờ làm sao phân tích được mức độ nặng nhẹ trong sự việc lần này.

« Sau vụ lật đổ Sang Chủ tịch năm đó, Thế Hiển anh ấy chỉ mới củng cố địa vị gần đây ENJOY chính là không có khả năng, về MYLER giờ cũng xem là công ty con của PARKSON nó đang sống nhờ vào sự chu cấp từ PARKSON, Minh Anh chỉ nghĩ xem đủ khả năng không ? »

« Không » nó thờ ơ đáp.

« Còn Hoàng Long, anh sẽ đồng ý thứ nhất là vì tình yêu của hai người ngoài cách này ra không còn cách nào thứ hai cơ hội này vừa cứu tập đoàn nếu anh ấy không đồng ý, dĩ nhiên theo sắp xếp mà cưới Thiên Nghi và cứu cả Gmeiner » Zen nhún vai.

« Em... »

« Thôi, tốt nhất chị đừng nghĩ nữa » Zen nắm lấy đôi bàn tay lạnh ngắt của nó , dịu dàng nói « Bước tiếp theo như thế nào, chẳng phải vẫn do anh Long quyết định hay sao ? dù chị có chuẩn bị thế nào cũng thua

một câu nói quyết định chủ chốt của anh Long, dừng nghĩ nhiều nữa, sáng mai em sẽ tìm hiểu thêm về tình hình bên ấy »

« Ủm » nó gạt đầu, tiện tay bật máy sưởi, chẳng hiểu sao lúc này lại thấy lạnh lẽo đến vậy. « Ông ta sao rồi ? »

« Chị nói ai ? Phạm Luân » Zen nhìn cử chỉ im lặng thầm hiểu « Em đã thực hiện như lời chị nói, việc ông ta ham lợi đã thu mua tất cả cổ phiếu khổng mà chúng ta tung ra, em đoán chắc ngày mai phía bên thanh tra sẽ đến thu hồi. Còn về phần Ngọc Quỳnh, em cũng đã cho luật sư đến giải quyết phía bên công ty Model giờ có vẻ rồi như tơ vò, mọi hoạt động của Ngọc Quỳnh đều hủy »

Trong đêm tối chỉ còn âm thanh im lặng chẳng ai nói thêm lời nào nữa, ai nấy đều có nhiệm vụ riêng theo đuổi suy nghĩ của mình, được một lúc lâu sau Zen cũng thở dài mà ra về trả lại màn đêm tĩnh mịch cho Minh Anh.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi trôi qua, mọi công việc của Ngọc Quỳnh dường như bị hủy hoàn toàn, cô không khác nào đang rơi xuống giếng sâu không thể nào trở mình. Scandal cô gặp nhiều và bương trải không ít, lần này lại khác không phải scandal nhưng vì sự kiêu ngạo lòng kiêu hãnh của bản thân cô tự chôn mình xuống hố.

Những chai rượu Black thi nhau lăn lóc dưới nền gỗ, tóc tai rũ rượi che hết nửa gương mặt, chiếc váy ngủ mỏng tan càng làm người cô gầy trông thấy rõ. Giờ đây cô lấy rượu thay cho khẩu phần ăn kiêng hằng ngày, ngồi cạnh chiếc giường rồi cười ngây cười dại vô định, hết ngum này đến ngum khác thay nhau đưa lên cửa miệng một hơi hết sạch.

Mẹ Quỳnh cũng vì chuyện của hai cha con mà sinh bệnh, nằm mê man suốt mấy hôm nay. Ba Quỳnh lại bị cục thuế liên tục cho người đến làm phiền, chạy đông chạy tây mong chót lọt mặt mày căng thẳng tột cùng, cho đến bây giờ ông ta vẫn không hiểu nguyên nhân từ đâu.

Ông ta càng cố nói lỏng, bên trong lại có một thế lực ẩn nào đó bóp chặt siết hết cổ, khiến ông ta muốn thở cũng dừng nghĩ đến.

Tiếng sứ vỡ lại vang bên dưới nhà, Ngọc Quỳnh nghe thấy rồi cô nhếch môi cười nửa miệng khinh đời, việc này không lạ cũng chưa hẳn là quen. Có lẽ đập vỡ thứ gì đó là cách duy nhất để ba cô thoải mái hơn lúc này.

Cô lết thân tàn ma dại của mình xuống nhà, tay dĩ nhiên không quên cầm theo chai Black đen bóng.

« Cô chủ » nét mặt bà giúp việc hốt hoảng khi thấy Ngọc Quỳnh.

« Con... » Ba Quỳnh tức giận quát lớn, rồi nhanh chóng điều chỉnh lại « Xem xem gia đình ta chưa đủ rắc rối hay sao, con còn không biết lo cho thân mình »

« Con cần gì phải lo ? công việc ư, đúng như theo ý nguyện của ba rồi , con từ bỏ rồi. Hừ »

« Hừ » Ba Quỳnh thở mạnh, tức giận ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh « Ta thật không rõ, người nào lại cố ý nhúng tay vào chuyện này càng làm mọi chuyện thêm rắc rối, từ đầu con từ bỏ có phải giúp ta được nhiều việc rồi hay không. Cứ đâm dăm vào ba cái nghệ thuật vỡ vụn »

Những lời mắng nhiết quá quen thuộc, Ngọc Quỳnh chẳng buồn đáp lại.

« Coi bộ dạng người không ra người, ma không ra ma. Chẳng hiểu ta kiếp trước mắc nợ gì lại không có lấy một thằng con trai, nhìn con xem chẳng giúp ít được gì... »

« Ông chủ, cô chủ cũng kiếm ra rất nhiều tiền... » bà giúp việc bèn vục một câu.

« Chỗ này chưa đến lượt bà lên tiếng, đi đi » ba Quỳnh quát lớn « Phạm gia ta thật bất hạnh »

Ba Quỳnh ngồi xồm xuống chiếc ghế, hơi thở ông tỏ ra gần như bất lực. Mọi gánh nặng đều từng nét hiện rõ trên khuôn mặt, một tay chống lên đỡ lấy đầu nặng trĩu.

« Thật ra là kẻ nào lại cố ý hãm hại ta đến chân tường thế này, thực lực của kẻ đó không hề kém »

Ngọc Quỳnh nghe vậy, tự ngẫm ra được đáp án, cô nhấp ngụm rượu cười khẩy đi đến ngồi đối diện cha mình, vẻ mặt bất cần đời lúc này chán nản vô cùng « còn ai nữa, là Minh Anh đấy, chính là cô ta đấy »

« Minh Anh ? » Một dấu hỏi to đùng trên não bộ ba Quỳnh.

« Cô ta là giám đốc PARKSON, ngoài PARKSON ra còn ai có thể dồn ép công ty của ba đến bước này »

Nghe lời con gái nói, ba Quỳnh như gỡ được nút thắt, theo thông tin ông ta có được quả nhiên bên bộ phận thanh tra từng nói với ông « đã dắc tội gì với Vũ Thị để ra có sự này » ngẫm ra PARKSON chẳng phải là công ty của Vũ Thị hay sao, còn cái người Minh Anh kia chẳng phải là ả cướp người yêu của con gái ông ta hay sao.

Trong phút chốc ngẩn ngui, Minh Anh trở thành một kẻ không ra gì trong mắt ba Quỳnh, ông ta liên kết mọi sự việc rồi tự đưa ra kết luận. Về mặt hung tợn, tay nắm thành quyền, miệng không ngần ngại mà chửi rủa một câu « Đồ con gián chết tiệt, đúng là thứ không gì ».

« Giờ ta phải làm thế nào ? » ba Quỳnh nhìn sang con gái trong bộ dạng ma dại mà hỏi.

« Chẳng phải ba có quan hệ rất tốt với ông Trương sao ? liên kết với ông ta để đánh một lần khiến cô ta muốn ngóc đầu lên cũng không được, chuyện đơn giản chẳng phải sao ? »

« Lão Trương ? » ba Quỳnh nhấn mạnh hỏi « chuyện này liên quan gì đến lão ấy, lão ta sẽ không giúp nếu không có lí do chính đáng đâu »

Ngọc Quỳnh lại cười khẩy, ánh mắt cô giờ đây không còn được trong trẻo như trước nữa, thay vào đó là một sự phẫn nộ lạnh lẽo dấy lên cảm giác cô đơn độc ác.

« Có liên quan đó ba, không những cô ta gạ gẫm Đăng Khôi ngoài ra Hoàng Long cũng chẳng buông tha. Tâm địa cô ta quá xấu xa, một người như thế chỉ hận không chết sớm đi một ngày »

« Cô ta dám » ba Quỳnh rít lên.

« Hừ, con điểm như cô ta chuyện gì chẳng dám. Ba nghĩ xem, nếu như ông Trương biết được có người cố tình phá vỡ hạnh phúc của con gái ông ta, liệu sẽ bỏ qua ? hơn thế nữa, chẳng phải hai gia đình họ đang có sự hợp tác với nhau hay sao, chỉ cần ba đứng giữa vô tình nói vài lời không nên nói. Rồi chúng ta chỉ cần chờ kết quả thôi » Ngọc Quỳnh đầy sự phẫn nộ.

« ha ha » ba Quỳnh cười lớn « Đúng đúng, lão Trương rất cưng con gái nếu lão ta biết được chắc chắn sẽ ra mặt giúp ta. Nhưng Hoàng Long cũng không phải đứa chịu đứng dưới trướng người khác, bọn họ trở mặt thì sao ? »

« Thì chúng ta ngồi mát xem kịch thôi, GMEINER và Trương Thị trở mặt tự bọn họ đấu đá với nhau, dù thắng thua thế nào bất lợi là bọn chúng, nếu Hoàng Long gặp chuyện con nghĩ Minh Anh không ngồi im dương mắt nhìn thế sự vậy đâu. Cứ để bọn họ đấu đá với nhau » Ngọc Quỳnh cười đại « Không cần nghĩ cũng biết, cả GMEINER và PARKSON chẳng đủ thực lực đấu với Trương Thị » .

Ba Quỳnh gạt gù nghe theo con gái mình, lập tức rút điện thoại gọi cho ai đó sắp xếp cuộc hẹn...

Cũng vừa tầm tan ca, Minh Anh đứng trước cửa PARKSON tính đi về trời đột nhiên đổ mưa bất chợt, ánh mắt trong trẻo nó nhìn mưa tí tách rơi xuống nền đất bắn lên chân nó ướt sũng một ít.

Khóe môi chợt theo lẽ tự nhiên cong lên một đường, mơ màng nhớ về một khoảng kỉ niệm nào đó, cũng dưới cơn mưa nhẹ, có đông thế này « Khờ thật » nó lẩm bẩm vài chữ.

« bíp, bíp » 2 tiếng còi từ ô tô trước mặt phát lên, người ngồi bên trong kéo gương xuống, đôi môi nở nụ cười khiến người ta thoải mái khó tả, tay còn vẫy như đứa trẻ.

« Cô nương, tạ hạ có thể mời cô cơm tối không » Đăng Khôi gọi qua người đứng bên ngoài, rồi vội vàng xuống xe, cầm theo dù chạy đến chỗ nó.

Minh Anh bật cười phì ra, tâm trạng cũng chính thức trở về ban đầu, tay ngoắc người bên trong chiếc xe oto « Em chưa lãnh lương đâu »

Một tay cầm dù, một tay che lấy mặt « Minh Anh, anh cũng là một giám đốc đó »

« Đâu ai biết được, chia tay còn đòi quà được mà »

« Em » Đăng Khôi cứng họng.

Mặt anh đỏ cả lên, Minh Anh cười tủm tỉm khoát vào cánh tay anh kéo đi « Đi thôi, ăn gì nhỉ ? gà nhé »

Giây phút ấy cả thế giới như đọng lại, gương mặt đỏ rần che đi hai má hây hây ửng hồng của Đăng Khôi, đây là lần đầu tiên Minh Anh thân mật gần gũi với anh như thế này. Một cảm giác thật tuyệt đang chạy loạn xạ các dây thần kinh.

« Không ăn kiên à ? » Đăng Khôi vui vẻ đáp.

« Hôm nay anh khao mà, muốn kiên cũng không nhẫn tâm hành hạ dạ dày mình đâu » nó bấu môi cười tươi...

« Hên quá, anh mới lãnh lương. Thật là vinh hạnh »

« Tất nhiên, đâu phải ai muốn ăn tối với em liền ăn được »

« Minh Anh, em chảnh quá rồi đấy »

« Có sao »

Cả hai người trêu đùa nhau nô nức trong tiếng cười, có ai phát hiện rằng lâu rồi nó không cười vui vẻ như lúc này...

« Nhìn em xem khác gì đứa trẻ » Đăng Khôi cười nói, tay vén sợi tóc rối ngang mắt Minh Anh sang một bên.

« Vậy một đứa trẻ sẽ được anh mời đi ăn mãi đúng không, ha ha. Mà Bộ nhìn em già lắm sao » nó dừng tay, trẻ môi liếc Đăng Khôi.

« Không già, nhưng lạ mắt đến nay anh nhìn vẫn không quen »

« như thế nào mới quen » nó chống cằm, mặt nghiêm túc hỏi.

« phải bự như này nè » Đăng Khôi vừa nói, tay dang rộng khoảng chừng nửa mét trêu nó.

« Anh đó coi chừng xiên nĩa vào người anh » nó đưa chiếc nĩa lên chĩa về phía Đăng Khôi đầy sự ham dọa.

Đăng Khôi xua lia lịa, miệng không ngừng van xin « không dám, không dám »

Cả hai cứ thế nô nức trong tiếng cười...

Tại sân sau biệt thự khá lớn, hôm nay đột ngột ba Quỳnh đến tìm lão Trương đàm trà khiến ông ta có đôi chút bất ngờ. Vẫn khách sáo mà đón khách, cả hai ban đầu qua loa nói vài chuyện, rồi lão Trương chợt hỏi khi thấy ba Quỳnh đột nhiên thở dài mệt mỏi.

« Ông có chuyện gì sao ? tôi nghe nói công ty đang gặp chút khó khăn hay là muốn tôi giúp gì » lão Trương vào thẳng vấn đề.

« Lão giúp được tôi sao, bạn bè lâu ngày tôi qua thăm ông chứ không phải đến nhờ vả ông » ba Quỳnh khàn giọng, vẻ mặt rất chân thực.

« thật quý hóa , ông thật có lòng. Được rồi, tâm sự tôi nghe thử xem nào bạn già » lão Trương nhấp ngụm trà gạt gù nhận thành ý từ ba Quỳnh.

« Thật ra chuyện này tôi chạy đi một vòng là sẽ xong ngay, có điều...haizz » nói đến đây ba Quỳnh nét mặt trầm ngâm, đầy mâu thuẫn « Chả hiểu sao, PARKSON lại cho người cố ý gây khó dễ, tôi có muốn chạy cũng chạy được »

« Liên quan đến PARKSON, công ty ông và bên đó liên can gì mà phải chèn ép ông. Tôi nói, ông thật vô lí đấy lão Phạm à » lão Trương ngoắc tay phải đi, trước điều vô lí này.

« Chuyện này cũng trách con bé nhà tôi, đắc tội với con bé Minh Anh giám đốc bên ấy. Mà cũng thật quá đáng, rõ ràng con bé nhà tôi với cậu Đăng Khôi đã yêu thương nhau từ nhỏ, dùng phát cô ta xuất hiện không những phá hoại tình cảm giữa bọn nhỏ còn cố ý hủy hoại sự nghiệp của con bé, ông nói xem cục tức này tôi nuốt làm sao trôi »

« Sao có thể, tôi thấy cô ấy xuất chúng hơn người, có cần làm thế để bôi nhọ thanh danh của mình. Chắc ông hiểu lầm đấy thôi, tôi thấy cô Minh Anh đấy rất được » lão Trương vội nêu nhận xét của mình.

Lão mông lung nghĩ lại tối hôm sự kiện, có một cô người mẫu đến quấy rối trước cửa PARKSON bộ dạng không ra gì, ấy chính là con gái lão Phạm hay sao. Lúc ấy ông quan sát vẻ mặt Minh Anh có vẻ rất giận dữ, vô tình thì ra là tranh dành chuyện tình cảm, quả nhiên người có tài, có thể ép người ta đến đường cùng thành ra bộ dạng như vậy.

Nhìn sang sắc mặt của lão Trương có vẻ vẫn chưa tin, hơn nữa đây là việc gia đình ba Quỳnh nên ông nghĩ rằng lão Trương chẳng mấy làm thú vị. Trong đầu ma mãnh xuất hiện ý nghĩ không mấy tốt lành :

« Mà nghĩ cũng kì lạ, cô ta với Hoàng Long chẳng phải tình cảm rất mặn mà sao » ba Quỳnh giả vờ suy tư, mắt liếc xem trạng thái lão Trương.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, sắc mặt lão có chút thay đổi, bằng cách tách trà lên tới cửa miệng rồi lại đặt xuống bàn có vẻ chăm chú nghe theo lời nói.

« Hai đứa nó có quan hệ yêu đương mà, tôi nhớ không nhầm thì yêu nhau cũng được bảy tám năm rồi đấy. Vậy mà cô ta còn cố ý tranh dành với Ngọc Quỳnh làm gì , chẳng lẽ có ý muốn bắt cả hai tay sao, nghĩ mãi tôi cũng chẳng nghĩ không ra »

« cái gì, Hoàng Long và cô gái Minh Anh đó, hai người có quan hệ yêu đương » lão Trương, khấn trương hỏi.

« Ừ, cô ta thậm chí còn ở chung với Hoàng Long mấy năm. À phải rồi, gia đình ông với bên đó tôi nhớ có hợp tác làm ăn mà đúng không ? còn Thiên Nghi nữa, phải rồi chẳng phải hai gia đình ông đang bàn chuyện đám nhỏ sao » ba Quỳnh ra vẻ ngạc nhiên, nhìn trừng trừng vào lão Trương như vẻ ngạc nhiên.

« Chuyện này... ông nói là thật sao ? » Lão Trương gằng giọng hỏi.

Ba Quỳnh cười thầm trong bụng, cuối cùng chiêu trò khích tướng của ông ta cũng có chút tác động. Giờ thì hay rồi cứ giả bộ làm tịch rồi đứng trong tối xem diễn biến xảy ra, các bên đấu đá lẫn nhau , tự sinh tự diệt còn về phần ông cứ ung dung ngồi mát ăn bát vàng.

« Tôi nhớ nhầm rồi... không có không có » ba Quỳnh làm bộ ấp úng.

« Nói...ông nói ngay cho tôi » lão Trương quát lớn.

Không co kéo thêm thời gian, ba Quỳnh cười an ủi bảo lão Trương bình tĩnh lại. Bắt đầu ngồi thuật lại những câu chuyện ông ta biết và không biết thêu dệt nên câu chuyện hoang đường...

« Đấy con bé Minh Anh đấy, được Hoàng Long bao nuôi ra nước ngoài học thành tài rồi quay về đây ỷ thế ỷ quyền lên mặt. Chắc nó quên năm xưa, nó được con gái nhà tôi cứu mang thế nào. Mà chuyện ấy coi như bỏ qua đi, tôi cứ nghĩ đến Ngọc Quỳnh mà thấy sốt, sự nghiệp tình cảm của nó đều bị cô ta âm mưu chiếm đoạt tất cả, giờ nó không khác gì một kẻ phế nhân, suốt ngày làm bạn với rượu chẳng buồn đi ra ngoài, cái cô Minh Anh đó không còn tình cũng phải còn chút nghĩa cũ khi trước Ngọc Quỳnh đối với nó thế nào. »

Ba Quỳnh buồn bã, bùi ngùi kể lể « Tôi đây càng bức xúc hơn, khi biết chuyện bé nhà ông. Cô ta có Đăng Khôi không đủ, còn phò trương tình cảm của mình và Hoàng Long nữa cơ chứ, ông xem vậy cô ta xem con gái ông ra gì là cổ ven đường muốn dậm lúc nào thì dậm »

« rầm » lão Trương đánh mạnh xuống mặt bàn một tiếng rõ to.

« Người ta nói chẳng sai, càng đẹp càng thâm sâu. Bề ngoài cô ta quả nhiên đã giở dang che dấu nội tâm. Tôi cứ tưởng cô ta là một nhân tài xuất chúng, thật không ngờ được một bụng dao găm. Hừ, thật không biết tốt xấu tranh dành với con gái tôi ? cô ta không biết vị trí mình đặt ở đâu hay sao, chỉ là một loại con trùng »

« Phải phải, thật tiếc cho Hoàng Long bị cô ta che mờ mắt, không biết phải trái. Haizz » ba Quỳnh ra vẻ cảm thông.

« Thảo nào thằng bé hết lần này đến lần khác do dự việc đính hôn với Thiên Nghi. Thì ra là nguyên do này » lão Trương nhú mày, mặt nhọc.

« Được rồi, ông yên tâm cô ta sẽ không có cơ hội nào quấy rầy ông và con gái ông thêm nữa. Cô Minh Anh ấy đừng hòng một tay che trời, tôi sẽ chẳng để cô ta được như ý nguyện, đụng vào con gái tôi ? cô ta thật là đại dột. Hừ » ánh mắt lão Trương hăng lên một sự kiên định nhất định.

Giờ thì vui rồi, ba Quỳnh đã đạt được mục đích, uống ngụm trà mà khoe môi nhếch lên sự hài lòng rõ rệt. Lần này thì vui, bên này đánh bên kia không gì vui bằng, đằng nào thì ông ta cũng muốn nhờ cái gai lão Trương này, lão tính đến đâu cũng không tính toán ra được PARKSON có vũ thị chống lưng, ông ta có dây vào thì khó mà có đường lui, khi hết quyền hết lực dĩ nhiên Hoàng Long cũng sẽ tận dụng cơ hội mà trở mặt. Đến lúc đó, ông ta sẽ dành một buổi đàm trà đáp lại tâm chân tình này cho lão Trương...

Ngoại Truyện Hoàng Long

Ngoại truyện 1.

Đang định bụng bước vào sảnh lớn, linh tính thể nào đôi đồng tử anh lướt một vòng liền thấy tầm ngắm của nó có cả ba anh đứng cạnh, môi cong một đường anh bước lại. Cũng là lúc nó buồn bã xoay lưng bước đi, tưởng chừng như ổn thỏa nhưng làm sao che dấu được đôi mắt anh.

Tầm lưng buồn bã bước đi đó, làm trái tim anh đau gấp ngàn lần. Lặng im là thứ Minh Anh muốn lúc này, anh cũng chỉ biết âm thầm lén đi theo sau với một khoảng cách không để nó phát hiện. Nút cầu than chỉ cần ấn nhẹ là xong vậy mà Minh Anh của anh phải đưa tay ấn nhiều lần mới nhấn chính xác hướng mũi tên tròn đó.

Hành lang tầng 4 không một ánh đèn, bóng tối bao phủ ảm đạm cũng như bóng thân gầy lẽ loi của nó lúc này, không biết bao lần nó dẫm phải đuôi váy mà mém tí nữa vấp ngã, có lần vấp ngã thật sự, anh phải dằn lòng lắm mới đứng dương mắt nhìn theo mà xót xa xé lòng.

Từ khoảng cách đến cửa phòng làm việc hàng ngày chưa tới năm mét ấy thế, mà Minh Anh ngỡ như nó xa đến năm dặm đường thật lâu sau đôi tay gầy của nó mới bấm được chốt cửa mở ra.

Minh Anh bên trong ngay cả đèn cũng chẳng buồn bật, thật may ánh trăng soi sáng bóng dáng nó đang ẩn nấp dưới gầm bàn lấy tay che miệng mà đổ lệ. Giây phút đó anh hận mình không thể tự đánh chính bản thân, đôi chân chùng thủy ghi chặt một chỗ không nhích đi được, đôi tay nắm thành quyền áp lên ô kính bất lực dương mắt nhìn người con gái anh yêu nhất đang đau tạt dạ trong đêm « Minh Anh » miệng anh khó khăn bật lên được hai chữ lí nhí.

Anh đứng đấy chùng thủy chôn chân, dương mắt nhìn cho đến khi trông thấy Zen vào phòng mới lạnh lẽo, gượng người cố gắng rời khỏi.

Ngoại Truyện 2 .

Ba mươi phút trước, đôi tay đang mãi bận với những trang giấy A4 xếp chồng, Hoàng Long cử động cổ tay vơi đi chút mỏi, đồng thời anh cũng rời mắt khỏi, nhìn trời bên ngoài lác rác đổ mưa. Tay vội tìm điện thoại, nhấn vào cái tên « Heo mập » mà bấm vội...

Một lần, hai lần mấy đều bận, trời lại đông có chớp anh nhớ « Minh Anh của anh rất sợ sấm sét » không có thời gian để suy nghĩ, anh lập tức lái xe rời khỏi nơi làm việc.

Lúc vừa đến nơi, mưa cũng lách tách rơi xuống, anh cười mỉm « thật may, cơn mưa kéo đến nhưng sấm không kéo theo »

Môi mỉm cười, đôi tay Minh Anh đang để mưa rơi làm ướt bàn tay trắng nõn của mình. Hình ảnh này cũng giống như một ngày mưa phùng năm đó bên ô cửa sổ, Minh Anh trong vòng tay anh cười hạnh phúc giống như lúc này.

Hoàng Long kéo khóa xe, tay cầm dù định bước xuống nhưng rồi lại thu tay về, khi trông thấy nó vẫy tay, cười rất tươi, rất tươi nhìn chiếc vào chiếc xe trước mặt còn ngoắc tay ám hiệu « lại đây »

Lòng bồn chồn khó chịu, nếu là một tên nào gạ gẫm anh muốn chạy lại mà chọi thẳng cú đấm vào mặt tên đó, nhưng không ! thật chất anh lại buồn bã khó tả khi thấy người cầm dù tiến đến chỗ nó chính là Đăng Khôi. Cả thân ảnh chùng mình ngồi bên trong, không thể làm gì hơn ngoài việc dõi theo hai người.

Minh Anh cười rất tươi như đứa trẻ lâu rồi anh chưa thấy nó cười như vậy, một cảm giác ấm áp thoải mái đang hiện rõ trên gương mặt. Chẳng mấy chốc chiếc xe đen đó lặn bánh đi, chẳng hiểu sao anh cũng từ từ bám đuôi theo sau...

Họ cùng nhau đi vào tiệm Gà KFC, anh vẫn chỉ núp mình trong chiếc xe mà nhìn vào vị trí hai người họ. Minh Anh có vẻ cười nói rất nhiều, phải rồi Minh Anh thích ăn gà nhất mà, rồi giây phút Minh Anh cẩn thận lấy khăn giấy lau cho Đăng Khôi càng khiến lòng ngực anh đau từng tấc, tay nắm quyền mà đánh vào vô lăng tiếng còi kêu in ỏi.

Xem đến đây là đủ, chỉ sợ kéo dài vài phút nữa anh sẽ xông thẳng vào mà nện cho Đăng Khôi vài đấm, tiện tay vứt luôn cây dù ra bên ngoài bực tức rời đi.

Nhưng anh cũng đâu biết rằng, những năm tháng ở bên nước Anh xa xôi, những ngày mưa đông và sấm chớp đùng đùng như thế xảy ra rất thường xuyên. Minh Anh đã không dưới mười lần ngồi một góc trong phòng, ôm tấm ảnh của anh người mà vừa sợ vừa khóc như đứa trẻ.

Có một lần trời bão, kéo theo sấm chớp nổ vang trên bầu trời như thế, Minh Anh không một chút đồ bảo hộ để toàn thân ướt đầm đi dưới cơn mưa vừa sợ sệt khóc trong đêm không ai nghe thấy.

Cũng có khi, một lần mặt cho trời mưa bão bùng, sấm đánh như cạ kề bên cạnh, Minh Anh chỉ biết ôm đầu chạy và chạy dưới cách đồng trải dài bất tận mong sao cho kịp đến chỗ mái hiên cách đó không xa, nhưng vào lúc đó cảm giác như cách nó hàng vạn dặm.

Cứ thế lần này lần khác cho đến nay, anh biết không ? nó không sợ tiếng sấm nữa, nó chỉ còn sợ tiếng lòng của chính mình mà thôi...

232. Chương 115: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 6)

Hoàng Long mệt mỏi trở về phòng , từ khi Minh Anh về tâm tình đã ổn hơn rất nhiều, rượu không phải là thứ thức uống anh muốn nữa thay vào đó anh lại muốn thưởng trà. Tay cầm tách trà nhấp một ngụm, nhớ về đêm nồng ái hôm đó mà không khỏi cong môi cười mỉm.

Trong lúc đỉnh cao nhất, Minh Anh của anh không nói gì hơn một câu “ Đừng uống rượu nữa, thứ đó làm anh hư hỏng mất rồi ”

“ Vậy nói xem, tôi nên uống gì ”

Hơi thở vội vã, cùng với nhịp điệu rất đều, trán toát mồ hôi như mưa “ Anh...A...A... uống trà đi ”

Đúng hôm đó ở Sky anh say khướt, nhưng không có nghĩa anh không nhớ gì. Đôi khi anh thấy tự phục chính mình, những đoạn cần nhớ anh liền nhớ như in không sai chi tiết nào. Minh Anh của anh đêm đó rất gọi tình, cũng từ đêm đó cũng là cái cơ cho anh chọc ghẹo nó vào những ngày lê thê về sau...

Đang mãi mê tựa lan can mà nhớ về những khoảng không hạnh phúc, ánh trăng soi sáng gương mặt thanh tú ấy, anh nhớ , nhớ lắm những ngày tháng tuổi trẻ đi học nhớ về khoảng thời gian yêu thầm Minh Anh nhưng vẫn vờ như không, thay vì thể hiện lại làm ngược lại với những gì người con gái của anh muốn. Anh nhớ, Minh Anh của anh đã bao lần khóc sụt sùi như mèo con tựa vào lồng ngực anh, những giọt nước mắt ấy giờ đây anh thấy nó thật đáng quý biết chừng nào, giờ muốn thấy Minh Anh của anh khóc ? việc đó thật là ngu xuẩn.

Anh lại cười, Minh Anh nói rất đúng “ một ngụm trà một mảng kí ức đáng để làm phiền chính mình ”. Đêm nay mọi chuyện ủa về với kí ức anh, thật nhiều, anh thở dài một hơi sợ không thở lúc này không rõ lúc nào sẽ thở dài được như thế...

“ Uống trà ban đêm không tốt cho anh đâu ”

Giọng nói dịu dàng, cùng với vòng tay ấm áp ôm lấy anh từ phía sau, nửa gương mặt tựa vào tâm lưng thẳng dài của thoải mái như tìm thấy điểm tựa vững chắc nhất.

“ Em vào khi nào ”

“ Mới thôi, anh lơ đãng thật ” nó cười nửa môi.

“ Không phải lần đầu. Có chuyện gì sao ” anh đặt cốc trà lên lan can, tay kéo nó về phía trước, đổi lại muốn mình ôm lấy nó. Nhưng vòng tay Minh Anh khá chặt từ chối giữ nguyên tư thế ban đầu

“ yên như thế một lát thôi, lâu lắm rồi em chưa ôm anh.”

Minh Anh nhắm mắt đặt nửa gương mặt tựa vào tấm lưng đậm mùi cơ thể anh. Lâu rồi hai người mới thật sự giống tình nhân như thế này, khoảnh khắc này ước gì được thời gian được ngưng lại như trong bộ phim Vì Sao Đưa Anh đến thì tốt biết chừng nào.

“ Anh định làm thế nào.”

“ Em không cần bận tâm. Mọi chuyện nhanh chóng đâu vào đó nhanh thôi, một chút thời gian nữa ”

“ Một chút là bao lâu ? một năm, hai năm hay bốn năm, năm năm có thể là mười năm ”

Anh co mày, cổ nhẩn nại “ Minh Anh, đừng đề cập đến chuyện công việc nữa được không ?”

Đêm nay đến đây mục đích chẳng phải hưởng thụ hạnh phúc, tất nhiên lòng nó chẳng yên bình như trăng thanh gió mát lúc này. Trước khi vào căn phòng này, nó cũng đã được ba anh nhắc nhở lại vấn đề thêm một lần, lúc này đây một là hết hai là sống chết mà giữ tình yêu đậm sâu này kết quả giữ lại nó hoàn toàn 0 % tự tin ngược lại kết thúc là điều chiếm trọn não bộ nó lúc này...

“ Hôm nay Đăng Khôi đến đón em tan ca. ” anh bình thản đáp

“ Anh biết ” đôi đồng tử nó xoe tròn.

“ Ừm ”

Thái độ dửng dưng của anh làm nó có chút bối rối, anh không hề để ý đến việc đó hay sao ?

Thầm đoán được tâm tư của nó, anh vuốt nhẹ mái tóc, giọng cười “ Đăng Khôi có nói anh, trời mưa mà. Anh bận, không đón em được không giận anh chứ ?”

Nó lắc đầu : “ Đó không phải điều em muốn biết ” nó thu lại đôi vòng tay.

“ Mọi chuyện đều rất ổn, em đừng lo. Anh chưa bao giờ thất bại, chỉ cần tin anh nhất định, em, anh, chúng ta nhất định hạnh phúc !”

“ “Chưa bao giờ” nó khác hoàn toàn với “không bao giờ” Tin hay không, không giải quyết được vấn đề lúc này ” đáy mắt sâu lắng nhìn anh thật đậm, đôi tay nhỏ bé siết chặt bàn tay anh .

Anh im lặng, Minh Anh có lẽ nói đúng tin hay không lúc này không quan trọng. Anh biết rõ tình hình, một là chấp nhận Thiên Nghi rồi bỏ tình yêu hoặc là mất tất cả chỉ giữ lại tình yêu.

“ Hãy để Vũ Thị trở thành cổ đông Gmeiner ”

“ Minh Anh ” Anh gần giọng nhấn mạnh “Chuyện này không cần em lo ”

“ Anh không chấp nhận Thiên Nghi cũng chẳng chấp nhận Vũ Thị. Hoàng Long lúc này anh đừng có bướng được không ngoài Hàn Thuyên ra, còn ai có thể giúp Gmeiner hiện tại.” nó gồng mình nắm chặt hai bả vai của anh đầy kì vọng.

“ KHÔNG ” anh nói lớn “ Minh Anh, lẽ nào em không có bất kì niềm tin nào với anh sao ? Đúng Hàn Thuyên quả thực là cơ hội duy nhất cho Gmeiner lúc này, nhưng cũng là cơ hội duy nhất cho bọn họ nuốt chửng, anh không thể tự tay đưa tập đoàn vào hang cọp.”

Cuộc diện từ lãng mạng nhanh chóng trở thành một cuộc tranh cãi không hồi kết, nó giận, giận anh ngay lúc này cái gì là Sĩ diện ngay lúc này anh còn nghĩ đến sĩ diện, nghĩ rằng mình một tay che trời. Hoàng Long có lúc lại nghĩ đơn giản sự việc đến thế sao.

Nó cũng không nhận “ đúng ! em không có bất kì niềm tin nào. Anh luôn nói hãy tin anh, nhưng Hoàng Long anh nghĩ thử xem có khi nào niềm tin đó không gây tổn thương cho em không ? anh từng nghĩ qua chưa. ”

“ Anh nghĩ em không biết gì, giữa anh và Thiên Nghi có điều gì em không hề hay biết sao ? em không phải trẻ con ” nó nói lớn.

“ Minh Anh...Anh ”

“ Được rồi Hoàng Long ” nó đẩy anh ra, tự trấn an mình “ anh sẽ không để em thiệt thòi phải không ? Vậy nói xem giờ đây điều em muốn là một đám cưới diễn ra liệu anh có làm được ? ”

Ánh mắt sắc bén, nhìn anh tìm câu trả lời.

“ Anh... ”

ĐÁM CƯỚI- điều mà anh đã mơ từ tận bảy năm về trước cho đến lúc này, NHƯNG lúc này không thực hiện được, Chỉ là một quân tượng bất di bất dịch. Anh muốn bù đắp cho Minh Anh tất cả , duy nhất một đám cưới lúc này ...thì không thể.

“ Đừng nói với em rằng anh có thể cho em tất cả, ngoại trừ danh phận ” nó cười nhạt.

Sự kiên định của nó làm anh lúng túng, cả cuốn họng cứng đờ chẳng thốt thêm được lời nào. Minh Anh nhạy bén dễ dàng nhận ra được sự lo sợ.

“ Hoàng Long, không thể đúng không. Đã vậy, thì hãy chấp nhận Thiên Nghi được không, xin anh đừng bướng nữa giữa chúng ta thật ra đã kết thúc từ lúc mà em đi rồi. Sự dằn vặt lúc này cũng chỉ vì đối phương có lỗi với nhau dằn vặt cho đến lúc này, thật không còn tình yêu nữa đâu anh ”

“ EM IM NGAY CHO TÔI ” anh đẩy mạnh nó vào thành cửa, hai tay chống lên khóa lại đôi mắt đỏ ngầu giận giữ “ MINH ANH, TÔI CHƯA CHO PHÉP THÌ EM ĐỪNG NGHĨ ĐẾN CHUYỆN BUÔNG TAY. ”

Nếu là Minh Anh của bảy năm về trước, nó sẽ giật mình cùng với đôi hàng mi đỏ lẹ khi bị anh mắng tóa toét như bây giờ. Nhưng không anh càng tức giận đến đâu, nó lại càng ngang ngược không kém, đôi mắt sâu hút nhìn anh đầy kiên định.

“HOÀNG LONG, anh là đàn ông không phải trẻ con, anh còn muốn bướng bỉnh đến lúc nào hử ! Được, Thiên Nghi anh không chấp nhận, Vũ Thị anh không muốn thứ anh muốn là dương mắt nhìn hàng ngàn con người đã tâm huyết gầy bó xây dựng tập đoàn GMEINER nhiều năm trời giờ phải ra đi với hai bàn tay trắng đúng không ? nhìn một tập đoàn lớn mạnh do ông và ba anh dùng cả đời để xây dựng đều trở thành đồng gạch vụn anh mới hạ dạ phải không”

Minh Anh không ngừng buông lời đả kích cay, phải rồi lúc này phải tuyệt tình mới vẹn toàn.

“ Long, dù anh nhẫn tâm khiến hàng ngàn người trở thành kẻ thất nghiệp, cơ đồ nhà anh suy sụp thì em cũng thể. Tình Yêu của em không thể xây dựng trên nỗi đau của hàng ngàn người, càng không thể chấp nhận một kẻ ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân ”

mặt nó đỏ sặc ửng dẫu trong bóng đêm, đôi mắt đọng nước quyết tâm không để chỉ muốn cứng cỏi nhất có thể.

“ Minh Anh...em đang coi thường tôi ” anh rít lên.

“ ĐÚNG, em coi thường anh đó đã sao ? vì bản thân mà anh đem miếng cơm của hàng ngàn người ra đánh đổi đó là bất nhân, vì tôi mà anh đối chọi với gia đình là bất hiếu ”

“ HOÀNG LONG TÌNH YÊU CỦA ANH QUÁ VỐ VẮN, TÔI ĐÂY KHÔNG CẦN ”

“ Chát ” anh không một chút suy nghĩ, vung tay tát thẳng vào mặt nó.

Bàn tay anh tê cứng, cái tát kia anh suy nghĩ nửa ngày trời cũng không ngờ mình lại làm thế , anh đánh rất đau bởi vì anh cũng cảm nhận được tay mình bị đau đớn trong lòng đập ngược lại. Đáy lòng anh hiện lên một sự hoảng hốt, chỉ muốn quỳ xuống mà xin lỗi , nào ngờ toàn thân lại cứng ngắt.

Nhìn Minh Anh, nó không khóc, càng không tỏ ra một chút đau đớn cũng không thêm ôm má ương nghạch mà trừng mắt nhìn anh không chút lo sợ, khóe mắt đỏ hoe sâu lắng. Nó phản ứng như vậy càng thấy như chẳng hề quan tâm đến cái tát vừa rồi.

Bất chợt, nó cười nửa miệng đầy sự khinh khỉnh, ngón tay đưa nhẹ lên khóe môi lau đi vệt máu tứa ra. Nó như vậy càng máu lạnh hơn anh gấp bội lần.

“ Minh...Anh...anh...xin... ” lời nói không vện, anh ôm nó chặt vào chỉ sợ lỏng một chút cũng đủ biến mất.

Minh Anh không chút cảm xúc, vẫn im lặng đến nghẹt thở,vương tay đẩy anh ra ngấn cao đầu vừa đủ lọt nụ cười nhếch môi vào tầm mắt anh “ HOÀNG LONG, chúng ta kết thúc đi ”

Chỉ nghĩ vì cái tát kia, nó lại dối anh. Nóng vội mới vậy, anh ôm đầu nó tựa vào ngực mình không ngừng hôn lên đỉnh đầu luôn miệng “ xin lỗi, xin lỗi... ”

“ TÔI NÓI , CHÚNG TA KẾT THÚC ĐI ”

Anh cảm nhận được sự nghiêm túc qua lời nói của nó hơn nữa thái độ của nó bây giờ không khác gì một tượng sập bằng da bằng thịt hơi hợt đến thế là cùng.

Đã vậy, anh không thiết bình tĩnh nữa, các chi ngón tay anh dùng lực hơi lớn bóp chặt tay nó đến độ đau đớn nhằn mảy, nó khẽ cắn răn. Mặt mày anh dần dần biến lạnh, làm tim nó cũng run một cái.

“ Muốn tôi buông tay” anh cười nửa miệng “ nghĩ cũng đừng nghĩ ”

Hoàng Long buông lỏng ngón tay nâng cằm nó “ EM NGHE CHO KỸ ĐÂY, MUỐN TÔI BUÔNG TAY CHỮ PHI CHÍNH EM MỘT ĐAO ĐÂM THẲNG VÀO ĐÂY »

Anh rít mạnh từng chữ, đặt tay nó vào ngực mình.

Lòng nó buồn dữ dội vẫn cố gắng vờ như không, cái này chính là tự làm đau anh làm đau chính mình nhưng không vì thế để anh mang tiếng cả đời, một tình yêu không được chúc phúc từ mọi người liệu tồn tại bên lâu ? Không ! dĩ nhiên là không.

Mi mắt nó rủ xuống, chẳng buồn mà hơi hợt“ Tùy anh, buông hay không tôi không quan tâm đến nữa. Tôi không phải một kẻ vô tri, mặc cho anh điều khiển ”

“ Muốn khư khư giữ lấy, được thôi ” nó cười “ thêm một cái đuôi cũng chẳng phiền bao nhiêu tôi cũng chẳng lạ với những trường hợp này rồi ”

“ Em ”

“ Hoàng Long, khuya rồi tôi muốn về nhà, phiền anh tránh đường ”

Anh chưa chịu dừng lại, khóa chặt nó dứt khoát không cho rời đi dù là nửa bước. Minh Anh nhàu mày như vô tác dụng, giờ đây tia mắt Hoàng Long thay đổi rất nguy hiểm, thâm hiểu ý nó đưa tay lên trước ngực bảo vệ mình.

Suy nghĩ chỉ vừa phát hiện thì đã không kịp, anh mất hết tất cả kiểm soát lao vào nó hôn ngấu ngiến mặt cho nó hoàn toàn không hợp tác.

“ Hoàng Long, anh điên à. Đừng chạm vào tôi, buông tôi ra”

“ Buông ư ! em lúc nào cũng chỉ buông, Minh Anh , em thật dễ dàng”

“ Hoàng Long, dừng lại...ừm” càng nói càng bị anh khóa môi cường bạo.

Nút áo cũng lung tung bị các ngón tay anh lướt đến mở ra, nửa thân dưới hoàn toàn bị anh khóa chặt, chỉ cần một tay của anh cũng đủ để khóa hai tay nó lên đỉnh đầu. Thân gái dù mạnh mẽ đến đâu cũng chẳng

nửa lực của đàn ông, huống gì anh là một nam nhân cường tráng khỏe mạnh, ương bướng như nó không phải lần đầu anh trị.

“ Tôi...ừm...không...ừm...ừm...muốn” đôi hàng mi rủ xuống, giọng nói nghẹn ứ phát ra, khóe mắt cũng theo thế đổ lệ.

Anh giật nảy mình, lảng qua mép giường, cơ hồ căng cứng. Anh lại tổn thương đến nó, ngu ngốc một kẻ ngu ngốc lại làm người mình yêu đau khổ, giọt nước mắt ấy như quặn thắt tim anh đau đớn tê tâm liệt phế.

Anh đau khổ ôm đầu, không nói gì, nó thút thít ngồi dậy mệt nhọc gài cúc áo, tóc tai không chỉnh tề. Cùng lúc bên ngoài, ba anh lại đi vào bất ngờ, ánh mắt khó hiểu ông nhìn hai người.

Nó bối rối đứng hẩn dẩy, ngón tay đan vào tóc vuốt qua loa, cúi chào rồi vội vàng ra ngoài, không đi lúc này sẽ chẳng còn cơ hội.

“ Hoàng Long, con...”

“ Ba...con muốn một mình, ba ra ngoài đi” anh thẳng thừng đuổi, tay vớ lấy điều thút đặt lên môi mà châm lửa.

“ Anh...” ba anh nghẹn hòng, thở dài bực dọc rồi bỏ đi.

Để lại anh một mình trong bóng đen cùng với màn thuốc sầu bi...

Vừa ra cổng lớn, Ba Long của vừa kịp đuổi theo “ đợi đã”

Nghe có người gọi mình, nó dừng chân quay lại nhìn “ Bác trai” .

“ Ta hi vọng”

“ Hi vọng chung cháu kết thúc? Bác yên tâm từ giờ chẳng còn ai phiền đến ai nữa, đã trễ xin phép bác cháu về” nó vội chen lời, cúi chào lễ phép.

“ Đợi đã, để ta kêu lão trương đưa cháu về” một chút ái nái xuất hiện trong tâm ba Long.

“ Dạ không cần đâu, cháu tự đi xe đi đến đây”

“ vậy cẩn thận”

“ vâng”

Nói rồi, Minh Anh rời đi lặng lẽ cô đơn trong bóng đêm, thanh vắng tĩnh mịch, nghe rõ tiếng gót giày của mình vang lên trên nền đất...

Cả đêm không ai có giấc ngủ ngon, nó thức dậy từ sớm soi mình tự thấy đã già hơn đi rất nhiều, hai mắt thâm sâu mất ngủ, bông mắt cũng sưng to lên. Nghĩ bụng “ hôm qua mình lại khóc sao?”

“tín tín”

Là tin nhắn từ Đăng Khôi “ dậy chưa giám đốc, dùng bữa chứ?”

“ Anh không ngủ?” nó rép.

“ thanh niên nghiêm túc, học tập và làm theo tấm gương của bác”

Khóe miệng nó khê cong lên một đường “ vớ vẩn, anh đang mời em?”

“ Ok, em đang ở nhà? 10 phút nữa anh đến”

“ Ừ”

Để điện thoại sang một bên, Đăng Khôi thật ảm áp khi nào cũng mang đến cho người khác một cảm giác thật thoải mái, thời gian gần đây hai người thương đi với nhau đôi khi nó tự hỏi “ phải chăng Đăng Khôi đang tìm hiểu nó” rồi lại tự cười vì sự ngờ ngẩn đó, điều ấy có thể xảy ra sao?

Điện thoại lại reo, quả nhiên mười phút sau đã thấy anh ngồi trên con xe đứng trước nhà.

“ Gấu trúc” anh vẫy tay.

“ Gì cơ, muốn chết hả” nó dơ nắm đấm đe dọa.

“ Người ta bảo phụ nữ nhất dáng nhì da. Em xem em để em thành ra như panda rồi thì đẹp chỗ nào” vừa trêu anh vừa kèm theo chiếc mũ bao hiểm.

“ Anh cũng đâu rước em về mà lo, nay đi xe máy luôn cơ” nó nhận lấy cũng đùa lại một câu.

Anh hơi sững người, thầm bụng “ nếu rước được anh sẽ không lo, càng không quan tâm em ốm mập xấu đẹp đâu cô ngốc” anh phì cười đáp “ một tháng lương của anh thật ít ỏi, không đủ đổ xăng cho oto đâu, xe máy bảo vệ môi trường mà”

“ xì, keo kiệt. Đi thôi, đến trường củ ăn bún đi, tự dưng em thấy thèm”

Chẳng mấy chốc, cả hai đã an tọa tại quán. Đăng Khôi gọi cho nó và anh hai tô bún tái nạm , hai người trò chuyện với nhau rất nhiều, tâm trạng nó cũng đỡ hơn rất nhiều.

“ à phải rồi, em với Long thế nào rồi “ anh vô tư hỏi.

Đang ngon miệng, nó chợt dừng đũa rồi trở lại như không có gì “ chúng em chia tay rồi”

“ Chia tay” Đăng Khôi nhấn mạnh.

Đăng Khôi dừng đũa “ haizz, hai người cứ giận hờn vu vơ như lúc mười bảy mười tám thế giờ hai bảy hai tám cả rồi”

“ chúng em kết thúc thật rồi, Đăng Khôi à” giọng Minh Anh có phần run rẩy, mặt cuối xuống chăm chú vào tô bún, khóe mắt đỏ lệ chưa xót, bả vai run lên theo nhịp nấc.

Đăng Khôi hơi chút lúng túng, anh vợ lấy khăn giấy, chấm nhẹ lên gương mặt nó.

“ Xem gấu trúc kìa, ăn cay có được đâu mà bỏ nhiều thế” anh ân cần, dịu dàng.

“ Đăng Khôi, mai em đi công tác một thời gian” nó thôi khóc.

Anh hiểu được công tác chỉ là cái cớ, Minh Anh lúc này muốn tránh mặt một số thứ.

“ Thay vì tránh mặt, em hãy trực tiếp đối diện”

“ Em không yếu đuối vậy đâu, em đi vì công việc thật mà”

“ Lẽ nào trùng hợp đến vậy” anh xoa cằm ngẫm nghĩ.

Nó trở mặt khó hiểu “ trùng hợp”

“ tuần tới anh có dự án, lấp ráp truyền thông cho một công ty sắp khai trương tại Anh”

“ Thật á”

“ Tất nhiên, thôi ăn đi. Chẳng phải lúc này em bảo, sáng nay có việc cần xử lý sao?”

Lúc Đăng Khôi vừa đèo Minh Anh đến trước cổng công ty vừa hay lại chạm mặt với ba Quỳnh lẫn Lão Trương, anh cúi nhẹ thay lời chào gửi đến ba Quỳnh, nhưng ông ta hoàn toàn phớt lờ như không quen, lời chào đó ông ta khinh, nhất là không thêm loại chào này.

-

“ Anh ổn chứ” nó trả nón bảo hiểm, quan tâm hỏi.

“ Người có sao là em, Not phải anh” anh cười phì “ Anh là người sai, bấy nhiêu đó cũng không có gì quá đáng. Em vào làm việc đi, gạt phăng kẻ xấu nhè” anh vừa nói, tay lại đưa lên đầu nó xoa nhẹ rất tình.

“ Này” nó dã vờ cau gắt, hất phăng tay anh ta. Quay lưng bỏ đi không ngoáy đầu, nhưng sau đó là một nụ cười khá vui vẻ.

Cả thân ảnh, sải bước đến chỗ Lão Trương một cách kiêu hãnh, không dè chừng xấu hổ như ông ta đang tưởng, quả thực khí chất của cô gái này như một ánh hào quang, dù ở đâu cũng có nét riêng biệt. Chỉ tiết,

tâm hồn không như bề ngoài tâm ông tự thấy tiếc cho Minh Anh, thầm bụng nghĩ “ đúng là mặt sứa gan lim”

Mặt sứa gan lim : ý chỉ người đẹp, Giả dối, tốt đẹp bề ngoài, độc ác, xấu xa bên trong.

“ Chủ tịch, ngài đến sớm hơn cuộc họp?” nó vẫn lịch sự chào, mặc cho biết cả hai chẳng niềm nở bao nhiêu.

“ Làm thì ốm, già còm thì siêng. Tôi không muốn trở thành một kẻ vô dụng như một số người, rất bất tài, rất thực dụng. Đa số những kiểu người như thế lại rơi vào thế hệ thanh niên hiện nay”

Lời nói rất ảm áp nhưng rõ ràng chẳng khác nào đang cười nhạo nó, đôi khi nó thấy thật buồn cười trước những tình huống thế này, nhưng lại rất lười tranh chấp, Đời mà thị phi rất nhiều, nếu cứ quan tâm những gì người khác nghĩ, những gì họ nói thì cả đời này khác nào sống trong hổ buồm. KHÔNG! Nó không dại dột để bản thân mình bị người khác điều khiển, trong khi bọn họ chẳng cho nó miếng phở đến một xu nào cả.

“ có một số thủ đoạn có thể giết người không cần đến dao, cũng có một số người rất thích ngậm máu phun người. Tôi chẳng quan tâm người khác nghĩ và nói về mình thế nào, tôi chỉ biết rằng tay làm thì hàm nhai, cá lớn thì nuốt cá bé” Nó cười nửa miệng đáp lại, giọng nói chậm rãi từ tốn bề bầy người đối diện đến xanh mặt, cũng đồng lúc châm chọc cười vào mặt ba Quỳnh, hi vọng ông ta hiểu hàm ý của nó.

Chưa dừng, khá khoái chí nó chêm thêm một câu “ này giờ trò chuyện như vậy, đủ rồi nhỉ, mười lăm phút tôi có thể kiếm ra được mười lăm triệu đấy! Chúng ta vào trong thôi, một người lãnh đạo chắc không cần tôi nhắc nguyên tắc làm việc chứ ông?”

Y như rằng, quả nhiên suy đoán của nó không hề sai lệch chút nào. Mới vừa đến văn phòng, Zen đã lật đật hối hả chạy vào “ Chị, chị gây to rồi. Bên thanh tra đã rút hết người, không còn ai điều tra, về phía Trương Thị đã họp báo chí công khai hủy hợp đồng hợp tác với chúng ta”

Zen nói một lều không nghĩ, thở gấp “ Còn nữa, chị xem đi” Zen đặt tờ báo trước mặt nó , tit đề rất rõ ràng “ NGHI VẤN GIÁM ĐỐC “ P” QUA LẠI VỚI CHỒNG SẮP CUỐI CỦA SIÊU MẪU NGỌC QUỲNH”

“ GIÁM ĐỐC “ P” KỂ THỨ BA DÙNG QUYỀN LỰC, CƯỚP TÌNH YÊU CỦA NGƯỜI KHÁC”

“ MẠC KỆ TIN ĐỒN, GIÁM ĐỐC “ P” HẠNH PHÚC ĐI CẠNH CHỒNG SẮP CUỐI CỦA NGƯỜI KHÁC”

Minh Anh cười nhạt, nó cầm tờ báo vút sang bên “ báo lá cải, không đáng quan tâm đâu em”.

“ em không quan tâm, nhưng cổ phiếu đang rớt không ngừng. Hơn thế nữa, Ông Trương đã chuẩn bị buổi họp để kết thúc hợp đồng với chúng ta”

“ vậy cứ để ông ta làm, chúng ta chẳng vi phạm bất cứ điều gì. Kiếm về một số tiền bồi thường cũng chưa hẳn không tốt” nó đáp bình thản.

“ Ôi chị, không lo chút nào sao?” sáng giờ Zen chạy đôn chạy đáo, căng mắt điếc tai nhận đi thoại rồi xem cái này đến cái khác, muốn đổ bệnh ấy thế không ngờ cấp trên lại bình tĩnh đến vậy thật hết chỗ nói.

“ Lo cũng không phải cách, cuộc họp mấy giờ ?”

“ 15 phút nữa, họ đến cả rồi. Giờ chị qua đó là vừa, cầm lấy cái này đi em đã chuẩn bị hết rồi” Zen đưa tập hồ sơ cho nó.

“ cảm ơn em” nó nhận lấy rồi vỗ nhẹ bả vai của Zen.

Vừa bước vào phòng, nụ cười ác ý không mấy thiện cảm từ ba Quỳnh vô tình lọt tầm mắt nó. Ngay cả nhìn nó cũng thấy khó chịu, huống gì phải chung một bầu không khí. Đa số là người trong PARKSON, thấy nó bọn họ liền cung kính đứng dậy cúi chào, nó cũng lịch sự bắt tay với lão Trương.

“ Xem ra tinh thần của cô vẫn rất tốt” ba Quỳnh vội cười một câu.

“ Xin hỏi ông là ai?”

“ Cô...” ba Quỳnh im bật, hôm nay ông ta theo lão Trương như một cái bóng không hơn không kém.

Nhìn sắc mặt lão Trương nhìn ba Quỳnh, ông ta tự hiểu không nói thêm gì. Vừa nãy, chỉ là muốn lên mặt dạy đời nó một câu, nào ngờ lại liên bị nó xem không ra gì.

Minh Anh không hề quan tâm, bình thân vào trực tiếp vấn đề “ Ngài đến đây có ý muốn hủy hợp đồng?”

“ Đúng vậy, tôi không muốn hợp tác với công ty tai tiếng như thế này”

“ Xin hỏi tai tiếng?”

“ Cô chưa đọc báo sáng nay?” Lão Trương nhấn mạnh.

“ À việc đó” Minh Anh vờ thản lỏng, cười nửa môi , các ngón tay đan xen vào nhau bình thân “ Đó là việc cá nhân, hơn nữa chỉ là báo lá cải chẳng ảnh hưởng gì đến công việc chung. Tôi từ đó giờ cứ nghĩ ngài là một người công tư phân minh chẳng phải sao”

“ Hạng đàn bà như cô, dụ dỗ người này người kia bản thân cô tai tiếng thì làm sao có thể điều hành được một trung tâm lớn thế này, lời nói của cô không có giá trị với cấp dưới” ba Quỳnh tranh đáp.

“ Xin lỗi, Chủ Tịch Trương tôi muốn biết người này là đại diện của công ty ông?”

Lão Trương cau mày, nhìn ba Quỳnh sự lỗ mãng của ông ta chỉ làm sự việc thêm khó giải quyết “ là trợ lý của tôi”

“ Ô, vậy xin lỗi. Hình như nơi này chưa đến lượt một trợ lý như ông lên tiếng! Nếu ông còn tự tiện tôi xin mời ông ra ngoài”

Ba Quỳnh ghen hòng, rõ là nó xem thường khi để ông ta ra mặt nhưng ông ta chẳng thể nào làm được gì hơn.

Cuộc họp căng thẳng quá độ, chẳng ai nhường ai, lần lượt các luật sư hai bên phản bác ý kiến. Hầu như lão Trương đều nhắm vào mục tiêu hăm dọa rất nhiều, ông ta có lẽ đang chuẩn bị rất chu đáo có sự xảy ra biến thiên bất lợi như thế nào đối với PARKSON.

Không tỏ thái độ cáu có, cũng chẳng mấy may khó chịu, Minh Anh rất tập chung lắng nghe. Đó cũng chính là thói quen từ khi bắt đầu cuộc hành trình tập tành kinh doanh, nó luôn lấy sự lắng nghe làm chủ đạo, từ đó mà tìm ra phương pháp thích hợp nhất để giải quyết vấn đề.

Nhìn gương mặt Minh Anh hiện giờ mà ngay cả lão Trương trong can tâm cũng tự thấy rất thích phong cách làm việc này, không phô trương cũng chẳng có một chút nào gọi là Ủy quyền ủy thế làm càn. Thậm chí Thiên Nghi, con gái ông cũng chưa hẳn có được sự điềm tĩnh như người con gai trẻ trung ngồi trước mặt ông lúc này.

“ Ngài chuẩn bị rất chu đáo, mọi tường thành khá vững chãi. Đã như vậy, tôi cũng không muốn kéo dài thêm thời gian quý báu của chúng ta.” Nó bình thân đưa ra kết luận.

Khóe môi cong nhẹ : “ Thời gian qua, chúng tôi rất cảm ơn ngài đã có lòng quan tâm đến PARKSON, cũng như PARKSON đem lại lợi nhuận mà ngài có được xem ra chẳng ai thiệt cũng chẳng ai nợ ai. Ngài chủ động ngưng hợp tác, tôi cũng sẽ vui vẻ đồng ý, và tôi cũng chẳng nhượng bộ chúng ta cứ giải quyết theo như hợp đồng đã định trước.”

“ Minh Anh! Cô thật là quá đáng” ba Quỳnh rít lên.

Khi vừa nghe đến giải quyết theo hợp đồng, ba Quỳnh liền nghĩ ngay đến “ tiền” bồi thường hợp đồng, ông ta phản ứng còn mạnh hơn cả người phải đền hợp đồng. Với ông ta có lẽ số tiền bồi thường lên tận bảy mươi chữ số quả thực quá nhiều.

Lão Trương giật mình, quay lại lườm ba Quỳnh một tia. Ông ta tự biết mình đã quá lỗ, liền như rùa rút cổ mà lui về phía sau.

Nó cười nhếch môi “ Tôi không quá đáng gì cả, bên ngài tìm đường chạy mà chẳng chịu chút thiệt thòi, vậy người chịu thiệt chẳng phải là tôi sao? Tôi có thể không có lương tháng này hoặc nhiều tháng liền tiếp nữa sao. Nhưng nhân viên của tôi, họ bán sức lao động tôi tuyệt đối không để họ chịu một chút thiệt thòi nào”.

Minh Anh chẳng chút chịu nhượng bộ, tâm tư của lão Trương đều bị cô đoán ra hết. Lão Trương khá bực dọc, phụ nữ thông minh quá đôi khi chẳng tốt đẹp. Lời nói kiên định của nó đã thể hiện dứt khoát, lão Trương có muốn xoay chuyển càng khôn cũng không được.

“ Tốt, vậy chúng ta không cần bàn thêm nữa. Cứ làm theo hợp đồng như cô nói, để tôi xem cô chống lưng cho PARKSON này được bao lâu, muốn nhận tiền bồi thường từ chúng tôi? Cô không nghĩ xem mình là ai? Tôi sẽ không cho cô một cent”

“ vậy ông dám cá với tôi một lần không ?” Đáy mắt nó kiên định, chín phần thách thức.

“ Cô dám ?” ba Thiên Nghi nhấn mạnh ngữ điệu.

“ Tôi trước giờ chưa cúi đầu trước ai ! ”

“ được, ta sẽ cho cô thấy, ngoan cố sẽ có kết cục như thế nào”

“ tôi rất vui lòng chờ đợi ngày đó” nó cười nửa miệng, tự tin khẳng định lời nói của mình không hề đùa khi phát âm ra.

233. Chương 115: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 6)

Hoàng Long mệt mỏi trở về phòng , từ khi Minh Anh về tâm tình đã ổn hơn rất nhiều, rượu không phải là thứ thức uống anh muốn nữa thay vào đó anh lại muốn thưởng trà. Tay cầm tách trà nhấp một ngụm, nhớ về đêm nồng ái hôm đó mà không khỏi cong môi cười mỉm.

Trong lúc đỉnh cao nhất, Minh Anh của anh không nói gì hơn một câu “ Đừng uống rượu nữa, thứ đó làm anh hư hỏng mất rồi ”

“ Vậy nói xem, tôi nên uống gì ”

Hơi thở vội vã, cùng với nhịp điệu rất đều, trán toát mồ hôi như mưa “ Anh...A...A... uống trà đi ”

Đúng hôm đó ở Sky anh say khướt, nhưng không có nghĩa anh không nhớ gì. Đôi khi anh thấy tự phục chính mình, những đoạn cần nhớ anh liền nhớ như in không sai chi tiết nào. Minh Anh của anh đêm đó rất gợi tình, cũng từ đêm đó cũng là cái cớ cho anh chọc ghẹo nó vào những ngày lê thê về sau...

Đang mãi mê tựa lan can mà nhớ về những khoảng không hạnh phúc, ánh trăng soi sáng gương mặt thanh tú ấy, anh nhớ , nhớ lắm những ngày tháng tuổi trẻ đi học nhớ về khoảng thời gian yêu thầm Minh Anh nhưng vẫn vờ như không, thay vì thể hiện lại làm ngược lại với những gì người con gái của anh muốn. Anh nhớ, Minh Anh của anh đã bao lần khóc sướt như mèo con tựa vào lồng ngực anh, những giọt nước mắt ấy giờ đây anh thấy nó thật đáng quý biết chừng nào, giờ muốn thấy Minh Anh của anh khóc ? việc đó thật là ngu xuẩn.

Anh lại cười, Minh Anh nói rất đúng “ một ngụm trà một mẩu kí ức đáng để làm phiền chính mình ”. Đêm nay mọi chuyện ủa về với kí ức anh, thật nhiều, anh thở dài một hơi sợ không thở lúc này không rõ lúc nào sẽ thở dài được như thế...

“ Uống trà ban đêm không tốt cho anh đâu ”

Giọng nói dịu dàng, cùng với vòng tay ấm áp ôm lấy anh từ phía sau, nửa gương mặt tựa vào tâm lưng thẳng dài của thoải mái như tìm thấy điểm tựa vững chắc nhất.

“ Em vào khi nào ”

“ Mới thôi, anh lơ đãng thật ” nó cười nửa môi.

“ Không phải lần đầu. Có chuyện gì sao ” anh đặt cốc trà lên lan can, tay kéo nó về phía trước, đổi lại muốn mình ôm lấy nó. Nhưng vòng tay Minh Anh khá chặt từ chối giữ nguyên tư thế ban đầu

“ yên như thế một lát thôi, lâu lắm rồi em chưa ôm anh.”

Minh Anh nhắm mắt đặt nửa gương mặt tựa vào tấm lưng đậm mùi cơ thể anh. Lâu rồi hai người mới thật sự giống tình nhân như thế này, khoảnh khắc này ước gì được thời gian được ngưng lại như trong bộ phim Vì Sao Đưa Anh đến thì tốt biết chừng nào.

“ Anh định làm thế nào.”

“ Em không cần bận tâm. Mọi chuyện nhanh chóng đầu vào đó nhanh thôi, một chút thời gian nữa ”

“ Một chút là bao lâu ? một năm, hai năm hay bốn năm, năm năm có thể là mười năm ”

Anh co mày, cổ nhẩn nại “ Minh Anh, đừng đề cập đến chuyện công việc nữa được không ?”

Đêm nay đến đây mục đích chẳng phải hưởng thụ hạnh phúc, tất nhiên lòng nó chẳng yên bình như trăng thanh gió mát lúc này. Trước khi vào căn phòng này, nó cũng đã được ba anh nhắc nhở lại vấn đề thêm một lần, lúc này đây một là hết hai là sống chết mà giữ tình yêu đậm sâu này kết quả giữ lại nó hoàn toàn 0 % tự tin ngược lại kết thúc là điều chiếm trọn não bộ nó lúc này...

“ Hôm nay Đăng Khôi đến đón em tan ca. ” anh bình thản đáp

“ Anh biết ” đôi đồng tử nó xoe tròn.

“ Ủm ”

Thái độ dửng dưng của anh làm nó có chút bối rối, anh không hề để ý đến việc đó hay sao ?

Thầm đoán được tâm tư của nó, anh vuốt nhẹ mái tóc, giọng cười “ Đăng Khôi có nói anh, trời mưa mà. Anh bận, không đón em được không giận anh chứ ?”

Nó lắc đầu : “ Đó không phải điều em muốn biết ” nó thu lại đôi vòng tay.

“ Mọi chuyện đều rất ổn, em đừng lo. Anh chưa bao giờ thất bại, chỉ cần tin anh nhất định, em, anh, chúng ta nhất định hạnh phúc !”

“ “Chưa bao giờ” nó khác hoàn toàn với “không bao giờ” Tin hay không, không giải quyết được vấn đề lúc này ” đáy mắt sâu lắng nhìn anh thật đậm, đôi tay nhỏ bé siết chặt bàn tay anh .

Anh im lặng, Minh Anh có lẽ nói đúng tin hay không lúc này không quan trọng. Anh biết rõ tình hình, một là chấp nhận Thiên Nghi rồi bỏ tình yêu hoặc là mất tất cả chỉ giữ lại tình yêu.

“ Hãy để Vũ Thị trở thành cổ đông Gmeiner ”

“ Minh Anh ” Anh gằn giọng nhấn mạnh “Chuyện này không cần em lo ”

“ Anh không chấp nhận Thiên Nghi cũng chẳng chấp nhận Vũ Thị. Hoàng Long lúc này anh đừng có bướng được không ngoài Hàn Thuyên ra, còn ai có thể giúp Gmeiner hiện tại.” nó gồng mình nắm chặt hai bả vai của anh đầy kì vọng.

“ KHÔNG ” anh nói lớn “ Minh Anh, lẽ nào em không có bất kì niềm tin nào với anh sao ? Đúng Hàn Thuyên quả thực là cơ hội duy nhất cho Gmeiner lúc này, nhưng cũng là cơ hội duy nhất cho bọn họ nuốt chửng, anh không thể tự tay đưa tập đoàn vào hang cọp.”

Cuộc diện từ lãng mạng nhanh chóng trở thành một cuộc tranh cãi không hồi kết, nó giận, giận anh ngay lúc này cái gì là Sĩ diện ngay lúc này anh còn nghĩ đến sĩ diện, nghĩ rằng mình một tay che trời. Hoàng Long có lúc lại nghĩ đơn giản sự việc đến thế sao.

Nó cũng không nhịn “ đúng ! em không có bất kì niềm tin nào. Anh luôn nói hãy tin anh, nhưng Hoàng Long anh nghĩ thử xem có khi nào niềm tin đó không gây tổn thương cho em không ? anh từng nghĩ qua chưa. ”

“ Anh nghĩ em không biết gì, giữa anh và Thiên Nghi có điều gì em không hề hay biết sao ? em không phải trẻ con ” nó nói lớn.

“ Minh Anh...Anh ”

“ Được rồi Hoàng Long ” nó đẩy anh ra, tự trấn an mình “ anh sẽ không để em thiệt thòi phải không ? Vậy nói xem giờ đây điều em muốn là một đám cưới diễn ra liệu anh có làm được ? ”

Ánh mắt sắc bén, nhìn anh tìm câu trả lời.

“ Anh... ”

ĐÁM CƯỚI- điều mà anh đã mơ từ tận bảy năm về trước cho đến lúc này, NHƯNG lúc này không thực hiện được, Chỉ là một quân tượng bất di bất dịch. Anh muốn bù đắp cho Minh Anh tất cả , duy nhất một đám cưới lúc này ...thì không thể.

“ Đừng nói với em rằng anh có thể cho em tất cả, ngoại trừ danh phận ” nó cười nhạt.

Sự kiên định của nó làm anh lúng túng, cả cuốn họng cứng đờ chẳng thốt thêm được lời nào. Minh Anh nhạy bén dễ dàng nhận ra được sự lo sợ.

“ Hoàng Long, không thể đúng không. Đã vậy, thì hãy chấp nhận Thiên Nghi được không, xin anh đừng bướng nữa giữa chúng ta thật ra đã kết thúc từ lúc mà em đi rồi. Sự dằn vặt lúc này cũng chỉ vì đối phương có lỗi với nhau dằn vặt cho đến lúc này, thật không còn tình yêu nữa đâu anh ”

“ EM IM NGAY CHO TÔI ” anh đẩy mạnh nó vào thành cửa, hai tay chống lên khóa lại đôi mắt đỏ ngầu giận giữ “ MINH ANH, TÔI CHƯA CHO PHÉP THÌ EM ĐỪNG NGHĨ ĐẾN CHUYỆN BUÔNG TAY. ”

Nếu là Minh Anh của bảy năm về trước, nó sẽ giật mình cùng với đôi hàng mi đỏ lẹ khi bị anh mắng tóa toét như bây giờ. Nhưng không anh càng tức giận đến đâu, nó lại càng ngang ngược không kém, đôi mắt sâu hút nhìn anh đầy kiên định.

“HOÀNG LONG, anh là đàn ông không phải trẻ con, anh còn muốn bướng bỉnh đến lúc nào hử ! Được, Thiên Nghi anh không chấp nhận, Vũ Thị anh không muốn thứ anh muốn là dương mắt nhìn hàng ngàn con người đã tâm huyết gầy bó xây dựng tập đoàn GMEINER nhiều năm trời giờ phải ra đi với hai bàn tay trắng đúng không ? nhìn một tập đoàn lớn mạnh do ông và ba anh dùng cả đời để xây dựng đều trở thành đồng gạch vụn anh mới hạ dạ phải không”

Minh Anh không ngừng buông lời đả kích cay, phải rồi lúc này phải tuyệt tình mới vẹn toàn.

“ Long, dù anh nhẫn tâm khiến hàng ngàn người trở thành kẻ thất nghiệp, cơ đồ nhà anh suy sụp thì em cũng thể. Tình Yêu của em không thể xây dựng trên nỗi đau của hàng ngàn người, càng không thể chấp nhận một kẻ ích kỷ chỉ nghĩ đến bản thân ”

mặt nó đỏ sặc ửng dẫu trong bóng đêm, đôi mắt đọng nước quyết tâm không đỏ chỉ muốn cứng cỏi nhất có thể.

“ Minh Anh...em đang coi thường tôi ” anh rít lên.

“ ĐÚNG, em coi thường anh đó đã sao ? vì bản thân mà anh đem miếng cơm của hàng ngàn người ra đánh đổi đó là bất nhân, vì tôi mà anh đối chọi với gia đình là bất hiếu ”

“ HOÀNG LONG TÌNH YÊU CỦA ANH QUÁ VỐ VẮN, TÔI ĐÂY KHÔNG CẦN ”

“ Chát ” anh không một chút suy nghĩ, vung tay tát thẳng vào mặt nó.

Bàn tay anh tê cứng, cái tát kia anh suy nghĩ nửa ngày trời cũng không ngờ mình lại làm thế , anh đánh rất đau bởi vì anh cũng cảm nhận được tay mình bị đau đớn trong lòng đập ngược lại. Đáy lòng anh hiện lên một sự hoảng hốt, chỉ muốn quỳ xuống mà xin lỗi , nào ngờ toàn thân lại cứng ngắt.

Nhìn Minh Anh, nó không khóc, càng không tỏ ra một chút đau đớn cũng không thềm ôm má ương nghạch mà trừng mắt nhìn anh không chút lo sợ, khóe mắt đỏ hoe sâu lắng. Nó phản ứng như vậy càng thấy như chẳng hề quan tâm đến cái tát vừa rồi.

Bất chợt, nó cười nửa miệng đầy sự khinh khỉnh, ngón tay đưa nhẹ lên khóe môi lau đi vệt máu tứa ra. Nó như vậy càng máu lạnh hơn anh gấp bội lần.

“ Minh...Anh...anh...xin... ” lời nói không vẹn, anh ôm nó chặt vào chỉ sợ lỏng một chút cũng đủ biến mất.

Minh Anh không chút cảm xúc, vẫn im lặng đến nghệt thở, vưng tay đẩy anh ra ngăn cao đầu vừa đủ lọt nụ cười nhếch môi vào tầm mắt anh “ HOÀNG LONG, chúng ta kết thúc đi ”

Chỉ nghĩ vì cái tát kia, nó lại dối anh. Nóng vội mới vậy, anh ôm đầu nó tựa vào ngực mình không ngừng hôn lên đỉnh đầu luôn miệng “ xin lỗi, xin lỗi... ”

“ TÔI NÓI , CHÚNG TA KẾT THÚC ĐI ”

Anh cảm nhận được sự nghiêm túc qua lời nói của nó hơn nữa thái độ của nó bây giờ không khác gì một tượng sáp bằng da bằng thịt hơi hợt đến thế là cùng.

Đã vậy, anh không thiết bình tĩnh nữa, các chi ngón tay anh dùng lực hơi lớn bóp chặt tay nó đến độ đau đón nhần mảy, nó khẽ cắn răn. Mặt mày anh dần dần biến lạnh, làm tim nó cũng run một cái.

“ Muốn tôi buông tay” anh cười nữa miệng “ nghĩ cũng đừng nghĩ ”

Hoàng Long buông lỏng ngón tay nâng cằm nó “ EM NGHE CHO KỸ ĐÂY, MUỐN TÔI BUÔNG TAY CHỮ PHI CHÍNH EM MỘT DAO ĐÂM THẲNG VÀO ĐÂY »

Anh rít mạnh từng chữ, đặt tay nó vào ngực mình.

Lòng nó buồn dữ dội vẫn cố gắng vờ như không, cái này chính là tự làm đau anh làm đau chính mình nhưng không vì thế để anh mang tiếng cả đời, một tình yêu không được chúc phúc từ mọi người liệu tồn tại bên lâu ? Không ! dĩ nhiên là không.

Mi mắt nó rủ xuống, chẳng buồn mà hơi hợt “ Tùy anh, buông hay không tôi không quan tâm đến nữa. Tôi không phải một kẻ vô tri, mặc cho anh điều khiển ”

“ Muốn khư khư giữ lấy, được thôi ” nó cười “ thêm một cái đuôi cũng chẳng phiền bao nhiêu tôi cũng chẳng lạ với những trường hợp này rồi ”

“ Em ”

“ Hoàng Long, khuya rồi tôi muốn về nhà, phiền anh tránh đường ”

Anh chưa chịu dừng lại, khóa chặt nó dứt khoát không cho rời đi dù là nửa bước. Minh Anh nhủ mảy như vô tác dụng, giờ đây tia mắt Hoàng Long thay đổi rất nguy hiểm, thâm hiểu ý nó đưa tay lên trước ngực bảo vệ mình.

Suy nghĩ chỉ vừa phát hiện thì đã không kịp, anh mất hết tất cả kiểm soát lao vào nó hôn ngấu ngiên mặt cho nó hoàn toàn không hợp tác.

“ Hoàng Long, anh điên à. Đừng chạm vào tôi, buông tôi ra”

“ Buông ư ! em lúc nào cũng chỉ buông, Minh Anh , em thật dễ dàng”

“ Hoàng Long, dừng lại...ừm” càng nói càng bị anh khóa môi càng bạo.

Nút áo cũng lung tung bị các ngón tay anh lướt đến mở ra, nửa thân dưới hoàn toàn bị anh khóa chặt, chỉ cần một tay của anh cũng đủ để khóa hai tay nó lên đỉnh đầu. Thân gái dù mạnh mẽ đến đâu cũng chẳng nữa lực của đàn ông, huống gì anh là một nam nhân cường tráng khỏe mạnh, ương bướng như nó không phải lần đầu anh trị.

“ Tôi...ừm...không...ừm...ừm...muốn” đôi hàng mi rủ xuống, giọng nói nghẹn ứ phát ra, khóe mắt cũng theo thể đổ lệ.

Anh giật nảy mình, lảng qua mép giường, cơ hồ căng cứng. Anh lại tổn thương đến nó, ngu ngốc một kẻ ngu ngốc lại làm người mình yêu đau khổ, giọt nước mắt ấy như quận thắt tim anh đau đón tê tâm liệt phế.

Anh đau khổ ôm đầu, không nói gì, nó thút thút ngồi dậy mết nhọc gài cúc áo, tóc tai không chỉnh tề. Cùng lúc bên ngoài, ba anh lại đi vào bắt ngờ, ánh mắt khó hiểu ông nhìn hai người.

Nó bối rối đứng hẩn dẩy, ngón tay đan vào tóc vuốt qua loa, cúi chào rồi vội vàng ra ngoài, không đi lúc này sẽ chẳng còn cơ hội.

“ Hoàng Long, con...”

“ Ba...con muốn một mình, ba ra ngoài đi” anh thẳng thừng đuổi, tay vớ lấy điều thút đặt lên môi mà châm lửa.

“ Anh...” ba anh ghen hòng, thở dài bực dọc rồi bỏ đi.

Để lại anh một mình trong bóng đen cùng với màn thuốc sầu bi...

Vừa ra cổng lớn, Ba Long của vừa kịp đuổi theo “ đợi đã”

Nghe có người gọi mình, nó dừng chân quay lại nhìn “ Bác trai” .

“ Ta hi vọng”

“ Hi vọng chung cháu kết thúc? Bác yên tâm từ giờ chẳng còn ai phiền đến ai nữa, đã trễ xin phép bác cháu về” nó vội chen lời, cúi chào lễ phép.

“ Đợi đã, để ta kêu lão trương đưa cháu về” một chút ái nái xuất hiện trong tâm ba Long.

“ Dạ không cần đâu, cháu tự đi xe đi đến đây”

“ vậy cẩn thận”

“ vâng”

Nói rồi, Minh Anh rời đi lặng lẽ cô đơn trong bóng đêm, thanh vắng tĩnh mịch, nghe rõ tiếng gót giày của mình vang lên trên nền đất...

Cả đêm không ai có giấc ngủ ngon, nó thức dậy từ sớm soi mình tự thấy đã già hơn đi rất nhiều, hai mắt thâm sâu mất ngủ, bông mắt cũng sưng to lên. Nghĩ bụng “ hôm qua mình lại khóc sao?”

“tín tin”

Là tin nhắn từ Đăng Khôi “ dậy chưa giám đốc, dùng bữa chứ?”

“ Anh không ngủ?” nó rép.

“ thanh niên nghiêm túc, học tập và làm theo tấm gương của bác”

Khóe miệng nó khe cong lên một đường “ vớ vẩn, anh đang mời em?”

“ Ok, em đang ở nhà? 10 phút nữa anh đến”

“ Ừ”

Để điện thoại sang một bên, Đăng Khôi thật ảm áp khi nào cũng mang đến cho người khác một cảm giác thật thoải mái, thời gian gần đây hai người thương đi với nhau đôi khi nó tự hỏi “ phải chăng Đăng Khôi đang tìm hiểu nó” rồi lại tự cười vì sự ngờ ngẩn đó, điều ấy có thể xảy ra sao?

Điện thoại lại reo, quả nhiên mười phút sau đã thấy anh ngồi trên con xe đứng trước nhà.

“ Gấu trúc” anh vẫy tay.

“ Gì cơ, muốn chết hả” nó dơ nắm đấm đe dọa.

“ Người ta bảo phụ nữ nhất dáng nhì da. Em xem em để em thành ra như panda rồi thì đẹp chỗ nào” vừa trên anh đưa kèm theo chiếc mũ bao hiểm.

“ Anh cũng đâu rước em về mà lo, nay đi xe máy luôn cơ” nó nhận lấy cũng đùa lại một câu.

Anh hơi sượng người, thâm bụng “ nếu rước được anh sẽ không lo, càng không quan tâm em ốm mập xấu đẹp đâu cô ngốc” anh phì cười đáp “ một tháng lương của anh thật ít ỏi, không đủ đổ xăng cho oto đâu, xe máy bảo vệ môi trường mà”

“ xì, keo kiệt. Đi thôi, đến trường củ ăn bún đi, tự dưng em thấy thèm”

Chẳng mấy chốc, cả hai đã an tọa tại quán. Đăng Khôi gọi cho nó và anh hai tô bún tái nạm , hai người trò chuyện với nhau rất nhiều, tâm trạng nó cũng đỡ hơn rất nhiều.

“ à phải rồi, em với Long thế nào rồi “ anh vô tư hỏi.

Đang ngon miệng, nó chợt dừng đũa rồi trở lại như không có gì “ chúng em chia tay rồi”

“ Chia tay” Đăng Khôi nhấn mạnh.

Đăng Khôi dừng đũa “ haizz, hai người cứ giận hờn vu vơ như lúc mười bảy mười tám thế giờ hai bảy hai tám cả rồi”

“ chúng em kết thúc thật rồi, Đăng Khôi à” giọng Minh Anh có phần run rẩy, mặt cuối xuống chăm chú vào tô bún, khóe mắt đỏ lệ chưa xốt, bả vai run lên theo nhịp nấc.

Đăng Khôi hơi chút lúng túng, anh vợ lấy khăn giấy, chấm nhẹ lên gương mặt nó.

“ Xem gấu trúc kia, ăn cay có được đâu mà bỏ nhiều thế” anh ân cần, dịu dàng.

“ Đăng Khôi, mai em đi công tác một thời gian” nó thôi khóc.

Anh hiểu được công tác chỉ là cái cớ, Minh Anh lúc này muốn tránh mặt một số thứ.

“ Thay vì tránh mặt, em hãy trực tiếp đối diện”

“ Em không yếu đuối vậy đâu, em đi vì công việc thật mà”

“ Lẽ nào trùng hợp đến vậy” anh xoa cằm ngẫm nghĩ.

Nó trở mặt khó hiểu “ trùng hợp”

“ tuần tới anh có dự án, lấp ráp truyền thông cho một công ty sắp khai trương tại Anh”

“ Thật á”

“ Tất nhiên, thôi ăn đi. Chẳng phải lúc này em bảo, sáng nay có việc cần xử lí sao?”

Lúc Đăng Khôi vừa đèo Minh Anh đến trước cổng công ty vừa hay lại chạm mặt với ba Quỳnh lẫn Lão Trương, anh cúi nhẹ thay lời chào gửi đến ba Quỳnh, nhưng ông ta hoàn toàn phớt lờ như không quen, lời chào đó ông ta khinh, nhất là không thêm loại chào này.

-

“ Anh ổn chứ” nó trả nón bảo hiểm, quan tâm hỏi.

“ Người có sao là em, Not phải anh” anh cười phì “ Anh là người sai, bấy nhiêu đó cũng không có gì quá đáng. Em vào làm việc đi, gạt phăng kẻ xấu nhè” anh vừa nói, tay lại đưa lên đầu nó xoa nhẹ rất tình.

“ Đây” nó dĩa vờ cấu gắt, hất phăng tay anh ta. Quay lưng bỏ đi không ngoáy đầu, nhưng sau đó là một nụ cười khá vui vẻ.

Cả thân ảnh, sẩy bước đến chỗ Lão Trương một cách kiêu hãnh, không dè chừng xấu hổ như ông ta đang tưởng, quả thực khí chất của cô gái này như một ánh hào quang, dù ở đâu cũng có nét riêng biệt. Chỉ tiết, tâm hồn không như bề ngoài tâm ông tự thấy tiếc cho Minh Anh, thâm bụng nghĩ “ đúng là mặt sứa gan lim”

Mặt sứa gan lim : ý chỉ người đẹp,Giả dối, tốt đẹp bề ngoài, độc ác, xấu xa bên trong.

“ Chủ tịch, ngài đến sớm hơn cuộc họp?” nó vẫn lịch sự chào, mặc cho biết cả hai chẳng niềm nở bao nhiêu.

“ Làm thì ồm, già còm thì siêng. Tôi không muốn trở thành một kẻ vô dụng như một số người, rất bất tài, rất thực dụng. Đa số những kiểu người như thế lại rơi vào thế hệ thanh niên hiện nay”

Lời nói rất ảm áp nhưng rõ ràng chẳng khác nào đang cười nhạo nó, đôi khi nó thấy thật buồn cười trước những tình huống thế này, nhưng lại rất lười tranh chấp, Đời mà thị phi rất nhiều, nếu cứ quan tâm những gì người khác nghĩ, những gì họ nói thì cả đời này khác nào sống trong hổ buồn. KHÔNG! Nó không đại

dột để bản thân mình bị người khác điều khiển, trong khi bọn họ chẳng cho nó miếng phí đến một xu nào cả.

“ có một số thủ đoạn có thể giết người không cần đến dao, cũng có một số người rất thích ngậm máu phun người. Tôi chẳng quan tâm người khác nghĩ và nói về mình thế nào, tôi chỉ biết rằng tay làm thì hàm nhai, cá lớn thì nuốt cá bé” Nó cười nửa miệng đáp lại, giọng nói chậm rãi từ tốn bề gây người đối diện đến xanh mặt, cũng đồng lúc châm chọc cười vào mặt ba Quỳnh, hi vọng ông ta hiểu hàm ý của nó.

Chưa dừng, khá khoái chí nó chêm thêm một câu “ nãy giờ trò chuyện như vậy, đủ rồi nhỉ, mười lăm phút tôi có thể kiếm ra được mười lăm triệu đấy! Chúng ta vào trong thôi, một người lãnh đạo chắc không cần tôi nhắc nguyên tắc làm việc chứ ông?”

Y như rằng, quả nhiên suy đoán của nó không hề sai lệch chút nào. Mới vừa đến văn phòng, Zen đã lật đật hỏi hã chạy vào “ Chị, chị gây to rồi. Bên thanh tra đã rút hết người, không còn ai điều tra, về phía Trương Thị đã họp báo chí công khai hủy hợp đồng hợp tác với chúng ta”

Zen nói một lều không nghĩ, thở gấp “ Còn nữa, chị xem đi” Zen đặt tờ báo trước mặt nó , tí đề rất rõ ràng “ NGHI VẤN GIÁM ĐỐC “ P” QUA LẠI VỚI CHỒNG SẮP CUỐI CỦA SIÊU MẪU NGỌC QUỲNH”

“ GIÁM ĐỐC “ P” KỂ THỨ BA DỪNG QUYỀN LỰC, CƯỚP TÌNH YÊU CỦA NGƯỜI KHÁC”

“ MẶC KỆ TIN ĐỒN, GIÁM ĐỐC “ P” HẠNH PHÚC ĐI CẠNH CHỒNG SẮP CUỐI CỦA NGƯỜI KHÁC”

Minh Anh cười nhạt, nó cầm tờ báo vút sang bên “ báo lá cải, không đáng quan tâm đâu em”.

“ em không quan tâm, nhưng cổ phiếu đang rớt không ngừng. Hơn thế nữa, Ông Trương đã chuẩn bị buổi họp để kết thúc hợp đồng với chúng ta”

“ vậy cứ để ông ta làm, chúng ta chẳng vi phạm bất cứ điều gì. Kiếm về một số tiền bồi thường cũng chưa hẳn không tốt” nó đáp bình thản.

“ Ôi chị, không lo chút nào sao?” sáng giờ Zen chạy đôn chạy đáo, căng mắt điếc tai nhận đi thoại rồi xem cái này đến cái khác, muốn đổ bệnh ấy thế không ngờ cấp trên lại bình tĩnh đến vậy thật hết chỗ nói.

“ Lo cũng không phải cách, cuộc họp mấy giờ ?”

“ 15 phút nữa, họ đến cả rồi. Giờ chị qua đó là vừa, cầm lấy cái này đi em đã chuẩn bị hết rồi” Zen đưa tập hồ sơ cho nó.

“ cảm ơn em” nó nhận lấy rồi vỗ nhẹ bả vai của Zen.

Vừa bước vào phòng, nụ cười ác ý không mấy thiện cảm từ ba Quỳnh vô tình lọt tầm mắt nó. Ngay cả nhìn nó cũng thấy khó chịu, huống gì phải chung một bầu không khí. Đa số là người trong PARKSON, thấy nó bọn họ liền cung kính đứng dậy cúi chào, nó cũng lịch sự bắt tay với lão Trương.

“ Xem ra tinh thần của cô vẫn rất tốt” ba Quỳnh vội cười một câu.

“ Xin hỏi ông là ai?”

“ Cô...” ba Quỳnh im bật, hôm nay ông ta theo lão trương như một cái bóng không hơn không kém.

Nhìn sắc mặt lão Trương nhìn ba Quỳnh, ông ta tự hiểu không nói thêm gì. Vừa nãy, chỉ là muốn lên mặt dạy đời nó một câu, nào ngờ lại liền bị nó xem không ra gì.

Minh Anh không hề quan tâm, bình thản vào trực tiếp vấn đề “ Ngài đến đây có ý muốn hủy hợp đồng?”

“ Đúng vậy, tôi không muốn hợp tác với công ty tai tiếng như thế này”

“ Xin hỏi tai tiếng?”

“ Cô chưa đọc báo sáng nay?” Lão Trương nhấn mạnh.

“ À việc đó” Minh Anh vờ thần lỏng, cười nửa môi , các ngón tay đan xen vào nhau bình thân “ Đó là việc cá nhân, hơn nữa chỉ là báo lá cải chẳng ảnh hưởng gì đến công việc chung. Tôi từ đó giờ cứ nghĩ ngài là một người công tư phân minh chẳng phải sao”

“ Hạng đàn bà như cô, dụ dỗ người này người kia bản thân cô tai tiếng thì làm sao có thể điều hành được một trung tâm lớn thế này, lời nói của cô không có giá trị với cấp dưới” ba Quỳnh tranh đáp.

“ Xin lỗi, Chủ tịch Trương tôi muốn biết người này là đại diện của công ty ông?”

Lão Trương cau mày, nhìn ba Quỳnh sự lỗ mãng của ông ta chỉ làm sự việc thêm khó giải quyết “ là trợ lý của tôi”

“Ồ, vậy xin lỗi. Hình như nơi này chưa đến lượt một trợ lý như ông lên tiếng! Nếu ông còn tự tiện tôi xin mời ông ra ngoài”

Ba Quỳnh nghẹn họng, rõ là nó xem thường khi để ông ta ra mặt nhưng ông ta chẳng thể nào làm được gì hơn.

Cuộc họp căng thẳng quá độ, chẳng ai nhường ai, lần lượt các luật sư hai bên phản bác ý kiến. Hầu như lão Trương đều nhắm vào mục tiêu hăm dọa rất nhiều, ông ta có lẽ đang chuẩn bị rất chu đáo có sự xảy ra biến thiên bất lợi như thế nào đối với PARKSON.

Không tỏ thái độ cáu có, cũng chẳng mấy may khó chịu, Minh Anh rất tập chung lắng nghe. Đó cũng chính là thói quen từ khi bắt đầu cuộc hành trình tập tành kinh doanh, nó luôn lấy sự lắng nghe làm chủ đạo, từ đó mà tìm ra phương pháp thích hợp nhất để giải quyết vấn đề.

Nhìn gương mặt Minh Anh hiện giờ mà ngay cả lão Trương trong can tâm cũng tự thấy rất thích phong cách làm việc này, không phô trương cũng chẳng có một chút nào gọi là Ủy quyền ủy thế làm càn. Thậm chí Thiên Nghi, con gái ông cũng chưa hẳn có được sự điềm tĩnh như người con gái trẻ trung ngồi trước mặt ông lúc này.

“ Ngài chuẩn bị rất chu đáo, mọi tường thành khá vững chãi. Đã như vậy, tôi cũng không muốn kéo dài thêm thời gian quý báu của chúng ta.” Nó bình thân đưa ra kết luận.

Khóe môi cong nhẹ : “ Thời gian qua, chúng tôi rất cảm ơn ngài đã có lòng quan tâm đến PARKSON, cũng như PARKSON đem lại lợi nhuận mà ngài có được xem ra chẳng ai thiệt cũng chẳng ai nợ ai. Ngài chủ động ngưng hợp tác, tôi cũng sẽ vui vẻ đồng ý, và tôi cũng chẳng nhượng bộ chúng ta cứ giải quyết theo như hợp đồng đã định trước.”

“ Minh Anh! Cô thật là quá đáng” ba Quỳnh rít lên.

Khi vừa nghe đến giải quyết theo hợp đồng, ba Quỳnh liền nghĩ ngay đến “ tiền” bồi thường hợp đồng, ông ta phản ứng còn mạnh hơn cả người phải đền hợp đồng. Với ông ta có lẽ số tiền bồi thường lên tận bảy mươi chữ số quả thực quá nhiều.

Lão Trương giật mình, quay lại liếc ba Quỳnh một tia. Ông ta tự biết mình đã quá lỗ, liền như rùa rút cổ mà lui về phía sau.

Nó cười nhếch môi “ Tôi không quá đáng gì cả, bên ngài tìm đường chạy mà chẳng chịu chút thiệt thòi, vậy người chịu thiệt chẳng phải là tôi sao? Tôi có thể không có lương tháng này hoặc nhiều tháng liên tiếp chẳng sao. Nhưng nhân viên của tôi, họ bán sức lao động tôi tuyệt đối không để họ chịu một chút thiệt thòi nào”.

Minh Anh chẳng chút chịu nhượng bộ, tâm tư của lão Trương đều bị cô đoán ra hết. Lão Trương khá bức dọc, phụ nữ thông minh quá đôi khi chẳng tốt đẹp. Lời nói kiên định của nó đã thể hiện dứt khoát, lão Trương có muốn xoay chuyển càn khôn cũng không được.

“ Tốt, vậy chúng ta không cần bàn thêm nữa. Cứ làm theo hợp đồng như cô nói, để tôi xem cô chống lưng cho PARKSON này được bao lâu, muốn nhận tiền bồi thường từ chúng tôi? Cô không nghĩ xem mình là ai? Tôi sẽ không cho cô một cent”

“ vậy ông dám cá với tôi một lần không ?” Đáy mắt nó kiên định, chín phần thách thức.

“ Cô dám ?” ba Thiên Nghi nhấn mạnh ngữ điệu.

“ Tôi trước giờ chưa cúi đầu trước ai ! ”

“ được, ta sẽ cho cô thấy, ngoan cố sẽ có kết cục như thế nào”

“ tôi rất vui lòng chờ đợi ngày đó” nó cười nửa miệng, tự tin khẳng định lời nói của mình không hề đùa khi phát âm ra.

234. Chương 116: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 7)

Như mọi hôm Thiên Nghi đi làm như bình thường, nhưng kì lạ thay không khí công ty khác hẳn với mọi ngày , dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô mà không có lí do. Có người cười chào rồi vội tán dương “ Thiên Nghi, cô thật sướng nha” hoặc “ Thiên Nghi chúc mừng cô, nhớ mời chúng tôi đấy” , còn người khác nhìn cô cười hờ rồi quay nhau đàm tiếu to nhỏ.

Chúc mừng cô? Bảo cô sung sướng? Vậy thật ra là chúc mừng và sướng vì điều gì. Trong khi cô chẳng mấy may biết có chuyện gì kì cục xảy ra gần đây... Thiên Nghi lắc đầu thôi nghĩ, cuộc sống này người gọi nó là “ thể gian” tức có chữ “ gian” nên chẳng ai thêm gọi là “ thể ngay” vì vậy quan tâm quá nhiều việc, già nua sẽ mau đến.

Từ cầu thang máy bước đến bàn làm việc không cách bao xa, cô có thể nhìn thấy bó hoa hồng thật bụi trên bàn. Trong lòng lầy lăm khó hiểu, cầm bó hoa lên đếm sơ lượt bằng mắt, đúng mười một bông rồi ngửi qua, đôi môi theo lẽ tự nhiên mà cười mỉm.

Bất ngờ bị đập nhẹ lên vai một cái mà giật mình “ Thiên Nghi, sáng nay tổng giám còn tặng bông cho cô đấy. Hai người tiến triển tới đâu rồi mau khai đi”

Một đồng nghiệp khẽ trêu cô, Thiên Nghi cười mỉm “ Hoa này của tổng giám?”

“Cậu không tin, thì cứ mở thiệp ra xem. Hoa có kèm thiệp mà, vui đến độ hồ đồ rồi à.”

“ À...ừ... cậu đi làm việc đi, giờ này không để tám đầu” .

Cô vờ để đóa hoa qua một bên như chẳng hề có hứng thú là ai tặng, hay nó có ý nghĩa gì, thấy vậy cô đồng nghiệp cũng không nán lại nữa, cười chào rồi biến dạng mất tích. Đợi khi còn thấy bóng dáng nữa, Thiên Nghi vội cầm tấm thiệp mở ra xem.

Những nét mực ghi vài chữ tiếng anh ngoằn ngoèo trên giấy này đã khẳng định không phải Hoàng Long tặng cô, chỉ có Kobe dỏ hơi mới dùng loại viết mực cổ lỗ này cho dù đang sống ở thời kì công nghiệp hóa.

“ Thiên Nghi, tôi chỉ biết đại khái những từ như J'amie, I love you...Nhưng bây giờ tôi mới học được thêm ba chữ này “ Anh Yêu Em” vui vẻ nhé cô gái của tôi”

“ anh ta thật trẻ con” Thiên Nghi thì thầm, khóe miệng cong lên cười. Như mọi hôm, cô cất gọn tấm thiệp vào hộp giấy cẩn thận...

Mồm miệng Kobe huýt sáo đầy vẻ vui tươi, anh ta ló đầu vào phòng làm việc mà hướng về phía Minh Anh chỉ sợ nó không biết anh ta đang vui .

“ Cậu màu mè quá rồi, chuẩn bị chưa. Chúng ta đi thôi”nó vẫn chăm chú vào màn hình gõ gõ bàn phím, không quên chào hững người đứng trước cửa.

“ Mình cứ tưởng mình vô hình chứ”.

“ Sao, hôm nay đại luật sư có chuyện gì vui à”

“ Đâu có” Kobe nhún vai.

Minh Anh dừng lại, xoay người về hướng Kobe mà đáp : “ Cậu, nói dối không biết chớp mắt”

“ Thôi đừng phí thời gian nữa, vào vấn đề chính đi” nó vội giục.

“ Cậu chắc chắn bao nhiêu phần trăm?”

“ không có phần trăm nào cả” nó thở hắt ra trả lời.

“ Chà, chà vấn đề này căng thẳng thật. Lần đầu tiên tại hạ thấy bộ dạng suy sụp thể này của cậu đấy” Kobe khoái chí đá xoáy.

“ Vâng, vâng hẳn cậu vui lắm” nó liếc xéo.

“ có nên gọi trợ lí Zen đi ăn mừng không nhỉ, phải ăn mừng lớn mới được.” Kobe xoa cằm trầm tư.

“ Ok, được rồi. Cậu thắng rồi” nó bật cười “ Chuyển đi lần này, mình quả thực không dám chắc Hàn Thuyên sẽ bỏ qua cơ hội mà giúp mình, mục tiêu này vốn dĩ cậu ấy đã nhắm từ rất lâu”

“ Quả thực là như thế, nhưng cậu biết đấy. Giờ đây ngoài Vũ thị ra chẳng còn ai có khả năng nữa cả. Một khi Hoàng Long từ chối Trương Thị cũng đồng nghĩa, trong bốn trụ cột thì hai trụ đã sụp hoàn toàn, Hoàng Long cao tay cỡ nào anh ta cũng xoay không xong, lực bất tòng tâm”

“ Nếu đổi lại PARKSON thì sao?” nó buộc miệng nói.

“ lên được 80% rồi đấy”

“ Thật chứ?”

“ Tớ nói cậu đấy, phán đoán của cậu đâu hết rồi. Tình Yêu đúng là vũ khí giết người không cần đao”

“ Cậu đừng đùa nữa” nó nóng ruột cau mày.

“ PARKSON giờ đây theo thực lực, hơn hẳn GMEINER vậy cậu nghĩ thử nếu lấy PARKSON làm con tin Hàn Thuyên chẳng không đồng ý? Việc này Hàn Thuyên chẳng mất mát gì cả, lại hời rất lớn. Đầu tư GMEINER lại có cả PARKSON cuộc kinh doanh này, cô ấy không bỏ vốn cũng có lãi”.

“ Kobe, cảm ơn cậu. Mình biết làm thế nào rồi” ánh mắt nó đầy sự kiên định.

“ Annie, cậu nói nhảm nói cuội gì thế, chẳng lẽ...chẳng lẽ...cậu tính trao PARKSON lại cho Hàn Thuyên thật à. Cậu...Cậu...điên rồi” Kobe ngỡ ngàng, anh đứng phắt dậy lấy tay xoa đầu mình trước ý nghĩa điên rồ này.

“ Không, mình không hề điên. Nếu đây là cách duy nhất mình chẳng tiếc nuối. Hơn nữa vốn dĩ nơi đây cũng là của Hàn Thuyên, vật về với chủ cũng chẳng có gì sai” nó đảo mắt nhìn quanh một lượt.

“ Thôi tùy cậu quyết định, mà cậu lấy đâu ra cái tự tin đến vậy? Chắc gì người ta chọn cậu?”

“ Anh ấy dám không chọn, mà nói xa xôi à? Chẳng lẽ cậu muốn anh ấy chọn Thiên Nghi, hai người cùng bước vào lễ đường trao nhẫn hả?

Mình Anh bật cười, chỉ là vô tình nó đá xoáy vào trái tim Kobe.

“ Mình...” Kobe cẹn lời, bị nói trúng tim đen không có cách nào mà đáp.

“ Ngày ngày gửi hoa đến công ty người ta, cậu dấu được ai? Tưởng mình không quan tâm cậu thật à, cậu thật quá đáng” nó choàng tay qua cổ Kobe, đưa nắm đấm đầy hăm dọa.

“ Nào có, vậy thì chuyện này mình cũng phải góp sức giúp cậu thôi. Đúng rồi mình phải có trách nhiệm he he”

“ cậu đó”

Cả hai đang đùa thì cũng vừa lúc Zen đi đến, giục hỏi hã “ hai người còn có tâm trạng đùa được, em lo không xuể đây nè”

“ chuyện gì vậy?”

“ Chị xem mấy giờ rồi, anh Khôi đang đợi chỉ đó. Điện thoại sao chị không nghe máy?” Zen khoanh tay tra hỏi.

Đến lúc này Minh Anh mới sực nhớ ra “ Chị còn chưa chuẩn bị ...”

“Chị Uyển Nhi đã thu xếp ổn thỏa cả rồi, hành lí cũng được đưa lên xe rồi. Không có thời gian đâu, chị mau đi đi anh Khôi chờ khá lâu rồi.”

“Ừm, vậy công ty...”

“Mình sẽ hỗ trợ cô ấy, cậu yên tâm, yên tâm. Chúc thành công nhé, fighting”

Lời nào định nói, cũng bị hai người này cướp lấy. Minh Anh vui vẻ, cầm túi xách chào tạm biệt trước khi ra khỏi phòng nó còn không quên quay đầu nhấn mạnh “giúp mình thu xếp việc lão Phạm, đừng nường tay có thể ép đến chừng nào thì cứ ép”

“chị! Vậy Ngọc Quỳnh... chị tính làm thật sao”

“càng nhún nhường cô ấy càng không biết mình sai chỗ nào. Chị đi đây”

Bước chân gấp rút, đi thẳng một hơi tiến đến phòng Hoàng Long, mở xộc cửa mà xông vào. Thiên Nghi ở bên ngoài không cách nào mà cản được, người này bề ngoài nhìn phóng khoáng, lịch sự nhưng tính tình chẳng được như diện mạo.

“Tổng giám đốc, tôi không xin lỗi...”

“Không sao, ấy là bạn tôi”

“Nghe rõ chưa, cô còn đứng đây làm gì ra ngoài” Thế Hiển chẳng chút nể nan, hần lập tức gần giọng đuổi thẳng .

“Anh” Thiên Nghi không chấp, lườm hần một tia. Chào Hoàng Long rồi trở ra bên ngoài.

“Hiển thiếu gia, coi bộ hôm nay rảnh thế. Mày không ở nhà mà chăm sóc Uyển Nhi còn chạy đến đây, à mà chúc mừng mày lên chức.” Hoàng Long đùa cợt.

“Giờ này mày còn có tâm trạng đùa như thế à?” lời nói của hần đánh lại.

Anh dừng bút, vẫn chưa hiểu chuyện gì, trạng thái vẫn bình tiến lại chỗ hần “Không phải mày nghi ngờ, Uyển Nhi mang thai con của tao chứ?”

“Mày dám chắc? Con tôi, tôi không biết? Vợ vẫn”

“Mày mới vợ vẫn, mới sáng ra đã đến đây ồn ào kiếm chuyện. Muốn tao chúc mừng? Tổ chức lễ cưới đi”

“tao đánh cần. Mà thôi, giờ mày còn ngồi đây dương mắt nhìn người mày yêu theo tên Khôi sang nước Anh thật à?”

Tâm trạng đang khá yên ổn, chỉ vì một câu nói sắc mặt anh trở nên tối sầm, nắm cổ áo Thế Hiển mà kéo lên.

“Nói bừa gì vậy? Ai cho phép cô ấy đi?”

“Mày nổi điên cái gì, mày cứ ngồi đây nổi điên, còn Đăng Khôi thì hay rồi, bạn của mày thì hay rồi cậu ấy ít ra chẳng để Minh Anh một mình. Tao nói mày, buông tay cô ấy đi là vừa” hần gần giọng, rít từng chữ xoáy vào não bộ của Hoàng Long.

Anh điếng người, buông thả Thế Hiển rơi tự do xuống ghế, tự giận hất đổ mọi thứ trên bàn.

“Nếu mày thật sự yêu Minh Anh, đừng nhu nhược như khi trước không dám nhận lấy, mày cũng bảy năm chờ đợi người ta quay về còn gì? Tự trọng trong tình yêu chẳng quan trọng bằng cô ấy đâu, đẹp mọi lí do vợ vẫn sang một bên đi ”

thấy Hoàng Long như vậy, hần cũng không đành lòng nhìn đồng hồ mà nhắc nhở “Giờ vẫn còn kịp, mày mau đi đi”

Không suy nghĩ thêm được gì nữa, anh vội vàng cầm áo khoác vội vã lao đi như điên cuồng, thậm chí vô tình xô ngã Thiên Nghi. Mặt cô nhăn lại vì cú ngã hơi đau, bỗng một bàn tay xò ra trước mặt, cô ngược mặt nhìn, thì ra là tên ngông cuồng khi này.

Vừa nắm lấy chưa kịp đứng dậy, bàn tay của hắn đã cố ý thu lại, làm cô lần nữa té phịch

“ Anh... Anh thật quá đáng”

“ Quá đáng? Cô là Thiên Nghi?” hắn tra hỏi.

“ tôi là ai, anh không cần biết. Xin lỗi tôi ngay” Thiên Nghi thật sự tức giận.

“ Xin lỗi?” hắn cười khinh miệt “ cô là cái thá gì, mà muốn Thế Hiển này xin lỗi?”

“ Anh...”

Hắn đảo mắt một vòng từ trên xuống dưới, rồi đánh giá “ Đĩa mà đeo chân hạt, tôi nói cô loại con gái như cô, suốt ngày chỉ biết dựa vào quyền thế của gia đình mà cản trở người khác”

“ Anh biết gì mà nói?”

“ Tôi biết nhiều hơn cô nghĩ, tốt nhất cô biết thân biết phận đi. Wow, kiểu Thiên kim nhà danh giá trở thành trợ lí này tôi thấy nhiều rồi, cô đừng nói với tôi cô vào đây tìm kinh nghiệm hay kiếm vài ba đồng lương bé tí” hắn cười khinh, chưa dừng lại hắn còn chỉ trỏ lên người cô “ thậm chí số tiền đó chẳng đủ mua cái áo cô đang mặc, hay chiếc đồng hồ này”

Khóe mắt Thiên Nghi đỏ hoe, kẻ này lời nói phát ra đầy dao găm tổn thương người khác, muốn nói lại nhưng rồi lại thôi, nếu lên tiếng khác nào hắn ta sẽ nghĩ cô như thế thật.

“ Mục đích của các cô, bốn thiếu gia đây nhìn ra từ lâu rồi. Tôi nói cô đó, nếu so cô với Minh Anh...à không em dâu, còn lâu cô mới bằng. Loại con gái như cô, chúng tôi không xem ra gì, Thế Hiển tôi càng xem thường”

Cái dáng vẻ ngạo mạn, bao nhiêu năm đáng ghét của hắn vẫn còn nguyên si, giờ hắn sắp làm bố ấy vậy chẳng khác đi được bao. Phải nói, hắn chẳng thêm thay đổi, ác ma vẫn là ác ma, hắn buông lời cay đắng rồi vuốt mái tóc bỏ đi.

Thiên Nghi ôm cả bầu trời ảm ức vào lòng ngực khó thở, cô nhịn không được mà nước tràn bờ đê, sóng mũi cay đến nghẹt thở. Ai cũng cho rằng cô muốn tìm đường tiếp cận Hoàng Long? Điều này bản thân cô biết quá hết sức hoang đường, ngoài ra chẳng ai biết. Sinh ra đã ngậm thìa vàng cô nào có muốn như vậy cơ chứ, hằng ngày phải nhìn ánh mắt soi mói của đồng nghiệp đến khó thở, nhưng chẳng biện minh được lời nào, càng nói họ sẽ càng nghĩ cô lí do lí trấu để mà che lấp cái sự thật đáng sau. Miệng đời như dao hai lưỡi...

Đang trò chuyện cùng Đăng Khôi, Minh Anh lơ đãng nhìn ra bên ngoài, thấy đám đông ồn ào, nhìn cô gái xô đẩy nó khẽ nhủ mày.

“ Dừng xe”

“ Em sao vậy” Đăng Khôi quan tâm hỏi.

Minh Anh chẳng một lời nào, mở cửa vội lao qua đường tiến đến chỗ đám đông, Đăng Khôi cũng đuổi theo. Khó khăn lắm nó mới chen vào giữa, có vẻ mắt nó vẫn còn chưa kém lắm.

“ Uyển Nhi làm sao vậy” nó giật giật cánh tay Uyển Nhi, nhưng có vẻ cô tưởng người đi đường đang can ngăn chả mấy quan tâm.

“ Trước khi nói tôi, chị xem lại bản thân mình đi. Cúi đầu tóc tai chẳng ra đâu vào đâu, mặt thì đầy nếp nhăn, nhợt nhạt. Tôi đây nhìn còn chán, huống hồ gì anh ấy, tôi nói chị nghe biết điều thì ở nhà làm vợ cho tốt, đừng có quần chồng không được rồi lại đi nói xấu người này người nọ”

Ồi cái giọng nói đấy, đầy sự chua ngoa, nghe không lọt tai được câu nào. So với vẻ ngoài, cô gái kia còn nhỏ tuổi so với bọn họ, mái tóc nâu hạt dẻ xoắn nhẹ, trang điểm đậm hơi dư một chút, dáng vẻ quả nhiên không chèn vào đâu, ngoài từ “ đẹp” chẳng còn từ nào để diễn tả, ngược lại thâm hiểu nét của cô ả chẳng đẹp chút nào, từ trên xuống dưới cô ả hung hả, mắng nhiếc vào mặt Hoàng Nhi một cách không thương tiếc.

Uyển Nhi đứng bên chẳng nhìn được, mắng chửi rửa cô ả “ Nực cười, hồ ly tinh tro trên, giờ đây tôi mới thấy trên đời nào có loại đàn bà cướp chồng người khác mà không biết xấu hổ như cô đó”

“ Việc gì xấu hổ, anh ấy yêu tôi, tôi yêu ấy. Chúng tôi can tâm tình nguyện, cô nhìn lại bạn cô thử xem” cô ả chỉ thẳng mặt Hoàng Nhi “tốt nhất cô ta biết điều ở nhà chăm con, rồi nhận tiền nhận bạc của anh ấy mà sống yên ổn qua ngày, còn không chịu được nữa thì mau về nhà kí giấy rồi đi khỏi khuất mắt đi”

“ Chát” ai nấy đều hoảng hốt nhìn cái tát đó giáng xuống mặt cô ả, mà không khỏi há hốc.

Cô ả, ôm mặt tức giận định nói gì đó, nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của người đánh mình mà chẳng hé được môi.

“ Minh Anh, em đến từ bao giờ?” Uyển Nhi ngạc nhiên hỏi.

“ Minh Anh, cậu...”

Hoàng Nhi vì đang mang thai, nên chẳng muốn chấp nhất loại tiểu tam vô liêm sỉ như thế, chỉ sợ bé con nghe mẹ nói khác nào sẽ học theo từ trong bụng mẹ, ác khẩu tức ác nghiệp cô không muốn bé con bị ảnh hưởng chút nào.

Một ngày trong lành, còn đang đi dạo cùng Uyển Nhi muốn sắm một ít đồ cho bé con sắp chào đời, nào ngờ tâm trạng đang tốt lại bị “ tình nhân” của Quốc Huy mặt dày lớn tiếng chặn đường, lại còn lớn tiếng la lối, thật mất mặt.

“Mình đến này giờ rồi, chị và cậu ấy sao lại đứng đây đôi co với loại rác rưởi này” nó nhấn mạnh hai từ cuối.

Cô ả đẩy mạnh vai nó hất ra, hung dữ “ Ấy gu lại kéo thêm đồng bọn à, cô dám nói ai là rác rưởi, cô có tin là...” vừa nói cô ta vừa vung tay lên cao, nào ngờ chưa kịp đánh nó, đã bị Minh Anh tát thêm một tai vào má bên kia, dùng lực cũng rất mạnh.

“ Có tự thấy mềm mình thói tha không, cô không phải rác rưởi chẳng lẽ là phân?” nó nắm chặt tay cô ả mà siết lại “ không ngờ trên đời này có loại mặt còn dày hơn cả mặt đường, cô chỉ là tiểu tam, là tiểu tam. Quốc Huy thích là đến, không thích thì quăng cô sang một bên cô dám nói gì? Xem thử mình giống rác rưởi không, còn vợ người ta anh ta dù có lăng nhăng đàn đấm thế nào, thì khi trời tối và sáng trước khi ra khỏi nhà anh ta còn phải thưa vợ mình một tiếng”

“ Cô đi ỉu não hàng ngày phải không? An phận? Cô nói thử xem ai là người phải an phận, cô đang tự cao bản thân mình ư, cho rằng cô ấy...” Minh Anh kéo Hoàng Nhi tiến lên trước “ Thấp bé à? không hề! Là cô ấy thấy bản thủ khi phải tiếp xúc với cô , à không phải nói thế này : LÀ CÔ ẤY ĐÃ VÀ ĐANG CỐ GẮNG ĐẾN LẠI GẦN ĐÁP LẠI CÔ, chỉ có điều phân vẫn là phân, tình nhân vẫn là tình nhân là thói tha rác rưởi, lấy tư cách gì nói chuyện với vợ người ta, cô không tự thấy xấu hổ à?” Minh Anh cười khinh.

“ IM NGAY CHO TÔI” bị Minh anh mắng nhiệt cay đắng, cô ả tức giận hét lớn giữa phố “ Cô là ai, dám nói năng với tôi kiểu đó được rồi, để tôi xem tối nay cô còn nhà để về không, còn chị tối nay đừng hỏi vì sao bị Quốc Huy đuổi cổ ra khỏi nhà, hừ”

Tự cảm thấy mất mặt, khi bị người xung quanh chỉ trỏ, bàn tán, cô ả không nán lại thêm lâu nữa, vẫn giữ bộ dạng đánh đá cao ngạo, hất tóc rồi bỏ đi.

Đám đông cũng dần dần mà tản ra, lúc này mới hay Hoàng Nhi đang ôm chặt lấy Đăng Khôi úp mặt vào ngực anh mà khóc nức nở.

Cả bốn người kéo nhau vào một quán nước gần đó, hai mắt Hoàng Nhi cũng sưng bọng cả lên.

“ Hoàng Nhi, cậu về khi nào? Chẳng phải cậu ở mỹ cùng Quốc Huy à, anh ta làm chồng kiểu gì thế” nó bực dọc.

Hoàng Nhi lắc đầu, cô vẫn còn nghẹn ứ nơi cổ họng, chưa thể mở được lời nào. Ai nhìn cũng thấy xót xa, một cô gái lúc nào cũng duyên thuyên cười đùa đủ truyện, so với Minh Anh hai người như một phiên bản, ấy vậy giờ đây chỉ còn nét trầm tư buồn bã ấy vây quanh khuôn mặt.

Sóng mũi cay xè, đỏ ửng cả lên không khí mỗi lúc càng căng thẳng đến độ nghẹt thở “ Mình muốn ly hôn”

Đó là bốn từ ngắn gọn nhất lúc này mà Hoàng Nhi có thể bật ra, cô cắn chặt môi đến bật máu. Một âm thanh lạnh người, khiến tất cả bàng hoàng một Hoàng Nhi tung hoành cả bầu trời, không sợ không ngần, muốn làm gì thì làm, muốn cười lập tức có thể cười, muốn khóc thì khóc...Ấy vậy, bây giờ thì sao ngay khi cả khóc cô cũng chẳng mản rới lệ.

Cho dù là nó, Uyển Nhi hay Zen đi chẳng nữa ít ra họ còn có thể khóc khi chia tay hay bế tắc việc nào đó, còn Hoàng Nhi lúc này chia tay cô chẳng thể khóc thêm được nữa chỉ biết rằng đau đến xé lòng.

“ Cậu điên à” Uyển Nhi đập bàn hét lớn “ Cậu đẹp ngay suy nghĩ ngu xuẩn đó đi, không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ đến giọt máu đang trong bụng cậu chứ Hoàng Nhi”

“ Hoàng Nhi, chuyện này không như vậy đâu, chắc có hiểu lầm”

“ Đăng Khôi, anh im đi. Mỗi một câu giải thích của anh đã giúp tên khốn nạn kia qua mặt Hoàng Nhi bao lần rồi hã, lúc nào cũng hiểu lầm, hiểu lầm rồi nối tiếp hiểu lầm? Đến bao giờ” Uyển Nhi không nhịn được mắng lay sang Đăng Khôi “ hai người các anh nói cho cùng là một ruột”

“ chị hai” nó gọi nhẹ “ bình tĩnh lại, như thế càng làm Hoàng Nhi thêm rối trí mà thôi”

Đăng Khôi tự thấy không tiện, anh cũng đứng dậy ra ngoài “ anh ra ngoài đợi em” chỉ chờ cái gục đầu của nó anh vội quay lưng đi.

Nắm tay Hoàng Nhi, nó trều mền hỏi “ Cậu yêu đứa bé không?”

Hoàng Nhi gật đầu.

“ Một mình cậu nghĩ là sẽ ổn chứ”

“ Minh Anh...em...sao lại hỏi như vậy” Uyển Nhi chau mày.

Hoàng Nhi không nói gì, dõi theo ánh mắt Minh Anh nhìn mình, cô hiểu Minh Anh muốn nói gì với mình. Suy nghĩ của Minh Anh không sai, từ lúc sinh ra cô đã sống trong sự bao bọc của ba mẹ, đến năm mười hai tuổi lại được Hoàng Long bảo vệ chở che, đến năm mười tám tuổi cô rời xa gia đình theo tiếng gọi tình yêu, lại một lần nữa cô sống cuộc sống của một công chúa bên Quốc Huy.

Cơ bản sống gió cuộc đời này, cô chưa hề trải qua, liệu một mình thật sự có ổn? Cô sẽ tự bước trên đôi chân non nớt mà không cần bất kì một bờ vai hay bàn nào. Cô sẽ chăm sóc tốt cho Gấu với bé con đang nằm trong bụng hay không? Liệu cô có mạnh mẽ được như vậy hay không?

“ Li dị hay không li di điều đó không quan trọng, quan trọng cậu có thể sống như thế nào nếu chọn một trong hai điều đó, cậu chọn thế nào cũng được miễn là cậu vui cậu thoải mái không phải chịu bất kì một tổn thương nào”

“ Hãy tự đứng trên đôi chân của mình, không vì cậu thì hãy vì giọt máu đang hình thành trong cậu và vì Gấu nữa”.

Hoàng Nhi thở sâu rồi đáp lại một cái gật đầu, giờ đây bản thân cô chỉ mong mình thật tĩnh tâm để suy nghĩ.

Uyển Nhi cũng hiểu ra, nên chẳng còn giận dữ bực tức thay nữa, Minh Anh nói đúng, những điều xảy ra này đối với cô hay Minh Anh chẳng nhằm nhò gì, chỉ là đá cản chân tương lai vẫn hướng về trước là tốt nhất, còn Hoàng Nhi thì khác từ nhỏ đến lớn đã sống trong nhung lụa liệu có hiểu được chữ ĐỔI cay đắng đến nhường nào, phải rồi ngay lúc này đây hơn ai hết Hoàng Nhi phải tự đi trên đôi chân bằng chính sức lực của, phải trải qua thử thách của dòng đời.

Không khí trở nên gượng gạo, khá buồn tẻ, Uyển Nhi thấy vậy chuyển sang chủ đề khác.

“ Minh Anh, em định đi đâu à”

Vừa nói điện thoại bên tách trà lại reo, mặc cho Minh Anh đã vài lần tắt đi.

“ Hoàng Long gọi mà, em không nghe sao”

“ Ừm” nó cười gượng “ chúng em chia tay rồi, chiều nay em có việc phải sang Anh”

Cả hai nhìn nó ngơ ngàng “ Em đi cùng Đăng Khôi?”

“ ừm” nó gật đầu “ thôi đừng nói chuyện buồn nữa, hôm nay chị chở Hoàng Nhi đi khám thai à” nó liếc mắt qua cuốn sổ khám thai trên bàn.

Hai má Uyên Nhi đỏ ửng, trở nên ngượng ngạo, khiến nó có chút rùng mình mà lấy hai tay xoa xoa lên thân mình.

“ là cả chúng mình đi khám thai”

“ Cả hai ư” nó cười tươi “ thật sao, bao giờ thế. Uyên Nhi, em xin lỗi dạo này em bận quá”

“ cô đấy, thế bây giờ đi rồi ai lo đám cưới cho tôi hả”

“ em xin lỗi mà, unnie hay là em gọi cho bên dịch vụ lo từ a đến z việc thanh toán cứ để em” nó làm nũng xin lỗi Uyên Nhi.

“ thôi được rồi, đám cưới mà sao có thể tùy tiện như vậy được, chị muốn Thế Hiển phải lo từng tí từng tí mới được.”

“ Uyên Nhi, cậu chỉ giỏi hành anh Hiển là tốt nhất” Hoàng Nhi trêu một câu.

Cả ba nhìn nhau phá lên cười.

“ Bây giờ em phải đi rồi, em sẽ gọi điện, đám cưới nhất định không thiếu em”

Điện thoại lại hồi hã reo lên, lần này không phải Hoàng Long nữa, là Đăng Khôi cái tên “ Oppa Khôi” khiến hai người kia phải liếc xéo mà nhìn màn hình, nhưng không ai ý kiến gì, dù là gì cũng có sẽ có một lí do của nó.

“ ừ , em ra đây” Minh Anh trả lời ngắn gọn rồi xoay Uyên Nhi và Hoàng Nhi nói lời tạm biệt.

Chiếc xe tiếp tục cuộc hành trình, im lặng đi hồi lâu Đăng Khôi buột miệng hỏi “ Hoàng Nhi ổn chứ?”

“ Từ từ rồi cậu ấy sẽ ổn”

“ Minh Anh, em và cả người họ đều hiểu lầm Quốc Huy rồi. Anh không bệnh vực cậu ta nhưng vốn xã hội này cần phải làm như vậy mới thỏa”

Muốn giải thích rõ, nhưng cái nhú mày của Minh Anh đã dập tắt cuồng hống, lời định nói ra đều thu vào. Nó nghiêm nghị hỏi một điều “ Chia Tay? Ai là người đầu khổ?”

Nếu phải chia tay trong tình yêu, liệu ai sẽ cảm thấy đau khổ nhất, là con trai hay con gái. Điều này còn phụ thuộc vào cách nhìn cũng như hoàn cảnh riêng của mỗi người. Nếu ai đó bị phản bội thì dù là con trai hay con gái đều cảm thấy chạnh lòng và xót xa. Tổn thương này sẽ theo họ đến suốt đời, có thể làm cho họ đánh mất đi niềm tin vào tình yêu và sẽ ngại yêu. Chẳng ai lại mong về một kết thúc như vậy cả.

Tuy tình yêu có thể khiến cả hai cùng tổn thương, nhưng người yếu lòng nhất vẫn là con gái. Bởi con gái thường yêu cuồng dại, yêu hết lòng và chẳng nghĩ suy. Tạo hóa sinh ra người phụ nữ với thiên chức làm mẹ, luôn giành sự quan tâm đặc biệt cho người khác và thường vị tha, cam chịu để hy sinh cho người mình yêu thương nhất. Chính vì thế mà trong tình yêu, con gái thường yếu lòng và dễ bị tổn thương biết bao nhiêu. Tổn thương không chỉ ở thể xác của một đời trinh trắng mà còn là nỗi đau tâm hồn, luôn dày xéo cho dù họ có đến với người mới hay không. Hãy cùng xem người con gái trải lòng thế nào trong những câu nói hay về tình yêu buồn nhé, nhớ là đừng làm họ phải khóc, hóa ra ngay cả trong nhận thức Đăng Khôi tự thấy người thống khổ vẫn là phụ nữ.

“ Có nhiều lý do, có người chia tay vì yêu, có kẻ là hết yêu nên chia tay, loại chia tay nào cũng tổn thương như nhau. Không ai hơn ai cả!” anh cười mím môi, thôi nghĩ.

“ Hửn vậy” nó đáp.

Đoạn đường đến sân bây hôm nay sao dài đến thế...

Mười lăm phút ngắn ngủi nữa nhưng sao lại dài đến vậy, chẳng hiểu sao trong lòng nó cứ gợn lên cảm giác nếu lần này đi không biết bao lâu thì trở về ánh mắt cứ hướng về cửa ra vào.

“ Em đợi cậu ấy à?” Đặng Khôi quan tâm hỏi.

“ Không, chán quá không có việc gì làm nên em nhìn quanh vậy thôi” nó cười gương đáp.

Tiếng chuông lúc ấy cũng vang lên điệu giọng đồng dục của nhân viên phát thanh “ Chuyến bay từ Đà Nẵng đến Seoul chuẩn bị khởi hành, mong quý khách đến quầy chuẩn bị thực tục”

“ đi thôi anh”

Khi đến trước cửa vé, bắt ngờ bàn tay kéo vali bỗng bị giật mạnh lại kéo ra khỏi hàng.

“ Tôi chưa cho phép em dám đi!”

Hoàng Long mặt mày tối sầm, quát lớn.

“ Hoàng Long, anh điên cái gì vậy”

“ Đúng tôi điên rồi, em lúc nào cũng nghĩ mình đúng em có khi nào tôn trọng quyết định của tôi chưa?”

“ Long, mày bình tĩnh đi. Minh Anh, cô ấy đau đấy”

“ Bụp” không cần kiên dè, Hoàng Long sằng sàng chọi xuống gương mặt thanh tú của Đặng Khôi một cú đấm không thương tiếc rất mạnh, khóe miệng Đặng Khôi rách nhẹ rướm máu, choạng vạng ngã nhào xuống đất.

“ Cút, chuyện không liên quan đến mày” anh quát.

Nó đứng đấy cũng hốt hoảng mà vùng mạnh thoát khỏi bàn tay cứng ngắt của anh, đỡ Đặng Khôi nhìn anh bằng ánh mắt phần nộ cảm giận.

“ Người không liên quan là anh đấy, tổng giám đốc Long tôi mong anh có lòng tự trọng một chút. Đừng đứng đấy điên rồ làm điều mất mặt, tôi muốn đi đâu là quyền của tôi tôi muốn chọn thế nào là chuyện của tôi, chẳng hề liên quan đến anh, anh nghe rõ chưa, không liên quan đến anh”

Như cú sấm nổ bên tai, anh không tin những lời nói cay đắng này lại từ chính miệng người con gái thương phát ra, có trăm ngàn nhát dao cũng chẳng bằng một câu nói “ không liên quan” đến từ người con gái này.

Mọi thứ trên đời anh đều muốn tốt cho nó, không phải bản thân anh không tìm ra cách giải quyết mà chỉ vì anh đang cần thời gian sắp xếp mọi việc, làm sao đều tốt đẹp cho tất cả mọi mặt. Ấy vậy chỉ một câu “ không liên quan” nó sằng sàng phủ nhận tất cả. Người con gái của anh quả thực quá giỏi.

“ Em chọn cậu ta?” anh chỉ thẳng mặt Đặng Khôi.

“ Dù chọn ai, thì vẫn tốt hơn là ở bên anh đúng chứ!” nó không thèm nhìn, một dạ chung thủy nhìn về hướng Đặng Khôi.

Hoàng Long càng nổi cơn điên lên thêm, anh dật mạnh nó đứng dậy “ Tôi không buông tay, vĩnh viễn không buông. Dù cho tôi phải dùng sinh mạng để đánh đổi tôi cũng can tâm tình nguyện giữ em ở bên. Minh Anh, dù em hạnh phúc hay đau khổ thì chỉ được phép ở bên một người đó chính là tôi”

“ Hoàng Long, anh điên thật rồi. Anh cứ tự mình đa tình đi, tôi xin lỗi đến giờ rồi tôi cần phải đi”

Nó lạnh lùng cự tuyệt, buông tay Hoàng Long ra, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, kéo Đặng Khôi đi thẳng một hơi vào bên trong. Hoàng Long chưa dừng lại anh vẫn cố gắng len vào, nhưng đã bị đội bảo an ngăn chặn, một lần nữa anh lại để nó đi với lòng đầy giông bão, nhìn nó theo người khác mà anh không thể làm được gì ngoài “ dương mắt nhìn”.

Khóe mắt anh đỏ lệ, tay cuộn thành quyền “ Nếu bắt anh phải từ bỏ cả thế giới, anh cũng không từ bỏ em”.

Người buồn một thì tôi cũng đau đến mười, mỗi mảnh nhỏ gió nhẹ đến giờ đã thành bão tố. Trước mặt anh không khóc, không đau nhưng dư muộn phiền cả một bụng. An vị trên ghế, bờ vai Đặng Khôi lúc này là chỗ dựa vững chắc nhất.

“ Em thương anh ấy, yêu anh ấy, muốn bên anh ấy rất nhiều”

“ Em...” định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, Đặng Khôi tự giấu nỗi niềm vào bụng tự tiêu hóa như mọi khi.

Nhìn nó đau đớn, anh cũng chẳng mấy vui vẻ. Nếu được anh xin nguyện ý làm tất cả để nó được vui tươi như tám năm về trước. Một cô bé suốt ngày đòi anh chở đi la cà các quán trà sữa, mỗi tối tan học lại vùi chõ đi ăn KFC một Minh Anh lúc này cũng riu rít tươi cười rất nhiều, tình cảm đơn phương này anh rõ biết nó âm ỉ cào trào những đợt sóng xô đến nhường nào, nhưng nếu im lặng chôn dấu là cách để bên nó, Đăng Khôi anh can tâm tình nguyện.

Vừa về đến công ty, chưa kịp trút muộn phiền, muộn phiền khác đã đua nhau kéo đến. Tin nhắn, điện thoại từ ba anh, từ chủ tịch Trương cứ thi nhau kéo đến, anh chẳng buồn nghe hay trả lời.

“ Thiên Nghi, cô gọi trợ lý Trương đến phòng tôi” anh mệt mỏi nói qua điện thoại.

Lúc trợ lý Trương bước vào đã thấy anh mệt mỏi thiếp đi, lưỡng lự không biết nên gọi hay không, sau một hồi mới quay lưng định đi ra.

“ Chú đã liên lạc được với bên đó chưa” anh trầm giọng lên tiếng.

“ Thiếu gia, tôi đã chuẩn bị cả rồi. Cậu cần tôi sẽ lập tức kết nối để đôi bên bàn bạc”

“ Ừm, vậy phiền chú sắp xếp ngay lúc này. Mười lăm phút nữa tôi sẽ đến phòng họp”

“ Hoàng Long, cậu quyết định kĩ chưa. Điều này không chỉ bản thân cậu, còn có số phận của hàng ngàn người lẫn gia đình cậu” trợ lý Trương dẫn đo dò ý.

“ Cũng chính vì hàng người nên chúng ta cần tiến hành nhanh hơn”

“Vâng, tôi hiểu rồi”

Đợi lúc trợ lý Trương ra bên ngoài, anh mới mở mắt ngồi dậy lấy lại tinh thần. Đồng thời gọi điện cho Thế Hiển nói vài câu ngắn gọn “ Chúng ta làm thôi, lần này có lẽ tôi nợ cậu” .

Chờ đợi câu nói “ OK” đến từ phía đầu dây kia, mắt anh nhìn xa xăm qua lớp kính. Vị trí này anh đã đứng mỗi ngày để nhìn ngắm ánh nắng lên, ánh nắng tắt, nhìn thấy quá cả phê Memory bên dòng sông Hàn, liệu lần này phải chăng là lần cuối cùng được đứng đây ngắm nhìn thành phố.

Mặc Kệ! Ai mà quan tâm lần này lần cuối hay đầu tiên, anh nói không buông tức không buông dù thủ đoạn, hay toan tính thế nào nhất định anh phải có được nó. Người thế gia trách anh phụ bạc cũng chẳng sao, anh chẳng qua tâm duy nhất một điều anh sẽ chẳng cho phép mình phụ người con gái bất kì một lần nào nữa, dù đau khổ cũng phải ở bên anh, nhất định như thế.

Màn hình máy tính được kết nối trên màn hình rộng, phòng họp lúc này cũng chỉ sơ lược vài người à không chỉ có duy nhất ba người là anh, trợ lý Trương cùng Vũ Hàn Thuyên hiện diện qua màn ảnh.

“ Tổng Giám Đốc Long, anh đón tiếp tôi thế này coi bộ chưa đúng lắm”

“ Chủ Tịch Vũ, tôi và cô đều là những người bận rộn, cô không trách tôi chứ”

Qua màn ảnh có thể thấy được nụ cười Hàn Thuyên nửa phần mỉa mai đến chừng nào, cô đáp :

“ Vậy để xem kết quả sau cuộc nói chuyện này, như thế nào đã”

“ Tôi xin phép vào thẳng vấn đề vậy” anh thẳng thừng .

Nhìn cái nhún vai của Hàn Thuyên anh không dài dòng lê thê thêm nữa “ Một tháng nữa, tập đoàn chúng tôi và Trương thị sẽ hết hợp đồng. Ông ấy muốn dùng hôn nhân để làm vật tế kinh tế”

Hàn Thuyên sắc mặt đanh lại, nhưng vẫn cố giấu, muốn nghe thêm anh chàng này định xử lí thế nào, nên rất châm chú.

“ Một người kinh doanh, tôi không muốn bị uy hiếp hay dựa dẫm vào năng lực của người khác làm bàn đạp. Lần này chấm dứt hợp đồng, chúng tôi muốn tìm một nhà đầu tư mới cả hai bên cùng kiếm lợi nhuận mà không ai tổn hại ai”

“Ồ” Hàn Thuyên có vẻ hứng thú, hai tay đang xen đặt lên trước mặt bàn “ Rồi sao?”

“ Nếu Chủ tịch Hàn có hứng thú, chúng ta sao không thử một lần hợp tác với nhau?”

“ Lợi ích của việc hợp tác lần này là gì?” Hàn Thuyên hỏi thẳng.

“ Cô muốn Gmeiner hay Trương Thị?”

Việc làm ăn này Hàn Thuyên từ lâu đã thu thập thông tin, thậm chí thu thập rất tỉ mỉ. Chỉ có điều cái cô quan tâm từ trước đến nay, làm sao chiếm trọn Gmeiner chỉ có điều, lời Hoàng Long vừa nói khiến cô khá bất ngờ, không lường trước được cậu ta thả con mồi Trương Thị, Trương Thị quả thật món hàng này quá hấp dẫn.

“ Gmeiner cùng lắm chỉ có thể kiếm cho cô về ba hoặc bốn cao nhất cũng chỉ là con số sáu không hơn không kém, ngoài ra cô có thể kiếm nhiều hơn bằng việc mua đứt. Nhưng cô nghĩ thời gian bao lâu sẽ mua đứt được? Bao lâu cô hăng tưng tính ra rồi đúng chứ”

Vẻ ngạo mạn của người đàn ông thật phi phàm, anh ta rành mạch trả lời trong lời nói không lộ một chút sơ hở sợ sệt làm rung chữ nào cả, hơn nữa lại phân tích rất rõ tình hình. Thảo nào Minh Anh mê như điên, nghĩ đến đây khoe môi Hàn Thuyên hơn nhếch.

“ Anh nghĩ tôi không có khả năng, mua đứt Gmeiner trong vòng ba tháng”

“ Cô có thể, nhưng cái giá để cô đưa ra quả thực có phần bất ổn vì ba tháng! Tôi cũng không ngồi im để cô mặt sức thu về”

Hàn Thuyên nhủ mảy mảy tư “ Vậy Trương thị, tôi vốn dĩ không hứng thú. Nhưng có lẽ cậu đã thuyết phục được tôi rồi”

“ Từ lâu tôi đã sắp xếp thu mua cổ phiếu được chia nhỏ từ Trương Thị, chỉ có điều nó quá bé tôi lại không tiện ra mặt. Nếu cô có hứng thú tôi sẽ vui vẻ nhường quân cờ này cho Vũ Thị, hơn nữa lần này khi hiệp ước hai bên bị phá vỡ không những Gmeiner chịu thiệt hại, về phía Trương Thị cũng ảnh hưởng không kém, Vũ Thị mạnh nhất về kinh tế vậy nói đến đây chắc cô đã hiểu...”

Hàn Thuyên im lặng, quay người sang hướng khác, chẳng hiểu cô trầm tư một hồi thế nào lại quay lại và hỏi anh một câu, chẳng hề liên quan:

“ Anh yêu Minh Anh chứ”

“ Ủ” nhắc đến nó, ánh mắt nghiêm nghị ban nãy tan biến hoàn toàn thay vào đó là một sự dịu dàng khó cưỡng.

“ anh dám cá cược với tôi không?” Hàn Thuyên cười nhếch môi.

“ Cá cược? Minh Anh không phải món hời tôi không có lí do gì đưa cô ấy ra bàn cân, cô ấy giá trị hơn thế rất nhiều”

Hàn Thuyên bỗng bật cười, chỉ một lời kiến nghị, chưa nghe hết câu người này đã xù lông hăm dọa cô nếu đụng đến Minh Anh. Quả thực không đùa được, nếu bảo anh ta hi sinh bản thân vì Minh Anh chắc chắn anh ta chẳng buồn mà đồng ý ngay, Minh Anh chẳng phải bị anh ta hành hạ ra bã ra tương sao, nhân cơ hội này thay Minh Anh đòi một chút công bằng.

“ Tôi không quan tâm Minh Anh của anh như thế nào, tôi là người kinh doanh tôi muốn có lợi nhuận, thế thôi...”

“ Lợi nhuận, nếu cô muốn tôi sẽ cho cô. Nhưng Minh Anh không thể! Đứt khoát không”

“ tôi chưa nói hết mà, anh thật hấp tấp” Hàn Thuyên cười nói “ Muốn tôi hợp tác, điều đó không khó lợi nhuận thu về bao nhiêu tôi đều chấp nhận, nhưng tôi muốn có điều kiện để đảm bảo!”

“ Cô muốn cá cược như thế nào”

“ Một năm, không gặp hay liên lạc với Minh Anh trong vòng một năm, anh làm được không?”

“ tôi và Minh Anh liên quan gì đến cuộc mua bán này? Tình cảm của chúng tôi không phải trò đùa đem ra cá cược”.

“ Đó là điều kiện duy nhất, nếu anh đồng ý. Mọi thứ anh cần Vũ Thị sẽ hỗ trợ hết mình”

“ Được” Anh không còn thời gian để suy nghĩ vớ vẩn nữa, đi đường nào cũng được.

“ Tốt, tôi rất muốn xem, tình cảm của hai người có thực sự hấp dẫn như lúc này không. Ấy da, thật đáng quan tâm, dù gì Minh Anh cũng là bạn tôi... như vậy nhé, hai người muốn tương phùng sớm hơn thì anh hãy đặt tâm trí làm sao Trương Thị out càng sớm hơn với thời gian dự định càng tốt, lúc ấy hai người cũng tương phùng sớm hơn.”

“ Nhớ nhé, Tổng giám đốc Long. Thời gian của anh chỉ có một năm ! Không hơn, không kém”

Cuộc nói chuyện kết thúc, Hoàng Long thở hắt ra ngồi bệt xuống ghế. Quả nhiên, đầu óc Hàn Thuyên chẳng thể đùa, tính toán rất nhanh rất nhạy bén.

“ Sao rồi, bạn tôi” Thế Hiển bất ngờ xuất hiện đập vai anh.

“ Một vụ cá cược”

“ Cá Cược?” hấn thấy làm thú vị.

“ Hàn Thuyên đồng ý hợp tác, nếu trong vòng một năm tôi giao chiếm được 20% tặng cho cô ta và điều kiện...”

“ Chẳng phải quá đơn giản sao, tao tin chắc thời gian đó dư cho mày thực hiện. Vốn luyến của Vũ Thị bỏ găm cả năm không hết mà.” hấn khoanh tay trước ngực đầy hào hứng.

“ Trong vòng một năm, tao không được có bất kì liên hệ nào với Minh Anh. Hoàn toàn không”

“ Cái gì, cô ta mất trí à. Cũng giỏi bày trò nhỉ” hấn chau mày khinh miệt.

“ Là cô ta thay Minh Anh đòi một chút công bằng...” Anh thở hắt ra “ Không sao, tao sẽ tiếp đến cùng chỉ là một năm”

“ Ủ, mày cứ ngây ra đó rồi đợi, mày đợi được nhưng Minh Anh chờ bảy năm rồi cô ấy không ngán thì tao cũng thấy ngán thay. Huống hồ thêm một năm thì khác nào thêm một vạn cơ hội cho Đăng Khôi” hấn xoáy vào lòng ngực, bằng những câu cực kì khó nghe.

Lòng rõ khó chịu, dù gì cũng lời Thế Hiển nói đã đúng đến chín phần, cơ bản là anh chấp nhận nghe và không nghe như thế nào. Một năm cũng tốt, chừng ấy thời gian để đổi lấy tự do và Minh Anh không thiệt thòi chút nào...

235. Chương 116: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 7)

Như mọi hôm Thiên Nghi đi làm như bình thường, nhưng kì lạ thay không khí công ty khác hẳn với mọi ngày, dường như mọi ánh mắt đều đổ dồn về cô mà không có lí do. Có người cười chào rồi vội tán dương “ Thiên Nghi, cô thật sướng nha” hoặc “ Thiên Nghi chúc mừng cô, nhớ mời chúng tôi đấy”, còn người khác nhìn cô cười hờ rồi quay nhau đàm tiếu to nhỏ.

Chúc mừng cô? Bảo cô sung sướng? Vậy thật ra là chúc mừng và sướng vì điều gì. Trong khi cô chẳng mấy may biết có chuyện gì kì cục xảy ra gần đây... Thiên Nghi lắc đầu thôi nghĩ, cuộc sống này người gọi nó là “ thể gian” tức có chữ “ gian” nên chẳng ai thêm gọi là “ thể ngay” vì vậy quan tâm quá nhiều việc, già nua sẽ mau đến.

Từ cầu thang máy bước đến bàn làm việc không cách bao xa, cô có thể nhìn thấy bó hoa hồng thật bụi trên bàn. Trong lòng lấy làm khó hiểu, cầm bó hoa lên đếm sơ lượt bằng mắt, đúng mười một bông rồi gửi qua, đôi môi theo lẽ tự nhiên mà cười mỉm.

Bất ngờ bị đập nhẹ lên vai một cái mà giật mình “ Thiên Nghi, sáng nay tổng giám còn tặng bông cho cô đấy. Hai người tiến triển tới đâu rồi mau khai đi”

Một đồng nghiệp khẽ trêu cô, Thiên Nghi cười mỉm “ Hoa này của tổng giám?”

“Cậu không tin, thì cứ mở thiệp ra xem. Hoa có kèm thiệp mà, vui đến độ hồ đồ rồi à.”

“ À...ừ... cậu đi làm việc đi, giờ này không để tám đầu” .

Cô vờ để đóa hoa qua một bên như chẳng hề có hứng thú là ai tặng, hay nó có ý nghĩa gì, thấy vậy cô đồng nghiệp cũng không nán lại nữa, cười chào rồi biến dạng mất tích. Đợi khi còn thấy bóng dáng nữa, Thiên Nghi vội cầm tấm thiệp mở ra xem.

Những nét mực ghi vài chữ tiếng anh ngoằn ngoèo trên giấy này đã khẳng định không phải Hoàng Long tặng cô, chỉ có Kobe dở hơi mới dùng loại viết mực cổ lò này cho dù đang sống ở thời kì công nghiệp hóa.

“ Thiên Nghi, tôi chỉ biết đại khái những từ như J'amie, I love you...Nhưng bây giờ tôi mới học được thêm ba chữ này “ Anh Yêu Em” vui vẻ nhé cô gái của tôi”

“ anh ta thật trẻ con” Thiên Nghi thì thầm, khoe miệng cong lên cười. Như mọi hôm, cô cất gọn tấm thiệp vào hộp giấy cẩn thận...

Mồm miệng Kobe huýt sáo đầy vẻ vui tươi, anh ta ló đầu vào phòng làm việc mà hướng về phía Minh Anh chỉ sợ nó không biết anh ta đang vui .

“ Cậu màu mè quá rồi, chuẩn bị chưa. Chúng ta đi thôi” nó vẫn chăm chú vào màn hình gõ gõ bàn phím, không quên chào hỏingười đứng trước cửa.

“ Mình cứ tưởng mình vô hình chứ”.

“ Sao, hôm nay đại luật sư có chuyện gì vui à”

“ Đầu có” Kobe nhún vai.

Minh Anh dừng lại, xoay người về hướng Kobe mà đáp : “ Cậu, nói dối không biết chớp mắt”

“ Thôi đừng phí thời gian nữa, vào vấn đề chính đi” nó vội giục.

“ Cậu chắc chắn bao nhiêu phần trăm?”

“ không có phần trăm nào cả” nó thở hắt ra trả lời.

“ Chà, chà vấn đề này căng thẳng thật. Lần đầu tiên tại hạ thấy bộ dạng suy sụp thể này của cậu đấy” Kobe khoái chí đá xoáy.

“ Vâng, vâng hân cậu vui lắm” nó liếc xéo.

“ có nên gọi trợ lí Zen đi ăn mừng không nhỉ, phải ăn mừng lớn mới được.” Kobe xoa cằm trầm tư.

“ Ok, được rồi. Cậu thắng rồi” nó bật cười “ Chuyển đi lần này, mình quả thực không dám chắc Hàn Thuyên sẽ bỏ qua cơ hội mà giúp mình, mục tiêu này vốn dĩ cậu ấy đã nhắm từ rất lâu”

“ Quả thực là như thế, nhưng cậu biết đấy. Giờ đây ngoài Vũ thị ra chẳng còn ai có khả năng nữa cả. Một khi Hoàng Long từ chối Trương Thị cũng đồng nghĩa, trong bốn trụ cột thì hai trụ đã sụp hoàn toàn, Hoàng Long cao tay cỡ nào anh ta cũng xoay không xong, lực bất tòng tâm”

“ Nếu đổi lại PARKSON thì sao?” nó buộc miệng nói.

“ lên được 80% rồi đấy”

“ Thật chứ?”

“ Tớ nói cậu đấy, phán đoán của cậu đâu hết rồi. Tình Yêu đúng là vũ khí giết người không cần đao”

“ Cậu đừng đùa nữa” nó nóng ruột cau mày.

“ PARKSON giờ đây theo thực lực, hơn hẳn GMEINER vậy cậu nghĩ thử nếu lấy PARKSON làm con tin Hàn Thuyên chẳng không đồng ý? Việc này Hàn Thuyên chẳng mất mát gì cả, lại hời rất lớn. Đầu tư GMEINER lại có cả PARKSON cuộc kinh doanh này, cô ấy không bỏ vốn cũng có lãi”.

“ Kobe, cảm ơn cậu. Mình biết làm thế nào rồi” ánh mắt nó đầy sự kiên định.

“ Annie, cậu nói nhần nói cuội gì thế, chẳng lẽ...chẳng lẽ...cậu tính trao PARKSON lại cho Hàn Thuyên thật à. Cậu...Cậu...điên rồi” Kobe ngờ ngàng, anh đứng phắt dậy lấy tay xoa đầu mình trước ý nghĩa điên rồ này.

“ Không, mình không hề điên. Nếu đây là cách duy nhất mình chẳng tiếc nuối. Hơn nữa vốn dĩ nơi đây cũng là của Hàn Thuyên, vật về với chủ cũng chẳng có gì sai” nó đảo mắt nhìn quanh một lượt.

“ Thôi tùy cậu quyết định, mà cậu lấy đâu ra cái tự tin đến vậy? Chắc gì người ta chọn cậu?”

“ Anh ấy dám không chọn, mà nói xa xôi à? Chẳng lẽ cậu muốn anh ấy chọn Thiên Nghi, hai người cùng bước vào lễ đường trao nhần hả?

Mình Anh bật cười, chỉ là vô tình nó đá xoáy vào trái tim Kobe.

“ Mình...”Kobe cạn lời,bị nói trúng tim đen không có cách nào mà đáp.

“ Ngày ngày gửi hoa đến công ty người ta, cậu đâu được ai? Tưởng mình không quan tâm cậu thật à, cậu thật quá đáng” nó choàng tay qua cổ Kobe, đưa nắm đấm đầy hăm dọa.

“ Nào có, vậy thì chuyện này mình cũng phải góp sức giúp cậu thôi. Đúng rồi mình phải có trách nhiệm he he”

“ cậu đó”

Cả hai đang đùa thì cũng vừa lúc Zen đi đến, giục hỏi hã “ hai người còn có tâm trạng đùa được, em lo không xuể đây nè”

“ chuyện gì vậy?”

“ Chị xem mấy giờ rồi, anh Khôi đang đợi chỉ đó. Điện thoại sao chị không nghe máy?” Zen khoanh tay tra hỏi.

Đến lúc này Minh Anh mới sực nhớ ra “ Chị còn chưa chuẩn bị ...”

“ Chị Uyển Nhi đã thu xếp ổn thỏa cả rồi, hành lí cũng được đưa lên xe rồi. Không có thời gian đâu, chị mau đi đi anh Khôi chờ khá lâu rồi.”

“ Ủm, vậy công ty...”

“ Mình sẽ hỗ trợ cô ấy, cậu yên tâm, yên tâm. Chúc thành công nhé, fighting”

Lời nào định nói, cũng bị hai người này cướp lấy. Minh Anh vui vẻ, cầm túi xách chào tạm biệt trước khi ra khỏi phòng nó còn không quên quay đầu nhấn mạnh “ giúp mình thu xếp việc lão Phạm, đừng nường tay có thể ép đến chừng nào thì cứ ép”

“ chị! Vậy Ngọc Quỳnh... chị tính làm thật sao”

“ càng nhún nhường cô ấy càng không biết mình sai chỗ nào. Chị đi đây”

Bước chân gấp rút, đi thẳng một hơi tiến đến phòng Hoàng Long, mở xộc cửa mà xông vào. Thiên Nghi ở bên ngoài không cách nào mà cản được, người này bề ngoài nhìn phóng khoáng, lịch sự nhưng tính tình chẳng được như diện mạo.

“ Tổng giám đốc, tôi không xin lỗi...”

“ Không sao, ấy là bạn tôi”

“ Nghe rõ chưa, cô còn đứng đây làm gì ra ngoài” Thế Hiển chẳng chút nể nan, hần lập tức gằn giọng đuổi thẳng .

“ Anh” Thiên Nghi không chấp, lườm hần một tia. Chào Hoàng Long rồi trở ra bên ngoài.

“ Hiển thiếu gia, coi bộ hôm nay rảnh thế. Mà không ở nhà mà chăm sóc Uyển Nhi còn chạy đến đây,à mà chúc mừng mày lên chức.” Hoàng Long đùa cợt.

“ Giờ này mày còn có tâm trạng đùa như thế à?” lời nói của hấn đánh lại.

Anh dừng bút, vẫn chưa hiểu chuyện gì, trạng thái vẫn bình tiến lại chỗ hấn “ Không phải mày nghi ngờ, Uyển Nhi mang thai con của tao chứ?”

“ Mày dám chắc? Con tôi, tôi không biết? Vợ vẫn”

“ Mày mới vợ vẫn, mới sáng ra đã đến đây ồn ào kiếm chuyện. Muốn tao chúc mừng? Tổ chức lễ cưới đi”

“ tao đánh cần. Mà thôi, giờ mày còn ngồi đây dương mắt nhìn người mày yêu theo tên Khôi sang nước Anh thật à?”

Tâm trạng đang khá yên ổn, chỉ vì một câu nói sắc mặt anh trở nên tối sầm, nắm cổ áo Thế Hiển mà kéo lên.

“ Nói bừa gì vậy? Ai cho phép cô ấy đi?”

“ Mày nổi điên cái gì, mày cứ ngồi đây nổi điên, còn Đăng Khôi thì hay rồi, bạn của mày thì hay rồi cậu ấy ít ra chẳng để Minh Anh một mình. Tao nói mày, buông tay cô ấy đi là vừa” hấn gần giọng, rít từng chữ xoáy vào não bộ của Hoàng Long.

Anh điếng người, buông thả Thế Hiển rơi tự do xuống ghế, tự giận hất đổ mọi thứ trên bàn.

“ Nếu mày thật sự yêu Minh Anh, đừng nhu nhược như khi trước không dám nhận lấy, mày cũng bảy năm chờ đợi người ta quay về còn gì? Tự trọng trong tình yêu chẳng quan trọng bằng cô ấy đâu, đẹp mọi lí do vợ vẫn sang một bên đi ”

thấy Hoàng Long như vậy, hấn cũng không đành lòng nhìn đồng hồ mà nhắc nhở “ Giờ vẫn còn kịp, mày mau đi đi”

Không suy nghĩ thêm được gì nữa, anh vội vàng cầm áo khoát vội vã lao đi như điên cuồng, thậm chí vô tình xô ngã Thiên Nghi. Mặt cô nhăn lại vì cú ngã hơi đau, bỗng một bàn tay xò ra trước mặt, cô ngước mắt nhìn, thì ra là tên ngông cuồng khi nãy.

Vừa nắm lấy chưa kịp đứng dậy, bàn tay của hấn đã cố ý thu lại, làm cô lần nữa té phịch

“ Anh... Anh thật quá đáng”

“ Quá đáng? Cô là Thiên Nghi?” hấn tra hỏi.

“ tôi là ai, anh không cần biết. Xin lỗi tôi ngay” Thiên Nghi thật sự tức giận.

“ Xin lỗi?” hấn cười khinh miệt “ cô là cái thá gì, mà muốn Thế Hiển này xin lỗi?”

“ Anh...”

Hấn đảo mắt một vòng từ trên xuống dưới, rồi đánh giá “ Đĩa mà đeo chân hạt, tôi nói cô loại con gái như cô, suốt ngày chỉ biết dựa vào quyền thế của gia đình mà cản trở người khác”

“ Anh biết gì mà nói?”

“ Tôi biết nhiều hơn cô nghĩ, tốt nhất cô biết thân biết phận đi. Wow, kiểu Thiên kim nhà danh giá trở thành trợ lí này tôi thấy nhiều rồi, cô đừng nói với tôi cô vào đây tìm kinh nghiệm hay kiếm vài ba đồng lương bé tí” hấn cười khinh, chưa dừng lại hấn còn chỉ trỏ lên người cô “ thậm chí số tiền đó chẳng đủ mua cái áo cô đang mặc, hay chiếc đồng hồ này”

Khóe mắt Thiên Nghi đỏ hoe, kể này lời nói phát ra đầy dao găm tổn thương người khác, muốn nói lại nhưng rồi lại thôi, nếu lên tiếng khác nào hấn ta sẽ nghĩ cô như thế thật.

“ Mục đích của các cô, bổn thiếu gia đây nhìn ra từ lâu rồi. Tôi nói cô đó, nếu so cô với Minh Anh...à không em dâu, còn lâu cô mới bằng. Loại con gái như cô, chúng tôi không xem ra gì, Thế Hiển tôi càng xem thường”

Cái dáng vẻ ngạo mạn, bao nhiêu năm đáng ghét của hắn vẫn còn nguyên si, giờ hắn sắp làm bố ấy vậy chẳng khác đi được bao. Phải nói, hắn chẳng thèm thay đổi, ác ma vẫn là ác ma, hắn buông lời cay đắng rồi vuốt mái tóc bỏ đi.

Thiên Nghi ôm cả bầu trời ảm ức vào lòng ngực khó thở, cô nhịn không được mà nước tràn bờ đê, sóng mũi cay đến nghẹt thở. Ai cũng cho rằng cô muốn tìm đường tiếp cận Hoàng Long? Điều này bản thân cô biết quá hết sức hoang đường, ngoài ra chẳng ai biết. Sinh ra đã ngậm thìa vàng cô nào có muốn như vậy cơ chứ, hằng ngày phải nhìn ánh mắt soi mói của đồng nghiệp đến khó thở, nhưng chẳng biện minh được lời nào, càng nói họ sẽ càng nghĩ cô lí do lí trấu để mà che lấp cái sự thật đằng sau. Miệng đời như dao hai lưỡi...

Đang trò chuyện cùng Đăng Khôi, Minh Anh lơ đãng nhìn ra bên ngoài, thấy đám đông ồn ào, nhìn cô gái xô đẩy nó khê nhủu mảy.

“ Dừng xe”

“ Em sao vậy” Đăng Khôi quan tâm hỏi.

Minh Anh chẳng một lời nào, mở cửa vội lao qua đường tiến đến chỗ đám đông, Đăng Khôi cũng đuổi theo. Khó khăn lắm nó mới chen vào giữa, có vẻ mắt nó vẫn còn chưa kém lắm.

“ Uyển Nhi làm sao vậy” nó giật giật cánh tay Uyển Nhi, nhưng có vẻ cô tưởng người đi đường đang can ngăn chả mấy quan tâm.

“ Trước khi nói tôi, chị xem lại bản thân mình đi. Cúi nhìn tóc tai chẳng ra đâu vào đâu, mặt thì đầy nếp nhăn, nhợt nhạt. Tôi đây nhìn còn chán, huống hồ gì anh ấy, tôi nói chị nghe biết điều thì ở nhà làm vợ cho tốt, đừng có quẩn chồng không được rồi lại đi nói xấu người này người nọ”

Ồi cái giọng nói đấy, đầy sự chua ngoa, nghe không lọt tai được câu nào. So với vẻ ngoài, cô gái kia còn nhỏ tuổi so với bọn họ, mái tóc nâu hạt dẻ xoăn nhẹ, trang điểm đậm hơi dư một chút, dáng vẻ quả nhiên không chèn vào đâu, ngoài từ “ đẹp” chẳng còn từ nào để diễn tả, ngược lại thâm hiểu nét của cô ả chẳng đẹp chút nào, từ trên xuống dưới cô ả hung hãn, mắng nhiếc vào mặt Hoàng Nhi một cách không thương tiếc.

Uyển Nhi đứng bên chẳng nhin được, mắng chửi rửa cô ả “ Nực cười, hồ ly tinh trơ trẽn, giờ đây tôi mới thấy trên đời nào có loại đàn bà cướp chồng người khác mà không biết xấu hổ như cô đó”

“ Việc gì xấu hổ, anh ấy yêu tôi, tôi yêu ấy. Chúng tôi can tâm tình nguyện, cô nhìn lại bạn cô thử xem” cô ả chỉ thẳng mặt Hoàng Nhi “tốt nhất cô ta biết điều ở nhà chăm con, rồi nhận tiền nhận bạc của anh ấy mà sống yên ổn qua ngày, còn không chịu được nữa thì mau về nhà kí giấy rồi đi khỏi khuất mắt đi”

“ Chát” ai náy đều hoảng hốt nhìn cái tát đó giáng xuống mặt cô ả, mà không khỏi há hốc.

Cô ả, ôm mặt tức giận định nói gì đó, nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của người đánh mình mà chẳng hé được môi.

“ Minh Anh, em đến từ bao giờ?” Uyển Nhi ngạc nhiên hỏi.

“ Minh Anh, cậu...”

Hoàng Nhi vì đang mang thai, nên chẳng muốn chấp nhứt loại tiểu tam vô liêm sỉ như thế, chỉ sợ bé con nghe mẹ nói khác nào sẽ học theo từ trong bụng mẹ, ác khẩu tức ác nghiệp cô không muốn bé con bị ảnh hưởng chút nào.

Một ngày trong lành, còn đang đi dạo cùng Uyển Nhi muốn sắm một ít đồ cho bé con sắp chào đời, nào ngờ tâm trạng đang tốt lại bị “ tình nhân” của Quốc Huy mặt dày lớn tiếng chặn đường, lại còn lớn tiếng la lối, thật mất mặt.

“Mình đến này giờ rồi, chị và cậu ấy sao lại đứng đây đôi co với loại rác rưởi này” nó nhấn mạnh hai từ cuối.

Cô ả đẩy mạnh vai nó hất ra, hung dữ “ Ấy gu lại kéo thêm đồng bọn à, cô dám nói ai là rác rưởi, cô có tin là...” vừa nói cô ta vừa vung tay lên cao, nào ngờ chưa kịp đánh nó, đã bị Minh Anh tát thêm một tai vào má bên kia, dùng lực cũng rất mạnh.

“ Có tự thấy mồm mình thối tha không, cô không phải rác rưởi chẳng lẽ là phân?” nó nắm chặt tay cô ả mà siết lại “ không ngờ trên đời này có loại mặt còn dày hơn cả mặt đường, cô chỉ là tiểu tam, là tiểu tam. Quốc Huy thích là đến, không thích thì quăng cô sang một bên cô dám nói gì? Xem thử mình giống rác rưởi không, còn vợ người ta anh ta dù có lẳng nhàn dần điểm thế nào, thì khi trời tối và sáng trước khi ra khỏi nhà anh ta còn phải thừa vợ mình một tiếng”

“ Cô đi ỉu não hàng ngày phải không? An phận? Cô nói thử xem ai là người phải an phận, cô đang tự cao bản thân mình ư, cho rằng cô ấy...” Minh Anh kéo Hoàng Nhi tiến lên trước “ Thấp bé à? không hề! Là cô ấy thấy bẩn thỉu khi phải tiếp xúc với cô , à không phải nói thế này : LÀ CÔ ẤY ĐÃ VÀ ĐANG CỐ GẮNG ĐẾN LẠI GẦN ĐÁP LẠI CÔ, chỉ có điều phân vẫn là phân, tình nhân vẫn là tình nhân là thói tha rác rưởi, lấy tư cách gì nói chuyện với vợ người ta, cô không tự thấy xấu hổ à?” Minh Anh cười khinh.

“ IM NGAY CHO TÔI” bị Minh anh mắng nhiệt cay đắng, cô ả tức giận hét lớn giữa phố “ Cô là ai, dám nói năng với tôi kiểu đó được rồi, để tôi xem tối nay cô còn nhà để về không, còn chị tối nay đừng hỏi vì sao bị Quốc Huy đuổi cổ ra khỏi nhà, hừ”

Tự cảm thấy mất mặt, khi bị người xung quanh chỉ trỏ, bàn tán, cô ả không nán lại thêm lâu nữa, vẫn giữ bộ dạng đánh đá cao ngạo, hất tóc rồi bỏ đi.

Đám đông cũng dần dần mà tản ra, lúc này mới hay Hoàng Nhi đang ôm chặt lấy Đăng Khôi úp mặt vào ngực anh mà khóc nức nở.

Cả bốn người kéo nhau vào một quán nước gần đó, hai mắt Hoàng Nhi cũng sưng bọng cả lên.

“ Hoàng Nhi, cậu về khi nào? Chẳng phải cậu ở mỹ cùng Quốc Huy à, anh ta làm chồng kiểu gì thế” nó bực dọc.

Hoàng Nhi lắc đầu, cô vẫn còn nghẹn ứ nơi cổ họng, chưa thể mở được lời nào. Ai nhìn cũng thấy xót xa, một cô gái lúc nào cũng duyên thuyên cười đùa đủ truyện, so với Minh Anh hai người như một phiên bản, ấy vậy giờ đây chỉ còn nét trầm tư buồn bã ấy vây quanh khuôn mặt.

Sóng mũi cay xè, đỏ ửng cả lên không khí mỗi lúc càng căng thẳng đến độ nghẹt thở “ Mình muốn ly hôn”

Đó là bốn từ ngắn gọn nhất lúc này mà Hoàng Nhi có thể bật ra, cô cắn chặt môi đến bật máu. Một âm thanh lạnh người, khiến tất cả bàng hoàng một Hoàng Nhi tung hoành cả bầu trời, không sợ không ngần, muốn làm gì thì làm, muốn cười lập tức có thể cười, muốn khóc thì khóc...Ấy vậy, bây giờ thì sao ngay khi cả khóc cô cũng chẳng màn rơi lệ.

Cho dù là nó, Uyên Nhi hay Zen đi chẳng nữa ít ra họ còn có thể khóc khi chia tay hay bế tắc việc nào đó, còn Hoàng Nhi lúc này chia tay cô chẳng thể khóc thêm được nữa chỉ biết rằng đau đớn đến xé lòng.

“ Cậu điên à” Uyên Nhi đập bàn hét lớn “ Cậu dẹp ngay suy nghĩ ngu xuẩn đó đi, không nghĩ cho mình cũng phải nghĩ đến giọt máu đang trong bụng cậu chứ Hoàng Nhi”

“ Hoàng Nhi, chuyện này không như vậy đâu, chắc có hiểu lầm”

“ Đăng Khôi, anh im đi. Mỗi một câu giải thích của anh đã giúp tên khốn nạn kia qua mặt Hoàng Nhi bao lần rồi hã, lúc nào cũng hiểu lầm, hiểu lầm rồi nói tiếp hiểu lầm? Đến bao giờ” Uyên Nhi không nhịn được mắng lay sang Đăng Khôi “ hai người các anh nói cho cùng là một ruột”

“ chị hai” nó gọi nhẹ “ bình tĩnh lại, như thế càng làm Hoàng Nhi thêm rối trí mà thôi”

Đăng Khôi tự thấy không tiện, anh cũng đứng dậy ra ngoài “ anh ra ngoài đợi em” chỉ chờ cái gục đầu của nó anh vội quay lưng đi.

Nắm tay Hoàng Nhi, nó trêu mếu hỏi “ Cậu yêu đứa bé không?”

Hoàng Nhi gật đầu.

“ Một mình cậu nghĩ là sẽ ổn chứ”

“ Minh Anh...em...sao lại hỏi như vậy” Uyên Nhi chau mày.

Hoàng Nhi không nói gì, dõi theo ánh mắt Minh Anh nhìn mình, cô hiểu Minh Anh muốn nói gì với mình. Suy nghĩ của Minh Anh không sai, từ lúc sinh ra cô đã sống trong sự bao bọc của ba mẹ, đến năm mười hai tuổi lại được Hoàng Long bảo vệ chở che, đến năm mười tám tuổi cô rời xa gia đình theo tiếng gọi tình yêu, lại một lần nữa cô sống cuộc sống của một công chúa bên Quốc Huy.

Cơ bản sóng gió cuộc đời này, cô chưa hề trải qua, liệu một mình thật sự có ổn? Cô sẽ tự bước trên đôi chân non nớt mà không cần bất kì một bờ vai hay bàn nào. Cô sẽ chăm sóc tốt cho Gấu với bé con đang nằm trong bụng hay không? Liệu cô có mạnh mẽ được như vậy hay không?

“Li dị hay không li di điều đó không quan trọng, quan trọng cậu có thể sống như thế nào nếu chọn một trong hai điều đó, cậu chọn thế nào cũng được miễn là cậu vui cậu thoải mái không phải chịu bất kì một tổn thương nào”

“Hãy tự đứng trên đôi chân của mình, không vì cậu thì hãy vì giọt máu đang hình thành trong cậu và vì Gấu nữa”.

Hoàng Nhi thở sâu rồi đáp lại một cái gật đầu, giờ đây bản thân cô chỉ mong mình thật tĩnh tâm để suy nghĩ.

Uyển Nhi cũng hiểu ra, nên chẳng còn giận dữ bực tức thay nữa, Minh Anh nói đúng, những điều xảy ra này đối với cô hay Minh Anh chẳng nhằm nhò gì, chỉ là đá cản chân tương lai vẫn hướng về trước là tốt nhất, còn Hoàng Nhi thì khác từ nhỏ đến lớn đã sống trong nhung lụa liệu có hiểu được chữ ĐỐI cay đắng đến nhường nào, phải rồi ngay lúc này đây hơn ai hết Hoàng Nhi phải tự đi trên đôi chân bằng chính sức lực của, phải trải qua thử thách của dòng đời.

Không khí trở nên gượng gạo, khá buồn tẻ, Uyển Nhi thấy vậy chuyển sang chủ đề khác.

“Minh Anh, em định đi đâu à”

Vừa nói điện thoại bên tách trà lại reo, mặc cho Minh Anh đã vài lần tắt đi.

“Hoàng Long gọi mà, em không nghe sao”

“Ừm” nó cười gượng “chúng em chia tay rồi, chiều nay em có việc phải sang Anh”

Cả hai nhìn nó ngơ ngàng “Em đi cùng Đăng Khôi?”

“ừm” nó gật đầu “thôi đừng nói chuyện buồn nữa, hôm nay chị chở Hoàng Nhi đi khám thai à” nó liếc mắt qua cuốn sổ khám thai trên bàn.

Hai má Uyển Nhi đỏ ửng, trở nên ngượng ngạo, khiến nó có chút rung mình mà lấy hai tay xoa xoa lên thân mình.

“là cả chúng mình đi khám thai”

“Cả hai ư” nó cười tươi “thật sao, bao giờ thế. Uyển Nhi, em xin lỗi dạo này em bận quá”

“cô đấy, thế bây giờ đi rồi ai lo đám cưới cho tôi hả”

“em xin lỗi mà, unnie hay là em gọi cho bên dịch vụ lo từ a đến z việc thanh toán cứ để em” nó làm nũng xin lỗi Uyển Nhi.

“thôi được rồi, đám cưới mà sao có thể tùy tiện như vậy được, chị muốn Thế Hiển phải lo từng tí từng tí mới được.”

“Uyển Nhi, cậu chỉ giỏi hành anh Hiển là tốt nhất” Hoàng Nhi trêu một câu.

Cả ba nhìn nhau phá lên cười.

“Bây giờ em phải đi rồi, em sẽ gọi điện, đám cưới nhất định không thiếu em”

Điện thoại lại hồi hã reo lên, lần này không phải Hoàng Long nữa, là Đăng Khôi cái tên “Oppa Khôi” khiến hai người kia phải liếc xéo mà nhìn màn hình, nhưng không ai ý kiến gì, dù là gì cũng có sẽ có một lí do của nó.

“ừ, em ra đây” Minh Anh trả lời ngắn gọn rồi xoay Uyển Nhi và Hoàng Nhi nói lời tạm biệt.

Chiếc xe tiếp tục cuộc hành trình, im lặng đi hồi lâu Đăng Khôi buộc miệng hỏi “Hoàng Nhi ổn chứ?”

“Từ từ rồi cậu ấy sẽ ổn”

“Minh Anh, em và cả người họ đều hiểu lầm Quốc Huy rồi. Anh không bệnh vực cậu ta nhưng vốn xã hội này cần phải làm như vậy mới thỏa”

Muốn giải thích rõ, nhưng cái nhú mày của Minh Anh đã dập tắt cuống họng, lời định nói ra đều thu vào. Nó nghiêm nghị hỏi một điều “Chia Tay? Ai là người đầu khổ?”

Nếu phải chia tay trong tình yêu, liệu ai sẽ cảm thấy đau khổ nhất, là con trai hay con gái. Điều này còn phụ thuộc vào cách nhìn cũng như hoàn cảnh riêng của mỗi người. Nếu ai đó bị phản bội thì dù là con trai hay con gái đều cảm thấy chạnh lòng và xót xa. Tổn thương này sẽ theo họ đến suốt đời, có thể làm cho họ đánh mất đi niềm tin vào tình yêu và sẽ ngại yêu. Chẳng ai lại mong về một kết thúc như vậy cả.

Tuy tình yêu có thể khiến cả hai cùng tổn thương, nhưng người yếu lòng nhất vẫn là con gái. Bởi con gái thường yêu cuồng dại, yêu hết lòng và chẳng nghĩ suy. Tạo hóa sinh ra người phụ nữ với thiên chức làm mẹ, luôn giành sự quan tâm đặc biệt cho người khác và thường vị tha, cam chịu để hy sinh cho người mình yêu thương nhất. Chính vì thế mà trong tình yêu, con gái thường yếu lòng và dễ bị tổn thương biết bao nhiêu. Tổn thương không chỉ ở thể xác của một đời trinh trắng mà còn là nỗi đau tâm hồn, luôn dày xéo cho dù họ có đến với người mới hay không. Hãy cùng xem người con gái trải lòng thế nào trong những câu nói hay về tình yêu buồn nhé, nhớ là đừng làm họ phải khóc, hóa ra ngay cả trong nhận thức Đăng Khôi tự thấy người thống khổ vẫn là phụ nữ.

“Có nhiều lý do, có người chia tay vì yêu, có kẻ là hết yêu nên chia tay, loại chia tay nào cũng tổn thương như nhau. Không ai hơn ai cả!” anh cười mím môi, thôi nghĩ.

“Hắn vậy” nó đáp.

Đoạn đường đến sân bây hôm nay sao dài đến thế...

Mười lăm phút ngắn ngủi nữa nhưng sao lại dài đến vậy, chẳng hiểu sao trong lòng nó cứ gợn lên cảm giác nếu lần này đi không biết bao lâu thì trở về ánh mắt cứ hướng về cửa ra vào.

“Em đợi cậu ấy à?” Đăng Khôi quan tâm hỏi.

“Không, chán quá không có việc gì làm nên em nhìn quanh vậy thôi” nó cười gượng đáp.

Tiếng chuông lúc ấy cũng vang lên điệu giọng đồng đặc của nhân viên phát thanh “Chuyến bay từ Đà Nẵng đến Seoul chuẩn bị khởi hành, mong quý khách đến quầy chuẩn bị thực tục”

“đi thôi anh”

Khi đến trước cửa vé, bất ngờ bàn tay kéo vali bỗng bị giật mạnh lại kéo ra khỏi hàng.

“Tôi chưa cho phép em dám đi!”

Hoàng Long mặt mày tối sầm, quát lớn.

“Hoàng Long, anh điên cái gì vậy”

“Đúng tôi điên rồi, em lúc nào cũng nghĩ mình đúng em có khi nào tôn trọng quyết định của tôi chưa?”

“Long, mày bình tĩnh đi. Minh Anh, cô ấy đau đấy”

“Bụp” không cần kiên dè, Hoàng Long sẵn sàng chọi xuống gương mặt thanh tú của Đăng Khôi một cú đấm không thương tiếc rất mạnh, khóe miệng Đăng Khôi rách nhẹ rướm máu, choạng vạng ngả nhào xuống đất.

“Cút, chuyện không liên quan đến mày” anh quát.

Nó đứng đấy cũng hốt hoảng mà vùng mạnh thoát khỏi bàn tay cứng ngắt của anh, đỡ Đăng Khôi nhìn anh bằng ánh mắt phẫn nộ căm giận.

“ Người không liên quan là anh đấy, tổng giám đốc Long tôi mong anh có lòng tự trọng một chút. Đừng đứng đây diên rồ làm điều mất mặt, tôi muốn đi đâu là quyền của tôi tôi muốn chọn thế nào là chuyện của tôi, chẳng hề liên quan đến anh, anh nghe rõ chưa, không liên quan đến anh”

Như cú sấm nổ bên tai, anh không tin những lời nói cay đắng này lại từ chính miệng người con gái thương phát ra, có trăm ngàn nhát dao cũng chẳng bằng một câu nói “ không liên quan” đến từ người con gái này.

Mọi thứ trên đời anh đều muốn tốt cho nó, không phải bản thân anh không tìm ra cách giải quyết mà chỉ vì anh đang cần thời gian sắp xếp mọi việc, làm sao đều tốt đẹp cho tất cả mọi mặt. Ấy vậy chỉ một câu “ không liên quan” nó sẵn sàng phủ nhận tất cả. Người con gái của anh quả thực quá giỏi.

“ Em chọn cậu ta?” anh chỉ thẳng mặt Đăng Khôi.

“ Dù chọn ai, thì vẫn tốt hơn là ở bên anh đúng chứ!” nó không thèm nhìn, một dạ chung thủy nhìn về hướng Đăng Khôi.

Hoàng Long càng nổi cơn diên lên thêm, anh dặt mạnh nó đứng dậy “ Tôi không buông tay, vĩnh viễn không buông. Dù cho tôi phải dùng sinh mạng để đánh đổi tôi cũng can tâm tình nguyện giữ em ở bên. Minh Anh, dù em hạnh phúc hay đau khổ thì chỉ được phép ở bên một người đó chính là tôi”

“ Hoàng Long, anh diên thật rồi. Anh cứ tự mình đa tình đi, tôi xin lỗi đến giờ rồi tôi cần phải đi”

Nó lạnh lùng cự tuyệt, buông tay Hoàng Long ra, quay ngoắt một trăm tám mươi độ, kéo Đăng Khôi đi thẳng một hơi vào bên trong. Hoàng Long chưa dừng lại anh vẫn cố gắng len vào, nhưng đã bị đội bảo an ngăn chặn, một lần nữa anh lại để nó đi với lòng đầy giông bão, nhìn nó theo người khác mà anh không thể làm được gì ngoài “ dương mắt nhìn”.

Khóe mắt anh đỏ lệ, tay cuộn thành quyền “ Nếu bắt anh phải từ bỏ cả thế giới, anh cũng không từ bỏ em”.

Người buồn một thì tôi cũng đau đến mười, mỗi mảnh nhỏ gió nhẹ đến giờ đã thành bão tố. Trước mặt anh không khóc, không đau nhưng dư muộn phiền cả một bụng. An vị trên ghế, bờ vai Đăng Khôi lúc này là chỗ dựa vững chắc nhất.

“ Em thương anh ấy, yêu anh ấy, muốn bên anh ấy rất nhiều”

“ Em...” định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, Đăng Khôi tự giấu nỗi niềm vào bụng tự tiêu hóa như mọi khi.

Nhìn nó đau đớn, anh cũng chẳng mấy vui vẻ. Nếu được anh xin nguyện ý làm tất cả để nó được vui tươi như tám năm về trước. Một cô bé suốt ngày đòi anh chở đi la cà các quán trà sữa, mỗi tối tan học lại vùi chõ đi ăn KFC một Minh Anh lúc này cũng riu rít tươi cười rất nhiều, tình cảm đơn phương này anh rõ biết nó âm ỉ cào trào những đợt sóng xô đến nhường nào, nhưng nếu im lặng chôn dấu là cách để bên nó, Đăng Khôi anh can tâm tình nguyện.

Vừa về đến công ty, chưa kịp trút muộn phiền, muộn phiền khác đã đua nhau kéo đến. Tin nhắn, điện thoại từ ba anh, từ chủ tịch Trương cứ thi nhau kéo đến, anh chẳng buồn nghe hay trả lời.

“ Thiên Nghi, cô gọi trợ lý Trương đến phòng tôi” anh mệt mỏi nói qua điện thoại.

Lúc trợ lý Trương bước vào đã thấy anh mệt mỏi thiếp đi, lưỡng lự không biết nên gọi hay không, sau một hồi mới quay lưng định đi ra.

“ Chú đã liên lạc được với bên đó chưa” anh trầm giọng lên tiếng.

“ Thiếu gia, tôi đã chuẩn bị cả rồi. Cậu cần tôi sẽ lập tức kết nối để đôi bên bàn bạc”

“ Ừm, vậy phiền chú sắp xếp ngay lúc này. Mười lăm phút nữa tôi sẽ đến phòng họp”

“ Hoàng Long, cậu quyết định kĩ chưa. Điều này không chỉ bản thân cậu, còn có số phận của hàng ngàn người lẫn gia đình cậu” trợ lý Trương dẫn đo dò ý.

“ Cũng chính vì hàng người nên chúng ta cần tiến hành nhanh hơn”

“Vâng, tôi hiểu rồi”

Đợi lúc trợ lý Trương ra bên ngoài, anh mới mở mắt ngồi dậy lấy lại tinh thần. Đồng thời gọi điện cho Thế Hiển nói vài câu ngắn gọn “ Chúng ta làm thôi, lần này có lẽ tôi nợ cậu” .

Chờ đợi câu nói “ OK” đến từ phía đầu dây kia, mắt anh nhìn xa xăm qua lớp kính. Vị trí này anh đã đứng mỗi ngày để nhìn ngắm ánh nắng lên, ánh nắng tắt, nhìn thấy quá cả phê Memory bên dòng sông Hàn, liệu lần này phải chăng là lần cuối cùng được đứng đây ngắm nhìn thành phố.

Mặc Kệ! Ai mà quan tâm lần này lần cuối hay đầu tiên, anh nói không buông tức không buông dù thủ đoạn, hay toan tính thế nào nhất định anh phải có được nó. Người thế gia trách anh phụ bạc cũng chẳng sao, anh chẳng qua tâm duy nhất một điều anh sẽ chẳng cho phép mình phụ người con gái bất kì một lần nào nữa, dù đau khổ cũng phải ở bên anh, nhất định như thế.

Màn hình máy tính được kết nối trên màn hình rộng, phòng họp lúc này cũng chỉ sơ lược vài người à không chỉ có duy nhất ba người là anh, trợ lý Trương cùng Vũ Hàn Thuyên hiện diện qua màn ảnh.

“ Tổng Giám Đốc Long, anh đón tiếp tôi thế này coi bộ chưa đúng lắm”

“ Chủ tịch Vũ, tôi và cô đều là những người bạn rạn, cô không trách tôi chứ”

Qua màn ảnh có thể thấy được nụ cười Hàn Thuyên nửa phần mỉa mai đến chừng nào, cô đáp :

“ Vậy để xem kết quả sau cuộc nói chuyện này, như thế nào đã”

“ Tôi xin phép vào thẳng vấn đề vậy” anh thẳng thừng .

Nhìn cái nhún vai của Hàn Thuyên anh không dài dòng lê thê thêm nữa “ Một tháng nữa, tập đoàn chúng tôi và Trương thị sẽ hết hợp đồng. Ông ấy muốn dùng hôn nhân để làm vật tế kinh tế”

Hàn Thuyên sắc mặt đanh lại, nhưng vẫn cố giấu, muốn nghe thêm anh chàng này định xử lí thế nào, nên rất chăm chú.

“ Một người kinh doanh, tôi không muốn bị uy hiếp hay dựa dẫm vào năng lực của người khác làm bàn đạp. Lần này chấm dứt hợp đồng, chúng tôi muốn tìm một nhà đầu tư mới cả hai bên cùng kiếm lợi nhuận mà không ai tổn hại ai”

“Ồ” Hàn Thuyên có vẻ hứng thú, hai tay đang xen đặt lên trước mặt bàn “ Rồi sao?”

“ Nếu Chủ tịch Hàn có hứng thú, chúng ta sao không thử một lần hợp tác với nhau?”

“ Lợi ích của việc hợp tác lần này là gì?” Hàn Thuyên hỏi thẳng.

“ Cô muốn Gmeiner hay Trương Thị”

Việc làm ăn này Hàn Thuyên từ lâu đã thu thập thông tin, thậm chí thu thập rất tỉ mỉ. Chỉ có điều cái cô quan tâm từ trước đến nay , làm sao chiếm trọn Gmeiner chỉ có điều, lời Hoàng Long vừa nói khiến cô khá bất ngờ, không lường trước được cậu ta thả con mồi Trương Thị, Trương Thị quả thật món hàng này quá hấp dẫn.

“ Gmeiner cùng lắm chỉ có thể kiếm cho cô về ba hoặc bốn cao nhất cũng chỉ là con số sáu không hơn không kém, ngoài ra cô có thể kiếm nhiều hơn bằng việc mua đứt. Nhưng cô nghĩ thời gian bao lâu sẽ mua đứt được? Bao lâu cô hăng tụt tính ra rồi đúng chứ”

Về ngạo mạn của người đàn ông thật phi phàm, anh ta rành mạch trả lời trong lời nói không lộ một chút sơ hở sợ sệt làm rung chữ nào cả, hơn nữa lại phân tích rất rõ tình hình. Thảo nào Minh Anh mê như điều đó, nghĩ đến đây khóe môi Hàn Thuyên hơn nhếch.

“ Anh nghĩ tôi không có khả năng, mua đứt Gmeiner trong vòng ba tháng”

“ Cô có thể, nhưng cái giá để cô đưa ra quả thực có phần bất ổn vì ba tháng! Tôi cũng không ngồi im để cô mặt sức thu về”

Hàn Thuyên nhàu mày trầm tư “ Vậy Trương thị, tôi vốn dĩ không hứng thú. Nhưng có lẽ cậu đã thuyết phục được tôi rồi”

“ Từ lâu tôi đã sắp xếp thu mua cổ phiếu được chia nhỏ từ Trương Thị, chỉ có điều nó quá bé tôi lại không tiện ra mặt. Nếu cô có hứng thú tôi sẽ vui vẻ nhường quân cờ này cho Vũ Thị, hơn nữa lần này khi hiệp ước hai bên bị phá vỡ không những Gmeiner chịu thiệt hại, về phía Trương Thị cũng ảnh hưởng không kém, Vũ Thị mạnh nhất về kinh tế vậy nói đến đây chắc cô đã hiểu...”

Hàn Thuyên im lặng, quay người sang hướng khác, chẳng hiểu cô trầm tư một hồi thế nào lại quay lại và hỏi anh một câu, chẳng hề liên quan:

“ Anh yêu Minh Anh chứ”

“ Ừ” nhắc đến nó, ánh mắt nghiêm nghị ban nãy tan biến hoàn toàn thay vào đó là một sự dịu dàng khó cưỡng.

“ anh dám cá cược với tôi không?” Hàn Thuyên cười nhếch môi.

“ Cá cược? Minh Anh không phải món hời tôi không có lí do gì đưa cô ấy ra bàn cân, cô ấy giá trị hơn thế rất nhiều”

Hàn Thuyên bỗng bật cười, chỉ một lời kiến nghị, chưa nghe hết câu người này đã xù lông hăm dọa cô nếu đụng đến Minh Anh. Quả thực không đùa được, nếu bảo anh ta hi sinh bản thân vì Minh Anh chắc chắn anh ta chẳng buồn mà đồng ý ngay, Minh Anh chẳng phải bị anh ta hành hạ ra bã ra tương sao, nhân cơ hội này thay Minh Anh đòi một chút công bằng.

“ Tôi không quan tâm Minh Anh của anh như thế nào, tôi là người kinh doanh tôi muốn có lợi nhuận, thế thôi...”

“ Lợi nhuận, nếu cô muốn tôi sẽ cho cô. Nhưng Minh Anh không thể! Dứt khoát không”

“ tôi chưa nói hết mà, anh thật hấp tấp” Hàn Thuyên cười nói “ Muốn tôi hợp tác, điều đó không khó lợi nhuận thu về bao nhiêu tôi đều chấp nhận, nhưng tôi muốn có điều kiện để đảm bảo!”

“ Cô muốn cá cược như thế nào”

“ Một năm, không gặp hay liên lạc với Minh Anh trong vòng một năm, anh làm được không?”

“ tôi và Minh Anh liên quan gì đến cuộc mua bán này? Tình cảm của chúng tôi không phải trò đùa đem ra cá cược”.

“ Đó là điều kiện duy nhất, nếu anh đồng ý. Mọi thứ anh cần Vũ Thị sẽ hỗ trợ hết mình”

“ Được” Anh không còn thời gian để suy nghĩ vớ vẩn nữa, đi đường nào cũng được.

“ Tốt, tôi rất muốn xem, tình cảm của hai người có thực sự hấp dẫn như lúc này không. Ày da, thật đáng quan tâm, dù gì Minh Anh cũng là bạn tôi... như vậy nhé, hai người muốn tương phùng sớm hơn thì anh hãy đặt tâm trí làm sao Trương Thị out càng sớm hơn với thời gian dự định càng tốt, lúc ấy hai người cũng tương phùng sớm hơn.”

“ Nhớ nhé, Tổng giám đốc Long. Thời gian của anh chỉ có một năm ! Không hơn, không kém”

Cuộc nói chuyện kết thúc, Hoàng Long thở hắt ra ngồi bệt xuống ghế. Quả nhiên, đầu óc Hàn Thuyên chẳng thể đùa, tính toán rất nhanh rất nhạy bén.

“ Sao rồi, bạn tôi” Thế Hiển bất ngờ xuất hiện đập vai anh.

“ Một vụ cá cược”

“ Cá Cược?” hần thấy làm thú vị.

“ Hàn Thuyên đồng ý hợp tác, nếu trong vòng một năm tôi giao chiếm được 20% tặng cho cô ta và điều kiện...”

“ Chẳng phải quá đơn giản sao, tao tin chắc thời gian đó dư cho mày thực hiện. Vốn luyện của Vũ Thị bỏ găm cả năm không hết mà.” hần khoanh tay trước ngực đầy hào hứng.

“ Trong vòng một năm, tao không được có bất kì liên hệ nào với Minh Anh. Hoàn toàn không”

“ Cái gì, cô ta mất trí à. Cũng giỏi bày trò nhỉ” hần chau mày khinh miệt.

“ Là cô ta thay Minh Anh đòi một chút công bằng...” Anh thở hắt ra “ Không sao, tao sẽ tiếp đến cùng chỉ là một năm”

“ Ủ, mày cứ ngây ra đó rồi đợi, mày đợi được nhưng Minh Anh chờ bảy năm rồi cô ấy không ngán thì tao cũng thấy ngán thay. Huống hồ thêm một năm thì khác nào thêm một vạn cơ hội cho Đăng Khôi” hần xoáy vào lòng ngực, bằng những câu cực kì khó nghe.

Lòng rõ khó chịu, dù gì cũng lời Thế Hiển nói đã đúng đến chín phần, cơ bản là anh chấp nhận nghe và không nghe như thế nào. Một năm cũng tốt, chừng ấy thời gian để đổi lấy tự do và Minh Anh không thiệt thòi chút nào...

236. Chương 117: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 8)

Xoay vòng như chong chóng sau gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ gấp rút cuối cùng gót giày của nó cũng đặt trên thiên đường nước Anh xa xôi. Vừa ra khỏi sảnh sân bay đã có ngay xe đến rước, nó vội nói vài lời với Đăng Khôi rồi biến mất tăm.

Chiếc xe dừng lại trước tòa nhà hơn năm mươi tầng, Minh Anh chẳng bỏ ngỡ như thuở ban đầu nữa, nếu không muốn nói là quá quen với sự sang trọng, xa hoa của tập đoàn này.

Quả nhiên công ty mẹ có khác, tính đến nay vị trí của nó cũng khá máu mặt ấy vậy khi đứng dưới sảnh này trông nó cũng như bao nhân viên văn phòng bình thường, chẳng có những cái cúi đầu chào hỏi như PARKSON, không phân biệt chức vụ giai cấp. Đơn giản chỉ là câu cửa miệng “ Annie, Nice to meet you” rất thân thuộc, vui vẻ, . Cách giao tiếp và làm việc này có phần thoải mái hơn rất nhiều.

“ Thầy”

Bóng dáng Mr.Jul ngay cửa thang máy, Minh Anh gọi to chạy lại.

“ Oh, Annie. Sao lại qua đây rồi” Mr.Jul hào hứng khi thấy học trò, nhưng vẫn làm bộ cầu nhàu.

“ Nhớ thầy, nên đến thăm ấy” nó nịnh.

“ Tôi nhớ đã cấm em quay trở lại rồi mà” Mr.Jul ghẹo nó.

Cả hai cũng nhanh chóng có mặt tại phòng Hàn Thuyên, cửa không đóng nên cả hai cứ thế tiến vào. Đồng lúc Hàn Thuyên cũng vội vàng gấp máy tính lại, như về sợ bị bắt quả tang.

“ Cậu đến rồi sao”

Hàn Thuyên vui vẻ nói, ôm một cái để che dấu sự bất ngờ lúng túng ban nãy.

“ Cậu vừa họp xong sao”

“ Ủ, là đối tác mới. Chuyện quang trọng...” Hàn Thuyên vội giải thích.

“ Không sao, đã quan trọng thì không cần nói cho mình biết, khi nào muốn mình giúp cậu cứ nói”

“ Annie, mình yêu cậu vì điều đấy đấy” Hàn Thuyên chớp mắt tình nghịch.

Không vòng vo đôi lời nữa, Hàn Thuyên thẳng thừng vào vấn đề “ Mình biết mục đích cậu quay trở lại, ok nếu cậu muốn mình sẽ giúp”

Phong cách làm việc này của Hàn Thuyên, nó cũng chẳng có gì ngỡ, nhanh gọn lẹ rất thú vị đây là một kiểu khiến thu hút đối phương mà Minh Anh đã và đang học từ từ.

“ Không, chúng ta trao đổi sòng phẳng. Không ai nợ ai”

“ Có những cái cậu không nên học đâu” Hàn Thuyên biểu môi, có lẽ cô bày sai cô bạn mình rồi.

“ Vào chuyện chính đi” Mr.Jul nghiêm nghị.

“Được, nếu cậu đã quyết định vậy mình sẽ tôn trọng. Theo những gì mình biết, nếu bây giờ ông Trương rút khỏi Gmeiner không khác gì trụ nhà đang vững lại sập hoàn toàn, họ buông kim cương số vốn bỏ ra không hề nhỏ, tổ lại một kinh doanh tạp hóa có chút khó khăn”

Bản thân khi trở về nơi đây, bản thân nó đã chuẩn bị rất chu đáo, nó hiểu ý Hàn Thuyên muốn gì “Mình hiểu quy tắc làm việc của cậu, đây!”

Minh Anh đẩy một tập hồ sơ về PARKSON về phía Hàn Thuyên “tất cả giấy tờ và quyền chuyển nhượng PARKSON, sức hút của PARKSON giờ đây như thế nào cậu cũng hiểu rõ, mình không cần giải thích đúng chứ. Mình tin đây sẽ là bản đạp để giúp cậu đầu tư vào GMEINER, cậu thấy thế nào?”

“Và mình cũng có điều kiện”

Nói đến đây, Minh Anh có phần ngập ngừng. Hàn Thuyên vốn đã đoán ra từ trước, cười mỉm thay nó nói nốt phần còn lại “Điều kiện Vũ Thị chỉ được phép đầu tư và thu lợi nhuận không được mua bất kì một phần trăm cho dù là nhỏ nhất của Gmeiner đúng không?”

Ánh mắt lo lắng của Minh Anh, càng khiến Hàn Thuyên thấy làm thú vị “Coi cậu, bỏ cả tài sản vì một người đàn ông mà không hề tiếc nuối gì. Nhưng mình cũng có điều kiện!”

Không chỉ Minh Anh nhìn Hàn Thuyên lấy làm khó hiểu, mà ngay cả Mr.Jul cũng thấy làm hiếu kì. Cái giá bỏ ra đã rất đắt đỏ ấy vậy còn kèm theo điều kiện, muốn lấy tiền của Hàn Thuyên không dễ.

“Điều kiện” nó nhấn.

“Ừm, mình không máu lạnh đến nỗi không cho nhân viên ưu tú nhất công ty được một vị trí. Hơn nữa số tiền bỏ ra đầu tư không nhỏ, mình cần một người giúp mình bù vào khoảng trống chứ”

Hàn Thuyên phì cười “Bởi vậy, trong vòng một năm mình muốn cậu ở lại đây làm việc. Còn về PARKSON cũng nên đổi mới để củng cố vị trí, Julian tạm thời sang Việt Nam điều hành và giám sát siêu thị”

“Được, mình đồng ý” nó không cần nghĩ ngợi thêm gì nữa, tính tình của Hàn Thuyên nói được làm được và rất coi trọng lời hứa vì vậy nó rất tin tưởng vào quyết định này.

“Nhưng mà cậu chu cấp chỗ ở đấy” nó đùa.

“Cậu cứ lo” Hàn Thuyên cười đểu nhìn về phía Mr.Jul gian manh “bảo thầy cậu, cho mượn chìa khóa nhà đi anh ta đi một năm thì cậu ở một năm RẤT TIỆN”

“Ồ, sao lại đổ sang anh. Em muốn kiếm tiền thì phải lo cho người ta chu toàn chứ” Mr.Jul liền từ chối.

“Thầy ơi, làm sao đây. Em muốn ở nhà thầy thôi” nó phụng phịu làm mặt xấu đòi hỏi.

Đến mức này cũng đành chịu thua, có nói thêm nữa thì không bị tra tấn màn nhĩ cũng bị hai người này chát chém thành trăm mảnh lúc nào không hay nếu dám từ chối, thôi thì làm thấy phải hi sinh cho học trò đó là trách nhiệm và bổn phận, ai mượn năm năm trước anh tùy hứng nhận đệ...

Bảy năm trước cũng bước vào tiệm áo cưới vì đám cưới của em gái và bảy năm sau lại một lần nữa Hoàng Long lại bị cặp đôi chị của người mình yêu kéo vào tiệm cưới thêm một lần nữa.

Vốn dĩ anh đã từ chối không đi, ấy vậy Uyển Nhi nào dễ dàng bỏ qua năn nỉ ỉ ôi lôi kéo anh đi không được, lại bắt đầu qua hù dọa Thế Hiển, nếu hần ta không kéo được anh đi cùng thì đừng hòng có lễ liếc gì xảy ra. Vì chính điều ấy mà hần méo mó cả một ngày, đi theo bám đuôi nói hết lời hết nước phải rủ anh đi cùng cho bằng được.

“Hoàng Long, mày thương tao không, coi như tao cầu xin mày đi. Nếu mày không chịu đi có lẽ con tao nó không được nhận cha và thành con nuôi đó, mày đừng nhần tâm thế chứ”

“Hoàng Long, nếu mai mày mà không đi thì ra cầu sông Hàn nhặt xác tao về hộ”

“Hoàng Long, 3% tao tăng thêm cổ phần của mày thêm 3% lợi nhuận. Mai đi thử đồ cưới với vợ chồng tao”

“Hoàng long, mày không yêu tao sao. Mày yêu tao sao không để tao hạnh phúc sao, sao lại nhẫn tâm đối xử với tao như thế chứ, mày có còn là người không”

Vậy đây nguyên một ngày hấn tra tấn anh bằng những ngôn ngữ, mà có thể cả đời hấn chẳng dám để lòng tự cao của mình xuống như vậy. Hấn cần người con gái, quả nhiên vì Uyển Nhi hấn có thể vứt cả lòng tự trọng của mình sang một bên.

“không có Minh Anh, tao đi theo làm gì” anh tùy hứng nói, vì biết điều đó chắc chắn không xảy ra.

“Ồ đồ, xàm xí ai bảo không. Tất nhiên là có Minh Anh tao mới rủ mày”

Anh dừng bút, chú tâm vào hấn nhiều hấn “Uyển Nhi lúc này gọi cho tao, bảo có Minh Anh đi nữa, cô ấy là phù dâu thì mày phù rể đúng chứ”

“Dù vậy tao cũng không đi. Vậy tao đành nhờ Đăng Khôi, vốn dĩ chuyện này cũng không sai quy tắt đám cưới chị thì mày và Minh Anh sẽ gặp nhau sai chỗ nào là do bọn tao mời mà”

Đăng Khôi? Từ bao giờ cái tên này uy hiếp tình yêu của anh đến vậy, Đăng Khôi yêu Minh Anh, anh biết những chưa một lần sợ mất hay thiếu tin tưởng Đăng Khôi. Vậy mà giờ cứ hờn nghe hai người đó gần nhau anh liền lồng lộng bức bối.

“Gửi địa chỉ, thời gian, qua tin nhắn đi”

“Ồ kè, phải vậy chứ. Bạn tốt”

Hết nạn này đến nạn khác, hấn chỉ nói bữa ngờ đâu Hoàng Long lại đồng ý ngay, nhưng cũng từ đó làm hấn đau đầu muốn nổ tung. Vừa thuyết phục tên cứng đầu này xong, giờ phải thuyết phục thêm cô vợ của tên đáng ghét này nữa, nghĩ đến đó hấn chỉ còn cách mua vé sang đó năn nỉ Minh Anh mới yên ả mọi chuyện, không toi với Uyển Nhi cũng toi với tên Hoàng Long này.

Một cú điện thoại Minh Anh đã đồng ý ngay, ấy vậy mà hấn cứ lo ách lo ể. Hấn còn tự trách mình nghĩ nhiều, hóa ra mọi điều rất dễ giải quyết hấn cưới thỏa mãn, rồi ôm Uyển Nhi ngủ ngon lành, không quên chúc cậu con “bé con của ba ba ngủ ngon” ...

Hôm nay có khách quý đến nhà, mẹ Hoàng Long đích thân tham gia vào việc sửa soạn nhà cửa, mất cả ngày bà mới trang trí cho nó mới mẻ hơn, ấy vậy khi về đến nhà chẳng một lời hay cái nhìn liếc qua, anh chẳng buồn quan tâm đi một mạch lên tận phòng.

“Hoàng Nhi, con xem lão này sao không già đi. Mẹ thấy thật chướng mắt” mẹ anh cầu nhàu.

“lão ta chẳng phải sắp biến khỏi đây rồi sao. Momi ráng chịu đựng thêm một thời gian” Hoàng Nhi phì cười đáp lại.

“Bảo sao số mẹ khổ quá mà, có con trai mà chẳng được gì. Cứ con gái như này mới thích cơ” bà vừa nói vừa xoa bụng Hoàng Nhi âu yếm.

“Thôi chúng ta vào chuẩn bị thêm chút đồ ăn đi, có lẽ bên đó sắp qua rồi đó. Con muốn xem cục đá kia tối nay sẽ tan chảy hay tiếp tục đông cứng”.

Tầm khoảng một tiếng sau, chiếc xe limo bóng loáng chạy vào ngôi biệt thự, ba mẹ Hoàng Long đều hào hứng chào đón khách quý. Anh cũng có mặt nhưng với sự gượng ép, nếu mẹ anh không cầu nhàu nhiều lời, có lẽ một suy nghĩ anh cũng chẳng thêm nghĩ phải xuống đón họ.

“Lão Trương, Thiên Nghi hai người đến rồi” Ba anh bắt tay chào hỏi lão Trương.

“Ông khách sáo quá rồi, chẳng mấy chốc cũng là người nhà hết cả”

“Được rồi, được rồi, chắc ông và cháu cũng chưa dùng cơm tối phải không. Chúng ta đừng dài dòng nữa vào nhà thôi” mẹ anh giục.

Từ đầu buổi, anh chẳng lên một tiếng nào, thái độ rất dửng dưng...

Buổi cơm tối trôi qua rất êm đềm, cũng rất ấm cúng rất hiếm có dịp cả nhà bốn người đầy đủ ngồi chung một mâm như thế này , cũng chẳng có gì cho đến khi dùng món tráng miệng đàm trà, đã diễn ra một sự việc khiến anh mãi đến sau này vẫn còn ám ảnh rất nhiều.

“ Bác Trương con xin lỗi, hôn ước này sẽ không có và sẽ không diễn ra” giọng anh nghiêm túc đến từ con chữ, rất rõ ràng rành mạch.

“ Anh nói bừa cái gì đó” ba anh không giữ được bình tĩnh quát lên.

Mặt lão Trương biến sắc, nhìn anh phần nộ không nói nên lời, về phía Thiên Nghi đã biết trước tình huống như thế này sớm muộn cũng xảy ra cô không thấy làm lạ, cuối mặt khẽ cong nhẹ môi.

“ ba, bác Trương chuyện hôn sự là chuyện cả đời người, cho dù hai người đem tình yêu ra mua bán cho dù không nghĩ cho con, thì hãy nghĩ đến cảm nhận của Thiên Nghi. Cô ấy có đồng ý đi chẳng nữa, con cũng không đồng ý, hôn nhân là đích đến của hai con người không phải thứ đem mua bán”

“ Anh thôi trẻ con có được không, anh nói cái gì là hôn nhân mua bán. Một ngày không yêu thì mười ngày, mười ngày không yêu thì trăm ngày, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, anh đừng có suy nghĩ nông cạn , rút mọi lời nói lại cho tôi” ba anh không kiềm chế nổi .

Thiên Nghi đặt tách trà lên bàn, hướng mắt về phía hai người trung niên trước mặt mình mà dùng âm trầm nói rõ “ Con cũng không muốn cuộc hôn nhân này, Hoàng Long anh ta là ai lại tự đề cao mình như thế. Thiên Nghi con đây không cần một người đàn ông nhu nhược”

Cô quay sang anh “ Hoàng Long, là tôi cưới từ anh, anh nhớ cho rõ những gì tôi nói tối nay. Sẽ không có đám cưới nào diễn ra, có ép buộc tôi thà chết cũng không muốn chung sống một người đàn ông trốn tránh tình yêu như anh”

Giọng nói lạnh lẽo của Thiên Nghi vang khắp căn nhà, nói rồi cô cúi đầu xin phép về trước, để lại mọi người với ánh mắt đầy sự ngạc nhiên lẫn chẳng hiểu điều gì đang xảy ra.

Ấy vậy, anh cũng chẳng cần thiết phải có mặt nơi đây, theo sau cúi chào bỏ lên phòng. Lão Trương về mặt khá tức giận hừ mạnh rồi dậm chân bỏ đi, ba mẹ anh đứng thừ khó lòng mà ổn thỏa, qua đêm nay có lẽ ngày mai sẽ là những chuỗi ngày đầy giống bão với tập đoàn...

Quả nhiên không quá một ngày, toàn bộ cổ phiếu của Gmeiner giảm không phanh, cả tòa nhà thị chính như chợ ba mươi, náo nhiệt sôi nổi, nhân viên chạy toán loạn khắp nơi. Bận đến nỗi áo quần cũng không buồn mà thay được tử tế.

Ông Nội anh nghe tin cũng không chịu nổi cú sốc mà máu nhồi cơ tim, nay rơi vào tình trạng hôn mê sâu, nằm bệnh viện điều trị theo dõi, ba anh cũng lên cơn tim phải cấp cứu vẫn chưa tỉnh, mẹ và Hoàng Nhi cũng lật đật bay sang để tiện chăm sóc.

Cuộc sống của anh cũng bắt đầu lao vào dầu sôi lửa bỏng, hai mươi bốn giờ trên bảy hầu như anh đều anh cơm trên máy bay, ngủ trên máy bay, từ Việt Nam sang Mỹ, rồi lại từ Mỹ bay về Việt Nam.

Việc đàm phán đến đâu đều thất bại, càng gây thêm sức ép kinh khủng. Anh mệt nhọc đến nỗi chưa đầy một tháng đã xanh xao hắc đi. Lão Trương quả nhiên có quyền lực không kém, mọi nguồn thu vào mua ra ông ta đều chặn lại rất cặn kẽ chặc chẽ khó mà thở nhẹ.

Về phía bên Hàn Thuyên vẫn chưa có động tĩnh gì, càng khiến Minh Anh sốt ruột, vậy mà mỗi lần cô tìm gặp Hàn Thuyên còn khó hơn cả lên trời. Nhờ sự trợ giúp của Mr.Jul cũng coi như vô dụng, điện thoại liên tục liên lạc không được, cứ ngày ngày theo dõi biến cố của tập đoàn Gmeiner nó lại đứng nói không yên, nhiều khi suy nghĩ nông cạn vứt bỏ tất cả để quay về bên anh, nhưng có quay về cũng là vô dụng. Nó không ở đây, cơ bản không giúp được gì.

“ Hàn Thuyên, mình biết cậu ở trong đó. Mở cửa ra nói chuyện với mình ngay” mặt cho nó hết sức kêu gào, âm thanh im lặng như mặt tiền vẫn vậy chẳng có gì đổi mới.

“ Trợ lý Nguyễn, ban nãy chủ tịch đã ra ngoài đàm phán rồi. Cô đừng đứng chờ vô vọng nữa, vâng...vâng...vâng”

“ Như nào, cô nói đi” nó hét lớn.

“ Chủ tịch căn dặn, nếu là cô đến tìm thì không cần báo. Có việc gì chỉ cần nói với tôi là được, và thứ này chủ tịch giao cho cô dặn là cô phải hoàn thành trong vòng 3 tháng”

Nó nhận lấy, lật từng trang đề án mà không khỏi nóng mặt. Giờ này, Hàn Thuyên còn đưa cô những thứ vớ vẩn như thế này rồi cuộc cô ấy muốn làm gì.

“ tôi không làm” nó thẳng thừng từ chối

“ Tổng giám biết cô sẽ như thế này, nên đã nhờ tôi nói với cô một câu này “ Dục tốc bất đạt” mong cô nhớ kĩ”.

Tại căn phòng sang trọng, Hàn Thuyên vừa nhâm nhi thưởng thức tách trà thơm ngon, cô cười nửa miệng phóng khoáng, giọng nói chậm rãi cũng đầy sự kiêu ngạo kèm theo.

“ Hối lộ, trốn thuế, thao túng giá cổ phiếu , trốn tránh trách nhiệm , văn phòng công tố vẫn đang điều tra rất chặt chẽ, người như ông ta đem lại lợi ích gì?”

Chưa dừng lại Hàn Thuyên tiếp tục dùng lời lẽ đầy chua ngoa “ Chuyện này công khai ra bên ngoài, ông nghĩ cái mác “ CHỦ TỊCH TRƯỞNG” còn mấy ai gọi nó nữa? Hay gọi là một lão già hết thời?”

Lão Trương mặt mày đỏ rần, người phụ nữ trước mặt ông ta không xa, nhưng cô ta nhỏ tuổi hơn ông rất nhiều lại ngông cuồng không kiên dè chừng mực, hết chín phần đánh vào tâm lí lo sợ của ông “đến cuối cùng kết quả cũng chỉ là sự nghi ngờ”

Thấy lão Trương cố gắng giữ bình tĩnh đáp, càng làm cô thêm thú vị“ ông tưởng rằng có thể dễ dàng một tay che trời hay sao ? Ông nghĩ đủ sức đấu với tôi?”

“ Cô” lão Trương rít lên “ Rồi cuộc cô muốn gì”

“ Tôi muốn lấy tập đoàn của ông” Hàn Thuyên nhấn mạnh.

“ Hồn xụt, một trung tâm bách hóa như cô đòi đấu với chúng tôi. Không tự biết sức lực mình đến đâu” lão Trương phản nộ.

“ Vậy chúng ta cùng nhau đấu thử xem. Được rồi, kết thúc cuộc nói chuyện này thôi” cô cười nhếch môi đứng dậy đi thẳng một hơi ra cửa, chào cũng không thèm.

“ À phải rồi” Hàn Thuyên dừng lại đôi chút “ Ông còn nhớ 10 năm trước ông từ sĩ vũ một con bé mới chỉ 17 tuổi không?”

Lão Trương sững người không hiểu, nhú mày nhìn về hướng cô.

“ Một đứa con gái không biết thân phận như cô ở bên Thịnh Lâm sẽ hủy hoại tương lai của nó!” cô nhấn mạnh “ Tôi chưa bao giờ quên câu nói này, cũng nhờ nó bây giờ tôi đứng cho ông có một kết quả”

Bóng Hàn Thuyên khuất dần, lão Trương chao đảo ngã xuống ghế sofa, tay ông ta không chút sức lực để cầm nổi tách trà.

“ Chủ tịch, Vũ thị đã trở thành cổ đông chính thức của Gmeiner, hiện tại cổ phiếu bên đó không ngừng tăng lên một cách nhanh chóng...hơn nữa bên thanh tra kiểm toán cho người đến điều tra, có người tố cáo ngài tạo quỹ đen và tham ô”

Mặt mày lão Trương trắng bệnh, cơn đau tim đột ngột ủa đến, ông ta thở không nổi mà đâm ra bất tỉnh tại chỗ. Ai nấy đều toán loạn, Trương Thị như chìm vào mớ hỗn độn kéo dài...

Ngày cưới của cặp đôi bá đạo cũng đã đến, từ mờ sớm à không cả đêm Uyển Nhi chẳng tài nào chợp mắt nổi, cô cứ đi đi lại lại trong phòng. Từ ban công Minh Anh trông thấy ánh đèn, bất giác cười tiến lại gõ cửa.

“ Chị hai” nó gọi khẽ.

“ Minh Anh, sao em chưa nghỉ ngơi, em mới bay về đây chắc mệt lắm đi nghỉ ngơi đi” Uyển Nhi quan tâm thúc giục.

“ Chị muốn thành gấu trúc trong ngày cưới hả, hai giờ rồi đó, hồi hộp ngủ không được sao?”

“ Em ngủ với chị đêm nay nhé”

“ Ừm” nó cười đồng ý.

Mọi chuyện đều dính đến chỗ NGỒ, không ngờ nó có một người chị thế này, không ngờ cả hai lại thân nhau lúc này, không ngờ lại có một đêm dài đến vậy cứ như một bức tranh nhắm mắt mở mắt vẫn sờ sờ ngay trước mặt.

“ Vì sao chị chọn quay lại với Thế Hiển, nếu năm đó là Hoàng Long vẫn được mà”

“ Vì Thế Hiển, bắt đầu từ tình yêu Hoàng Long bắt đầu từ tham vọng. Em cũng biết đấy tham vọng chỉ dẫn đến sự mù quáng, suy cho cùng chỉ có tình yêu sẽ làm bản thân mình bình yên, hạnh phúc, dù đau khổ cũng sẽ thấy đâu đó luôn có một điểm tựa” Uyển Nhi cười mím môi.

“ Chị muốn hỏi em điều này” cô quay sang hỏi “ Nếu là Đăng Khôi là một lựa chọn an toàn, liệu em có muốn thay vì Hoàng Long”.

“ Em biết tình cảm của Đăng Khôi dành cho mình, em cũng không trốn tránh thậm chí em đang đối diện với tình cảm đó”

“ Ồ, có sao. Có thể tâm sự mỏng cho chị biết” cô tò mò.

“ Đăng Khôi đúng là một sự lựa chọn an toàn nhưng bên một người đầu phải chỉ có an toàn là đủ như vậy là bất công với anh ấy, còn Hoàng Long là những đợt sóng xô lúc dịu êm, lúc lại dữ dội nhưng anh ấy bắt đầu từ tình yêu, tình yêu đó cũng theo em suốt mười năm, không nhạt cũng không phải. Em chỉ có thể nói, em không từ bỏ, chưa từng từ bỏ”

“ Ừm” cô gật nghe nó nói. “ Đăng Khôi, anh ta tỏ tình với em chưa?”

“ chị biết em trả lời sao không?”

Uyển Nhi lắc đầu.

“ lúc Đăng Khôi nói “ Minh Anh cho anh một cơ hội”, em đã đáp lại bằng cách giúp anh ấy trong công việc, chắc Đăng Khôi cũng hiểu câu trả lời là như thế nào...”

Cứ thế hai chị em nằm thủ thủ với nhau cho đến tận trời sáng...

Hôn lễ chỉ còn vài phút nữa sẽ diễn, lồng ngực Uyển Nhi đập như trống mãi không thôi cô lo lắng đến độ hơi thở cũng lộn xộn không chính kiến.

“ Cạch” Thế Hiển bảnh bao trong lễ phục chú rể lịch lãm, hần hôm nay tự cho mình là kẻ đẹp trai nhất thế gian, miệng mồm hần cứ cười hết cỡ không ngoát.

Nhìn Uyển Nhi mắt hần không chớp lấy một cái, Uyển Nhi sau vài phút nữa sẽ chính thức là vợ hần, là của hần, là người của hần một cách đường đường chính chính hợp pháp, được luật pháp và nhà nước công nhận.

Đột ngột hần đưa những ngón tay lên đếm rồi lẩm bầm gì đó, Uyển Nhi hiểu kì vừa buồn cười “ Chồng, làm gì đấy”.

“ nhớ vụ cá cược của chúng ta không?tôi nói chơi nào ngờ em lại ghiền tôi đến bây giờ”.

Câu nói bông đùa của hần, gợn lại trí nhớ năm xưa của cô, vụ cá cược cô thách hần cưới được cô.

“ anh thôi ngay cái bộ dạng tự tin đó đi, còn nhớ tháng trước ai là kẻ ôm chân cầu hôn em, thấy tội nên em tạm chấp nhận đừng tưởng bỏ!”

“ Uyển Nhi, đi thôi” hần khoanh tay thành một góc 90 độ chờ Uyển Nhi.

Tiếng nhạc hội trường vang lên bài ca Wedding du dương cả hai người tay trong tay từ từ tiếng vào lễ đường mới muôn sắc tím rực rỡ, Uyển Nhi lộng lẫy trong chiếc váy trắng tinh khôi, mà bất kì người phụ nữ cũng muốn có trong cuộc đời, đó là niềm hạnh phúc lớn nhất của một đời người, tay trong cùng với người mình yêu thương và cùng nhau nhận những lời chúc phúc vĩnh hằng từ mọi người xung quanh.

Mặc cho tiếng vỗ tay ngập tràn trong hội trường, Uyển Nhi chìm mình vào vùng trời kí ức đang úa về ngập tràn lòng ngực cô, nhớ về những sự ngờ nghệch của tình yêu tuổi đầu đời. Sự mộng mơ của tuổi trẻ, sống trọn vẹn và dâng hiến hết tâm can, trao tặng Thế Hiển một tuổi thanh xuân của người con gái, cũng có lúc ngỡ rằng như chẳng thể nào nắm nổi bàn tay, vậy mà giờ đây gương mặt hân tràn ngập hạnh phúc tại nơi đây.

Hắn cũng ngập tràn hạnh phúc không còn từ nào để diễn tả được, sau mười mấy năm cuối cùng người con gái đã thuộc về hắn, là vợ của hắn, là người của hắn một cách đường đường chính chính được pháp luật và nhà nước công nhận, tí nữa hắn sẽ hét lên...

Uyển Nhi và Thế Hiển là hai nhân vật chính sánh bước bên nhau, một tình yêu trọn vẹn...

Theo sau hai người còn có hai còn người trái tim luôn đập vì nhau, vậy mà gặp nhau lại chẳng buồn “cười” cho nhau một ý, muốn nói gì đó lại nghẹn lại nơi cuống họng. Muốn gọi “Hoàng Long” lại chẳng đủ can đảm để bật ra hai chữ đó. Họ cứ thế xem nhau nhưng những kẻ lữ hành qua đường, rất thân thuộc những cũng rất xa lạ.

“CON ĐỒNG Ý”

Hắn hét ” Uyển Nhi, anh thắng rồi. EM LÀ VỢ ANH”

Một nụ hôn sâu lắng sau lời tuyên thệ của hai người, Cả hội trường bật cười vì hành động ngốc nghếch tưởng chừng như sẽ không bao giờ có nhất là đối với kẻ kiêu ngạo như hắn. Hôm nay hắn đã có gia đình trọn vẹn yêu thương của riêng mình, hắn yêu Uyển Nhi hắn tự tin về điều đó và hắn là kẻ hạnh phúc nhất thế gian...

Minh Anh lặng lẽ rời khỏi hội trường, nó còn có rất nhiều việc để giải quyết hơn thế, nó sợ sợ chỉ ở đây thêm vài giờ nữa thôi, chỉ cần Hoàng Long nói “Em đừng đi” có lẽ đôi chân nó sẽ phản bội hết tất cả mà ở bên cạnh anh.

Nó cười mỉm, vì sự tự tin ngốc nghếch của mình, có thể sao? Anh có thể nói lời ngọt ngào sau khi nó khước từ bỏ mặt sỉ vả anh như vậy sao? Không thể nhất định là như vậy.

Nhưng nó cũng đâu biết, nụ cười buồn chua chát ấy đã lọt vào mắt nâu u buồn kia, chợt anh thở dài đến nặng lòng mà đuổi theo đứng đợi từ bên ngoài.

“Hoàng Long, anh khỏe không”

“Hoàng Long, dạo này anh có uống rượu nữa không, có nhớ em không?”

“Hoàng Long, em rất nhớ anh. Mỗi ngày em đều muốn nhìn thấy anh”

Anh tự đọc thoại một mình, bước chân nó cũng theo đó mà dừng lại một khoảng nhất định. Ánh mắt nó chỉ dừng lại nơi bã vai anh mà cười nhếch môi.

“Hoàng Long, anh tự mình đa tình tôi không cần. Nhưng đừng lôi tôi vào câu chuyện của anh” nó rồi nó sẩy chân bước tiếp.

Bất chợt đôi bàn tay kia, đã bị anh vội nắm chặt lại.

“Muốn gì?” nó lạnh lùng hỏi.

“tôi sẽ cho em biết chính xác câu trả lời” Ánh mắt anh kiên định nhìn soáy vào nó, tay gồng lên nắm rất chặt đến nỗi cơ hồ nó phải chau lại vì cảm giác đau đớn “Tôi không khỏe, tôi không uống rượu nhưng tôi rất nhớ em, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em, hôm nay cũng muốn, mai cũng muốn, ngày mốt thậm chí hàng ngày hàng giờ đều muốn nhìn thấy em”

Nó đứng thờ người ra vài giây, rốt cuộc chuyện tình này là chuyện tình dở hơi nhất quả đất phải không? Hôm qua còn chán chường cách mặt nhau làm đau nhau đến lúc có thể nhất qua ngày hôm sau lại là một bản tình ca yêu đến chết đi sống lại không buông tha tâm hồn nhau, vậy nó và anh cả hai người đang chơi trò gì đây? Trốn tim hay là đang dọa nạt hoặc thử thách lòng kiên nhẫn lẫn nhau.

“ Ờ” nó đáp không một chút cảm xúc “ Đó là việc của Tổng giám đốc Long, tôi đây không quản? Xin hỏi còn việc gì nữa không?”

Anh cười nhếch, buông tay nó ra nhẹ nâng cằm nó lên để mặt đối mặt, tựa hồ hạ gương mặt mình đến sát mặt nó “ em, con người em tất cả đều là của tôi”.

Nói xong anh bỏ lại nó giữa hành lang vắng lặng, với cảm xúc rối bời mà rời đi không một lời giải thích. Ý của anh là gì, thực ra anh đang và muốn làm gì tại sao lại nói như thế dù biết nó đã cự tuyệt.

Tiếng ồn ả phía trước làm nó giật mình, thôi suy nghĩ, nghe giọng người con gái đã thét lên quá quen thuộc. Chính là Hoàng Nhi, nó hoảng hốt chạy lại.

“ Quốc Huy, anh buông tôi ra, đơn tôi đã viết kí tôi cũng đã kí. Anh muốn gì nữa, tốt nhất anh về nhà và hoàn tất giải thoát cho mẹ con tôi được không? Coi như tôi cầu xin anh”

Nước mắt Hoàng Nhi dần dụa đổ ra không ngừng, tâm can cô đau đớn xé nát cõi lòng. Ấy vậy Quốc Huy khẳng khái một hai không chịu từ bỏ.

“Em nói nhảm nói cuội gì chứ, đơn gì anh không kí. Em và con là gia đình của anh, sao anh có thể bỏ mặt hay làm tổn hại điều gì. Hoàng Nhi, bình tĩnh nghe anh giải thích được không?” Quốc Huy hết sức cần thiết, nài nỉ.

“ Quốc Huy, bấy nhiêu đó đã đủ rồi. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, xin anh làm ơn, làm ơn hãy trách xa cuộc sống của mẹ con tôi, làm ơn”

“ Không, tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, Hoàng Nhi nghe anh. Anh không bao giờ làm điều gì có lỗi với em cả, cô ta chỉ là tự biên tự diễn anh chưa bao giờ đi quá giới hạn, tại sao em không tin anh” Quốc Huy gần như bất lực, từng lời nói của anh phát ra mang sự thống khổ triền miên.

“ Hoàng Nhi, cậu đừng khóc nữa” nó xót xa ôm bạn vào lòng “ không quá giới hạn của anh là đợi anh và tình nhân ngủ chung một giường mới là giới hạn sao. Quốc Huy vốn dĩ kể như anh không trân trọng bất kì người phụ nữ nào, thì để họ được sống yên bình có được không?” nó chỉ thẳng vào mặt Quốc Huy mà chỉ trích.

“ Minh Anh, em đừng hiểu lầm. Giúp anh khuyên Hoàng Nhi được không, anh không thể sống nếu thiếu mẹ con cô ấy” ánh mắt Quốc Huy đầy sự thành khẩn.

“ hừ, tôi chỉ hận không đâm cho anh một cú ngay lúc này. Nếu Hoàng Nhi muốn ly dị với anh tôi hai tay sẵn sàng ủng hộ, anh biết điều còn là người thì buông tha cho mẹ con cậu ấy đi”.

“ Hoàng Nhi, em theo Quốc Huy về nhà đi” Hoàng Long từ xa tiến lại.

Lúc này mọi thứ trở nên hỗn loạn cả lên, người như anh ghét nhất là những kẻ ngoại tình lăng nhăng vậy mà giờ lại bảo Hoàng Nhi theo Quốc Huy về nhà, chẳng phải như thế là tạo cơ hội cho Quốc Huy lừa gạt em gái của mình, chẳng lẽ bấy lâu nay nó đã nhìn sai con người này.

“ Hoàng Long, anh làm cái trò gì thế. Ngay cả anh cũng phân biệt được trắng đen sao, Hoàng Nhi là em gái ruột của anh đó” nó sỉ vả anh.

“ Chuyện không liên quan đến em, em cũng không có tư cách được xía vào chuyện của Hoàng Nhi” biết nó định phản kháng anh lại thêm một lời “ Hơn nữa, em lại càng không có bất kì mối quan hệ máu mủ nào dính líu đến cả hai bên”

“ Hay không cho cậu không liên quan, tôi thích xía mũi đấy. Anh ngăn được sao?” hai tay nó nắm thành quyền, nếu được nó muốn tát anh một cái cho tỉnh.

“ Được, bởi vì tôi là anh trai của Hoàng Nhi, còn em chẳng có chút liên can nào”

Hoàng Nhi mỗi lúc lại khóc lớn hơn, sợ ảnh hưởng đến thai nhi nó chẳng thêm đôi co với anh nữa. Định dìu Hoàng Nhi bỏ đi thì Quốc Huy chạy lại ngăn cản.

“ Quốc Huy, anh muốn gì” nó lườm Quốc Huy.

“ Minh Anh, cô làm loạn đủ chưa. Người như cô hiểu được gì từ chúng tôi, chúng tôi có công việc dù có quan hệ xã giao với bất kì người nào cũng vì muốn kiếm miếng cơm lo cho gia đình, tôi dù có bụng tiền để tài trợ cho một vị tiểu thư nào thì cũng là mang tính chất công việc” Quốc Huy không nhìn được tuồng một tràng, tay chỉ mặt nó mà sỉ.

“ Hoàng Nhi, lúc chúng ta bắt đầu. Chẳng phải ngày hôm đó anh đã nói với em, dù anh bên ngoài như thế nào cũng chỉ là muốn tốt cho tương lai cả hai, anh thề anh sẽ chẳng bao giờ làm chuyện gì có lỗi, thứ anh muốn anh là cho em cho gấu, cả đứa bé sắp chào đời một cuộc sống đầy đủ vật chất, em muốn gì anh đều có thể lo cho em được. Càng không muốn tổn thương mẹ con em”

“ Hoàng Nhi, mọi thứ anh làm đều muốn tốt cho gia đình mình, anh luôn đặt em để làm mục tiêu phấn đấu hằng ngày, anh chỉ mong một điều em thấu hiểu với những mối quan hệ kia, vợ chồng chẳng phải là chia sẻ với nhau những khó khăn ấy. Điều đó em không thể cho anh được sao?” Quốc Huy đau đớn, nói lắp bắp không rõ.

“ Chia sẻ, nếu thật sự tính chất công việc thì anh có thể nói với em mà. Tại sao anh lại giấu...hức...hức...” Hoàng Nhi cầm hận đánh túi bụi vào Quốc Huy.

“ Anh sợ nếu em biết, em sẽ như thế này. Em từ nhỏ đã không phải làm bất kì việc gì, một chút cũng không, anh sợ một ngày nếu gia đình anh không còn gì hết, anh lại chẳng kịp có sự nghiệp riêng sẽ hại em trở thành một người không chút địa vị, muốn gì thêm gì cũng phải kìm lại, thật sự anh rất sợ ngày đó. Anh không muốn em chịu khổ khi làm vợ anh”

“ Quốc Huy, thôi đủ rồi anh đừng nói nữa, đừng nói nữa tôi không muốn nghe” Hoàng Nhi ôm lấy hai tai bịt kín thét gào.

Đến mức này, Quốc Huy gần như rơi vào tuyệt vọng, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt rơi xuống như dê vỡ, rồi nắm tay Hoàng Nhi.

“ Được anh sẽ không nói nữa”

Hoàng Nhi cố nín khóc, mở mắt đau đớn nhìn chồng “ Hoàng Nhi, thật ra em có yêu anh không”

Câu hỏi này bật ra trong tình cảnh căng thẳng như vậy, làm Hoàng Nhi hay nó đều bất ngờ. Hoàng Nhi chỉ nhìn, nhìn một cách sâu lắng nhất, cũng có ngày Quốc Huy hỏi cô loại câu hỏi trêu người như thế này ư, bình thường cô sẽ sẵn sàng trả lời “ vâng, em yêu anh rất nhiều”

Nhưng tại sao bây giờ, ngay chính cô cũng đã tự hỏi bản thân “ Hoàng Nhi thật ra mà có yêu Quốc Huy nhiều như vậy không?”

Không thấy Hoàng Nhi có ý định trả lời, Quốc Huy rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Phụ nữ là vậy khi họ yêu họ sẽ trả lời rất nhanh không cần suy nghĩ, và họ cũng sẽ thấu hiểu, bây giờ Hoàng Nhi im lặng tức đồng nghĩa cô ấy không yêu, không cần kể như anh, cô ấy nhấn tâm bỏ rơi anh.

“ anh...anh...hiểu rồi. Anh sẽ về nhà hoàn tất thủ tục, em đừng suy nghĩ gì thêm ảnh hưởng đến đứa bé”

Quốc Huy nói rồi buồn bã xoay người nặng ngàn cân quay đi, chợt anh nhớ điều gì đó liền ngoảnh đầu lại “ Cầu xin em, đừng bỏ đứa bé”

Bóng Quốc Huy khuất dần, làm người ta nhìn vào là cả một thế giới đổ sụp đến với anh, hết thật rồi thì ra bấy lâu nay anh cố gắng vì gia đình nhỏ của mình hoàn toàn không có ý nghĩa nào cả, hoàn toàn không. Trong mắt vợ anh, tất cả những điều đó chỉ bộc lộ thói lãng nhăng khốn nạn, mà anh gây ra, anh cũng giống như ba anh một người đàn ông bội bạc, thiếu mẹ con cô ấy, anh sống còn ý nghĩa gì, anh là một thằng tồi không hơn không kém.

Ngồi trên xe Quốc Huy cười ngay đại, đau điếng người anh phóng xe như tia chớp ra quốc lộ ...

“ RẦM”

237. Chương 117: Thử Thách Cuối Cùng (Phần 8)

Xoay vòng như chong chóng sau gần hai mươi bốn tiếng đồng hồ gấp rút cuối cùng gót giày của nó cũng đặt trên thiên đường nước Anh xa xôi. Vừa ra khỏi sảnh sân bay đã có ngay xe đến rước, nó vội nói vài lời với Đặng Khôi rồi biến mất tăm.

Chiếc xe dừng lại trước tòa nhà hơn năm mươi tầng, Minh Anh chẳng bỏ ngỡ như thuở ban đầu nữa, nếu không muốn nói là quá quen với sự sang trọng, xa hoa của tập đoàn này.

Quả nhiên công ty mẹ có khác, tính đến nay vị trí của nó cũng khá máu mặt ấy vậy khi đứng dưới sảnh này trông nó cũng như bao nhân viên văn phòng bình thường, chẳng có những cái cúi đầu chào hỏi như PARKSON, không phân biệt chức vụ giai cấp. Đơn giản chỉ là câu cửa miệng “ Annie, Nice to meet you” rất thân thuộc, vui vẻ, . Cách giao tiếp và làm việc này có phần thoải mái hơn rất nhiều.

“ Thầy”

Bóng dáng Mr.Jul ngay cửa thang máy, Minh Anh gọi to chạy lại.

“ Oh, Annie. Sao lại qua đây rồi” Mr.Jul hào hứng khi thấy học trò, nhưng vẫn làm bộ cầu nhàu.

“ Nhớ thầy, nên đến thăm ấy” nó nịnh.

“ Tôi nhớ đã cấm em quay trở lại rồi mà” Mr.Jul ghẹo nó.

Cả hai cũng nhanh chóng có mặt tại phòng Hàn Thuyên, cửa không đóng nên cả hai cứ thế tiến vào. Đồng lúc Hàn Thuyên cũng vội vàng gấp máy tính lại, như vẻ sợ bị bắt quả tang.

“ Cậu đến rồi sao”

Hàn Thuyên vui vẻ nói, ôm một cái để che dấu sự bất ngờ lúng túng ban nãy.

“ Cậu vừa họp xong sao”

“ Ừ, là đối tác mới. Chuyện quang trọng...” Hàn Thuyên vội giải thích.

“ Không sao, đã quan trọng thì không cần nói cho mình biết, khi nào muốn mình giúp cậu cứ nói”

“ Annie, mình yêu cậu vì điều đấy đấy” Hàn Thuyên chớp mắt tình nghịch.

Không vòng vo đôi lời nữa, Hàn Thuyên thẳng thừng vào vấn đề “ Mình biết mục đích cậu quay trở lại, ok nếu cậu muốn mình sẽ giúp”

Phong cách làm việc này của Hàn Thuyên, nó cũng chẳng có gì bỏ ngỡ, nhanh gọn lẹ rất thú vị đây là một kiểu khiến thu hút đối phương mà Minh Anh đã và đang học từ từ.

“ Không, chúng ta trao đổi sòng phẳng. Không ai nợ ai”

“ Có những cái cậu không nên học đâu” Hàn Thuyên biểu môi, có lẽ cô bày sai cô bạn mình rồi.

“ Vào chuyện chính đi” Mr.Jul nghiêm nghị.

“ Được, nếu cậu đã quyết định vậy mình sẽ tôn trọng. Theo những gì mình biết , nếu bây giờ ông Trương rút khỏi Gmeiner không khác gì trụ nhà đang vững lại sập hoàn toàn, họ buông kim cương số vốn bỏ ra không hề nhỏ, tổ lại một kinh doanh tạp hóa có chút khó khăn”

Bản thân khi trở về nơi đây, bản thân nó đã chuẩn bị rất chu đáo, nó hiểu ý Hàn Thuyên muốn gì “ Mình hiểu quy tắc làm việc của cậu, đây!”

Minh Anh đẩy một tập hồ sơ về PARKSON về phía Hàn Thuyên “ tất cả giấy tờ và quyền chuyển nhượng PARKSON , sức hút của PARKSON giờ đây như thế nào cậu cũng hiểu rõ, mình không cần giải thích đúng chứ. Mình tin đây sẽ là bàn đạp để giúp cậu đầu tư vào GMEINER, cậu thấy thế nào?”

“ Và mình cũng có điều kiện”

Nói đến đây, Minh Anh có phần ngập ngừng . Hàn Thuyên vốn đã đoán ra từ trước, cười mỉm thay nó nói nốt phần còn lại “ Điều kiện Vũ Thị chỉ được phép đầu tư và thu lợi nhuận không được mua bất kì một phần trăm cho dù là nhỏ nhất của Gmeiner đúng không?”

Ánh mắt lo lắng của Minh Anh, càng khiến Hàn Thuyên thấy làm thú vị “ Coi cậu, bỏ cả tài sản vì một người đàn ông mà không hề tiếc nuối gì. Nhưng mình cũng có điều kiện!”

Không chỉ Minh Anh nhìn Hàn Thuyên lấy làm khó hiểu, mà ngay cả Mr.Jul cũng thấy làm hiếu kì. Cái giá bỏ ra đã rất đắt đỏ ấy vậy còn kèm theo điều kiện, muốn lấy tiền của Hàn Thuyên không dễ .

“ Điều kiện” nó nhấn.

“ Ừm, mình không máu lạnh đến nỗi không cho nhân viên ưu tú nhất công ty được một vị trí. Hơn nữa số tiền bỏ ra đầu tư không nhỏ, mình cần một người giúp mình bù vào khoảng trống chứ”

Hàn Thuyên phì cười “ Bởi vậy, trong vòng một năm mình muốn cậu ở lại đây làm việc. Còn về PARKSON cũng nên đổi mới để củng cố vị trí, Julian tạm thời sang Việt Nam điều hành và giám sát siêu thị”

“ Được, mình đồng ý” nó không cần nghĩ ngợi thêm gì nữa, tính tình của Hàn Thuyên nói được làm được và rất coi trọng lời hứa vì vậy nó rất tin tưởng vào quyết định này.

“ Nhưng mà cậu chu cấp chỗ ở đây” nó đùa.

“ Cậu cứ lo” Hàn Thuyên cười đểu nhìn về phía Mr.Jul gian manh “ bảo thầy cậu, cho mượn chìa khóa nhà đi anh ta đi một năm thì cậu ở một năm RẤT TIỆN”

“ Ô, sao lại đổ sang anh. Em muốn kiếm tiền thì phải lo cho người ta chu toàn chứ” Mr.Jul liền từ chối.

“ Thầy ơi, làm sao đây. Em muốn ở nhà thầy thôi” nó phụng phịu làm mặt xấu đòi hỏi.

Đến mức này cũng đành chịu thua, có nói thêm nữa thì không bị tra tấn màn nhĩ cũng bị hai người này chát chém thành trăm mảnh lúc nào không hay nếu dám từ chối, thôi thì làm thấy phải hi sinh cho học trò đó là trách nhiệm và bổn phận, ai mượn năm năm trước anh tùy hứng nhận đệ...

Bảy năm trước cũng bước vào tiệm áo cưới vì đám cưới của em gái và bảy năm sau lại một lần nữa Hoàng Long lại bị cặp đôi chị của người mình yêu kéo vào tiệm cưới thêm một lần nữa.

Vốn dĩ anh đã từ chối không đi, ấy vậy Uyển Nhi nào dễ dàng bỏ qua năn nỉ ỉ ôi lôi kéo anh đi không được, lại bắt đầu qua hù dọa Thế Hiển, nếu hần ta không kéo được anh đi cùng thì đừng hòng có lễ liếc gì xảy ra. Vì chính điều ấy mà hần méo mó cả một ngày, đi theo bám đuôi nói hết lời hết nước phải rủ anh đi cùng cho bằng được.

“ Hoàng Long, mày thương tao không, coi như tao cầu xin mày đi. Nếu mày không chịu đi có lẽ con tao nó không được nhận cha và thành con nuôi đó, mày đừng nhần tâm thế chứ”

“ Hoàng Long, nếu mai mày mà không đi thì ra cầu sông Hàn nhặt xác tao về hộ”

“ Hoàng Long, 3% tao tăng thêm cổ phần của mày thêm 3% lợi nhuận. Mai đi thử đồ cưới với vợ chồng tao”

“ Hoàng long, mày không yêu tao sao. Mày yêu tao sao không để tao hạnh phúc sao, sao lại nhần tâm đối xử với tao như thế chứ, mày có còn là người không”

Vậy đấy nguyên một ngày hần tra tấn anh bằng những ngôn ngữ, mà có thể cả đời hần chẳng dám để lòng tự cao của mình xuống như vậy. Hần cần người con gái, quả nhiên vì Uyển Nhi hần có thể vứt cả lòng tự trọng của mình sang một bên.

“ không có Minh Anh, tao đi theo làm gì” anh tùy hứng nói, vì biết điều đó chắc chắn không xảy ra.

“ Hồ đồ, xàm xí ai bảo không. Tất nhiên là có Minh Anh tao mới rủ mày”

Anh dừng bút, chú tâm vào hần nhiều hần “ Uyển Nhi lúc này gọi cho tao, bảo có Minh Anh đi nữa, cô ấy là phù dâu thì mày phù rể đúng chứ”

“ Dù vậy tao cũng không đi. Vậy tao đành nhờ Đăng Khôi, vốn dĩ chuyện này cũng không sai quy tắt đám cưới chị thì mày và Minh Anh sẽ gặp nhau sai chỗ nào là do bọn tao mời mà”

Đăng Khôi? Từ bao giờ cái tên này uy hiếp tình yêu của anh đến vậy, Đăng Khôi yêu Minh Anh , anh biết những chưa một lần sợ mất hay thiếu tin tưởng Đăng Khôi. Vậy mà giờ cứ hờn nghe hai người đó gần nhau anh liền lồng lộng bức bối.

“ Gửi địa chỉ, thời gian, qua tin nhắn đi”

“ Ô kè, phải vậy chứ. Bạn tốt”

Hết nạn này đến nạn khác, hẳn chỉ nói bữa ngờ đâu Hoàng Long lại đồng ý ngay, nhưng cũng từ đó làm hẳn đau đầu muốn nổ tung. Vừa thuyết phục tên cứng đầu này xong, giờ phải thuyết phục thêm cô vợ của tên đáng ghét này nữa, nghĩ đến đó hẳn chỉ còn cách mua vé sang đó năn nỉ Minh Anh mới yên ả mọi chuyện, không toi với Uyển Nhi cũng toi với tên Hoàng Long này.

Một cú điện thoại Minh Anh đã đồng ý ngay, ấy vậy mà hẳn cứ lo áo lo ể. Hẳn còn tự trách mình nghĩ nhiều, hóa ra mọi điều rất dễ giải quyết hẳn cưới thỏa mãn, rồi ôm Uyển Nhi ngủ ngon lành, không quên chúc cậu con “ bé con của ba ba ngủ ngon” ...

Hôm nay có khách quý đến nhà, mẹ Hoàng Long đích thân tham gia vào việc sửa soạn nhà cửa, mất cả ngày bà mới trang trí cho nó mới mẻ hơn, ấy vậy khi về đến nhà chẳng một lời hay cái nhìn liếc qua, anh chẳng buồn quan tâm đi một mạch lên tận phòng.

“ Hoàng Nhi, con xem lão này sao không già đi. Mẹ thấy thật chướng mắt” mẹ anh cầu nhàu.

“ lão ta chẳng phải sắp biến khỏi đây rồi sao. Momi ráng chịu đựng thêm một thời gian ” Hoàng Nhi phì cười đáp lại.

“ Bảo sao số mẹ khổ quá mà, có con trai mà chẳng được gì. Cứ con gái như này mới thích cơ” bà vừa nói vừa xoa bụng Hoàng Nhi âu yếm.

“ Thôi chúng ta vào chuẩn bị thêm chút đồ ăn đi, có lẽ bên đó sắp qua rồi đó. Con muốn xem cục đá kia tối nay sẽ tan chảy hay tiếp tục đông cứng”.

Tầm khoảng một tiếng sau, chiếc xe limo bóng loáng chạy vào ngôi biệt thự, ba mẹ Hoàng Long đều hào hứng chào đón khách quý. Anh cũng có mặt nhưng với sự gượng ép, nếu mẹ anh không cầu nhàu nhiều lời, có lẽ một suy nghĩ anh cũng chẳng thêm nghĩ phải xuống đón họ.

“ Lão Trương, Thiên Nghi hai người đến rồi” Ba anh bắt tay chào hỏi lão Trương.

“ Ông khách sáo quá rồi, chẳng mấy chốc cũng là người nhà hết cả”

“ Được rồi, được rồi, chắc ông và cháu cũng chưa dùng cơm tối phải không. Chúng ta dừng dài dòng nữa vào nhà thôi” mẹ anh giục.

Từ đầu buổi, anh chẳng lên một tiếng nào, thái độ rất dửng dưng...

Buổi cơm tối trôi qua rất êm đềm, cũng rất ấm cúng rất hiếm có dịp cả nhà bốn người đầy đủ ngồi chung một mâm như thế này , cũng chẳng có gì cho đến khi dùng món tráng miệng đàm trà, đã diễn ra một sự việc khiến anh mãi đến sau này vẫn còn ám ảnh rất nhiều.

“ Bác Trương con xin lỗi, hôn ước này sẽ không có và sẽ không diễn ra” giọng anh nghiêm túc đến từ con chữ, rất rõ ràng rành mạch.

“ Anh nói bữa cái gì đó” ba anh không giữ được bình tĩnh quát lên.

Mặt lão Trương biến sắc, nhìn anh phần nộ không nói nên lời, về phía Thiên Nghi đã biết trước tình huống như thế này sớm muộn cũng xảy ra cô không thấy làm lạ, cuối mặt khẽ cong nhẹ môi.

“ ba, bác Trương chuyện hôn sự là chuyện cả đời người, cho dù hai người đem tình yêu ra mua bán cho dù không nghĩ cho con, thì hãy nghĩ đến cảm nhận của Thiên Nghi. Cô ấy có đồng ý đi chẳng nữa, con cũng không đồng ý, hôn nhân là đích đến của hai con người không phải thứ đem mua bán”

“ Anh thôi trẻ con có được không, anh nói cái gì là hôn nhân mua bán. Một ngày không yêu thì mười ngày, mười ngày không yêu thì trăm ngày, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, anh đừng có suy nghĩ nông cạn , rút mọi lời nói lại cho tôi” ba anh không kiềm chế nổi .

Thiên Nghi đặt tách trà lên bàn, hướng mắt về phía hai người trung niên trước mặt mình mà dùng âm trầm nói rõ “ Con cũng không muốn cuộc hôn nhân này, Hoàng Long anh ta là ai lại tự đề cao mình như thế. Thiên Nghi con đây không cần một người đàn ông nhu nhược”

Cô quay sang anh “ Hoàng Long, là tôi cưới từ anh, anh nhớ cho rõ những gì tôi nói tối nay. Sẽ không có đám cưới nào diễn ra, có ép buộc tôi thà chết cũng không muốn chung sống một người đàn ông trốn tránh tình yêu như anh”

Giọng nói lạnh lẽo của Thiên Nghi vang khắp căn nhà, nói rồi cô cúi đầu xin phép về trước, để lại mọi người với ánh mắt đầy sự ngạc nhiên lẫn chẳng hiểu điều gì đang xảy ra.

Ấy vậy, anh cũng chẳng cần thiết phải có mặt nơi đây, theo sau cúi chào bỏ lên phòng. Lão Trương vẻ mặt khá tức giận hừ mạnh rồi dậm chân bỏ đi, ba mẹ anh đứng thừ khó lòng mà ổn thỏa, qua đêm nay có lẽ ngày mai sẽ là những chuỗi ngày đầy giống bão với tập đoàn...

Quả nhiên không quá một ngày, toàn bộ cổ phiếu của Gmeiner giảm không phanh, cả tòa nhà thị chính như chợ ba mươi, náo nhiệt sôi nổi, nhân viên chạy toán loạn khắp nơi. Bận đến nỗi áo quần cũng không buồn mà thay được tử tế.

Ông Nội anh nghe tin cũng không chịu nổi cú sốc mà máu nhồi cơ tim, nay rơi vào tình trạng hôn mê sâu, nằm bệnh viện điều trị theo dõi, ba anh cũng lên cơn tim phải cấp cứu vẫn chưa tỉnh, mẹ và Hoàng Nhi cũng lật đật bay sang để tiện chăm sóc.

Cuộc sống của anh cũng bắt đầu lao vào dầu sôi lửa bỏng, hai mươi bốn giờ trên bảy hầu như anh đều anh còm trên máy bay, ngủ trên máy bay, từ Việt Nam sang Mỹ, rồi lại từ Mỹ bay về Việt Nam.

Việc đàm phán đến đâu đều thất bại, càng gây thêm sức ép kinh khủng. Anh mệt nhọc đến nỗi chưa đầy một tháng đã xanh xao hắc đi. Lão Trương quả nhiên có quyền lực không kém, mọi nguồn thu vào mua ra ông ta đều chặn lại rất cặn kẽ chặc chẽ khó mà thở nhẹ.

Về phía bên Hàn Thuyên vẫn chưa có động tĩnh gì, càng khiến Minh Anh sốt ruột, vậy mà mỗi lần cô tìm gặp Hàn Thuyên còn khó hơn cả lên trời. Nhờ sự trợ giúp của Mr.Jul cũng coi như vô dụng, điện thoại liên tục liên lạc không được, cứ ngày ngày theo dõi biến cố của tập đoàn Gmeiner nó lại đứng nói không yên, nhiều khi suy nghĩ nông cạn vứt bỏ tất cả để quay về bên anh, nhưng có quay về cũng là vô dụng. Nó không ở đây, cơ bản không giúp được gì.

“ Hàn Thuyên, mình biết cậu ở trong đó. Mở cửa ra nói chuyện với mình ngay” mặt cho nó hết sức kêu gào, âm thanh im lặng như mặt tiền vẫn vậy chẳng có gì đổi mới.

“ Trợ lý Nguyễn, ban này chủ tịch đã ra ngoài đàm phán rồi. Cô đừng đứng chờ vô vọng nữa, vâng...vâng lại”

“ Như nào, cô nói đi” nó hét lớn.

“ Chủ tịch cần dặn, nếu là cô đến tìm thì không cần báo. Có việc gì chỉ cần nói với tôi là được, và thứ này chủ tịch giao cho cô dặn là cô phải hoàn thành trong vòng 3 tháng”

Nó nhận lấy, lật từng trang đề án mà không khỏi nóng mặt. Giờ này, Hàn Thuyên còn đưa cô những thứ vớ vẩn như thế này rồi cuộc cô ấy muốn làm gì.

“ tôi không làm” nó thẳng thừng từ chối

“ Tổng giám biết cô sẽ như thế này, nên đã nhờ tôi nói với cô một câu này “ Dục tốc bất đạt” mong cô nhớ kĩ”.

Tại căn phòng sang trọng, Hàn Thuyên vừa nhâm nhi thưởng thức tách trà thơm ngon, cô cười nửa miệng phóng khoáng, giọng nói chậm rãi cũng đầy sự kiêu ngạo kèm theo.

“ Hối lộ, trốn thuế, thao túng giá cổ phiếu , trốn tránh trách nhiệm , văn phòng công tố vẫn đang điều tra rất chặt chẽ, người như ông ta đem lại lợi ích gì?”

Chưa dừng lại Hàn Thuyên tiếp tục dùng lời lẽ đầy chua ngoa “ Chuyện này công khai ra bên ngoài, ông nghĩ cái mác “ CHỮ TỊCH TRƯỞNG” còn mấy ai gọi nó nữa? Hay gọi là một lão già hết thời?”

Lão Trương mặt mày đỏ rần, người phụ nữ trước mặt ông ta không xa, nhưng cô ta nhỏ tuổi hơn ông rất nhiều lại ngông cuồng không kiên dè chừng mực, hết chín phần đánh vào tâm lí lo sợ của ông “đến cuối cùng kết quả cũng chỉ là sự nghi ngờ”

Thấy lão Trương cố gắng giữ bình tĩnh đáp, càng làm cô thêm thú vị“ ông tưởng rằng có thể dễ dàng một tay che trời hay sao ? Ông nghĩ đủ sức đấu với tôi?”

“ Cô” lão Trương rít lên “ Rốt cuộc cô muốn gì”

“ Tôi muốn lấy tập đoàn của ông” Hàn Thuyên nhấn mạnh.

“ Hồn xụt, một trung tâm bách hóa như cô đòi đấu với chúng tôi. Không tự biết sức lực mình đến đâu” lão Trương phản nộ.

“ Vậy chúng ta cùng nhau đấu thử xem. Được rồi, kết thúc cuộc nói chuyện này thôi” cô cười nhếch môi đứng dậy đi thẳng một hơi ra cửa, chào cũng không thêm.

“ À phải rồi” Hàn Thuyên dừng lại đôi chút “ Ông còn nhớ 10 năm trước ông từ sĩ vĩa một con bé mới chỉ 17 tuổi không?”

Lão Trương sững người không hiểu, nhú mày nhìn về hướng cô.

“ Một đứa con gái không biết thân phận như cô ở bên Thịnh Lâm sẽ hủy hoại tương lai của nó!” cô nhấn mạnh “ Tôi chưa bao giờ quên câu nói này, cũng nhờ nó bây giờ tôi đứng cho ông có một kết quả”

Bóng Hàn Thuyên khuất dần, lão Trương chao đảo ngã xuống ghế sofa, tay ông ta không chút sức lực để cầm nổi tách trà.

“ Chủ tịch, Vũ thị đã trở thành cổ đông chính thức của Gmeiner, hiện tại cổ phiếu bên đó không ngừng tăng lên một cách nhanh chóng...hơn nữa bên thanh tra kiểm toán cho người đến điều tra, có người tố cáo ngài tạo quỹ đen và tham ô”

Mặt mày lão Trương trắng bệnh, cơn đau tim đột ngột ủa đến, ông ta thở không nổi mà đâm ra bất tỉnh tại chỗ. Ai nấy đều toán loạn, Trương Thị như chìm vào mớ hỗn độn kéo dài...

Ngày cưới của cặp đôi bá đạo cũng đã đến, từ mờ sớm à không cả đêm Uyển Nhi chẳng tài nào chợp mắt nổi, cô cứ đi đi lại lại trong phòng. Từ ban công Minh Anh trông thấy ánh đèn, bất giác cười tiến lại gõ cửa.

“ Chị hai” nó gọi thế.

“ Minh Anh, sao em chưa nghỉ ngơi, em mới bay về đây chắc mệt lắm đi nghỉ ngơi đi” Uyển Nhi quan tâm thúc giục.

“ Chị muốn thành gấu trúc trong ngày cưới hã, hai giờ rồi đó, hồi hộp ngủ không được sao?”

“ Em ngủ với chị đêm nay nhé”

“ ừm” nó cười đồng ý.

Mọi chuyện đều dính đến chữ NGỒ, không ngờ nó có một người chị thế này, không ngờ cả hai lại thân nhau lúc này, không ngờ lại có một đêm dài đến vậy cứ như một bức tranh nhảm mắt mờ mắt vẫn sờ sờ ngay trước mặt.

“ Vì sao chị chọn quay lại với Thế Hiển, nếu năm đó là Hoàng Long vẫn được mà”

“ Vì Thế Hiển, bắt đầu từ tình yêu Hoàng Long bắt đầu từ tham vọng. Em cũng biết đấy tham vọng chỉ dẫn đến sự mù quáng, suy cho cùng chỉ có tình yêu sẽ làm bản thân mình bình yên, hạnh phúc, dù đau khổ cũng sẽ thấy đâu đó luôn có một điểm tựa” Uyển Nhi cười mím môi.

“ Chị muốn hỏi em điều này” cô quay sang hỏi “ Nếu là Đăng Khôi là một lựa chọn an toàn, liệu em có muốn thay vì Hoàng Long”.

“ Em biết tình cảm của Đăng Khôi dành cho mình, em cũng không trốn tránh thậm chí em đang đối diện với tình cảm đó”

“Ồ, có sao. Có thể tâm sự mỏng cho chị biết” cô tò mò.

“ Đăng Khôi đúng là một sự lựa chọn an toàn nhưng bên một người đầu phải chỉ có an toàn là đủ như vậy là bất công với anh ấy, còn Hoàng Long là những đợt sóng xô lúc dịu êm, lúc lại dữ dội nhưng anh ấy bắt đầu từ tình yêu, tình yêu đó cũng theo em suốt mười năm, không nhạt cũng không phải. Em chỉ có thể nói, em không từ bỏ, chưa từng từ bỏ”

“ Ừm” cô gật nghe nó nói. “ Đăng Khôi, anh ta tỏ tình với em chưa?”

“ chị biết em trả lời sao không?”

Uyển Nhi lắc đầu.

“ lúc Đăng Khôi nói “ Minh Anh cho anh một cơ hội”, em đã đáp lại bằng cách giúp anh ấy trong công việc, chắc Đăng Khôi cũng hiểu câu trả lời là như thế nào...”

Cứ thế hai chị em nằm thủ thỉ với nhau cho đến tận trời sáng...

Hôn lễ chỉ còn vài phút nữa sẽ diễn, lồng ngực Uyển Nhi đập như trống mãi không thôi cô lo lắng đến độ hơi thở cũng lộn xộn không chính kiến.

“ Cạch” Thế Hiển bảnh bao trong lễ phục chú rể lịch lãm, hần hôm nay tự cho mình là kẻ đẹp trai nhất thế gian, miệng mồm hần cứ cười hết cỡ không ngoát.

Nhìn Uyển Nhi mắt hần không chớp lấy một cái, Uyển Nhi sau vài phút nữa sẽ chính thức là vợ hần, là của hần, là người của hần một cách đường đường chính chính hợp pháp, được luật pháp và nhà nước công nhận.

Đột ngột hần đưa những ngón tay lên đếm rồi lẩm bầm gì đó, Uyển Nhi hiểu kì vừa buồn cười “ Chồng, lẩm gì đấy”.

“ nhớ vụ cá cược của chúng ta không?tôi nói chơi nào ngờ em lại ghiền tôi đến bây giờ”.

Câu nói bông đùa của hần, gợn lại trí nhớ năm xưa của cô, vụ cá cược cô thách hần cưới được cô.

“ anh thôi ngay cái bộ dạng tự tin đó đi, còn nhớ tháng trước ai là kẻ ôm chân cầu hôn em, thấy tội nên em tạm chấp nhận đừng tưởng bỏ!”

“ Uyển Nhi, đi thôi” hần khoanh tay thành một góc 90 độ chờ Uyển Nhi.

Tiếng nhạc hội trường vang lên bài ca Wedding du dương cả hai người tay trong tay từ từ tiếng vào lễ đường mới muôn sắc tím rực rỡ, Uyển Nhi lộng lẫy trong chiếc váy trắng tinh khôi, mà bất kì người phụ nữ cũng muốn có trong cuộc đời, đó là niềm hạnh phúc lớn nhất của một đời người, tay trong cùng với người mình yêu thương và cùng nhau nhận những lời chúc phúc vĩnh hằng từ mọi người xung quanh.

Mặc cho tiếng vỗ tay ngập tràn trong hội trường, Uyển Nhi chìm mình vào vùng trời kí ức đang úa về ngập tràn lồng ngực cô, nhớ về những sự ngờ nghệch của tình yêu tuổi đầu đời.Sự mộng mơ của tuổi trẻ, sống trọn vẹn và dâng hiến hết tâm can, trao tặng Thế Hiển một tuổi thanh xuân của người con gái, cũng có lúc ngỡ rằng như chẳng thể nào nắm nổi bàn tay, vậy mà giờ đây gương mặt hần tràn ngập hạnh phúc tại nơi đây.

Hần cũng ngập tràn hạnh phúc không còn từ nào để diễn tả được, sau mười mấy năm cuối cùng người con gái đã thuộc về hần, là vợ của hần, là người của hần một cách đường đường chính chính được pháp luật và nhà nước công nhận, tí nữa hần sẽ hét lên...

Uyển Nhi và Thế Hiển là hai nhân vật chính sánh bước bên nhau, một tình yêu trọn vẹn...

Theo sau hai người còn có hai còn người trái tim luôn đập vì nhau, vậy mà gặp nhau lại chẳng buồn “cười” cho nhau một ý, muốn nói gì đó lại nghẹn lại nơi cuống họng. Muốn gọi “Hoàng Long” lại chẳng đủ can đảm để bật ra hai chữ đó. Họ cứ thế xem nhau nhưng những kẻ lữ hành qua đường, rất thân thuộc những cũng rất xa lạ.

“CON ĐỒNG Ý”

Hắn hét ” Uyển Nhi, anh thắng rồi. EM LÀ VỢ ANH”

Một nụ hôn sâu lắng sau lời tuyên thệ của hai người, Cả hội trường bật cười vì hành động ngốc nghếch tưởng chừng như sẽ không bao giờ có nhất là đối với kẻ kiêu ngạo như hắn. Hôm nay hắn đã có gia đình trọn vẹn yêu thương của riêng mình, hắn yêu Uyển Nhi hắn tự tin về điều đó và hắn là kẻ hạnh phúc nhất thế gian...

Minh Anh lặng lẽ rời khỏi hội trường, nó còn có rất nhiều việc để giải quyết hơn thế, nó sợ sợ chỉ ở đây thêm vài giờ nữa thôi, chỉ cần Hoàng Long nói “Em đừng đi” có lẽ đôi chân nó sẽ phản bội hết tất cả mà ở bên cạnh anh.

Nó cười mỉm, vì sự tự tin ngốc nghếch của mình, có thể sao? Anh có thể nói lời ngọt ngào sau khi nó khước từ bỏ mặt sỉ vả anh như vậy sao? Không thể nhất định là như vậy.

Nhưng nó cũng đâu biết, nụ cười buồn chua chát ấy đã lọt vào mắt nâu u buồn kia, chợt anh thở dài đến nặng lòng mà đuổi theo đứng đợi từ bên ngoài.

“Hoàng Long, anh khỏe không”

“Hoàng Long, dạo này anh có uống rượu nữa không, có nhớ em không?”

“Hoàng Long, em rất nhớ anh. Mỗi ngày em đều muốn nhìn thấy anh”

Anh tự đọc thoại một mình, bước chân nó cũng theo đó mà dừng lại một khoảng nhất định. Ánh mắt nó chỉ dừng lại nơi bã vai anh mà cười nhếch môi.

“Hoàng Long, anh tự mình đa tình tôi không cần. Nhưng đừng lôi tôi vào câu chuyện của anh” nó rồi nó sẩy chân bước tiếp.

Bất chợt đôi bàn tay kia, đã bị anh vội nắm chặt lại.

“Muốn gì?” nó lạnh lùng hỏi.

“tôi sẽ cho em biết chính xác câu trả lời” Ánh mắt anh kiên định nhìn soáy vào nó, tay gồng lên nắm rất chặt đến nỗi cơ hồ nó phải chau lại vì cảm giác đau đớn “Tôi không khỏe, tôi không uống rượu nhưng tôi rất nhớ em, mỗi ngày đều muốn nhìn thấy em, hôm nay cũng muốn, mai cũng muốn, ngày mốt thậm chí hàng ngày hàng giờ đều muốn nhìn thấy em”

Nó đứng thờ người ra vài giây, rốt cuộc chuyện tình này là chuyện tình dở hơi nhất quả đất phải không? Hôm qua còn chán chường cách mặt nhau làm đau nhau đến lúc có thể nhất qua ngày hôm sau lại là một bản tình ca yêu đến chết đi sống lại không buông tha tâm hồn nhau, vậy nó và anh cả hai người đang chơi trò gì đây? Trốn tim hay là đang dọa nạt hoặc thử thách lòng kiên nhẫn lẫn nhau.

“Ờ” nó đáp không một chút cảm xúc “Đó là việc của Tổng giám đốc Long, tôi đây không quản? Xin hỏi còn việc gì nữa không?”

Anh cười nhếch, buông tay nó ra nhẹ nâng cằm nó lên để mặt đối mặt, tựa hồ hạ gương mặt mình đến sát mặt nó “em, con người em tất cả đều là của tôi”.

Nói xong anh bỏ lại nó giữa hành lang vắng lặng, với cảm xúc rối bời mà rời đi không một lời giải thích. Ý của anh là gì, thực ra anh đang và muốn làm gì tại sao lại nói như thế dù biết nó đã cự tuyệt.

Tiếng ồn ả phía trước làm nó giật mình, thôi suy nghĩ, nghe giọng người con gái đã thét lên quá quen thuộc. Chính là Hoàng Nhi, nó hoảng hốt chạy lại.

“Quốc Huy, anh buông tôi ra, đơn tôi đã viết kí tôi cũng đã kí. Anh muốn gì nữa, tốt nhất anh về nhà và hoàn tất giải thoát cho mẹ con tôi được không? Coi như tôi cầu xin anh”

Nước mắt Hoàng Nhi dàn dụa đổ ra không ngừng, tâm can cô đau đớn xé nát cõi lòng. Ấy vậy Quốc Huy khẳng khái một hai không chịu từ bỏ.

“Em nói nhảm nói cuội gì chứ, đơn gì anh không kí. Em và con là gia đình của anh, sao anh có thể bỏ mặt hay làm tổn hại điều gì. Hoàng Nhi, bình tĩnh nghe anh giải thích được không?” Quốc Huy hết sức cần thiết, nài nỉ.

“Quốc Huy, bấy nhiêu đó đã đủ rồi. Tôi không thể chịu đựng thêm được nữa, xin anh làm ơn, làm ơn hãy trách xa cuộc sống của mẹ con tôi, làm ơn”

“Không, tất cả mọi chuyện đều là hiểu lầm, Hoàng Nhi nghe anh. Anh không bao giờ làm điều gì có lỗi với em cả, cô ta chỉ là tự biên tự diễn anh chưa bao giờ đi quá giới hạn, tại sao em không tin anh” Quốc Huy gần như bất lực, từng lời nói của anh phát ra mang sự thống khổ triền miên.

“Hoàng Nhi, cậu đừng khóc nữa” nó xót xa ôm bạn vào lòng “không quá giới hạn của anh là đợi anh và tình nhân ngủ chung một giường mới là giới hạn sao. Quốc Huy vốn dĩ kể như anh không trân trọng bất kì người phụ nữ nào, thì để họ được sống yên bình có được không?” nó chỉ thẳng vào mặt Quốc Huy mà chỉ trích.

“Minh Anh, em đừng hiểu lầm. Giúp anh khuyên Hoàng Nhi được không, anh không thể sống nếu thiếu mẹ con cô ấy” ánh mắt Quốc Huy đầy sự thành khẩn.

“hừ, tôi chỉ hận không đâm cho anh một cú ngay lúc này. Nếu Hoàng Nhi muốn ly dị với anh tôi hai tay sẵn sàng ủng hộ, anh biết điều còn là người thì buông tha cho mẹ con cậu ấy đi”.

“Hoàng Nhi, em theo Quốc Huy về nhà đi” Hoàng Long từ xa tiến lại.

Lúc này mọi thứ trở nên hỗn loạn cả lên, người như anh ghét nhất là những kẻ ngoại tình lăng nhăng vậy mà giờ lại bảo Hoàng Nhi theo Quốc Huy về nhà, chẳng phải như thế là tạo cơ hội cho Quốc Huy lừa gạt em gái của mình, chẳng lẽ bấy lâu nay nó đã nhìn sai con người này.

“Hoàng Long, anh làm cái trò gì thế. Ngay cả anh cũng phân biệt được trắng đen sao, Hoàng Nhi là em gái ruột của anh đó” nó sỉ vả anh.

“Chuyện không liên quan đến em, em cũng không có tư cách được xía vào chuyện của Hoàng Nhi” biết nó định phản kháng anh lại thêm thêm một lời “Hơn nữa, em lại càng không có bất kì mối quan hệ máu mủ nào dính líu đến cả hai bên”

“Hay không cho câu không liên quan, tôi thích xía mũi đấy. Anh ngăn được sao?” hai tay nó nắm thành quyền, nếu được nó muốn tát anh một cái cho tỉnh.

“Được, bởi vì tôi là anh trai của Hoàng Nhi, còn em chẳng có chút liên can nào”

Hoàng Nhi mỗi lúc lại khóc lớn hơn, sợ ảnh hưởng đến thai nhi nó chẳng thèm đôi co với anh nữa. Định dìu Hoàng Nhi bỏ đi thì Quốc Huy chạy lại ngăn cản.

“Quốc Huy, anh muốn gì” nó lườm Quốc Huy.

“Minh Anh, cô làm loạn đủ chưa. Người như cô hiểu được gì từ chúng tôi, chúng tôi có công việc dù có quan hệ xã giao với bất kì người nào cũng vì muốn kiếm miếng cơm lo cho gia đình, tôi dù có bụng tiền để tài trợ cho một vị tiểu thư nào thì cũng là mang tính chất công việc” Quốc Huy không nhìn được tuồng một tràng, tay chỉ mặt nó mà sỉ.

“Hoàng Nhi, lúc chúng ta bắt đầu. Chẳng phải ngày hôm đó anh đã nói với em, dù anh bên ngoài như thế nào cũng chỉ là muốn tốt cho tương lai cả hai, anh thề anh sẽ chẳng bao giờ làm chuyện gì có lỗi, thứ anh muốn anh là cho em cho gấu, cả đứa bé sắp chào đời một cuộc sống đầy đủ vật chất, em muốn gì anh đều có thể lo cho em được. Càng không muốn tổn thương mẹ con em”

“Hoàng Nhi, mọi thứ anh làm đều muốn tốt cho gia đình mình, anh luôn đặt em để làm mục tiêu phấn đấu hằng ngày, anh chỉ mong một điều em thấu hiểu với những mối quan hệ kia, vợ chồng chẳng phải là chia sẻ

với nhau những khó khăn ấy. Điều đó em không thể cho anh được sao?” Quốc Huy đau đớn, nói lắp bắp không rõ.

“ Chia sẻ, nếu thật sự tính chất công việc thì anh có thể nói với em mà. Tại sao anh lại giấu...hức...hức...” Hoàng Nhi cầm hận đánh túi bụi vào Quốc Huy.

“ Anh sợ nếu em biết, em sẽ như thế này. Em từ nhỏ đã không phải làm bất kì việc gì, một chút cũng không, anh sợ một ngày nếu gia đình anh không còn gì hết, anh lại chẳng kịp có sự nghiệp riêng sẽ hại em trở thành một người không chút địa vị, muốn gì thêm gì cũng phải tìm lại, thật sự anh rất sợ ngày đó. Anh không muốn em chịu khổ khi làm vợ anh”

“ Quốc Huy, thôi đủ rồi anh đừng nói nữa, đừng nói nữa tôi không muốn nghe” Hoàng Nhi ôm lấy hai tai bịt kín thét gào.

Đến mức này, Quốc Huy gần như rơi vào tuyệt vọng, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt rơi xuống như đê vỡ, rồi nắm tay Hoàng Nhi.

“ Được anh sẽ không nói nữa”

Hoàng Nhi cố nín khóc, mở mắt đau đớn nhìn chồng “ Hoàng Nhi, thật ra em có yêu anh không”

Câu hỏi này bật ra trong tình cảnh căng thẳng như vậy, làm Hoàng Nhi hay nó đều bất ngờ. Hoàng Nhi chỉ nhìn, nhìn một cách sâu lắng nhất, cũng có ngày Quốc Huy hỏi cô loại câu hỏi trêu người như thế này ư, bình thường cô sẽ sẵn sàng trả lời “ vâng, em yêu anh rất nhiều”

Nhưng tại sao bây giờ, ngay chính cô cũng đã tự hỏi bản thân “ Hoàng Nhi thật ra mà có yêu Quốc Huy nhiều như vậy không?”

Không thấy Hoàng Nhi có ý định trả lời, Quốc Huy rơi vào trạng thái tuyệt vọng. Phụ nữ là vậy khi họ yêu họ sẽ trả lời rất nhanh không cần suy nghĩ, và họ cũng sẽ thấu hiểu, bây giờ Hoàng Nhi im lặng tức đồng nghĩa cô ấy không yêu, không cần kẻ như anh, cô ấy nhẫn tâm bỏ rơi anh.

“ anh...anh...hiểu rồi. Anh sẽ về nhà hoàn tất thủ tục, em đừng suy nghĩ gì thêm ảnh hưởng đến đứa bé”

Quốc Huy nói rồi buồn bã xoay người nặng ngàn cân quay đi, chợt anh nhớ điều gì đó liền ngoảnh đầu lại “ Cầu xin em, đừng bỏ đứa bé”

Bóng Quốc Huy khuất dần, làm người ta nhìn vào là cả một thế giới đổ sụp đến với anh, hết thật rồi thì ra bấy lâu nay anh cố gắng vì gia đình nhỏ của mình hoàn toàn không có ý nghĩa nào cả, hoàn toàn không. Trong mắt vợ anh, tất cả những điều đó chỉ bộc lộ thói lãng nhăng khốn nạn, mà anh gây ra, anh cũng giống như ba anh một người đàn ông bội bạc, thiếu mẹ con cô ấy, anh sống còn ý nghĩa gì, anh là một thằng tồi không hơn không kém.

Ngồi trên xe Quốc Huy cười ngay đại, đau điếng người anh phóng xe như tia chớp ra quốc lộ ...

“ RẦM”

238. Chương 118 : Bi Thương Và Hạnh Phúc.

Quốc Huy rời đi chưa bao lâu, bọn họ cũng chẳng nán lại bên ngoài làm gì. Hoàng Nhi cảm thấy mệt nên chẳng muốn nán lại bữa tiệc sợ mất không khí hỉ sự, anh dìu em gái lên xe rồi quay sang nó dò hỏi.

“ Em có muốn về chung không?”

“ Không” nó đáp cụt ngùn.

Cảm nhận của nó lúc này, anh chẳng khác gì Quốc Huy rõ ràng tư tưởng hai người như một ruột sau nhiều năm nó mới biết anh cũng có tính con nhà giàu. Sự tức giận trào trực lên nhiều hơn là sự nhớ nhung..

“ Em” Hoàng bực dọc nhìn nó mà cạ lời.

“Minh Anh!” tiếng gọi thật to.

Chẳng hiểu sao lúc đó bên đường lại xuất hiện Đăng Khôi, nó mừng thầm đúng là trời thương, thấy Khôi nó chợt cười thầm trong bụng thôi thì chộc điên anh lên nó mới hả dạ.

“ Đăng Khôi!” nó cười thật tươi hết sức có thể, gọi to thêm biểu cảm hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt, chạy một cách thật nhanh.

Anh cuối đầu cười ngẩn...

Chiếc xe màu đỏ từ đâu trong nháy mắt, chợt tăng tốc lao thẳng về phía nó một lòng một dạ muốn cướp đoạt sinh mạng Minh Anh , ánh mắt người lái xe đỏ hoe gần lên sự thù hận không ngớt chân đạp ga , đôi môi gào lên một tiếng

“ CHẾT ĐI”

“ Minh ANH!” Hoàng Long gầm lên, lao như điên chạy đến chỗ nó.

“ CẬN THẬN” chỉ kịp thét lên hai tiếng.

Không nghĩ ngợi nhiều Đăng Khôi không màng gì nữa, chiếc mỗi lúc càng gần hơn anh vội lấy ôm Minh Anh, lăn lộn mấy vòng xa ra mấy mét trong sự run sợ.

“ RẦM”

Người lái xe lúc ấy hoảng sợ khi thấy anh ôm chầm Minh Anh bảo vệ nó, chỉ còn ít khoảng cách sẽ cướp đoạt mạng sống của người con trai cô yêu nhất trên đời, cô không muốn như thế loạng choạng trong lo sợ cô bẻ lái sang hướng khác, tiếng phanh xe vang lên chói tai

Chiếc xe trong tốc độ quá nhanh chợt mất phương hướng, đâm thẳng vào trụ điện bê lè đường một âm thanh thật to vang lên động trời. Chiếc xe ô tô nhất bồng lên trời, rồi lộn vài vòng mà chịu nằm yên một chỗ tình trạng nát bầy, người bên trong thở thoi thóp...

Sự việc diễn ra quá nhanh, anh chạy đến đẩy Đăng Khôi sang một bên, bé sốc nó lên, mặt mày anh không còn chút máu, tái xanh.

“ Minh Anh, anh cảm được ngủ, thức dậy” anh gào trong sự hốt hoảng.

Nó vì lăn lộn vài vòng lại va đập vào lề đường liền bất tỉnh, Hoàng Long cuống cuống như tên điên không ngừng lay nó, anh sợ thật sự lúc này anh rất sợ, một đời của anh dứt khoát không thể thiếu sự có mặt của nó.

Đầu óc Đăng Khôi choáng váng, một bên cánh tay như bị tê liệt, trong phút chốc anh bật chửi thề “ Mẹ kiếp, là tên khốn nào!”

Đăng Khôi khó khăn ngẩng đầu, anh nhìn về chiếc xe màu đỏ bất mắt, nhíu mày nhìn biển số. Anh trở nên hoảng loạn, biển số xe quá quen thuộc “ 43B- 899xx” tâm trí anh lo sợ rõ rệt, cảm giác đau buốt, rất nóng từ cánh tay phải gượng hết sức ôm cánh tay đầy máu lét đến chiếc xe.

Bên trong người con gái gục mặt trên vô lăng, mặt đầy máu đang dần dần chảy ra như cạn kiệt. Cái màu đỏ sậm sệt văng lên khắp trong xe, một giọt nhỏ nhất anh cũng nhìn thấy rất rõ, rất rõ

“ Ngọc Quỳnh, em...” anh nói không thành tiếng. “ KHÔNG” dòng nước mắt vừa đau đớn, vừa ân hận trực trào tuông ra.

Tiếng động vang cực lớn, xảy ra quá nhanh lúc Hoàng Nhi đến chỉ thấy một nơi anh trai ôm người mình yêu mà gào lên như tuyệt vọng, Đăng Khôi lê lét thân ảnh nặng nề đến chiếc xe ô tô, nhìn người bên trong cùng vũng máu mà điếng người.

Nơi đó, một phút đồng hồ trước vẫn rất hoàn hảo không có chút chuyện gì, còn bây giờ thì sau bi thương ngập tràn cả một khung trời , đầu óc Đăng Khôi như bị sét đánh quay cuồng đến chóng mặt, anh dùng chút sức lực còn lại cố gắng phá cửa.

Đôi môi mấp má, gào theo “ Ngọc Quỳnh, đừng...đừng...bỏ đi. Đừng bỏ đi, anh xin em đừng đi”

Bình thường, chỉ cần một cú đập mạnh anh có thể dễ dàng đập nát kính ô tô, tại sao bây giờ lại vô dụng đến vậy đôi tay anh cũng vì thế thì mà đang rách ra từng mảng máu rỉ xuống nền đường, Ngọc Quỳnh thoi thóp bên trong nghe tiếng nói dường như còn giúp chút tri thức hồi sinh, cô khó khăn mở mí mắt nhìn người con trai bên ngoài đang cố gắng mở cửa.

Đôi môi cô cong lên, dùng chút sức lực cùng nâng bàn tay chạm đến gương mặt anh đang gào khóc qua ô kính. Chưa khi nào cô nhìn thấy được Đăng Khôi khóc vì cô quặng đau đến như thế này,bi ai đến chừng này, anh là đang gọi cô, anh không ngừng gào tên cô “ Ngọc Quỳnh đừng đi” là anh đang níu kéo cô lại, phải rồi ngay chính lúc này đây, người con trai ấy đang thật tâm thật dạ gọi tên cô, anh đang khóc vì, đang gào lên gọi tên cô trong đau đớn tuyệt vọng và chỉ khi cô sắp rời khỏi thế gian này, thì anh mới nhìn lại cô một lần, điều này là niềm đau tuyệt vọng hay hạnh phúc?

“ xoảng” tiếng kính vỡ, khắp người anh máu me ngập tràn, là máu của anh là máu của Ngọc Quỳnh, anh ôm lấy cô bế ra khỏi chiếc xe. Máu bê bết dính khắp khuôn mặt diêm lệ của cô, anh lau đi , anh lau vội đi , anh như hít phải khí lạnh, ôm lấy cô vào lòng run rẩy.

“ Ngọc Quỳnh, không được, em không được ...”

Người trong lòng tuy ấm áp, như chẳng chút cử động ánh mắt hé mở nhìn anh, đôi môi ấy vẫn vậy chung thủy nhìn anh, cơ thể bị sốc Ngọc Quỳnh ho ra máu, mỗi lúc một nhiều.

Ấp ủ cảm giác ấm áp, dần dần cô mới lấy được tri giác “ đến cuối cùng, anh vẫn không yêu em...”

“ Anh yêu em, anh yêu em...chúng ta sẽ đám cưới chỉ cần em, anh chỉ cần em. Em đừng đi, điều gì anh cũng cho em, chỉ cần em muốn”

“ em không được ngủ, em phải nghe anh...Ngọc Quỳnh em phải nghe anh”

Lần cuối Ngọc Quỳnh mỉm cười, bàn tay vô giác rơi tự do bên vũng máu đỏ tươi đang đổ ra. Cô thực sự mệt rất mệt, giấc ngủ này cô sẽ ngủ thật ngon , thật ngon cô sẽ quên hết tất cả mọi chuyện, quên đi sự cô đơn, quên đi sự chờ đợi mỏi mòn và rồi giờ đây cô sẽ quên đi người con trai ấy, người con trai mang cái tên thật đẹp “ ĐĂNG KHÔI” và chưa bao giờ yêu cô...

“ NGỌC QUỲNH!!!!!!” tiếng gào của anh như xé tan bầu trời, đau đớn tuyệt vọng đến tột độ..

Ngày chôn cất, bầu trời trở nên xám xịt mưa phùn lất phất làm lòng người lặng yên tê tái. Eo gió lật tung đoạn kí ức, mắt anh lơ đãng mờ đục . Nằm mờ lạnh lẽo, Ngọc Quỳnh trong khung ảnh rất xinh đẹp, cô cười rất hạnh phúc.

Từng đợt người thay nhau đi qua để cúc trắng lại, cùng những giọt nước mắt ngậm ngùi bi thương, thương tiếc tiễn cô đi, ai cũng đau lòng như với cô có lẽ là một sự giải thoát phải không?

Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn, tình yêu đau đớn tổn thương đến một ngày nào đó cũng theo sự lạnh lùng vô tâm mà lặng lẽ rời đi, có lẽ cái chết này là một sự mất mát với những ở lại còn riêng cô có lẽ là sự giải thoát ra khỏi cuộc sống đầy u ám, sấm sịt của thù hận lẫn một tình yêu mang theo bên đời mà không được đáp lại, di nguyện cuối đời chắc có lẽ dù như thế nào cô vẫn mong người đó sống tốt, sống hạnh phúc có phải không?

Khi mọi người đã ra về hết, năm người họ vẫn còn nán lại đây. Minh Anh nâng nhẹ cánh hoa cúc đặt lên trên đỉnh mộ.

“ Ngọc Quỳnh, xin lỗi cô” khóe mắt không tìm được mà đổ lệ.

Muốn an ủi Đăng Khôi, nhưng không tài nào mở miệng ra được nếu không vì cô, có lẽ Ngọc Quỳnh không trở nên như thế này. Đăng Khôi như tượng cứ ngồi thờ ra nhìn tấm ảnh của Ngọc Quỳnh, anh im lặng tuyệt vọng.

Họ đã có những năm tháng bên nhau rất hạnh phúc , rất vui vẻ chỉ vì anh mà cô đã đánh mất đi ánh mặt trời của mình, chỉ tại một kẻ không ra gì như anh đã tước đoạt mạng sống của người con gái này, trăm sai ngàn sai là do anh.

Anh khóc, khóc lớn “ là anh tất cả là do anh, Ngọc Quỳnh em đừng trả thù anh bằng cách này”

“ Đấng Khôi, anh đừng như thế không phải do anh. Là do em, nếu lúc đó em cẩn thận hơn sẽ chẳng có ai bị thương cả. Anh đánh em đi, anh mắng em có được không”

Nó nhin không được, cứ khóc tự do nhận lỗi với anh, Đấng Khôi nào đâu có tâm trí để ý đến ai nữa, anh không đáp lại gì cả, cứ thế quỳ trước mộ Ngọc Quỳnh mà khóc như dê vỡ bờ...

Ba Tháng Sau

Có sự nhúng tay của Hàn Thuyên, Gmeiner như đỡ được một đòn đánh cực mạnh thoát khỏi bờ vực phá sản, cũng một tháng nay Hoàng Long tắt bật chuyện công ty đến điên cuồng. Nhưng anh vẫn thu xếp để hằng ngày quay về ăn cơm ba bữa với Minh Anh, tuy vất vả nhưng anh lại chẳng hề thấy mệt mỏi, với anh chỉ ngày ngày trở về nhà vẫn có nó đợi anh như vậy là đủ.

về phần Trương Thị lão ta coi như mất trắng, Hàn Thuyên quả nhiên đã sớm đoán được từ trước một mặt cô hợp tác với Gmeiner để đầu một trận ngang sức ngang tài với Trương Thị, nguồn vốn liên tục xoay chuyển không ngừng, con số lên đến hàng tỷ USD việc mất tay vung tiền này mục đích dồn Trương Thị đến chân tường cứ liên tục phải bán cổ phiếu, một mặt khác lại cho người âm thầm thu mua cổ phiếu Trương Thị bán ra, Hàn Thuyên đến nay coi như nuốt gọn thị trường kinh doanh kim đá quý của Trương thị tại Việt Nam và vài tiểu bang ở Mỹ số cổ phần cũng thu gom đến độ 20% một con số khiến người ta sửng sốt lẫn phần nộ.

Mọi chuyện như một giấc mơ cứ ồ ạt kéo đến, tai nạn này chưa dứt đau buồn, muộn phiền khác lại ồ ập kéo đến. Báo chí ngày ngày thay nhau đăng tin tức về tập đoàn Trần Thị như chợ ba mươi một cách náo nhiệt, có tin cho hay ba của Quốc Huy có thể ngồi tù cho đến tận mười năm vì tội lạm pháp và mua quan bán chức, giới báo chí đang lục tung từng mảnh khõe chuyên sâu nhất để đào bới.

Cũng từ lúc ấy, Quốc Huy chẳng đến làm phiền Hoàng Nhi nữa, vừa mang thai vừa sốt ruột lo lắng cho chồng nhưng song cô cũng chẳng thể bỏ qua chuyện củ mà chạy đến bên cạnh anh ta, đơn Quốc Huy cũng đã kí cô đều lấy ra đọc hằng ngày nhưng lại chẳng dám nộ đơn, cứ xem thời sự để theo dõi tình hình như mọi khi cô đã riu rít quần lấy Quốc Huy không giúp anh được việc này thì sẽ phụ anh việc kia, còn bây giờ

Minh Anh bước vào gõ nhẹ lên cửa hai tiếng “ cộc...cộc” đưa cô về hiện tại.

“ cậu ổn chưa?” Hoàng Nhi hỏi bằng giọng che dấu cảm xúc bên trong lòng ngực.

“ Mình có gì không ổn cơ chứ, người hỏi câu này là mình mới phải”

Sắc tay Minh Anh cầm điều khiển tắt đi tin tức vang vẳng chói đây, ưu phiền.

“ Thật ra, hôm đó Quốc Huy bỏ đi để lại mấy lời. Làm tớ vẫn suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh ấy nói đúng thì sao?”

Hoàng Nhi nhìn không hiểu lộ rõ trên gương mặt “ đúng?”

“ ừm, phụ nữ chúng ta rất nhạy cảm chỉ cần đối phương tỏ ra chút xa lạ lập tức chúng ta sẽ những chú nhím xù lông lên muốn tìm hiểu, muốn biết tất tần tật dù là chuyện nhỏ hay chuyện lớn bởi vì khi ấy chúng ta không cảm thấy an toàn.”

“ còn đàn ông lại khác, không chỉ tình yêu họ còn có cả sự nghiệp, quả thực tiền bạc không nói lên được tình cảm nhưng nó lại chi phối rất nhiều thứ ? nếu trong vai trò của Quốc Huy một cậu ấm được nuôi trong bọc trứng từ nhỏ, nếu anh ấy không sớm tạo dựng lên các mối quan hệ liệu ngày hôm nay có thay ba mình gánh cả Trần thị hay không?”

Những lời nói ấy quả nhiên có đối chút làm Hoàng Nhi mũi lòng, ngẫm lại cô nhận ra được vài điều thứ cô cần là an toàn, Quốc Huy hẳn hiểu rất rõ điều ấy, muốn an toàn trước tiên anh ấy phải là chỗ tựa vững chãi nhất cho cô. Ấy vậy, cô chỉ hờn trách chồng mình rất nhiều, cô quả thực rất ích kỉ, vợ chồng với nhau đã gần mười năm sao cô lại chỉ biết quan tâm đến cảm xúc của mình.

Nhìn Hoàng Nhi khóc thút thít, nó khẽ ôm vào lòng an ủi lẫn nhau.

“ cậu biết phải làm gì rồi đó”

“ Minh Anh, sao cậu lại nhận ra được điều ấy” Hoàng Nhi lau vội nước mắt ngược mặt tò mò hỏi.

“ Vì mình yêu Hoàng Long” nó đáp.

“ Yêu?” hai mắt tròn xoe Hoàng Nhi kinh ngạc “ chẳng phải sau vụ tai nạn cậu bị mất trí nhớ tạm thời hay sao, cậu nhớ ra rồi hả”

Nó lắc đầu, cười mỉm “ Không, tớ không hề mất trí nhớ. Mọi chuyện là do tớ cố tình sắp xếp”

“ Cố tình” hai tay xoa mình Hoàng Nhi run sợ “ cậu làm tớ sợ thật rồi đó “ Cậu có biết anh hai hoảng sợ tới mức nào hay không hả, tớ còn phải lên mạng tra căn bệnh mất trí của cậu, quả nhiên quá vô lí”

“ vô lí?”

“ chứ gì nữa, có ai mất trí như cậu nhớ hết tất cả, nhưng chỉ duy nhất anh hai mình là cậu không nhớ, trên đời này lại có mầm bệnh như thế, mau ! thành thật sẽ được khoan hồng”

Hoàng Nhi hai tay chống nạnh ra lệnh cảnh cáo.

“ Hôm xảy ra tai nạn trước khi mình ngất xỉu, anh ấy ôm mình gọi tên rất to lúc đó mình rất sợ, từ trước đến giờ chưa bao giờ lại thấy sợ hãi đến như vậy. Mình sợ bản thân sẽ ngủ mãi, ngủ mãi không tỉnh lại nữa, xa Hoàng Long điều ấy quá cay nghiệt mình vĩnh viễn sẽ không làm được”

“ vì vậy, khi vừa tỉnh dậy quả thực trong một giây mình muốn ôm chầm lấy anh ấy, xiết thật chặt nếu không sẽ biến mất nhưng rồi lại thôi”

“ sao thôi” Hoàng Nhi giục .

“ chúng mình yêu nhau tính đến giờ cũng hơn mười năm rồi, biết bao chuyện xảy ra, quả thực lãng phí quá nhiều thời gian, mình không muốn đánh mất thêm một phút giây nào nữa. Cho nên chỉ còn cách này thôi...” nó thở dài nhìn về phía cửa sổ nơi ánh hoàng hôn buông xuống.

Hoàng Long đã đứng ngoài cửa phòng từ lâu, tính nhắc nó uống thuốc nào ngờ lại vô tình nghe thấy câu chuyện này, cô gái của anh càng ngày càng lợi hại nhiều lắm trên anh, được vậy anh đành phối hợp với phụ nhân của mình thôi.

“ Em giỏi lắm” khoe môi anh khê cong lên nữa vầng trăng, quay lưng rời khỏi hiện trường.

Bất chợt Hoàng Nhi nắm chặt tay Minh Anh “ Mình hiểu rồi, mình là vợ của Quốc Huy”

“ ừm” nó gật gù.

“ Mình biết phải làm gì rồi, mình đi đây Minh Anh. Chuyện cậu yên tâm mình không nói ai đâu”

Nói rồi Hoàng Nhi vội vã khoát áo liền đi

“ này, tối rồi để mai...”

“ đừng lo, mình sẽ kêu bác Trương chở về”

Khi nó trở về phòng ngủ, vẫn trông thấy anh đang hợp qua mạng với ai đó, đang giả bệnh nên cũng chẳng tiện hỏi vờ như mọi khi quay về chiếc giường nằm đọc sách nhưng nó cũng đâu hay biết người ngồi trước mặt nó đã bắt gọn tia nhìn của nó ban nãy anh thậm chí cười trong bụng.

“ Minh Anh, em qua đây” anh gọi.

“ Sao tôi phải qua?” lúng túng nó trả lời hụi.

“ Em quên anh, nhưng không quên cách làm việc đâu nhỉ, về mãng kinh doanh thị trường em hơn anh khoảng này. Coi như giúp chồng mình đi”

Lời nói mĩa mai, châm chọc lại tự luyến quả thực là chỉ có Hoàng Long, chỉ hận không giết được anh, nó chỉ dám nghĩ trong bụng được chừng đó.

“Anh nói chồng thì là chồng tôi sao, tôi đến giờ vẫn không tin” nó cố tình phủ mối quan hệ

“ Vậy em giải thích cho anh nghe, vì sao em lại ngủ ở phòng chúng ta đêm vẫn cho anh ngủ cùng”

“ Ngài Long, xin anh đừng hiểu lầm đây là nhà anh tôi không có quyền đuổi anh ra ngoài, thứ 2 tôi là người bệnh tôi cũng cần một nơi trú ngụ an nhàn, nơi đây đầy đủ như thế tôi đại không thừa nhận là “ VỢ” anh hay sao?” lời nói đanh đá sắc bén nó đáp.

“ nếu đã vậy, chúng ta cũng nên làm việc vợ chồng chứ nhỉ?” anh nghiêng đầu đặt câu hỏi.

“ Anh biến thái! Thôi coi như tôi dùng năng lực của mình để giúp anh cũng được”

Không còn đường chối cãi, nó đành lấy một lí do ấu trĩ để mà đáp cho đỡ ngượng. Lúc này nếu chui xuống hố sâu được thì tốt biết bao nhiêu.

“ Vũ Thị” nó khẽ gọi hai tiếng hàng mày cũng nhú lại khi nhìn vào màng hình là sự biến thiên thị trường kinh doanh “chẳng phải cậu ta nói không...” câu nói chưa hết chợt dừng lại như nó chợt dạ thế nào.

“ chẳng phải sao?” anh kéo nó ngồi xuống lòng mình tay siết chặt eo “ đã nói phải nói cho hết nhé Vợ”

Nó cố nhích tránh ra nhưng có lẽ vô dụng, đành ngồi im vậy “ chẳng phải biến thiên như này, chỉ cần hai ba ngày nữa bên này chịu mát tay một chút , thì GMEINER của anh coi như xong!”

“ Vậy sao” anh hết sức thân nhiên đáp.

Nghiêm trọng đến thế này mà biểu hiện như không có gì của anh lúc này ý là như thế nào, tự nhiên nó thấy lạnh lạnh trong người.

“Vậy sao, ý anh là gì”

“ vậy để coi đối phương có thật sự dám mất tay vùng tiền qua cửa sổ hay không. Tôi đã lường việc này từ trước nên cũng đã cho một tạo ra một số giấy tờ khống để nhằm đối phó việc này, Hàn Thuyên cô ấy không đơn giản, tôi thừa hiểu điều đó lần này nếu cô ấy thật sự trở mặt thì cả hai đều tổn thất ăn miếng trả miếng”

“ Thật tiếc, em đã mất trí nhớ nếu không lúc này em không ngừng khen ngợi chồng mình”anh chung thủy không thèm nhìn mấy tính thêm lần nào nữa, chỉ vuốt tóc nó thoải mái, vâng chỉ đơn giản là đang vuốt tóc nó.

Giây phút ấy dừng lại một khoảng không vô định nhìn hai người lúc này thật giống vợ chồng mới cưới, trời tối rọi ánh trăng thanh ban công ngoài cửa, ánh sáng màu vàng lấp ló trong phòng mặt đối mặt, ánh mắt chất chứa nhiều điều không thể nói hết bằng lời.

Hoàng Long xoay nhẹ nửa gương mặt góc 60 độ chạm nhẹ lên môi nó, cả hai đặt nụ hôn cho nhau không quá vội vàng cũng không quá chậm chạp rất nhẹ nhàng, lại khắt sâu.

“ anh làm vậy là có ý gì” nó chợt tỉnh dậy anh ra ba chân bốn cẳng nhảy phót lên giường trùm kín mít che dấu sự ngượng ngùng.

“ Em muốn trêu tôi” anh thâm nghĩ, tựa người ra ghé cười mãng nguyệt.

Miệng thì nói vậy, đến nửa đêm chờ khi anh say giấc nó lại lén lút mở máy tính của anh lên gõ lách cách gì đó một cái bí hiểm, đã vậy còn cười sảo khoái. Mọi cử chỉ đều bị đối phương bắt quả tan...

239. Chương 118 : Bi Thương Và Hạnh Phúc.

Quốc Huy rời đi chưa bao lâu, bọn họ cũng chẳng nán lại bên ngoài làm gì. Hoàng Nhi cảm thấy mệt nên chẳng muốn nán lại bữa tiệc sợ mất không khí hỉ sự, anh dìu em gái lên xe rồi quay sang nó dò hỏi.

“ Em có muốn về chung không?”

“ Không” nó đáp cụt ngủn.

Cảm nhận của nó lúc này, anh chẳng khác gì Quốc Huy rõ ràng tư tưởng hai người như một ruột sau nhiều năm nó mới biết anh cũng có tính con nhà giàu. Sự tức giận trào trức lên nhiều hơn là sự nhớ nhung..

“ Em” Hoàng bực dọc nhìn nó mà cạn lời.

“Minh Anh!” tiếng gọi thật to.

Chẳng hiểu sao lúc đó bên đường lại xuất hiện Đăng Khôi, nó mừng thầm đúng là trời thương, thấy Khôi nó chợt cười thầm trong bụng thôi chộc điên anh lên nó mới hả dạ.

“ Đăng Khôi!” nó cười thật tươi hết sức có thể, gọi to thêm biểu cảm hạnh phúc tràn ngập trên gương mặt, chạy một cách thật nhanh.

Anh cuối đầu cười ngẩn...

Chiếc xe màu đỏ từ đâu trong nháy mắt, chợt tăng tốc lao thẳng về phía nó một lòng một dạ muốn cướp đoạt sinh mạng Minh Anh , ánh mắt người lái xe đỏ hoe gần lên sự thù hận không ngớt chân đạp ga , đôi môi gào lên một tiếng

“ CHẾT ĐI”

“ Minh ANH!” Hoàng Long gầm lên, lao như điên chạy đến chỗ nó.

“ CẬN THẬN” chỉ kịp thét lên hai tiếng.

Không nghĩ ngợi nhiều Đăng Khôi không màng gì nữa, chiếc mỗi lúc càng gần hơn anh vội lấy ôm Minh Anh, lảo đảo mấy vòng xa ra mấy mét trong sự run sợ.

“ RẦM”

Người lái xe lúc ấy hoảng sợ khi thấy anh ôm chầm Minh Anh bảo vệ nó, chỉ còn ít khoảng cách sẽ cướp đoạt mạng sống của người con trai cô yêu nhất trên đời, cô không muốn như thế loạng choạng trong lo sợ cô bẻ lái sang hướng khác, tiếng phanh xe vang lên chói tai

Chiếc xe trong tốc độ quá nhanh chợt mất phương hướng, đâm thẳng vào trụ điện bê tông đường một âm thanh thật to vang lên động trời. Chiếc xe ô tô nhất bồng lên trời, rồi lộn vài vòng mà chịu nằm yên một chỗ tình trạng nát bươm, người bên trong thở thoi thóp...

Sự việc diễn ra quá nhanh, anh chạy đến đẩy Đăng Khôi sang một bên, bế sóc nó lên, mặt mày anh không còn chút máu, tái xanh.

“ Minh Anh, anh cầm được ngủ, thức dậy” anh gào trong sự hốt hoảng.

Nó vì lảo đảo vài vòng lại va đập vào lề đường liền bất tỉnh, Hoàng Long cuống cuống như tên điên không ngừng lay nó, anh sợ thật sự lúc này anh rất sợ, một đời của anh dứt khoát không thể thiếu sự có mặt của nó.

Đầu óc Đăng Khôi choáng váng, một bên cánh tay như bị tê liệt, trong phút chốc anh bật chữ thể “ Mẹ kiếp, là tên khốn nào!”

Đăng Khôi khó khăn ngẩng đầu, anh nhìn về chiếc xe màu đỏ bất mất, nhúu mày nhìn biển số. Anh trở nên hoảng loạn, biển số xe quá quen thuộc “ 43B- 899xx” tâm trí anh lo sợ rõ rệt, cảm giác đau buốt, rất nóng từ cánh tay phải gượng hết sức ôm cánh tay đầy máu lết đến chiếc xe.

Bên trong người con gái gục mặt trên vô lăng, mặt đầy máu đang dần dần chảy ra như cạn kiệt. Cái màu đỏ sậm sệt văng lên khắp trong xe, một giọt nhỏ nhất anh cũng nhìn thấy rất rõ, rất rõ

“ Ngọc Quỳnh, em...” anh nói không thành tiếng. “ KHÔNG” dòng nước mắt vừa đau đớn, vừa ân hận trực trào tuông ra.

Tiếng động vang cực lớn, xảy ra quá nhanh lúc Hoàng Nhi đến chỉ thấy một nơi anh trai ôm người mình yêu mà gào lên như tuyệt vọng, Đăng Khôi lê lét thân ảnh nặng nề đến chiếc xe ô tô, nhìn người bên trong cùng vũng máu mà điếng người.

Nơi đó, một phút đồng hồ trước vẫn rất hoàn hảo không có chút chuyện gì, còn bây giờ thì sau bị thương ngập tràn cả một khung trời , đầu óc Đăng Khôi như bị sét đánh quay cuồng đến chóng mặt, anh dùng chút sức lực còn lại cố gắng phá cửa.

Đôi môi mấp máy, gào theo “ Ngọc Quỳnh, đừng...đừng...bỏ đi. Đừng bỏ đi, anh xin em đừng đi”

Bình thường, chỉ cần một cú đập mạnh anh có thể dễ dàng đập nát kính ô tô, tại sao bây giờ lại vô dụng đến vậy đôi tay anh cũng vì thế thì mà đang rách ra từng mảng máu rỉ xuống nền đường, Ngọc Quỳnh thoi thóp bên trong nghe tiếng nói dường như còn giúp chút tri thức hồi sinh, cô khó khăn mở mí mắt nhìn người con trai bên ngoài đang cố gắng mở cửa.

Đôi môi cô cong lên, dùng chút sức lực cùng nâng bàn tay chạm đến gương mặt anh đang gào khóc qua ô kính. Chưa khi nào cô nhìn thấy được Đăng Khôi khóc vì cô quặng đau đến như thế này,bi ai đến chừng này, anh là đang gọi cô, anh không ngừng gào tên cô “ Ngọc Quỳnh đừng đi” là anh đang níu kéo cô lại, phải rồi ngay chính lúc này đây, người con trai ấy đang thật tâm thật dạ gọi tên cô, anh đang khóc vì, đang gào lên gọi tên cô trong đau đớn tuyệt vọng và chỉ khi cô sắp rời khỏi thế gian này, thì anh mới nhìn lại cô một lần, điều này là niềm đau tuyệt vọng hay hạnh phúc?

“ xoảng” tiếng kính vỡ, khắp người anh máu me ngập tràn, là máu của anh là máu của Ngọc Quỳnh, anh ôm lấy cô bế ra khỏi chiếc xe. Máu bê bết dính khắp khuôn mặt diêm lệ của cô, anh lau đi , anh lau vội đi , anh như hít phải khí lạnh, ôm lấy cô vào lòng run rẩy.

“ Ngọc Quỳnh, không được, em không được ...”

Người trong lòng tuy ấm áp, như chẳng chút cử động ánh mắt hé mở nhìn anh, đôi môi ấy vẫn vậy chung thủy nhìn anh, cơ thể bị sốc Ngọc Quỳnh ho ra máu, mỗi lúc một nhiều.

Ấp ủ cảm giác ấm áp, dần dần cô mới lấy được tri giác “ đến cuối cùng, anh vẫn không yêu em...”

“ Anh yêu em, anh yêu em...chúng ta sẽ đám cưới chỉ cần em, anh chỉ cần em. Em đừng đi, điều gì anh cũng cho em, chỉ cần em muốn”

“ em không được ngủ, em phải nghe anh...Ngọc Quỳnh em phải nghe anh”

Lần cuối Ngọc Quỳnh mỉm cười, bàn tay vô giác rơi tự do bên vũng máu đỏ tươi đang đổ ra. Cô thực sự mệt rất mệt, giấc ngủ này cô sẽ ngủ thật ngon , thật ngon cô sẽ quên hết tất cả mọi chuyện, quên đi sự cô đơn, quên đi sự chờ đợi mỏi mòn và rồi giờ đây cô sẽ quên đi người con trai ấy, người con trai mang cái tên thật đẹp “ ĐĂNG KHÔI” và chưa bao giờ yêu cô...

“ NGỌC QUỲNH!!!!!!” tiếng gào của anh như xé tan bầu trời, đau đớn tuyệt vọng đến tột độ..

Ngày chôn cất, bầu trời trở nên xám xịt mưa phùn lất phất làm lòng người lặng yên tê tái. Eo gió lật tung đoạn kí ức, mắt anh lơ đãng mờ đục . Nằm mờ lạnh lẽo, Ngọc Quỳnh trong khung ảnh rất xinh đẹp, cô cười rất hạnh phúc.

Từng đợt người thay nhau đi qua để cúc trắng lại, cùng những giọt nước mắt ngậm ngùi bi thương, thương tiếc tiễn cô đi, ai cũng đau lòng như với cô có lẽ là một sự giải thoát phải không?

Bữa tiệc nào rồi cũng sẽ tàn, tình yêu đau đớn tổn thương đến một ngày nào đó cũng theo sự lạnh lùng vô tâm mà lặng lẽ rời đi, có lẽ cái chết này là một sự mất mát với những ở lại còn riêng cô có lẽ là sự giải thoát ra khỏi cuộc sống đầy u ám, sấm sịt của thù hận lẫn một tình yêu mang theo bên đời mà không được đáp lại, di nguyện cuối đời chắc có lẽ dù như thế nào cô vẫn mong người đó sống tốt, sống hạnh phúc có phải không?

Khi mọi người đã ra về hết, năm người họ vẫn còn nán lại đây. Minh Anh nâng nhẹ cánh hoa cúc đặt lên trên đỉnh mộ.

“ Ngọc Quỳnh, xin lỗi cô” khóe mắt không tìm được mà đổ lệ.

Muốn an ủi Đăng Khôi, nhưng không tài nào mở miệng ra được nếu không vì cô, có lẽ Ngọc Quỳnh không trở nên như thế này. Đăng Khôi như tượng cứ ngồi thờ ra nhìn tấm ảnh của Ngọc Quỳnh, anh im lặng tuyệt vọng.

Họ đã có những năm tháng bên nhau rất hạnh phúc , rất vui vẻ chỉ vì anh mà cô đã đánh mất đi ánh mặt trời của mình, chỉ tại một kẻ không ra gì như anh đã tước đoạt mạng sống của người con gái này, trăm sai ngàn sai là do anh.

Anh khóc, khóc lớn “ là anh tất cả là do anh, Ngọc Quỳnh em đừng trả thù anh bằng cách này”

“ Đấng Khôi, anh đừng như thế không phải do anh. Là do em, nếu lúc đó em cẩn thận hơn sẽ chẳng có ai bị thương cả. Anh đánh em đi, anh mắng em có được không”

Nó nhin không được, cứ khóc tự do nhận lỗi với anh, Đấng Khôi nào đâu có tâm trí để ý đến ai nữa, anh không đáp lại gì cả, cứ thế quỳ trước mộ Ngọc Quỳnh mà khóc như dê vỡ bờ...

Ba Tháng Sau

Có sự nhúng tay của Hàn Thuyên, Gmeiner như đỡ được một đòn đánh cực mạnh thoát khỏi bờ vực phá sản, cũng một tháng nay Hoàng Long tắt bật chuyện công ty đến điên cuồng. Nhưng anh vẫn thu xếp để hằng ngày quay về ăn cơm ba bữa với Minh Anh, tuy vất vả nhưng anh lại chẳng hề thấy mệt mỏi, với anh chỉ ngày ngày trở về nhà vẫn có nó đợi anh như vậy là đủ.

về phần Trương Thị lão ta coi như mất trắng, Hàn Thuyên quả nhiên đã sớm đoán được từ trước một mặt cô hợp tác với Gmeiner để đầu một trận ngang sức ngang tài với Trương Thị, nguồn vốn liên tục xoay chuyển không ngừng, con số lên đến hàng tỷ USD việc mất tay vung tiền này mục đích dồn Trương Thị đến chân tường cứ liên tục phải bán cổ phiếu, một mặt khác lại cho người âm thầm thu mua cổ phiếu Trương Thị bán ra, Hàn Thuyên đến nay coi như nuốt gọn thị trường kinh doanh kim đá quý của Trương thị tại Việt Nam và vài tiểu bang ở Mỹ số cổ phần cũng thu gom đến độ 20% một con số khiến người ta sửng sốt lẫn phần nộ.

Mọi chuyện như một giấc mơ cứ ồ ạt kéo đến, tai nạn này chưa dứt đau buồn, muộn phiền khác lại ồ ập kéo đến. Báo chí ngày ngày thay nhau đăng tin tức về tập đoàn Trần Thị như chợ ba mươi một cách náo nhiệt, có tin cho hay ba của Quốc Huy có thể ngồi tù cho đến tận mười năm vì tội lạm pháp và mua quan bán chức, giới báo chí đang lục tung từng mảnh khõe chuyên sâu nhất để đào bới.

Cũng từ lúc ấy, Quốc Huy chẳng đến làm phiền Hoàng Nhi nữa, vừa mang thai vừa sốt ruột lo lắng cho chồng nhưng song cô cũng chẳng thể bỏ qua chuyện củ mà chạy đến bên cạnh anh ta, đơn Quốc Huy cũng đã kí cô đều lấy ra đọc hằng ngày nhưng lại chẳng dám nộ đơn, cứ xem thời sự để theo dõi tình hình như mọi khi cô đã riu rít quần lấy Quốc Huy không giúp anh được việc này thì sẽ phụ anh việc kia, còn bây giờ

Minh Anh bước vào gõ nhẹ lên cửa hai tiếng “ cộc...cộc” đưa cô về hiện tại.

“ cậu ổn chưa?” Hoàng Nhi hỏi bằng giọng che dấu cảm xúc bên trong lòng ngực.

“ Mình có gì không ổn cơ chứ, người hỏi câu này là mình mới phải”

Sắc tay Minh Anh cầm điều khiển tắt đi tin tức vang vẳng chói đây, ưu phiền.

“ Thật ra, hôm đó Quốc Huy bỏ đi để lại mấy lời. Làm tớ vẫn suy nghĩ rất nhiều, có lẽ anh ấy nói đúng thì sao?”

Hoàng Nhi nhìn không hiểu lộ rõ trên gương mặt “ đúng?”

“ ừm, phụ nữ chúng ta rất nhạy cảm chỉ cần đối phương tỏ ra chút xa lạ lập tức chúng ta sẽ những chú nhím xù lông lên muốn tìm hiểu, muốn biết tất tần tật dù là chuyện nhỏ hay chuyện lớn bởi vì khi ấy chúng ta không cảm thấy an toàn.”

“ còn đàn ông lại khác, không chỉ tình yêu họ còn có cả sự nghiệp, quả thực tiền bạc không nói lên được tình cảm nhưng nó lại chi phối rất nhiều thứ ? nếu trong vai trò của Quốc Huy một cậu ấm được nuôi trong bọc trứng từ nhỏ, nếu anh ấy không sớm tạo dựng lên các mối quan hệ liệu ngày hôm nay có thay ba mình gánh cả Trần thị hay không?”

Những lời nói ấy quả nhiên có đối chút làm Hoàng Nhi mũi lòng, ngẫm lại cô nhận ra được vài điều thứ cô cần là an toàn, Quốc Huy hẳn hiểu rất rõ điều ấy, muốn an toàn trước tiên anh ấy phải là chỗ tựa vững chãi nhất cho cô. Ấy vậy, cô chỉ hờn trách chồng mình rất nhiều, cô quả thực rất ích kỉ, vợ chồng với nhau đã gần mười năm sao cô lại chỉ biết quan tâm đến cảm xúc của mình.

Nhìn Hoàng Nhi khóc thút thít, nó khẽ ôm vào lòng an ủi lẫn nhau.

“ cậu biết phải làm gì rồi đó”

“ Minh Anh, sao cậu lại nhận ra được điều ấy” Hoàng Nhi lau vội nước mắt ngược mặt tò mò hỏi.

“ Vì mình yêu Hoàng Long” nó đáp.

“ Yêu?” hai mắt tròn xoe Hoàng Nhi kinh ngạc “ chẳng phải sau vụ tai nạn cậu bị mất trí nhớ tạm thời hay sao, cậu nhớ ra rồi hả”

Nó lắc đầu, cười mỉm “ Không, tớ không hề mất trí nhớ. Mọi chuyện là do tớ cố tình sắp xếp”

“ Cố tình” hai tay xoa mình Hoàng Nhi run sợ “ cậu làm tớ sợ thật rồi đó “ Cậu có biết anh hai hoảng sợ tới mức nào hay không hả, tớ còn phải lên mạng tra căn bệnh mất trí của cậu, quả nhiên quá vô lí”

“ vô lí?”

“ chứ gì nữa, có ai mất trí như cậu nhớ hết tất cả, nhưng chỉ duy nhất anh hai mình là cậu không nhớ, trên đời này lại có mầm bệnh như thế, mau ! thành thật sẽ được khoan hồng”

Hoàng Nhi hai tay chống nạnh ra lệnh cảnh cáo.

“ Hôm xảy ra tai nạn trước khi mình ngất xỉu, anh ấy ôm mình gọi tên rất to lúc đó mình rất sợ, từ trước đến giờ chưa bao giờ lại thấy sợ hãi đến như vậy. Mình sợ bản thân sẽ ngủ mãi, ngủ mãi không tỉnh lại nữa, xa Hoàng Long điều ấy quá cay nghiệt mình vĩnh viễn sẽ không làm được”

“ vì vậy, khi vừa tỉnh dậy quả thực trong một giây mình muốn ôm chầm lấy anh ấy, xiết thật chặt nếu không sẽ biến mất nhưng rồi lại thôi”

“ sao thôi” Hoàng Nhi giục .

“ chúng mình yêu nhau tính đến giờ cũng hơn mười năm rồi, biết bao chuyện xảy ra, quả thực lãng phí quá nhiều thời gian, mình không muốn đánh mất thêm một phút giây nào nữa. Cho nên chỉ còn cách này thôi...” nó thở dài nhìn về phía cửa sổ nơi ánh hoàng hôn buông xuống.

Hoàng Long đã đứng ngoài cửa phòng từ lâu, tính nhắc nó uống thuốc nào ngờ lại vô tình nghe thấy câu chuyện này, cô gái của anh càng ngày càng lợi hại nhiều dám trêu anh, được vậy anh đành phối hợp với phụ nhân của mình thôi.

“ Em giỏi lắm” khoe môi anh khê cong lên nữa vầng trăng, quay lưng rời khỏi hiện trường.

Bất chợt Hoàng Nhi nắm chặt tay Minh Anh “ Mình hiểu rồi, mình là vợ của Quốc Huy”

“ ừm” nó gật gù.

“ Mình biết phải làm gì rồi, mình đi đây Minh Anh. Chuyện cậu yên tâm mình không nói ai đâu”

Nói rồi Hoàng Nhi vội vã khoát áo liền đi

“ này, tối rồi để mai...”

“ đừng lo, mình sẽ kêu bác Trương chở về”

Khi nó trở về phòng ngủ, vẫn trông thấy anh đang hợp qua mạng với ai đó, đang giả bệnh nên cũng chẳng tiện hỏi vờ như mọi khi quay về chiếc giường nằm đọc sách nhưng nó cũng đâu hay biết người ngồi trước mặt nó đã bắt gọn tia nhìn của nó ban nãy anh thậm chí cười trong bụng.

“ Minh Anh, em qua đây” anh gọi.

“ Sao tôi phải qua?” lúng túng nó trả lời hụi.

“ Em quên anh, nhưng không quên cách làm việc đâu nhỉ, về mãng kinh doanh thị trường em hơn anh khoảng này. Coi như giúp chồng mình đi”

Lời nói mĩa mai, châm chọc lại tự luyến quả thực là chỉ có Hoàng Long, chỉ hận không giết được anh, nó chỉ dám nghĩ trong bụng được chừng đó.

“Anh nói chồng thì là chồng tôi sao, tôi đến giờ vẫn không tin” nó cố tình phủ mối quan hệ

“ Vậy em giải thích cho anh nghe, vì sao em lại ngủ ở phòng chúng ta đêm vẫn cho anh ngủ cùng”

“ Ngài Long, xin anh đừng hiểu lầm đây là nhà anh tôi không có quyền đuổi anh ra ngoài, thứ 2 tôi là người bệnh tôi cũng cần một nơi trú ngụ an nhàn, nơi đây đầy đủ như thế tôi đại không thừa nhận là “ VỢ” anh hay sao?” lời nói đanh đá sắc bén nó đáp.

“ nếu đã vậy, chúng ta cũng nên làm việc vợ chồng chứ nhỉ?” anh nghiêng đầu đặt câu hỏi.

“ Anh biến thái! Thôi coi như tôi dùng năng lực của mình để giúp anh cũng được”

Không còn đường chối cãi, nó đành lấy một lí do ấu trĩ để mà đáp cho đỡ ngượng. Lúc này nếu chui xuống hố sâu được thì tốt biết bao nhiêu.

“ Vũ Thị” nó khẽ gọi hai tiếng hàng mày cũng nhú lại khi nhìn vào màn hình là sự biến thiên thị trường kinh doanh “chẳng phải cậu ta nói không...” câu nói chưa hết chợt dừng lại như nó chợt dạ thế nào.

“ chẳng phải sao?” anh kéo nó ngồi xuống lòng mình tay siết chặt eo “ đã nói phải nói cho hết nhé Vợ”

Nó cố nhích tránh ra nhưng có lẽ vô dụng, đành ngồi im vậy “ chẳng phải biến thiên như này, chỉ cần hai ba ngày nữa bên này chịu mát tay một chút , thì GMEINER của anh coi như xong!”

“ Vậy sao” anh hết sức thân nhiên đáp.

Nghiêm trọng đến thế này mà biểu hiện như không có gì của anh lúc này ý là như thế nào, tự nhiên nó thấy lạnh lạnh trong người.

“Vậy sao, ý anh là gì”

“ vậy để coi đối phương có thật sự dám mất tay vùng tiền qua cửa sổ hay không. Tôi đã lường việc này từ trước nên cũng đã cho một tạo ra một số giấy tờ khống để nhằm đối phó việc này, Hàn Thuyên cô ấy không đơn giản, tôi thừa hiểu điều đó lần này nếu cô ấy thật sự trở mặt thì cả hai đều tổn thất ăn miếng trả miếng”

“ Thật tiếc, em đã mất trí nhớ nếu không lúc này em không ngừng khen ngợi chồng mình”anh chung thủy không thèm nhìn mấy tính thêm lần nào nữa, chỉ vuốt tóc nó thoải mái, vâng chỉ đơn giản là đang vuốt tóc nó.

Giây phút ấy dừng lại một khoảng không vô định nhìn hai người lúc này thật giống vợ chồng mới cưới, trời tối rọi ánh trăng thanh ban công ngoài cửa, ánh sáng màu vàng lấp ló trong phòng mặt đối mặt, ánh mắt chất chứa nhiều điều không thể nói hết bằng lời.

Hoàng Long xoay nhẹ nửa gương mặt góc 60 độ chạm nhẹ lên môi nó, cả hai đặt nụ hôn cho nhau không quá vội vàng cũng không quá chậm chạp rất nhẹ nhàng, lại khắt sâu.

“ anh làm vậy là có ý gì” nó chợt tỉnh dậy anh ra ba chân bốn cẳng nhảy phốt lên giường trùm kín mít che dấu sự ngượng ngùng.

“ Em muốn trêu tôi” anh thâm nghĩ, tựa người ra ghé cười mãng nguyệt.

Miệng thì nói vậy, đến nửa đêm chờ khi anh say giấc nó lại lén lút mở máy tính của anh lên gõ lách cách gì đó một cái bí hiểm, đã vậy còn cười sảo khoái. Mọi cử chỉ đều bị đối phương bắt quả tan...

240. Chương 119 : Sóng Gió Đi Qua, An Yên Đã Đến !

Trước màn hình máy tính, Minh Anh gần như rất tập chung mười đầu ngón tay gõ lách cách đến nỗi không hề hay biết anh đã đứng từ phía sau lúc nào. Không một chút mảy may phát hiện . Anh không lên tiếng, cứ đứng sau cười mồm xem cô “ Vợ” làm gì ...

Nó vẫn cứ truy cập từng trang, cứ mở ra một trang mail hay bản dự định kế hoạch nó liền chảy toát mồ hôi, quả nhiên chuyện chẳng đơn giản như cách mà nó nghĩ “ Hợp tác” không hề như nghĩa đen của nó mà “ Hợp tác” là để nuốt trứng lẫn nhau . hai mắt Minh Anh tròn xoe, thật may mắn vì nó ở đây nếu không cả đời này cô trả cho Hàn Thuyên cũng không hết được ,cô đã đánh giá quá thấp Hoàng Long , người như anh làm gì có thể để mặc xác cho người khác điều khiển.

Hàn Thuyên đánh anh một, anh lập tức đánh lại mười, lão Trương muốn ép buộc anh mười anh liền mượn gió bẻ măng ép lão Trương đến một trăm. Nếu như nó suy đoán không lầm, khi biết mối quan hệ của nó và anh, cô ấy đã lên kế hoạch và sắp xếp một cách tỉ mỉ, chỉ cần lợi dụng mối quan hệ đó Hàn Thuyên có thể tiếp cận dễ dàng.

Phút chốc nó rùng mình điều nó đang nghĩ chắc không phải là sự thật chứ, cần môi “Thật là đáng sợ, chẳng lẽ...”

“chẳng lẽ thế nào?” anh hạ thấp người, đôi môi thì thâm bên tai nó lẩm bẩm.

Nó giật bắn người, hoảng hồn tay nhanh chóng đóng mạnh laptop của anh lại, như muốn vỡ vụn.

“tôi có thể mua lại máy mới, nhưng em có chắc lấy lại dữ liệu cho tôi”

“tôi...tôi chỉ là ngu không được nên muốn lên mạng tìm hiểu một chút” nó nuốt nước bọt, trả lời ấp úng.

“tìm hiểu? em có chắc trên mạng thông tin chính xác hơn tôi?” anh cười nhếch, hạ thấp người xuống, mặt sắp mặt bốn mắt nhìn nhau.

“Em cần môi? Minh Anh điều đó chỉ xảy ra khi em suy đoán được suy nghĩ của tôi và đang lo lắng” nụ cười của anh đầy sáng khoái tự tin “em đang nghĩ gì thì chính xác nó là như vậy”

“Anh... anh đừng có tự mắng về bản thân mình như vậy” nó chống hai tay cổ đẩy anh ra.

Ánh mắt sắc bén, anh muốn lật mặt nó! Đúng! lật mặt ngay lúc này, đùa giỡn ba tháng qua như vậy là đủ rồi. Anh không có kiên nhẫn đợi chờ thêm nữa, đánh càng nhanh càng tốt, mai có đánh với Vũ Hàn Thuyên một trận chết dờ sống dở, thì ngay lúc này anh cũng phải chấm dứt trò mèo vờn chuột suốt mười năm qua với Minh Anh.

“Là tôi tự mắng, hay em cố tình trêu đùa tôi. Minh Anh! Em còn cố tình mất trí nhớ đến bao giờ?”

“tôi không cố tình” hàng mày nó chau lại khó chịu.

“vậy những thứ này là gì?” anh mở laptop chỉ thẳng vào mình hình, đồng thời tay mở từng trang lập trình và dự án và cả những email ra lệnh hủy toàn bộ xuống cấp dưới, mọi hoạt động ngầm của anh gần như đang dừng lại, sổ cổ phiếu khổng lồ cũng trở thành cổ phiếu sống. Thậm chí cô còn cố tình mở một đường sống cho lão Trương...

“Anh đã biết từ đầu?” nó hơi có chút khó chịu, có chút hờn dỗi trong lời nói.

“từ giờ tôi cho em hỏi tôi bất kì câu hỏi nào” anh khoanh tay bình thản đáp.

“anh sẽ thành thật trả lời” nó hơi nghiêng đầu tra hỏi.

“em đang so sánh tôi với người nào?”

Chột dạ, nó tự tránh sao lại hỏi ngớ ngẩn thế, nó thôi lãng phí thêm liền một mạch hỏi rành mạch tất tần tật các câu hỏi, thấy Minh Anh ho khàng lại nhảy mũi vài tiếng, anh không vội trả lời ân cần bế nó đến giường, sự tình đến thế này rồi nó cũng không chống cự nữa, vòng tay ôm cổ anh im lặng để anh chiều chuộng.

“em uống đi”

Nó nhận lấy cốc nước từ anh, anh cũng ngồi xuống bên cạnh để nó tựa vào giải thích từng thắc mắc cho nó nghe.

Thật ra cuộc sống bên Anh của nó như thế nào anh đều biết rất rõ, từ kiếm việc làm thêm hay việc học gần như anh đều cho người tiếp cận bí mật nhưng nó ngu ngơ chẳng thể nào phát hiện ra được. Lần anh đến nước Anh là cố tình, lúc gặp chạm mặt trước quán cà phê hay ánh nhìn qua taxi anh đều bắt được chỉ là do nó tự ý bỏ đi, anh chẳng hà cớ gì không giả vờ như không thấy, để rồi về đến khách sạn anh cuống điên tự đâm vào ngực mình rồi vò đầu bứt tóc như kẻ khờ.

Sự tình cờ gặp gỡ và làm việc với nhau quả thực là do duyên số và tình bạn giữa hai người nhưng từ khi Hàn Thuyên biết được chuyện tình giữa anh và nó cô đã cố tình tạo ra những chuỗi sự kiện để nó trở về,

anh cũng nói rằng “ Hàn Thuyên rất biết nắm rõ tình hình, biết người cạnh mình là một lá bài chắn cũng là điểm yếu của anh nên thuận lợi tiến hành trong mọi việc. ”

Dùng PARKSON và nó để trở về tiếp cận Gmeiner, sau đó lại mượn anh công kích Trương Thị vì Hàn Thuyên biết rõ anh không từ bỏ nó, nhưng cô ấy cũng đã quá khinh địch từ đầu anh đã cố tình dẫn lên con đường mà Hàn Thuyên giảng bày, khiến cô ấy nghĩ mình đã tiến hành theo kế hoạch một cách thuận lợi lại không nghĩ đến việc quả quyết dày thì có ngón tay nhọn, từ lâu anh đã đoán ra từ trước thậm chí còn cố tình giúp đỡ cho suông sẻ hơn chỉ là anh giả vờ ngu ngơ, quả thật đáng sợ, nếu không sợ thì không phải là người! cô thâm bưng khâm phục anh “ cao tay, cao tay”.

Minh Anh có hơi mũi lòng, xen lẫn chút buồn bã cay cay nơi đỉnh mũi nhưng cũng rất biết ơn Hàn Thuyên rất nhiều.

“ Quả nhiên, không ai cho không ai thứ gì. Nhưng không có Hàn Thuyên liệu có em như hôm nay, cô ấy là nữ nhi lại đứng đầu một tập đoàn lớn như vậy cũng không quá đáng, Hoàng Long à ”

Anh ôm nó vào lòng “ Em đừng lo, anh không phải hạ người ép người khác đến đường cùng, Chỉ là anh đang trừng phạt cô ấy, còn nữa không có cô ấy em nghĩ anh sẽ cho phép ở nước Anh tận 8 năm bơ vơ à.” anh cười mỉm.

Nó thấy làm khó hiểu, ngược mặt phân trần nhìn anh ngây ngô “ Trừng phạt”

“ ừm, anh rất giận cô ấy dám đem tình yêu của hai chúng ta ra làm ván cược kinh doanh!”

“ anh đừng lại được không, dù gì cũng không thể trách cậu ấy được” nó rúc vào lòng anh, giọng lí nhí, ngón tay gãi gãi nhẹ một bên ngực anh, rõ rệt !

“ chẳng phải em thay anh làm hết rồi sao?” anh hướng mặt về máy tính, cười mỉm.

Nó quay hẳn sang anh ôm chầm lấy anh như đứa trẻ “ Em yêu Anh” nó nói khá lớn, cảm tạ thần linh vì phòng có cách âm, nụ cười ấy ngập tràn hạnh phúc sau bao ngày tháng than trầm.

Hoàng Long ghé sát tai nó thăm thì “ Vợ à, anh ăn CHAY khá lâu rồi” anh nhấn mạnh ma mãnh.

Sau bao sóng gió hôm nay cả hai lại một lần nữa hòa nguyên vào nhau cuồng si, chẳng phải cưỡng ép hay giận hờn, chẳng phải vờ vập những cái hôn vội những cái âu yếm nhớ nhung không có được, chẳng phải những sự kiềm nén giận hờn nhau. Rạng sáng nay họ nguyên vào nhau nhưng đôi uyên ương cháy giữa biển lửa hạnh phúc ngập tràn ánh trắng thanh, những gì tuyệt đẹp nhất trần gian đều tụ họp lại lúc này.

Cũng đêm hôm ấy nhiều sự việc, nhiều nỗi buồn dấu kín trong lòng của anh nó mới được biết tất cả, tất cả từ lúc gặp nhau nơi trường học cho đến lúc trưởng thành, năm tháng ấy anh trân và trọng thương yêu nó rất nhiều, chỉ là nó quá ngu ngơ ngây thơ không hiểu được đằng sau những sự lạnh lùng vô tâm nơi anh là cả trái tim ấm áp, luôn bảo vệ nó dù cho có cách trở như thế nào, dù cho đó là một vòng trái đất xa xôi, anh vẫn ở đó...

Thời gian thấm thoát đưa thoi, nhanh đến nỗi người ta chỉ cần chớp mắt mở mắt , đến độ mấy xuân bận qua cũng chưa biết, người ta cũng chẳng nhìn ra được mình nữa, chỉ còn ai kia ngoảnh mặt lại tìm kiếm một chút bình yên còn sót lại. Thế mà chỉ còn nỗi đau xót xa và chút kỉ niệm còn vương vấn đặt lại.

Mưa phùn lại lất phất rồi, bó hoa cúc trắng Minh Anh đặt lên nắm mồ lạnh lẽo, cả sáu người ngồi xuống cạnh người con trai thu mình đêm chiều nhìn ngắm tấm ảnh trên bia mộ. Ngược nhìn một cái đã tròn một trăm ngày Ngọc Quỳnh ra đi, có lẽ Đăng Khôi đã đến từ rất sớm, tóc anh đều ướt hết cả rồi.

“ Các cậu nhớ không, tầm ngày này vài năm trước chúng ta cùng cô ấy nướng thịt phải nhĩ” Đăng Khôi cười, anh cười chua xót.

.

Hoàng Long đặt tay lên bờ vai lạnh lẽo của anh trấn an “ Bên kia cô ấy đang hạnh phúc”

Đẩy mắt Đăng Khôi hắng sâu, anh ngược mặt nhìn trời cao thu lại giọt nước mắt, chỉ có thể anh mới cảm thấy khá hơn, từ trong túi áo anh lấy ra một USB đưa cho Hoàng Long “ tâm nguyện cuối cùng của cô ấy”

“ Em nghe nói anh đi sang Anh định cư cùng gia đình” nó quan tâm hỏi.

“ ừm” anh đáp trầm lặng, đôi môi hơi cong không che được nỗi buồn “ Đừng giận cô ấy, tất cả đều do anh mà ra”

“ Anh đừng tự trách mình nữa, có lẽ ở thế giới bên kia Ngọc Quỳnh sẽ thật sự vui vẻ hạnh phúc. Chúng ta cứ thế này, cậu ấy không thể thanh thản ra đi được”

Không ai nói gì, ánh mắt ai cũng than trầm những suy nghĩ khác nhau. Chỉ khi mất đi, anh mới nhận ra rằng mình đã không trân trọng những gì mình từng có, tháng năm đi qua như nước gió mây trôi chỉ là khi quay đầu lại lòng đã ngẩn ngơ.

Hay là đứng trước một tình cảm quá lớn, làm người ta cảm thấy sợ, vì sợ không giữ được nên chọn cách...rời xa? Thanh xuân của Ngọc Quỳnh trải qua là như vậy rất buồn rất tổn thương và cũng rất sớm để cô xa thế giới này nhưng đối lại cô đã dùng thanh xuân tươi đẹp nhất đời mình để yêu một người...

Từ khi thất bại dưới tay Vũ Thị và Gmeiner lão Trương đột ngột bị tai biến trở nên hôn mê sau, suốt mấy tháng chữa trị vẫn chưa tỉnh . Tiền bạc của cải còn sót lại trong nhà cũng theo thời gian mà không còn gì cả, căn nhà biệt thự tiền tỉ cũng được bán lại với giá rất rẻ, tuy cô không giận Hoàng Long nhưng cũng không hà cớ gì phải ở lại làm việc cho người hại gia đình mình ra nông nỗi này, cô từ chối tất cả mọi sự giúp đỡ từ anh.

Giờ đây thay vì làm tám giờ hành chính, công việc nhẹ nhàng mức lương hai ngàn đô mỗi tháng nay cô lại càng cật lực hơn với lịch làm việc dày đặc, nhờ có họ hàng cô chạy được vào một chân nhân viên trong một công ty trái ngành, tăng ca đều đều đồng lương lại ít ỏi, áp lực cũng nhiều hơn gấp vạn lần, ba triệu mỗi tháng tính cả tăng ca cũng chỉ vụn vụn bốn triệu, tiết kiệm như thế nào cũng chỉ đủ tiền thuốc men cho cha.

Mẹ cô từ lúc sinh ra cho đến lớn lên cũng chưa phải đi phục vụ ai bao giờ, ấy vậy mà giờ đây chứng kiến cảnh mẹ sáng sớm nấu xôi buồng bán lẻ đường làm lòng cô chạnh lại đến nghệt thở. Cô cũng đành âm thầm từ bỏ tình cảm của mình, chỉ mong cha mẹ có cuộc sống ổn định hơn, chỉ có cô mới biết được cô nhớ người đó đến chừng nào nhưng vẫn cố tình tránh mặt.

Công việc dày đặc Kobe chẳng để tâm, anh xin hãn visa ở lại Việt Nam trong vài năm, thuê một căn nhà nhỏ gần Thiên Nhi để tiện qua lại mặt cho cô năm lần xua đuổi anh, anh vẫn dứt khoát không buông bỏ.

Hôm nay cũng vậy, tầm từ sáng Thiên Nghi đã phải dậy sớm đi giao sữa, tiếp đó lại vào viện thay mẹ chăm cha , bước chân vội vã đi trong khuôn viên bệnh viện cô không chú ý suýt chút nữa đã ngã nhào về phía trước, thật may Kobe đã nhanh tay đỡ lấy cô.

“ Để anh chăm bác trai, em cứ đi làm đi, kéo trễ. Đã ăn gì chưa” Kobe ân cần nói.

Thiên Nghi cố gắng kiềm nén, cô chỉ liếc xéo đẩy anh ta ra rồi tự ý bỏ đi.

Kobe vốn không nhịn thêm được nữa, khi thấy tay cô cầm ổ bánh mì, nắm chặt cổ tay níu kéo cô “ Em có ghét tôi thế nào cũng thương bản thân mình một chút được không hả”

“ Kobe, đây là bệnh viện tôi không muốn sáng sớm lại cãi vã lớn tiếng với anh ở đây, còn nữa ông ấy là cha tôi không liên can gì đến anh, tôi cũng không cần anh can thiệp vào cuộc sống của gia đình tôi”

Sự quan tâm của Kobe, yêu thương của anh từ lâu đã khiến cô rung động, à không đã yêu anh từ lâu, nhưng nếu là trước kia cô có thể không chút suy nghĩ mà ngã vào lòng người đàn ông này, nhưng còn bây giờ cô xứng sao. Hoàng tử và lọ lem? Chỉ có trong chuyện cổ tích hơn nữa cô chẳng phải lọ lem, cô không xứng với anh quả là không xứng.

Chỉ đành dùng lời nói cay đắng, mong sao anh ghét bỏ cô, dẫu cô cũng đau đớn lắm.

“Nhưng anh thích can thiệp” Kobe chẳng nhường.

“ Anh...” mặt cô đỏ phừng, đưa tay nhìn đồng hồ đã điểm 6 giờ còn hai tiếng nữa là vào ca cô chẳng thêm để ý anh nữa, liền giận giữ vùng tay thoát khỏi anh.

Nhưng Kobe nào đâu dễ dàng để cô đi như vậy, anh liền bế sốc cô lên giữa thanh thiên bạch nhật mặt cho Thiên Nghi đang hét gào đánh anh túi bụi “ bỏ tôi ra, tôi không có thời gian đùa với anh”.

“ Em ngồi đây ăn đi, uống thêm cái này nữa” anh đưa cho cô thêm một hộp sữa chua.

Cử chỉ ân cần quan tâm ấy, dù lạnh đến đâu cũng trở nên mềm nhũn, cô chẳng thiết nói gì thêm nhận lấy.

“ Bác trai vừa được đưa đến phòng trị liệu kiểm tra sức khỏe, bác gái cũng đã mệt mỏi nhiều ngày rồi, tôi đã xin phép ở thay em. Còn bây giờ, tôi xin phép em hãy nghe tôi, ăn nốt phần này và đợi tôi một chút tôi sẽ đưa em đi làm được không?”

Kobe tự ý nắm lấy đôi bàn tay cô thành khăn, tình cảm chân thành ấy hiện rõ mồn một cô không cách nào từ chối, ngoài cách gật đầu đồng ý nghe anh.

“ Tôi đi đưa bác trai về phòng bệnh”

“ Vâng”

Kobe vừa quay lưng chưa kịp bước, Thiên Nghi đã ngại ngần nắm lấy một ngón tay anh. Lòng Kobe nhộn nhịp cùng một chút ngạc nhiên, đầu nghiêng nghiêng nhìn cô lấy làm khó hiểu.

“Kobe, em thế này liệu anh có còn muốn bên em?”

Anh phì cười, tay xoay lấy mái tóc cô “ Ngốc! thế này là thế nào. Mà có thế nào thì anh cũng yêu, nhất định vậy”

Khi anh đi rồi cô cũng chẳng dám ngược mặt lên trông theo, vừa vui lại có chút xuyến xao mặt đỏ hừng hực như cà chua chín mọng, môi không ngừng tùm tùm cười

Tiếng chuông đổ, cô vội bắt máy “ mẹ hả, con đang ở bệnh viện”

“ Mẹ đừng lo, con đang ăn phở ngon lắm ấy, còn có cả nước sâm”

“ vâng, con sắp xếp một chút sẽ đi làm ngay” .

Bánh mì cô ăn hằng ngày cũng trở nên ngon miệng hơn, sữa chua thơm ngon béo bổ! chính xác là như vậy, lời nói dối hằng ngày cũng chẳng làm cô nặng nề như mọi hôm ...

Úc, 9: AM.

Zen đang thử bộ váy cưới đuôi cá phối ren và đính cườm tinh tế, chiếc váy này cũng là món quà từ Uyên Nhi, đặt nhà thiết kế nổi tiếng tại Ý thiết kế dành riêng cho cô.

Vóc dáng của Zen vốn nhỏ nhắn, chiếc váy cưới đuôi cá ôm sát cơ thể càng làm tôn lên các đường cong cơ thể quyến rũ, kết hợp thêm phần hở lưng chữ U lộ rõ làn da trắng mịn, chỉ thử thôi mà cũng không tin nổi người trông gương chính là mình.

“ Chà, tiếc quá em trai thân yêu của chị không xem được cô dâu của mình lúc này” Minh Anh chấp môi lắc đầu, tiếc rẻ cho em trai mình.

“ Chị còn nói, em chưa xử anh ấy đó. Chỉ xem còn bao lâu nữa là đến ngày cưới rồi, ấy vậy mà giờ người thử váy cưới cùng em là chị, chọn thiệp, nhà hàng, trang trí cũng là em, anh ấy chẳng cần làm gì cả chỉ cần đến ngày khoát bộ vest thế là xong” Zen vừa soi gương nhìn ngắm, miệng vừa lẩm bầm mắng chồng tương lai.

Nó phì cười, tự ngẫm tốt hơn không nên lên tiếng nói giúp ai, Win cũng muốn cùng Zen lo những công đoạn này thế nhưng PARKSON vừa rút tắt nhiên Myler sẽ công việc dồn dập đêm không xuể, người đứng đầu Myler thì càng không có thời gian nghỉ ngơi thật thương, còn Zen, cô dâu nào chẳng muốn cùng chú rể chuẩn bị từng chút một cho đám cưới của đôi mình cơ chứ. Thôi thì kệ, miễn sao lễ đường có đủ cả hai thế là hạnh phúc.

“ Vợ yêu”

Bất chợt tiếng gọi “ vợ” vang lên thân thương, quần áo sọc sệt Win từ đâu chạy thẳng vào.

“ Anh bảo không đến được mà, sao giờ lại mò đến đây? Tội nghiệp em à” Zen nói dối

“ Em, quên cái này anh đã bảo quên gì cũng được, kể cả anh nhưng cái này phải ở trên tay em mà” Win chẳng buồn giải thích, cứ thế cầm chiếc nhẫn đính hôn đeo vào ngón tay Zen.

Dù có dỗi như thế nào nhưng hành động nhỏ này cũng đủ cô bỏ cả thế giới mà quay về với anh, anh chồng sắp cưới tội nghiệp khờ khạo của cô. Vốn thấy ghét, nên cô chẳng có ý định bỏ qua như vậy, tiếp tục làm mặt lạnh.

“ừ đeo rồi, anh tiếp tục về công ty làm việc đi”

“Ừ, anh đi đây. Tối anh sẽ cố gắng về sớm chúng ta cần ăn cơm” Win hôn nhẹ trán Zen an ủi.

Zen tức xì khói, bậm môi “Anh...”

“Không cần đâu, tối nay em ăn cùng chị Anh rồi, anh khỏi bận tâm”

“ừ” Win gật đầu “chị hai, đưa vợ em ăn ngon chút nhé” nói rồi anh quay lưng đi, mặc kệ Zen âm ức.

Đến đầu cửa chốt nhớ điều gì, liền quay lại “À phải rồi, thiệp hôn qua em gửi anh, anh thấy màu trắng vẫn sang trọng hơn anh đặt rồi. Còn nữa, nhà hàng em nói em thích hôn đi ngang anh đã vào xem, không gian ấm cúng lại hợp lắm, à em nói em thích hoa cát tường phải không? chủ đạo cho đám cưới sẽ màu hồng, anh sắp xếp ổn thỏa với bên đó, ngày cưới chỉ cần em có mặt nhé thích gì cứ nói anh”

“Zen à, anh thật trông đến ngày cưới”

nhanh như chớp anh hôn vội lên đôi môi đỏ mọng, rồi vội bước đi. Zen đứng ngây người chẳng kịp nói gì cả. Mấy ngày qua anh còn như chẳng thèm quan tâm chút nào ấy vậy mà giờ ngay cả nhà hàng cô thích đã hết suất anh cũng tìm được suất, thật là muốn người ta cảm động đến khóc.

“e hèm, thấy chưa em trai chị tốt lắm đó chứ. Đủ chuẩn làm chồng”

Mặc dù rất vui ấy vậy Zen vẫn vờ như không là gì “Anh ấy cưới vợ thì phải thế rồi”.

Hai chị em sau khi thử xong đồ cưới thì đến ăn tại một quán ăn nhỏ, khá ấm áp. Đất Úc lúc này đang là mùa đông rất lạnh tuyết rơi cũng rất dày.

Tiếng điện thoại cũng làm nó ấm lòng hơn, hơn tuần rồi mới có cuộc gọi từ anh.

“Anh tra thời tiết, tuyết rơi em mặt ấm một chút”

“Em biết rồi, anh có qua dự đám cưới không?”

Người đầu dây cười nhếch môi “Chắc không rồi, công ty đang cần anh. Nhớ chuyển lời hộ anh phong bì sẽ rất dày”

Nó cảm thấy hơi mũi lòng, nhưng cũng hiểu được phần nào công việc của anh “ừ em sẽ chuyển lời, nhớ không được bỏ bữa đấy”

Định tắt máy, người bên kia điện thoại liền nín lại “Minh Anh, giường của chúng ta cũng lạnh”

Nó phì cười, không nhịn được “anh nghiêm túc đi”

“Sao, anh nói không qua được hả” Zen liền tra hỏi.

“Ừa, nói là chuyển phòng bì lớn” nó hơi á ngại, nào ngờ phản ứng Zen lại khác.

“Ha Ha, thật ra anh ấy không đến tốt hơn, cứ phong bì dày là em thích hà” Zen cười ngặt nghẽo.

“Gì chứ, anh ấy qua có ý nghĩa hơn chứ phong bì làm gì chị có thể cho em nhiều hơn mà” nó vội bình.

“Thôi xin, chị nghĩ thử xem không khí hỉ sự đang phấn chấn vui vẻ, nào ngờ mà lão tâm ba mươi tuổi lúc nào mặt cũng lăm lăm lì lì thế này u ám đám cưới em thành ra gì” Zen cố vờ làm bộ mặt lạnh của anh, rồi trẻ môi chê bai thấy rõ.

“Chắc chưa, chị lại nghĩ khác, có anh ấy thì đám cưới của em mới giống cổ tích và không ai là không đi” nó chảnh chọe khen “Chồng”

“xì, bênh chồng quá, bênh quá. Em thua”

“Tất nhiên” nó nhún vai.

Hai chị em, dùng bữa với nhau nói chuyện vui vẻ trôi qua được nửa buổi, Zen sực nhớ chuỗi sự việc.

Vỗ tay một cái “bốp” hai mắt tròn xoe “Chị nghe tin đồn chưa?”

“tin đồn?” nó tra.

“là Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh” Zen rõ nhấn mạnh.

Chợt nhắc Ngọc Quỳnh khiến nó mũi lòng buồn bã, sự việc đã qua người mất cũng đã mất chỉ còn người ở lại dai dẳng trong sự ái nấy buồn bã không nguôi, không quên được.

“Anh ấy, vì không chịu nổi cú sốc này nên chuẩn bị sang Anh định cư” nó trầm ngâm đáp.

“ý em không phải vậy, vài năm trước có tin đồn Ngọc Quỳnh có con với Đăng Khôi”

Nó vội lắc đầu, cốc nhẹ lên đầu Zen “Em học gì không học, lại học bọn nhà báo lá cải sẵn tin bậy bạ”

“Không phải, em không ý bởi mớ chuyện riêng tư của Ngọc Quỳnh đâu, sự thật khi trước chị chưa trở về Ngọc Quỳnh đã mất tích một thời gian khá lâu đấy”

Nó chú tâm lắng nghe.

“Khi đó báo chí bắt đầu đồn ầm về việc Ngọc Quỳnh rút khỏi showbiz, có bài còn đăng là cô ấy có thai với thiếu gia Đăng Khôi. Lúc ấy em cũng cho rằng nhầm nhứ, nhưng đến một hôm em sang đây công tác vô tình đã trông thấy một người rất giống chị ấy, và bụng rất lớn như sắp sinh” nói đến đây Zen thầm bụng lớn có gì không phải mong người khuất mặt linh thiên đừng trách cô.

“Zen, chuyện này không đùa được. Chắc có lẽ em nhìn lầm, nếu như Ngọc Quỳnh có baby với anh ấy nhất định Đăng Khôi sẽ cho cô ấy một gia đình, mọi chuyện sẽ không đi đến bước này” lòng nó se lạnh nằm chặt tay Zen.

“Em xin lỗi, chắc em nhìn nhầm thật làm sao có chuyện đó nhỉ. Hi”

Thật ra hôm qua đó cô gái ấy, cũng chỉ lướt qua thôi nhìn kĩ cũng không giống Ngọc Quỳnh.

Nhưng chỉ bấy nhiêu đó thôi, chợt dấy lên trong lòng nó sự bất an, cơ thể cũng trở nên khó chịu, không nhìn được nó liền chạy đến nhà vệ sinh nôn tháo nôn ỉa. Lúc trở ra mặt mày trở nên xanh lét.

“Chị ổn không”

“Không sao, chắc tại thời tiết và thức ăn không quen miệng”

“Minh Anh, tháng này có chưa?” nó trở mắt hỏi.

Nó bâng quơ lắc đầu, rồi cười ha hả “linh tinh, tại sang đây tạm thời chưa thích ứng thời tiết thôi, chị không sao”

“lúc nào cũng không sao, cứ thử cho chắc biết đâu có tin vui”

“ừm để hôm nào rảnh”

“trời, cặn lời với chị!” tới mức này Zen chỉ biết lấy tay đập trán thua luôn với thái độ thần nhiên này của nó.

241. Chương 119 : Sóng Gió Đi Qua, An Yên Đã Đến !

Trước màn hình máy tính, Minh Anh gần như rất tập chung mười đầu ngón tay gõ lách cách đến nỗi không hề hay biết anh đã đứng từ phía sau lúc nào. Không một chút mảy may phát hiện. Anh không lên tiếng, cứ đứng sau cười mồm xem cô “Vợ” làm gì ...

Nó vẫn cứ truy cập từng trang, cứ mở ra một trang mail hay bản dự định kế hoạch nó liền chảy toát mồ hôi, quả nhiên chuyện chẳng đơn giản như cách mà nó nghĩ “Hợp tác” không hề như nghĩa đen của nó mà “Hợp tác” là để nuốt trứng lẫn nhau. hai mắt Minh Anh tròn xoe, thật may mắn vì nó ở đây nếu không

cả đời này cô trả cho Hàn Thuyên cũng không hết được ,cô đã đánh giá quá thấp Hoàng Long , người như anh làm gì có thể để mặc xác cho người khác điều khiển.

Hàn Thuyên đánh anh một, anh lập tức đánh lại mười, lão Trương muốn ép buộc anh mười anh liền mượn gió bẻ măng ép lão Trương đến một trăm. Nếu như nó suy đoán không lầm, khi biết mối quan hệ của nó và anh, cô ấy đã lên kế hoạch và sắp xếp một cách tỉ mỉ, chỉ cần lợi dụng mối quan hệ đó Hàn Thuyên có thể tiếp cận dễ dàng.

Phút chốc nó rùng mình điều nó đang nghĩ chắc không phải là sự thật chứ , cần môi “ Thật là đáng sợ, chẳng lẽ...”

“ chẳng lẽ thế nào?” anh hạ thấp người, đôi môi thì thâm bên tai nó lẩm bẩm.

Nó giật bắn người, hoảng hồn tay nhanh chóng đóng mạnh laptop của anh lại, như muốn vỡ vụn.

“ tôi có thể mua lại máy mới, nhưng em có chắc lấy lại dữ liệu cho tôi”

“ tôi...tôi chỉ là ngu không được nên muốn lên mạng tìm hiểu một chút” nó nuốt nước bọt, trả lời ấp úng.

“ tìm hiểu? em có chắc trên mạng thông tin chính xác hơn tôi?” anh cười nhếch, hạ thấp người xuống, mặt sắp mặt bốn mắt nhìn nhau.

“ Em cần môi? Minh Anh điều đó chỉ xảy ra khi em suy đoán được suy nghĩ của tôi và đang lo lắng” nụ cười của anh đầy sáng khoái tự tin “ em đang nghĩ gì thì chính xác nó là như vậy”

“ Anh... anh đừng có tự mắng về bản thân mình như vậy” nó chống hai tay cố đẩy anh ra.

Ánh mắt sắc bén, anh muốn lật mặt nó! Đúng ! lật mặt ngay lúc này, đùa giỡn ba tháng qua như vậy là đủ rồi. Anh không có kiên nhẫn đợi chờ thêm nữa, đánh càng nhanh càng tốt, mai có đánh với Vũ Hàn Thuyên một trận chết dờ sống dờ, thì ngay lúc này anh cũng phải chấm dứt trò mèo vờn chuột suốt mười năm qua với Minh Anh.

“ Là tôi tự mắng, hay em cố tình trêu đùa tôi. Minh Anh! Em còn cố tình mất trí nhớ đến bao giờ?”

“ tôi không cố tình” hàng mày nó chau lại khó chịu.

“ vậy những thứ này là gì?” anh mở laptop chỉ thẳng vào mình hình, đồng thời tay mở từng trang lập trình và dự án và cả những email ra lệnh hủy toàn bộ xuống cấp dưới, mọi hoạt động ngầm của anh gần như đang dừng lại, sổ cổ phiếu khổng cũng trở thành cổ phiếu sống. Thậm chí cô còn cố tình mở một đường sống cho lão Trương...

“ Anh đã biết từ đầu?” nó hơi có chút khó chịu, có chút hờn dỗi trong lời nói .

“ từ giờ tôi cho em hỏi tôi bất kì câu hỏi nào” anh khoanh tay bình thản đáp.

“ anh sẽ thành thật trả lời” nó hơi nghiêng đầu tra hỏi.

“ em đang so sánh tôi với người nào?”

Chột dạ, nó tự tránh sao lại hỏi ngớ ngẩn thế, nó thôi lãng phí thêm liền một mạch hỏi rành mạch tất tần tật các câu hỏi, thấy Minh Anh ho khàng lại nhảy mũi vài tiếng, anh không vội trả lời ân cần bế nó đến giường, sự tình đến thế này rồi nó cũng không chống cự nữa, vòng tay ôm cổ anh im lặng để anh chiều chuộng.

“ em uống đi”

Nó nhận lấy cốc nước từ anh,anh cũng ngồi xuống bên cạnh để nó tựa vào giải thích từng thắc mắc cho nó nghe.

Thật ra cuộc sống bên Anh của nó như thế nào anh đều biết rất rõ, từ kiếm việc làm thêm hay việc học gần như anh đều cho người tiếp cận bí mật nhưng nó ngu ngơ chẳng thể nào phát hiện ra được. Lần anh đến nước Anh là cố tình, lúc gặp chạm mặt trước quán cà phê hay ánh nhìn qua taxi anh đều bắt được chỉ là do nó tự ý bỏ đi, anh chẳng hà cố gì không giả vờ như không thấy, để rồi về đến khách sạn anh cuống điên tự đâm vào ngực mình rồi vò đầu bứt tóc như kẻ khờ.

Sự tình cờ gặp gỡ và làm việc với nhau quả thực là do duyên số và tình bạn giữa hai người nhưng từ khi Hàn Thuyên biết được chuyện tình giữa anh và nó cô đã cố tình tạo ra những chuỗi sự kiện để nó trở về, anh cũng nói rằng “ Hàn Thuyên rất biết nắm rõ tình hình, biết người cạnh mình là một lá bài chắn cũng là điểm yếu của anh nên thuận lợi tiến hành trong mọi việc. ”

Dùng PARKSON và nó để trở về tiếp cận Gmeiner, sau đó lại mượn anh công kích Trương Thị vì Hàn Thuyên biết rõ anh không từ bỏ nó, nhưng cô ấy cũng đã quá khinh địch từ đầu anh đã cố tình dẫn lên con đường mà Hàn Thuyên giảng dạy, khiến cô ấy nghĩ mình đã tiến hành theo kế hoạch một cách thuận lợi lại không nghĩ đến việc quả quyết dày thì có ngón tay nhọn, từ lâu anh đã đoán ra từ trước thậm chí còn cố tình giúp đỡ cho sông sẻ hơn chỉ là anh giả vờ ngu ngơ, quả thật đáng sợ, nếu không sợ thì không phải là người! cô thâm bưng khâm phục anh “ cao tay, cao tay”.

Minh Anh có hơi mũi lòng, xen lẫn chút buồn bã cay cay nơi đỉnh mũi nhưng cũng rất biết ơn Hàn Thuyên rất nhiều.

“ Quả nhiên, không ai cho không ai thứ gì. Nhưng không có Hàn Thuyên liệu có em như hôm nay, cô ấy là nữ nhi lại đứng đầu một tập đoàn lớn như vậy cũng không quá đáng, Hoàng Long à ”

Anh ôm nó vào lòng “ Em đừng lo, anh không phải hạ người ép người khác đến đường cùng, Chỉ là anh đang trừng phạt cô ấy, còn nữa không có cô ấy em nghĩ anh sẽ cho phép ở nước Anh tận 8 năm bơ vơ à.” anh cười mỉm.

Nó thấy làm khó hiểu, ngược mặt phân trần nhìn anh ngây ngô “ Trừng phạt”

“ ừm, anh rất giận cô ấy dám đem tình yêu của hai chúng ta ra làm ván cược kinh doanh!”

“ anh đừng lại được không, dù gì cũng không thể trách cậu ấy được” nó rúc vào lòng anh, giọng lí nhí, ngón tay gãi gãi nhẹ một bên ngực anh, rõ rệt !

“ chẳng phải em thay anh làm hết rồi sao?” anh hướng mặt về máy tính, cười mỉm.

Nó quay hẳn sang anh ôm chầm lấy anh như đứa trẻ “ Em yêu Anh” nó nói khá lớn, cảm tạ thần linh vì phòng có cách âm, nụ cười ấy ngập tràn hạnh phúc sau bao ngày tháng than trầm.

Hoàng Long ghé sát tai nó thăm thì “ Vợ à, anh ăn CHAY khá lâu rồi” anh nhấn mạnh ma mãnh.

Sau bao sóng gió hôm nay cả hai lại một lần nữa hòa nguyện vào nhau cuồng si, chẳng phải cưỡng ép hay giận hờn, chẳng phải vờ vập những cái hôn vội những cái âu yếm nhớ nhung không có được, chẳng phải những sự kiềm nén giận hờn nhau. Rạng sáng nay họ nguyện vào nhau những đôi uyên ương cháy giữa biển lửa hạnh phúc ngập tràn ánh trắng thanh, những gì tuyệt đẹp nhất trần gian đều tụ họp lại lúc này.

Cũng đêm hôm ấy nhiều sự việc, nhiều nỗi buồn dấu kín trong lòng của anh nó mới được biết tất cả, tất cả từ lúc gặp nhau nơi trường học cho đến lúc trưởng thành, năm tháng ấy anh trân và trọng thương yêu nó rất nhiều, chỉ là nó quá ngu ngơ ngây thơ không hiểu được đằng sau những sự lạnh lùng vô tâm nơi anh là cả trái tim ấm áp, luôn bảo vệ nó dù cho có cách trở như thế nào, dù cho đó là một vòng trái đất xa xôi, anh vẫn ở đó...

Thời gian thấm thoát đưa trôi, nhanh đến nỗi người ta chỉ cần chớp mắt mở mắt , đến độ mấy xuân bận qua cũng chưa biết, người ta cũng chẳng nhìn ra được mình nữa, chỉ còn ai kia ngoảnh mặt lại tìm kiếm một chút bình yên còn sót lại. Thế mà chỉ còn nỗi đau xót xa và chút kỉ niệm còn vương vấn đặt lại.

Mưa phùn lại lất phất rồi, bó hoa cúc trắng Minh Anh đặt lên nắm mồ lạnh lẽo, cả sáu người ngồi xuống cạnh người con trai thu mình đêm chiều nhìn ngắm tấm ảnh trên bia mộ. Ngược nhìn một cái đã tròn một trăm ngày Ngọc Quỳnh ra đi, có lẽ Đăng Khôi đã đến từ rất sớm, tóc anh đều ướt hết cả rồi.

“ Các cậu nhớ không, tầm ngày này vài năm trước chúng ta cùng cô ấy nướng thịt phải nhĩ” Đăng Khôi cười, anh cười chua xót.

.

Hoàng Long đặt tay lên bờ vai lạnh lẽo của anh trấn an “ Bên kia cô ấy đang hạnh phúc”

Đẩy mắt Đặng Khôi hăng sâu, anh ngược mắt nhìn trời cao thu lại giọt nước mắt, chỉ có thể anh mới cảm thấy khá hơn, từ trong túi áo anh lấy ra một USB đưa cho Hoàng Long “ tâm nguyện cuối cùng của cô ấy”

“ Em nghe nói anh đi sang Anh định cư cùng gia đình” nó quan tâm hỏi.

“ ừm” anh đáp trầm lặng, đôi môi hơi cong không che được nỗi buồn “ Đừng giận cô ấy, tất cả đều do anh mà ra”

“ Anh đừng tự trách mình nữa, có lẽ ở thế giới bên kia Ngọc Quỳnh sẽ thật sự vui vẻ hạnh phúc. Chúng ta cứ thế này, cậu ấy không thể thanh thản ra đi được”

Không ai nói gì, ánh mắt ai cũng than trầm những suy nghĩ khác nhau. Chỉ khi mắt đi, anh mới nhận ra rằng mình đã không trân trọng những gì mình từng có, tháng năm đi qua như nước gió mây trôi chỉ là khi quay đầu lại lòng đã ngẩn ngơ.

Hay là đứng trước một tình cảm quá lớn, làm người ta cảm thấy sợ, vì sợ không giữ được nên chọn cách...rời xa? Thanh xuân của Ngọc Quỳnh trải qua là như vậy rất buồn rất tổn thương và cũng rất sớm để cô xa thế giới này nhưng đối lại cô đã dùng thanh xuân tươi đẹp nhất đời mình để yêu một người...

Từ khi thất bại dưới tay Vũ Thị và Gmeiner lão Trương đột ngột bị tai biến trở nên hôn mê sau, suốt mấy tháng chữa trị vẫn chưa tỉnh . Tiền bạc của cải còn sót lại trong nhà cũng theo thời gian mà không còn gì cả, căn nhà biệt thự tiền tỉ cũng được bán lại với giá rất rẻ, tuy cô không giận Hoàng Long nhưng cũng không hà có gì phải ở lại làm việc cho người hại gia đình mình ra nông nỗi này, cô từ chối tất cả mọi sự giúp đỡ từ anh.

Giờ đây thay vì làm tám giờ hành chính, công việc nhẹ nhàng mức lương hai ngàn đô mỗi tháng nay cô lại càng cật lực hơn với lịch làm việc dày đặc, nhờ có họ hàng cô chạy được vào một chân nhân viên trong một công ty trái ngành, tăng ca đều đều đồng lương lại ít ỏi, áp lực cũng nhiều hơn gấp vạn lần, ba triệu mỗi tháng tính cả tăng ca cũng chỉ vụn vụn bốn triệu, tiết kiệm như thế nào cũng chỉ đủ tiền thuốc men cho cha.

Mẹ cô từ lúc sinh ra cho đến lớn lên cũng chưa phải đi phục vụ ai bao giờ, ấy vậy mà giờ đây chứng kiến cảnh mẹ sáng sớm nấu xôi buồng bán lẻ đường làm lòng cô chạnh lại đến nghẹn thở. Cô cũng đành âm thầm từ bỏ tình cảm của mình, chỉ mong cha mẹ có cuộc sống ổn định hơn, chỉ có cô mới biết được cô nhớ người đó đến chừng nào nhưng vẫn cố tình tránh mặt.

Công việc dày đặt Kobe chẳng để tâm, anh xin hãn visa ở lại Việt Nam trong vài năm, thuê một căn nhà nhỏ gần Thiên Nhi để tiện qua lại mặt cho cô năm lần xua đuổi anh, anh vẫn dứt khoát không buông bỏ.

Hôm nay cũng vậy, tầm từ sáng Thiên Nghi đã phải dậy sớm đi giao sữa, tiếp đó lại vào viện thay mẹ chăm cha , bước chân vội vã đi trong khuôn viên bệnh viện cô không chú ý suýt chút nữa đã ngã nhào về phía trước, thật may Kobe đã nhanh tay đỡ lấy cô.

“ Để anh chăm bác trai, em cứ đi làm đi, kéo trẻ. Đã ăn gì chưa” Kobe ân cần nói.

Thiên Nghi cố gắng kiềm nén, cô chỉ liếc xéo đẩy anh ta ra rồi tự ý bỏ đi.

Kobe vốn không nhịn thêm được nữa, khi thấy tay cô cầm ổ bánh mì, nắm chặt cổ tay níu kéo cô “ Em có ghét tôi thế nào cũng thương bản thân mình một chút được không hả”

“ Kobe, đây là bệnh viện tôi không muốn sáng sớm lại cãi vã lớn tiếng với anh ở đây, còn nữa ông ấy là cha tôi không liên can gì đến anh, tôi cũng không cần anh can thiệp vào cuộc sống của gia đình tôi”

Sự quan tâm của Kobe, yêu thương của anh từ lâu đã khiến cô rung động, à không đã yêu anh từ lâu, nhưng nếu là trước kia cô có thể không chút suy nghĩ mà ngã vào lòng người đàn ông này, nhưng còn bây giờ cô xứng sao. Hoàng tử và lọ lem? Chỉ có trong chuyện cổ tích hơn nữa cô chẳng phải lọ lem, cô không xứng với anh quả là không xứng.

Chỉ đành dùng lời nói cay đắng, mong sao anh ghét bỏ cô, dẫu cô cũng đau đớn lắm.

“Nhưng anh thích can thiệp” Kobe chẳng nhường.

“ Anh...” mặt cô đỏ phừng, đưa tay nhìn đồng hồ đã điểm 6 giờ còn hai tiếng nữa là vào ca cô chẳng thèm để ý anh nữa, liền giận giữ vùng tay thoát khỏi anh.

Nhưng Kobe nào đâu dễ dàng để cô đi như vậy, anh liền bế sóc cô lên giữa thanh thiên bạch nhật mặt cho Thiên Nghi đang thét gào đánh anh túi bụi “ bỏ tôi ra, tôi không có thời gian đùa với anh”.

“ Em ngồi đây ăn đi, uống thêm cái này nữa” anh đưa cho cô thêm một hộp sữa chua.

Cử chỉ ân cần quan tâm ấy, dù lạnh đến đâu cũng trở nên mềm nhũn, cô chẳng thiết nói gì thêm nhận lấy.

“ Bác trai vừa được đưa đến phòng trị liệu kiểm tra sức khỏe, bác gái cũng đã mệt mỗi nhiều ngày rồi, tôi đã xin phép ở thay em. Còn bây giờ, tôi xin phép em hãy nghe tôi, ăn nốt phần này và đợi tôi một chút tôi sẽ đưa em đi làm được không?”

Kobe tự ý nắm lấy đôi bàn tay cô thành khăn, tình cảm chân thành ấy hiện rõ mông mọt cô không cách nào từ chối, ngoài cách gật đầu đồng ý nghe anh.

“ Tôi đi đưa bác trai về phòng bệnh”

“ Vâng”

Kobe vừa quay lưng chưa kịp bước, Thiên Nghi đã ngại ngần nắm lấy một ngón tay anh. Lòng Kobe nhộn nhịp cùng một chút ngạc nhiên, đầu nghiêng nghiêng nhìn cô lấy làm khó hiểu.

“Kobe, em thế này liệu anh có còn muốn bên em?”

Anh phì cười, tay xoay lấy mái tóc cô “ Ngốc! thế này là thế nào. Mà có thế nào thì anh cũng yêu, nhất định vậy”

Khi anh đi rồi cô cũng chẳng dám ngược mặt lên trông theo, vừa vui lại có chút xuyến xao mặt đỏ hừng như cà chua chín mọng, môi không ngừng tùm tùm cười

Tiếng chuông đổ, cô vội bắt máy “ mẹ hả, con đang ở bệnh viện”

“ Mẹ đừng lo, con đang ăn phở ngon lắm ấy, còn có cả nước sâm”

“ vâng, con sắp xếp một chút sẽ đi làm ngay” .

Bánh mì cô ăn hằng ngày cũng trở nên ngon miệng hơn, sữa chua thơm ngon béo bổ! chính xác là như vậy, lời nói dối hằng ngày cũng chẳng làm cô nặng nề như mọi hôm ...

Úc, 9: AM.

Zen đang thử bộ váy cưới đuôi cá phối ren và đính cườm tinh tế, chiếc váy này cũng là món quà từ Uyên Nhi, đặt nhà thiết kế nổi tiếng tại Ý thiết kế dành riêng cho cô.

Vóc dáng của Zen vốn nhỏ nhắn, chiếc váy cưới đuôi cá ôm sát cơ thể càng làm tôn lên các đường cong cơ thể quyến rũ, kết hợp thêm phần hở lưng chữ U lộ rõ làn da trắng mịn, chỉ thử thôi mà cũng không tin nổi người trông gương chính là mình.

“ Chà, tiếc quá em trai thân yêu của chị không xem được cô dâu của mình lúc này” Minh Anh chấp môi lắc đầu, tiếc rẻ cho em trai mình.

“ Chị còn nói, em chưa xử anh ấy đó. Chỉ xem còn bao lâu nữa là đến ngày cưới rồi, ấy vậy mà giờ người thử váy cưới cùng em là chị, chọn thiệp, nhà hàng, trang trí cũng là em, anh ấy chẳng cần làm gì cả chỉ cần đến ngày khoát bộ vest thế là xong” Zen vừa soi gương nhìn ngắm, miệng vừa lẩm bầm mắng chồng tương lai.

Nó phì cười, tự ngẫm tốt hơn không nên lên tiếng nói giúp ai, Win cũng muốn cùng Zen lo những công đoạn này thế nhưng PARKSON vừa rút tất nhiên Myler sẽ công việc dồn dập đêm không xuể, người đứng đầu Myler thì càng không có thời gian nghỉ ngơi thật thương, còn Zen, cô dâu nào chẳng muốn cùng chú rể chuẩn bị từng chút một cho đám cưới của đôi mình cơ chứ. Thôi thì kệ, miễn sao lễ đường có đủ cả hai thể là hạnh phúc.

“ Vợ yêu”

Bất chợt tiếng gọi “ vợ” vang lên thân thương, quần áo sọc sệt Win từ đâu chạy thẳng vào.

“ Anh bảo không đến được mà, sao giờ lại mò đến đây? Tội nghiệp em à” Zen nói dối

“ Em, quên cái này anh đã bảo quên gì cũng được, kể cả anh nhưng cái này phải ở trên tay em mà” Win chẳng buồn giải thích, cứ thế cầm chiếc nhẫn đính hôn đeo vào ngón tay Zen.

Dù có dỗi như thế nào nhưng hành động nhỏ này cũng đủ cô bỏ cả thế giới mà quay về với anh, anh chồng sắp cưới tội nghiệp khờ khạo của cô. Vốn thấy ghét, nên cô chẳng có ý định bỏ qua như vậy, tiếp tục làm mặt lạnh.

“ ừ đeo rồi, anh tiếp tục về công ty làm việc đi”

“ Ừ, anh đi đây. Tối anh sẽ cố gắng về sớm chúng ta cần ăn cơm” Win hôn nhẹ trán Zen an ủi.

Zen tức xì khói, bậm môi “ Anh...”

“ Không cần đâu, tối nay em ăn cùng chị Anh rồi, anh khỏi bận tâm”

“ ừ” Win gật đầu “ chị hai, đưa vợ em ăn ngon chút nhé” nói rồi anh quay lưng đi, mặc kệ Zen ầm ức.

Đến đầu cửa chợt nhớ điều gì, liền quay lại “ À phải rồi, thiệp hôn qua em gửi anh, anh thấy màu trắng vẫn sang trọng hơn anh đặt rồi. Còn nữa, nhà hàng em nói em thích hôn đi ngang anh đã vào xem, không gian ấm cúng lại hợp lắm, à em nói em thích hoa cát tường phải không? chủ đạo cho đám cưới sẽ màu hồng, anh sắp xếp ổn thỏa với bên đó, ngày cưới chỉ cần em có mặt nhé thích gì cứ nói anh”

“ Zen à, anh thật trông đến ngày cưới”

nhanh như chớp anh hôn vội lên đôi môi đỏ mọng, rồi vội bước đi. Zen đứng ngây người chẳng kịp nói gì cả. Mấy ngày qua anh còn như chẳng thèm quan tâm chút nào ấy vậy mà giờ ngay cả nhà hàng cô thích đã hết suất anh cũng tìm được suất, thật là muốn người ta cảm động đến khóc.

“ e hèm, thấy chưa em trai chị tốt lắm đó chứ. Đủ chuẩn làm chồng”

Mặc dù rất vui ấy vậy Zen vẫn vờ như không là gì “ Anh ấy cưới vợ thì phải thế rồi”.

Hai chị em sau khi thử xong đồ cưới thì đến ăn tại một quán ăn nhỏ, khá ấm áp. Đất Úc lúc này đang là mùa đông rất lạnh tuyết rơi cũng rất dày.

Tiếng điện thoại cũng làm nó ấm lòng hơn, hơn tuần rồi mới có cuộc gọi từ anh.

“ Anh tra thời tiết, tuyết rơi em mặt ảm một chút”

“ Em biết rồi, anh có qua dự đám cưới không?”

Người đầu dây cười nhếch môi “ Chắc không rồi, công ty đang cần anh. Nhớ chuyển lời hộ anh phong bì sẽ rất dày”

Nó cảm thấy hơi mũi lòng, nhưng cũng hiểu được phần nào công việc của anh “ ừ em sẽ chuyển lời, nhớ không được bỏ bữa đấy”

Định tắt máy, người bên kia điện thoại liền nín lại “ Minh Anh, giường của chúng ta cũng lạnh”

Nó phì cười, không nhịn được “ anh nghiêm túc đi”

“Sao, anh nói không qua được hả” Zen liền tra hỏi.

“ Ừa, nói là chuyển phòng bì lớn” nó hơi áy ngại, nào ngờ phản ứng Zen lại khác.

“ Ha Ha, thật ra anh ấy không đến tốt hơn, cứ phong bì dày là em thích hà” Zen cười ngặt nghẽo.

“ Gì chứ, anh ấy qua có ý nghĩa hơn chứ phong bì làm gì chị có thể cho em nhiều hơn mà” nó vội bình.

“ Thôi xin, chị nghĩ thử xem không khí hỉ sự đang phần chấn vui vẻ, nào ngờ mà lão tâm ba mươi tuổi lúc nào mặt cũng lầm lũi thế này u ám đám cưới em thành ra gì” Zen cố vờ làm bộ mặt lạnh của anh, rồi trề môi chê bai thấy rõ.

“ Chắc chưa, chị lại nghĩ khác, có anh ấy thì đám cưới của em mới giống cổ tích và không ai là không đi” nó chảnh chọe khen “ Chồng”

“ xì, bênh chồng quá, bênh quá. Em thua”

“ Tất nhiên” nó nhún vai.

Hai chị em, dùng bữa với nhau nói chuyện vui vẻ trôi qua được nửa buổi, Zen sực nhớ chuỗi sự việc.

Vỗ tay một cái “ bóp” hai mắt tròn xoe “ Chị nghe tin đồn chưa?”

“ tin đồn?” nó tra.

“ là Đăng Khôi và Ngọc Quỳnh” Zen rõ nhấn mạnh.

Chợt nhắc Ngọc Quỳnh khiến nó mũi lòng buồn bã, sự việc đã qua người mất cũng đã mất chỉ còn người ở lại dai dẳng trong sự ái nấy buồn bã không nguôi, không quên được.

“ Anh ấy, vì không chịu nổi cú sốc này nên chuẩn bị sang Anh định cư” nó trầm ngâm đáp.

“ ý em không phải vậy, vài năm trước có tin đồn Ngọc Quỳnh có con với Đăng Khôi”

Nó vội lắc đầu, cốc nhẹ lên đầu Zen “ Em học gì không học, lại học bọn nhà báo lá cải sẵn tin bậy bạ”

“ Không phải, em không ý bởi mớ chuyện riêng tư của Ngọc Quỳnh đâu, sự thật khi trước chị chưa trở về Ngọc Quỳnh đã mất tích một thời gian khá lâu đấy”

Nó chú tâm lắng nghe.

“ Khi đó báo chí bắt đầu đồn ầm về việc Ngọc Quỳnh rút khỏi showbiz , có bài còn đăng là cô ấy có thai với thiếu gia Đăng Khôi. Lúc ấy em cũng cho rằng nhầm nhứ,nhưng đến một hôm em sang đây công tác vô tình đã trông thấy một người rất giống chị ấy, và bụng rất lớn như sắp sinh” nói đến đây Zen thầm bụng lớn có gì không phải mong người khuất mặt linh thiên đừng trách cô.

“ Zen, chuyện này không đùa được. Chắc có lẽ em nhìn lầm, nếu như Ngọc Quỳnh có baby với anh ấy nhất định Đăng Khôi sẽ cho cô ấy một gia đình, mọi chuyện sẽ không đi đến bước này” lòng nó se lạnh nằm chặt tay Zen.

“ Em xin lỗi, chắc em nhìn nhầm thật làm sao có chuyện đó nhỉ. Hi”

Thật ra hôm qua đó cô gái ấy, cũng chỉ lướt qua thôi nhìn kĩ cũng không giống Ngọc Quỳnh .

Nhưng chỉ bấy nhiêu đó thôi, chợt dấy lên trong lòng nó sự bất an, cơ thể cũng trở nên khó chịu, không nhìn được nó liền chạy đến nhà vệ sinh nôn tháo nôn ỉa. Lúc trở ra mặt mày trở nên xanh lét.

“ Chị ổn không”

“ Không sao, chắc tại thời tiết và thức ăn không quen miệng”

“ Minh Anh, tháng này có chưa?” nó trở mặt hỏi.

Nó băng quơ lắc đầu, rồi cười ha hả “ linh tinh, tại sang đây tạm thời chưa thích ứng thời tiết thôi, chị không sao”

“ lúc nào cũng không sao, cứ thử cho chắc biết đâu có tin vui”

“ ừm để hôm nào rảnh”

“ trời, cặn lời với chị!” tới mức này Zen chỉ biết lấy tay đập trán thua luôn với thái độ thản nhiên này của nó.

242. Chương 120 Mỗi Người Sẽ Có Một Hạnh Phúc Riêng ... (The End)

Hôm nay, tuyết rơi rất dày trên mặt đường một màu trắng xóa Minh Anh trở mình vì cảm thấy cái lạnh nghi ngút không tài nào ngủ được, cả tay cả chân nó tê cứng cả lên, xoay mình một chút chợt đôi đồng tử còn mở ngủ liền mở to ngạc nhiên nhìn người nằm cạnh.

Hoàng Long đến từ bao giờ, vào phòng từ lúc nào tại sao nó không hề hay biết, nhìn đôi mắt ngủ say vòng tay ôm trọn lấy nó vào mình rất gần hẳn anh đang ngủ rất say và rất ngon. Mím môi cười mím nó xoay nhìn đồng hồ mới chỉ 4 giờ sáng, tuyết vẫn rơi như vậy rất đẹp và thêm hơi ấm từ người nằm cạnh.

“chân em tê?” vẫn giọng nói trêu mếu quan tâm hỏi han một cách ân cần.

“anh đến từ lúc nào?” đôi tay dịu dàng vuốt nhẹ tóc mai phủ xuống gương mặt anh.

Trở mình anh ngồi dậy, nằm lấy đôi chân nó đặt lên mình đồng thời đôi tay xoa bóp nhẹ cho đôi chân mà anh nghĩ rằng nó đang dần đông cứng vì lạnh. Đôi môi anh vẫn vậy, rất điềm tĩnh rất ân cần lại vui vẻ xen lẫn anh đáp “ được tầm một tiếng rồi, anh làm phiền bác gái rồi”

“ mẹ sẽ không trách anh đâu” nó phì cười đáp.

Đôi tay anh vẫn liên hồi xoa bóp đều như vậy, cảm giác tê buốt cũng vơi dần đi, cảm giác mệt mỏi bên trong cơ thể cũng vơi đi phần nữa.

Bất chợt, anh hỏi “ Minh Anh, em muốn một lễ cưới như thế nào?” mắt tròn xoe anh nhìn nó tìm câu trả lời .

Tim như trống lễ xuân, đập rộn ràng không ngớt, bản thân không ngừng tự hỏi rằng “ lễ nào anh ấy muốn cầu hôn mình, Hoàng Long hỏi như vậy ý là gì, con người này thật nguy hiểm chắc lại trêu mình đấy thôi!”

Vừa nghĩ hai má lại vừa ửng đỏ cả lên, không thể nào không khiến anh bật cười “ em lại nghĩ anh đang trêu em?” vờ nhún mày ra vẻ hoài nghi nó.

Bất trúng tim đen, nó ú ớ không nói được gì chỉ biết rúc vào lòng anh chữa ngượng.

Được đà, anh nào dừng lại “ mà vợ anh cũng thông minh đấy, em nghĩ gì là đúng y như vậy” .

“ Hoàng Long, Anh...” mặt nó đỏ phừng lên vì ngượng.

Khoảnh khắc ấy bỗng đứng như một khung cảnh năm xưa được lặp lại , in sâu vào tâm trí anh, khoảnh khắc mà anh tự cho đó là định mệnh của cuộc đời mình .

Hình bóng ấy, con người ấy lúc cô ấy giận nhưng nắng nóng trời hè tuy hăm hực nhưng không khó chịu, một cái bĩu môi cũng đủ làm anh từ bỏ công việc hiện tại mà đáp ứng cho người ấy, một giọt nước mắt vội trên gương mặt ấy cũng khiến anh tê tái xót xa, từng vết thương, những lúc ốm đau đều liên hồi khiến anh đau đớn theo, một nụ cười của người ấy nhưng mùa xuân tràn ngập vào lòng ngực anh, anh chỉ có thể giới khi anh có nó.

Và ngược lại, chính ánh mắt này đã làm nó say đắm từ những phút giây ban đầu, từ những lúc vô tâm vô tình nhưng luôn luôn là người đầu tiên cũng như người cuối cùng xuất hiện và ở bên nó, dù cho đó là lời thề nguyện trong lòng. Anh như một phép màu rất kì diệu cũng rất đau đớn nhưng là niềm hạnh phúc , vạn lần từ bỏ cũng vạn lần kiên quyết phải nắm thật chặt.

Từng đoạn kí ức cứ ủa ập theo nhau tua lại trong kí ức cả hai, thế giới lớn lắm những tưởng đã lạc nhau muôn đời , dòng người vội qua ai sẽ là người đợi , ai sẽ là người đứng chờ cũ đợi người? chờ giữa phố xá đông người, chờ cuối góc phố năm nào, qua từng ngày từng tháng từng năm anh đã chờ được, chờ người quay về để không lạc nhau thêm giây phút nào nữa.

Bình minh đến đón ánh nắng sớm mình hẹn hò chốn thân quen ngày xưa ,hoàng hôn xuống dưới góc phố vắng mình cười nói vu vơ bao chuyện qua .Vì tình yêu nó trao anh hết, xin anh đừng khiến tim này mong nhớ , đón đau thêm bất kì lần nào nữa.

Hãy hứa sẽ mãi bên nhau , ngày vẫn thế ấm áp tiếng nói nụ cười với bao nhiêu buồn vui ,chiều buông nắng gió vẫn khẽ hát thì thầm những khúc ca cho tình nhân, làm sao khi con tim nhỏ bé mơ hoài những phút giây ôm lấy nhau ,đời như một giấc mơ mãi không tàn vì chúng ta mãi bên nhau...

Lẽ đường trong mơ của Zen đã được phu quân chu toàn theo ý cô, phong nền hồng là màu chủ đạo cho bữa tiệc, hệ thống ánh sáng được kết hợp với hoàn toàn một trăm phần trăm là hoa cát tường tươi càng tăng thêm sự ấm áp gần gũi , lung linh hòa lẫn hạnh phúc.

Bàn ăn được trang trí một cách tỉ mỉ theo phong cách châu Âu cổ điển đầy sự sang trọng. Khách khứa tham dự đều là những doanh nhân nổi tiếng tại châu Á, và một số từ Mỹ và Úc. Trong phòng chờ lúc này, Zen cứ thế đi đến đi lui không ngừng.

“Zen, em lại cau có nữa rồi” nó buồn cười lắc đầu.

.

“Chị ngó xem, lúc này là lúc nào rồi mà anh ấy còn chưa đến, làm người ta nóng hết cả ruột gan”

“xem ra có người đang vội lấy chồng đến nơi rồi” nó treo.

“Không nhé, chẳng qua em trai của chị năn nỉ em quá, nghĩ cũng tội em không đồng ý cũng không được” Zen ngăn mặt trả lời một cách tự tin.

“chú rể đến rồi khỏi lo, em chuẩn bị xong chưa. Sắp đến giờ rồi đó” dáng người kiêu diễm, phóng khoáng của Uyển Nhi không hề thuyên giảm dù cho cô mới vừa sinh xong, quả nhiên câu nói “gái một con trông mơn con mắt” là dành cho cô.

“Uyển Nhi” nó reo mừng chạy đến ôm chầm “chị qua từ khi nào vậy, ôi bé con, chị à nó còn bé thế chị còn bế ẵm sang đến tận đây, chu chu” nó nựng bé cưng trên tay Uyển Nhi.

“Anh Hiển qua được rồi, chị mới sinh xong cơ thể ra gió lạnh có ổn không, em bé nữa” Zen lo lắng hỏi.

“Mấy cái người này, tôi không lo thì thôi các cô lo xa quá. Nhất là cô đó, tươi lên coi” Uyển Nhi nựng yêu Zen.

“Chúng ta cùng nhau selfie một tấm nào”

Mấy ảnh đưa cao, ba cô và một bé lưu lại khoảnh khắc vui vẻ lúc này.

Thời khắc quan trọng với Zen cuối cùng cũng đến khi tiếng nhạc du dương vang lên, bản nhạc Wedding dress rất đối quen thuộc, cô nhắm mắt hít thật sâu rồi nở nụ cười rạng rỡ nhất tiếng vào lễ đường.

Tất cả ánh đèn trong khán phòng dường như đã tắt hết, chỉ còn những ngọn nến lung linh tỏa sáng ngập tràn không khí đầy áp sự lãng mạn, Win đứng đó tay cầm hoa thở phò ra, tâm trạng của anh cũng hồi hộp không kém, vài giây nữa thôi cô dâu của anh sẽ tiến vào đi bên cạnh một cách kiêu ngạo kiêu diễm.

Tiếng nhạc đột nhiên tắt hẳn, mọi người nhìn nhau bàng hoàng lo ngại có sự cố xảy ra chăng? Nhưng hoàn toàn không phải vậy...

Cánh cửa to lớn mở ra, giọng hát dịu dàng cất lên một cách bất ngờ, tay Zen cầm micro từ từ theo nhịp điệu bài hát tiếng vào lễ đường, một sự bất ngờ nho nhỏ cô muốn dành tặng cho chú rể của mình...

I still hear your voice, when you sleep next to me.

I still feel your touch in my dreams.

Forgive me my weakness, but I don't know why

Without you it's hard to survive.

'Cause everytime we touch, I get this feeling.

And everytime we kiss I swear I can fly.

Can't you feel my heart beat fast, I want this to last.

Need you by my side.

'Cause everytime we touch, I feel the static.

And everytime we kiss, I reach for the sky.

Can't you hear my heart beat so...

I can't let you go.

Want you in my life...

Win tiến lại gần nắm lấy bàn tay xinh đẹp ấy, bàn tay của vợ anh. Ngân nga từng lời Zen hát anh không khỏi xúc động, môi mấp máy hát theo Zen, hơn ai khác lúc này thật sự anh rất hạnh phúc, vừa trao hoa vừa ôm zen vào lòng nhịp chân theo bài hát , khóe mắt anh rưng rưng giọt lệ đọng lại, lúc này anh muốn hét thật to...

Your arms are my castle, your heart is my sky.

They wipe away tears that I cry.

The good and the bad times, we've been through them all.

You make me rise when I fall.

'Cause everytime we touch, I get this feeling.

And everytime we kiss I swear I can fly.

Can't you feel my heart beat fast, I want this to last.

Need you by my side.

'Cause everytime we touch, I feel the static.

And everytime we kiss, I reach for the sky.

Can't you hear my heart beat so...

I can't let you go.

Want you in my life.

'Cause everytime we touch, I get this feeling.

And everytime we kiss I swear I can fly.

Can't you feel my heart beat fast, I want this to last.

Need you by my side.

'Cause everytime we touch, I feel the static

Everytime we kiss, I reach for the sky.

Can't you hear my heart beat so...

I can't let you go.

Want you in my life....

Bài hát kết thúc tiếng vỗ tay tràn ngập, tiếng hò reo cũng không ngừng thuyên giảm, ai nấy đều rất ngưỡng mộ cặp đôi này. Sau khi kết thúc lời tuyên thệ giữa đôi lứa, bà của Zen vội lên tranh giành vài lời...

“ xin chào quý quan khách quý, và gia đình xui gia . Trước tiên cho phép tôi lên thay phía nhà gái mạo muội được đôi điều cần gửi gắm đến cháu rể của tôi”

“ Bà à” Zen ngậm ngùi trước sự trù mến của bà.

“ Cậu Tú à, cái Zen nhà tôi từ nhỏ cha mẹ mất sớm, là một tay tôi nuôi lớn. Nhưng không vì thế mà cháu của ta thua bất kì ai...” Bà hơi nghẹn ngào.

“ Không đâu bà à, cháu gái của bà rất là tuyệt vời” Win cười mĩm chen ngang.

“ trước khi nó chào đời, bà luôn mong đó là một đứa cháu trai. Nhưng trời đâu cho ta như ý muốn, ấy thế khi nó chào đời lại rất ngang không hề khóc , bàn tay nhỏ xíu đẩy cầm ngón tay ta rồi cười, lòng ta tràn ngập yêu thương”.

“ ta là người bế nó đầu tiên trên tay và lúc ấy ta thề nguyện trời cao hãy cho con bé xinh đẹp giống mẹ nó và cháu biết đó...”

“ khi nó lớn lên chút nữa, ba mẹ nó qua đời lúc đó chỉ còn hai bà cháu , cái Zen lại còn quá bé ta cứ sợ mình không đủ sức lực để nó dựa dẫm lúc đó ta lại cầu ơn trên để con bé thật mạnh mẽ như một chàng trai vượt qua cơn bão lòng và cháu biết đó trời cao đã thấu lòng ta, ban cho con bé một ý chí rất kiên cường nó không hề khóc yếu đuối, cũng không buông xuôi” bà hít sâu rồi lại nói “ nó chạy đến bên giường ôm lấy ta vào bảo rằng “ Bà đừng buồn bà đừng khóc cứ dựa vào Zen, Zen sẽ chăm sóc bà, bà phải mạnh mẽ như siêu nhân nha bà” con bé nói với ta như vậy đấy”.

“ rồi khi con bé lớn thêm chút nữa, mọi việc tất cả mọi việc nó dường như cam hết con à. Bóng đèn hư nó thay nó sửa, bà đau nó chăm, học hành cũng không để thua ai rất chăm và rất tuyệt vời, con bé tuy ngang bướng nhưng đổi lại tâm nó rất sáng rất tịnh không hăm hại bao giờ... và bây giờ nó cũng chỉ thiếu một điều là hạnh phúc ta lại tiếp tục cầu ơn đức trời cao”

Cả phòng vừa xúc động, vừa cười mỉm theo những lời đầy tình yêu thương đó từ bà của Zen.

“ Và cháu thấy đó ơn trên lại nghe thấu lòng ta một lần nữa và...hôm nay ta trao người tuyệt vời mà ta có được và trước lúc đó ta muốn nói với cháu rằng ta và với đức trời cao rất vất vả để tạo ra con bé cho cháu , và ta khuyên cháu vì rất vất vả nên cháu đừng lộn xộn đấy!”

Win gật gù cười lớn, đón nhận bàn tay của Zen được bà trao anh một cách vui vẻ hạnh phúc. Cả kháng phòng cũng vui mừng chúc phúc cho hai người.

Tiệc tùng cùng những bản nhạc lãng mạn vang lên mọi người cùng nhau bắt cặp khiêu vũ, đoàn nhân viên cũng cùng lúc dâng các cao hương mỹ vị lên mâm thượng thức ...

Tiếng nhạc vang to khiến Minh Anh có đôi chút khó chịu, nó muốn ra ngoài ban công hít thở đôi chút mặc cho ngoài trời đang rất lạnh. Đứng trước ban công ngắm cảnh tuyết rơi và bức tranh phong cảnh lúc này làm lòng nó trở nên bồi ngùi nhớ về những ngày tháng ở nơi đất khách quê người.

Bất chợt Hoàng Long từ đâu phía sau tiến lại, nhẹ nhàng khoác chiếc áo lông lên cho nó ân cần, tay phải tuyết trên ghế ý chỉ nó ngồi xuống...

Tuy bận tiếp khách nhưng anh không khi nào để quên ánh mắt hướng đến nó, thấy nó có sự khó chịu hiện trên khuôn mặt anh liền cuống cuống đuổi theo ra đến ngoài này, lại bắt quả tang cô gái bé nhỏ của mình đang rất tâm trạng.

8 năm dài trôi qua nó không tin nổi hôm qua vẫn được ngồi bên cạnh anh, được anh chăm sóc dịu dàng đầy yêu thương như thế. Lúc này cảm xúc cũng trở nên rối loạn không biết là đang vui hay buồn nữa, có chút ngượng ngùng làm hai má nó hây hây ửng hồng cả lên.

Tự nhủ trong lòng nó đổ lỗi cho thời tiết lạnh nên vậy.

Còn anh, đôi mắt anh lạnh tanh xa xăm suy tư điều gì đó, không may nhìn nó lấy một lần, sự im lặng ấy vẫn là làm cho người ta cảm giác cô đơn lạnh lẽo và rất buồn bã thất vọng. Chính cái sự lạnh lùng đó làm cho người bên cạnh có chút cảm giác rất thân quen và cũng rất xa lạ.

Lúc ấy chẳng hiểu sao, nó lại ngớ ngẩn nghĩ ra một loạt câu hỏi hoang đường “ Anh có tìm em như lời đã nói không? Có nhớ em không? Có chờ em không? Và Anh có yêu em không? Còn em thì rất nhớ và yêu anh nhiều lắm” suy nghĩ đó làm trái tim nó thất lại ...

Gương mặt ngược nhìn anh, rồi lại sụp xuống như vậy chỉ có Minh Anh mới làm thế, anh hoàn toàn có thể đoán được nó đang nghĩ bậy bạ gì trong đầu, thâm tâm anh cười mỉm với điều ngớ ngẩn vu vơ của nó.

“ Nước Anh lạnh lắm phải không em? Em thích tuyết chứ?” anh trầm ngâm hỏi.

“ London không lạnh, chỉ có trái tim con người nguội lạnh” nó nhìn xa xăm trả lời.

“ Câu hỏi ở văn phòng lúc ấy, em vẫn muốn nghe câu trả lời chứ?”

Anh nghiêng đầu một góc ba mươi độ sang nhìn nó, ánh mắt chứa đầy sự nghiêm túc ẩn dật bên trong. Nó nín thở, lồng ngực dấy lên sự hi vọng vốn có chẳng hiểu sao các dây thần kinh lúc này lại căng lên đến độ như vậy, hai tay đang xen vào nhau ướt đẫm mồ hôi mặt cho trời vẫn tuyết rơi.

“ Minh Anh, tôi sẽ không yêu em vì em làm trái tim tôi lỗi đi một nhịp. Tôi sẽ không bên em, vì em không cho tôi lấy một nhịp để quên em, Minh Anh! Em thật nhẫn tâm.”

Những lời nói ấy bóp nghẹn trái tim nó đau thật đau, từng lời anh nói quả không sai từ đầu đến cuối anh luôn là người bảo vệ yêu thương nó nhưng nó lại luôn là người dày vò , cào xé nát trái tim anh khiến anh tổn thương này đến tổn thương khác, vạn lần vẫn là do nó kết cục hôm nay anh trao cũng đừng bắt ngờ làm gì vì đó vốn là dĩ nhiên.

“ đó là cái của mày phải trả, sau tất cả Minh Anh à!” nó thâm nhũ trong tâm.

Anh đứng hần dậy, rồi lại đột ngột để một chân khủy dưới nền tuyết một chân tạo một góc chín mươi độ, từ túi áo vest anh lấy ra một hộp vuông nhỏ có chứa chiếc nhẫn kim cương tạo hình rất đơn giản không cầu kì, đưa lên trước mặt đó.

Khóe môi cười rạng rỡ “ Anh nói là sẽ chứ không nói là không yêu em đó là câu nghi vấn, Anh dùng cả đời để thương em đó là câu khẳng định. Anh nói là sẽ chứ không nói không bên em đó là nghi vấn và giờ anh nói em cả đời phải ở bên anh đó là khẳng định, và anh khẳng định rằng em là vợ anh! Minh Anh, mình cưới đi”

Minh Anh không biết nước mắt mình đã lăn chã rơi từ khi nào, bộ dạng vừa gật gù theo lời anh vừa khóc vừa cười không ra gì nhưng lại rất vui sướng, chưa khi nào nó bị anh treo mà cảm xúc lẫn lộn đến thế này. Và thế gian này cũng chỉ có Hoàng Long mới bày trò đùa nghịch khiến nó có vạn tiền xuyên tâm cũng muốn một lòng một dạ theo anh...

Không thấy cặp đôi Long – Anh đâu cả, cả nhóm kéo nhau đi tìm, vừa hay lại chứng kiến được màn cầu hôn này, chứ không đã bỏ lỡ tiếc nuối đến chết mất thôi. Ai nấy đều hò reo lớn tiếng, cả hai người quay lại nhìn đều không thể che giấu đi được sự ngỡ ngàng...

Qua màn cầu hôn, đêm đó khi về nhà nó cũng tặng anh một bất ngờ nho nhỏ. Hơi thở dường như tắt nghẽn, nó nằm cạnh anh thì thảo bên tai vài câu “ Hoàng Long, chúng ta có con rồi” ...

3 năm sau

Leng...ceng... đám nhóc mở toan cửa chạy vào khiến chiếc chuông gió tác động mà kêu lên vài tiếng. Chúng nó thấy người phụ nữ đang mãi mê gõ lách cách trên bàn phím chả mấy may có động tĩnh chú ý đến, liền vừa hò reo vừa chạy lại ôm chầm lấy.

Một đứa ôm chầm lấy cổ rồi hôn tới tấp lên mặt, đứa bé hơi một chút thì ôm chặt lấy vòng eo thon đó mà siết chặt như thể sợ biến mất. Đồng thanh cùng nhau nói luyên thuyên đủ thứ “ mẹ ơi, mẹ ơi à” “ Quyên về rồi nè mẹ” “Quân cũng về với mẹ rồi nè”

Hai đứa nhỏ cứ ôm suýt xoa không cho nó thở, nhưng nó lại vui sướng chứ không hề khó chịu về điều đó, cho đến khi ba chúng đến dùng lời nói nghiêm nghị của mình rồi tách từng đứa ra mới chịu để yên cho mẹ chúng nó.

“ Hoàng Quân, Hoàng Quyên đi học về phải nói gì nè” nó khoanh tay trả lời.

“ Thưa mẹ đi học về ạ” cả hai nhóc đồng thanh một lượt.

Nó phì cười ôm hai đứa nhỏ vào lòng thơm nhẹ lên môi, anh thì ngán ngẫm lắc đầu. Cũng kể từ lúc đám cưới Zen xong, một năm sau Minh Anh hạ sinh cho anh một cặp long phượng bảo bối thế này, đứa bé gái ra trước bé trai theo sau giọt nước mắt hạnh phúc của anh cũng rơi xuống tại phòng mổ lúc hai đứa bé “ oe...oe...” cất tiếng khóc chào đời.

Sau khi sinh, Minh Anh đã bàn giao lại tất cả cho ba mình bà Win quản lí, nói đúng ra ước mơ của nó không phải theo đuổi kinh doanh, nó cũng chẳng muốn dãi tay lo toan tất . Mọi sóng gió bên ba đã qua hết giờ đây chỉ muốn thực hiện ước mơ của mình là trở thành một nhà văn một tác giả viết truyện.

Hoàng Long thừa kế tập đoàn và đặt tổng công ty văn tại Việt Nam còn các chi nhánh Mỹ đều giao cho vợ chồng Quốc Huy và Hoàng Nhi quản lý ở cùng cha mẹ bên đó, em trai út lại ở cùng Hoàng Long.

Minh Anh tiếp tục theo đuổi đam mê của mình , nên để tiện cho việc viết lách và tìm cảm hứng tiện thể tạo chút kinh tế nó mở một quán cà phê sách, không lớn lắm nhưng đủ để người ta dừng chân mỗi khi mệt mỏi, một nơi cho đôi lứa tìm đến lúc hẹn hò. Ban đầu mọi việc thật khó khăn, khi những cuốn truyện nó viết chỉ đăng vài trang mạng chẳng ai quan tâm, tưởng chừng như muốn từ bỏ nhưng nó vẫn kiên trì cho đến lúc này, cuối cùng...

Sau hai năm chăm chỉ miệt mài rèn dũa thành công cũng đã đến, cái tên tác giả Minh Anh rất được giới trẻ thanh thiếu niên săn lùng, qua các trang mạng truyện ngôn tình , tiểu thuyết. Và cuốn truyện Thầm Yêu, nó vừa cho ra đời được nhà xuất bản ký kết và tái bản đã hai lần, bên cạnh đó còn tác phẩm truyện ngắn Dịu Dàng cũng đạt lượt xem rất nhiều trên các trên web...

Uyển Nhi đảm nhiệm việc quản lý PARKSON tại Việt Nam và đang mang thai thêm một tiểu công chúa, Thế Hiển gầy dựng lại công ty cho gia đình và trực tiếp quản lý, cơ ngơi càng ngày càng tiếng tới và hẳn ta cũng kiếm một người trông trẻ, một người đàn ông đảm đang của gia đình, mọi việc đều tự ý mình làm không muốn vợ mình phải mệt nhọc phần nhà cửa.

Còn về phía Đăng Khôi , anh kế thừa sự nghiệp của gia đình và cách đây vài tháng anh cũng vừa đính hôn với một cô gái làm nghề sư phạm tuy không hào nhoáng, gia đình cũng vừa mức trung bình không gia thế như cha mẹ anh vẫn hay giới thiệu. Thay vào đó cô gái ấy khá dịu dàng và chu đáo quan tâm đến anh,lại rất được lòng cha mẹ Đăng Khôi tầm một tháng nữa thôi hai người sẽ chính thức về một nhà.

Nhớ không lầm, khi ấy Đăng Khôi dắt cô ấy đến giới thiệu nó đã từng hỏi anh như thế này.

“ Anh chắc là yêu cô ấy chứ” nó nghiêng đầu hỏi anh.

“ Anh không chắc là nhiều, nhưng không cô ấy thì có thể là ai nữa đây”

Đôi khi tình yêu của một vài người, chỉ cần đơn giản đến vậy thôi. Không nhất định phải là người ta yêu nhất, chỉ cần nhận định được đối phương là một nửa của mình thì bao giông tổ cuộc đời có là gì? ...

“ Minh Anh, em tính ở đây đến tối luôn sao?”

Mãi đùa giỡn với hai nhóc mém tí nó quên luôn cuộc hẹn ngày hôm nay, rõ ràng lúc chiều còn một hai giục anh đón hai đứa nhỏ về sớm để đến điểm. Nó liền đứng dậy lật đật thu gom đồ cần thiết rồi đi vội .

“ Hoàng Long, anh còn đứng đó sao” tiếng nó giục.

Anh cười theo lắc đầu.

Năm nào đến ngày này đều có mưa phùn lác phắc như vậy làm con người ta muốn vui cũng không vui nổi. Hoàng Quân , Hoàng Quyên thay ba mẹ đặt hai bông cúc trắng lên nắm mồ cùng thành tâm khấn vái, người con gái yên giấc bên kia. Mọi chuyện trôi qua nhanh quá, thời gian cũng trôi nhanh chỉ còn những kí ức xưa cũ là đọng lại giữa bấy con người ở lại.

Đăng Khôi luôn là người đến sau cùng, anh đặt bó hoa quỳnh thật to lên nắm mồ, tiện tay nhổ vài cọng cỏ mọc lưa thưa bên trên.

“ Anh qua nhà cô ấy à?” Uyển Nhi hỏi.

Đăng Khôi không nói gì, chỉ cười gật đầu. Năm nào cũng vậy , anh đã dùng tiền mua lại căn nhà của Ngọc Quỳnh lúc trước cứ đến ngày giỗ cô anh lại sang nhà dọn dẹp, tự tay nấu một mâm cúng mời người quá cố...

Hôm nay nhiều những kỉ niệm cũ xưa ùa về rất nhiều, tâm trạng chẳng mấy vui vẻ . Về đến nhà nó giao bọn trẻ cho anh chăm, còn bản thân thì tùy hứng vào phòng sách lục lọi vài món đồ cũ. Con người ở với nhau lâu biết được ngày mai ra sao, cho nên ngày ngày nó đều trân trọng từng giây phút ở bên anh.

Xem vài cuốn hình, rồi vài đăm ba món quà nhỏ, chợt vô tình chiếc USB nhỏ lọt vào tầm mắt nó, thoạt đầu nó nghĩ chắc vài clip và hình ảnh của hai anh em lúc mới sinh. Nên liền bật máy xem nào hình ảnh vừa xuất hiện trên màn hình, liền bóp nghẹn trái tim nó.

Trước mặt là một vlog của Ngọc Quỳnh, cô ấy còn trang điểm lại kĩ càng chải chuốt.

“Hoàng Long, có lẽ lúc anh xem video này tôi có lẽ không còn tồn tại trên cõi đời này nữa. Có lẽ anh cho tôi diên cũng được, hôm nay tôi bỗng có ý nghĩ muốn giết người anh yêu, và tôi sẽ làm vậy anh đừng hận tôi. Minh Anh và chị cô ta đã lấy hết tất cả những gì tôi có, sự nghiệp tình yêu tôi chẳng còn gì, hôm nay tôi chỉ một dạ muốn một mạng đổi một mạng ha ha ha” Ngọc Quỳnh cười rồ lên như kẻ điên.

“Tôi nói cho anh một bí mật, tôi và Đăng Khôi không thể chấm dứt như thế chúng tôi rõ ràng có một sự liên kết, một sự liên kết chặt chẽ anh biết không...ha ha ha...chúng tôi có con với nhau...tôi chính tôi đã sinh cho anh ta một công chúa, vậy mà hức...hức...anh biết gì không ngày đêm anh ta chỉ biết có Minh Anh Minh Anh mà thôi, tôi hận cô ta đến thấu xương”

Nghe đến đây nó không tài nào cầm nổi nước mắt lẫn sự xúc động, vừa khóc vừa gào to gọi “Hoàng Long, Hoàng Long”

Nghe tiếng kêu gào từ lầu trên, anh vội vàng chạy lên mặt hai đứa nhỏ ngơ ngác không hiểu gì, mở cửa xông vào anh chạy lại ôm nó, liền trở mặt ngay nhiên.

“Hoàng Long, anh nghe cho kĩ đây hôm nay nếu như tôi chết đi, con bé sau này sẽ thay tôi trả thù, các người đừng vội sống trong ảo tưởng ha ha ha tôi sẽ không bào giờ tha thứ cho các người không bao giờ...”

Tưởng như clip đã dừng lại ở đó nhưng không, chừng dăm ba phút sau Ngọc QUỳnh lại trở lại tâm trạng cô lúc này càng ngày càng tệ không khác gì một kẻ điên.

Tay cầm ly rượu nhâm nhi vừa khóc vừa cười “không phải, mọi thứ tôi nói lúc này không phải như vậy, tôi mệt mỏi quá, Hoàng Long tôi làm gì sai sao, tôi yêu là sai sao. Hoàng Long anh nói đi, anh trả lời giúp tôi được không, cha mẹ gia đình tôi tan nát cả rồi tại sao các người còn ép tôi...ha ha ha...bỏ đi bỏ đi tôi không muốn tính toán không tính toán nữa, sao cũng được. Ngọc QUỳnh tôi hôm nay sống là ngày cuối rồi, Hoàng Long chỉ duy nhất còn một điều tôi không yên tâm hức...hức..”

“anh biết gì không, tôi đã sinh cho Đăng Khôi một tiểu công chúa, con bé xinh lắm nó giống anh ấy y đúc, nhưng mà...hức...hức... tôi là một người mẹ không tốt, tôi cầu xin anh, một điều tôi cầu xin anh...hức...sau khi tôi chết đi anh làm ơn hãy tìm con bé và chăm sóc bảo vệ nó được không? nếu được xin anh đừng cho con bé biết về người mẹ tồi tệ của nó và cuộc tình đầy mù quáng của mẹ nó, tôi không muốn con bé sống trong cảm hờn không có lối ra, hãy để nó được sống những ngày tháng hạnh phúc, rồi tìm một chàng trai yêu nó thật lòng mà trao gửi con bé, nhất định hãy bảo vệ nó đừng để nó tổn thương nhé Hoàng Long, xin anh đừng cho con bé biết gì cả hãy chăm sóc nó như con ruột được chứ? hiện tại tôi gởi con bé ở một mái ấm maiso tại Úc...” chưa kịp nói xong Ngọc QUỳnh không đủ tỉnh táo mà vô tình tắt hẳn video ...

Nước mắt Minh Anh rơi lã chã, nó đau đớn nơi lòng ngực, Ngọc Quỳnh sao lại ngốc nghếch và nhẫn tâm đến vậy, cô ấy dù không yêu mình cũng phải yêu lấy đứa bé đứt ruột sinh ra sao lại để nó bơ vơ như thế, nó cứ thế không ngừng ôm lấy cánh tay anh mà khóc lớn...

Hoàng Long cũng hiểu ra sự tình, sự việc không thể chậm trễ anh lấy điện thoại định gọi cho Đăng Khôi lập tức sang Úc tìm đứa bé nhưng nó liền căn ngăn.

“Anh à, đừng gọi” nó cố nén lắc đầu.

Anh lấy làm khó hiểu, đỡ nó ngồi dậy tra hỏi “tại sao không, cậu ta là cha đứa bé có quyền được biết sự tồn tại của nó”

Nó lấy lại bình tĩnh, trấn an bản thân để giải quyết chuyện lúc này “chỉ vọn vẹn vài tuần nữa anh ấy cưới rồi, nếu có sự xuất hiện của đứa bé liệu cuộc hôn nhân vẫn còn”

“Anh nghĩ Thanh Trúc là một người con gái rất hiểu chuyện có lẽ sẽ không vì đứa bé mà hủy hôn”

“em biết là như vậy, nhưng bây giờ đứa bé xuất hiện với tính anh Khôi, anh nghĩ anh ấy sẽ thế nào, rồi Thanh Trúc sẽ lỡ thì thanh xuân của cô ấy ai sẽ bù đắp. Suy đi tính lại, chúng ta trước mắt cứ hãy giấu chuyện này đợi mọi chuyện xong xuôi rồi nói với anh ấy chưa muộn” ánh mắt nó tha thiết nhìn anh.

Đến lúc này anh cũng đành chịu thua, lời Minh Anh nói không không có lí nếu giờ biết đến sự tồn tại của đứa trẻ nhất định Đăng Khôi sẽ bỏ mặc tất cả mà tìm đi tìm đứa trẻ.

“Được rồi, anh sẽ lập tức cho người tìm hết các ngõ ngách mái ấm tại Úc, ngày mai chúng ta sang đó tìm đứa trẻ. Em mệt rồi, chúng ta nghỉ ngơi thôi, hai con đang chơi một mình dưới nhà”

Minh Anh cất mọi thứ vào vị trí cũ, rồi xuống nhà quay quần bên hai đứa nhỏ, cả bốn người gia đình sum vầy, tiếng ngập tràn nhưng lòng nó lúc này thì ngập tràn bão tố. Hoàng Long đoán ra ngay, anh liền khoát cánh tay vững chãi của mình kéo nó lại, trấn an.

“ Dù chuyện gì xảy ra, đều có anh ở đây rồi” ...

Cuộc sống này biết bao nhiêu điều bất ngờ khác sẽ xảy ra nữa chưa ai biết được, tương lai là một quãng đường xa và rất dài giống tổ vẫn còn đợi mỗi chúng ta phía trước. Nhìn lại những ngày ở hiện tại quay quần bên mái ấm của riêng mình mới chính là hạnh phúc mà ta nên trân trọng nắm giữ ngay trước mắt.

Bên cạnh người mình yêu thương, hằng ngày chăm sóc những người thân bảo vệ yêu thương như thế này là đủ lắm rồi, nó tin ai rồi cũng sẽ có một hạnh phúc riêng cho mình không bằng cách này thì cũng bằng cách khác, vốn dĩ cuộc sống muôn màu chưa ai biết trước được điều gì....

THE END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tham-yeu>